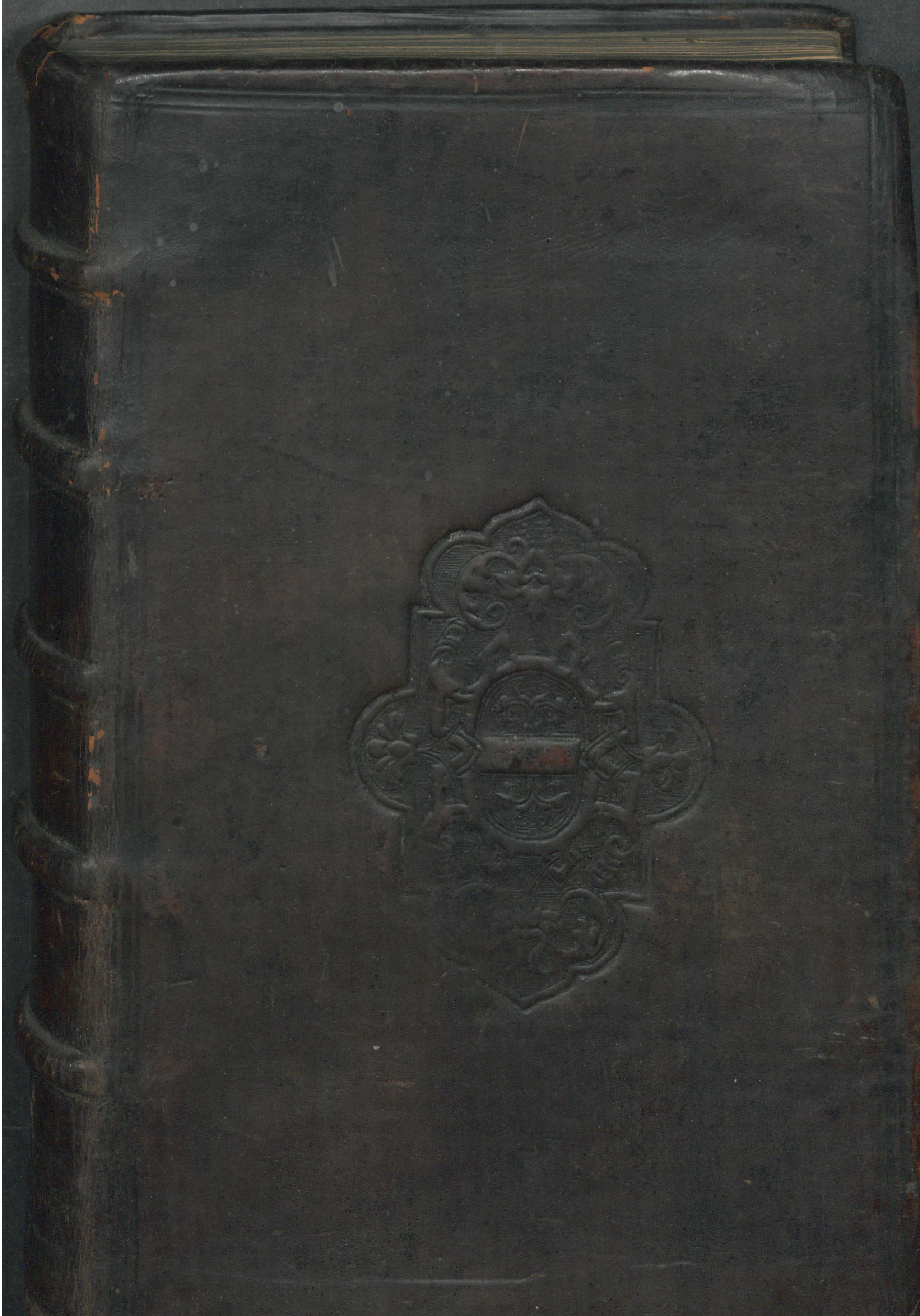











PAX IN BELLO
LEEDS.

DICTIONARIVM HISTORICVM, AC POETICVM:

OMNIA GENTIVM, HOMINVM, DEOrum, regionum, locorum, fluuiorum, ac montium antiqua recentioráque, ad sacras & profanas historias, poëtarúmque fabulas intelligendas necessaria, vocabula, optimo ordine complectens.

Ingenti nominum aceruo, & historiarum copia, vltra præcedentes editiones, nouissimè auctum, nitidiúsque redditum: Virorum doctorum cura ac diligentia.

Quæ verò recèns addita sunt, hoc signo [ ] inclusa, notatur:

Editio omnium postrema.

Ἐκ πολλῶν ὀλίγα, καὶ σχεδὸν πάντα.



LVGDVNI,

APVD HERCVLEM GALLVM,

M. D. LXXIX.

TYPOGRAPHVS CANDIDO LECTORI. S.

EN tibi denuò, candide Lector, Dictionarium historicum ac poëticum, formis (vt vides) non pœnitendis excusum, atque ingenti nominum aceruo, historiarúmque copia, præter omnes editiones hactenus emissas, nouissimè auctum: mendísque haud segniter, quibus ex superioribus impressionibus passim scatebat, perpurgatum: ídque virorum doctorum vigilantissima cura, quorum opera ad id vti vt possemus, nullis sumptibus pepercimus. Quo certè rursus edendo, nihil de illo studio remisimus, quod nobis vnà cum aliis huius conditionis hominibus maximum esse solet: vt videlicet, vsibus, studiísque tuis, opera & impensis nostris inseruire queamus. Priùs enim quàm iterum istud opus prælo committeremus, apud eruditos dispicere cœpi, vt si qua, præter hæc nomina, plura ex frequenti & assidua classicorum authorum lectione annotassent, nobiscum, vt ea huc transferremus, communicarent. Quò sanè facto, nobis non defuerunt viri oppidò quàm eruditi, & varia multiplicíque exercitati lectione, qui non modicum propriorum nominum, quæ ex historicorum, geographorum, poetarum, necnon aliorum huius generis artificum scriptis selegerunt ac seorsim annotarunt, elenchum nobis compararunt, quæ huc trãstulimus, ac suis quæque locis digessimus. Porrò ambitiosè hîc differere nihil attinet, quantũ ex eo vtilitatis voluptatísque iuuentus inde perceptura sit, omnésque adeò quos purioribus euoluendis scriptoribus bonas horas collocare non pœnitet. Hoc vnum sufficiat, librum hunc Historiarum Epitomen, immò ad omnes Historiographos ac poetas aperiendos Clauim vel Organum, meritò vocari posse. Sed eadem hæc te ipso vsu cognoscere satius est. Vale, ac laboribus nostris libens ac propicius fruere. Anno Salutis M. D. LXXIX.

Ad eund. Lect. Hexastichon P. H. Cenom.

Hîc tibi thesaurus locupletum, candide Lector,
Omnes scriptorum porrigit vnus opes.
Qui licet exiguus, fulget tamen vndique gemmis,
Ac veterum cumulo scrinia cuncta capit.
Denique si humana, ac diuina volumina tentes,
Hic aditus faciles pandet ad omne liber.

Dictionarium historicum, AC POETICVM,

Ingenti nominum historiarúmque copia nouissimè auctum, & locupletatum.

A A

A A, amnis in Gallia Belgica, qui apud Atrebates scaturiginem habẽs, ciuitates sanctũ Audomarũ & Teruannam Morinósq; populos alluit, ac Flandriã à Picardia distinguit atq; disterminat, ac tãdem in mare Britannicum, seu Anglicum effunditur. Ortelius in Theat. orb. ter.]

Aalac, mons est in Syria, cuius nomen aliis diuidẽtem, aliis verò læuem, id est limpidum seu lubricum significat. Chalak. Ios. 11.

Aaron, filius Amram, Mosis frater, Hebræorum primus Pontifex consecratus, fratris sui verba populo referebat, quòd ille balbus esset. Vnde, vt testis est Philo Iudæus lib. De migratione Abraham, dictus est Aaron frater Mosis, id est, eloquentia philosophiæ, vel sermo mẽtis: quòd si quando Moses vir totus contemplationi deditus, ad populum verba facturus esset opera Aaronis fratris, id est eloquentiæ, quæ philosophiæ germana est, vteretur. Hoc defuncto Eleazarus summus sacerdos constitutus est. Iosephus lib. Antiq. 4. capitib. 2. & 3. Natus 58.2371. Pontif. consecratus 65.2454. moritur 70.2491. [Aaronis virga arida & sicca, nocte fronduit, floruit, & amygdala protulit. Huic primò Deus sacerdotium tradidit. vnde legitimum apud Hebræos fuit, vt nemo diuinum capere posset Pontificatum, nisi ex Aaronis familia ortus esset. Comest. in 17. cap. Numer. Aaron autem idem significat, quod mons, montanus, vel docens, seu concipiens. Francis. Ximez in interpret. nominum Hebraicor.]

Aaron, Saracenorum Ammirrhas, in Asię prouincias duxit exercitum, quicum Nicephorus Cõstantinopolitanus Imperator iniquissimus legibus fœdus icit. Blondus.

Aaron, Persarum rex, ingentia munera & Elephãtem Carolo Magno primo Romanorum Imperatori misit. Æmil. lib. 3.

Aasbai, filius Machati. 2. Reg. 23. 34. [Idẽ est quod in me confidens, vel frater circundans: aut ex Hebræo & Syro, frater senectutis. Francis. Ximez ibidem.]

[Aastari, filius Assur ex Naara: interpretatur, cursor veredarius, festinatio currens, aut festinatio exploratoris, seu frater qui explorat. 1. Paral. cap. 4.]

A B

Aba, Xenophanis filia, quæ Olbi Ciliciæ vrbis tyrannidem, quam pater procuratorio nomine administrarat, cultu obsequiísque ab Antonio & Cleopatra sibi impetrauit. Vide Strab. lib. 14.

Aba, oppidum in Arabia fœlici. Ptol. Ciuitas Phocidis, Straboni & Aristoteli: Italiæ & Cariæ, Stephano: & mons Armeniæ, vnde oritur Euphrates, Plinio lib. 5. cap. 24.

Aba, Vngarorum rex, Austriam & Bauariam depopulatus est, Leonis pontificis temporibus.

Ababus, Samariæ rex insolentissimus, post patrem Amarim regno potitus est.

Abacena, ciuitas Medorum & item Siciliæ. Ptole.

Abacenum, vrbs Siciliæ, Steph.

Abacuc, Propheta 10. num. anno mundi 4602. Danieli in lacu leonum prandium attulit. Prophetiæ suę librum edidit.

[Abacus, Ceuolę regionis apud Indos metropolis, quę Grenata vulgo vocatur. Marc. de nizz. in Reuolut.]

Abaddir, lapis est, teste Prisc. à Saturno pro Ioue deuoratus. Cùm enim esset in fatis futurum, vt Saturnus à filiis propriis regno pelleretur, id vt euitaret, quoscunque ex Ope vxore partus suscipiebat, deuorabat. Eam ob causam, Ops Iouẽ in lucem editum seruari cupiens, Saturnum decipit, lapide in os eius iniecto, qui Abbadir dictus est.

Abę, Abarum, oppidũ Phocidis, Strab. Phocẽsium vrbs est (inquit Pau. in Bœotica li. 10.) à Philippo Macedone cùm cęteras euertisset, ob id relicta, quòd eius populus sacrilegij expers esset.

Abæi, Phocensium regionis populi, in Phocidem ab Argis commigrarunt, atque illic Apollinis templum construxerunt, ex quo ille oracula reddebat: quod vnà cum vrbe, ac populo tandem à Xerxis exercitu funditus euersum fuit.

Abaga, Tartarorum rex, & Armenię, Hierosolymam recuperauit. Sabel.

Abagarus, Persarum rex.

Abahius, Nilus fluuius dicitur (vt scribit Paulus Iouius libro 18. histor.) quasi amnium pater: quòd post longum & tortuosum cursum, totam

aquarum molem in multa cornua diffundat.

[Abal, filius Asser, Patriarchæ Iacob filiorum octaui. Ioseph. lib. 2. cap. 4. Antiq. Iud.]

Abala oppidum in Africa, Plin. lib. 6. cap. 29.

Abala, portus Messaliæ proximus, ad quem aufugit Cæsar, aduersus Pompeium dimicans, App. lib. 5.

[Abalgaris, Asiæ ciuitas in Mediæ prouincia. Marc. Paul. lib. 1. cap. 5.]

Abali, populi Indiæ, de quibus Plin. 6. 19.

Abalites, sinus maris Trogloditici. Plin. 6. 29. Vide AVALLITES.

Abalus, insula maris Oceani, Plinius cap. 2. lib. 36.

Abana, fluuius Damasci, radicibus Libani, in Syriacum effunditur mare, 4. Reg. 5. 12.

Abantias, insula maris Mediterranei, Bœotiæ propinqua, alio nomine postea Euboia, aliàs Eubœa dicta, cuius incolæ Abantes dicuntur. Aristarchus in secundum Homeri.

Abantidas, post Cliniā Arati patrem Sicyniorum tyrannidem occupauit, ab indigenis quibusdam paulò pòst interemptus, Paus. in Corint. 2.

Abantes, Ionum populi inter Achiuos. Herod. lib. 1. Alios dixit Orpheus in Argonauticis iuxta Pontum. Vide Stephanum de vrbibus, & Plinium lib. 5. cap. 12.

Abantes populi (inquit Pausanias) ex Eubœa octo nauibus ad Ceraunia delati, Theonum in regione quam Abantidem appellarunt, construxerunt, quam tandem amiserunt: postea Corcyram deducti sunt.

Abantis, idis, insula Bœotiæ, quæ & Abantias dicta est Stephano.

Abaortæ, populi ad Indum fluuium. Plin. 6. 20.

Abarbarea, Nais nympha apud Homerum: ex qua Bucolium, Aesapum, & Pedasum genuit.

Abarca, vel Sanctius ab Arca, tertius Nauarræ rex, aduersus Saracenos prosperè pugnauit. Aragoniæ regnum auxit. Volaterran. Ritius.

[Abarim, vel Arabim, mõs altissimus, & ascensu difficillimus, vbi Moses Israëlitarum dux sapientissimus, vitam finiuit, Deut. 34. cap. Iosephus autem lib. 4 cap. 8. Antiq. ait hunc montem è regione Hierichuntis situm esse.]

Abárimon, Scythiæ regio iuxta Imaum montem super Anthropophagos, in qua syluestres homines degunt, auersis post crura plantis, maximam habentes velocitatem, passimque cum feris vagantes. Plin. lib. 7. cap. 2.

Abaris, viri proprium, de quo sic Cælius cap. 22. lib. 9. Abarim Hyperboreum ferunt, sagittam per orbem terræ circumtulisse, nihil omninò vescentem. Hunc Abarim, Seuthæ filium, non ignarum literarum, oracula scripsisse traditur, quæ Scythica nuncupantur, & nuptias Hebri fluminis. Apollinis aduentum ad Hyperboreos, ratione metrica, abs quo sagittam acceperit quam diximus. De Scythia in Græciam venit anno mundi 3593. Euseb. Huius & Gregorius Theologus meminit in epitaphio ad Magnum Basilium. Hactenus Cælius. Ouid. 5. Metamor. 18. Caucasúmque, Abarim, Sperchesiadémque Lycetum. Et Virg. Æneid 9.

Padúmque Hebusúmque subit, Rhesúmque, Abarímque.

Abarnus, vel Abarnis, vrbs & regio Parianæ. Step.

Abaron, filius Matthatiæ filij Ioannis, primi Machab 2. 5.

Abarus, nomen proditoris cuiusdam Arabum vnius primarij, qui Crassum Syriæ prouinciæ præfectum expeditionem in Parthos suscipientem, sua astutia in calamitosum excidium compulit. Appianus in Parthico.

Abas, antis, rex duodecimus Argiuorum, Lyncei ex Hypermestra coniuge filius (sunt tamen qui Beli filium faciunt) homo bellicosus & acerrimi ingenij: regnauit annis viginti tribus, inquit Eusebius. Pater fuit Prœti & Acrisij, & auus Persei, à quo postea Argiuorū reges Abātiadæ dicti. regnauit annis 23. anno mundi 2581.

Abas, antis, vates, Abarum Phocensium vrbis cōditor, filius Cymei & Hypermestræ Danai filiæ, Pausanias in Phocia, lib. 10.

Abas, comes Aeneæ, de quo Virgil. lib. 10.

Vnà toruus Abas, &c. Et alibi,

Ære cauo clypeum magni gestamen Abantis. Idem 1. Aeneid.

Et quæ nouus Abas, & quæ grandæuus Acestes.

Abas, Centaurus, Ixionis & Nubis filius. Inde Abantius possessiuum.

Abas apud Thuscos regnauit annis xv. ab hoc positi sunt Abij Thusci. Manetho. anno mundi 2584.

Abantias, dicta est Atalanta, neptis Abantis, & Iasij filia. Musæus, Nec Abantias aures Præterit ipsa tuas.

[Abas, vel Abassia, Aethiopię regio, Petroiano subdita: vnde Aethiopes Abissini vulgò dicti. Bellef. in Cosm.]

Abases, regio est Aegypti. Abases Aegyptij vocant regiones inhabitatas, & maximis desertis circundatas. Strab. lib. 17. Vide ABATOS.

Abásges, Scythiæ populi vicini Sanigis. Steph.

Abáster, vnus ex tribus equis Plutonis, qua significatur niger. Nam tribus fertur equis, vt est in fabulis, quorum primus Metheus dicitur, qui interpretatur obscurus: secundus Abaster, tertius Nonius, quod sonat tepens. Aliàs Abastrus. Io. Bocatius cap. 6. lib. 8. Vide ALASTOR. sic enim scribi debet.

Abatia, oppidum in municipio Federicorum & Vendraminorum. P. Bembus. lib. 9.

Abaton, Abati, ædificium erectum à Rhodiis ad protegendum Artemisiæ trophæum, quod religione impediti, diruere non poterant. Cæl. lib. 7. cap. 53.

Abatos, insula in extremis Aegypti ad paludem Memphiticam, in qua sepultus fuit Osiris rex: quasi

quasi inaccessibilis dicta, quòd ad illam propter limi & papyrorũ copiã dificillim⁹ sit aditus, vbi primùm Nil⁹ magno fragore descẽdit. Lu. li. 10. Hinc Abaton, quam nostra vocat veneranda vetustas.

Terra potens. Hoc nomine etiam vocatus est locus vltra Ægyptum & Æthiopas, iuxta paludem Stygem: ab α priuatiua particula, & βαίνω, id est vado. Quæ Grecè vocant Abata, Latini inuia vocant, siue auia. Vide ABASES.

Abarus, Abarum rex, anno mundi 4010.

Abasa, insula Aethiopiæ Saceę vicina: sunt qui volunt esse Scythiæ, Pausan.

Abarim, mons excelsus, diuidens terram Amon & Euphratis à terra promissionis, contra Hiericho, Iordanem vsque fluuium protendens radicem: insignis, Mosis inclyti Iudæorum Ducis morte, Num. 27. 12. & 33. 47. 48. & Deu. 32. 49.

Abbas Lyncei & Hypermestræ filius 12. Argiuorum rex. Prithum & Acrisium filios reliquit: regnauit annos 23. Abbas Pausan.

Abbas Siculus Panormitanus, qui in decreta & decretalia scripsit: apud Senas Hetruriæ vrbem docuit, anno 1428.

Abbacollenses Saxoniæ populi, veluti pagani pastores, quòd eã vitam agerent: aduersus Abbatem sancti Galli bellum gesserunt. Mutius.

Abda pater Adoniram. 3. Reg. 4. 6.

Abdala Saracenus, Toleti rex, Tiresiam Alphonsi quinti, Veremundi filij, vxorem duxit: quæ illius nuptias detrectans, post Abdalæ decessum sese perpetuo cœnobio dicauit. Volaterra.

[Abdala, Mahumeti pseudoprophetæ pater, conditione seruus, qui in camelis ductitandis subseruiebat mercatoribus: quo moriente, Mahumetus eius filius in lucẽ est editus. Petrus Abbas Cluniac.]

[Abdalmutalis Arabs, eiusdem Mahumeti auus, qui tanta corporis forma & pulchritudine excelluit, vt eum omnes admirabili mulieres prosequerentur amore. Abbas Cluniac.]

Abdi, pater Cis Leuitæ. 2. Paral. 29. 12.

Abdaram Saracenus, Hispaniæ rex, à Radamiro rege Gallicię superatus. Luithprand li. 5. cap 1.

Abdaristenses, populi. Plin. lib. 4. cap. 10. Sed correctius legitur Audaristenses.

[Abdas, Persarum episcopus, virtutibus plurimis adornatus. Is zelo diuino non mediocriter vsus πυρεῖον, id est, focum eorum, seu Vestam destruxit. πυρεῖον namque illi templa vocabant, in quibus ignem perpetuum seruabãt: Deum etenim arbitrabantur ignem esse. Istud cùm rex cognouisset à magis, vocauit Abdam: ac primò quidem mansuete culpauit factum, præcipiens vt πυρεῖον rursus ædificaret: illo resistente, & hoc nequaquam facere confirmante, vniuersas se rex vastaturũ minabatur ecclesias, cuius interminationem subsecutus est effectus. Nam prius illum virum occidi præcipiens, solo quoque ecclesias imperauit adæquari, &c. Theodor. lib. 5. cap. 39. Eccles. hist.]

Abdastratus, Tyri rex regnauit annis nouem.

Abdeel, pater Selemiæ. Hierem. 36. 26.

Abdecammarnus, Saracenorum & Hispaniarum rex, anno à nato Christo 826.

Abdemonaphes, Ismaelita mercator insignis, qui Mahumetum impostorem emerat: quo mortuo, eius vxorem ipse duxit Mahumetus, Abbas Cluniacensis.

Abdera oppidum Thraciæ, Democriti philosophi, & Protagoræ sophistæ patria: quam Diomedis soror condidit, & à se cognominauit. Ouidius, Aut te deuouęat certis Abdera diebus. dicta ab Abderito Herculis delitiis, à Diomedis equis dilacerato & humato, in cuius honorem Hercules, posteaquàm pugnasset cum Diomede, Abderam condidit. Hæc postea collapsa Clazomene à Clazomeniis ex Asia venientibus, qui eam in maiorem formam redegerunt, vocata est: iuxta quam Bistonium stagnum fuisse dicitur, in quo cuncta natantia demerguntur. Sciendum ab Ephoro dici Abdera, numero plurali tantùm, secundum Abderon singulari. Plin. 4. 11. 13. Vide etiam Stephanum. Pomponius & Solinus ab Diomedis Thracum regis sorore conditum meminerunt, anno mundi 3313.

Abdera, oppidum Hispaniæ Bæticæ, & insula ad Samothracẽ: Authores Plin. 4. 12. & Ptole. lib. 2.

Abdera, pulchra Teiorum colonia. Vide Chiliades Erasmi.

Abderâna, Saracenorum rex, duce Aburmane, agrum Barchinonensem Gerundensẽmque deuastauit. Blond. lib Decad. 2. an. à Christo 827.

Abderites, vir Abderæ natus.

Abderitæ, populi Thraciæ, qui cum à muribus ac ranis vexarentur, coacti sunt natale solum relinquere, & aliàs quærere sedeis: hos Cassander in vltimis Macedonię partibus suscepit, pactione inita cum eis de pace, anno mundi 3650.

Abdias, dispensator domus regis Achab. 3. Reg. 18. 3. *le maist. e d'hostel.* propheta item σύγχρονος Amos, quẽ Hieronym⁹ sub Achab fuisse refert.

Abdiel, filius Guni, è tribu Gad, 1. Paral. 5. 15.

Abdimelech, Sarracenorum rex, Africam inuasit, à qua, pẽr Ioannem Magistrum militum fugatus est. Aemil. lib. 2. anno à Christo nato 962.

Abdiramus, qui & Muca vocabatur, anno Christi 721. venit in Vasconiam, & Aquitaniam, obtinuítque Burdegalẽsem ciuitatem, & odio Christiani nominis passim omnes occĩdit, tã mulieres quàm viros, iuuẽnes, senes, nec ętati nec sexui parcẽs. Vltráque profectus, Pictauos est aggressus, vbi sæuiit in homines, igne omnia loca vastans. Occurrens autem illi apud Turonenses Carolus Martellus, Francorum rex, vicit Saracenos, & Abdiramum eorum regem: factáque est ibi tanta hominum strages, vt scribantur tunc occubuisse trecenta septuaginta quin-

que hominum millia: à parte verò Christi fidelium referuntur cecidisse duntaxat mille & quingenti. Munst. lib. 2. Cosmog.]

Abdon, Propheta vir Dei Hieroboam super altare excelsorum, filiísque suis mortem interminatus est, cui interminanti manum arescere fecit: contra præceptum Domini in domo falsi prophetæ comedit: quamobrem dum reuerteretur Hierosolymam, in via à leone est interfectus.

Abdon, filius Micha. 2. Paral. 34. 20. qui 4. Reg. 22. Achobor dicitur.

Abdon & Senne, ex Corduba Persarum vrbe oriundi martyres, sub Decio passi sunt anno post natum Christum 254.

Abdon, Hylonis filius de tribu Ephraim, Israelitarum princeps, Ioseph. lib. 5.

Abdon, ciuitas in tribu Aser, Iosue. 21. 30.

Abdon, filius Hillel de tribu Ephraim, xv. Hebræorum iudex, iudicauit annis viij. Iudic. 12. anno mundi 2811.

Abdua, fluuius. Plin. 3. 16. 35. & 3. 19. 10. sed aliàs legitur Abdua.

Abeâcus, Siracorum rex, apud Strabonem lib. 11.

Abeâtæ, populi in Achaia non procul ab Aliphireis & Pyrgensibus. Plin. 4. 6. 8.

Abdiranus, Saracenorum rex, aduersus Carolum Magnum potentissimè dimicauit. Garduam transgressus, Burdegalam diripuit, omníque impietate defœdauit. Sabel.

Abel, filius Adam, à Caim fratre suo interfectus. Gen. 4. Hic pastor pecorum dicitur in sacris, quòd totus contemplationi esset deditus, non eloquentiæ. Vide Philonem Iudęum.

Abel, ciuitas, quę (vt inquit Hieronymus) xij. mil. à Geldaris Orientem versus distat. 1. Reg 9. Est & villa in vij. Philadelphiæ lapide, vbi Iephte cum Ammonitis manum conseruit.

Abelmagim, ciuitas à rege Asa per Benadad expugnata. 3. Reg. 15. 2. Paral. 16.

Abelmehula, vicus in Aulone. Hieronymo. Iudic. 7. 3. Reg. 4.

Abelsatim, locus in deserto ad Meridiem Moabitarum, non procul à Iordane, à spinarum copia nomen habens. Num. 33.

Abella, vrbs supra Neapolim: vnde Auellanæ nuces Macrobio & Virgilio,

Et qui maliferæ despectant mœnia Abellæ.

Vulgò hodie Bella dicitur.

Abellinum, Italiæ oppidum, quod item Auellinũ dicitur. Plin. 3. 5. 110. 111.

Abelicates, Italiæ populi, antè Protropi appellati. Plin. 3. 11. 34. 35. Iidem Auellinates Luciano appellantur: nam inter B & V magna est affinitas.

Abenalibeticum, regnum Hispaniæ.

Aberdonia, regio Scotię, Munsterus lib. 2.

Aberides, deus antiquorum, qui deinde Saturnus appellatus est, Cœli & Vestæ filius.

Abes, ciuitas in tribu Issachar, Iosue 19.

Abesamis, Syrię oppidum quondam à Semiramide conditum, Plin 6. 28. 13.

Abesan, iudex in Israël de Bethlehem. Iudic. 12.

Abessa, nonus Hebræorum iudex post Ephthen regnauit. nonnulli Bor esse aiunt, qui ex vxore Moabitide xxx. masculos totidémque fœminas suscepit. is alio nomine Absaris vel Abessanus dicebatur, Sabel. 6. lib. 1. Enneadis.

Abessalom, pater Maacha, matris Abiam. 3. Reg. 15. Alio nomine vocatus Vriel. 2. Paral. 13.

Abeesse, oppidum apud Hermandrum fluuium. Plin. 6. 23. 1.

[Abgarus, Edessenæ ciuitatis toparcha fuit, qui ad Iesum Saluatorem scripserat, & ad eum Iesus. Is tandem à Thaddæo, vno ex Christi 72. discipulis, fide illuminatus, & sacro baptismatis lauacro, vnà cum tota gente sua, tinctus fuit. Euseb. lib. 1. cap. 15 hist. eccles. & Sozome. libro 6. cap. 1.]

Abi, vel Abia, mater Ezechię regis, 2. Paral. 29. 4. Reg. 18.

Abia, filius Samuelis prophetæ. 1. Reg. 8.

Abia, ciuitas maritima in Messenia, quæ à Saltu porcino x x. potissimum stadiis distat. Iram olim nominarunt, & vnam ex septem oppidis quæ Agamemnonem Achilli promisisse Homerus scripsit.

Abia, Herculis filia Hylli nutrix, in Iram ciuitatem secessit, quam de suo nomine Abiam appellauit, ibíque fanum eiusdem nominis condidit.

Abiam, filius Roboam, quartus Iudæorum rex, regnare cœpit XVIII. anno Ieroboam, regnauítque annis III. Vicit bello Ieroboam, in quo periere ex Israël 2. millia virorum. 2. Paral. 15.

Abiathar, filius Achimelech sacerdotis, summus sacerdos tempore Dauidis regis Iudæ, anno mundi 2896.

Abica. Vide HYLEA.

Abibalus, Tyriorum rex, Salomonis contemporanus & amicus, Ioseph. li. 1. contra Appionem.

Abida, filius Madiam, filij Abrahę, Gen. 25.

Abidan, filius Gedeonis. Num. 1.

Abidiramus, vel Abidirannos, Saracenorũ rex potentissimus, qui ab Eudone Aquitanię principe aduersus Carolum Galliæ regem in auxilium aduocatus, Burdegalam ac Pictauos populos cęde, rapinis ac incendio, Christiani nominis odio compleuit, Sabel. lib. Ennead. 8. & Munst. lib. 2.

Abiel, filius Seor, 1. Reg. 9. pater Ner & Cis. 1. Reg. 14.

Abiêser, filius Manasse. Ios. 17. vnus ex fortibus Dauid. 2. Reg. 23. 1. Paral. 2.

Abigail, vxor Dauid, mortuo Nabal. 1. Paral. 3. Est & filia Naas, soror Saruiæ, mater Ioab. 2. Reg. 17.

Abiga, fluuius Numidiæ.

Abihail, pater Suriel principis Moholitarum, Numer. 3. vxor item Roboam, filij Salomon.

2.Paralip.11.vxor denique Abisur filij Semei filij Onam.1.Paralip.2.

[Abikobezus mons,cui Deus ciuitatem Hierusalem in custodiam dederat,ne (vt cæteræ) diluuio demergeretur, vt falsò in Alcorano, artic. 130.scriptum legitur.]

Abilon, decimus Hebrçorum iudex,qui post Esebonem principatum suscipiens, iudicauit Israëlem annis 10.

Abilius,Episcopus Alexandriæ.

Abij, populi Scythiæ, quos ait Solinus ex Albiano fluuio dici, iuxta quem habitant: vel nonnullis, quòd sine vita stabili, aût domicilio sint in curribus degentes. Horum meminit Stephanus & Homerus,

Γαλακτοφάγων, Ἀβίων τε δικαιοτάτων ἀνθρώπων,

Iustissimos vocat, quòd in pace sine bello degant,vel quòd extemporali victu vtantur. Pleraque enim Scytharum nomina ex moribus edita commentáque sunt,vt Galactophagi, Anthropophagi,Abij:author Volaterranus.

Abila,oppidum,Elysæi prophetæ patria in regione Decapolitana. Plin.5.18.6. Syriæ oppidum (aliàs Abilla) meminit Steph. Vide ABYLLA.

Abdix,mons ex Africa procumbens:de quo Strabo lib.3.

Abimadatôcus,qui & Amylinus Euilmérodach,& Amildabacus, decimus Babyloniorum rex, regnauit annis XXXI.Iosephus lib.10.cap.13.

Abimelech,filius Gedeonis ex Droma cõcubina: occisis LXX. fratribus filiis Gedeonis,tyrannide imperium inuasit: regnauit annis tribus. Iudic. 9.Ioseph.lib.5.cap.7.

Abinadab, filius Isai patris Dauid, 1.Reg.16. filius Saul.1.Paralip.8.

Abinoem, pater Barac, ducis exercitus populi Iudæorum. Iudic.4.

Abiram,primogenitus Higel, reædificatoris Iericho.3.Reg.16.

Abiron,filius Eliab. Num.16.

Abiis, fluuius in Danubium influens, qui & Absus dicitur:author Altamerus.

Abisac, virgo adolescentula quæ calefaciebat regem Dauid senio confectum.3.Reg.1.

Abisai, filius Saruiæ, sororis Abigail,frater Ioab. 1.Reg.26.

Abisaris,regio Indiæ,apud Strabonem lib.15.

Abisontes, populi inter Alpinas gentes. Plin.4. 20.18.

Abissa & Abissâma, Arabiæ fœlicis ciuitas. Ptol.

Abissue, filius Phinees, filij Eleasar, filij Aaron, 1. Paralip.6. filius item Bela, filij Beniamin, filij Iacob.1.Paralip.8.

Abissur, filius Semei,filij Onam,filij Gerameel. 1. Paralip.2.

Abital, mater Saphatiæ, filij Dauid, 2. Reg.3.1. Paralip.3.

Abitob,filius Mehusim.1.Paralip.8.

Abiu, filius Aaron, filij Amram, filij Caath, filij Leui, Exod.6.

Abiud,filius Bela, filij Beniamin.1.Paralip.8.

Ablatius, Ægyptius præne.111.Cos.Olymp.277. anno.2.vrb. cond.1082. Chr. Domini 331. quo anno Constantinopolis dedicata noua Roma.

Ableti, populi non procul à Pergamo, qui parent Mysiis.Strabo libro 13.

Abner, princeps militiæ Saul,filius Ner, patruelis Saul. 1.Reg.14.

Abnoba, mons Germaniæ, in quo oritur Danubius.Plin.lib.4.cap.12.

Abóbrica,Hispaniç insigne oppidũ.Plin.4.20.12.

Abóccis,oppidum. Plin.6.29.57.

Aboeo,Cretus dux Bœotiorum. Plut.in Arato.

Abolâni, populi in Latio, Albensibus proximi. Plin.3.5.38.

Aboduti, populi veteres,Francorum socij,siti iuxta sinum Oceani maris in extremis Germaniæ finibus: hi Caroli Magni Francorum regis opem implorarunt in reprimendis Velataborum hostium excursionibus. Plutarch.in Carolo Magno.

Abólla,vrbs Siciliæ.Steph.

Abona,fluuius est Britanniæ.

Aboni, oppidum paruum iuxta Euxinum pontum.Stephanus.

Aboriense, Romanorum oppidum in Africa. Pli. lib.4.cap.5.

Aborigines, populi montani, quos Chamezenus Ægyptiorum Saturnus in Italiam abduxerat. Antiquiss. fuerunt,& primi tenuerunt agrũ populi Rom. sic dicti, quod visi sint editi sine patribus,quasi sine origine, aut quòd ex varia gẽtium colluuione mixti essent. Hi postea aduẽtu Aeneæ Phrygibus iuncti, Latini appellati sunt, Romámque condiderũt. Salustius, Liuius, Dionysius Arcades fuisse, & cum Oenotro Lycaonis Arcadæ regis filio in Italiam venisse tradũt. Plin.3.5.82.Steph.Berosus.

Abórras, fluuius Anthemisiam vrbem præterfluens, non procul ab Euphrate in Asia, Strabo lib.16.

Aborus,fluuius. Stephanus in Resina.

Abòtis,vrbs Ægyptia.Stephanus.

Abaraces,dux copiarum Artaxerxis. Xenoph.lib. 1.de Cyri expeditione.

Abradatas, rex Susorum fuit, & maritus Pantheæ nobilissimæ matronæ, Xenoph. lib.7. Pædiæ Cyri: Vide PANTHEA.

Abram, primus Patriarcha, pater excelsus interpretatus:quem Deus ab iis quæ videntur, ad inuisibilia prohibẽs: Non vocaberis,inquit, Abrã, sed Abraham erit nomen tuum: quia multarum te gentium patrem posui. Iussu Dei patriam ac parentes reliquit, abiítque in Canaan, assumpto Loth cognato suo.Gen.12.Se suósque circuncidit.Genes.17.Duas habuit vxores,Saram & Ceturam, ex qua sex filios suscepit. Genes.25.Ioseph.lib.1.cap.23.

[Abraham, filius Tharæ, primus Assyriorũ monarcha, natus post diluuium annis ducẽtis nonaginta duobus: ante Mosem quadringẽtis viginti quinque. Philo de temporib. Primùm in Hur Chaldæorum ciuitate sedit. Gen. 9. & Act. 7. cap. Omnium primus literas adinuenit, vt ait Philo, licet Eusebius lib. 10. de præparatione Euangelica, Mosem fuisse scripserit, qui multis post Abrahamum temporibus vixit. A Mahumetanis inuocatur, & colitur sacrificiis. Barthem. cap. 16. Aegyptos arithmeticam, & astrologiã docuit. Nam antè eius aduentum in Ægyptum, hæc Aegyptij penitus ignorabant. Ioseph. lib. 1. Antiq. Ipse à Chaldæis in Hur, id est, ignem, coniectus vnà cum fratre Aram, quòd ignem adorare noluerint: & Aram ibi expirante, Abraham Dei auxilio est liberatus, vt aiunt Hebræi. Comest. in cap. 11. Genes. & Barthem. ibid.]

[Abraham Aben, natione Hispanus, Hebraica commentaria in Pentateuchum exarauit, in Esaiam, ac 12. Prophetas minores, in Psalteriũ, in Prouerbi Salomonis, in Iob, Cantica cantico. Ruth, Lamentationes Ieremię, Ecclesiastẽ, Hester, Danielem, Esdram, Neemiam, quæ hodie omnia typis excusa habentur. Conrad. Gesner. in Biblioth.]

[Abraham de Balmes, vir omnium disciplinarũ peritia clarissimus, veteres Auerroys traductiones castigauit, & aliquot eiusdem libros integrè conuertit: deniq; marte suo libellos varios conscripsit, Dialecticos, Physicos, atque Theologicos, alióśque bene multos. ibid. Conrad.]

[Abrahamium, locus est, in quo Abraham, cęteríque Patriarchę sepulti sunt, à caluaria, vbi Christus fuerat crucifixus, triginta milliaribus distãs. Cura enim fuit sanctis patribus in ea terra sepeliri, in qua Christum resurrecturum credebãt, & sciebant, vt vnà cum eo resurgerẽt. Comest. iu cap. 48. Genes.]

Abram, vel Abrahim-Bassa, Othomani postremi nostra memoria Turcarũ imperatoris filius: cũ repudiata matre in Persiam ad Sultanum cõcedens, bellũ aduersus patrẽ gessit: quo per patris insidias sedato, dũ se reuocato filio imperij totius habenas traditurũ affirmat: dúmque patris pręcepto filius ad eius genua deuolutus veniam petit, à duobus Gẽnisseris, fortissimo arcus neruo ad collũ filij deuoluto, miserè suffocatus est.

Ãbram, nomen ciuitatis. Iosue 19.

Abretâna, pars Mysię: ita dicta à Bretica nympha.

Abretânus, Iupiter Mysius deus, ab Abreta, quæ est Mysia, sic vocatus: cuius sacerdos fuit Cleon latro priùs insignis: deinde Antonij, postea Augusti militiæ præfectus.

Abretini, aliàs Abroteni, Mysię populi. Plinius 5. 30. 14.

Abrinátæ, populi Pontici. Stephanus.

Abrincátui, Galliæ Lugdunensis populi, iuxta Venetos. Plinius 4. 38. 1.

[Abrinca, seu Arborica, Galliæ Celticæ ciuitas in Neustria, seu Normania, sex milliaribus à mõte diui Michaëlis dissita: id nominis adepta ab arborum, & syluarum frequentia, Gallicè, *Aurenches*. Robert. Cenalis.]

Abrodiætus, cognomen Parrhasij, Vlysses pictoris nobilissimi: Latinè delicatus & elegãs: Herculem Lyndi fecit, asseuerans eum à se talem pictum, qualem sæpe in quiete vidisset. Plin. lib. 35. cap. 10.

Abrocomes, filius Darij Persarum ducis. Herodot. lib. 7.

Abron, Abronis, vir ob nimiam vitæ mollitiem famosus. Abrom enim mollis & delicatus.

Abronichus, legatus missus à Themistocle bellũ aduersus Lacedæmonios gerente ad explorandam murorũ vrbis Lacedæmonis altitudinem. Thucyd. lib. 1.

Abróni, vrbs Galatiæ. Ptol. vulgò Arcani.

Abron, pictor Samius, de quo Plin. lib. 35. cap. 10.

Abros, gens Tarentinorum ad mare Adriaticum, Stephanus.

Abrotonium, fœmina delicata, & amplexibus apta, vt Glycerium, Philotium, Dorciũ, Sophroniũ: quæ (teste Prisciano lib. 5. vbi de generib.) quamuis habeant articulos fœmininos, declinationem tamen & formam tam apud Latinos, quàm apud Græcos seruant neutrorum.

Abrotonum, Africæ oppidum. Plin. 5. 4. 21. & Strabo lib. 17. Steph.

Abrotine, vrbs Mysiæ. Vide ABRETINI.

Abrúzi. Vide PRÆGVCII.

Abs. Vide APS: nam ψ Græcorum vtroque modo effertur.

Absalom, filius Dauid, de Maacha. 2. Reg. 3.

Absalom, Vualdemar, collactaneus Danorum Pontif. maximus.

Absander, decimus nonus Atheniensium rex, regnauit annis decem.

Absarus, fluuius Iberiæ, quem Ptolemęus Absonum vocat.

Absarus, fluuius & castellum. Plin. 6. 3. 7. & 9 6. 5. & cap. 10. 65.

Absarus, vel Absartus, amnis Armeniæ in Pontũ defluens: qui cum Pariedris montibus Armeniam minorem claudit.

Absepus, fluuius est Asiæ, apud Lampsacum oppidum perfluens, ex quo Priapus fuit, obscœnitate virilium cognitus.

Absiles, gens, Plin 6. 4. 18.

Absilis, seu Absilia, fluuius est in Asia, Latiam præterfluens ciuitatem.

Absimârus, Tyberius LXVII. Romanorum Imperator, regnauit annis septem. Æmil. lib. 2.

Absinthij populi, teste Herodoto libro 6. iuxta Pontum habitant, vbi mons eiusdem nominis habetur. Ouidius libro 5. de Trist. à quibus herba nomen habet.

[Absitris, amnis per Sisiclassos populos ad hybernum

num exortum fluens. Plin. lib. 6. cap. 26.]
Absituis, oppidum Asiæ, Plin. lib. 6. cap. 26.
Absoros, vna ex insulis maris Adriatici, vicina Venetis, Illyrico adhærens littori: in qua secundum Ptolemæum duæ sunt ciuitates: Pomponius Mel. libro tertio.
[Abstenegi, minoris Asiæ populi, ab Abstenego Gomeri filio nuncupati. Ioseph. lib. 1. cap. 11. Antiq.]
Absuritánum, oppidum, Plin. 5. 4. 8. (alias Absiritanum) vide infra.
Absyrtes, Colchorum fluuius, in Adriaticum mare sese exonerans, ab Absyrto à Medea ibidem interempto sic appellatus. Lucanus libro 3.
Et cadit Adriaticas spumans Absyrtus in vndas.
Absyrtides, insulæ in Adriatico mari vel iuxta Istrũ, à fratre Medeę ibi interfecto nomine Absyrto sic appellatæ. Plin. lib. 3. cap. 36. 12. Steph.
Absyrtum, insula. Plin. 3. 21.
Absyrtus, Aethæ regis Cholchorum, & Ipseæ filius, alio nomine Ægialeus dictus, quem soror eius Medea cum Iasone discedens membratim discerptum circumquaque disiecit, vt sequentẽ se patrem in colligendis ossibus occupatũ remoraretur, ne eã à fuga retraheret: vnde locus ille dictus est Tomos, id est incisio, & fluuius iuxta quẽ id fecit, Absyrtus vocatus. Sunt tamẽ qui Absyrtum non ex eadem matre cum Medea, sed ex Idea Oceani filia natum tradunt. Alij nec à sorore discerptum volunt, sed per Istrũ fluuium cum fugientibus in Illyriam ad insulas Prygeidas venisse. Absyrtum Diodorum Ægialum vocat. Huius meminit Cicero lib. 3. de natura deorum, Pacuuium poëtã citans. Absyrti fabulam describit Ouid. 3. Tristium, Eleg. 9. De hoc Orph. Argon. 2. Apollonius, Lucas & Theo interpretes lib. 4. Argon.
Absyrtus, fluuius Colchorum ex sanguine Absyrti fratris Medeæ, & ab eodẽ cum Iasone fugiẽte occisi denominatus. Bocat. & Plin. libro 3.
Absyrtus, author Græcus, scripsit de medicandis equis, & de cura animalium, & eorum medicina, quem pulcherrimum & emãdatissimum habet Antonius Vicecomes Mediolanus.
Abudiacum, vrbs Vindeliciæ. Ptolem.
Abula, vrbs Hispaniæ. Ptolem.
Abumalach, Saracenorum & Hispanorum rex, cũ Carolo Magno fœdus iniit.
Abundantius, Consul Romanus.
Abupus, Britanniæ fluuius maximus. Ptolem.
Abus, fluuius Epiri in finibus Apolloniarum. Strabo.
Abutucense, oppidum, Plin. 5. 4. 29.
Abydéni, populi, ab Abydo ciuitate Asiæ, cùm à Philippo Macedonum rege sic opprimerẽtur, vt nulla liberandæ obsidionis spes superesset, mutua multitudinem tanta inuasit rabies, vt se suásque vxores & liberos, ferro, flammis, & omnigenere mortis crudelissimè interficerẽt, ne in hostis venirent potestatem. Quam historiam imprimis memorabilem fusissimè narrat Liuius Decad. lib. 1.
Abydon, onis, regio Macedoniæ. Steph. & Suid.
Abydos, vrbs Asiæ à Milesiis condita, Gyge Lydorũ rege permittente, qui totius Troadis imperium habuit: cui Sestos in Europa opponitur, intercedente angusto mari à casu virginis Hellesponto nuncupato. Id cùm Asiam ab Europa diuidat, Xerxes ponte coniunxit. Musæus,
Σηστὸς ἔην καὶ Ἄβυδος, ἐναντίον ἐγγύθι πόντου,
Γείτονες εἰς πόλιες. Paulò pòst,
Ἡ μὲν Σηστὸν ἔναιεν, ὁ δὲ πτολίεθρον Ἀβύδου,
Ἀμφοτέρων πολίων περικαλλέες ἀστέρες ἄμφω,
Ἴκελοι ἀλλήλοισι.
Abydi, tres ciuitates. Steph.
Abydos, patria Leandri, Virgil. lib. 1. Georg.
Pontus & Ostriferi fauces testantur Abydi.
Et dicitur hæc Abydos, & hoc Abydum, hinc Abydæus & Abydenus. Ouidius,
Mittit Abydenus quam mallet ferre salutem,
Si cadat vnda maris Sesta puella tibi. Plin. 4. 11. 44. & 5. 32. 2. Est item Ægypti oppidum, Memnonis regio, & Osiris templum inclytum. Plinius. 5. 9. 73.
Abydi, lapis colitur. Plin. 2. 60. 7.
Abyla, mons excelsus Mauritaniæ, Calpæ monti qui in Hispania est oppositus, quos ambos Herculis columnas dicunt, olim perpetuo iugo coniũcti, sed ab Hercule separati: & sic intromissum terris mare, quod in hodiernum vsque diem Mediterraneum nuncupatur. In his Hercules columnas fixisse dicitur, cum boues Geryonis vestigaret, perinde ac vltima ibidem esset orbis meta. Pli. in Prolog. 3. 20, & 25. 5. De his Steph. & Dionysius Libyc.
Ἀλλ᾽ ἤτοι πυμάτη μὲν ἀγαυῶν ἐστὶν Ἰβήρων,
Γείτων ὠκεανοῖο πρὸς ἕσπερον, ἐν δ᾽ οἱ ἄκρη
Στηλάων Ἀβύλη κεῖται μία, τῆς δ᾽ ὑπένερθε
Ταρτησσὸς χαρίεσσα.
Sed vltimus clarorum Iberorum terminus Oceano proximus est occiduo, cui præcelsa vna ex columnis Abyla imminet, infra quam v[illegible] amœna Tartessos: vbi multa Eustathius [illegible] scribit.
Et notandum est Alybam dici à Græ[illegible] Abylam, ídque forte per Metathe[illegible]cis, & non per ypsilon scribi oportere clar[illegible]m: omninò [illegible]um est.
Abyla, Syriæ oppidum, iuxta o[illegible] quod sitæ sunt Arca, Ampeloessa, Gabe. Pli[illegible] cap. 1. lib. 3. Hodie Aceuta dicitur. Vide A[illegible]ILA.
Abylli, populi iuxta Nil[illegible]m, Troglodytis vicini, Stephanus.
Abzan, decimus tert[illegible]us Hebræorum dux, regnauit annis VII. Hunc Rab. Salomon & Chaldæus Paraphrastes Booz esse dicunt: cuius ætate fames oborta est maxima, qua Noëmi cum marito & filiis terram Iudæ relinquere necessitate

compulſa eſt: poſt aliquot annos cum Ruth nu-ru ſua rediens, Booz Ruth vxorem duxit.

Abziritânum, oppidum. Plin. 54.32.

Abzoæ, populi. Plin. 6.13.23.

A C

Aca, ciuitas Phœnicum, quæ poſtea Ptolemais dicta eſt Straboni. Plinio autem dicitur Ace, quæ quondam colonia fuit Claudij Cæſaris.

Acabêne, mons in finibus Ægypti. Ptolem.

Acabis, villa in Cyrenaica regione. Ptolem.

Acaceſium, vrbs Arcadiæ, ab Acaco Lycaonis filio. Stephanus.

Acacius, ſcriptor Cæſarienſis. Euſeb.

Acacius, Patriarcha fuit Cōſtātinopolitanus, vir imprimis pius & Leoni Imperatori gratiſsim⁹. Suid.

Acacius, Rhetor inſignis, qui Libanij & Iuliani tēporibus floruit. Suidas.

Academia, locus nemoroſus, ab Athenis mille paſſus diſtās: ab Academo Heroë, vt Eupolidi placet, Ἐν εὐσκίοις δρυμοῖσιν ἀκαδήμου θεοῦ. hoc eſt, in ambulacris, vmbroſis Academi Dei. Horat. Atque inter ſyluas Academi quærere verum. Eupolidis ſenarium interpretatus videtur: nam alias θεᾶν legitur, non θεοῦ. Ibi natus eſt Plato: vbi cùm philoſopharetur, ſtudēdi vſu & diſcipulorum frequentia, morúmque celebritate inſignis fuit. Vnde Laërt.

Τῶν πάντων δ' ἡγεῖτο πλατύστατος ἀλλ' ἀγορητὴς

ἡδυεπὴς τέττιξιν ἰσογράφος, οἵ' ἑκαδήμου

Δένδρῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. Id eſt, Hos inter dux ille Plato celſiſsimus ibat: Cuius ab ore melos manabat, quale Ecademi Arbuſtis lepida modulantur voce cicadæ.

Antea per ε ſcribebatur Academia. Erátque Academia gymnaſium inferius, cùm ſuperiori gymnaſio nomē eſſet Lycæum. Nam inferior ambulatio & ſuperior dicebantur. Lycæum verò nomen fuit ſcholæ Ariſtotelicæ.

Académici, Philoſophi dicti ſunt qui Platonē ſequebantur. Erāt etiam noui Academici qui nihil affirmabant, & nihil ſciri poſſe aſſerebant. Eſt enim duplex Academia, vetus & noua.

Académia, villa memoratu digna, ab Auerno lacu Puteolos tendentibus impoſita littori, celebrata porticu & nemore: quā Cicero Academiā vocabat ab exēplo Athenarū, ibi cōpoſitis voluminibus eiſdem nominibus, in qua monumentū ſibi inſtaurauerat. Plin. lib. 31. cap. 2. & 23. cap. 2.

Acadinus, fons eſt Siciliæ iuxta Delos lacus, Palicis fratribus ſacros, ad quem iuramenti veritatē explorare ſolent ad hunc modū: Iuramenti verba tabulis ligneis inſcribebant, eáſq; in fontem deiiciebant: quæ ſupernatantes, iuramenti integritatem: demerſæ, periurium indicabant.

Acádra, oppidum in Arabia fœlici. Ptolem.

Acális, filia Minois, quæ ex Apolline filium habuit Cydonem & Oaxem, à quibus Cydonia & Oaxe Cretæ vrbes. Steph.

Acálandrum, flumen. Plin. lib. 3. cap. 11. Strab.

Acálanthis, nobiliſſimi canis nomen: vnde eſt illud Ariſtoph.

Ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει,

Acalanthis feſtinabunda occæcatos parit. Cælius Rhod. lib. 17. cap. 28. & Eraſm. in Chil.

Acalis, idis, Minois filia & mater Oaxi. Steph. de vrb. Oaxus, inquit, eſt oppidum Cretæ, ab Oaxo filio Acaſis, quæ fuit Minois filia.

Acámantis, inſula. Vide ACAMAS.

Acamárchis, nympha, Oceani filia. Dio. lib. 6.

Acamántis, olim dicebatur Cyprus. Stephanus.

Acamantium, vrbs in maiori Phrygia, opus Acamantis filij Theſei, qui quū in expeditione aduerſus ſolymos ſe ſtrenue geſſiſſet, locum vrbis condendæ à patre impetrauit. Steph.

Acamas, vnus ex Thracum principibus, qui in auxilium Troianorum venerunt. Homerus Iliad. 2. Fuit & filius Antenoris, qui tempore belli Troiani cœlebs erat, & diis ſimilis habebatur. Eſt præterea mons in Cypro, vnde Cyprus antea Acamātis vocitata eſt. Strabo lib. 15. Huius promontorii Plinius meminit. 5.31.9.

Acamas. Vide SINNADA.

Acāpſeonyſis vel Campſeóniſis, fluuius. Plin. 6.49.

Acánthon, mons. Plin. 4.28.

Acan, filius Eſer, filij Seir Horræi. Gen. 36.

Acánnæ, emporium circa rubrum mare. Steph.

Acantius, eſt promontorium Magneſiæ.

Acanthus, puer regius cōuerſus in florem ſui nominis. Eſt item ciuitas Ægypti prope Memphim. Plin. 4.10.21. & cap. 58. 5.4. & 6.31.47.

Acanthus, oppidū in Macedonia, ſiue Ætolia, quæ eſt vrbs Atamanum, in qua mutas eſſe cicadas Stephanus ſcripſit: aliàs Acanthos.

Acánthus, inſula. Plin. 5.31.49. & Herod. lib. 7.

Acapeatæ, populi. Plin. 6.7.9.

Acapis, fluuius Aſiæ apud Lazos populos.

Acar, filius Ram primogeniti Ierameel. 1. Par. 2.

Acara, oppidum in medio Pannoniæ.

Acaráſſus, vrbs Lyciæ. Steph.

Acaria, fons in agro Corinthio, apud quem Iolas Euryſteo caput amputauit. Strabo.

Acaris, vel Carides, Phrygiæ vrbs. Steph.

Acarnánia, regio & pars Epiri, merſa medio ſinu Ambracio. Plin. 2.92.2. & 41.9.15. In hac eſt oppidum Leucas. Hanc autem regionem Achelous amnis ab Ætolia diuidit, vel (vt Solinus ait) Pindus mons qui Acheloum parit. Steph. Eſt & regio quędam parua in Ægypto dicta Acarnania. Seruius in libr. 5. Æneid. Et ciuitas non procul à Syracuſis (Cic. in Verrem) in qua Olympij Iouis antiquiſſimum fanum fuit, quæ à Gotthis exuſta eſt. Huius incolę Acarnanes dicti, quorum meminit Thucyd. lib. 4.

Acárne, oppidum. Plin. 4.9.4.

Acaron, ciuitas Palæſtinæ, quæ Cæſarea vocatur, & arboris genus. Plin. lib. 15. cap. 7. Scribitur aliàs

aliàs Accaron.
Acárrha, vrbs Achaiæ. Steph.
Acásta, nympha, Oceani & Thetyos filia. Vide ACTASTA.
Acástus, Peliæ Thessalorum regis filius, venator sagittis clarus. Ouidius libro 8. Metamorph. vxorem Creteidem siue Hypoliten duxit: quæ cùm Pelium amaret, neque ille contrà huius amori obsequi vellet, Pelium vltrò de stupri appellatione apud virum accusauit. Itaque Acastus Pelio ceu venationis causa, in saltum Pelij montis abducto, ibique omnibus armis spoliato, feris lacerandum præbuit: verùm Chion siue Mercurius interueniens, accepta Vulcani machera, Pelium liberauit: qui postea domum reuersus, Acastum cum vxore interfecit.
Acatium, nauis erat actuaria. Iulius Pollux ait fuisse velum in naui maximum, sicut minimum, dolorem. Actuariæ verò naues dicuntur agiles & præstantes celeritate. Salust. hist. Actuariæ naues circiter XXX. onerariæ decem.
Acaton est mons Ætoliæ.
Acca Laurentia, Faustuli regij pastoris vxor, quæ Romulum & Remum lactauit, & materna solertia gubernauit. Hæc vocata est Lupa, eò quòd nobile scortum fuerit. Et tales nuncupantur lupæ ob auaritiam. Seruius.
Accabicotichicæ, populi sunt in Mauritania, non procul ab Atlante monte. Stepha.
Accabicus murus, oppidum circa Herculis columnas, à Carthaginensibus conditum. Steph.
Accaron, vrbs in tribu Dan. Iere. 25. Iosue 13. & 15.
Acheni, populi Arabiæ, iuxta collum rubri maris. Steph.
Accitana, Colonia est in Hispa. citeriore in conuentu Carthaginensi. Plin. lib. 3. cap. 3.
Acci, vrbs Hispaniæ, Ptolem. Acti olim dicta.
Accipitrum, ciuitas prope Thebas, Strabo lib. 17.
Accisi, populi, Plin. 6. 7. 13.
Accitania, colonia. Plin. 3. 3. 36.
Accius, tragœdiographus, natus parentibus libertinis, Marcino & Serano consulibus: duriusculus Ciceroni ad Atticū, & Licinio scriptor ferreus appellatus: quòd dum tragœdias ex Sophocle in Latinū verteret, talē se præstiterit. Quintilianus pro suo candore id vitij in tempora reiicit. Tanti eum fecit Brutus, vt eius versibus & templa & monumenta ornarit, eòque simulato, statuam in æde Camœnarum prægrandi statura, formáque posuerit: alioqui pusillus erat.
Accius Pisauriensis, cuius accusationi Cicero pro Cluentio respondit, quémque in Oratore suo inter claros oratores refert. Fuit rursum alius Accius Nauius, cuius idem Cicero 1. de Diuinat. meminit. Vide ACTIVS.
Acco, mulier iam decrepita, cùm faciem (quam ad speculum explorabat) senio deformatam conspiceret, animi ægritudine in insaniam lapsa est, Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 15.
Acco, rector exercitus Senonum in expeditione contra Gallos, Cæsar in Com. lib. 6.
Accursius, Florentinus nobilis Iurisperitus, Eusebius. [Primus totum ius glossis illustrauit. Conrad. Gesner. in Biblioth.]
Accusiorum colonia, Ptolem. vrbs Allobrogum in Gallia, hodie Gratianopolis. Gal. *Grenoble*.
Acce, oppidum Phœniciæ, Stephan. aliàs Ptolemais. Plin. 5. 19. 8.
Accedici, populi Italiæ. Plin. 3. 12. 10.
Acela, vrbs Lyciæ. Steph.
Acelum, oppidum Galliæ Cisalpinæ in Taurici agro: vnde Acelinus, Romanus seuitia famosus inter recētiores historias. Hodie Asulū dicitur. nunc reginæ Cypri Corneliæ prætoriū. Alij volūt esse oppidum à Patauio ad decimū lapidē versus Ateste & Montagnanam. Plin. 3. 19. 8.
Acencris, Aegyptiorum rex, regnauit annis XII.
Acengeros, Aegyptum rexit annis 12. Euseb.
Acephali, hæretici quidam dicti sunt, quoniam nullus eorum inuenitur author. Hi duarum in Christo substantiarum proprietatem negant, & vnam in eius persona prædicant naturam.
Aceræ, vel vt alij, Acerrę, antiquissima vrbs Campaniæ non longè à Neapoli, quam Clanius amnis præterfluit: huius frequens inundatio eam pene exhausit. Plin. 3. 14. 14. Virgil. lib. 2. Georg. Et vacuis Clanius non æquus Acerris. Meminit eius Horatius. Acerrani, incolæ Acerrarum. Plin. 3. 5. 12.
Acerba, vel Acerua, nomen est Sichæi, mariti Didonis Carthaginensis, Bocat.
Aceratus, apud Herod. li. 8. nomen est Prophetæ, qui solus reliquis fugientibus remansit Delphis, Xerxe suis copiis Delphum oppugnante.
Aceronius Proculus, præn. Cn. Cos. Olymp. 203. an. 4. vrb. cond. 784. Chr. D. 33. cum collega C. Pontio Nigio. Olymp. 204. an. 1. vrb. cōd. 789. Christi D. 38.
Aceruētis, oppidum. Plin. 4. 11. 21.
Acerra, vrbs inter Padum & Alpes, quam obsederunt Marcellus & Cornelius Coss.
Aces, fluuius in Asia, Parthorum regionem irrigans, de quo Herod. lib. 1.
Acesæ, ciuitas Macedoniæ. Steph.
Aceseus, Nouatianorum Episcopus sub Const. Imperatore, de quo Suidas.
Acesiderra, Apollini consecrata in Ida monte. Pausan. in Eliaca. lib. 5.
Acesamenæ, ciuitas Macedoniæ, ab Acesameno rege Pieriæ. Steph.
Acesias, imperitus medicus, qui dum cuidam podagrico mederi vellet, morbum & dolorem auxit. Vnde natum adagium, Acesias medicatus est. Vide Erasmum in Chiliadibus.
Acesines, fluuius, idem qui Tanais. Steph.
Acesinus, fluuius Persiæ, qui in Indum fluuium cadit, magnus & nauigabilis: circa quem ferunt arundines tantæ magnitudinis nasci, vt

singula internodia incolis præstent vicem nauigij. Plin.4.12.159.& cap. 20.6.3.Gemmifer lib. 37. cap.13.

Acésius, natione Patarensis nobilis artifex, qui primus vnà cum Helicone, Caristio, peplum Palladis Poliadis contexuisse fertur: vnde natum prouerbium, Acesij & Heliconis opera: de his quæ singulari artificio confecta viden tur. Erasmus in Chil.

Acésius, epitheton est Apollinis apud Macrob.

Acéssæus, nomen nautæ cuiusdam, qui propter ignauiam, ita prorogare solebat nauigationẽ, vt se diceret lunam magis opportunam expectare: vnde natum prouerbium, Acessæi luna, in comperendinatores. Eras.

Achæus, decimus Iouis filius, qui à suo nomine Achæos vel Achieos populos quibus imperabat, denominauit, Bocat. lib 11.

Acesta, vrbs Siciliæ, ab Aceste rege sic nominata, quæ eadem postea Segesta dicta est. Seruius in 5. Æneid. In hac partem suorũ reliquit Aeneas, cùm peteret Italiã. Virg. lib.5. Aeneid.
Vrbe appellabunt permisso nomine Acestam.
Meminit etiam Stephanus.

Acestæi, populi. Plin.3.8.21.

Acéstes, filius Crinisi fluminis Siciliæ ex Egesta Troiana muliere. Virg. lib.5. Aeneid.
-Occurrit Acestes
Horridus in iaculis, & pelle Libystidis vrsæ:
Troia Criniso conceptum flumine mater.
Quẽ genuit, veterũ non immemor ille parentũ.
Hic iam senex primò Anchisen & Aeneam Italiam petentes suscepit hospitio, & mortuũ Anchisen vnà cum Aenea in Erice monte Siciliæ sepeliuit, Demum iterum à Carthagine descendentem Aeneam, quò illum venti pepulerant, suscepit, vbi Aeneas condita inualidis sociis ciuitate eam vocauit Acestam.

Acestes, rex Siciliæ factus, Troianos ibidem benigno suscepit hospitio, abeuntes vino & aliis etiamnum muneribus, memor veteris amicitiæ liberalissimè prosequutus est. Virg.1. Aeneid.
Vina bonus qui deinde cadis onerarat Acestes.

Acestes, fluuius Indiæ nauigabilis, iuxta quem Alexander Macedo Bucephala vrbem condidit.

Acestius, Xenoclis filia, Themistoclis vxor, septẽ vitę suę tempore vidit faciferos, auũ Sophoclem, proauum Leonem, patrem Xenoclem, fratrem Sophoclem, maritum Themistoclẽ, & Theophrastum filium. Pauf. in Attica lib. 1.

Acestium, nomen mulieris apud Pausaniam.

Acestis, fluuius Indiæ nauigabilis, iuxta quem Alex. Macedo Bucephalam vrbem condidit.

Acestorides, Atheniensium Imperator. an.3460.

Acēum, oppidum Colchidis in ripa Phasidis.

Achab, VII. Israelitarum rex, regnauit annis XXII. impietate omnes antecessores suos superauit, filiam Ethbaad Iesabel duxit vxorem: in bello aduersus Benadad occisus est, anno 3027.

Achabytos, mons est excelsus Rhodi, in cuius cacumine Iouis extabat templum: ait Diodorus Siculus.

Achab, ciuitas in qua regnauit Nemrod. Gen.10. quæ nunc dicitur Nisibis.

Achæi, Ponti accolæ, Orchomeniorum colonia. Vide ACHAEVS. Plin. 4.7.29. & cap.5.6. 7. & cap. 11.66. à Q. Cæcilio victi, anno 3918.

Achæorum portus. Plin. 4. 12. 155. & cap.30.5.17.

Achæōrum statio. Plin. 4.11. 45.

Achæmenes, rex Persarum ditissimus. Horat. lib. 2. Carm. à quo postea omnes reges descenderunt vsque ad Darium. Hinc Persæ dicti sunt Achæmenij & Achæmenidæ. Fuit & alius hoc nomine Xerxis frater. Lucan 2. coniuret in arma Mundus, Achæmeniis decurrant medica Susis Agmina, &c. Vide ACHAEMENIA & ACHIMERES infrà.

Achemenia, pars Persidis, ab Achæmene Aegei filio. Stephanus. Vnde Achæmenius, id est Persicus vel Parthicus. Lucanus,
Passus Achæmeniis longè decurrere campis.

Achæmenides, vnus ex sociis Vlyssis. Virg.3. Aeneid. Sum patria ex Itacha, comes infœlicis Vlyssis,
Nomine Achæmenides, Troiam genitore Adamasto
Paupere (mansissẽtque vtinam fortuna) profectus. Ibidem,
Talia monstrabat relegens errata retreorsum
Littora Achæmenides, comes infœlicis Vlyssi. Hic fugientibus Græcis cæteris, cum Vlysse apud Cyclopas derelictus est: postea tamen Aeneæ ad eundem locum nauiganti comes factus, Cyclopum manus effugit. Virg. lib.3. Aeneid.

Achæus, vel Achiuus, Achillaicus aut Grecus. Achæi enim & Hellenes, & Myrmidones, iidẽ dicuntur Homero, vt scribit Plin.

Achæus, Eretrius poëta tragicus, paulò iunior Sophocle. Floruit Olymp.74. Tragœdias 44. docuit, vicit autẽ vna. Fuit & alter iunior itẽ tragicus, qui & ipse vnam reliquit. Author Suidas.

Achaia, regio Græciæ vndique circunspecta mari, præterquam à Septentrione, cuius caput est Corinthus: ab Achæo Iouis, seu, vt alij volunt, Xuthi filio, quæ primò Danaa Herodoto dicta fuit, à Danao Argiuorum rege. Vnde Græci Achæi & Achiui & Danai dicti. Deinde Aegialęa, à rege Aegialo dicta est Pli. Achaia prouincia ab Isthmo incipit: antè Aegialos vocabatur, propter vrbes in littore dispositas. Græci enim αἰγιαλὸν vocãt littus. Est etiã alia Achaia in Peloponneso, quæ habet ab ortu solis partem Aegæi maris, ab occasu Epirum, à Septentrione Macedoniã, à Meridie Creticũ pelagus. In ea sunt Thebæ, Bœotiæ, & Megarea, quæ Megaridi regioni nomen dedit. Eadem dicta est Peloponnesus, nunc vulgò

Morea

Morea. Vide Pliniũ, Strabonẽ li.8.& Stephanũ: condita 2566. terrę motu concussa 3573. in prouinciam redacta 4037.

Achaicum bellum Olymp.158. anno 2. vrb cond. 606. P. Cornelio Scipione Africano, Aemilio, & C.Druso Coss.

Achaia, libertate donata à Domitio Nerone, Plin. 4.9. 6. mersa. Plin.2. 92. 1. Achaiæ descriptio. Plin. lib.4. cap.5. per totum: & Ptol. lib. 3. cap.15. Achaiæ asini quales, Plin.8.43.3.

Achâis, idis, & Achàida, dæ: sicut Persis, & Persida: Thebais, Thebaida: Ptolemais, Ptolemaida. Ouidius,

Ah quoties dices, quàm pauper Achaia nostra (est.

Achaicarus, vates quidam apud Bosphoranos, Strabo lib.16.

Achais, oppidum. Plin.6.16.13.

Acháicum mare, Achaiæ Græcorũ prouinciæ adiacens, vbi Achaia meridiem & occidentem spectat.

Achaly, Saracenorum rex, qui post Calipham Mahumeto successit anno à Christo nato 637. Eus. Ἀχαιῶν λιμὴν, sinus maris apud Troadem, sic denominatus, quòd ibi Achæorum classis, bello permanente, hospitata sit: in hoc est Sigæum oppidum. Recipit præterea Scamandrũ & Simoenta fluuios. Plin.4.11.45. vocat Achęorum stationem.

[Achã, Israëlita crimine anathematis accusatus ac damnatus, ab omni populo lapidibus obrutus fuit: & omnia, quæ illius erant, igne consumpta fuerunt. Congregatus super eum magnus lapidum aceruus, qui in præsentem vsque diem permanet, vocatúmque est nomen illius loci, vallis Achor. Iosue 7.cap.]

Achana fluuius in Arabia. Plin.6.28.21.

Acháni, vel Acharni, populi iuxta Scythiam. Stephanus.

Achar, Zebedei filius.

Acharaca, ciuitas est vicina Sardis. Strab. lib.14.

Achar nomen ciuitatis, quæ nunc Nisibis appellatur.

Achardæus, fluuius è Caucaso in Mæotim defluẽs, Strabo lib.11.

Acharitânum, oppidum in Africa. Plin.5.4.31.

Acharna, pars tribus Aeneidis. Steph.

Achárni. Vide ACHANI.

Acharnis, vir senatorius atque militaris, qui ocurrens Mario & non salutatus, à Marianis coràm gladiis necatus est. Signum enim suis dederat Marius, vt omnes quibus salutatus non respõdisset resalutarẽtque, necarent. Plut. in Mario.

Achátes, fluuius Siciliæ, & gemma apud eum fluuium reperta.

Achátes, fidus comes Æneæ, à solitudine dictus, quæ principum comes esse solet.

Achatius, Palæstinensis Episcopus, Constantini Imp. temporibus. an. à Christo 354.

Achaz, xv. Iudęorum rex an. 3192. regnauit an. xvj. impius, regem Assyriorum adorauit, templûmque clausit.

Achazib, vrbs tribus Aser, Iudicum 1. quæ etiam Achzib, Iosuè 19. dicitur.

Achedôrus, fluuius Macedoniæ, Apolloniam à Thessalonica diuidens. Volater.

Achelóus, Ætoliæ rex, à quo fluuius eiusdem nominis, à Pindo oriens, & Ætoliam ab Acarnania diuidens, in Maliacum sinum defluit. Thoas antè appellabatur à celeritate.

Achelóius, a, um, pro Aqueus ponitur. Georg.1.

Poculáque inuentis Acheloia miscuit vuis.

Veteres enim aquam omnem Acheloon nuncupauêre, quod prim⁹ post diluuiũ erupisse terra fertur: siue quòd Achelous in Gręcia omniũ fluuiorũ celeberrimus fuit. De hoc Macrob. lib. 5. cap.18. Hinc Acheolides nymphę dictæ sunt: nam Acheloias & Achelois patronymica sunt Ouid. -vobis Acheloides vndæ, &c.

Acheloia pocula, vasa aquaria.

Achelôus, Epiri vel Aetoliæ fluuius, nomen sub Acheloo rege mutauit, qui cum Alcmæone è Thessalia profectus, apud eum consedit. Fabulam eius refert Diodorus lib.5. Achelous insulam Artemitam continenti annexuit. Plin.4.1. 15. Vide PARACHELOITAE.

Achelôus, filius Oceani & Terræ, seu Tethyos, vt habet Seruius, vel, vt Theodontius, Solis & Terræ. Hic cum Hercule duello certauit pro Deianira Oenei Calydoniæ regis filia: sed videns Herculem fortiorem, se vertit primò in serpentem, deinde in taurum, cui Hercules amputauit cornu, quòd Copiæ comiti fortunæ datum est: sed postea Achelous Amaltheę cornu Herculi dedit, atq; ita suũ recepit. Tãdẽ ab Hercule victus, se in sui nominis fluuium gemino cornu insignitum occultauit. Nam reuera Achelous, Græciæ fluuius, duobus, lueis per fines Perrhędiorum in Maliacum sinum effunditur. Stephanus hunc fluuium prius Thoantem dictũ scribit, deinde ab Acheloo, qui ex Thessalia cum Alcmęone venerat, sic nominatum. Perottus.

Achémon, qui & Achmon, vnus Cercopum qui vnà cum fratre Basalo, nullo non iniuriarum genere in obuium quemque debacchabatur. Hisce erat mater Sennonis nomine, mulier fatidica, quę filios cauere iussit, nequando in Melampygũ incideret. Euenit, vt Hercules aliquãdo sub arbore quadam dormiret, armis in eandẽ reclinatis. Accesserunt Cercopes fratres, & Herculem dormientẽ ipsius armis aggredi tẽtarunt. At ille protinus insidias sentiens, correptos ac vinctos de claua à tergo suspendit leporum ritu, atque ad eum modum gestabat. Capitibus itaque pendentes deorsum demissis, posticum Herculis nigris pilis horridum atque hispidum viderũt. Quapropter materni moniti memores, hac de re inter se confabulabãtur.

Quod simul ac audiuit Hercules, cognomine delectatus, & in risum solutus, vinculis eos liberatos dimisit: Erasm. in prouerbio, Ne in Melápygum incidas: Meminerunt huius fabulæ Suidas & Gregorius Nazianzenus.

Achémes, Ægypti præses. 3477.

Achérdus, pars tribus Hippotheontidis. Steph.

Acherois, populus Alba dictus, siue quod ad ripā fluuij Acherontis nascebatur, siue quod inter fœlices arbores, quæ diis inferis sacræ erant, soleat numerari: siue, vt Pausanias refert, quòd Hercules huius apud inferos conspectæ ramum ad superos attulerit. Arist. contrà, Populum nigram ita nominatam refert. Vide latius apud Ruellium lib. 1. cap. 119.

Acheron, filius Cereris absque patre, quem cùm in abdito Cretæ specu peperisset (is autem lucem aspicere non auderet) ad inferos defluxit, ibíque infernalis fluuius effectus est. Alij Titanis & Terræ filium faciunt, & ob id à Ioue ad inferos deiectum ferunt, quòd sitientibus Titanis limpidas præstitisset aquas.

Acheron, Epiri fluuius iuxta Pandosiam vrbem, ex Acherusia palude Thesprotiæ profluens, multisque fluuiis auctus, in sinum Ambracium influens.

Acheron, fluuius in agro Brutio, vbi Alexander Molossorū rex à Lucanis trucidatus est, Dodonæo deceptus oraculo, quo iubebatur Acherusiam aquam, Pondosiámque vrbem cauere.

Acheron, Italiæ fluuius. Plin. 3.5.135. & cap. 1.4.7.

Acheron, fluuius in Heraclea Pontica, vbi Hercules canē infernalē eduxit. Theocriti interpres.

Acheron, palus infernalis, sine gaudio dicta. Strab. locus est prope Auernum montem. lib. 4.

Acherontia, ciuitas parua Apuliæ in monte sita, quam ob hoc Nidum appellauit Hora. libro Carm. Mirum quod foret omnibus quicunque celsæ Nidum Acherontiæ, &c.

Acherontini, populi Brutiorum. Plin. 35.15.

Acherræ, vrbs inter Padum & Alpes. Steph. Vide ACERRAE.

Acherres, Ægyptiorum rex, regnauit annis VIII.

Acherusia, palus inter Capuam & Auersam, per aperta plana prope Cumas diffusa. Plin. 3.5.105.

Acherusia, fluuius ibidem. Dionysius in 2. Bibliothecæ historię. De sepulchris Ægyptiorum qui Heliopolim accolūt, tradit paludem esse Acherusiam, in quā immittantur cadauera, in vlteriorem ripam deferenda: nauim verò ipsam qua traiiciūtur, Batim, hoc est onerariam appellari. Inde natam de Charonte, qui animas trāsuehebat Stygem, fabellam.

Acherusia, specus iuxta Heracleam vrbem in littore maris Euxini, ad manes vsque peruius, ex quo Cerberum ad superos tractum incolæ memorant. Plin. 6.1.20.

Acherūsa, palus iuxta Cumas ex Acheronte oriens; item lacus Thesprotiæ in Epiro, ex quo amnis Acheron profluit, qui in Ambracium sinum defertur. Authores Pompon. & Strab. lib. 5.

Achéus, rex Tauri.

Achia, siue Achaas, filius Achirob fratris Ichabod, 1. Reg. 14. Filius item Ierameel filij Esron, 1. Paral. 2.

Achilaon Rabulonitis, annis decem rexit Israel, anno mundi 2790.

Achillas, Episcopus decimus septimus Alexādriæ, anno Domini 324.

Achillas, Ptolemæi exercitus ductor, cui demādata fuit cura cædis Pompeij. Plut. in Pomp.

Achillea, insula quæ & Leuce, Borysthenis ostio obiecta, quòd ibi Achillis sepulchrum ostenditur. Mela & Pli. 5.31.41. & 4.12.155. & cap. 13.46. Achillis insulam nulla auis transuolat. Plin. 10. 29.10. Vide Achilleus cursus, Achilleō, & Achillis. Meminit Stephanus & huius, & alterius Achilleæ vici in ostio Mæotidis. Strab. lib. 13.

Achilleon, oppidum Troadis iuxta tumulum Achillis, à Mitylenæis conditum, vbi classis eius steterat. Plin. 5.30.12. Est & castellum prope Smyrnam, & locus in Sicilia, & vicus, & portus Mesenes. Stephanus.

Ἀχιλλέως δρόμος, Achilleus cursus, peninsula est prope Boristhenem. Plin. 4.12.156. Pomp. & Strab. lib. 7. & Steph.

Achilles, genit. Achillis vel Achilli, Pelei & Thetidis filius, quem adhuc infantem mater Stygiis vndis immersit: quamobrem inuulnerabilis toto corpore factus est, præterquam in ea pedis parte, qua comprehensus ab ipsa fuerat, dum ablueretur. Traditus est educandus Chironi Thessalo, sub quo bellicis artibus ac musices exercitio proficeret. Hūc autem cùm mater ex oraculo didicisset in expeditione Troiana periturum, si eò cum cæteris Gręciæ ducibus proficisceretur, iam adultum inter Lycomedis regis filias furtim occuluit, & ne proderetur, muliebri habitu eum induit: vbi cùm aliquandiu delituisset, Deidamiam regis filiam vitiauit, ex qua Pyrrhum suscepit. Postremò tamen ab Vlysse astu compertus, ad bellū ductus est. Troia enim absente Achille, expugnari non poterat. Porrò in bello post multas res præclarissimè gestas, adeò ob ereptam sibi ab Agamemnone Briseida indignatus est, vt aliquandiu bello abstinuerit, neque vllis precibus reduci potuerit: Verùm Patrocli amici coniunctissimi morte permotus, denuò ad bellū profectus, Hectorem interfecit, quem mortuum & currui alligatū, ter circum vrbis muros raptauit (& hæc omnia in patrocli vltionem) ac demū Priamo corpus vendidit: occisus est tandem à Paride, dum coniugium Polyxenes speraret, & in Sigæo sepultus. De quo Plinius 4.12.55. & cap. 30.5.31.

Achillis, Achillidos, insula in Ponto Euxino ad Borysthenem, teste Plinio cap. 13. lib. 4. Vide suprà

supra Achillea cum sequentibus.

Achimáas, pater Achinoam vxoris regis Saül, 1. Reg.14. Filius autem Sadoc sacerdotis, 2. Reg. 15. 1. Paral. 6.

Achimán, filius Enac. Nume. 13.

Achimelech, nomen sacerdotis. 1. Regum 21. Item filius Abiathar, 2. Regum 8. qui 1. Paral. 18. Abimelech dicitur.

Achimenes, filius Bacchimonis, filij Persei: qui Achimeneis populis nomen dedit, quibus imperauit, à quo Achimenia regio.

Achímenes, Ariobatis regis Lyciæ filia, & vxor Bellerophontis. Achæmenes legendum puto.

Achimenia, regio ab Achimenides denominata.

Achimenides, vnus ex sociis Vlyssis.

Achimenides, filius Bachemonis, filij Persei, qui Achimeneis populis, quibus imperabat, nomen dedit.

Achimóth, filius Elcana. 1. Parall. 6.

Achinoam, nomen vxoris regis Saül, 1. Reg. 14. vxor item Dauid, 1. Regum 25. 2. Paralip. 3.

Achior, dux filiorum Ammon. Iudith 5.

Achiram, filius Beniamin. Num. 26.

Achis, rex Geth. 1. Reg. 21.

Achisamec, pater Ooliab, de tribu Dan. Exod. 31.

Achisaris, oppidum, Plin. 6. 3. 24.

Achisármi, Aphricæ populi, quorũ meminit Plin. cap. 30. lib. 6.

Achitæ, populi, Plin. 6. 18. 49.

Achitób, pater Achimelech sacerdotis, 1. Reg. 22. pater item Sadoc, 2. Reg. 8. 1. Paral. 6. 9.

Achitóphel, consiliarius regis Dauid, 2. Reg. 15. pater Eliam, 2. Reg. 23. 1. Paral. 27.

Achaldæus, apud Pausaniam. lib. 4. dux est quem Aristomenes interfecit.

Achnæ. Vide ICHNE.

Achnæ, vrbs Thessaliæ, & alia Bœotiæ. Steph.

Achne, insulæ nomen, apud Plinium. lib. 5. sic enim ait, Rhodiorum insulæ Carpathus, quæ mari nomen dedit, Casos: Achne olim.

Achoáli, oppidum Arabiæ. Plin. 6. 28. 63.

Achóbor, filius Michaï, 4. Reg. 22. pater item Balanam septimi regis in Edom. Gen. 36.

Achola, ciuitas Africæ, apud Ptolemæum.

Achólla, vrbs Lybiæ, non procul à Syrtibus, colonia Melitæorum. Steph.

Achon, consiliarius, Suenoni Saxeno malè consuluit.

Achomathes Bajazetis Turcarũ Imperatoris filius, qui seipsum Asiæ regem designauit, tandémq; à patre Turcarũ Imperator electus ac designatus est. Paul. Iouius libro 14. hist. sui temporis.

Achomæ, & Achoméni, populi Arabiæ fœlis. Steph. Vide ACHRAMA.

Achor, vallis in tribu Iuda. Ios. 15. ad septẽtrionem Iericho, haud procul à Galgal, à tumultu & turbatione Israëlitici populi appellationem habens, & non ab Achan sacrilego, qui illic lapidatus est propter anathematis furtum. Ios. 7.

Achorus, III. Ægyptiorũ rex, regnauit annis XII.

Achorus, IIII. Ægypti rex, regnauit annis IX.

Achsa, filia Caleb, 1. Paral. 2. quæ Iosue 15. & Iu. 1. Axa scribitur.

Achsaph, vrbs in tribu Aser, Ios. 11. quæ cap. 19. scribitur Akaph. Hæc Hieronymo Chasalus dicitur in octauo lapide Diocæsariæ ad radicẽ montis Thabor in campestribus sita.

Achrádina, pars Syracusarum, & insula in vicinia. Steph.

Achrâdus, untis, tribus Atticæ. Steph.

Achriâna, vrbs Hyrcaniæ. Steph.

Achimbrus & Achymbradus, sunt ciuitates in Asia prope Imolum montem sitæ, à suis conditoribus denominatę, Strabo lib. 15.

Achrûa, Ptol. est ciuitas in tribu Iudæ. Ios. 15. 19.

Acibi, Aciborum, locus est in Samaria Europę, vt scribit Ptolemæus.

Aciconius, dux Gallus in ea expeditione quã Galli aduersus Paroniam susceperunt, Paus. lib. 10.

Acidália, Veneris epitheton, vel quia iniicit curas, quas Græci, ἀκίδας dicunt, vt certè à fonte Acidalio, qui est in Orchomeno Bœotiæ ciuitate, in quo se Gratiæ lauant quæ Veneri sunt sacratæ. Ipsius enim & Liberi filię sunt, nec immeritò. Gratiæ enim per horũ ferè numinum munera conciliantur. Hactenus Seruius. Virg. 1. Æneid. -at memor ille Matris Acidaliæ, &c. Vide Bocatium.

Acedon, fluuius est in Sphagia insula, Strabo 8. lib.

Acidalus, fons est in Campania, ęgris oculis mederi consuetus.

Acienses, Italię populi, Albensibus & Albanis finitimi. Plin. 35. 138.

[Acidula, aqua, Lyncestis vocata: quæ vini in modum temulentos facit. Plin. lib. 2. cap. 103.]

Acila, emporij nomen, ex quo nauigatur in Indiã. Plin. 6. 28. 41.

Acilesima, ciuitas in Armenia, Strabo lib. 11.

Acilius, fons est in Sicilia denominatus ab Acibe iuuene quodam Siculo, qui à Polyphemo interfectus, Galathææ nymphæ amasiæ suæ precibus in mõtem sui nominis à Neptuno cõuersus fuit: Bocat.

Acilius Auiola, prænom. XX. Cos. cum collega Q. Asinio Marcellino, Olymp. 208. an. 2. vrb. cond. 806. Chr. Do. 56.

Acilius Auiola XXXX. F. Cos. cum collega. C. Cornelio Pansa, Olymp. 225. an. 2. vrb. cõd. 874. Christ. 123.

Acilius Auiola præn. XX. Cos. cum Gordiano Imp. Olymp. 254. an. 3. vrb. cond. 992. Christi Do. 240.

Acilius Balbus pręn. M. L. F. K. N. Cos. cum collega L. Quintio Flaminio, Olymp. 127. ann. 3. cond. 604.

Acilius Balbus præn. XXXX. F. L. N. Cos. cum collega G. Portio Catone, Olymp. 166. ann. 3. vrb. cond. 640.

Acilius Faustinus præn. XXXX. F. N. X. N. Cos. Olymp.247.an.vrb.cond.962. Christ.D.211.

Acilius Glabrio præno. XX. C. F. L. N. Cos.cum collega F. Cornelio Scipione Nasica, Olym. 147.an.2.vrb.cond.563.

Acilius Glabrio præn. XX. M. F. C. N. Cos. Q. Postumio suffectus, collega secundus fuit Q. Opimij Olymp.156.anno.3.vrb.cond.600.

Acilius Glabrio præn. XX. XX. E. M. N. Cos. cum collega C. Calphurnio Pisone Frugi, Olymp.78.anno 2.3.vrb.cond.687.

Acilius Glabrio præn. XX. Cos.cum collega M. Vrbio, Traiano Crinito, Olym.217.an.3. vrb. cond.843.Christi D.92.

Acilius Glabrio præn. XX.XX.E.XX.N. Cos. cum collega C. Bellicio Torquato. Olym.225. anno 4.vrb.cond.876.Christi D.125.

Acilius Glabrio præn. Sex.XX.F. Cos.cum collega C. Valerio Omollo, Vero. Olym.232.an.4. vrb.cond.904.Christi D.153.

Acilius Glabrio præn. Sex. F. XX. Cos. vnà cum Cōmodo, Olym.241.an.2.vrb.cond.938. Christi D.187.

Acilius Glabrio præn. XX. Cos. Olymp.258.ann. 4.vrb.cond. 1008.Christi D.257.

Acilius Rufus præn. IIII. Cos. cum collega C. Cæcilio Classico, Olym.220. ann.2.vrb.cond. 854.Christi Do.103 k.Iul.

Acilius Rufus præn.IIII. Cos. Olym.285.ann. 2. vrb. cond.1074.Chr.D.323. cóllegā habuit Anitium Rufinum Cos.

Acimbro, oppidum Beticæ Hispaniæ. Plin.3 1.57. quod idem Acinipo, Ptolemæo dicitur.

Acina, Arabiæ oppidum. Plin.29.86.

Acinacis, apud Herod.lib.4. Martis est simulachrū, cui Scythæ populi quotannis hostias cùm aliorum pecorum, tum equorum offerunt.

Aciolus, Auiola, & Cornelius Pansa Romani Consules & collegæ.

Aciris, Italiæ fluuius apud Plin. Volaterranus.

Acipino. Vide ACIMBRO.

Acis, Fauni, & Simæthidis nymphæ filius, pulcherrimus pastor Siculus, quem quum Polyphemus amaret, & ab eo aspernaretur, ab eodem saxo illisus periit: cuius Galathea miserta, in fluuium (alias fontem) sui nominis permutauit, qui in Ætna monte oriens, in mare Siculum defertur. Ouid.lib.13. Metam. Hunc alij in Acilium, Siciliæ fontem permutatum dicunt. Idem lib.4. Fastorum.

Præterit & ripas herbifer Aci tuas.

Acis, Siciliæ fluuius, παρὰ τῷ ἄκιδι ἐοικέναι τὰ ῥεύματα, Theocriti interpres. Acis etiā vocabatur Siphnus insula.

Acis, insula vna ex Cycladibus, authore Plinio 4. cap.12.

Acitani, gens Hispana, apud quam Martis simulachrum radiis ornatum maxima religione colitur. Macrob.lib.1.

Acitáuones, Plin. populi inter Alpinas gentes. lib. 3.cap.20.

Acíthius, fluuius Siciliæ. Ptolem.

Aciton, insula prope Cretam, vt scribit Plinius. Vide ACYTOS.

Acliseua, ciuitas in Armenia minore, lib. 11. Strab.

Acliulfus, Theodorici cliens, Sueuis præfectus.

Acmatha, Arabię regio. Vide AMATHA in Steph.

Acme, Septimij amasia, cuius meminit Catul.

Acmenæ, nymphæ Veneris, quarum ara extabat in Olympia, Paus.lib.5.

Acmódes, insula in mari Britānico, vt Plinius author est lib.4.cap.17.

Acmon, & Acmonium. Vide DANTEM.

Acmonénses, populi ab Acmonia vrbe Phrygiæ, Plin.5.29.8.& Ptolemæus.

Acmónia, vrbs Phrygiæ ab Acmone Manei filio condita. Stephanus. Vide ACMONENSES.

Acmónides, vnus Cyclopum. Vide BRONTES.

Acmonium, ciuitas quædam, diuersa ab Acmonia. Est & Acmonium, nemus circa Thermodoontem.

Aco Catulinus Philomanus Romanorum Cōsul, Limenij collega. Sic autē Onuphrius. Acon. Fabius. Catullinus Philonianus. Cos.in occidente Olymp.281.an.vrb.cond.110. Ch. Dom.349.

Acóne, portus Heracleæ Bithyniæ ciuitatis, Lyco flumini oppositus, prouentu etiam noxiarū herbarum celebris, non procul ab Acherusia specu. Vide Aconæ apud Stephanum, qui & insulā hoc nomine facere videtur, è regione Eudemonis ciuitatis Chalcedonis, propter cotes plurimas illic nascentes, dictam.

Acóetes, vir pauper, &, vt indicaret etymon vocabuli, carens cubili. Cuius tenuitatem exprimit Ouidius lib. Metamor.3.

Ille metu vacuus, nomen mihi (dixit) Acoetes:
Patria Mæonia est, humili de plebe parentes:
Non mihi quæ duri colerent pater arua iuuēci,
Lanigêrum greges, non vlla armenta reliquit.
Pauper & ipse fuit, linóque solebat & hamis
Decipere, & calamo salientes ducere pisces.
Ars illi sua census erat: cùm traderet artem,
Accipe quas habeo studij successor & hæres,
Dixit, opes, moriénsque mihi nihil ille reliquit
Pręter aquas: vnū hoc possū appellare paternū.

Acolitami, oppidum liberū est in Africa, propriè dicta ab ea parte qua tractū Cyrenaïcum spectat. Plin.lib.5.cap.4.

Acontéus, venator egregius. Statius lib.7. Theb.

-donec flammatus Aconteus,
Strage virûm, cui sueta feras prosternere virtus.
Silius lib.16.

Et cuius nunquam fugisse hastilia cerui,
Prærapida potuere fuga, venator Aconteus.

Acóntium, oppidum Arcadiæ ab Acontio Lycaonis filio: & aliud Eubœæ. Steph.

Acóntius, iuuenis ex Cæa insula, in Delum ad Dianæ sacra profectus, in amorē Cydippes nobilis

bilis puellæ exarſit: ſed cùm eadem potiri non poſſet, nouam fraudem commentus, in pomo hos verſus ſcripſit:

Iuro tibi ſanè per myſtica ſacra Dianæ,
Me tibi venturum comitem, ſponſúmq; futurũ.

Hoc pomum Acontius iecit in ſinum Cydippes: quæ verſus legens iurauit imprudens, & illi nubere etiã morbo coacta eſt. Vnde Virg.

Quale fuit malum, quod litera pinxit Aconti,
Qua lecta cupido pacta puella viro eſt.

Acóntius, Magneſiæ mons, vel Bœotiæ, Plinio 4. 7. 15. & Straboni lib. 9.

Acor, apud Cyrenaïcos pro maximo muſcarum deo colitur, Plin.

Acra, Iapygia, promontorium Italiæ. Pli. 3. 11. 15.

Acra, vicus in Mæotide, de quo Strabo lib. 11.

Acrabathêna, oppidum. Pli. 5. 14. 4.

Acradina, arx Syracuſanorum, quam Marcellus Romanus imperator cepit. Plut. in Marcello.

Acragas, vnus ex ſtatuariis, qui in admiratione ſumma fuerunt. Plin. lib. 34. cap. 12.

Acragas, ciuitas Siciliæ, & Thraciæ, & Eubœæ, & Cypri, & Ætoliæ. Eſt & fluuius Siciliæ. Steph. Vide Agragas.

Acrea, Iuno dicta eſt, cuius extat oraculum in Megarea, Strabo lib. 8.

Acræphia, oppidum Bœotiæ. Step. & Hero. li. 8.

Acrephium, mons Thebanorum. Strabo. lib. 9.

Acretus, bacchantium genius Athenis ſpectabatur, qui os duntaxat extra parietem extabat. Pauſan. in Attica.

Acrauiſci, populi. Plin. lib. 4. cap. 25.

Acre, ciuitas Apuliæ, ab aliquibus Hydruſa dicta. Eſt & alia quæ portum in ſe Brunduſium habet. Et alia in Italia: alia à Syracuſanis condita. Item in Eubœa, Scythia, Cypro, Acarnania: alia ſupra Antiochiam: alia denique ad Tygrim fluuium. Steph.

Acrenſes, populi. Plin. 3. 8. 21.

Acria, oppidum. Plin. 3. 1. 41.

Acridophagi, ſunt populi inter Aethiopes, veloces curſu, vita verò adeo breui, vt annoſiſſimus quadrageſimum non excedat: ſolis ferè locuſtis victitant, à quibus & nomen inuenerunt. Nam Acridas Græci dicunt, quas nos locuſtas. Vide Diod. Sicul. lib. 4. c. 3.

Acrilla, vrbs Siciliæ, non procul à Syracuſis. Ste.

Acrio, fuit Philoſophus Pythagoricus, cuius meminit Cic. 5. de Finibus.

Acriſius, teſte Euſebio libro temporum, Abantis Argiuorum regis filius, & pater Danaës amaſiæ Iouis. Virg. 7. Æneid.

Et Turno, ſi prima domus repetatur origo,
Inachus, Acriſiúſque patres, mediæque Mycenæ.

Prœto fratri ſucceſſit in regno, vnicámque habens filiam Danaëm, in reſponſis habuit, ſe manu eius, qui ex filia naſceretur moriturũ: qui ad effugiendam prænuntiatam mortem, filiam in quadam turri (alias ænea) ſepoſuit, ſeruaríque iuſsit, ne quis poſſet ad eam accedere. In eius gremium Iupiter verſus in auri guttam, ex tegulis ſe demiſit: à quo prægnans effecta, ac patris imperio arce incluſa, in mare coniecta eſt, atque à piſcatore in Apulia reperta: qui Danaëm & fœtum maſculum, quẽ enixa fuerat, ad Pilumnum regem detulit: qui genus eius cognoſcens, & patriam, illam libenter cõiugio ſibi copulauit. Filius autem eius, cui Perſeus nomen fuit, cùm excreuiſſet, & Gorgoni caput abſtuliſſet, Argos veniens, Acriſium tranſmutauit in ſaxum: quæ quidem tranſmutatio ſecundum Euſebium id ſignificat, quòd cùm Acriſius, XIIII. Argiuorũ rex, imperaſſet annis XXXI à Perſeo nepote ſuo, non ſponte tamen, occiſus, in lapidem, id eſt, in frigiditatem perpetuam verſus eſt. Ex Euſebio, Boccatio, Seruio. Fuit & Acriſius alter, Laërtæ patris Vlyſsis pater, & Iouis filius, dicente Vlyſſe apud Ouidium lib. Metamorph. 13.

Nam mihi Laërtes pater eſt, Acriſius illi,
Iuppiter huic, &c.

Acriſiônes, dicta Danaë. Virgilius,

Protinus hinc fuſcis triſtis dea colitur alis
Audacis Rutuli ad muros: quam dicitur vrbem
Acriſioneis Danaë fundaſſe colonis,
Præcipiti delata Noto, &c.

Acriſionides, Perſeus, Acriſij nepos.

Acritas, Peloponneſi promontorium, iuxta Maleam & Tænarum. Mela lib. 2. Plin. 4. 5. 13.

Acroathon, Thraciæ oppidum, Pomponio. lib. 2.

Acroceráunium, promõtorium eſt Epiri in anguſtias Adriatici ſinus emiſſum, inde dictum, quòd Acrocerauniis montibus ſit vicinum, Plinius.

Acroceráunia, Seruio montes excelſi, in diuerſis locis ſic dicti propter altitudinem & iactus fulminum. Nam ἄκρον dicitur mons vel ſummitas, & κεραυνὸς, fulmen. Horum alij ſunt in Epiro, diuidentes Ionium mare ab Adriatico: alij ſunt inter Armeniam & Iberiam. De his Plinius 3. 23. 6. & in Prologo 4 8. Vide CERAVNVS.

Acrôcon. Vide ATHO, & ACROTHON.

Acrocomæ, ſunt populi Thraciæ à capillorum longitudine dicti, quòd Antas in fronte mulierum more demiſſas geſtarent. Author Homerus in catalogo nauium.

Acrocorinthus, mons Peloponneſi excelſus, inter duo maria, Ægeum ſcilicet & Ionium, ſtadiorum trium & dimidiati: ſub cuius radice in plano, inſtar menſæ, loco iacet oppidum Corinthus. Vertex ipſe Acrocorinthi, Veneri ſacram habet ædiculam: infra verticem, Pyrenem fontem, haud affluenteis, ſed perſpicuas aquas habentẽ. Pli. 4. 12. Ste. Vide Epope.

Acrolóſſus, arx eſt in colle ſupra Liſſum Illirici vrbem, Strabo lib. 7.

Acrolóchius, promõtorium Aegypti ad Pharum. Strabo lib. 17.

Acron, Ceninenſium rex, quem ob raptus virginũ

Sabinarum Romulus singulari certamine vicit, telóque traiecit, & eius spolia opima Ioui Pheretrio dedicauit: eíque nomen dedit. Plutar. in vita Romul. Etenim (inquit) Ferire apud Latinos, erat Vulnerare sagittis, Propert.lib.4.

Tēpore quo portas Ceninū Acrona petentem,

Acron, medicus Agrigentinus, Athenis vnà cum Empedocle philosophatus est: antiquior Hippocrate: scripsit lingua Dorica De medicina librum vnum. Suidas.

Acron, nobilis Grammaticus, Horatium poëtam enarrauit.

Acron, ciuitas in tribu Dan, quæ & Accaron. Iosue 13. 19.

Acrónius, in Alpibus lacus est, qui descendens à fonte Rhenum facit: nostri lacum Constantiensem vocant. Pomp.lib.3.

Acrópathos, Mediæ maioris sinus, & Susianę rex.

Acrópolis, arx Atheniēsium. Athenæ enim in tres partes diuiduntur, ἀκρόπολιν, ἄςυ, & Pyræū portū.

Acrorei, vrbs Triphyliæ. Steph.

Acrotádus, insula. Plin.6.23.33.

Acrotatus, filius Cleomenis: post defunctum parentem Lacedęmoniis imperauit. Plut. in Agide. & Paus. lib.1.

Acrothon, oppidum. Plin. li.4.cap.10. super mōtem Athon collocatum. Stephan. Acrothynos vocat. Thuc.lib.4.

Acta, apud Thucyd. 4.lib. locus est vicinus Athomonti ad Ægeum pelagus.

[Actacottes, populi feroces, qui insulam Britanniam, vulgò Angliam, totam diripuerunt. Am. Marcell. lib.27.]

Actęa, Atheniensium regio, dicta ab Actęo, quòd primus in ea regnauit: deinde verò Attica denominata ab Attide filia Cranai. Paus. lib. 1.

Actæa, nympha, ab Acte.i. littore maris dicta.

Actæon, filius Aristæi, ex Autonoë aut Antonoë coniuge: venationi addictus, cùm in valle Garganoë ad fontem limpidum recessisset, à Diana nuda conspecta conuitiis lacessitus est, atque in ceruum mutatus, quem sui ipsius canes discerpserunt. De quo figmento sic scribit Fulgentius, Anaximenes (inquit) qui de picturis antiquis disseruit, ait li.2. Actæonem venationem dilexisse, cui cùm ad maturam peruenisset ætatem, consideratis venationum periculis, id est, quasi nudam artis suæ rationem videns, timidus factus est. Et paulò pòst: Sed cùm venandi periculum fugeret, affectum tamen canum non deposuit: quos inaniter pascendo, penè omnem substantiam perdidit: ob hanc rem à suis canibus deuoratus est. Hæc ille de Ouid. sententia lib. Metamorph.3. Quanquam de Actæone aliter in commentariis Apollonij lib.4. ipsum non Aristię, sed Melissi filium: nec à canibus suis pro ceruo, sed à Bacchi orgia celebrātibus laniatum fuisse traditur. Sed receptior est Ouidij sententia,

Inscius Actæon videt sine veste Dianam,

Præda suis canibus non minus ille fuit.

[Actæonis ossa Orchomenios olim horrendo phantasmate liberarunt, quod saxū magnū gestans, totā regionem vastabat: vnde accolę Delphos profecti, acceperūt ab oraculo, vt omnia Actæonis ossa asportarēt, eáque sepelirent: quo facto, illico liberati sunt. Pausanias.]

Plutarchus in Sertorio, duos ait Actæones fuisse, alterum à canibus, alterum ab amatoribus discerptum.

Actæus, a, um, pro Atheniensi. Nam Attica regio apud priscos dicta est non solū Attis, idos, ab Attide Cranai regis filia, vt inquit Eustathius, sed etiā Actæ, vt Pli. li.4.& Gel. testatur. Vel ab Actæone, vel ab Actæo rege indigena. Primus enim Atticā regionē Actem dictā Lycophron Græcus poeta innuit: apud quē Castor & Pollux ἀνταμινιλίκαι appellātur. Vel quia littoralis fere tota sit, exili & angusto quodā velut margine, vt author est Strab. Vnde Ouid.1.Metamor. Separat Aonios Acteis Phocis ab oris. Vult enim Parnassum medium esse inter Bœotiam & Athenas. Attica autē regio quondam Ionia est vocata ab Ionio Apollinis & Creusæ Erithei filio, vel (vt inquit Stra.) ab Ione Xuthi filio.

Actánia, insula in mari Germanico, Plin.4.13.30.

Actásta, nympha fuit Oceani & Thetios filia, teste Hesiodo in Theogonia. Vide ACASTA.

Acteius, trib. plebis, qui Crassi in Syriam profectionem prohibere conabatur, Plut. in Crasso.

Actia, actiorum. Suidas, Ludi quinquennales Actiaci, Apollini Actio instar Olympiorum dicati: qui prius & à finitimis agebantur: sed ab augusto honorificentius celebrati fuerunt. Vide Actium & Agonales.

Actiolinus, Patauinorū Tyrannus, de quo Paul. Iouius lib. 1. virorum illust.

Actítes, vide infrà καλὶ ακτὴ.

Actium, Epiri oppidum & promontorium, vbi Augustus, deuictis naualì prælio Antonio & Cleopatra, vrbem condidit, & Nicopolim à victoria nominauit, vt scribit Plutar. Hinc Actius, a, um, & Actiacus, a, um. Virgil.

Actiáque Iliacis celebramus littora ludis.

Sappho ad Phaon. -quur non

Actiacas miserum me mittis ad oras?

Actium, colonia. Plin. 4.1.10. & cap.35.9.45.

Actius Nauius, augur, nouacula cotem præcidit spectante Tarquinio rege: quo factum est, vt & à Tarquinio, & à populo semper in rebus consuleretur.

Actius, Tragœdiarum scriptor, inter colonos Pisaurum deductus, à quo & fundus Actianus iuxta Pisaurum dictus: in scribendis tragœdiis sententiarum grauitate, verborum pondere, personarum authoritate clarissimus. Vide Actius.

Actius, Mediolanensis princeps, de quo Paul. Iouius lib. 2. illust. vir.

Actius

Actius, consul Romanus, Euseb.

Acte, id est, Attica. Plin.4.7.1. Vide Steph. Est & Acte Magnesiæ, & alia Acarnaniæ, & Peloponnesi, & in Bosphoro, & alia in Ionia.

Actor, comes Herculis contra Amazones, in quo bello vulneratus cum retrò domum abire vellet, in itinere mortuus est. Actorides, Patroclus, nepos Actoris: is enim ex Aegina, quam ei Iupiter à se vitiatam vxorem dederat, Menœtium genuit: Menœtius autem relicta Aegina, Opuntem in Locros se contulit, & ibi Patroclum genuit.

Actor, Astyoches pater, vt ostendit Homerus Iliad.2. Alter fuit Aruncus, cuius meminit Virgilius 12. Æneid.

-validam vi corripit hastam
Actoris Arunci spolium, &c. Pindus.

Actuarius, medici Græci nomen.

Actrida, oppidum. Plin.6.28.70.

Acuinus, ciuis Romanus, qui cædis Cæsaris particeps videri cupiebat. Appian.lib.2.

Acusilaus, historiographus Argiuus, cuius testimonio Iosephus vtitur. lib.1.

Acusilaus & Pamagetus fratres, victores in Olympicis certaminibus, patrem Diagoram per celebrem conuentum gestarunt, in quem & flores abiecerunt Græci, & beatum propter filios appellarunt. Paus.lib.6.

Acutia, ciuitas Iberiæ. Steph.

Acutius Nerua præn. III. Cos. cum collega III. Iulio Feroce. Olymp. 219. an.4. vrb.cond. 852. Christi D. 101. K. Nou.

Acylina, vrbs Illyriæ. Steph.

Acyphas, vrbs vna ex Tetrapoli Dorica.

Acyphas, vrbs Thessaliæ, vt quidam volunt.

Acyris, fluuius est iuxta Heracleopolin, de quo Strabo lib.6.

Acythus, insula circa Cydoniam Cretæ. Steph. Vide Acitòn suprà, & Byblis infrà.

A D

Ada, altera vxor Lamech, Gen.4. Vxor etiam Esau, filia Elon, Gen.36. Item filia Hecatomni Canæ regis: & Arthemisię soror, quæ Hydricọ fratri nupsit, Strab. lib.14.

Adæ, Adarum, oppidum Asiæ, Strab.lib.13.

Adæi, Arabes Ægypto finitimi, vt scribit Ptolemæus.

Adad, filius Badad, rex Edom quartus. Gen.36.

Adada, ciuitas in tribu Iudæ, Iosue 15.

Adad, teste Macrobio, non Adab, Assyriorum summus habebatur deus, cui etiam deam Atargatim vxorem assignabant: per Adad solem, per Atargatim terrā intelligētes: quòd ex his duob⁹ cūcta crederēt procreari, Macr.1. Satur.c.24.

Adadremmon, vrbs iuxta Iezrahelem, quæ hodie vocatur Maximianopolis. Zach.12.

Adadus, rex Syriæ, Damasci filius.

Adaia, siue Adaias, filius Ethan filij Zamma, 1. Paralip.6. Filius item Ierobohram, 1. Paralip.9. Pater Ididæ matris Iosiæ, 4. Reg.22.

Adalbero, Metensis Episcopus, Euseb.

Adalbero Babius, Genuensis Episc. Euseb.

Adalia, filius Amman filij Amadatha, Esth.9.

Adalgarius, Aquitanus nobilis. Paul. Æmil. lib.1.

Adalgisus, Beneuentanus Dux ab Imperatore ad Græcos defecit, victúsque in Corsicam fugit.

Adam, nomen primi hominis à Deo conditi. Genes.2. Nomen etiam commune, quo Deus virum & mulierem appellauit. Genes.5. Est & nomen vrbis, Ios.3.

[Adā, interpretatur rubeus, vel rubra terra: quia, vt Iosepho placet, de rubra terra conspersa factus est: talis est enim vera terra. Comest. in ca. 2. Gen. Creatus ante diluuium annis mille sexcentis duobus & nonaginta supra ducentos. Philo de tempor. Animalibus imposuit nomina, quibus etiam nunc ipsa vocantur. Ioseph. lib.1. Antiq. & Euseb. lib. 11. de præp. Euang. Adam & Eua in Paradiso ante offensam virgines fuerunt: post peccatum, & extra paradisum, statim nuptiæ: atque hæc vera coniugij origo. Hieronym. ad Eustoch. & contra Iouiann. Pelliceam sibi vestem fecit (teste Dom. Hieronymo) quod proculdubiò vestes faciendi posteris exemplar extitit. Habuit, præter Cain & Abel, triginta filios, ac totidem filias. Comest. in cap.4. Genes. Luxit vnà cum Eua Abelis filij fratricidium centum annis, in valle lacrymarum, iuxta Ebron. Comest. ibidem. Rerum omnium futurarum suis prædixit filiis: vnde duas ipsi fecerunt columnas: ex quibus vna lateritia, altera lapidea fuit: vt si illa imbribus obstare minimè posset, hæc permanens integra, scripta legentibus præberet. In his igitur columnis, ea quæ ab se inuenta fuerant circa siderum obseruationem, scripserunt. Proinde ab Hebræis ad Aegyptios, & Chaldeos, & subinde ad reliquos, Astrologiam manasse, credere par est: ac tale Astrologiæ initium fuit. Ioseph. lib.1. Antiq. Sepultus est Adam in agro Damasceno, in spelunca duplici. Comest. in cap.3. Genes.]

Adama, vrbs Pentapoleos, Genes.10.

Adamastor, apud Claudianum Damastor dicitur in Gigantomachia, -sæuúsque Damastor
Ad depellendos iaculum dum quęreret hosteis.
Sidonius,
Porphyrion Pangæa rapit, Rhodopémque Damastor. De hac Oros.lib.1.

Adamiani, hæretici, ab Adam nominati, cuius imitantur in paradiso nuditatem, quæ fuit ante peccatum. Credebant enim quòd nuptiæ futuræ non fuissent, si nemo peccasset. Nudi itaque mares fœminæque conueniunt: nudi lectiones audiunt: nudi celebrant sacramenta.

Adamus, Centurio Genuensis, qui missus est Hyppomanem vt Barbarussam classes instaurātes

opprimeret, Paul. Iou.
Adana, vrbs Siciliæ Ptolemæo, vulgò Adena. Vide STEPHANVM.
Adani, Adanorum, duæ vrbes in Arabia fœlici. Ptolem.
Adar, VIII. rex in Edom. Genes. 36. qui in Paralip. 1. dicitur Adad.
Adarchidæ, gens Libyca. Steph.
Ada-reser, filius Rohob, rex Seba, 2. Reg. 8.
Adarupolis, vrbs Persica. Steph.
Adastrus, Phryx.
Adazer vrbs, 1 Machab. 7.
Adbucillus, Galli cuiusdam nomen apud Cæsarem in Comm.
Adbeel, filius Ismaëlis. Gen. 24.
Adbêlum, oppidum, Plin. 5. 23. 3. 7.
Adar, nomen mensis apud Hebræos: siue Lunationis duodecimæ, nostro respõdentis Februario, 1. Esd. 6. Filius item Balæ filij Beniamin. 1. Paralip. 8.
Addi, pater Melchi, patris Neri. Luc. 3.
Addo, filius Ioab. 1. Paral. 6. Pater item Barachiæ patris Zachariæ, Zach. 1. Nomen prophetæ, 2. Paralip. 9. vide Nehem. 12.
Addon, nomen loci. 2. Esdr. 7. qui Adon. 1. Esdr. 2. scribitur.
Addua. Vide ABDVA.
Addua, fluuius est Galliæ Cisalpinæ, qui vt nonnullis placet, Carium lacum egreditur, & ex eo integer emergens in Padum effluit: bonos quidem pisces nutrit, & potissimum tinulos.
Adelbais, vidua Lothuij imperatoris Othoni nupsit. alter sic, Adelhaida vidua Othoni Imperat. Aug. nupsit, Olym. 432. anno vrb. conditę 1702. Christi D. 951. De Adela, Paul. Æmil. li. 1.
Adelphena, Francorum regis filia sumpta in matrimonium à Theodorico. Euseb.
Adelphius, & Ætius collegæ, Romanorum Cos. alter sic, Adelph. v. c. præn. Clodius in Occidente Cos. Olymp. 307. anno secundo vrbis cond. 1202. Chr. D. 451.
Adelphus, Cacorum princeps, cum valida manu à Carolo Magno Francorum rege in Britannos missus victor rediit.
Adelstânus, VIII. Angliæ rex, Edouardi ex concubina filius, regnauit annis XVI.
[Adem, ciuitas, & regni caput in India, portus Arabiæ, & Æthiopæ præcipuus, magnitudine ampla, opulenta, celebris, naturâ mirum in modum munita, & inexpugnabilis; à Lusitanis tamẽ capta, & occupata. Munst. lib. 5. Cosmog. & Andreas Corsali. epist. 1. ad Iulianum de Medicis.]
Adepsum, ciuitas in Eubœa, vbi balnea sunt. hæc Strabo lib 9.
Adeodatus, Rom. Episc. Euseb.
Ader, locus iuxta Bethleem, vbi vel angelorum grex in ortu Domini cecinit, vel Iacob pecora sua pauit, loco nomen imponens: vel (quod verius est) quodam vaticinio futurum iam tum mysterium monstrabat.
Adércon, vrbs Iberiæ. Steph.
Adherbal, rex Aphricæ, à qua expulsus est à Iugurtha Numidarum rege, Oros. lib. 5.
Adgandestrius, Chattorum princeps, ad Senatum Rom. litteras misit, quibus Arminij mortem promittebat, si patrandæ neci venenum ad se mitteretur: cui responsum est, Non fraude, neque occultis, sed palàm Po. Rom. hostes suos vlcisci solere.
Ades, à Græcis inferorum deus, quem nos Ditem & Plutonem appellamus: ita dictus ab α priuatiua, & εἰδεῖν videre: quòd in densissimis inferorum tenebris, noctéque profunda perpetuò agens nihil cernere videatur. Non enim absque lucido aëre (qui apud inferos nullus est) visio potest fieri.
Ades, siue Hades, Molossorum rex, cuius filiam nomine Coram apud Acherõtem fluuium conatus est rapere Pyrithous. vnde factus est fabulæ locus, Pyrithoum ad inferos descendisse, & vxorem Ditis Persephonem, quæ & Cora à Græcis dicitur, rapere voluisse. Cel. Rhod. lib. 7. cap. 15. & Plutarc. in Thes. qui tamen regem hunc non Adem vocat, sed Aidoneum.
Adhæser, Syroæ filius, Persarum rex, regnauit annum 1.
Adiabaræ, aliàs Adiabanæ, populi. Plin. 6. 30. 11.
Adiabéne, regio vltra Armeniam, quæ Mesopotamia. Steph. Assyria antè dicebatur. Plin. 5. 12. 4. & cap. 9. 6. 4. 14. 15. & cap. 13. 6. 38.
Adiabêna, regio orientalis prope Assyriam, vt author est Strab. lib. 16. medio loco inter Euphratem & Tigrin, vnde & Mesene. Steph.
Adiabéni, populi, Plin. 6. 27. 12. & Marcell. lib. 25. à Seuero superati, Oros. lib. 3. cap. 15. Herodoto lib. 3.
Adiatorix, Meclij cuiusdam Galatiæ Tetrarchæ filius fuit, qui quum apud Heracleam Ponticam Coloniam Romanorum eò missam nocte vna iussu Antonij iugulasset, paulò pòst in prælio Actiaco captus & in triumpho circunductus, vnà cum filio iugulatus est, Strab. lib. 12.
Adiel, nomẽ principis, 1. Paralip. 4. filius Ieta, 1. Paralip. 9. 27.
Adilisus mons, Plin. 4. 7. 15.
Adima est Numidiæ fluuius.
Adina, filius Siza, 1. Par. 11.
Adimantius, nomen viri Atheniensis.
Adithâim, nomen vrbis. Iosue 15.
Admátha, principis nomen. Esther. 1.
Admétē, siue Admetes, nympha, Oceani & Tethios filia. Hesiod. in Theog.
Admetes, Turcarum princeps, de quo Bembus.
Admêtus, Thessaliæ rex: cuius armenta pauit Apollo nouem annis ob interfectos Cyclopes, diuina potestate spoliatus. Tamẽ Callimachus contra hanc inueteratam lectionem, ita scribit in hymno

in hymno Apollinis:

Φοῖβον καὶ νόμιον κικλήσκομεν (πῦς
Ἐξέτ' ἐπ' Ἀμφρύσῳ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵπ·
Ἰσοθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.

Id est, Phœbum & pastoricum vocamus, Iam inde cùm sub Amphryzo iugaleis pascebat equos, Deo similis amore accensus Admeti.

Adminocînus, Bellini Batauorum regis filius, à C. Caligula in deditionē acceptus est. Eutrop.li.7.

Adon, Cynaræ regis Cyprorum & Myrrhę filius: Boc.

Adoardus, filius Ariobaldi regis Longobardorum, Sabell.lib. 6.Ennead.8.

Adólius, filius Acatij, Armenus genere. Cęlius Rhod.lib.21.

Adolphus de Nassau. Cel.D.F.Aug. XXXII. Occidentis Imp. VIII. Idib. Ianuarij creatus. Olym.517.an.3. vrb.cond.2043. Christi 1292. Imperij negotia obiit per annos 6. menses totidē, dies aliquot.

Adolphus Aug. necatus est. IIII Iulij. Olymp.519. anno 1. vrb.cond.2049. Chr.D.1288.

Adolphus V.C. præn. Clodius, in Occidente Cos. Olym.307. anno 2. vrb. conditæ 1202. Chr.451.

Adon, nomen loci, 1. Esd.2. qui Addon 2. Esd. 7. scribitur.

Adonai, nomen Dei apud Hebræos, quod generaliter interpretatur Dominus, quòd dominetur creaturæ cunctæ.

Adoneus, Bacchi nomen apud Arabes. Alex. ab Alex.lib.6.

Adonia, Adoniorum, festa Adonidi dicata. Ammianus lib.22. Hist. Euenerat iisdem diebus annuo cursu completo Adonia celebrari, ritu veteri, amato Veneris (vt fabulæ fingunt) apri dēte ferali deleto. Adonia cum planctu celebrantur ad planctum Veneris repræsentandum.

Adonia, siue Adonias, filius Dauid ex Aggith. 2. Reg.2.1. Paral.3.

[Adonibesech, Chananæorum rex, cui Istaëlitæ manum ac pedū summitates absciderunt: qui tunc dixit, Meritò isthæc patior: septuaginta reges, ait, amputatis manuum ac pedum summitatibus, colligebant sub mensa mea ciborum reliquias: sicut feci, ita reddidit mihi dominus. Adduxerúntque eum Ierusalem, & ibi mortuus est. Iudic.cap.1.]

Adoniram, filius Abda, qui erat super tributa Salomonis. 3. Reg.4.

Adonis, idis, filius Cynaræ Cypriorum regis & Myrrhę eius filię, quem Venus in deliciis habuit. Hic dum in Idalio nemore venatur, primo ætatis flore, apri dente sub inguine percussus moritur: atque à Venere post multas lachrymas in florem Adonium, qui est sanguineo colore, transformatus est: alij dicunt in flumen cecidisse, dum pulchritudinem suam contemplaretur. Hunc Ausonius cum Plauto vocat Adoneum: Fulgentius Adon, quę Græcis suauitas dicitur. Et quia Myrrha odore suauis est, Adonem dicitur genuisse. Ideo autem Venerem amasse dicunt, quòd hoc genus pigmenti sit valde feruidum. Lucianus Adonium fluuium ex Libano monte profluentem, singulis annis sanguinolentum fieri commemorat per eos dies, quibus Adonis fuit interfectus. Hieronymus in Ezechielem. Quem nos Adonidem interpretati sumus, & Hebręus & Syrus sermo Thamuz vocat. Vnde quia iuxta gentilem fabulam in mense Iulio, amasius Veneris & pulcherrimus iuuenis occisus, & deinceps reuixisse narratur, eundem Iulium mensem eodē appellant nomine, & anniuersariam ei celebrāt solennitatem, in qua plangitur quasi mortuus, & postea reuiuiscens canitur, atque laudatur. Vnde apud Ezechielem prophetam legitur, Ecce ibi mulieres sedebant plangentes Adonidem. Vbi intelligi vult fuisse idololatriam celebratam in honorem Adonidis. Macrobius verò accepit Adonidem pro sole. Moschopulus ἀδώνιδος nomen ab ᾄδω, quod est cano, deriuatum putat. De eodem festiuissime Theocr. εἰδυλλ. κγ. κθ.

Adónis, formosus pastor, cui & annua lugendi festa sunt instituta, templúmque habuit in Byblo Phœniciæ vrbe, vbi pater eius regnarat. Virgil. in Gallo,

Et formosus oues ad flumina pascit Adonis

De quo Ouidius latè lib.10. Metamor.

Adonis, alias Adynis, fluuius memoratur propter Byblum vrbem Phœnicum. Ptolemæus. Plin. 5. 20. 5. Hinc horti Adonidis, pro instructissimis.

Adoni-sedec, Rex Ierusalem. Iosue 10.

Adoram, filius Iectan. Gen.10.26.27.

Adoreus, mons est Phrygię, ex quo Sanguarius erumpens fluuius per Phrygiam labitur in Bythyniam.

Adonius, vel Adonicus, decimus Longobardorū rex, Pannoniæ partes occupauit, prætergresso Danubio.

Adonacris, rex fuit Herulorum, qui anno nostrę salutis 475. tanta cum manu in Italiam irrupit, vt terrore perculsus Augustus sponte purpuram poneret, Paul. Diacon.lib.16.

Adra, ciuitas Arabię petrosæ. Ptolem.

Adra, oppidum Syrię Cœles, id est, curuæ apud Ptolem. Est item, eodem authore, Liburnię ciuitas.

Adramelech, idolum Assyriorum, quod etiam Samaritani coluerunt.

Adramelech, filius Sennacherib regis, 4. Reg.19. Isa.37. deus item Sepharuain, 4. Reg.17.

Adràmis, & Adramin, nomen viri proprium.

Adramittēnus. Cic. pro Flac. Quid (inquit) si occisus est à Piratis Adramittenus, homo nobilis, cuius est ferè nobis omnibus nomen audi-

tum? Hæc ille. Steph.
Adramyteos, oppidum vnguentis delectabile. Plin. 5. 30. 9. & cap. 1. 13. 15.
Adramyles. Vide PSYCTERIVS.
Adramytis, insula Lyciæ. Steph.
Adrâne, vrbs Thraciæ, parum supra Berenicem. Steph. Est etiam fluuius Chattorum in Germania. Tacitus, Annal. lib. 1.
Adranus, deus cui sacra erat Adranus ciuitas.
Adranon, Siciliæ oppidum in Ætnæ montis radicibus, fluuium habés eiusdem nominis. Steph. & Plut. in Parallelo.
Adrapsa, orum, vrbs Bactrianæ. Strab. lib. 15.
Adrastia, regio non longè à Troade, quæ est in Mysia, ab Adrasto rege dicta, qui primus Nemesis, id est, Fortunæ templum ædificauit, Adrastiámque vocauit.
Adracteus fons, de quo Pauſ. lib. 1.
Adrastus, XXIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis 4.
Adrástus, rex Argiuorum, Thebanis bellum intulit pro Polynice genero suo: sed vtrinque multis occisis, demum rediit re infecta, Statio teste. Fuit & alius Adrastus, teste Homero lib. Iliad. 2. Percosij filius, vt infrà videbimus in dictione Percosius.
Adrázarus, Sophinæ rex.
Adrêmon, alias Aodremon, Thoantis pater. Homerus Iliad. 2.
Adria, vrbs Græciæ, Illyrico mari proxima, huícque Adriatico nomen dedit. Liu. primæ Decad. lib. quinto. Iustinus lib. 20. Eius ciues Venetorum fines aliquando infestarunt, quibus Otho Vrseolus occurrit, victósque apud Lauretum tanta clade affecit, vt nunquam finitimis bella inferre ausi fuerint.
[Adria, id habuit nominis à flumine Athesi, antea Adria dicto, vt ait Strab.]
Adriáticum mare contra Rauennam, quod per ostia Padi fluuij intratur, sumpto vocabulo ab Adria proxima ciuitate, quę idem mari Adriatico nomen dedit. Strabo 5. Hoc pelagus Paulus emensus est, Act. 27. Plin. lib. 3. cap. 16. Eius insulę, Plin. lib. 3. cap. 5. Quantum à Propontide distet, lib. 4. cap. 11. Vide HADRIA, & ADRIA.
Adrianopolitæ. Vide Gonei, & Neocæsaria, & Palmyra, & Stratonica. Nouæ Athenę Adrianæ, Vide Olympicum. De Adria colonia. Plin. lib. 3. cap. 13.
Adrianus Imperator, qui post vexatos Christianos morbo aquę intercutis periit. De quo Cęl. Rhod. libro 2. 29. & 30. Pauſ. lib. 2. Sab. Ennead. 1. lib. 6.
Adrianus ager, Plinius lib. 3. cap. 13. & 14.
Adricam, Pœnorum rex, Aprio Aegyptiorum regi se suósque dedidit.
Adrius est mons Dalmatiam per medium secans, Strab. lib. 7.
Adrobobium, Hispaniæ vrbs in Artrabis. Pomponio lib. 3.
Adromentum, oppidum, Plin. 5. 49.
Adróta, vrbs Lydiæ. Steph.
Adrumetum, siue Adrumetium, ciuitas Mysiæ. Est & Adramittis, insula Lyciæ, & Adrumes Adrumetis, ciuitas Aphricæ. Hieronymus autem, aut siquis alius fuit author, in Catalog. locorum Actor. Apostolic. indicat Adrumetum esse ciuitatem in Bazatio regione Aphricæ. Plinius Adrumetum vocat neutro genere. Act. 27. [vulgò Sise.]
Adrymes, vrbs Libyæ. Steph.
Adryx, vrbs Syracusiorum.
Aduállas, & Adualas, mons apud Strab. lib. 4. ex quo in Septentrionem Rhenus excurrit, & diuersa ex parte Aduas in Latium iuxta Comum intrans.
Aduantici, populi Galliæ.
Adúbanus, & Adúbanum, fluuius qui & Ister, & Danubius dicitur.
Aduentus, Consul Romanus, Euseb.
[Adula, mons, vnde scaturit Rhenus fluuius. Strab. & Munst. in Cosmog.]
Adumen, fluuius haud longè à Roma. Euseb.
Adusa, Epiri fluuius est Apolloniæ propinquus.
Adullam, nomen ciuitatis, Iof. 12. 15.
Adulis, vrbs Aethiopum: qui & Panos insula dicitur. Steph.
Adulitàrum, oppidum. Plin. 6. 29. 40.
Aduliton, oppidum in regione Trogloditarum. Plin. 6. 29. 35.
Adunitates, populi. Plin. 3. 4. 19.
Aduram, nomen viri qui erat super tributa regis Dauid. 2. Reg. 20. 3. Reg. 12.
Aduram, ciuitas ædificata à Roboam. 2. Paral. 11.
Adymachidæ, populi sunt interioris Libyę ab ea parte qua Ægyptum spectat. Apud quos vxores in vtroque crure armillam æreā gestant: vterque verò sexus comatus est ex ęquo, quo fit vt multos alant pedunculos. Cæl. Rhod.

Æ

Aea, oppidum Colchidis, quæ eadem Aepolis dicitur, Plin. lib. 6. cap. 4. & Steph. Vide Dioscoridem.
Aeácides, Achilles Aeaci nepos ex Peleo Aeaci filio. Virg. Aeneid. 3.
Coniugio Aeacidæ Pyrrhi sceptrísque potitū.
Aeâcus, Iouis ex Europa siue ex Aegina filius. Hic apud Oenopiam (sic quidem legitur, sed nisi apud Strabonem est mendum, Oenonem legendum est) regnasse dicitur, quam ex nomine matris Aeginam nominauit filius. Quem tantæ iustitię fuisse dicunt, vt apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus iudex cum Minoe & Rhadamantho, & peccantium peccata discutere, & pro meritis pœnas inferre. Vide in Aegina. Ouidius,
-tuasque
Aeacus in pœnas ingeniosus erit.

Aeácus, Endeida Chironis filiam in vxorem duxit, ex qua Telamonem genuit & Peleum: deinde Psammathe Nerei filia compressa, genuit tertium, Phocum, quem Peleus occidit. Ab eo fit Aeacideius, a, um.

Aêa, inquit Seruius, Circe dicta, ab aspernantium voce, propter celebratas illic corporum mutationes. Quanquam cōmentarij Apollonij Rhodij testentur Aeæam & Citeida, vocari Circen ab vrbibus Colchorum. Virg. lib. Æneid. 3.

Aeææ, quæ insula Circes.

Aeæe, siue Aeæa, insula fuit in mari Tyrrheno, non modico olim freto ab Italia dirempta, hodie continens, ita tamen vt paludibus vndique cincta insulæ speciem præ se ferat. Plin. lib. 2. cap. 85. & lib. 3. cap. 5.

Aeamêna, Nabathæorum regio. Steph.

Aeána, vrbs Macedoniæ. Steph. Vide AEANVM.

Aeanîtis, Nabathæorum regio. Steph.

Aeantion, oppidum in Sigæo, ab Aiace illic sepulto, qui Græcis Aeas dicitur.

Aeántium, oppidum Troadis, Aiacis sepulchrum. Plinius 5.30.22. Aeantium item est Magnesiæ promontorium, Plinio authore 4.9.2. Est item Aeantium oppidum Macedoniæ Ptolemæo, aliàs Aeanum.

Aeánum, Macedoniæ oppidum, ab Aeano Hæmi filio Tyrrhenorū rege conditū: inde Aeanicus.

Aeas, antis, Epiri fluuius, ex Macedonia defluens, in Ionium mare sese exonerat. Luc. lib. 5.

Purus in occasum, sed parui gurgitis Aeas,
Ionio fluit inde mari, &c. Plin. lib. 3. cap. 23.

Aebudæ, insulæ quinque Britanniæ. Steph. Vide HAEBVDES.

Aebûra, vrbs Hispaniæ. Steph. Vide EBVRA.

Aeca, vrbs Colchorū, ad Phasin fluuium: & Aeca, Italiæ, à qua Aecani, populi, Plinius libro 3. cap. 11.

Aecâlum, castellum Italiæ, Steph.

Aecani, populi Thuscorum quos deuicit Camillus, eorúmque vrbem vastauit. Plut. in Camil.

Aeclus, viri nomen. Strab. lib. 10. dicens, Post res verò Troianas Aeclus & Cothus ex Athenis profecti habitauerunt: ille quidem Eeretriam, Cothus verò Chalcidem.

Aedepsum, oppidum in Locride. Plin. 4.12. 54. & Strabo.

Aedépsus, vrbs Eubœæ. Steph.

Aedesia, mulier Aegyptia, vxor Hermeæ, & Syriani philosophi propinqua, totiúsque castitatis & probitatis exemplar, cuius vitam latissimè scribit Suidas.

Aedon, mons Thraciæ, vnde Aedonus possessiuum. Virgil. Ac velut Aedoni Boreæ, &c. Vide EDON.

Aeduani, à C. Silio ad Augustodunum victi cæsique sunt. Tacit. lib. 3.

Aeduij, socij Romanorum iuxta Galliam Celticam. Stephanus.

Aedon, vxor Zethi regis, fratris Amphionis, ait Bocat. lib. 5. Itylum filium per errorem noctè interfecit, putans eum Amanea siue Amandea Amphionis esse filium (inuidebat enim vxori Amphionis, quòd illi sex essent filij masculi) quæ crimen cognoscens, optauit mori: miseratione tamen deorum in Carduelem versa, Itylum deflere dicitur.

Aedilius, mons, à quo egreditur fluuius Assus, quem occupauit Sylla, vt Cheronenses populos illi monti vicinos facilius inuaderet. Plutarch. in Syll.

Aeta, vel Aethes, Colchorum rex, Solis filius ex Persa Oceani filia, liberos habuit Medeā, Absyrtum, & Calciopen. Ad hunc Phryxus, Athamantis filius peruenit, & aureum vellus detulit: quod cùm vigilantissimè seruaret, eius causa bellum gessit cum Argonautis: tandem ab Iasone & spoliatus, & regno pulsus est, sed iam senex ab eodem in regnum restitutus.

Æetias, patronymicum, Medea Aetæ filia, Ouid. 7. Metamorph.

Concipit interea validos Æetias ignes.

Aega, promontorium est Aeolidis, non procul à Caïci fluminis ostio. Strab. lib. 13.

Aegæ, arum, pluralis numeri: vel Aege, ges, vrbs Ciliciæ. Lucan. lib. 1.

Et extremæ resonant naualibus Aegæ.

Est etiam insula in Aegæo mari, de qua in sequentibus. Vide AEGEAE.

Aegæ, oppidum Aeolidis percelebre. Plin. 4.30. 4. & cap. 27. 5 3. & cap. 30. 5. 2. Stephanus plures huius nominis vrbes recenset.

Aegææ, vrbs quæ aliàs Carystos. Vide infrà.

Aegæa, nomen duarum vrbium Ptolemæo, quarū vna lib. 3. cap 4. 13. in Aemathia, Edissa prius vocata: Pli. verò lib. 4. cap. 10. Aegæ, in qua mos erat sepelire reges. Altera, teste Ptolemæo lib. 4. cap. 2. in Mauritania. Sunt & Achaicę Aegeę, penes quas Cratinus amnis labitur. Sunt & Aegeæ, aliàs Aege, Euboicæ, à quibus Aegæum mare dictum est. Strabo.

Aegæon, gigas sæuissimus & immanis, Titanis & Terræ filius, qui vno ictu centum scopulos in Iouem contorquebat: victus demum, alligatus est à Neptuno, scopulis Aegæi maris. Stat. Audierat duros laxantem Aegæona vectus. Dictus autem Aegæon, vt quidam volunt, à γαίω, id est superbio: inde ἄίων, & per appositionem αἴδιον, & per pleonasmum αἰαίων. Hunc Homerus 1. Iliad. ab hominibus quidem Aegæonem, à diis verò Briareum vocari tradit. Alij dicunt Aegæonem, immanem fuisse piratam, & sic nominatum ab insula deserta, quæ Aege in Aegæo mari vocatur, in qua subsidebat more piratarum, quibus fas non est ob latrocinium suum vrbes incolere. Produnt fabulæ veteres, hunc centum à Ioue religatum catenis, vt possit inde intelligi eum potentissimum

fuiſſe,dum tot catenis eius adſtringuntur vires. Is autē Centumgeminus ideò dictus eſt, quòd centū homines remigio deſeruiētes haberet in manibus. De quo Ouid.

-balnearúmque prementem
Aegæona ſuis immania terga lacertis.

Seruius eundem cum Briareo eſſe ſcribit apud Virgilium lib.10.

Aegæon qualis, centum cui brachia dicunt,
Centenáſque manus,&c.

Aegæum mare, vulgò *Archipelago*, pars maris Mediterranei prope Græciam, Europam ab Aſia diuidens, multas habet inſulas inter Helleſpontum & Tenedum, appellatum quòd Aegæus,Theſei pater ex Athenarum arce illuc ſe deiecerit. Aliis,quòd Aegęa, Amazonum regina, in eo perierit. Aliis ab Ægæone, de quo ſupra diximus: Straboni, ab Ægęis oppido in Eubœa: Plin.ab αἴξ αἰγὸς, deriuat, qui libro 4. cap.11.verſ.50. ſic ſcribit, Ægæo mari nomen dedit ſcopulus inter Tenedum & Chium verius quàm inſula αἴξ nomine,à ſpecie caprę,quę à Græcis ita appellatur, repentè in medio mari exiliens.Solin.Inter Tenedum & Chium eſt & Claros inſula, qua Ægæus ſinus panditur, ac extra Antandrum ſaxum eſt:hoc enim verius, quàm inſula cognominari meruit. Id quoniam viſentibus procul capræ ſimile creditur, quam Græci αἶγα nuncupant, Ægæus,inquit,ab eo ſinus eſt appellatus,Varr.

Ægæ, oppidum Poloponneſi apud Homerum.

Ægæis, tribus Attica, ab Ægeo, Pandionis filio. Steph.

[Agas, locus in Eubœa regione, vnde mare Aegæum eſt cognominatum:vbi (vt aiunt poëtę) Neptuni ſtabulantur equi, ob fluxum & refluxum maris.Strab.lib.8.]

Aegateos,nomē regis apud Strabon.lib.8.ſub quo antiqua Pylos Meſſenia ciuitas erat.

Aegates inſulæ, de quibus Tit. Liu. lib.1.tertiæ Deca. apud has à Carthaginenſibus male pugnatum.ibidem.

Aegátes, promontorium Aeolidis, quod nunc Cane & Cauæ dicitur. Steph. ab Artemidoro αἴξ in nominatiuo dicitur.

Aegeæ,inſula. Plin.5.31.36. Vide AEGAE.

Aegeleos, vrbs in Theſſalia quam Attalus oppreſſit.Tit. Liu.lib.1.4.Dec.

Aegeli,populi in Media.Steph.

Aegemon poëta, bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedæmoniorum verſibus ſcripſit. Volaterran.

Aegéria, nympha nemoris Aricini, collebatur prope Aricinum lacum, cum qua Numa Pompilius nocturnum colloquium ſe habere ſimulauit ſuper cultu religionum, quò armorum & prædæ ſtudio flagrantem populum Romanum abſtraheret, & leges à ſe conditas ſanctiores redderet. Alij dicunt fuiſſe vxorē Numę Pompilij ſecundi regis Romanorum, quæ,teſte Ouid.lib.15.Metamorphoſeon,mortuo Numa ob dolorem flendo in fontē ſui nominis verſa eſt. Idem libro Faſtorum tertio,

Aegeria eſt, quæ præbet aquas, dea grata Camœnis, Illa Numæ coniunx, conſiliúmq; fuit.

Aegeſtæi, Theſproti, ab Aegeſto quodam imperatore.Steph.

Aegeſtani, Steph. populi ſunt Siciliæ, quorū vrbs Aegeſta non procul à Lilybæo promontorio ſita eſt, ab Aegeſto Troiano nomen habens. Hi Segeſtani vocantur à Plin.lib.3.cap.8.

Aegeus, Athenarum rex, filius Neptuni, duas habuit coniuges: quarum prima dicta eſt Aethra filia Pithei regis, ex qua Theſeum ſuſcepit. Secunda, vt teſtatur Ouidius, fuit Medea profuga, quam ab Iaſone repudiatam atque fugientē non ſolùm ſuſcepit hoſpitio, ſed illam etiam ſibi matrimonio copulauit, & ex ea, vt placet Iuſtino, Medum filium ſuſcepit. Succeſſit quidem in regno Pandioni regi, re vera patri. Aegeo regnante Athenienſibus bellum intulit Minos Cretenſium rex ob cædem Androgei filij, legéſque duriſſimas impoſuit, vt ſcilicet quotannis ſeptem iuuenes nobiles in Cretam mitterentur ad Minotaurum, qui tribus annis ſorte miſſi ſunt: quarta autem ſors obtigit Theſeo, qui maximo patris Aegei dolore nauem conſcendit: & cùm omnia nauigij ornamenta nigra eſſent, & nauis velum, habuit in mandatis à patre, vt ſi contingeret in agendis eum fœlicem ſortiri exitum, rediens naui album apponeret velū, amoto nigro, vt eminus infortunium ſuum noſceret. Theſeus autem Adrianæ conſilio victor, mandatorum immemor, non amoto velo nigro redibat. Aegeus excelſa turri proſpectans nigrum velum, Theſeum mortuum arbitratus,ex turri ſe deiecit in mare,quod ab ipſo vocatum eſt Aegeum: & mortuus, ab Athenienſibus liberatis, & Neptuni filius, & marinus deus in ſolatium Theſei conſecratus eſt. Ex Boccatio & Seruio Hinc Aegides patronymicum, id eſt, Theſeus. Ouid.lib.8.

Protinus Aegides,rapta Minoide,Diam
Vela dedit,&c.

Aegeus, Pandionis filius, Athenienſium rex, regnauit annis XLIII.

Aegiale, ſiue Aegilia, Diomedis vxor, quæ marito apud Troiam bella gerente, cùm Cyllabaro:ſiue Cyllebero, Steneli filio rem habuit. quod vbi Diomedes comperiſſet, domū reuerti noluit,verecundia ductus, ſed in Italiam poſt Troiæ expugnationem vectus, regni partem à Dauno ſortitus eſt. Quidam dicunt eā Nauplij patris Palamedis ſuaſione adhæſiſſe alteri. Lycophron ait, Diomedem Steneli filio Cometæ commiſiſſe domum & vxorem: ſed Venerem,quia à Diomede vulnerata fuiſſet, talem

Aegiale furorem immisisse, vt cum omnibus iuuenibus quàm turpißime viueret, precipuè autem à Cometæ stupro vsurparetur.

Aegiale, ciuitas in Amorgo, & vna Cycladum. Steph.in Amorgo.

Aegiale, seu Aegialea, vna est Gratiarum, vt inquit Lactantius, alio nomine Thalia. Vide dictionem, AGLAIA.

Aegialêus, Phoronei filius, cui Apis (quem quidam Phoronei, quidam Iouis filium ex Niobe, Phoronei filia esse tradunt) postquam Argis regnasset, in Aegyptum transiens, Achaiæ regnum reliquit. Alij Aegialeum, Inachi filium, ex Melia Oceanitide faciunt, & ab ea Aegialeam dictam, quæ postea Peloponnesus à Pelope vocata est.

Aegialêus, Medeæ frater, alio nomine dictus Absyrtus, à qua discerptus fuit, vt patri eam persequenti mora iniiceretur.

Aegialêus, primus Sicyoniorum rex, regnauit annis LII. à quo Aegialea nuncupata est, quæ nűc Peloponnesus vocatur. Euseb.

Aegiali, populi, Sicyonij postea à Sicyone eorű rege nuncupati.

Aegialia, insula est abiacens Aetoliæ. Plin.lib.4. cap.12. versu 9.

Argiálea, Peloponnesi ciuitas, postea Argos dicta. Steph.

Aegiáleos, Achaia, teste Plinio lib.4.cap.5. propter vrbes in littore dispositas.

Aegialus, locus inter Sicyonem & Buprasium, & alius proximus Ponto, cum vico eiusdem nominis. Est & Aegialus, mons in Aethiopia Aegypti. Steph. Plin. 4.7.9.

Aegida, oppidum. Plin.lib.3.cap.19.

Aegides, patronymicű pro Theseo. Oui.3.de Arte, Perfidus Aegides ducentia fila secutus.

Aegidius, Francorum rex, regnauit annis viij. quem Childericus fudit, vicitque recuperato regno. Aemil.lib.1.

Aegicôris. Vide AEGOCORIS.

Aegides, patronymicum est, ab Aegeo, Thesei patre. Ouidius,
Perfidus Aegides ducentia fila secutus.

Aegila, insula, Plin.4. cap.1.4. quindecim millibus passuum à Cythera, eadémque à Cretæ Phalasarna oppido XXV. mil. passuum. Aliàs Aegyla scribitur per ypsilon. Plin.lib.4.cap.12. Candelabris nobilis. 34.3.1.

Aegila, pars Anthiochidis tribus. Steph.

Aegilips, Aegilipis, nomen vrbis & loci.

Aegilôdes, sinus Laconiæ. Plinius libro 4.cap. 5. vers.9.

Aegilos, Plin.3.7.5. insula inter Cretam & Laconicam, regio quædam in Laconia. Pars tribus Atticæ cuiusdam, ab Aegilo heroe.

Aegilops, Homero, locus apud Crocyleam Epiri. Steph.

Aegimius, senis ætate prouectißima nomen, quẽ Anacreon poëta, teste Plinio libro 7. cap.48. tradidit ad ducẽtesimum vsque annum vixisse.

Agimuros, id est Capraria, insula vltra Corsicam, insidiosa naufragiis. De Ægimoris insulis Plinius libro 5. cap.7. Stephanus Ægimoron insulam Libyæ facit.

Aegimus, rex Doriensis circa Oetam. Vide Stephanum in Dyman.

Aegina, Æsopi Bœotię regis filia, à qua vrbs Peloponneso adiacens contra Atticam, Ægina vocatur. Ouid.6. Metam. Enopiam (aliàs Aenopiam, & aliàs Oenopiam) veteres appellauere: sed ipse Aeacus Aeginam genitricis nomine dixit. Hinc Æginenses dicti & Aeginetę. Sunt qui dicunt Aeginam insulam Piræo portui propinquam: distat enim ab eo XII. milibus passuum: à qua Aeginetæ dicti sunt eius incolæ. Vide Steph. Aegina olim Myrmidonia dicta est. Vide MYRMIDONES.

Aegina, Aesopi regis Bœotiæ filia, quam Iupiter amauit, & in ignem versus eã oppresit, ex qua postea Aeacum & Rhadamanthum suscepit.

Aegina, insula in qua Aeacus regnauit circa Peloponnesum in Aegeo mari, Epidaurico litori vicina, quam Myrmidones inhabitauerűt, qui ex formicis (vt habẽt fabulæ) facti sunt: adhuc nomen retinet. Plin. 4.12.22. [Vulgò Eugie. olim oculus totius Græciæ, nunc in Ducatum erecta.]

Aegina, vrbs Peloponnesi, apud Hòmerum.

Aeginetæ, siue Aeginẽses, populi incolæ Aeginæ insulæ, quæ patria fuit Pauli medici.

Aeginetes, oppidum & fluuius Paphlagoniæ. Stephan.

Aegineticus, ca, cum, possessiuű ab Aegina: vt Aegineticum æs, quod olim fuit in pretio, ex quo tantum candelabrorum superficiem elaborabant. Plin. 34.2.27.

Aeginium, Plin.4.10.4. Illyriorum oppidum. Stephan.

Aegiochus, Iupiter, quòd corio capellæ Amaltheæ vsus fuerit pro scuto, quando cõtra Titanas dimicauit. Vel, vt alij volűt, ab ægos, id est, caprę memoria, à qua puer fuit nutritus in Creta. Est enim ὀχὴ alimonia. Vide AEGIS.

Aegion, oppidum Achaiæ. Plin.4.5.3. Vide AEGIVM.

Aegipánes, homines nudi, leues, caprinos pedes habentes. Veteres huiusmodi monstra pro semideis, siue syluestribus diis coluerunt, quemadmodum Faunos ac Satyros, nemorum deos esse dixerunt; Panas agrorum, Syluanos syluarum. De Ægipanis populis, Plin.6.3c.18.45. & de Ægipanum ferarum lasciuia. 5.1.26, & 8. 5.7.14.

Aegira, vrbs inter Ætolos & Peloponnesiacos. Pomponius lib.2. Plin.4.5.3. Duæ vrbes hoc nomine. Steph.

Aegira, insula in Achaia. Plin.lib.4. cap.5. in hac

non nisi sanguine epoto, sacerdos nõ vaticinabatur.

Aegirea. Vide CROCYLION.

Aegiræsia, teste Herodoto lib. 1. vrbs fuit Aetoliæ Asiæ. Vide Ægiros & Ægirusa apud Stephanũ.

Aegis, scutum Iouis, ἀπὸ τῆς αἰγός, id est, à capra: nam ille à capra Amalthæa nutritus est, cuius mortuæ pelle scutum suum operuit: capram nomen postea vitæ restitutã, & alia pelle obductam, inter astra collocauit, séque ob capræ memoriam, Ægiochum appellari voluit. Scutum verò Palladi dedit, cui ipsa Medusę caput imposuit: quod qui intuebantur, protinus lapidescebant. Hoc monumento armata Pallas ad Troiæ excidium profecta est.

Aegisthus, Thyestis filius, ex Pelopeia, eiusdem filia, quem infantulum mater tegendi sceleris causa perdendum feris exposuit in syluis, sed à pastore inuentus, cuius beneficio quoque nutritus est, & inde αἴγισθος dictus, quòd nutritus sit à capris. Hic prouectioris ętatis Atreũ, impellente tamen patre, interfecit, & eiusdem filium Agamemnona inter epulas, adiuuante vxore Clytemnestra, qua etiam turpissimè vsus erat, obtruncauit. Postremò ab Oreste Agamẽnonis filio patris mortem vlciscẽte, è medio est sublatus. Ouidius.

Quæritur Ægisthus quare sit factus adulter:
In promptu causa est, desidiosus erat.

Aegisthus, Beli Prisci filius (hunc tamen Apollodorus Neptuni & Libyæ filium facit, Danaúmque & Aegyptum genuisse ex Anchione Nelei filia, & Ægyptum vocat ille, quem alij Aegisthũ) & Danai frater. Huic Aegistho L. fuerunt filij: quibus cum quæsisset Danai fratris L. filias coniuges, ab eisdem Danai iussu omnes nuptiarum nocte, præter vnum Lynceum, quem Ouidius Linum appellat, sunt occisi, qui postea expulso Danao, regnum apud Argos inuasit. Vide infrà, BELIDES.

Aegum, oppidum Peloponnesi: quo in loco Iouẽ à capra nutritum ferunt, vnde oppido nomen: αἶγα enim capram dicunt. Secundum Stephanum est vrbs Achaiæ. Plin. 4. 5.

Aegle. Hesperi Italiæ regis filia, sorores habuit. Arethusam seu Erethusam, & Hesperethusam, quæ ambæ Hesperides dictæ sunt. Hæ amœnissimos hortos colere dicebantur in extremis Aphricæ, iuxta Lixum coloniam, à Claud. Cæsare deductam. In iis auriferum nemus esse cum aureis malis existimabãt, custodiri verò à peruigili dracone, quẽ Hercules ab Eristheo missus occidit, pomáque aurea abstulit. Alia fuit nympha Solis & Neæræ filia. Est autem αἴγλη Græcis lux, seu splendor. Virgilius Ecloga. 6.

Addit se sociam, timidísque superuenit Aegle,
Aegle Naiadum pulcherrima, &c.

Aegle, insula. Vide SYME.

Aegeles, Athletæ Samii nomẽ, qui quum per omnem ætatem mutus fuisset, in sacro tamẽ certamine quum in sortitione fraudem admitti videret, nimio loquendi desiderio, linguæ vinculum rupit, & distinctè quãdiu vixit, locutus est, Gel. lib. 5. cap. 9. & Val. Max. lib. 1. cap. 8.

Aegóceros, id est capricornus, animal marinum, in quod tradunt se Pana transformasse, & in aquã se deiecisse, cùm in Aegypto vnà cum reliquis diis Typhona gigantem acerrimũ deorũ hostem fugeret. Sed Iupiter huius ingeniũ admiratus, inter astra eum collocauit. Lucan. lib. 8.

Humidus Ægoceros, nec plus leo tollitur vrna.

Vide CAPRICORNVS.

Aegocôris, tribus quædam antiqua apud Athenienses. Steph.

Aegon, pastor apud Virgilium, & caprile. Quo etiam nomine promontorium Lemni dictũ est.

Aegon, princeps Carysti Eubœæ ciuitatis, à quo Aegæa dicta est: item Aegæum mare. Steph.

Aegône, vel Aegonea, vrbs Melitensium. Steph.

Aegonensis, porta Romæ, quæ & Quirinalis, eò quòd mons ipse Quirinalis prius Aegonis cognominatus esset. Vide AGONENSIS.

Aegonus, mons Romæ, qui postea Quirinalis dictus est.

Aegos potamos, id est, Capræ fluuius, Chersonesi Thraciæ fluuius apud Strabonem, ad cuius ostia classis Atheniensium à Lysandro capta fuit. Plin. 2. 60. 3, & cap. 11. 4. 14. Idque factum interdiu in Thraciæ parte ad Aegos flumen, cuius loci accolæ Aegopotamitæ nominantur, vel Aegopotamij. αἰγὸς ποταμοί, vrbs Hellesponti. Steph.

Aegósthena, vrbs Megaridis. Steph. & Ptolem. in descriptione Achaiæ.

Aegosthenienses, populi. Plin. 4. 7. 4. Vide Aegosthena in Stephan.

Aegostis, vrbs Locridis. Stephan.

Aegussa, insula. Plin. 3. 8. 27. Stephan. Est insula Libyæ, quam Lybes Catriam vocant αἴγουσα, per sigma simplex.

Aegy, apud Plautũ dictus ab αἰγίζω, id est quatio: quòd multis sit concussus ærumnis.

Aegula, insula quam Pli. 4. 12. 2. 5. scribit distare à Cythera XV. millia passuũ. Vide Aegila per iota.

Aegypsus, vrbs ad ripam Istri fluuii sita, ab Aegypso fluuio conditore. Ouid. 1. de Ponto El. 9. stat vetus vrbs, &c. Caspius Aegypsus, &c.

Aegyptini, Aethiopes, quia Aegyptiis finitimi.

Aegyptium mare, Asiatici pars est; à valle Catabathmo, Cyrenaicam prouinciam ab Aegypto separantem, vsque ad Pelusium tendit.

Aegyptus, masc. gen. Beli Prisci filius fuit & frater Danai: qui cùm quinquaginta haberet filios, totidem eos fratris sui filiabus matrimonio cõiunxit: quæ à patre Danao instructæ prima à nuptiis nocte suum quæque maritum interfecerunt, præter vnam Hypermestram, quæ Lynceo viro suo pepercit: qui postea pulso Danao

Argiuo-

Argiuorum regnum inuasit. Vide infra in dictione BELIDES.

[Aegyptus, eiecto fratre Danao, annis octo & sexaginta regnauit: ab eo Aegyptus, regio nomen accepit, quæ antea nominabatur Oceana, Nilea, Aera, & Osirina. Manethon.lib.1.& Euseb. de tempor.]

Aegyptus, vt inquit Pom. Mela lib. 1. Asiæ prima pars in duas diuiditur partes. Delta, ex forma literæ, quæ Ptolemæo, itémque Plinio Aegyptus inferior vocatur. Altera, quę secundum Nilum contermina Aethiopiæ Meridiē versus vsque ad Syenem procedit, Thebaïs appellata. De Aegypti antiquitate, ac disciplina sacerdotum (quos Prophetas vocant) innumerabilia penè ab authoribus commemorantur. Huc Dædalus, Melampus, Pythagoras, Homerus, Solon, Musæus, Plato, Democritus, Apollonius Tyaneus, compluréſque alij eruditionis causa profecti, dogmata in suam quisque patriam retulere. Primi si quidem omnium Aegyptij immortalem esse animam dixere, eámque de corpore in corpus vagari, vt author est Diodorus.

Aegyptus, Africæ regio, ab Aegystho vel Aegypto Danaï fratre, ad Occidentem Iudeæ sita. Plinius tamen lib. 5. cap. 9. & Pomponius Mela in primo, Asiæ tribuunt proxime Aphricam. hæc ab Oriente iungitur Assyriæ & mari rubro: ab Occidente habet Lybiam atque Cyrenen: à Meridie limitem qui Syenem ab Aethiopia dirimuit, atque Oceanũ: à Septentrione mare magnum Sinúmque Arabicũ, & terram ad Syriam vsque: irrigatur Nilo. Authores sunt Iosephus lib. 5. cap. 11. de bello Iudaico. Egesippus lib. 4. Inferiorem eius partem Nilus dextra lęuáque diuisus, amplexu suo determinat. Ideó que insulam quidam dixerunt Aegyptum, ita se findente Nilo, vt triquetram terræ figuram efficiat. Ideo multi Græcæ literæ vocabulo Δ, Deltam appellauere Aegyptum: ita Plin. libr. 5. cap. 9. & Strabo lib. 17. Ptolem. lib. 4. cap. 6. Ammia. Marcel. li. 22. Oppida insignia, Saiis, Memphis, Siene, Bubastis, Elephantis, Thebæ, Alexãdria, Pelusiũ. testis Mela in 1. Canopus, Bolbis, Sebennis, Pathmis, Mendes, Tanis. Vide Raph. Volate. lib. 12. Geographiæ. Non est autẽ negligendũ, Aegyptũ Prophetis appellatã Misraim, à Misraim filio Chã, eiusdẽ appellationis. Iosep. li. 1. cap. 12. Antiq. Iudaïcarum, Mesrim & Mesraim nominatam refert. Hæc quondam Aeria dicta est, velut Euseb. in Chron. annotauit. Adde quòd Psal. 78. & 105. dicitur Aegyptus Cham, quòd eius filius Mesraim occupauerit Aegyptum.

Aegyptus rubro mari depressior. Plin. 6. 29. 9.

Aegyptus non cernit Septentriones, Plin. lib. 2. cap. 70. Non sentit Austros 2. 49. 18. Non quatitur terræ motu, lib. 2. cap. 20. Fulminibus infestatur 2. 5. 2. 4.

[Aegyptus inter insulas à quibusdam relata quòd ita se findente Nilo, triquetram terræ figuram efficiat: est frugum fertilissima. In ea 250. oppida fuisse ait Plin. lib. 5. cap. 9. & lib. 18. cap. 30. Cùm in decem cubitos excrescit Nilus, sentit famē Aegyptus: in decem, etiamnum esurit: in quatuordecim, hilaritate gaudet. Decem plagis à Deo per Mosen grauiter percussa. Prima fuit rubens vnda: secunda, ranarum plaga. Inde culex tristis. Pòst musca nociuior istis. Quinta pecus strauit, Vesicam sexta creauit. Pòst quum subit grando, pòst brucus dente nefando. Nona tegit solem. Primam necat vltima prolem. Comest. in cap. 7.]

Ægypti pars quondam mare fuit. Plinius 2. 87. 3. Aegypti descriptio, apud Plin. 5. 9. 4. & inde Ptolem. lib. 4. cap. 3. Quot eius oppida. Plin. 5. 9. 65. 70. Mensura eius ac termini, 5. 9. 5. & inde: & cap. 9. 5. 63. & deinceps. In Nomos, id est, in præfecturas diuiditur, Plin. 5. 9. 10. Delta cur dicta, 5. 9. 8. Cur insula credita, 5. 9. 6.

Aegypti labyrinthus, Plin. 36. 13. 2. 11. Pyramides lib. 36. cap. 12.

Aegypti alumen. Plin. 35. 15. 45. Electrum 37. 2. 92. Smaragdi, 37. 5. 9. 15. Opalus, 37. 6. 18.

Aegypti nauigatio, Pli. 5. 9. 67. Antiquitas, ibi. 69. ad Indiam nauigatio, 6. 23. 44. & inde.

Aegypti serui profugi quale oppidum ædificarunt, Plin. 6. 29. 35.

Aegypti ad rubrum mare iter. Pli. lib. 6. ca. 29. 9.

[Agyptus à fulminum casu est immunis, ob nimium solis ardorem: si quidem calidi, siccíque terræ halitus raras admodum, tenuésque, & infirmas densantur in nubes. Plin. li. 2. ca. 50.]

[Aegyptij apud se ab orbis primordio, primos homines esse ferunt, cùm propter soli fertilitatem, aërísque temperiem: tum propter Nilum, qui multa ob limi vbertatem generat animalia, & suapte natura nutrit. Nam in Thebaïdis agro gignuntur mures: qua ex re multũ stupent homines, cùm priorem quorundam partem pectore tenus, animatam in limo moueri videant, posteriori nundum inchoata, sed informi. Verùm Psammetico regnum adepto cùm incessisset cupido dignoscendi, qui re vera primi hominum extitissent, ex eo tempore didicerunt Aegyptij, Phrygas fuisse primos, se verò secundos. Diodo. Sicul. & Hero. lib. 2. vide historiam scitam & lepidã hac de re in dictione PSAMMACHVS.]

[Aegyptij omnium primi diis aras, simulacra, ac delubra statuere, sacrificiáque curarunt, ritúsque eos subinde peregrinis commonstrarunt. Polyd. Verg. lib. 1. cap. 5. de rer. inuent.]

[Ægyptij primis temporibus (teste Solino) quatuor mensibus annum suum explicabant: sed antea (vt Censorino placet) duobus tantùm. At Macrobius, auctor integerrimæ fidei, lib. 1. Saturnalior. ait, anni certum modum apud so-

los Ægyptios fuisse. Hi etenim cor augeri per singulos annos existimabant in homine, ac binas drachmas ponderis ad quinquagesimum annum accedere, & ab eo detrahi tantumdem: & ideò non viuere hominem vltra centesimum annum defectu cordis: hísque mos est cadauera asseruare medicata. Plin. lib. 11. cap. 37.]

Aegyptium mare triplex. Plin. lib. 6. cap. 29.

Aegys, vrbs Laconica. Stephan.

Aegys, nomen loci: vide in Carysto, Steph.

Aelam, filius Sem, Genes. 10. Filius item Secac, 1. Paral. 8. 1. Esd. 2. Est & nomen regionis Mediæ aliàs, siue Bactriana dicta, Isa. 11. A quo Elamitæ principes Persidis.

Aelâna, siue vt alij malunt, Læana, est oppidum Arabiæ fœlicis, iuxta sinum, qui ab eo Aelaniticus dicitur, siue Læaniticus, Ptolem. libro 6. cap. 28. sinus intimus, in quo Læanitæ, qui nomen ei dedere: Regia eorum Agra & in sinu Læana, vel vt alij Aelana. nam & ipsum sinum nostri Aelanicum scripsere: alij Elaniticum: Artemidorus Alanaticum, Iuba Læaniticum.

Aelânum, ciuitas aut vicus Arabiæ. Steph.

[Aelia, Ierusalem ita cognominata, quòd eam Aelius Adrianus imperator restaurari curarit. Episcopus Tyr. historia sanct. libro 9. cap. 15.]

Aélie, regio in Asia inter Mysiam & Ioniam. Est & vrbs quædam Calabriæ, à qua Aelianus, na, num: item Hierosolyma. Steph.

Aeliânus, sophista Romanus, à Philostrato maximè laudatus, quòd Romanus homo tam probè atticissauerit, támque eleganter peregrinam à patria vocem retinuerit. Scripsit de animalibus, de varia historia, de re militari: quæ omnia ad nos peruenerunt. Fuit auditor Pausaniæ sub Adriano principe.

Aeliânus Rom. Cos. M. Marulli collega.

Aeliânus Cos. Crispini collega

Aeliânus Cos. Maximi II. collega.

Aélius & Aelia, nomina, sunt propria Romanorum, carēt aspiratione. Perottus. De Aeliorum familia, vide Lamiam in vocibus Latinis.

Aélius Gallus, solus Romanus Arabibus arma intulit. Plin. lib. 6. cap. 28.

Aélius Hadrianus, XV. Imp. Ro. regnauit an. XXI.

Aélius Hadrianus August. II. Salinator, Cos. Aelij Spartiani collega.

Aélius Hadrianus Augu. III. Cos. Rustici collega.

Aélius Seianus, Romanus Cos. Claudij Tiberij Cæsaris collega.

Aélius Verus, III. Cos. Ambigui Bibuli collega.

Aélius Aurelius Cel. Cos. Titi Antonini Pij Augusti collega.

Aélius Comodus Cos. Sextilij Laterani collega.

Aélius Celius Cos. Macrini collega.

Aélius Serenianus, vir omnium sanctissimus, Alexandri Magni à consiliis. Lamprid. Alex.

Aélius Gordianus, iuris professor, discipulus Papiniani, Alexandri à consiliis. Idem.

Aesius Stilo, nomen scriptoris cuiusdam, cuius meminit Suetonius, & Plinius lib. 9. cap. 35. Hic Præconius dictus à præcone.

Aello, vna est Harpiarum, ita dicta quasi εἰλοῦσα ἄλλο hoc est, alienum tollens. Ouid. 13. Metam. Stropha dúmque recepta Portubus infidis exterruit ales Aéllo. Est etiam nomē vnius ex canibus Actæonis apud Ouid. 3. Metamorph. dictum vt videtur, ἀπὸ τῆς ἀέλλης, hoc est, à procella, quam cursus celeritate referebat.

Aemáthia, regio quæ nunc Macedonia dicitur, teste Plinio.

Aemylia gens Romæ imprimis illustris, à Mamerco Pythagoræ philosophi filio dicta, cui propter vnicam humanitatem quam Græci αἱμυλίαν dicunt, cognomen fuit Aemylos. Ex hac familia fuit P. Aemylius, qui in consulatu suo Persen Macedonum regem bello vicit, captúmque in triumpho duxit. Item & Aemylius Lepidus, quem Plin. 7. cap. 53. refert, cùm cubiculo egredi pararet, nihil mali sentiens, offenso ad limen pollice repente obiisse. Item Aemyl. Scaurus, homo factiosus & subdolus, de quo multa Salustius in Iugurtha. Vide Plutarchum in vita Numæ.

Aemylia, virgo Vestalis fuit ex nobilissima Aemyliorum familia, de qua Val. lib. 1. cap. 1.

Aemylia, regio Italiæ, quæ & Flaminia & Romandiola etiam dicitur, in qua sunt vrbes Ariminum, Cæsena, Sassina, Fauentia, Rauenna, Forum liuij, Bononia, Ferraria, & Imola.

Aemylia via, ab Aemylio Consule dicta, quæ à Placentia Ariminium vsque perducta est.

Aemyliana ædificia erant extra Romam, de quibus Cornel. Taci. Plus infamiæ ad incendium habuit, quia à prædiis Tigilyni Aemylianis proruperat.

Aemylianus Africanus minor primus appellatus fuit, Pauli Aemylij filius, eo quòd ex Aemylia gente in Scipionum familiam fuerit insertus: post quem & alij plærique eiusdem familiæ viri clarissimi & triumphales eodem cognomine dicti fuerunt, Iuuenal. sat. 8. Pictósque ostendere vultus Maiorum, & stantes in curribus Aemylianos.

Aemyliânus, Clodij Albini collega. Cos. Rom.

Aemylianus, Romanorū Cōsul. Peregrini colleg.

Aemylianus, Aquilini collega, Cos. Romanus.

Aemylius Aelianus, Cos. Rom. L. Vectij colle.

Aemylius Mamercus Dictator de Veientibus, qui Romanos fuderant, victis triumphauit.

[Aemylius Censorinus, crudelissimus Siciliæ tyrannus extitit. Hic si quis noua quædam tormenta, & innusitatum cruciandi genus extruxisset, eum præcipuis prosequebatur muneribus. Quidam igitur Aruntius, nomine Paterculus, equum ex ære fabricatum, vt in eum excruciandos iniiceret homines, Aemylio donauit. Ille autem tum denique ad æquitatis cogitationem

gitationem conuersus, muneris authorem primùm intrusit, vt quam cæteris pœnam excogitarat, primus ipse subiret, atque pateretur. Dehinc eũ ex Tarpeio monte deiecit. Et qui sæua gerũt imperia, ab eo cognominati dicuntur Æmylij. Plut. in Parall.]

[Æmylius, spectatæ venustatis adolescens fuit apud Sybarim, oppidũ Italiæ, mirũ in modum venandi studiosus. Vxor autẽ eius nouella, cùm in alterius puellæ ire ipsum cõplexus opinaretur, in saltus egressa, delitescebat: conquassatis autem arbusculis, canes accurſarunt, & eã, vt feram, discerpserunt, adolescénsque ipse sibi vitã ademit. Plutar. in Parall.]

Æmimus, fluuius Hispaniæ. Plin. 4. 22. 5.

Æmóchares, vel Hæmochares, cognomen Martis, quasi sanguine gaudens: αἷμα, Latinè sanguis dicitur.

Æmôna, colonia, Plin. 3. 25. 4.

Æmónia, vel Hæmonia, regio Græciæ, ab Aemo monte, cui propinqua est: vel ab Aemone Deucalionis filia dicta, alio nomine Thessalia, prius Pyrrhea à Pyrrha Deucalionis vxore.

Aemonides, dicuntur Thessaliæ mulieres.

Aemónius, a, um, possessiuum. Ouidius,
Aemonis Aemonio Laodamia viro. De Aemonio mutatis nominibus. Plin. lib. 4. cap. 7.

Aemonia oppidum Norici, Plin. lib. 4. cap. 24. ab initio.

Aemónia, Thessalia, & ciuitas Arcadiæ. Steph.

Aemus, vel Hæmus, Strab. lib. 17. vel Aemon ab Aemo Boreæ & Orithyę filio, mons est Thessaliamà Thracia diuidẽs, in cuius radicibus sunt amœna illa loca, quæ Græcis Tempe dicuntur. Lucanus,
-tunc linquitur Hæmus Thracius, &c.

Aeminium, Hispaniæ oppidũ, apud Ptolemęum.

Aeminius, fluuius Hispaniæ in Lusitania.

Aenare, insula, Plin. 5. 31. 48.

Aenária, insula in sinu Puteolano, à statione nauiũ Aeneæ, sic dicta. Plin. lib. 3. Hæc item Inarime & Pithecusa, nunc Ischia, ab oppidi coxendicis imaginem præferentis in monte figura. Virgil. in descriptione Aetnæ,
Dicitur insidiis flagrans Aenaria quondam,
Nunc extincta super tectísque, Neapolim inter
Et Cumas locus est, &c. Plin. 3. 6. & cap. 2. 31. 29. & lib. 16. cap. 33.

Aénea, à Romulo Aeneæ filio, teste Herodoto libro 7. vrbs in regione Cressea contermina Mygdoniæ, Aeneia postea dicta, deinde Ianiculum. Hanc dicit Liuius lib. 4. esse propinquã Thessalonicæ, & ab Aenea Troiano olim cõditam. Et subdit, Proficiscuntur à Thessalonica Aeneam ad statutum sacrificium, quod Aeneæ conditori cum magna ceremonia quotannis faciunt. Hæc Liuius.

Aeneáticus, ab vrbe Aenea Thraciæ vel Cressæ vel Tusciæ oppido: de qua Theophrastus, Circa Aeneam, inquit, ficus arbor scabiem non sentit. Huius incolæ dicuntur, Aeneacedes & Aeneatæ.

Aénea, vrbs in regione Cressea.

Aenéas, Troianus princeps, ab αἰνέω, quod est laudo, aut αἶνος laude: post longos errores in Italiam peruenit ad Latinum, Euandrum, & Tyrrhenos, apud quos regnauit Tarcon iunior annis XX. Primus fuit Latinorum rex, regnaúitque post soceri Latini mortem annis III. Turnum vicit, eiúsque vxorem Lauiniam accepit coniugem. Eutropius. Fingunt autem hunc poëtæ, Veneris filium, iuxta Simoëntem natum. Virgilius Vlyssi Homerico per omnia similem facit virum fortem & bellicosum, qui per varios & maris & terræ errores in Latium venerit. Conuenit inter omnes authores Troiam ab eo & Antenore proditam fuisse: quapropter vbique culpam illam diluit, vt Romanorum gloriæ, qui ab eo traxerunt originem, consulat. Troia diruta patrem Anchisen senio confectum, humeris impositum, ab hostibus liberauit, & dum Penates & filium Ascanium secum defert, Creusam vxorem in itinere amisit: Anchisem in Sicilia apud Depranum mortuũ reliquit. Aphricam nunquã vidisse, nedũ Diomedẽ multi testantur: quapropter quartum Aeneidos totũ confictũ omnes affirmant.

Aeneas Sylusius, IIII. Latinorum rex, regnauit annis XXXI.

Aéneos, oppidum Thraciæ liberum cum Polydori tumulo, Ciconum quondã regio. Verba sunt Plin. 4. 11. 16. Strab. Poltiobria dicitur.

Aenesidemus, illustris Argiuorum Imperator fuit, qui quum Argis à Philocle obsideretur, nec vrbem tueri posset, impetrata militibus abeundi facultate, ipse honestè in præsidio sibi credito occumbere maluit, quàm cum dedecore in patriam reuerti. Liu. lib. 32. ab vrbe. con.

Aenethus, mons quidam. Steph.

Aeneus. Vide GNOSIDICUS.

Aenia, vrbs Perrhæborũ, diuersa ab Aenea suprà dicta, non procul ab Acheloo fluuio. Strabo.

Aeni, insula iuxta Arabicum sinum. Ptolem.

Aenianici, populi Perrhæbiæ, quos Aeniatias & Aeneades & Aenienses vocabant. Porrò Aeniades per æ diphthongum, ab Oeneadibus per œ, diuersi habentur, sicut Aeneades ab Aeniadibus. Vide AENIATICUS.

Aenienses, populi, ab Aenia Perrhæborũ oppido, quos in Epiro Græci modo αἰνιοὺς, modo αἰνιάδας nominant.

Aeniochi, vel Heniochi, populi feri, iuxta Pontum, à Lacedæmonibus oriundi. Luca. libro 2.
-me Marte feroces Aeniochi, &c.

Aenius, fluuius Perrhæborum. Steph. in AENEA.

Aenna vel Enna, ciuitas in meditullio & vmbilico Siciliæ, quò quum ob præfecti sæuitiam à Romanis desciuisset, ipse ad concionem con-

uocatos Aennenses, vltima internecione, clam submissis militibus armatis, deleuit. Ex Liuio lib.4.Dec.3. Quære ENNA.

Aennum, oppidum. Plin.6.19.26.

Aeneobarbus, Domitius appellatus, quoniam Castor & Pollux, quum de victoria nuntiarent Domitio, ipséque minimè crederet narratibus, malas, barbámque manibus permulserunt, & eam ex fusca in flauam conuerterunt: vnde à barba rutila, æneíque coloris Aenobarbi dicti, quod postea domitiorum cognomen fuit. Vide Plinium lib.8.cap.36. Pictus Aeneobarbus absimillimo capillo, Alexan.ab Alex.lib.2.

Aenom. Vide ENON.

Aenos, Stephan. oppidum Thraciæ liberum cum Polydori tumulo, Plin.lib.4. cap.11. Straboni Poltiobria dicitur. Vult Verg. hoc oppidum ab Aenea conditum fuisse, qui ait libr.3.

Conferor huc, & littore curuo Mœnia prima loco, fatis ingressus iniquis, Aeneadásque meo nomen de nomine finge.

Aenus, Germaniæ fluuius, Vindelicos à Noricis diuidens, Ptol.

Aéola, filia Aeoli, ex Lepatra coniuge.

Aeólia, regio septem insularum inter Italiam & Siciliã, quæ & Vulcaniæ dicuntur, scilicet Lipara, Heria, Strongile, Didyme, Ericusa, vel Eriphusa & Ericodes, Phœnicusa & Phœnicodes, Euonymos (aliàs Prochyta) Plin.lib.3. cap.9. Stra.lib.6. Solinus, Mela. Aliis nominibus, Vulcaniæ & Hephæstiades nuncupantur. Dictæ Aeoliæ, ab Aeolo Iouis filio qui in ea domicilium habebat. Dicitur etiam Lipara, à Liparo Ausonis regis filio, qui eam ante Aeolum rexit. De Aeoliis Plin.2. 109.14.

Aeólia, regio in Asia, Græcorum colonia, media inter Mysiam & Ioniam.

Aeólides, dictus est Vlysses ab auo Aeolo, qui filium habuit Sisyphum, ex quo natus est Vlysses. Virg. lib.6.

-comes additur vnà
Hortator scelerum Aeolides, &c.

Item Misenus tubicen. Idem,

Misenum Aeolidem, quo nõ præstantior alter, Aere ciere viros, &c. Sic dictus, quòd vbique talis inducitur. Nam Anticliæ filius est, quæ ante Laertæ nuptias clàm cum Sisypho Aeoli filio concubuit, vnde Vlysses natus est. Hoc ei apud Ouidiúm Aiax etiam obiicit,

-quid sanguine cretus Sisyphio?

Aeólicæ, VII. insulæ, ex quibus Hieram aiunt Vulcani officinam esse, cui fabulæ natura montis & specuum qui in eo sunt, occasionem dederunt. Celebratur etiam Aeolia à poëtis pro vẽtorum patria, eo quòd insulares venti varij sunt. est enim αἰολὸς, varius. Virgil.6.

Quid tempestatum regem, ventósque furẽtes, Aeolia excitos, &c. Vide AEOLIA.

Aéolis, vel Aeolia, regio Græcorum in Asia, inter Ioniam & Troadem sita. Hinc dicitur Aeolica lingua Græcorum Hellesponto adiacet, Mysia quondam appellata. Plin.lib.5. cap.30. & cap. 27.5.52. & cap.30.5.1.

Aéolus, Tuscorum rex, à quo Aeolia. Latinè enim varius siue dolosus dicitur, αἰολὸς, vt suprà quoque dictum est. Filios & nepotes Aeoli nominat. Steph. in MYLASA.

Aéolus, Iouis filius & Sergestæ (aliàs Acestæ) Hippotæ Troiani filiæ, à quo dicitur Hippotades. Ouidius,

Aeolon Hippotaden cohibentẽ carcere vẽtos.

Plinius dicit cuiusdam Helenei fuisse filium. Hic regnauit in insulis Aeoliis, quas nonnulli Vulcánias à Vulcano nuncupant. Fingitur vẽtorum rex, eo quòd ex nebulis & fumo Vulcani insulæ futurum ventorum flatum prædicebat. Quidam tradunt duos fuisse Aeolos, alterum Hippotæ filium, Numantis nepotem: alterum Elbænos filium Iouis nepotem. Vide Virgilium 1. Æneid. & Diodorum Siculum.

Aéolus, quando, & vbi regnauerit. Plin.3.8.29. & cap.9.3.4. Cur rex ventorum, 3.9.5.6.

Aeólium, locus. Plin.4.11.46. Vide Stephanum.

Aeólium mare, quod Asiatico littori aiacet, dictũ ab Aeoliis, pulsis olim colonis: nam antea Mysum dicebatur.

Aeólij, populi in Cappadocia. Plin.6.2.11.

Aeos, Typhonis filius, quem quidam scribunt Paphos ciuitatem condidisse, cùm tamen sint qui Pygmaleonis opus esse scribant.

Aepêa, vrbs in Agro propinqua Pylo. Strab.lib.8. Æpea hoc tempore Thuria dicitur, quam Pheris conterminam commemorauimus: sita verò est in excelso colle. vnde αἰπεῖα, id est, celsa, nomen sortita est.

Aepêa, vrbs Laconiæ, & alia Cypri, & alia Cretæ, Steph.

Aepéi, αἰπεῖαι. Vide HYRMINE.

Aepolus, pastoris nomen apud Theoc. per syncopen dictum sic quidam putant pro, αἰγοπόλος, Latinè caprariũ vertere possumus: nam illi αἰπόλιον dicunt, quem nos caprarum gregem.

Aepos, mons iuxta quem sita est ciuitas Hypæpa, Cæl.Rhod.lib.14.

Aeppolo, histrionum regulus, à Manlio Cos. temulentus dictus. Liuius libro primo Decadis 5. Flor.lib.2. cap.10. Orosius lib.10.cap.20.

Aepytus, Arcas fuit genere, heros nobilis inter Græcos, qui ad Troiã profecti sunt: cuius meminit Homerus lib.Iliad.2.

Aepy, vrbs fuit sub ditione Nestoris, quam bene munitam dixit Homerus lib.Iliad.2. Et montibus sitam esse dicit Statius lib.6. Thebaidos, cùm inquit,

Quos Thryõ in summis ingestũ mõtibus Æpy.

Meminit & huius Strabo libro 8. ab αἰπύς, id est, Altus. Stephanus Messeniæ vrbem esse scribit.

Aequi Ciliciç populi, Latinis & Volscis finitimi,

à Q.

à Q. Cincinnato Dictatore ad internecionem deleti, Plin. lib. 3. cap. 3.

Aequiculáni, populi Italiæ, Sabinis ad orientem proximi, quorum meminit Plin. lib. 3. ca. 12. Idem à Virgil. 7. Aen. Aequicolæ etiam vocantur: Horrida (inquit) præcipuè cui gens, assuetáque multo Venatu nemorum, duris Aequicola glebis. Eosdem & Aequicolos dictos inuenimus. Ouidius 3. Fast. Quintum Laurentes, bis quintum Aequicolus acer.

Aequimelium, locus Romæ, vbi domus Melij solo æquata fuit. Sp. enim Melius ob frumenti largitionem, in suspicionem affectatæ dominationis venit, & cùm ad populi fidem fugeret, à Seruilio Hala magistro equitum deprehensus & occisus est, domúsque eius diruta, & Area Aequimelij dicta. Ex Tito Liuio 1. Decad. 4.

Aeræ, vrbs Macedoniæ, & alia Ioniæ, & alia iuxta Hellespontum. Steph.

Aeria, Aegyptus: item vrbs Celtica, & alia Cretæ. Steph. Item insula Thassus. Vide itidem Stephanum.

Aéria, insula. Plin. 4. 12. 103. & nominatur Creta insula, 4. 12. 22. Steph.

Aerodia, Agrippæ soror, & coniunx Herodis, Ioseph.

Aerope, Atrei vxor, quæ adulterio à Thyeste Atrei fratre corrupta duos filios peperit, quos postea Atreus fratri comedendos apposuit. Et non est diphthongus: nam scribitur à Græcis ἀερόπη. Ouidius libr. 2. de Trist.

Si non Æropen frater sceleratus amasset,
Conuersos Solis non legeremus equos.

Aeropus, mons in Chaonia, Tit. Liuius lib. 2. quartæ Decados.

Aeropus, Epirotarum exercitus dux, à quo cùm multa accepisset Pyrrhus, nec illi per mortem rependere potuisset, Credita (inquit) pecunia hæredibus creditorum solui licet: At gratias nisi scientibus iis quibus debentur persoluerit, vir honestus & gratus offenderit.

Aerosam, appellauerunt antiqui insulam Cyprum, quòd in ea plurimum æris nascatur. Author Sextus Pompeius.

Aesa, vrbs Thraciæ, finitima Parallenæ. Steph.

Aesacus, fluuius Troianus ad Idam montem.

Aesacus, Priami filius ex Alyxothoe Dimantis filia, plus syluis, quàm ciuitatibus delectatus: hic cum Hesperiem seu Eperiem liberali forma puellam videret, adeò eius amore captus est, vt in syluis illam sequeretur, quæ fugiens morsu serpentis est occisa: ipse autem amoris impatiēs, acrique dolore concussus, se de scopulo in mare præcipitem dedit, cuius Thetis miserta, eum in mergum transformauit. Ouidius libro vndecimo Metamorph.

Quamuis est illum proles enixa Dymantis,
Aesacon vmbrosa furtim peperisse sub Ida
Fertur Alyxothoe, &c.

Aesageus, montis nomen apud Homerum.

Aesapus, Homero lib. Iliad. 6. filius fuit Bucolionis maximi filiorum Laomedontis: fratrem habuit Pedasum, quos ei Abarbarea Nais peperit, vt inquit Homerus in Iliade.

Aesapius, fluuius Theocrito, quem in Sicilia quidam illius expositores esse affirmant. Alij verò in Calabria apud Crotonem. Ouid. lib. 15. Metamor.

Aesarus, fluuius in magna Grecia iuxta Crotonem oppidum, de quo Strabo lib. 1.

Aeschines, Atheniensis orator, Demosthenis æmulus, cuius Orationes tres extant, & aliquot Epistolæ. Præter hunc alij septem hoc nomine claruerunt. Æschines septem alij narrantur apud Dionysium præter hunc. Primus philosophus Socratis discipulus, Secundus qui artē oratoriam scripsit, Tertius hic orator, Quartus ex Arcadia profectus, Quintus Mitylenæus, quem flagellum oratorum vocabat. Sextus Neapolitanus philosophus Academicus, Melāthij Rhodij discipulus. Septimus Milesius scriptor. Octauus statuarius.

[Aeschines cùm orationem, qua fuerat vsus aduersus Demosthenem, Rhodi legisset, legit & defensionem eiusdem Demosthenis, ob quam depulsus fuerat in exilium: mirantibúsque, tum magis fuisse miraturos dixit, si ipsum orantem audiuissent: in calamitate testis ipse factus est etiam inimici. Plin. libro 7. cap. 30.]

Aeschron, Mitylenæus versificator, inter Alexandri Macedonis comites expeditionis, Aristoteli familiaris, maximéque ei dilectus, vt tradidit Menander Alexandrinus in libro de discipulis Aristotelis. Et alibi Galeni præceptor.

Aeschylus, XII. Atheniensium iudex, regnauit annis XXIII.

Aeschylus, Tragœdiographus, cuius ætate Tragœdi faciem fæcibus illinebant. Hic cùm sensisset certo quodam die se ruina periturum, ex vrbe Siciliæ in qua morabatur egressus, loco aperto consedit: super quem aquila volitans, testudinem, quam pedibus gerebat, super caput eius, splendore illius decepta (erat enim crinibus vacuum) tanquam super petram, quò fractę testudinis carne vesceretur, elisit: quo ictu peremptus est. Primus, teste Horatio, grauitate personarum, & coloris distinctione vsus est:

Post hunc personæ, pallæque repertor honestæ Æschylus, & modicis instrauit pulpita tignis.

[Aeschylus ludos Olympicos primus instituit, anno mundi 4420. in Iudæa Ionatha regnante, quadringentis annis post excidium Troianum. Euseb. de temporib.]

Aeschiron, nomen authoris, præceptoris Galeni. Fuere & alij hoc nomine. aliàs Aeschron.

Aesculapius, Apollinis ex Coronide nympha filius, quam Ouidius dicit ex Larissa fuisse, &

Phlegyæ filiam, quæ postea rem habens cum Aemenio iuuene, cui Ischys nomen fuerat, ab Apolline sagittis confossa est: sed is postea facti pœnitens, secto eius vtero conceptum ex se eduxit infantem, cúmque Aesculapium appellauit. Traditus est Chironi, sub quo medicinæ studuit. Iámque huius artis peritus, Dianæ precibus Hippolytum ab equis discerptum vitæ restituit: qua re motus Iupiter fulmine eum occidit. Virgilius septimo Aeneid. Sunt qui Messenium fuisse tradunt, sed Epidauri mansisse. Tullius ait sepultum fuisse Cynosuris Arcadiæ vrbe. Colebatur primò Epidauri, vnde Epidaurius dictus. Cæterùm Romam accitus, vrbem ipsam graui pestilentia liberauit, in cuius honorem insigne templum in insula Tyberis illi construxerunt, coluerúntque in specie serpentis. Nam Romanis in Epidaurum profectis tempore pestilentiæ, vt Aesculapium Romam portarent, serpens grandis nauem ingressus est, quem illi deum Aesculapium esse rati, secum duxerunt. Plinius libro quarto, & Ouidius Metamorphoseos 15. Veteres gallum gallinaceum ei immolabant, Cyrenenses capram. Duos habuit filios arte medica præstantes, Machaonem & Podalyrium: filias Hygeam, Aeglen, & Panaceam. Primus dentium euulsionem inuenisse fertur: Medicinam ampliauit: ob eámque rem in deorum numerum receptus dicitur. Duo eius filii bello Troiano Agamemnonem sequuti, non mediocrem opem commilitonibus attulêre.

Aesculapij delubrum, Plinius 4.5.29. Eius fons Athenis, Plinius 2.106.9. Vide in EPIDAVRO.

Aesêpus, fluuius Lyciæ sub Ida: interpres Homeri lib. 2. & 4. Iliados: quanquam Oppianus lib. 1. de aucupio, montem sic nominat eo loci. Fuit præterea hoc nomine filius Bucolionis filij Laomedontis & frater Pedasi, quos ille ex Abarbarea nympha suscepit, vt refert Homerus in principio lib. 6. Iliados.

Aesérnia, Ptolemæo Samnitum vrbs in Italia, nunc Esernia. hinc Aeserni, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 12. quanquam ibi Esernini legatur sine diphth.

Aesimedes, xv. Atheniensiū rex regnauit annis x.

Aesina, ciuitas propinqua Troiæ, in qua Priamus Gorgythiona ex Castianira suscepit, qui postea ab Aiace Telamonio est interemptus.

Aesis, Vmbriæ ciuitas, à qua Aesinates populi, Ptolemæo. Hanc etiam vrbem Aesiam ab Aesi fluuio appellat, qui in Piceno ex Apennino fluens, in Adriaticum mare influit. Plinius lib. 2. Caseum, inquit, Aesinatem ex Vmbria. Vide AESISIVM.

Aesis, fluuius Vmbriæ in Italia, & Aesium oppidum ab ipso flumine dictum, vt author est Pli. 3.5.55. aliàs Aeser, Strabo lib. 5.

Aesisium, vrbs Vmbrorum, Ptole. hodie Assisia.

Aesion, cuius nobilis Atheniensis, cuius illud de Demosthene oratore fuit iudicium, vt dixerit Demosthenē nō solùm Athenarū dignū ciuitate esse, sed & supra Athenas, Plut. in Demost.

Aesolani, Plinius libro tertio, capite 5. In eodem etiam Asulanos nominauerat tanquam ab his diuersos.

Aeson, Cirnei vel Cretei filius, frater Peliæ regis Thessaliæ, & pater Iasonis, qui ab eo vocatur Aesonides. Ouidius,

Aesonides mutasse velim quo coniuge fœlix, &c.

Aesonem verò Medea, Iasonis rogatu, annositate decrepitum suis veneficiis robustiori ætati restituit.

Aeson, vrbs Thessaliæ, ab Aesonis patre dicta. Steph.

Aesópus, philosophus & fabulator clarissimus, Phryx genere, conditione seruus, tēpore Crœsi, Lydorum regis, cui fabulas suas dicauit. Horat. lib. 2. Epistolarum,

Quæ grauis Aesopus, quæ doctus Roscius egit.

Inde Aesopianus. Hieronymus, Iuxta Aesopianam fabulam, hic miser vita, miser morte, & miser forma. Huius vitam Maximus Planudes scribit.

Aesopus, anagnostes Mithridatis eruditissimus, scripsit de laudibus Mithridatis, & de Helena. Suidas.

Aesópus, tragœdus, amicitia iunctus Ciceroni, de quo 7. Epist. famil. sæpe cum eo ad videndum in Curia pronuntiātem Hortensium profectus est, teste Valerio. In maximas opes ex histrionica peruenit, adeò vt sestertiûm centies ei patina steterit: filium reliquerit adeò diuitem simul & prodigum, vt is vniones aceto liquefactos cœnis apponeret. Plinius libro 10. cap. 51.

Aesópus, fluuius, qui Zeliam præterlabitur. Plinius.

Aesópus, historiographus, Anaximenis & Philonis tempore floruit. Plut. in Solone.

Aesquilinus, mons Romæ, vnà cum Quirinali & Flaminali à Seruio Tullio, vi. Romanorum rege vrbi adiunctus. aliàs Exquilinus dicitur.

Aestræum, oppidum Macedoniæ: & Aestræi populi, eius vrbis incolæ. Ptolem.

Aesuláni, aliàs Asulani. Plinius 3.5.112. Vide AESOLANI.

Aesuuius, lacus est vicinus Romæ: Plutarchus in Agricola.

Aesyme, vrbs Thraciæ. Vide OESYME. Stephan.

Aesymnus, vir fuit Megarensis, qui regnum tyrānidem exosus, consuluit Apollinem quo potissimum modo Megarenses rempub. fœlicissimè possent administrare: quúmque responsum esset, si cum pluribus consultarent, arbitratus id ad mortuos pertinere, qui viuorum numerum longè exuperant, tumulum heroïbus congessit, qui ab ipso Aesymnus dictus est, Curiámque extruxit, quæ ambitu suo tumulum inclu-

debat arbitratus ita futurum, vt ipsi etiam mortui ipsorum consultationibus interessent.

Aesymnus, vnus fuit è principibus Græcorũ ab Hectore interfectus. Homerus Iliad. vndecimo.

Aesyrmus, vrbs Thraciæ. Hom. Iliad. 8.

Aeta, Colchorum rex, Medeæ & Absyrti pater. Vide AETES.

Aeta, mons in Thessalia. Melius per œ.

Athalides, filius Mercurij creditur, qui à patre impetrauit, vt & viuus & vita defunctus, omnium quæ gererentur, haberet memoriam, hunc se aliquando fuisse Pythagoras gloriari solet, atque inde sibi omnium eorum quæ gesserat, cùm Hermotinus esset aut Ephorus, memoriam mansisse.

Aetália, insula in Ligustico mari. Vide ETHALIA & AETHALIA. Plinius 3.6.7. & libro 5. cap. 30.

Aetálide, pars tribus Leontidis. Steph.

Aethále, vel Aethalia, insula Tyrrhenorum, quę & Lemnos. Steph.

Aethêa, vna ex centum vrbibus Laconiæ, Steph.

Aetheria, gens, Plinius lib. 6. cap. 30.

Aetherij, populi subter Aegyptum, qui postea ab Aethiope Vulcani filio Aethiopes sunt vocati, Plin. lib. 6. cap. 30.

Aethices Stephano sunt populi Thessalię, quorũ meminit Hom. & Strabo lib. 9.

Aethicia, regio Thessaliæ inter Tymphæam & Athamaniam. Stephan.

Aethiope, insula maris Oceani, Marcarea antè appellata, Plin. lib. 5. cap. 31.

Aethiópia, Hebræis Chus, quasi nigra vel nigredo, Græcis ardorem siue incendium significat. Regio est Aphricæ, ab Aethiope Vulcani filio dicta. Aliis pars Africæ, torridæ zonæ subiecta, inter Arabiam & Aegyptum, ab Indo flumine consurgens, inter Nilum & Oceanum, & in meridie sub ipsa solis vicinitate, cuius gens primùm Aetheria appellata est, deinde Atlantia, mox Aethiopia. Plinius libro sexto capite trigesimo. Volaterranus libro duodecimo. De duabus Aethiopiis, Plinius 5. cap. 8. Ezech. 29. & 30. Amos 9. Nahum 3. Sophoniæ 2. Isaiæ 11.

Aethiópia, Aegyptiorum armis attrita. Plinius lib. 9. cap. 29.

Aethiópia vnde dicta, Plinius 6.30.1. Quam diu clara, 6.29.77. Eius magnitudo, 6.30.38. Mensura, 6.29.79. & inde. Diuersa nomina, 6.30.1. Monstra in ea, 6.30. per totum. Situs 6.30.48. & Ptolem. lib. 4. cap. 7.

Aethiópiæ duæ, Pli. 5.8.3.4. Ptolem. lib. 4. cap. 7. & 28. & Strabo. lib. 1.

Aethiopiæ Magnes, Plin. lib. 36. ca. 19. Smaragdi, 37.5.28. Arena, lib. 36. cap. 9.

Aethiópici maris insulæ plures. Pli. 6.31. per totũ.

Aethiopes quales, Plin. 2. 80. 1. Miraculo habiti, cùm primi visi sunt, 7.1.4. Emporium eorum, 6.23.35.

Aethíopes Arotherræ, Plin 6. 29. 38. Athabuli, 6. 30.11. Daratitæ, 51. 39. Hesperij, 6.31. 17. Perorsi, 5.1.38. & cap. 80. 5. 2. Tarolei, libro 5. cap. 8.

Aethiopum gentis descriptio, Plin. 5. 8. per totum. Qui primi eorum, 6.29.86.

Aethiopum caput Meroe. Plin. 2.75.7. Aethiopes minio tinguntur, 33.7.6.

[Aethiopes omnium hominum primi creati fuisse dicuntur: cuius rei coniecturam faciunt nonnulli, quòd non aliunde in eam regionem accesserint homines, sed in ipsa geniti meritò indigenæ omnium appellantur consensu: de quibus Diod. Sicul. lib. 4. ita disserit. Et quidem simile veri est, eos, qui sub meridiem habitant, primos è terra homines fuisse genitos. Nam solis calore terram, quæ humida est, arefaciente, atque omnibus vitam dante, decẽs fuit locum soli propinquiorem primò naturam animantium tulisse. Æthiopes quoque, vt ibid. scripsit Diodor. omnium primi deos coluerunt: sacra insuper, pompas, celebritates, aliáque, quibus diis impenduntur honores, adinuenerunt. Qua ex re ipsorum in deos pietate, religionéque inter omnes vulgata, videntur Aethiopum sacra diis admodum esse grata. Huius rei testimonium afferunt antiquissimi ferè, & celeberrimi apud Græcos poëtarum, vt potè Homeri, qui in Iliade Iouem, reliquósque vnà deos introducit in Aethiopiam, tum ad sacra, quæ eis de more fiebant, tum ad odorum suauitatem commigrantes. Aethiopes etiam dicuntur suæ erga deos pietatis præmium tulisse, quòd nunquam ab externis regibus subacti fuerint: semper enim liberi permanserunt.]

[Aethiopum gentes alias ferunt esse sine naribus, alias superiore labro orbas, alias sine linguis. Pars etiam ore concreto, & naribus carens, vno tantùm foramine spirat, potúmque calamis auenæ trahit, & grana eiusdem auenæ, sponte prouenientis, ad vescendum. quibusdam pro sermone, nutus, motúsque membrorum est: quibusdam ante Ptolemæum Lathyrum Aegypti regem, ignium vsus fuit ignotus: nonnulli locustis tantùm victitant, fumo & sale duratis. Plin. lib. 6. cap. 30.]

Aethiópium, regio Lydiæ apud Hillum. Steph.

Aethiops, qui ex Aethiopia est: Aethiopicus & Aethiopius Seruio, & Aethiopissa. Sunt qui Aethiopes dictos putent à Chus, filio Cham. Chus enim Hebraïca lingua Niger interpretatur. Hi quondam ab Indo flumine consurgentes, iuxta Aegyptum inter Nilum & Oceanum in meridie sub ipsa solis ciuitate insederunt: quarum tres sunt populi, Hesperi, Garamantes & Indi. Hesperi sunt Occidentes, Garamantes Tripoli, Indi Orientes. Vide Stephanum. Plin. lib. 6. cap. 30. dictam putat Aethiopiam ab Aethiope Vulcani filio.

Aethlius, Iouis filius, & pater Endymionis. Hesiodus.

Aethon, Solis equus, quorum quatuor sunt, quatuor diurnæ circuitionis qualitates demonstrantes. Pyrois, id est rubeus, eò quòd primo manè surgentibus à terra vaporibus sol rubeat. Eous, id est splendidus, eò quòd exhalatus sol iam dissolutis vaporibus splendens sit. Aethon, id est ardens: nam sole iam medium cæli tenente, lux eius corusca est, & cunctis feruidior videtur. Phlegon autem quartus, ex croceo colore in nigrum tendit, & in tempore terram amans, ostendens aduesperascente die solem terram petere, id est occasum.

Aethra, filia Pitthei regis, & vxor Aegei, matérque Thesei. Vide AEGEVS.

Aethra, Oceani & Thetyos filia, vxor Atlantis, filiæ Iapeti, qui ex ea XII. filias, & vnum filium Hyanthem suscepit: sed Hyanthes in Libya à serpente occisus est: cuius mortem cùm quinque sorores nimium deflerent, luctu contabuerunt: sed Iouis commiseratione inter sydera sunt translatæ, Hyadésque à fratris nomine dictæ. Reliquæ septem, eò quòd plures superstites mansissent, Pleiades sunt appellatæ. Timæus Græcus scriptor.

Aethra, mater Pitthei, de quo Ouidius in Epistola Ariadnes.

Aethræa, olim dicta est Rhodus & incolæ, Aethræi, Stephanus.

Aethræa, insula, Plin 5.31.24.

Aéthria, vel ætheria, insula. Plin. 4.12.103.

Aethruria. Vide HETRVRIA.

Aethusa, insula in mari Lybico, quæ à quibusdam Aetusa dicitur, Plin. lib. 3. cap.8.

Aethyia, epitheton Palladis. Cæl. Rhod. libro decimoquarto.

Aethyssei, populi Libyæ Marmarinis vicini. Stephanns. Videtur legendum Marmaridis.

Aëtius Consul, Valerij Romani Consulis collega, ex agrigola Magister equitum factus, à Bonifacio bello victus: deinde Hunorum præsidio pristinæ dignitati restitutus.

Aëtius consul, Studij collega, à Valentiniano prosperitati eius inuidēte, eúmque pertimescente occidi iussus est. Procop. lib. 3. belli Vadalici.

Aëtius, quasi ἄθεος, Ariani dogmatis sectator, sophista: à quo Aëtiani, qui modò Eunomiani dicuntur. Histo. Tripart. lib. 5. cap.13. & sequentibus.

Aétius, medicus, cuius libri extant, & quædam epistolæ. Dictus Aetius, id est aquilinus, qui fuit ex Antiochia Syriæ, discipulus Eunomi, tempore Constantini imperatoris.

Aetna, mons Siciliæ, prius Inesia appellatus, vt tradit Volaterranus, perpetuo igni terribilis, & quandoq; globos igneos lōgius emittens: circa radices amœnissimus est multis fontibus & fruticibus. Sub hoc monte Iupiter Gigantes defecit fulmine, vt fabulantur poëtæ. Quare autem Aetna flammas euomat, Trogus lib.4. explicat. Sicilia terra est cauernosa & fistulosa, quo fit vt ventorum flatibus pateat, vnde ignis concipitur: intrinsecus sulphur habet & bitumen: vbi ventus per spiramenta cauernarum incubuit, diu luctatus concipit ignem: sic Aetnæ durat incendium. Motus ergo ventorum causa incendij est. ab Aetna fit Aetneus, Aetnea, Aetneū, id est ab Aetna monte, vel magnus.

Aethnæ montis descriptio. Plin. 3.8.12. Incēdium 3. 8.12. Quòd semper ardeat. 2.109.1.

Aetna, ciuitas Siciliæ, Inassum prius dicta, ab Hierone condita, Steph.

Aetnæ, & Hymari filius Gelon. Steph.

Aetnenses, populi. Plin. 3.8.21.

Aetneus venator, prouerbium est de eo cuius cassa inutilísque sit venatio, cuíque sicut inanis progreditur, ita inanis regreditur: vnde scriptū quòd in Aetnana regione nec feræ visantur, nec syluæ sint, Cęl. Rhod. lib.26.

Aetolia, Græciæ regio in tertio sinu Europæ, Epiro, Acarnaniæ & Locris finitima, dicta ab Aetolo Martis filio, cùm ex Elide à Salmoneo vnà cū Epeo & Pisanto eiectus ad habitandam eam venisset: vnà cum Corcyra, Epiro, & Acarnania à Gotthis deuastata, maréque nauigantibus inutile redditū. Blond. 7. Procopius 3. Hinc Aetolus, a, um, penultima prod. Virg. lib.2.

Non erit auxilio nobis Aetolus & Arpi.

Similiter Aetolicus, vt ager Aetolicus: & apud Ouidium, Aetolius heros, id est Diomedes.

De Aetolis Tit. Liuius primæ Dec. 2. & 3. lib.

Aetóliæ populi, oppida, fluuiíque. Plin. 4. 2. per totum.

Aetolus, Plin. lib 7 ca. 56. Martis vel Endymionis filius, cæde per imprudentiam in patria perpetrata, fugit in eam regionem, quæ postea ab ipso Aetolia dicta est, ibíque genuit filium Pleuronem, à quo vrbs Aetolia dicta. Huius autem duo filij fuerunt, Cures & Calydon: à quibus rursus aliis vrbibus nomina data sunt.

Aetoli filius fuit Calydon. Steph.

Aetus olim appellatus fuit Aegypti fluuius, qui postea Nilus dictus est, vt ex Lycophrone annotauit Cæl. Rhod. lib.29. ca.13. quod nomen à cursus velocitate illi impositum fuisse apparet, quòd scilicet volatu aquilæ (quam Græci vocant ἀετὸν) propemodum æquare videretur. Est & in Scythia fluuius nomine Aœtus, qui quum Promethei agrum vberem alioqui, crebris exundationibus infestaret, fecit locum fabulæ, vt Promethei continuò renascēs iecur, ab aquila exedi diceretur. Cęl. lib. 6. ca. 20.

Aexonia, vrbs Magnesiæ: & Aexone, pars tribus Cecropidis.

Aexones, populi in Attica, dicacitate maledicáque virulētia insignes, adeò vt αἰξωνεύεσθαι signatum inde verbum sit, quo signatur intoleranda mordacidas. Cæl. Rhod. lib.18.

Aex, scopulus in mari Aegæo inter Tenedum & Chium, qui capræ speciem aspicientibus præbet,

bet, vnde & nomen accepit. Ab hoc scopulo mare Aegeum nomen accepisse tradit Plin. lib. 4.cap. 11.

Aézica, pars Thraciæ, Steph.

A F

Afer, aut potiùs Apher λίβυς. Vide AFRICA.

Afranius, Pompeij dux, Arabas iuxta Ammanum subegit. Plutarch.

Afránius Anniballinus Consul, Asclepiodoti collega: quorum ætate Carporum & Bastanarum gentes in Romanum solum translatæ sunt.

Afranius, poëta comicus, teste Cicerone in Bruto, homo peracutus in fabulis & disertus, quòd in togatis excelsit, inquit Quintilianus: vtinámque non inquinasset argumenta puerorum fœdis amoribus, mores suos fassus. Horatius huius meminit,

Dicitur Afrani toga conuenisse Menandro.

Ausonius quoque,

Qui toga facundi scenis agitauit Afrani.

Afrania, Licini cuiusdam vxor apud Valerium, quæ muliebris verecundiæ oblita, suas per se causas agebat, & importunis clamoribus iudicibus obstrepebat. Hinc factum est, vt mulieres perfrictæ frontis & matronalis pudoris oblitæ, Afraniæ per contumeliam dicerentur.

Africa, vel Aphrica, dicta ab Aphro vno ex posteris Abrahæ, qui aduersus Libyam exercitum duxit, & ibi deuictis hostibus consedit. Libya & Hesperia à Græcis dicta, tertia pars orbis, quæ freto Herculeo à Nilo, cęterísque orbis partibus diducitur. Hanc ab initio, vt ait Salustius, habitauerunt Getuli & Libyes asperi incultíque, quibus cibus erat caro ferina, atque humi pabulum velut pecoribus. Sita est inter Asiam, Europam, & Austrum, incipiénsque à finibus Aegypti, ad Gaditanum mare vsque protenditur. In hac sunt Mauri, Getuli, Numidæ, Garamantes, Aethiopes, & nobilis vrbs Carthago, vbi propriè Aphricam dici volunt: reliqua enim terræ pars quondam Libya dicebatur. Incipit à finibus Aegypti, pergens iuxta Meridiem per Aethiopam vsque ad Atlantem montem: à Septentrionali parte Mediterraneo mari con iuncta clauditur, & in Gaditano freto finitur. Habet prouincias Libyam Cyrenensem, Pentapolim, Byzantium, Carthagiuem, Numidiam. Sunt qui Africam diuidunt in maiorem & minorem. Et minorem ab occasu Numidiam habere, ab ortu Cyrenaicam, à Septentrione Mediterraneo mari terminari. In ea olim fuisse Carthaginem, Vticam, Hipponem, Rhegium, & fluuium Bragadam. Maiorem verò esse, quę à Meridie incipit, & vsque ad Occasum protenditur. Hinc Africus, a, um, vt Africus ventus, qui ab Occidente flat, contra Vulturnum, dictus ab Africa, vbi primùm incipit.

Africæ propria descriptio, Plinius 5. 4. per totum, & Ptolemæus libro 4. cap. 3. Africa quæ propriè dicitur, Pli. 5. 4. 1. 7. 11. Africæ propriè quot populi, coloniæ, oppida. Pli. 5. 4. 27. Mensura, 5. 4. 10. Tertia orbis pars, Plin. prolog. 3. 12. Vbi sita, ibidem 14. Africa & Libya eadē, in prologo, 5. 1. Quota terræ pars, 6. 33. 11. & inde Africa paucorum sinuum, in prologo 5. 2. Nomina eius ineffabilia, ibidem 3. Solitudines eius vbi, 5. 8. Insulæ circam eam, 5. 7. per totum. Africæ totius mensura, 6. 33. 11. Africæ descriptio, li. 5. in VIII. primis capitibus. Africæ noctes æstate roscidæ, lib. 2. ca. 62. Africæ gentes castella inhabitabant, in prolo. 5. 5. Vbi fertilis, 5. 1. 22. Qui venti in ea sereni nubilíque, 2. 49. 47. Quibus animalibus careat, 5. 5. 8. 14. Serpentes eius & færæ, 5. 4. 16. 17. Africæ alumen, 35. 15. Parietes ex terra. 35. 14. 1. Africánus, na, num: vt gens Africana, & Scipio Africanus. Videtur autem differre Afer ab Africano, quòd Afer, gentile nomen propriè est: quanquam Maro dicit, Armentarius Afer: Africanus, denominatiuum: vt Scipio, à deuicta Africa, Beda. Afer dicitur, ex Africa ortus.

Africanæ, absolutè dicuntur pantheræ, quæ & variæ, quoniam id genus in ea regione creberrimum fuit. Plinius, Senatusconsultum fuit, ne liceret Africanas in Italiam aduehere. Deducitur autem hoc nomen ab α priuatiua, & φρίκη, horror, vel φρίττω, horrore concutior: quia maximus ibi solis calor est.

Africanus, Alexandri cōsiliarius, doctissimus iuris professor, Papiniani discipulus. Lamprid. Idem in sacris literis doctus. Eutrop. lib. 6. cap. 23.

Africum mare. Vide APHRICVM.

Afrodisius, fluuius est qui steriles reddit mulieres.

A G

Agabus, nomen prophetæ. Act. 11.

Agactari, populi, aliàs Agaturi. Plin. 6. 28. 68.

Agaëtus, Scytharum rex.

Agag, rex, Amalech dictus, 1. Reg. 15.

Agagammatæ, populi. Plin. 6. 7. 9.

Agalasses, populi ab Alexandro oppugnati. Plutarchus,

Agallis, Corcyrea in arte grammatica perita, cui inuentionem pilæ nonnulli ascribunt, Cæl. lib. 8. cap. 1.

Agamantes, populi circa Męotim. Plin. 6. 7. 9. Sed emendati codices habent Agagamantæ.

Agámea, vel Agamia, promontorium & portus circa Troiam. Steph.

Agaméde, oppidum Lesbi insulæ. Pli. 5. 31. 55. Vide Steph.

Agamedes, & Trophonius, adytum Delphicum ex quinque lapidibus struxerunt. Cuius meriti nomine quum ab Apolline præmium postulassent, quod ille homini optimè duceret, post diem tertium in lecto mortui reperti sunt. Cic. 1. Tusc.

Agamencellus, Alexandri Magni præfectus, qui aureis clauis suffigebat crepidas. Paul.

Agamémnon, Mycęnarum rex, regnauit annis 18.

Agamémnon, Atrei ex Ærope filius, vt Homerus ait, Polysthenis verò, vt Hesiodus, & frater Menelai, Mycænarum & Argiuorum rex, quasi ἄγαν μένων, hoc est perseuerans, & Thyestis successor, qui omnium Græcorum consensu imperator delectus ad expeditionem Troianã profectus est, vbi plurimos labores, & maximas principum simultates pertulit: Briseidem præterea, quã Achilli sustulerat, reddere coactus est. Ilio capta, inter alia, Cassandra Priami filia ei in sortem cessit, quæ etiam mortem ei prædixit: sed ille verbis eius minimè fidem habens, ad vxorem Clytemnestram, cui domi cum quibusdam liberis relicti imperij curã crediderat, reuersus ab Ægystho Thyestis filio, qui omnia prius tacitè occupauerat, imò & vxorem stuprauerat, simulata amicitia, & Clytemnestræ consensu, in littore, seu, vt aliis placet, in conuiuio, quod ingens ei vxor parauerat, interfectus est. Quod facinus Orestes Agamemnonis & Clytemnestræ filius ægrè ferens, Ægysthũ & matrem in vindictam patris occidit. Cæterùm habuit sceptrum à Vulcano fabricatum, item clypeum, in cuius medio erat Gorgonis efficies, in zona verò draco voluminosus. Hinc Agamemnonius, a, um.

Agamnestor, XI. Atheniensiũ rex, regnauit an. XX.

Aganizua, Mediæ oppidum, Plin. lib. 6. cap. 14.

Agandei, populi. Plin. 6. 7. 16.

Agápitus, Consul, Anatolij collega.

Agápitus, II. pontifex Romanus, annorũ CXXIX. mensibus IX. diebus septem præfuit.

Agaue, nomen proprium filię Cadmi & Hermiones, & Echionis vxoris, quæ versa in simiam, filium laniauit.

Aganippe, fons Bœotiæ à Cadmo monstratus, prius Enippe dictus, Apollini & Musis sacer: quasi valde ab equo formatus, ἄγαν. valde, ἵππος, equus: qui fons potus, dictus est præstare facundiam.

Aganippis, denominatiuũ, & Aganippæus, a, um. Ouid. lib. 6. Fast.

Dicite quę fontes Aganippidas Hippocrenes,
　Grata Medusæi signa tenetis equi. Proper.
Par Aganippæa ludere docta lyra. Plin. 4. 7. 15.

Aganus, vrbs circa Heracleam Ponti. Steph.

Agánzua, oppidum. Plin. 6. 14. 2.

Agapénor, præfectus classis Agamemnonis. Homerus Iliados 2. Latinè amans viros, vel qui ab aliis amatur.

Agapêtus, Episcopus Hymnade, quæ est in Phrygia. Euseb. Latinè interpretatur diligibilis, vel dilectione dignus.

Agapêtus, apud Prænestę puer XIII. annorum sub Aureliano principe martyrium passus est.

Agapius, Consul Romanus, Anatolij collega. Latinè dilectus, ab ἀγαπάω.

Agápius, Alexandrinus philosophus, educatus in eloquentiæ studiis, in medicinã commentarios edidit: Byzantij ludũ aperuit, magna doctrinæ fama, ingeniíque solertia.

Agâpius, philosophus Atheniensis, post Proclum Martini Neapolitani discipulus. Author Suidas.

[Agar Ægyptiaca, Abrahæ ancilla, ex qua Ismaëlem, & Eliesarum habuit, permittente Sara, eius vxore legitima. Agar interpretatur aduena. Comest. in cap. 16. Genes.]

Agaréni, ab Agar denominati populi Arabiæ, nũc Saraceni dicti, in quos profectus Traianus Cæsar cum exercitu, eorũ oppidum Agaram mœnibus nudauit: eos tamen nunquam potuit acie superare, tempestate cœli tanquam diuinitùs diremptos. Diod.

Agansta, Clysthenis filia, adeò formosa, vt ad habendas eius nuptias celebrata sint procorum spectacula & certamina, quò speciosissimi quique Græciæ adolescentes confluxerunt. Herodotus.

Agarum, promontorium in Sarmatia.

Agarus, fluuius in Sarmatia, quem Sagarim nominat Ouidius. Ptolem. lib. 3.

Agarus, vrbs & amnis in Sarmatia, à quo & nomẽ Agarico radici datum creditur. Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 18.

Agasias, ex Stymphalo Arcadiæ oppido vir fortis & bello clarus, de quo Xenophon, lib. 6. De expeditione Cyri minoris.

Agasicles, Spartanorum rex clarissimus, cuius extat aureũ illud apud Plutarchum Apophthegma: Nullum esse firmius stabiliendi regni præsidium, quàm si rex ita liberis imperet, vt parẽtes liberis.

Agaso, nomen serui, Horat.

Si paternam pede lapsus frangat Agaso.

Agatarchus pictor, cum apud Zeuxim mira celeritate se animalia depingere gloriaretur, Ego verò (inquit Zeuxis) longo tempore: nam in opere faciundo promptitudo ac celeritas haud potest stabilem grauitatem & exquisitam pulchritudinem rebus adiungere. At labori tempus impensum, robur ad conseruationem, & perpetuitatem operis affert. Plutar. in Paral.

Agásides, fuit Lacedæmoniorum rex, vt ostendit Plutarchus in dictis Laconicis.

Agasthéneus, pater formosi Polyxeni, qui nauibus suę gentis pręfuit in expeditione Troiana. Homer. Iliad. 3. Latinè interpretatur insigniter robustus.

Agástrophus, Pæonis filius, & heros inter primos Troianorũ bellatores: à Diomede vulneratus in coxa, mortem obiit. Homer. Iliad. 11.

Agástus, II. Atheniensium rex, regnauit an. XXVI.

Agâsus, portus. Plin. 3. 11. 26.

Agatha, oppidum prouinciæ Narbonensis, quondam

dam Massiliensium, Plin.lib. 3.cap. 4.& Steph. Gal. *Agde*.

Agatha, virgo, Volaterran.lib.3. Carthaginensis & martyr sub Gallo mammillis torta.

Agatha, vrbs Phocidis, quam alij Agatheam vocant Steph.

Agathárchides, historicus Samius, de quo Plutarchus in historia Persica.

Agathârchus, stadium vicit Olympiade prima & sexagesima, imperãte Athenis Heraclio. Dion lib. 4.

Agáthea. Vide AGATHA.

Agáthias, cognomento Scholasticus, Smyrnęus patria, scripsit post Procopium res gestas Iustiniani principis, eiúsque ducum Bellisarij & Narsetis, tum in Italia quoque & Africa, ac apud Byzantium res gestas, quorum tempore ipse fuit. Composuit & quæ vocantur Daphnica, opus elegantissimum, coëgitque in volumen diuersa epigrammata Græca nobilium poëtarum. Suidas.

Agatho, philosophus Pythagoric⁹, frequens Antithetis, adhibitus quondam conuiuio ab Archelao rege, cuius erat familiarissimus: interrogatúsque ab eo, cùm iam esset annorũ LXXX. si robur adhuc vllum seruaret: Sanè, inquit, nam non solùm Ver, sed Autumnus solet bona & prosperitatem adferre. Ælianus de varia historia.

Agatho Atheniensis, vir monstrosæ fortitudinis & magnitudinis, tempore Hadriani principis & Herodis Attici:de quo Philostratus in vita ipsius Herodis ait: Adolescens cùm esset in prima lanugine similis ingenti Gallo, magnitudine octo pedum, vasta coma, hirsutis oculis ac iunctis, vt vnus videretur, læta facie, naso aquilino, &c. de quo Volaterranus lib. 13.

Agathocles, tyrannus Siculus, natus patre figulo, cùm libidini, latrocinióque operam dedisset, gregariam militiam exercuit. Cúmque strenuus esset, & in concionibus perfacundus, breui ex centurione tribunus militum euasit: & primo quidem bello contra hostes pugnans, magna suæ virtutis præbuit experimenta, adeò vt in demortui regis locum fuerit suffectus. Nec multò pôst interfectis Syracusanis nobilibus, cum Carthaginensibus bellum gessit: deinde spe ampliandi regni, in Italiam traiecit: vbi cùm deceptus fuisset, ex indignatione morbum contraxit, ex quo etiam vita functus est. Iustin. libro 22. Africam deuastauit. Plutarch. in Pyrrho. Ouidius,

Fama est fictilibus cœnasse Agathoclea regẽ,
　Atque abacum Samio sæpè onerasse luto.

Agathócles, Ptolemæi scortum. Iust. lib. 30.

Agathon, Priami filius, qui cum patre Hectoris corpus redempturo, ad Achillem profectus est, vt habet Homerus Iliad. lib. vltimo.

Agathon, tibicen cantillenarum suauitate commendabilis, sed mollitiei nota celebris. Ab eo Agathonia cantio dicitur oratio blanda magis quàm fructuosa.

Agathópolis, Ptolemæo, vrbs Galliæ Narbonensis, Agatha ciuitas.

Ἀγαθοῦ δαίμονος, id est boni dæmonis, insula quædã in mari Indico. Steph.

Agathûsa, insula vnguento nobilis, Atelos à Callimacho nuncupata. Vide TELOS. Plin. meminit 4. 12. 84.

Agathyrnum, oppidum Siciliæ, Plinio authore.

Agatharsa. Vide AGATHYRSVM.

Agathyrsi, populi Scythis vicini. Hieronymus. Hi multum habent auri sine auaritia, sine inuidia. Hos Pli. scribit habere capillos cæruleos, vnde & Picti dicuntur: aut quoniam versicoloribus vestibus induuntur. Virg. lib. 4. Dicti ab Agathyrso Herculis filio. In commune cum mulieribus coëunt: capillos habent cęruleos, quos vnà cum toto corpore inficiunt variis coloribus. Pli. 4. 12. Virg. 4. Aeneid.

Instaurátque choros, mistique altaria circum
Cretésque Dryopésque fremunt, pictique Agathyrsi. Vide TRAVSI.

Agathyrsu, siue Agathyrsa, ciuitas de qua Silius,
　Defuerant Agathyrsa manus, geminóque Lacone Tyndaris. Meminit Plin. 3. 8. 20.

Agaue, Cadmi & Hermiones filia, Echioni Thebano nupsit, ex quo filium Pentheum suscepit: qui cùm abstemius esset, ac propterea Bacchi sacra despicaretur, ab ipsa matre, reliquísque Mænadibus inter Bacchanalia, iam rex Thebanorum, membratim est discerptus. Virgil. in Culice,

　-quo quondam victa furore,
Venit Nyctelium, fugiens Cadmeis Agaue
Infandas scelerata manus, & cæde cruenta.
Horatius,

　Quid caput abscissum demens cùm portat Agaue?

Agáuni, populi sunt Septentrionales: quos Homerus circa initium libri. 13. Iliad. dixit gentem innocentissimam, vt quæ sine diuitiis equino victitat lacte.

Agauus, vnus è Priami filiis, Home. lib. Ilia. vlt. qui patrem Hectoris corpus ab Achille redempturum comitabatur.

Agabátana, oppidum Syriæ aut Mediæ, &c. Stephanus. Vide ECBATANA apud eundem.

Agdéi, populi. Plin. 6. 7. 12.

Age, pater Semma. 2. Regum 23. quasi vallis profunda.

Agedicum, Ptole. aliàs Agendicum, vrbs Galliæ, vulgò *Prouins ou Sens*. Cęsar in Commentariis.

Agelas, statuarius generosus, Polycleti magister.

Agelas, VI. Corinthiorum rex, regnauit annis triginta.

Ageláſtus, dictus Crassus, auus Crassi in Parthis interempti, quem tradunt semel tantùm in vi-

ta risisse: quod factum est, cùm vidisset asinum carduos comedentem, dixisséque ob id, Similem habent labra lactucam.

Agelmondus, filius Dionis ducis, primus Longobardorum rex, regnauit annis 33. multa gessit aduersus Vandalos.

Agelia, epitheton Mineruę, quasi ἀγοῦσα λεῖα, id est prædam abducens, Cæl. lib. 14.

Ageêna, Aquitaniæ in Gallia prouincia, Anglis olim concessa. Rob. lib. 9. vulgò *Agen.*

Agénor, rex Phœnicum, Beli regis filius, quamuis quidam aliter sentiant. Huius meminit Virg. lib. 1. Æneid.

Punica regna vides, Tyrios & Agenoris vrbē.

Genuit Taygetam & Europam filias: filios verò, Polydorum, Labdacum, Cilicem, Cadmum & Phœnicem. ab hoc Phœnices dicti sunt Agenoridæ. Statius,

Non tulit insidias diuûm imperiosus Agenor.

Et Agenoreus, possessiuum. Progeniem Agenoris enumerat Stephanus in Thasso.

Agênor, Antenoris filius. Homer. Iliad. 11.

Agenória, dea à Romanis sic dicta, quæ ad agendum excitaret.

Agerôchus, filius Nelei ex Chlori vxore, vt est apud Homerum lib. 11. Iliad.

Agesander, insignis statuarius fuit ex Rhodo insula, qui vnà cū Polydoro & Anthenodoro, Laocoontem marmoreum fecit in domo Titi Vespasiani Imperatoris, omnium artificum opera longo interuallo superantem, Pli. lib. 36. cap. 5.

Agéstas, Syracusanus Olympionica, Sostrati filius.

Agésias alter Cyrenaicus, philosophus Platonicus, prohibitus à Ptolemæo in scholis docere aut legere, quoniam immortalitatem animæ suadendo, multos ad mortem compelleret, vt Cleombroto Ambraciotę accidit. Cic. in Tusc. Is tamen ab aliis Hegesius vocatur.

Agesidamus, Locrensis Epizephyrius nobilis Olympionices, in quem pugilatu vincentem Pindarus hymnum cecinit.

Agesiláus, vi. Lacedęmoniorum rex, cognominatus Magnus, Archidami filius, post mortem Agidis fratris sui constitutus, Phrygiam diripuit, quasdam ciuitates cepit: Tissaphernis exercitum, qui ei bellum indixerat, ad Pactolum fluuium fudit, fugauit, cæcidit, castrísque exuit: Athenienses & Bœotios apud Coroneam vrbem Peloponnesi vicit. Breui corporis statura fuit, & altero pede claudus, maxima tamen virtute præditus. Regnauit annis XLIIII. Iustin. libro 6. & Plutar. in eius vita.

[Agesilaüs Atheniensis, Themistoclis frater, speculator in Xerxis exercitum missus, tametsi pater eius, nomine Neocles, eum vtramque manum per quietem amisisse vidisset. Is itaque inter Barbaros habitu Persico constitutus, quendam ex Xerxis stipatoribus, nomine Mardonium, interfecit: existimauerat enim eum esse Xerxem. Cùm igitur à circūstantibus captus, & ligatus ad regem deductus esset, eum ad solis aram immolaturum offendit: in qua dexteram imponens, cùm aliquandiu vim suppliciorum, ne vllo quidem emisso suspirio, tolerasset, è vinculis liberatus est, hac adiecta voce: Huius generis Athenienses sunt vniuersi: quòd si fidem non habeas, læuam quoque iniiciam. Ea res autem cùm Xerxi pauorem incussisset, seruari Agesilaum imperauit. Plutar. in Parall.]

[Agesilaüs (auctore Plutar.) cùm bene multi vellent eius corporis simulachrum effingere, nunquam id fieri, passus est, animi tantùm monimenta, hoc est, libros à se compositos, posteris relinquere studens. Illud enim sculptorum, hoc suum: illud diuitum, hoc bonorum hominum opus esse ducebat.

Agesilâus, Plutonis cognomen.

Agesinâtes, populi Galliæ Pictonibus vicini. Plin. 4. 19. 6.

Agesipolis, rex Lacedæmoniorum, qui speciosam sæpius victoriam ab Argiuis retulit. Xenop. lib. 4. Plut.

Agesistrata, mater Agidis, cuius vitam describit Plut. in Agide.

Agessus, vrbs Thraciæ. Steph.

Agétis, Apollinis filius, ex Cyrene virgine, Pelio monte Thessaliæ rapta, frater Aristęi. Hunc alij nunc Ageum, nunc Argeum vocant. Iustinus.

Agæus. Vide AGETIS.

Aggæus siue Haggæus, nomen Prophetæ, Agg. 1. quasi festiuus siue solennis vel gyrans.

Aggi, siue Haggi, filius Gad, Gen. 46.

Agialea, olim Apia, ab Api, IIII. Sicyoniorum rege nuncupata, nunc Peloponnesus: eadem Aegialea dicta est.

Agila, Hispaniæ rex, regnauit annis quinque.

Agilâus, tertius Corinthiorum rex, regnauit annis XXXVII.

Agilis, proprium viri, quem poëtæ cum Tyrinthia pube in bello Thebano fuisse commemorant.

Agileus, vnus ex Ephoris, qui grauiter vulneratus à sociis Cleomenis, solus euasit, Plutar. in Cleomene.

Agilúlphus, Taurinensium dux, & Longobardorum rex apud Aemilium, cum Francis pacem iniit.

Agilla. Vide AGYLLA.

Aginum, vrbs Galliæ. Ptolem. vulgò *Angoulesme.*

Agis, vel Agides, Lacedęmoniorum rex, cum Atheniensibus cruentissima bella gessit. Illorum prouinciam igne ferróque vastauit, Græcas ciuitates libertati restituit: à suis ciuibus occisus est in carcere, quod iuxta Lycurgi leges bona publicare vellet, Plutar. in eius vita, & Cic. offi. 2. Fuit & alter Agis, quem Lacedæmonij

monij suspenderunt.

Agis, Pæonum rex, quem Philippus Macedonum rex coëgit in suam potestatem.

Agisimba, Aethiopum regio in Africa. Plin. lib. 3.

Agísmes, fluuius est Orientalis apud Censonas & Aphilos, per quem Alexander Macedo ad Oceanum tendens deuectus est.

Agla, oppidum. Plin. 3.1.35.

Agláia, Latinè sonat Lux & lætitia, vna est Gratiarum, quæ & Charites dicuntur, alio nomine Pasiphaes appellata. Sunt autem tres: Aglaïa, Thalia, Euphrosyne, Iouis & Autonoes filiæ, quanuis de earum origine varia sit opinio, vt est apud Perottum. Dicuntur esse in comitatu Veneris. Est verò Aglaïa, lætitia: læti enim in dandis beneficiis esse debemus. Vide CHARITES.

Aglais, Megaclis filia, mira gulositate & voracitatè mulier, vt quæ carnium libras decem, panis chœnicas quatuor, & vini Romani congiũ siue sextarios sex vnica cœna absumeret, Cęl. Rho. lib. 15. cap. 19.

Aglatonice, Hegemonis filia, Astrologiæ perita, & eclipses Lunæ, quando futuræ essent præuidens, iactitabat se illam cœlo deducere: quæ ob id postea in magnas calamitates incidit, adeò vt in prouerbium abierit, τὴν σελήνην κατασπᾶ, id est, lunam detrahit, vt refert Apollonius libro 4. quo vtimur quoties aliquis sua iactantia in calamitatem incidit. Vide Erasmum in Prouerbiis.

Aglaope, vna Sirenum, quasi splendido aspectu: nam ἀγλαὸς significat aspectum splendidum.

Agláophena, Acheloi & Calliopes Musæ filia, vna Sirenum, de quibus infra.

Aglaophron, pictor nobilissimus, cuius meminit Plin. lib. 35. cap. 9 & Cic. 3. de orat.

Agláuros, filia Erichthei regis Athenarum antiquissimi, à Mercurio in saxum mutata, de qua Ouid. lib. 2. Metamor.

Sic opus est Aglauros, ea est.

Aglaus, senex fuit Psophidius, qui ab Apolline Gyge est fœlicior iudicatus, quòd agelli sui limites nunquam esset egressus, Plin. lib. 7. cap. 46. Val. lib. 7. cap. 11.

Agnicis, fluuius. Plin. 6.27.11.

Agnicornu, promontorium est ad Bolbiticum Nili ostium. Strab. lib. 17.

Agnitas, vel Agnita, Æsculapij cognomen apud Spartanos, apud quos eius dei simulachrum ex agno quæ planta est, erat exculptũ, Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 5.

Agnónia, oppidum Thraciæ iuxta Amphipolim, Stephan.

Agnótes, populi Celticæ iuxta Oceanum. Steph.

Agnus, pars Demetriadis tribus in Attica. Steph.

Agoce, oppidum. Plin. 6.29.66.

Agon, locus est certaminis Romæ, qui Circus Flaminius dicebatur. Ponitur pro ipso certamine. Est quoque nomen proprium apud Plutarchum. Item Aethiopiæ fluuius.

Agneon Neometius, primùm ab Argiuis actus, post eum qui sub Archemoro fuerat. Euseb.

Ageon, locus erat apud Lydos, in quem alienas vxores virginésque producebant, eásque stuprabant.

Agno, fons Arcadiæ, cuius aqua ceremoniis quibusdam commota, nebulæ in morem, in aërẽ ascendens largissimos demittit imbres: ita dictus ab Agno vna ex Iouis nutricibus, Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 27.

Agnon, nomen authoris apud Quintil. li. 2. cap. 17.

Agon Gymnicus, quem Panathenæon vocant, Athenis actus.

Agone Androgæi, quem statuebat Minos, præmium pueros Atticos largiens. At Taurus (vir crudelis & Minoi à consiliis) in agone fortissimus vniuersos in contentione superabat. Tandem factum est, vt à Theseo in palæstra vinceretur, ob quod Atheniẽses pueri tributaria pœna liberati sunt. Euseb. Plut. in Theseo.

Agon Olympiacus, ab Hercule institutus, à quo vsque ad primam Olympiadem supputantur anni ccccxxx. Euseb.

Agonáles ludi Seruio, quos Augustus Actiacis littoribus deuicto Antonio statuit, ad quod respexit. Virg 3. Æneid.

Actiáque Iliacis celebramus littora ludis.

Vide ACTIA.

Agonalia, festa erant apud Rom. celebrari solita quotannis in honorem Iani, vt est apud Ouid. 1. Fast. aut certè in honorem Agonij dei, vt Festus tradit, qui rebus agendis peæesse putabatur. Eo die rex sacrorum arietem immolabat, vt tradit Varro lib. 5. Nominis multiplex reperitur notio. aut enim ex ritu sacrorum, in quibus minister tenens strictum gladium ad iugulandum arietem, rogabat, Agon? Quam opinionem secutus videtur Ouid. his versibus: Nominis esse potest succinctus causa minister, Hostia cœlitibus quo feriente cadit: Qui calido strictos tincturus sanguine cultros, Semper agátne, rogat: nec nisi iussus agit. Alij ad Agonem montem, in quo die illa sacra fieri solebant, qui postea Quirinalis dictus est, ex quo in eo consederunt Sabini, vt in vrbis portionem recepti. Alij à certamine curuli dictum putant, quòd hisce feriis antiquitùs solerent celebrari. Nam Græci certamina & ludos, ἀγῶνας appellant, cuius sententiæ est Ouid. qui scribit, Fas etiam, fieri solitis ætate priorum Nomina, de ludis Græca, tulisse diem. Et prius antiquus dicebat Agonia sermo, Veráque iudicio est vltima causa meo.

Agonax, Zoroastis fuit præceptor in arte magica. Apud Plinium tamen libro 30. capite 1. Azonacem hunc, non Aganacem appellatum legimus.

Agonénsis porta, quæ & Collina porta dicebatur. Cic. Vide AEGONENSIS.

Agonis, liberta Veneris Erycinię. Cic. I. Ver.

Agonides, Phocionis accusator, ipsemet capite damnatur. Plut. in Phocione.

Agónius, deus dicebatur præsidens rebus agendis, eiúsque festa Agonalia, quamuis aliqui eius sacrificia Agonia dicta velint, quòd in monte fiebant, quos Agones vocitabant. Ouidius,

Et prius antiquis dicebat Agonia sermo.

Et Agonius dies, quo rex Agoniam hostiã immolabat: vnde Romæ Agonus mons, Quirinalis & Collina porta, Agonensis appellata.

Agora, oppidum in Chersoneso. Steph.

Agorácritus, Parius statuarius, Phidiæ discipulus, de quo plura apud Volaterra. & Pli. lib. 36. cap. 5. Hic creditur Veneris Rhamnusiæ signum effinxisse. Nam cùm de facienda Venere cum Alcamene condiscipulo suo contenderet, suffragio imperiti populi, nõ arte superatus, vsque adeo rei indignitate commotus est, vt signum illud Nemesim appellauerit, eáque lege vendiderit, ne Athenis esset.

Agra, Plin. 6. 28. 57. Regia Leanitarum Arabiæ populorum.

Agradarus, rex Persarum, postea Cyrus dictus, à Cyro Persidis fluuio, Strabo lib. 15.

Agræ, oppidum est Mediterraneum Arcadiæ. Pli. lib. 4. cap. 6. Item Atticæ regiuncula, Dianæ tẽplo insignis. Cæl. lib. 20. cap. 7.

Agræi, Stephano sunt populi Arabiæ in sinu Leanitico, quorum oppidum est Agra, Leanitarum regia. Plin. lib. 6. cap. 28.

Agragas, seu Acragas, mons Siciliæ, haud longè à Gela, muro olim cinctus, habens in summitate oppidum eiusdem nominis, alio nomine Agrigentum. Veteres apud eũ optimos equos alere, & exinde in Græciam ad agones transmittere consueuerunt. Virg. lib. 3. Æneid.

Arduus inde Agragas ostendit maxima longè.

Plin. 3. 8. 17. Idem Agragantini bituminis meminit. 35. 15. 23. Vide AGRIGENTVM.

Agráni, oppidum. Plin. 6. 26. 12.

Agraule, tribus Athenis. Steph. Vide AGRYLE.

Agre, oppidum. Plin. 4. 6. 4. oppidum Lydię, Step.

Agréi, populi. Plin. 6. 28. 50. & cap. 28. 6. 72.

Agriæ & Agriánes, populi Pæoniæ inter Hemum & Rhodopen. Steph.

Agricola, Cos. Rom. Clementini collega.

Agricola, alius Cos. Eustachij collega, quorum ætate Imperator Constãtius obiit. Cassiod. Paul. Æmil. lib. I.

Agnoitæ, hæretici ab ignorantia denominati, qui nouissimam horam Christo ignotam esse opinantur, Cæl. lib. I. Antiq. lect.

Agrigéntum, vrbs Siciliæ Ptolemæo, Straboni, Plinio, à Leuino duce Romanorum subacta, hoste ex Sicilia pulso, vnde Empedocles philosophus, & Phalaris tyrannorum sæuissimus originem duxerunt. Vnde Agrigentinus, Agrigentina, Agrigentinum, possessiuum, vt tyrannus Agrigentinus, & sal Agrigentinus, qui in igne fluit, & in aqua vel liquore alio crepitat veluti torreatur, vt ait Solinus. Lege AGRAGAS. Plin. 3. 8. 18.

Agrigentinus sal mirus, qui in igne fluit, & in aqua vel in liquore alio crepitat quasi torreatur. Plin. lib. 31. cap. 7.

Agriodos ab Ouid. 3. Metam. inter canes Actæonis numeratur.

Agrionia, festa erant apud Bœotios, quæ in honorem Bacchi quotannis celebrabantur.

Agrippa quid propriè significet. Vide inter dictiones Latinas.

Agrippa, filius Aristobuli Magni, Herodis filij, à Tiberio Cæsare coniectus in vincula, sed à Caio Cæsare liberatus, rex Iudeæ factus est, regnauítque annis septem, anno primo C. Cæsaris. Postea Claudius regnum eius confirmauit, omne Herodis imperiũ & Lysaniæ addens, tetrarchiã quoque Philippi, Bethaniam, Traconitidem, &c. Chalcidẽ verò ei abstulit, Herodémque fratrem Chalcidis regem designauit. Ioseph. lib. 15. cap. 4. De bello Iud. lib. 2. cap. 4.

Herodes Agrippa, secundus Iudæorum rex.

Agrippa, cognomento Pistor.

Agrippa Menenius, cognomine Lanatus, dux à Romanis electus aduersus Sabinos, de eis triũphauit. Et cùm plebs à patribus secessisset in Auentinum, quod tributum & militiam tolleraret, nec reuocari posset, Agrippa apud eam verba faciens: Humani artus, inquit, cùm ventrem otiosum viderent, ab illo discordarunt, & suum illi ministerium negauerunt. Cùm eo pacto & ipsi quoque deficerent, intellexerunt, ventrem cibos acceptos per omnia membra diuidere, & cum eo in gratiam redierunt: sic senatus & populus quasi vnum corpus discordia pereunt, concordia valent. Plura de hoc Volaterranus secutus Cæcilium.

Agrippæ M. error de Beticæ mensura. Plin. 3. 2. 7.

Agrippa Syluius, Tyberini Syluij filius, duodecimus Latinorum rex, submerso patri in regno successit: & cùm annos quadraginta regnasset, moriens Romulũ Syluium reliquit in hæredẽ.

Agrippa, Augusti gener, nauali victoria contra Sextum Pompeium insignis. Virg. lib. 8.

Parte alia ventis & diis Agrippa secundis Arduus, &c. Fuit item Agrippa cognomento Castoris, vir imprimis doctus, qui cõtra XXIIII. Basilidis hęretici volumina, quæ contra Euangelium ille scripserat, acerrimè disseruit, author Hieron.

Agrippa Furius Medullinus, & T. Quintius Capitolinus Barbatus IIII. Collegæ & COSS. Romani, Equos Volscósque vicerunt.

Agrippa Furius Philo, tribunus militum.

Agrippenses, Bithyniæ populi. Plin. 5. 32. 40.

Agrippina,

Agrippina, Neronis mater, & Caligulæ imperatoris coniunx.

Agrippina, Octauiani Augusti filia.

Agrippîna, filia Agrippæ, eius qui fuit è proceribus Augusti, & eiusdem gen. Alia fuit mater Neronis, quæ post viri mortem Claudio Cæsari nupsit, & filio suo imperium obtinuit, ad suā & totius vrbis perniciem.

Agrippina, insignis vrbs, Germaniæ inferoris metropolis, & colonia olim Romanorum. Pomponius. Gal. *Coulongne.*

Agrippîna, ciuitas Colonia, quam ædificauit Agrippina Neronis mater, vt patriam (ibi enim nata erat) clariorem redderet, sociis quoque nationibus suam potentiam ostentaret, veteranorum coloniam eò deduci imperauit. Tacitus Annal. lib. 12.

Agrippinensis colonia, est ab Agrippina dicta, Neronis matre, quæ vt vim suam externis quoque nationibus ostenderet, in oppidum Vbiorum, qui sunt in Germania inferiore, in quo genita erat, coloniam deduxit. Plin. 4.17.11.

Agrióphagi, populi Æthiopum versus Occidentem, qui teste Solino, solùm pantherarum & leonum carnibus vescuntur. Plinius 6.30.34. & Solinus.

Agrisa, oppidum Germaniæ. Steph.

Agrisius, XIIII. Argiuorum rex, regnauit annis XXXI.

Agrius, Parthaonis Martis filij filius, & Thersitis pater, Homero, cuius nihil præter nudum nomen ad nos peruenit. Bocatius. Fuit & Agrius Vlyssis ex Circe filius, cum Latino fratre, vt author est Hesiodus in Theogonia.

Agroêta. Vide Stephanum in ATTALIA.

Agrœtas, scriptor rerum Scythicarum, cuius meminit Cæl. lib. 7.

Agron, primus qui inter Heraclidas Sardis regnauit, vt scribit Herodotus lib. 1.

Agron, Illyriorum rex, qui quum Ætolos superbissimos populos bello superasset, tāta sese præ gaudio vini copia obruit, vt pleuritide correptus, subitò extinctus fuerit. Polyb.

Agron, medicus insignis, qui accensis in proximo ignibus, Atheniensibus magna vi pestilentiæ grauiter infestatis salutarem opem tulit, Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 22.

Agron, Nini filius, ita dictus quòd in agris natus esset, Cæl. lib. 23. cap. 5.

Agróspi, populi Arabiæ. Plin. 6.30.28.

Agrôsus, mons vbi nunc Roma, ad quem Faunus ex Euandro ex Arcadia pulso, concessit, quem ipse postmodùm Palatinum appellauit.

Agryle, vel Agraule, pars tribus Erechtheidis Athenis, & oppidum in Sardinia, colonia Atheniensium. Steph.

Agúntum, oppidum Siciliæ. Ptolem. Plin. 3.24.1.

Agus, agnomen Apollinis, ab eo quòd in viis publicis colebatur. Vide AGYLEVS.

Agylaus, III. Corinthiorum rex, regnauit annis XXXVII.

Agyleus, siue, vt habet Macrobius, Agyieus, Apollo dictus est ab Atheniensibus, quòd ei in viis publicis suæ vrbis ex responso statutis altaribus sacrificarent. Ἀγυιὰς enim illi vias dicunt, quæ sunt intra pomœria. Horat. libro 5. Carm. Ode 6.

Dauniæ defende decus camœnæ,
Læuis Agyleu.

Agylla, Seruio ciuitas est Tusciæ, à conditore appellata, cui ex inscitia Romana aliud est inditum nomen. Nam cùm Romani euntes per Tusciam, interrogantes Agyllinos quæ diceretur ciuitas, illi vtpotè Græci, quid audirent ignorantes, & optimum ducentes, si prius eos salutarent, dixerunt χαῖρε: quam salutationem, Romani nomen ciuitatis esse putauerunt, & detracta aspiratione, eam Cere nominauerunt, vt scribit Higinus in vrbibus Italicis. Hactenus Seruius. Vide Steph. Est aliàs Cerete vocata, & Agyllina à nomine conditoris, quam Virgilius lib. 8. ex Lydia venisse ostendit, cùm ait,

Haud procul hinc saxo incolitur fundata vetusto
Vrbis Agylinæ sedes, vbi Lydia quondam
Gens bello præclara, iugis incedit Hetruscis.

Meminit Plinius 3.5.59. Vide infrà CAERE à Pelasgis Thessalia profectis condita, à Lydis, quos Tyrrhenos vocauere, Cære appellata.

Agyrini, siue Agyrinenses, populi ab vrbe Agyrio, siue Augurio. Plin. 3.8.21. Vide Ἀγύρινα in Steph.

Agyrtes, patrem interfecisse scribitur Ouidius lib. Metam 5.

-Et cæso genitore infamis Agyrtes.

Agyrtes, nomen tubicinis apud Stat. in Ach. lib. 4.

Tecum lituo bonus adsit Agyrtes,
Occultánsque tubam tacitos apportet in vsus.

A H

Ahalab, nomen vrbis, Iudic. 1.

Ahara, filius Beniamin. 1. Paral. 8. qui Genes. 46. Gera dicitur.

Aharehel, filius Arum. 1. Paral. 4.

Aharna, oppidum Hetruriæ: Liuius Decad. 1. libro 10.

Ahasbáhi, filius Machati. 2. Reg. 23.

Ahasias, VIII. Israëlitarum rex, regnare cœpit anno XVII. regni Iehosaphat, regnauitque annis II.

Aháстari, filius Ashur ex Maara. 1. Paral. 4.

Ahasuêrus, qui est Darius Histaspis filius, hinnitu equi rex Persarum confirmatus, regnauit annis XXXVI. Herodot. lib. 3. & 7. repudiata vxore sua Vasthi, Esther sibi matrimonio iunxit, Esther 2.

Ahaua, fluuij nomen, 1. Esd. 8.

Ahaz, fluuius Micha, filij Meribbaal, 1. Paral. 7.

Ahi, filius Somer, filij Heber, filij Barij, 1. Paralipomenon 7.

Ahia, siue Ahias, filius Sisa, princeps exercitus Salomonis, 3. Reg. 4. 1. Paral. 11. Pater Baasa, 4. Reg. 9. Fuit & propheta quidam Solonites. 3. Reg. 12.

Ahiam, filius Sarar, 2. Reg. 23. qui 1. Paral. 11. dicitur filius Sachar.

Ahicam, filius Saphan. 4. Reg. 22.

Ahiézer, filius Ammisaddi, princeps tribus suæ Dan. Num. 12. 7. 10. & 1. Paral. 12.

Ahilud, pater Iosaphat illius qui erat à commentariis Dauidi, 2. Reg. 8.

Ahiman, nomen viri, 1. Par. 9. 18. filius Enac, Iosue 15. Iudic. 1.

Ahimas, sacerdos magnus, cuius ætate Schemaia & Iddo prophetarunt.

Ahi-melech, nomen viri de filiis Ithamar. 1. Paralip. 4.

Ahin, filius Semidæ, filij Galaad. 1. Paral. 7. Heb. Ahian.

Ahinadab, filius Addo. 3. Reg. 4.

Ahio, filius Abigabaon, 1. Paral. 8. Filius item Iehiel, 1. Paral. 9. Filius Abinadab, 2. Reg. 6. Paralip. 8.

Ahion, nomen vrbis, 3. Reg. 15. 4. Reg. 15. 2. Paralip. 16.

Ahira, filius Enan, princeps tribus suæ Nephthali, Num. 1.

Ahisahar, filius Balam, filij Iadihel, filij Beniamin. 1. Paral. 7.

Ahisar, præpositus domus Salomonis, 3. Reg. 4.

Ahiud, filius Salomi, princeps tribus Aser. Num. 34.

Ahóbban, filius Abisur, filij Semei, filij Onam. 1. Paral. 2.

Ahod, filius Simeonis, filij Iacob. Gen. 46. Hebr. Ohab: qui 1. Paral. 4. dicitur Iarib.

Ahod, filius Balam, filij Iadihel, filij Beniamin, 1. Paral. 7.

Ahoe, filius Bela, filij Beniamin, filij Iacob, 1. Paral. 8.

Ahohites, 2. Reg. 23. 1. Paral. 27.

Ahumái, filius Iahath, filij Subal. 1. Paral. 4.

A I

Aia, filius Sebeon, filij Seir Horræi, Gen. 36. 1. Paral. 1. Item pater Respha concubinæ Saulis, 2. Reg. 3. 21.

Aio, ciuitas tribus Iudæ. 1. Paral. 7.

Aialon, nomen ciuitatis constructæ à Roboam. 2. Paral. 11. 1. Paral. 8. 2. Paral. 28. Vallis nomen. Iosue 10. Iudic. 1. Ciuitas de tribu Dan data Leuitis, Iosue 21. Ciuitas refugij, 1. Paral. 6. Filius Sellum, filij Sadoc, 1. Par. 6. Filius Amasai, filij Bori, 1. Paral. 6. Fuit & altera ciuitas in tribu Zabulon, vt in 12. cap. Iudic. legimus iuxta Hebræũ, Mortuúsque est ac sepultus in Aialon in terra Zabulon.

Aiath, est ea vrbs quæ Hebræis vocatur Hai: meminit Isaias cap. 10. per quam Sennacherib transiit oppugnaturus Ierusalem. Nehe. 7. fit eiusdem mentio.

Aiax, nomen vnius ex elephantis Antiochi. Cic.

Aiax, fluuius ex Lacedæmone promõtorio. Pindi montis defluens. Steph.

Aiax, Telamonis filius, ex Hesione filia Laomedontis: fortissimus Græcorum post Achillem, cum Hectore congressus est, à quo discedente, gladio & balteo donatus est. Achille postea mortuo, cùm Aiax sibi donata arma tanquam legitimus hæres repeteret, quòd ea Vlysses sua eloquentia à iudicibus accepisset, præ nimia ira insaniens, permulta pecora, & imprimis arietem corpore præstantem occidit, credens se Atridas & Vlyssem interemisse: verùm ad mentis sanitatem rediens, cùm se falsum comperisset, acri dolore compulsus, gladio quem Hector donauerat, in loco deserto se trãsfodit, cuius cruor in hycinthum florem, vel, vt aliis placet, in florem sui nominis est permutatus. Græci fabulantur totum fuisse inuulnerabilem, præterquam in ceruice. Dictus ἀπὸ τοῦ αἰάζειν, id est, à lugendo, vt habet Sophonius in Aiace flagellifero.

Aiax, Oilei filius, rex Locrensium, velox pedibus, peritus hastæ vibrandæ, capta Troia Cassandrã virginem & vatem, in templo Palladis violauit: quam ob causam domum repetens, fulmine à Pallade exustus est in mari cũ sua naui. Ouid. in Ibin. quamobrem Minerua Cassandræ irata, tempestatem Græcis redeuntibus circa Caphareum montem immisit, qua multi perierunt, inter quos Aiax fulmine est occisus, scopulóque affixus. Alij disiecti multis pòst annis in patriam rediere. Virg. lib. 1. Æneidos.

Vnius ob noxam & furias Aiacis Oilei.

Aido, Aquitaniæ præfectus, Ausoniam dolo cepit ac diruit.

Aidona, vxor regis Zetæ, quæ Itilum filium per errorem nocte interfecit, quod ægrè ferens mortem optauit: miseratione tamẽ deorum in carduelem versa est, Ouid. Metam.

Aidona, vxor Zetæ, occiso Itilo filio mutatur in carduelem.

Aidonêus, Pluto appellatus, regnauit tempore Lycei regis Argiuorum, atque Erichthei regis Atheniensium. Euseb.

Aidonéus, Molossorum rex, Thesẽum carceri mãdauit, eò quòd filiam Proserpinam cum Pyrithoo rapere voluerit, non procul ab Acherõte fluuio: vnde factus est fabulæ locus, Theseum ad inferos descẽdisse, & Proserpinæ Ditis vxorem rapere voluisse. Plutar. in vita Thesei.

Aila, vrbs quæ & Ailath, 4. Reg. 14. 16. quam ædificauit Azarias, qui & Ozias dictus est.

Ailam, filius Sesac, 1. Paral. 8.

Ailanites, sinus iuxta Egram Arabiæ ciuitatem. Steph. in Egra.

Ailath, siue Ailoth, ciuitas regni Edom, ad mare rubrum,

rubrum, vnde ex Aegypto Indiam versus, & inde ad Ægyptum nauigatur. Hæc & Aila dicitur, quam ædificauit Ozias, qui & Azarias dictus est. 3. Reg. 9. 2. Paral. 8. 26.

Ain, ciuitas in termino Iudæ ad Orientem, Numer. 34. quam tribus Iuda atque Simeonis sorte accepit, Ios. 19. 1. Par. 4. quę deinceps Leuitis est tradita, Ios. 21. Eadem vrbs dicitur Aen, Hieronymo Bed-hennim dicta.

Aio, filius Arichis ducis Beneuenti, missus à patre ad Rotharem Lõgobard. regem in Italia venenō potus est, cuius virtute cæpit insanire: Paulus Diacon. de gestis Longobardorum.

Aistulphus 30. Longobar. rex ferocissimus, imperauit primi Gallorum regis temporibus.

Aius, deus Romanorum, dictus ab eo quod aiebat. Nam olim Romæ audita vox est silentio noctis, clarior humana voce, quæ iuberet magistratibus nuntiari Gallos aduentare, & vt prouiderent ne Roma à Gallis caperetur: ex eo dictus est deus Aius, id est loquens. Cice. lib. 2. de Diuinatione. Liuius hunc eadem ratione vocat Locutium.

A L

Alaba ciuitas Hispaniæ citerioris, Plinio & Ptolemæo.

Alabánda, ciuitas celeberrima in Caria, Plin. 5. 29. 18. Ptolem.

Alabandici, populi. Plinius. Qui etiam Alabandæ Cristalli meminit, 37. 2. 43.

Alabándæ, Ioniæ ciuitas, Apollone rhetore nobilitata. Hinc

Alabándes & Alabandicus, qui sic ab inuicem differunt, quòd Alabandicus siue Alabandiacus, nomen possessiuum est, vnde Alabandicos libellos pro barbaris & ineptis Græci capiunt: Alabandes verò ciues oppidi dicuntur. Vnde carbunculos perfectos, Alabandes, quasi municipes appellant: impolitos atque rudes, Alabandicos.

Alabanses, populi Hispaniæ, conuentus Carthaginensis, sic ab Alaba citerioris Hispanię vrbe dicti. Plin.

Alabástra, vrbs Phrygiæ, vbi lapis Alabâster inuenitur, Steph.

Alabástrum, mons Aegypti, Plin.

Alabástrum, oppidum. Plin. 5. 9. 75.

Alabastrus, fluuius Aeolidis regionis. Plin. 5. 30. 9.

Alabon, vrbs & fluuius quidam. Steph.

Alabúrium, vrbs Syriæ. Steph.

Alabis, fluuius è præcipuis Siciliæ. Plinius, Solinus.

Alachroæ, populi Aphricæ iuxta aras Philenorũ, qui etiam Lotophagi appellantur. Plin. libro 5. cap. 4.

Alalcoménium, vrbs Bœotiæ, ab Alcomeneo, qui & Mineruam Alalcomeneidem erexit. Steph.

Alália, vrbs insulæ Cyrni, Phocensium colonia. Herodotus.

Alamánes, statuarius Atheniensis, Phidiæ discipulus, cuius opera Athenis plura memorantur. Plinius.

Alamánni, populi Germanis vicini. Stepha. Vide ALEMANNI.

Alámath, siue Alameth, filius Becor, filij Beniamin, filij Iacob, 1. Paral. 7. Filius item Iare, 1. Paral. 8. 9. Vide ALMATH.

Alánia, regio Scythiæ Europæ, ad Mæotidem paludem: cuius incolæ Alani, quorum meminit Plin. 4. 12. 143.

Alánte, vrbs Arcadiæ, quam Theopompus in historia Philippica Alantrum appellauit. Volater.

Alânus, Scythiæ fluuius, à quo Alani populi. Plin. libro 4. cap. 12. iuxta quos sunt Troxolani, aliàs Roxolani. Ammianus scribit Alanos dici, quos prisci Messagetas dixerunt: carnibus vescuntur, panem non manducant. Martialis,

Nec te Sarmatico transit Alanus equo.

Iulius Capitolinus Alanos in parte Daciæ collocat. Ptolemæus in ea Scythiæ parte quæ est intra Imaum.

Alánus, Gotthorum Dux, sub quo Gotthi propter intolerabilem Maximi auaritiam, Thraciam, Epirum & Thessaliam vastarunt, cædibúsque replerunt, Valentem fuderunt, qui in fuga iaculo vulneratus cecidit, acceptúsque vili tugurio, inter fomenta expirauit. Diaco. lib. 11. Tripart. hist. lib. 8. cap. 14.

Alânus, mons Sarmatiæ. Steph.

Alapéni, populi in Arabia fœlici. Ptolem.

Alaph, Turcarum rex, Edissam Mesopotamiæ ciuitatem cepit, crudelissiméque desæuiit in Christianos. Blond. Plut.

Alarîcus, Gotthorum rex IIII. anno 854. Romam cepit: sed postmodum ipse die Paschæ Gotthi occisi sunt. Paulus Diaconus.

Alarîcus, Vuandalorum & Alanorum rex: Arcadij Aug. VI. & Probi tempore Italiam ingressus, ab Honorio sedem cùm expeteret, Gallias precario obtinuit. Pomp. in Theod. Blond. lib. 1. Decad. 1.

Alási, oppidum, Plin 5 30.

Alástigi, aliàs Alostigi, Hispani populi. Plin. 3. 1. 51. 58.

Alástor, Plutonis equorum vnus, quorum nomina Claudiano ponuntur libro primo de raptu Proserpinæ,

Orphnæus crudele micans, Aethónque sagitta
Ocyor, & Stygij crudelis gloria Nycteus
Armenti, Ditísque nota signatus Alastor,
Stabant ante fores vincti, sæuúmque fremebant,
Crastina venturæ spectantes gaudia prædæ.

Vide ABASTER.

[Alastores, sunt dæmones, qui calamitates, pestes, & fames in terris disseminant. Vide in dictione, TELCHIONES.]

Alâta, ciuitas in Arabia fœlici, & item in Arabia deserta. Ptol. 5. 19.

Alâta castra, Ptolemæo, alio nomine Castrum puellatum, vulgò *Edemburg*. Scotiæ regio.

Alatriam, vrbs Hernicorum. Hernici autem populi sunt saxosa Campaniæ loca incolentes. Volater.

Alatrinates, populi Hernicorum Liuio 1. Decados lib. 9.

Alaûna, oppidum Britanniæ, apud Ptolemæum.

Alaúni, fluuij duo eiusdem nominis in Britannia: quorum alter est in orientali eius insulæ plaga, alter in meridionali. Ptolem.

Alaúnij, populi Scythiæ, Ptol.

Alauórsi, populi ad Septentrionem vltimi. Ptol.

Alázer, Barceorum rex.

Alázon, populi finitimi Scythis. Steph.

Alázon, fluuius ex Caucaseis montibus in Cyrum amnem defluens, Albanósque ab Iberibus diuidens, Plin. lib. 6. cap. 10.

Alba dea, quæ & Albuma dicitur. Cic. Vide etiam ALBVNEA.

Alba Syluius, Latini Syluij filius, VI. Latinorum rex, patri successit in regno, qui cùm annis XXXIX. regnasset, filio suo Aty moriens imperium reliquit.

Alba longa, vrbs in Latio, ab Ascanio filio Æneæ condita: dicta ab Alba, siue ibidem ab Aenea inuenta, quam Tullus Hostilius euertit. Steph. Longa autem à longo tractu, hinc Albanus. Virg. lib. 8.

At tu dictis Albane maneres.

Alba Pompeia, vrbs, Plin. 3. 5. 51. in Gallia Togata, à qua Albenses. Nam è priore Alba fit Albanus, Seruius. Fuit item Alba Marsorum.

Alba oppidum Hispaniæ. Plin. 3. 19. 4.

Alba, ciuitas Longobardiæ, ad lacum Fucinum, à qua Albenses & Albani vocantur. Hoc addere placuit, alteram Albam post Albam longam olim Taurinum & Belgradum, vel etiam Nonderalbam appellatam esse, nũc Albam Græcã, vulgò, *Griechenuuissemburg*.

Alba regalis, vulgò *Stuoluuissemburg*, vbi reges Vngariæ coronari solent & inungi.

[Alba Augusta, vrbs Galliæ Narbonensis, Eluiorum seu Elicoceorum metropolis, qui vulgò *Albigeois* appellantur: & eorum ciuitas, *Alby*. Bellef. tom. 1. Cosmog.]

Alba, fluuius Hispaniæ citerioris ad radices Pyrenæi. Plin. lib. 3. cap. 3.

Albána, vrbs fœlicis Arabiæ. Ptolem.

Albania, regio Steph. inter Illyricum & Macedoniam, in qua est vrbs Dyrrachium.

Albánia, regio in Oriente inter Colchon & Armeniam, à colore populi vocata, eò quòd albo crine nascantur. Hæc ab oriente sub mare Caspium surgens, per oram Oceani septẽtrionalis vsque ad Mæotidas paludes per deserta extenditur. In ea Albana ciuitas, & Albanus fluuius. Apud hanc habentur canes ferocissimi, qui tauros & leones occidunt. Hæc Nomadico generi proxima est inter Iberiam & mare Caspium, ab ortu solis mari coniuncta, ab occasu Iberiæ finitima. Boreale latus munitur Caucaseis montibus: Australe Armeniam contingit. Strabo sex & viginti linguas Albanorum fuisse tradit, & totidem aliquando reges. Fuere & sub imperio Persarum, postea Macedonum, deinde Romanorum: sed Traianus imperator his regem dedit. Nunc sub Magno Cane degere creduntur. Ab his Albani orti sunt, quorum pars hodie in Peloponneso, pars in Macedonia sedet iuxta Dyrrachium, quorum dux fuit Georgius Scanderberch, qui multa pro Christi nomine aduersus Turcas prælia gessit.

[In Albania quidam gignuntur homines glauca oculorum acie, à pueritia statim cani, qui noctu plus quam interdiu cernunt. Plin. li. 7. ca. 2.]

Albani populi, quales. Plinius 3. 5. 138. & capite 2. 7. 14.

Albáni, populi ab Iasone, Plin. 7. 13. 25.

Albánus, Macedoniæ Mediterraneæ ciuitas, vnde Albani populi, in eadem Macedonia. Ptole.

Albánus mons, cuius Strabo meminit, & Plinius 3. 5. 137. & rursus ibidem ante versus circiter 23. & lacus non procul ab vrbe, vnde vaticinium fuit nunquam Romanos Veium capturos, nisi primò ex Albano lacu emitteretur aqua.

Albánum, vrbs maioris Armeniæ, vbi diuus Bartholomæus fuit excoriatus. Hoc etiam nomine dictus est fluuius Albaniæ. Plin. 6. 13. 28.

Albânum mare quod. Plin 6. 13. 15.

Albas, fluuius Tyberis. Steph.

Albenses, populi Longobardiæ. Vide ALBA. Pli. 3. 5. 3. 138.

Albertus, Austriæ Dux, Romanorum Imperator, regnauit annis X.

Albértus II. Dux Austriæ imperauit XXXV. annis, Morauos ac Sarmatas domuit: Bohemos subegit, aduersus Turcas exercitũ conscripsit. Egna.

Albértus de Hapis, pugione à nepote Ioanne occisus inter Rysam Aruliámque, Heluetiorum flumina prope Rhenum. Æmil. lib. 8.

[Albertus, cognomento magnus, professione Augustinianus, genere Patauinus, in Academia Parisiensi encyclopediam, ac præsertim Theologiæ scientiam hausit, quam in vniuersa postea disseminauit Italia. Munst. lib. 2. Cosm.]

Albesia, scuta quibus Albenses (qui sunt Marsi generis) vsi sunt, quæ & Decumana vocabantur, quòd essent amplissima, vt Decumani fluctus. Vide ALBOSIA.

Albia est regiuncula montana Carnis finitima, Strabo lib. 1.

Albi montes, Cretæ insulæ locus, vbi non pluit, authore Plinio.

Albi, populi, Pli. 4. 18. 6.

Albienses & Rutheni vnà cum Auernis à Theodorico Francorum duce superati, regnóque

Francorum

Francorum adiuncti, Blond. lib. 3.

Albigaunum, Ptol. Liguriæ vrbs, hodie Albinga dicitur. Vide ALBINGAVNIVM.

Albigesij, scismatici à D. Dominico, apud Tholosam domiti. Blond. lib. 7.

Albij olim dicti fuerunt montes, quos nunc Alpes dicimus, Athenæus.

Albij etiam dicti fuerunt liberi Galliæ populi, in quorum agro conditum est Lugdunum. Plin. lib. 4. cap. 18.

Albigerius, magus fuit Carthaginensis, qui quid quisque egisset, aut omninò cogitauisset, suggerentibus dæmonibus respondebat: cuius vaticiniis se sæpius interfuisse narrat August.

Albiminium, Ptolem. Liguriæ vrbs, alio nomine Vintimilium, hodie Vintimia.

Albinga, oppidum Ligurum, colonia ad mare deducta, cuius incolæ Ligures Ingauni vocantur. Ex hoc loco ad Monæci portum stadia sunt septuaginta.

Albingáunium & Albigaunum & Albium Intemelium, Ligurię oppida quædam, cùm Ligures partim Ingauni, partim Intemelij dicerentur. Eorum colonię ad mare deductæ: altera Albiũ, quasi Alpium Intemelium: altera Albigaunium vocitatæ sunt. Plin. 3. 5. 45.

L. Albinus, plebeius Romanus, fugiens Gallos, ex rheda vxorem filiósque descendere iussit: vt Vestales quæ cum sacris fugitabant, illuc imponeret. Liuius.

A. Posthumus Albinus, consul cum Lucullo, res Romanas Græco sermone scriptitauit, in cuius exordio primum scriptum est, Neminem succensere sibi conuenire. Gellius, Cornelius Nepos, Suidas, Macrobius.

[Albertus, episcopus Ratisponensis, ordinis fratrum Prædicatorum, natione Theutonicus, patriâ Sueuus, ex Laugigen oriundus, propter doctrinam & eruditionem Magnus quoque est cognominatus: opuscula penè infinita scripsit, que omnia in Biblioth. Conrad. Gesn. legere poteris.]

[Albinus Posthumus quomodo ad vnum amisso exercitu, victoriam est adeptus, vide in dictione, Posthumus Albinus.]

Albinus imperator Romanus, dictus quòd exceptus sit ex vtero candidissimus, contra consuetudinem puerorum, qui nascendo solent rubere, cùm inuolutis secundis rubentes, erumpente menstruo perliti profluuio sanguinis pariter egredientis. Hinc illud Satyrici poëtæ -modo primos incipientem

Edere vagitus, & adhuc ad matre rubentem.

Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 23.

Albinus, Iudæę præfectus, Corbulo Syrię proconsule, Tyridatem fudit, Artaxata solo æquata, Tygranem Armenię regem designauit. Tacitus lib. 13.

Albinus consul Romanus, à Seuero Clod. apud Lugdunum victus est, capútque eius Romam missum. Herodot. lib. 3. Oro. lib. 7. cap. 17.

Albinus alius consul, Maximi collega.

Albinus Cos. collega Præsentis.

Albinus Cos. Amantij collega.

Albinus Cos. collega Theodosij, August. 18.

Albinus v. Cos. & solus, sub quo Odacrem interemptum fuisse ait Cassiodorus.

Albinus, vir prætorius, qui à Romanis ad Syllam belli socialis tempore missus legatus, saxis & fustibus à Syllæ militibus mactatus fuit, Plut. in Sylla.

L. Albini duo, Numij filij, inter oratores referuntur à Cicerone, qui extare amborum orationes dicit: ex eísque Lucinum simplicem & antiquum esse: Spurium verò doctum ex disciplina Stoicorum.

Albion, Britannia dicta ab albis rupibus quas mare abluit. Vide ANGLIA. Ptolem. lib. 2. cap. 3. Plin. 4. 16. 3. Meminit & Stephanus.

Albion & Bergion gigantes, filij Neptuni, ab Hercule interfecti, qui cum Rhodani ostia transiret, Iouem patrem in auxilium vocauit, qui lapidum imbrem demittens, inimicos eius interfecit. authores Pompo. Mela. & Diodorus Siculus.

Albis, Germaniæ fluuius, oriens in montibus, qui Bohemiam & Morauiam à Sueuia diuidunt, ex Bohemia per angustos montes in Saxoniam penetrat, & hinc in Oceanũ voluitur. Luc. lib. 2. Fũdat ab extremo flauos Aquilone Sueuos Albis, & indomitum Rheni caput. Plin. 5. 14. 7. Oritur ex Bohemiæ montibus, cuius ostia hodie Thiethmarsi & Vuilmarsi tenent. Suscipit autẽ Multam flumen, Pragensem preterlabens ciuitatem, deinde Egram, postea Salam atque Ortellam. Demum ciuitatem Hamburgum præterfluens, in Oceanum Germanicum vasto euoluitur ore.

Albium, oppidum. Plin. 3. 5. 45.

Albion, insula Angliæ apud Cæs. in Com.

Albius, nomen viri apud Horatium: Stupet Albius ære.

Albius Tibullus poëta elegiographus, Horat. & Ouidio familiaris. Crinitus de poëtis.

Alboinus, Longobardorum rex, Zepidas vicit, Commundum & Zepidarum reges interfecit, Blond. lib. 4. Decad. 1.

Albogũsta, oppidum in Gallia, Gallicè *Alby*.

Alboinus, Vngariæ rex, Petro ob libidinem & sæuitiam pulso, designatus, regnauit annũ vnum.

Albuinus Longobardorum rex xi. Zepidas bello olim infractos extinxit: memorabili post hac victoria apud suos clarus regnauit circiter annos xxx. Plutarch. tandémque vxoris dolo necatus est, Plutarch. in Carol. Mag.

Albonenses, populi Liburniæ in cõuentu Scardonitano, Plin. lib. 3. cap. 21.

Albucilla, apud Tacitum mulieris nobilis nomen

eſt,ſed admodum impudicæ & multis adulteriis infamis.

Albula, fluuius Italiæ ex Apennino Romam fluẽs, ab albo colore ſic dictus. Nunc autem Tyberis, vel à Tyberino Syluio, Albanorum rege in eodem ſubmerſo: vel à Tybri, Tuſcorum rege, iuxta eum bello occiſo. vnde Virg.

-aſpérque immani corpore Tybris,
A quo pòſt Itali fluuium cognomine Tybrim
Diximus, amiſit verum vetus Albula nomen.

Liuius: Pax ita cõuenerat, vt Hetruſcis Latiníſque fluuius Albula, quem nunc Tyberim vocãt, finis eſſet. Plin. 3. 5. 48.

Albula, aqua quædam in agro Tyburtino, quæ (vt Strab teſtatur) vulneribus medetur. Mart.

Canáque ſulphureis Albula fumat aquis.

Dicitur & Albulæ pluraliter. Idem,

Quòd ſiccæ redolet palus lacunæ,
Crudarum nebulæ quòd Albularum.

Albulátes, fluuius in quinta regione Italiæ. Plin. 3. 13. 5.

Album promontorium Africæ. Plin. in prologo 3. 16. & 19. 5. 5. Item promontorium in Phœnice non procul à Tyro. Plin. lib. 5. cap. 19.

[Albumazar, philoſophus, medicus, & Aſtrologus præſtantiſsimus, natione Arabs, educatus tamen in Africa. libros octo de magnis coniunctionibus, annorum reuolutionibus, ac eorum profectionibus ſcripſit. In ſumma de ſignificationibus ſuper accidentia, quæ efficiuntur in mũdo, de preſentia eorum reſpectu accidentium inceptionum coniunctionalium & aliorum. Cõrad. Geſn. in Biblioth.]

Albuna, dea quæ in nemore quodam agri Tyburtini colebatur, putatúrque eſſe Ino Athamantis vxor, quæ viri furorem metuens, vnà cũ Melicerta filio ſe in mare præcipitauit. Alij Sibyllam Viburtinam fuiſſe exiſtimant, quæ ob admirabilem ſapientiam, humanitatémque maiorem à vicinis populis dea credita eſt.

Albunea, fons & nemus iuxta Anienem, ſiue à colore aquæ ſulphureæ, ſiue quòd Albunea Latinè ſit, quæ Græcè λευκόθεα dicitur, ab aquæ qualitate. Virg. lib. 6.

-Lucóſque ſub alta.
Conſulit Albunea, nemorum quæ maxima ſacro
Fonte ſonat.

Albúrnus, mons Lucaniæ, Plinio. Virg.

Eſt lucus Sirali circa, ilicibúſque virentem
Pluribus Alburnum volitans, cui nomen Aſilo.

Dictus eſt à candore verticis. Eſt & portus eiuſdem nominis apud Lucaniam.

Albúrnus, nobilis declamator. Seneca in decla.

Albus pagus, locus eſt medius inter Beryſtum & Sidonem, vbi Antonius cum militibus ſuis Cleopatram expectauit, Plutarch. in Antonio.

Albútius Silus, Nouarienſis orator, receptus in Planci oratoris contubernium. Iam verò ſenior ob vitium vomicæ Roma Nouariam rediit, conuocatáque plebe, cauſis propter quas mori deſtinaſſet in concione redditis, abſtinuit cibo. Ex Tranquillo.

T. Albutius, cuius M. Varro meminit, dicítque ſcripſiſſe Satyras Luciliano ſtylo. Nam & Lucilius eum vt Græca miſcentem verba notat his verbis, Græcum te Albuti, quàm Romanum, atque Sabinum, &c. Vide reliqua apud Ciceronem in principio de Finibus.

Alceus, poëta Lyricus, Athenienſis, primus, vt quibuſdam placet. Eſt & alter Mitylenæus priſcæ comœdiæ poëta, qui docuit fabulas x. Hęc Suidas.

Alcæus, poëta Lyricus Mitylenæus, quem adeò amarũ fuiſſe ſcribunt, vt authoritate ſui carminis multos ex ciuitate reiecerit. Ouid. in Sapph.

Nec plus Alcæus conſors patriæque lyræque
Laudis habet, quamuis grandius ille ſonet.

Fuit hic magnificus, breuis, diligens, & plurimũ Homero ſimilis.

Alcæus, Herculis auus, à quo (vt quidam volunt) Alcides dictus eſt.

Alcairum. Vide BABYLON.

Alcamenes, ſtatuarius. Quint. Inſt. 2. Hic Agoracritum Parium condiſcipulum in facienda Venere, ſuffragio populi Athenienſis ſuperauit. Plin. lib. 36. cap. 5.

Alcamenon, XIII. Athenienſium princeps, regnauit annis II.

Alcánder, vnus è comitibus Sarpedonis Lyciæ regis, ab Vlyſſe ad Troiam occiſus, Ouidius 13. Metamorphoſeos.

Alcander, adoleſcens Lacedæmonius, qui Lycurgo oculum baculo eruit, aduerſus quem noluit animaduerti Lycurgus: ſed dimiſsis conſuetis miniſtris eum domum introduxit, ſibíque miniſtrare iuſſit. At Alcander cùm Lycurgi manſuetudinem perſpiceret, tanto amore eum coluit, vt nec durum, nec elatum Lycurgum prædicaret, ſed ſolùm manſuetum, Plut. in Lycurgo.

Alcánes, IX. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XXXVII.

Alcánor, Virg. Æneid. 10.

Huic frater ſubit Alcanor.

Alcáthoë, vrbs eadem cum Megara, Ouidius in Metamorph.

Alcathoë quam Niſus habet. & reliqua.

Alcháthous, Pelopis filius, qui cædis Chryſippi fratris ſuſpectus, Megaram venit, occiſóq. leone, qui Cytheronius à loco dicebatur, multóſque & in iis Megarei regis filium Eurippum necauerat: aſcitus Megareo gener, in regno ſucceſſit, & ad hoc Alcathoi vrbem Megaram vocauit, author Direchidas.

Alcathous Troianus, Hippodamiam Anchiſę filiam in vxorẽ duxit, & in pugna apud Troiam ab Idomeneo Cretenſi occiſus eſt.

Alce, ciuis nomen apud Xenoph. de venatione.

Alce,

Alce, nomen meretricis, Gel. lib. 4. cap. 11.
Alce, feræ nomen apud Cæs. in Com. lib. 6.
Alcênor, vir fuit Argiuus, teste Herodoto lib. 1.
Alces, fluuius Bithyniæ, Plin. 5.32.41.
Alceste, vxor Admeti regis Thessaliæ, quo ægrotante, responsum fuit ab oraculo, quòd breui moreretur, nisi quis amicorum pro eo morti se traderet. Quod quum omnes recusarent, ipsa promptissimam se obtulit. Iuuenalis,
-Spectant subeuntem fata mariti
Alcesten: & similis si permutatio detur,
Morte viri cupiant animam seruare catellæ.
Plura apud Euripidem in Alceste.
Alcéste, es, siue Alcestis, idis, vel Alcesta, æ, Periiai filia, Admeti Phereorum regis coniunx. Vide ADMETVS.
Alcétas, VIII. Macedonum rex, regnauit an. XXIX.
Alcetas, rex Molossorum, longa serie generationum genus suum ad Pyrrhum Achillis filium referens. fuit & alter hoc nomine vnus eorum qui sub Alexandro Macedone ordines duxerût. Vtriúsque meminit Suidas.
Alcêus, insignis poëta, claruit temporibus Sapphonis, qui & ipse poëta fuit.
Alceus, pater Amphitryonis & auus Herculis, à quo & Alcides dictus.
Alchidas Rhodius Cupidinem nudum Praxitelis manu factum adamauit, atque in eo amoris vestigium reliquit, Plin. lib. 36. cap. 5.
Alchimus, Pontifex Iudæorum maximus, à Lysia, quamuis de sacerdotum genere non erat, constitutus, Ioseph. cap. 14.
Alchiône, mons Macedoniæ, Plin. 4.10.15.
Alchippe, oppidum Fucino lacu haustum, Plin. 3. 12.10. Alijs Archippe scribitur.
Alcibiades, Imperator Atheniensium, qui cùm ad luxum ac cæteras voluptates procliuis esset, adulatoribus tamen reiectis, à Socrate ad bonas disciplinas adductus est, vnde postea affabilis, patiens, & omni virtute præditus euasit. Plutar. in Alcib.
Alcidamas, luctator insignis. Stat. lib. 10. Theb.
-túque spectate palæstris
Omnibus, & nuper Nemæo in puluere fœlix
Alcidama.
Alcídamas, Eleates philosophus, discipulus Gorgiæ Leontini, scripsit de musica. Suidas.
Alcídamus, rhetor antiquus, in primis nobilis, mortis laudationem scripsit, authore Cicerone lib. 1. Tuscul. quæst.
Alcídes, Herculis cognomen, ab ἀλκὴ, quod est robur: vel, vt vult Herodotus, ab Alcæo auo paterno, Andromedis & Persei & Amphitryonis patre. Idem Seruius ait in lib. Æneid. 6.
Nec verò Alcidem me sum lætatus euntem
Accepisse lacu, &c.
Alcimedes, poëta tragicus Megarensis, vt scripsit Suidas.
Alcimêdis, vxor Æsonis, & Iasonis mater. Pherecydes. Quanquam Homeri enarrator Æsonem ex Polymela Iasonem genuisse scribit.
Alcímedon, cælator insignis. Virg. Eclog. 3.
-pocula ponam
Fagina, cælatum diuini opus Alcimedontis.
Alcimus, orator omnium qui tum in Græcia florebant eminentissimus. Diog. Laërt. lib. 2. in vita Stilponis.
Alcimus, Lydorum rex, præcipua pietate insignis ingenióque mitissimo, Cęl. lib. 19. cap. 2.
Alcimenes, poeta tragicus Megarensis, Suidas.
Alcimenes, inter Achæos gloria generéque vir primarius, cuius meminit Plut. in Dione.
Alcímenes Epirota, Demetrij comes, omniũ audacissimus ac robustissimus, Plut. in Deme.
Alcinous, rex Phæacum in Corcyra insula, Narsithoi regis filius, Aretem Rexinoris filiam in vxorem duxit: Vlyssem naufragum honorificè suscepit, eíque coniugium Nausicaæ filiæ obtulit: demum alia naui, muneribus, sociísque datis dimisit.
Alcínous, hortorum custos, apud Virg. 1. Georgic. de quo etiam Ouidius,
Præbet Alcinoi poma benignus ager.
Et Papinius,
Quid bifer Alcinoo referam pomaria, vósque
Qui nunquam vacui prodistis in æthera rami?
Dicitur etiã Alcinus, apud Homerũ in Odyss.
Alcínous, philosophus Platonicus, qui epitomen composuit decretorum Platonis.
Alcion, medicus cuius meminit Ioseph. lib. 19. cap. 1. Antiq. Iudaicarum.
Alciphron Magnesius, philosophus Alexandri temporibus. Author Suidas.
[Alcippe, Marsorum oppidum, à Marsya Lydorum duce conditum, lacu Fucino haustum. Plin. lib. 3. cap. 12.]
Alcippe, rustica mulier, cuius sępe meminit Theocritus, & Virgil. Eclog. 7.
Quid facerem? neque ego Alcippen, nec Phillida habebam,
Depulsos à lacte domi quæ clauderet agnos.
Alcippe, vna ex Halcyonei gigantis filiabus, quæ Halcyonides sunt dictæ.
Alcippus, ciuis Lacedæmonius, inter suos maximæ authoritatis, patriæ que studiosissimus, qui ab inimicis contrarias in republi. partes fouentibus in exilium actus fuit. Huius vxor Damocrita, cùm virum in exilium euntem persequi prohiberetur, filiæque iam viro maturæ publico edicto matrimonio arcerentur, ne quis ex illis iniuriæ auo illatæ vltor nasceretur, concepit animo facinus supra omnem muliebrem audaciam. Nam quum ex more fœminæ vrbis primariæ ad nocturnum sacrum in Andronem quendam conuenissent, Damocrita à filiabus adiuta, magnam lignorum copiam quæ ad sacrificia parata erant, ad fores cõlecit, ignémque iniecit, vt omnes intus exureret. Accus-

rentibus deinde auxilio viris, illa filias primùm, deinde se ipsam interfecit. Plut. in Amat.

Alcisthene, nobilis pictricis nomen apud Plin. lib. 3. cap. 11.

Alcithoe, Thebana mulier fuit, quæ cùm Bacchũ eiúsque Orgia contemneret, cęterísque mulieribus sacra celebrantibus, cum sororibus, & ancillis lanificio operam daret, ab irato Baccho in vespertilionem mutata est: telę autem in vitem & hederam. Ouid. 4. Metamorph.

Alcisthenes, Sybarita ditissimus, cuius mentio fit in mirabilibus Aristotelis: aliàs Antisthenes.

Alcmæon, Amphiaraï vatis & Eriphyles filius, Huic Amphiaraus ad bellum proficisci coactus, nequitiam Eriphyles in se aperuit, eíque futuræ mortis suæ vindictam reliquit, qui defuncto patre memor præcepti, vt in patrem pietatem seruaret, impius in matrem factus est eámque necauit. Ex Bocatio. Huic fabulæ à cæteris additur: quum postea ob matris cædem Alcmæon furiis agitaretur, venisse ad fluuium Phlegeum, à quo lustratus est, & cùm filiam eiusdem Alphesibœam amasset, donato illi monili, quod matris Eryphiles fuerat, vxorem illam duxisse. Cæterùm, cùm aliquando ad Acheloum fluuium post ea tempora fortè rediisset, placuissétque ipsi Callirhoe Acheloi filia, monile quod superiori coniugi dederat, etiam huic nuptiarum spe pollicitum esse. Ad quod tamen repetendum cùm proficisceretur, à fratribus AlphesibϾ, Themone & Axione occisum esse: qui tamen & ipsi ab eodem mutuis vulneribus petiti periерũt. Vel, vt Ouid. videtur sentire, à filiis Callirhoes, quos Iupiter natos, statim deos fecerat, in vltionem patris occisi sunt, Ouid. lib. 9. Meta. Ab eo fit adiectiuum Alcmæonius, a, um. Propertius lib. 3.

Aut Alcmæoniæ, aut ieiunia Phinei.

Alcmæon, qui & Alcman, philosophus Crotoniates, Pythagoræ auditor, primus de naturæ ratione scripsit lingua Dorica. Suidas. Is primus morbo pediculari periit, vt scripsit Ælianus.

Alcmæon, Themistæ accusator. Plut. in Aristide.

Alcmæna, aut Alcmene, Electrionis & Lysidices filia, Amphitryonis vxor, cui hac lege nupsit. vt mortem fratris sui; à Thelebois occisi, vlcisceretur: in qua expeditione cùm Amphitryon versaretur, Iupiter in Alcmænam ardens, forma militantis viri sumpta, ante lucem, quasi ab expeditione rediens, ad eam accessit: illa autem maritum suum esse credens, cum eo concubuit, etsi antea ab Amphitryone, prægnans esset, concepitq́; & sic ex vno tempore geminos peperit, Iphyclum ex Amphitrione, Herculem verò ex Ioue. Ouidius,

Leuata est Argolis Alcmenæ, potitúrque puerpera voto.

Alcman, vel Alcina, è Lydia, Sardiensis poeta Lyricus, filius Talmantis, claruit XVIII. Olympiade, cùm apud Lydos regnaret Ardis pater Aliatæ: & cùm nimio amore puellam quandam deperiret, amatorios cantus primus inuenit. Suidas.

Alcmánia, ciuitas Cariæ Mediterranea, aliàs Heraclea dicta. Steph.

Alcmenes, nomen sculptoris, Phidiæ discipuli. Plin. lib. 4.

Alcmenon, XIII. Atheniensium rex, regnauit annis 11.

Alcmôna, vel Alcumêna, mater Herculis, Amphitryonis Thebani vxor ἀπὸ τῆς ἀλκῆς, id est, à robore, quoniam mulier multum præ se tulerit animi constantiæ, ad viros proximè accedens. Hesiod. in Asp.

Alcomenæ, ciuitas in Ithaca insula, & alia Illyriæ.

Alcon, Cretensis sagittarius, cuius filium cùm draco inuasisset, tanta arte direxit sagittam, vt ea currens in serpentis deficeret vulnere, nec transiret in filium. Seruius in illud Virgilij, Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri. Fuit hic Erichthei Atenenensium regis filius, qui ex Attica in Eubœam fugit.

[Alcoranus, liber quem impius Mahumetus vnà cum magistro suo Sergio monacho, & sociis quibusdam Iudæis conscripsit, partim ab Hebræis, partim à Christianis mutuans. Is liber in Constantiensi concilio à Segobiensi Theologo est translatus, atque ante paucos annos typis excusus, Munst. lib. 5. Cosm.]

[Alcuinus, vir eruditissimus, variis & reconditis ornatissimus disciplinis, primus apud Parisios literarũ apperuit ludũ: honestísque effecit exhortationibus, vt Carolus magnus, cuius præceptor fuerat, Parisiense extruxerit gymnasiũ, multísque exornauerit priuilegiis, Munst. lib. 3. Cosm. Conradus de ipso hunc in modum scripsit, in Biblioth. scriptor. Alcuinus, seu Albinus monachus, ac diaconus, abbas monasterii S. Martini Turonensis, natione Anglicus, & S. Bedæ presbyteri quondam auditor, infinita penè scripsit volumina: author vbique pius, vbique doctus, succinctus, maturus, grauis, scientia plenus, & ante alios præcipuè dignus, qui semper in hominum manibus teratur, quò vanitas omnium rerũ quæ sub Sole geruntur, magis dilucescat, & corda mortalium ab instabilium rerum curis, ad amorem cœlestium ardentius inflamentur.]

Alcyone, vel Alcinoe, vna ex Pleiadibus, ex Atlante & Pleione nata, quæ placuit Neptuno: ex quo peperisse volunt Alcyonem, coniugem Ceycis regis Trachiniæ. Vide PLEIADES. Bocatius lib. 4.

Alcyone, Neptuni filia, Ceycis vxor, cùm ad oraculum nauigans naufragium fecisset, doloris impatiens, se submersit, & deorum commiseratione in auem sui nominis mutata est. Ouidius lib. 11. Metamor.

Ingemit

Ingemit Alcyone, Lachrymas mouet, atque lacertos
Per somnum, &c. Vide CEYX.

Alcyone, Eueni fluminis filia, quæ & Marpesia dicta est: vxor Idæi, quam Apollo cùm rapuisset non dubitauit maritus sumpto arcu & sagittis vxorem vi ab eo repetere: quod cum frustrà conatus esset, parentes filiæ casum lugentes, commutato nomine Alcyonem eam appellarunt, quòd fatum superiori Alcyone non dissimile sortita videretur.

Alcyóneus gygas fuit Porphyrionis frater, ab Hercule telis confossus: cuius filiæ, quas septem numerant, ob patris mortem in mare præcipitatæ, ab Amphytrite in Alcyones sunt mutatæ: quarũ nomina sunt Phosonia, Anthe, Methone, Alcippe, Pallene, & Drymon. Suidas.

Alcyoneus, Antigoni filius, cuius meminit Pli. in Pyrrho.

Alduasdubis est fluuius, qui Vesontionem oppidum Sequanorum vt circino circunductum pene totum cingit, Cæsar lib. I. Com. de bello Gall. Gal. *Le doux*.

Aldegisius, Desiderij Longobardorum regis filius, à Carolo Magno victus, & in carcerẽ coniectus.

Alea, vrbs Arcadiæ, Thessaliæ, & Carpitanorum.

Alea, gens Celticæ. Steph.

Alea, insula, Plin. 6.28.37.

Alebas, rex Larissæorum, qui à suis satellitibus obtruncatus est. Ouid. in Ibin,

Quósque putas fidos vt Larissæus Alebas,
Vulnere non fidos experiare tuo.

Alea Rhadamanti sepulchrum iuxta fontem Cissusam. Plut. in Lysandro.

Alea, Mineruæ cognomen, quæ circa hanc vrbẽ colebatur, teste Herod. lib. I.

Alebas, Larissæorum in Thessalia crudelissimus fuit tyrannus: ab ipsis tandem satellitibus quos ad corporis custodiam adhibebat, interfectus.

Alebecerij, populi Galliæ Narbonensis, Plin. 3. 4.23.

Alecto, furia infernalis, Latinè incessans dicta, ab α priuatiua, & λήγω, desino: quia cupiditas nunquam satiatur. Tres autem furiæ à poëtis describuntur, Alecto, Megæra, & Tisiphone. Virgilius libro Æneidos 7.

Luctificam Alecto dirarum ab sede sororum.

Porrò furiæ dicuntur à poëtis filiæ Acherontis & Noctis, vt notant Virg. interpretes.

Alectryon, teste Luciano, adolescens fuit Marti adeò familiaris, vt adulterij quo Veneri ille com miscebatur, conscius adhiberetur, foribúsque custos apponeretur, ne Solis interuentu adulter deprehenderetur: verùm quum ille somno captus negligentius excubias ageret, amantes à Sole deprehensi sunt, & apud Vulcanum delati, catenísque adamãtinis multò ante eum in vsum paratis, sunt impliciti. Quo nomine Mars indignatus, Alectryonem in auem sui nominis transformauit, quem gallum Latini appellant, qui etiam hodie veteris negligentiæ memor, Solis aduentum cantu suo prænuntiat.

Alector, Anaxagoræ filius, qui Iphin genuit & Capaneum, qui fuit vnus ex septem ducibus Argiuorum apud Thebas: Volaterranus.

Alécus, fluuius.

Alêdrus. Vide CHYTRI.

Alégenor, vnus filiorum Boëoti: quatuor enim fuerunt, Hippodamus, Electrium, Archilycus, & Alegenor, teste Diodoro lib. 5.

Aleius campus, locus est Lyciæ, in quem cecidit Bellerophontes, cùm à Pegaso ab œstro agitato excuteretur: sic dictus, quòd in eo cæcus errasset Bellerophontes, donec periret. De campis Aleiis Plinius 5.27.4. Vide HALAE.

Adéle, oppidũ Phazaniorum in Africa. Plin. 55.18.

Alemânus, fluuius apud Rysios, originem à Rubro castro *Rotemburg* trahens. hic ad *Kelhaim* oppidum iungitur Danubio. Vulgò *Alimola* vel *Almil* appellatur.

Alemánni, Germani ob id appellati, quòd cum Germani illi Septentrionales, præsertim Trãsalbiani, mutare sedes cogitarent, imitati priores Germanos, qui transito Rheno, quo se totos viros ferè ostenderent, sibi hoc nominis, quasi *gar ein man* imposuissent, & ipsi se quòd fortissimi bellatores, & viri omnes esse & vellent & deberent, Alemannos, quasi *als mnner* appellauere. Extat hodie Alemannorum agri vetus nomen supra Brigantium & lacum Acronium, vulgò *das Algau*, quasi *Almangau*. Beatus Rhenanus in Corn. Tacitũ. Alioqui Alemanni Teutones, Teutonæ, & Teutonici, à Teutone deo, quem venerabantur. Virg. lib. 7.

Teutonico ritu soliti torquere Cateias.

Lucan. libro primo,

Vidimus & Martem Libyes, cursúmque furoris Teutonici.

Idem lib. 6.

Cantaber exiguis aut longis Teutonus armis.

Germani porrò dicuntur, quòd vicini sint Belgis. Item & Germanici, vt tradit Suetonius in Augusto: Vt tamen quibusdam Pannonicis & Germanicis aut interueniret, aut non longè abesset. Rhenicolæ dicuntur, quòd habitent ad Rhenum fluuium. Stephanus Alemannos facit populos Germanis vicinos, habitãtes iuxta Lemanum lacum: sic dictos à Manno Teutonis filio. Sidonius,

Rhenúmque ferox Alemanne bibebas.

Alemanni à Constantino, prima congressione apud Lingonas victi, secunda verò, superati sunt, cæsáque Alemannorum LX. M. Ammian. libr. 15. A Iuliano Cæsare prope Argentoratum Galliæ vrbem victi, totúsque eorum exercitus fermè extinctus. Eutrop. in Const. lib. 10.

Ammian. lib.15. A Gratiano Imperatore apud Argentarium Galliæ vrbem superati sunt, cæsáque circiter xxx. M. Oros. à Theodoberto Metensium rege Venetias missi, à Theodato Romanorum imperatore victi, atque Italia expulsi. Blond. li.3. Decad. 1. à Clodoueo Francorum rege victi, subactique sunt. Æmil.

[Alemani, ab Hercule Alemano dicti, qui in eos populos habuit imperium, auctore Beroso. Alij verò scribunt Tuisconis filium Alemanum fuisse vocatum, à quo Teutones, deinde Alemani vocati sunt. Sunt autem huiusmodi Berosi verba: Sexto anno, inquit, Semiramidis, Assyriorum reginæ, iuxta Rhenum Mannus, Tuisconis filius, Germanorum regnum obtinuit. At alij Germanos à quodam lacu Lemano dictos fuisse asserunt: de situ autem ipsius dissentiunt multi: plures tamen consentiunt hunc esse lacum Geneuensem, qui est in Sabaudiensium terra. Sunt & alij, qui dicunt Alemanos fuisse nomen Germanorum, vt sit idem quod *Aleman*, id est omnes viros esse: sicut & multa alia huiusmodi nomina inueniuntur, qualia sunt Marcomanni, Cænomanni, &c. Sic Alemanus idem sonat, quod totus vir, propter corporis robur, & animi ferocitatem. Viri toti sunt Alemani, multa ex parte effœminati: ac tales quidem olim fuere contra Romanos. Alemanus ob fortitudinem Hercules cognominatus est, quòd omnes, qui aliquid fortiter gessissent, Hercules vocarentur, vt in Saturnal. scripsit Macrobius: & ob id teste Cornel. Tacit. omnium virorum fortium Germani in prælium ituri, hunc Herculem canunt: súntque carmina quorum cantu, quem Barinum vocant, accendunt animos, futuræque pugnæ fortunam augurantur. terrent enim, vel trepidant, acies prout sonuit: nec tam voces illæ, quàm virtutis concentus videntur. Affectatur præcipuè asperitas soni, & fractum murmur, eiectis ad os scutis, quò plenior & grauior vox intumescat repercussu. hæc Tacitus.]

Alemannus, fluuius apud Crysios, originem in rubro castro *Rotemburg* trahens. hic ad *Kelhaim* oppidū iūgitur. Danubio vulgo *Altimola* vel *Altmil* appellatur. Vide Altamerum in Tacitum.

Alemusij, Atticę populi, apud quos est Cereris legiferæ & Proserpinæ templum. Paus. in Attica.

Aleniticus sinus. Plin. lib. 6. cap. 28.

Aleon, oppidum. Plin. 5.29.52.

Aleos, fluuius Erythis. Plin. 31.2.51.

Aleos, colonia Corsicæ à Sylla dictatore deducta. Plin. lib. 3. cap. 5.

[Alep. aliàs Alexandria, oppidum sub monte Tauro in Comagene Syriæ, vbi famigeratum est emporium. Munst. lib. 5. Cosm.]

Aleria, Plinio 3.6.3. colonia.

Alésa, ciuitas est Siciliæ, Ptolemæo, Strabo. hinc Alesinus, na, num, Cicero in Epist. fam. In Alesina vrbe. Vide HALESINA.

Alesum, oppidū Peloponnesi, apud Straboné li. 8.

Alesius, Sceluntis filius, vnus ex procis Hippodamiæ: vel secundum alios, Garagetti filius, vnus ex illis, qui cum Pelope aduenere. Ab hoc Alesiam petram dictam ait Stephanus, qui etiam Halesij agri in Epiro meminit, in quo sal copiosus fiat.

Alesius, oppidum Elidis, Steph. Item mons Arcadiæ non procul à Mantinea, sic dictus ab errore Rheæ. Paus.

Alethes, nomen fuit proprium viri Troiani, quasi ἀληθής, id est verax fuerit. De quo Virgilius lib. Aen. 1.

Et quam grandæuus Aléthes.

Alethes. 1. Corinthiorum rex, ragnauit annis xxxv.

Aletini, populi. Plinius 3.11.35. & Alerrini, 3.11.38.

Alétium, oppidum Salentinorum in Italia, authore Ptolem. & Plin. 3.21.38.

Aletriantes, populi Italiæ in tractu Campaniæ. Plin 3.5.112.

Aleuntium, oppidum, Plin. 3.8.19.

Alêus, fluuius Siciliæ, & tribus quædam siue locus in Coo: ita dictus ab Alentio quodam rege. Interpres Theocriti in septimum Idyllion.

Alêus Iupiter. Vide ELIS.

Alex, fluuius Italiæ, aliàs Alecus. hic fluuius Plinio Carcinas appellatur, Pausaniæ & Aeliano Cecuius: Volaterranus.

Alexamenus Aetolus, Nabidis tyranni Lacedæmonij interfector: mox ab Lacedæmoniis ipsis in regia obtruncatus, Liuius Decad. 4. lib. 5.

Alexander Aphrodisæus, interpres Aristotelis, sed tali ingenio qui Aristotelem carpat, Suidas & Stephanus.

Alexander Grammaticus, oppido Gotthico natus, de varia historia siue materia XXIIII. volumina scripsit, peritissimus ætatis suæ vir.

Alexander, Asiæ rex & Syriæ, dictus Balam.

Alexander, Iudæorum rex, Ancus dictus: regnauit annis II.

Alexander, cognomento Magnus, Philippi regis filius, Macedonum rex, Græciæ Imperator dictus, Thebanos vicit ac vendidit. Diod. Iust. Plut. Darium Persarum regem subegit. Diod. Babyloniam & Susam accepit: Persepolim diripuit: Cossæos fregit: cum exercitu in Asiam traiecit: ad Granicum Persas superauit: Sardum, Miletum & Halicarnassum cepit: terris omnibus vsque ad Phrygiam deuictis, Ciliciam obtinuit. Denique celebrato Hephæstionis funere mortuus est. Regnauit annis XII. Hic à rebus actis & auctis Magnus denominatus est, ne vir vnicam gloriam adeptus, sine laude vnquam nominaretur: nam solus condito æuo quantum hominum memoria est, inexuperabili imperio auctus, fortuna sua ma-

ior fuit, successúsque eius amplissimos & prouocauit strenuus, & æquiparauit vt meritus, & superauit vt melior, solúsque sine æmulo clarus, adeò vt nemo audeat virtutem eius sperare, vel optare fortunam. Apul.

[Alexander magnus tanto amore homines ingenio & scientia præstantes est prosecutus, vt Homeri scripta scrinio Darij, Persarum regis, concludi, ac tanquam pro viatico seruari iusserit: & Pindari vatis familiæ, penatibúsque pepercerit, cùm Thebas caperet: & Aristotelis philosophi patriam ciuitatem condiderit. Plin. libr. 7. cap. 29. Edixerat, ne quis ipsum alius, quàm Appelles pingeret, quàm Lysippus ex ære duceret, quàm Pyrgoteles sculperet. ibidem Plin. cap. 37. Quàm ipse bibacissimus fuerit, & quòd ebrietate & crapula obierit. Vide in dictione, PROTEAS.]

Alexandri Magni aræ & finis, Plin. 6.16.18. & ca. 17.6.57. Romanorum ad ipsum legatio. 3.5.89. Itineris eius mensores, 6.17.50. Nauigatio. 6.23.19. Aræ, 6.25.3. Bucephala oppidum, ibíque eius sepulchrum, 6.20.2. Darium vbi vicerit, 6.13.39. Plutar. in Alex.

Alexánder, Amyntæ filius, legatos Megabyzi ad Amyntam patrem suum missos lasciuientes occidit. Iustin. lib. 7. Decimus fuit Macedonum rex, regnauítque annis XXXIII.

Alexander, Aristobuli filius, Iudæam inuasit, cuius exercitum Gabinius vicit, Ioseph. libr. 14. cap. 11. belli Iud. lib. 1. cap. 17.

Alexander, qui & Epiphanes, XI. Syriorum rex, regnauit annis V. secundum Iosephum: secundum Eutropium verò, X. menses VIII.

Alexánder, Cassandri filius, Macedonum rex, regnauit cum Antipatro annis II.

Alexander, XIX. Macedonum rex, regnauit annum vnum: interfectus est à Ptolemæo Alorite. Plutarch. in Pelopida.

Alexander, X. Corinthiorum rex, regnauit annis XXV.

Alexander, Olympiadis frater, Arymbæ in Molossorum regno succesit, Timoleum Leptisnam ad deditionem coëgit, in Peloponnesum exulatum misit, ciuitates libertate donauit. Diod.

Alexander Phæræus, Thessalorum tyrannus, Plutarch. in Pelopida. Meminit eius persæpe Cicero, Offic. lib. 2.

Alexánder, Pyrthi filius, Epirotarum rex, regnum Macedoniæ occupauit.

Alexánder Zebenna, XVII. Syrorum rex, Demetrium vicit, regnauit annis II. Iustin. lib 39.

Alexánder, XI. Syrorum rex, à Ptolemæo Philometore constitutus, regnauit annis V.

Alexander, Iudæorum rex, regnauit annis XXVII. Iamneus à Iosepho & Philone dicitur.

Alexander, natione Phryx, apud Carthaginem Imperator electus, à Constantini exercitu iugulatus est. Eutrop. lib II.

Alexander, VII. Constantinopolitanus Imperator, vir luxu & ignauia perditus, regnauit anno vno & mense vno.

Alexánder Epirotes vbi obiit. Plin. 3.11.2.

[Alexander quidam genere Phryx, disciplina medicus, & vitæ & morum probitate cunctis charus, Dei amore concitatus, cùm assisteret tribunali, nutibus ad confessionem hortabatur eos, in quos quæstiones ac tormenta sic agitabantur, vt omnibus, qui astabant, palàm fieret quid animo gereret. Cúmque id populi notauissent, ingentes maximè pro his, qui quod priùs negauerant, rediuiua nunc confessione reuocabat, conclamauerunt aduersus Alexandrum, hæc ipso instigante committi. Qui iussus à præside in medium statui, & quis esset, interrogatus, Christianum se esse, libera professione testatur: quem continuò præses præparandum bestiis condemnauit. Euseb. lib. 5. cap. 3. hist. Eccle.]

Alexándra, Iudæorum regina, vxor Alexandri, filium Hircanum sacerdotio præfecit: Pharisæis vniuersæ Iudæorum Reip. administrationem commisit, regnauit annis IX. Est & Alexandra, quæ & Cassandra Priami filia ac vates. Hoc etiam nomine Lycophronis inscribitur poëma de Alexandro Paride. Volat.

Alexandria: vrbs Ægypti, non longè à Nili ostio, quod Canopicon dicitur, ab Alexandro Macedone condita: quam Dinocrates architectus meritus est mirabili ingenio, quindecim millium passuum laxitate, ad effigiem Macedonicæ chlamydis orbe gyrato laciniosam, anguloso dextra læuáque procursu. Mareotis lacus ad Meridianam vrbis partem Euripo Canopico hostio immittitur. Habuit olim scholas omnium disciplinarum liberalium, fuitque ob commoditatem maximum totius orbis emporium. Constructum autem fuit ante Saluatoris aduentum anno vigesimo supra trecentesimum, intra spatium septendecim dierum (vt testatur Iustinus lib. 11.) cum sex milibus murorum passibus. hodie *Scanderia* vulgò dicitur à Turcis.

Alexandria Ægypti difficulter aditur, Plinius 5.31. 3. & cap. 12.16.34. Obeliscus in ea, Plin. 36.9.6. 15. A quo condita architecto, 37.7.15. Descriptio eius, 5.10. per totum. & ca. 34.6.4. Nomos, 5.9. 16. Distantia eius ab Heliopoli, 6.23.47 à Sicilia, 6.33.7. Vocabatur etiam Pharos. Steph.

Alexándria, vrbs Asiæ etiam ab Alexandro cōdita.

Alexándria, vrbs Scythiæ.

Alexándria, vrbs Liguriæ vel Lombardiæ, ab Alexandro pontifice maximo condita. Dicitur item Alexandréa. Propertius,

-noxia Alexandrea aptissima tellus.

Alexándria Aegypti, ab Alexandro, postquam Aegyptum sine labore obtinuisset, condita: ab

Antiocho, Ptolemæo ad Pelusium nauali pugna victo, obsessa. Liu. lib. 4. Decad. 5. Eandem à Romanis submersam Cęsar publicis instaurauit expensis. Cass. Diocletianus Alexandriam mense VIII. cepit, optimates cæcidit. Lęt. Oros. Eutrop. Demum à Persis quoq; capta est. Blõd.

Alexandria, apud Tanarum fluuium à Mediolanensibus, Placentinis, & Cremonensibus ædificata. Blond.

Alexandria, ab Alexandro, victis Parapomissadibus, ad Caucasum montem ædificata.

Alexandria, iuxta Bactium, Pli. 6.16.17. Carmaniæ oppidum, Plin. 6. 2. 70. Ciliciæ, 5. 27. 2. iuxta Caspium, 6.13.40. Indiæ, 6.23. 5.9. Alexandria Margiana vbi, 6.16.6. Ad Tigrin fluuium, lib. 6. ca. 27. Troadis, 5. 30. 16. Stephanus octodecim huius nominis ciuitates enumerat. Idem alibi, prius Rhacotes dicebatur, vnde Rhacotites.

Alexandrini, à Ptolemæo Aegyptiorũ rege missi, Romam venerunt, & amicitiam, quam à Romanis petierant obtinuerunt. Eutropius lib. 2. Iidem regem Auletem regno eiecerunt: qui Romam fugiens, auxilium P. R. quæsiuit, & à Gabinio reductus est. Plutarch. in Catone. Strabo Geograph. lib. 17.

Alexandropolis, Parthorum ciuitas, ab Alexandro Magno conditore. Plin. 6.25.15.

Alexas, Laodicenus, qui Antonium ab Octauia disiunxit, & Cleopatræ coniunxit, suæq; perfidiæ Cæsaris iussu luit pœnas, Plut. in Anton.

Alexippus, medicus Alexandri. Plut. in Alexand.

Alexia, Ptolemæo Regiacum. Vide REGIACO. Diodoro lib 5. ab Hercule condita, totius Celticæ metropolis, vulgò vocatur *Arras*. Aliis est Alexia.

Alexia, inter Celtas oppidum Mandubiorũ in Ducatu Burgundiæ, finibúsq; Heduorũ: non longè à Lingonensibus, nunc in vici formã redactum, nomen retinens: à quo etiam hodie vt plerisque placet, magna pars eius regionis Alsetum nuncupatur: nec longè distat à vico qui Flauiacum appellatur. In cuius Alexiæ expugnatione nonnullę munitiones in floris lilij formam Cęsaris iussu, vt ipse scribit, factę sunt. Cęs. 1. Com.

[Alexia, ciuitas olim apud Lingones inexpugnabilis, ab Hercule Ægyptio, Osiridis filio, cõdita: & qua occasione, vide in dictione, GALATHEA. Eam nõ sine sudore magno Cæsar adæquauit solo. Munst. lib. 2. Cosmogr.]

Alexium, vide LISSVS, hodie oppidum quoddam in Burgundia. Plin. 34.17.12.

Aléxis Thurius, prius Sybaris, poëta comicus ante Menandrum: reliquit plures fabulas, habuit filium Stephanum comicum. Suidas.

Aléxis: Asinij Pollionis seruus: sic dictus quasi sine responsione, ac superbus: quem Virgilius rogatus ad prandium, cùm vidisset in ministerio omnium pulcherrimum, dilexit, eúmque dono accepit. Hunc autem dilectum fuisse Pollioni constat, & Virgiliũ gratum se futurum existimasse, si eum laudaret, cuius forma Pollio delectabatur: qui eo tempore Transpadanam Italiæ partem tenebat, & agris præerat diuidendis. Hæc Seruius, enarrans illud Virgilij, Formosum pastor Corydon ardebat Alexim.

Aléxius puer, Constantinopolitanus Imperator, regnauit annis III. Andronico à patre commissus, primò tutorem egit, dein imperij consortem: demum Alexium interfecit. Aemil. lib. 5.

Aléxius Comnenus, Nicephorum Constantinopolitanum Imperatorem regno exuit, monachum fecit, regnauítque annis XXXIII.

Aléxius, Græcorum Imperator, fratrem oculis & vita priuauit.

Alexius Murtillus, puerum Alexium veneno interemit. Aemil.

Alfaterni, populi. Plin. 3. 5. 112. & cap. 12. 3. 10.

Alfellani, populi, Plin. 3. 11.35.

Alfredus, VI. Anglorum rex, ab Adriano II. regia corona Romæ honnestatus, regnauit annis XXVIII. Polyd. lib. 5.

Algidum, Italiæ oppidum vicinum Tusculo, in alto monte situm, ex aeris algore dictum, nunc Roca papæ, ex veteris situs descriptione notatur. Volater.

Algidus, mons haud longè ab vrbe Roma, in quo est Algidum oppidum. hodie sylua latrociniis incolarum accommoda. Horatius,

Quicunque aut gelido prominet Algido.

Meminit etiam Stephanus.

Alia, fluuius Italiæ: aliàs Allia.

Alian, filius Sobal. 1. Paral. 1. qui Genes. 36. Aluan dicitur.

Alicarnassus, nomen loci, 1. Mach. 15.

Alien, aliàs Aliæ, insulæ, Plin. 6.29.38.

Alimala, regio Lyciæ. Stephan.

Alimus, nomen ciuitatis, 1. Mach. 5.

Alimus, untis, pars tribus Leontidis, nimirum in Attica. Stephan.

Alina. Vide CRIA.

Alinda, oppidum. Plin. 5. 24. 18. aliàs Hynidos. Vide ALINA in Stephano.

Alindôa, vrbs Macedoniæ. Steph.

Aliphe olim erat oppidum in Samnio. Hinc Aliphani populi, & Aliphana pocula apud Horat. libro 1. Serm.

Aliphiræi, populi Arca. Plin. 4.6.8. Vide Steph.

Aliptes, fuit fons apud Ephesum.

Alisarna, vrbs Troadis. Stephan.

Alisum, vrbs Germaniæ, Ptolemæo. aliàs Alisus.

Alista, insulæ Corsicæ vrbs, Ptolemæo.

Alitemij, populi Libyæ.

Alizones. Vide HALIONES.

Alladius, qui & Remus, seu Aremulus Sylnius Agrippæ filius, XII. Latinorum rex, regnauit annis XIX. ob impietatem fulmine ictus interiit, Oros. lib. 1. cap. 20. Dionys. lib. 1.

Allalia, vrbs Corsicæ insulæ, à Phocensibus condita, Herodot. Stephan. malim Alalia, vt suprà.
Allante, vrbs Macedoniæ & Arcadiæ. Steph.
Allantenses, populi Macedoniæ, Plinius 4 10.10.
Allaria, vel Alloria, ciuitas Cretæ. Stephan.
Allia, fluuius, qui à Crustuminiis montibus, prę alto defluens alueo, Tyberino amni miscetur quadragesimo ab vrbe lapide. Hinc Alliensis dies dictus est, tanquam infaustus. Silius, Maior & horrificis sese extulit Allia ripis. Vir. li. 7. Hæc erat in fastis, qui dat grauis Allia nomen: Quósque secans infaustum interluit Allia nomen. vbi Seruius dicit aliud esse interpositum. Nam quod Lucanus lib. 7. dicit,

Non istas habuit pugnæ Pharsalia parteis,
Quas aliæ clades. non de flumine Allia intelligendum est, cùm ibi ostendat omnes clades, quas Romani superioribus temporibus passi sunt, non esse cum Pharsalica clade comparandas, quæ alias superauit. Aliæ igitur cùm ibi prima correpta sit, est ab Alius alia, aliud. Ad Hoc flumen Romanus exercitus olim deletus fuit à Gallis Senonibus duce Brenno. Lucanus,

Et damnata diu Romanis Allia fastis.

Allifani, populi. Plin. 3.5.112.
Allisa, Samnitum vrbs Ptolemæo.
Allium, vrbs inter Pyrgum & Ostiam.
[Allobrox apud Celtas eo tempore regnauit, quo Pharao Chencres in mari Rubro periit, Mose Hebræorum duce. Beros. lib. 5.]
Allobroges, populi Galliæ Transalpinæ, qui Narbonensibus ascribuntur: siti sunt iuxta Rhodanum. nunc Sabaudienses & Pedemontani, victoria Fabij & Catillinæ coniuratione noti, ad tractum Lugdunensem olim siti. Ptolemæo. Horatius,

Nouísque rebus infidelis Allobrox. Vide Step. Gal. *Sauoye & Daulphiné.*

Allobrogũ regio. Plin. 3.4.16. Plu. vulgò *la Sauoye.*
Alloéra, Lydiæ vrbs, Attalia postea dicta. Stepha.
Allon, pater Sephei, patris Ziza. 1. Paral. 4.
Allocriges, populi in tractu Septentrionali Hispaniæ, Strab. lib. 3.
Almansor, dux Saracenorum, de quo Volater.
Almath, ciuitas in tribu Beniamin, 1. Paralip. 6. filius item Bechor, filij Beniamin, 1. Paral. 7. Heb. Alemet. Vide ALAMATH. Eadem vrbs quæ & Almon.
Almedessos, oppidum in ora Thraciæ. Pli. lib. 4. cap. 11.
Almene, ciuitas ad Euxinum Pontum. Stephan.
Almericus, Guidonis frater, rex Cypri.
Almericus, Balduini frater, Hierosolymorum rex VI. Ægyptios vicit. Alexandriam cepit, reddidit Soldano: Cares, nunc Cayrum, propter non seruatam à Soldano fidem, obsedit. Blond. libro 3. Æmil. lib. 5.
Almericus hæreticus dicebat idæas in mente diuina creare & creari. Hunc Innocentius tertius cremari iussit Lutetiæ, Volater.
Almo, fluuius Romæ vicinus, apud quem Romani olim sacra Cybeles faciebant, eodem ritu quo Galli sacerdotes in Phrygia: simulachrum deæ cultúsque victimarios ibidem facientes. Lucan.

Et lotam paruo reuocant Almone Cybelem.

Almon, oppidum in Thessalia. Plin. 4.8.1.
Almon pater Laræ Nymphæ, ex qua Mercurius Lares peperit.
ἄλμων, Stephano ciuitas est Bœotiæ: aliàs Almonia. Vide MINYA & SALMON. Stephan.
Almon, ciuitas tribus Beniamin, Ios. 12. eadem vrbs quæ & Almath.
Almópia, Macedoniæ pars. Stephan.
Almópij, populi. Plin. 4.10.9.
Almops, Neptuni & Athamantidos Helles filius, à quo Macedoniæ pars Amopia: vnus fuit gigantum, qui contra Iouem bella mouerunt. Steph.
Almos, Sisyphi filius, vt inquit Apollonius, frater Porphyrionis, ex cuius filia Chrysogone & Neptuno natus est Minias rex Orchumeni: idem tamen Minię matrem Hermippen Bœoti filiam appellat.
Alnus, frater Colomani Pannoniæ regis, qui à fratre & excæcatus & occisus fuit, Volater.
Aloëus, gigas, cuius filij dicuntur Martem vulnerasse, à quo patronymicum Aloïdes fuit, Titanis & Terræ filius, cui coniunx fuit Iphimedia: quam cùm violasset Neptunus, duos ex ea peperit filios, Othum & Ephialtem, qui & Aloidæ dicuntur, quos Aloëus educauit vt fuc crescerent, gigantibus aduersus superbos bellum parantibus, nec ob senium Aloëus ad illud accedere posset, misit geminos adiutores, qui Apollinis & Dianę telis confixi perierunt. Duxit secundam vxorem Eurybęam. Lucanus,

Impius hanc prolem superis immisit Aloeus. Virgilius in 6.

Hinc & Aloidas geminos immania vidi
Corpora, qui manibus magnum rescindere (cęlum
Aggresi, &c.

Alogiani, hęretici, sic vocati tanquam sine verbo: quia Domini verbum recipere noluerunt, Ioannis Euangelium respuentes: in quo Dei filius Verbum patris appellatur.
Aloidę dicti sunt Othos & Ephialtes ab Aloëo gigante.
Aloin, ciuitas Thessalię. Steph.
Alônis, insula & ciuitas Massilię. Steph.
Alóne, vrbs Hispanię Tarraconesis, Pomponio.
Alóne, insula iuxta Cyzicum.
Alóne, Paphlagonię ciuitas. Steph.
Aloni, populi Mesopotamię. Plin. 6. 26. 16.
Alontigiceli, populi Hispanię. Plin. 3.1.51.
Alontium, vel Aluntium, oppidum Sicilię, Pto-

lemæo & Plinio.

Alope, mulier, à cuius nomine cognominata Alope, Thessaliæ ciuitas, de qua Homerus lib. 2. Iliad. Plin. 4. 7. 24. & cap. 29. 5. 43. Alia est Atticæ, alia Ponti, vnde Pentesilea nata est, quarta circa Eubœam, quinta circa Delphos, sexta circa Locridem, &c. Steph. Theocriti Scholiast. Alopen Thessaliæ aut Magnesiæ ciuitatem vocat.

Alopece est insula Bosphori Cimmerij apud Pli. lib. 4. cap. 12. Est & altera eiusdem nominis insula è regione Smyrnæ sita, in mari Aegæo, quæ recensetur à Plin. lib. 5. cap. 32.

Alopeconnesus, insula. Plin. 4. 12. 107. oppidum 19. 3. 6. Steph. Vide CALARVS.

Aloros, Macedoniæ vrbs, Pompo. lib. 2. Steph.

Alóstigi. Vide ALASTIGI.

Alpes, ἀλπεῖς, τὰ ἀλπεινὰ ὄρη. Stephan. ἄλπεινα ὄρη, vel ἄλβια, à candore niuium dictæ, quia perpetuis ferè niuibus albescunt. Sabini enim Alpum dixere, quod posteri Latini Album. Silius,

-clausas niuibus rupes, suppostáque cælo
Saxa vocat.

Sunt autem montes altissimi, Galliam Transalpinam à Cisalpina diuidentes: nunc verò promotis finibus termini sunt Italiæ & Germaniæ. In longitudine centum millia passuum patent à supero mari ad inferum, vt Cælius tradit. Liuius verò tria millia stadiorum. hos Annibal aceto peruios fecit, quos tamen Galli ante Annibalis aduentum quinquies traiecerant. Lucan.

Gallia per medias rabies effunditur Alpes,

Romano imperio saluberrimæ, Plin. 3. 4. 2. Ab Annibale exuperatæ, 36. 17. Sæpè tremuerunt, lib. 2. cap. 8. Earum longitudo, Plin. 3. 19. 17. Altitudo, 2. 67. 12. Geminæ fauces, 3. 17. 3. Trophæũ, 3. 20. 13. & inde. Incolæ, 3. 20. per totũ. Alpinæ gentes à quo victę, 3. 20. 16. in his Saliũca qualis, Pli. 21. 7. 31. Crystallus, 37. 2. 44. 56.

Alpesa oppidum est Celticæ regionis in Hispania vlteriori, Plin. lib. 3. cap. 1.

Alpia, littus ad Septentrionem Tyrrheni & Ionij maris. Steph.

Alpíni, vicus prope Thermopylas, item metropolis Locrorum. Steph.

Alpenor, vates ab Vlysse interfectus, Bocat.

Alpésa oppidum, Plin. 3. 1. 58.

Alphæus. Vide ALPHEVS.

Alphæus, pater Iacobi Apostoli, Matthæi 10. Marc. 2. Luc. 6.

Alphatérni. Vide ALFATERNI.

Alphateria. Vide NVCERIA.

Alphélas, dicitur Arethusa apud Ouidium libro 5. Metamor. quasi Alphei filia,

Tum caput Eleis Alpheias extulit vndis.

vbi alludit ad fabulam, qua ferunt Arethusam Alphei amatoris vim fugientem, in fontem sui nominis esse conuersam.

Alphénus, nomen est sutoris apud Horatium lib. 1. Sermonum,

-vt Alphenus vafer in omni
Abiecto instrumento artis, clausaque taberna
Sutor erat.

Alphénus, vir doctissimus, iuris professor, Alexandrià consiliis. Lamprid.

Alphêsa, oppidum Bæticæ Hispaniæ, Plinio.

Alphesibœa, Phlegei fluminis filia, quam Alcmæon donato illo monili, quod Eriphyle matri detraxerat, in vxorem duxit.

Alphesibœus, pastor. Virg. Ecloga 5.

Saltantes Satyros imitabitur Alphesibœus.

ab ἀλφῶ, inuenio, quasi inueniens boues.

Alphea, Diana ab euentu, quòd Alpheus amore Dianæ percitus Ortygiam vsque eam sit insecutus, ac mox destiterit: ob id extructo inibi deæ templo, illi conciliatum est de facto cognomen, Cæl. Rhod. lib. 13.

Alphêus, fluuius Elidis Arcadiæ ciuitatis, iuxta Pisas defluens longo cursu in Achaiam, & ibi à terra absorptus, atque subter mare defluens, ex Græcia in fontem Arethusam apud Syracusas in Sicilia se attollit, inde in mare Siculum cadit. Virg. 3. Aeneid.

Alpheum fama est huc Elidis amnem
Occultas egisse vias subter mare, qui nunc
Ore Arethusa tuo Siculis confunditur vndis.

Strabo libro 6. ait Alpheum sumere originem in Peloponneso, & per mare sub terra in Arethusam fontem terminari. quamobrem finxerunt poëtæ Arethusam venatricem deamatam ab Alpheo, fugisse per subterraneos cuniculos in Ortygiam, quam Alpheum fuisse insequutum Pausanias dictum existimat, quòd Alphos vitiliginis speciem curet. Plin. 4. 5. 10. 11. & cap. 106. 3. 8. & cap. 5. 31. 5.

Alpheoniæ Dianæ templum, locus est ad Alphei fluminis ostium, ab Olympia stadiis 80. distans, Strabo lib. 8.

Alphíon, lacus in Pyrrhœa, vitiligines tollens, Plin. lib. 31. cap. 2.

Alphius, fœnerator, à quo primum profecta fertur celebris illa sententia: Vel optima nomina non appellando, mala fieri. huius meminit Horat. in Epod. Ode. 2.

Alphonsus, III. Hispaniarum rex, cognomento Magnus, regnauit, annis XL.

Alphónsus, IIII. Hispaniarum rex, regnauit annis V. mensibus VII.

Alphónsus, V. Veremundi filius Hispaniarum rex, regnauit annis XXXVII. Ritius XXVII. eum regnasse ait. Volater.

Alphónsus VI. Hispaniarum rex, regnauit annis XLIII.

Alphonsus VII. Alphonsi VI. nepos, ex Viraca filia Raymundi Barcinonis comitis vxore, post maternum auum imperauit annis II.

Alphónsus VIII. cognominatus Bonus, Hispaniarum rex, paternum regnum recepit, Elionoram

noram Angliæ regis filiam vxorem duxit, regnauit annis LIII.

Alphónsus XI. Castellæ rex, regnauit annis XL. Is aduersus Saracenos fœliciter pugnauit, subiugatis oppidis Alcala & Bencay, quam nunc Regalem appellant. Volater. lib. 2.

Alphónsus, Aragonum rex, Neapolim cepit, Apuliæ regnum pulso Renato obtinuit.

Alphónsus, cognomento Castus, Hispaniarum rex, regnauit annis XLI.

Alphonsus, Hispaniarum rex, regnauit annis XIX.

Alphonsus, Hispaniarum rex, de quo Platin. in Clemente.

Alpînus, poëta, Memnonis Auroræ filij, bella descripsit, sed tam malè, vt ab Horatio dicatur, Memnona suis carminibus iugulare.

Alpíon, lacus, Plinio.

Alponos, ciuitas & mons Macedoniæ. Aliqui Thessaliæ ciuitatem faciunt. Est & alia Locrorum, qui Epicnemidij vocantur. Steph.

Alsa, fluuius est Venetiæ, Aquileiam prçterfluens Plin. lib. 3. cap. 18.

Alsia, villæ nomen, est ditionis Mediolanensis in Varisiensi præfectura. Alciatus in Cor. Tacit.

Alsátia, ab Hungaris per Alemanniam illuc & Lotharingiã descendentibus vastata est. Æmil.

[Alsisa, Italiæ ciuitas, ex qua D. Franciscus, pater sanctissimus, & Fratrum minorum patronus, & abbas primus, necnon fulgentissimum, & maximè necessarium Dei Ecclesiæ lumen, oriundus fuit. Bellef. in Cosm.]

Alsius campus. Vide TRAGASAE.

Alsium, vrbs Tuscorum, Ptolemęo. Pli. 3. 5. 30. 60.

Alsus, nomen est pastoris apud Virgilium lib. 12. Æneidos,

Sic rigido latus ense ferit Podalirius Alsum
Pastorem.

Altádas, XII. Assyriorũ rex, regnauit annis XXXII. quibus perpetuis deliciis se exatiauit, existimãs vanum esse laboribus & suæ vitæ miseria continuò laborare, nõ quidem aliorum humanæq; gentis vtilitate & beneficio, sed exitio & seruitute. Berosus.

Altânus, ventus ab Aleo denominatus. Flatus omnis (inquit Seruius) qui est ripæ & pelagi, ventus à terra consurgens. Plin. lib. 2. cap. 43.

Altêa, Oenei regis Aetoliæ vxor, & mater Tydei, teste Seruio in illud Virgilij Aeneid. 6.

Hic ille occurrit Tydeus, hic inclytus armis
Parthenopeus, &c. Vide ALTHAEA.

Altéllus, Romulus dictus, quasi in terra altus à lupa: siue quòd telis alteretur, siue quòd rebus gestis excelsus ac gloriosus esset, seu quòd à Tatio Sabinorum rege in colloquium postulatus, alternis vicibus eum audierit: nam sicut à macro macellus, à vafro vafellus, ita ab alterno Altellus. Fest. Pomp.

Altêus, Thusci filius, Lanigenum rex, regnauit annis XX.

Althæa, Thestij filia, Oenei Calydoniæ regis vxor, cui inter alios filios Meleagrum peperit: quo nato audiuit fata circum ignem dicentia, tam diu natum victurum, quamdiu stipes, qui tunc ardebat, ab igni inconsumptus maneret. Hunc asseruauit in eum diem, quo omnes filios præter Meleagrum in quadam seditione occubuisse intellexit. quem vt etiam mortuum audiret, stipite concremato obtinuit: nimiáque ob hanc rem concepta lætitia etiam ipsa periit.

Althæa, vrbs Olcadum, noua ciuitas dicta. Steph.

Althémon. Vide CRETENIA.

Althepus, Neptuni filius, Ægyptiorum rex, à quo Ægyptus Althepia terra cognominata. Cæl. Rhodig. lib. 12.

Altinum, vrbs olim in littore Venetiæ florentissima iuxta Aquileiam. Pompon. Plin. lib. 3. 18. 2.

Altissiodorum, oppidum in Gallia, Gall. *Auxerre.*

Altius, Iupiter dictus est ab alti luco, Ioui sacro, Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 17.

Altis, lucus iuxta Olympiam Ioui sacer.

Altus, prope Thessalonicam est. Steph.

Alua, ciuitas Idumæorum, Gen. 36.

Aluam, filius Sobal. Gen. 36.

Aluerni, vel Aruerni, aut Auerni, populi Aquitaniæ, qui cùm se à Troianis oriundos esse dicerent, audebant se Romanorum fratres appellare. Vide AVERNI.

Aluôna, Lyburniæ vrbs, Ptolemæo, Plin. 3. 21. 7.

Alus, locus ad quem descenderunt filij Israel à Daphea, ascendentes in terram Chanaan. Numer. 33.

Alutæ, gentes Illyricæ in conuentu Scardonitano. Plin. 3. 21. 5.

Alutrénses, populi. Plin. 31. 8. 11.

Alyacmon, vel Haliacmon, fluuius Macedoniæ. Plin. 20. 3. 13. 24. 13.

Alyáta, regio Bithyniæ, ab Alyattis imperio. Stephan. 16.

Alyattes, Lydorum rex fuit, Crœsi pater, cui extructum est monumentum apud Sardos, maxima impensæ parte ab ancillis, quæ omnes apud Lydos corpore quæstum faciunt, in hoc opus collata.

Alybas, aliàs Metripontium in Italia: vel Thraciæ ciuitas: inde Alybantius. Steph.

Alyba, regio, Homer. 2. Iliad. non procul à Mysia, vbi argentifodinas esse dixit Stephan. Hellanicus scribit esse paludem Ponticam. Vide CHALIBES.

Alycus, ciuitas Peloponnesi. Steph.

Alycus, Scyronis filius, qui à Theseo interfectus loco Megarensis agri nomen dedit, Plutarch in Theseo.

Alychme, in qua Alychmias Mercurius colitur. Stephanus.

Alysius, Bacchus ἀπὸ τοῦ λύω, id est soluo. Cæl. lib. 7. cap. 15.

Alysóni, populi Scythiæ Asiaticæ, Herodoto lib. 4. ab Alysothia filia Dymantis dicti. Ouid.
Quamuis est illum proles enixa Dymantis
Æsacon, vmbrosa furtim peperisse sub Ida
Fertur Alyxothoë, &c. Hæc à Priamo peperit Æacum, qui postea in mergum versus est. Bocatius. Vide AESACVS.

Alyssos, Arcadiæ fons est, cuius aqua canis rabidi morsui medetur.

Alyxothoë, nympha, ex qua Priamus Æsacum suscepit. Ouid. lib. 11. Metamor.

Alyzêa, ciuitas Acarnaniæ, ab Alyzo Icari filio dicta. Stepha.

A M

Amáad, ciuitas tribus Aser, Iosue 19.

Amadáti, pater Aman. Esther. 3.

Amadeus, Sabaudiæ dux.

Amadôca, ciuitas Sarmatiæ in Europa. Et Amadoci montes & populi in eadẽ Sarmatia. Ptolem. Stephanus Scythiæ populos esse scribit, & terram eorum ἀμαδόκιον vocari.

Amadócus, Odryssorum rex.

Amadriades, arborum Nymphæ.

Amal, filius Helem. 1. Para. 7.

Amalchium, Plinio, maris Oceani septentrionalis portio, quam nos mare congelatum vocamus. Plin. lib. 4. cap. 13.

Amalec, filius Eliphaz ex Thamna concubina. Gen. 36. à quo

Amalecitę, populi. Gen. 14. Reg. 30. quos Amazias vnà cum Idumæis & Gabaonitis superauit, belló que interfecit decẽ millia hominum totidem captis. Ioseph. lib. 9. cap. 9. 1. Paral. 15.

[Amalech, filius fuit Ismaëlis, à quo Amalechitæ dicti: & Ismaëlitæ sunt Saraceni. hos appellat Iosephus pugnaces, inhabitantes Goboch, vel Iaboth. Comest. in cap. 17. Exod.]

Amalthæa, nutrix Iouis. Nam Melissus rex Cretæ duas filias habuit, Amalthæam & Melissam, quæ Iouem caprino lacte & melle nutriuerũt. Lactant. lib. 2. Inst. Alij dicunt nutricem eam fuisse capram, & Amalthæam dictã, vt Parmenius poëta Græcus: & Melissi filias Adrasteam & Idam faciunt.

Amalthæa, Sibylla. Tibullus, (dixit.
Quicquid Amalthæa, & quicquid Marpesia

Aman, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Aman, nomen principis. Esther 3.

Amana, fluuius Damasci, qui & Albana dicitur. 4. Reg. 5. Est & mons Ciliciæ, qui & Amanus dicitur, in quo oppidum Bonite est. hic à Syris (vt Plin. inquit lib. 5. cap. 22.) Ciliciam separat, Cantic. 4.

Amándra, regio ad Nilum fluuium in quatuor diuisa populos, Peucolaitas, Arsagalitas, Ceretas, & Asoos, Plin. lib. 6. cap. 36.

Amanoides, Ciliciæ promontorium, Pomponio, sic dictum, quòd formam effigiémque Amani circum nauigantibus exhibeat.

[Amansius à D. Petro Apostolo in Gallias missus, ac tertius Rhemorum obtinuit episcopatũ, qui vnà cum sociis suis, Sixto & Sinicio, sub Nerone martyrio fœliciter est coronatus. Bellefor. Tom. 1. Cosm.]

Amantes, Ptolemæo, populi Pannonię inferioris, quæ hodiæ Vngaria dicitur. Plin. 3. 23. 5. & lib. 3. cap. 25. & lib. 2. cap. 7. 4. 10. 11.

Amánthes, populi in Aphrica, Troglodytis proximi, apud quos tum salis, tum carbunculorum & gemmarum copia est, adeò vt ex sale domos sibi extruere dicantur. Solinus.

Amántia, ciuitas Macedoniæ. Ptol. Steph.

Amantíni. Vide AMANTES.

Amânum, portus. Plin. 4. 20. 5.

Amánus, mõs Ciliciam à Syris separãs. Luca. lib. 3.
-venere feroces
Cappadoces, duri populus nunc cultor Amani.
Strab. lib. 11. Alij putant esse montem Cappadociæ, qui & Taurus dicitur. Stephanus à Tauro descendere scribit, & sic dictum, quòd Orestes cum Iphigenia Dianam illuc perferens, insania liberatus sit. Est autem Ptol. portio montis Tauri ad Ciliciam. Plin. 5. 22. 5. & cap. 34. 6. 15.

Amanus, deus apud Persas, Herod.

Amani montis portæ, Pli. 5. 27. 2. Amanicæ pylæ, Ptolemæo.

Amara, ciuitas Arabiæ fœlicis, non procul à Mara metropoli. Ptolem. lib. 6. cap. 7.

Amæa, Cereris nomen: vnde prouerbium Amæa Azesiam reperit, Eras. in Chil.

Amáracus, puer Cynaræ regis Cypri, vnguentarius, qui casu lapsus dum ferret vnguenta, fregit alabastrum, maiorémque ex cõfusionem odorem creauit. vnde optima vnguenta Amaracina dicuntur. Hic deinde cùm nimio dolore cõtabuisset, in herbam odoriferã eiusdem nominis, deorum commiseratione commutatus est. Dicitur & Persa & Samsucus, vulgò Maioranam vocant.

Amaramis, Iosepho, nomen patris Mosis.

Amaranthi, populi Colcisci, à quibus Phasis profluit, Steph.

Amardi, vel Amarbi, populi Hyrcaniæ ad sinum Scythicum. Plin. 6. 13. 14. & lib. 6. cap. 17. Steph. ex Strab. scribit Amardos esse populos Hyrcanis vicinos: Nardos autem in Persia. Vbi verò Mardorum suo loco meminit, Hyrcaniæ gentem facit.

Amardus, fluuius Mediæ. Ptolem.

Amária, siue Amarias, pater Godolię, patris Chusi, patris Sophoniæ prophetæ. Soph. 1. Filius itẽ Meraioth, filij Zaraiæ, 1. Par. 6. 2. Paral. 31.

Amarsias, nauta fuit qui Theseum in Cretam ad Minotaurum nauigantem vexit. Simonides apud Plutarchum in vita Thesei.

Amarthêus primus, Saites Ægyptiorum rex, regnauit annis VI.

Amarysia, Dianæ cognomen, tractum ab Amaryntho Eubœæ vico, vbi summa cum veneratione colebatur Diana.

Amaryllis, rusticæ nomen fuit, cuius Theocritus & Virgilius sępe meminerunt: Postquam nos Amaryllis habet, Galathea reliquit.

Amarynthus, Acharię ciuitas non procul à Chalcide. Ptolemæo & Stephano insulæ Eubœæ. vicus iuxta Eretriam, in quo Diana colebatur, quæ inde Amarysia dicta est, Strabo lib.10.

Amasa, filius Abigail, sororis Dauid, cuius Amasæ pater, Iether dicebatur, 2.Reg.17.1.Paral.2.Filius item Hadali, 2.Paral.28.

Amasa, filius Elcana, filij Ioel, filij Azariæ, 1.Par. 6.12.15. Pater item Mahath, 2.Paral.29.40.

Amasai, filius Bani, filius Somer.1.Paral.6.

Amasénus, Volscorum fluuius in Latio, vltra quẽ Metabus, rex Volscorum, suos fugiens filiam suam Camillam telo alligatam proiecit. Est etiam Siciliæ fluuius. Ouid.15. Metam. Nec non Sicanias voluens Amasenus arenas.

Amásia, Germaniæ ciuitas. Ptolem. hodie Marpurgium. Plin.6.3.2.12. Vide AMISIUS. Stephanus Amissam Germaniæ ciuitatem facit.

Amásia, vel Amasea, vrbs Ponti, Strabonis patria, Steph. Eidem Amisus, vrbs Ponti est à Sinope distans stadiis quingentis: vnde Amisius & Amisenus.

Amásia, siue Amasias, pater Iosa principis, 1.Paralip.4. filius Elciæ, filij Amasa. 1.Par.6. Nomẽ item sacerdotis, Amos 7. Deniq; rex Iuda, filius Ioas, filiæ Ochosiæ, filij Ioram, filij Achab, 4. Reg. Regnare cœpit anno secundo Ioas regis Israël, regnauítque annis 11. Idumæos vicit 4. Reg.14.2.Paral.25. occisus est in Lachis.

Amásias, filius Zecri, 2.Paral.17.

Amasias, Straboni fluuius est Germaniæ inter Rhenum & Albim, iuxta Emdam Phrysiæ Orientalis metropolim, in Oceanum illabens.

Amasis, rex Ægypti, cuius tumulus fuit vna pyramidum. Lucan.lib.9.

Non mihi pyramidum tumulis euulsus Amasis.

Regnauit annis XLIIII. Hic legem condidit, vt quisque quotannis apud præsidem rationem vitæ redderet, demonstrarétque vnde viueret, aut quo quæstu sustentaretur qui hoc non faceret, morte afficeretur. Hanc legem Solon ab Ægyptiis transtulit ad Athenienses. Plin.5.9. 70. Plutar. in Symposio septem sapientum.

Amasis, peditum Darij dux contra Cyrenenses missus, regnauit annis XXV. Herod.

Amásius, Germaniæ fluuius, Ptolemæo, qui Plinio Amisius dicitur, & Pomponio Melæ. Vide infrà AMISIUS. Vulgò *Ems.*

Amássi, populi circa Mæotim. Plin.6.7.15.

Amastris, Xerxis vxor, vxorem Masistæ Bactrianorum præsidis excarnificauit, eius mammillas præcidit, eásque obiecit canibus: item nares, aures, labra, linguam turpissimis plagis deformauit. Volaterran.

Amástris, Ptolemæo, Bithyniæ vrbs. Plin.6.2.4. Steph. vrbs Paphlagoniæ, quæ prius Cromna dicebatur. Vide CROMMA.

Amástrũ, siue Amastris, vrbs metropolis Paphlagoniæ, Strab.lib.7. Flaccus lib.6.

-Peditem pedes haurit Amastrim.

Amâta, vxor Latini regis, mater Lauinię, & soror Veniliæ deæ, quæ ne videret Æneam generũ, laqueo gulam fregit, priusquam etiam vrbs ab hoste esset expugnata. Virg.lib.2.

Amátæ, populi Indiæ. Plin.6.20.29.

Amath, filius Chanaan, qui Amathones instituit. Ioseph.

Amatha, vel Amathe, regio Arabiæ quæ nũc Acmatha vocatur, ab arenæ multitudine. Stephan.

Amatha à Pontifice appellabatur virgo Vestalis cùm ad Vestę mysterium capiebatur: quod prima, quæ hoc ritu capta fuit, hoc fuerit nomine. Capi autem ideò dicebatur, quòd veluti bello capta à parente, vel ab eo in cuius potestate erat, manu à Pontifice maximo apprehensa adducebatur.

Amathæ, vrbs Phœniciæ, & alia Siciliæ. Steph.

Amathea, Nympha, quasi per arenam currens. ἄμμος, harena, θέω, curro.

Amathéi, populi. Plin.6.28.66.

Amáthi, pater Ionæ prophetæ, 4.Reg.14.

Amathus, Amathuntis, insula maris Ægæi, Veneri sacra, vnde tota insula Amathusia dicebatur. Ptolem. Plin.5.5.12. metallorum fœcũdissima. Ouid. Metam.10.

At si fortè roges fœcundã Amathũta metallis.

Amathus, thuntis, Cypri ciuitas. Pli. Veneri sacra. Virgil.lib.10.

Est Amathus, est celsa mihi Paphos, atque Cythera. Ouid.

Piscosámque Gnidon, grauidámque Amathunta metallis.

Amathuntêus, tea, teum. Virg.lib.10.

Lactanteis vitulos, Amathunteásque bidentes.

Similiter Amathuntius, tia, tium. Virg. Nam te iactari non est Amathuntia nostri.

Amathusiacus, apud Ouidium, ab Amathe Herculis filio, vel ab Amathusa matre Cinyræ. Steph.

Amathus, fluuius, Pylon vrbem Nestoris patriam pręterlabens, à qua Pylos Amathoesa videtur appellata. Hic etiã Famisus vocatur, Strab.lib.8.

Amathúsia, olim dicta tota Cyprus. Steph. Amathusa autem Ptol.lib.5.cap.14. Plin.5.31.11.

Amathusij, Cypri sunt ab Amathunte vrbe, Strab. libro 8.

[Amator, primus Heduorum episcopus, Aureliani imperatoris tempore, fuit natione Antissiodorensis, vbi sextus fuit episcopus, ibíque vitam finiuit. Bellef. Tom.1. Cosm.]

Amatorie, Musa quę & Erato. Ouid.

Vilis Amatorie, vilis mihi candida Clio.

Amaxa, Amazantêa, Amaxia, vide infrà cum aſpiratione: licet apud Stephanum cum tenui ſcribantur.

Amaxia, Ciliciæ eſt vrbs, materia ad naues fabricandas maximè abundans, quam Cleopatra ab Antonio dono accepit, Strabo lib. 14.

Amáxitos, oppidum. Plin. 5. 29. 9.

Amáxitos, locus. Plin. 5. 30. 15. aſpiranda videtur. Stephano oppidum eſt Troiæ, ara duodecim deorum inſigne, quod Agamemnon conſtruxit. Hinc Amaxiteni dicuntur Amaxiti incolæ, quos Apollodorus Amaxitenos vocat. Plin. lib. 5. cap. 10. Eſt & Amaxitus, oppidũ in ſinu Dioridis. Plin. lib. 5. cap. 29.

Amaxobij, populi inter Sarmatas.

Amázones, bellicoſæ mulieres, magnam Aſiæ partem occupauere, dictæ, quòd altera ex mammis careant. Ab α ſine, & μάζος, mamma: vel ab α & μάζα. id eſt puls ſeu panis, quaſi ſine pane, eò quòd tantum veſcerentur carnibus. Alij ab ἅμα, & ζῆν, tanquam in commune viuentes ſine viris, quaſi ἁμαζῶσαι. Stephanus dictas putat à Nympha Amazonide, filia Samornæ. Alij ab Amazone puella, Dianæ ſacerdote & regina Epheſi. Erant autem Scythiæ mulieres prope Tanaim & Thermodoontem fluuios habitantes ſine viris: ne tamen genus periret, finitimis congrediebantur: & ſi qui mares naſcebantur, ſtatim interficiebant: puellis autem dexteram inurebant mammam, quò expeditius dextro brachio in certamine vterentur. Harum reginæ fuerũt Martheſia & Lampedo, quæ maiorem Europæ partem ſubegerunt. Martheſiæ, filia Orithya ſucceſſit, quæ ſororem Antiopen habuit. Poſt Orithyam Pentheſilea regno potita eſt, quæ ad bellum Troianum profecta in auxiliũ Phrygibus, ab Achille poſt multas res præclariſſimè geſtas, occiſa eſt: hæc ſecurim bellicam, & peltam prima omnium inueniſſe dicitur. Claruit quoque inter Amazones, & Menalippe, item Hippolyte, quæ ab Hercule capta, & à Theſeo in vxorem ducta eſt. Salluſt. Iuſt. Virg. Threiciam ſexto ſpoliauit Amazona baltheo. Aliæ fuerunt huiuſmodi mulieres in Aphrica, & Oblibyæ dictæ ſunt: de quibus Dionyſ. lib. 4. Vnde Silius lib. 2. Hoſpitem Hiarbæ filiam, Amazonidam vocat.

Amázonum gens vbi, Plin. 6. 13. 11. 27. Connubia, 6. 7. 3. Opus earum, Epheſus lib. 5. cap. 20. Origo, Iuſt. lib. 2. Priamo vnà cum Menone auxilium tulerunt: templum Dianæ Epheſi cremarunt, Manethus. In Aſiam cum Cimmeriis impetum fecerunt. Euſeb.

Amazónia, Amazonum regio dicitur, & ciuitas.

Amazónium, locus in Attica, vbi Theſeus Amazones vicit: & Cuma ciuitas, vbi Amazones habitabant. Eſt & Amazonium in Bœotia, & Maxeum in Bithynia interpolato nomine, Steph.

Amazónium mare, Euxini maris pars, ab Amazonibus occupata, Steph.

Amazónius, mons in maiori Aſia, præter cuius radices Thermodoon amnis labitur: ſic dictus ab Amazonibus, quæ penes hunc habitarunt, aliàs Amazónicus. Plin. 5. 27. 37.

[Ambacium, ſeu Ambracium, oppidum Celticũ, in Turonenſi prouincia, quod Ligeris amnis alluit: propter ſummam loci amœnitatem eſt Francorum regum Baſilica, præſidiis munitiſſima: vulgò *Amboiſe*. Gregor. Turonenſ. lib. 10. cap. 31.]

Ambárri, populi Gallię Lugdunenſis, Cęſari. Gal. *Le pays alentour de Neuers.*

Ambaſtæ, populi Aſiæ.

Ambáſtum, fluminis nomen in Aſia. Ptolemæo.

Ambæ, ciuitas Arabię fœlicis, Ptolemæo.

Ambaſum, metropolis Phrygum. Steph.

Ambiânum, vrbs Gallię Belgicæ, quę Picardia dicitur, Gal. *Amiens.*

[Ambianum, vel Ambiaquenſis ciuitas, Galliæ Belgicę præſtantiſſima, in Picardiæ prouincia, ſic dicta ab ambientibus aquis, quibus vndique circundatur. Ambitur enim Sona flumine, quod in varios ibi, & multiplices diſcinditur tubos & canales. Pet. de Natalib. lib. 8. cap. 137. Antea verò dictam quidam volunt Sammarobriuam, extructámque ab Antonino Pio, eiúſque filio Aurelio. Munſt. lib. 2. Coſm.]

Ambiani, ſiue Ambianenſes, populi Gallię Comatę, quos Plin. 4. 17. 7. & cap. 32. 5. 22. Bellouacis coniungit.

Ambiáni, Galliç Belgicę populi. Plin. Ptolem.

Ambigatus, Celtarum rex fuit, qui vbi maiorẽ vidit ſuorum multitudinem, quàm vt commodè ab ea regione ali poſſent, Belloneſum & Sigoneſum ſororis ſuę filios cum magna Senonum parte ad quærendas nouas ſedes, alterum in Italiam, alterum ad ſaltus Hercynios miſit. Liuius ab vrb. cond. lib. 5.

Ambibareti, erant populi in quos Cæſar hyemandi cauſa Caium Antiſtinum Rheginum cum legione vna in ſeptimi Commentarij fine miſiſſe ſe commemorat: & fortè erant Ambianẽſes, vel aliqui his proximi, vt eos, Atrebatéſq; & Morinos finitimos in fide contineret. Non enim eſt veriſimile, quin aliquã legionem illic collocauerit, vt ſuperioribus annis conſueuerat: de qua non conſtat, niſi de hac intelligamus.

Ambibarij, populi Celtarum inter Arémoricas ciuitates, Oceanũ attingentes, finitimi Rhedonibus & Lemouicibus, circa Britanniã citeriorẽ, & Normaniam in regno Francorum ſiti.

Ambiliates, populi inter Celtas, Lexobiis, Nannetibus, Diablintribus, & Oſiſmiis proximi, in Britannia citeriore, qui oppoſiti ſunt Angliæ, in regno Frãcorum ſiti, Gal. *D'Auranches & le pays alentour d'Auranches.*

Ambiuariti, qui Beumij ſiue Brabantini, inter Belgas populi erant citra Rhenum & Moſam flumina,

flumina, ad quos prædandi frumentandíque causa partem equitatus miserant Vsipetes Germani & Teuchtheri populi, qui Rhenum transeuntes, finibus suis Menapios (nunc Iuliacenses) expulerant. Inde coniectura est hos Ambiuaritos incoluisse eam Ducatus Brabantiæ partem, in qua Buscunducis, Breda, & Bergæ oppida Leodunensis diœcesis, & Antuerpiæ oppidum Cameracensis diœcesis extant. Nusiáque & Gheldria citerior sitæ sunt circà: quæ loca per campaniam Brabantiæ vsque Tungros oppidum propè vsque Leodium, vt plerísque placet, mare Oceanum protendebatur, Gallicè *Brabançons*.

Ambiorix, dux Gallici exercitus, Cæsar in Com. de bello Gal. lib. 5.

Amblada, vrbs Pisidiæ. Steph.

Ambrácia, nobilis ciuitas Tesprotiæ Epiri, iuxta Acherontem fluuium, ab Ambracia Thesproti filio, prius Eponia & Paralia dicta: vulgò Larta appellatur apud Ptolemæum. Vide DEXAMENAE. Dij quidam feruntur in Ambracia cōcilium celebrasse. Fuit Pyrrhi regia, quam Augustus Nicopolim à victoria nominauit, cùm vicisset Antonium, Plin. 4. 1. 5. Steph.

Ambraciæ oræ maligni portus. Lucan. lib. 5. 131.

Ambraciæ frondes. Stat. 2. Syluarum, elegia 22.

Ambraciótes, siue Ambraciota, Cleombrotus dictus, qui cùm Platonis librum de æternitate animarum perlegisset, præcipitem se dedit in mare. Vide EPVIA.

Ambrácius sinus, pars Adriatici maris Epiro adiacens. Plin. 4. 1. 5.

Ambráciæ portus. Plin. 2. 87. 4.

Ambracus, Epiri oppidum, diuersum ab Ambracia. Steph.

Ambrónes, gentes Galliæ, quæ subita inundatione maris, quum sedes suas amisissent, rapinis se alere cœperunt. Hos cum Cimbris Teutonicísque Marius deleuit. Hinc tractum est, vt turpis vitæ homines, Ambrones dicantur.

Ambrósius, diuinus & immortalis doctor ecclesʃ.

[D. Ambrosius, vir admirandus, Mediolanensis Episcopus, ex præside electus priùs, quàm sacri baptismatis donum, & gratiam suscepisset. Sozom. lib. 7. cap. 8. hist. trip. Quanta loquendi libertate apud Theodosium Magnum est vsus, ipsum diuino vinculo ligans. Vide in dictione, THEODOSIVS. & in hist. trip. lib. 9. cap. 30.]

[Ambrosius, vir quidam & genere, & literis satis clarus, cùm Valentini dogmatis sectator extitisset, secundum veritatem catholicæ fidei ab Origene cōuictus, ac tanquam veri luminis splendore radiatus, relictis errorum tenebris, ad ecclesiæ Catholicæ lucem, splendorémque conuersus. Euseb. lib. 6. cap. 15. hist. eccle.]

[Ambrosius Calepinus Bergomensis, ordinis D. Augustini, quo tempore Ludouicus Sfortia Mediolanensibus dux præerat, floruit: diuinarum & humanarum literarū indagator studiosissimus. Vnde opus pergrande sua industria, magno labore, ex innumeris propè authoribus collectū, de vocabulorum notitia, & præpositionum interpretatione Græca & Latina, cum authorum attestatione, nobis commune fecit. In quo non solùm quæ ad literarum, & poetarum, & oratorum cognitionem plurimùm conferunt, sed etiam quę ad medicos, philosophos, nec non doctores ecclesiasticos pertinent, vocabula doctè satis, elegantérque explicuit. Quæ profectò doctis pariter & indoctis, non mediocriter attulerunt subsidium. Hæc Ioannes Tritem. de Ecclesiasticis scriptor.]

Ambrysus, nomen duarum vrbium, quarum vnā Strabo locat in Phocide, alteram in Bœotia. Quidam etiā Amphrysum rectè dici affirmāt. Pausanias Ambroson quādoque vocauit, ab heroe sumpto nomine. Erasmus in Prouerb.

Ambrysus, Plin. 4. 3. 6. vrbs in Ætolia. Strab. lib. 6.

Ambuláiæ, teste Acrone, mulieres Tibicinæ Syrorum lingua dicuntur. Alij Latinum putant, & dictum, quòd am, id est, circùm, Baias, locum amœnissimum, & voluptatis plenum, versentur. Horat. 1. Sermonum, Satyra 2.

> Ambubaiarum collegia, pharmacopolæ,
> Mendici, minæ, balatrones: hoc genus omne
> Męstū ac sollicitum est cantoris morte Tigelli.

Ambúlatri, populi Galliæ Aquitanicæ, Pli. 4. 19. 1.

Amélas, oppidum Lyciæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

Amelech, pater Ioas, 3. Reg. 22. 1. Paral. 18. Fuit & alter quidam, de quo Ierem. 36. 38.

Ameliâcus, fluuius. Vide CATANA.

Amelius, Philosophus Apamiensis, discipulus Plotini, Porphyrij magister, Ammonij & Origenis coætaneus. Suidas.

Amelongus, Romualdi regis Longobardorum miles, cui tantùm robur extitit, vt Græcum quendam equitantem ictu baculi sella excusserit, & in aëra supra caput suum extulerit, Paul. Diac.

Amêla, ciuitas Mediæ. Ptolem.

Amenophis. II. Aegypti rex, regnauit annis XXI. Edictum de necandis Hebræorum pueris proposuit, cui per obstetricum pietatem satisfactū non fuit.

Amenóphis, Aegypti Laertes III. regnauit annis XI. Græciam, Syriam, & Phœnicem suę ditioni adiunxit, Scythas subegit, atque in Thraciam exercitum duxit. Herod. lib. 2. Hic à Iustino li. 1. & Oros. lib. 2. cap. 14. Vexores dici videtur: ab aliis Sestoris.

Amenóphis, IIII. Aegyptiorum Laertes, regnauit annis XXVI. Hic quoque Pheron ab Herodoto lib. 2. dici videtur. Fuit filius Sestoris, & ob impietatem (quia in Nili exundatione, sumptum spiculum in medios vortices extorsit) excæcatus, rursúsque post vndecimum annum oraculo monitus, vt lotio mulieris, quæ

vnum tantùm cognouisset virum, oculos lauaret: ideóque lauit, & visum recepit. Herodot. lib.2.

Améria, ciuitas Vmbriæ, ante Persicum bellum annis noningentis septuaginta quatuor condita: vnde salix Amerina apud Plinium lib.14.ca. 9. Et Amerina retinacula pro viminibus. Virgilius Georg. Stephanus ἀμέριον vocat. Est autem ab Amerio sic appellata, patria Roscij Amerini, quem defendit Cicero. Plin. in descriptione Italiæ 3.4.16.

Amerini, populi. Plin.3.14.6. Amerinis visa arma cælestia, lib.2.cap.57.

Ameriola, oppidum in Latio. Plin.3.5.135.

Améstratus, vrbs Siciliæ. Steph. huius incolæ dicuntur Amestratini. Horum meminit Cicer.5. act. in Verrem, Quid Amestratini miseri, impositis ita magnis decumis?

Amestris, regina fuit Persarum, vxor Xerxis, de qua multa Herod. Hęc vt gratiam diis referret, quòd in vita diu processerat, quatuordecim illustrium Persarum liberos sub terram viuos defodisse, & votum persoluisse dicitur.

Amianus Alexandrinus Episcopus B. Marci Euãgelistæ discipulus, oculum sibi perforauit, quòd intuitu parum pudico transeuntes fœminas cõspexisset. Sabel. in Exemplis.

Amicusia, insula in mari rubro. Steph.

Amida, pediculorum oppidum, à Sapore Persarũ rege ingenti exercitu obsessum, captúmque est cæsis Romanis. Ammia. lib.19.

Ametus, rex Thessaliæ.

Amilcar, dux Carthaginensis, cognomento Rhodo, facundia solertiáque insignis, de sententia Atheniensium, qui ea tempestate crescentem Alexandri Magni potentiam timebant, in castra ad Alexandrum venit, sese & exulem fingens, & militem offerẽns, Parmenone aditum conciliante, atque ita consilijs eius exploratis, in tabellis ligneis cera desuper inductis omnia ciuibus suis perscribebat: Auctor Trogus libro 21.

Amilcar, an alius, an idem, quem suprà nominaui, inter authores nõ satis deprehenditur, qui à Syracusanis accersitus est cõtra Agathoclem tyrãnum eos obsidione prementem. Trogus lib.32.

Amilcar, cognomento Barcha, pater Annibalis, qui primam secundum filium Annibalem inter Pœnos duces gloriam obtinuit. Hic ex Liuio & cæteris historiæ scriptoribus notissimus est.

Amilcarem alium Liuius lib.31. memorat, cùm ait L. Furium prætorem Gallos Insubres rebellãtes, & Amilcarem Pœnum in ea acie vicisse.

Amilco, Carthaginensium dux, qui cùm nauali terrestríque bello sæpè victoria potitus esset, demum in Sicilia peste omnem fermè exercitum amisit. Iust. lib.1.

Amilinus, Euilmerodach. Vide suprà ABIMADATOCVS.

Amilus, vrbs Arcadiæ, Stephan. & fluuij nomen. Vide ANVLVS.

Amimone, Danai filia & venatrix quæ dum in syluis iaculo se exerceret, Satyrũ læsit, & postmodum à Neptuno fuit compressa.

Aminadab, filius Ram, filij Esron, filij Phares, 1. Paralip.2. Pater item Nahasson principis tribus Iuda, Num.1.1. Par.2. Ruth.4.

Aminander, rex Athamanum.

Aminea, regio iuxta Falernum, ferax optimi vini. Virg. lib.2. Georg.

Sunt & Amineæ vites, firmissima vina, &c.

Ptolemæo est oppidum in Campania, vbi sunt generosa vina. Amineum idem Falernum vocat. lib.3. Vide AMYNAE.

Aminei, populi Campaniæ, eius agri cultores qui postea dictus est Falernus: vnde Aminea vina olim dicta sunt Falerna, vt à regione nimirũ nomen sortita: non (vt Seruius somniat) ab eo quòd sine minio essent, hoc est alba, & ruboris expertia.

Aminenses, populi, Plin.4.22.

Amipsias, poëta comicus, Volater. & Suidas.

Amisus, vrbs Ponti. Vide AMASIA, AMISON.

Amisius, fluuius Germaniæ Põponio, quem Strabo Amasium, vel Amasiam vocat. Ptolemæus Amasium, qui Vidrum tamen alium (nimirum Visurgim aut Viadrũ intelligit) nominat, hodie *Ems* vocatur à Germanis, quasi *Ensius* corrupto vocabulo, quãquã verius est, Latina illa nomina ex Germanis nata deflexáque fuisse. Ortus hic Vuestphaliæ montanis, inter Frisios, & quos hodie Bremẽses vocãt. Oceano miscetur. Vadianus Pomponij interpres. Plin.4.14.7.

Amison, ciuitas Põti nobilissima. Vide AMYSVM, AMASIA.

Amisodorus. Vide SIDACE.

Amissa. Vide AMASIA.

Amisus, Galatiæ vrbs, Ptolemæo, Simiso à Sabellico dicta.

Amita, oppidum. Plin.3.11.24.

Amital, mater Ioachaz, filij Iosiæ, 4. Reg.23. mater item Sedeciæ fratris Ioachaz, 4. Reg. 24. Heb. Hannital.

Amiternum, vrbs Vestimorũ in Italia, Ptol. hodie Aquilia. Ex hac Crispus Salustius natus.

Amiternum, Campaniæ oppidum. Virg.

Vna ingens Amiterna cohors, &c. Plin. 3.5.37.

Amiternini, populi, vel Amiterni. Plin.3.12.8.

Amithaon, pater Melampodis medici, & Sabinorum vatis. Statius 3. Theb.

-solers tibi cura futuri

Amphiaræ datur, iuxtáque Amithaone certus Iam senior, sed mẽte vires Phœbóq; Melãpus.

Amithaónius, a, um, Virg.3. Georg.

Quæsitæque nocent artes cessere magistri Phyllirides Chiron, Amithaoniúsq; Melãpus.

Amitinenses, populi. Plin.3.5.62.

Amitóscuta, regio Arabiæ. Plin. lib.6. cap.25.

Amitrochates,

Amitrochates, rex Nidorũ, Cæl.Rhod.li.18.ca.9.
Amma, ciuitas in tribu Aser.Iosſ.19.
Ammana. Vide PHILADELPHIA.
Ammanethus, insula Plin.6.28.37.
Ammanitæ, genus Nabathæorum Arabum, Iosepho, ab Ammano filio Loti. In vetere Testamento Ammonitæ vocantur.
Ammáum, nomen ciuitatis, 1. Machab.9.
Ammianus, poëta quidam celebris, cuius meminit Cæl.Rhod.lib.17.cap.18. refértque ex eo distichon quoddam, cuius hic sensus est: Facilius multò esse, coruos reperisse albos, volantésque testudines, quàm rhetorem ex Cappadocia vitæ probioris.
Ammiel, pater Bethsua, matris Salomonis, 1. Paralip.3. quæ & Bethsabee dicta est. Filius item Gemalli, Num.13. Pater Machi de Lodebar, 2. Reg.9.1. Paral.26.
Ammisadai, pater Ahiezer, principis tribus Dan. Num.1.
Ammiud, pater Elisama, principis tribus Ephraim, Num.1. Pater Samuelis principis tribus Simeõ, Numer.34. Pater Tholomai, 2.Reg.13. 1.Paral.9.
Ammon, alij Hammon, dicitur Iupiter in specie arietis, sicut colebatur in Libya: quòd sitienti Libero patri in Arabiæ desertis, Iouémque imploranti, apparuerit in formam arietis, qui terram concutiens pedibus, fontem ostenderit. Quamobrem templo illic ædificato, Ioui Ammoni, hoc est, arenario consecrauit. Græci enim ἄμμον, arenam vocant. De quo fusius Perottus. Et de Ammoniis delubro. Plinius lib.6.cap.29. Ammonis oraculum vbi, Plin. libro 5.cap.5. Lucanus lib.9.

Quamuis Æthiopũ populis, Arabúmque beatis
Gentibus ac Indis, vnus sit Iupiter Ammon.

Sunt qui dicant lingua Aegyptia Ammon Iouem dici, hinc corrupto nomine Ammonem vocitatum. Alij tradunt Ammonem dictum ab Ammone, quondam pastore, qui primus illic templum ædificauit. Huius meminere Suidas & Aristophanes ἐν ὄρνισιν.
Ammon, pugil cæstibus, de quo Ouid.5.Met. Hinc gemini fratres Broteáque & cæstibus Ammon Inuicti, vinci si possent cæstibus enses.
Ammon, Tritonis filius, rex Lybię, pater Dionysij, qui & Bacchus dicitur.
Ammon, XVII. Iudæorum rex, regnauit annis II. Qui dum imitaretur opera patris, quæ ille in iuuentute præsumpserat, dolum passus à suis, in domo peremptus est. Ioseph. lib.10.cap.4.4. Reg.21.
Ammon, & Ammonaria, apud Alexandriam sub Decio martyrio coronati sunt: quorum Ammon ex militibus fuit: Ammonaria ex nobilibus matronis. Euseb.libro 6.cap.29. & sequentibus.
Ammon, Genes.19. filius Lot ex filia sua minore.

[Ammon, Tabenensium præsul, & monachus, circiter tria discipulorum millia habuit. Sozom. lib.8.cap.1.hist.trip.]
Ammonethus, insula Arabiæ, Plin.lib.6.cap.28.
Ammonia, mediterranea pars Libyæ, & tota Libya ab Ammone. Steph. Vide PARETONIVM.
Ammoniacus, a, um, ab Ammonia ciuitate, quæ & Paretonium dicitur Straboni lib.17. vt Ammonacum sal.
Ammonius Alexandrinus, summus Philosophus, præceptor Origenis, vt ait Porphyrius libro 3. contra Christianos. A puero Christianus fuit: postquam autem ad maturam ætatem peruenit, sese ad philosophiam cõuertit, deserta fide. Euseb.lib.6. historiæ, ait Ammonium fidem Christianam cum philosophicis studiis integrã illibatámque seruasse vsque ad extremum.
Ammónius Hernæus Aegyptius, Ioannis Grammatici præceptor, quem habuisse asinum sapiẽtiæ auditorem dicunt: rem sane prodigiosam, sed quam memoriæ prodidit Suidas.
[Ammónius monachus, ad Episcopatum tractus, atque diffugiens, dextram sibi amputauit auriculam, vt mutilo corpore ordinationis opus effugeret. Cúmque posteriori tempore etiam Euagrius à Theophilo Alexandrino pontifice ad Episcopatum vocatus, nihil amputans de corpore suo fugisset, veniens ad Ammonium cum ioco dixit, Malè eum fecisse, aurem amputando, ac de eo reum existere. Ad quem Ammonius, Tu, inquit, Euagri, ignoras te puniendum esse, quòd abscideris linguam? Socrat.lib. 8.cap.1.hist.trip.]
Ammóthea, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, vt placet Hesiod. in Theogonia: ita dicta ἀπὸ τῆ ἄμμου καὶ θέειν, quasi per arenam discurrẽs.
Ammysus, fluuius Cretæ.
Ammon, primogenitus Dauid, ex Achinoam vxore, 2.Reg.3. Filius Simeonis, 1.Paral.4.
Amnus, insulæ Dolicæ in Arabia fluuius. Plin.lib. 6.cap.28.37.
Amnus, Thuscorum rex, regnauit annis XXV.
Amnysus, vrbs Cretæ: vnde Nymphæ Amnysiades. Steph.
Amœbeas, citharœdus fuit castissimus, qui vxorẽ nunquam attigit.
Amolbus, ciuitas Magnetum, & alia Macedoniæ, Steph.
Amométi de Seribus, lib.Plin.6.17.24. id est, Scythiæ Asiaticæ populis.
Amomius, vir nobilis, cuius tanta fuit abstinentia, vt nunquam nisi panem assum ederit, nunquam iratus, nunquam mentitus fuerit.
Amon, filius Manasse, rex Iuda. 4.Reg. 21.1.Par. 3. 2.Para.33. Iere.1.25. Sopho.1. Matth.1. Princeps item Samarię ciuitatis. 3.Reg.22.2.Par.18. Tertius quidam, de quo Nehem.7.
Amôna, vrbs in terra Israel versus mare mortuum, quod est in parte Orientali Iudææ, iuxta

quam Gog sepultus iacet, Ezechiel. 39.

Amordei, populi, Plin. lib. 6. cap. 17. videntur iidem qui supra Amardi: placet primas duas syllabas per a scribi.

Amórges, ex Larij ducibus vnus, qui in Caria occiderunt. Herodo. lib. 5. In eas insidias Persę noctu incidétes, obtruncati sunt cum ducibus suis Daurise & Amorge & Sisamace, nec non Myrse Gygis filio.

Amórgos, insula vna ex Cycladibus, Straboni. Vide Stephanum & Plinium 4.12.88.

Amorrhæi, populi quidam qui Libanum montem à tergo Phœnicis tenent. Alij Galaad montem, inter flumina Iacob & Arnonem. Alij montanam Pharan inter Sina & Cades-barne occupabant, Gen. 15.

Amorrhæus, filius Chanaan. Gen. 10.

Amorois, fluuius. Plin. 4.12.145.

Amos, pater Isaiæ prophetæ. Isa. 1.

Amos, Propheta vnus ex duodecim, cuius prophetia extat.

Amos Ægyptius, pater fuit Clinomachorum, quos ore aperto mensæ iubebat accumbere, ne parcè comedentium virtus appareret.

Amosa, ciuitas tribus Beniamin, Iosu. 18.

Amos Syrach, Iudæorũ dux, regnauit annis XIIII. Cuius fuit tanta castitas, vt cum vxore nunquã fuerit congressus, sed eidem amorem virginitatis in animum induxerit.

Amôsis, Aegyptiorum rex, regnauit annis XXV. Euseb.

Ampe, ciuitas ad mare rubrum. Steph. & Herodo. lib. 6. Gentile est Ampæus.

Ampêla, oppidum Cretæ. Plin. 4.12.34.

Ampeloéssa, oppidum in Decapolitana regione, quæ Syriæ proxima est, authore Plin. 5.18.16.

Ampelos, insula seu promontorium, Straboni: in Samo, ex aduerso Drépani montis Icarij. Sed & iuga omnia quæ totam Samum faciunt montosam, eodem nomine vocant.

Ampelos, ciuitas Cretæ, Ptol. Macedoniæ oppidum, Plin. 4.10.17. Ciuitas Liguriæ, Stephano: item promõtorium & portus Sami & Cyrenes.

Ampelos, Bacchi amasius, Ouid. 3. Fast.

Ampelon, intonsum Satyro Nymphâque creatum
Fertur in Ismariis Bachus amasse iugis.

Ampelusia, promontorium Africæ in Mauritania. Ampelusiam (inquit Pomp. Mela) Græci, Afri aliter, sed idem significante vocabulo appelant. In eo est specus Herculi sacer. Plin. 5.1.2. Promontorium Oceani occidui extimum Ampelusia nominatur à Græcis. Est autem situm in Mauritania, vltra Herculis columnas, vbi quondam Lusa & Cocta fuere oppida: postea Tingi, à quo Tingitana Mauritania dicta.

Amphaliei. Vide PARAVAEI.

Amphane, vrbs Dorica. Steph.

Amphapália, locus Cretæ, Strabo.

Amphaxites, qui circa Axium fluuium habitat. Steph.

Amphe, vna Cycladum. Vide CASOS.

Amphéa, vrbs Messenæ. Steph.

Amphiala oppidum Atticæ, Straboni.

Amphiarâi balnea, locus est Atticæ, vt ait Stephanus in ἅρμα.

Amphiaraus, Oiclei filius, à quo Oiclides dictus, & maritus Eriphyles, Græcus vates, quem Adrastus rex secum ad bellum Thebanum ducere voluit: sed ille præsciens se illinc non rediturũ, latuit: & cùm diu inueniri non posset, tandem ab Eriphyle vxore sua aureo monili ab Adrasto rege corrupta, productus est: atque ita proficisci coactus, primo die quo ad Thebas venit, hiatu terræ absorptus est. filios habuit Tiburtum, Coratam, & Catillum. Ouid.

Notus homo mersis Amphiaraus equis.

Huius meminit Statius lib. 1. Thebaidos,

Non tu ipse pater, non docte futuri
Amphiaraë vides. Steph. in ἅρμα.

[Amphiaraus vnà cum curru absorptus est, hoc modo. Cum duces, qui Polinicem secuti sunt, conuiuium agerent, quædam aquila descendés, telum Amphiarai in sublime tulit, moxque demisit: id autem humi fixum, est in laurum versum: quo in loco cùm postridie dimicaret Amphiaraus, vna cùm curru absorptus est ibique oppidum hac etiam ætate vocatur harma, id est currus. Plut. in Parall.]

Amphias Tharsius fuit, qui ex infima sorte ad summas opes euectus, quum amicum tanquam degenerem multis probris affecisset, tandem velut resipiscens subiecit: Sed & nos ex iisdem seminibus sumus. Quæ vox ab astantibus summa lætitia est excepta.

Amphigenia, vrbs Messeniæ vel Masticiæ. Steph.

Amphiro, Hesiodo in Theogonia, fuit Nympha Oceani filia.

Amphícrates, quidam historiographus qui libros De viris illustribus scripsit, Cæl. Rhod. lib. 13.

Amphictyon, Deucalionis filius, post Cranaum Atticæ imperauit: huius inuentum ferunt somniorum & portentorum interpretationem.

Amphíctyon, Heleni filius, amplissimum illud Græciæ consilium instituit, quod Amphictyonicum est appellatum. Dionys. Halicarnass. lib. 14. Constabat autem ex septem Græciæ ciuitatibus. Strabo lib. 9. Cui consilio qui præerant, Amphictyones vocabantur. vnde decreta Amphictyonum citat Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. Hinc etiam dictæ leges Amphictyonicæ, quibus ad concordiam excolendam inuitabantur. Bud. in Annotat prioribus, & Erasmus in Chiliadibus. Hic primus aquam vino miscuit, quo nomine frugi homines sunt visi quos meraca prius incuruabat potio. Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 15.

Amphidamas, Busiridis filius, quem Hercules vnà cum

vnà cum patre hoſpites immolante interfecit.

Amphidoli, ciuitas Triphyliæ. Steph.

Amphigenia, ciuitas, cuius meminit Statius 4. Thebaidos. 36.

Huic parere dati, quos fertilis Amphigenia,
Planáque Miſſena, montanáque nutrit Ithone.

Meminit & Homerus.

Amphilochium, oppidum. Plin. 4. 1. 15.

Amphilochus, filius Amphiarai & Eriphyles, rex & augur apud Græcos. Mirandula in Hymnis, Amphilochi aut monitus adiit malè ſana nefaſtos. Hom. in Odyſ. Vide AMPHIMACHVS.

Amphilocus, Athenienſis philoſophus, & agriculturæ ſcriptor. Varro lib. 1. De re ruſt.

Amphilochi, aut Amphilochici, ex Argo Amphilochico oriundi. Steph.

Amphilyſus, fluuius, ab Aſſoro monte Sami fluit. Steph.

Amphilytus, Acarnanus ariolus Herodoto lib. 1.

Hic diuina pompa fungens ſic vaticinatus eſt.
Eſt nummus proiectus, item ſunt retia tanta:
Nocte meant thynni claro ſub ſidere lunæ.

Amphímachus, Amphiarai & Eriphyles filius, quẽ Homerus cum aliis Græcorũ ducibus Troiam veniſſe ſcribit. Vide AMPHILOCHVS.

Amphinome, Nympha à circumpaſcendo, quod proprium eſt aquarum, quæ ripas & littora circunquaque depaſcunt.

Amphímalis, ſinus Cretæ inſulæ Ptol. hodie S. Nicolatus vocatur. Steph.

Amphimalium, vel Amphimala, ciuitas eſt Cretę, Plinius 4. 12. 33.

Amphimedon, Libycus quidam, qui in aula Cephei regis, aduerſus Perſeum pugnãs occiſus eſt. Ouid. 5 Metam.

Amphinomus & Anapius Siculi fratres, quum Ætnæ incendio Latana vrbs, & omnia propè Siciliæ loca deflagrarent, parentes humeris impoſitos periculo ſubduxerunt. Silius: Tum Latane nimium ardenti vicina Typhæo, Et glomeraſſe pios quondam celeberrima fratres Autores Ætnæ Amphinomus fratérque pari ſub munere fortes. Quin iam vicinis ſtreperent incendia teſtis, Accipiũt pigrúmque patrem, matrémque ſenilem.

Amphion, filius Iouis ex Antiope Nictei filia, quę cùm Lyco regi nupſiſſet, ab Epapho (vt apud Hyginum legitur) aut certe Epopeo (vt in Corinthiacis habet Pauſanias) per dolum eſt conſtuprata: qua re cognita, Lycus vxorem repudiauit: quam Iupiter iam viduam compreſſit, ex quo & grauida effecta eſt. Id ſentiens Dirce, cum qua ſecundas nuptias Lycus contraxerat, ſuſpicata eſt virum clàm cum Antiope conſueſcere: eámque ob cauſam famulis imperauit, vt carceri eam includerent. Verùm inſtante iam tempore partus, Iouis miſeratione ſoluta eſt, & in Citheronem montem confugit: ibíque partus dolore correpta, cùm idoneum pariendi locum quæreret, in biuio gemellos edidit: quos paſtores pro ſuis educarunt, & alterum quidem Zethum appellarunt, ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον: alterum autem Amphionem, ὅτι ἐν διόδῳ ἡ ὁπὴ ἀμφὶ ὁδὸν μήτηρ αὐτὸν ἔτεκεν. Hi poſtea adulti, cognitis iniuriis, quibus matrem ſuam affecerat Dirce, tauri indomiti caudæ eam alligarunt, tauróque per loca aſpera agitato, diris eam cruciatibus laniarunt, donec eius miſertus Bacchus in fontem ſui nominis eam commutauit. Fuit autem Amphion muſicus tam inſignis, vt teſtudinem à Mercurio dicatur accepiſſe, eiúſque ſono ſaxa ad vrbis Thebanæ conſtructionem attraxiſſe. Horat. in Arte poëtica,

Dictus & Amphion Thebanæ conditor arcis
Saxa mouere ſono teſtudinis, & prece blanda.

Sepultus eſt vnà cum fratre ſuo Zetho in Itharæa vrbe Bœotiæ, Steph. De Amphione lib. 1. Apollonius Rhodius in Argonauticis. Eum autem mouiſſe ſaxa ſcribit Albericus, nihil aliud fuiſſe, quàm melliflua oratione ſuaſiſſe ignaris atque rudibus hominibus, & ſparſim degentibus, vt in vnum conuenirent, & ciuiliter viuerent, & in defenſionem publicam ciuitatem mœnibus circundarent. Quòd autem à Mercurio citharam ſuſceperit, id ſignificat eum eloquentiſſimum fuiſſe. Ex Bocat.

Amphion, filius Iaſij, regnauit (vt dicit Leontius) Orchomeno Minyceo & in Pylo, vocatus alio nomine Argus, cui vnica fuit filia nomine Chloris. Bocatius.

Amphipolis, ciuitas, Thraciam Macedoniæ iungens, dicta quòd eam Strymon amnis circunfluat. Vide Steph. & Plin. 4. 10. 23. & 5. 14. 10. & 10. 8. 8. Macedoniæ vel Thraciæ ciuitas, vel potius inter Thraciam Macedoniámque ſita, Philippo Macedoni & Athenienſibus bellorum cauſam dedit, quam Braſides Lacedæmoniorũ dux bello Peloponneſiaco occupauit. Thucydides. Eſt & ciuitas Syriæ iuxta Euphratem, à Seleuco condita: Syri Turmedam vocant.

Amphiroë, Nympha, ab vndecunque fluendo.

Amphiſa, fluuius in Phocide.

Amphisbæna, ſiue Amphiſibæna, ſerpentis nomẽ, in Libyæ deſertis naſcentis, duo habentis capita, quorum alterum loco ſuo eſt, alterum loco quo cauda eſt: quæ cauſa eſt vt capite vtrinque venenum fundente, ſerpat tractibus circulari bus. Plin. lib. 20. cap. 20. & 8. cap. 13. Solin. cap. 40. Lucanus,

Et grauis in geminum ſurgens caput Amphiſibæna.

Amphiſcij vocantur ij qui ſub ęquinoctiali circulo habitant, eo quòd quadruplici verberētur vmbra: nam ſole exiſtente in alterutro punctorum æquinoctialium, id eſt in principio Arietis aut Libræ, vmbra eorum matutina iacitur verſus occidentem, veſpertina verſus orien-

tem.Sole autem Cancrum aliquódve ex cætcris signis septentrionalibus perambulante, vmbram habet australem: contra verò septentrionalem Sole sub Capricorno aliquóve alio australium signorum iter faciente. Cælius Rho. lib.24.cap.17.hos Antiscios vocat.

Amphissa, vrbs Locrorum, qui Ozolæ dicuntur, ita dicta,teste Stephano,quòd vndique montibus cingatur:vel ab Amphissa,Macaris & Apollinis filia.Hermol.in Plinium lib.39.cap.3.Lucan.lib.3.Phocaicas Amphissa manus,scopulosáque Cyrrha. hinc

Amphissęi,qui Delphicum templum diripuerunt, vt est videre apud Demosthenem in oratione pro Ctesiphonte.

Amphissene, regio minoris Armeniæ. Steph. ex Strabone.

Amphistides, vir quidam qui tãtæ fuit stultitiæ vt ignoraret vtrum ex parente esset prognatus.

Amphistenes,vir Lacedæmonius, qui cùm Dianæ sacra faceret,in furorem est conuersus, Pausan. lib.3.

Amphistos,puella, Tortellius.

Amphistratus,Amphistus.Vide TELCHIVS.

Amphitheatrum, locus Athenis spectaculorum gratia, forma rotunda, & veluti ex duobus constans theatris, vnde Amphitheatri nomen impositum. Theatrum autem,Hemicycli specie cõstructum erat,ἀπὸ τοῦ θεῶμαι, quod est video, appellatum. Consuetudo eius à Græcis sumpta est. Nam quum agrorum cultores feriatis diebus sacra diuersis numinibus per agros celebrarent, Athenienses hoc in vrbanum spectaculum transtulerunt, Theatrum Græco vocabulo appellantes:quòd eò conueniens turba,è longinquo sine aliquo impedimento spectaret. Hunc morem postea Romani, vt pleraque alia,in vrbem transtulerunt. Sipontin. Martialis,

Omnis Cæsareo cedat labor Amphitheatrò.

Hinc ludi Amphitheatrales,qui in Amphitheatro fiebant.

Amphithoe,Nympha à cursitando dicta.

Amphitheus,Thebanorum dux,qui bello Græciæ Lacedæmonios implicauit, Plu. in Lysandro,& Pausſ. libro 3.

Amphitryon, III. Atheniensium rex, regnauit annis x.cuius ætate templum Delij constructũ est ab Erisistone filio Cecropis.Euseb.

Amphitrite, Nerei vel Oceani & Doridis filia, Neptuni vxor, cuius nuptias cùm à principio fugeret, virginitatem seruare cupiens, misit ad eam Neptunus Delphinum, qui per varia loca quæsitam tandem ad radices Atlantis montis inuenit, & vt Neptuno iungeretur, persuasit. Hinc à poëtis maris dea fingitur, ex qua natus est Triton, vt canit Hesiodus. Sumitur interdum pro ipso mari.Ouid.

-nec brachia longo

Margine terrarum porrexerat Amphitrite.

Dicta παρὰ τὸ ἀμφιτρίβειν τὴν γῆν, hoc est, quòd mare terram circunquaque atterat, vel ἀπὸ τοῦ τρεῖν quod est terere. Mare enim circum se nauigantes pereundi terrore insequitur.Hesiodus in Theogonia.

Amphitrope,pars Antiochidis tribus.Steph.

Amphitrix,vxor Neptuni.

Amphitryo, princeps Thebanus,Alcei & Alcmenæ filius, Herculis matrem duxit: cui illa hac conditione nupsit, vt mortem fratris sui à Telebois occisi, vlcisceretur. In qua expeditione Iupiter imagine eius assumpta, toto trinoctio cum ea concubuit: quæ quanuis antea ex viro grauida esset, insuper tamen ex Ioue concepit, eodémque tempore Ioui Herculem, Amphitryoni Iphiclum peperit. Hinc Amphitryoniades patronymicum, & per epenthesim Amphitryonides,quo Poëtę vtũtur pro Hercule, Amphitryonis reuera filio: quanuis ob rerum gestarum magnitudinem nonnulli originem eius ad Iouem retulerint. Virg. Æneid.8.

Interea cùm iã stabulis saturata moueret

Amphitryoniades armenta.

Amphitus & Telechius,Castoris & Pollucis aurigæ, à quibus Heniochorum ortum habuisse constat Plin.lib.6.& Strabo.

Amphrysus, fluuius Thessaliæ vel Magnesiæ, iuxta quem Apollo pauit armenta regis Admeti. Lucanus,

-flumine puro

Irrigat Amphrysus famulantis pascua Phœbi.

Virgilius in Georgicis,

-& memorande canemus

Pastor ab Amphryso. Alius est in Phrygia eiusdem nominis,reddens mulierés steriles. Pli. lib.31.cap.2.Hinc Amphrysiacus.Papin.

-Amphrysiaco pastor de gramine carpsi.

Est & nomen duarum vrbium.Steph.

Phocidis vrbē facit AMBRISVS. Et Amphrysia vates,pro Sibylla,id est Apollinea.

Virg.lib.6.Æneidos.

Amprácia,eadem quæ Ambracia suprà.

Ampre,oppidum.Plin.6.28.66.

Ampreutelázi,populi.Plin.6.4.

Ampsa, castellum in Numidia. Pomponius Mela libro.1.

Ampsaga, fluuius Numidiæ. Plinius 5. 2. 17.19. & 5.3.1.

Ampsalis,ciuitas Sarmatiæ in Asia,Ptolemæo.

Amphyx,nomen viri proprium. Ouidius 12.Metamorphoseos.Ampyca quid referam,qui quadrupedantis Oëcli Fixit in aduerso cornum sine cuspide vultu?

Ampycides, Mopsus Ampyci filius. Ouid. 8. Metamorph.

Ampycidésque sagax, & adhuc à coniuge tutus Oeclides.Et lib.12.

Ampycus, Tytanoros filius, qui ex Chloride (ait Apollo-

Apollonij commentarius) Mopſum augurem ſuſcepit, à quo Ampycides appellatur. Ouid. 12. Metamorph.

Nec tu credideris tantum ceciniſſe futura
Ampyciden Mopſum.

Ampyx, Patrenſis nobilis Pelidis filius. Pauſan. lib. 3.

Amram, filius Caath, filij Leui. Exod. 6. 1. Par. 6. 23

Amri, Pater Zacchur, Nehem. 3.

Amri, Princeps militiæ ſuper Iſrael, rex tandem cōſtitutus, regnauit annis XII. 3. Reg. 16. Mach. 6. Pater Athaliæ, matris Ochoziæ, filij Ioram, 4. Reg. 8. Filius Bechor, filij Beniamin, filij Iacob, 1. Paral. 7.

Amraphel, rex Sennaar. Gen. 14.

Amſaga. Vide AMPSAGA.

Amſanctus, locus in medio Italiæ apud Hirpinos, ſulphureas habens aquas, quæ quòd vndique ſyluis anguſtiíſque clauſæ ſint, tam peſtilentem emittunt odorem, vt propius accedentes eò necentur. Hic factus eſt locus fabulæ, in Amſancti vallibus inferorū ſpiraculum eſſe. Cic. 1. de Diuin. Quid enim non videmus, quàm ſint varia terrarum genera: ex quibus & mortifera quædam pars eſt, vt & Amſancti in Hirpinis, & in Aſia Plutonia, quæ vidimus? Virg. Æn. 7. Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis Nobilis, & fama multis memoratus in oris, Amſancti valles, &c.

Amthar, nomen loci in tribu Zabulon, Ioſ. 19.

Amulius, rex Albanorum, Proce filius, Numitoris frater natu minor, quē imperio pepulit, filiúmque eius Lauſum necauit: filiam vero Italiam Veſtę ſacerdotem fecit, vt ſpem ſobolis auferret. Liu. lib. 1. ab vrbe condita. Hanc Mars compreſſit, vnde nati Remus & Romulus: quos cum matre æmulius præcipitari iuſſit in Tyberim. Hos Fauſtulus paſtor reperit, vxoríque ſuæ accę Laurentiæ meretrici alendos tradidit. Seruius. Occiſus fuit à Rhemo & Romulo gladiatoribus, & regnum auo Numitori reſtitutū. Diuerſimodè à diuerſis hæc fabula narratur, præſertim ab Euſebio, Plutarcho in Romulo, Tito Liuio lib. 1. Deca 1. Dionyſ. lib. 1. & Eutrop. etiam lib. 1.

Amulius, pictor nobilis, qui Mineruam depinxit, quę ſpectantem ſpectabat quacunque aſpiceretur. Plin. lib. 35.

Amus, ciuitas Cariæ, ἄμος, Steph.

Amxyrus, quaſi abſque raſura, cognomen Iouis: nam Iupiter imberbis colebatur à Campanis. ab α, & ξυρεύω. Vide ANXVR.

Amycla, vna è filiabus Niobes, quam tradit Pauſanias cum Melibœa ſorore ſeruatam, implorata Latonæ venia. Homerus tamen omnes interiiſſe tradit. Hermol. in Plin. lib. 36. cap. 5.

Amurates, Turcarum rex fuit, qui imperium Turcicum multis oppidis, ciuitatibus & prouinciis occupatis longè latéque propagauit anno Domini 1426.

Amyclas, Lacedæmonis filius, Cretenſis. Stephanus.

Amyclæ, Laconiæ ciuitas, Tyndari regia, in qua Caſtor & Pollux educati ſunt. Vnde Virg.
Talis Amyclei domitus Pollucis habenis
Cyllarus, &c. Vide Seruium.

Amyclæ, in Italia inter Caietam & Tarracinam, à Laconibus Caſtoris & Pollucis comitibus conditæ, & ab Amyclis Laconiæ ſic appellatæ: cuius cùm ciues ſecundum Pythagoream ſectā, ab eſu carnium & animalium cæde abſtinerēt, ſerpentéſque ex vicinis paludibus natas occidere nefas putarent, ab iiſdem ſunt interempti. Sed cùm frequenter hoſtium aduentus falsò nunciaretur, legibus cautum eſt, ne quis porrò hanc famam ſpargeret: Vnde poſtea ex improuiſo captæ ſunt Amyclæ: Hinc prouerbium, Loqui volo: nam ſcio Amyclas tacendo periiſſe. de Amyclis oppido, vnde etiā Tacitæ dictæ. Virg. Et tacitis regnauit Amyclis, Plin. 4. 5. 18. & 3. 5. 9. 4. & cap. 29. 8. 3.

Amyclęi coloniam miſerunt in Cretam. Onych.

Amyclæum, ciuitas in Creta, & portus. Steph.

Amyclæus, ſtatuarius, Pauſa. lib. 5.

Amyclas, nauta, à quo Cæſar tempore belli ciuilis in Italiam vectus eſt. Lucan. lib. 5.
-Molli conſurgit Amyclas.
Quem dabat alga toro.

Amyclon, vrbs Macedoniæ ſeu Pæoniæ, nō lōgè ab Actio fluuio, Troianis auxilium mittēs. Homer. Iliad. 2. Abydō, legendū puto. Vide Steph.

Amycus, Neptuni & Melies Nymphæ filius, Bebryciorum rex, qui eam conſuetudinem habuit, vt aduenas in Bebrycium nemus ad cæſtium certamen prouocaret, & inciliis circunuentos ibidem interficeret. Cùm itaque Argonautæ illuc veniſſent, Pollux ab eodem ad certamen prouocatus, cognitis inſidiis, ſocios conuocauit, & ab iis adiutus, Amycum interfecit. Virg. 5. Æneid. -qui ſe
Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat.

Amyci portus in Ponto. Plin. lib. 16. cap. 44. Amyco Bebrycū rege interfecto clarus. Eius tumulus à ſupremo die lauro tegitur, quam inſanam vocant: quoniam ſi quid ex ea decerptum inferatur nauibus, iurgia fiant donec abiiciatur. Apollonius poëta ſcribit hunc Amycum à Caſtore & Polluce comitibus Herculis interfectum: quamobrem Lycus Daſcyli, qui eius loci rex erat filius, ſacellum eis dedicauit. Hermol. in Plinij locum ſuprà citatum.

Amycus, Centaurus, Ixionis & Nubis filius. Ouid. 12. Metamorph.
Primus Ophionydes Amycus penetralia donis
Haud veritus ſpoliare ſuis.

Amycus, Æneæ comes. Virg. lib. 9.
-inde ferarum
Vaſtatorem Amycum, &c.

Amydon, ciuitas Pęoniæ, de qua auxilia missa fuerunt Troianis. Iuuenal. satyr. 3.

-Et hic Amydone relicta. De Amydone colonia, Plin. 6.28.70. Apud Steph. acuitur vltima. Vide AMYCLON.

Amylia, regio Italiæ. Vide AEMYLIA.

Amymni, populi Epiri. Steph.

Amymone, Danai regis filia, vna ex quinquaginta sororibus: quæ dum se in syluis iaculando exerceret, Satyrum percussit imprudens, qui impetu in eam facto, vim ei voluit inferre. Quapropter implorato Neptuni auxilio, ab eo passa est, quod à Satyro formidarat. Itaque prægnans facta Nauplium peperit. Hanc in Smaragdo Alexander sculpi voluit, Strabo. lib. 8. Est & Amymone, fons apud Plin. 4.5.2.6. in Achaia.

Amymone, fons apud Argos iuxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens. Fertur enim Neptunus ab Amymone imploratus, tridentem in Satyrum emisisse: illum verò leui corporis declinatione ictum euitasse, tridentémque in petra hæsisse: quem cùm inde Neptuni iussu euulsisset Amymone, fons limpidissimus subsecutus est. hunc Neptunus à nomine adamatæ puellæ Amymonem appellauit. Plin. lib. 4. cap. 5. Strab. lib. 8. Alij Amymonem dicunt tædio vitæ affectam, in fontem sui nominis fuisse conuersam. Amymon, Græciæ fluuius ab eadem sic dictus.

Amynæ, teste Macrobio lib. 3. Satur. loca, vbi postea Falernum. Vnde Amyneæ vites. Virgil. 2. Georg. Sunt & Amyneæ vites firmissima vina. Vide AMYNEO.

Amyntas, Alexandrum, Perdiccā, & Philippum, Alexandri Magni patrem, ex posteriore autem Archelaum, Archidæum, & Menelaum genuit: sed Philippus amoris erga fratres oblitus, eos trucidauit, atque ita patri in regno successit.

Amyntas, pater Philippi Macedonis. Est item pastoris nomen apud Theocrit. & Virgil.

Amyntas, XIX. Assyriorū rex, regnauit ann. XLV.

Amyntas, IX. Macedonum rex, regnauit annis L.

Amyntas, XVI. Macedonū rex, regnauit annis VI.

Amyntas, XVIII. Macedonū rex, regnauit annis XIX.

Amyntæ, populi Thesprotiæ. Steph.

Amyntor, Homer. Iliad. 2. Phœnicis pater. Ouid. Venerunt ad te Telamone & Amyntore nati.

Amyntor, vnus ex filiis Ægypti, à Damone vxore Danai filia prima nocte interemptus. Hyginus in fabulis poëticis.

Amyntor, Dolopum rector. Ouid. 12. Metamor. Quem Dolopum rector bello superatus Amyntor.

Amyrgium, campus Sacarum. Steph.

Amyras. Vide IOLCVS.

Amyrum, Thessaliæ oppidum. Steph.

Amysum, oppidum, Plin. 6.9.12. Vide AMISON.

Amythàon, Crethei filius, ex Tyro susceptus, homo bellicosissimus, habitus inter nobiliores medicos, ex Dorype coniuge Melampum genuit. De vtroque, Homer. in Odyss. & Virgil. Georg. 3.

-Amythaoniúsque Melampus.

Amyzon, Plin. 5.29.18.

A N

Ana, vel Anas, Hispaniæ fluuius, Bæticam à Lusitania diuidens, oritur in agro Amitano vel Laminitano Hispaniæ citerioris, & modò in stagna se fundit, modò in angustias se resorbet, & in totum se condit, sæpiúsque nasci gaudet: demum in Atlanticum mare effunditur, vt testantur Strabo & Pomponius, & Plin. 3.1.10. & 4.22.9. vulgò *Gaudiana*.

Ana, pater Oolibama, vxoris Esau. Gen. 36. Filius item Sebeon, filij Seir Horræi, Gene. 36. 1. Paralip. 1.

Ana, nomen idoli. 4. Reg. 18. 19. Isa. 37.

Anaânus, summus sacerdos à Cyrenis constitutus, Ioseph lib. 15. cap. 5.

Anab, nomen ciuitatis siue montis, Ios. 11. 15.

Anabásius, ascensorius. Hieronym. contra Ruffinum: Idcirco Cereales & Anabasij tui per diuersas prouincias cucurrerunt, vt laudes meas legerent?

Anabis, fluuius Hispaniæ apud Ptolemæum.

Anacæa, pars tribus Hippotoontidis. Steph.

Anáce, vrbs Achaiæ. Steph.

Anacharsis, ex Scytharum genere, sapientiæ admirandæ: quod mirum visum est, quum inter hos solus fuerit doctus & Philosophus repertus. Vnde prouerbium de raris hominibus, Anacharsis inter Scythas. Floruit Solonis temporibus. Cuius imaginibus inscriptum est, Lingua, ventre, pudendis abstinendū esse. Plinius tradidit Anacharsim inuenisse rotam figuli, cuius circuitu vasa formantur. Ibat nudis pedibus, dormiebat in terra, & famem pro pulmento habebat. Hic leges aranearum telis quam simillimas esse dicebat. Interrogatus autem quo pacto abstemius fieret: respondit, Si ebriosorum motus sibi ante oculos ponat. Pecuniam, fastúmque contempsit. Cic. lib. 5. Tuscul. quæstio. Is dum Atheniensium leges apud suos introducere conatur, vt patriæ consuleret, à fratre, eius loci rege sagitta confossus est. Author Laërtius.

Anachis, vnus ex Laribus diis apud Ægyptios: hi enim quatuor esse Lares opinabantur. Dymonem, Tychin, Heroem, & Anachim, quos putabant, simulátque in lucem editus esset homo, illius peruigilem curam agere, Alex. ab Alex. lib. 6.

[Anacletus, quintus à D. Petro Romæ summum Pontificatum tenuit: barbam & comam ne præsul, néve clerici nutrirent, ex Mosis instituto, & secundum Apostoli præceptum, primus

mus vetuit: fuit & eiusdem institutum, vt Episcopus à tribus ordinaretur Episcopis: sacerdos verò ab vno tantùm, cui subesset, Episcopo, vt ait Gratianus.]

Anastis, terræ filius, Pauſ.lib.1.

Anácreon, poëta Lyricus, ex Teio Ioniæ ciuitate, vt scriptis, ita & toto vitæ genere supra modum lasciuus. Amauit inter cæteros puerum nomine Batyllum, insigni pulchritudine spectabilem, & Megistheum. Horat.

Non aliter Samio dicunt arsisse Batyllo
Anacreonta Teium.

Periit strangulatus acino vuæ passæ, vt tradit Plin. lib. 7. ca. 7. In honore fuit apud Polycratem Samiorum regem, cuius etiam puerum Smeridem dilexit. Aelianus. Huius poëma totum amatorium est, vt scribit Cicero, & lasciuiæ plenum.

Anactória, Acarnaniæ ciuitas, Corinthiorum colonia, Steph. Plin. 4.1.9 & 5.29.31.

Anactória, ciuitas Molossorum in Epiro, & insula quæ postea Miletus dicta est. Plin.

Anæa, vrbs Cariæ, à qua Anaiticus, siue Anæiticus: vt Anæiticus lacus contra Samum: vnde Anæus Menelaus, Peripateticæ familiæ, historiarum quoque scriptor egregius. Oppidanos eius loci Thucydides Anaïtas pronuntiat tetrasyllabos. Meminit & Ephorus Anæos, vt nomen vrbi vna Amazonum dederit, quæ Anæa diceretur. Hæc Hermolaus in illud Plinij libro 16. cap.36. Calami probatiores Gnidij, & qui in Asia circa Anaiticum lacum nascuntur.

Anętia, oppidum maioris Armenię quod ab Euphrate alluitur, Plin. lib.5 ca. 24.

Anætis, dea quæ à Lydis colebatur. Strab. libro 5. Anaitis dicta. Hanc deam colunt imprimis Armenij, ita more condito, vt vel nobilitate præstantes, eius ministerio dedissent filias, quæ inibi corporis pudicitia in vulgus data, velut inde augustiores factæ, mox traduntur viris, nemine non coniugia id genus alacriter admittente. Huius deæ numini dicata sunt Sacrarum festa: dies quoque illi sacer, vocatur Sacra. In iis sacris turba virorum & mulierum vino sese ingurgitabat, vel vsque ad stuporem. Celebritatis ratio ex historia est, quòd Cyrus per tumulentiam copias Sacrarum ad internecionem deleuisset in castris, quę differta vino, simulata fuga, reliquisset ipse. Deam hanc sunt qui Dianam interpretantur, quam à Lydis eximiè coli, Herodoto credimus, & Pausaniæ in Laconicis rebus. Sed Strabo etiam ab Armeniis insigniter venerari prodit, præcipuè Zeletica regione. Plinius libr. 33. cap. 4. Strabo lib. 11. & 12. Hermol. in Plinium, & Cęlius lib. 10. ca. 29.

Anaëticus, vel Anaiticus lacus. Plin. 16.37.5.

Anager, fluuius. Vide ANIGRVS.

Anágnia, ciuitas Hernicorum in Latio vbi: Antonius sorore Augusti contempta, & Cleopatra in vxorem ducta, monetam feriri iussit. Virgilius lib. 7.

Quos diues Anagnia pascit, &c.

Anagnini, populi, Plin. 3.5.112.

Anaitis, dea à Lydis colebatur, eiúsque ministerio nobilitate præstantes puellas dedicabant, quæ inibi corporis pudicitiam in vulgus dabāt.

Anaglyrus, par tribus Erechtheidis. Steph.

Anahatath, ciuitas in tribu Issachar, Ios. 19.

Aualitæ, populi. Plin. 9.28.62.

Anámasis, qui & Amasis, Aegyptiorum rex, regnauit annis XLIIII.

Anamæon, adolescens. Mæones à se dictos condidit, & regnauit annos CL.

Anamelech, deus Sepharuaim, 4. Reg. 17.

Anamin, filius Mesraim. Gen. 10.

Ananēlus, summus Iudæorum sacerdos, ab Herode constitutus, ab eodémque mox sacerdotio priuatus.

Anâni, filius Elioenai, filij Naariæ. 1. Para. 3.

Anánia, siue Ananias, nomen vnius ducis regis Oziæ. 2. Paral. 26. Nomen etiam ciuitatis, in qua filij Beniamin habitarunt post Babylonicam captiuitatem, 2. Esd. 11. Nomen item viri cuiusdam, de quo Actor. 5. cuius cor dicitur ingressus satanas, de quo vide Cęl. Rhod. libro 2. cap. 13.

Anânus, Alexandrię Episcopus post Marcum Euangelistam, anno primo Neronis Imperatoris. Euseb. lib. 2. cap. 24.

Anaphe, insula sponte in mari enata, vt scribit Plin. libro 2. cap. 87. & libro 4. cap. 12. Ammianus quoque, Emerserunt, inquit, Delos, & Hiera, & Anaphe, & Rhodus. Dicta Anaphe ab Argaunautis, quia tēpestate laborantibus & intermestri Luna ex insperato comparuisset. Steph.

Anapanoménos, fons. Plin. 2.106.24. In Dodone, inquit, Iouis fons qui sit gelidus, & faces vniuersas extinguat: si extinctę admoueātur, accendit. Item meridie semper deficit, vnde Anapanomenon vocant: mox increscens ad medium nōctis exuperat, ab eo rursus sensui deficit.

Anápias & Amphinomus fratres, de quibus Seneca libro 3. de Benef. Vicēre, inquit, Siculi iuuenes, cum Aetna, maiore vi peragitata, in vrbes, in agros, in magnam insulæ partem effudisset incendium, vexerunt parentes suos: discessisse creditum est ignes, & vtrinque flamma recedente, limitem adapertum, per quam transcurrerent iuuenes, dignissimi qui magna tutò auderent. Meminit Valer. Maximus libro quinto, capite quarto, Anapum vocans. Cælius quoque libro sexto, capite 39. Cyanem Nympham amasse fertur, quæ cùm Plutonem inhibere vellet, ne Proserpinam raperet, ab ipso contempta, in sui nominis fontem, vel secundum alios, in stagnum mutata est, & Anapi iuncta in mare sese exonerat. Ouidius libro

quinto Metamorph.

Præterit & Cyanem, & fontes lenis Anapis.

Ἄναπος, inquit interpres Theocriti, ſic dictus eſt, ὡς ἀνευπόστεος καὶ ὑλικῶν ἔχων ὕδωρ, ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι.

Anápis, Siciliæ fluuius leniter decurrens, decem ſtadiis procul à Syracuſis labitur. Plutarch.

Anariacæ Straboni, Anariaci Plin. ad mare Caſpium adortum incolentes.

Anas, fluuius. Vide ANA, & ANATIS.

Anaſa, oppidum Germaniæ. Plin. lib. 6. cap. 28.

Anáſſus, fluuius. Plin. 3.18.3.

Anaſtáſius, LIII. Imperator, regnauit annis XXVIII.

Anaſtáſius, XLVIII. Imperat. regnauit annum. I. menſes XI. dies XXIIII.

Anaſtáſia, ciuitas in Meſopotamia inexpugnabilis ac pulcherrima, ab Anaſtaſio Imperatore vbi Daria erat, ædificata. Procop. libro I. de bello Perſico.

Anataliôrum regio. Plin. 3.4.14.

Anath, pater Samgar, iudicis Iſraël. Iudic. 3.

Anatha, vrbs quam Arianus Tyron vocat. Steph. Vide AVATHA.

Anathoth, ciuitas quæ tribus miliaribus diſtat à Hieruſalé. Iſa. 10. Ioſ. 22 Ité filius Bechor, filij Beniamin, filij Iacob, I. Paral. 7.

Anatholius, Laodicenſis Epiſcopus philoſophus.

Anathólius, Coſ. Romanus, Valentiniani Augusti v. collega.

Anathólius, alius Conſul, Agapiti collega.

Anathóthia, filius Seſac. I. Paral. 8.

Anatílio, oppidum, Plin. 3.4.23.

Anatílorum, oppidum Galliæ Lugdunenſis. Gal. *Prouins en Brie*.

Anatis, fluuius. Plin. 5.I.33.

Anaua, vrbs Phrygiæ, Steph.

Anauchidas, luctator Philidis filius Eleus, qui victis lucta pueris, & poſtea viris, eſt coronatus. Pauſ. lib. 6.

Anaudóma, oppidum. Plin. 6.29 58.

Anaurus, lenis fluuius in Theſſalia, oriens in Pelio monte: ſic dictus, quòd ex ſe neque auram neque nebulam mittat. Lucan. lib. 6.

Quíque nec humentes, nec rore madentem
Aëra, nec tenues ventos aſpirat Anauros.

De hoc fluuio, vel potius torrente Appollonius poëta in Argon. libro 6. Sunt qui dicant Nilum hoc nomine vocari, quòd ſit ſine aura.

Anáuſis, apud Flac. in Argonaut. procus eſt Medeæ, Alanorum & Heniochorum rex, poſtea à Styro riuali interfectus.

Anaxágoras, Clazomenius philoſophus, Anaximenis diſcipulus, in phyſicis præcellens. Hic non modò generis gloria & diuitiis, verùm animi quoque magnitudine clariſsimus totum patrimonium ſuis ſponte reliquit: & cùm ab eis negligentiæ inſimularetur: Quid ergo, inquit, nónne vos iſta curatis? Mox abſcedens, ad ſpeculandam rerum naturam ſe contulit, ſtudio doctrinarum flagrans, rei & priuatæ & publicæ omninò negligens, & incurioſus adeò, vt cuidam ipſum ita compellanti: Nulláne tibi patriæ cura eſt? dixerit, Mihi verò patriæ cura & quidem ſumma eſt: digitum in cælum intendens. Hic cùm poſt diutinam peregrinationem in patriam rediiſſet, poſſeſsionéſque deſertas vidiſſet: Non eſſem, inquit, ego ſaluus, niſi iſtæ periiſſent. Qui pluris faciens culturam ingenij, quàm prædiorum, famigeratus fuit inter philoſophos. Lampſaci periit. Strozzius pater. Hoc magnanimus ſenſit Anaxagoras. Cuius morientis præclarum dictum refert Cicero libro Tuſculanarum quæſtionum I. De hoc Suidas & Diogenes Laërtius plura. Fuere item eodem nomine alij tres. Primus, de Iſocratis diſciplina veniens ſtatuarius: Alius, cuius meminit Antigonus: Tertius, Grammaticus Zenodoti diſcipulus. Author Diogenes Laërtius.

[Anaxagoras, prædixiſſe cœleſtium literarum ſcientia, quibus diebus ſaxum è ſole eſſet caſurum, fertur: ídque interdiu in Thraciæ parte ad Aegos flumen fuiſſe factum: qui quidem lapis etiam nunc oſtenditur, & magnitudine vehis, id eſt, plauſtri, aduſto colore. Plinius libro ſecundo cap. 58. Lunæ quoque defectum primus monſtraſſe dicitur: vnde Plutarchus in vita Niciæ ita ait: Primus autem, qui lunaris luminis, atque vmbræ cauſam deprehenderit, ac literis mandare auſus fuerit, Anaxagoras fuit. Etenim quòd is antea ignotus eſſet, ex eo probat, quòd cùm Nicias malè geſtis rebus, Siciliam deſerere decreuiſſet, & nocte fortè luna defeciſſet, omnes milites propter rei ignorationem, quam paulò antè Anaxagoras calluerat, turbati, malum aliquod ſibi portendi arbitrati ſunt. Anaxagoras omnium hominum primus, librum ab ſe compoſitum & conſcriptum in lucem prodire, & proferri curauit. Laërtius libro ſecundo. Deum eſſe cenſuit infinitam mentem, quæ per ſeipſam moueretur. Polyd. Verg. lib. I. cap. I. de rer. inuent.]

Anaxagoras, Athenienſis ſtatuarius, Pauſ. lib. 3.

Anaxandrides, Lacedæmoniorum rex, Pauſ. lib. 3.

Anaxandrides, comicus Rhodius, tempore Philippi Macedonis, docuit fabulas I. vicit vna, vt ſcribit Suidas.

Anaxantini, populi Italiæ. Plin. 3.12.2.

Anaxarbáni, populi Ciliciæ, ab eadem vrbe ſic dicti, apud Plin.

Anaxárchus, philoſophus Abderita, ſectator Democriti, habuit inimicum Nicocreontem Cypri tyrannum, à quo comprehenſus, coniectúſque in pilum ptiſanæ, ſiue mortarium ſaxeum, quod Græci ὅλμον vocant, ibíque ferreis malleis contuſus, adeò toleranter pertu-

lit

lit asperrimos illos cruciatus, vt verbum illud memorabile conduplicauerit, Tunde, tunde Anaxarchi follem (aliàs pilam) Anaxarchum enim non tundis. Ad vltimum amputationem linguæ minitante tyranno, protinus dentibus abscissam & commanducatam, in os eius ira patulum conspuisse dicitur. Testes sunt Laërtius, Valerius, Cicero 3. de Natura deorum: & 2. Tuscul. Meminit eius etiam Ouid in Ibin,

Aut vt Anaxarchus pila minuaris in alta.

Floruit autem Anaxarchus Olymp. ex Suida.

Anaxârete, puella Cypria, ex Salamine oppido, forma insignis, & regia stirpe superba: quam cùm Iphis infimæ sortis iuuenis perditissimè adamaret, & ab ea ludibrio haberetur, doloris impatientia sese ad fores eius suspendit: cuius funus cum Anaxarete siccis, immotísque oculis intueretur, in saxum est conuersa, Ouid. Metamorph. 4.

Anáxarus, ciuitas Mediterranea Ciliciæ. Plin.

Anaxénor, citharœdus, quem Tyana ciuitas valde extulit, sed magis M. Antonius, qui quatuor ciuitatum ei tributa legenda tribuit, vt scribit Strabo.

Anaxicrates, Atheniensium rex, Pauf. lib. 3.

Anaxias, ducis Thebanorum nomen apud Pausan. lib. 3.

Anaxilas, poëta comicus, cuius meminit Suid.

Anaxibia, soror Agamemnonis, Pausan. lib. 1.

Anaxilas, Rhegiorum tyrannus, qui vbi nauali prælio Zanclæos vicisset, tantam tyrannidem exercuit, vt suplices etiam factos trucidare, reliquos verò cum vxoribus & liberis vendere iuberet, Pauf. lib. 4.

Anaxilâus Lacedæmonius, cuius meminit Plutarchus in Alcibiade. dixit enim Anaxilaum & Lycurgum à Lacedæmoniis in vincula coniectos, in iudiciúmque vocatos, ac deinde omni supplicio absolutos, è vinculis exiisse.

Anaximánder, Milesius philosophus, Thaletis sodalis, auditor ac successor, primus terræ marísque circuitus descripsit, & sphæram construxit. Laërtius. Præterea cylindri formę esse terram asseruit tantæ profunditatis, vt ad altitudinem profunditas tertia inueniatur. Is infinitatem rerum posuit, qua omnia nascerentur; vt refert Cicero Academicarum quæstionum libro 4. Horologium & Gnomonem inuenit, primus etiam Geographicam tabulam edidit.

Anaxidamus, Euxidami filius. Spartanorum rex, Pauf. lib. 3.

[Anaximander opinatus est, natiuos esse deos longis interuallis orientes, occidentésque. Cicero, & Polyd. Verg. lib. 1. de rer. inuent. Itémque ex aqua terráque calefactis homines exortos esse putauit. ibidem Polyd. Verg. ca. 3. Denique Lacedæmoniis fertur prædixisse, vt vrbem, ac tecta custodirent, quòd instaret terræmotus: ac tum vrbs eorum tota corruit. Pli. lib. 2. cap. 79.]

Anaximenes, philosophus, Emistrati filius, Anaximandri discipulus & successor, eo die obiit, quo Sardis capta fuit. Hic principium rerum aërem opinatus est, quem genere infinitum, qualitatibus finitum aiebat: cuius condensatione ac rarefactione cuncta gigni putauit. Motum verò ab æterno esse dixit: terram ex aëre constipato, primùm omnium actam, latam, magnam, idcirco absque ratione super aërem contineri. Solem, Lunam, cæterásque stellas à terra ortum habere. Aerem infinitum asserebat, eúmque deum statuebat, vt est author Cicero Academic. quæst. lib. 4.

[Anaximenes aëra deum esse statuit. vnde Virg. lib. 2. Georg. Tum pater omnipotens fœcundis imbribus æther, Coniugis in gremium lętæ descendit, & omnes Magnus alit magno commixtus corpore fœtus. Primus horologiũ solarium, in quo vmbilici solis, quem Gnomonem vocant, vmbra horas ostendit, apud Lacedæmonios adinuenit. Plin. lib. 2. ca. 78.]

Anaximenes, sophista, Alexandri Magni tempore vixit, de quo hæc Pausanias lib. 6. Alexander ira percitus cùm Lampsacenis, qui rebus Persicis aduersus Alexandrum fauissent, extrema esset minitatus, Lampsacenum verò habita ratione vxorem & liberorum, ipsius denique patriæ supplicatum Anaximenem amandassent ad Alexandrum, qui & Alexandro & ipsi Philippo notus erat: Alexander autem causa illius aduentus audita, iurasset, vocatis in testimonium diis Græcorum se, quicquid ille petiisset, contrarium facturum: Hac in re (inquit Anaximenes) mihi gratificare ô rex: vendas sub hasta mulieres Lampsacenorum & liberos, totum oppidum solo æques, templa Deorum incendas. Alexander cùm nihil contra dolum, commisci posset, veniam dedit Lampsacenis inuitus.

Anaxini, populi in quarta regione Italiæ, Plin. 3. 72. 2.

Anaxíppus, poëta comicus, tempore Antidoni & Democriti: Poliorcetes.

Anaxitheta Danais, ex Ioue peperit Olenum, Steph.

Anáxius, fluuius per Feltrensem agrum fluens.

Anáxo, Ancæi filia, quam quidã Alcmenæ matrem faciunt, non Lysidicen, sororem Pithei ex Pelope & Hippodamia, vt habet Plutarchus.

Anaxylides, philosophus, de quo Hieronymus cõtra Iouinianum scribit, quòd in lib. secundo philosophiæ ferat, Potoriã matrem Platonis phantasmate Apollinis oppressam fuisse, & ob id sapientiæ principem Platonem arbitretur.

Anaxippus Myndæus Herculi statuam consecrauit, Pauf. lib. 5.

Anaxiroa, Coroni filia, Epei vxor, Pauf. lib. 5.

Anazárba, vrbs Ciliciæ, ab Anazarba conditore, Oppiniani poëtæ patria, Stephanus.
Anazárbeni, populi. Plin. 5.27.10.
Anazerinórum tetrarchia. Plin. 5.23.1.
Ancæus, Lycurgi filius, patria Tegeates, vnus ex Argonautis. Hyginus in fabulis.
Ancæus, Neptuni filius, patria Samius (aliàs rex Sami) qui & ipse inter Argonautas ab eodem commemoratur Hygino. Is (vt scribit Aristomenes) agriculturæ studiosus fuit: quum autem vineam plantaret, nimium graui labore seruos premebat: quare illorum quidam dixit, Dominum ex illa vinea fructum nunquam percepturum. Ancæus verò posteaquàm vua maturuit, lætus vindemiabat: coactáque vindemia, vinum ex lacu sibi hauriri iussit, increpans eum, qui futurum prædixerat, vt nunquam eius vineæ vinum biberet. Poculum igitur cùm ori admoueret, dictum illius in memoriam reuocauit. Cui seruus, Multa cadunt inter calicem, supremáque labra. His verò dictis, quidam accurrit, nuntians quàm maximum aprum vineam ingressum illam vastare totam. Itaque abiecto Ancæus poculo, ad aprum festinauit, ab eóque dente ictus interiit. Vnde natum est prouerbium in eos, quibus præter spem aliquid euenit: quod sic è Græco in Latinum Cato vertit, Multum interest inter os & offam. Vide Erasm. Adag. Meminit huius Apollonius Rhodius, & eius interpres.
Ancarra, oppidum Italiæ. Steph.
Ancháces, dux aut imperator contra Æeten Colchorũ regem, fratrem Persæ. Valerius 6. Argon.
Doctus & Anchaces, patulo vaga vincula gyro
Spargere, & extremas laqueis adducere turmas.
Ancharia, Octauia mater, Plut. in Ant.
Anchémolus, filius Rhœti, Marrubiorum regis in Italia: cui cùm pater Casperiam, seu Caspiam nouercam superinduxisset, priuignus eandem stuprauit: quo cognito cùm pater eum persequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ad Turnum se contulit. Postea tamen à Pallante Euandri filio occisus est. Virg. lib. 10.
-& Rhœti de gente vetusta
Anchemolum thalamos ausum incestare nouercæ. Vide ANTEMOLVS.
Anchesius mons, ab Anchisæ monumento dictus: ísque est iuxta Orchomenem, Pausl. lib. 8.
Anchésmus, mons Atticæ, in quo est Iouis Anchesmij statua, Paus. in Attica.
Anchiála, ciuitas Ciliciæ (aliàs Siciliæ) de qua Strab. libro 14. Postea est Anchiala paulò supra mare sita, Sardanapali opus, vt Aristobulus ait. Anchiales meminit Plinius 5.27.5. Ex hac vrbe fuit Anthenodorus, qui non à Sardanapalo, sed ab Anchiale Iapeti filio conditam vult Cydmi matre, à quo nomen vicino flumini. Ouidius libro 1. Trist.
-& ab his per Apollinis vrbem
Vecta per Anchiali mœnia fundat iter. Step.
Anchíalos, vrbs Thraciæ sita in intimo sinu, atque vbi Pontus alterum sui flexum angulo finit, non procul à magna Apollonia.
Anchíalum, oppidum apud Plinium 4.11.27.
Anchíalos, astrologi nomen, cuius meminit Cicero lib. de Diuinat.
Anchímoi, sophista Eliensis, cui pro potu sola aqua, pro cibis ficus esse consueuerant.
Anchiromachus, nauigium est aptum ferendis anchoris cæterísque nauticis instrumentis.
Anchion, cursor nobilis Lacedæm. lib. 2. Pauſ.
Anchisa, oppidum Italiæ. Steph.
Anchises, Capis filius, ante bellum Troianum, nemorum latebras & solitudines coluisse fertur: gregibus & armentis intentus fuit: quibus cùm vacaret, à Venere adamari cœpit, & cum ea concubuit, vnde natus est Aeneas apud Simoenta Troiæ fluuium, Seruius. Porrò cùm se Veneris concubitu vsum fuisse iactasset, ab eadem oculis est priuatus: propterea dicunt eũ Troianorum consiliis non interfuisse. Ardente Troia cùm nulla salutis spes appareret, senio confectum Aeneas humeris imposuit, secúmque Drepanum vsque Siciliæ vrbem vexit, vbi fatis concessit. Virgilius, Túne ille Aeneas, quem Dardanio Anchisæ Alma Venus Phrigij genuit Simoëntis ad vndas?
Anchorarius mons. Plin. 13.15.16.
Anchûrus, Midæ filius, de quo sic Plutarchus in Parallelis, cap. 9. Circa Celænon Phrygiæ oppidum terræ hiatus cum aqua domos complures ipsis cum hominibus absorpsit in profundum. Midas rex oraculo monitus, vt res eò pretiosissimas coniiceret (ita enim futurum, vt terra coiret) auro & argento iniecto nihil opis attulit. Anchurus regis filius, quum nihil in vita humana pretiosius anima secum ipse versasset, datis genitori complexibus, & Timotheæ vxori, equum ascendit, íngue hiantem locum concitatus est. Postquam in vnum terra rediit, auream Iouis Idei aram eo in loco dedicauit. Calisthen. 2. Metamorph.
Ancile, scutum breue, authore Festo, ita ex vtroque latere recisum, vt nullus angulus videri posset, & summum infimúmque eius latus medio pateret. Fertur id Numæ Pompilij tempestate de cœlo decidisse, vnáque editam vocem omnium potentisimam fore ciuitatem quandiu in ea mansisset. Itaque facta sunt eiusdem generis plura, ne internosci cęleste posset. De hoc Ouid. 3. Fast.
Ecce leui scutum versatum leniter aura
Decidit: à populo clamor ad astra venit.
Et paulò pòst.
Idque ancile vocat, quod ab omni parte recisum est:
Quémque notes oculis, angulus omnis abest.
Ancon, onis, vel Ancona, næ, vrbs totius Piceni celeberrima,

celeberrima, in littore Adriatici maris à Siculis condita, portum habẽs insigni opere à Troiano Cæsare extructum. Nomen habet à situ qui cubiti flexuram refert. Græci enim & cubitum, & locum cubiti modo sinuosum, ἀγκῶνα appellant. Plin. libr. 3. cap. 13. Ab iisdem colonia Ancon, apposita promontorio Cumero in ipso flectentis se oræ cubito. Lucan. lib. 2.
Illic Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.
Ptolem. & Pompon.
Ancónis situs & gnomon, Plin. 2.7.44. Anconis promontorium quod, 3.13.8.
Ancóre, vrbs Bithyniæ, Antigonia postea dicta, deinde Nicæa. Steph. Vide NICAEA.
Anculi & Anculæ, dij deæque ancillarum.
Ancus Martius, quartus Romanorum rex, nepos Numæ ex filia. Hic Latinos bello domuit. Auentinum & Martium montem vrbi addidit, Ianiculum ponte Sublicio vrbi coniunxit, Romanorúmque limites ad mare vsque promouit, vbi & Ostiam condidit: fertur præterea primus carcerem instituisse sic ἀπὸ τῦ ἀγκῶνος, id est, à cubito dictus, quem incuruum habuisse dicitur, vt ait Seruius. Tit. Liuius libro 1.
Ancyra, Plin. lib. 5. cap. vltimo, duarum vrbium nomen, quarum altera est Phrygiæ, altera Galatiæ. Hinc Sinodus Ancyritana in iure Pótificio. Dicta Ancyra ab anchoris nauiũ captarum à Mithridate, quos Ptolemæus Ægypti rex, suppetias Gallogręgis miserat. Steph.
Ancyra, metropolis Ptolemæo, lib. 6. cap. 4. Mediacus nunc dicitur, teste Volaterrano. Plin. 5. 32.19.25.
Ancyrion, oppidum Italiæ. Steph.
Ancyron, vrbs Ægypti. Steph.
Andabatæ, populi, aliàs gladiatores, clausis oculis pugnantes. Cic. Treb. libro 7. Epist. fam.
Quem antea ne Andabatam quidam defraudare poteramus. Vide in Chiliadibus Eras.
Andania, mulieris nomen apud Paus. lib. 4.
Andanía, ciuitas est in Peloponneso. Strabo. Stephanus Mesenen regionem, & similiter vrbem in ea sic nominari scribit.
Andánis, apud Strabonem, fluuius est Carmaniæ regionis. Mela & Plin. 6.23.69.
[Andardum, vicus est apud Andegauenses, quod vulgò *Andard* appellatur, laterum nigrorũ fœcũdissimus. Gallicè *des Ardoises*. Bel. to. 1. Cos.]
Andaræ, populi. Plin. 6. 19. 11.
Andânum, vrbs Cariæ. Vide Steph. in Bargylla.
Andebonthus, filius legitimus Cuntonis Anglorum regis, ægre ferens Aroldum filium nothum eiusdem Cuntonis patri successisse, mortuum Aroldum refodi iussit, eiúsque corpus in mare proiici. Volater.
Andegáuia, regio Galliæ Turonibus ac Biturigibus finitima, Oceanóque proxima. Gallicè *Angiers*.
Andégaui, populi, qui & Andes. Tacit. li. 3. Eru-

pere primi Andégaui ac Turonij, quorũ Andegauos Acilius Auiola legatus excita cohorte, quæ Lugduni præsidium agitabat, coërcuit. Plin. 4. cap. 18.
Andelus, ciuitas Hispaniæ non procul à Pompeopoli, quæ vulgò Pampilona appellatur: metropolis regni Nauarræ.
Andêra, ciuitas vbi mirus quidam lapis, ferri, pseudargyri & aurichalci materia nascitur. Steph. ex Strabone.
Andera, ciuitas Phrygiæ. Plin. 5. 20. 15.
Andêræ, populi. Plin. 6. 30. 14.
Andes, ium, vicus non procul à Mantua, Virgilij patria: hinc Andinus, adiectiuum: vt Andinus cantus. Sil. lib. 8.
Mantua Musarũ domus, atq; ad sydera cantu
Euecta Andino, id est, Virgiliano.
Andes, populi inter Celtas, Carnutibus & Turonibus finitimi, ac Ducatui Bituricensi, Oceanóque proximi, quos Ligeris flumen alluit. Gallicè, *Le pays d'Anjou*.
Andócides, orator Atheniensis, filius Leogori. Hellanicus.
Andoînus, Longobardorum rex.
Andologenses, populi. Plin. 3. 3. 32.
Andórise, oppidum. Plin. 3. 1. 62.
Andrágoras, subita morte periit. Mart. lib. 6.
Lotus nobiscum est hilaris, cœnauit & idem:
Inuentus manè mortuus Andragoras.
Andramystes, rex fuit Lydorum, primus omnium mulieres fecit eunuchas, eísque vice eunuchorum vsus est, Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 14. & Alex. ab Alex. lib. 2.
Andréas, nomen Apostoli, Matth. 4. 10. qui ante vocationem suam discipulus erat Ioannis Baptist. Ioan. 1.
Andréas II. Ladislai patruus, Vngariæ rex, regnauit annis XXXVI.
Andréas III. Vngariæ rex, regnauit annis XII. à Bela, qui ei successit, victus regnóque exutus est.
Andreas Argiuus statuarius. Paus. lib. 6.
Andreas Penei filius, Thebanus. Paus. lib. 6.
Andria, vrbs Elidis: & alia Macedoniæ. Steph.
Andriaca, oppidum in Media & item Lycia, Ptolem. Rursum in Thracia, Straboni. Vide Plinium, 5. 27. 40.
Andriclus, Ciliciæ mons, Strabo lib. 14. qui ait, Vlterius est mons Andriclus, & aspera quædam præternauigatio, nomine Platanius. Est etiam fluminis nomen Plin. lib. 5. cap. 15. quem Strab. Andrium vocat, & in Scamandrum fluere affirmat. Dicitur & Andricus, & Andricius.
Androbus, pictor nobilis, de quo Plinius libro 35. cap. 11.
Andrimachidæ, populi sunt qui virgines nupturas exhibent suo regi, qui pulchriorem & gratiorem sibi stupret.
Andrócolis, oppidum, Plinio.

Androclea, vna est ex filiabus Antipœni, quæ pro salute populi Thebani seipsas interfecerunt. Nam cùm pugna esset Thebanis & Herculi contra Orchomenios, oraculum est allatum, bello fore eos victores, si manum sibi inferret qui generis dignitate inter ciues esset nobilissimus, & Antipœno (hic enim maiorum genere maximè illustris erat) non placeret pro populi salute mori, eius filiabus Androcleæ & Heracleæ placuit. Vbi itaque seipsas interfecissent, hic eis pro tanto beneficio honos est habitus, vt in parte templi Dianæ Eucliȩ Leonis simulachrum ab Hercule illis dicatum conspiceretur, Pau. lib. 9. in Bœotica.

[Andronicus post annum ferè quadringentesimũ decimum, quàm Roma condita fuit, fabulam primus dedit, anno ante Ennium. Cice. lib. 1. Tuscul. & Quintil. lib. 1.]

Andrócleus, Philosophus, Porphyrij discipulus, cuius ipse Porphyrius mentionē facit. Volater.

Androclus, Codri filius, rex Ionum. Paus. lib. 7.

Androclidas Lacon, cui cùm probro daretur quòd cùm claudus esset, bellatoribus se nimium miscuisset, ideóque ab omnibus tanquam inutilis à prælio arceretur: ira commotus respondit, In aciem assisti oportere, qui de prælio non de fuga cogitet. Plut. in Apoph. & Cæl. Rhod. lib. 14. cap. 5.

Andródamus, Rheginus, qui leges condidit Chalcidensibus, populis Thraciæ. Arist.

Andrôdus, filius Codri, Atheniēsium regis, qui Ephesum cōdidit, & Ioniam regiam ibi cōstituit.

Androdus Dacus seruus, Romæ in circo maximo agnitus à leone, cuius pedem vulneratum aliquando curauerat in syluis. Eius historiam lectu dignissimam vide apud Gel. lib. 5. cap. 15.

Andrógeus, filius Minois Cretæ regis, & Pasiphaes, qui cùm omnes in palæstra superaret, ab Atheniensibus & Megarensibus ex inuidia occisus est. In cuius vltionem Minos, Niso Megarensium rege occiso, Megaram euertit, Athenienses acri bello superauit, eósque quotannis septem adolescētes & totidem puellas, à Minotauro deuorandos in Cretam mittere coegit. Virgilius libro 6.

In foribus, lethum Androgeo, tum pendere pœnas Cecropidæ iussi, &c.

Androgeos, vnus è Græcorum ducibus qui ad Troiam profecti sunt. Virgil.

Primus se Danaum magna comitante caterua Androgeos offert nobis, socia agmina credens.

Andrógynæ, vel Androgyni, populi in Africa, Pli. 7. 2. 28. vtriusque naturæ, inter se vicibus coëuntes, dextra mamma his virilis, læua muliebris.

Androlitia, oppidum, Plin. 5. 29. 41.

Andrómache, Hectoris Troiani vxor, Eetionis regis Thebarum Ciliciæ filia, Astyanactem peperit. Mortuo Hectore Pyrrhus eam in Græciam abduxit, & ex ea Molossum suscepit: postea verò Heleno vati Priami filio, cum parte regni in vxorem dedit. Author Volaterr. Virg. lib. 3. Æneid.

Hectoris Andromache Pyrrhin connubia seruas?

A viri pugna nomen sortita est: fuit enim quȩdam veluti virago.

Andrómachus, adulator Crassi, à quo ipse Parthis proditus est. Plutarch.

Andrómachus, fuit etiam sophista è Neapoli Syriæ, filius Zone, qui Nicomediæ grammaticam docuit Diocletiani temporibus. Suid.

Andromachus, Syriæ & Phœnicis præfectus.

Andromattûnum, Lingonum ciuitas in Gallia, Ptolemæo.

Andrómeda, vel Andromede, Cephei Æthiopum regis & Cassiopes filia, ob matris superbiam, quȩ se Nereidas forma superare gloriabatur, à Nymphis saxo alligata fuit, & ceto marino monstro exposita: postea tamen à Perseo in patriam reuertente, occiso prius ceto, liberata eidem nupsit. Propert. lib. 2.

Andromede monstris fuerat deuota marinis:
Hȩc eadem Persei nobilis vxor erat.

Plin. lib. 5. cap. 31. Postremò Mineruæ beneficio inter astra collocata dicitur: oritúrque in parte Piscium duodecima. De hac fabula scripsit Euripides: eámque ab eius nomine Andromedam appellauit.

Andrómon, nomen proprium eius qui Colophonem ȩdificauit.

Andron, Ptolemęo, oppidum inferioris regionis Nili.

Andron Latanęus, teste Theophrasto, tibiis canens primus omniũ motiones corporis & rythmos excogitauit. Cęl. Rhod. lib. 5. cap. 4.

Andronicus Rhodius, philosophus Peripateticus, cuius meminit Strabo.

Andronicus grammaticus, desidiosior in professione Grȩca, cuius meminit Tranquillus.

[Andreas à Lacuna, Hispanus Secobiensis philiatros, scripsit libros quàm plurimos, quorum nomina & inscriptiones leges apud Cōrad. Ges. in Biblioth.]

Andronicus historicus res Alexandri scripsit. Volateran.

Andronicus, Grȩcorum Imperator, regnauit annis 11.

Andropompus Thebanus, Bori filius, qui Xanthũ non singulari certamine, sed fraude interfecit. Paus. lib. 9.

Andros, Britanniȩ insula, Plin. lib. 4. cap. 6. Est & alia apud eundem Andrus. 4. 2. 60. Andri insulȩ mira aqua. 2. 106. 37.

Andros, insula vicina Samo, cum oppido eiusdem nominis, quȩ Asiȩ adiacet ex opposito ad Ephesum. Ouid. lib. 12. Metamor.

Et totidem natis Andros fraterna petita est.

Hæc primò dicta fuit Cauros, postea Antadros. hinc Andrius, dria, drium. Steph. nominatam scribit

scribit ab Andro Eurymachi filio,&c. [Ibi fons est, qui quotannis, nonis Ianuariis, vini sapore fluit. Plin. lib.2.cap.103.]

Andros insula, oppidum in mari Myrthoo, prima Cycladum.

Andros (quæ & Antandros Phrygij littoris oppido cognominis) insula vna est è Cycladibus, quę quia in orbem iacent, Cyclades dictæ sunt. Pomp. Mela.

Androsthenes, statuarius Thebanus, Pausan.

Anem, nomen ciuitatis, 1. Paral. 6.

Anemo, fluuius in octaua Italiæ regione, Plinio 3.15.3.

Anemotis, Palladis nomen est, inde tractum: cùm Mothonem Peloponnesi ciuitatem locáque vicina, venti paulò violentiores, minúsque tempestiuè perflantes insigniter oblæderent, Diomedis, qui tum ibi imperabat, suasu simulachrum Palladi erectum est, eidémque ab incolis fusæ praeces: quibus fusis mox ventorum cessauit impetus, nullúmque deinceps calamitatis genus incolis postea enatum: vnde cognomen Minerua à sedatis ventis adepta est, Cæl. Rhod. lib.20.cap.19.

Angæus, Lycurgi Regis Thraciæ filius, qui Samnum oppidum condidit.

Anemória, vrbs Phocidis, quæ nunc Anemolia dicitur in confinio Phocidis, & Delphorum in alto colle. Situs est autem supra eam locus καλοπτήριον dictus, qui ventis nunquam non impetitur, vnde nomen vrbis. Steph.

Anemúrium, oppidum. Plin.5.31. in Sicilia. Anemurij, 5.37.

Anetússa, vrbs Libyæ. Steph.

Anétia, oppidum Plin.5.24.4.

Anéticus, Asiæ locus est arundinibus abondans.

Angaris, mons. Plin.5.13.3.

Angele, pars è tribu Pandionide. Steph.

Angelus, Neptuni filius ex concubitu Nymphæ cuiusdam in Chio natus, Pausan. lib.7.

Angelon, statuarius qui Apollinis simulachrum apud Delios fecit, Paus. lib.2.

Anger, fluuius in Illyrico.

Angerôna, silentij dea, cui sacrificabatur ad diem XII. Calendas Ianuarij, ore obligato, obsignatóque simulachrum habebat. Plin. libro tertio capite quinto. Angeroniam vocat Macrobius Saturna. libro primo, capite 10. Diuæ (inquit) Angeroniæ Pontifices in sacello Volupiæ sacrum faciunt: quam Verrius Flaccus Angeroniam dici ait, quòd angores ac animorum solicitudines propitiata depellat. Masurius adiicit, eius deæ simulachrum ore obligato atque obsignato in ara Volupiæ propterea collocatum, quòd qui suos dolores anxietatésque dissimulant, perueniant patientiæ beneficio ad maximam voluptatem. Iulius Modestus ideò sacrificari huic deæ dicit, quòd populus Romanus morbo, qui Angina dicitur, præmisso voto sit liberatus.

Anges, mater Elephi quem suscepit ab Hercule.

Anguianus, Gallicæ classi præfectus in prælio naualí aduersus Turcas, Paul. Iouius.

Angilæ, Aphrica ad Garamantas. Fertur eorum fœminas nocte qua nubunt, omnium stupro patere, in reliquum pudicas esse.

Angitia, Eti filia, Medeæ soror, Solinus.

Anglia, Britannia, insula in Oceano, vndique à circumfuso mari complexa, nusquam iuncta continenti, sed ab omni orbe nostro diuisa: quondam ab albis rupibus quas mare vndique abluit, Albion dicebatur. Hanc primùm Troes incoluerunt, Palladísque oraculo classe in hanc insulam migrauerunt, atque gigantes, tunc insulam tenentes, multis victos præliis expugnauerunt. Hos postmodum longo temporis tractu, Saxones illustres Alemaniæ populi oppressere, corúmque agros & opes inter legatos Saxonum regina Angela diuisit, súumque insulæ nomen reliquit. Quanquam plerique Angliam veluti nostri orbis angulum prædicent. Situs ipsus est contra aspectum Galliæ & Hispaniæ: ambitus quadragesies octies & septuagintaquinque millibus passuum constat.

[Anglia primùm dicta est Albion, seu Albania, ab albis rupibus, quæ primùm illuc nauigantibus apparent, vnde cretacei lapides ad nos aduehuntur, quorum vsus est in abacis calculatoriis, ait Munst. lib.2. Cos. Postea Britannia appellata est à Bruto, Syluij Posthumi Latinorum regis filio, duce quorundam Troianorum, qui 40. annis post Troiam à Græcis excisam, classe in hanc insulam venere, atque Aborigines, tunc eam incolentes, ac vnum occidêre. At Beda in Anglia natus, scribit Angliam appellatam Britanniam à Britannis, Galliam olim incolentibus. Est autem Anglia Oceani Polygonia insula, ab omni continente per mare discreta: & hodie in duo regna diuiditur, nempè Anglicum, & Scoticum, fluuio Suluaio. Veteres Britanniam sterilem dixerunt, & ne scrupulum quidem auri, argenti, aut æris in ea reperiri. Sed hodie ipsa mineralibus, abundare deprehenditur. Terram sulfuream, & bituminosam, ad ignem aptissimam, habet. Triticum ea terra producit, siligiñe, pisa, auenam, & alias eiusmodi fruges, quantum insulæ sufficit. Hæc Munst. Vide in dictione Britannia, & Albion.]

Angolus Ptolemæo, Angula Plinio, Vestinorum vrbs in Italia, vulgò *Angelus*.

Angrus, fluuius ex Illyricis versus Boream fluens, Herod. lib.4. Quin ex Illyricis in Aquilonem tendens Angrus, planitie Triballiam interfluẽs, Brongum intrat, Brontus iste Istrum.

Anguifer & Anguitenens, à Græcis dicitur ὀφιοῦχος. Columel. Anguifer, à Græcis dicitur, tem-

pestatem significat. Cice. de natura deorum, Atque hæc quidem à tergo, propter caput autem Anguitenens.

Angulani, populi, Plin. 3.2.5.

Anguítia, Æetæ filia, soror Circes & Medeæ, quæ Marsis remedia contra venena ostendit. Sil. lib. 8.

Æetę prolē Anguitiam, mala gramina primùm
Monstrauisse ferunt, tactúque domare venena,
Et lunam excussisse polo stridoribus amnes
Frenantem, ac syluis montem nudasse vocatis.

Putatur hæc sedem habuisse apud Marsos, non procul à Fucino lacu. Virg. 7. Æneid.

Tenemus Anguitiæ, vitrea te Fucinus vnda
Te liquidi fluere lacus, &c.

Ani, nomen sacerdotis, 1. Paral. 15.

Ania, Romana mulier, quam cùm propinquus moneret, vt alteri viro nuberet (esse enim ei & ætatem integram, & faciem bonam) Nequaquam hoc faciam, inquit: si enim virum bonum inuenero, vt antè habui, nolo timere ne perdam: si malum, quid necesse est post bonum, malum sustinere?

Aníam, filius Samidæ, filij Galaad, filij Machir, filij Manasse. 2. Paral. 7.

Aníchia, oppidum. Plin. 4.7.17.

Aníger. Vide infrà ANYGER.

Anigrus, fluuius Thessaliæ, in quo Centauri ab Hercule vulnerati lauerunt vulnera sua: quamobrem quum primò habuisset aquas dulces atque potabiles, habuit postea fœtidas atque turpes. Ouid. 15 Metamorph.

Antè bibebatur: nunc quas contingere nolis,
Fundit Anigrus aquas, postquam (nisi vatibus omnis
Eripienda fides) illic lauere bimembres
Vulnera, clauigeri quæ fecerat Herculis arcus.

Anim, nomen ciuitatis, Iosue 15.

Anio, siue Anien, nobilis Italiæ fluuius, in montibus Trebianorum nascens, Tiburtinum irrigans agrum, vbi è sublimi in subiectā vallē magno impetu delabens efficit cataractam: deinde per plana fluens, tres nobiles lacus secum in Tyberim defert. Nomen autem accepisse putatur ab Anio Hetruscorum rege, qui insequens Cethegum, filiæ suæ raptorem, quum eum assequi non posset, in hunc fluuium insiliit, & vt Anio vocaretur, effecit. Propert. lib. 4.

Ramosis Anio qua pomifer incubat aruis.

Hinc Anienus, na, num. Idem,

Siue Aniena tuos tinxerit vnda pedes.

Anisis, qui & Asychis, Ægyptiorum rex, à sacerdotibus designatus, regnauit annis VI.

Anisum, vrbs esse videtur Siciliæ apud Ouidium, 4. Fastorum.

Iámque Leontinos, Anisenáque flumina cursu
Præterit.

Vt flumina Anisena, aut Anisum flumen, quod Aniso præterlabitur: nisi flumen Anisenum dicat, pro Aniso flumine.

Anictius Lacon, Alexandri Magni cursor, à Sicyone Elin vsque mille ducenta stadia vno die percurrit, Solinus lib. 1.

Anítius, ædilis curulis, Plin. lib. 33. cap. 1. Appij Cæci scriba promulgauerat, vt ædilis curulis crearetur cum Q. Anitio Prænestino, qui paucis antè annis hostis fuisset, præteritis C. Petilio & Domitio.

Anitius Rufin⁹, Cos. Rom. Acilij Seueri collega.

Anítius Paulinus Consul, Ceionij Iuliani Camœnij collega.

Anítius Paulinus iunior, Consul, Pub. Optatij collega.

Anítius Faustus 11. Consul, Galli collega. Horum tempestate se vt Deum adorari Diocletianus iussit. Cassiod. Euseb.

Anius, Apollinis filius ex Rhea, & rex in Delo, habuit Andrum filium. Virg. lib. 3.

Rex Anius, rex idem hominum, Phœbíque sacerdos,
Vittis & sacra redimitus tempora lauro
Occurrit.

De hoc vide Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 15.

Anlegianus vicecomes, Bononiam Romanæ Ecclesiæ addidit anno Domini 1361.

Anna, altera vxor Elcanæ, 1. Reg. 1. Heb. Hanna. Nomen item prophetissę cuiusdam filiæ Phanuel, de qua Luc. 2.

Anna, dea ab annis quibus præsidebat vocata, cui mense Martio priuatim & publicè sacrificabatur, vt populo annare & per annare liceret. Fuit Beli filia, soror Didonis, cui in fuga comes fuit: quæ postquàm mortuam sororem vidit, & Carthaginem ab Hiarba Getulorum rege occupatam, relicta sede patria, ad Battum regem, qui Melitæ imperabat, cursum arripuit: à quo iure veteris hospitij benignè suscepta, duos circiter annos ibi mansit. Sed cùm Pygmalionem fratrem iam cum armis aduentare didicisset, Battus veritus potentiam illius, Annam vt inde abiret hortatus est. Mox igitur mare ingressa, dum Cameram, vel Cratidem fluuium nauigare contenderet, vi tempestatis acta, in Laurentem oram peruenit, vbi iam Æneas pacatis rebus, & ducta vxore Lauinia, imperabat: à quo benignè inuitata, in regiam cum eo profecta est: cui mox Lauinia tendere insidias cœpit. Sed Anna in somnis à Didone monita, vt infaustam domum relinqueret, statim per fenestram exiliit: cúmque citato cursu ad Numicium amnem peruenisset, in eum se præcipitem dedit: Orta deinde luce, magno clamore eam quæritantibus, apparent vestigia pedum vsque ad Numicium amnem. vnde Ouid. 3. Fast.

- placidi sum Nympha Numici,
Amne perenne latens, Anna perenna vocor.

Anna perenna, Didonis soror, quæ colebatur in Numico agro.

Anna, ciuitas Iudææ ſupra Hierichuntem. Steph.
Annacus, annis CCC. vixit, vide Steph. in ICONO.
Annarus, rex Babyloniæ, qui tanti luxus fuiſſe fertur támque gulæ deditus, vt ſtola muliebri amictus, mero & vnguento madens centum & quinquaginta pſalteriis ſimul accubantibus velut officina nequitiæ, magnis effuſionibus cœnitaret. Alexand. ab Alex. lib. 5.
Annas, pontifex Iudæorum, ſocer Caiphæ pontificis. Ioan. 18. Luc. 3. Act. 4.
Annéus Seneca Cordubenſis, declamator, philoſophus, & idem poëta, Neronis præceptor, à quo ſolutis venis interfectus eſt.
Annéſſum, oppidum, Plin. 6. 28. 75.
Annibal, Carthaginenſium dux aut Imperator, Amilcaris filius, cui ante aras Romanorum vindictam iurauerat, in Hiſpaniam traiecit: Gallos ad Rhodanum ſuperauit. Eutrop. 3. Alpes aceto peruias fecit: in Italiam venit: Saguntum cepit. Liu. libro 1. decad. 3. Titum Sempronium Conſulem apud Trebiam profligauit: Flaminium Conſulem fudit ad Traſimenum lacum 1500. Romanorum cæſis: à Fabio Maximo imminutus. Liuius 4. Eutrop. 3. Poſtea reſumptis viribus Paulum Æmilium & Ter. Varronem Conſules apud Cannas vicit, 4000. peditum & 270. equitum cæſis, tribúſque & dimidio modiis annulorum Carthaginem miſſis, caſtris prope Romam poſitis tempeſtate coactus, in Campaniam venit: à Marcello apud Nolam victus eſt. Liuius libro 3. Eutropius 3. Florus 1. Apud Cannas à Sempronio Graccho, magna ſuorum cæde repulſus, nauali pugna, ad Eumenem victus, Liuius 7. Florus 2. 8. Iuſtinus. 31. Carthaginem rediit, vt eam à P. Scipionis Africani obſidione liberaret: cum quo apud Zamam oppidũ Africæ congreſſus, 2000. Pœnorum cæſa ſunt, ferè totidem captis: ipſe ad Antiochum confugit, à quo auxilium ac vires ſumpſit: cum quo poſtremò etiam ſuperatus eſt. Liuius 3. Iuſtinus 31. Plutarch. in Annibal. Cæterùm à Romanis expoſtulatus apud Antiochum ac Pruſiam reges, ipſorum fidem ſuſpectam habens, hauſto quod annulo incluſum geſtabat veneno, ſeipſum confecit. Plutarc. Eutropius 4. Oroſ. 4. 20. quo loco ait lapidibus obrutum fuiſſe à Carthaginenſibus, ob rem malè geſtam. Liuius lib. 9. ſcripſit cruci affixum fuiſſe. Cæterùm Pruſam condidit. Plin. 5. 32. Meretricio amore detinebatur. Idem 3. XI. turres ædificauit. Idem 2. CLXXIII. ſpeculas extruxit. 35. 14. 3.
Annibal Carthaginenſis illius magni filius, ab Amilcone duce in Lilybæum, quod à Romanis oppugnabatur, ad Siculos in officio continendos miſſus eſt. Polybius.
Annibal Rhodius, dux item Carthaginenſis, Siculo bello interiit. Polybius.
Annibaluéntia. Vide HIPPONIVM.
Anniceris, Cyrenæus nobilis fuit equorum agitator, qui artem Platoni oſtentaturus ante Academiam currus iunxit, ſæpéque eundem curſum iiſdem veſtigiis nihil delirando repetiit. Cæl. Rhod. lib. 17. cap. 31.
Annichori, vel Annichores, populi Perſis vicini.
Annichorum, ciuitatis aut regionis nomen. Steph.
Annius Rufus, Iudææ præfectus, regnauit ann. 11.
Annius Verus, Conſul Romanus, Auguris collega.
Annius Libo, Conſul Romanus, Torquati Aſprenatis collega.
Annius Tacitus, XXXIII. Romanorum Imperator, regnauit menſibus VI. Idem Conſul cum Æmiliano fuit, atque à patribus Imperator electus eſt. Occiſus eſt in Ponte militaribus inſidiis. Pompon. Florian.
Annius Anulinus Conſul, Numij Tuſci collega.
Annon, Lacedæmonius Imperator, qui coactus fuit vertere ſolum exilij cauſa, quòd in expeditionibus leonem haberet ſarcinas ferentem, veluti eſſet id argumento eum ad tyrannidem aſpirare. Plut. in Probl. ciuilibus, & Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 19.
[D. Anſelmus, Cantuarienſis in Anglia fuit Epiſcopus. Munſt. lib. 2. Coſmog. Is à Guilelmo Rufo, Anglorum rege, crudeliter occiſus, quòd eius tyrannidem carperet, anno Domini 1100. Bellef. Tom. 1. Coſm.]
Anſuarij, Germaniæ inferioris populi proximi Phryſiis, pulſi à Cauſis. Tacitus.
Anob, filius Cos. 1. Paral. 4.
Anochus, luctator. Pauſ. lib. 7.
Anonus, fons, Pauſ. lib. 5.
Anolus, vrbs Lydię, ab Anolo Aſij filio dicta, Stephanus.
Anópolis, vrbs Cretæ. Vide ARADEN.
Anſanctus, lacus apud Lucanos, vel vt Plinius habet, in Hyrpinis, ex quo tam lethalis odor euaporat, vt volantes deſuper aues eo ſuſcepto necentur. Virg. lib. 7. Æneid.

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis, & fama multis memoratus in oris,
Anſancti valles, &c. Vide AMSANCTVS.

De Anſancti ſpecu. Plin. 2. 95. 10.
Anſer, poeta, quem Ouidius procacem vocat lib. 2. Triſtium,

Cinna quoque hic comes eſt, Cinnáque procacior Anſer.

Antácæ, populi. Plin. 6. 8. 9.
Antácites, amnis in Aſiæ latere, ad Tyrambum oppidum: à quo piſces Antacei, ſalſamentum Athenæo cæteríſque nobile: nam & in hodiernum vſque diem à Mæoti lacu præſtantiſſimi quotannis inuehuntur. Amnem hunc apud Ptolemæum corrupte legimus Atticam pro Antacite. Importantur Antacei & ex Boriſthene, vt inquit Herodotus. Hermolaus in Plin. lib. 6. cap. 7.

Antæpolis, ciuitas in Aegypto: ciuis, Antæpolita. vel Anteon dicitur. Steph. De Antæi oppido & patria, Plin. 5.1.9.8.

Anteopolites præfectura. Plin. 5.9.11.

Antæus, Gigas, Neptuni ex Terra filius, magno ac procero corpore, quippe qui cubitis quadraginta adoleuerit in Libya apud Lyxum oppidum, à flumine Mauritaniæ eiusdē nominis ita vocatum, qui locus Antęi regia dicitur. Is quoties membra labore defessa essent, tactu Terrę recreabatur, quem Hercules palęstra pectori astrictum expirare coëgit. Scribit Plut. Sertoriū Romanorum ducē, apud Tygænam oppidū Libyæ effosso sepulchro, Antæi cadauer inuenisse. Eusebius lib. de Tempor. scribit, Antæum palæstricæ artis fuisse doctissimum, & quorumcunque certaminum: & ob id ostendit se arbitrari fictum, quòd fuerit filius Terræ, & quòd viribus restauraretur ab ea. Sunt tamen qui dicant, hunc ab Eubulio primo Iouis filio, in lucta superatum esse, & eundem postea Herculis cognomen meruisse. Huius regiam in Mauritania esse non procul ab Hesperidum hortis, Plinius author est. Lucanus tamen ferè in fine libri quarti paulò aliter sentire videtur, vbi totam hanc fabulam describit.

Antágoras, vir cuius meminit Plut. & Pausa.

Antálcides Lacedæmonius, de quo Plutarchus in vita Pelopidæ, & Paus. lib. 4.

Antander, Messeniæ dux contra incursiones Lacedæmoniorum, Paus. lib. 4.

Antándros, Strab. lib. 13. & Plin. 4.12.61. Phrygiæ vrbs ad Meridiem posita, quam habitauere Leleges, finitimi Cilicibus. Plin. 5.30.10. & 16.33.6. Edonis priùs vocata, deinde Cimmeris & Assos & Apollonia. Virg. 3. Aeneid.

-classémque sub ipsa
Antandro & Phrygiæ molimur montibus Idæ.

Dicta, vel quòd de Andro insula eam condiderunt coloni, quasi ἀντὶ ἄνδρου, vel quia Græci venientes per Thraciam, cepere Polydorum, pro cuius pretio, hanc accepere ciuitatem. Steph. & Seruius.

Antandrum, saxum magis quàm insula inter Tenedum & Chium, qua Aegæus sinus panditur à dextra nauigantibus.

Antáradus, insula. Plin. 6.20. Vide in ARADO.

Antárcticus, polus Australis, Arctico oppositus, qui terrę obiectu à nobis cerni nō potest: à nostris Meridionalis dicitur.

Antariani, populi. Plin. 6.17.5.

Anthêas, Scytharum rex. Plut.

Antémna, vrbs Sabinorum, vna ex illis quæ Romulo restiterunt. Steph. Plin. 3.5.

Antemnæ, oppidum Italiæ, dictum, quòd hanc amnis præterfluat, quasi ante amnē. Virg. lib. 7.

Ardea Crustumeríque, & turrigeræ Antemnæ,
Tegmina tuta cauant capitum.

Antémnus, fluuius Colchos. Plinius 6.5.3. Fortè Anthemus.

Anténnæ, & Antenates, Italiæ populi, de quibus Strab. lib. 1.

Antênor, vnus ex Troianorum principibus, qui deleta à Græcis Troia, adiunctis sibi Henetis & Paphlagonibus, in intimum maris Adriatici sinum peruenit, vbi primùm exiguum condidit oppidum, quod à nomine relictæ patriæ Troiam appellauit. Verùm quum id affluente vndique multitudine perangustum videretur, paulò longiùs à mari vrbem condidit ampliorem, quam de nomine suo Antenoream appellauit: quamuis postea mutato nomine Patauium primùm, mox Padua fuerit nuncupata. Virg. 1. Æneid.

Antenor potuit mediis elapsus Achiuis
Illyricos penetrare sinus, atque intima tutus
Regna Liburnorum, & fontem superare Timaui. Hic tamen ille vrbem Pataui, sedésque
locauit Teucrorum, atque vrbi nomen dedit.

Hunc nonnulli veteris historiæ authores, patriæ suæ proditorem asserunt, & Vlyssem dissimulato habitu intra mœnia agnitum domi suæ occultauisse. Constat eum Græcorum legatos benignè hospitio excepisse, & reddendæ Helenæ à principio authorem fuisse. Obiit Patauij, vbi etiam hodie sepulchrum eius ostēditur. Filios habuit, vt testatur Homerus, Archilochum, Atamanta, Laodocum, & Helycaona, & secundum quosdam, alios duos Archelaum & Antheum, quem Paris imprudens interfecit.

Antênor, Scytharum ad ostia Danubij rex, à Gorthis in bello cum Multis cæsus est. Huic successit filius Marcomirus.

Antenor, nomen statuarij apud Pausaniam libro 1.

Antênor, Marcomiri filius, Francorum rex, regnauit annis xxx. Hic habuit ex Britannia vxorem Cambrem, quæ prudentia & forma omnibus sui temporis præstantior fuit, à qua populus, Sicambri dicti sunt.

Ateros, filius Veneris & Martis, cuius meminit Cicero libro 3. De natura deorum, & Pausan. lib. 1.

Antes, mons Achaiæ non procul ab Argis, Cæl. Rhod. lib. 25. cap. 30. Plin. 4.5.25.

Anteuórta, dea Romanornm, quòd præterita nosset.

Anthâna, Plin. 4.5.19. vna ex centum vrbibus Laconiæ, ab Anthe Neptuni filio per Aleomenē Leonidis fratrem excoriato, oraculis in pelle eius seruari iussis. Est & Arcadiæ ciuitas, Steph. Vide ἀνθήνη apud Steph.

Anthânis, olim dicebatur Trœzen, Peloponnesi vrbs. Steph.

Antharis, Longobardorum rex, Teudelinam (aliàs Theolindam) Garibaldi Bauarorum regis filiam accepit vxorem: Histriam incendiis

dijs & cædibus repleuit, Francilionem Cisalpinæ Galliæ præfectum vicit, Comúmque cepit: demum cùm sex annos regnasset, insidiis domesticorum apud Ticinum extinctus est venenato poculo. Author Paulus Diaconus de rebus gestis Longobardorum. Paulus Aemil. lib. 1. Blond.

Antharius, XVI. Sicambrorum rex, regnauit annis XXXV. Moguntiam, quæ tunc temporis Romanorum erat colonia, euertit: à Gallis, Romanorum auxilio victus est, cui successit filius Francus, à quo Sicambri Franci dicti sunt.

Anthas, Antheæ ciuitatis conditor. Pausl.lib.2.

Anthêa. Vide ANTHIA.

Antheas Lydius poeta, qui primus poesim ex cōpositis nominibus excogitasse dicitur.

Anthede, vicus quidam aut ciuitas, alter ἀνθήνη dicta. Steph. Eadem fortè quæ Anthana vel Anthene suprà.

Anthedon, vrbs Bœotiæ, de qua sic scripsit. Hom. Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν.
Etymon habet ex flore fertilique agro, vel ex Anthedone Neptuni prognato: habitata quondam Thracibus, de qua Pomp. & Strab. lib. 9. Steph.

Anthédon, alia est Gazæ vicina mare versus. Est & portus Anthedonius. Steph. & Plin. 4.5.29. & 4.7.11.

Anthémion Troianus, Simoësij pater. Hom. lib. Iliad. 4.

Anthêmis, insula maris Mediterranei, postea Imbrasus vocata, & Parthenia à fluuio. Strab. libro 10.

Anthemius Augustus, LI. Romanorum Imperator, regnauit annis V. Idem Romanus Consul solus.

Anthêmius Consul. Fl. Stiliconis collega. Horum ætate Rhadagasius in Fesulanis montibus conclusus, captus atque occisus est, multis Gotthorum milibus cæsis & diuenditis. Pomp. in Theodo. Diac. lib. 13. Oros. lib. 7. cap. 37. Æmil. lib. 1.

Anthémius Consul, Florentini collega.

Anthêmus, oppidum. Plin. 2.26.19. & 4.10.16. Vide ANTEMVS.

Anthêmus, vrbs Syriæ. Strab. & alia Macedoniæ.

Anthemûsa, insula. Plin. 8.31.39. & oppidum. 5.24. 15.

Anthemûsa, ciuitas Mesopotamiæ, apud Strab. lib. 16. Vide SAMVS.

Anthemûsis, lacus Mariandenorum. Steph.

Anthéodon, oppidum. Plin. 5.13.3.

Anthes, Neptuni filius. Vide ANTHANA & ANTHEDON apud Stephanum.

Antheus, Antenoris filius, quem Paris amauit, & imprudens interfecit. Quo nomine dictus est vnus ex Aeneæ ducibus. de quo Virg.
Anthea Sergestúmque vocat.

Anthia, vrbs propinqua Pylo sub ditione Memnonis. vt scribit Hom. lib. Iliad. 9.

Anthia, vrbs Peloponnesi, propriè Argos: & alia Ponti iuxta Thraciam, Milesiorum & Phocensium colonia. Est & Libyæ vicus, & Italiæ ciuitas, Anthium postea dicta. Steph. Vide THVRINI & TRALLIS.

Anthia, Leontino teste, filia fuit Amphianassæ, & vxor Prœti Argiuorum regis, Abantis filij. Vide Bocat. lib. 2. cap. 31.

Anthia lex, dicebatur quam Antius Restio tulit, quæ licet optima esset, luxuriæ tamen obstinatione nullo abrogante obliterata est. Propter quod Restionem ipsum tradunt, quandiu postea vixit, foris non cœnasse, ne legem à se latam contemni videret.

Anthínæ, insulæ. Plin. 5.31.46.

Anthias Eumelius, filius Triptolemi illius qui ex Attica rationem seruandarum frugum Patras inuexit, dracones currui iunxit, & sementem facere voluit: sed curru elapsus diem extremum obiit. Pausl. lib. 7.

Anthion, puteus est in Bœotia, vbi à Proserpinæ raptu sedisse Cererem ferunt, vetulæ imagine præditam. Quo nomine velut Argiuaà Celei filiabus deducta ad matrem est, Cælius lib. 24. cap. 17.

Anthium, oppidum Thraciæ. Plin. in Thraciæ descriptione. Astice regio, inquit, oppidum habuit Anthium, nunc est Apollonia. Stephanus ἄντειαν vocare videtur.

Anthium, Italiæ ciuitas, Stephan. in ἄνθεια, ἄνθιον, & ἄντεια. Vide ANTIVM. Plin. 4.11.27.

Antho, Amulij Albanorum regis filia.

Anthónges pastor seditionem in Iudæa mouit, propter quam duo fermè hominum milia à Varro in crucem subacti sunt, Iose. lib. 17. cap. 12.15. De bello Iud. lib. 2. cap. 1. & 2.

Anthóres, vir, de quo Virg. lib. 10. Aeneid.
-at illa volans clypeo est excussa, procúlque
Egregium Anthorem latus inter, & ilia figit:
Herculis Anthorem comitem, qui missus ab Argis
Hæserat Euandro, atque Itala consederat vrbe

Anthos, vnus ex filiis Nestoris.

Anthiacæa. Nympha. Pausl. lib. 7.

Anthropógraphus, dictus est Dionysius, quòd nihil aliud quàm homines pinxit. Plin. libro 35. cap. 10.

Antropomorphitæ, hæretici simplicitate rustica Deum habere membra arbitrabantur.

Anthropóphagi, populi Scythiæ, humana carne vescentes. Siti sunt ad orientem ac septentrionem, Massagetis finitimi, & circa hos tristissima solicitudo, & mare quod Thabin vocant. Vide Plin 4.12.183. & 6.17.14. & Gellium.

Anthybla, &

Anthylla, vrbs in Aegypto, de qua Herodotus lib. 2. Harum vrbium Anthylla, quæ est insignis, datur peculiaris in calciamenta vxori

semper eius qui in Aegypto regnat. Steph.

Antia, vrbs Italiæ subdita Romanis, ab Antea Vlyssis & Circes filio dicta. Steph.

Antia. Vide ANTHIA.

Antibácchi, insula in Arabico sinu, Steph. & Plin. Antibacchiæ, 6.29.37.

Anticânis, sydus, quòd ante maiorem canem oriatur, προκύων. Hic in lacteo circulo defixis pedibus æquinoctialem circulum tangit, spectat occasum: vt inter Geminos & Cancrum constitutus, occidit ex ortu Capricorni; exoritur cum Leone. Constat tribus in totum stellis. Cicero,

Anticanem Procyon Graio qui nomine fertur.

Antícasus, mons Seleuciæ. Strabo.

Anticatónes, dicti sunt duo libri, quos Cæsar contra Catonem scripsit. Suet.

Anticeita, Strab. lib. 11. fluuius Asiæ.

Antichthones, Martianus seiungit ab Antœcis & Antipodibus, qui inferna terræ nobis obuersa habitant. Pomponius tamen videtur Antichthones pro Antipodibus accipere. Plin. lib. 6. cap. 22. Populi ad Taprobanam insulam habitãtes, in zona hyemali. Dicti ab ἀντὶ, quod est cõtra: & χθὼν, id est terra: quòd contraria parte aduersis vestigiis stent contra nostra vestigia. Alio nomine Antipodes appellantur. Quod ita esse Macrobius 2. de somnio Scipionis, & Plinius lib. 2. cap 65. ostendere conantur. Fabulosa esse asserunt Augustinus cap. 9. lib. 16. de ciuitate Dei, & Lactant. cap. 24. lib. 3. Diuinarum institutionum: & Lucretius lib. 1.

Illi cùm videant solem nos sydera noctis
Cernere, & alternis nobiscum tempora cæli
Diuidere, & noctes pariles agitare diebus:
Sed vanus stolidis hæc omnia parturit error.

Alij altius intelligunt, vt inquit Seruius in 6. Aeneid. qui sub terra inferos volunt secundum Chorographos Geometras, qui dicunt terram σφαιροειδῆ esse, quæ aqua & aëre sustentatur. quod si ita est, ad Antipodes potest nauigatione perueniri: quia quantum ad nos spectat, inferi sunt sicut nos illis. Hinc est quòd terram esse inferos dicimus: quanquam illud sit, quia nouẽ cingitur circulis. Tiberianus etiam inducit epistolam vento allatam ab Antipodibus, quæ habet: Superi inferis salutem. Sunt, vt etiam Strabo retulit lib. 1. qui orientis extremi, & maximè ad occasum inclinatæ regionis incolas, quales sunt Indi atque Hispani, Antipodas esse contendant, ratione consimili Antipodes esse, qui tum extremam Meridiei, tum Septentrionis partem vltimam incolunt. Cicero 4. Academicarum quæstionum, Nónne etiam dicitis esse è regione nobis, è contraria parte terræ, qui aduersis vestigiis stent cõtra nostra vestigia, quos Antipodas vocatis?

Anticites, amnis Asiæ, à quo pisces Anticæi, salsamentum nobile. Importantur Anticęi & ex Borysthene, vt inquit Hieronymus. Et in hodiernum diem à Mæoti lacu præstantissimi quotannis inuehuntur.

Anticléa, Dioclis filia, mater Vlyssis, quæ quum duceretur ad Laertæ nuptias, à Sisypho latrone Aeoli filio corrupta est. Alij dicunt, cum Laërtæ iam nupsisset, & ad oraculum iam pergeret consultura, captam à Sisypho latrone, & vt multi putant, ex eo Vlyssem concepisse.

Quod Aiax apud Ouidium 13. Metamor. vitio vertit Vlyssi,

-& sanguine cretus Sisyphio.

Anticondylei, populi Bœotiæ. Steph.

Anticrates Lacon Epaminundam Thebanorum ducem hasta traiecit, Plut. in Agide.

Anticragus, mons Lyciæ, Crago oppositus, teste Strab. lib. 4.

Anticyra, insula ad sinum adiacens Maleacum, & Oetam montem, cuius meminit in Thessalia Strabo lib. 9. In hac, authore Plinio, elleborum tutissimè sumebatur, ac copiosum & optimum crescit. Ouid. lib. 4. de Ponto,

Imbibe, dixissem, purgantes pectora succos,
Quicquid & in tota nascitur Anticyra.

Vnde quoties insanum hominem significare voluerunt, Anticyram mittebant. Plin. 15. 55.

Anticyra, ciuitas iuxta Cyrrham in Phocide regione, in Corinthium conuersa sinum: ab Anticyreo quodam, Herculis ætate, Caparissus ab Homero dicta. Est & alia Anticyra Maliensium. Steph. De Anticyra oppido, Plin. 4. 3. 5.

Antidalæi, populi, Plin. 6. 28. 49.

Antidonus, Philippi regis miles fortissimus, qui in obsidione Perinthi catapulta confossus non priùs eam euelli passus est, quàm hostem fugatum intra mœnia compulisset.

Antigenes, puer rusticus, apud Virg. in Daphnide:

At tu sume pedum, quod me cùm sæpe rogaret
Non tulit Antigenes.

Antigénides, Suidæ, Thebanus musicus, Philoxeni discipulus, primus calciamentis Milesijs lasciuioribus vsus est. Plin. cap. 36. lib. 16. Hic etiam, vt author est Cicero in Bruto, discipulo frigenti ad populum ait, Mihi cane & Musis. Gellius lib. 15. cap. 17. Valerius lib. 3. cap. 7. De fiducia sui.

Antigona Berénia, ex Philippo filia, Pyrrhi vxor fuit, Plutarch.

Antigone, scortum quoddam, quod Philotam amatorem circunuenit, Plutarch.

Antigena, oppidum, Plin. 4. 6. 2. & 5. 30. 15.

Antigone, oppidum. Plin. 4. 10. 6.

Antigone, filia Oedipi regis Thebanorum, patri cæco, & à Creonte in exilium acto, viæ dux fuit. Seneca in Oedipo, & Statius in Thebaide. Eadem postea cùm ad officium funebre suorum fratrum, Eteoclis videlicet & Polynicis venisset, ibíque adiuuante Argia Polynicis coniuge, fratrum cadauera cremasset, ambæ

Creontis

Creontis iussu captæ & occisæ sunt: quarum mortem postea Theseus vlciscens, Creontem interfecit. Hæmon autẽ amator ad Antigones mortuæ tumulũ se interfecit. Propertius lib. 2.

Quòd non Antigones tumulo Bœotius Hęmõ
Saucius ipse suo corruit ense latus.

Antigone, Laomedontis regis filia, quæ ob formę pulchritudinem ausa fuit se Iunoni præferre. Quapropter Iuno irata, eam in ciconiam vertit. Ouid. lib. 6. Metamor.

Antigonénses, populi. Plin. in Prologo.

Antigonia, Troas ipsa dicta est, postea Alexãdria.

Antigónia, ciuitas Chaoniæ in Epiro, & alia Arcadiæ, Mantinea priùs dicta: tertia Macedonię, ab Antigono Gonati filio condita: quarta Bithyniæ iuxta Dascylium. Vide NICEAM. quinta Syriæ, propè Antiochiam. Est & castellum Cizicenę. Steph.

Antigonis, tribus Atticæ ab Antigono dicta. Stephanus.

Antigonus, rex Macedonum, Alexandri Magni frater. Plut. in vita Pyrrhi. Primus post Alexandrum in Asia regnare cœpit: duodeuiginti annis multa bella gessit, in quibus tandem occubuit.

Antigonus, primus rex Asię, regnauit annis XVIII.

Antigonus XXXVI. Macedonum rex, regnauit annis XII. Huic cognomen fuit Doson (ait Plutarchus in Æmilio Paulo) eo quòd multa promitteret, pauca verò præstaret. De morte eius vide MOTHO.

Antigonus Gonatas, XXXIIII. Macedonum rex, regnauit annis XXXVI. Lacedæmonem obtinuit. Euseb. Atheniensibus libertatem restituit, Gallos superauit, demum à Pyrrho Macedoniam occupante regno pulsus est.

Antigonus XI. Iudæorum rex, regnauit annis III.

Antigonus, Aristotelis filius, Parthorum auxilio Iudæam occupauit, regnáuitque annis V.

Antigragus, mõs Lyciæ grago oppositus. Strabo.

Antilibanus, excelsus mons ad Septentrionem Iudęæ ex aduerso Libani, de quo Plinius libro quinto capite 20. à quo omnis regio supra Libanum ad orientalem plagam respiciens, Antilibanus appellatur, citra regionem Damasci, quæ cecidit in sortem tribus Manasse. Quibusdam videtur non esse montem proprium à Libano, sed iugum, aut cornu in occasum Brumalem protentum, iunctum huic circa Cæsaream Philippi: tanta verò magnitudine, vt mons proprius iustè appellari possit.

Antilochus, Nestoris & Eurydices maior natu filius, patrem secutus ad bellum Troianum, in pugna à Memnone Aurorę filio est occisus, vt tradit Homerus: vel ab Hectore, vt ait Ouidius in Epistola Penelopes:

Siue quis Antilochum narrabat ab Hectore victum:
Antilochus nostri causa timoris erat.
Vnde patris prece motus Achilles Memnonem occidit.

Antilochus rex Messeniorum, Pausan. lib. 7.

Antimachus, Colophonius poeta Gręcus. Is quum poema quoddam obscurum recitaret, atque omnes præter Platonem, quòd minimè illud intelligerent, discessissent, Plato mihi (inquit) pro omnibus. Nam & poetis hoc quidem concedi potest, oratoribus minimè: quum popularis sit illa facultas, illéque tantum sit bonus orator, qui multitudine placet. Hæc Cicero. Plutarchus in Lysandro. Hic aggressus belli Thebani materiam, vigesimum quartum volumen impleuit, antequàm duces Thebas vsque produceret. Antimachos alios Suidas ponit, alterùm Ægyptium, patria Hieropolitanum, alterum poetam Melitum, cognomento Psecam.

Antimachus Troianus, qui donis Alexandri, auróque corruptus, impedimento fuit quò minus Helena redderetur: quin pro concione Troianos hortatus est, ne Menelaum, dum legatus ad eos in vrbem venisset cum Vlysse, redire ad suos finerent, sed in vrbe asseruarent, trucidaréntque. Homerus lib. Ilia. II.

Antimenes, Deiphites filius, Pauf. lib. 2.

Antinoe, Cephei filia, Pauf. lib. 8.

Antinous, Bithynicus, ab Adriano principe adamatus, cui templum apud Mantineam constituit. Pauf. Propert. 4. Eleg. 5.

Penelopem quoque neglecto rumore mariti,
Nubere lasciuo cogeret Antinoo.

Antinous, Ægypti ciuitas, ab Adriani amasio nuncupata. Hieron. contra Iouinianum. Steph. Antinoia & Adrianopolis vocatur.

Antinous ex Bithynia fuit, qui ob præclara facinora in deorum numerum relatus est, Pausanias libro 8.

Antióchia, vrbs Syriæ, quæ priùs Metropolis Epiphanę & Reblata, & ab aliis Theopolis, hoc est, Dei ciuitas est appellata, à Seleuco Nicanore in suorum memoriam condita. Olympiade 119. quam Orontes fluuius interfluit, & ab occidente lauat Parsar fluuius. Strab In Seleucidia Syriæ quatuor insignia sunt oppida: ob id & Tetrapolis dicta regio Antiochia, Epidachne cognominata. Itẽ Seleucia, Pieria, Apamea, Laodiceáque. Vide THEOPOLIS. Alia est Antiochia ad Persicum littus.

Antióchia, Syriæ pars. Plin. 5. 12. 5. in Syriæ descriptione, & item Pomponius.

Antióchia, oppidum Mygdoniæ Asiæ. Plin. lib. 6 cap. 13. Hanc Stephanus Mesopotamię esse scribit, & Mygdoniam vocari: ab incolis autem Asiben vel Nisibin.

Antióchia, insula maris Mediterranei, Strongylę insulę proxima. Plin. 5. 31. 20.

Antióchia, apud Phadnem ab Argiuis habitata, Ione aliàs dicta. Steph.

Antiochiæ nomen ad multas ciuitates transfertur: alia enim est Lydiæ, alia Pisidiæ, alia inter Cœlesyriam & Arabiam Semiramidis, alia Ciliciæ ad Pyramum fluuium, alia Pieriæ, quam Aradum Syri vocant: alia ad paludem Callirrhoën, alia prope Taurum in Comagene; alia in Scythia, alia in Caria, quæ & Pythopolis vocabatur, de qua plura apud Stephanũ. Alia in Margiana Parthyæorum, vltima denique Tarsus. Stephanus Cœlesyriæ Antiochiam, alias Gadara vocari scribit.

Antiochénses, populi. Plin. 4.18.10.

Antióchida, maris partem Antiochus à se appellauit. Plin. 2.67.

Antiochus, nomen regum Syriæ: ferè enim hoc nomine omnes vocati sunt, vt Antiochus Soter, Antiochus Deus, Antiochus Magnus, Antiochus Eusebius, de quibus Appianus copiosiùs in Syriaco, & Trogus.

[Antiochus, rex Asiæ, vrbis Magnesiæ (quæ Tiberij Cæsaris tempore vnà cum duodecim aliis ciuitatibus terræ motu noctæ corruit) caduceatores veteranos, alueorum ducendorum causa, ad se missos miratus, quòd cano capillo, & barbâ valde nigrâ essent, à medicis suis, hac de causa accersitis, huius rei causam inquirit. Cui medici, Non mirandum, ô rex: aquosa Magnesiæ habitatio, flumine Meandro: & ingenti palude circumsepta, hoc efficit: nam cerebrũ ita humefactum reddit, vt capitis pilus ante senium albescat. At caduceatores, Non, ita, ô rex: sed quia capitis crines sint barbâ natu maiores. nam nascendo capillos è vulua matris, barbam autem multò post tempore suscipimus. Ælianus lib. 1. var. hist. & Aristides Milesius.]

Antiochus Soter, Seleuci filius, eiúsque nominis primus, II. Syriæ & Asiæ rex, regnauit annis XIX.

Antiochus, Antiochi Soteris filius, Achios dictus, regnauit annis XX. & veneno tandem ab vxore Laodicæa extinctus est.

Antiochus Magnus, Seleuci frater, VI. Syriæ & Asiæ rex, regnauit annis XXXVI. Is in Cœlesyria omnes Ptolemæi ciuitates subegit. Liu. lib. 3. Decad. 4. Philometorem prælio superauit, ab Attilio Glabrione ad Thermopylas cæsus, & è Græcia pulsus est. Liu. libro 6. Appian. de Syriaco bello, Oros. libr. 4. Flor. 2. cap. 8. Hierax vulgò appellatus est, quòd accipitris more in rapiendis alienis vitam duceret.

Antiochus Epiphanes, hoc est, illustris siue nobilis, VIII. Syriæ rex, regnauit annis XI. Hic Hierosolymam destruxit, & multa mala Iudæis intulit, crudelissimus omnium tyrannorum.

[Hic est Antiochus Epiphanes, quem, cognomine paululum immutato, aliquando Epimanem, pro Epiphane, id est furibundum, & memte captum appellat Polybius. Hunc namque scribit immensos pecuniarum thesauros in comessationibus & symposiis prodegisse, & breui profudisse: solitúmque esse ludibundum, interdum & ebrium grandiusculos nummorum sacculos in viis publicis abijcere, ac subinde dictitare. Isthæc accipiant ij quos sors, fortunáve huic commodo iampridem destinauit. Nonnunquam etiam rosis coronatum, aureáque indutum chlamyde, vagari solitum dicit, lapides sinu gestantem, quibus obuios quosque impeteret. Publicis quinetiam balneis iste cum populo promiscuè lauari consueuerat, pretiosissimísque vnguentis inungi: vnde cùm quidam aliquando illi è populo dixisset, Beatus es, ô rex, qui adeò bene oles. Ast ego, inquit, hac tibi in re continuò satisfaciam, & perquàm saturum reddam: quo dicto, bicongium vas pretiosissimi plenum vnguenti super illius caput infundi iussit: ex quo vehemens adeò odoris fragrantia est exorta, vt plerosque à foro ipso, & longinquis etiam vrbis partibus excitatos, ad eum statim locum contraxerit, vt impellentium sese studio hinc inde, & crassi vnguenti lubricitate, & plurimi balneatorum humi caderent: & rex ipse profusissimo penè enectus cachinno, pronus corruit: & vt in turba solet, non bellè etiam acceptus, & conflictatus fuerit. Hunc aliquando ferunt in certaminibus, quæ Antiochiæ celebrauit, omnes, qui aderant, Græcos inuitasse, pretiosissimisque vnguentis ex aureis guttis perunctos omnes conuiuio suscepisse: in quo ipse inuicem discubuisse, ac discumbentibus ministrasse dicitur: Cum mimis etiam & histrionibus licenter adeò, & impudenter saltasse, vt omnes conuiuas, præ pudore, oculos à se auertere cogeret. Is est Antiochus, qui Romæ aliquando pro obside fuerat, & inde ad regni euectus apicem, ad has insaniæ notas, regali licentiâ, sine respectu, turpiter declinauit. Hæc Polybius.]

Antiochus Eupator, IX. Syriæ rex, regnauit annis II. Philippum, cui Antiochus Eupatoris pater, regni curam commisit, vicit & occidit: demum à Demetrio vnà cùm Lysia interfectus est. Ioseph. lib. 12. cap. 15. Instin. lib. 34.

Antiochus Theos, XIIII. Syriæ & Asiæ rex, regnauit annis XV.

Antiochus Sedetes, vel Soter, vel Pius, XV. Syriæ rex, regnauit annis IX. à Cleopatra ad nuptias & regiam quę in Seleucia erat, inuitatus, fretus Simonis auxilio, Triphonem Doram obsidentem fudit, fugauit, ac Apamęam cepit, ac interemit anno regni sui tertio. Ioseph. lib. 15. cap. 11.

Antiochus Gryphus, XVII. Syrię rex, regnauit annis XXIX. Hũc Iosephus frequẽter Philometorem vocat. Is cum Seleuco Gryphi filio de imperio

perio dimicauit, aciéque victus interiit.
Antiochus Gryphus, XVIII. Syriæ rex, regnauit annis X. interfectus est ab Herodiano.
Antiochus Cyzicenus, XX. Syriæ rex, regnauit annis XIIII. Is fratrem Antiochum regno Syriæ exuit, ac bello vicit.
Antiochus, Comagenorum rex.
Antiochus Consul, Basli collega.
Antiochus, Liber pater dictus, Damascenorũ rex, fratri Philippo successit. Iosep. lib. 13. cap. 21. Hic ab Arabum rege occisus est.
Antiochus Ascalonita, ex veteri Academia dicendi peritissimus, Luculli, Ciceronis & Bruti præceptor: de quo Plutarc. in Lucullo.
Antiochus Syracusanus, historicus, qui scripsit de Italia: citatur sæpè testis à Strabone & Dionysio.
Antiochus sophista, quem Argę Cilicum tulere, doctissimus: de quo Philostratus.
Antiochi vxor Stratonice, nomen dedit Stratoniceæ vrbi Macedoniæ. Stephan. Tarsus etiam Ciliciæ ab Antiocho Epiphane, Antiocha dicebatur. Steph. Item Trallis Lydiæ vrbs. Antiochia aliàs vocabatur.
Antiochis, mater Antiochi Seleuci filij, & mulier quæuis, & quauis Antiochia oriunda: prætere a nomen tribus. Steph.
Antiopa, Stephan. in Hysia, Nyctei filia, & vxor Lyci regis Thebarum & Ægyptiarũ, Lactantio. Hanc Iupiter in satyrum mutatus compressit: quod cùm Lycus comperisset, ea repudiata Dircem superinduxit, à qua in carcerem coniecta est: verùm cùm partus aduenisset, ruptis vinculis aufugit in Cythæronem, ibíque Zethum & Amphionem peperit & exposuit: sed à pastoribus reperti, ab iisdem educati sunt, qui postea adulti, matris iniuriam vlciscentes, Lycum cum vxore Dirce interfecerunt. Vide AMPHION. Propertius,

Tu licet Antiopæ formam Nycteidos, & tu
 Parthanam referas laudibus Hermionem.

De hac copiosè Paus. lib. 8.
Antiorus, Lycurgi filius, Plut. in Lycurgo.
Antipater, philosophus & poeta Sidonius, seu ex Tyro Phœniciæ, Stoicæ sectæ, Catonis Vticensis præceptor. Plut. post Panætium de officiis scripsit. Hic quo die natus fuit, eodem semper febre laborauit singulis ætatis suæ annis, eodémque die, atque eodem morbi genere cõsumptus est. Hic nobili epigrammate Sapho, decimam inter Musas coaptat. Ex tempore innumerabiles penè versus faciebat. Cic. & Quintil.
Antipater, Iolai filius, è Paliura ciuitate Macedoniæ, miles Philippi: deinde inter Alexandri duces, & regni successores, discipulus & ipse Aristotelis. Suidas. Plutarchus: Successor Alexandro in regno Macedoniæ, post bellum Atheniensibus illatum, legatis ad eum de pace venientibus, quorum princeps erat Xenocrates, respondit se in amicitia permansurum, si sibi Demosthenes & Hyperides dederentur: Si eius præsidium in Munychiam, id est, Athenarum arcem recepissent: Si denique absumptam in eo bello pecuniam, acceptáque damna resarcirent. Quibus illi conditionibus consenserunt.
Antipater & Alexander, Cassandri filij, XXVI. Macedonum reges, regnarunt annis IIII.
Antipater, XXXII. Macedonum rex, regnauit dies XLV.
Antipater, Cilicum rex.
Antipater, Herodis pater, vir maximus ac potentissimus, Iudææ procurator à Cæsare constitutus, muros ciuitatis reædificauit, Phaselum Hierusalem, Herodem Galilææ præfecit, veneno à Malicho necatus est. Ioseph. bell. Iud. lib. 1. cap. 21. Antiquit. lib. 14. cap. 19. Volaterr. in historia Hierosolymitana.
Antipater, Herodis filius, à patre quinto die priusquàm animam ageret, in vinculis interfici iussus est. Iosep. lib. 17. cap. 9. de bel. Iud. Hegesip. lib. 1. cap. vltimo.
Antipater Tarsensis, philosophus, authore Plutarcho.
Antipater Hieropolitanus, sophista nobilis, præceptor liberorum Seueri principis, cuius etiã res gestas scripsit, ac magister Epistolarũ fuit. Philostratus.
Antipatris, Palæstinæ ciuitas, nunc diruta, quam Herodes rex Iudææ ex patris sui Antipatris nomine vocauerat. de hac Raphaël Volaterranus lib. 11. Geographiæ. Ad hanc Paulus ductus est captiuus, Act. 23.
Antiphates, Læstrygonum Anthropophagorum rex, vnus ex posteris Lami, Formiarũ conditoris: in cuius littore cùm aliquando eiectus esset Vlysses, trésque à sociis emisisset qui regionẽ explorarent, Antiphates vnum ex his apprehensum ore dilaniauit: reliqui duo vix fuga salutem quæsiuerunt: quos Antiphates cum magna Læstrygonum manu insecutus, naues Vlyssis omni conatu oppugnauit, saxísque & trabibus in eas coniectis omnes demersit, vna tantùm excepta, qua Vlysses ipse cum nobilioribus aliquot sociis vehebatur, qui succisis repetè rudentibus, se suósque eripuit. Ouidius 14. Metamorph.

Inde Lami veterẽ Lęstrygonis, inquit in vrbẽ
Venimus: Antiphates terra regnabat in illa.

Vide hæc latiùs apud Homerum Odyss. 10.
Antiphates, nothus Sarpedonis. Virgil. lib. 9.

Et primum Antiphatem: is enim se primus agebat,
Thebana de gente nothum Sarpédonis alti.

Hic Æneam in Italiam secutus, à Turno Rutulorum rege occisus est.
Antiphellus & Phellus, regiones Lyciæ. Steph.

Antiphellos, oppidum, Plin. 5.27.41. & 31.11.37.
Antiphêmus & Lacius fratres, Stephano in Γέλα, & Pausanias.
Antiphium, nomen loci, dictum, quia Phio aduersum sit.
Antiphilus, statuarius apud Paus. lib. 6.
Antiphon, Rhamnusius orator, & dux Atheniensis, præcepta dicendi tradidit, quo neminem melius orauisse causam capitis, quum seipse defenderet, aiunt Quintilianus, Thucydides, Cicero in Bruto.
Antiphonos, Priami filius, qui comitabatur patrē, cùm Hectoris corpus ab Achille redimeret: fratrem habuit Antiphum, Hom. Iliad. 7.
Antiphra, oppidulum prope Alexandriam, non procul à mari. Steph.
Antiphus, Priami filius ex Hecuba, quem Agamemnon vnà cum Iso fratre, sed illegitimo thoro nato, in bello Troiano interfecit.
Antiphus, filius Thessali, & nepos Herculis, qui cum fratre Phidippo dux triginta nauium cum aliis Græcis ad Troiam commigrauit, vt apud Homerum lib. Iliad. 2.
Antipodes, Cic. 4. Acad. quæst. Nónne etiam dicitis esse è regione nobis è contraria parte terræ qui aduersis vestigiis stent contra nostra vestigia, quos Antipodas vocatis? Ioachimus Vadianus in Melam. Plin. 6.22.1. Vide ANTICHTHONES.
Antipœnus, Thebanus nobilissimus, cuius filiæ pro patriæ salute seipsas interfecerunt, Paus. Vide suprà Anticlea.
Antipolis, oppidum. Plin. 3.4.20. id est Ianiculum, 3.5.136.
Antipolis, Galliæ Narbonensis in extrema prouincia vrbs, Ptolem. vulgò *Antibes*.
Antiphyrgus, Ptolem. vrbs Marmaricæ, Strab. Tetrapyrgia.
Antirrhium, promontorium, cui alterum ῥίον dictū in Pelopō obuertitur. Plin. 4.2.4. & 2.92.3.
Antisiæ sunt circuli siue gradus circulorum, in quibus sol constitutus, dies diebus & noctes noctibus adæquat, veluti dicas æquales ex aduerso, legendum videtur Antisciæ, Cælius Rhod. 24. lib. cap. 17.
Antiscij. Vide suprà in dictione Amphiscij.
Antissa, oppidum in Lesbo insula, Pomp. Steph. addit insulam quoque vnam Cycladum sic vocari, & aliam Indiæ. Plin. 5.31.54. Est & insula Lesbi adiuncta. Plin. 2.89.
[Antisiodorum, ciuitas Galliæ in Senonēsi prouincia, quondam Burgundis subdita, incendio repentino combusta, à Mathilde Comite restaurata, qualis hodie conspicitur, vulgò *Auxerre*. Bellef. Tom. 2. Cosm.]
Antisthenes, philosophus, posteaquam docuisset rhetoricam, audissetque Socratem, dixisse fertur ad discipulos, Abite, & magistrum quærite: ego enim iā reperi: statímque venditis quæ habebat, & publicè distributis, nihil sibi præter palliolum reseruauit. Princeps fuit Cynicæ sectæ, & ad audiendum Socratē quotidie ibat ex Pyræo, quadraginta stadiis emensis: acutus, magis quàm eruditus, præceptor Diogenis, patientiam & duritiam adamauit. Cic. lib. 3. de Oratore ad Quintum fratrem.
[Antisthenes multos quidē populares esse deos asserebat, vnum tamen naturalem, summæ totius artificem. Polydor. Verg. lib. 1. cap. 1. de rerum inuent.]
Fuit & Antisthenes discipulus Heracliti: Alius Ephesius, tertius Rhodius, historicus, vt tradit Diogenes Laertius. Fuit & Antisthenes Sybarita. Vide ALCISTHENES.
Antistius, Romanus nobilis, qui vxorem quam cum libertina fabulari viderat, repudiauit. Alex. ab Alex. lib. 4.
Antitheus, Atheniensium rex, Olympiade 166. Paus. lib. 7.
Antitáurus, mons Tauro oppositus. Strab. lib. 11. Taurus itaque in Septentrionē versus, in multos quasi ramos discinditur, quorum vnus est Antitaurus, qui Sophænā cōprehendit in conualle quadā, quæ inter eū iacet, atque taurum vltra Euphratem. In eo valles sunt profundæ & angustæ, in quibus sita sunt Comana ciuitas memoratu digna, & Bellonæ fanum, quod illi Comana vocant. Sunt qui Auritaurus legant.
Antiuestæum, promontorium Britanniæ, quod etiam Bolerium, Ptolem. Diod. Belerium, in Cornubia seu Cornualia.
Antium, vetus vrbs Latij, Volscorum caput, Romanorum colonia: ita dicta, quòd ante alias vrbes in ipso littore sita fuerit, ad Romanorū otium, rerúmque vrbanarum permutationem accommodata. In hac fuit Fortunæ templum. Horat. 1. Carm.
O diua, gratum quæ regis Antium.
Hinc Antiates, vrbis huius incolæ, multis nauibus olim diuites, quarum rostra Antio à Romanis deleto in foro affixa, nomen fecerunt loco, ex quo concio haberi solebat ad populum. Vide Liuium. lib. 1. ab vrbe condita.
Antiatæ, populi. Plin. 6.7.10.
Antœci, populi qui inhabitant contrariam zonam Antichthonibus.
Antómenes, vltimus Corinthiorum rex, regnauit annum 1. Reges post hunc non fuerunt, sed annui principes constituti.
Antona, fluuius in Anglia.
Antoninus Caracalla, Romanus imperator, denominatus à genere vestis quam populo erogauit, Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 10. Hic libidinis impatientia nouercam suam duxit vxorem, Cæl. Rhod. & Euseb.
Antoninus imperator, Seueri filius.
Antoninus imperator Romanus, cognomento Pius: regnauit annos 23. anno Domini 40.

Hic

Hic primus statuit vt Resurrectio Dominico die celebraretur, quod postea Romanis pontificibus est confirmatum, Euseb.

Antoninus Commodus Antonino Pio successit, cui cùm aliquando pugnaret, sitíque grauissima cruciaretur, pluuia diuinitus missa est: cùm è contrario Germanos & Sarmatas fulmina persequerentur, plurimósque interficerent: anno Domini 178.

Antonius Guipho, poëta Gallus, expositus, & à nutritore suo manumissus, Romæ docuit Rhetoricam & poëmata in domo Iulij Cæsaris adhuc pueri: cuius scholam Cicero & clari viri frequentasse dicuntur. Nihil vnquam de mercedibus pactus est, eóque plura ex discentium liberalitate cõsequutus est. Vixit an. I. Trãquil.

Antónius Musa, medicus Augusti Cæsaris. Plin. lib. 29. 1. & 3. 3.

Marc. Antonius orator, Triumuiri auus, de quo Cicero in Bruto: Omnia veniebant Antonio in mentem, eáque suo quoque loco, vbi plurimum proficere & valere possent: vt ab imperatore equites, pedites, leuis armatura, sic ab illo in maxime opportunis orationis partibus collocabatur. Erat memoria summa, nulla meditationis suspicio, imparatus semper aggredi ad dicendum videbatur: sed ita erat paratus, vt iudices illo dicente nonnunquam viderentur non satis parati ad cauendum fuisse.

M. Antónius oratoris filius, natu iunior, gratia Cottæ consulis, Cethegi factione in Senatu curationem rei frumentariæ totius oræ maritimæ nactus, Siciliam & prouintias omnes depopulatus est. Et ad postremum inferens Cretensibus bellum, ibi morbo interiit. Hunc Salustius ait perdundæ pecuniæ genitum, & vacuum à curis nisi instantibus. Pædianus.

Antónius alter oratoris filius, multos in Achaia spoliauit, nactus de exercitu Syllano equitum turmas. quamobrem Græci accusarunt eum ad M. Lucullum prætorem, qui ius inter peregrinos dicebat. Hunc Cicero in Verrinis vocat in exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorem, in victoria quadrigarium. Nam inter eos fuit, qui iussu Syllæ in Circensibus, quos ipse post victoriam fecit, quadrigas agitauerunt.

Antónius, C. Antonij Syllani filius, cum Cicerone cõsul, eiq; maximè aduersus, quòd Catilinæ faueret. Placatus ab eo, recta de Repub. sẽtire persuasus est. Postremò post Cæsaris mortẽ in dissensione ciuili, in Bruti potestatẽ cùm in Græciã venisset, ab eodem trucidatus est.

Antuates, populi citra Rhodanum extra Belgas, Celtas & Aquitanos, finitimi Allobrogibus & Gebennæ oppido ac Galliæ prouinciæ Romanorũ proximi. Huius nominis adhuc extat vicus & præfectura quædam monachorum inter Geneuã & Delphinatũ, qui & Geneuensis diœcesis. Videntur tamen secũdum Cæsaris descriptionem Antuates magis fuisse inter Allobroges & vicum Veragorum, cui diuus Mauritius Sedunẽsis diœcesis nomen est. Hos quidam hodie Nantuates appellant.

M. Antónius Triumuir, Marci oratoris filius, & Lucij frater, causa & fax totius belli ciuilis fuit: cùm esset Tribunus, clã ex vrbe ad Cæsarẽ in Galliã profugit. Mutinã Bruti prouinciam inuadentem, hortãte Cicerone, Senatus hostẽ iudicauit: superatúsque ab Hircio & Pansa coss. ac Cæsare puero, mox Triumuiratus fœdere inter eum & Lepidum ad Cæsarem inito, Brutũ & Cassium in Macedonia apud Philippos superauit. Quo bello confecto, Octauius valetudinis causa Romam rediit: Antonius in Græciã Asiámque profectus, honore quaquauersus ingenti est exceptus. Cùm illi Oriens, Augusto Occidens, Lepido Italia obtigisset, multos per Orientem reges & Tetrarchas debellauit. Inter quos Antigonũ, Iudæorũ regẽ, securi percussit: quod antea regum nulli contigit. Fuluiã inito Triumuiratu repudiauit, vt Octauiam Augusti sororẽ duceret: vtráque postremò ob Cleopatrã Aegypti reginã contempsit: ad bellum Parthicũ, Ventidium legatum misit. Sed repudiata Octauia, causa fuit inter eum & Octauium dissẽsionis. Quicum postremo ad Actium nauali prælio cõgrediens, superatus est, Alexãdriámque confugiens, atque ibidem ab eodem obsessus, gladio sponte occubuit, anno ætatis LVI. Vir fuit in otio luxuriosissimus, in negotio laboriosissimus, ob res malè gestas: vt nihil de solita voluptate remiserit. Plutarchus.

L. Antónius, Triumuiri frater, apud Perusiam ab Octauio fame obsessus, in deditionẽ cum ccc. aliis venit: quibus, vt ait Liuius, in Epiro, Octauius ipse pepercit: vt verò Tranquillus, omnes ad arã Cæsaris necare crudeliter iussit.

Antónius Iulianus rhetor Romæ, perquàm fuit honesti atque humani ingenij, doctrina quoque ista vtiliore ac delectabili, veterúmque elegantiarum cura & memoria multa.

Antónius Eremita, miraculis & vita clarus. Tripart. hist. lib. 3. cap. 2.

Antoniopolitæ, populi. Plin. 5. 29. 27.

Antoniorũ familia Romæ, nobilissima vetustissimáque, ab Antio Herculis filio oriunda. Gel.

Antontes, Mardonij regis Thebarum filius, Pausan. libro 9.

Antricum, oppidum Galliæ Narbonẽsis, Normaniæ finitimum, vulgò *Chartres.*

Antron, nomen fluminis in Britannia.

Antronia, vrbs in Messenia Peloponnesi regione, ab antris, è quibus molares lapides exciduntur, appellata, à Strabone Antron dicta: item à Stephano, qui Thessaliæ vrbem esse

scribit. Ab hac Antronij asini dicti. Pomp. Mela lib. 2.

[D. Antonius, D. Dionysij Areopagitę discipulus, tertius Meldensis Episcopus, Gallicè *de Meaux*. Bellef. Tom. 2. Cosm.]

[D. Antonius, vir Aegyptiaci sanguinis, monachis Christianorum initium dedit, licet non ante omnes monachos fuerit. Primus tamen mirè omnium studia ad eam vitã imitandam incitauit, monachorúmque dogma instituit, sicuti mox D. Basilius in Græcia fecit, & Hilarion in Syria. Polyd. Verg. lib. 7. cap. 2. de rer. inuent. Panis illi escæ fuit, & aqua potui semel in die: & sub occasum solis tenui cibo reficiebatur: cuius sanctitas ita celebris erat, vt Helena, Constantini imperatoris mater, se & filium per literas illi commendarit. Obiit in eremo, annos centum & quinque natus: qui fuit annus salutis humanæ trecentesimus sexagesimus primus.]

Antuacutũ, & Antuerpia, oppidum. Gal. *Anuers.*

Antros est insula in Garumna fluuio de Pyrenęo monte defluente, quam pedere & attolli aquis increscentibus ideò putant: quia cum videatur editior aquis, obiacet: vbi se fluctus impleuit, illam operit, nec vt prius tãtum ambit. Pomponius Mela lib. 3.

Anûbis Aegyptiaca dicitur canis, in cuius forma colebatur Mercurius: quia nihil est cane sagacius. Virg.

Omnigenúmque deûm monstra, & latrator Anubis.

Ouidius sine titulo,

Per tua sacra precor, per Anubidis ora verendi. Diodorus scribit Anubim filium fuisse Osiridis & Isidis, qui canem gestabat tanquam armorum insignia. Ex quo Aegyptij canem venerantur, & Anubim deum canino capite effingunt. Cæl. Rhod. lib. 5. cap. 12.

Anulinus Consul Romanus, Sabini II. collega. Horum tempore Antonius Caracalla Alexandriæ cùm esset, Alexandrinã iuuentutem conuocauit, eámque passim omnem, militibus signo dato, interemit & occidit. Herodotus libro quarto, Spartianus.

Anulus, fluuius Mauritaniæ. Plin. 58. 1. 5. ad quẽ elephantes nitescente Luna noua descendere, ibíq; se purificantes aqua circunspergi scribit. Dion pergere elephantes ait πρὸς ὕδωρ ἀεινὸν, id est perennem aquam. Cælius Rhod. 13. 18. considerandum relinquens an Plin. ἀεινὸν ex authore aliquo Annulum verterit. Pliniani codices emendatiores habent Amilus.

Anus, nomen fluuij.

Anxa, oppidum. Plin. 3. 11. 14.

Anxani, populi. Plin. 3. 12. 4.

Anxius, fluuius ex Armenio monte oriens, per Caucasum in Mesopotamiam defluit, & Pactolo flumini Caucaso cadenti occurrit, vnũque facti in Euphratem demerguntur.

Anxur, vrbs Volscorum, Plinio, quam olim Trachinam, nunc Tarracinam dicunt. Martialis, Siue salutiferis candidus Anxur aquis, Horat. Millia tum pransi tria repsimus, atque subimus Impositum saxis latè candentibus Anxur. Vide TARRACINA. Plin. 3. 5. 94.

Anxûrus, siue Anxyrus, nomen est, quo Iupiter à Campanis vocitatus est, qui maximè Anxure colebatur imberbis, vel quasi ἄνευ τοῦ ξυροῦ, id est, sine nouacula: quia barbã nunquam rasisset. Seruius in illud Virg. Aeneid. 7. Circeúmque iugũ: queis Iuppiter Anxurus aruis Pręsidet, & viridi gaudens Feronia luco. Vide ANXIRVS.

Anydrus, insula. Plin. 5. 31.

Anyger, Anagrus, Aniger, Antiger, Thessaliæ fluuius, in quo Centauri ab Hercule sauciati, vulnera sua lauerũt. Quamobrem cùm primò dulces habuisse aquas, postea in fœtidas sunt conuersę. Bocatius. Ouid. Fundit Anygrus aquas, &c. Fortasse idem qui supra ANAGER.

Anigridum, est spelunca Nympharum, ab Anigro fluuio haud longè dissita in Samica regione. In hac si quis albo laborans, aut leuca Nymphas apprecetur, sacrificiis etiam promissis, abstergátque pollutas corporis partes, ac fluuium enatet, mox euadit incolumis. Cæl. Rhod. lib. 26. cap. 14.

Anysis, Aegypti rex, Herodoto lib. 2. vrbs Aegypti, Steph.

Anytus Atheniensis cum Melito & Lycone Socratem accusauit, & occidi curauit. Horat lib. 2. Sermonum, Satyra 4.

-qualia vincunt
Pythagorã, Anytique reũ, doctũque Platona.
Plutarchus in vita Socratis.

A O

Aod, filius Ieræ, filij Iemini. Iud. 3.

Aœde, Musæ nomen, vna ex filiabus Aluœi. Pausanias lib. 9.

Aon, Neptuni filius, factione suorum ex Apulia pulsus, nauigio Eubœam, & inde Bœotiam venit, vbi populis montes habitantibus imperauit, eósque Aones, vt & montes vicinos appellauit, à quibus Neptuni filius ex Parichia coniuge. Porrò Aon filium Dimantem reliquit, qui ei in regno successit.

Aones, populi ex Aonia, Paus. lib. 9.

Aónia, pars montana Bœotiæ, cuius meminit Steph. vnde totam Bœotiam priùs Aoniam dictam scribit. hinc etiam dictæ

Aonidès Musæ à fonte Aone, in eadem regione illis consecrato. Iuuenalis,

-cupidus syluarum, aptúsque bibendis
Fontibus Aonidum.

Aónius, id est Bœotius, Seruio apud Virgilium, Aonio rediens deducam vertice Musas.

Aóricus, Gotthorum rex.

Aôris, Arantis filius, venator bellicosus, Steph. & Pauſ. lib. 2.

Aórnos, petra apud Indos præceps & inuia, monumentis historicorum celebrata, quasi auibus inacceſſa. Scribit Plutarchus Alexandrum cùm intellexiſſet hanc petram teneri ab homine meticuloſo, dixiſſe: Nunc locus iſte facillimus eſt captu. Vide AVERNVS.

Aórnos, vrbs in Epiro, Ptol. & Steph.

Aórnos, lacus inter Puteolos & Baias, qui postea paucarum literarum mutatione dictus eſt Auernus. Aórnos autem, quòd auibus careat: ipſæque ſuperuolãtes graui eius odore enecentur: ſiue quòd ſulphureæ exhalationes aërem vſque adeò extenuent, vt aues ſuſtinere non poſsit. Virg. Æneid. 6.

Spelunca alta fuit, vaſtóque immanis hiatu
Scrupea, tuta lacu nigro, nemorúmque tenebris,
Quam ſuper haud vllæ poterant impunè volantes
Tendere iter pennis, talis ſeſe halitus atris
Faucibus effundẽs ſupera ad conuexa ferebat:
Vnde locum Graij dixerũt nomine Aornon.

Plinius in Prœmio lib. 4. locum collocat in Epiro, qui & ipſe ab exhalatione auibus peſtifera nomen accepit.

[Aornus, lacus eſt quidam iuxta Eridanũ Italiæ amnem, cuius aqua, ob graueolentiam, à nullo penitus animaliũ temerè deguſtaretur. In hũc quondã ictum fulmine cecidiſſe Phaëtontem credula fabulata eſt antiquitas: quamobrem & dirũ illum, tetrúmque odorem contraxiſſe lacum, & mortiferam inſuper vim habuiſſe, qua ex illo bibẽtes, citiſsimam conſequi mortẽ, conſtãter eſt creditum. In illius autẽ margine excelſas ſtetiſſe populos fama eſt, vnde turgentibus ramis nitida ſudabant electra: ex quo locum etiã fabulæ datum ferunt, Phaëtõtis ſorores in arbores conuerſas, illius deſiderio, lachrymis molle ſuccinum iugiter diſtillare, quem lacum nonnulli Aornum appellauere. Sunt, qui Aornum lacũ iuxta Cumas in Italia fuiſſe commemorant, ſic appellatum, quia nulla illum ſuperuolaret auis: figurâ rotundum, aquâ in cæruleo colore ſubnigrante. Cæterùm, qui res ab Alexandro Magno geſtas ſcripſere, altiſsimam apud Indos petram, Aornum appellari dixerunt: quoniam cùm frigore magno, tum altitudine ſua, nulla illã ſuperuolaret auis: ſiquidem quindecim in ſubiectum ſtadia erigi, & excreſcere illam perhibent. Coccianus verò Dion, & Agatoſthenes, necnon alij plerique hiſtoriarum conditores, Aornum neque petrã eſſe, neque lacum autumant, ſed terræ quoddã barathrũ in Syria Adiabene, ſuper quod ob peſtilentẽ, mortiferúmque inde emanantẽ halitũ, nulla euolare poteſt volucris: ſed eò perueniens loci, vt ad perpendiculum ſuperſtet, illicò exanimis concidere dicitur. Leonic. lib. 3. cap. 69.]

Aôrus, ciuitas Cretę, ab Aora Nympha, Eleuthera etiam dicta. Steph.

Aôrus, fluuius. Plin. 3. 23. 3.

Aórſi, populi. Ptol. libr. 6. cap. 14. non procul à Iaxarte fluuio, qui in Hyrcanũ mare influit. Alios Pli. libr. 4. cap. 12. in Europa collocat Aorſos, & rurſus eorum meminit, 6. 16. 12. Strab. li. 11. Aorſos dicit Tanaim fluuium accolere. ἄορσι, apud Steph.

Aóri, populi, Pli. 4. 11. 9.

Aoth, Hebræorum populi ex tribu Ephraim. Euſeb.

Aous, fluuius in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Appollonia in mare illabẽs. Sũt qui Acantẽ appellent, Pli.

A P

Apæi, populi in Aethiopia ſub Aegypto. Ptol.

Apæſus, vrbs Troadis, quæ & Pæſus dicitur. Eſt etiam Pæſus Dauniæ ciuitas. Steph.

Apámia, ad Auſtrũ in Mediterranea ſita, à Seleuco cõdita, Cœles regionis vrbs eſt. x. mil. paſ. ab Aulocrene monte diſtans, Rhagis & Heracleæ vicina, quæque Seleuciæ & Laodiceæ propter concordiam ſoror dicebatur: cui hoc nomine Antiochus à matre ſua Apama Artabazi filia & Seleuco Nicanori nupta impoſuit. Illic & reſtagnatio Euphratis cum Tigri confluit.

Apámia, ciuitas Parthorum. Ptol. Eſt item ciuitas Ponti, apud eundem. Eſt præterea inſula, teſte Plinio, à Tigride circunfuſa, qui Antiochus id nomẽ à ſuæ matris nomine impoſuit. Eſt & Apamea, Bithyniæ oppidum, à Nicomede Pruſij regis filio ſic appellata, quæ poſtea Myrlea, à Myrlo Colophonio duce dicebatur. Vide indicẽ in Pli. & MYRLEA infrà.

Apámia, vrbs minoris Aſiæ, priùs dicta Celenæ, quam Nicanor cõſtruxit. Vide plura de Apameis ciuitatibus apud Steph. qui è cæteris poſtremam Perſicæ Edeſſę Septentrionem verſus eſſe ſcribit.

Apameſte, oppidum in magna Græcia, cuius incolæ dicuntur Apameſtini, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

Apana, Antiochi filia Pauſ.

Apánda, Macedonum rex, Aſtyabari filius, regnauit annos XXX.

Aparctias, ventus ab Arcto flans.

Apaſiácæ, gens Maſſagetarum. Steph. ex Strab.

Apaturia, Minerua cognominata ab Aethra quę per quietem monita à Minerua vt Sphæro ſacrificaret, cum in inſulam traieciſſet, à Neptuno compreſſa, Palladis templum ibi erexit. Prętereàque conſtituit vt Trœzeniorum virgines zonas ante nuptias Apaturiæ Palladi conſecrarent. Erat & feſtum Athenis Apaturia nomine, quaſi Homopatoria, quòd patres li-

berorum curiæ aſcribendorum gratia conuenirent, de quo feſto copioſè Suidas.

Apaturia Venus dicta eſt ab ἀπατάω, quod eſt decipio. nam cùm gygantes quodam tempore vellent eam interimere, dicitur in latebris tãdiu delituiſſe, donec Herculis auxilio ſigillatim omnes interfecit.

Apatûrum, Veneris templum in Phanagoria. Steph. ex Strab. Hecatæus ſinum quendam Aſiæ ſic nominat.

Apauorténe, regio eſt Scythiæ, in qua eſt Hyrcania prouincia.

Apelles, Cous pictor eximius, ingenio & gratia quam in ſe maximè iactabat, præſtantiſsimus, voluminibus etiam apud Perſeum diſcipulum editis, quæ artis ſuæ doctrinam cantinerent. Floruit Alexandri Macedonis temporibus, à quo tantùm depingi voluit. Is moriens Venerem imperfectam reliquit, quam nullus repertus eſt qui vellet abſoluere. Ouidius,

Si nunquam Venerē Cous pinxiſſet Apelles,
Merſa ſub æquoreis illa lateret aquis.

Quintil. lib. 12. Plin. 35. 10.

[Apelles, monachus in Ægypto ex fabro ferrario factus, qui cùm aliquando de nocte hoc exerceret opus, vmbra dęmoniaca, veluti mulier ſpecioſa, eum de caſtitate tentabat. At ille ferrum, quod elaborabat, ex fornace trahens, eam percuſsit in faciem: tunc ille dæmō ſtridens, & ingemiſcens, procul effugit. Soz. lib. 8. cap. 1. hiſt. trip.]

Apelles, ſectator Marcionis, de cuius hæreſi vide Euſeb. lib. 5.

Apelléi, populi. Plin. 6. 17. 5.

Apeneſte, Ptolemæo Apuliæ vrbs.

Apenninus mons, à penna quæ eſt ſummitas: vel

Apœninus cum œ diphthongo (vt ſcribit Seruius) quaſi Alpes Pœni, quem Annibal primus ſuperauit, in quo itinere alterum amiſit oculum. Hic Italiam diuidit, incipítque à Genua, & ſupra Carnos incumbit. Liuius libro 21. Pœninum dicit. Stephan. Per mediam Italiam in longum extenditur, cuius dextra pars Tyrrhenum mare, ſiniſtra verò Adriaticum reſpicit. Non procul à Genua Ligurum capite initium ſumit, tandémque in duo brachia diſcinditur, quorum alterum in agrum Brutium ad Fretum vſque Siculum: alterum per Apuliam vſque ad ſuperum mare porrigitur. Hinc Apennicolæ dicuntur, qui hunc montem incolunt. Virg. 11. Æneid.

Apenninicolæ bellator filius Anni.

Apennini ſylua, Plin. 3. 5. 159. Deſcriptio montis Apennini, 55. 47.

Apennini montes, Plin. 3. 12.

Apennînum ſæpe tremuiſſe. Plin. 20. 8.

Apennîna regio. Plin. 8. 58.

Aper Conſul, Catulini collega.

Aper Conſul, Pollionis ſecundi collega.

Aperantia, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Apeſas mons, Pauſ. lib. 2.

Apeſus, untis, mons Nemeæ, ſuperiacens, vbi Theſeus Ioui primùm operatus creditur. Dictus ab Heroë, cui Apheſas nomen erat. Papinius, Mōs erat audaci ſeductus in æthera dorſo

Nomine Lernæi dicunt Apeſunta coloni,
Gentibus Argolicis olim ſacer.

Ad hoc Apeſuntius Iupiter dictus eſt. Plin. lib. 4. Vide ἀφέτας apud Steph.

Apeſantius Iupiter dictus eſt ab Apeſante monte, qui eſt ſupra Nemæan, vbi Perſeus ſacra Ioui facere ſolebat.

Aphace, vrbs Libyæ. Steph.

Aphannæ, regio Siciliæ ignobilis: vnde prouerbium, ad Aphannas: de obſcuris & relegatis. Steph. ἀφάνναι.

Aphara, vrbs in tribu Beniamin, Ioſ. 18.

Apharêus, rex Meſſeniorū, filium habuit Piſum, à quo vrbs Piſa. Pauſ. lib. 5.

Apharetus Marpiſſam Oenomani filiam viſam ex chorea rapuit, Plut. in Parallelis.

Apharántes & Apharanſiadæ, populi Libyæ. Vide PHARAE.

Aphec, ſiue Apheca, vrbs in tribu Manaſſe, Ioſ. 12. 13. Eſt & vrbs in tribu Iudæ, Ioſ. 15. Hieronymo in locis Hebraicis vſque ad ſuam ætatē caſtellum grande Apheca nomine, iuxta oppidum Palæſthinæ. Vrbs præterea in tribu Aſer, Ioſue 19. Iudicum 1. iuxta vicum Eſron ciuitatis Iezrael, vbi dimicauit Saul in ſorte Aſer: & vbi Philiſthini contra Iſrael poſuerunt caſtra, 1. Reg. 4. & 29. Eo loci Benadad rex Syriæ vincitur, 3. Reg. 20.

Aphédas, rex Athenienſium: vel, vt Steph. Moloſſorum.

Aphedantes, populi in Moloſſis. Steph. A rege Aphedante nuncupati.

Apher, natus ex Aphrica. Lucanus,

Et ſolitus vacuis errare mapalibus Apher.

Vide AFER.

Aphetæ, vrbs Magneſiæ in Paganetico ſinu. Stephan.

Aphetor Apollo dictus ab edendis oraculis. Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 16.

Apheſas, heros. Vide APHESVS.

Aphíclea, ciuitas, Pauſ. lib. 10.

Aphia, filius viri Iemini. 1. Reg. 9.

Aphídas, Centaurus. Fortè ἀφείδας, vt ſuprà.

Aphídas, XIII. Athenienſium rex, regnauit annis VIII, vel, vt alij, vnum tantū. Hic vltimus ex Erichthei familia Athenarum rex fuit, à quo hac occaſione ad aliud genus regnum tranſlatum, ait Euſebius. Xanthò Bœotio, prouocãte Thimœta ad pugnam, Thimœtes recuſauit. Tum Melanthus Pylienſis, Andropompi filius, vir ſtrenuus, ſingulare certamen cum Xan-

tho

tho suscepit, & victor regnum Athenarum obtinuit.

Aphídna, pars Atticæ & Leontidis tribus. Stephanus.

Aphídnæ, locus celebris in Attica. Seneca in Hippolyto, -paruas alius

Calcet Aphidnas. Est & vrbs Lycaoniæ. Stephanus.

Aphnêum, ciuitas Phrygiæ & Lydiæ. Steph.

Aphnites, palus circa Cyzicum, Artynia priùs. Stephanus.

Aphnius, filius Martis ex Ærope, qui matri demortuæ partui inhæsit, ac ex vberibus vi numinis paterni multum copiosúmque lac suxit. Qua ratione inter deos translatus est, illíque sacellum in agro Tegeatum extructum est. Cæl. Rhod. libro 20. capite 25. Pauf. libro octauo.

Aphórmium, locus Thespiensium. Steph.

Aphrica, Plinio in Prologo tertij, tertia orbis pars est, inter Asiam & Europam ad Austrum sita, incipiens ab Ægypto, in Gaditano freto desinit. in qua populi habitant Mauri, Getuli, Numidæ, Garamantes, & Carthago vrbs. Mare quo cingitur hærétque, à Septentrione Libycum, à Meridie Æthiopicum, ab Occidente Atlanticum. Pomponius Mela libro secundo. Plinius libro 5. cap. 4. Straboni libro 2. Eadem quoque Libya dicitur. Plinius in Prologo quinti. Cuius regionis Nahum 3. fit mentio, & alibi sæpè in scripturis. Vide AFRICA.

Aphricus, ventus inter Austrum & Zephyrum: ita dictus, quòd ab Aphrica flare videatur. Virg. Æneid. 1.

Vna Eurúsque, Nutúsque ruunt, crebérque procellis Aphricus.

Aphricum mare, quod Aphricam alluit, à Metagono promontorio ad Orientem vsq; ad Philenorum aras extensus, Sardo, Siculo, & Ionio mari conterminum.

Aphrodisias, olim Trœzen Peloponnesi. Stephanus.

Aphrodisia, insula in mari Persico, vbi Persis à Carmania dispescitur: sic dicta, quòd in ea Venus coleretur, alio nomine κώλιας dicta.

Aphrodisiades duodecim Steph. numerat. Plin. 6.29.4. meminit Aphrodisiadis insulæ, & 4.11. oppidi Aphrodisiadis. Vide MEGALOPOLIS.

Aphrodísium, Cariæ promontorium, Pompon. quod Aphrodisias Plinio appellatur. Est & Ptol. vrbs Africæ, & Hispaniæ Tarraconensis promontorium, eodem authore.

Aphrodisius, Præsul Bituricensis, Petri discipulus, genere Aegyptius, iacet apud Bituriges. Volaterranus.

Aphrodites, nomen quo Venus vocitata est, ab ἀφρὸς, quod est spuma: nam de spuma maris natam ferunt.

Aphrodites, ciuitas iuxta Atribin & Aethiopiam & Thraciam. Steph.

Aphroditia, regiuncula Laconicæ. Steph.

Aphthala, vel Aphthæa, Hecate. Steph.

Aphthítes, pars Aegypti. Steph.

Aphthónius sophista, scripsit προγυμνάσματα, id est, præexercitationes in rhetorica.

Aphydna, siue Aphydne, vna ex vrbibus Atheniensium. Vide TITACIDE.

Aphyte, oppidum Thraciæ non procul à Pallene, oraculo Apollinis insigne: ab Aphyo quodam indigena ita dictum. Huius incolæ dicuntur Aphytæi. Steph.

Apia regio, ab Api IIII. Sicyoniorum rege appellata, Aegialea antea dicta, nunc Peloponnesus.

Apicius Romanus, omnium helluonum maximus gurges, cui parum fuit & principum congiaria, & Capitolij vectigal deuorasse, nisi insuper gulæ suæ monimentũ posteris reliquisset, edito de gulæ irritamentis volumine, quod etiam hodie omnium manibus teritur. Hunc Seneca in libro de consolatione ad Albinum, suo sæculo vixisse testatur, & laqueo vitam finiuisse, cùm subductis rationibus ex sestertio millies quod in culinam congesserat, centies tantùm superesse sibi cognouisset. Iuuenal. Satyr. II.

-quid enim maiore cachinno

Excipitur populi, quàm pauper Apicius?

Apidanus, fluuius ex præcipuis Thessaliæ, tardè fluens, quousque illi commiscentur Enipheus, Melas & Phœnix, quos ipse secum in Peneum defert, vt habet Lucan. lib. I.

-id gurgite vasto

Apidanus, nunquámque celer nisi mistus Enipheus.

Demetrius Apidanum Troadis fluuium facit. Stephanus.

Apidóres, Arcades, ab Apidone fluuio, aut Phoronei filio Apidone.

Apiennátes, populi. Plin. 3.14.15.

Apilas. Vide ASCORVS. Plinius libro quarto cap. 10. 5.

Apína Tricáque, duo oppida Apuliæ à Diomede euersa, tanta ignominia, in prouerbij ludibrium transierunt, vt quoties rem nullius pretij ostendere volumus, Apinas & Tricas nominemus. Martialis,

Sunt Apinæ Tricæque, & simul vilius istis. Plin. 3.11.32. Vide TRICA.

Apiola, ciuitas Italiæ. Steph.

Apiolæ, oppidum à Tarquinio captum. Plin. 3.5. 144.

[Apion grammaticus, ætate Plinij clarissimus, de quo ita libro 30. capite 2. scripsit idem Plinius. Adolescens nobis visus, nomine Apion, artis grammaticæ, prodidit Cynocephaleam

herbam, quæ in Ægypto vocatur Osirites, diuinam, & contra omnia beneficia: sed si ea erueretur, statim eum, qui eruisset, mori: séque vmbras euocasse ad percontandum Homerũ, qua patria, quibúsque parentibus esset genitus: non tamen ausus est profiteri, quid sibi respondisset. Hæc Plinius.]

Apis, Argiuorum rex, Iouis filius ex Niobe Phoronei filia, alio nomine Osiris appellatus, Isidem vxorem duxit. Achaiæ regno Ægialeo fratri concesso, in Ægyptum traiecit: vbi cùm homines rudes ad mitiorem vitæ cultum traduxisset, colendarúmque vinearum rationem eos edocuisset, concordibus omnium votis in regem est ascitus. Cúmque aliquandiu mira prudentia, paríque clementia Ægypti regnum administrasset, multáque in subditos beneficia contulisset, vita tandem functus, pro deo est habitus, eúmque Ægyptij sub viui bouis imagine coluerunt, qui corpore niger, candida fronte, in tergore alba nota insignis, duplicibus pilis in cauda, & lingua cantharo notatus esset, eúmque certos vitæ annos excedere non licebat: quibus peractis, in sacerdotum fontem demergebant, deinde indicto iustitio, veste scissa, & laceratis crinibus defunctum plangebant: inuento verò alio mirificè lętabantur. responsa autem non vt reliqua oracula dare solebat: sed si manu oblatum pabulum sumpsisset à consulentibus, secundos euentus atque omnia prospera decernebat: si verò abnueret, omnia sinistra portendebat. Ideò cùm à Germanico imperatore pabulum oblatum renuisset, funestum omen, & indubiam necem, quæ paulò pòst secuta est, prænuntiauit. Ouidius 3. de Ponto,

Et comes in pompa corniger Apis erat.

Strabo lib. vltimo. Plin. lib. 8. cap. 46.

Apis, vicus in Africa, sic dictus, quia nobilis Ægypti regione esset. Plin. 5. 6. 3.

Apis, III. Argiuorum rex, regnauit annis LIII.

Apis, IIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis XXV.

Apiscion, viri Troiani nomen.

Apitami, populi. Plin. 6. 20. 36.

Apitius Galba, scurra nobilis sub Tyberio Cæsare, Iuuen. Saty. 5.

Apobæoti, populi Ætoliæ. Steph.

Apócopa, sinus in Arabico recessu. Steph.

Apollinaris, hęreticus, vnam diuinitatis & carnis Christi naturam esse docuit. Tripart. hist. lib. 9. cap. 3.

[Apollinaris, ingenio præstantissimus, doctrina clarissimus, carminum & versuum elegantia, & promptitudine mirus, suis libris, vt ait Basilius, terrarum repleuit orbem. Familiaris fuit Gregorio & Basilio: defensor coëssentialitatis. Cùm enim Iulianus, cognomento Apostata, Gręcorum disciplina interdixerat Christianis, tum Apollinaris versibus exposuit ad Homericum quendam modum atque stilum historias antiquas sacrarum literarum, & numero librorum, & elementorum notis iisdem. Composuit & Iambos, & carmina. Sed sententias quidem à veritare diuinæ scripturæ ad humanas fabulas detorsisse illum constat. In primis de resurrectione mortuorum ineptiebat, cùm reuersuros ad legem, & circuncisionem, sabbata, ritus, adorationem, cibos, & ad templum traderet. tum de carne Christi, splendidis nugis multos seduxit. Ex catalogo Episc.]

Apollináris Consul, Prisci collega.

Apollinárium regio: Plin. 3. 4. 33.

Apóllo, Iouis & Latonæ filius, Phœbus etiã dictus & Sol. Apollo autem vocatus ἀπὸ τοῦ ἀπολεῖν: quòd ἀπαλλάττει, id est, ægrotationibus homines liberet. natus in Delo eodem partu cum Diana, quæ & ipsa Phœbe dicitur. Adultus Pythonem serpentem sagittis occidit: deinde Cyclopes, ob fabricatum fulmen, quo filius eius Æsculapius fuit ad inferos detrusus: vnde aliquandiu diuinitate priuatus, Admeti Thessaliæ regis armenta apud Amphrysum eiusdem regionis fluuium pauit. Fertur accepisse citharum à Mercurio: & postea Musis præfuisse. Amauit Cyrenem puellam, item Daphnem, Penei fluminis filiam, quæ fugiens illius amorem, in laurum conuersa est, arborem huic sacram. Item Hiacynthum, liberali forma paruulum, quem mortuum in florem sui nominis commutasse fertur. Branchum item Thessalum, cui in suo templo sacra fieri iussit. Vicit Marsiam tibicinem, à quo lacessitus fuerat tibiæ cantu, victum excoriauit. Ille muros, adiuuante Neptuno, Laomedonti regi ædificauit. Medicinæ vsum primus intulisse, & propterea deitatem meruisse dicitur. Author est carminis & Musices: quapropter poëtę præcipuum sibi numen faciunt in Rhodo insula. Colossum habuit tantæ magnitudinis, vt inter septem mundi miracula sit cõnumeratus. Triplex est eius potestas, vt sit Sol in cælo, Liber pater in terris, Apollo apud inferos: eius simulachro tria appingebantur, lyra, clypeus, & sagittæ. Eidem vt Baccho perpetua iuuentus adscribitur: propterea semper imberbis à poëtis fingitur. Multa habet nomina à locis in quibus potissimùm collebatur, sibi indita: Agyæus, Alexicacus, Boidromius, Clarius, Carmius, Carnias, Carneus, Compitalis, Diradiotes, Epicurius, Harius, Ismenius, Leochares: Musarum dux, Musarum præses, Parcarum ductor, Parrhasius, Patrius, Pythæus, Climyntheus, Thermius, Verticallis: de quibus vide Paus.

[Apollo Ægyptiaca lingua vocatur Horus, à quo horæ nomen acceperunt, vt ait Macrob. Ipsi lyræ, tibiarum, & fistularum assignatur inuen-

inuentio. Nam eiusdẽ simulacrũ apud Delum dicitur in dextra arcum habuisse, in læua Gratias: quæ singulæ singula Musices instrumenta gestabant manibus: vna lyram, altera tibias: quæ autem erat media, fistulam gerebat. Polyd. Verg. lib. 1. cap. 5. de rer. inuent.]

Apóllines quatuor Cicero constituit. Primum, antiquum custodem Athenarum: Alterum, Corybantis filium natum in Creta: Tertium, Ioue & Latona natum, qui ex Hyperboreis Delphos venerat, quanuis Eusebius antiquiorem illum describat: Quartum in Arcadia, quem Arcades, quòd illis leges dederit, Nomium vocant. Deinde ob nimiam seueritatem regno pulsus, ad Admetum Thessaliæ regem confugit, & iuxta Amphrysum amnem eius armenta pauit. Quare à posterioribus pro deo colitur, & ab Homero variis nominibus appellatur, ἀργυρότοξος, ἑκηβόλος: ab eius scilicet artibus & inuentis.

Apóllo Nomius, id est pastor, dictus est quo tempore Admeti regis pauit armenta: præterea Apollinis tripodem vas aureum fuisse constat trium pedum à Vulcano fabrefactum, ac pro munere Pelopi datum, dum vxorem duceret.

Apóllo Capitolinus, Plin. 4. 13.

Apóllinis insula in Libya. Steph.

Apóllinis ciuitas minor, in Ægypto est Lybiam versus: maior in Ægypto, tertia in Æthiopia iuxta rubrum mare. Steph.

Apóllinis Actij templum. Plin. 4. 1. 10.

Apóllinis Phestij portus, Plin. 4. 3. 1. Oraculum Delphicum, 4. 3. 3. Promontoriũ, 5. 2. 13. & 5. 4. 1. 5. Vrbs, 5. 9. 7. Oppidum, 6. 30. 12.

Apóllinis Clarij templum, 5. 29. 48 Eiusdem specus mirus, 2. 106.

Apollinis & Herculis contentio de tripode, Pausan.

Apollinis odium in tibicines, Paus.

Apollinis sacrificia, Pausan.

Apollinis simulacrum Amyclis, apud Corinth. ad radices Cuculini, apud Delios, Cytheatæ, in Lycone, apud Megalop. apud Patrenses in Olymp. in Sicyone. Paus.

Apollinis templa variis in locis ædificata. Paus.

Apollinis & Marsiæ certamen vbi, Plin. 5. 29. 5.

Apollinis Didymæi arę vbi, à quo. Plin. 6. 16. 21. Eiusdem oraculum, 5. 29. 30.

[Apollo in Thebaïde monachus, annis quadraginta in interiore moratus est solitudine, paruulam in monte vicino speluncam habens: sed pro miraculorum multitudine, breui effectus insignis, plurimorum pręsul extitit monachorum. Sozom. lib. 8. cap. 1. hist. trip.]

Apollodórus, pictor excellens.

Apollodórus, Atheniensis grammaticus, Asclepiadis, Panætij Rhodij philosophi, & Aristarchi grãmatici discipulus. Primus genus metri Triambici inuenit, vt testatur Suidas. Scripsit quoque historiam Atheniensium vsque ad reditum Heraclidarum, vt author est Diodorus Siculus.

[Apollodórus vsque adeò arte emicuit grammatica, vt ei Amphictyones Græciæ honorẽ habuerint. Plin. lib. 7. cap. 37.]

Apollodórus Tarsensis, Tragicus, cuius Tragœdias Suidas recenset.

Apollodórus item Atheniensis, poëta comicus, tempore quo & Menander fuit. fabulas ipsius nonnullas commemorat Suidas.

Apollodórus Pergamenus rhetor, Casidij (alias Callidij) item Cæsaris Augusti præceptor & familiaris, scripsit de arte Rhetorica, vt author est Strabo.

Apollodórus Quintus Celæus, cuius comœdiæ fuerunt Philadelphi & Sisyphus. Sextus, Alexandrinus comicus æmulus Menãdri, de quo Martialis.

Apollodorus, pictor nobilis Atheniẽsis, qui primus species exprimere instituit, primúsq; gloriam penicillo cõtulit: fecit sacerdotem adorantem, & Aiacem fulminatum.

Apollodorus, Cassandriæ tyrannus. Pausan.

Apollonia, vrbs in Epiro, quatuor milibus passuum à mari distans, Plin. lib. 4. Item Corinthiorum colonia, optimis olim legibus instituta, vulgò hodie Valonia nominata, Straboni: quam condidere Corinthij Coryceíque, ab Eante fluuio stadiis decem, à mari, sexaginta.

Apollónia, insula Thraciæ cis Istrum amnem, teste Herodoto lib. 4.

[Apollonia, in Ponto fons est iuxta mare, qui æstate tãtùm superfluit, ac maximè Canis exortu: parciùs, si frigidior sit æstas. Plin. lib. 31. cap. 4.]

Apollónia, ciuitas Cretæ, eodem authore.

Apollonia, ciuitas in Syria, hodie Bonandria.

Apollónia, Epiri, hodie Velona, ex qua breuis in Italiam traiectus. Stephanus Appollonias enumerat vigintiquatuor. Et alibi Cydoniam Cretæ vrbem olim Appolloniam dictam fuisse scribit.

Appollonia, ciuitas Macedoniæ, per quam Paulus profectus, Acto. 17. Achedoro tantùm fluuio à Thessalonica diuisa. Volater. libro 8. Est & altera in prouincia Aphricæ, quæ & Pentapolis.

Apollonia, oppidum. Plin. 3. 11. 17.

Apollónia, Macedoniæ oppidum, Plin. 3. 23. 3. & 4. 10. 20. 22. Thraciæ oppidum, 4. 11. 27. Cretæ oppidũ, 4. 12. 34. Ponti, 34. 7. 27. & 31. 4. 4. Cyrenaicæ oppidum, 5. 5. 2. Idumeæ, 5. 13. 6. Troadis, 5. 30. 11. 27.

Apollonia, Ponti insula. Pli. 6. 12. 6. Apollonitarum insula, 4. 13. 4.

Apollonias, vrbs in Parnasso iuxta Delphos, a-

liàs Cypariſſus dicta. Stephan. Vide in CYPARISSO. Trœzen etiam Peloponneſi olim Apollonias dicebatur. Steph.

Apolloniaticum bitumẽ. Plin. 35. 15. 22. & 2. 106.

Apolloniatæ, populi Apolloniæ, Plin. 5. 30. 13. Cariæ populi, 5. 29. 20. Val. Max. lib. 1. Apolloniatæ quidam pœnitentiam egerunt.

Apollonienſes, populi. Plin. 5. 30. 30.

Apollonienſes, pars quædam addita Attalidi tribus. Steph.

Apollonius Rhodius, Alexandriæ tamen natus, Callimachi diſcipulus, æqualis Eratoſthenis grammatici: cuius etiam ſucceſſor in præfectura bibliothecæ apud Ptolemæum Euergetem: ſcripſit Argonautica verſu hexametro. Author Suidas.

Apollónius Alexandrinus, cognomento Dioſcorus, pater Herodiani grãmatici, nobilis & ipſe grammaticus, filiúmq; erudiit: ſcripſit de conſtructione partium orationis, & alia complura in arte grammatica.

Apollonius Aphrodigienſis hiſtoricus, ſcripſit res Caricas de Trallibus, de Orpheo, eiúſque myſteriis.

Apollonius Molo Rhodius, præceptor Ciceronis, & Cæſaris eodem tempore, vt ſcribit Plutarchus: Romæ docuit, quò legatus venerat de præmiis Rhodiorum, Dictatore Sylla: orator vnus in cauſis ſcriptórque præſtantiſſimus, & in annotandis, animaduertendíſque vitiis, & inſtituendo, docendóque prҿſtantiſſimus, vt ait Cicero in Bruto.

Apollonius Alabandenſis (Alabanda autem oppidum eſt minoris Aſiæ) dicendi magiſter clariſſimus, teſte Suetonio, qui cùm mercede doceret, tamen non patiebatur eos quos iudicabat non poſſe oratores euadere, operam apud ſe perdere: dimittebátque quemque ad quamcunque artem putabat eſſe aptum, vt ſcribit Cicero lib. 1. de Orat.

Apollonius Nyſſeus, Panætij Stoici familiaris. Strabo.

Apollonius Herophilius, Herophili diſcipulus, ſcripſit de vnguentis. Author Athenæus. apud Plinium tamen Apollodorus ſcribitur.

Apollonios ſophiſtas duos ponit Philoſtratus, Naucratiam vnum, alterum Athenienſem, qui ambo M. Antonini principis tempore concurrentes, docuere Athenis.

Apollonius Tyaneus, Pythagoricus philoſophus, cuius vitam Philoſtratus ſcripſit, & ante hunc Damis ipſius peregrinationis comes. Hic dum Epheſi vitam ageret, & fortè in multitudine diſputaret, per eam horam, qua Domitianus, interficiebatur, defixus & elinguis ſtetit: tum autem exclamauit, Euge Stephane pulchre, Stephane percute peccatorem: pulſaſti, vulneraſti, & interfeciſti. Hic ſermonis animalium peritus erat. Cæl. Rhod. libro 17. cap. 13. Idem hoc vnum à diis poſcebat vt bonos cognoſceret, malos vitaret. Alex. ab Alexand. libro 4.

Apollonius, nomen viri quem occidit Iudas Machabæus. 1. Machab. 3.

Apollonius, cognomine Titus, à Ionatha victus fugatúſque eſt. Ioſeph. lib. 13. cap. 6.

Apollonius, ſenator Romanus, lecto Senatui Apologetico pro fide Chriſti, capite truncatus eſt. Euſeb. lib. 5. cap. 21.

Apollonius, Stoicus philoſophus.

Apollonius Conſul, Magni collega.

Apollonius Luctator, Pauſan.

Apollonia virgo, ſub Decio Imperatore apud Alexandriam cum aliis permultis martyrio coronata eſt. Euſebius libro 6. capite 29. & ſequentibus.

[Apollonius Eremita cùm per omne vitæ tẽpus nihil monaſticæ vitæ didiciſſet, ſciens, quia nec ſcribere, nec artẽ iam propter ætatẽ exercere poſſet, omnia medicamina, & cibaria opportuna laborantibus ex propriis pecuniis comparabat, ſinguláſque monaſteriorum ianuas à matutino ad horam vſque nonam circundabat, viſitando languentes, illíſque miniſtrando, quo indigerent: qui moriturus, alteri tradidit, quod habebat, iubens, vt alia vota ſeruaret. Sozom. lib. 7. cap. 1. hiſt. eccleſ.]

Apollonohieritҿ, populi, Plin. 5. 29. 27.

Apollopolitis præfectura. Plin. 5. 9. 11. 70.

Apollophanes, regis Antigoni adulator.

Aponus, vicus ad Euganeos colles in Italia prope Patauium, vbi & aquæ calidæ variis morbis aptæ, Claudiani Elegiaco carmine laudatæ: & à Theodorico Gotthorũ rege mœnibus cinctæ, teſte Caſſiodoro. Lucan. lib. 6.

Euganeo, ſi vera fides memorantibus, augur
Colle ſedens Aponus terris, vbi fumifer exit
Atq; Antenorei diſpergitur vnda Timaui, &c.

Nomen ei, quia contra morbos eſt, vel quæ citra dolorem medetur.

[Apoſtrophia, Veneris cognomen, quæ in hunc finem ſic à Cadmo cognominata, vt ab omnibus ſpurcicis artibus auocetur, & ab obſcœna libidine, & concupiſcentiis auerteretur. Pauſ. lib. 1. & 9.]

[Apotropæi, dij malorum depulſores, quibus immolabatur agnicula. Perſ. in ſatyr. & Amm. Marcell. lib. 25.]

Apphaim, filius Nadab, filij Semei, filij Onam. 1. Paralip. 2.

Apphia, nomen fœminæ apud Paulum, & Philemonem.

Apphus, filius Matathiæ, filij Ioannis, 1. Mach. 2.

Appiani, populi. Plin. 5. 29. 3.

Appianus Alexandrinus, XXII. libros hiſtoriæ Romanæ compoſuit, Adriani principis temporibus.

Appiades deæ Venus & Pallas dictæ ſunt: ad

Appias aquas illis templum erectum erat prope Cæsaris forum. Cicer. 3. epistol. ad Appium scribens: Idque me inquit (quoniam tu ita vis) spero non inuita Minerua facturum, quam quidem ego, si fortè de tuis sumpsero, non solùm Pallada, sed etiam Appiada nominabo, Cæl. Rhod. lib. 12. cap. 1.

Appion, Græcus scriptor, πολυίστωρ appellatus, facili atque alacri facundia, vt testatur Gellius, res gestas Alexandri Macedonis scripsit.

Appion, grammaticus celebris, Plisthonici filius, cui nomen Mocrus, genere Ægyptius, sub C. Cæsare tota circunlatus est Græcia. Hunc Tiberius per contemptum, Cymbalum mundi appellabat, quoniam publicæ famæ tympanum potius videri posset. Immortalitate à se donari scripsit, ad quos aliqua componebat. De hoc etiam Iosephus scribit, quòd esset malus & indoctus, totiúsque vitæ temporibus importunus calumniator omnium, cor asini habens. Fuit temporibus Dionysij Halicarnassei & Iosophi.

Appiòrum gentem Romæ esse cognominatam legimus, ab Appij corona, quam L. Appius in Achaia meruit.

Appius Annius Trebonius Gallus, Consul Romanus, M. Attilij Metilij collega.

Appius Claudius Crassus, Cõsul, Sp. Nautij Rutilij collega, ad Vscanam à Perseo victus. Liuius lib. 2. Deca. 5. Celtiberos vicit, castrisque exuit. Ibidem.

Appius Claudius Decemuir, cum sociis magistratum vi obtinuit: exilio demum damnatus est.

Appius Claudius cæcus, orator Romanus, de quo Cicero in Bruto, & Tuscul. lib. 4.

Appius Claudius Pulcher, Cæci nepos, consul, P. Seruilij collega, cuius ętate Sylla deposito magistratu vitam vixit priuatam. Appian. lib. 1. commentariósque scripsit, quos Lucullo dedicauit. Plut.

Appius Claud. Pulcher, consul, L. Domitij Aenobarbi collega.

Appius Claud. Pulcher alius consul, M. Sempronij Tuditani collega.

Appius Claud. Pulcher alius consul, Q. Fuluij Flacci III. collega. Sub his Tarentum ab Annibale captum est: Pœni à Coss. victi cæsique sunt. Liu. lib. 5.

Appius Claud. Pulcher alius consul, C. Norbani Flacci collega, de Aphris & Hierone triumphauit. Polyb. lib. 1.

Appius Claudius Lentulus consul, M. Perpennæ collega.

Appius Iunius Syllanus consul, P. Silij Neruę collega.

Appius Claudius Ruffus consul, P. Sempronij Sophi collega.

Appius Clau. Sabinius, T. Quintij Capitolini collega.

Appia via, à Roma in Campaniam, & ad mare vsque Brundusium, quam Appius Claudius consul lapidibus strauit. Cic. pro Milone.

Appij forum, Hieronymus putat ab Appio quondam consule appellatum: à quo & via Appia cognominata. Verùm Appij forum oppidum fuit, longius à Roma quam Aricia distás quod Horat. lib. 1. Serm. Sat. 5. ostendit his verbis,

> Egressum magna me excepit Aricia Roma
> Hospitio modico, rhetor comes Heliodorus,
> Græcorum linguę doctissimus: inde forũ Appi
> Differtum nautis, cauponibus atque malignis.

Ad hanc vrbem Paulus venit, cùm duceretur Romam, Act. 28.

Appote, oppidum. Plin. 6. 28. 55.

Apries, vel Aprius, Psammis Ægypti regis filius, regnauit annis XXV. Hic, vt testatur Herodotus libro 2. ab Aegyptiis, qui à se ad Amasim defecerant, strangulatus est, & in paternis monumentis sepultus.

Aproniânus consul, Pauli collega.

Aproniânus alius consul, Braduæ collega. Sub his incendium Romæ fuit.

Apros, Colonia. Plin. 4. 11. 36.

Aprus, vrbs Thraciæ. Steph.

Aprusa fluuius. Plin. 3. 15. 2.

Aprusténi, populi. Plin. 3. 11. 5.

Aprútium, Italiæ regio inter Apuleiam & Picenum. Hæc etiam Samnium dicebatur. In ea ciuitates fuerunt Aquila, Adria, Sulmo, Ortona, Arpinum, Aquinum, & multæ aliæ.

Apsarus, locus in Euxino, Absyrtus antea dictus. Steph.

Apsilæ, gens Scythica, Lazis vicina. Steph.

Abintes, sophista Gadaræus, docuit Romæ. Maximiani tempore, cuius beneficio adeptus est consulatum.

Absinus, rhetor nobilis Atheniensis, Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 17.

Apsórus, vrbs Ponti Cappadociæ. Ptolem.

Apsorus, insula in mari Adriatico adiacens Liburniæ, in qua ciuitas eodem nomine. Ptolem. lib. 1. scribit.

Apsorus, ciuitas Illyriæ. Steph.

Apsus, fluuius in ea parte est Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit. Lucan. lib. 35.

> Tellus, quam volucer Genusus, quam mollior Apsus
> Circumeunt ripis, &c.

Absynthus, ciuitas Thraciæ: & regio Absynthis dicitur.

Absyrtus & Absyrtides, vide in ABS per b.

Apyre, oppidum, Plinius 5. 27. 41. Apta Iulia. Plinius. 3 4.

Apterea, neutri generis, pluralis numeri, vrbs in Lycia, & oppidum in Creta à Sirenibus vocatum, quòd victę ibi cantu à Musis præ mœrore exutæ pennis in mare desiluissent. Steph. & Pausan.

Apteron, oppidum. Plin. 4. 12. 33.

Apuáni, Ligures, teste Liuio lib. 10. Sempronius inquit, è Pisis in Apuanos Ligures vastando aperuit saltus, &c.

Apulia, Italiæ regio, mari Adriatico contermina, inter Dauniam & Calabriam, quæ & Iapygia ab Iapyge Dædali filio, qui eam regionem tenuit vsque ad Dauuiam, dicta est. In ea sunt vrbes Barium, oppidum ditionis Mediolanensiũ principum Beneuentum, Luceria, & mons Garganus, Vadian. Iuuenalis,

Vendit agros, sed maiores Apulia vendit.

Apúliæ descriptio, Plin. 3. 11. 25. Apuliæ ventus contrarius, 17. 24. 62. Apuliæ insulæ, 3. 26. 9.

Apuli, Pli. 3. 5. Apulorum genera tria, 3. 11. 29.

Apulæ, oppidum, 3. 11. 13.

Apula lana qualis, Plin. 8. 47. 14.

Apuscídanus lacus. Plin. 31. 1. 70.

A Q

Aquæ Augustæ, Ptolemæus vrbs Aquitaniæ in Gallia.

Aquæ calidæ, vrbs Britanniæ, Ptol. Vicus aquarius aliis dictus.

Aquæ dúctus, Heb. AMMA. collis in tribu Beniamin, iuxta Giah, & Gabaon, vbi Asael frater Ioab, confossus fuit ab Abner. 2. Reg. 2.

Aquæ mortuæ, oppidum Galliæ Narbonensis, opere C. Marij, C. passus à Rhodani ostiis deductæ. Plin. Manet hodiéque nomen, Vulgò, *Aigues-mortes.* Hæ etiam Fossæ Marianæ dicuntur.

Aquæ Sextiæ Salyum, Galliæ Narbonensis vrbs nunc Aquensis ciuitas, quam Sextius dux redactis in potestatem Salyis ædificauit, vbi extant aquę callidæ, Strabo. Vide sequentia. Vulgò *Aix en Prouence.*

Aquæ Statyellorum oppidum. Plin. 3. 5. 51.

Aquárius, rij, vndecimum signum Zodiaci, proximum Capricorno, oritur XV. Calendas Februarij. Fabulantur poetæ hunc fuisse Ganymedem, quem Iupiter, eius pulchritudine captus, ab aquila in cælum raptum, ministrum suum fecisse existimatur.

Aquarij, fuerunt Hæretici quidam, qui solam aquam offerebant in calice sacramenti, Cælius Rhod. lib. 18. cap. 40.

Aquénses, populi. Plin. 3. 5. 27.

Aquicaldénses, populi. Plin. 3. 3. 27.

Aquila, vir Iudæus ex Ponto. Act. 18.

[diuinas literas perperam est interpretatus. Vide in verbo, Theodotio.]

Aquila, vrbs Brutiorum, ex ruinis Fucornij antiquissimi oppidi, à Longobardis ædificata, Volaterranus.

Aquila, astrum, cuius ala dextra circulum æquinoctialem parum prodit: sinistra autem non longè à capite Ophiuchi videtur. Rostrum eius à reliquo corpore diuidit circulus à Cancro ad Capricornum perueniens. Exorto Leone occidit: exoritur autem cum Capricorno, habens in capite stellam vnam, in vtraque pennam vnam, in cauda vnã. Fabulantur poëtę hanc eam esse quæ Ganymedem rapuit, eiúsque officij gratia à Ioue inter astra fuisse collocatam. Hyginus in Astron. poet.

Aquilaria, locus in Africa, Cæsar in Comm.

Aquileia, vrbs Carnorum, ad Natisonem fluuium, Romanorum colonia, XII. M. distans à mari, iuxta quam & Timauum amnem nonnulli collocarunt. Martialis,

Et tu Ledæo fœlix Aquileia Timauo.

Ex hac orti sunt Chromatius, ad quem Hieronymus sæpe scripsit: & Rufinus Græcè Latinéque eruditus, qui Iosephum conuertit in Latinum: cuius originalis est Mediolani in sancti Ambrosij fano, Longobardis characteribus ca riosissimis.

Aquileia, à Romanis condita in Italia, incũbentibus Barbaris opposita, emporium Illyriacarum gentium. verba sunt Strabonis. Liuius de bello Macedonico: Aquileia, inquit, colonia Latina eodem anno in agro Gallorum deducta. Hæc enim vrbs non prius caput extulit, quàm subactis Pannoniis, ex quibus tanquam claustris ad Danubium patefactis, tutum id cœpit esse iter, quod, teste Tranquillo Augustus sæpe frequentauit. Hæc Liuius. [nunc Alagar vulgò vocatur.]

Aquileiénsium fides probata est, Maximinorum patris & filij bello, vt scribit Capitolinus. Hi enim tanta fide contra Maximinum pro senatu fuerunt, vt funes de mulierum capillis necterent, quibus sagittas excuterẽt penuria neruorum. Aquileia hodie Algar, castellum vulgò apud Stephanum. Aquileiæ oppidi, & eius fluuij meminit Plin. 3. 18. 4.

Aquilius, cognomẽ Iurisconsulti à colore nigro.

Aquilo, ventus dictus à vehementissimo volatu instar aquilæ: Græcis βορέας, siccus & frigidus. Ouid. lib. 6. Metam.

Apta mihi vis est, qua tristia nubila pello,
Et freta concutio, nodosáque robora verto,
Induróque niues, & tergus grandine, pulso, &c.

Flat ab æstiua & solstitiali plaga Orientis, Aquilones etiam dicuntur venti, qui octo fermè diebus exortum Caniculæ antecedunt, & perflant diebus quadraginta, quos vocant Etesias & Prodomos, quasi præcursores.

Aquilóni populi. Plin. 3. 11. 34.

Aquilina & Niceta, sorores meretrices, missæ aliquando fuerunt à rege Dagne ad corrumpendum Diuum Christophorum, inculcandúmque ei falsæ religionis cultum: verùm aliter se res habuit: nam & ipsæ ad fidem conuersæ sunt & iussu regis interfectæ.

Aquilinus Consul, Iu. Rustici collega.

Aquilinus alius Consul, Aemiliani collega.

Aquilinus alius Consul, Iunij Maximi coll.

Aqui-

Aquinates, saltus. Plin. 3.15.6.7.

Aquinum, Latinorum oppidũ, Plin. 3.5.110. quod Melpha fluuius alluit, Strabo. Vulgò *Aquino*. Thomæ scholastici & sophistæ patria.

Aquisgrãnũ, Germaniæ ciuitas, priùs Vegerra dicta, Caroli Magni sepulchro nobilitata, Plut. in Carolo Magno, Gallicè *Aix*.

Aquitania, regio & tertia Galliæ pars, ab obliquis aquis Ligeris. Hæc à Circio Oceanum habet, qui Aquitanicus sinus dicitur, ab Occasu Hispaniam, à Septentrione Lugdunẽsem prouinciam, à Meridie Narbonensem. In ea Tholosa & Burdegala ciuitates: vnde Aquitani populi. Plin. lib. 4. Gallia omnis Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè distincta, à Scalde ad Sequanã Belgica: ab eo ad Garũnam Celtica, eadémque Lugdunensis: inde ad Pyrenæi montis excursum Aquitania, Aremorica antè dicta, ἀκυτλανία scribitur, & in Santones ἀκυνταvία apud Stephanum. Gallicè, *Gascogne en Guienne.*

Aquitánia vbi. Plin. 4.17.3.

Aquitaniæ populi. Plin. 4.19. per totum. Ptol. lib. 2. cap. 7.

Aquites, nomen Sacerdotis apud Phasidem, Valer. Flac. lib. 6. -magnúsque sacerdos
Phasidis actoris Aquites errabat in agris.

Aquula, oppidum Hetruriæ: vnde Aquulenses & & Aquenlenses Plinio & Ptolemæo dicti.

A R

Ar, Moabitarum metropolis ad Arnon sita. Deut. 2. Isa. 15. Nume. 21.

Ara, vrbs Assyriorum, 1. Paral. 5. Hieronymus in quæst. Hebr. ipsam Rages esse scribit Medorum ciuitatem. de qua Tobiæ, 1.

Ara, filius Iether. 1. Paral. 7.

Ara, ciuitas Arabiæ regia, & insula Arabiæ adiacens.

Ara, signum cæleste, Antarcticum circulum contingens inter Hostiæ caput, & extremam Scorpionis caudam collocatum. Occidit sub exortum Arietis: exoritur autem cum Capricorno. Stellas habet quatuor, quarum duæ in summa, reliquæ in ima eius parte sitæ. Inter astra autem ideo putatur translata, quòd in ea fœdus arctissimum percusserint dij, quo tempore inferentibus bellum Gigantibus, cæli possessionem armis tutari cogebantur. Hyginus de Signis cælest. & in Astronom. poër.

Aráas, pater Thecuæ, patris Sellum, mariti Oldæ prophetidis, 4. Reg. 22. Heb. Harebas: qui 2. Paral. 34. dicitur Hasia.

Arab, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Iosu. 15.

Arabarches, publicanus apud Ægyptios, qui præerat exigendo vectigali de iis pecoribus, quæ ex Arabia in Ægyptum adducebantur. Iuuenal. Sat. 3.
-inter quod ausus habere
Nescio quis titulos Ægyptius atq; Arabarches.

Arabáthane, nomen ciuitatis. 1. Mach. 5.

Arabia, regio Asiæ maioris inter Iudæam & Aegyptum, ab Arabo Apollinis & Babyloniæ filio. Solinus Arabiam interpretatur sacram. Est autem triplex Plinio li. 2. ἀρωματοφόρος, εὔοδμος, λιβανωτοφόρος, dicta: altera Petræa, πετρώδης, tertia deserta, ἔρημος.

Arabiæ descriptio. Plin. 5.11. per totum, & 6.24. & 6.28.1. & inde Ptolem. lib. 5. cap. 17.

Arabia vbi non sterilis, Plin. 5.11.2.3. Eius deserta, Plin. 6.30.33. Ptol. lib. 5. cap. 19. Situs, Plin. 6.28.4. & 6.34.3. Mensura, 6.28.58. & 6.29.1. & inde Arabia Merorum quæ. Plin. 5.24.8.13.

Arabia Petrea, sic dicta à Petra vetustissimo oppido: Aegypto Iudææque confinis est, Ptol. Strab. ac Plin. alio nomine Nabathea dicitur.

Arábia deserta Ptolemæo, Straboni autem Scenetis, vbi & Scene vrbs, Plin. ἀπὸ τῶν σκηνῶν, quòd gens vaga & sine ædificiis in tentoriis habitet. Hæc à Meridie montibus Arabiæ fœlicis cincta est. Arabarum Estonitarum sterilis dicitur, præterquàm vbi Syriam attingit à Pelusio vsque ad Arsinoën rubri maris oppidum: à Septentrione Mesopotamiam habet, ab Occidente, Petream.

Arábia fœlix, Meridiem versus, inter duos sinus Arabicum & Persicum veluti peninsula excurrit, quæ Straboni bis, vt India, seritur ob fœcunditatem: fluminibus scatet. Plin. lib. 6. cap. 28. Stephanus Arabiam duplicem scribit, alteram aromatum feracem, alteram Aegypto & Syriæ viciniorem. Meminit & Arabij tibicinis in prouerbio. Quidam Arabiam Panchaiam & Sabæorum gentem eandem esse existimant, in qua thus nascitur. Virg.
-solis est thurea virga Sabæis. Idem.
Totáque thuriferis Panchaïa pinguis arenis.
Item in Cul. Panchaia thura. In ea mons Syna, qui & Oreb, in quo Moses legem accepit. In ea phœnix auis nascitur, & Sardonix gẽma.

Arabes, populi vnguentis & aromaticis fruticibus abundantes, mitrati degunt, & intonso crine: barbam abradunt, præterquàm in superiori labro: sagittas veneno inficiunt, matrimonium non habent, &c.

[Arabes, qui fœlicem incolunt Arabiam, ea olim vtebantur consuetudine, vt vna omnibus consanguineis vxor esset. Ex his enim (teste Strab. lib. 16.) qui primus ad eam ingrediebatur, posito pro foribus baculo (nam baculum ex more quisque gerebat) cum ea coibat, ipsa tamen cũ natu grandiore noctes agebat. Quapropter omnes omnium erant fratres. Adulter apud eos capitis damnabatur, qui ex eo deprehendebatur, quòd alius generis esset. Vnde hoc relatu dignũ aliquando accidit. Erat enim cu-

iusquam regis filia, mira quidem pulchritudine, cui quindecim erant fratres, qui eius omnes æquè amore flagrabant: propterea alius post alium iunctim ad eam ingrediebantur. Illa autem assiduo coitu iam defessa, rem huiuscemodi comminiscitur. Fecit enim surculos non vtique fratrum surculis absimiles: ex quo statim ab ea quispiam exibat, surculum aliquem similem ante ianuam ponebat, quò fratres, qui subinde inuicem sequebantur, surculum pro foribus fixum cernentes, eorúmque aliquem intus esse putantes, ab ingressu arcerentur. Verùm cùm aliquando omnes in foro essent, vnus ad fores accessit: & cùm baculum vidisset, suspicatus adulterum intus esse (sciebat enim se omnes fratres in foro reliquisse) currens ad patrem, sororem de stupro accusauit: sed cognita re, eam falsò criminari conuictus est. Hæc Strabo. Arabes masculos suos omnes annum decimum tertium natos circuncidere solent, quòd eo ætatis tempore Ismael, gentis illius auctor, fuerit circuncisus. Genes. 10. & Comest. in illum locum.]

Arabis, siue Arbis, fluuius apud Plin. lib. 2. Sarbis scribitur, qui ab Arianis montibus per Drangas & Gedrosios in Oceanum defluit.

Arabis, fluuius Indiæ cuius accolæ Arabitæ. Stephanus.

Arabs, vel Arabus, Apollinis filius ex Babylone, vt inquit Plin. lib. 7. quem medicinæ artis dicit etiam repertorem: fortasse quòd Babylone natus, ibi medicinæ studuerit: postea autem ad Arabes detulerit, Arabes populi suprà dicti. Item Arabs, vel Arabus, est lapis, teste Plin. lib. 36. cap. 22. eburnei candoris, qui in puluerem redactus aptissimus est dentifriciis.

Arabyza, ciuitas Caucanidis, quæ nunc Pesenus. Steph. malim Pessinus. Vide ARABIS.

Aracæus, filius Chanaan, Gen. 10. qui Arcas oppidum condidit contra Tripolim in radicibus Libani situm.

Arach, ciuitas in qua regnauit Nemrod. Genes. 10. Hanc & Edessam vocari testatur Hieronymus.

Aráchne, puella Lydia, Idmonis filia, lanificij peritissima, ægreferens opus suum à Pallade, qua cum certamen susceperat, confractum, laqueo gulam sibi fregit, quam Pallas in araneam mutauit. Ouid. lib. 6. Metam.

Non tulit infœlix, laqueóque animosa ligauit
Guttura, pendentem Pallas miserata leuauit.

à Græcis ἀράχνης, a Latinis Aranea dicitur. Virg. lib. 4. Georg.

In foribus suspendit aranea casses. &, vt notat Seruius, Araneus, etiam ab antiquis dicebatur. Constat, inquit Plinius, Arachnen linum & retia inuenisse, cuius filius Closter fusos in lanificio inuenit. Hoc etiam nomine, vt scribit Liuius, dicta est ciuitas Thessaliæ. cur autem dicatur, & quid sit, magnis rationibus, nixíque rerum proprietatibus, accomodauerunt denominationes, non autem ad placitum.

Arachnæum, mons in Argo. Steph.

Arachósia, ciuitas non procul à Massagetis, à Semiramide condita, qui etiam Cophen vocabatur. Steph. de Cophe fluuio, qui influit Indum.

Arachosia, vna è Satrapiis vltra Indum fluuium, cuius meminit Plinius in descriptione Indiæ, & Strab. lib. 11. Scribitur & Aracosia.

Arachosia, regio maioris Asiæ, in qua Alexandria & Arachotos ciuitates sunt.

Arachoti, Indiæ ciuitas, ab Arachoto fluuio sic dicta, qui ex Caucaso profluit. Sunt & populi prope Massagetas, Steph.

Aráchtus, vnus è quatuor nobilissimis fluuiis Epiri. Strabo.

Aracynthus, vrbs Bæotiæ, & mons Achaiæ. Virgil. in Bucol.

Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Est & mons Ætoliæ, Mineruæ sacer, vt testis est Plinius: vel, vt Martianus, Acarnaniæ. Stephano, mõs Bœotiæ, à quo Minerua Aracynthis dicta sit.

Arad, ciuitas Amorrhæorum ad sortem Iuda pertinens, ad Austrum solitudini Cades vicina, in qua habitauerunt filij Obab soceris Mosi in medio Israelis. Refert Hieronymus in locis Hebraicis, vsque ad suam ætatem ostendi villam ab oppido Malatis, quarto lapide ad Hebron xx. Num 21. Iudic. 1.

Aráden, vrbs Cretæ, quæ & ἀνώπολις, vocatur, quòd superiore loco sit. Steph.

Aradius, filius Chanâan, Genes. 10.

Arduca, vrbs Lusitaniæ, quam hodie Arzuam ab Hispanis vocari volunt. De hac Ptolem. lib. 2. cap. 5.

Arádus, ciuitas Tripoleos in Phœnicia, non procul à Tyro & Sidone. Tripolis enim maritimum oppidum dictum est à tribus oppidis, scilicet Tyro, Sidone, atq; Arado. Authores sunt Plin. & Strab. Arado opposita est Antaradus in Meridiem, quæ hodie Tortosa dicitur, amœnissima ciuitas, sita nõ procul à Damasco, vt Ptolem. tab. Asiæ 4. indicat.

Arâdus, Pieriæ ciuitas, alio nomine Antiochia, Steph. Et alibi Aradum, Phœniciæ insulã esse scribit, alteram rubri maris, tertiam Cretæ.

Aræ Flauiæ, Germaniæ vrbs ad Danubium. Ptolemæo: vulgò *Nordlingen.*

Aræ, tres insulæ Ioniæ, sic dictæ propter execrationes, quibus Dorienses deuouerunt Pentapolitas. Steph.

Aræthyrea, regiuncula Achaiæ, postea Asophis dicta, vrbem habens eiusdem nominis, quam Homerus in catalogo ab amœnitate commẽdat, ἀραιθυρέην ἐρατεινήν eam appellans. De hac Plin. lib. 4. cap. 5. & Strabo lib. 8.

Aræus

Aræus Iupiter dictus est, quòd ei cuncti affundāt preces,aut quem cuncti precentur,Cæl.Rhod. lib.15.cap.18.

Aragus, fluuius Molossorum, de quo Strabo libro 11. Sed præcipuè Aragum dicunt in partes multas diuisum, regionem Massagetarum alluere, aliis ostiis in aliud mare exeuntem, Boream versus, vno aut solo Hircanium versus.

Aralius, qui & Analius, VII. Assyriorum rex, regnauit annis XL. Cassiodoro,Eusebio. Claruit ingenio & studio militari, & primus adauxit pompas & gemmas ac muliebres delicias.

Aram, filius Sem, Genes.10. à quo Armenij siue Syri Græcis,Genes.22.Num.23.1.Paral.2.Vide SYRIA. Filius item Somer, filij Heber, 1. Paralip.7.

Aram, in Hebræo Ram,filius Esron,filij Phares, Ruth.4. Mat.1.& Luc.3. interpretatur excelsus vel sublimis aut proiiciens.

Aráma,ciuitas tribus Nephthali.Ios.19.

Aramæi,Plinio sunt Scythæ: scribit enim Scythas vocatos esse Sacas à Persis, & lingua Persica Aramæos.

Aran, filius Thare,patris Abraham. Gen.11.1.Paralip.23.

Aran, filius Dison, filij Seir:& filius Ieramel primogeniti Esron,Gen.39.1.Paral.2.vbi legitur, Et Buna,& Aran.

Aranthas Bebrycius octonis cubitis longus fuisse traditur.

Arantia, vrbs, Phlius postea dicta. Steph.qui etiā in Aræthyrea de eadem scribit.

Araphêa,insula Cariæ.Steph.

Araphen,pars tribus Ægidis.Steph.

Arar, fluuius Galliæ Narbonensis, à monte Vogeso per fines Heduorum & Sequanorum in Rhodanum fluens. Plin.3.4.7. ex eodem, ex quo Rhodanus,monte exiens,per Burgundiā, in Rhodanum iuxta Lugdunum immergitur: alio nomine Sagona: clarus ponte Cæsaris vno die militum opere fabricato.

Araris item dicitur,sed per apocopen, Arar,vt testatur Priscian. in 7. hodie Sagona, vulgò *La Saone*.Claudianus,

Quos Rhodanus velox, Araris quos tardior ambit.

Lucanus lib.7.

-Rhodanúmque morantem
Præcipitauit Arar.

Alius est ab eo qui per Heluetios lapsus, Hodie Arola,vulgò *Ar* dicitur.

[Arar,vulgò *la Saone*,& Mosa, duo Galliæ flumina, quæ ab eodem scaturientia monte, ad opposita mundi partes fluunt, qua de re vide plura in dictione, Mosa.]

Ararat,regio Armeniæ, aut ipsa Armenia, 4.Regum 19.Isa.37. Mons est iuxta Boccatium maioris Armeniæ.

Araricus, Gotthorum rex.

Araricus, alius Gotthorum rex, mense V. post electionem interfectus.

Ararus, Scytharum fluuius, in Heniochis montibus eo modo quo Euphrates oritur, sex mil. passuum interuallo, quoad campos Armeniæ secat. Labitur placidus & silens, neque in vtram partem currat manifestum: cùm in asperiora deuenit, hinc atque illinc rupibus pressus: & quantò angustior, tantò magis pernix. Frangit se subinde ad opposita tantùm, atque ob id cum ingenti murmure, sonánsque deuoluitur,adeò citus,vt qua ex præcipiti in subiecta casurus est, non declinet statim vndam,sed vltra quàm canalem habet euehat, plus iugeri spatio sublimis, & aquis pendentibus se sine alueo ferens: deinde vbi incuruus, arcuatóque amne descendit,sic tranquillus, iterúmque cõpositus, & vix fluens in littus elabitur. Herod.lib.4.

Araspas Medus,cui Panthea Cyri vxor asseruanda data est. Cæl. Rhod.lib.13.cap.33.

Arath, regio Armeniæ campestris,per quā Araxes fluit,incredibilis vbertatis,ad radices Tauri montis,qui vsque illuc extenditur.

[Arath,mons Armeniæ,totius orbis terreni altissimus, vbi Arca Noë post diluuium substitit. Hait.cap.9.de Tart.]

Arátor, poëta Christianus, Romanus subdiaconus, Apostolorum Acta hexametro versu cõposuit. Volaterran.

Aratóres,populi Scythiæ, in eā parte Æmi montis,vbi Polydori tumulus.Solinus.

Arátus, Græcus poëta antiquissimus, Menecratis discipulus, optimè de Astrologia iudicio Ciceronis scripsit. Cuius Phænomena Cicero vertit adhuc adolescens. Scripsit hymnos in Pana, item de Astronomia. quod opus Cicero carmine reddidit. Ouidius,

Cum Sole & Luna semper Aratus erit.

Alius fuit Aratus Sicyonius, optimus princeps, qui patriam suam à tyrannide liberauit: de quo Tul. lib.3. Officiorum, & Liuius libro 69 & 70.

Arâtus Sicyonius, Achæorum dux, Corinthum tyrannide liberauit, & Megaram ad Achæorum *societatem compulit. Polyb. libro* secundo.

Araurius, fluuius Galliæ Narbonensis Agatham præterfluens, Rauraris Ptol. & Straboni appellatus. Is etiam prope Massiliam Petrosus vocatur, quod lapidibus sit maximè refertus. Vide interpretem Pomponij. *Gal.Eraud.*

Arausij,Galliæ propè Prouinciam oppidum,vulgò *Aurange*.

Arausio, & Arausiensis ciuitas dicta, principatus nobilissimus, qui nunc ditionis est Anaxonensium principum. Fuit olim Arausio Secundanorum vt Arelate Sextanorum, Septimano-

rum Bæterræ, Forũ Iulij Octauanorum, Narbo Marcius Decumanorum, & id genus cognominibus appellabantur coloniæ, à legionum, quæ ibi erant præsidio, videlicet ordine numeróque. De his plura Vadianus. Pompo. Melæ interpres scripsit.

Aráxa, vrbs Lyciæ. Steph.

[Araxa, Noë Patriarchæ filia, & Britonis mater, qui originem & nomen dedit Britonibus. Gildas lib de orig. Briton. insular.]

Aráxe, vel Araxi, populi Illyriæ. Steph.

Aráxes, Armeniæ fluuius, ex monte Abon, siue Abam, aut Agan, ex quo Euphrates nascitur: contrario tamen ei cursu, versus Orientem tendens, vsque ad Atropatiam: deinde in Boream conuersus, Azatam præterlabens, in mare desinit Hyrcanum, Strabo. Herodotus tamẽ secus ait. Porrò Araxes in Thessalia, idem qui Peneus, ἀπὸ τοῦ ἀράσσειν vocatur, quod opera Iasonis, & labore Penei Thessalici, montiũ continuationem disrupit. Stephanus & item Stra. Lucan. lib. 7.

-Armeniúmque bibit Romanus Araxem.

Ibi Arcam Noë post diluuium resedisse ferũt. Super hanc Alexander magnus & Augustus Cæsar pontes struxerunt.

Araxeni, populi. Steph. in Syropoli.

Araxum promontorium est Peloponnesi. Plin.

Arâxus, vrbs iuxta Põtum, ab Araxo duce. Steph.

Arba, insula & ciuitas Illyrici. Plin. lib. 4. cap. 21.

Arbace, ciuitas Celtiberiæ. Steph.

Arbâces, primus Medorum rex, regnauit annis XXVIII.

Arbáuium, ciuitas iuxta Pontum. Steph.

Arbaxani, populi Liguriæ. Steph.

Arbea, vel Arbee, ciuitas Iudææ, quæ & Hebrõ & Mambre, Gen. 23. sic dicta, quia ibi tres Patriarchæ sepulti fuere, & quartus Adam.

Arbéla, vrbs Siciliæ, Steph. & ciuitas Persica, ab Arbelo Athmonei filio dicta. Steph.

Arbella, terminus Iudææ, ortum solis aspiciens. Hieronym. in locis Hebraïcis, Est vsque hodie vicus Arbel trans Iordanem in finibus Pellæ ciuitatis Palęstinæ. Et alius hoc vocabulo in campo prægrandi, distans ab oppido legionis millibus nouem. Strabo lib. 16.

[Arbelus, hominum primus, qui pro deo habitus fuit, & Iupiter cognominatus, filius Nembrod. Cyrillus lib. 3. contra Iulian. Apost.]

Arbianes, V. Medorum rex, regnauit annis XXII.

Arbíes, populi Indiæ: & Arbis, Indiæ fluuius, authoribus Plinio & Strabone. Steph. hos populos vocat Arbios, vel Arbitas.

Arbis, siue Arabes, fluuius qui Plin. lib. 2. Sarbis, ab Arianis montibus per Dragas & Gedrosios in Oceanum defluit. Vide Arabis apud Steph.

Arbitrio, Cos. Romanus, Lolliani collega.

Arbius, mons Cretæ, & montis incola similiter. Stephanus.

Arbócula, vrbs quam Annibal aduersus Romanos proficiscens cepit. Plut. in Annib.

Arbon, ciuitas Illyriæ. Steph.

Arbor, piscis est in Oceano Gaditano, tam vastis dispensus ramis, vt fretum nunquam ingressus credatur, Plin. lib. 9. cap. 4.

Arbúcale, ciuitas maxima intra Iberum, quam Annibal ægrè obtinuit. Steph.

Arbúscula, meretrix, floruit cum Origine & Cythoryde meretricibus.

Arbúscula, muliercula mima, quæ cùm à populo exploderetur, ab equite autem quodam laudaretur, contentam se esse dixit bonorum testimonio. Horatius lib. 1. Serm. Satyra vltima.

Nam satis est equitem mihi plaudere, vt audax
Contemptis aliis, explosa Arbuscula dixit.

Arca, Syriæ Cœles vrbs, antiquum adhuc retinens nomen inter Barbaros, teste Iosepho 5. Antiquitatum.

[Arcacium, vulgò *Arcueil*, vicus ab vrbe Parisina tribus miliaribus distans, sic dictus, quòd ab hoc loco vsque Parisios continui fuerant olim arcus, & aquæductus, à Iuliano Apostata affabrè facti, quibus aqua in eius Palatiũ, quod Cluniaca domus hodie vocatur, deduceretur. Bellef. tom. 1. Cosm.]

Arcades, ciuitas Cretæ, & ciues eiusdem.

Arcádia, Peloponnesi regio intima, à mari vndique remota: ab Arcade filio Iouis & Calistonis Lycaonis Arcadiæ regis filiæ sic appellata. Hæc, vt Eustathius docet, aliquando dicta est Palasgia, à Pelasgo rege, magno & sapiente viro, qui vitæ cultioris apud eos fuit, & victum ex stirpibus herbarum, arborúmque frondibus transtulit ad glandem, maximéque fagineam. Eadem Lycaonia, Gygantis & Parrhasia dicta est Stephano. postremóque ab Arcade, cùm Pelasgos in deditionem redegisset, Arcadia nominata. In montes LXXVI. attollitur. Habet asinos procerissimos, qui ob corporis magnitudinem in prouerbium abierunt. Habet & lapidem Aspheston, hoc est inextinguibilem. Oppida eius præcipua sunt, Mantinea, Tegea & Stymphalus. Montes præcipui, Pholoë, Cyllene, Lynceus, Mænalus & Nonacris. Fluuij, Ladon & Erymanthus. Fuit autem tota hæc regio pastioni potius pecoris, quàm aut negotiationi aut agriculturæ dedita: ideóque Pana, pastorum deum, velut peculiare numen sibi vendicarunt. Virg. Ecloga 4.

Pan deus Arcadiæ mecum si iudice certet,
Pan etiam Arcadiæ dicat se iudice victum.

Arcádia, Stephano Cretæ ciuitas: item Ægypti, vna ex tribus in Amorgo insula: sed videtur Arcesina legendum. Oracula Lacedæmoniis data de Arcadibus & Tegeatibus, Stephanus habet in Tegea.

[Arcadia, oppidum Cretæ, quo expugnato, cessarunt fontes, amnésque, qui in eo situ multi erant.

erant. Plin. lib. 31. cap. 4.]

Arcadius Probus, vnà cum Paschasio & Euthico propter fidẽ à Genserico martyrio coronatus est. Huic manus primùm, demum pedes, cóque modo cætera mẽbra seriatim amputata sunt.

Arcádius, qui & Honorius, XLV. Romanorum Imperator, cùm patre Theodosio regnarunt annis III.

Arcádius Rufinus, Consul Rom. Sabini collega.

[Arcadius, Noë nepos, Arcadiam tenuit, & nominauit. Beros. lib. 4.]

Arcas Iouis & Calistonis filius, à quo Arcadia: & Arcades, quos, quia vetustissima gens fuit, ante Solem & Lunam fuisse poetæ fabulantur, & ex arboribus esse natos. Hunc Arcadem Lycaon, cùm Iouem hospitio recepisset, infantẽ membratim lacerauit, & Ioui comedendum apposuit: quod animaduertens Iupiter, Lycaonem incensa priùs eius domo, commutauit in lupum: Arcadem verò compactis membris in vitam reduxit, & iam adultum vnà cum matre à Iunone, ob adulterium in vrsam mutata astris intulit: & sic Calisto facta est vrsa maior, Arcas verò minor. Quod Iuno ægrè ferens, à Tethie precibus impetrauit, ne Calisto & filius postquam sydera facti essent, in Oceano, ceu cætera solent, lauarentur. Sunt tamen qui Arcadem in Bootem mutatum dicunt: communior tamen est prior sententia. Varias opiniones vide apud Perottum. Arcadis filius γηγενής, cuius Lycaon, cuius Pelasgus, cuius Thesprotus, cuius Amarax, cuius denique Ephyrus filius fuit, à quo Ephyra, Epiri vrbs. Stephan.

Arce, ciuitas Phœniciæ, quæ nunc Arce vocatur. Stephanus.

Acerta, vrbs Alpibus vicina, quam Annibal vastauit, Plutarch. in Annib.

Arcésilas, & Arcesilaus, philosophus, Polemonis discipulus: in disputatione pertinacior, & magno ingenij acumine. Cicero de finibus libro tertio. Ex Pitane Aeolica ciuitate ortus, relicto genitali solo Sardeis perrexit: mox Athenas profectus, in Academiam se ad Crantorem contulit, quem Platonicam philosophiam omninò commutâsse, nouámque quãdam constituisse ferunt. Cauillator vocatus est, quòd cùm nihil se scire diceret, nec alios scire quicquam patiebatur, omnes turbaret sophismatibus: obiit immodicè potus. De hoc Persius.

-non ego curo
Esse quòd Arcesilas, ærumnosíque Solones.

Vide ARCHESILAVS. Is constitutã philosophiam, vt Gracchus Rempublicam euertit. Cicero libro 4. Acad. quæst. Arcesilas nobilis præsertim Dianæ simulachro, in quod extat Simonidis epigramma.

Arcesilaus, sculptoris nomen apud Plinium, qui leænam marmoream fecit, item aligeros ludentes cum ea cupidines, quorum alij religatam tenerent, alij è cornu cogerent bibere, alij calcearent soccos, omnes ex vno lapide. Plin.

Arcésine, ciuitas in Amorgo, vna ex Cycladibus.

Arcésius, Iouis filius, pater Laertis. Vlysses apud Ouidium contra Aiacem,

Nam mihi Laertes pater est, Arcesius illi,
Iuppiter huic, &c. scilicet Arcesio. condidit Arcesicerata vrbem. Steph. in Epiphania. Hom. Odyss. 11.

Arcêus, VI. Medorum rex, regnauit annis XL.

Arcêuthe, vrbis nomen. Vide DORBE.

Archádius grammaticus, scripsit nonnulla commemorata à Suida.

Archagatus Peloponnensis, Lisaniæ filius, medicus primus à Romanis receptus. Plin. 29. 1.

Archánder, Danaï socer. Herodot. lib. 2.

Archandrúpolis, ciuitas Ægypti, Stephano ex Herodoto.

Archédicus, poeta comicus, scripsit contra Democharem Demosthenis propinquum. Fabula ipsius Thesaurus & Diomartanan. Author Athenæus.

Archeláus, philosophus Atheniensis seu Milesius, patrem habuit Apollodorum: fuit auditor successórque Anaxagoræ, à quo Socrates philosophiam audiuit. Cic. 5. Tuscul. Hic Phisicã philosophiam ex Ionia Athenas inuexit: fuítque Physicus appellatus, quòd in eo defecerit philosophia naturalis, Socrate ethicen introducente. Quanquam ne hic quidem ethicæ rudis fuit, qui de legibus, de honesto & de æquo philosophatus est.

Archelâus, Antenoris Troiani filius, quem Homerus scribit rei militaris peritissimum fuisse. Alius fuit geographus, qui terram omnem ab Alexandro peragratam descripsit. Alius de rerum naturis carmine scripsit. Alius oratoriam docuit. Author Diogenes Laertius.

Archelâus, Præsul Mesopotamiæ, qui librum disputationis contra Manichæum Syro sermone composuit sub Probo imperatore, author Hierony.

Archelâus, XII. Macedonum rex, regnauit annis XXIIII. fuítque interfectus ab adolescente Cratena nomine, quem habebant in deliciis, quòd ei promissam filiam alteri posthabuerit. Volater.

Archelâus, XIIII. Macedonum rex, regnauit annis IIII.

Archelâus, VII. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis LX.

Archelâus, XIII. Iudæorum rex, regnauit annis IX. Glaphiram Archelai Cappadocum regis filiam Alexandri fratris sui relictam, contra legem vxorem duxit: à Cæsare exilio dãnatus, Viennæ Gallorum mortuus est. Ioseph. li. 17. cap. 18. Ægesip. lib. 2. cap. 5.

Archelâus, Macedoniæ rex, Perdicæ filius, suo tempore fortunatissimus iudicatus, Cic. lib 5. Tuscul. quæst.

Archelâus, Princeps populi, filius Herodis illius qui innocentes occidit, rex Iudææ, Math. 2.

Archelái in Cappadocia regnauerunt. ex his ille qui superatus à Sylla est, quòd Mithridati auxilium tulisset, alterum Romæ retinuit Tyberius.

Archémolus, Rhœti regis Marrubiorum in Italia filius. Virg.

-& Rhœti de gente vetusta

Archemolum thalamos ausum incestare nouercæ. Legendum videtur Anchomelus. vt li. 5. Æneid.

Archémorus, qui & Opheltes, Lycurgi Tracum vel Nemeæ regis filius, qui adhuc infans à serpente occisus fuit. Statius in Thebaid. sic dictus, quòd futurum apud Thebas regibus ostenderit exitium. Hic Hipsiphilem nutricem habuit, quæ cùm sitientibus Achiuis, qui ad Thebaidum expeditionem proficiscebantur, Langiam fontem ostenderet, Archemorum puerum super viridi herba deposuit, qui à serpente vulneratus periit. Vnde fons ille Archemorus vocitatus est, & annuus agon in pueri illius memoriam celebrari cœpit: ludos Nemeos appellabant. author est Archias poeta lib. 1. epigr. Græcorum.

Archemorus, Amphionis ex Niobe filius, quem Ouid. Antegorum nominat.

Archeptólemus, filius Iphiti, Hectoris auriga, suffectus in locum Enipei, qui à Diomede interfectus est.

Archesiláus, vnus è quinque ducibus Bœotorum qui ad Troiam cum quinquaginta nauibus aduenerunt. Homer. lib. Iliad. 2.

Archesiláus philosophus, Theophrasti auditor, qui tandem in Academiam se ad Crantorem contulit, poeticæ quoque operam dedit. Laertius. Vide ARCESILAS.

Archesiláus, Cyrenensium Imperator.

Archestratus, poeta Sardanapali sectator, cuius hoc fuit decretum in conuiuio, vt conuiuæ aut tres, aut quatuor, aut non plures quinque essent, aliàs manipularius & ex rapto viuentium conuentus fuerit, Cæl. Rhod. lib. 28. cap. 8.

Archéstatus, III. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XXXV.

Archias, Architelis filius siue puer fuit, qui quum in Oenei conuiuio manibus aquam infunderet, condylo ab Hercule est interfectus, Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 3.

Archias, poeta Antiochenus, Romæ claruit, adiutus à familia Lucullorum, & à nonnullis Græcis ciuitatibus donatus: Ciceronis in primis familiaris. Hic discedens è Sicilia, cum L. Lucullo Heracleam venit, cuius auspiciis in eandem ciuitatem adscriptus est. Deinde lite mota à Græco quodam, Cicero ipsum defendit, vbi multa de laudibus poeticæ dixit: Pædianus.

Archias Imperator, condidit Syracusas. Volaterranus.

Archias Hyblæus, præco celeberrimus, vicit tres Olympiadas & Pythica, vbi Icon ipsius & epigramma Græcum. Pollux.

Archías Mitylenæus, musicus, de agricultura scripsit, & epigrammata. Vide ARCHITAS: solent enim hæc nomina confundi.

Archías Corinthius. Vide SYRACVSAE.

Archi-arároth, nomen loci, Ios. 16. limes terræ. Iosephus.

Archibius, Alexandrinus grammaticus, docuit Romæ sub Traiano principe: scripsit commẽtarios in epigrammata Callimachi. Suidas.

Archidamia, mulier Spartana, quæ Lacedæmoniis deliberantibus mulieres in Cretam mittere, cum gladio in Senatum venit, viros iurgata, si viuendum fœminis putent Sparta euersa. Plut. in Lyrco. de eius morte, idem in Agide.

Archídamus, princeps Lacedæmoniorum, Telidis filius, Methonem ad Athenienses deficientem recepit, in bello contra Pilum primus è naui prosiliens, nec vulneratus est, nec scutum amisit: denique aduersus Amphipolim strenuè decertauit. Insimulatus postremò quòd Angonis Thraciæ regis amicitiæ studeret, damnatus est. Suidas.

Archidamus, rex Spartanus, rogantibus sociis quantum pecuniarum foret satis ad bellum Peloponnesiacum, scienter respondit, Bellum ordinata non quærere.

Archídamus, Lacedæmoniorum rex, Arcades Argiuósque vicit, trophæum erexit, Xenophon libro septimo: pro Tarentinis pugnans interemptus est.

Archidas, Atheniensium dux nomine, sed reipsa tyrannus à suis est interfectus. Plutarchus in Agesil.

Archidemia, fons Siciliæ. Plin. 3. 8. 15.

Archigenes, medicus, in quem sæpius inuehitur Galenus, Iuuenalis,

-tunc corpore sano aduocat Archigenem.

Pro Græculis vel similibus poni consueuit, qui se præ omnibus sui generis sciolos ostendunt.

Archigenes Siculus Ariciam vrbem condidit.

Archigeruntes apud Cælium Rhod. lib. quinto ca. 12. dicũtur Sacerdotes præpositi sacris monasteriis: nunc Abbates dicuntur.

Archigetes, Appollinis epitheton.

Archiletum, ab Argo dictum, quòd is eo veneris ibique sepultus sit. Virg.

-& letum docet hospitis Argi. Quãuis aliqui ab argilla deductum potius velint, quòd id genus cretæ ibi esset. Erat autem Argiletum, locus in vrbe prope Palatium, vbi tabernæ opificum

pificum erant, præsertímque bibliopolarum, à quo Argiletanæ dicebantur. Martialis,
Argiletanas mauis habitare tabernas.
Vide ARGILETVM.

Archilochus Græcus, poëta Parius, persecutus est Lycamben socerum suum, quòd ei filiam pactam nomine Neobolon alteri collocauerat: eúmque ad laqueum, ob Iamborum petulantiam in eum scriptorum, compulit. Horat.
Archilochum proprio rabies armauit Iambo.
Ouidius,
Tincta Lycambeo sanguine tela madent.
Quintilianus, Archilocus primus inter eos qui Iambos scripsere: summa in eo vis, elegantes sanè, vibrantésque sententiæ plurimum sanguinis atque neruorum: adeò vt videatur quibusdam, quod quidem veneni est, materiæ esse, non ingenij vicium. Emicuit regnante Romulo, vt ait Cicero in Tuscul. Huius libros ob inuerecundiam & obscœnitatem Lacedæmonij ex vrbe tolli iusserunt, authorémque eorum in exilium miserunt. Postremò à quodam, cui nomen Coraci, in bello interfectus fuit. [cuius interfectores Delphis arguit Apollo, ob clarissimum eius ingenium. Plin. lib. 7. ca. 29.]

Archilochus, poëta Lacedemonius, floruit Romæ, regnante Tullo Hostilio.

Archilochus, Nestoris filius & Euridices. Hom. in Odyss. patrem in expeditione Troiana secutus, à Memnone interfectus est.

Archimandritæ, ex primo Codicis illi dicuntur qui sunt præpositi sacerdotibus sacrorum monasteriorum, vti Abbates. Cælius Rhod lib. 5. cap. 12.

Archimedes Syracusanus, geometra, sæpenumerò inuitus ad balnea ductus, dum perungendus in cratere constitueretur, per corporis vnguenta, figuras ac lineamenta digito inscribebat. Plutarch. in vita Marcelli. Cicero in Tuscul. Quum esset in Sicilia quæstor, sepulchrũ eius inter vepres inuenisse gloriatur. Hic vel deus terrenus mechanico artificio sphæram vitream fecit, in qua mira conuersione dissimiles motus circulorum visebantur. Claudianus,
Percurrit propriũ mentitus signifer annum,
Et simulata nouo Cynthia mense redit.
Marcellus in expugnatione Syracusarum interdixit, ne Archimedes vnus violaretur: verùm cùm Syracusæ caperentur, & ipse animo ac oculis in terra defixis formas Geometricas describeret, ab ignaro milite interfectus est.

Archímedes, grammaticus Trallianus, edidit cõmentarios in Homerum & Mechanica. Suid.

Archíppus philosophus, Thebis scholas habuit, Hieronymus: & Pythagoræ auditor fuit.

Archíppus, III. Atheniensium iudex, regnauit annis XIX. Sub hoc floruit VI. Homerus, ciuis Atheniensis, qui nouas Atheniensibus leges dedit.

Archippus comicus Atheniensis, scriptor fuit antiquæ comœdiæ.

Archontici, hæretici ab Archonte hæresiarcha suo appellati, vniuersitatem, quam Deus condidit, opera esse principum dicebant, & negabant resurrectionem carnis.

Archytas, Mitylenæus musicus: cui quum probro daretur, quòd non exaudiretur, respondit, Instrumentum pro me loquitur. Fuit & Architas agriculturæ scriptor, & alius poëta epigram. Author Diogenes.

Archytas, Hestiæi, siue (vt alij malunt) Mnesarchi filius, Philosophus Pythagoricus, patria Tarentinus, eiúsque ciuitatis facile princeps, Platonem, cuius in geometria discipulus fuerat, per literas monuit, vt ex Sicilia discederet, quòd Dionysius de eo necando cogitaret. Cubum primus inuenit. Columbã ligneam tam affabrè effinxit, librauit & inflauit, vt viuæ volatum imitaretur. Primus platagen, hoc est, crepitaculum puerorum inuenit, quò pueros nunquam quiescentes detineret, & à periculosioribus ludis auocaret. Hinc factus est locus prouerbio, vt desipientes, & puerilia tractantes, ad Architæ platagen dicamus recidisse. Huius meminit Horatius libro 1. Car. Ode 28.
[Archytas mundum ingenitum, & incorruptibilem, hominúmque genus sine vllo ortus principio ab æterno fuisse, est opinatus. Cen.]

Arcilacis, oppidum in Hispania. Ptolem.

Arcina, oppidum in Dacia. Ptolem.

Arciroëssa, ciuitas in Ponto Heracleæ. Steph.

Arconesus, insula Cariæ, Step. aliàs Aspis dicta. Vide CYZICVS.

Arctánes, gens Epirotica. Steph.

Arctax, mons Propontidis, apud Strabonem.

Arcton, mons imminens Cyzico, à Iouis nutricibus, quas illic in ἄρκτους, id est, in vrsas migrasse tradunt. Steph. in Arcton Cyzico.

Arctóphylax, sidus iuxta maiorẽ vrsam, alio nomine Bootes. Cic. in Phænomenis Arati.

Arctóphylax, qui vulgò dicitur esse Bootes. Latinè vrsæ custodem appellare possumus, quòd veluti custos quidam vrsæ adhibitus, à tergo eam subsequitur. Simili etiam ratione Bootes appellatur, quòd in modum bubulci plaustrum sequatur: rustici enim Septentriones plaustra vocant. Fabulantur autem poëtæ, hunc esse Calistûs ex Ioue filium, cui nomen Arcadi fuit, vt latiùs suprà explicatum est. Vide ARCAS.

Arctos, Græcis vrsus, vel vrsa, pro duobus signis cælestibus accipitur, quæ Vrsæ Latinis appellantur. Septentrionali polo, velut axe quodam nixæ, Arctico circulo clausæ, & ita collocatæ vt vtraque resupinata, alterius cõtegat caput:

sed caput eius quæ superior est, ad caudam inferioris contendat. Alteram maiorem vrsam, siue Helicen: alteram minorem vrsam, siue Cynosuram appellant, id est, Canis caudam. Hanc Phœnices, illam Græci nautæ obseruāt. Ouidius 3. Fastorum,

Esse duas Arctos, quarum Cynossura petatur
Sidoniis, Helicen Graia carina notet.

Porrò autem Helicē scribit Hesiodus Calisto Lycaonis Arcadiæ regis filiam fuisse studio venationis inductam, relicto patre: factámque vnam ex comitibus Dianæ, quòd à Ioue compressa, in vrsæ effigiem ab ipsa dea commutata sit, quæ Græcis Arctos appellatur: in qua specie non multò pòst filium pepererit Arcadem, qui Arcadiæ Peloponnesi regioni nomē dedit. Hinc Arctous, a, um, Septentrionalis. Martial. lib. 10.

Fœlices, quibus vrna dedit spectare coruscum.
Solibus Arctois, synderibúsque ducem.

Arctūrus: stella in signo Bootæ, post caudam maioris vrsæ, cuius ortus & occasus futuras tempestates portendit. Oritur à Canicula ferè post diem quinquagesimum. Dictus Arcturus παρὰ τὴν τῆς ἄρκτου οὐρὰν, ab visinę caudę similitudine. Virg. 1. Georg.

At si non fuerit tellus fœcunda sub ipsum
Arcturum, tenui sat erit suspendere sulco.

Arculus, deus penes quem fuit arcarum custodia.

Ardabúrius, Consul Romanus, Hierij collega.

Ardabúrius, alius Consul, Callipij collega.

Ardálites, vel Ardaliotides Musæ coluntur in Trœzene, ab Ardalo quodam conditore, aut à loco dictæ. Steph.

Ardalus, Vulcani filius, quem tibiam adinuenisse, & ab eo Musas dictas Ardalidas scribit. Pausan. fuit autem apud Trœzenos vetus Ardali ara, super qua Musis & Somno res diuina peragebatur. quòd somnus videatur esse Musis amicus, Rhod. lib. 27. cap. 16.

Ardáticus, Gepidarum rex.

Ardea, Vlyssis & Circes filius. Steph. in ἀντεία.

Ardea, Turni & Rutulorum regio in Latio, quasi ardua, id est magna & nobilis: licet Higinius ab augurio auis Ardeam dictam velit. Hæc Seruius.

Ardea, vrbs in Latio XVIII. mil. ab vrbe: Turni & Rutulorum regio, à Danae Persei matre, vel (vt alij malunt) à Dauno Pilumni filio condita, & à feruore regionis sic dicta. Martialis,

Ardea solstitio, Pæstanáque rura petantur,
Quíque Cleonæo sidere feruet ager.

Hanc vrbem post Turni mortem igne consumptam, & in auem sui nominis commutatā fabulatur Ouid. 14. Metam.

Ardéates, Ardeæ incolæ.

Ardia, ciuitas Illyriæ. Steph. inde ciues, Ardiæi dicuntur.

Ardínium, ciuitas in campo Thebæ, Steph.

Ardíscus, teste Aristarcho, fluuius Scythiæ, cuius meminit Herodotus lib. 4.

Ardon, filius Caleb ex Azuba vxore, 1. Paral. 2.

Ardúca, vrbs Hispaniæ Ptolemæo.

Ardúenna, Galliæ maxima sylua, Cæs. lib. 6. à ripis Rheni, finibúsque Treuerorum, ad Neruios pertinet, millibus amplius quingentis in longitudinem patet. Idem lib. 5. Sylua Arduenna ingenti magnitudine per medios fines Treuerorum à flumine Rheno ad initium Rhenorum pertinet. vulgò, *La forest Dardaine*.

Ardys, filius Gygis, Lydorum regis, cui etiam in regno succes̄sit, Herodotus lib. 1.

Area, Mineruæ epithetō, id est, fortis & strenua, cui apud Platœenses ex Marathoniæ pugnæ manubiis ædificatū est templū, Mineruæ que Areæ consecratum. Palæph. lib. 2.

Area, nomen viri. 1. Esdræ 2. 2. Esdr. 6.

Area, siue Aria, insula in Ponto versus Colchos, Marti sacrata.

Area, fons & lacus in Thebis, cuius incolæ Arij dicuntur. Steph.

Arec, filius Olla. 1. Paralip. 7.

Arecómici, populi in Gallia Narbonensi, qui & Volscæ dicuntur Straboni lib. 4. quorum portus, & nauigium receptaculum, Narbo dicitur. Plin. lib. 3. cap. 4. 6 Legitur apud Strabonem Arocomisci, Nos nunc Auinionem dicimus.

Ared, filius Beniamin, Genes. 46.

Arelate, Galliæ Narbonensis vrbs inter Salyes. Plinio colonia Sextanorū dicta, quòd è sexta legione milites coloni eò deducti sint. Strabo Arelatem iuxta Rhodanum sitam, amplissimo emporio insignem esse scribit. Gal. *Arles*.

[Arelatum, prouinciæ Narbonensis ciuitas, versus occidentem eo in loco sita, vbi à mari recipitur Rhodanus fluuius: à qua vrbe totum Arelatense regnum nomen habuit, in cuius solo plurimum cresit frumentū, vnde incolæ non parùm ditescunt: eò enim adnauigant Geneuenses ex Italia, atque Hispania ab occasu, & auehunt frumentum: atque ob id semper est ibi carum. Hærétque vrbs ipsa ad collem, ab occidente clauditur Rhodano, ab oriente verò habet paludem magnam, & ad Austrum campum fertilem: efficit enim ibi Rhodanus insulam, quam Camargnes vocant, quæ quatuor ferè milliaribus Germanicis patet in lōgum & latum, ferens frumentum & vinum, atque pascua copiosa. De eius regno pauca ad modum inueniuntur. Inuenitur autem de eius vltimo rege, qui Boso vocatus fuit, historia huiusmodi. Denuntiauit rex Roso episcopo Arelatensi in vigilia Natalis Christi, ne matutinum officium in ecclesia celebraret, nisi ipso præsente.

Epis-

Episcopus autem cùm aliquandiu cum clericis aduentum regis expectasset vltra horam consuetam, nec ille veniret, sacra est persecutus. Et supe ueniens rex, expostulare cœpit cum Episcopo, cur non expectasset: commotúsque dedit in medio populi & clericorum, alapam Episcopo: quam iniuriam populus ægrè ferens, in tumultum est versus. Deinde verò factum est, cum Episcopus adiisset imperatorē, essétque conquestus, quali contumelia rex ipsū coram populo affecisset: Cæsar iratus, per barbam suam iurauit, se hanc vlturum contumeliam, mortéque puniturum. vnde collecto, sine vlla cunctatione, magno exercitu, ingressus est Galliam, obsedit, & expugnauit Arelatum: cepit regem, & aulicos eius, mandauítque ipsum regem decollari. Archiepiscopus verò vnà cum reliquis Episcopis, Abbatibus, & principibus, mitigans imperatoris furorem, sua obtinuit intercessione, vt hoc iudicium sanguinis suspenderetur. Tunc ait rex, Non est æquū, vt rectum imperatoris iudicium executioni non mandetur, cùm non conueniat vel vllum verbum ex principis ore egredi frustrà. Cúmque de hac sententia multa vtrinque fierent verba, tandem decretum est, vt rex tonsus, ac regio titulo spoliatus, truderetur in Cœnobium. quo facto, imperator, nempè Otto primus, Arelatense regnum Romano incorporauit imperio. Hæc Munst. lib. 2. Cosm.]

Arelate, ciuitas in Norico. Ptolem. vulgò *Lintz*, ditionis est principum Austriæ.

Areli, filius Gad, filij Iacob. Gen. 46. qui & Ariel dicitur.

Aremici, & Artomici, seu Arecomici populi, *Le pays d'Armignac.*

Aremórica, Galliæ regio, quæ nunc Aquitania. Plin. lib. 4. cap. 17. Cæsar 7. belli Gal. Vniuersis ciuitatibus quæ Oceanum attingunt, quæque eorum consuetudine Aremoricæ appellantur, quo sunt in numero, Curiosolites, Rhedones, Ambibarij, Cadetes, Osisimi, Lemouices, Vnelli, Senani. Legitur & Armorica.

Arémulus Syluius, qui & Remus, Agrippæ filius, XII. Latinorum rex, regnauit annis XIX: præsidium Albanorum inter mōtes, vbi nunc Roma est, posuit: ob impietatem fulmine ictus interiit. Oros. lib. 1. cap. 20.

Arêna, ciuitas est Triphyliæ & Messeniæ in Peloponneso. Homerus ἀρήνην ἐρατεινὴν amœnam, vocat, quòd flumine Mineio abluatur, vt notat Eustathius eius interpres. Meminit & Stephanus.

Arenarius, Iouis est epitheton, de quo vide AMMONIVS Iupiter, suprà.

Areopagitæ, Iudices Athenienses seuerissimi, de causis capitalibus pronuntiabant, tanta integritate, vt noctu, non interdiu iudicarent, quò non dicentes, sed quæ dicerentur, obseruarent. Hi in templo Martis iudicabant: quòd cùm Mars, qui Græcè dicitur ἄρης, homicidi crimine reus fieret, iudicātibus duodecim diis in eo pago sex sententiis absolutus sit. Alexāder ab Alexandro libro tertio, capite 5. & lib. 4. cap. 11. & lib. 6. cap. 11. Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 19. Budæus in Pandectis. Erasmus in Chiliadibus.

Areopagus, vicus erat Athenis, à Templo Martis sic cognominatus, vbi primùm iudicium capitis actum fuisse scripsit Plinius cap. 56. lib. 7. Verùm quid ageretur in Areopago, Iulius Pollux lib. 8. scribit de magistratibus Atheniensium, & eorum locus ἄρειος πάγος. Vide Stephanum, qui etiam agrum quendam Thraciæ desertum sic vocari scribit, & Areopedinus gentile facit ab Areopago.

Areópolis, Arabiæ ciuitas, quæ & Moab & Ariel, & Rabathmoma.

Areopolitæ, qui habitant Areopolim.

Areos, Insula est in Ponto iuxta Colchos. Steph.

Ares, Mars, ἄρης.

Ares, etis, regio Eubœæ. Stephanus. hinc Aresius, gentile.

[Arestanus, quidam rusticus, cuius capra Aesculapium à matre expositum lactauit, cane custode. Paus. lib. 2.]

Arestor, pater Pelasgi. Vide PARRHASIA.

Aréta, Aristippi philosophi filia, aliis mater, quæ ei successit in schola: summum bonū in ea voluptate, quæ maximè sensum moueret, posuit.

Areta, Dionis vxor, in mare viua demersa. Plut. in Dione.

Aretæus, Dionis filius. Plut. in Dion.

Aretas, socer Herodis Tetrarchæ, Arabię Petreæ & Damascenæ ciuitatis dominus, 2. Mach. 5. 2. Corinth. 11.

Arete, vnica nata Bexinoris, quem Alcinous Phæacū rex duxit vxorem, & ex ea Nausicaā filiam & tres filios suscepit: ad hanc Vlysses ductu & consilio Palladis trāsformatæ in effigiem Calpis virginis, à Calystone Nympha veniens naufragus accessit, & multa illi interrogatus exposuit, & tandem honorificè ab ea susceptus est. Ex Bocatio.

Arethas, Arabum rex.

Arethas, inferioris Syriæ rex, post Antiochum designatus.

Aretissa, lacus maioris Armeniæ, omnia illata pondera sustinens: Solino Arethusa, Straboni ἀρσηνή. Vnum ei piscium genus est, & hoc transcurrentis fluuij alueo non miscetur, sicut nec è Tygri pisces trāsnatāt. Per hunc Tygris fluuius tam impetuoso cursu fluit, vt nec lacus Tygri, nec Tygris lacui admisceatur, Pli. Artissam vocat. Solinus.

Arethôus, rex in Arna Bœotiæ.

Arethusa, Nerei & Doridis filia, Elidis Nymphę & Dianæ comes: quam cùm Alpheus fugien-

tem persequeretur, eam rapuit: à Diana in fontem sui nominis commutata est: cuius aquas cùm suis miscere vellet Alpheus, illa à terra asorpta, in Ortygiam insulam, deinde in Siciliam delata est. Alpheus autem cùm propter mare sequi non posset, per cuniculos subterraneos in Siciliam peruenit, ibíque associatis Arethusæ aquis, in mare Siculum sese exonerat. Vnde & Syracusæ Arethusides dictæ. Ouidius libro quarto Fastorum,

Vtque Syracusas Arethusides abstulit armis Claudius.

[Arethusa, lacus in Armenia maiori, in quo nihil mergi potest, & pisces nitrosos alit. Plin. lib.2.cap.103.]

Arethusius fons Smyrnæ, tertius in Chalcidia vel Chalcide, quartus in Ithaca. Redditur & in Eubœa & Bœotia prope Thebas. Didymus octo memorat, vt epitheton esse putetur cuiuscunque fontis, ab irrigando.

Arethûsa, locus Syriæ munitus iuxta Enesam sexdecim milibus passuum, à qua Arethusij, vt inquit Strabo. Solinus quoque fontis nomen apud Thebas esse tradit.

Arethûsa, vrbs vna Eubœæ, altera Syriæ. author Volat. De Arethusa vide Bocatium cap.18.lib. 7. Et plura in Steph. Inuenio etiam in Samo huius nominis fontem esse.

Aretia, Iani vxor, à Sicano Dea facta, linguáque Ianigena Horchia appellata.

Aretium, ciuitas Tusciæ, mille ac cc. à Roma distans stadiis. Strabo lib.5. Itali nunc vulgò vocant *Arezo*.

Item vasa fictilia quæ in ea fiebant. Martial.

Aretina nimis spernas ne vasa monemus:
Lautus erat Tuscis Porsena fictilibus.

Arêtus, filius Nestoris & Euridices. Bocat. lib. 10.

Areus, Lacedæmoniorum rex, apud Corinthum defunctus, Plutar.

Aréuna, viri nomen, 2. Reg.24. qui 1. Paral.21. dicitur Ornam.

Argæa, insula parua iuxta Ganobum Ægyptiam, ab Argea, Macedonis filia dicta. Stephanus. Vide ARGAEI.

Argæus, Pelopis filius, & Alectoris pater. Alius fuit Lycimnij, qui ab Hercule abductus, vi morbi peregrè periit, cuius crematos cineres Hercules retulit, vt iusiurandum, quod dederat se illum reducturum, seruaret. Hunc dicunt primum fuisse, qui crematus sit, & ab eo deinde morem seruatum.

Argæus, Cappadociæ mons, quem ab vna parte cingit arduus, & perpetuis pruinis rigens, cui Mazata Cappadocum metropolis subiacet.

Argâis, insula iuxta Lyciam. Steph.

Argálus, rex Laconum.

Argánta, ciuitas Indiæ. Steph.

Arganthónius, rex, Herodoto, in Arna ciuitate Bœotiæ.

Arganthónius, rex in Hispania, quem Plinius ait vixisse CXX. annos: Silius autem CCC. qui eius meminit libro tertio,

Arganthoniacos armat Carteia nepotes.
Rex proauus fuit humani ditissimus æui,
Ter denos decies emensus belliger annos.

Argas, Demosthenes est cognominatus, de morum feritate ac natura immiti: aliàs quia præter annorum rationem sapit. Argas item dicitur, Cæl. Rhod. lib.18. cap.6. & Plut.

Argathon, vel Argathôna, mons in Mysia, prope Chium, vbi raptus Hylas ab Argathona Rhesi coniuge, cui & Argathon, vt monti quoque nomen fuit. Steph.

Argea, loca Romæ sic appellata, quòd in his sepulti essent quidam Argiuorum illustres viri. Festus. Varro lib.4. de lingua Latina: Reliqua vrbis loca olim discreta, quum Argeorum sacraria in septem & viginti partes vrbis loca sint disposita. Argeos dictos putant à principibus, qui cum Hercule Argiuo venere Romam, & in Saturnia subsederunt.

Argemíssa, vel Argemuíssa, insula ad continentem Troadis prope Argemicum promontorium, iuxta quem Alcibiades extinctus est. Steph. Argenusa vocatur, ab Argenno promontorio.

Argentoratum, vrbs Galliæ, authore Ptolemæo libro secundo, alio nomine Argentina, vulgò *Strasbourg*.

Argentuaria & Colombaria, oppidum in Gallia, vulgò *Colombie en Elsas*.

Argéstes, ventus, qui & Caurus, occidentalis, frigidus. Plin. lib.2. Ab occasu æquinoctiali, Fauonius: ab occasu solstitiali, Corus: Zephyron & Argesten vocant.

Argestrâtus, III. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XXXV.

Argêus, V. Macedonum rex, regnauit annis XXXVIII.

Argêus, XVII. Macedonum rex, regnauit annum vnum.

Argêus, mons omnium altissimus, qui semper in summo niues habet. Strabo libro 12.

Argêus, idem quod Argiuus. Horat. libro 4. Car. Tybur Argeo positum colono. Argei quoque, teste Varrone, dicebantur effigies scirpeç, quæ per virgines Vestales iaciebantur singulis annis in Tyberim per pontem Sublicium.

Argia, Adrasti Argiuorum regis filia, & vxor Polynicis, cui Thessandrum peperit, tanta in virum pietate, vt cadauer eius inter maximos cæsorum aceruos nocturno tempore conquirere non dubitarit, & contra edictum Creontis

tis, funeris iusta ei persoluere, ab vna adiuta Antigone Polynicis sorore, quæ & ipsa noctu deceptis custodibus, Thebis egressa erat, vt idē fratribus suis præstaret officium. Quamobrem vtraque à Creonte interfecta est: cuius rei vltionem, enecato Creonte, Theseus fecit. Reliqua apud Statium lib. 2. Thebaidos. Vide ANTIGONA, & ADRASTVS.

Hęc in fontem sui nominis conuersa dicitur.

Argiæ, oppidum est Laconiæ.

Argiæ, insulæ numero viginti Cariæ adiacentes, Plin. lib. 5. cap. 31.

Argila, vrbs Cariæ. Steph.

Argilla, magnæ Mauritaniæ oppidum, à Portugalliæ rege expugnatū ann. M.CCCC.LXXII.

Argilus, Herod. lib. Hist. 7. vrbs Æmathiæ, non procul ab hostiis Strimonis fluuij, versus occidentem. Steph. ciuitas est Thraciæ, &c.

Argilêtum, locus Romæ iuxta Palatium, dictus ab Argo, Argiuorum duce, qui ab Euandro hospitio exceptus, cùm in affectati regni suspicionem venisset, ab Arcadibus, inscio Euādro, est occisus: cui postea Euander tumulum erexit, quem de nomine eius Argiletum appellauit. Virg. 8. Æneid.

-& letum docet hospitis Argi.

Alij Argiletum dictum putant, quasi Argilletum, ab argilla, hoc est creta, cuius eo in loco magna erat copia. Vtramque opinionē refert Varro lib. 4. de lingua Latina.

Arginúsæ, Straboni libro 13. tres paruæ insulæ, continenti proximæ, Canis adiacentes inter Mitylenem & Methymnam. Ante Asiam prope Lesbum in monte Asiæ Elapho nomine apud Archinusam, vbi Alcibiades mortem obiit: apud quas ceruæ omnes scissam aurem habent. Arist. in Plinio, mons ille Elatus vocatus legitur.

Argiope, nymphæ nomen.

Argiphóntes, cognomen Mercurij, ab Argo centoculo Iûs custode, quem Iouis iussu interfecit. Mythologici interpretantur Argum, sphæram esse stellatam, quòd illi insit species quædam cælestium oculorum. Io autem terram esse volunt, quam Aegyptij in Hieroglyphicis literis bouis imagine exprimunt. Hanc Argus, hoc est, cælum stellatum, nocturno tempore desuper videtur obseruare. Mercurium autem Solem interpretantur, qui Argum tunc dicitur occidere, cùm luminis sui magnitudine stellas omnes obscurat, earúmque cōspectum mortalibus eripit. Vide Macrobium Satur. lib. 1. cap. 19.

Argippéi, populi sunt vltra Sauromatas, vt ostendit Herodotus li. hist. 2. ab ipsa natiuitate calui, simis naribus, & ingenti mēto, proprio quodam oris sono, ex arboribus victitātes. Hi quū arma nulla habeant, à nemine tamen afficiuntur iniuria, quòd sacri putentur. Iidem finitimorum controuersias dirimunt, & ad se confugientes ab iniuria tuentur.

Argyropeza Thetis apud Homerum dicta, veluti argento similes habens pedes. Cęlius Rhod. lib. 4. cap. 40.

Argirippa. Vide ARGYRIPPES.

Argis, secundus Lacedæmoniorum rex, regnauit annum vnum.

Argis aduerbialiter in loco. Plin. lib. 19. Argis etiam olea durare dicitur. Vide ARGOS.

Argíssa, Thessaliæ ciuitas prope Peneum, condita à filiis Larissæ. quæ deinde Argura vocitata, Volaterranus.

Argius, Lycimnij filius, primus fuit cuius cadauer concrematum fuit. Cæl. lib. 17. cap. 21.

Argo, nauis in qua Iason cum LIIII. heroibus Thessalis nauigauit Colchos: fuitque, teste Diodoro, iuxta Pelion ædificata: magnitudine atque apparatu longè maiore, quàm quæ ad eam diem fieri consueuerant. Erat enim antea paruarum nauicularum vsus. Virgilius Ecloga 4.

Alter erit & Tiphys, tum altera quę vehat Argo Delectos heroas. Dictus est ab Argo architecto, qui etiam inter nauigandum eius resarciendæ curam susceperat. Val. Flaccus,

-ad charum Tritonia deuolat Argum,
Moliri hunc puppim iubet, & demittere ferro
Robora. Seu ab ἀργός, quod est velox. Diodor.

Alij ab Argiuis, hoc est Græcis. Cic. li. 1. Tusc. quæst. Et eas angustias, per quas penetrauit ea quæ est nominata Argo, quia Argiui in ea delecti viri vecti, petebant pellem inauratam arietis. Constructa autem fuit arboribus Dodonæ syluę, quibus olim reddebantur oracula. Vnde poetæ fingunt ipsam fuisse locutam beneficio Mineruæ, quam eius inuentricem esse ferunt.

Argobastes quum Valentinianum iuniorem apud Viennam dolo strangulasset, vt eidem in imperio succederet, Theodosio mortem vlciscente superatus sua se manu percussit. Paul. Diac.

Argólicus, idem quod Argiuus & Argeus.

Argolis, seu Argia, regio in Peloponneso ad ortum, mare habens, ad Occidētem, Laconicum.

Argonautæ, heroes qui cum Iasone in Argo naui Colchos profecti sunt, ad diripiendum vellus aureum. Sunt qui dicant fuisse duos & quinquaginta numero, alij addunt quatuor. Valer. Flac. lib. 1. multos enumerat. Orph. lib. 1. & Apollonius in Catalogo heroum. Horum autem præcipui fuerunt Iason, Typhis, Castor, Pollux, Hercules, Hylas puer, Telamon, Theseus, Orpheus, Nauplius, Mopsis, Zetes, & Calais.

Argopelásgos. Homerus vocat Thessalos.

Argob, regio Basanitidis, Deu. 3. 3. Reg. 4. 4. Reg. 15. quæ in sortem dimidiæ tribus Manasse ce-

cidit, vocata terra Raphaim.

Argos, signum cæleste, dictum ab Argonautis. Oritur pridie Idus Mart.

Argos, vetus & nobilis vrbs Achaiæ in Argolide, quod etiam Argos Hippium vocatum est, ab equorum præstantia, qua tum temporis claruit. Horatius,

Aptum dicit equis Argos, ditésque Mycenas.

Argos, regio: vnde Argi & Argiui, populi, sicut Achæi & Achiui, qui Argolici à Persis dicti, & Argolis regio, omnis denique Peloponnesus, præsertim Laconica, Argea Straboni appellata, & Homero Helena Argea dicta. vnde propter frequentiam ac varietatem huius nominis manauit prouerbium in iactabundos & sycophantas, ἀργεία φορά.

Argos verò Peloponnesiacum, Sophocles Doricum vocat. Eusthatius. Idem & Hippoborum dicitur ac Hippium, & Iasium, & Dipsium, à siti, ob aquæ inopiã. Vide Volaterranum lib. 9.

Argos, Peloponnesi ciuitas iuxta Athenas, vt vtrique populi vno puteo vterentur. Vnde & Fratrias dixerunt ἀπὸ τοῦ φρέατος, quas tribus vocamus. Huius rex primus Phoroneus fuit. Dicta Argos ab Argo rege, vt scribit August. lib. 18. de Ciuit. Hinc Argiui Græci dicti sunt, & Argolicus sinus, & Argolici duces, & Argolica regio.

Argos, Thessaliæ oppidum, quod Pelasgicon dicunt à Pelasgis. Lucan.

-vbi nobile quondam nunc super argos erat.

Argos, oppidum in Acarnania, non longè à Mycenis, Amphilochium cognominatum, quod Alcmæon eiúsque liberi condidere: Strabó libro septimo.

Argos, Apuliæ oppidum, à Diomede conditum, & primùm à nomine relictæ patriæ Argos Hippium appellatum; quod deinde Argyripam, & postremò Arpos vocitarunt. Thessaliã quoque Argos Pelasgicum appellat Plin. li. 4. cap. 7. Ipsam præterea Peloponnesum antiqui Argos & Argos Achaicum appellauere. Strabo lib. 8. Sunt & aliæ ciuitates hoc nomine, quas exponit Steph.

Argynus, puer formosus (Agamemnoni charissimus) submersus. Propert. lib. 3.

Sunt Agamemnonias testantia littora curas
Qua notat Argyni pœna minantis aquæ.

Argyra, nympha fuit, cuius amore obláqueatus ac extabescens adolescentis nomine Helenus in fluuium sibi cognominem à Venere transformatus est.

Argos, regio quædam, pars Græciæ necnon & omnis ora littoralis dicebatur Argos, ab Argia matre Pelasgi, qui ei imperauit.

Argos, Argenoris equus, à quo Argos, Iasonis ciuitas dicta fuit, vt inquit Hellanicus.

Argei, Varroni scirpeæ effigies, quæ per virgines Vestales iaciebantur singulis annis in Tyberim per pontem Sublicium.

Argéi Argeorum, loca sacra Romæ, Varro. Reliqua vrbis loca olim discreta, vt Argeorum sacraria, Argeos dictos à principibus, qui cum Hercule Argiuo Romam venerunt. Vide ARGETIS.

Argulus, filius Amyclatis, quem primum apud Achæos quadrigam iunxisse dicunt, cùm alij Arogilo illud adscribant.

Argura, ciuitas Thessaliæ, priùs Argissa dicta. Est & locus Eubœæ. vide Stephanum, qui loci illius incolas etiam Argiuos & Leontinos vocari scribit.

Argus, Arctoris filius, πανόπτης à Græcis cognominatus, quòd totus oculis scateret. Hunc poëtę fabulantur à Iunone constitutum fuisse custodem Iiis Inachi filiæ, quã Iupiter in iuuencæ formam commutauerat: quam postea Mercurius Iouis iussu interfecit, oculis eius fistulæ sono sopitis. Iuno autem oculos eius aui suæ, hoc est, pauonis caudæ inseruit. Ouidius lib. 1. Metamor.

Centum luminibus cinctum caput Argus habebat:
Inque suis vicibus capiebant bina quietem:
Cætera seruabant: atque in statione manebant.

Mythologici Argum interpretantur, sphęram stelliferam, innumeris oculis, hoc est, stellis refulgẽtem: Mercurium autem solẽ esse volunt, qui tunc Argum dicitur occidere, cùm diurno suo lumine stellarum lucem obscurat. Vide Macrobium primo Satur. capite decimo nono, vnde & ἀργειφόντης cognominatus est, quòd Argum peremerit: Mysticè autem Argus est cælum stellarum luce distinctum, quibus inesse quædam species cælestium videtur oculorum.

Argus, architectus eius nauis, qua Iason, reliquíque Argonautæ Colchos nauigarunt. Flac. li. 1. Agon.

-ad charum Tritonia deuolat Argum,
Moliri hunc puppim iubet, &c.

Argus, quibusdam Argolus, rex Argiuorum, filius Apis. Ex cuius nomine Argi & Argiui appellati sunt, quo regnante cœpit vti frugibus Græcia, delatis aliunde seminibus. Post obitum deus haberi cœpit.

Argus, Phryxi filius, IIII. Argiuorum rex, regnauit annis LXX.

Argus, canis Vlyssis, solus dominum vigesimo demum anno domum redeuntem agnouit. Homerus Odyss. lib. 17.

Argus. Vide AMPHION.

Argyra, ciuitas Siciliæ vel Epiri, vnde se Diodorus Siculus oriundum facit, à qua Argyrini. Est etiam metropolis Taprobanæ, Steph.

Argyrini, populi Epirotici. Steph.
Argyripa, oppidum Apuliæ, à Diomede conditum, & primùm à nomine patriæ Argos hippium appellatum, quod deinde Arpos vocitarunt. Vide ARGOS. Virgil. 11. Æneid.
Ille vrbem Argyripam patriæ cognomine gentis.
Victor Gargani condebat Iapygis aruis.
Steph.
Argyróndas, vel Argyrondes, Ætoliæ fluuius, Aristarcho & Hesiodo, propter argenteum aquæ candorem.
Argyrrhius fuit dux quispiam effœminatus, nihil habens viri præter barbam.
Argyropilus, Imperator fuit, qui Zoæ vxoris & Michaelis Paphlagonis eius adulteri dolo inter balnea aquis submersus est, Bap. Egnatius.
Argyrotoxos, argenteum arcum gerens. Quo nomine dictus est Apollo.
Argyrus, ciuitas apud Philistum. Steph.
Argyrus mons. Vide TARTESSVS.
Aria, vna è Satrapiis Indiam terminantibus: ait enim Plinius, Ex occidente, non Indo flumine, sed nonnullis vltrà Satrapiis Indiam terminari, quæ sunt Aria, Gedrosia, Aracosia, Paropanisis, Carmania.
Aria, antiquum nomen Thraciæ, Steph.
Aria, Romana ciuis, de qua Mart. libro primo.
Casta suo gladium cùm traderet Aria Pœto,
Quem de visceribus traxerat ipsa suis,
Si qua fides, vulnus quod feci nō dolet (inquit)
Sed quod tu facies, hoc mihi Pœte dolet.
Ariabígnes, Darij filius ex filia Gobryæ, qui vnà cum Præxaspe & Megabaza præpositus fuit classi Xerxis. Herod. lib. 7.
Ariádne, siue Ariádna, Minois Cretensium regis ex Pasiphae filia, Theseum, cuius amore detinebatur, per filium à labyrintho extricauit, eúmq; redeuntē in patriam vsque ad Naxum insulam insecuta est: quo loco à perfido Theseo relicta, ac lugens, Libero patri nupsit, à quo donata est corona Gnossia, septē stellis adornata, quam ille à Venere acceperat. Catullus in Argonauticis, Elegia 17. Propertius libro tertio, Eleg. 17. Postremò à Diana dicitur sagitta percussa atque occisa, quòd virginitatem non seruasset.
Ariámnes, nobilissima Armeniæ ciuitas. Tortellius.
Ariamenes, Xerxis frater.
Ariamnes, Arabum princeps ad fallendum aptissimus. Plut.
Ariantas, rex Scytharum qui à singulis subiectis sibi quotānis offerri, sagittam volebat. Rhod. lib. 23. cap. 10.
Arianthe, ciuitas Oenotrorum Stephanus. Vide ARINTHE.
Ariânus poëta, cuius carminibus Tyberium principem delectatum fuisse Tranquillus scribit. Eius autem opera Suidas commemorat, Metaphrasim Georgicorum Virgilij: Alexandriada, poëma videlicet de rebus gestis Alexandri Macedoniæ regis libris XXII.
Ariânus, è Nicomedia historicus, Xenophon minor cognominatus: sicut ille in Cyro, ita hic de Epicteto philosopho, eiúsque disceptationibus opus edidit tribus voluminibus. Scripsit quoque historiam Alexandri Magni: vtrunque reperitur in bibliotheca Vaticana. Emicuit Romæ sub Adriano & M. Antonio principibus, à quibus ob literas honoribus consularibus ornatus est. Author Heliconius.
Ariápytes, Scytharum rex. Tortellius.
Ariârathes, Thracum rex. Liuius libro 2. Dec. 5.
Ariárathes, Cappadociæ rex à Perdicca obsessus, quum iam desperaret effugium, ne quid fructus aut trophæorū accederet inimicis, vrbem incendit, sibíque & suis omnibus mortem consciuit.
Ariária, gens Caducij finitima. Steph.
Ariarathêa, ciuitas propè Cappadociam, ab Ariatho rege, Antiochi genere. Stephan. ἀριαραθεῖα.
Ariáthes, Cappadociæ rex, sub quo Cappadoces primùm petierunt Populi Romani societatē: cuius desiniente stirpe, lectus rex Ariobarzanes, & à Mithridate sæpè pulsus, Romanorum armis restitutus: Volat.
Ariáthis, nomen viri proprium. Tortellius.
Aricandos, amnis in Lycia, à quo & vrbs ibi Aricanda nomine.
Arichondas fuit primus author tubarum in Græcia.
Aricia, puella Attica, Hippolyti vxor, postquàm ille à Diana in Italiam fuisset translatus. Virg.
Ibat & Hippolyti proles pulcherrima bello,
Viribus insignis, quem mater Aricia misit
Eductum Ægeriæ lucis.
Arícia, oppidum Latij post Albanum montem in via Appia, ab Hippolyto Thesei filio conditum: ita dictum ab Aricia nobili Atticæ regionis fœmina, quam idem fertur adamasse. In agro Aricino præstantissimi proueniebant porri: de quibus Martialis lib. 13.
Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros.
Lucanus,
Distat ab excelsa nemoralis Aricia Roma.
In hac Orestes oraculo monitus, simulachrum Scythicæ Dianæ, quod de Taurica regione transtulerat, prius quàm Argos peteret, consecrauit. Erat ad huius templum nemus quod vocatur Aricinum, dicente Ouidio lib. tertio Fastorum,
Vallis Aricinæ sylua percinctus opaca.

Est,locus antiqua relligione sacer.
Hîc latet Hippolytus furiis distractus equorũ,
Vnde nemus nullis illud additur equis.

[Aricia arua ardentia, si in ea deciderit carbo. Plin.lib.2.cap.107.]

Aricinum nemus, iuxta Ariciam, in quo Ægeria Nympha, cum qua loqui solitum ferunt Numam Romanorum regem. In hoc Diana Hippolytum ab inferis Æsculapij opera reuocatum abscondit. Est præterea in hoc nemore Ægeriæ Nymphæ fons, vbi Numa hydromantiam exercens, dicebat ab eadẽ Nympha sibi dari consilia.

Aricinus lacus, iuxta Ariciam vrbem, quod speculum Dianæ vocabatur, in quo nunc quoque insulæ cum proceris arboribus nobiles conspiciuntur.

Aricomisci, Volscæ, populi Galliæ, Strabo lib.4. Vlteriores fluuij (Rhodanũ intelligit) partes Volscæ, quos Aricomiscos appellant, maximũ incolunt spatium, quorum portus & nauium receptaculum Narbo dicitur. Apud Pomponiũ tamen & reliquos, Arecomici leguntur, & rectius.

Aridâi, filius Aman, filij Amadatha, Esth.9.

Aridátha, filius Aman, filij Amadatha. Esth.9.

Arideus, Philippi nothus. Plutarch.

Arie, nomen loci, 4.Reg.15.

Ariel, cap.29. Isaiæ, accipitur pro ciuitate Ierusalem, in qua altare holocausti. In 43. verò Ezechielis, altare holocausti significat. Est item nomen viri, 1.Paralip. 11.

Ariel, nomen viri, Num.26.& 1.Paral.11.

Arielitæ, populi. Num.26.

Ariêna, Haliattis filia, vxor Astyagis, regis Medorum. Herodot.

Aries, primum est Zodiaci signum, quod Sol ingrediens IIII. Idus Martias, æquinoctium vernum efficit. Fabulantur poëtæ hunc illum ipsum esse arietem, qui aureo vellere insignis, Phryxum per Hellespontum traiecit. Alij eum esse malunt, qui Libero patri in Libyæ desertis siti laboranti fontem ostendit. Hyginus de Signis cœlestibus.

Arihel, quidam putant esse Areopolim, ab idolo Martis, quod illic situm est. Idem est autem quod leo Dei, Ierusalem figuratè significans.

Arij, populi vltra Indiam.

Arij, Asiæ Scythicæ populi. Herodotus lib.4. Vide ARIVS.

Arima, locus Ciliciæ, vel Syriæ, vel in Pythecusis, iuxta Tyrrhenos, vbi Typhœum terra obrutum in fabulis est. Stephan. Vide INARIME.

Arimanis, vnus est ex tribus illis principibus, quos placet Theologis antiquioribus habere imperium super mundum: hi sunt Oremasis, Mitris, Arimanis: de quibus Cæl. Rhod. libro 7. capite 14.

Arimanius, Plutonis cognomen apud Persas.

Arimaspes, Zoroastri amicissimus. Rhod. lib.23. cap.4.

Arimaspus, fluuius est Scythiæ in Asia ad Septentrionem, aureis arenis abundans, Lucanus libro tertio.

Arimáspi, eiusdem fluminis accolæ, vel populi Scythiæ Europeæ, habentes vnum oculum in fronte, qui perpetuò bella gerunt cum gryphibus, aurum & smaragdos colligentibus. Mantuanus.

-Massagetas, gladiósque Arimaspos.

Lucan. lib.3.

-auróque ligatas
Substringens Arimaspe comas.

Dionysius Arimaneas, vel Arimannos vocat. Æschylus verò μόνωπα στρατὸν, id est, vnoculum exercitum, quòd sagittarij, quum sint optimi, alterum inflectunt oculum, vt à paruis adsueti, altero melius cernant. vnde etiam nomen auspicati sunt: Herodot. Nam Ari Scythicè vna significat, & Maspos oculum: prope hos Riphæi sunt montes. Vide EVERGETAE.

Arimathæa, ciuitas, Matth.27.

Arimbas, Molossorum rex.

Arímbas, Epiri rex.

Ariminum, vrbs vetus in Flaminia, iuxta Rubiconem fluuium, Galliam à Flaminia separans, perpetuóque insignis. Lucan. libro primo,

Vicinúmque minax inuadit Ariminũ & ignes.

Liuius coloniam in Picenum cum Beneuento deductam. Rursus lib.14. Sempronio prætori Ariminum prouincia obuenit. Strabon. Vmbrorum dicit coloniam, sicut & Rauennã. Hæc prius à Cæsare occupata, initium ciuilis belli dedit. Steph. Fuit autem ædificata anno Christi post exortum ducentesimo, septuagesimo, Ptolemæo Lagi filio Ægyptiis imperante, P. Sempronio & Appio Claudio consulibus. Ad quam visendam, compositis Siciliæ rebus, Sempronius nauigauit. Eam Octauius ampliauit, & à Liburnis dirutam Diocletianus reposuit, vsísque Liburnis, arcum triumphalem in ea extruxit. Hodie *Rimin*.

Arimphæi, populi Scythiæ Plinio, vel Asiæ Septentrionalis prope Riphæos montes, aut vbi Riphei desinunt, Ammiano. In nemoribus victitant baccis, iusti ac moribus placidis, quorum vterque sexus detósos capillos habet, &c. Cæl. Rhod. lib.20.

Arímus, rex Mysiæ, seu Mæoniæ. Varro Xanthũ citans antiquum rerum scriptorem.

Arindêla, pars quædam, aut vicus Palæstinæ. Stephan.

Arinthe, ciuitas Oenotrorum in Mesopotamia. Steph. qui & Arianthen Oenotrorum ciuitatẽ paulò antè ex Herodoto scripserat.

Arinthéus, consul. Maximi collega.
Arioáldus, Longobardorum rex, post mortem Theudelindæ, eiecto Adoaldo, regno præfectus est. Blond. lib. 9.
Ariobarzanes, Cappadociæ rex, Pōpeio in pharsalico bello fauit. populi Roma. amicus fuit, & à Cicerone cum toto regno seruatus. lib. 9. ad Atticum.
Arioch, rex Ponti. Genes. 14.
Ariomandes, Atheniensium aduersus barbaros dux, Plutarch.
Ariomárdus, teste Herodoto, Darij filius.
Ariomenes, Xerxis nauarchus. Plutarch. in Demosth.
Aríon, Methymneus citharœdus. & poëta Lyricus, ex Lesbo insula: emicuit Olympiade XXXVIII. Scripsit cantica circiter versuum duo milia. Dicitur & Tragici carminis primus inuentor fuisse, & chorum instituisse, ac Dithyrambicum carmen cecinisse. Author Suidas. Huius Arionis historiam Ouidius in Fastis, & Gellius lib. 16. ac Ælianus de animalibus, pluribus referunt verbis. Charus fuit Periandro Corinthiorum tyranno, cuius auspiciis in Italiam profectus, grandem pecuniam ex arte sua promeruit: cúmque iterum Lesbon insulam peteret, viderétque sibi insidias à sociis parari propter opes, quas secum adferebat, nautas orauit, vt carmen aliquod, priusquàm moreretur, concinere permitterent, quòd cùm impetrasset, rapta cithara, modulans de naui in mare se coniecit: sed à delphine illecto eius cantu, dorso exceptus, Tænarum (quod oppidum est Laconiæ) vectus est antequàm nautæ illuc applicuissent: & ibi relicto delphine, Corinthum petiit, omnémque rem gestam Periādro enarrauit: qui tamen illius verbis minimè credidit, donec totam historiam à nautis compertam habuerit. Virgilius Eglo. 5.
Orpheus in syluis, inter delphinas Arion.
Sed hæc fabulosa creduntur. Lege Hero. Gell. Plinium, & Volat.
Aríon, equi nomen, de quo Propertius,
Qualis & Adrasti fuerit vocalis Arion
Tristis ad Archemori funera victor equus.
Vide CYGNVS.
Ariopâgus. Vide AREOPAGVS.
Ariouindus, consul, cuius collega fuit Asper.
Ariouinius, consul, Messalæ collega.
Ariouístus, Germanorum rex, numerosas habuit copias, vel hoc vno argumento, quòd à Cæsare victus, octoginta suorum militum milia amiserit, Plutarchus.
Aríphron, IX. Atheniensium rex, regnauit annis XX.
Aripertus, Clotarij filius, rex Francorum.
Arisaï, filius Aman, filij Amadatha, Ester. 9.
Arisba, siue Arisbe, oppidum Troadis, in littore Rhœteo, ab Achille euersum. Virg. 9. Aeneid.
Bina dabo argēto perfecta, atque aspera signis,
Pocula deuicta genitor quæ cepit Arisba.
Lucanus lib. 3.
-& nimium glebis exilis Arisbe.
Arisbe, vrbs Phrygiæ iuxta Pontum. Hom. Iliad. 2.
[Arismanes, malus deus Manichæorum hæreticorum, qui duplicem Deum constituebant, vnum bonum, alterum malum. Bellef. tom. 2. Cosm.]
Ἀρίσβη, Stephan. ciuitas est Troadis, Mitylenorum colonia, &c. & alia in Lesbo, cui Arisbe Macaris filia nomen dedit.
Arisbus, fluuius Thraciæ. Steph.
Aristænetus, consul, tempore Honorij imperatoris.
[Aristeas, vir fuit præstantissimæ virtutis, & eloquētiæ, qui legatus est à Ptolemæo Lago rege ad Eleazarum Iudæorū pontificem pro cōquirendis 72. viris, qui Iudaicā legē Græco sermone donarēt. Ad Philocratē fratrem de ipsis 72. interpretibus legis Hebricæ librum, qui hodie extat, scripsit. Conrad. Gesn. in Biblioth. & Ioseph. lib. 12. cap. 2. Antiq. Iud.]
[Aristæum, oppidum Thraciæ, in montis Hæmi radicibus situm. Plin. lib. 4. cap. 11.]
[Aristæus quidam, cuius anima euolare ex ore visa est corui effigie. Plin. libro septimo cap. 52.]
Aristæus, Penei regis Arcadiæ, siue fluminis & Cyrenes filius.
Aristæus, Apollinis ex Cyrene filia, Penei regis Arcadiæ filius: hic deinde in Arcadia regnauit. Hūc primum apum & mellis vsum, lactísque coagulum demonstrauisse, vsúmque olei, & alia quamplurima adinuenisse refert Iustinus lib. 14. Fabulam sic commenti sunt poëtæ: Aristæum Eurydicen Orphei adamasse, quem illa fugiens, à serpente est occisa, in cuius vltionem nymphæ omnes apes perdiderunt. Quapropter matris auxilium implorauit, quæ illum ad oraculum Prothei perduxit, à quo infortunij causam edoctus, Eurydicen sacrificiis placare iussus est. quod cùm faceret, tauró sque quatuor, & totidem iuuencas immolaret, ingens apum multitudo à bobus erupit, atque hoc pacto apes suas recuperauit. Virgilius quarto Georgic.
Pastor Aristæus fugiens Peneia tempe, &c.
Fuit autem mellis, venationis & pascuorum inuentor: ante ipsum enim custodes non erant.
Aristæus, deus mellis. Ouid. lib. 1. Fast.
Flebat Aristæus quòd apes cum melle necatas
Viderat inceptos destituisse fauos.
Aristagoras, præfectus exercitus Darij contra Græcos. Herod. lib. 5.
Aristágoras, Mileti tyrannus, Dario rebellauit

suasu Hystiæi. Herod. lib. 5.

Aristander, vates apud Plut. in Alex. vbi ait: Quod prodigium conspicatus Alexander, accitis ariolis, Aristandro & Cleomanti Spartano aperit.

Aristandrus, statuarius nobilis apud Spartanos. Pausan.

Aristárchus, grammaticus Alexandrinus, oriundus è Samothracia, patre item Aristarcho: floruit Olympi. CLVI. sub Ptolemæo Philometore, cuius etiam filium erudiit. Scripsit cõmentarios supra mille: fuit discipulus Aristophanis grãmatici. Decessit in Cypro, seipsum cibi abstinentia necãs: ob morbum hydropiseos, ętatis anno LXXII. filios reliquit Aristarchum & Aristagoram, ambos stultos. Suidas. Aelianus tradit hunc tam castigato fuisse iudicio, vt Homeri versus nõ putaretur, quem ipse non probaret. Vnde etiam hodie Aristarchos vocamus, alienorum scriptorum censores. Ouidius de Ponto,

Corrigere at res est tantò magis ardua, quãtò
Magnus Aristarcho maior Homerus erat.

Aristárchus Tegeates, poëta Tragicus, Aesculapio pro recepta sanitate fabulam vouit. Emicuit tẽpore Euripidis. Docuit tragœdias LXX. vicit duabus. Horat.

Aristárchus, Ephesi tyrannus. Fuit item alius mathematicus. Suidas.

Aristárchus, Macedo Thessalonicensis. Act. 19. 27. Coloss. 4.

Aristarchus, tragicus Florentinus.

Aristéas, Proconnesius genere, carmina quæ dicuntur Arismaspea, composuit libris tribus. Præterea Theogoniam circiter versus mille. Emicuit Crœsi & Cyri temporibus. Hic animam quoties vellet, resumebat. Suid. Plutarc. in Romu. & item Herodotus.

Aristemedes, VIII. Corinthiorum rex, regnauit annis XXXV.

Aristeras, insulę nomen apud Pausan.

Aristêus sophista, temporibus Antonini imperatoris.

Aristias, Satyricus poëta apud Pausan.

Aristides Atheniensis, nobilitate & iusticia insignis: quamobrem etiam δίκαιος cognominatus est. Cum Themistocle dissensit, vt Cato cum Cæsare. Huius iustitiam non ferens Themistocles, exilio decem annorum damnari curauit. Postea veniente cum ingenti exercitu Xerxe, Persarum rege, pro salute patrię ab exilio reuocatus est. Tandem cùm multas præfecturas gessisset, in tanta paupertate obiit, vt vix tantillũ pecuniæ corradi potuerit, quæ vespillonibus & vilibus cadauerum funeratoribus daretur.

Aristides, rhetor & sophista, vixit temporibus Antonini & Commodi Imperatorum.

Aristídes, philosophus, à ciuitate Adrianorum Mysiæ, Smyrnæ docebat: & aduenienti fortè M. Antonio principi vnus omnium non processit obuiam, eóque modo in cognitionem & amicitiam venit imperatoris. Philostratus.

Aristides, Thebanus pictor, Apellis tempore. Is omnium primus animum pinxit, & sensus expressit omnes, quos Græci vocant ἤθη: durior aliquantulum in coloribus. Huius pictura alia præcipuè laudatur: Infans adrepens ad mammam matris ex vulnere morientis, ac manu prohibentis: sentire mater & timere videtur, ne è mortuo lacte sanguinem infans lambat. Quam tabulam Alexander transtulit Pellam. Ex Plinio.

Aristides, Atheniensis, philosophus Christianus eloquentissimus, sub pristino habitu, volumen nostri dogmatis rationem continens, Adriano principi tradidit, Hieron.

Aristides, orator Atheniẽsis inter X. secundus: cuius multæ extant orationes & declamationes.

Aristippus Cyrenæus, Socratis auditor, primus quæstu philosophatus est. Cum Xenophonte simultatẽ habuit, & à Diogene Canis regius, appellatus est, quòd Dionysio ac diuitibus ventris gratia adularetur. Horatius,

Si pranderet olus patienter, regibus vti
Nollet Aristippus: si sciret regibus vti,
Fastidiret olus.

Is dicebat lautiorem victum nulli esse impedimento ad bene viuendum. Habuit ingenium ad omnia pro tempore, loco & persona simulanda omninò promptum. quamobrem Dionysio præter cæteros charus fuit. Et vt præsentibus voluptatibus libenter fruebatur, ita & absentes facilè contemnebat. Hic cùm è patria in Græciam philosophandi causa proficisceretur, iussit seruos aurum proiicere, vt expeditiores ad iter cappessendm essent Voluptatem bonorum, dolorem malorum, finem constituit, cæteras scientias exclusit, illud solum vtile putans, vt quæras, si quid domi mali, aut boni tibi contigit. Summum bonum posuit in leui motu ad sensum emananti, id est, in voluptate corporis sensus titillante. Qui ab eo fluxerunt, & in dogmate permanserunt, à præceptoris patria Cyrenaïci sunt appellati. Tradũt Plutonem dixisse, Soli Aristippo & chlamidem & pannum ferre datum esse. Horatius,

Omnis Aristippũ decuit status & color & res.

Aristippus, philosophi nepos ex filia Metrodidacte. Hic in nauigio ob tempestatem expallescẽs, interrogatus quare philosophus timeret, respondit: Non eádem sibi & interrogãti causam esse: quoniam is non esset magnoperè solicitus pro anima nequissimi nebulonis, ipsum autem pro Aristippi anima timere. huius meminit Cicero Academicarum quæstionum 4. & lib. I. de Natura Deorum.

Aristo, poeta Atheniensis, qui fame est extinctus, quòd suis carminibus Atheniensium laudes fuisset insectatus.

Aristo, philosophus Scepticus, quasi quæstor & considerator. Semper enim in quærendo considerandóque versatus est, natione patria Cous, Zenonis auditor. Apud quem omnia indiferentia erant, vt inter optimè valere, & grauissimè ægrotare nihil interesse diceret: qui reiectus fuit, quòd naturam omninò relinqueret.

Aristo Ephesius, genus fœmineum perosus, cum asina concubuit, ex eóque cocubitu genita est puella, cui à crinibus asininis nomen inditum est, Plutarch. in Paral.

Aristobula, Diana dicta est à Themistocle, qui Athenis Dianæ templum erexit, quòd in Persico tumultu ipse rebus Græciæ salutaria protulisset consilia, Cæl. Rhod. lib. 10. cap. 5.

Aristóbolus, Magister Ptolemæi, 2. Mach. 1. Rom. 16.

Aristóbolus, v. Iudæorum rex, regnauit anno vno.

Aristóbolus, apud Iudæos rex & pontifex pariter. Eutrop. lib. 5.

Aristobolus, IX. Iudeorũ dux, regnauit annis VI.

Aristobolus, Herodis Chalcidis filius, Armeniæ minoris administrator.

Aristobulus Iudæus, ex Paneade, Agathobuli Hebræi dissipulus, vnus ex LXXII. interpretibus, qui sacros libros in Græcum sermonem conuerterunt. Qui multa ex præceptis Moseos proponenti regi Ptolemæo tunc Iudææ domino perdoctè interpretatus est: commentarios in legem Hæbræorum edidit, Author Eusebius.

Aristobulus, historicus Iudæus, res gestas Alexandri magni conscripsit, comésque ipsius peregrinationis fuit. Volater.

Aristocles, philosophus, prius dicebatur ex aui paterni nomine, postea autem ob humerorũ latitudinem Plato appellatus.

Aristócles, philosophus Messanensis. Peripateticus, scripsit de Philosophia librum vnum, vter esset studio & doctrina prior, Homerus an Plato: scripsit & de arte rhetorica. Suidas.

Aristocles Lampsacenus, Megarensis sophista, sub Traiano & Adriano, scripsit de rhetorica epistolas & declamationes ad imperatorem. Suidas.

Aristoclides, Orchomeni tyrannus, qui cùm Stymphalide virgine potiri nõ posset, primũ patrem eius de medio sustulit: deinde & virginem ipsam quæ ad aras confugerat, multis vulneribus confodit. Quamobrem in eũ vniuersa Arcadia bellum suscepit, virginísque necem tyranni morte vlta est.

Aristócrates, ciuis Rhodius, qui quòd plurimum dignitatis, strenuitatísque præ se ferret, ciuiũ omnium cõsensu belli dux delectus est: in quo spem suorum egregie fefellit, vt qui in rebus gerendis, tanquam adulterinus nummus in igne, degener planè apparuerit, & omninò alius quàm prima fronte promiserat. Suidas.

Aristocrates, rex Spartanorum, qui hostes donis solebat corrumpere.

Aristódemus, Arucinorum victor. Dionys. libro 7.

Aristodemus, Cumarum tyrannus, cognomento mollis & malacus.

Aristodemus Nisæus, filius Menecratis Aristarchi discipuli, quem Strabo dicit se iuuenem vidisse senem.

Aristodemus Magni Pompei filios erudit: manè rhetoricam, meridie grammaticam docebat. Strabo.

Aristodemus Lydarthenæus, in pusillo corpore nudis semper incedebat pedibus, Rho. lib. 25. cap. 4.

Aristogenes, Gnidius vel Thasius medicus, seruus Chrysippi philosophi, famam adeptus est ex curatione Antigoni Gonatæ, Macedoniæ regis, cui libros de arte sua dedicauit. Suidas.

Aristogitõ, orator Atheniẽsis impudens, ex quo canis vocatus est ab Atheniensibus, scripsit apologiam ad Demosthenem ducem contra Timotheum, ad Licurgum contra Timarchum.

Aristogiton & Harmonitus, liberatores tyrannidis Pisistrati, quibus statuæ in foro ab Atheniensibus positæ. Suidas.

Aristolâus, Pausiæ discipulus, seuerissimus pictor, cuius opera nonnulla commemorat Plin.

Aristómache, vxor Dionysij Syracusani, Plutar. in vita Dionis.

Aristómachus, amore opum sic flagrauit, vt duodequadraginta annis nihil aliud fecerit.

Aristomachus, de arte vini scripsit. Plin.

Aristómenes, Atheniensis comicus inter secundos antiquæ comœdię, Olymp. CLXXXVII. cognominatus θυροποιός. Suidas.

Aristomenes Messenius, Atheniensium dux iustissimus, vt scribit Hieronymus, victis Lacedæmoniis, & nocturna sacra celebrantibus, quæ vocabantur Lacinthina: rapuit de choris ludentium virgines duodecim, & tota nocte gradu concito fugiens, excessit de finibus Spartanorum. Cúmque eas comites eius vellent violare, monuit quantum potuit ne hoc facerent: & ad extremum quosdam non parcentes interfecit, cæteris metu coërcitis. Redeptæ postea à cognatis puellæ, cùm Aristomenem viderent cædis reum fieri, tandiu ad patriam non sunt reuersæ, quandiu iudicum aduolutæ genibus, defensorem pudicitiæ cernerent absolutum. Tãta calliditate fuit, vt Lacedæmoniorum sæpe vrbem ingressus, & ali-

quando captus, atque in vincula coniectus, clàm aufugerit. quod cùm tertiò fecisset, tandem occisus est à Lacedæmoniis, cuius execto corpore, inuentum est cor pilosum.

Ariston, Aetolorum dux.

Ariston, sculptor, cuius meminit Plin.

Ariston, iurisconsultus apud Gel. lib. 11. ca. 18.

[Ariston Ephesius, Demostrati filius, genus muliebre perosus, cuiquam se immiscuit asinæ: quæ deinde tempore suo puellam specie honestissimam peperit, cui Onoscelæ nomen fuit. Plutar. in Parall.]

Aristonicus, grammaticus Alexandrinus, scripsit librum in Theogoniã Hesiodi, & de nominibus, siue constructione apud Homerum.

Aristonicus, Eunuchus Ptolem. qui animum supra Eunuchum gerebat: dux fuit belli fortissimus: præterea liberalis in omnes. Author Suidas.

Aristonicus, Attali regis filius, Asiam inuasit. Flo. li. 59. Eutrop. 4. Oros. 5. cap. 8. Iust. lib. 36.

Aristonus, citharœdus Atheniensis, qui Pythia sexies vicit. Plut.

Aristonides, statuarius insignis, qui quum Athamantis furorem Learcho filio præcipitato residentem, eiúsque pœnitentiam vellet exprimere, ferrum & æs miscuit, vt ferri rubigine per nitorẽ æris relucente exprimeretur verecundiæ rubor, Plin. lib. 34. cap. 14.

Aristónymus, poëta comicus sub Philadelpho: præfuit regiæ bibliothecæ post Apollonium. Veniẽs tandem in suspicionem, quòd ad Eumenem transfugere cuperet, in custodia per aliquot annos fuit: tandem liberatus, mortem non multò pòst obiit: Athenæus in Dipnosophistis.

Aristopátra, mater Crateri, qui sub Alexandro militauit. Strabo.

Aristóphanes, poeta comicus, Philippi filius ex Lindo Rhodi oppido ortus, inuentor tetrametri, in carpendis hominum vitiis liberrimus. Cum Socrate inimicitias exercuit, quem in Nubibus, vt iuuentutis corruptorem acerrimè insectatur. Filios habuit Aratora, Philippũ, Philetęrum, comicos omnes. Docuit fabulas LIIII. Suidas. Horat. li. 1. Sermo. Sat. 4.

Eupolis, atque Cratinus, Aristophanésque poetę. Atticæ linguæ nobilitate adeò præpolluit, vt Dionysio rogati aliquem eius sermonis eruditum, hunc Athenienses nominauerint.

Aristóphanes, Byzantinus grammaticus, Apellis filius. idẽ dux exercitus, discipulus Callimachi, Zenodoti & Dionysij. Suidas. Quint. li. 1.

Aristophilides, Tarentinorum rex, Darij Persarum regis tempore.

Aristophon, pictor. Plin. lib. 35. ca. 11.

Aristophon, Athenarum ciuis, qui sæpe gloriabatur quòd nonagies quinquies accusatus sæpe euasisset.

Aristophóntes, quasi optimatum occisor.

Aristor, Crotopi filius, pater Argicentoculi, qui Aristorides vocatur. Ouid. 1. lib. Metamor.

Donec Aristoridæ seruandam tradidit Argo.

Aristoteles Stagyrites, philosophus, Peripateticorum princeps, patre Nicomacho medico, matre Phastiade, paruus, gibbosus & balbutiens, sed ob summam eruditionem socius, præceptor, & secretarius Alexandri factus.

Quintilianus, Quid Aristotelem? quem dubito scientia rerum an scriptorum copia, an eloquendi suauitate, an inuentionum acumine, an varietate operum clariorem putem? XVII. annos natus, Athenas profectus, Platonis auditor fuit X. annis. Alexandro discipulo vsque adeò charus, vt Stagiram eius patriã ab se dirutã restituerit. Excessit anno LXVIII. eodem quo Demosthenes anno mortuus est: hic in Apulia, ille in Eubœa: ambo profugi, persequente Antipatro. Plut. in Sylla. libros supra trecentos reliquit. Alexandro in Asiam profecto Athenas rediit, & in Lycio gymnasio XIII. annis docuit. Postea accusatus, quòd de diis non rectè sentiret, cedens inuidiæ, abiit in Chalcidem, ibíque reliquum vitæ transegit.

[Aristoteles omniũ primus Bibliothecam instituisse dicitur, vt ait Stra. lib 13. ita scribens. E Scepsi ciuitate philosophi fuere Socratici, Erastus, Coriscus, & Neleus Corisci filius, qui Aristotelem ac Theophrastũ audiuit, & successor fuit Theophrasti Bibliothecæ, in qua Aristotelica mera. Nã Aristoteles & Bibliothecã & scholam Theophrasto reliquit, & primus omnium (quos scimus) libros congregauit, & Ægypti reges ordinem Bibliothecæ docuit. Theophrastus verò eam Neleo commisit, Neleus Scepsim detulit, ac posteris tradidit. hæc ille.]

Aristótimus, Epirorum vrbem per tyrannidem occupauit: Helemati industria V. mense oppressus est. Iustin. lib. 26.

Aristóxenes, siue Aristóxenus, musicus illustris, tempore Tulli Hostilii, III. Romanorũ regis.

Aristoxenus, Tarentinus, Mantineæ tamen agẽs, philosophus & medicus nobilissimus, audiuit Lamprũ philosophum Erythræum: deinde Zenophilum Pythagoræum: postremo Aristotelẽ: cui morienti cõuitium dixit, quòd Theophrastum ei in scholæ successione præponeret. Scripsit in omni genere doctrinæ, sed in musica præsertim. Suidas, Hic animam dixit harmoniam esse. Cicero in Tusculanis.

Aristóxenus Cyrenæus, ita delicatus in hortorũ cura, vt vesperi lactucas mulso, & vino, & melle irrigaret, vt luxuriosius succrescerent, & saporis essent præstantioris Suidas.

Arithbertus, Clotarij Francorũ regis primogenitus ex paterna hæreditate Parisiorum: vt Gun-

Guntrannus Aurelianensium, Chilpericus Suessionum, Sigibertus Metensium regno successit, Paulus Aemilius lib. 1.

Arithbértus, Longobardorum rex, Alpes Corcias, vsque ad Galliarum Alpes, Ioanni Papæ D. Petri nomine, donauit, Initium amplitudinis Romanæ Eclesiæ. Blond. lib. 10.

Arius, VI. Assyriorum rex, regnauit annis XXX. collecto exercitu post patris Niniæ obitum. Euseb. Cassiod. Bactrianos & omnes Caspios subiecit.

Arius, fluuius Asiam irrigans, inter Indos & Parthos. quæ pars à fluuij huius nomine Aria siue Ariana est denominata. Plin. lib. 6. cap. 23. Hinc & populi ipsi Arij dicti. Lucanus lib. 3.

-hinc fortis Arius,
Longáque Sarmatici soluens ieiunia belli
Massagetes, &c. Est etiam fluuius propinquus Bactris, Alexandriam (quam ibi construxit Alexander) præterfluens. Vide ARII.

Armágeddon, nomen loci, Apoc. 16.

Armálchar, Euphrates fluuius. Plin.

Armátius, consul, collega Basilij, tempore Leonis Romanorum imperatoris.

Armatrites, Eusebio Armametres, IX. Assyriorũ rex, regnauit annis XXXVIII. ad voluptates & delicias conuersus, ea quæ ad libidinem spectant posteaquàm inuenisset, multum ampliauit. Berosus, Cassiod.

Armenes, Cappadociæ rex.

Arméne, vicus Paphlagoniæ. Steph.

Arménia, regio Asię inter Taurum & Caucasum montes, à Cappadocia ad Caspium mare vsque protensa: ab Armenia Thessalo Iasonis comite (inquit Strabo) dicta. Maior Armenia (inquit Plin. lib. 9.) post Mediam ad occidentem occurrit. Ea (vt ait Ptolemæus) à septentrione Colchidem habet Iberiam & Albaniam: ab occasu magnum Euphratis cursum, qui Cappadociam, minorẽ Armeniã & Syriam Comagenem relinquit à dextris, ab oriente partem Hyrcani maris ac Mediam, qua montes Caspij assurgunt, à meridie Mesopotamiam atque Assyriam. Montes in Armenia sunt Moschici, qui supra partem Ponti ad Cappadociam se efferunt: Pariedrus, in quo fontes habent Euphrates & Araxes fluuij: Antitaurus, qui ab Euphrate scissus, & Mediam percurrens, postremò Albus appellatur: Cordica, ex quo Tigris oritur: Taurus ac Niphates, qui Mesopotamiam atque Assyriam ab Armeniis distermimant: Caspij qui vergunt ad Medos, & Caucasi qui septentrionalia Iberiam versus Albaniámque concludunt. Flumina quatuor, Cyrus qui monte ortus Caucaso, à sinistris, Iberiam Albaniámque dimittens, Armeniam à dextris, in Hyrcanum defertur pelagus: Araxes, Phasis, & Lycus, Tigris, Euphratésque. In Armenia pretiosum inter reliqua aromata nascitur amomum. Armeniam Habræi Arab vocant. In ea ciuitas Artaxata insignis. Inde Armenij & Armeni dicti. Vide Ptolemęi tabulam Asiæ 4. Plin. lib. 1. & Strab. 2. Plura de Armenia apud Stephanum.

Armenius mons ab initio Hircaniæ. Steph.

Arméus, qui & Danaus, Ægypti rex, regnauit annis V.

Armilustriũ, festum apud Rom. quo res diuinas armati faciebant, & sacrificantes canebãt tubis, item locus in quo eiusmodi ludi fiebant. Varro hoc nomen ab ambitu lustri dictũ putat, quod ibi circunferretur pompa, & equi currerent.

Armitus Siracusanus potu nimio in ebrietatem lapsus, filias stupro contaminauit. Plut.

Arminius, Germanorum Cheruscorum dux, tẽpore Aemilij Lepidi consulis. Cor. Tacitus.

Armóni, filius Saul ex Respha. 2. Reg. 21.

Armoracea, fluuius de montibus Arabiæ descendens in stagnum Asphaltitem erumpit: diuidit Moabitidem & Ammonitidem. Ioseph. lib. 4.

Armóricæ, vel Aremoricæ ciuitates Galliæ apud Cæsarem: *Les villes qui sont en Bretaigne.*

Arna ciuitas Lyciæ, Xanthus postea dicta. Steph.

Arnæus. Vide IRVS.

Arnam, filius Raphaiæ, filij Iesciæ, filij Phaltiæ, 1. Paral. 3.

Arnátes, Plinio, populi in Italia, ab Arna Vmbrorum ciuitate.

Arne, ciuitas iuxta sinum Maliacum. Plin.

Arne, vrbs Bœotiæ, & alia Thessaliæ à Bœotis deducta, quæ Cierium vocatur (dicunt autem Arnem, Aeoli filiam fuisse) tertia Mesopotamiæ, quarta Erasiniorum iuxta Thraciam, Steph. Vide CHAERONEA.

Arnée, parua ciuitas Lyciæ Steph.

Arnefridus, Lupi filius, propter quem Sclaui, qui Histriam & Dalmatiam incolebant, cum volentes in paternum restituere Ducatum, multis incommodis affecti & fugati sunt à Vectare Vincentiæ Comite. Blond.

Arni, populi, quos Hercules Libyus, Latinorum rex debellauit, & Italia expulit.

Arnóba, Plinio: Abnoba, Ptolemæo: Arbona, Cornelio Tacito, mons est ex aduerso Taurici, Galliæ oppidi, ex quo Danubium oriri ferunt.

Arnóbius, in Africa rhetor, libros de religione Christiana conscripsit.

Arnólphus, Romanorum imperator VIII. imperauit annis XII. Hic quum ad rapinas & templorum spoliationes animum conuertisset, iusta numinis ira paulò pòst morbo pediculari interiit. Bap. Egnat.

Arnólphus, Bauariæ dux, post Luitháldum.

Arnólphus, Carlomani ex concubina filius, cui Carnutum Comitatum Ludouicus concesit.

Arnólphus, siue Arnulphus presbiter, patriarcha consecratus. Blond. lib. 4. decad. 2. Æmil. li. 4.

Arnon, fluuius Moabitarum, Iosepho lib.4. Antiquit. Iudaic. ca.4. de montibus Arabiæ fluit, ac per totam solitudinem labens, in Asphaltitem lacum erumpit, seiungens Moabitidem & Ammonitida. Hieronymo verò est rupes excelso in limite Amorrhæorum & Moabitarum. Num.21. Deut.2. Iosue 12. & 13. Iudicum 11. Iere.46.

Arnon, ciuitas Moabitarum, & deinceps Sehon regis Amorrhæorum. Num.21. Iosue 12.

Arnuphis, Ægyptius philosophus, arte magica & dæmonum præstigiis præstantissimus.

Arnus, fluuius Tusciæ rapacissimus, ex Apennina oritur, & Florentiam alluens, in Tyrrhenū mare effluit. Author Plin. hinc Arnis, Arnidis, & Arnicola.

Arnus, Arabiæ fluuius, Mæotidem ab Armoriade diuidens, in Asphaltitis lacum labitur. Alius item est apud Vascones.

Arod, filius Gaad, filij Iacob. Nume.26.

Arod, filius Beriæ. 1. Paral.8.

Aródi, filius Gad, filij Iacob, Gene.46.

Aroanir, fluuius apud Pausan.

Aróë, ciuitas Achaiæ, à cultu terræ sic dicta, aliàs Patræ, Stephano.

Aróer, vrbs Moabitarum, sita est super ripam torrētis Arnon, extructa à filiis Gad. Deut.2. Iosu. 12. & 13. Iere.46. contra Rabbath, Iosu.13. cessit tribui Gad, Iud.11. fit eius mentio, 1. Reg.30. 2. Reg.24. Num.21.32.33. 4. Reg.10.

Aróer, regio circa Damascum, (vt alij volunt) Arnonis: cuius meminit Isaias cap.17.

Aroérni, gens bellicosa Gallorum, Steph. Auerni quibusdam dicti.

Arógylus, primus quadrigā in Græcia iunxit, regnāte Argis Phorbāte. Euseb. Vide AERVLVS.

Arôma, vrbs Æthiopum. Steph.

Arôma, vrbs Cappadociæ, cuius meminit Capella post Plinium.

Arotiæ, apud Syracusanos dicuntur liberi quidem, sed qui ob vnum inopiæ nomen seruiant. Cæl. lib.25. cap.18.

[Arotus & Marotus, duo angeli, vt fabulatus est impostor Mahumetus, à Deo missi, vt homines docerent, ne occiderent, nec falsò iudicarent, nec vinum biberent: quos quædam mulier forma præstantissima in cœnam inuitauit, eósque, vt vinum biberent, solicitauit. Hi igitur vino cùm incaluissent, eam ad amorem cōcitarunt: quibus illa tandem quidem assensit, ea tamen lege, & conditione, vt verba, quibus in cœlum facilis esset ascensus, quemadmodum illi dictitabant, aperirent: quæ cùm voti facta fuisset compos, pollicitis minimè stetit: statímque, in cœlum rapta, vbi cùm rem omnem, vt fuerat gesta Deo narrasset, in stellam matutinam, quam Luciferum vulgò, seu auroram vocitant, mutata fuit: & angelus vterque grauissimas Deo dedit pœnas. vnde Deus hominibus, ne, vt iam illis duobus angelis acciderat, in posterum delinquerent, vini vsum prohibuit. hæc author Alcorani.]

Arpándes, Ægypti pro Cambyse præfectus, postea à Dario interfectus. Herodo. lib.3.

Arphad, insula in Phœnicia, nō longè à Damasco. Pli. lib.5. cap.31. Pompo. Mela lib.1. Ezech.27. Isaiæ 10.4. Reg.19. & Ierem.49.

Arpháxad, filius Sem, Genes. 10. Luc. 3. à quo Chaldæi.

Arpi, vrbs Apuliæ, quæ Seruio in 7. Æneid. primò Argi. pòst Argyripa, deinde Arpi dicta, à Diomede condita, quam priùs Argyroliphū, vel Argos hippium vocauit, deinde Argyripā. Virgil. lib.11.

Ille in vrbe Agyripam patriæ cognomine gētis, &c. Vide ARGYRIPA.

Arpiages, fuit aliquis qui filiū comedit. Ouid. in Ibin: Vt puer Arpiagę referas exēpla Thyestę, Inque tui cæsus viscera patris eas.

Arpina, ciuitas Elidis, ab Arpina Asopi filia. Steph. Vide OLYMPIA.

Arpína, Asopi filia, quæ ex Marte Oenomaum peperit. Steph.

Arpinum, hodie *Abruzzo*. Volscorum ciuitas inter Foram & Aquinum, in monte porrecta, M. Tullij, & C. Marij patria: qui inde Arpinates dicuntur. Iuuenalis Satyra 8. de Cicerone,

Hic nouus Arpinas ignobilis, & modò Romæ
Municipalis eques, galeatum ponit vbique
Præsidium attonitis. Et paulò pòst de Mario,
Arpinas alius Voscorum in monte solebat
Poscere mercedes alieno lassus aratro.

Arras, oppidum. Vide ALEXIA.

Arréntia, ciuitas Italiæ. Steph.

Arretiū, ciuitas Tusciæ. Steph. Vide ARETIVM.

Arrechi, gens Mæotorum. Steph.

Arrha, oppidum Arabię fœlicis apud Ptolemæū. Stephano est & ciuitas Illyriæ.

Aristia, ciuitas Italiæ. Steph.

Arrechi, gens Neotorum. Steph.

Arria, matrona Romana, vel Patauina, generis nobilitate & pudicitia insignis, vxor Pæti quæ damnato viro, prior se gladio confodit: eundémque deinde eximens, viro tradidit, suo eū exemplo exhortans, vt fortiter moreretur. Martialis,

Casta suo gladium cùm traderet Arria Pæto,
Quem de visceribus traxerat ipsa suis.

Arriánus poeta, cuius carminibus Tiberiū principem delectatum fuisse Tranquillus scribit. Eius autem opera Suidas commemorat, Metáphrasim Georgicorū Virgilij: & Alexādriada, poema videlicet de rebus gestis Alexādri Macedoniæ, libris XXII.

Arriânus, Nicomedius, historicus, Xenophō minor cognominatus, sicut ille in Cyro, ita hic de Epicteto philosopho, eiúsque disceptationibus opus edidit tribus voluminibus: scripsit quoque

quoque historiā Alexandri Magni. vtrunque opus habetur in bibliotheca Vaticana. Emicuit Romæ sub Adriano & M.Antonino principibus, à quibus ob literas honoribus Consularibus ornatus est. Author Heliconius.

Arrius, Ciceronis familiaris, cuius epulum lautissimum commemorat in Vatinium. Horatius quoque lib. 2. Carminum,

Atque epulum (ait) arbitrio Arrij.

Arrius, philosophus Alexandrinus, qui Augusto venienti Alexandriam, post victoriam Actiacam se obtulit: tantóq; in honore fuit apud eum, vt Augustus ipse palàm sit fassus, Alexandrinos tribus de causis ab se conseruatos esse: ob Alexandri primùm memoriam: deinde ob vrbis pulchritudinem: postremò propter Arrium philosophum. Plutarchus in Antonio.

Arrius item Alexādrinus, hæresiarcha, Arrianæ sectæ author, vt scribit Ruffinus lib. 10. Contra hunc multa Augustinus, & alij scripserunt. Hic dum suam heresim, qua Filium ab æterna Patris substantia conabatur abducere, passim disseminasset, acriúsque serperet & eundo vires acquireret ipsa contagio, suæ tandem impietatis pœnas luit. Etenim dum Constantinopoli secessum peteret, ventris exonerandi causa, fluentibus foras intestinis, miserā euomuit animam, eius postea iudicium experturus de quo perperam senserat. Volat.

Arronacum, inter Coloniam & Traiectum vrbes episcopales locus est, vltra Nouesiū Rheno adiacens, Tacitus.

Arryba, & gentile Arrybas. Steph.

Arsa, nomen præfecti ciuitatis Therſę, 3. Reg. 16.

Arsa, ciuitas Hispaniæ. Steph.

Arsaces, Parthorum rex, cuius memoriæ hunc honorem Parthi tribuerunt propter quæstum: constitutúmque ab eo regnum, vt omneis deinde reges suos Arsaces appellauerint, quēadmodum Ægyptij suos Ptolemæos. Quin & Parthi ipsi ab eo dicti sunt Arsacidæ. Lucan. libro primo,

Plus illa vobis acie, quàm creditis actum est, Arsacidæ. Arsaca Straboni.

Arsaces, Armeniorum rex.

Arsaces, Armenius ciuis, proditionis conuictus à Iustiniano imperatore, hoc supplicij genus tulit, vt camelo insidens ac per vrbem circunductus se omnibus visendum præberet. Cæl. Rhod. lib. 7.

Arsacia, prius Europus, vrbs in Media, sic à Parthis appellata. Volater. Stephanus ait magis quàm Mediam ad ortum sitam, & incolas Arsacidas vocari. Vide RAGAE.

Arsacius, Constantinopolitanus Episcopus.

Arsalis, rex Canæ.

Arsames, vel Arses, IX. Persarum rex, regnauit annis IIII.

Arsanca, vrbs Germaniæ, Ptolemæo.

Arsanias, fluuius, cum Tigri fluuio circiter quatuor passuum milia fluit, mox diuisus in Euphratem mergitur.

Arsamen, Artaxerxis filius, qui fratris Ochi insidiis periit.

Arsania, Armeniæ fluuius in Euphratē defluens, quem Tigridi misceri volunt: & demum cùm lenius fluat, separati, & in Euphratem mergi.

Arsenaria, Mauritanię Cæsariensis colonia, Ptolem. lib. 4. cap. 2. Plin. lib. 5. cap. 11.

Arsenotheleas deos antiqui esse dixerunt vtrinque sexus participatione, quasi masculo fœminas, quo nomine quædam quoque animalia ab Aristotele nominãtur semetipsa ineuntia. Cæl. Rhod. lib. 19.

Arseniū, Germanię oppidū apud Ptol. li. 2. ca. 11.

Arsenius, fuit Rom. patricius, qui quum vocem hanc incerto authore audiuisset, Fuge, tace & quiesce, relicta paterna hæreditate ad cœnobium properauit.

Arsia, Hetruscorum sylua, Romanorū cum Veientibus & Hetruscis pugna celebris.

Arsicina, vrbs Germaniæ, Ptolem. hodie Bruna.

Arsicóras, Sardorum rex tempore Annibalis.

Arsine, Alexandri Magni vxor, quam cum Hercule filio Cassander interfici iussit. Iust. lib. 15.

Arsinoë, filia Ptolemæi Lagi, filii eius qui Ægyptum post Alexandrum tenuit: ex Lysimacho rege Macedonię suscepit Lysimachum & Philippum. quo mortuo, regnum sperans, ad Achyllam qui Pompeium interfecerat, se ex regia traiecit, vnáque bellum administrare cœpit; sed mox controuersia de principatu orta, cùm vterque vtrique insidiaretur. Arsinoë per Ganymedem famulum Achyllam interfici curat, atque hoc modo imperium obtinuit. De hac Lucanus in fine lib. 10.

-necnon subrepta pararis

A famulo Ganymede dolis peruenit ad hostes Cæsaris Arsinoë, &c.

Arsinoë, olim Ephesus, in Cyrenaica regione, Stephano, à Ptolemæo Philadelpho Arsinoës fratre ædificata, cuius vrbis fluuium Ptolemæum appellauit.

Arsinus martyr, sub Decio apud Alexandriam martyrio coronatus.

[Arsissam, lacus in Armenia maiore, cui lapides & grauissima quæque innatant pondera. Plin. lib. 6. cap. 27.]

Arsódium, vrbs Germaniæ, Ptolemæo.

Arsya, regio Psyrorum & Chii. Steph.

Artabanus, filius Hystaspis, & frater Darii Persarum regis. Xerxi filio Darii suasit, vt à bello Græcorū abstineret, quem postea obtrūcauit.

Artábanus, Parthorum rex, ex Arsacidarum genere, inimicus Tiberii Cæsaris, Armeniam inuasit, quem Artaxerxes Persa eius miles interfecit, regnúmque Persis restituit annis ab

vltimo Dario, qui victus fuit ab Alexandro, DXXXVIII. regésque deinceps Persarum, non Parthorum dicti sunt.

Artábanus, spe adipiscendi regni, Xerxem & Darium interfecit, quem Artaxerxes gladio traiecit, iuuenis de patris nece vindictam sumens. Iust. lib. 3.

Artabaces, Armeniæ rex, filius Mithridatis, quanquam barbarus, planè tamen doctissimus. Appianus in Parthico, & Plutarchus in Crasso. Is quandiu mansit in amicitia populi Rom. tandiu fortunatus fuit: postquam autem Antonium in Parthico bello Parthis prodidisset, perfidiæ pœnas dedit. Nam vinctus ab eo, Alexandriam ductus, & contumeliosè per vrbem circumlatus, ac primùm custodiæ traditus, deinceps interemptus est. Strabo. li. 12.

Artabicia, insula Propontidis, Stephano. Artabicia, Balcea, Harpagia, ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, vnde raptus Ganymedes. Volater.

Artabri, Lusitaniæ & Hispaniç populi, qui etiam Artabaritæ dicuntur, ita dicti ab Artabaro vicino promontorio. Strabo lib. 3.

Artabrum, promontorium Hispaniæ. Plin.

Artaca, in Cyzicenorum insula mons est arboribus plenus: in fronte iacet quædam parua insula eodem nomine: propè est promontorium: quod Nigri appellatur: in id præternauigatione est è Cyzico Priapum delatū. Strabo lib. 12. & 13.

Artace, Milesiorum colonia in Asia, quam Stephanus Phrygiæ ciuitatem facit. Plinius portum, Ptolemæus villam appellat.

Artace, mons Cyzicenæ, item insula parua, vnico stadio à continente distans. Demosthenes poëta, νάσσαντο δ' ἀρτάκιοι ἱερέσιος αἰγιαλοῖσιν.

Sic enim Venus apud eos vocabatur: qui locus in Cyzicenorum insula situs aduersus Priapum consurgit. Strabo.

Artace, castellum Bithyniæ. Ptolemæo.

Artacêna, regio Syriæ. Strabo li. 16. in qua Dariū Alexander superauit.

Artacæas, dux in exercitu Xerxis. Herodot. lib. 7. hic totius exercitus vno rege exepto procerissimus: quippe qui ad staturam quinque cubitorum quatuor tantum digitorum deerat latitudo.

Artaci, populi Thraciæ. Steph.

Artæa, regio Persica, cuius incolæ Artęi, vel Arteatæ. Steph.

Artæi murus, oppidum iuxta Rhyndacum fluuium. Steph.

Artagéras, Syrtes apud Strabonem in descriptione Syriæ.

Artagerses, dux Cadusiorum, quem Cyrus interfecit, Plutarch.

Artanes Sophenus, rex Armeniæ, Australes partes occupauit, eas maximè quæ vergunt ad Occidentem: à Tigrane deletus est. Srrabo li. 11. Est & Artanes, fluuius in Istrum defluens. Herod. lib. 4.

Artaphérnes, vnus è ducibus Darij, primus Sardium præfectus, apud Marathonem debellatus, Herodotus li. 7.

Artasuades, Armeniorum rex, qui Crassum iuuit in bello contra Parthos, Plut. in Crasso.

Artaûnum, vrbs Germaniæ, Ptolemæo: hodie Herbipolis, vulgò *Virtzburg*.

Artaxa, vel Artaxias, rex Armeniç, à quo Tigranes.

Artáxad Nagid, dux Iudeorum, annis x.

Artáxata, vrbs Armeniæ maioris. Strab. li. 11. Artaxata, Artaxiasata appellata, quam Annibal Artaxiæ regi cōdidit, ad Araxem fluuiū. Item Artaxata iuxta fines Atropatiæ prope Araxē. Steph. est tantùm pluralis numeri. Iuuenalis, Sic prætextatos referunt Artaxata mores.

Artaxérxes, generale nomē est, vt Lyrano & Metastheni Persæ placet, regū Persarum: quemadmodum Cęsar, Romanorum imperatorum, 2. Esd. 4. 19.

Artaxérxes, XII. Persarum rex, qui & Ochus, regnauit annis XXVI. Euseb.

Artaxérxes, filius Xerxis regis Persarum, Longimanus & Assuerus dictus, ex pellicibus habuit filios CXV. & ex iusto matrimonio tres, Darium, Ochum, & Ariaraten: quorum Darius à patre rex factus, contra patrem leui de causa cum quinquaginta fratribus coniurauit: qui omnes cum vxoribus & filiis à rege sunt occisi. Author Iustinus post Trogum.

Hic aiebat, Beneficium dare longè magis regale, quàm auferre.

Artaxérxes, Cyri iunioris frater, cognomento Memor. Huic cū pauper quidam malum ingentis magnitudinis obtulisset, iucundè suscepit: Per Solem, inquiens, hic is mihi videtur, quem vrbem quoque ex parua magnam reddere posse existimem.

Artaxiasâta, vrbs Armeniæ, à conditore Artaria appellata. Strabo.

Artayctes, Persa fuit Sesti præfectus sub Xerxe, qui quum multa nefariè perpetrasset, tandem à Xantippo Atheniensium duce captus, viuus palo suffixus est, Herod. lib. 6.

Arteátæ, gentes Persicæ, Herod. lib. histor. 1. Stephanus in Artæa: quanquam & inferius apud eundē ἀρτηάται, pro ἀρτεάται perpetuam scribitur.

Artéman, nomen viri. Tit. 3.

Artémbares, vir clarus apud Medos. Herod.

Artemidisacea. Vide ZELA.

Artemidôrus Gnidius, Romę Græcas literas docuit, Bruti familiaris: libellum de coniuratione obtulit Cæsari, extremo die ingredienti in senatum, vt statim legeret: quod ille minimè fecit. Author Plutarchus.

Artemidôrus Daldianus, ex Daldis ciuitate Lydiæ

diæ, scripsit de interpretatione somniorum, de auspiciis,& de Chiromantia.

Artemis, Dianæ siue Lunæ cognomen, à luminis eius natura: siue ab eo, quòd aerem secet, quasi ἀερότομος siue (vt Strabo libro 14. tradit) ἀπὸ τοῦ ἀρτεμέας ποιεῖν, quòd integros reddat partus,& parientibus præsit.

Artemisia, regina Halicarnassi, Mausoli Cariæ regis vxor, in auxilium Xerxis contra Græcos venit: inter primores duces bellum acerrimè ciebat: insigni pudicitia prædita, viri demortui cineres vino commistos ebibit: ad funus quoque ornandum primos Græciæ oratores accersiuit: huícque splendidum erexit sepulchrum, vt magnifica omnia monumenta, Mausolea deinceps ab illius nomine fuerint appellata. Gellius lib. 10. Suid. Vitruuius libro secundo.

Artemisium, promontorium Eubœæ, cuius Demosthenes meminit in Oratione pro Ctesiphonte. Suidas.

Artemisium, vel Artemisius, Dianæ simulachrū. Item apud Macedones Maium mensem significat. Suidas.

Artemisium, lacus prope Ariciam, Dianæ sacer, quasi Dianum dictum: Latini Nemorense dixerunt. vnde & Nemorensis rex, & sacerdos illius regionis.

Artemisium, vrbs Oenotrorum in Mediterraneis. Est & Eubœæ ciuitas.

Artemisius, mons Arcadiæ, Pli. lib. 4 in quo Artemisia herba.

Artemita, ciuitas quingentis stadiis à Seleucia distans, ad Orientem exposita. Strab. lib. 15.

Artemita, insula Tusciæ, iuxta Taliam insulam.

Artemita, ciuitas Parthyęorum ad Cherronesum circa ostia Acheloi, sic vocari scribit Strabo. Est etiam insula prope Oxeas insulas. Steph.

Artemite, insula Ortygiæ proxima, quam alij Celadusam vocant.

Artemitium, vrbs Oenotrorum, aliàs Artemisium.

Artémius, præfectus carceris Romæ, vnà cum vxore Candida & Paulina filia iacent in via Aurelia, martyres sub Adriano principe. Author Volater.

Artêmon, medicus quem Pli. lib. 28. cap. 1. ex hominis cremati caluaria aquam propinasse scribit aduersus morbum Comitialem.

Artemon, pictor nobilis cuius opera enumerat Plin. lib. 35. cap. 11.

Artemon Syrus quidam ex infima plebe, Antiocho regi adeo similis, vt Laodiceæ necato Antiocho regni successionem per eum fuerit adeptus, vt tradit Plin. lib. 7. cap. 12.

Artémona, Plauto, mulier quædam, ab ἀρτίζω perficio, quòd perficeret quæ vellet, quòd esset egregiè dotata.

Artêna, vrbs à Romanis capta, anno ab vrbe cōd. & exactis reg. CCCLIII.

Arthabatitæ sunt populi qui instar ferarum vagantur. Plin. lib. 6. cap. 30.

Arthanades, Armeniæ rex, qui ab Antonio victus, in triumphum ductus est. Plut. in Ant.

Artháustus, Romanorum pseudimperator, ad tyrannidem adspirans, à plebe, quam muneribus corruperat, ad imperium est assumptus tempore Constantini Copronymi, anno 744.

Arthésium, regio Flandriæ vicina, igne ferróque ab Anglis vastata, anno MCCCCXXXVI. Carolo VII. apud Francos regnante.

Arthûrus, Britannię dux.

Articuleius Pætus consul, tempore Traiani imperatoris.

Artîgis Hispaniæ ciuitas, Ptol. Alhama dicta.

Artilzármin, IIII. Medorum rex, regnauit annis I. Metast.

Artimirides, Armeniæ rex, quem Antonius vicit.

Artines, VII. Medorum rex, regnauit annis XXII. Metast.

Artíssa. Vide ARETISSA.

Artóchmes, vnus è Xerxis ducibus, qui Darij filiam vxorem duxit. Herodot. lib. hist. 7.

Artos, rex Mesapiorum.

Artotyritæ populi, quibus oblatio eorum hoc nomen dedit: offerebant enim panē & caseum, dicentes à primis hominibus oblationes de fructibus terræ & ouium fuisse celebratas.

Artimnesius, ciuitas Lyciæ, Xanthiorum colonia, Steph.

Artynia, stagnum minoris Asiæ, olim Pomisio monti propinquum, & iuxta Miletopolim ciuitatem, ex quo Rhyndacus fluuius, antea Lycus denominatus, oritur, Asiam & Bithyniam disterminans. Steph.

Ἀρτυνία palus est circa Cyzicum, Alphinitis postea dicta.

Aruáles, duodecim fratres, sacerdotes, quos Romulus primus instituit, séque inter illos nominauit, quorum officium erat, Cereri & Baccho pro frugum & vini vbertate Ambaruales hostias mactare: quæ idcirco dicebātur, quòd antequam mactarentur, ter circum arua ducerentur. Virg. 1. Georgic.

Térque nouas circum fœlix eat hostia fruges.

Aruásdes, Armeniorum rex.

Arubóth, nomen ciuitatis, 3. Reg. 4.

Aruérna, ciuitas ab Eurico occupata. Iornand.

Aruérni, Stephano, populi Galliæ ad Ligerim siti, qui quòd se à Troianis oriundos putarent, Romanorū se fratres appellare nō dubitarūt. Lucanus lib. 2.

Aruerni nostros ausi se dicere fratres.

Hi cùm aduersus Cæsarem arma cepissét duce Vercingentorige, ingenti suorum clade sunt superati. Vide AVERNI & ALVERNI.

Aruisium, promontorium in Chio insula, generosissimo vini genere nobilitatum. Vir. 6. Eclog.

Vina nouum fundam calathis Aruisia nectar.
Budæus ea esse existimat, quæ hodie literæ vnius adiectione Maruissa dicuntur: quæ tamen non tam à Chio, quàm è Creta insula aduehi constat. Volater.

[Arula, vulgò *le Loir*, fluuius, qui ciuitatem Galliæ nomine Calsteldunēsem, Gallicè *Chasteaudun*, alluit: cuius eo anno, quo Childebertus, Francorum rex, ab vxore veneno peremptus est, aqua sponte feruens, & ebulliens, ingētem piscium copiam in ripam eiecit. Amm. monach. lib. 3. cap. 86. Hic fluuius Vindocinum alluit, ac subinde in Ligerim deuoluitur, quem suis versibus celebrauit P. Ronsardus, alter apud Gallos Homerus.]

Arum, pater Aharchel, 1. Paral. 4.

Arúmca, vrbs Italiæ ab Ausone constructa.

Arúmci, Samnitum populi in Italia. Liuius. lib. 18.

Arúnci, populi in Latio. Virg.
Aruncos ita ferre senes, &c.

Arungus fuit deus, qui mala à frugibus auertebat, vt Robigus, Author Gel.

Aruns, vates Tuscus, diuinandi scientia insignis. Lucan. lib. 1.
Acciri vates, quorum qui maximus æuo
Aruns incoluit desertæ mœnia Lunæ, &c.

Aruns, miles Troianus, qui Camillam occidit apud Virg. lib. 11. Æneid.

Aruns, Tarquinij superbi filius, natu maximus, qui in ea pugna, quæ ad Regillum lacum facta est, Iunium Brutum interemit, ab illo vicissim hasta traiectus est. Liuius libro. 2. ab vrbe cond.

Arúntius Paterculus, Æmilio Censorino tyranno Ægestæ equum æneum, vt sontes includeret, à se conflatum, donauit, cui ipse primùm à tyranno iniectus est. Plutar. in Paral. minoribus.

Arúntius Stella, natus ex familia consulari, floruit eo tempore quo Flauij Cæsares Romæ imperarunt. Violentillam puellam Neapolitanam in vxorem duxit, quam Martialis Anthiden Græcè vocat. Scripsit elegias & opus de Asteride, & poema de interitu Columbæ. Prętor Romæ creatus est & Duumuir.

Arútius, cùm Bacchi sacra despicaretur, vlciscenti numine in ebrietatem lapsus filiam Medulianam corrupit. Quod ægrè ferens puella, patrē ipsum interfecit. Plutarch. in Paral.

Arupenum, oppidum Galliæ, apud Strabonem libro 5.

Arupinus, Pannoniæ vrbs. Strab. lib. 7.

Arus, fluuius. Vide DRYS.

Arxíppus, III. Atheniensium princeps, imperauit annos XIX.

Aryandes, Ægypti prætor, à Cambyse constitutus, aliquanto pòst tempore quum æmulari Darium vellet, ab eo est interfectus. Herodot. lib. 4.

Arycánda, ciuitas Lyciæ. Steph.

Arymphæi sunt populi.

Arype, ciuitas Ægypti, cuius ciues Arypes. Stephanus.

A S

Asa, filius Abiam regis, 3. Reg. 15. 1. Para. 3. filius item Helcana, 1. Para. 9.

Asa, VI. rex Iudæorum, annis XLI. iustus fuit, idola confregit, annis X. pacem habuit.

Asabel, filius Benjamin, Gene. 46. qui 1. Paral. 7. Iadiel dicitur.

Asachæ, populi in montibus Ætiopiæ, absunt à mari dierum quinque itinere, viuentes elephātorum venatu. Plin. lib. 8. apud quos maximè nascuntur dracones.

Asacus, fluuius alluens Heracleam ciuitatem, sitam ad radices montis Oetæ. Liu. lib. 5. belli Macedonici.

Asæ, vicus Peloponnesi, non procul à Genea ciuitate, Stephano, vicus est Corinthi populosus, & alius Thraciæ.

Asæa, mons. Suidas.

Asæus, vnus ex principibus Græcorum, interfectus ab Hercule. Homerus lib 11. Iliad.

Asaël, filius Saruiæ, 2. Reg. 2. Frater item Ioab, 2. Reg. 23. 1. Paral. 2. 2. Paral. 31.

Asaia, seruus Iosiæ regis, 4. Reg 22. Nomen item principis, 1. Paral. 4. 6. 9. 15.

Asaselphôni, filia Etam, 1. Paral. 4.

Asalia, pater Saphan scribæ, 4. Reg. 22.

Asan, ciuitas in tribu Iudæ, Iosu. 15. 19. 1. Reg. 30. 1. Paral. 4. & 6.

Asana, pater Oduia. 1. Paral. 9.

Asander, viri proprium, apud Strabonem lib. 7. qui Tauricam Chersonesum à continente separauit, ducto per eius isthmum muro, à sinu Carcinitico vsque ad Mæotim paludem.

Asaris, fluuius Heracleam Oetam alluens.

Asaph, filius Barachiæ, filij Samua, 1 Paral. 6. Pater item Zechri, 1. Paral. 9.

Asar-mahat, dux Iudæorum, imperauit annis IX.

Asarhaddon, filius Senacherib, qui post eum regnauit, 4. Reg. 19. Isa. 37.

Asaramel, nomen loci, 1. Mach. 14.

Asarela, nomen viri, 1. Paral. 25.

Asarôtum, pauimentum picturæ arte elaboratum, à Græcis primùm inuentum, ab α priuatiua particula, & σαίρω, verro: quòd id non euerteretur, sed manibus purgamenta colligerentur: pauimentum verò spongiis mundaretur. Papin. lib. Siluarum,
-varias vbi picta per arteis
Gaudet humus, superántque nouis Asarota figuris. Plin. lib. 36. cap. 25.

Asasóbas, fluuius Aethiopiæ iuxta Meroen. Heliodorus Aethiopiæ historiæ lib. 10.

Asassus, fluuius Thessaliç, iuxta Heracleam in radicibus Oetæ mōtis effluens. Pli. Apylā vocat.

Asbáim, nomen viri. 2. Esd. 7.

[Asbamea, fons in Cappadocia, à Græcis Iouis periuri vocatus, ab incolis fons inextinguibilis, quòd perpetuò ferueat: cuius aqua frigefacta periuros detegit si eam ebiberint, ait Philostratus.]

Asbelítæ, populi. Num. 26.

Asbétæ, Ptolemæo, populi circa Cyrenem.

Asbítæ, vel Asbistæ, vel Asbestæ, populi Libyæ, apud quos vulgatissimum Ammonis templum inter medias arenas conditum est.

Asbolus, vnus ex canibus Actæonis, à fuligineo pilorum colore. Nam ἄσβολος, Græcis fuligo est Ouid. 3. Metam.

Et niueis Leucon, & villis Asbolus atris.

Asbôtus, vrbs Thessaliæ. Stephanus.

Asbylus Crotoniata, cuius meminit Pausanias, & Plato in libris de Republica.

Asbysta, Stephano, ciuitas est Libyæ.

Asca, Siciliæ ciuitas, quam Elimus princeps Troianorum condidit. Seruius.

Ascálaphus, & Ialmenus fratres, Martis filij ex Astiocha, quos dicit Homerus, dominos fuisse Orchomeni & Minionis ciuitatum, eósque cum reliquis Troiam venisse.

Ascálaphus, Acherontis & Orphnes Auernalis Nymphæ filius, postea à Proserpina in bubonem mutatus. Nã post raptam à Plutone Proserpinam, cùm Ceres filiæ suæ reditum à Ioue ea lege impetrasset, si nihil apud inferos gustasset cibi, Ascalaphus eam prodidit, quòd decerptum ab arbore malum comedisset. Indignata itaque Proserpina, sibi Ascalaphi iudicio negatum esse reditu, conuertit eum in bubonem auem funestam, & tristium semper rerum nuntiam. Ouid. 5. Metam.

Ascalingium Ptolemæo, vrbs Germaniæ, hodie *Hildesheym*.

Ascalon, ciuitas Palestinæ, siue (vt Iosephus habet lib. 5. cap. 3.) superioris Idumeæ, quam Iudas expugnauit, Iudic. 1. Vbi Samson triginta viros percussit, Iudic. 14. A conditore Ascalo Hymenei filio vocata, Steph. Distat secundum Egesippum lib. 3. cap. 4. septingentis viginti stadiis ab Hierosolyma. Volaterranus lib. 11. Georg. Iere. 25. Amos 1. Soph. 2. Zach. 9. Ab hac reguli Philisthinorum Ascalonitæ appellantur, Iud. 3.

Ascalus, Tantali frater, Hymenæi filius, à rege Lidorum Aciamo dux exercitus in Syriam missus, vrbem de suo nomine condidit. Diodorus lib. 3. hodie Ascalona dicitur. Stephan. Xanthus in Historia Lydorum.

Ascania, insula maris Mediterranei, non procul ab Andro. Est & regio Asię, & palus in Troade. Eustathius.

Ascania, ciuitas Troiæ, quam condidit Ascanius Æneæ filius.

Ascanius, Æneæ filius, ex Creusa Priami filia. Virgil. Liuius tamen primo ab vrbe, dubitat, Creusæne, an Lauiniæ filius fuerit. Dictus ab Ascanio Troadis fluuio, deinde Ilus ab Ilo Troianorum rege: postea Iulus, à prima barbæ lanuginæ. Vnde Virgil. 1. Æneid.

At puer Ascanius, cui nunc cognomen Iulo Additur, Ilus erat, dum res stetit Ilia regno.

Huic, cùm auus & pater iam diruta Troia, de fuga disceptarent, flammula quædam in capitis vertice apparuit, quæ tamen nihil læsionis intulit, neq; etiam manibus extingui potuit: vnde illi futuri imperij omen sumpserunt. Cum patre post multos errores in Italiam venit, vbi Turno occiso, & patre mortuo, cùm apud Lauinium XXX. annis regnasset, Albam Longam condidit: restituta tamen priùs in regnum nouerca, quæ antea ob timorem in syluas aufugerat. Tandem cùm in vniuersum triginta octo annis imperij gubernacula tenuisset, iam moriens, cùm videret filum Iulum Syluium regno non satis aptum, Syluium posthumum fratrem, sed ex diuersa matre, pietate & iustitia præstantem, regni hæredem reliquit.

Ascánius, Bithyniæ lacus iuxta Olympum & Prusiam: vel Phrygię lacus, aut fluuius Mysię, ab eodem ortum ducens. Virg. 3. Georg.

Illas ducit amor trans Gargara, tránsque sonantem Ascanium.

Ascánticus, mons Asiæ.

Ascarus, Thebanorum statuarius. Paus.

Ascatades, siue Astades, XVIII. Babyloniorum rex regnauit annis XLI. qui funditus omnem Syriam ditionis suæ fecit.

Ascáucalis, vrbs Germaniæ. Ptolem.

Ascéne, siue Ascenas, filius Gomer, Gen. 10. Sarmatas maximos populos fundauit, qui nunc Thuycones.

Ascenez, populi quos Græci Rhegynos vocant, Iere. 51. Eusebio autem, gentes sunt Gotthicæ.

Aschalitæ, populi iuxta Indicum sinum. Steph.

Asciburgium, Ptolem. vrbs Germaniæ, vulgò *Emerich*. non longè à Rheno fluuio, & cis eum inter Geldubam & vetera castra sita, Misniæ & Cliuensi Ducatui proxima, vt ait Tacitus. Astypyrgion olim ab Vlysse quorundam opinione nuncupata.

Ascitæ, Arabes dicti ab vtribus, quos Græci ἀσκοὺς vocant: quoniam bubulos, vt Plin. inquit, vtres binos sternentes, piraticam exercẽt. Hos Steph. iuxta Indicum sinum collocat.

Asclepiades, historicus Cyprius, tempore quo Pygmalion regnabat in Oriente, eo etiã tempore scribit esum Carnium non fuisse.

Asclepiades, philosophus cæcus, qui Ciceroni li. 6. Tusc. quæst. interrogatus quid ei cęcitas attulisset, respondit, Vt puero non esset comitatior.

Asclepiades poëta, à quo carmen Asclepiadeum dictum est.

Asclepiades Prusiensis, Cn. Pompeij familiaris cùm in arte Rhetorica facultates decoxisset, Medicinam sectatus est. Dicebat salutem cōstare cibi potúsque abstinentia: præterea gestatione, ambulatione, frictione. Ipse cōdita noua secta, spretis legatis, pollicitationibus Mithridatis regis, reperta ratione qua vinum ægris medetur, relato è funere homine & seruato: sed maximè sponsione facta cum fortuna, ne medicus crederetur, si vnquam inualidus vllo modo fuisset ipse: & victor suprema in senecta lapsu scalarum exanimatus est. Pli. lib. septimo, ca. 37. De eo quoque multa refert Apuleius libro quarto.

Asclepiades Antiochenus, martyr. Asclepiades item Myrleanus, ludimagister in Lusitania Hispaniæ regione: librum edidit de generibus eius regionis. Author Strabo lib. 3.

Asclepiades Anarzabeus, grammaticus, scripsit de fluminibus.

Asclepiodôrus, pictor ætate Apellis, Olymp. CXII. quem in symmetria mirabatur ipse Apelles: huic Mnason tyrannus pro XII. diis dedit in singulos mnas tricenas. Plin.

Asclepiodôrus Alexandrinus, singulari ingenio ad omnia mathematica, ad inquisitionem cognitionémque herbarum & lapidum. Suidas.

Asclepiodôtus, consul, collega Afranij Annibaliani.

Asclepion, consul, Ioannis collega, anno ab vrbe condita, & exactis regibus LIX.

Asclepius, filius Machaonis, Augusti & Aesculapij nepos.

Asconius Pædianus, historicus circa Neronis tempora, anno vitæ LXXIII. captus luminibus: postea tamen summo cum honore & hominum gratia vixit annos XII. Eusebius. Hic in Ciceronis Orationes commentarios edidit.

Ascletarion, Mathematicus, temporibus Domitiani, qui quòd dixisset se dicerptum iri à canibus, à Domitiano iussus est interfici, & accuratissimè sepeliri, vt vanitas eius artis redargueretur: sed repentina tempestate disiecto funere, semiustum canes discerpsere.

Asclus, ciuitas Italiæ, Steph. Fortè Asculum, de quo infrà.

Ascolanita Semiramis, Nini vxor IIII. imperauit annis XLII. Hæc autem antecessit militia, triūphis, diuitiis victoriis, & imperio omnes mortales. Vrbem maximam ex oppido fecit, vt magis dici posit eam ædificasse, quam ampliasse. Beroald. Iust. lib. I. Oros.

Ascolia, festa fuerunt apud Atticos, quibus inter vtres saltantes bacchabantur, vnde & ab vtribus nomina sumpserunt. Virgil. in Georg. horum meminit, & Gyraldus 4. de poëtarum historia.

Ascra, vicus Bœotiæ in aspero & sterili loco, in dextra parte Heliconis, Hesiodi patria. Sil. li. 2.

Ascrā rus miserā penes hic Helicona colebat
Hyberno dirū, triste æstu, optabile nūquam.

Ouid. lib. 4. de Ponto,

Intumuit vati nec tamen Ascra suo.

Stephan. Bœotiæ vrbem ait esse. inde Ascreus Hesiodus dictus.

Ascrázapes, vel Ocrazapes, XXXVIII. Assyriorum rex, regnauit annis XLI.

Ascrúium, vrbs Liburniæ, Ptolemæus: hodie Ascriuium.

Asculum, oppidum Apuliæ memorandum, clade illata Pyrrho à Curio & Fabricio Roman. consulibus. Plutar. in vita Pyrrhi. à Stephano ἄσηλος vocatur.

Ascus gygas, Dionysium vinctum cum Lycurgo in fluuium coniecit. Steph. in Damasco.

Asdrubal, gener Amilcaris, patris Annibalis, regnauit VII. annos, fauente factione Barchina. demum à seruo barbaro, cuius dominum occiderat, comprehensus, haud facti pœnitens, inter cruciatus & tormenta, speciem semper tridenti præbens, occisus est. Liuius. li. 21. Vide HASDRVBAL.

Asdrubal, Annibalis frater. Plutarchus in Annibale.

Asdrubal, cui Caluo cognomen erat, in Sardiniam dux classis Carthaginensium tempestate reiectus, ad insulas Baleares, ibi tantisper, quoad quassas reficeret naues, resedit. Liuius.

Asdrubal, dux bello tertio Punico, à Scipione Aemiliano victus, cuius vxor, facta deditione cùm paucis ante diebus à viro impetrare non potuisset, vt ad victorem transfugeret, in medias vrbis flammas sese cum filiis coniecit. Liuius lib. 5.

Asdrubal, Gisconis filius. Plutarchus in vita Scipionis.

Asdynis, insula iuxta paludem Myridis. Steph.

Asêa, vel Aseates, vicus Arcadiæ, ex quo Alpheus profluit. Steph.

Asebáim, nomen viri. I. Esd. 2.

Asedoth, regio & ciuitas in tribu Ruben: item vrbs Amorrhæorum. Ios. 10. 12. 13.

Asel, filius Elasa, filij Rapha. I. Paral. 8. 9.

Asellius Sempronius, historicus, & tribunus militum, sub Scipione Aemiliano, apud Numātiam, eius belli quod literis mandauit, citatur sæpè testis à Gellio.

Asellius Claudius, eques Romanus, tribunus militum, sub Claudio Nerone, apud Lucanos memoranda fortitudine. Volater.

Asem, ciuitas in tribu Simeon, Ios. 19. Appellatur & Azoni, I. Paral. 4.

Asembobiti, populi, quasi post Sebobotim insulam, de qua Plin.

Asemôna, vrbs tribus Iudæ. Ios. 15.

Asêna, nomen viri, I. Esc. 2.

Asena, vrbs in tribu Iuda. Ios. 15.

Aſenáphar,nomen viri,1.Eſd.4.
Aſeneth,filia Phutipharis,vxor Ioſeph.Geneſ. 41.46.
Aſer, filius Caath, filij Leui, 1.Paral.6.ſiue filius Core,filij Iſaar,filij Caath.Exod.6.
Aſer, octauus filius Iacob ex Zelpha ancilla Liæ vxoris ſuæ, Gen.30.Nomen item loci,Ioſ.17. 3.Reg.4.
Aſeróth nomen idoli,Iudic.3.
Ashur, filius Eſron,filij Phares,ex Abia vxore,1. Paral.2.Pater item Thecuæ,1.Paral.4.
Aſia maior, dimidia orbis terrarum pars, reliquas duas magnitudine ſuperans, ab Europa Tanai fluuio, ab Africa Nilo dirimitur:ab Ortu, Septentrione & Meridie Oceano abluitur. Dicta ab Aſia Nympha, Oceani & Tethyos filia, Iapeti coniuge, ex qua Prometheum ortum ferunt:vel ab Aſio Lydo,Manei filio,Virgil.1.Æneid.

-Libyæ deſerta peragro,
Europa atque Aſia pulſus.

Aſia minor,ſuperioris pars, in Cherroneſi formã coacta, cuius Iſthmus à ſinu Iſsico ad Pontum vſque Euxinum pertingit. Huius partes ſunt Cilicia, Lycaonia, Paphlagonia, Pontus,Cappadocia,Bythynia,Phrygia,Myſia,Lydia,Pamphilia, Aeolis, Ionia, Lycia,& Caria.Virgil.3. Aeneid.

Poſtquam res Aſiæ Priamíque euertere gentẽ
Immeritam,viſum ſuperis.

Aſia,regio circa Sardes.Vide BRIONIA.
Aſia, ciuitas Lydiæ iuxta Tmolum. Eſt & inſula Aethiopiæ.Steph.
Aſia, paludis nomen in Lydia, Cayſtro flumini propinqua, circa quam inter alias aquaticas aues, plures grues verſantur. Producit primam ſyllabam.Virgil.lib.7. Aeneid.

-& longa canoros
Dant per colla modos, ſonat amnis, & Aſia longè
Pulſa palus.

Aſiána,ciuitas Elidis.Steph.
Aſiánus,Sardienſis Epiſcopus.
Aſiarchæ, viri erant communi Aſiaticarum ciuitatum conſenſu delecti, qui communia negotia curarent,Strab.lib.14.
Aſiáticus,11.conſul,Q.Aquilini collega.
Aſibe,ciuitas Meſopotamiæ,ab incolis dicta alio nomine Antiochia.Steph.
Aſiba, eſt oppidum Mediterraneum in Bætica, cuius meminit Plin.lib 3.cap.1.
Aſiel,filius Saraiæ,filij Ioſabiæ.1.Paral.4.
Aſilas, auguris nomen, qui Aeneæ in auxilium venit contra Turnum.Virg.lib.10.

Tertius ille hominum diuúmque interpres Aſilas.

Aſima, nomen idoli virorum Emath.3.Regum 17.
Aſinária, feſtum erat Syracuſis, ab Aſinario fluuio dicta, apud quem Athenienſium imperatores Nicias & Demoſthenes capti.
Aſine,vel Aſina,vrbs eſt Peloponneſi,iuxta Meſſeniam: vnde ſinus Aſinæus, Strabo libro 8. & Pomp.lib.2.
Aſine, inſula ex Sporadibus, quas Electridas nõnulli vocant, in mari Adriatico. Pompo. lib.2. & eius interpres Vadianus.
Aſine, oppidum Achaiæ in ſinu Meſſenio. Luc. libro 8.

Quas Aſine cautes, & quas Chios aſperat vndas.

Aſine, vrbs eſt Laconica,ab Aſine filia Lacedæmonis: & altera vrbs Meſenes, prope Laconicam ab Argiuis condita: tertia Cypri, quarta Ciliciæ.Steph.
Aſinius Pollio, inſignis orator, Auguſti Cæſaris amicus, docuit Romæ tempore Pompei Magni, ſucceſsitque ſcholæ Timagenis: ſcripſit bellum Cæſaris & Pompeij: primus omnium Romæ aduocatis hominibus ſcripta ſua recitauit. Quintilianus, Multa in Aſinio Pollione inuenio, ſumma diligentia,adeò vt quibuſdam etiam nimia videantur, & conſilij & animi ſatis: à nitore & iucunditate Ciceronis ita longè abeſt, vt videri poſsit ſeculo prior.
[Aſinius Pollio,omnium primus Romæ bibliothecam feciſſe dicitur, teſte Plinio lib. 35. ſic inquiens: Non eſt prætereundum & nouitium inuentum: ſi quidem non ſolùm ex auro, argentóve, aut certè ex ære in bibliothecis dicantur illi, quorum immortales animæ in iiſdem locis ibi loquuntur: quinimò etiam, quæ non ſunt, finguntur,pariúntque deſideria,non traditi vultus, ſicut in Homero euenit:quo ſanè (vt equidem arbitror) nullum eſt maius fœlicitatis ſpecimen,quàm ſemper omnes ſcire cupere, qualis fuerit aliquis. Et Stra.Aſinij Pollionis hoc Romæ inuentum, qui primus bibliothecam dicando,hominum ingenia rẽp. fecit.hæc Strabo.]
Aſinius Gallus, Pollionis filius, libros edidit de comparatione patris Pollionis & Ciceronis, in quibus patrem Ciceroni prætulit. Author Cælius.Plin.libro 11.Epiſt. Contra quos Claudius Cæſar poſtea Ciceronis edidit defenſionem.Tranquillus in Claudio.
Aſinius Capito,grammaticus doctiſsimus,librum reliquit Epiſtolarum, in primáque ad Pacuuiũ Labeonem ſcripta erat titulus, Pluria & non plura ſcribi oportere, rationéſque addit. Author Gellius.
Aſion-gaber nomẽ loci in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael,egreſsi de Hebrona, Numer.33.Nomẽ item portus regni Edon ad mare rubrum, Deut.2.& 2.Reg.9.2.Paral.8.
Aſir,filius Iechoniæ,filij Ioacim,filij Ioſiæ.1.Par. 3.Filius item Core,1.Paral.6.

Asis, Vmbriæ mons.
Asisium, oppidum, cui mons imminet: & Asisinates, eius oppidi incolæ, Plin. & Ptolem.
Asius, filius Dymantis, & frater Hecubæ, sed ex diuersis patribus, & Hectoris auunculus. hic etiam Priamo aduersus Græcos auxilium tulit. Hom. in Iliade.
Asius, Manæi Lydi filius, Asiæ nomen dedit.
Asius, Ptolem. Semnorum fluuius in Italia. Æseum hodie.
Asius, campus prope Caystrum fluuium. Hom. ἀσίῳ ἐν λειμῶνι καυστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. Steph.
Asmodæus, nomen dæmonij. Tobiæ. 3.
Asom, sextus filius Isaï, 1. Para. 2. Filius item Ierameel primogeniti Esron. 1. Para. 2.
Asom, ciuitas in tribu Simeon, 1. Paral. 4. quæ & Asem, Ios. 19.
Asnâa, nomen viri, 2. Esd. 3.
Asónia, vrbs à Romanis capta: post conditam vrbem anno CCCCXLI.
Asóphis, regio Achaiæ, ab Home. Aræthyrea dicta, postea Asophis. Plin. lib. 4. cap. 5.
Asópia, regio Asopo fluuio finitima.
Asopíades, Æacus, Asopi nepos, pater Æginæ matris Æaci. Ouid. lib. 7. Metam.
Huic Asopiades petis irrita, dixit, &c.
Asópis, regiuncula Pelopōnesi, in tractu Achaię, circa Phliuntem, ab Asopo fluuio, cui adiacet. Homero Aræthyrea dicitur. Plin. lib. 4. cap. 5. Strabo lib. 8. etiam Asopiam appellat.
Asopodorus Phliasius poeta, qui primus post Antheam Lindium ex cōpositis nominibus poesim excogitasse dicitur.
Asopus, fluuius Asiæ, vnà cum Lyco flumine Laodiceam vrbem præterfluit.
Asópus, fluuius Bœotiæ, Thebas, Platæas, & Tanagram præterfluens. Hunc poetæ Æginæ patrem faciunt, ex qua Iupiter in ignem conuersus, Aeacum suscepit. Quod cùm resciuisset Asopus, vndas suas in astra euomens, Ioui bellum intulit, à cuius fulmine interfectus est. Hinc fit Asopis patronymicum fœmin. quo poetæ vtuntur, pro Aegina Asopi filia. Ouid. 6. Metamor.
Aureus vt Danaen Asopida luserit ignis.
Asópus, fluuius Peloponnesi, in Chronio monte nascens, Mediam præterfluit, non procul à Lechæo in sinum Corinthiacum influens.
Asópus, fluuius in Paro insula. Strabo lib. 8.
Asópus, Achaiæ fluuius, per Bœotiam in Epidamum effluit.
Asor, vrbs à Salomone rege ædificata.
Asorhaddan, rex Assur, 1. Esd. 4.
Asoth, filius Iephlat, filij Heber. 1. Para. 7.
Asórus, fluuius, *Liuio lib. 6. Decad. 4.* alluit Heracleam, sitam in radicibus montis Oetæ. Hunc esse coniici potest, de quo *Plin. lib. 4. cap. 10. In* ora Heraclea, flumen Apilas, Hic à Bocatio *Asassus, ab aliis Asurus vocatur.*

Aspaláthia, vrbs Taphiorum. Steph.
Aspalathis, insula Lyciæ. Steph.
Aspar, Garamas quidam: de quo Pontanus,
Hinc Aspar Garamas quo nō præstátior alter
Aut torquere manu iaculum, aut dare vulnera funda.
Aspasia, Malesia, sophistriæ & rhetorices magistra, Periclem docuit & amauit, ab eóque in matrimonium accepta, cùm esset captiua, causa fuit & ipsa duorum bellorum, Samij scilicet, & Peloponnesiaci. Plut. in Pericle, & Aristophanes in ἀκαρνεῖς.
Aspasius sophista, Rauennas Demetriani filius, sub Alexandro Romæ profitebatur, auditor Pausaniæ & Hippodromi: scripsit contra Aristonem & maledicos. Suid. Philostrat.
Aspasius Byblius, quoniam de byblo, id est de papyro, librum condidit: conscripsit item artem Rhetoricam, & Panegyricum in Adrianum principem, cuius temporibus floruit. Suid.
Aspasius Tyrus, de Continente variam historiā scripsit. Suidas.
Aspáthines ex Persa cum Dario in Magum & Smerdim coniurarunt. Herodo. lib. 1. histor. 3.
Aspélia, Cypri insulæ nomen.
Aspéndus, Pamphyliæ vrbs, Argiuorum ædificium. Hîc Veneri suibus sacrificabant eò quod author eius generis Mopsus ex Argis huc proficiscens, cùm primum obuium sacrificare voluisset, occurrit illi sus. Pom. lib. 1. Steph. ab Aspendo conditam scribit.
Aspendius citharœdus, prouerbio dici solet in eos qui rei nullius quàm priuati sui compendij rationem habent. Tractum ab artifice quodam Aspendio, qui tam leniter sinistra manu citharæ suæ chordas mouebat, vt sonus ad ipsum tantùm citharœdum, aut certè ad proximè astantes perueniret. Cice. in 3. Verrina.
Asper, consul, Ariouindi collega.
Asphaces, populi in Cypro. Steph.
Asphalius Neptunus dictus, quòd illi facerent sacra qui terræ motuum cessationem vellent.
Asphaltus, vel Asphaltites, lacus Iudęæ in Pentapoli, in quo nihil graue submergi potest. In eo fuerunt Sodoma & Gomorrha, & tres aliæ vrbes, quæ propter nefandam populi luxuriam & libidinem cælitùs exustæ sunt. Mortuum mare ab historicis dicitur, nihilque præter bitumen, quod iudicium vocant, gignit: animal nullum habet, nec in eo aliquid viuum mergi potest. Solinus & Iustin. lib. 36.
Huius lacus aqua Asphaltum appellatur, Græcis Naphtha, quæ eminus igni admota flammam concipit: ea capitis Medeæ inuolucrum ab Iasone demandatum intinctum fuerat.
Asphar, nomen lacus in agro Thecuæ. 1. Mach. 9.
Asphnes, siue præpositus eunuchorum regis Nabuchodonozor, Daniel. 1.
Aspis, Numidiæ promontorium, ex clypei forma dictum

dictum, in mare prominens.

Aspis, insula maris Mediterranei. Plinius libro 5. cap. 31.

Aspis, insula prope Cyclades. Sunt & aliæ hoc nomine in Lycia & Caria.

Aspis, vrbs à Latinis Clypea. Silius,
In clypei speciem curuatis turribus Aspis.
Strabo, Cosura insula est ante Aspidem sita, Carthaginensem vrbem quã Clypeam vocãt.

Aspis, promontorium Æthiopiæ, iuxta Ægyptum.

Aspis, Macedoniæ ciuitas à Philippo Persei patre condita: & insula inter Lebedum & Teum, aliàs Arconesus dicta: alia Psyris vicina, alia quædam sine arboribus, & alia vltra Pissam.

Aspledon, Phocensium vrbs. Pausan. Hanc Eustathius vocatam Apricam dicit, quòd hybernationi locus amœnus sit, tum ad differentiam alterius. Homerus libro 2. Iliados, & Stephanus.

Asporatius, consul, Herculani collega.

Asporênus, mons Asiæ Pergamo proximus, sic dictus, quòd asper & sterilis sit: vnde templum quod ibi est matris deorum, Asporenum dictum, dea quoque ipsa Asporena dicta. Strab. lib. 13.

Aspirandus, Longobardorum rex, regnauit III. mensibus.

Aspri, duo consules, tempore Aurelij Antonini Imperatoris.

Aspurgiani, populi circa Mæotidem paludem. Steph.

Asrael, filius Ialeleel, 1. Paral. 4.

Asriel, filius Galaad, filij Maschir, filij Manasse, Num. 26. qui Ios. 17. Esriel dicitur.

Asrielitæ, populi. Num. 26.

Assa, ciuitas iuxta Athon: item vicus Scythiæ. Steph.

Assacána, Indiæ regio, in qua est Magosa metropolis. Strab. lib. 15. apud Steph. Assaceni, vocantur huius populi.

Assaracus, Trois regis, Troiani filius, frater Ili regis, genuit Capyn, à quo Anchises pater Æneæ. Virgil.
Et genus Assaraci.

Assaradon, vltimus Assyriorum rex, Sennacherib filius.

Assédim, ciuitas in tribu Nephthali. Ios. 19.

Assedones. Vide ESSEDONES.

Assem, nomen viri, 1. Paral. 11.

Assera, vrbs Chalcidensium. Steph.

Assésus, vrbs Milesiæ. Steph.

Asidæi, genus hominum inter Iudæos, 1. Mach. 7. 2. Mach. 14.

Asisia, apud Milesios Pallas dicta est, vel Assesia ab Asseso Milesiorum oppido: in quo templum habuit, Palæph. lib. 2.

Asson, Lyciæ ciuitas maritima in edito sita promontorio, ad quam parum tutum est accedere. Vnde iocus Nicostrati citharœdi, Asson eas, vt citius ad exitij terminos peruenias. Altera est in Æolide. Tertia in Mysia. Quarta in Lydia. Quinta in Epiro minore, Cleantis philosophi patria, quæ eadem & Apollonia dicta, Plin. 5. 30. Hanc Paulus adnauigauit, Act. 20. & 27.

Assórium, vel Assorum, ciuitas Siciliæ. Steph.

Assorum, mons Sami, à quo fluit Amphilysus. Stephanus.

Assos, ciuitas Cretæ, vbi vetustissimum Iouis templum. Steph.

Assos, vel Assus, ciuitas Troadis, arte & natura munita. De qua Stratonici, aliàs Nicostrati dictum, Qui sceleri passu Assum it, mortis periculum adit. Plin. lib. 36. cap. 17. In Asso Troadis sarcophagus lapis fissili vena scinditur. Ex hac fuit Cleantes, philosophus Stoicus, qui Zenoni successit.

Assos, pratum in Celbiano campo Lydiæ, prope Caystrum. Steph.

Assuêrus, pater Darij regis Medorum, Dan. 9. 1. Esd. 4. Hic à Metasthene Persa Artaxerxes Assuerus vocatur. Iosepho fuit Cyrus Xerxis filius, qui post Darium patruum, Persis imperauit. Hunc Cyrum dixit Artaxerxem apud Græcos vocari, qui Lõgimanus cognominatus, regnauit XL. annis.

Assur, filius Sem, Gen. 10. de terra Sennaar egressus. Gen. 10. Isa. 7.

Assur, Iudææ ciuitas, quam ædificauit Solomon, quo nomine dictus est filius Sem.

Assuri, nomen loci, 2. Reg. 2.

Assurim, filius Dedan, filij Iecsan, Gen. 25.

Assyria, regio maioris Asiæ, quam Ptolemæus ab Ortu Mediæ parte terminat, ab Occasu Mesopotamia, à Septentrione parte minoris Armeniæ, iuxta Niphatem montem, à Meridie Susiana. Tibullus,
Eoíque Arabes, diues & Assyria.
Plin. lib. 5. cap. 12. Assyriam docet Syriæ partẽ esse, quæ postea vocata est Adiabene. Strabo autem libro 6. longè latiores Assyriæ fines assignat, eo nomine comprehendens Babyloniam, & maximam circumiacentium regionum partem. Eadem & Syria à Græcis vocata est, Iustin. lib. 1. & Herodo. lib. 7. quanquam multò latiores Syriæ fines fuerunt, quàm Assyriæ. Dicta est autem Assyria (vt refert Augustinus lib. 15. De ciuita.) ab Assur filio Sem.
In Assyria autem fuerunt XVIII. regna.

Assyrij, populi post Euphratem loca tenent, amne tantùm à Babyloniis diuisi. Herodotus eosdem populos cum Syris esse dicit, sed à Græcis Syros, à Barbaris Asyrios, vocari. Hi solebant in viis ægrotos proponere, & exquirere à prætereuntibus, sciréntne aliquod morbi remedium; coma vtebantur non admo-

dum magna, defunctos melle condibant & cera, clypeos gestabant & pugiones: clauas itẽ ligneas ferro inductas ac ligneos thoraces. Deũ quem suum habent, Adads vocant, deam verò Adargatim.

[Assyrij dicti sunt à Nino, cognomento Ioue, qui nomine proprio Assyrius est vocatus. Xenoph. de æquiuoc. Assyrij & Babylonij vxores ex publica emebant auctione, quod etiam hodie apud Arabes & Sarracenos seruatur. Polyd. Verg. lib. 1. cap. 4. de rer. inuent.]

Asta, ciuitas Æstuaria, inter sacrum promontorium & Herculeas columnas. Est & Asta in Liguria non longè à Nouaria distans. Claud.

-nec plus pollentia rebus
Contulit Ausoniis, aut mœnia vindicis Astæ.

Plin. lib. 55. cap. 12.

Asta, colonia Bæticæ Hispaniæ, non procul à Gadibus. Pom. lib. 3.

Astabóras, Aegypti fluuius. Ptolem.

Astabóras, Æthiopiæ fluuius iuxta Meroen. Heliod. lib. 10. Æthiopicæ histor.

Astabóres, vnum ex Nili alueorum cognominibus, læui aluei scilicet: hoc est, ramus aquæ venientis è tenebris. Vide ASTAPAS.

Astaces, fluuius in Pontum defluens. Pli. lib. 2. ca. 103.

[Astaces, fluuius campos irrigans, in quibus oues pastæ, nigro lacte æquè gentes alunt. Plin. lib. 2. cap. 103.]

Astacœni, populi Indiæ, mediam regionem inter Cophen atque Indum habitantes. Strabo lib. 15.

Astacus, Asiæ vrbs, sinum à se cognominat Astacensem, ab Astaco Neptuni & Olbiæ Nymphæ filio. Arianus in Bithynicis. Strab. Megarensium coloniam esse ait. Est & ciuitas in Acarnania, Plin. libro 5. & altera Bithyniæ. item regio Byzantiorum, & Cephaloniæ colonia. Stephanus.

Astages, fluuius in mare Ponticum defluens.

Astaóthia, vxor Tlepolemi, quam ex Ephyra Peloponnesi vrbe rapuerat.

Astapæi, Lybiæ populi. Steph.

Astapas, fluuius Asiæ, quem Astosabam à nonnullis nominari ait Strabo libro 17. in descriptione Aegypti. Plin. tamen libro 5. cap. 9. Nilus, inquit, Astapus cognominatus est, quod illarum gentium lingua significat aquam è tenebris profluentem, qui & Astabores læuo alueo dictus, hoc est ramus aquæ venientis è tenebris: dextro verò Astusapes, quod latentis significationem adiicit: nec antè Nilus, quàm se totum aquis concordibus rursus iunxit.

Astaracon, seu Astarete, Cicero de natura deorum, mater Veneris, quam postea Adoni nupsisse dicit.

Astarîmus, frater Astarti, Tyri rex, regnauit an. 9.

Astaroth, antiqua ciuitas Og regis Basan, in qua primùm habitauerunt gigantes: postea cecidit in sortem tribus Manasses. Sunt autem duo castella in Bethania hoc vocabulo, nouem inter se milibus separata, inter Aderam & Abellam vrbes.

Astárte, Syriorum numen non aliud, quam Veneris fortasse aut Iunonis: sacræ literæ Astarctem Sydoniorum deam vocant: cui Salomo rex vni pallacarum suarum obsequi volens, altaria condidit. Est & ciuitatis nomen. Vide PHILADELPHIA. & insula in Aethiopia: Steph. & Palæph. lib. 2.

Astártus, Tyri rex, regnauit annis XXXII.

Aste, populi Thraciæ. Steph.

Astelebe, ciuitas Lydiæ. Steph.

Aster, nomen vrbis.

Aster, puer, Platonis carminibus celebratus, in quem etiam extant epigrammata lib. 3. Epigrammatum Græcorum.

Asteria, vel Asterie, filia Cei, Titanis filij, Theodontio. Hæc autem, vt ait Fulgentius, post vitiatam Latonam à Ioue dilecta est, à quo in aquilam verso, oppressa fuit: eique ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem Ioui aduersa, eiúsque fugiens iras, deorum miseratione in coturnicem versa est, quæ Græcè vocatur ὄρτυξ, noménque dedit insulæ, in quam aufugerat, vbi à Ioue in lapidem mutata est, vndísque demersa, & ab eisdem huc illuc agitata: quæ tandem ob susceptam Latonam supernatauit, & primò Neptuno ac Doridi consecrata est, postea Delos dicta, in qua insula Latona Apollinem & Dianam peperit.

Asteria, ciuitas Lydiæ. Steph.

Asteria, parua insula inter Cephaloniam & Ithacam, Hom. ἀστερὶς dicta, priscum nomen Deli.

Asteria, Hydei filia, ex Bellerophonte Hydin peperit, à quo Hydissus vrbs Cariæ. Steph.

[Asteria, insula in Archipelago mari, quæ alio nomine Delos nuncupatur, in qua primùm post diluuium sol apparuit, & ab eo primùm est illustrata: vnde antiquitas eam Apollini consecrauit, quòd illic natus esse videretur: ibíque fertur ignis primò inuentus, & inter Græcos in vsu habitus: quare Pyrpilos est cognominata. Oros. lib. 1. cap. 7.]

Asterion, Cometæ filius, vnus ex Argonautis. Val. lib. 1. Argon.

-celer Asterion, quem matre carentem
Clenæus gemino fouit pater amne Cometes.

Asterion, Achaiæ fluuius in Nemea insula, vel sylua, placidè effluens, fructuum iuxta ripam abundantißimus, Strabo. lib. 4. Theb.

-cum dixit & æquus
Fluctibus Asterion, &c.

Est etiam montis nomen in Argolico sinu.

Astérion, ciuitas Thessaliæ. Homer.

Οἵ τ' ἔχον ἀστέριον τίτανοί τε λευκὰ κάρηνα.
dicta, quòd in alto sita monte, velut astrum fugeat. Eustath. Persia nunc vocatur. Est & altera vrbs eius nominis in Syria.

Asterion, mons Peloponnesi ad sinum Argolicum. Plin. li. 4. cap. 5.

Asterion, herba nascẽs in agro Argiuo ad ripam fluuij eiusdem nominis, cuius folia Iunoni sacra accolæ in coronas nectunt.

Asteris, insula in medio Sami & Ithacæ sita. Strabo. Homer. Odyss. 4.

Ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα.
Ἀστερὶς, οὐ μεγάλη, λιμένες δ' ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ
Ἀμφίδυμοι. id est,

Saxea nunc medio supereminet insula ponto
Asteris, haud ingens, portus dans puppibus aptos,
Quos subeant hinc atque hinc.

Nunc autem ne ad anchoræ quidem iactum prorsus idonea. Eadem etiam Asteria vocatur eidem Straboni lib. 2. Est & Asteria, ciuitas Hispaniæ Ptolem. Fuit item Titoni filia, & Latonæ soror.

Asterium, ciuitas Thessaliæ, quæ nunc Persia dicitur.

Asterius, Cretensium rex, regnauit annis XXI.

Asterius, consul, collega Protogenis.

Asteropæus, filius Pelagonij, cum Pęonis venit Troianis in auxilium, Achilli irato ob occisum Patroclum occurrere ausus, ab eo miserè cæsus interiit. Hic Homero Amphidexios cognominatur.

Asteropeius, Spartanus nobilis, qui Lycurgũ in formanda rep. iuuit.

Asterúsia, mons Asię vel Cretæ, ad meridiem mare spectans, cuius coloni ciuitatem eiusdẽ nominis ad Caucasum ædificauerũt. Step.

Astice, regio Thraciæ. Plin. 4. lib. cap. 11.

Astorgius, filius Galeoti Foroiuliensium principis, qui cùm longam obsidionem Cęsaris ab Alexandro põtifice patre missi sustinuisset, ad extremum victus & Romam ductus in Tyberim noctu præcipitatus est.

Astorum, regio Thracię. Steph.

Asticla. Vide ASTYHALAEA.

Astigi, vrbs Bæticę Hispaniæ, à qua Astigitanus ager. Plin.

Astiochia, mater Tlepolemi, filij Herculis, quã rapuit ex Ephyre ciuitate Laconię. Boccatius.

[Astolphus medicamen & pharmacum ad insaniam, quę miserè Paladinum diuexabat, propulsandum, in Africam perferens, Hippographi sui adminiculo per aëra eò volauit, vt arenarum vortices & syrtes, vitęque pericula quę illic in dies horásque singulas imminent, facilè deuitare posset. Ariost. in Roland. Furios.]

Astomi, Indiæ populi. Plin. cap. 2. lib. 7. Ad extremos fines Indię ab oriente circa Gangem, sine ore, corpore toto hirti, vestiti frondium lanuguine, halitu tantùm viuentes, & odore quem naribus trahunt. Nullus illis cibus, potúsque nullus: tantùm radicum florúmque variis odoribus, & syluestrium malorum, quę secum portant, longiore itinere viuunt, ne desit olfactus: grauiore paulò odore haud difficulter exanimantur. Hæc Plinius.

Astrabe, vna Cycladum, Casos postea dicta.

Astręa, Astræi ex Aurora, vel Icari, vel Iouis & Themidos filia: quæ quoniam diis fauit aduersus patrem & patruos, in cęlum assumpta est, & in Zodiaco locata ea in parte, quę ab ea Virgo est nominata.

Astręa, iustitia. Ouid.

Vltima cęlestũm terras Astręa reliquit.

Astręus enim princeps iustissimus fuit, propter cuius ęquitatem, eius filia Iustitia dicta est, vt scribit Aratus.

-nam cùm adhuc terras habitaret.
Nondum vesanos rabies nudauerat enses,
Nec consanguineis fuerat discordia nota.

Sed postea crescentibus vitiis euolauit in cælum. Vnde ait idem Aratus,

Et cæli sortita locum, qua proximus illi
Tardus in Occasum sequitur sua plaustra Bootes.

Astræa, ciuitas Illyriæ. Steph.

Astrampsicus, author antiquissimus, scripsit de cura asinorum, & ὀνειροκριτικὸν, id est, de coniectatione somniorum. Suidas.

Astrapæus, dictus Iupiter à coruscatione.

Astratæa, Minerua apud Laconas dicta est, quòd Amazones vlterius progressæ non fuissent, Atheniśque finem belligerandi fecissent: nam ἀστρατεία Græcis pax est, quãdo scilicet cessatur à bello.

Astrêus, vnus ex Titanibus qui contra deos arma sumpsit. Ouid. 5. Metamor.

Occidit & Celadõ Mendesius, occidit Astre⁹.

Ferunt hunc cum Aurora concubuisse, ac ex ea generasse Astræam virginem, necnon & omnes ventos, quos cùm fratres aduersus Iouem bellum mouissent, omnes armauit, & in superos emisit.

Astrêus, vnus fuit ex iis, qui in aula Cephæi regis Perseo vim inferre conati, ab eodem sunt interfecti. Ouid. 5. Metamor.

Occidit & Celadon Mendesius, occidit Astreus.

Astrophe, vna ex Pleiadibus, alio nomine dicta Asterope.

Astúia, Germaniæ vrbs, Ptol. vulgò *Bodenhusen.*

Astur, qui ab Asturia est. Mart. de Asturconibus.

Hic breuis ad numerum rapidos qui colligit vngueis,
Venit ab armiferis gentibus Astur equus.

Astur, Hetrusci cuiusdam nomen proprium, qui

Aeneæ suppetias tulit aduersus Turnum, de quo Virg. lib.10. Aeneid.

Astura, flumen & oppidum maritimum in Latio. Plin. lib. 3. Antium colonia, flumen Astura & insula. Et lib. 33. Tenuit & nostra memoria nauem Caij principis ab Astura Antium nauigantis. Festus, Stura flumen in agro Laurenti est, quod quidam Asturam vocant. [Ad hoc flumen Cicero occisus fuit.]

Astura, Hispaniæ fluuius.

Astures, Hispaniæ populi, Callœcis proximi, aurifodinis & equis quondam volutariis nobilitati quibus non vulgaris in cursu gradus, sed mollis alterno crurum explicatu glomeratio. Plin. lib. 8. Silius lib. 3. Eoium tractus, Asturiæ nomen habet. Lucan. lib.4.

His præter Latias acies erat impiger Astur.

Astúria regio & ciuitas Hispaniæ, prope Lusitaniam, ab Astura fluuio sic dicta, vbi sunt breues equi, sed incessu veloces, qui Asturcones vocantur: hodie Pyrenęos montes vulgus Asturianos vocat.

Astúrica Augusta, Hispaniæ Tarraconensis vrbs, Ptolem. olim Roma.

Asturicones, equi ab Asturica regione Hispaniæ ita nominati, quibus non vulgaris in cursu gradus, sed mollis alterno crurum explicatu glomeratio est. Plin. lib. 8. cap. 42. Silius libro 3.

His paruus sonipes neque matri notus: at idem
Aut in concussu glomerat vestigia cursu,
Aut molli pacata celer trahit esseda collo.

Latini dicunt tollutarios equos, à tollendis pedibus, & tollutim glomerandis.

[Astusapes, Nili fluminis Aegypti nomen. Pli. lib. 5. cap. 9.]

Asty, vel Astu, Diodoro Siculo, nomẽ quo olim Græciæ vrbes vocabantur: Athenæ & Alexandria per excellentiam. Steph.

Astyages, proprium regis Troianorum & Assyriorum nomen.

Astyages, Cyaxaris filius, Persarum & Medorũ rex, & pater Mandanæ, quæ Cambysi mediocris dignitatis Persæ nupta, Cyrum peperit. Herod. & Iust. lib. 1.

Astyalus, Troianus, à Neoptolemo interemptus, vt scribit Homerus lib. 6. Iliad.

Astyanássa, Helenæ Menelai vxoris ancilla lasciuissima, prima de variis concubitus modis librum conscripsit: cuius exemplum postea imitatæ sunt Philænis & Elephantine. Suidas.

Astyánax, quasi vrbis princeps. ἄστυ enim vrbs, ἄναξ, tutator siue rex, vnicus fuit filius Hectoris ex Andromache, natus post inchoatum bellum inter Troianos & Græcos, quem Vlysses naues è Sigeo soluens, è turri dedit in præceps, ne quid Troianarum reliquiarum superesset. Hunc Hector vt plurimum vocabat Scamandrum. Virg. lib. 2. Aeneid.

Paruúmque manu Astyanacta trahebat.

Astycrátia, filia Aeoli. Hom Odyss. lib. 10.

Astydamas Atheniensis, edidit tragœdias XLII. vicit V. Primus ex auditoribus Socratis ad poeticam se conuertit.

Astydamas superioris filius, & ipse tragicus, cuius tragœdias nonnullas commemorat Suidas.

Astydamas, histrio fuit Morsimi filius. Huic cum statua in theatro ponenda decreta fuisset, quòd in agendo Parthenæum sese gnauiter ac scitè gessisset, titulum ipse conscripsit, in quo suas laudes complectebatur: vnde factum prouerbium, Astymadas seipsum laudat.

Astydamia, Ormeni filia, quam Hercules, patre prius occiso, rapuit. Ouid.

Nec referam partus Ormeni Nympha tuos.

[Astidamus Milesius, ab Ariobarzane, Persarum Satrapa, inuitatus nouem conuiuiis, paratas epulas solus absumpsisse dicitur. Leon. Tho. lib. 3. cap. 90.]

Astylus, vnus ex Centauris, futura prænoscens, fratres monuit, ne bellum aduersus Lapithas assumerent: exortóque in nuptiis bello, ipse sibi timens, vnà cum Nesso fugam arripuit. Ouid.

Astylus ille etiam metuenti vulnera Nesso,
Ne fuge ad Herculeos, inquit, seruaberis, arcus.

Astylus, vel Astyllus, Crotoniata, cursor, tribus Olympicis continuis vicit, stadio, diaulo & dolicho. Quòd autem in vltimo se Hieronis magistrum ac Syracusanum à præcone declarari fecerit, Crotoniatæ irati, statuam eius fregerunt, eiúsque bona publicarunt. Pausan. & Plato in Legibus, qui eum non tam cursu, quàm perpetua virginitate clarum prædicat.

Astymedûsa, Oedipi vxor, quam repudiata matre priùs matrimonio sibi coniuncta, sed incognita, duxit: quæ vt liberis prioris coniugis infensum parentum faceret, apud patrem eos accusauit, tãquã qui se de stupro appellassent: quapropter Oedipus iratus, regnum cruentum reliquit.

Astynome, alio nomine Chryseis, Chrysæ sacerdotis Appollinis filia, quam Achilles Lernesso expugnato, secũ abstulit, occiso eius viro Myrnete: vel, vt quidam codices habent, Menete, principe illius loci. Vide CHRYSEIS.

Astynomi, Athenis decem erant viri, quibus cura psaltriarum & tibicinum imminebat.

Astynous, princeps Troianus, à Diomede interfectus. Hom. lib. 5. Iliad.

Astyóchia, ab Hercule ex Ephyre Laconiæ ciuitate rapta, ex qua Tlepolemum genuit.

Astyóchia, vel Astyocha, actoris filia, quam in cœnaculo paternæ domus Mars opressit, Homerus

merus lib. 2. Iliad. Vide ASTIOCHA, ex qua genuit Ascalaphum & Iasmenum fratres.

Astypalæa, vna è Cycladibus, Plin. & Strab. lib. 10. Vadianus putat Asticlam apud Pomponium corruptè legi pro Astypalæa. Stephano. numerat & alias quatuor Astypalæas, quarum vna sit in Coo: tertia ciuitatem habens inter Rhodum & Cretam: quarta, ciuitas in Samo: quinta, promontorium iuxta Atticam. Ouid. lib. 2. de Arte,

Cunctáque piscosis Astypalæa vadis.

Astypale, les, ciuitas in Astypalæa insula.

Astyphilus, Posidoniates, vates fuit, qui Iunioni Atheniensi, cui erat familiaris, mortem prędixit ex præcedentibus prodigiis. Plutarch. in Cimone.

Astyr Memnonis fuit auriga, à cuius nomine Astyres populi Gallœcis proximi dicti sunt.

Ἄστυρα, regio Italiæ, Steph.

Astyra, vel Astyrum, ciuitas Mysię iuxta Troadem. Est & vicus prope Adramittium: item ciuitas Phœnicię, vbi Minerua Astyris colebatur, & Bœotiæ iuxta Potnias: Item Italiæ regio. Steph.

Asula, oppidum in agro Brixiano.

Asulani, populi, apud Plinium libro 3. cap. 5. qui & Ætolani.

Asus. Vide ASSOS.

Asúrus. Vide ASORVS.

Asychis, rex Aegypti. Herod. lib. 2.

Asylas, vates quidam. Virg. 10. Aeneid.

Asylum, templum à Romulo, Rheę Ilię vestalis virginis filio ędificatum.

Asyncritus, viri nomen. Rom. 16.

Atábulus, vel Atabalus, ventus in Apulia pręcipuè spirans. Horatius,

Incipit ex illo monteis Apulia notos
Ostentare, mihi quos torret Attabulus.

Ideo Attabulus Apulus dicitur. Porphyrius ait dictum, quasi ἀπὸ τοῦ ἄτην βάλλειν, quòd nocumentum pestilentiámque inferat.

Atabyria, insula quę postea Rhodus. Plin. lib. 5. cap. 31. Vide RHODVS.

Atabyris, mons altissimus in Rhodo insula. Strab. lib. 14.

Atabyrum, mons Rhodi & Sicilię: item Persię ciuitas, à Telechine quodam Atabyrio, vnde Iupiter Atabyrius dictus, & Atabyrię boues, quę ibi educatæ ingruente aliquo malo mugire solebant. Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 7.

Atacini, populi Narbonenses, ab Atace amne eius prouinciæ dicti, à quibus Romæ Atacinorum nomen. Hermolaus.

Atad, locus trans Iordanem, vbi exequias atque planctus peregerunt filij Israel super morte Iacob, tertio ab Iericho lapide, duobus milibus à Iordane: qui locus dictus est postea Planctus Ægypti. Genes. 50. Nunc Beth-hagla, quod interpretatur locus gyri, eò quòd ibi more plangentium circuierunt in funere Iacob. Hieronymus in locis Hebraicis.

Atæa, vrbs Laconiæ, & alia Phœniciæ. Steph.

Atæon, Aristæi filius ex Autonoë Cadmi & Hermionis filia. Ouid.

Atalanta, vel Atalantis, filia Cenei, vel Schœni regis in Scyro insula poetis cantatissima, cuius fabulam Ouidius refert libr. 10. Metam. Vide ABANTIAS. Alio nomine à Propertio, quẽadmodum & Hippodamia Ischomache dicta, quam idem Iasij Argiuorum regis filiam facit cùm inquit,

Mænalion nullos fugiendo Tulle labores
Sæuitiam duræ contudit Iasidos.

Hæc itaque cùm pedum agilitate præstaret, cursu cum procis certabat, ea lege, vt ei à quo vinceretur, nuberet, victos autem occideret. Multis igitur superatis, Hippomenes, Martis aut Macarei filius, cum ea in certamen venit, acceptis tamen priùs à Venere tribus aureis malis, in Hesperidum horto natis, quę currens sensim proiecit in terram: quibus colligendis illa retardata, ab Hippomene est superata: itaque pacta conditione nupsit. Porrò cum in tẽplo Cybeles neglecta religione coirent, dea irata, eos in leones commutauit, suóque currui subiugauit. Ouid. lib. 10. Metam.

-dubium Megareius heros
Gaudeat, an virgo magis his Schœneia dictis.

Atalanta, virgo venatrix in Arcadia, de qua Hieronymus contra Iouinianum. Referunt fabulę Atalantem Caludoniam virginem semper in venatibus, semper in syluis, non tumentes vteros fœminarum, fastidiáque conceptus, sed expeditam & castam amasse virtutem.

Hęc virginitatis conseruandę studio Dianę se dedit comitem, & vnà cum cętera Achaię nobilitate iuuenum in Aetoliam à Meleagro Oenei regis filio, ad aprum Calidonium perimendum vocata, prima aprum sagitta percussit: postea quoque eidem Meleagro, à quo ob formę elegantiam maximè diligebatur, nupsit, & ex eo Parthenopœum suscepit.

Atalantia, vrbs ab Atheniensibus condita, iuxta Locros, & insula Pyreum. Steph.

Atalãta, fons in portu Cyphãtarum, dictus, quòd ibi venatrix fœmina æstu languida cõsederit, & petra venabulo eius percussa, laticem prębuerit. Pausan.

Atalante est exigua insula Eubœę adiacens, è regione Opuntiorum, Thucyd. lib. 2.

Atarbicis, ciuitas in Propontide insula. Steph.

Atargata, dea quæ colebatur apud Assyrios. Stra. lib. 16. ab aliis Atergatis dicitur, vide infrà.

Atara, altera vxor Ieramael primogeniti Esron, filij Phares, filij Iudæ. 1. Paral. 2.

Atarna, vrbs Mysiæ in Asia, non procul ab Asso vrbe prope Lesbum. Steph.

Atarnes, Darij Persarum regis frater, à quo locus

quidam Mysiæ contra Lesbum Atarnes dictus est. Herod.lib.7.

Ataroth, ciuitas in tribu Gad. Num. 32.

Ataroth-addar, ciuitas in tribu Ephraim, Ios.16.

Atarphéni, populi Arabiæ maioris. Steph.

Atas puer, Vipsano consule, à meridie ad vesperum milia passuum cucurrit, magna omnium admiratione. Martial. lib. 4.

Siue leuem cursu vincere quæuis Atan.

Ataulphus, Gotthorum rex anno Christi 412. decreuerat Romam vel diripere vel expugnare, eámque Gotthiam nuncupare; nisi Placida Honorij soror & vxor ipsius barbari ferocientem animum & iam paratum sceleri, verbis emolliuisset, Paul. Diac.

Atax, fluuius Galliæ Narbonensis, ex Pyrenæo monte infunditur in mare Mediterraneum. Plin. Lucan. lib. 1.

Mitis Atax gaudet Latias non ferre carinas. vulgò *Audé*. Narbonem perfluit.

Ate, Homer. dea homines malis implicans, mentésque seducens: cui repellendæ & placandæ Litæ Iouis filiæ oppositæ sunt, quæ tantò sunt tardiores, quanto noxa est grauior. Erasmus in prouerbio. Ira omnium tardißimè senescit. ἄτη enim Græcis noxa dicitur.

Atella, Campaniæ oppidum, à quo ludi Atellani. fuit enim in illo amphitheatrum egregium. Steph.

Atelos, insula vnguento nobilis à Callimacho Agathusa nominata. Vide AGATHVSA.

[Atepomarus, Gallorum regulus, Romanis belligerans, non ante se cessurum dixit, quàm ipsi suas ad coitum vxores exposuissent. cæterùm, ancillarum consilio seruas mittentes, barbaros lassos, incredibili sopore captos accipiunt, erumpentes in Gallos, victoriam reportarunt. Retana siquidem (hæc enim auctor extitit consilij) per caprificum muros ascendens, consulibus signum dederat. Ex eo autem facto festus dies institutus, ancillarum appellatur, Plut. in Parall.]

Altestanus, rex Angliæ fuit qui Edimum adolescentem in nauigio sine remige fluctibus perdendum exposuit.

Aténe, pars tribus Antiochidis vel Aeolidis. Ste.

Ater, nomen viri, 1. Esd. 2.

Atergâtis, quã & Atargatam & Decerto Stra. lib. 16. appellat, dea Ascalonitarum Syriæ, quam Pli. prodigiosam vocat, quòd simulachrũ eius superiore parte mulierem, reliqua pisce refert. Hanc ferunt fuisse matrem Semiramidis, quæ ob amissam pudicitiam, tantum animo dolore concepit, vt sese in lacum præcipitem dederit: cúmque cadauer eius ab vrinatoribus inueniri non posset, creditum est eam in piscem fuisse transformatam. Quo factum est, vt deinceps à piscium esu vicini populi religiosißimè abstinerent. Vnde & Atergatim dictam volũt, quasi ἀτεργατίδος, quod Syris sine piscib⁹ sonat. Macro. 1. Satur. duo fuisse Assyriorum numina tradit, Adad, & Atergatim, ex quibus omnia gigni arbitrabantur: per Adad Solẽ, per Atergatim terram intelligentes. Cæl. lib. 23. cap. 5.

Atérium, ciuitas Siciliæ. Steph.

Aternus, fluuius Italiæ inter Ferentanos. Plin.

Atesis. Vide ATHESIS.

Atéste, ciuitas regionis Venetæ, vt tradit Plin.

[Athabirius, mons in insula Rhodo, vbi Æneæ stabant boues, quæ quotiens aduersi quidpiam insulę futurum impendebat, crebris (vt ferũt) mugitibus rem antè portendebant. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 14.]

Athach, nomen ciuitatis. 1. Reg. 30.

Athac, nomen Eunuchi. Esth. 4.

Athais, nomen viri, 2. Esd. 11.

Athalai, nomen viri, 1. Esd. 10.

Athalaricus, imperator, cum Amalasiuntha matre imperauit annis VIII.

Athália, mater Ochosiæ filij Ioran regis Iudæ, filia Amri regis Israel, 4. Reg. 8.

Athamania, regio Illyriæ, vel Thessaliæ. Steph.

Athamas, Aeoli filius, Thebarum rex, Nephelem vxorem duxit, ex qua Hellen & Phryxum genuit: sed Nepheles insania Liberi patris concitata, cùm in syluas abiisset, Athamas liberis suis Ino Cadmi filiam superinduxit nouercã, quæ eos tot apud patrẽ accusationibus, tot dolis eò compulit, vt conscenso aureo ariete (quem quidam ex Neptuno & Theophane genitum tradunt, & eius vellus à Phryxo Marti consecratum, postremò inter sydera relatum) fuga sibi consulerent. Quapropter Iuno irata, furias in Athamantem immisit, quæ in tantam rabiem eum duxerunt, vt cùm Ino ad se ire videret, hanc leænam & filios suos eiusdem catulos arbitratus, rapto Learcho ex filiis altero, saxo illiserit: quod Ino videns, cum Melicerto, altera prole fugiens, se ex rupe quæ Leucothea dicitur, in mare præcipitem dedit. Statius, Torus adhuc Athamas insanos flecteret arcus. Hinc Athamantis, Helle eiusdem filia: & Athamantiades, Athamãtis filius. Vide INO. Steph. scribit Athamantem filiam aram habuisse, & Teon vrbem Ioniæ condidisse, quam Anacreon inde Athamantidem cognominat.

Athamantiades, id est Phryxus, Melicertes, vel Learchus Athamantis filius.

Athamas, Thessaliæ mõs. Plin. inde Athamantes populi. Lucan. lib. 3. & vagus altis

Dispersus syluis Athamas, &c.

Athamas, fluuius suo tractu, certo tamen tempore, ligna incendit. Ouidius,

Admotis Athamãtis aquis incendere lignum

Narratur, minimos cũ luna recesit in orbes.

Athana

Athana, oppidum. Plin.lib.6.cap.28.
Athanagildus, Gotthorũ rex, regnauit annis 14.
Athanai, filius Zara, filij Adia. 1. Paral. 6.
Athanaricus, 1. Hispaniæ rex, regnauit annis v 1.
Athanáricus, Gotthorum rex.
Athanásius, præsul Alexandrinus, educatus ab Alexandro eius ciuitatis præsule, olim Diaconus in concilio Niceno Arianorum, deinde maximas perpessus insidias, ad Constantem Galliarum principem aufugit. Volaterr.
Athanatus fuit vir prodigiosę proceritatis, quem Plinius quinquagenario thorace indutum, cothurnísque quingentorum pondo calciatum per scenam ingredi se vidisse refert.
Athanati, apud Persas dicebantur teste Theophra. decem millia virorum delectorum ex Persis, ad militiam: quorum si quis aut nece, aut morbo numerum minuisset, cõfestim substituebatur alius, nec vnquam plures aut pauciores erant decem millibus: erántque inter omnes præcipuo cultu decori, & iidem omnium præstantissimi. Q. Curtius li.3. Vide plura apud Rhod.lib.25.cap.1.
Athánas, fluuius Scythiæ vel Thraciæ in Istrum defluens.
Athar, ciuitas in tribu Simeon, Iosue 19.
Athara, dea est quæ Barbaris Atergatis nominatur. Rhod.lib.23.
Athárrabis, vrbs Ægypti. Steph.
Athársata, filius Achelai, 2. Esdræ 10. de quo & 1. Esdræ 2.8.
Athena Cataldi (qui postea fuit episcopus) mater fuit: quæ in partu mortua, ab ipso Cataldo primũ nato ad vitã solo amplexu reuocata est.
Athêne, ciuitas Græciæ inter Macedoniam & Achaiam, in ea litorali regione quæ olim Actæ, deinde Attica vocata, quasi Actica. Hanc Cecrops primus condidit, vnde Cecropia dicta: postea à Mopso Mopsopia, & ab Ioue Xuthi filio Ionia, postremò autem Athenæ, à Minerua, quam Græci ἀθήνην appellant. Ferũt enim Neptunum cũ Minerua de vrbis huius nomine contendisse, tandémque inter eos ita conuenisse, vt vrbi nomen imponeret, qui vtilius humano generi munus edidisset: cúmque Neptunus equũ, Pallas oleam produxisset, victum suffragio vno Neptunum, Mineruæ concessisse, quæ vrbem recèns conditã de nomine suo Athenas appellauit. Vide Hyginum, Fab. Poet. cap.164. Fuit hæc ciuitas omnium bonarum artium inuentrix, Philosophorum & Oratorum mater, & Poetarum alumna. Virg. in Aetna, Nũc hic Cecropiæ variis spectantur Athenæ Carminibus, gaudéntque sui victrice Minerua. Tres quibusdam fuerunt Athenæ, à quibus Athenæi, Athenienses, & Athenopolitæ dicti. De tribubus Atheniensium, vide Steph. in Berenicide. De nouis Athenis Adrianis, vide Olympieum.
Athenæum, locus Mineruæ dicatus, vbi professores sua studia profitebantur. Iulius Cap. Postea verò adoleuit, in Athenæo controuersiis declamauit, audientibus etiam imperatoribus suis. Lãprid. Ad Athenæum audiendorum & Græcorum & Latinorum rhetorum vel poetarum causa frequenter processit. Est etiam Athenæum, Campaniæ promontorium, non procul à Pompeiis, in extrema sui parte sacellum Mineruæ habens ab Vlysse conditum. Strab.lib.5.
Athenæus, Cosmographus Græcus.
Athenæus, Peripateticus philosophus è Seleucia Ciliciæ, Augusti tempore, princeps aliquandiu patriæ suæ, deinde contracta amicitia cum Murena, qui contra Augustum conspirauerat, cum illo aufugit: captúsque ac dimissus, cùm insons reperiretur, reuertens Romam, multis eum salutantibus, illud Euripidis respondit, ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών Strabo.
Athenæus Naucratita, grãmaticus, M. Antonini principis tempore, librũ Dipnosophistarũ cõposuit, varium opus & eruditum, vt Plin. alter Gręcus ferè dici posit: quod ad nos sanè haudquaquam integrum peruenit, eius epitome ab Hermolao Byzãtio tantũ relicta. Author Suid.
[Athenienses omne id tempus inter duos occasus interceptũ, diem vocabant: illi igitur diem incipiebant ab occasu. Plin.lib.11. Quondam cum fœminis sanguine coniunctis coibant, præsertim cum matribus & sororibus, quas in vxores etiam ducebant. Polyd. Verg. li.11.ca. 4. de rer. inuent.]
Athénion, Atheniẽsis Imperator, cuius maxima fuit crudelitas Mithridatico bello. Rhod. lib. 22.cap.21.
Athénion, pictor eximius, qui nisi iuuenis mortem obiisset, omnes sui ordinis superasset. Pli. lib.13.cap.11.
Athenodórus, Atheniensis philosophus Stoicus, Dionysij Areopagitæ præceptor, hoc Augusto documentum dedit, Cùm ira Cæsar te ceperit, nihil prius neque dixeris, neque feceris, quàm ipsa quatuor & viginti elementa literarum Græcarum tecum ipse percurreris, & memoria recensueris: vt ita concitatio illa quæ momentosa est, mente aliò traducta, parui temporis interiectu languescat. composuit opus varium, quod διάφορα inscripsit. Suidas.
Athenodórus, sculptor marmorarius eximius. Plin.lib. 36. Item alius philosophus Candonis filius, à vico quodam Cananita dictus. hic virtutem sola virtute metiebatur.
Athenopolis, oppidũ Massiliẽsiũ. Plin.lib.3.cap.5.
Athesinus, fluuius è lacu qui in Apennino est supra Carnos, & labitur in Istrum.
Athesis, fluuius Galliæ Cisalpinæ, ex Tridentinis Alpibus Tridentum alluit. Plin. Veronam di-

uidit: deinde ad latus Padi paludes ingrediés, non longè à Brundusio in Adriaticum mare influit. Virgilius, Siue Padi rapidis (aliàs ripis) Athesin seu propter amœnum.

Athilla, rex Pannoniæ: superbus incessu, huc atque illuc oculos circunferens, vt elata potentia in ipso corporis motu appareret: hic è Gallia reuersus Budam, fratrem (qui regnum occupauerat) de medio sustulit. Paul. Iouius.

Athimus, Saracenorum rex.

Athlêtes, 1. Corinthiorū rex, regnauit annis 35.

Athlibis, vrbs Ægypti, & alia Arabiæ. Stephanus.

Athmatha, ciuitas in tribu Iuda, Ios.15.

Athmónum, pars Cecropidis tribus. Steph.

Athochâti, populi Scythici in Asia, Herodoto.

Athos, vel Athon, mons quem Xerxes abscidisse fertur, & velis fecisse peruium. vnde à Iuuenale velificatus dicitur. hunc leporibus abundare testatur Ouidius.

Quot lepores in Atho, quot apes pascuntur in Hybla. Situs est inter Macedoniam & Thraciam, altitudinis mirandæ, vt vsque ad insulam Lemnon vmbram porrigere dicatur. Nōnunquam mons Thraciæ dicitur, vt Homero in Hymno Apollinis. Nonnunquam etiam Macedoniæ & Aemoniæ. Plin. & Pompon. Fuit & nomen Gigantis, à quo mons nomen habet. Virg. Quantus Athos, aut quantus Erix. Est & ciuitas eiusdem nominis super eodem monte sita.

Athosis, filia & vxor Artaxerxis, Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 24.

Athrax, pater Hippodamiæ, primus artem magicam apud Thessaliam constituit, Hinc ars Athracia pro magia dicitur Papinio,

-Athracia rubet & arte labor.

Athrax, fluuius Aetoliæ, à quo Athraces populi. Est & Strabo, vrbs in Tessalia. Vide ATRACIVS & ATRAX.

Athribitis, præfectura. Stephano in Psenaco.

Athrys, fluuius Thraciæ, in Istrum fluens.

Athymbra, vrbs Cariæ iuxta Mæandrum, ab Athymbro condita, Nyssa postea dicta, Stephan.

Athyras, portus & fluuius iuxta Byzantium, & sinus quidam & fluuius Scythiæ. Steph.

Athyta sacrificia dicebātur, quę ἄνευ θυσιῶν, id est, sine sacrificiis offerebantur diis. Cæl. Rhod. lib. 12. cap. 1.

Atimêtus, libertus Cæsaris, vt ipse testatur in marmore dicato cinerib' vxoris Homonœæ, cum epitaphio pulcherrimo, quod se legisse Romæ Tortellius testatur.

Atina, ciuitas vetus Campaniæ, iuxta Pontinas paludes: dicta à morbis qui Græcè ἄτη dicuntur, quos paludis vicinitas creat. Hanc Ptolemæus dixit fuisse Latinorum mediterraneam. Virgil. Tela nouant Atina potens, Tibúrque superbum, &c.

Atintánia, pars Macedoniæ, ab Atintane Macedonis filio. Steph.

Atiscóti, populi Britannici.

Atlánticæ insulæ duæ, quas beatas & fortunatas vocant, paruo inter se diuisæ mari, decem milibus stadiorum à Libya distantes. Imbres illic rari mediocrésque, venti plurimùm suaues ac roriferi. Solum pingue, nullo humano studio excultum, perdulces fructus otiosę multitudini præbet. Aër syncerus ac temperatus, & mediocri mutatione per tempora contentus. Nam qui à terra perfluant venti, Boreas & Aquilo propter lōginquitatem vasta & inania incedentes spatia fatigantur, priusquam ad eas perueniant. Qui verò à mari perfluant. Argetæ & Zephyri refrigerantes, raros & temperatos imbres ex pelago efferūt. Illic campos Elysios, & beatorum domicilia ab Homero reliquísque poetis esse dicuntur.

Atlanticum mare, pars Aphricani in Mediterraneo à Mulucha fluuio, Mauros à Numidis separante incipiens, & ad occiduum vergens, Abylam montem alluit, & ab Ampelusia promontorio terminatur.

Atlántides, quindecim filiæ Athlantis ex Pleione Oceani vel Deucalionis filiæ, & quæ Vergiliæ dicuntur: quarum quinque Hyades nominatæ, à fratre Hya, sororibus plurimùm dilecto: reliquæ Pleiades à matre. Vergiliæ autem, quia Vere exoriuntur. Alexander ait Hyadas dictas, quòd fuerint Hyses filiæ ex Bœotia. Alij septem tantum numerant, quarum vna quòd Sysipho nupsit, non videtur. Cicero ait Hyadas à pluēdo dictas. Nostri Suculas à suibus, quoniam sues luto gaudentes, indicant pluuias. Virgilius,

Ante tibi Eoæ Atlantides abscondantur.

Atlas, Iapeti & Clymenes, vel Asię Nymphæ filius, Promethei frater, Mauritaniæ rex, monitus oraculo, vt caueret à Iouis filio, nullum hospitio suscipiebat. quod Perseus Iouis filius indignè ferens, ostendit ei caput Gorgonis, & statim Atlas in montem conuersus est. Cæterùm Atlas magnus fuisse astrologus dicitur: vnde cælum portare confingitur: déque sphæra primùm inter homines disputauit, locum præbente fabulis sphærę inuentione. Virgil.

-vbi cælifer Atlas

Axem humero torquet stellis ardentibus aptum. Atlas hominis simulachrum, sustinens columnas ędium, aut ipsum ædificium, ad similitudinem Atlantis cælū humero torquentis, qui etiam Latino vocabulo Telamon dicitur. Hi Atlantes plerunque gibbosi (vt inquit Seruius) fiunt, dum onera sustinent, qui

interdum

interdum compares sunt, interdum auersæ, interdum se inuicem spectant. Mart.

Non aliter ridetur Atlas cum compare gibbo.

Atlas, rex Italiæ, patet Electræ vxoris Coriti.

Atlas, rex Arcadiæ, pater Maiæ, ex qua Mercurius natus est.

Atlas, hodie Anchisa, mons Mauritaniæ ab Atlante rege Mauro cognominatus. Plin. Sed duo sunt, teste Herodoto: Vnus ad columnas Herculis, alter verò in interiore Lybia remotior: cuius summitas nunquam videri potest, quia nubes ab illo nec æstate nec hyeme diuelluntur, quem incolæ cæli columnam esse asserunt. Et, vt poetæ tradunt, fuit in illum Atlas Mauritaniæ rex conuersus. Cui etiam Virgilius formam viri tribuit.

Atlantis cinctum assiduè cui nubibus atris
Piniferum caput, & vento pulsatur & imbri:
Nix humeros infusa tegit, tum flumina mento
Præcipitat senis, & glacie riget horrida barba.

Atlas, fluuius versus Septentrionem ab Æpio monte in Istrum fluens, sic ab Atlante Arcadiæ rege cognominatus. Herod.

Atmas, Scytha qui vsqueadeò otium detestabatur, vt diceret se, si quando ab omni negotio esset feriatus, nihil admodum ab equisonibus differre. Cæl. Rhod lib. 11 cap. 1.

Atoma, animalia dicebantur sacris non incongrua, quasi integra insectáque. Cælius Rhodi. libro 12.

Atniel, Hebræorum iudex, iudicauit annis VIII.

Atossa, filia Cyri. Herod. lib. 4.

Atóssa, Persis olim imperauit, epistolarum conscriptionem inuenit. Tatianus ex Hellanico.

Atrcáes, populi Ætoliæ, quibus nomen dedit Atrax, Ætoli filius. Atracia, ipsa regio, vnde Atracis dicta Hippodamia. Ouid. in Epist.

An fera Centauris indicere bella coëgit,
Atracis Emonios Hippodamia viros?

Atrácia. Vide ATRAX.

Atrácius, primus dicitur artem magicã in Thracia inuenisse. Vide ATRAX.

Atræ, ciuitas inter Euphratem & Tigrim. Steph.

Atramitæ, populi Arabiæ fœlicis. Plin. & Steph.

Atráni, populi Hirpinorum in Italia. apud Platonem.

Atratinus consul, collega Fuluij.

Atratinus, accusator Cælij, vt in oratione Ciceronis, qui malè à quibusdam Atracinus scribitur. Volater.

Atrax, qui cùm Dosithoë violatam à Ioue prodidisset, deo vlciscente ictus est fulmine. De vtroque meminit Ouid. in Ibin,

Aut Iouis infesto telo feriare trisulco,
Vt satus Hippomene, Dosithoësque pater.

Atrax, fluuius Ætoliæ: à quo Atraces, populi cognominati. Plin. libro 4. Vide ATRACES, & Steph. in ἄτραξ. Alias Athrax.

Atrax, vel Atracia, ciuitas Thessaliæ partis Pelasgiotidis, ab Atrace Penei & Buræ filio condita. Steph.

Atracius, possessiuum, deductum ab Atracia regione Aetoliæ: siue ab Atrace Thessaliæ oppido, vnde Atraciam artem Statius appellauit magiam, quæ apud Thessalos plurimùm viguit. Sic enim habet ille lib. 1. Theb. Qualis per nubila Phœbes Atracia rubet arte color.

Attrebates, populi in Gallia, à quibus vestes Attrebaticæ: quanquam Attrebaticas pronuntiat Suidas de coloris atri ratione. sunt autem Attrebates textrino percelebres: vnde bitros (vestis ea Gallica est) ab Attrebatibus quandoque petitos prodit historia, Cælius Rhod. lib. 16.

Atréne, ciuitas. Steph.

Atrépatus, dux Medorum, à quo etiam Atrepatia. Strabo lib. 11. Altera pars est Mediæ Atropatia, ab Atropo duce nominata, qui ne ea Macedonibus subigeretur, obstitit, cùm maioris Mediæ pars esset. Is postea rex declaratus, regionem hanc seposuit, cuius successores cum Armeniorum regibus affinitatem contraxere.

Atreus, filius Pelopis & Hippodamiæ, rex Mycenarum, Thyestem fratrem concubitu vxoris suæ Æropes vsum exilio multauit: cui deinde reuocato proprios filios, quos ex Aerope susceperat, comedendos apposuit: cuius facinoris horrore, Sol retrocessisse fertur, reuocato ad auroram curru. Quod vt Thyestes vlcisceretur, cum propria filia Pelopea concubuit, & ex ea Aegisthum suscepit, qui Atreum eiusdem filium Agamemnonem interfecit.

Atrêus, Argis, Atheniensium rex.

Atrêus, & Thyestes, Mycenarum reges, regnarunt annis LX.

Atria, Ptolem. vrbs iuxta Venetias, postea Ærea dicta, à cuius submersione mare Adriaticum appellatum. Stephanus aliam Atriam Bœotorum gentis Celticæ commemorat.

Atrius, Tuscorum rex, regnauit annis XXVII.

Atropatia, Stephano altera est ex partibus Mediæ, ita dicta ab Atropato duce, qui eam à Macedone vi tutatus est. Media enim distributa est in duas partes: quarum altera maior Media appellatur, cuius Metropolis est Ecbatana: Altera minor, quæ & Atropatia dicitur. Strab. lib. 11.

Atropos, vna ex tribus Parcis, quasi ad nullius preces conuertatur, filia Demogorgonis vel Erebi & Noctis. Vide PARCA.

Atta, ciuitas Arabiæ fœlicis, authore Ptolem.

Atta, apud Homerum dea est, quæ Iouis proles, cui insitum homines detrimentis obuoluere est: noxam dixeris Latinè.

Atta, poeta comicus apud Horat. his verſ.
Rectè nécne crocum floréſque perambulet
Attæ fabula.

Attabas & Numenius, latrones famoſiſsimi, prouerbio locum fecerunt, Conuenerunt Attabas & Numenius.

[Attacori, Scytharum gens, apricis ab omni noxio afflatu ſecluſa collibus, eadem, qua Hyperborei, degunt temperie. Plin. lib. 7. ca. 17.]

Attacum, oppidum Hiſpaniæ, Ptolemæo libro ſecundo.

Attæa, ſtagnum in Botieo vrbe Phrygiæ, ſolem producens. Steph.

Attália, ciuitas conuectus Pergami. Eſt item vrbs Pamphyliæ in ora maritima. Strab. Steph. vrbs Lydiæ. Aliqui verò (vt idem ſcribit) Ciliciæ Corycum ſic nominarunt.

Attalis, tribus Atticæ. Steph.

Attalus, Pergami rex, pecunia ditiſsimus, & ſplendida, abundantique ſuppellectile. Plin. libro 8. Propertius,
Nec ſit in Attalico mors mea nixa toro.
Hic à populo Romano donatus eſt eo regno: cùm liberos non haberet, populũ Romanum hæredem fecit: eiúſque ſubſtantia ampliſsima Romam eſt allata: vnde Attalicæ veſtes ſplendidæ, & opes ac traditiones Attalicę. Fuit & Attalus quidam philoſophus.

[Attalus, genere valde nobilis, & quod cunctis nobilius eſt, vir optimæ conſcientiæ, & in fide Chriſti per omnia exercitia ſemper martyr. Cúmque circumactus eſſet in amphitheatro, titulo ſe præeunte, in quo ſcriptum erat, Attalus Chriſtianus, fremere in eum vulgi inſanientis furor cœpit vehementiùs. Cùm verò Attalus prunis ſubteriectis in ſella ferrea torreretur, cúmque nidor aduſtæ carnis ad nares, & ora inſpectantis populi perferretur, voce magna exclamat ad plebem: Ecce, hoc eſt homines comedere (inſimulabant enim pagani Chriſtianos humana carne veſci) quod vos facitis. Quid à nobis velut occultum inquiritis facinus, quod vos apertà luce committitis? non enim neque comedimus homines, neque aliud quidquam mali agimus. Et cũ interrogaretur, quod nomen haberet Deus, reſpondit, Qui plures ſunt dij, nominibus diſcernuntur: qui vnus eſt, non indiget nomine. Euſeb. lib. 5. cap. 3. hiſt. Eccleſ.]

Attalida, vrbs Lydiæ, cõdita ab Attye, poſt mortem eius à filio Lydo. Steph.

Atteius, Philologus, libertinus, Athenis natus, quem Capito Atteius Iuriſconſultus eius patronus, inter grammaticos rhetorem, & inter rhetores grammaticum fuiſſe ait, quem iuuiſſe *ſcripta Saluſtij in componendo, author eſt* Pollio. Coluit familiariſsimè Saluſtium, eóque mortuo, *Pollionem. Author Trãquillus.*

Attella, vel Atella, oppidum Oſcorum in Campania, vbi grande Amphitheatrum: vnde Attellanæ comædiæ, ioculares & ſcurriles. Mantuanus,
Eſt locus Attellæ retinens cognomina priſcæ.
Hinc Attellani, apud Campanos inhoneſtiſsimi, quorum luxuria in ludis nimia erat.

Attellanæ, ſunt Latinæ fabulæ, quæ ab Attella Oſcorum ciuitate ſumptæ fuerunt, in quibus perſonæ ridiculæ inducebantur, & argumentis dictiſque iocularibus reſpondebant Satyricis fabulis Græcis. Propriè autem Attellanicum dicebatur exordium. Liuius lib. 7. Iuuentus hiſtrionibus fabellarum actu relicto, ipſa inter ſe more antiquo ridicula intexta verſibus factitare cœpit, quæ exordia poſtea appellata conſecratáque fabellis potiſsimùm ſunt Attellanis: quod genus ludorum ab Oſcis acceptum tenuit iuuentus.

Atthis, Cranæi filia, à qua regio Attica, cùm prius Actica ab Actione diceretur: ſiue ab Actæo rege, vt Fauorino & Lycophroni placet. Siue ab ἀκτὴ, quod littus ſignificat: quod ea regio magna ex parte littoralis ſit.

Atthis, etiam poetis Luſcinia dicitur, in quo fit alluſio ad fabulam, qua Philomela Pandionis Athenienſium regis filia in hanc auem dicitur transformata. Martial.
Sic vbi multiſona feruet ſacer Atthide lucus.

Attica, Cranæi 11. Athenienſium regis filia, à qua prouinciæ nomen inditum.

Attica, regio Græciæ inter Achaiam & Macedoniam ſita, in qua fuit vrbs Athenienſis. Strab. Inundauit Melochi XI. Aſſyriorum regis tempore.

Atticus, Platonicus Philoſophus Romæ floruit, tempore Conſtantini Commodi imperatoris. Eutrop.

Atticus, Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ Epiſcopus tempore Arcadij Conſtantinopolitani imperatoris.

Atticus, conſul, collega Prætextati.

Atticus, conſul, collega Cæſarij, tempore Theodoſij imperatoris.

Atticus Vectinus, conſul, collega Silij Neruæ, tempore Claudij Neronis imperatoris.

Attila. Vide ATTYLA.

Attilianus, conſul, Pompeiani collega.

Attilius Regulus, conſul Romanus, primo bello Punico, cùm Carthaginenſes ſæpè viciſſet, tandem per inſidias captus, Romam miſſus eſt à Carthaginenſibus pro permutandis captiuis, quam ipſemet permutationem diſſuaſit: & Carthaginem rediens, crudeliſsimè eſt necatus. Cic. lib. 3. Officiorum.

Attrebates, populi Galliæ Belgicæ. Cæſar & Plinius. *Le pays à l'entour d'Arras.*

Attyla, Scytharum rex, ſubacta Pannonia, Italiam ingreſſus, Aquileiam ſubuertit: in Germaniam tranſiens, plurimas vaſtitates edidit: domum

domum reuersus, dum nouis nuptiis operam dat, vino plenus, effuso è naribus multo sanguine suffocatus est.

Attyla, Hunnorum dux. Volat. libro 8.

[Attyla, vir fortis, & prudẽs, imperandíque cupidissimus: cui ingenium erat acre, & circumspectum: corp⁹ validum, & breue: item ingens animi magnitudo: indefatigabilis tolerantia laborum, exacta rei bellicæ disciplina, astus, & consilij altitudo summa: præterea, maxima dolorum, & insidiarum artificia, deperdita audacia, animus crudelis & elatus, perfidia plus quàm Punica, egregia forma, toruus aspectus, caput grandiusculum, oculi imminuti, rara barba, simus nasus, cani ferè crines, color subniger, & magna libidinis impatientia. Erat etiam in incessu superbus, circunferebat oculos huc & illuc, vt elati viri potestas motu quoque corporis appareret. Illud quàm maximè verebatur, ne potius rex imperio, quam imperium regi deesse videretur. Erat Attylæ hæc inscriptio, qua in diplomatis vtebatur: Attyla Mundizi filius, & magni Nimrod nepos, Engadiæ natus, diuina benignitate Hunorum, Medorum, Gotthorum, ac Danorum rex, metus orbis, Deíque flagellum. Postquàm autem regiam dignitatem sortitus est, omnes gentes sibi subditas ad obsequia redegit. Multis & variis subactis, ac direptis regionibus, cum exercitu ditato ex Italia in regnum suum quò se recepisset, triumphauit de bello Italico, & Illyrico. Exhibuit munus gladiatorium, varia edidit spectacula, Sicambriæ populo ter dedit epulum, missilia sæpe sparsit, multáque populis conuenientibus prodegit. Et quamuis de inuadenda Asia, atque Africa cogitaret, summa tamen libidine diffluẽs, inter conuiuia, & ingentem concubinarum numerum mentem remisit, puellámque Bactrianorum regis filiam, cuius amore succensus erat, primariæ vxoris loco, habere constituit: vnde Baccho & Venere corpus ita ea nocte confecit, vt inter dormiendum corpore supino, sanguinis profluuio è naribus continuo suffocatus, interiit. Exterrefacta mulier, conuocatis cubiculariis, promulgat inopinatum regis fatum: fatum (inquam) viro non indignum, vt qui alienum sanguinem tantoperè anhelauit, proprio cum interire decuit. Hæc Munst. lib. 4. Cosm.]

Atuacútum, Galliæ Belgicæ vrbs, Ptolem. hodie Antuerpia, vulgò *Antorff*. Gal. *Anuers*.

Atura, oppidum Galliæ Aquitanicæ.

Aturia, pars Assyriç, in qua Ninus ciuitas. Strab.

Aturius, Galliæ fluuius, teste Ptolemæo.

Atys, fluuius. Claudianus,

Lucus erat prope flumen Atim, &c.

Eustathius à celeritate, quasi sagittam, dictum esse ait.

Atys, Siciliæ fluuius. Plin. lib. 3. cap. 8.

Atys cui Ismene Oedipi filia fuit desponsata, sed tamen ante nuptias à Tydeo interfectus est.

Atys, puer Cybele adamatus, sacrísque suis præfectus ea lege, vt perpetuò castitatem seruaret. Sed cùm postea voti sui parum memor, Sangaritidem Nympham compressisset, ab irata dea in furorem actus, testes sibi execuit: cúmque etiam manus sibi afferre conaretur, miseratione Cybeles in pinum arborem mutatus est. Ouid. 10. Metamor.

— Cybelius Atys,
Exuit hac hominem, truncóque indurуit illo, &c.

Atys, Crœsi Lydiæ regis filius, qui cùm antea semper mutus fuisset, in eo tandem prælio, quod Lydiç seruitutem attulit, cùm Cyri militem videret, sublato ense patri suo cædem illaturum, nimia loquendi cupiditate, linguæ vinculum abrupit, claráque voce patris sui interitum deprecatus est. Herod. lib. 1.

Atys, ex Hercule & Omphale prognatus, filios habuit Lidum, à quo Lidia dicta: & Tyrrhenum, à quo Tyrrheni appellati sunt, de quibus in sequentibus.

Atys Indiacus, ex Lymniace Gangis filia progenitus, in Andromedæ nuptiis occisus est à Perseo. Ouid. lib. 5. Metamor.

— erat intus Atys, quem flumine Gange
Edita Lymniace vitreis peperisse sub vndis.

Atys Syluius, Albæ Syluij filius, quem Eusebius Ægyptium Syluium vocat. Hic cùm viginti nouem annis regnasset, Capy filio relicto diẽ clausit.

A V

Aua, nomen idoli, 4. Reg 18. 19. Isa. 37.

Aualites sinus, in dextra parte rubri maris. Stephanus, Vide ABALITES.

Auántici, populi Heluetiorum, ab oppido Auantico in Alpibus sito dicti. de quibus Plin. libro 3.

Auara, ciuitas Arabiæ, ad Areta Obodę filio nominata & condita, &c. Steph.

Auari, populi, Italiæ à Francis victi.

Auaricum, oppidum Galliæ Biturigum. Cæsar in Commentariis, vulgò *Chasteau neuf*.

Auâsi, vrbs Ægypti, quç & Oasis vocatur. Steph.

Auatha, vel Auara, oppidum Arabum. Steph.

[Aubriotus, Parisiorum præfectus, arcem eam quam vulgò, *la Bastille* vocant, ædificauit, vt contra Anglos vrbi præsidium foret: muróśque versus D. Antonium restaurauit. Itémque castellum illud, quod appellatur, *le Petit-point*, vel, *le petit Chastelet*, aduersus Scholasticorum vniuersitatis incursiones, instruxit, qui odio ei erant infestissimo: qui tamen illorum opera misertimè periit. Annal. Fr.]

Auctolia, Vlyssis mater fuit, quæ cùm falso nun-

cio audiuisset filium apud Troiam occubuisse, laqueo vitam finiuit.

Auctolius, Mercurij & Lychiones filius, euasit latro clarissimus, patrem imitatus.

Auctônus, filius Apollinis & Cyrenes Penei filiæ.

Aúcula, vrbs Tuscorum, Ptolemęo: alij Aquula.

Audomatum oppidum, vulgo *Langres*.

Auella, vrbs Campaniæ, abundans optimis nucibus quæ dicuntur Auellanæ. Virg.

Et qui maliferę despectant mœnia Auellæ. Vide ABELLA & ABELLINATES.

Auénio, vrbs Galliæ Narbonensis, quam Pontifici Clementi vẽdidit Ioanna Siciliæ regina. Volaterranus. Stephano vrbs Massiliæ, iuxta Rhodanum. *Auignon*.

[Auenio, Auenionum colonia, qui eam ciuitatem fundauerunt, miras habet vetustates: in ea etenim septẽ sũt palatia, septẽ parochię, septẽ hospitia, septem sacrarum virginum monasteria, septẽ collegia, septẽ monachorum cõuentus, & septem portæ: est præterea secunda Apostolica sedes. Bellef. in Cosm. Tom. 1.]

Auenticum, oppidum Galliæ, vulgò *Auanche au pays de Vaux*.

Auentînus, mons Italiæ, non procul à Roma, in quo Præneste oppidum situm est.

Auentînus, vnus ex septem vrbis Romę mõtibus, cuius radicẽ Tyberis pręterlabitur: ita dictus ab auibus (vt ex sentẽtia Nęuij refert Varro) quarum ob situs opportunitatem, amnísque vicinitatẽ, maxima ibi copia erat: vel ab Auẽtino Albanorũ rege, in eo extincto & sepulto: vel ab aduentu hominũ, qui ad Dianæ tẽplum, quod eo in monte à cõmuni Latio conditum fuit, cõmeabant: vel ab aduectu, quod Varroni magis probatur. Erat enim hic mons à reliquis vrbis Romæ montibus paludibus discretus. Vnde ratibus ad eum aduehebantur, quadrantem pro naulo persoluentes.

Auentinus, cognomento Syluius, Albanorum rex, pater Procę, Romuli Syluij filius, cui fulmine occiso successit: regnauit annis XXVII. in Auentino sepultus, cui nomen indidit.

Auentînus, filius Herculis ex Chea, Turno aduersus Aeneam suppetias tulit. Virgil. 7. Victoréśque ostendit equos satus Hercule pulchro Pulcher Auentinus.

Auérni, populi Aquitaniæ super Ligerim, ducentis millibus bellatorum primò, deinde duplicatis aduersus Cæsarem cum Vergentorige prælium commiserunt, quum priùs aduersus Maximum Aemilianum & Domitium Aenobarbum etiam ducentis hominum millibus conflixissent. Strab. lib. 4. Vide ALVERNI & ARVERNI. Stephan.

Auernus, lacus Campaniæ prope Baias, quem Plutoni dicatum, & inferorum limen esse rudis vetustas credidit. Dictus quasi ἄορνος, hoc est auibus carens: siue quòd aues superuolantes graui eius odore enecarentur: siue quòd sulphureæ exhalationes aërem vsque adeò extenuarent, vt aues sustinere non posset. Virg. li. 6. Æneid.

Quam super haud vllæ poterant impunè volantes
Tendere iter pennis, &c.

Vnde locum Graij dixerunt nomine Auernũ. Hoc Augustus intelligens, disiectis syluis, amœna reddidit loca. Capitur plerunque pro ipso inferorum loco, vel propter fœtorem, vel propter Necromãtiam, quæ ibi exercebatur. Lucretius lib. 6.

Principio quòd Auerna vocant, non nomen id ab re
Impositum est, quia sunt auibus contraria cunctis.

Strab. lib. 6. Contiguus Baiis Lucrinus adest sinus, intra quem Auernus est. Vide AORNOS.

[Auerroys, natione Arabs, in Africa educatus, naturali scientia vir præstãtissimus, omniúmque bonarum disciplinarum encyclopędiam adeptus, secta Mahumetanus, apud Cordubam Hispaniæ vrbem vetustissimam floruit, circa annum Domini 1149. multa ac varia cõposuit. Librũ (Colliget dictũ) totam fermè medicinã complectentem edidit. Auicennæ medici æmulus, & inimicissimus fuit. hæc Symphor. Cãpeg. In commentariis suis in Aristotelem Gręcos maximè est imitatus. A nonnullis Stimulus medicorum vocatur. nam & Galeno locis non paucis contradicit. Conrad. in Bibl.]

Auerruncus, deus apud Romanos, qui mala auerruncare, hoc est depellere, atque auertere putabatur. Cuiusmodi apud Græcos habebantur Hercules & Apollo, quos idcircò ἀλεξικάκους, ἀποπομπαίους, καὶ ἀποτροπαίους appellabant. Pacuuius apud Varronem lib. 6. de ling. Lat. Deus qui meis rebus præest, Auerruncus.

Aufeia aqua, olim dicta fuit quæ postea Martia dici cœpit, omnium aquarum toto orbe (Plinio teste) clarissima, frigoris salubritatísque laude cæteris præclara: oritur in vltimis mõtibus Pelignorum: transit Marsos & Fucinum lacum: mox specu mersa, in Tyburtina se aperit, nouem passuum millibus, fornicibus perducta. Primus eam in vrbem ducere auspicatus est Ancus Martius vnus è regibus: postea Quin. Martius rex in prætura: à quibus Martia aqua nomen accepit, quum Aufeia diceretur. Pli. lib. 31. cap. 1.

Aufidêna, Ptolem. vrbs Italiæ, Ceracenorum qui sub Ferentanis sunt, hodie adhuc extat.

Aufidenates, populi quorum Plinius inter Samnites meminit lib. 3. cap. 12.

Aufidius, vir fuit apud Romanos matronarum corruptor. Iuuenal. sat. 9. Notior Aufidius mœchus celebrare solebat. Martial. Procuratorem

torem vultu qui proferat ipso, Acrior hoc cuius non erit Aufidius.

Aufidius, cognomento Lurco, qui primus Pauones saginare est aggressus, ex eo quæstu reditum sexagenorum millium sestertiorum percipiens. Plin. lib. 10. cap. 20.

Aufidius Bassus, nobilis historicus tẽpore Quintiliani, qui de rebus Germanicis historiam conscripsit.

Aufidius, vel Auphidus, Apuliæ fluuius est, ex Hirpinis montibus oriens, & Canusium vrbẽ preterlabens, in Adriaticum mare sese exonerat. Plin. A quibusdam Canna, quo nomine vicus ei supereminens vocatur, celebris Romanorum clades. Strabo verò lacum esse in Apulia dicit. Horatius lib. 3. Carminum,

Dicar, qua violens obstrepat Aufidus, &c.

Auful, Galatiæ rex, Toletam multis annis obsessam demum cepit, & Christianorum religioni restituit. Blond. lib. 3. Decad.

Auga, æ: vel Auge, es: vel Augea, æ, mater Telephi, quã Euripides dicit ab Alæo patre (cùm ab Hercule corrupta deprehenderetur) in vrna quadam cum Telepho filio impositam, & in mari demersam, Palladis prouidentia ad Caici ostia delatam, & à Theutrãte exceptam fuisse, quam ille in vxorem duxit, Telephúmque pro filio educauit, & regni successorem instituit. Strabo lib. 13. Diodorus lib. 5. Auge (inquit) mater Telephi fuit ex Hercule, quæ à patre grauida deprehensa, Nauclero cuidam tradita est submergenda. Sed antequàm ad mare perueniret, vrgẽte tempore partus, Telephum peperit, quem inter virgulta abdidit, qui postea inuentus à pastoribus, Coritho regi datus est, & Telephi nomine appellatus, quòd à pastoribus inuentus esset pendens ab vberibus ceruæ. Auge verò à mercatoribus, qui illam à nauclero dono acceperant, in Cariã ad Theutrantem regem delata est, vbi postea à Telepho filio fuit agnita.

Aúgarus, Oschœnorum rex.

Augálij, populi Messagetarum. Steph.

Auge, Tegeatis poetria, μελοποιός. Steph.

Augéa, vrbs Locrensium, cuius meminit Homerus καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς. Est & altera eiusdẽ nominis in Laconia. Steph.

Augéas, rex Elidis, filius Solis & Naupidames, filiæ Amphidamantis, quem Hyginus inter Argonautas connumerat. Bubile habuit trium millium boum capax, nunquam ante Herculis aduentum repurgatum: cui cùm Augeas id purgandum locauisset, Hercules Alpheum fluuium eò immisit, eiúsque aquis triginta annorum fimum, quem egerere longum fuisset, nullo propemodum negotio eluit. Quo nomine cùm pactam sibi mercedem exigeret, tergiuersante Augea, Phyleum filium eius arbitrum delegit: qui cùm secundum Herculem pronuntiasset, pulsus à patre in Dulichium insulam confugit. Quam rem ægrè ferens Hercules, Elim diripuit, & Augeam interemit, reuocatúmque Phyleum patris loco regnare iussit. Ex Comment. in Homerum.

Augéas, Atheniensis comicus. Athenæo.

Augiæ, vel géæ, oppidum aliud in Laconia, alterum in Locride, Homero. Vide AVGEA.

[Augia maior, Germaniæ insula, à Constantia non procul distans, tres habet parochiales Ecclesias: fert vinum, frumentum, atque poma. Sunt, qui scribunt, & experientia id quoque docetur, D. Pirminium omnes venenatos vermes, puta serpentes, aspides, lacertos, bufones, & huiusmodi, ex hac ita insula fugasse, vt in hodiernum vsque diem in ea non inueniátur, & illati non maneant, aut moriantur. Aiunt etiam D. Marci Euangelistæ sacrum corpus ibi in monasterio quiescere: vnde monachi eius Euangelium in Ecclesiasticis officiis pronunciantes, non vtuntur hac præfatione communi, Sequentia sancti Euangelij secundum Marcum, sed Sequentia sancti Euangelij secundum illum: quòd Venetis, qui se habere ossa huius Euangelistæ gloriantur, dicitur olim stomachum mouisse, quippe qui aliquam pecuniæ summam monachis illis dare voluerunt, vt soli reliquias viri sancti possiderent. at monachi istud recusarunt. Munst. lib. 3. Cosm.]

Aúgila, vrbs Libyæ. Steph.

Augias, Solis nomine, re autem ipsa Phorbantis filius ex Hirmine Nelei, aut Nictei, aut Epochi filia, ex cuius oculis aiunt radios tanquam solares micuisse. Eadem de hoc dicunt quæ de Augea.

Augur, consul, Annij Veri collega.

Augurînus, consul, Sergiani collega.

Augusta Asciorum oppidum, *Aux en Guienne.*

Augusta Rauracorum oppidum.

Augustesus, *Basle pres le Rhein.*

Augusta Romanduorum oppidum, vulgò *Luxambourg.*

Augusta Suessionum oppidum, *Soissons.*

Augusta Cæsarea, vrbs supra Iberum in Hispania citeriore, distat à Numantia ad octoginta stadia.

Augusta Treuerorum, vrbs Galliæ Belgicæ, vulgò *Trier.*

Augusta Gemella in Hispania. Authores Strabo & Plinius.

Augusta Vindelicorum, vulgò *Ausbourg.*

Augusta emerita, ciuitas Lusitaniæ, ab emeritis Augusti militibus, huiúsque conditoribus nomen sortita. Nam (vt Diomedes refert) quo tempora Cæsar Augustus, Cantabris & Asturibus deuictis in Italiam rediret, reliquit milites qui supra ætatem forent, atque concesit

ipsis, vt Lusitania Augustam emeritam conderent.

[Augusta Taurinorum, Italiæ transpadanæ ciuitas, vulgò *Turin*, cuius populos Plin. lib. 3. capit. 7. Taurinos vocat: Eratosthenes Teriscos: alij Tauriscos nominant, qui & Troi Stephano dicuntur.]

[Augusta Veromanduorum, vulgò *S. Quentin*, Galliæ Belgicæ ciuitas, vbi D. Quintinus martyrio est coronatus: cuius postea sacrum corpus D. Egidius inuenit, ibique mira in dies singulos edit miracula. Bellef. Tom. 1. Cosm.]

Augústæ, vrbs in Cilicia, & in Italia. Steph.

Augústæ, coniuges Imperatorum dicebantur, dum viuerent, diuæ autem post mortem. Hoc nomen adeptæ sunt, Liuia Augusti, Agrippina Agrippæ, Lepida Galbæ, Pompeïa Sabina Othonis, Petronia Vitellij, & reliquæ, quas enumerat Volaterranus lib. 14.

Augustánica. Vide PELVSIVM.

Augustinus, beati Ambrosij discipulus, Hipponensis Episcopus.

[D. Augustinus, Ecclesiæ Catholicæ fulgor, Hipponensis fuit Episcopus, de quo hunc in modum scripsit S. Victor. Ea (inquit) tempestate Hippone obsessa est ciuitas, quam omni laude dignus beatus Augustinus, librorum multorum confector, pontifex gubernabat. Tunc illud eloquentiæ, quod vbertim per omnes Ecclesiæ campos deducebat, ipso metu siccatum est flumen, atque dulcedo suauitatis dulcius propinata, in amaritudinem absinthij versa est, vt Dauidicum præconium conueniret: Dum consisteret peccator aduersum me, obmutui, humiliatus sum, & silui à bonis. Vsque ad illud tempus ducentos iam triginta ac duos confecerat libros, exceptis innumerabilibus Epistolis, vel expositione totius Psalterij, & Euangeliorum, atque Tractatibus popularibus, quas Græci Homelias vocant, quorum numerum comprehendere satis est impossibile. Hæc S. Victor libro 1. de persecut. Vandal.]

Augustodúnum, Heduorum vrbs in Gallia. Cæsar & Pomponius: vulgò *Austum*.

Augusto-nemetum, oppidum: vulgò *Neuers*. Cęsar in Comm.

Augustóritum, Pictonum vrbs, Ptol. *Poictiers*.

Augústulus, imperator, ab vrbe condita 1228.

Augústus, vel ab augurio, vel ab augendo dictus, Romanorum Imperator secundus, patre Octauio senatore genitus, Cæsaris nepos, imperauit annos LVI. Quadragesimo secūdo anno imperij sui, postea quàm firmissimam verissimámque pacem composuisset, Christus Dominus in Bethleem natus est: cuius aduentui pax ista famulata est. Eutropius libro 7. cap. 2. Et Lucas Euangelista cap. 2. refert ab hoc edictū exiisse, vt cęleretur orbis vniuersus.

[Augustus Cæsar eo die, quo Iesus Christus in hunc mundum natus est, edicto vetuit, se dominum appellari, manifesto præsagio maioris dominatus, qui tum in terris ortus esset. Fuit hic annus originis mundanæ nonagesimus nonus supra centesimum ac quinquies millesimum. Polyd. Verg. libro 4. cap. 1. ex Orosio.]

[Augustus mensis, qui antea Sextilis nominatus est, id habuit nominis ab Octauio Cæsare Augusto, quòd hoc mense Consulatum inierit, triumphos in vrbem intulerit, finísque ciuilibus bellis impositus fuerit. Munst. libr. 2. Cosm.]

[D. Augustus, & Fausta, D. Symphoriani parentes, propter Iesu Christi Euangelium fœliciter martyrium sunt consecuti. Greg. Turon. lib. 1. cap. 52. de mir. & glor. martyr. cap. 73.]

Auia, vel potius Liuia, vrbs Hispaniæ, Ptolem.

Auicébron, Maurorum princeps.

[Auicenna, patriâ Cordubensis, è stirpe regia, præter medicinam scripsit & Metaphysicam, posteris valde probatam. Volaterr.]

[Auicenna Aboali, Hispanensis medicus, natione, vt nonnullis placet, Arabs, quem vulgares Bithyniæ regem fuisse dicūt: & vt alij volunt, Cordubæ princeps & rex fuit, eminentissimi ingenij vir, omnium certè clarissimus. Floruit anno Christi 1149. Ab Auerroy medico venenatum fuisse tradunt: sed antequam ipse periret, Auerroym interfecisse. Conrad. in Biblioth.]

Auidius Cassius, ab Orientalibus imperator dictus. Is Romanus, alter Catilina dictus est, quòd cruoris esset cupidus. Etenim inauditum & nunquam priùs visum tormenti genus com mentus est: trabem enim longitudine centum pedum infixam terræ erigebat, cui à summo ad intimas partes illigatos homines flamma & fumo suffocabat.

Auiénus, cōsul, tempore Valētiniani imperatoris.

Auienus, Iunior, consul, Probi collega.

Auim, nomen ciuitatis tribus Beniamin. Ios. 18.

Auiola, consul, tempore Gordiani imperatoris. Is authore Plinio in rogo reuixit. Et quoniam illi subueniri non poterat, præualente flamma viuus crematus est. Valer. de mirac.

Auith, ciuitas in qua regnauit Adad; quartus rex in Edom, Genes. 36.

[D. Auitus, Gergouiæ, Gallicè *Clermont en Auuergne*, Episcopus Childeberti Francorum regis tempore, ibi tēplum in honorem B. Mariæ virginis magnificum ædificauit: vnde hi versus ibidem hodie leguntur.

Hoc templum sanctus primò fundauit Auitus,
Inclytus antistes, nobilis & genere:
Quod dicauit ouans Christo, santæq; Mariæ,
Censibus, & propria nobilitauit ope.
Hoc Normanorum flammis gens vsit acerba,
Bacchans,

Bacchans,& strages,heu! miseras faciens.
Sed Sigo hãc præsul prisco decorauit honore,
Vt tibi,celsitonans,afforet aula micans.
Huic Deus æternæ miserans det præmia vitæ,
Ciuibus angelicis coniungat,&c.

Auleta, pater Cleopatræ, ignauissimus in regno administrando,de quo Cic.]

Aulæ, nauale Cilicum inter Tarsum & Anchialen.Stephan.

Aulerci,populi Galliæ Lugdunensis apud Cæsarem, vulgò *Roane*. Item Aulerci sunt populi inter Celtas ex ciuitatibus maritimis Oceanũ attingẽtibus, quæ Armoricæ appellãtur, proximi Rhedonibus, Sesuuiis, Curiosolitis, Osisinis, Arnellis, Venetis, ac Cenomanis, in Prouincia Turonesi & Francorum regno siti, quos nonnulli Aurelianenses esse opinantur: sed illi prouinciæ sunt Senonensis. Aulerci item inter Belgas, proximi Eburonibus, Lexobiis,ac Bellocassiis.

Aulis,is, vel idis, regiuncula Bœotiæ petrosæ, à castrametatione nomen sortita. Straboni, ciuitas iuxta Chalcidem in Bœotia. Ouid.12. Metamorph. -Bœotáque tellus.
Aulide piscosa, puppes tenuisset ituras. Seruius ait insulam esse & oppidum cum portu, 50. nauium capaci in Bœotia,in quem portum Græci sub Agamemnone in Troiæ excidium coniurarunt. Virg.4.Æneid.
Non ego cum Danais Troianam excindere gentem
Aulide iuraui. Lucanus,
Euripúsque trahit cursum mutãtibus vndis,
Chalcidicas puppes ad iniquam classibus Aulim.
Vide Ptolemæum & Homerum Iliad.2.

Aulocrēne, regiuncula minoris Asiæ, in conuentu Apameno, per quam ab Apamia in Phrygiam itur. Ibi Platanus ostenditur, ex qua pependit Marsyas victus ab Apolline. Plin.li.16. cap.14.& lib.5.cap.29.

Aulon, mons Calabriæ contra Tarentinam regionem, ferax boni vini. Martialis,
Nobilis & lanis, & Baccho fertilis Aulon.
In eo est & oppidum eiusdem nominis. Est & vrbs Ciliciæ.

Aulon,vel Aulona, Corin. colonia in Macedonia. Plin.

Aulon, Steph. vrbs est Laconica, vna ex centũ: & alia Arcadiæ,& alia ciuitas vel locus Cretæ: itẽ Arabiæ locus:& alia à Crotoniatis condita, Caulonia etiam dicta. Vide CAVLVM & CAVLON.

Aulon,authore Hieronymo, vallis grandis atque campestris, in immensam longitudinẽ se extendens: quæ circundatur ex vtraque parte montibus sibi inuicem succedentibus & cohærentibus, qui incipientes à Libano,& vltra vsque ad desertum Pharam pertueniũt. Súntque in ipso Aulone vrbes nobiles, Scytopolis, Tyberias,stagnúmque prope eam:sed & Iericho, mare mortuum, & regiones in circuitu, per quas medius Iordanis fluit.

Aulon, significat aliquando mare angustũ: Item teste Theophr. cãpus amplissimus & pulcherrimus inter Libanum & Antilibanum: vide plura apud Cæl. Rhod.lib.17.

Auola. Vide HYBLA.

Au. Aternius Fontinalis,consul, collega Sp. Tarpeij Capitolini,anno ab vrbe condita 300.

Au. Attilius Calatinus, consul, collega C. Sulpitij Paterculi,anno ab vrbe 495.

A. Cornelius, magister equitum, anno ab vrbe condita 330.

A. Cornelius Aruina,dictator,anno ab vrbe cõd. 430.Liu.lib.7.

A. Corne. Cossus,consul,collega T. Quintij Cincinnati Pœni,anno à cond.vrbe 328.

A. Cornel. Cossus, consul, Valerij Coruini collega,anno ab vrbe cond.413.

A. Corn. Cossus,dictator,anno ab vrbe 371.

A. Cornelius Cossus, tribunus militum, anno ab vrbe condita 330. Liu.lib.4. Oros.lib.2.cap.13.

A. Corn. Coruinus,consul,collega Vinitij Quartini,anno ab vrbe cond.797.

A. Corne. Scipio Aruina, consul, collega Popilij Lenatis,anno ab vrbe cond.406.

A. Gabinius, consul, collega L. Pisonis Cæsoniani,anno ab vrbe cond.696.

A. Hirtius,cõsul,collega C. Vibij Pansæ, anno à condita vrbe 711.

A. Licinius Nerua,cõsul, collega Q. Cæcilij Cretici,anno à condita vrbe 759.

A. Manlius Atticus, cos.collega Q. Luctatij Catuli Cerci,anno ab vrbe cond.512.

A. Manlius Atticus, cõsul, collega C. Sempronij Blæsi,anno ab vrbe cond.519.

A. Manlius Torquatus, consul, collega Q. Casij Longini,anno ab vrbe condita 590.

A. Manlius Capitolinus, tribunus militum, anno ab vrbe 351.& 367.

A. Manlius, decemuir,anno ab vrbe cond.303.

A. Posthumius Albinus, cos.collega C. Luctatij Catuli Cæreonij,anno ab vrbe cond.511.

A. Posthumius Albus, consul, collega Sp. Furij Medulini Fusci, anno ab vrbe condita 290.

A. Posthumius, tribunus militum, anno ab vrbe condita 373.

A. Posthumius Regillensis, consul, T. Virginij Tricosti collega, se consulatu abdicauit: inde dictator factus, anno ab vrbe cõdita 258. Liu.

A. Posthumius Regillensis, tribunus militũ, anno ab vrbe cond.556.

A. Posthumius Tubertus, dictator, anno ab vrbe cond.325.

A. Sempronius Atratinus,cõsul,collega M. Minutij Augurini,anno ab vrbe cond.257.

A. Virginius Cœlimontanus, consul, collega T.

Vetusij Gemini, anno ab vrbe condita 260.

A. Virginius Rutilus, consul, collega Sp. Seruilij Prisci, anno ab vrbe condita 278.

A. Vitellius IX. Romanorũ imperator, Imperauit mensibus VIII. diebus X. Is nobiles viros omnibus blanditiis ad societatem imperij allectos, vario genere fraudis occidit, & in his vnum veneno manu sua porrecto in aquę frigidæ potione, quã is febre affectus poposcerat. Portitorem quendã nulla penitus vi iussit interfici, velle se dicens oculos pascere. Duos item iuuenes à patre suppliciũ conantes auertere. Venit & in suspicionem matri venenum porrexisse, quòd audiuisset à Cata muliere Variona diutissimè se imperaturum, si superstes parenti extitisset.

A. Vitellius, consul, collega L. Vispani Publicolæ, anno ab vrbe condita 800.

A. Volusius Saturninus, consul, tempore Domitiani Imperatoris XIII. anno ab vrbe condita 839.

Auo, vel Auus, Ptolemęo, fluuius Hispanię citerioris, Celerinorum populorum supra Bracaras & Gronios agrum alluit.

Aura, nomen canis.

Auran, locus in vicinia Damasci. Ezech. 47.

Auras, fluuius Europæ ab Hęmo in Histrũ fluens, Herodot. lib. 4.

Aurelia, familia Romanorum ex Sabinis oriunda, à Sole (ἠέλιον Græci vocant) dicta, quòd ei publicè à populo Romano datus sit locus in quo sacra faceret Soli. Festus. Fuit & mater Cæsaris.

[Aurelia, Galliæ Celticę nobilissima ciuitas, anno Christi 276. structa, ac denominata ab Aurelio imperatore, ad ripam Ligeris amnis. Hanc Cenomanorum vrbem vetustam fuisse volunt, non minus opibus, quàm munitione, populóque præstantem. Munst. lib. secundo Cosm. Hanc Cæsar Carnutensium emporium vocauit, ipsámque incendio vastauit, vt ipse lib. 7. scripsit. & Genabum olim vocatam fuisse quidam ab ipso Cæsare volunt.]

Aurelius Prudentius Clemẽs Hispanus primam ætatem posuit in agendis causis, demũ ad pręfecturam Theodosij patrocinio conscendit. Scripsit opus de his qui pro pietate Christiana se deuouerunt: item de Natali Domini.

Aurígda, Ptol. vrbs Cyrenes.

Aurelius, pictor nobilis apud Romanos temporibus Augusti Cæsaris. Plin. lib. 35.

Aureliãnus, Romanus imperator fuit, cuius tanta fuit liberalitas, vt tunicas viritim per populum dederit: item frumentum & oleum cum vino: crudelis tamen, vt qui sororis suæ filium interfecerit. Sex. Aurel.

[Aurelius imperator quemadmodum Christianorum precibus suo ipsius exercitui, siti periclitanti optatam à Deo obtinuerit pluuiam, hostésque diuinitùs fugarit, vide in verbo, Marcus Aurelius.]

Aurelius Carus, Romanus imperator fuit: is quum biennio imperasset, in castris supra fluuium Tygridem exanimatus fulmine occubuit. Author Flauius Vopiscus.

Aurelius Olympicus Nemesianus poëta, Afer genere, patria Carthaginensis, floruit sub Numeriano & Diocletiano Cæsaribus. Scripsit Kynegetica, Nautica & Alieutica.

Aurelius Alexãder, optimus fuit aruspex, augur excellens, musicus insignis, qui orationem eruditissime scripsit. Quibus rebus tantam impendit operam, vt consueuerit in conuiuiis, vel legentes audire, vel aliis vescentibus legere.

Aurôra, Titanis & Terræ filia, Luciferi & ventorũ mater, Tithanum Leomedontis fratrem rapuit, ex quo Memnona suscepit: Tithanum autem ita adamauit, vt senem iam factũ, herbarum virtute & ope medica iuuentuti restituerit. Dicitur & Cephalum rapuisse. Sapho apud Nasonem,

Hũc ne pro Cephalo raperes Aurora timebã:
Et faceres, sed te prima rapina tenet.

Aurôra, matutinus splẽdor, quem cernimus ante solem eleuatum: quam ideo poëtæ Tithani dicunt filiam, non quia ex Tithano natam credant, sed ex sole, quem sæpissime ex nomine aui Tithanum vocant. Terræ autem ideo dicitur filia, quia videtur intuentibus è terra prodire. Ex Bocat.

Arúnca, Latij ciuitas, ab Ausone Vlyssis & Calypsus filio condita: à qua Arunci, vetustissimi Latij populi. Virg. 7. Æneid.

-& quos de collibus altis
Arunci misere patres.

Arúnus, filius Crani, anno XXIIII. Arij, apud Ianigenas Razennos regnauit. Berosus.

Ausa, ciuitas Hispaniæ, Ptolem.

Auschise, populi Libyæ. Herod. lib. 4. Stephan. αὐχίται.

Ausci, populi Aquita. Plin. vulgò *Le pais d'Aux*.

Ausẽi, populi Libyæ. Steph.

Auser, vel Auseris, fluuius Italię, prope Leucam, cuius olim pars riuus ille, qui iuxta Pisas nunc labitur, fuit. Srabo pro Auseri, Æsarem ponit.

Auses, populi Aphricæ, caproneas è frõte demisisse gaudent: virgines quotannis in honorem Mineruæ certamen edunt. Arma sunt, lapides & fustes. Si qua ex ictu decesserit, falsa censetur virgo. Quæ omnium præstantissimè depræliata est, à cæteris armis decorata subuehitur curru per ambitum Tritonidis paludis. Promiscuus illis cum muliere congressus.

Ausigda, vrbs Libyæ. Hecaræus insulã esse scribit. Stephan.

Ausitis,

Auſitis, regio in qua natus eſt Iob. Hebręis Hus.

Auſon, vel Auſonius. Vliſsis & Calypſus filius, à quo poſtea Italia Auſonia dicta eſt, & eiuſdem populi Auſones, Auſonij, Auſonides. Vide Stephanum de deriuatis ab Auſone. In Italiam venit anno ante vrbem conditam 290. claſſe ab Auruno exceptus eſt, cui & ſedem in orientali Italia conſignauit.

Auſónia, pars Italiæ in qua ſunt Beneuentum, Tarracina, ab eodẽ Auſone dicta. Feſto nunc pro tota Italia ſumitur, quæ Apennino finitur.

Auſones, antiquiſsimi Italiæ populi, ſupra Circeios, Oſcis finitimi, qui ea tenuerunt loca, in quibus poſtea conditæ fuerunt Cales & Beneuentum, ita dicti ab Auſone Vlyſsis & Calypſus filio, qui eiſdem in locis Aruncam vrbem condidit. Feſtus. Hi primùm extrema Italiæ litora coluiſſe dicuntur, quæ à Lacinio promontorio vſque ad Salentinos extenduntur: vnde & eius loci, mare Auſonium eſt appellatum, Plin. lib. 3. cap. 10. Poëtæ tamen ſuo more Auſoniæ nomen vniuerſæ communicant Italiæ, Italóſque omnes Auſonios appellant. Virg. 4 Æneid.

Quæ tandem Auſonia Teucros cõſidere terra
Inuidia eſt? Idem 12. Æneid.
Sermonẽ Auſonij patriũ, moréſque tenebunt.

Auſónium mare, alias Siculum, pars Ionij Brutiam alluens, à Tarento incipit: ab Auſone Vlyſsis & Calypſus filio, qui illic regnauit.

Auſónius ſophiſta, ſcripſit epiſtolas, & alia quædam ad Nonnum. Suidas.

Auſónius Gallus, Burdigalenſis poëta, cuius extant epigrammata.

Auſter, ventus meridionalis calidus & humidus, exitialis & morboſus, ab hauriendis aquis dictus: vnde etiam Græcè eadẽ ratione νότος appellatur: quoniam νοτὶς, Latinè humor dicitur. Virg. 1. Georg.

-vnde ſerenas
Ventus agat nubes, quid cogitet humidus Auſter.

Et 4. Georg.
Frigidus vt quondam ſyluis immurmurat Auſter.

Hinc Auſtrale & Auſtrium, νότιος.

Auſtrália, inſula Oceani Septentrionalis, à Romanis Glesſaria, dum Germanicus Cæſar ibi res claſsibus gereret. Plin. lib. 37. cap. 3.

[Auſtraſia, olim regnum, de qua ſic Munſt. libro ſecundo Coſm. Anno Chriſti 541. inquit, cùm filij regum Franciæ multiplicarentur, diſtracta eſt Francia in multa regna, durauítque hæc diuiſio vſque ad annum Chriſti 618. tunc enim omnia particularia regna in vnam redierunt monarchiam. Vnum appellabatur Auſtraſia, alterum Neuſtria: tertium, regnum Sueſsionis. Sedebat & Aurelianus rex proprius. durabant tamen Auſtraſia & Neuſtria longiori tempore, quàm reliqua regna. Extẽdebatur autem Auſtraſia vſque ad Rhenum: & habuit rex ille regiam ſuam Metis, aliquando Aquiſgrani: vel, vt alij volunt, Coloniæ. Includebat enim Auſtraſia Lotharingiam, Brabantiam, ac totam terram, quam circunſcribunt Moſa & Rhenus à Colonia vſque ad Alſatiam. vocabatur autem hoc regnum Auſtraſia, ab Auſtraſo præſide, quem Iuſtinianus imperator illi regioni præfecerat. Alij tamen dicunt Auſtraſum regem in ea terra fuiſſe priùs, quàm Belgica à Francis ſubiugaretur. Sunt rurſum tertij, qui Auſtraſiam ab Auſtro denominatam putant, quòd ſcilicet auſtralior ſit reliqua Gallia, ſicut Auſtria orientalior reliquis Germaniæ regionibus. Nunc Lotharingia à Lotharo rege nuncupatur.]

[D. Auſtremonius, Ieſu Chriſti diſcipulus, à D. Petro Apoſtolo Gergouiæ, Gallicè *Clermont en Auuergne*, primus Epiſcopus inſtitutus. Greg. Tur.]

Auſtria, regio eſt Germaniæ ad Danubium, olim Pannonia ſuperior dicta, Metropolim habens Viennam, frequentibus Turcarum oppugnationibus nobilitatam.

Auſugáni, populi inter Peltriã & Tridentum, ab Auſugo oppido, quod nunc Vallis Sugana vulgo appellari ſolet, in qua magna eſt lanarum copia.

Autánder, filiam habuit Tagiram, Stephan. in Tauchira.

Autariatæ, gens Theſprotica. Steph.

Authe, Alcyonei gigantis, qui Herculis telis cõfoſſus eſt, filia. Is enim filias habuit ſeptem, quæ ob patris mortem in mare ſeſe pręcipitantes, ab Amphytrite in halcyones aues mutatæ ſunt. Harum nomina, Phoſonia, Anthe, Methone, Alcipe, Pallene, Aſterie, & Deimo. Ianus Parrhaſius in Claudianum.

Autini, vel Autéri, Ptol. Hibernię inſulę populi.

Autócanes, mons Homero in Hymnis.

Autólia, vel Auticlia, Sinonis primi, vel Autolycį filia, quæ cùm Laërti Ithacæ regi nupſiſſet, à Siſypho latrone intercepta eſt & compreſſa, ex quo concubitu natus eſt Vlyſſes.

Aulius fuit conditor Sinopis, & comes Iaſonis apud Strabo. Tertius Athleta, nobilis pancratiaſtes, cuius ſtatuam in foro fuiſſe, author eſt Pauſan. & Plin. lib. 34. cap. 8.

Autóloles, populi Mauritaniæ Tingitanæ, à Getulis oriundi, finitimos omnes curſus celeritate ſuperantes. Silius lib. 3.

Necnon Autololes leuibus gens ignea plãtis,
Cui ſonipes curſu, cui ceſſerit incitus amnis,
Tanta fuga eſt.

Autólicus, filius Mercurii & Clíones Deucalionis filiæ, auus Sinonis, qui Troiam prodidit, vel etiam Vlyſsis. hic ſolebat non modo ſe, ſed etiam ea quęcunque furto abigebat, variè

transformare, Homerus & Plato de rep. Ouid. Nascitur Autolycus furtum ingeniosus ad omne. Alter fuit Parnassi incola, qui furto vicinorum bona surripiebat. Strabo lib. 9. Condidit Sinopem, fuitque Iasonis comes.

Autolemus, vir quidam, de quo sic Marul. in epig. Dixerat Autolemo flammas consultus Aruspex Die cauendas postero: Credidit & rerum dubius de mane sub amnis Delituit Ethrusci vadis. Sed neque sic fatum effugit: nam dum innatat Arno, Ictus crematur fulmine.

Autolycus, nobilis pancratiastes, cuius statuam in foro fuisse auctor est Pausanias, Plin. libro 34. cap. 8.

Autómalax, presidium Ptolemæo, vrbs Cyrenes, quæ & Pentapolis, à quinque eius præclaris vrbibus, Berenice, Arsinoë, Ptolemaide, Apollonia, Cyrene. Automala Straboni dicta. Stephano vrbs Libyæ.

Autómedon, vel Antomedon, Dioræ filius, Achillis auriga, & Pyrrhi armiger. Virg. libro 2. Vnà ingens Periphas, & equorum agitator Achillis.
Armiger Automedon, &c.

Autómoli, gens Æthiopica. Steph.

Autónoe, Cadmi, Thebarum regis filia ex Hermione coniuge, & Aristęi coniunx, ex quo peperit Ætænē, Hesiodus in Theogonia. Ouid. lib. 3. Metamor.

Autricum, vrbs Carnutum, Ptolemæo.

Auus, fluuius Thesprotiæ, ad quem Parauæi populi habitant, Steph.

[Auxesia & Lamia, puellæ Cretenses, quæ cùm in seditione obrutæ fuissent lapidibus, apud Trœzenam ciuitatem, in earum gratiam & memoriam festum solemne institutum fuit, quod Lithobolæa vocitabatur. Bellef. tom. 2. Cosm.]

Auxímum, Piceni vrbs in Italia, à qua Auximates populi dicti, Strabo. vulgò Osinum dicitur: belli ciuilis tēpore in potestatem Cæsaris venit.

Axa, filia Caleb. Iosue 15. Iudicum 1. quæ 1. Paral. 3. Achasa scribitur.

Axánthos, insula infra Hyberniam & Britanniā in Oceano septentrionali. Plin. lib. 4. cap. 16.

Axath, ciuitas in tribu Aser, Iosue 19. quæ cap. 11. scribitur Achsaph.

Axēnus pontus, quem hodie & Ponticum Euxinum dicimus, sic à truci accolarum barbarie appellatus. ἄξενος enim inhospitalis est. Nam, vt Strabo lib. 7. tradit. solebant Scythæ, maris huius accolæ, hospites immolare, eorúmque carnibus vesci, caluísque vti loco poculorum. Ouidius de Ponto,
Frigida me cohibent Euxini littora Ponti:
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Axîa, vrbs Locrorum Ozolorum, ab Axia filia Clymeni. Est & alia Italiæ. Steph.

Axiacæ sunt populi Sarmatiæ Europææ, inter Tyram & Borysthenem amnes, & Peucinis & Carpianis proximi, ita dicti ab Axiace fluuio ex Peucinis iugis nascēte, qui Carpatho monti adhęret. Hos autē populos iustissimos fuisse tradit Pomp. lib. 2. vt qui furti omnis ignari, nec sua custodirent, nec aliena contingerent. Meminit horum & Plinius lib. 1. cap. 12. Ptol. lib. 3. cap. 5.

Axiaces, fluuius, qui & Hypanis. Vide HYPANIS. hic Carpatho monti cohæret, à quo vicini populi Axiacæ nominati sunt. Mela lib. 2. Ptol. li. 3. cap. 5. Plin. 4. cap. 12.

Axiochus, philosophus, cui Plato librum de morte scripsit, & dicauit.

Axion, frater Alphesibœæ, quæ Alcmeoni nupsit à quo Alcmæon ipse interfectus creditur: vel, vt Ouid. à filiis Callirhoës.

Axiothea phliasia, nobilis mulier, quæ vnà cum Lasthenia, Platone præceptore vsa est, ornatúque interim virili auditorium eius ingressa est. Plutarch. & Laertius.

Axies, mulieres dicebantur siue dij vna Agenes. Festus.

Axium, Ptolemæo ca. 10. lib. 3. ciuitas Mysię inferioris, vel Mediæ inferioris.

Axius, fluuius Paphlagonum per Mygdoniam fluens. Plinius libro 4. ca. 10. Mox Antigone, Europus ad Axium amnem, eodem nomine alius, per quod Rhedias fluit, Homer. lib. 2. Iliad. ὃ κάλλιστον ὕδωρ, id est, cuius pulcherrima est aqua. Herodot. lib. 7. Labitur in sinum Thermaicum. efficit pecudem nigrā quæ ex eo potauit, diuersa ab Heliacmone vicino amne natura, qui velleris nitorem potæ ex se pecudi asseruat. Vide AXVS.

Axon, Ionum fluuius in minore Asia. Plin. lib. 5. cap. 57. fluuius item in Caria.

Axôna, fluuius in extremis Remorū. hinc Axones, eius accolæ. Lucan. lib. 1.
Et Biturix longísque leues Axones in armis.
Vulgo, *Le Disné en Guienne.*

Axos, vrbs Cherronesi Thraciæ.

Axumites, metropolis Æthiopum. Steph.

Axus, Macedonum fluuius. Vide AXIVS. Stephano, Axus ciuitas est Cretæ.

[Axilon, regio in Asia minori, quæ id nominis obtinuit, quòd omnibus lignorum generibus omninò careat: vnde indigenę ligni loco, pecorum vtuntur fimo, pro ignis pabulo. Belle. tom. 2. cap. 18. Cosm.]

Axylus, phryx è ciuitate Arisbe, insigni erat humanitate & beneuolentia in hospites. Homerus lib. Iliados 6.

A Z

Aza, nomen viri, 1. Esd. 2.

Aza, vrbs Palestinæ, quę & Gaza, ab Azone Herculis filio. Steph.

Azabel, rex Syriæ.

Azan, mons Arcadiæ, Cybele deorum matri sacer: à quo nonnulli vicinam regionem Azaniam vocatam volunt: quam tamen Stephanus ab Arcadica muliere nuncupatam mauult quæ Azano dicebatur. Statius lib. 3. Thebaid. Venit & Idæis vlulatibus æmulus Azan.

Azana, Æthiopiæ regio, sinum rubri maris Barbaricum appellatum obtinens: à qua Azanum mare dictum, Plin. lib. 6.

Azanes, Arcadiæ populi, inter Græcos vetustate præstantes, atque Parrhasij, Strabo lib. 8.

Azáni, Phrygiæ vrbs. Steph.

Azania, siue Azanium, vrbs Asiæ minoris, Herodoto Aezanum: ita dicta à monte editissimo, cui Azan nomen est, siue vt Stephano placet, ab Arcadica quadam muliere, quæ Azano dicebatur, vt dictum est: huius regionis incolæ Azanes dicti sunt. Arcades enim, eodem Stephano teste, olim in tres præcipuos erant diuisi populos, Parrhasios, Azanas, & hisce recentiores Trapezuntios. In hac regione fons fuit, cuius aquam gustantibus tantum deinceps aquarum oboriebatur fastidium, vt ne odorem quidem earum ferre possent. Placet nonnullis Azanij fontis aquas vini, non aquæ fastidium generare: quorum iudicio quo minus subscriberem, fecit Eudoxi ipsius authoritas ex sexto lib. De terræ circuitu. Huic fonti vim contrariam obtinet qui in agro Clitorio est, cuius aquas qui gustauerit, abstemius redditur.

Azanias, nomen viri. 2. Esdr. 11.

Azánium, fons, ait Eudoxus, cuius aquam gustantibus tantum vini tædium superuenit, vt ne odor quidem eius perferatur. Vitruuius & Plinius asserunt talem fontem siue lacum fuisse in agro Clitorio.

Azanoth-thabor, ciuitas, terminus tribus Nephthali. Iosue 19.

Azáreel, nomen viri, 1. Paral. 12. 25.

Azária, qui & Vzia, XII. Iudæorum rex, regnauit annis LII.

Azária, filius Amasiæ regis Iuda. 4. Reg. 14. qui 2. Paral. 26. Ozias dicitur. Est & nomen sacerdotis 2. Paral. 26. Filius Ioanan. 2. Paral. 28. Filius item Ethan, filij Zaræ, filij Iuda. 1. Par. 2. Vide & 1. Paral. 6.

Azáricam, siue Azricam, nomen viri. 2. Esdr. 11.

Azau, filius Nachor ex Melcha. Gen. 22.

Azaneni, populi, à quibus deletis, Azanenici cognomen retulit Alexāder Seuerus imperator.

Azaz, pater Bala. 1. Paral. 5.

Azazena, regio à Romanis deuastata.

Azazias, nomen viri. 2. Paral. 31.

Azbai, nomen viri. 1. Par. 11.

Azboc, nomen viri. 2. Esdr. 3.

Azéca, ciuitas Amorrhæorum, quæ sorte cessit tribui Iuda. Ios. 15. Nehem. 11. Hieronymo inter Eleutheropolim & Æliam sita: quo loco Deus grandine & lapidibus gentes perdidit. Iosu. 10. Philisthiim illic castra contra Israel habuerunt. 1. Reg. 17. Hanc reparauit Roboā rex Iuda. 2. Paral. 11. & rex Babilonis eandem debellauit. Iere. 34.

Azéi, & Azeótæ, populi Troadis. Steph.

Azénia, pars tribus Hippotheontidis in Attica. Stephanus.

Azar, nomen viri. 2. Esd. 3.

Azgad, viri nomen. 1. Esd 2. 8.

Azia, nomen viri. 2. Esd. 11.

Azilis, vel Aziris, vel Azirus, locus, vel vrbs, vel fluuius Libyæ, Steph.

Aziris, ciuitas in Armenia minore, iuxta Euphratem. Ptolem.

Aziza, nomen viri. 1. Esd. 10.

Azmaueth, nomen viri. 2. Reg. 2. 13. qui 1. Paral. 11. dicitur Azmot, 1. Esd. 2.

Azmoth, filius Ioada filij Achaz. 1. Paral. 8. 12. 17. Filius item Iore. 1. Paral. 9. Nomen præterea cuiusdam alterius, 1. Paral. 11. qui 1. Reg. 23. dicitur Azmaueth.

Azon. Vide AZA.

Azor, filius Eliacim, filij Abiud, Matth. 1.

Azorus, vrbs Pelagoniæ Tripoliditis. Steph.

Azótij, populi in terra Chanaan contra Aquilonem. Iosue 13.

Azótus, insignis Palesthinæ vrbs inter Ascalonem & Ioppem in tribu Dan, in qua gigantes habitarunt, capta à Iosue duce. Iosue 11. Sorte cessit tribui Iudæ, Iosue 15. Hæc vna è quinque ciuitatibus Allophylorum, templo Dagon idoli nobilitata, 1. Reg. 6. Quam vt ait Stephan. condidit quidam è mari rubro profugus, ex nomine vxoris suæ Azes. Volater. li. 11. Cuius in Scripturis multa est mentio, Ier. 25. Amos 1. & 2. Sophon. 2. Zach. 9. Isa. 20. 2. Paral. 26. In hac Philippus prædicauit Christum. Act. 8. Est & Azotus, vrbs Achaiæ. Pompon. Strabo, Stephanus. Vocabatur autē prius Peloria, hodie *Chasteau Beroald*.

Aziel, nomen viri. 1. Paral. 12.

Azuba, mater Iosaphat, filia Salai. 3. Reg. 22. Vxor item Caleb filij Esron, filij Iuda. 1. Paral. 2. 2. Paral. 20.

Azur, pater Ananiæ prophetæ, Ierem. 28. Pater item Iezoniæ. Ezech. 11.

Azzi, nomen viri. 2. Esd. 11.

B A

Baal, Assyriis, Iouis nomen, Punicis, dominum significat, inquit Augustinus: vnde Baalsamen, quasi dominū cæli dicunt. Fuit autem idolum Samaritanorum & Moabitarum, Græci Martem putant, Num. 22. quod destruxit Gedeon, Iudic. 6. Est & nomen loci. 1. Paral. 5. Filius item Ioel. 1. Paral. 5. Filius Abigabaon, 1. Paralipomenon 8. Postremò fi-

lius Iahel, 1.Paral.9.
Baal-mōs circa Libanū in finibus Alophilorum.
Baala, ciuitas in tribu Iuda, Iof. 15. quæ & Cariath-iarim & Cariat-baal dicitur.
Baalath, ciuitas in tribu Dan. Iof.19. Ciuitas à Salomone condita, 3.Reg.9.
Baal-berith, idolum. Iudicum 9.
Baal-gad, nomen montis sub monte Hermon, Iosue 11.13.
Baal-hasor, locus infra Ephraim vrbem Ben-iamin, 2.Reg.13.
Baal-hermon: mons circa Libanum in Pallesthinæ finibus. Iudic.3.
Baália, Nomen viri. 1.Paral.12.
Baal-iada, filius Dauid. 1.Paral.14.
Baálim, idolum, 1.Reg.7.2.Paral.28. Iere.2. Rex item filiorum Ammon, Iere.40.
Baal-meon, ciuitas Amorrhæorum, quæ sorte obtigit filiis Ruben, Numer.32.Iof.13. Hæc eadem dicitur Beelmeon.
Baal-pháraſin, locus in terra Chanaan. 2. Reg. 5. 1.Para.14.
Baal-thamar, vicus iuxta Gabaa, in tribu Ben-iamin, Iudic.20.
Baána, filius Remmon Berothitæ. 2.Reg.4. Pater itē Eled, 2.Re.23. Filius itē Ahilud, 3.Re.4.
[Baaras, locus, & nomen plantæ admirandæ virtutis, cuius virtutes vide apud Iosephum, lib.7. cap.25. de bell. Iudaic.]
Baáſa, III. rex Israel. regnauit annis XXIIII. impius omnem Hieroboam familiam & Nadab interfecit. 3. Reg.15. Ioseph. lib.8. cap.8.
Baáſa, filius Ahia. 4.Reg.9.
Baba, Mauritaniæ oppidum, Augusti colonia, Iulia campestris appellata. Plin. lib.5. cap.1.
Babáctes, & Bactes, Bacchi cognomen, ἀπὸ τοῦ βαβάζειν, quod est vociferari. Bachæ enim in Liberi patris Orgiis inconditos quosdam vlulatus edebant.
[Babas, vir maximæ virtutis, cuius solius rex Herodes Ascalonita consiliis vtebatur, quòd rerum publicarum non parùm gnarus esset, ac proinde eum tyrannus suspectum habens, crudeliter ipsi oculos erui iussit. Ioseph.]
Babæ, vrbs Libyæ. Steph.
Babel, ciuitas, Gen.11. Steph. Seleucia dicta.
Babrantium, vel Babras, Stephano, oppiduli nomen est Æolidis prope Chium, à quo Gentile Babrantius.
Babulis βαβυλὶς, appellatur vrbs non procul à Delta Nili insula, eam partem spectans, in qua sita est Memphis amplissima Ægypti vrbs, quæ hodie Cayrum appellatur.
[Babylas, cùm ad martyrium duceretur, hæc de Psalmis accinuisse dicitur: Conuertere anima mea, ad quietem tuam: Dominus enim respexit te. Sunt, qui scribunt tres adolescentes fratres, educatos à sene, raptos & ipsos post varia tormēta ad cædem, detrectantes deorum sacrificia, quos Babylam ante se iugulari curasse, ne quis metu supplicij resiliret postea: atque ita illis interemptis, cùm dixisset, Ecce me, & liberos, quos Deus mihi tribuerat, porrexisse ceruicem, mandasséque astantibus, vt cathenas, quibus vinctus erat, vnà cum suo corpore sepelirent, ne ornamētis suis mortuo carendum esset. hæc ex catalog. Episco. de quo ita scripsit Theodo. lib.3. cap.10. histor. Eccles. Erant autem tunc (de Daphnæo Apollinis templo loquens) illic positæ clarissimi victoris martyris Babylæ reliquiæ, & qui cum illo vnà decertarant, adolescentium quorundam: apparebátq; fallacis vatis consueto mendacio obsistere gratiam martyris. Idem & Iulianus Apostata intelligens (tenebat enim ex antiqua adhuc pietate martyrum potentiam) ipse quidem inde corpus mortuum transtulit nullum: reliquias autem victoriæ compotum martyrum tradidit deportandas Christi cultoribus, qui cupidè in lucum venēre, & arcam plaustro imposuēre, præeuntibus turbis, & choreis, & cantibus Dauidicam melodiam insonantibus, & singulis membris accinentibus. Erubescebant omnes, qui adorant sculptilia: deiectionem enim dæmonis arbitrabantur translationem martyris. Item, ibidem cap. 12. Dæmon quidem ille fallax vates, martyris gloriam auxit, suáque nudauit mendacia: fulmen autem cœlitus demissum, totum templum incendio consumpsit, & in minutissimos pulueres redegit ipsius Pythij simulacrum, &c.
Babylas, præsul Antiochenus, vitæ meritis & doctrina præstantissimus. Euseb.
Bábyle, ciuitas. Steph.]
Babylon, vulgò Bagadeth, vrbs olim Chaldææ totius caput, à qua magna Mesopotamiæ Assyriæque pars Babylonia appellata est. Plin. libro 6. cap. 26. Hanc Strabo libro 16. à Semiramide conditam tradit. Hebræorum verò literæ originem eius à Nembroth gigante & à linguarum confusione Babel nominatam volunt. Ambitus eius quadringentorum octoginta stadiorum, Euphrate fluuio mediam eam interfluente. Murum habuit coctili latere, atque interfuso bitumine compactum, adeò latum, vt quadrigæ sibi inuicem occurrentes, facilè pertransire possent: fossa extrinsecus latè patens, vice amnis circumfluebat: à fronte murorum centum portæ æreæ. Hæc vrbs cùm aliquando defecisset, & Semiramis circa cultum corporis occupata esset, soluta adhuc altera crinium parte, ad eam recuperandam cucurrit: nec priùs decorem capillorum redegit in ordinē, quàm vrbem in suam potestatem vidit restitutam, Lucanus lib.1.
Cúmque superba foret Babylon spolianda tro-

trophæis Ausoniis,&c.

Bábylon, Ægypti castellum, Straboni, natura munitum, a Babyloniis huc commigrantibus conditum. Vna hîc è tribus erat legionibus quæ Ægyptum custodiebant. Ptolemæus hãc quoque Babyloniam vocat, hodie Cayrum vel Æcayrum appellant, quæ non castellum est, sed vrbs maxima complures complexa populos. Hanc aliqui à Cambyse Persarũ rege Cyri filio conditam scribunt. Apud Stephanum βαβυλών, ciuitas in Ægypto nominatur. Vide MEMPHIS.

[Babylonicus populus fuit omnium in orbe terrarum primus, de quo Berosus libro 3. ita scriptum reliquit: Nimbrotus (inquit) accepto filio Ioue Belo, cum colonis, furatus est rituales Iouis Sagi, & cum populo venit in campum Sennaar, vbi designauit vrbem, & fundauit maximam turrim, anno salutis ab aquis diluuij centesimo primo: regnauítque annis quinquaginta sex: ac deduxit turrim ad altitudinem, & magnitudinem montium, in signum, atque monumentum, quòd primus in orbe terrarum est populus Babylonicus, & regnum regnorum dici debet.]

[Babylonij & Assyrij vxores ex publica authoritate emebant, quod hódie apud Arabes & Saracenos seruatur. Polyd. Verg. lib. 4. ca. 4. de rer. inuent. Hi omne id tempus inter duos exortus interceptum, diem vocabant: diem igitur ab exortiuo sole auspicabantur. Pli. li. 11. Item Babylonij hac in re sapienter factitare visi sunt, quòd hi (teste Herodoto li. 1. & Stra. lib. 16.) medicis non vtebantur, sed languentes in forum efferebant, vt viri, qui eos adirent, consulerent, hortarentúrque ad ea, quæ ipsi faciendo similem effugissent morbum, aut alium effugisse nouissent: nec fas erat quempiam ægrotum silentio præterire. Idem factitabant Lusitani, & Ægyptij, vt ait Strabo lib. 3.]

Babyrsa, castellum munitissimum Atropatiæ regionis in Asia, prope Artaxatam vrbem. Strabo libro 11.

Babytáce, vrbs Persica. Steph. Huius incolæ soli mortalium aurum spernunt. Rhod.

Bacáles, populi Libyæ iuxta mare. Herodot. lib. histor. 4.

Baccácar, viri nomen, 1. Paral. 9.

Baccæum, Hispaniæ gens Steph.

Baccha, villa circa Mœotidem.

Bacchanal, vel Bacchanale, locus in quo Bacchi festa celebrabantur (διονύσιον.) Plautus in Aulula. Ad Bacchas veni in Bacchanal.

Bacchanália, quæ & Dionisia, Bacchi festa, in quibus viri per noctem fœminis & teneræ ætati turpiter admiscebantur per dolum. Vnde est illud, Qui Curios simulant, & Bacchanalia viuunt. Hæc à multis Græciæ vrbibus triennio quoque celebrantur.

Bácchemon, Lactantio, Persei & Andromedæ filius.

Bacchimones, populi Orientales, Bocatio, qui postea ab Achemenide Bacchemonis filio Achemenides appellati sunt: hi Apollinis ritus se inuenisse asserunt.

Bacchíadæ, Corinthij, à Bacchia Dionysij filia oriundi: qui cùm Actæonem Melissi filium in nocturnis Orgiis discerpsissent, eius necẽ tam impotenter tulit Melissus, vt obseruato Isthmiorum tempore, stans ante aram. Diras Corinthiis imprecatus sit, nisi filij sui necem vlciscerentur, carminéque peracto, protinus se præcipitem dederit. Corinthij itaque, vt se religione soluerent, Bacchiadas ex vrbe eiecerunt: qui conscensa naui in Siciliam delati, inter Pachynum & Pelorum consederunt. Ouid. 3. Metamorph.

Et qua Bacchiadæ, bimari gens orta Corinthi,
Inter inæquales posuerunt mœnia portus.

Vrbem Corinthũ annis fermè ducẽtis tenuerunt tyranni locupletissimi, numero plurimi, & genere clari euadentes, emporium ipsum adempto metu fructuosum possedêre.

Bácchides, Mesopotamiæ præfectus, tempore Demetrij Soteri x. Syriæ regis, anno trecentesimo octuagesimo quinto.

Bácchides, dux Sinopem vrbem Lucullo prodidit. Strabo lib. 12.

Bacchilides, lyricus poeta Cous.

Bacchius & Bithus gladiatores nobilissimi, qui pares ætate & pares audacia fuerunt. Hinc natum prouerbium, Bithus contra Bacchium, quum duo pares viribus & audacia inter se dimicant. Horat. Vt non compositi melius cum Bitho Bacchius. nam quum multos interfecissent, tandem congressi mutuis vulneribus se confoderunt.

Bacchilio, fluuius de Vincentinis montibus defluens.

Bacchus, Iouis ex Semele filius, vini inuentor, vnde & pro ipso vino poni consueuit. Primùm Dionysius, deinde Liber pater, mox Osiris, & Bromius, & Lernæus. A Græcis etiam διμήτωρ dictus, quòd duas matres habuisse fingatur. Ferunt enim Semelem ex Ioue iam grauidam cùm ab amatore deo (qui se illi daturum, quicquid petiisset, per Stygiam paludem iurauerat) Iunonis dolo hoc sibi munus rogasset, vt talis secum, qualis cum Iunone solebat, nocte vna concumberet, fulmine fuisse exustam, puerúmque vtero exemptum, Iouis femori fuisse insertum: quem ille postea maturo partus tempore, more grauidæ mulieris enixus est, vnde Bimater, & bis genitus Bacchus dicitur. Hunc primũ matertera eius Iuno clàm nutriuit, postmodum Nymphis tradidit.

quę etiam ei alimenta dederunt. Habuit item Silenum alumnum, qui à rusticis captus, à Myda Baccho est restitutus. Currum ei attribuunt poëtæ, quem tigres & lynces ducunt, sequitúrque Bacchantium turba. Deus vini ab Ethnicis est habitus, quòd primus vini vsum inuenisset, vnde sæpissimè pro ipso vino ponitur. Sacer est & ei caper & asinus, eo quòd ferulæ huic sunt grauissimæ, cæteris iumentis non item: quæ sacra huic Tamariæ populo ab Indorum victoria redeunti instituerunt, actis circum torcularia choreis, quàm diu spumarent musta. ἀπὸ τοῦ βάζειν, id est, à clamādo. solebant enim Bacchantes clamare. Hic orbem ferè terrarum peregrauit: multas nationes domuit, Indos debellauit, & primus omnium triumphauit, vectus Indico elephanto. Diodo. Primus emere ac vendere instituit, & diadema regum ac triumphum inuenit. Dictus Bacchus, vt Diodoro placet, à Bacchis mulieribus, quæ illum βακχεύοντες, hoc est, insanientes, & immodestè se gerentes, in Indiam sunt sequutæ: siue (vt Eustathio placet) ἀπὸ τοῦ βαχεῖν, hoc est, à vociferando & vlulando, adiecta litera κ, quò vastior ille Mænadum sonus in ipso dei nomine redderetur. Baccho templa hæc erecta sunt in Ægina, Aleæ, apud Anthedonios, apud Argiuos, Buræ, in Brysea, in Bulide, Copæ, Coronæ, apud Lynethaenses, apud Eleos, apud Epidaurios, Hæreses circa Ilium montē Larymnæ, apud Megarenses, Megalop. Mynsios, Orchomenios, Pellinēses, Phliasios, Sicyonios, Tanagræos, Tegeates: Pausanias.

Bacchæ, Bacchi sacrificulæ, quæ & Mænades, & Bassarides, & Thyades: noctu Baccho sacrificabant alternis annis in Parnasso monte Bœotiæ.

Bacchæ mulieres, tertio quoque anno ad Cithęronem montem cateruatim cum Thyrsis conuenientes, vt ibi Bacchi Orgia magno cum vlulatu celebrarent. Ouidius libro nono Metamorph.

Vtque tuo motę proles Semeleïa Thyrso Ismarię celebrant repetita triennia Bacchæ.

Bacchus, martyr, vnà cum Sergio sub Diocletiano ad Euphratē passus est. Vterque ordinem in exercitu Cæsaris ducebat. Volater.

Bacchi, & Antibacchi, insulæ in Arabico sinu. Stephanus.

Bacelus, vir quidā effœminatus totúsque luxuriæ deditus. Vide prouerb. Bacelo similis.

Bacchiadæ, βακχίαδαι dicti fuerunt qui à Corintho exules in Siciliam deuenerunt, & vrbem inter Pachynum & Pelorum ædificantes Siculi facti sunt. Hi à Bacchia Dionysij filia originem duxerunt. Strabo lib. 8. de Corintho loquens, Bacchiadæ, inquit, annis ferme CC. vrbem dominatione tenuerant, & tyranni locupletissimi, & numero plurimi & genere clari euadentes, emporium ipsum adempto metu fructuosum possedere. Ouid. 3. Metamorph. Et qua Bacchiadæ bimari gens orta Corinthi, Inter inæquales posuerunt mœnia portus.

Bacēnor, nomen viri, 2. Machab. 12.

Bacenis, sylua ingens trans Rhenum, Sueuos à Cheruscis pro natiuo muro diuidit. Nūc Nigra sylua dicitur, non longè à Friburgo & Badensi agro.

Bachilides, lyricus, tēpore Artaxerxis Persarum regis.

[Bachsi, sunt magi, & sortilegi, mortuorum hominum corpora edentes apud Scythas, dęmonum scientiarum peritissimi, nihil præter vētrem, & cutem curantes. Bellef. tom. 2. cap. 6.]

Bachylus, ecclesiæ Corinthi moderator. Euseb. lib. 5. cap. 22.

Bacis, luctatoris nomen apud Pausan.

Bacis, v. Chorinthiorū rẹx, regnauit annis XXXV. A quo reges Bacidæ cognominati.

Bactes, βάκτης, Bacchi nomen, quemadmodum & Bactes ἀπὸ τοῦ βάζω, inclamo, vociferor: solent enim Baccho, hoc est vino madidi, & mulieres Liberi patris Orgia celebrantes, omnia tumultuario quodam & incondito clamore replere.

Bactra, orum, Scythiæ prouincia, vltra Assyriam, à flumine Bactro cognominata. Virg. libro 2. Georgicorum.

Laudibus Italiæ certēt non Bactra, neq; Indi.

Eius prouinciæ populi, Bactri, Bactrij, & Bactriani vocati sunt, quorum rex fuit Zoroastres, magicæ artis inuentor.

Bactra item, siue Bactrum, Pli. lib. 6. cap. 16. oppidum est eiusdem regionis, Bactrianorum regum regia, & totius regni caput, ita dictum à Bactro fluuio, cùm antea Ariaspe appellaretur. De Bactrianorum moribus memoriæ proditū est ab Onesicrito, canes apud illos ali, quos Sepulchrales vocant, quibus parentes morbo, ętatéve confectos obiiciunt dilacerandos. Mulieres autem Bactrianas, splendido cultu & vnguētis vti: à seruis & ancillis multò magis, quàm viros coli, nec nisi equo insidentes, magnóque & auri & gemmarum apparatu exultas in publicum prodire: matrimonij autem castitatem non seruare, sed tam seruis, quàm aduenis promiscuè sese commiscere: nec à viris eo nomine accusari, quibus ipsæ dominari videntur.

Bactrianum regnum olim mille vrbibus fuisse inclytum ferunt. Huius primus institutor fuit Ceter, filius Aram. Iosephus.

Bactros, fluuius in finibus Scythię Asiaticę, à quo Bactra regio & vrbs nomen sumpsit. Herodot. lib. 7. Lucan. 3.

Errantes Scythiæ populi quos gurgite Bactros

Includit

Includit gelido,&c.

Bacturingeron est fluuius propinquus portui Patenno.

Bácuti & Bacyriani, gens Parthis & Medis vicina. Steph.

Bádacer, nomen ducis exercitus, Iehu.4. Reg.9.

Bádacum, ciuitas Noricorum, siue Bauarorum, hodie Salzburgensis, à flumine quod Salezam vocant. Volaterranus.

Badad, pater Adad regis quarti in Edom. Gen.36.

Badáias, nomen viri, 1. Esd.10.

Badan, nomen viri, 1. Reg.12. filius Vlam filij Sares, 1. Paral.7.

Bagatha, nomen eunuchi, Hest.1.

Bágathan, nomen eunuchi, Hest.2.

Badas, fluuius Syriæ: iuxta quem sepultus est Memnon. Simonides poëta in Memnone dithyrambo Deliacorum. Strabo lib.15.

Badéos, vrbs fœlicis Arabiæ, iuxta rubrum mare. Stephano.

Badiza, vrbs Britanniæ. Steph.

Bady, fluuij nomen. Pausan.

Bæa, mons Cephaleniæ, à Bæo Vlysis gubernatore. Stephano.

Bæáca, ciuitas Chaoniæ. Steph.

Bæbe, oppidulum Cariæ. Steph.

Bæcyla, vrbs Iberiæ, iuxta Herculis columnas. Stephano.

Benis, fluuius est Lusitaniæ, omnium eius regionis fluuiorum longè maximus, cuius fons est apud Lantabras: alio nomine vocatur Minius. Strabo lib.3.

Bæsampsa, ciuitas in Arabico sinu circa rubrum mare, quæ domus est Solis. Steph.

Bæsi. Vide CYTOPOLIS.

Bæterræ, Galliæ Narbonensis vrbs, olim Septumanorum (à legionis scilicet Romanę numero) colonia. Hócque esse verum nomen, vel ex eulogio marmori, quod illic visitur, insculpto apparet, hisce verbis: M. Iunio Philippo, nobiliss. Cæsari, principi iuuētutis Septumanorum Bæterr. vel ex Græco nomine à me in antiquissimis manu scriptis Ptolemæi tabulis lecto, *βαιτέρραι*. Quare illa Bætiræ, Bicterę Bleterrę, &c. tanquam corrupta prorsus meo iudicio sunt reiicienda, vulgò *Besiers*. De qua Pompo. Mela, Steph. Plin. lib.3. cap.4. & Ptolemæus meminerunt.

Bæthárrha, vrbs Celtica. Steph.

Bæthárrhus, magnus vicus in Palestina. Steph.

Bætica, tertia pars Hispaniæ, sic à Bæti flumine dicta, ab incolis autem Turdetana. Strab. lib.3. Ea nunc Granata dicitur, à grano, quod Gręci coccum vocant: quòd in ea copiosum coccum gignatur. Accipitur etiam pro Hispania, quòd Bætis eam diuidat.

Bætis, vel Betis, Bethis, aut Betys, fluuius Hispanię vlterioris, à quo Bętica, Hispanię regio dicta, quę ab accolis Turdetana: vt incolę Turdetani & Turduli dicuntur. Dictus Bethis παρὰ τὸ βάθος, quod est profundum, a in e. In eo lanas pulchro colore tingi ostendit Martialis, cùm ait,

> Bethys oliuifera, crinem redimite corona,
> Aurea qui nitidis vellera tingis aquis.

Scribitur à Stephano Bętis, cum æ diphthongo in prima: aítque ab incolis etiam vocari περκης. Is autem ex agro Tarraconensi demissus, mediā Hispaniam perfluit, mox mari propinquus, lacum efficit magnum, ac demum occidentalem intrat Oceanum.

Bætium, vrbs Cappadocię. Steph.

Bætulon, Ptolemæo lib.2. cap.6. Hispaniæ Tarraconēsis fluuius: alio nomine Betholon. Eius irrigatione ager Barchinonensis lętissimus est.

Bætulij, nomē oppidi in eodem tractu. Plin. lib.3. ca.3. Ptol. lib.2. cap.3.

Bæus, gubernator Vlysis. Vide BALA.

Bagadónia, pars Macedoniæ Australis. Steph.

Bagánum, Ptolemæo, Neruiorum ciuitas: alio nomine Tornacum.

Bagistanus, mons Mediæ, apud quem Semiramis in petra stadiorum septemdecim suam insculpsit effigiem, quam viri cētum donis venerarentur. Rhod. lib.29. cap.24.

Bagóas, lingua Persica, spado dicitur. Ouid.

> Quem penes est domina seruandi cura Bagoę.

Suidas scribit nomen proprium fuisse Eunuchi, quem turpiter Alexāder Macedo adamauit. Proinde cùm Persa quidam nobilissimus Alexandrum, eiúsque amicos muneribus cumularet, soli Bagoæ nihil honoris detulit. Rogatus causam, respondit se amicos regis, non scorta colere. Cęlius cap.30. lib.8.

Bagóas, veneno Artaxerxem sustulit, omnésque regios filios, Arsene dempto, interemit. Diodor. in Alexandrum.

Bágrada, vel Bagradas, fluuius Africæ propriè dictæ, qui iuxta Vticam labitur, apud quem ab Attilio regulo, & à toto exercitu ballistis & catapultis, serpens centum & viginti pedum longus occisus est. Authores Pli. lib.8. cap.14. Gellius lib.6. ca.3. Strab. lib. vltimo. Lucanus lib.4.

> Primáque castra locat cano procul æquore, (qua se
> Bagrada lentus agit.

Bagustim, Pannoniæ fluuius in Sauum influens. Plin. lib.3 cap.25.

Bahal, numero singulari, inquit Hieronymus: Bahalim pluraliter, Tyrorū deus. Vide BAAL.

Bahurim, nomen ciuitatis in tribu Benjamin, 2. Regum 3.

Baiæ, arum, ciuitas Campanię, secus mare sita à Baio Vlysis socio illic sepulto. In huius agro aquę calidę sunt, & ad voluptatem & ad varios morbos commodę: & quia fertilitate ac copia rerum, ædificiis, littorúmque amœnitate præstabant, magna Romanorum multitu-

do ad eas confluere solebat. Fuit hæc vrbs tem perie aëris & Romanorum frequentia, atque ornamentis ædificiorum celeberrima. Martia. ad Flaccum,

Vt mille laudem Flacce versibus Baias,
Laudabo dignè non satis tamen Baias.

Horatius in Epistolis,

Nullus in orbe locus Baiis prælucet amœnis.

Silius,

Primores adsunt Capuæ, docet ille tepentes
Vnde ferāt nomen Baiæ, comitémque dedisse
Dulichiæ, puppis stagno sua nomina monstrat.

Hinc sinus Baianus, qui hinc Miseno monte, illinc Puteolis clauditur.

[Baiazeth, Turcarum rex, per Tamburlanum in bello captus: ille mulo insidens, per exercitum in ignominiam ductabatur, potissimùm ob superbiam, qua turgidè intumescebat. Postea cathenis aureis vinctus, & in cauea conclusus à Tamburlano, quocūque iret, ducebatur: quo in equū ascendens scabelli vtebatur loco, ac subter mensam, cùm ederet, ad instar canis, ad eius pedes, solas de reliquiis cadentes colligebat micas, quibus tenuissimè, ac turpissimè victitabat.

Baíron, historicus, scripsit breuiarium rerum ab Alexandro gestarum. Suidas.

Baius, Vlyssis socius, in Cāpania sepultus, à quo Baiæ in Campania dictæ, authore Seruio.

Bala, nomen ciuitatis in tribu Simeon, Iosue 19. 1. Paral. 4. Ancilla item Rachel vxoris Iacob, Gene. 29. Vxor item Nephthali. 1. Paral. 7.

Bala, nomen vrbis, quæ Segor, item Salissa, siue Vitula conterminans in sacris literis dicitur, Gene. 14. Est & filius Azaz, filij Semma, filij Ioel. 1. Paral. 5.

Balaam, filius Beor ariolus, Num. 22. Iosue 13. Est & nomen ciuitatis, 1. Paral. 6.

Balaan, filius Eser, filij Seir Horrhæi, Genes. 36.

Balámir, Hunnorum rex, anno 336.

Balbinus, consul, tempore Iulij Cæsaris.

Balbinus, consul, tempore Antonini imperatoris IIII.

Balac, filius Sephor, Num. 22.

Balach, Parthorum rex, Balduinum cum magna procerum militúmque parte cepit, Carras in carcerem coniecit. Blond. Æmil.

Baládan, nomen viri, 4. Reg. 20. Isa. 39.

Balan, filius Iadihel filij Beniamin. 1. Paral. 7.

Balanam, filius Achobor, septimus rex Edom, Gene. 36. 1. Paral. 27. Heb. Baal-hanan.

Balaneæ, ciuitas Phœniciæ, quæ nunc Leucas appellatur. Steph.

Balanus, vrbs in Epiro.

Balan, teste Pausania, Cyrniis exules dicuntur: quod nomen Sardiniam incolentibus adhæsit, qui illuc secessissent à Carthaginensibus deficientes.

Balbina, virgo Romana & martyr Quirini, liberata à strumæ vitio per Alexandrum pontificem, sepulta in via Appia iuxta patrem: qui ambo sub Traiano sunt passi. Volaterranus.

Balbûra, vrbs Lyciæ. Stephan. Vide BVBO apud eundem.

Balbus Cornelius. Vide CORNELIVS.

Balbus, mons Aphricæ, insignis latebra Masinissæ regis à Syphace superati: est enim fontibus abundans, & pascuis agróque Carthaginensi vicinus.

Balcea, vrbs circa Propontidem. Steph.

Balchus, fluuius est Colchorum.

Baldad, nomen viri. Iob. 8.

Baldequînus, Damasci rex, à Balduino superatus. Blond.

Baldrâca, puella generis obscuri, peregrinæque conditionis, quamuis multarum rerum ob paupertatem indiga, noluit tamen corporis sui facere copiam Othoni imperatori. Volaterranus.

Balduînus de Burgo, Francus, III. Hierosolymorum rex, anno M. CXIX.

Balduînus III. Falconis filius, Hierosolymorum V. rex.

Balduînus Flandrensis, Græcorum imperator, anno M. CCII.

Balduînus, Flādriæ comes, ex vulnere diem clausit extremum. Gagui. li. 6. Polyd. lib. 11.

Balduînus II. admodum puer patri suffectus, cui nondum per ætatem idoneo Ioannem Brennum, Italia euocatum, Hierosolymitanum regem nomine solùm, coadiutorem dedêre. Blond. libro 7. decad. 2. Egnat. Volater. lib. 23. Æmil. libro 7.

Balduînus, Tarsis dominus. Blond. Æmil.

Baldus, vrbs Phœniciæ. Steph.

Baleáres, vulgò *Malorque & Minorque*, duæ insulæ ante Hispaniam, 30000. passuum interuallo à se inuicem distantes: quarum maior, quæ Orientem spectat, 10000. passuum longitudinem habet, circuitum autem passuum 480000. cuius præcipua oppida olim fuerunt Palma & Polentia. Alterius in 60000. tantùm passuum longitudo extenditur, circuitus autem in passuum 50000. Dictæ Baleares (vt quidam volunt) à Baleo quodam Herculis comite ibi relicto. Aut certè ἀπὸ τοῦ βάλλειν hoc est, à iaculando, propterea quòd fundæ & iaculationis Baleares peritissimi habiti sunt. Tradit enim Lycophron, & post eum Florus lib. 3. cap. 8. eam hisce in insulis obseruatam fuisse consuetudinem, vt esurientibus filiis, à matribus ientaculum in sublimi trabe proponeretur, quod illi contingere non poterant, nisi prius funda deiecissent. A Græcis dictæ sunt à γυμνησίαν, eo quòd nudi aliquādiu vitam egisse dicantur, nec vestibus vtentes, nec calceis. In hisce insulis tantus olim cuniculorum prouen-

prouentus fuit, teste Plinio lib. 8. cap. 55. vt in eos præsidium militare ab Augusto petere sint coacti. Hodie ab Hispanis, quorum imperio parent, Maiorica & minorica appellantur. Baleáres, etiam dicuntur incolæ harum insularum: inde fit possessiuum Balearis, & Baleare. Virg. lib. 1. Georg.

Stupea torquentem Balearis verbera fundæ.

Balech, vrbs à Salomone ædificata. Ioseph.

Balésium, maritimum Italiæ oppidum, non procul à Brundusio. Plin. lib. 3. cap. 11.

[Baletus, Hipponis filius, Corinthi ciuitatis primus auctor, & fundator. Vell. lib. 1.]

Báleus, qui iuxta Eusebium Xerxes, siue Balaneus, VIII. Babyloniorum rex, regnauit annis XXX.

Baliárdus, philosophus Peripateticus, Parisiis floruit, ab orthodoxis tamen in quibusdam aberrans, à quibus nec per synodum iussu regis Ludouici huius gratia coactam, auelli potuit: quin in hoc loco deserto cum sociis nõnullis omne æuum abstinendo exegit. Volaterranus lib. 22. Plat. Æmil.

Balgius, Germaniæ fluuius est è montibus Sarmatum scaturiens.

Balias, siue Balius (nam & in Græcis quibusdam codicibus βαλίας legitur, in aliis βάλιος) vnus ex equis Achillis, à balio colore ita dictus. Cõmemorat autem Homerus lib. 16. Iliad. tres Achillis equos, quorum duos Baliam & Xanthum immortales fingit, ex Zephiro vento & Podarge Harpyia prognatos: tertium autem mortalem, nomine Pedasum.

L. Baliênus, auunculus Catilinæ, Lucretium Asellam, consulatum, contra voluntatem Syllæ, ad perturbandum ciuitatis statũ petentem occidit, iussu Syllæ tunc Dictatoris: accusatus postea, ac damnatus. Pædian.

Balmienses, in Latio populi, qui aliàs Tribulani dicuntur. Plin. lib. 3. cap. 5.

Balis, vrbs Libyæ, iuxta Cyrenem, dicta, quòd Balis deus in ea coleretur. Steph.

Balla, vrbs Macedoniæ. Steph.

Ballio, lenonis nomẽ apud Plautum, à quo lenones in historiis Balliones dicuntur.

Balista, mons est Galliæ Cisalpinæ situs apud Ligures.

Balœum, vrbs Macedoniæ, Steph.

Baloth, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iosu. 15.

Balsa, Lusitaniæ ciuitas Ptolemæo, alio nomine Tauilla. Item numeratur inter Cyrenaicæ regionis oppida.

Baal-salisa, nomen loci. 4. Reg. 4.

Baltasar, filius Nabuchodonosor. Dan. 5. 7. 8. Secundum Iosephum, filius fuit Euilmerodach.

Baltássar, nomen prophetæ, qui & Daniel dicebatur, Dan. 1. 5.

Baltássar, VIII. Babyloniæ rex regnauit an. V.

[Balthasar, rex Babylonis, sub quo hæc ciuitas à *Persis capta fuit: tot ac tantis delitiis affluebat, vt inter impudicas mulieres & obscœnas, tanquam in cœno porcus, volutaret, & comessaretur. Herod. lib. 1.*]

Báltia, insula in mari Germanico.

Balyra, fluuius in Peloponneso, ita dictus à Lyra quam Thamyris Philemonis filius & Nymphæ Argiopes abiecit in Parnasum montem: ex cuius ictu fluuius ortus est. Rhod. lib. decimo octauo cap. 7.

Bamáal, filius Iosaphat filij Heber filij Bariæ, 1. Paral. 7.

Bamba, Hispaniç rex regnauit annis IX. mense 1.

Bambalio, cognomen est apud Cic. 3. Phil. *ignobilis* cuiusdam hominis ab hæsitantia linguæ & stupore cordis. Vide Cæl. Rhod. libro 13. cap. 2.

Bambôrum, flumen Mauritaniæ, crocodilis refertum. Plin. lib. 5. cap. 1.

Bambyca, Mesopotamiæ vrbs, quam Edesam & Sacram vocant. In ea Artagaram Syriam deam colunt. Strab. lib. 16.

Bambyca, ciuitas cum Romanis legionibus, à Sapore Persarum rege capta, cęde facta. Amm. lib. 20.

Bambyce, vrbs Syriæ Cœles, alio nomine Hieropolis dicta. Plin. lib. 5. cap. 1.

Bamoth, nomen vallis. Num. 21.

Bamoth-báal, nomen ciuitatis in tribu Dan. Iosue 13.

Bana, Syriæ fluuius, aliàs Albana dictus.

Baana, filius Mosa filij Zamri. 1. Par. 8. 9.

Banaia, nomen viri, 2. Reg. 23. Nomen principis cuiusdam, 1 Paral. 4. 15. 2. Paral. 31. Pater item Phlethiæ, Ezech. 11. filius Ioiadæ, 2. Reg. 8.

Banása, Romanorum colonia in Africa, Valentia cognominata. Plin. lib. 5. cap. 1.

Banaurídes, insulæ Tusciæ, à Banauro filio Aiacis. Steph.

Banausi, seruorum genus manuum opera vtentium. Cæl. Rhod. lib. 25. cap. 18.

[Bancani, sunt Guserathæ regionis negotiatores, qui tanta superstitione laborant, vt neque carnibus, neque piscibus, nec vllis omninò rebus animatis vtantur, nec vllum prorsus occidunt animal; quòd istæc suorum maiorum legibus prohibita sint: quique noctu candelas accendere non audent, ne papiliones, ad eas aduolantes, flamma comburantur: pediculisque grauiter admodum diuexantur ac pulicibus, quòd eos occidere non audeant: quòd si grauius exagitentur, quàm tolerare ac sufferre queant, nescio quos Eremitas adeunt, qui ab huiusmodi animalculis eos liberent: illaque sua ipsorum carne suscipiunt alenda, ob austerum, quod sectantur, vitæ genus, religionis seu potiùs superstitionis ergô. Bellef. tom. 2. folio 1565. Cosm.]

Banda, fluuius in Syria.

[Bandiatus flumen Lemouicorũ, quod ad Martonem in terram demergitur, & omninò dispa ret & perditur: ac deinde sex vel octo abhinc milliaribus iterũ apparet, nomine tantùm mutato: quemadmodum Alpheus, qui à Tegeatibus Lacedæmoniorũ fines disterminans, subter mare Mediterraneum in Siciliam permeat, quò vbi peruenit, super terram erumpit, & in Eurotam amnem confluit. Pauf.lib.5.Eliad.& Bellef.tom.2.]

Bane, nomen ciuitatis in tribu Dan.Iof.19. Quãuis putem legendum Bani-barac, vt vnius ciuitatis nomen sit, non duarum, quum Hebræis iungantur.

Bánea, siue Baneas, nomen viri, 1.Esd.10.

Bani, nomen viri, 1.Esd.10.2.Esd.9.

Banní, nomen viri, 2. Reg. 23. filius Somer filij Moholi, 1.Paral.6.

Baninu, nomen viri. 2.Esd.10.

Banisæ, vel Basanisæ, populi Thraciæ.Steph.

Banna apud Italiotas res dicitur aut maximus ma gistratus, apud Bœotios mulier. Rhod.libr.15. cap.17.

Banna, fluuius Hyberniæ in Borealem Oceanum decurrens.

Bántia, vrbs Italiæ.Steph.

Bantij, populi Thraciæ.Steph.

Banúrri, Getuli, incolæ Tingitanæ prouinciæ. Plin.lib.5.cap.2.

Baptæ, Athenis erant sacerdotes Cotyttûs, impudicitiæ deę, cui nocturna sacra peragebant, saltationibus, & omni voluptatum generi indulgentes. Dicti autem sunt Baptæ, ἀπὸ τοῦ βάπτειν, quòd qui sacris illis initiabãtur, aqua calida tingerentur. Iuuenal.Sat.2.

Cecropiam soliti Baptæ lassare Cotytto.

In hos Eupolis comœdiam conscripsit, quam ab illorum nomine Baptas appellauit, in qua mollitiem eorum & libidinẽ depinxit. Quam ob causam ab illis in mare præcipitatus est & submersus. Vide plura de his apud Suidam, & Politianum Miscellaneorum cap.10.

Baptista, prima Baleatij Pisamiensis principis filia, & Guidonis Vrbinatium Comitis vxor fuit. hæc cum doctissimis viris plerũque magna sui laude disputauit: libros quoque de humana fra gilitate scripsit ac de vera religione.

Baptus apud Daresios est fluuius.

Bara, nomen alterius vxoris Saharáim.1. Paral.8.

Bara, rex Sodomæ.Gen.14.

Baráa, nomen viri.1.Paral.8.

Barabánes, vel Vararanes, Persarum rex, regnauit ann. xx. Christianos persequutus est. Hinc inter Romanos & Persas bellum obortum. Tripart.Hist.lib.11.cap.13.

Barábas, nomen insignis cuiusdam latronis. Matth.27.

Barábbas, Syra dictio, qua significatur filius patris: ex bar, quod est filius, & abba, pater, Sedul.

Tunc coluere Bahal, tunc elegere Barabbam.

Barac, nomen ciuitatis in tribu Dan.Iof.19. Vide BANE. filius Abinoem, Iudic.4.

Baráce, insula Gedrosiæ. Steph.

Barach, nomen viri proprium, quod significat fulmen.

Baracha, nomen viri.1.Paral.12.

Barachel, nomen viri.Iob.32.

Barachias, pater Zachariæ prophetæ.Zacha.1. Filius Mosollamoth, 2.Paral.28. Filius Zorobabel filij Phadaiæ, 1.Paral.3.

Barâcum, Cyrenes oppidum. Plin.lib.5.cap.5.

Baracûra, Indiæ emporium extra Gangem. Ptolem.hodie Bangella, ciuitas fœcundissima, & regnum latissimum.

Barad, nomen loci in deserto Sur. Gen.16.

Baragâsa, Æthiopiæ oppidum, de quo Plin.lib.6. cap.29.sic scribit, Aliqui vnum Æthiopiæ oppidum vltra ponunt in littore Baragasa.

Baráia, filius Semei.1.Paral.8.

Barac, dux exercitus Israel, Iabin Cananæorum regem vicit, qui Israelem xx. annos oppresserat. Iudic.4. Ioseph.lib.5.cap.6.

Baramalácum, Nabatheorum in Africa oppidũ. Plin.lib.6.cap.28.

Barása, nomen ciuitatis Galaad.1.Machab.5.

Barâthra, locus prope Casium. Steph.

Bárathrum, Diomedi, locus est Athenis in quem damnati præcipitabantur. Alij nomen esse loci aiunt in Ægypto profundissimi. Est & generale nomen apud Græcos pro quouis loco cauo & profundo. Hoc etiam nomine appellantur terræ cauitates, quæ fluuios hauriunt aliis in locis rursum emersuros.

[Baraxana, nomen arboris proprium in Orixa regione, cuius radix, si leuiter degustetur, necat subitò, & perimit: fructus autem nomine Nirabixi, aduersus omnia venena prõptissimum est remedium. Bellef.tom.2.Cosm.]

Barbalíssus, castellum in Oriẽte, muris cinctum, Stephano.

Bárbara, virgo Nicomediensis, Dioscori nobilis viri filia, à quo in turrim est coniecta, quòd se Christianam profiteretur, ac post omnibus probris nudatum, conuerberatúmque corpus, ab eodem ad præsidem ducta iugulatáque in eadem vrbe sub Maximiliano: demùm Venetiis (quò translata est) condita. Volaterranus libro 4.

Barbara, Sigismundi imperatoris vxor fuit, quæ stultas vocabat virgines pro Christi nomine passas, quòd voluptatum gaudia non gustassent. Dicebat animas cum corporibus interire, nec futuram aliam vitam post hanc quam viuimus.

Barbária, insula Gangetis Indiæ fluuij, vt ait Ptolemæus: est & regio iuxta Arabicum sinum, vnde & mare Barbaricum. Steph.

Barbárium, Hispaniæ promontorium ad Tagum

gum fluuium. Strabo lib.3. Alij scribunt Barbaricum.

Bárbarus, non gentis, sed vocis nomen est. Stephan. item nomen fluuij Indici Oceani.

Barbastenes, mons est Laconum, non amplius x. M. passuum à Lacedæmone distans.

Barbâtus, consul, collega Reguli, anno ab vrbe condita 909.

Barbatula, oppidum Hispaniæ Bæticæ, & fluuius hoc præterfluens. Plin. lib. 3. cap. 1.

Barcánij, populi Hyrcanis vicini. Steph.

Barce, aridæ Libyæ metropolis, sic dicta à regina eorum Barce, à qua Barcei populi. Cæterùm, hæc vrbs in solitudine sita est, eósque populos corrupto sermone Aphri Baracianos vocant. Hi sunt qui locorum qualitatibus diuersis nominibus appellantur, & à Mauritania per Aphricam & Ægyptum, Palestinámq; & Phœniciam, & Cœlosyriam & Osroenem, Mesopotamiam atque Persidem tendunt ad Indiam.

Barce, ciuitas Pentapoleos, hodie Ptolemais. Claudianus,

Dissidet occiduis, quod dissuadet arida Barce. Vide Stephanum & Strabonem.

Barce, nutrix Sichæi, dicente Virgilio libro Æneid. 4.

Tum breuiter Barcem nutricem affata Sichęi.

Barce, regina Libyæ, à qua ciuitas quædam dicta, Tortellius grammaticus.

Barcæi, populi Carthagini propinqui. Seruius.

Barcênis, Germaniæ sylua trans Rhenum, Sueuos à Cheruscis diuidens: nunc Sylua nigra, haud procul à Badensi agro. Volaterranus.

Bácca, cognomen Amilcaris patris Annibalis, primam secundum filium gloriam inter duces Pœnos obtinuit. Primus in Italia Romanorum impetum, qui multas inflixerant reipublicæ clades, diutius quàm par erat, sustinuit. Liuius.

Barchochabas, Iudaicæ factionis princeps, Christianos nisi negarent Christum, ad supplicia traxit. Euseb. lib. 4. cap. 8.

Barchûsa, parua ciuitas Phœniciæ. Steph.

Barcino, colonia Fauentia, ciuitas est Hispaniæ Tarraconensis celebratissima. Plin. lib. 3. cap. 3. in descriptione Hispaniæ citerioris.

Barcinona, Hispaniæ ciuitas, quæ à Carolo defecerat, iam olim à Francis recepta.

Barctus, fluuius est circa fines Scythiæ, à quo & reges & populi duxerunt nomen.

Barderáte, vrbs Galliæ Comatæ ad Apenninum. Plin. lib. 3. cap. 5.

Bardesanes, historicus Babylonius, in duo dogmata apud Indos gymnosophistas diuidit, quorum alterum appellat Bragmanas, alterum Samaneos: tantæ continentiæ, vt vel pomis arborum iuxta Gangem fluuium, vel publico oryzæ & farinæ alantur cibo: & cùm rex ad eos peruenit, adorare illos solitus est. Hic doctrina cælestium, omnium Chaldæorum excellentissimus fuit. Eusebius lib. 6. Præparat. Euang. Aduersus Marcionem patria lingua scripsit: sed & Græcè ad Antonium, sub quo fuit, librum de Fato, aliáque complura. Euseb. lib. 4.

Bardi, vates in Gallia, aut magi, aut philosophi, fortium virorum res gestas decantare solebāt. Lucan. lib. 1.

Vos quoque qui fortes animas, bellóque peremptas
Laudibus in longum vates demittitis æuum,
Plurima securi fudistis carmina Bardi.

Bardines, fluuius iuxta Damascum. Steph.

Bardillus, Illyricorum rex, à Philippo victus, anno à diluuio 1947.

Bardocucullus, vestis Gallica, quæ cuique tēpori erat idonea, cum qua milites imbrium tēpore iacebant in castris & agris rusticis.

Bârduli, Cantabrorum in Hispania populi, qui & Turduli & Tapari. Plin. lib. 4. cap. 22.

Bardus, apud Celtas regnauit, qui inuentione carminum & musicæ apud illos inclytus fuit. Berosus.

Bardus iunior, Celtarum rex anno à diluuio 514.

[Bardus, Constantinopolitanus princeps, imperatoris Michaëlis auunculus, vir literarum miraculo spectabilis, sed sectarius & factiosus, qui cùm à fide catholica desciuisset, in Sanctorum imagines bellum gessit: ac denique ob facinora à principibus est occisus & peremptus, & sic pro meritis miserè vitam finiuit. Vincent. hist. cap. 39.]

Barêa, oppidum Hispaniæ citerioris, Bæticæ tamen adscriptum. Plin. lib. 3. cap. 3.

Bared, filius Suthalæ filij Ephraim. 1. Paral. 7.

Barêne, vrbs Mediæ, vicina Ecbatanis. Steph.

Baretium, regio ad mare Adriaticum. Steph.

Bárgasa, vrbs Cariæ, à Bargaso filio Barges & Herculis, quem Lamus Omphales & Herculis filius persecutus est. Steph. Vide CYARDA.

Bargêni, populi Africæ ex Troglodytis. Plin. li. 6. cap. 29.

Bargus, Thraciæ fluuius in Hebrum cadens. Plin. lib. 4. cap. 11.

Bargúsij, populi occidentales, iuxta Iberum fluuium. Stephanus.

Bárgyla, Asiæ minoris vrbs, & in Caria. Plin. lib. 5. cap. 20. quæ

Bárgylia, siue Bárgylos, ab aliis vocatur, à Bellerophontis comite Bargylo, quem Pegasus occidit: vnde Bargylici, & Bargylitici campi, vel Bargyletæ incolæ, & sinus Bargylicus. Stephan.

Bárgylos, mons in Asia. Plin. in descriptione Syriæ, cap. 20. lib. 5.

Bária, filius Semeiæ filij Sechéniæ, 1. Paral. 3.

Bária, filius Aser filij Iacob, 1. Paral. 7. 8. 23. qui

Beria Genes.46.dicitur.
Báriesu, cognomen pseudoprophetæ. Act.13.
Baris, ciuitas Phrygiæ. Ptolemæus ait esse oppidum in Pisidica Pamphiliæ præfectura : significátque id nomen apud Græcos habitationum frequentiam, vsurpántque id sacræ interdum literæ pro ædibus eburneis. Nam & poetæ elephantos, Baros vocāt. Præterea quidam Indiæ fluuius Baris dicitur.
Baris etiam lingua Ægyptia significat cymbam quæ vectat cadauera Ægyptia ad sepulchra. Propertius, Baridos & contis rostra Biburna sequi. alio nomine dicitur Epibatra.
Baris, locus Pisidiæ, in Pamphilia, authore Plinio, lib.5.cap.31.
Baris, Steph. est ciuitas : significat etiam domum.
Barnabas, nomen viri, Act.4.
Barnichius, fluuius Peloponnesi, in Alpheum ingrediens, antè Enipeus dictus, Homerus in Odyss. Strabo lib.8.
Barnus, Barnutius, oppidum Macedoniæ, prope Heracleam. Strabo lib.7.
Barra, oppidum Orobiorum in Italia Transpadana, regione vndecima. Plin.lib.3.cap.17.
Bárrium, Apuliæ oppidum, quod Plinius dicit antea Iapygem vocatum à Bædali filio Iapyge.
Bársabas, nomen viri. Act.1.
Barthabaces, Cybeles sacerdos, de qua Plut. in Mario: Per ea tempora adueniens Barthabaces magnæ matris sacerdos, nunciauit deam in tēplo Adelocutam victoriam prædixisse.
Barthgádoth, filius tristitiæ, vt timor Martis.
Barthimæus, beatus Hieronymus dicit corruptè legi, scribi autem debere Barsemæus: quod Syriacè interpretatur filius cæcus, vel filius cæcitatis. Nomen cæci cuiusdā à natiuitate, quem IESVS sanauit. Marc.10.
Bartholomæus, nomen Apostoli. Mat.10.Luc.6.
[Bartholus de Saxoferrato, natus est anno 1309. puer præceptorem habuit Perrum de Asisio, virum doctum, & eximiè pium, à quo in literis, & grammaticis eruditus fuit. Ad iuris ciuilis disciplinam se contulit, anno ætatis 14. in ciuitate Perusina, quam tanta diligentia & industria didicit, sub præceptoribus Cymo Pistoriensi, Iacobo Butrigario, & Reynerio Foroliuiensi, vt postea 20. anno ætatis Bononiæ de iure publicè responderit : & anno sequenti solennia Doctoratus insignia receperit. Perusij vxore ducta, & vitæ portu constituto, ætatem ius profitendo trāsegit. Huic etenim nec ingenium, nec memoria defuit, qui Hebraicas literas, & Mathemata didicit, & plurium disciplinarum, quàm iuris ciuilis peritiam habuit. Scripsit doctissima in totum propè ius ciuile commentaria. Mortuus est autem Perusij anno ætatis suæ 46 anno domini 1355. Hæc Ioan. Fichard.in Iurec. Vitis.]
Báruc, filius Neliæ. Ierem.32.

Barum, oppidum Italiæ à Saracenis obsessum.
Barulū, oppidū Apuliç est, quod aliquādo à Gallis obsessum tāta fame laborauit, vt milites detractas scutis pelles aqua emollitas absumerēt herbísque (quascunque reperirēt) vescerentur.
Barútum, oppidum à Soldano incensum, & solo æquatum, anno 1290.
Barûtus, vel Barutum. Vide BERYTOS.
Barygáza, insigne emporium Gedrosiç. Steph.
Baryne, Romana fuit meretrix, de qua Horat.
Vlla si iuris tibi peierati pœna Baryne nocuisset vnquam, Dente si nigro vel vno turpior vngui crederem.
Barzaïth, filius Melchiel filij Barec filij Aser filij Iacob.1.Paral.7.
Bárzanes, Assyriorum rex, in Armenia à Nino superatus.
Basa, III. Iudæorum rex regnauit annis XXIIII. impius omnem familiam Hieroboam & Nadab interfecit. 3. Reg. 15. Ioseph. lib. 8.cap.8.
Basabocates, populi Aquitaniæ, Plinio cap.19.li.4. Pictonibus iuncti.
Basaia, filius Melchiæ filij Athanai.1. Paral.6.
Basan, regio Og regis, quæ pascuis ac nemoribus abundans, cecidit in sortem dimidiæ tribus Manasse, Esa.2. Num. 21. quæ & Hauothiair, Deut.3.dicitur, & Terra Raphaim.
Basanisæ, aliàs Banisæ, populi Thraciæ. Steph.
Basanus, Sicambrorum rex, frater Heleni, regnauit annis XXXVI.
Bascath, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iosue 15. appellatur & Besecath.
Bascana nomen loci, 1.Mach.13.
[Baschi, sunt diuini, magi, & astrologi in Tartaria, qui longęuam pollicentur vitam iis, qui arbores secus vias serunt, atque plantant. Bellef. tom.2.Cosm.]
Básemath, altera vxor Esau, Gen.26. Filia item Salomonis. 3. Reg.4.
Basēra, vrbs Phœniciæ. Steph.
Basilea, Rauracorum Augusta, Germaniæ nobilis vrbs, ad Rhenum sita, non procul ab Argentorato.
Basilei Sarmatæ, cognomento Iapiges & Vrgi, è quibus pars maxima Nomadibus, id est, pastoribus constat : pauci agrorum colendorum studio tenentur. Vtranque Istri ripam incolunt. Strabo lib.7.
Basileus, fluuius insulæ Cypri, prorumpens in mare Syriacum.
Basilia, insula Ponti (vel in Oceano septentrionali) Xenophonte Lampsaceno, à littore Scytharum tridui nauigatione, insulam esse immensæ magnitudinis Baltiam, quam Pytheas Basilium nominat. Plin.cap.13.lib.4.
Basilicus sinus maris Ioniæ adiacentis est. Plin. lib.5.cap.29.
Basilidæ, Pompo.lib.2.populi Scythię Europæç, ab Hercule & Echidna originem sumpserunt.

Basilides, hæreticus Alexādrinus, trecentos sexaginta quinque cælos esse credidit, quo dierum numero annus includitur: huius sectatores dicti sunt Basilidiani.

[Basilides, carnifex Potamienę virginis, & martyris, quo pacto martyrium ob Christi fidem passus ipsius Potamienæ precibus, pro eo apud Dominum fusis, vide in verbo, POTAMIENA.]

Básilis, ciuitas Arcadiæ. Steph. & Pausan.

Basiliscus à sorore Augusta, quia imperator aberat, in regali solio positus. M. filium Cæsarem fecit. Rediēs è Syria Zeno, ius suum repetens, Basiliscum cum filio relegauit, qui Lemni fame consumpti sunt. Pompon. Procop. lib. 3. de bel. Vandal.

Basiliscus, serpens, candida in capite macula, velut diademate quodam, accuti simum habens caput, os rubeum, oculos & colorem ad nigredinem vergentes: sibilo omnes fugat serpentes, frutices afflatu necat, exurit herbas, rumpit saxa, homines à solo aspectu interimit, mustellarum virus exitio esse perhibetur. Mantuanus.

Natus in ardenti Libyæ Basiliscus arena
Vulnerat aspectu, luminibúsque necat.

Basilius Cæsariensis, Gregorij Nazianzeni, & Ioannis Chrysostomi temporibus floruit. Is Cæsareæ Cappadocum præsul factus, missus est à Valente, qui Arianis fauebat, in exilium. Cui ille: Antequam, inquit, in exilium proficiscar, tu ab incœpto desistes. Itaque vna nocte, vxore Valentis maximis correpta doloribus, & filia insuper paruula extincta, Valens mitit ad Basilium, vt precibus ad Deum fusis, ipse saltem seruaretur. Ex historia Ruffini.

Basilius Ancyranus præsul, arte medicus, scripsit contra Marcellum de virginitate librū, & nonnulla alia. Hic etiam imperante Constantino, in parte Macedoniæ cum Eustathio & Sebastiano princeps fuit. Hieronymus.

Basilius, præses Ciliciæ, sub Anastasio principe floruit, haud absimilis primo & abstinentia & vitæ institutis: scripsit contra Archelaum quēdam presbiterum Coloniensem. Suidas.

Basilius, Asiæ fluuius intra Euphratem & Tigrin fluit. Stra. lib. 16.

Basilius, Amasiæ Ponti episcopus, martyrio coronatus, anno CCCXXI.

Basilius & Constantinus fratres, XV. Constant. imperat. imperauerunt annis LIII. Siriam imperatores populati sunt: Cætam pulsis Saracenis receperunt. Blond. lib. 3. decad. 2.

Basilius Macedo, X. Constantinopoli imperator, imperauit annis XVII.

Basilius, consul, Viuiani collega, an. ab vrbe 1233.

Basilius iunior, cōsul, solus, anno ab vrbe 1233.

Basilius, vnus ex interfectoribus Cęsaris, Appiano. Lucanus,

Basilium videre ducem noua furta per ęquor.

Basilius, pirata etiam fuit.

[Basilopotamus, id est rex fluuiorum, quondam Eurotas vocatus, fluuius Laconicam regionem perluens, inter Gythium & Arteos erumpit. Strab. lib 8.]

Basinni, populi Arabiæ. Steph.

Basistani & Bastuli, populi, à quibus Hispaniæ pars, quam Basistanorum seu Bastulorum appellant. Strabo libro 3.

Basorópeda, regio Medorum, Armeniæ contributa. Strabo lib. 11.

Bassaréus, Bacchi cognomen, à specie vestium, quibus ministræ eius vtebantur in sacris: quæ & Bassarides nuncupatæ erant. Bocatius. Alij vero Bassareum, à βάζειν vocant, quod clamare significat. Horatius,

Non ego te candide Bassareu
Inuitum quatiam, &c. Ea autem vestis vsque ad pedes fluebat. Stat.

Si decet aurata Bacchū vestigia Palla vertere:
Et à Bassareo, Lydiæ loco, cognominata est, vbi conficiebatur.

Bassaris, Bassarei, hoc est Bacchi sacrificula. Pers. sat. 1 Et sectum vitulo caput ablatura superbo Bassaris.

Bassaris, vestis genus demissa vsque ad talos, qua in Bacchi sacrificiis vtebantur sacerdotes.

Bássaris, vacca mulsaria. Persius,

Et raptum vitulo caput ab latura superbo Bassatis.

Basśianus Syracusanus, Romam studiorum causa missus, vbi Christianus factus, Rauennam insectante patre fugit. Inde Laudensis præsul electus, ibidem nonagenarius decessit. 14. Calend. Februar. emicuit Ambrosij temporibus, quem ægrotantem adijt, mortíque interfuit. Volater.

Basśiânus Antonius, II. imperator, anno ab vrbe 957.

Basśiânus Antonius, IIII imperator, anno ab vrbe 960.

Bassus, poëta Epicus, Quintiliano, vehementi ingenio, quem senectute immaturū fata præuenere, quemadmodum & Valerio Flacco cōtigit.

Bassus, cui nomen Aufidio fuit, historicus, Quintiliani temporibus bellum Germanicum scripsit.

Cęsius Bassus, lyricus, in prædiis suis ardente Veseuo, & latè vagantibus ignibus, cum villa sua flagrauit, quem Quintil. se vidisse ait.

Bassus & Sextius Niger, Romani, de medicina Græcè scripserunt. Volat.

Bassus, martyr, sub Decio clauis ferreis confixus.

Bassus, consul, Gentiani collega, an. ab vrbe 963.

Bassus, consul, collega Æmiliani, an. ab vrbe 1011.

Bassus, consul, collega Quintil. an. ab vrbe 1041.

Baſſus, conſul, collega Ablabii, anno ab vrbe 1083.

Baſſus, conſul, collega Philippi, anno ab vrbe 1161.

Baſſus, conſul, collega Antiochi, anno ab vrbe 1184.

Baſtanabus, portus Arabiæ. Steph.

Baſtali dicuntur quidam equites. Cæl. Rhod. li. 21. cap. 31.

Baſtarnæ, Baſternæ, populi Europę in Sarmatia, intra terrã ſunt Tyrrhegetis proximi, ferè ex Germanis originem ducentes, plures in vicos nationéſque diuiſi. Nam Armoni quidam dicuntur atque Sydones: qui verò Peucen Iſtri inſulam habitãt, Peucini. Rhoxani verò magis ad Aquilonem ſpectant, inter Tanain & Baryſthenem campeſtria paſcuntur. Strab. 7. Stephanus.

Baſtetani, populi ſunt in Ægypto, quibus permutatio in more eſt numerorum loco, Ægyptiorúmque ritu ægrotos producunt, vt à prętereuntibus quos eiuſmodi quidpiam infeſtarit, aliquid ſalutaris afferatur.

Baſtinæ, gentis nomen, quæ ſpe prædę, Hiſtrum tranſire volens (frigore enim glaciata erat) ſubmerſa eſt: pauci euaſerunt. Eutrop. lib. 4.

Baſtuli, Bæticę Hiſpaniæ populi prope Turdulos, quorum oppida ſunt, Sexi, Abdera, Ilurgis, Obulcho, quod & ab Hiſpanis Vbida. Item mons Calpe circuitu quidem non magnus, cęterùm adeò erectus, vt procul aſpiciẽtibus columnæ effigiem referat. Strab. libro 3. Ptolem. lib. 2. cap. 5. Plin. lib. 3. cap. 1. & 3.

Baſulii, populi Libyę.

Bata, Aſiæ vicus, & portus vbi Sinope vrbs, Auſtrum verſus, huic oræ plurimum videtur opponi. Strab. lib. 11. Ptol. lib. 5. cap. 9.

Batala, antiquiſsimum Sidicinorum in Italia oppidum, cum aliis eorum oppidis à Liuio commemoratum.

Batalus, tibicem Libycus, laſciua & vinoléta carmine complexus eſt, fecítque adagio locum, Batali ſimilis. Cælius ait hunc primum omnium calceis fœmininis in ſcena vſum fuiſſe, artémque tibiarum omninò mollitie deprauaſſe, à quo fluxos & parum viros Batalos vocant. tale fuit Demoſtheni cognomen.

Batali pro Batauis, corruptè legitur in Græco Plutarchi codice, in vita Othonis.

Bátana, locus iuxta Euphratem, Stephanus. Vide AGBATANA apud eundem.

Bátane, vel Batanea, vicus Syriæ, Stephan. Vide BETHANIA.

Bataui, Germaniæ populi, Plin. Rhenum accolentes: in eadem prouincia Nemetes, Tribochi, Vangiones. Lucan. lib. 1.

Vãgiones, Batauíque truces, quos ęre recuruo
Stridentes acuere tubę.

Hos Auricomos Silius appellat. Iuuenalis,

Hic petit Euphratem iuuenis, domitórque Bataui.

Corn. Tacit. de ſitu Germaniæ, Omnium harum gentium virtute præcipui Bataui, non multum à ripa inſulam Rheni colunt. Cattorum quondam populus ſeditione domeſtica in eas ſedes tranſgreſſus, in quibus pars Romani imperij fieret, manet honos, & antiquæ ſocietatis inſigne. Nam nec tributis conteruntur, nec publicanus atterit. Exempti oneribus & collationibus, & tantùm in vſum pręliorum ſepoſiti, velut tela atque arma bello reſeruantur. Hæc ille. Fuerunt autem Bataui craſsitiæ & ſtupiditatis notati: quo fit, vt Auris Bataua, prouerbio dicatur de craſſo, ſtupido, & nullius iudicij homine. Vide Eraſmi Adagia. Vulgò *Le pais de Hollande*.

Batauia, Germaniæ prouincia, quæ nunc Bauaria, aut Hollandia dicitur: & Batauium, oppidum, à βαθύς, quod altum ſignificat.

Batauodurum Ptolem. Batauorum oppidum ad Rhenum fluuium, inter Colonienſem & Traiectenſem vrbes Epiſcopales vltra Noueſium in finibus Ducatus Cliuenſis ſitum, cuius meminit Tacitus Annalium lib. 21. Creditur idem eſſe cum eo quod in agro Traiectino hodie vicum appellat.

Bate, pars tribus Aegeidis. Steph.

Batêa, filia Teucri, Scamandri fluuij filij, vxor Dardani. Diodorus libro quinto. Vide Steph. in DARDANO.

Batétra, vrbs Ligurum. Steph.

Bathillus, adoleſcens Samius, ab Anacreonte poeta Teio dilectus. Horatius in Epodis, Ode 14. Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathillo Anacreonta Teium. Hic Pantomimus fuit: vnde Iuuenalis,

-Molli ſaltante Bathillo.

Alium præterea Teodontius enumerat, quẽ Phorci & marini monſtri, filium fuiſſe dicit. Item Bathillus poeta tragicus inſignis, in comœdiis non æquè fœlix.

Báthuel, filius Nachor ex Melcha, Gen. 22. Nomen ciuitatis tribus Simeon, 1. Paral. 4.

Bathycles, vir quidam diues, ſed ſordidus ſibíque viuens: vnde natum prouerb. Bathyclis calix, in eos qui diuites cùm ſint, ſibi tamen viuunt.

Batiæ ciuitas eſt mediterranea Epiri. Strabo lib. ſeptimo.

Bátia, Ili tumulus in Troade. Strab. lib. 13. Batida etiã dictus à Batea quadam, vel ἀπὸ τῆς βατιεῖς, id eſt pabulo equorum, vel à Batis, id eſt, rubis. Steph.

Batína, vel Bantina, oppidulum Apuliæ. Horatius 3. Carminum, Ode 4.

-ſaltúſque Batinos & aruum
Pingue tenent humilis Ferenti.

Bate, ciuitas Orrhœnæ. Steph.

Bato, Sinopensis, de rebus Persicis scripsit. Strab.
Baton, Amphiarai auriga. Polyb.
Batrachus, sculptor. Plin. lib. 36. cap. 5. Nec Sauron atque Batrachum obliterari conuenit, qui fecere templa Octauiæ porticibus inclusa, natione & ipsi Lacones.
[Battata, plantæ cuiusdam proprium nomen in insul. Hispanica, ex qua indigenæ panem conficiunt, quo opiparè & lautè vescuntur. Bellef. tom. 2. Cosm.]
Battiades, Callimachus, à Batto patre. Ouidius in Ibin,
Nunc quo Battiades inimicum deuouet Ibin,
Hoc ego deuoueo téque tuósque modo.
Battis, puella, quam Philetas poëta elegiographus suis carminibus celebrauit. Ouid. lib. primo. Trist. Nec tantum Coo Battis armata suo.
Batton, comicus, cuius fabulas refert Suidas.
Battus, Cyrenes in Africa conditor, quem Callimachus ait progenitorem suum fuisse. Strabo lib. 17. Significat autem regem lingua Libyca. hic linguæ vsque adeò impeditæ fuit, vt verbũ βατταρίζειν ab eo originem traxerit.
Battus, pastoris cuiusdam Pylij nomen, quem Mercurius in Indicem commutauit. Nã cùm Apollo Admeti regis armenta pasceret, Mercurius boues quasdam, quæ longiùs processerant, furto abactas in sylua occultauit, Battóque cuidam equarum custodi, à quo vno visus fuerat, mandauit, ne cuipiam illud furtum indicaret: quod vt libentius faceret, vaccam pulcherrimam ei dono dedit. Mercurius verò abiens, vt hominis experiretur fidem, sumpta alia figura, paulò post ad eum redit, rogans an vaccas quasdam illac transeuntes vidisset, pollicénsque, si indicaret, vaccam se illi cum tauro daturum. Battus itaque spe muneris corruptus, sub quo monte pascerentur, indicauit: ob quam perfidiam Mercurius eum in lapidem, qui Index dicitur, commutauit. Ouidius. 2. Metamor.
Senserat hoc furtum nemo, nisi notus in illo
Rure senex, Battum vicinia tota vocabat.
Battus, rex Melitæ insulæ. Vide ANNA.
Batuatores, gladiatores olim dicebantur & eorum exercitationes Batualia. vide in BATVATO.
[Ba]tuatus, vel Batiatus, cognomen Lentuli qui Capuę gladiatores alebat: vnde Sparthaci belli origo: nam teste Cicerone. 3. de Oratore, gladiatorum exercitationes Batualia, & gladiatores ipsi Batuatores olim dicebantur. Rhod. li. 11. cap. 11.
Bátulum, castellum Campaniæ, cuius incolæ Turno in auxilium venerunt aduersus Æneã. Virg. lib. 7. Æneid.
Quique Rufas, Batulúmque tenent, &c.
Bauai, nomen viri. 2. Esd. 3.
[Bauba cùm Cererẽ hospitio suscepisset, ei nescio quam obtulit potionem, quã ipsa tota colliquata lacrymis ob filiorum mortẽ bibere nolens, respuit. Bauba istud molestè ferens, & nõ tantæ authoritatis deam esse putans, pudendũ reuelauit, & ei nudum ostendit: quo spectaculo dea delectata, in gremium accepit poculum. Clem. Alex. Orat. ad gent.]
Baucis, anus paupercula, Philemonis senis coniux, quos Iupiter in arbores commutauit. Ferunt enim, cùm Iupiter & Mercurius Phrygiã peragrarent, solos hosce inuentos esse, qui deos hospitio dignarentur. Quare cùm Iupiter eam regionem ob inhospitalitatem terræ hiatu perdere decreuisset, Philemonem & Baucidem monuit, si salui esse vellent, sese vt sequerentur: qui sine mora deorum vestigia sunt subsecuti. Cúmque iam ad vicini montis culmen peruenissent, forte respicientes subiectam oculis regionem, palude haustam vident, sola sua casa excepta, quæ ipsis aspicientibus in templum est transformata. Iussi deinde pro hospitij munere petere quod vellent, nihil aliud se optare responderunt, quàm vt noui templi sacerdotio præficerentur, nec alter alterum ad sepulturam efferret sed eodem temporis momento extremum vitæ finem clauderent. Quod cùm illis Iupiter annuisset, ad sua eos remisit: vbi quod reliquũm erat vitæ, in deorum ministerio peregerunt: cúmque iam extremam senectutis metam attigissent, in arbores duas sunt conuersi, vt latius exequitur Ouid. lib. 8. Metam.
Sed pia Baucis anus, parilíque ætate Philemõ,
Illa sunt annis iuncti iuuenilibus illa
Consenuêre casa, &c.
Baudolinus, vates quidam vitæ sanctitate conspicuus: spiritu prophetico claruit regnante apud Longobardos Luithprando.
Báuius & Mæuius, poëtæ duo ineptissimi & maleuoli, Augusti & Virgilij ætate nulla alia re noti, quàm quòd clarissimis ætatis suæ poetis oblatrare non dubitarint: qua de causa optimi cuiusque odium incurrerunt. Virgil. 3. Egloga,
Qui Bauium nõ odit, amet tua carmina Mæui.
Baule (vel Bauli) villa inter promontorium Misenum, Baiarúmque lacũ, flexo mari alluitur dicta quasi Boauli. Seruius inde factam memorat, quòd olim Hercules iuxta Baias fecit caulam bobus, quas Geryoni eripuerat, & eam sepsit: qui locus primò Baulia dictus, mox dici cæpit Bauli.
Bauli, oppidum Campaniæ, non procul à Masico monte. Plin. lib. 6.
Baurámites, vir. 1. Paral. 11. qui 2. Reg. 23. dicitur Beromi.
Bautica, fluuius est Galliæ Cisalpinæ in Padum influens.
Bauto, cousul, collega Arcadij, anno ab vrbe 1138.
Bázato, nomen eunuchi cuiuspiam. Esther. 1.
Bazióthia, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Iosu. 15.

B E

Beatrix, virgo Romana, cuius comes fuit Lucina, ambæ insigni erga sanctorum martyrum, quæ in suis agris tumularunt, corpora pietate præditæ: quam ob rem à Diocletiano ob Faustinum ac Simplicium reconditos extremo supplicio multatæ.

Bebái, nomen viri. 1. Esd. 2.

Bebius, mons est Campaniæ, ignem instar Ætnæ exhalans.

Bébius, delator insignis, cognomento Massa, temporibus Vespasiani principis vixit. Iuuenalis Satyra 1.

-quem Massa timet, quem munere palpat Carus.

Bébius Pamphilus, consul Romanus cum P. Cornelio eo anno quo Numæ Pompilij libri in agro C. Petilij effossi sunt. Valer. Max. libro 1. cap. 1.

Bebriacum, vicus est inter Cremonam & Veronam, apud quem Vitellius Othonem superauit. Iuuenal. Satyr. 2. Bebriaci in campo spolij affectare Palati. Tacitus Annal. lib. 18. Hunc vicum Itali hodie *Labemein* vocant.

Bebriacenses aues à Bebriaco vico dictæ sunt, quòd eius pugnæ tempore, quæ apud Bebriacum inter Othonem & Vitellium commissa est, primùm in Italia apparuerunt. Plin. lib. 20. cap. 49.

Bebrices, Steph. vel Bebrycij, populi à Thracibus oriundi, qui eam partem Asiæ incoluerunt quæ postea Bithynia, & aliquando Mygdonia dicta est, vt est videre apud Strabonem lib. 7. & 12. Hos Arianus originem à Bebryce traxisse vna filiarum Danai scribit, quæ vnà cum Hypermestra præter iussa patris viro pepercit. Quare fugiens parentem, vnà cum viro in hæc loca peruenit, incolásque ritus docuit Ægyptios: pro quibus meritis regionem ab eius nomine Bebryciam ferunt appellatam: quæ olim extendebatur vsque ad Ephesum & Magnesiam Ioniæ oppidum, vt scribit enarrator Apollonij, Charontem adducens authorem, qui dicit Lampsacenorum regionem olim Bebryciam appellatam. Stephanus Bebryces constituit iuxta Pontum in Asia, & iuxta Iberos in Europa. Vide Lucanū lib. 6. & Silium lib. 3.

Bebrycia, Asiæ regio, quæ postea Mygdonia, deinde Bithynia, à Bithyno rege appellata est.

Becbuc, nomen viri. 1. Esd. 2.

Becher, filius Ephraim, Nume. 26.

Becher, eris, gens Scythica, quæ cùm ad Italiam venisset cum Attyla, vinúmque gustasset, omnium bibacissima facta est. Steph.

Béchiri, populi, & Bechirica regio.

Bechis. Vide METILIS.

Bechor, filius Beniamin. Gen. 46.

Béchorath, filius Aphia. 1. Reg. 9.

Beda, Britannus, ob vitæ molestiam Venerabilis dictus, claruit sub Ioanne sexto pontifice, cùm Sarraceni ex Africa soluentes, Hispaniam inuaserunt: Græcè Latinéque eruditus, scripsit in Acta Apostolorum, in Lucam, & Homilias. Fratres habuit Strabonem vel Strabum, & Amyonem vel Haymonem, doctos etiam viros, quorum alter Homilias quasdam non ineruditas, alter in Genesim scripsit. Huius corpus Genuæ conditum est. Volater.

Beduíni, Arabes ac Sarraceni hæretici, nulla ratione, inermésque in bellum ruebant, dicentes mortem vitari non posse, fatóque omnia referentes: hircinis amicti pellibus, solem orientem adorabant. Volater.

Béel-meon, siue Baal-meon, nomen ciuitatis. Ezech. 25. 1. Paral. 5.

Béel-phegor, nomen idoli Moabitarum. Osee. 9. Nume. 25. Deu. 4. nomine Beel siue Baal quod in monte Phegor colebatur: idem creditur cum Saturno, vt annotauit Cęl. Rhod. lib. 13. cap. 23.

Béel-sephon, nomen loci, siue vrbis in Ægypto. Exod. 14. Numer. 33. Iosephus libro secundo cap. 13.

Béel teem, nomen viri. 1. Esd. 4.

Beel-zebub, nomen idoli Accaronitarum. 4. Re. 1. Luc. 11. Aliàs Beel-phegor appellabatur, à gentibus Priapus, quasi idolum muscæ.

Beéra, filius Ioel, 1. Para. 5.

Beérgios, vnus ex Neptumi filiis, quem Hercules vicit.

Beéri, pater Iudith vxoris Esau, Gene. 26. Pater item Osee prophetæ, Osee 1.

Béer-ramath, vrbs tribus Simeon. Ios. 19.

Begis, vrbs Trallianorum, Steph.

Begoái, nomen loci. 2. Esd. 7.

Beguái, nomen viri. 1. Esd. 2.

Begui, nomen viri. 1. Esd. 8.

Behémoth, nomen diaboli, quo significatur animal quod de excelsis ad terrena decidit: dicitur & Leuiathan.

Bel, nomen idoli Babyloniorum. Isa. 46.

Bela, filius Beniamin. Genes. 46. 1. Para. 7. 8. Nume. 26. Nomen item vrbis, quæ aliàs Segor, Gen. 14. dicitur, & Soar, & Salissa, teste Hieronymo. Filius item Beor, rex Edon, Gene. 36.

Bela, Pannoniæ rex, regno per fratris cędem potitus, bonus alioqui princeps, populos à multis vectigalibus immunes fecit. Primus Byzantios nummos, argenteámque monetam percussit. Decessit tandem equo lapsus, fractúsque membra, post annos regni tres, sepultus in cœnobio S. Seruatoris ab eo cōstituto. Fuēre quatuor huius nominis Pannoniæ reges. Volater. lib. 8.

Bela, II. Vngariæ rex, Almi filius: quē Colomanus excæcauerat, & ipse cæcus seruatus à Pannoniis in regnum, quòd Stephanus sine prole de-

le decessisset, duxit vxorem Helenã regis Seruiæ filiam, ex qua IIII. habuit filios, Geisam, Ladislaũ, Stephanũ & Almum, qui in eos quorum consilio pater excæcatus erat, crudeliter animaduertit. Borichum, Colomani nothum, cum Polonorum & Ruthenorum manu regnũ affectantem prælio vicit. Volater. Riti.

Bela, III. Vngariæ rex, Stephani filius, regnauit annis XVIII.

Bela, IIII. Vngariæ rex, Andreæ patris successor, regnauit annis XXXV.

Bela, V. Vngariæ rex, regnauit annis III.

Bélbina, Strab. lib. 9. insula è regione Anaphlystiorum, apud quos Panos templum est, & aliud Veneris Coliadis. Item vrbs Laconiæ, Steph.

Belêa, Velia. Vide ELEA.

Beleastártus, Hyrami filius, Tyri rex, regnauit annis VII.

Beledónij, populi iuxta Oceanum. Steph.

Beletra, ciuitas Italiæ, non procul à Roma. Stephanus.

Beleus, fluuius in agro Tyriorum.

Belga, nomen viri. 1. Paral. 24. 2. Esd. 12.

Belgæ, populi Galliæ Comatæ, Germanis proximi, inter Sequanam & Scaldem fluuios siti, in quindecim olim populos diuisi. Plin. lib. 4. cap. 17. Gallia omnis Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur: à Scalde ad Sequanã Belgica: ab eo ad Garumnam Celtica, eadémque Lugdunensis: inde ad Pyrenæi montis excursum Aquitania.

Bélgai, nomen viri, Nehem. 10.

Belgium, Belgarum oppidum. Cæsar. 3. de bel. Gal. Gal. *Beauuais*. Dictum videtur Belgium pro Belgarum regione, vt apud Liuium Samnium pro Samnitum regione. Vide Clar. in Annot. in 6. Comm. Cæs.

Bélgia, Galliæ regio, à bellis quibus fatigata est, dicta, inter Rhenum & Sequanam ac Ligerim olim extensa, nunc Flandriã & Picardiam solùm comprehendit. ab hac Essedæ Belgicæ Virgilio dictæ, quòd illic primùm inuentæ fuerint.

Bellinus, Patauinus, vir sanctissimæ vitæ, cuius templum miraculorum frequentia celeberrimum & affluxu hominum notissimum extat in Rhodiginis paludibus.

Belgites, populi Pannoniæ. Plin. lib. 3. cap. 25.

Bélial, quasi apostata, & absque iugo.

Belides, dæ, patronymicum masc. quo significatur filius, seu aliquis de genere Beli: vnde pro Palamede accipitur Nauplij filio, & Beli abnepote. Virg. 2. Æneid.

Fando aliquid si fortè tuas peruenit ad aures
Belidæ nomen Palamedis, &c.

[Beligius, Celtarum quondam rex, à quo Gallia Belgica per syncopen dicta fuit, pro Beligica, & populi Belgici, pro Beligici appellati sunt. Berosl. lib. 5. & Ann. in comment. ibid.]

Belippo, oppidum Hispaniæ Bæticæ in conuentu Gaditano. Plin. lib. 3. cap. 1.

Belis, huius Belidis, patronymicum fœmininũ, quo significatur filia vel neptis Beli, vnde Belides dictæ sunt, quinquaginta filiæ Danai, Beli filij: quas cùm Ægisthus Danai frater totidem filiis suis peteret vxores, Danaus despondere recusauit. Didicerat enim ex oraculo, se à genero interfectum iri. Sed postea coactus à fratre, promisit se eius petitioni satisfacturum. In nuptiarum autem nocte filias subornauit, vt clàm se cultris armarent, & viros iam vino luxuriáque sopitos iugularent. Virgines itaque patri morem gerentes, captato tempore, necarunt viros, vnaquæque suum, excepta sola Hypermestra, quæ Lyceo viro suo pepercit, qui postea, occiso Danao, regnũ apud Argos inuasit. Hæ & Danaides appellantur à patre Danao. Vnde Danaidum doliũ prouerbio celebratur, pro barathro quodam inexplebili, & insatiabilis cupiditatis homine. Finguntur enim à poetis, Danai filiæ apud inferos eo supplicij genere perpetuò damnatę esse, vt dolium quoddam pertusum aqua conentur implere, vnde tantum effluat, quantũ illæ possint infundere. Ouidius. 4. Metamorphoseon,

Molirique suis lethum patruelibus ausæ,
Assiduè repetunt, quas perdunt, Belides vndas.

Belisarius, Iustiniani principis dux, Græcus, Persas in Oriente vicit: Vandalos in Africa, ducto in triumphum Gilismere: Gotthos in Itatia capto Victige rege, superauit. Africam repetens, Vandalos, bella renouantes, Reipublicæ subdidit, interfecto eorum rege Guntarit sub pacis dolo. Victor Romam reuersus, crucem auream, vbi res eius gestę, celatæ fuerant, Petri Basilicæ obtulit. Hic ob res fæliciter gestas in affectati regni suspicionem venit apud Iustinianum, à quo vterque ei oculus erutus fuit. Quare quum principis ingratitudinem aliter vlcisci non posset, exiguum extra vrbem tuguriolum extruxit, vbi per reliquã vitam à prætereuntibus stipem emendicauit, illud identidem repetens: Da obolum Belissario viator, quem inuidia, non culpa cæcauit: Crinitus & Volater.

Belitani, iidem qui Lusitani. Steph.

Bella, læ, oppidum Campaniæ. Vir. lib. 7. Vide ABELLA.

Bellerophóntes, tæ, seu Bellerophon, tis, fuit Glauci regis Ephyræ filius, cuius forma capta Sthenobœa. Prœti Argiuorum regis vxor, de stupro eum interpellauit: cúmque se præter opinionem repulsam videret, ægrè id ferens, innocentem hospitem apud virum detulit, tanquã sibi vim inferre voluisset. Cuius delationi fidem adhibens Prœtus, cùm iniuriam

eam maximè vltam cuperet, hoſpitij tamē iure motus, domi illum ſuæ interficere non ſuſtinuit, ſed in Lyciam ad Iobatem ſocerum cum codicillis miſit: qui cùm & ipſe tam ſtrenui adoleſcentis ſanguine domum ſuam non vellet polluere, aduerſus Solymos, quibuſcum bellum gerebat, modico cum præſidio miſit: ſperans futurum vt iuuenis, laudis cupidiſſimus, à gente ferociſſima facilè interficeretur. Verùm cùm & Solymos facilè viciſſet Bellerophontes, & aliis pleriſque periculis obiectus, ſemper victor rediſſet, poſtremò ad interimēdam Chimæram miſſus eſt: quem etiam laborem, nactus Neptuni beneficio Pegaſum equū, ſumma cum laude ſuperauit. Qua propter Iobates iuuenis virtutem admiratus, alteram illi ex filiabus cum regni parte vxorem dedit: ex qua Iſandrum, Hippolochum, & Laodamiā ſuſcepit, vt libro ſexto Iliados refert Homerus. Quod cùm audiſſet Sthenobœa, ſibi ipſi mortem conſciuit. Bellerophontes autem fœlici rerum ſucceſſu elatus, cùm in cælum euolare cum Pegaſo conaretur, immiſſo à Ioue œſtro, equo excuſſus eſt, deciditque in eum campum, qui poſtea Aleius appellatus eſt, Pegaſus autem à Ioue inter ſidera eſt relatus. Hic primùm Hipponomus dictus eſt. Bellerophōtes poſtea appellatus à Bellero quodam Corinthiorum principe, quem adhuc adoleſcentulus de medio ſuſtulit. Hom. lib. 6. Iliad.

ἣ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονι Βελλεροφόντῃ,
Ἴσανδρόν τε, καὶ Ἱππόλοχον, καὶ Λαοδάμειαν.

[Bellerophontes omnium primus equo vehi docuiſſe fertur. Plin. lib 7. vnde Horatius,
Et exemplum graue præbet ales
Pegaſus terrenum equitem grauatus
Bellerophontem.]

Bellérus, Corinthiorum dux, à quo interfecto, Bellerophontes dictus eſt, qui ante Hipponomus. Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 9.

Belletani, populi Edetaniæ regionis citerioris Hiſpaniæ ad Iberum fluuium. Plin. lib. quinto cap. 3.

Bellocaſsi, populi inter Celtas, proximi Lexobus, quos vulgus Baiocenſes nominat. Eorum ciuitas eſt epiſcopalis, in prouincia Rotomagēſi, Ducatu Normaniæ, & regno Frācorū ſita.

Bellus, fluuius Phœniciæ ex Candebra palude & radicibus montis Carmeli procedens, & paruo contentus curſu apud Ptolemaidem Claudij Cæſaris coloniam, arenas habet vitro accommodas.

Bellogradum, oppidum, quod & Taurinum nunc Albam dicunt, ad confluentes Sauum, Danubiúmque ſitum. Quo in loco Mahumetes à paucis Chriſtianis fugatus, cæſus, caſtriſque exutus eſt. Platina.

Bellôna, bellorum dea, & Martis ſoror. Vocatur etiam Enyo & Pallas. Virg. lib. 9. Æneid.
Quam propè ſanguineo ſequitur Bellona flagello. Huic proprio ſanguine ſacerdotes ſacrificabant. Ante Bellonæ templum, columna erat, quæ bellica dicebatur, ſuper quam, haſtam iaciebat Fæcialis bellum indicens, vt poſt Feſtum annotauit Alexander ab Alexandro lib. 3. capite 12.

Bellouaci, populi Galliæ inter Belgas, olim belli gloria eximij: quos Cæſar, eorum duce interfecto, in poteſtatem accepit. eorum oppidum Bellouacum dicitur.

Bellouilla, Galliæ regio, Anglis olim data. Rober. lib. 9. Æmil. lib. 9. Polyd. lib. 19.

Belma, nomen loci. Iudith. 7.

Bélochus, x. Aſſyriorū rex, regnauit annis xxxv. qui idcircò à Belo accepit cognomen, quia cū imperium voluit exercere, maximum pontificium Beli Iouis, & maximè circa auſpicia & diuinationes occupatus fuit. Bero.

Belochus iunior, xx. Aſſyriorum rex, regnauit annis xxv. ab Hebræis, vt ſacræ teſtantur literæ, Chuſan Reſchataim dictus, à Ioſepho Chuſartus, huius filia Actoſa regnauit, cum patre annis vii.

Belon, vrbis & fluuij nomen in Hiſpania Bætica, apud Strabonem lib. 3.

Belópares, xxi. Aſſyriorum rex, regnauit annis xxx.

Bélphina, inſula Æginæ proxima, vel in continenti Laconiæ agro. Strabo.

Belſan, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Belûnum, Venetiarum oppidum eſt in Italia, vt Platuum, Opitergium, Altinum, Concordia, Colonia. Volaterranus.

Belus, fluuius Syriæ, vbi primò compertum fuiſſe vitrum Plinius ſcribit lib. 6. Ioſeph. lib. ſecundo belli Iudaici, ſtadiis ait duobus à Ptolemaide belum diſtare, iuxta quem ſepulchrum Memnonis, & vitrea in rotunda valle arena, quam venti ex circundatis iugis conuehunt, inexhauſta ſeculis vi, ſed ante omnia mirabili natura mutandi alia quoque in vitrum, quæ attigerit metalla. Vide SELEVCOBELVS.

Belus, rex fuit Aſſyriorum, & pater Nini, à Sole ita dictus, qui Aſſyriorum lingua Bel dicitur. Huic vita functo templum erexerunt Babylonij, diuiniſque eum honoribus ſunt proſequuti.

[Belus Iupiter, Saturni, hoc eſt, Nimbroti filius, ſecundus rex Babyloniæ, regnauit annis 62. & fundamenta Babyloniæ à patre deſignata, oppidi magis, quàm vrbis erexit. Berol li. 4. Deorum idololatrarū primus, aſtronomiæ inuentor. Eam ob rem ei lapillū dicarūt pretioſum, quam Belis oculum vocitarunt: quémque D. Cyrillus Arbellum nominat, ex hominibus primum, qui pro deo habitus fuit. Iſte namque Belus primùm Chaldæos inſtituit ſacerdotes

dotes, ait Diod. Sicul. libro tertio Antiq. fuit enim pater Nini, quem eius vxor Semiramis, cùm Zoroastem Bactrianorum regem vicisset, gloria & superbia nimis effera, & elata, in deorum numerum referri voluit, vt ait D. Hierony. libro secundo in Os. Hunc autem Sidonij & Phœnices Baal vocarunt, vel Beelsemen, id est, cœli dominum, vt scribit Euseb. libro 1. cap. 7. Præp. Euang. Priapúmque nominarunt, deum nemorum & hortorum, quem Moabitæ Beelphegor, nuncuparunt. Quare Ninus eius Beli filius in patris memoriam statuam erigi iussit, quam tandem aliquando Babylonij diuinis coluerunt honoribus,& sacrificiis honorarunt: in eóque idolo dæmon absconsus responsa dabat. Isidor. lib. 8.& Theophil. in Os. de quo Daniel propheta ita scripsit cap. 14. Erat quoque Idolum apud Babylonios nomine Bel: & impendebantur in eo per dies singulos similæ attabæ duodecim, & oues quadraginta, viníque amphoræ sex. Porrò Daniel adorabat Deum suũ. Dixítque ei rex, Quare non adoras Bel! qui respondens,ait ei: Quia non colo idôla manu facta, sed viuentem Deum, qui creauit cœlum & terram, & habet potestatem omnis carnis.]

Belus, cognomento Priscus, Epaphi, vel (vt alij malunt) Neptuni & Libyes filius, cui Isis post Apidis mortem nupsit regnante Athenis Cecrope. Huius filii fuerũt Danaus & Ægyptus, à cuius etiam nomine quinquaginta Danai filiæ Belides appellatæ sunt, vt paulò antè ostendimus suo loco.

Belus, Phœnices rex, & pater Didus, vir militaris rei peritissimus, qui Cyprios, Phœnicum littus piratica infestantes, magna cum illorum clade subegit, vt est apud Virgilium lib. 1. Æneid.

Genitor tum Belus opimam
Vastabat Cyprum, &c.

Idem dicebatur Metres.

Belus, vel Melus, vrbs iuxta Herculis columnas. Lege plura in Stephano.

Belus Iupiter dictus est à Belo Ægyptio qui primus eum erexit. In eo templo puluinar erat ad quod confugientes tuti erant. Palæph.

Bemárchius, Cæsariensis Cappadociæ sophista, scripsit res gestas Constantini principis libris decem: prętereà declamationes quasdã & Orationes. Suidas.

Bémbia, vel Bembine Stephano, vicus Nemeæ, vnde Nemæus leo à Poetis Bembinatis belua dicebatur.

Bembinádia, vel Bembina, Plinio libro 4. cap. 6. regionis Nemeæ cognomen. Hermolaus. Legendum est Bembinadia. Fuit enim (inquit) vicus Bembina, vnde Nemæus leo à poëtis Bembinites dictus est. Sed & in Plautino milite pro Bombamatides elutum instar, emendandum est Bembinatidis Beluæ instar, hoc est, leonis instar Nemæi.

Ben, vir, 1. Paral. 15.

[Ben Sirach, sententiarum moralium Hebræus author vetustissimus, qui à Iudæis Ieremiæ prophetę creditur fuisse nepos. Conrad. Gesn. in Biblioth.]

Bena. Vide BENNA.

Ben-abinadab, vnus præfectorum annonæ Salomonis, 3. Reg. 4.

Ben-adad, 1. rex Syriæ 3. Reg. 15. Iere. 49. Filius Tabremo, 3. Reg. 15. 2. Paral. 16.

Benácus, lacus Cisalpinæ Galliæ, non procul à Brixia Venetorum oppido, aureas arenas voluens, & ex eis nutriens pisces, quos indigenæ Carpiones vocant, nusquam alibi repertos. Ex hoc Mintius fluuius excurrit in Padum. Situs Benaci est in agro Veronensi, inter arctas montium fauces, adeò vt inter illos impetu coacti venti, lacum more maris exagitent. Virgil. lib. Georg. 2.

Fluctibus & fremitu assurgens Benace marino.

Bencay, oppidum ab Alphonso Castellæ rege captum. Volater. lib. 2.

Ben-decar, pręfectus annonæ domus Salomonis in Macces, 3. Reg. 4.

Bendia, siue Bendea, Diana apud Thraces dicta est. Paleph. lib. 2.

Béndida, sacra apud Thraces, ex quibus Orphica originem sumpsere, Strabo. Cæl. Rhodig. lib. 18. cap. 23.

Bene, vrbs Cretæ sub Gortyne. Steph.

Benedictus, patria Nursinus, primò Sublacum secessit, vbi ordinem monachorum instituit in Italia, quem antea Basilius in Oriente cõstituerat. Deinde cùm à frequentibus adiretur, vitandæ gloriæ gratia. Casinum venit, vbi templum Appollinis Ioanni Baptistæ dedicauit. ad quem Totilas, rex Gotthorum experiundi vaticinij gratia dicitur incognitus venisse, seruo præmisso cultu regio, ab eóque patefactus fuisse. Decessit Casini, vbi & sepultus est, cum Scholastica sorore, imperante Iustino seniore. Fuit & alter eiusdem nominis eodem ferè tempore à Gregorio tertio memoratus in dialogo. Viuebat monachus in Latio, XL. ab vrbe lapide.

[D. Benedictus Casini sibi sedem statuit, sparsósque & soliuagos ad id tempus monachos in vnum contraxit cœnobium, mores & vitam, tribus munitum votis, quæ priùs non fuerant quàm D. Basilius cum certa viuendi formula constituisset in Oriente, instituit parum vulgatæ obseruationis. Et vt appareret, eum cœtum fuisse Deo optimo Maximo gratum, res, procedente tempore creuit in immensum, abiitque in plures familias,

videlicet, Cluniacenses, Montelíuetẽses, Grãdimontenses, qui Humiliatorum cognomine fuerunt, Cœlestinos, Sanctæ Iustinæ, & Eremitanos. Polydor. Verg. lib. 7. cap. 2. de rer. inuen.]

Beneuentum, oppidum est Hirpinorum, Diomedis opus, antea Maleuentum appellatum, donec colonia eò à Romanis deducta, boni ominis gratia Beneuentum vocari cœpit. De hac Horatius 1. Serm. Sat. 5.

Tendimus hinc rectà Beneuentũ, vbi sedulus hospes, &c. Pliñ. lib. 3. cap. 11.

[Benjamin, Eremita senior, valde clarus habebatur, dono Dei potitus, vt sine medicamine, tacta manus, aut olei, oratione facta, sanaret ægrotos. Hunc ferunt in hydropem incidisse, ac tantùm eius corpus intumuisse, vt non posset per cellæ suæ, in qua habitabat, ianuas efferri, nisi ianuæ, cum tabulis antepositis, sublatæ fuissent. Is ergo ægrotationis suæ tẽpore penè octo mensibus ante mortem in sella latissima sedens, curabat solenniter ægrotantes, nõ grauiter ferens, quòd suę ægritudini non prodesset: sed etiã se videntes consolabatur, ac deprecabatur, vt rogarent Deum pro anima ipsius, ac de corpore non curarent, quia etiam cùm sanum, inquit, esset, nihil profuit mihi. Sozomon. lib. 8. ca. 1. hist. trip.]

Benigia, nunc Pugnia, Germaniæ oppidum inter Maguntiam vrbem & Confluentiam oppidum cis Rhenum eius ripis finitimum. Cornel. Tacitus.

[Benignus, Primus Diuionensis Episcopus, Diuione martyrium passus, & sepultus. Gregor. Turon. lib 1. cap. 51. de mira.]

Benis. Vide NEBIS.

Benna, vel Bena, vel Bæna, vrbs Thraciæ, vnde Bennicus sinus, Steph. Apud eundem Benna, vnus est ex Senatoriis ordinibus Ephesi, cuius senatores Bennij.

Beniaaca, nomen loci in quo castrametati sunt filij Israël profecti de Moseroth. Num. 33.

Ben-ennum, nomen vallis in tribu Benjamin, quæ aliàs Tophet dicitur, 2. Para. 28.33.

Ben-gáber, nomen præfecti annonæ Salomonis in Ramoth Galaad. 3 Reg. 4.

Ben-haih, nomen viri, 2. Paral. 17.

Ben-hesed, nomen præfecti annonæ Salomonis in Aruboth. 3. Reg. 4.

Ben-hur, præfectus annonę Salomonis in monte Ephraim. 3. Reg. 4.

Ben-iamin, filius duodecimus Iacob ex Rachel vxore, ab ipsa matre Ben-oni vocatus Genes. 35. Est & nomen tribus, 3. Reg. 4.

Ben-iamin, VI. Hierusalem Episcopus, anno CV.

Benmerodach, VII. Babyloniorum rex, regnauit annis XXI.

Benni, nomen viri, 2. Esd. 2.

Benno, nomen viri, 1. Paral. 24.

Bennoi, nomen viri. 1. Esd. 8.

Bénnui, nomen viri, 1. Esd. 10.

Ben-oni, filius duodecimus Iacob ex Rachel, qui & Ben-iamin, Gen. 35. dicitur.

Benoth, nomen idoli Babyloniorum, 4. Regum 17. capite.

Ben-zobeth, filius Iesi, 1. Paral. 4.

Berbis, lacus est Thessaliæ.

Beon, ciuitas Amorrhæorum vltra Iordanem. Nume. 32.

Beor, pater Bela regis Edom, Gen. 36. Pater item Balaam arioli. Num. 22.

Bera, nomen loci, Iudic. 9. Filius Supha filij Helem. 1. Paral. 7.

Berbice, populi sunt qui certam ætatis Metam transgressos perimunt, virósque immolat pręfocatis mulieribus.

Berbunis, nomen fontis apud Herod. lib. 1.

Bereos, nomen viri, 1. Esd. 2.

Berea, nomen vrbis, 1. Machab. 9.

Berecyntes, natio inter Phrygas. Stra. lib. 10.

Berecynthia, mater deûm, dicta à monte Phrygiæ Berecyntho. Virg. Æneid. 9.

Ipsa deûm fertur genitrix Berecynthia, &c. quo in loco Seruius de aspiratione disceptat.

Berecynthus, mons Phrygiæ & nomen oppidi, in quo mater deûm Cybele priscorum ritu colebatur. Plin. lib. 16. Steph.

Berengária, Ridicardi Anglorum regis vxor, filia Garsiæ Nauarræ regis. Polyd. lib. 14.

Berengárius, Forojuliensis dux, imperator ab Italis creatus. Blond. lib. 2. Decad. 2. Luithpr. lib. 1. cap. 6.

Berengárius à Vidone victus, ad Germanorum imperatorem concessit.

Berenîce, aliis Beronice, ciuitas à Pyrrho iuniore condita: altera à Philadelpho Ptolemęo: tertia, in Troglodyca: quarta, quæ priùs dicebatur Chius: quinta, in Cilicia: sexta, quæ priùs Hesporis. Dicta est autem Berenice, à Ptolemæi Lagi vxore. Est & alia circa Syriam, quã Pellam vocant. Steph.

Berenicidæ, pars tribus Ptolemaïdis. Steph.

Berenicis, cidis, tractus Africæ Cyrenaïcæ, qui est circa Berenicem vrbem. Lucan. lib. 9.

nam quicquid puluere sicco
Separat ardentem tepida Berenicida Lepti,
Ignorat frondes.

Beres, vrbs Thraciæ, à Berete filio Macedone. Steph. Vide MIEZA apud Steph.

Berex, gens inter Indiam & Æthiopiam. Stephanus.

Bergamon, Italiæ oppidum ab Arnolpho imperatore captum. Luithpran. cap. 7. Blondus libro 21.

Berge, vrbs aut vicus Thraciæ, ex qua natus est Antiphanes Comicus: vnde prouerbium Βεργαΐζειν, pro, Nihil veri dicere. Steph.

Bergepolis, vrbs Abderitarum. Steph.

Bergi-

Bergidum, vrbs Hispaniæ. Ptolem.

Bergion & Albion, fratres gigantes, & filij Neptuni, qui cùm Herculi Rhodani ostia traiicere paranti vi obsisterent, à Ioue imbre lapideo sunt interempti. Pompon. Mela libro 2. Vide ALBION.

Bérgomum, oppidum Italiæ Transpadanæ, quæ regio est XI. Cuius incolæ

Bergómates, Plin. lib. 1. cap. 13.

Beri, filius Supha filij Helem. 1. Para. 7.

Beria, filius Asser filij Iacob, Gen. 46. qui 1. Par. 7. Baria dicitur. Filius item Ephraim, 1. Paralip. 7.

Beriades, Indorum rex, bellum aduersus Dionysium gessit, Stephanus.

Berillus, Bostrenæ vrbis Arabiæ præsul, cùm plura rectè pro religione scripsisset, ad extremum omnia corrupit, peregrina quædam & procul à veritate adducens. Quare præsules non pauci conuenere disceptationis gratia. Inter quos Origenes ita errorem eius confutauit, vt redire eum ad sanitatem compulerit. Euseb. libro 6.

Beris, mons est in Armenia, in cuius vertice arbitrati sunt veteres multos tempore diluuij saluatos, ibique Noé arcam applicuisse. Boca.

Berith, nomen idoli Sichimorum, Iudic. 9.

Bérnice, nomen mulieris. Act. 25.

[Berna, ciuitas Heluetiorum celeberrima, vbi Iacobitæ quatuor D. virginem Mariam cum originali peccato fuisse conceptam contra Franciscanos contendebant: qua de re Munst. libro 3. Cosmograph. his scripsit verbis. Orta est, inquit, anno Christi 1509. magna contentio inter duos mendicantium ordines, Minorum scilicet, & Prædicatorum, propter conceptionem gloriosæ virginis matris Christi. Minores prædicabant eam fuisse preuentam spiritus sancti gratiâ, vt etiam nunquam, vel vno quidem momento originali labi subiacuerit: contrà verò docebant Prædicatores, eam conceptam more reliquorum filiorum Adam, atque hoc priuilegium, concipi sine peccato, soli Christo reseruatum: tametsi hæc sacrosancta virgo fuerit futura Christi mater, in vtero sanctificata, & ab omni originali macula purgata haud secus, quàm D. Ioannes Baptista, & alij quidam, vt Ieremias Propheta, singulari priuilegio sanctificati antè, quàm nati sint. Hanc enim opinionem contendebant Prædicatores probare scripturis & rationibus. Postea cœperunt eandem opinionem fictis quibusdam miraculis, & visionibus à se excogitatis coràm vulgò probare. Sed falsi sunt miseri homines, mentitáque iniquitas sibi: nam simplex quidam frater laicus, quem dementare, & suis præstigiis ludificare cogitauerunt, tandem omnia reuelauit. Vnde Bernæ in Heluetia capti fuerunt quatuor fratres Dominicani, ac per torturam examinati, ac miserabiliter combusti propter dolosas illas, ac diabolicas machinationes, quas pro stabilienda sua falsa & impia opinione excogitauerant: nam eundem hominem simplicem superstitiosis suis incantationibus omninò dementauerant, ac plurima in Eucharistiæ sacramento, atque sculptis imaginibus tentauerant. Tandem verò ad instantiam Bernensium Haymo Lausannensis Episcopus inquisitionem contra eos fecit, eóque negotium egit, vt depositi ab omni gradu clericali, traderentur potestati seculari, & vltima die Maij incinerati sint, in prato trans Aurulam, quem Ararim vocant fluuium. Quidam alij huius rei conscij euaserunt manus Bernensium.]

Bérnaba, vrbs Hispaniæ. Ptolem.

Bérnabos, & Galeatius, Vicecomites Mediolanenses, anno 1354.

Bernárdus, Burgundius, circa XXII. suæ ætatis annum, sub Abbate Stephano, qui tertius fuerat in cœnobio Cistertiensi, paulò antè instituto, vnà cum XXX. sociis monachicam vitam egit: deinde verò Clarauallensi cœnobio tunc primùm Roberti viri illustris impensa constructo, annos XXXVI. præfuit. Edidit commentarios in Cantica: Considerationem diuinæ contemplationis ad Eugenium pontificem: vnde Pontificij muneris ratio dicatur: Varias insuper epistolas: Sermones etiam in diebus solemnibus habitos. Volater. [Nullos habuit præceptores, præter quercus & fagos.]

Bernardus, Pipini filius, à Carolo magno Italiæ rex designatus, anno 814.

Berodách, rex Babyloniorum, 4. Reg. 20. qui Isa. 39. dicitur Merodach.

Béroe, anus fuit Epidauria, & nutrix Semeles, cui se Iuno assimilauit, cùm Pellici persuadere vellet, vt muneris loco à Ioue peteret, vt talis tantúsque secum rem haberet, qualis, quantúsque solet cum vxore. Ouid. 3. Metam.

Ipsáque erat Beroe Semeles Epidauria nutrix.

Vide BACCHVS.

Béroe, Dorycli Ismarij coniunx. Virgil. libro 5. Æneid.

Fit Beroe Ismarij coniunx longæua Dorycli.

Vide BEROEA.

Berœa, vrbs Macedoniæ, à Pherone conditore dicta, mutato ph in b: vel à Berœa filia Beretis, qui Macedonis filius fuit.

Berœa, Syriæ vrbs, à Seleuco Nicanore rege Syriæ, & Babyloniæ condita: aliàs Beroe. Stephanus.

Berœenses, populi in Cœlesyria. Ptolem. libro 5. cap. 23.

Béromi, nomen ciuitatis, 2. Reg. 23. quæ 1. Par. 11. dicitur Bauramites.

Beronice, vel Berenice, ces, regina Ægypti, soror Ptolemæi & Cleopatræ.

Berenice, Herodis Agrippæ Iudæorum regis soror, de qua Iuuenalis,

-Adamas notissimus & Berenices
In digito factus pretiosior, hunc dedit olim
Barbarus incestæ, dedit hunc Agrippa sorori.

Beronice, siue Berenice, Ptolemęi Philadelphi & Arsiones filia, quam cùm Ptolemæus filius sororem suam in vxorem duxisset, nec multis diebus pòst cum exercitu in Asiam profectus esset, vouisse Berenicem tradunt, Si victor Ptolemæus rediisset, se crinem detonsuram, atque eo voto damnatum crimen in Venetis templum consecrasse: qui cùm postridie non apparuisset, ægrè id ferente rege, Conon Mathematicus gratiam regis captam, dixit Ptolemęo crinem inter sydera videri collocatum, & quasdam vacuas figura septem stellas ostendit in cauda Leonis, velut in triangulum collocatas: de quo crine in stellas commutato Callimachus Græcus elegiam conscripsit, quā deinde Latinam fecit Catullus.

Beronice, vxor Ptolemæi Lagi, mater Philadelphi. Theocritus.

Beronice, siue Berenice, Herodis Ascalonitæ filia, quæ nupsit etiam Agrippæ fratri. Strabo. Cæsar Augustus magno honore prosecutus est Herodis liberos, ac sororem Salomen, eiúsque filiam Berenicen.

Berenice, Salomes Herodis sororis filia, nupsit Aristobulo Herodis eiusdem filio, quem pater postea interfecit. Iosephus.

Beronice, quam Græci Pherenicem appellant, filia, mater, & soror Olympionicarum. Plin. lib. 7. cap. 40. Pausanias hanc dicit cognominatam Callipatram, ac habitu virum dissimulantem, ludis interfuisse, vbi Lisithodum filium coronatum vidit: cognitámque, ac quæstione habita, quòd ad ludos mulieribus interdictos venisset, meritis suorum absolutam fuisse. Ælianus. Valerius, Berenice (inquit) contigit, quod nulli alteri mulieri, vt Gymnico spectaculo interesset. Vide PHERENICE.

Beronîce, siue Berenice, vrbs Syriæ maioris, à Ptole. Philadelpho condita, & ab vxoris suæ nomine vocata. Silius.

Beronice, oppidum in Arabico sinu, à Ptolemæi Philadelphi matre cognominatum. Strabo. Vide BERENICE.

Berôsus, Chaldæus Astrologus, cui ob diuinas prædictiones, Athenienses in gymnasio statuam inaurata lingua statuerunt. Plin. lib. 7. cap. 37.

[Berosus fuit patria Babylonicus, ac dignitate Chaldæus, vt Iosephus in Appionem grammaticum, & in primo Antiq. Iudaic. significat, historiograph. trecentis annis ante Iesu Christi natiuitatem scripsit. Munst. lib. 3. Cosm. Fuit igitur sacerdos, quia eundem gradum in sua republ. tenebant Chaldæi, quam sacerdotes in Ægypto, vt asserit lib. 3. Diodor. Sicul. Quare fuit notarius & scriba publicus, quia penes sacerdotes solos erat publica fides annalium, tēporum gesta & regū, vt auctor est Merasthenes in li. de iudiciis temporum. Quamobrem omnem Chaldaicā defloruit historiā, ac tanquam publicæ fidei notarius, transumpsit omnia tempora, & antiquitates, in quibus diluuij, quod antecesit Ninum, meminit: nominans etiam Noam, & filios eius, vt in eisdem libris asserit Iosephus. Ac propterea tanquam fidelissimo, & publico antiquitatum transumptori fides publica datur, & ipsum solum secuti sunt Persæ in Assyriorum Monarchiæ temporibus, vt idem Metasthenes auctor est. Floruit autem Berosus ante Monarchiam Alexandri magni: quia idem Metasthenes sacerdos Persa in principio Monarchiæ ipsius Alexandri florens, ipsum secutus est in Assyriorum Monarchiæ temporibus. Calluit item linguā Græcam, ac docuit Athenis disciplinas Chaldæas: Astronomiam præcipuè, in qua cæteros anteibant Chaldæi, adeò vt (teste Plinio) Athenienses illi statuam inaurata lingua, in publico gymnasio ponerent, ob diuinas illius prædictiones, quia Astrologiæ præ omnibus emicuit scientia, ait Plin. libro 7. capite 37.]

Berosus, collis est Taurorum tres habens fontes sine remedio & sine dolore mortiferos. Plin. lib. 2. cap. 103.

Béroth, vna mansionum filiorum Israel in deserto, Deut. 10. Item ciuitas Heuæorum, Ios. 9. non longe ab Haï, spatio trium dierum, in tribu Beniamin, Ios. 18. 2. Reg. 4. Inde Berothites, 2. Reg. 23. & 1. Esd. 2.

Beroth, nomen vrbis, 2. Reg. 8.

Berota, terminus terræ Israeliticæ. Ezechiel. 47.

Berrhœa, ciuitas Macedoniæ ad Citarum montem. Act. 17.

Bersa, rex Gomorrhæ. Gen. 14.

Bersabea, Vriæ vxor, elegantis formæ fœmina, quæ sapientissimum illum regem Dauidem vsque adeò titillauit, vt solitæ religionis oblitus adulterio & homicidio (Vriam enim interfecit) suam contaminauerit sanctitatem.

Ber-sabee, finis atque terminus terræ Israelis ab Austro. Iosephus libro octauo, capite decimotertio, Iudaic. Antiquita. 1. Regum 3. & 2. Regum 24. 3. Regum 19. 4. Regum 23. Hęc & in sortem filiorum Simeonis cecidit, Iosue 19. 1. Paralipomenon 5. A iuramento & percusso fœdere Abrahæ cum Abimelech rege Gerar, Genes. 21. similiter Isaac cum eodem

Abimelech

Abimelech, Gen. 26. nomen habens. Beer enim fontem significat: Saba, iusiurandum, vel septem, quòd septē agnas Abimelech de manu Abrahæ acceperit. Genes. 21. 26. Illic iudicabant Ioel & Abia filij Samuëlis sinistrè, 1. Reg. 8. Hanc nunc barbari Gibelinam nominant, authore Volat. lib. 11. Eodem loci habitauit aliquandiu Isaac, Gen. 28. Hanc Ptole. Bersanam appellat. Vide Hieronymum in locis Hebraic. Est in finibus Iudææ & Ægypti, Amos 5. Nehem. 11.

Bérsane, vidua à Damasco ab Alexandro Magno adamata. Diodorus.

Bertha, Balduini Comiti Hollandiæ vxor, quam Philippus Francorum rex duxit.

Bertúlphus, Marciorum rex, ab Egeberto Anglorum rege domitus.

Bertrada, Fulconis vxor, quam thoro sibi copulauit postea Philippus Francorum rex.

Berúnus, Stephano, Italiæ ciuitas, quæ postea Verona.

Berillus, Bosternæ vrbis Arabię Episcopus, hæreticus, ab Origene victus, anno 233.

Berythrus, vrbs Troiana. Steph.

Berytis, Troica vrbs. Steph.

Berytos, vrbs est Phœnices, aliis Troia, in ora Libano monti subiecta, Iustiniani temporibus legum studiis celeberrima, vulgò Baru tum vocant. Remnius Palęmon ex Dionysio, Antiquámque Tyron Beryti & mœnia gratæ. Hinc vua Berytia dicta omnium optima.

Berytus, ciuitas Arabiæ, Diospolis prius dicta. Stephan.

Berzellâi, nomen viri, 2. Regum 17. qui regem Dauid traduxit Iordanem, 2. Regum 19. Pater item Hadrielis generi Saül sic vocabatur, 2. Regum 21.

Besa. Vide BESSA.

Besái, nomen viri, 1. Esd. 2. 2. Esd. 7.

Besbycus, parua insula circa Cyzicum. Steph.

Bescia, vrbs Ausonum. Steph.

Bésecath, nomen ciuitatis, tribus Iudæ. 4. Reg. 22. Eadem & Bascach dicitur.

Bésee, nomen viri, 1. Esd. 4.

Beséleel, filius Vri filij Hur filij Caleb ex Ephratha vxore, Exod. 31. 1. Paral. 2.

Besippo, Hispaniæ portus, non procul à Mellaria vrbe, patria Pomponij Melæ. Plin. Portus, Besippo, oppida, Belon, Mellaria.

Beslut, nomen viri, 1. Esd. 2.

Besodia, nomen viri. 1. Esd. 3.

Besor, nomen torrentis in regione Palæstinorum, 1. Reg. 30.

Bessa, ciuitas Phocidis. Est & altera eiusdem nominis arx in Peloponneso. Strabo.

Bessa, vrbs Locrorum, sic dicta ab humida loci natura. Herod. Besa scripsit Steph.

Béssara, ciuitas Assyriæ. Ptol.

Bessario, Cardinalis doctissimus, qui sub Eugenio quarto floruit. Eius tanta fuit liberalitas erga doctissimos viros, vt eius domus artium liberalium officina diceretur, nec minus ipse in literis versabatur. Platonem imprimis obseruabat, in cuius defensionem commentarios edidit contra Trapezuntium Peripateticum. Volater.

Bessi, populi Thraciæ, non procul à Ponto, ad Strymonem. Plinius libro 4. cap. 11. Magna ex parte Hæmum montem incolentes, rapto & latrociniis victitantes. Ouidius libro 6. Tristium.

Viuere quàm miserū est inter Bessósque Getásque.

Bessus, Bactrianæ regionis præfectus, Darium interfecit. Diodo.

Bessyga, Steph. emporium in India: vnde Bessygitæ, populi humanis carnibus vescentes. Et amnis, Bessygas.

Bestia Appia legitur apud Volaterra. lib. 14. ex Liuij lib. 2. belli Punici, apud quem nunc legimus Vestia Oppia.

L. Bestia, in coniuratione Catilinæ memoratur à Salustio.

Betármones, ab Homero Corybantes vocantur. Odyss. 8.

Bete, ciuitatis nomen, 2. Reg. 8.

Beten, nomen ciuitatis in tribu Aser, Ios. 19.

Beth-abara, nomen loci trans Iordanem. Iohan. 11. Vbi Beth-ania legitur.

Beth-acarem, nomen vici, Iere. 6. 2. Esd. 3.

Bet-acárma, vicus inter Hierosolymā & Thecuam in monte situs, nomen compositum ex lingua Syria & Hebræa.

Beth-anath, nomen ciuitatis in tribu Nephthali. Ios. 19. Iudic. 1.

Beth-ania, villa in latere montis Olíueti, Mat. 21. Luc. 19. Vbi saluator noster Lazarum suscitauit, Iohan. 11. distans ab Hierosolymis stadiis quasi quindecim, Iohan. 11.

Bethania, castellum Palęstinę, Marthæ ac Magdalenæ memoria conspicuum. Est & altera Bethania trans Iordanem, vbi Iohannes quōdam baptizabat. Volater.

Beth-anoth, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iosue 15.

Beth-abara, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iosue 15. Nomen ciuitatis in tribu Beniamin, Iosue 18.

Beth-aram, ciuitas in tribu Gad, quam ipsi Gaditæ ædificauerunt, Iosue 13. Eadem dicitur Beth-aran, Num. 32.

Beth-aram, vrbs in tribu Gad, quæ & Beth-arā Num. 32. antea ciuitas Amorrhæorum.

Betharanta, Iulia, ab Herode tetrarcha Galilææ sic nominata.

Bethasij, Germaniæ populi inter Belgas, proximi Caninefatibus, Batauis, Tungris ac Mar-

sacis, ad vtramque Mosæ fluminis ripam cis Rhenum siti, in Diœcesi Leodiensi, Cornel. Tacitus.
Beth-auen, vrbs Chananeę terrę tribus Ephraim, in tribu Benjamin collocata. Oseæ 4. 1. Regum 13.
Beth-azmoth, nomen ciuitatis, 2. Esd. 7.
Beth-bera, nomen ciuitatis à Gedeone expugnata, Iudic.
Beth-berai, nomen ciuitatis, 1. Paral. 4. quam inhabitauerunt posteri Simeonis.
Beth-besse, nomen vrbis in deserto, 1. Mach. 9.
Beth-char, vrbs iuxta quam filij Israël percusserunt Philisthæos, 1. Reg. 7.
Beth-dagon, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iosue 15. 1. Macha. 10. Item ciuitas in tribu Aser, Iosue 16.
Beth-el, nomen vrbis in tribu Benjamin, sic primùm cognominatæ à Iacob. Gen. 12. 1. Paral. 7. Iudic. 4. Eadem & Luza dicta, Gen. 28. Iudic. 1. Est & nomen montis, 1. Reg. 13.
Beth-emec, nomẽ ciuitatis in tribu Aser. Ios. 19.
Bether, nomen montis. Cantic. 2.
Beth-esda, nomen piscinæ. Ioan. 5.
Beth-gader, nomen loci, 1. Paral. 2.
Beth-gamul, nomen ciuitatis in terra Moab. Ierem. 48.
Beth-hagla, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ios. 15. & in tribu Benjamin. Iosue 18.
Beth-hanan, nomen ciuitatis. 3. Reg. 4.
Béthia, filia Pharaonis vxor Mered. 1. Para. 4.
Beth-iesimoth, vrbs in campestribus Moabitarum, quæ sorte cessit filiis Ruben, Iosue 13. Ezechiel. 25.
Beth-lebaoth, nomen ciuitatis in tribu Simeonis. Iosue 19.
Beth-lehem, Beth-lehem duæ sunt: vna in tribu filiorum Zabulon, de qua Iosue 19. Ex hac erat Abessan iudex populi Israëlitici, Iudicum 12. Alia est in tribu Iuda, ciuitas Dauid, è qua fuit Leuita, cuius vxorem illicito concubitu necarunt Gabaonitæ, Iudicum 19. vbi Rex Dauid habitabat, 1. Regum 16. Hæc fuit patria IESV CHRISTO, Micheæ 5. Matth. 2. Olim dicta Ephrata, Genes. 35. & 48. Hanc Roboam ædificiis muniuit, 2. Paralipom. 11. Vide multa de hac apud Hieronymum in locis Hebraic. Esdr. 2. Vocatur & ciuitas Dauid, Lucæ 2. Ioan. 7.
Beth-maacha, ciuitas est Chananeæ regionis ad quam vsque persecutus est Ioab perduellem Seba, 2. Regum 20.
Beth-maon, nomen ciuitatis in terra Moab. Ierem. 48.
Beth-marchaboth, nomen ciuitatis in tribu Simeonis. Ios. 19. 1. Paral. 4.
Beth-menra, nomen ciuitatis quam ædificauerunt filij Gad. Numer. 32. quæ aliàs fuerat Amorrhæorum.

Beth-oron, ciuitas est terræ Chanaan, quæ ducta sorte, tribu Ephraim obtigit, quemadmodum legitur Ios. 16. 1. Paral. 7. Hæc Leuitis concessa est, Ios. 21. A Sara filia Ephraim ædificata, 1. Paral. 7. Ipsam Salomon reparauit, 3. Reg. 9. 2. Paral. 8. Est superioris simul & inferioris Beth-oron passim in scripturis mentio, Ios. 16. 18. aliàs non rarò.
Beth-phage, vilula in monte Oliueti, ad quam venit IESVS saluator noster, Luc. 19.
Beth-phaleth, siue Beth-phelet, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ios. 15. 2. Esd. 11.
Beth-pheses nomen ciuitatis in tribu Issachar, Ios. 19.
Beth-phogor, ciuitatis nomen in tribu Ruben, Ios. 13.
Beth-rapha, filius Esthon, 1. Paral. 4.
Beth-sabee, filia Eliam, vxor Vriæ, 2. Reg. 11. 12. quę & mater Salomonis. 3. Reg. 1. 2. Psal. 50.
Beth-saida, ciuitas Galileæ, ex qua Petrus & Andreas & Philippus Apostoli, Ioannis 11. Matth. 11.
Beth-saida, piscina in Ierusalem, quę vocabatur Probatica: & à nobis dici potest Domus pecudum, siue pecualis, quia hostias in ea quondā sacerdotes lauabant.
Beth-sames, siue Beth-semes, antè Abel dicta Hieronymo in quęstionibus, Heb. 2. Paral. 28. Iosephus li. 6. ca. 1. Vrbs ad tribum Iuda, Iosue 25. pertinens: quę postea filiis Aaronis, Leuitis scilicet, est assignata, Iosue 21. 1. Reg. 6. 1. Par. 6. 4. Reg. 14. Est alia in tribu Nephtali, Ios. 19. è qua pristinos habitatores nō potuit expellere tribus Nephtali, Iudic. 1. Numeratur pręterea, & alia Beth-sames in sorte filiorū Issachar, Ios. 19.
Beth-san, vel Beth-sean, vrbs tribus Manasse in Issachar & Aser, Iosue 17. 18. Iudic. 1. cuius situm habes 3. Reg. 4. & 1. Paralip. 8. quæ Stephano & Iosepho lib. 5. ca. 14. Antiq. Scythopolis appellatur. In hac corpus Saulis suspenderunt Philisthini, 1. Reg. 13. Hieronymus in quęstionibus Heb. duas Beth-san fuisse scribit, 3. Reg. 21.
Beth-seta, locus Palestinæ. Iudic. 7.
Beth-semes. Vide BETH-SAMES.
Beth-simoth, eadē ciuitas quę & Beth-sesimoth dicitur Iosue 12. Nume. 33.
Beth-sor. Vide BETH-SVR.
Beth-sua, mater Salomonis, 1. Para. 3. quę 3. Reg. 1. dicitur Beth-sabee, siue corruptè Bersabee.
Beth-sur, nomen ciuitatis in montanis locis sitę in tribu Iuda, Ios. 15. constructæ à Roboam, 2. Paralip. 11.
Beth-sura, eadem ciuitas quę & Beth-sur. 1. Machab. 4.
Beth-thaphua, nomē ciuitatis in tribu Iuda. Iosue 15.
Bethul, ciuitatis nomen in tribu Simeonis. Ios. 19.

Bethulia, nomen vrbis. Iudith. 6.
Bethys. Vide BETHIS.
Beth-zachara, nomen ciuitatis. 1. Mach. 6.
Betica, siue Bethyca. Vide BAETICA.
Béticum regnum, quod Granatæ dicitur, à Saracenorũ manibus, Ferdinando & Elizabethæ bellica virtute ereptum.
Béthlema. Vide BETHLEHEM.
Betonim, ciuitas in tribu Gad, Iof. 13.
Betullo, Hispaniæ oppidũ, & Betulo fluuius, cuius irrigatione ager Barcinonensis lætissimus est. Pompon. lib. 2. in descriptione Hispaniæ. Oppidum hodie dicitur Beson.
Betus, Celtiberorum rex, à quo regnum nomen Betica habuit. Berof.
Beua, vrbs Macedoniæ.
Beuus, fluuius, Steph. iuxta Beuam.
Bezec, Chananeæ vrbs regia. Iudic. 1.

B I

Biánor, cognomẽto Ocnus, Tyberis (aliàs Tusci fluminis) & Mantus Fatidicę filius, Mantuam condidit. Virg. Eclog. 9.
-nanque sepulchrum
Incipit apparere Bianoris, hic vbi densas, &c.
Fuit item vnus ex Troianis principibus, qui cum Oileo auriga ab Agamemnone interemptus est. Homerus Ilia. 11.
Bias, Amythaonis filius, Argiuorum rex, Pausan. libro 2.
Bias, fluuius iuxta Coronam oppidum, nomen accepit à Biante Amythaonis filio. Pauf. lib. 2.
Bias, philosophus Prienæus, vnus ex septem Græciæ sapientibus, & ciuium suorum princeps, quos diu aduersus pericula tutatus est. Sed tandem capta patria, cùm vniuersi fugerent, rerũ pretiosissimarum sarcinulis onusti, ipséque interrogaretur, cur ex bonis suis solus nihil secũ ferret, respondit, Omnia bona mea mecũ porto. Fortuita enim inter bona sua non numerabat. Sid. Apoll.
Prienæe Bia, quòd plus tibi turba malorum, &c. Alius fuit Bias Amythaonis filius. Laërt.
Biatia, Hispaniæ vrbs, Ptol.
Bibaculus, Cremonensis, Eusebio cum Catullo inter Poëtas Iamborum Latinorum ponitur. Quintilianus. Est & alter, cuius meminit Cæsar in Commentariis.
Bibaga, insula Indiæ, ostreis & conchyliis referta. Plin. lib. 3. cap. 21.
Bibastus, vrbs Thraciæ. Steph.
Biberius, Tiberij agnomen, propter nimiam vini auiditatem.
Bibiana, virgo Romana, & martyr sub Iuliano, quæ vnà cum parentibus martyrum corpora sepeliebat, sepulta est apud Palatium Lucinianum. Volater. lib. 3.
Biblina, regio Thraciæ, vnde Biblinum vinum, quod alij à Biblia vite dictum volunt: Delius autem Naxum interpretatur, quoniam Biblus Naxi fluuius sit. Steph.
Biblis, filia Mileni & Cyanes (aliàs Mileti) quæ cùm fratrem Caunum miserè deperiret, eiúsque concubitum non posset assequi, laqueo gulam fregit. Ouid. de Arte,
Biblida quid referã? vetito quæ fratris amore
Arsit, & est laqueo fortiter vlta nefas?
Sed libro 9. Metamorph. postquàm omnem Cariam Lyciámque, & Lelegas fratrem insequuta peragrasset, labore & dolore victã consedisse, multas effudisse lacrymas: quapropter Naiadum commiseratione in fontem sui nominis permutatam:
Sic lachrymis consumpta suis Phœbeia Biblis
Vertitur in fontem, qui nunc quoque vallibus illis.
Nomen habet dominæ, nigráque sub ilice manat.
Biblis, insula, item fons Milesiæ. Pausa.
Biblia, vxor Duelij, qui primus Romæ nauali certamine triumphauit: tantæ pudicitiæ, vt illo seculo pro exemplo fuerit, quo impudicitia monstrum erat, non vitium.
Bibliolathas, Didymus appellatus, quòd mille quingentos libros conscripserit.
Biblus, Naxi fluuius. Vide BIBLINA.
Bibracte, Heduorum oppidum in Gallia, longè maximum ac copiosissimũ, in quo totius Galliæ concilium Cæsar indixit, ius dixit, & sæpè hyemauit: in Francorum regno situm & in radicibus montis non longè ab Hedua ciuitate positum, vulgò, *Beaune.*
Bibrax, oppidum Rhemorum in Belgis vltra Axonam flumen, nec lõgè ab eo, quod flumen in extremis Rhemorum finibus erat, & in eo pons, in Francorum regno situs: nunc naui & interdum vado traiicitur. Portus priscum oppidi nomen Latinè retinet: vulgò *Bray en la Comté de Rhetel.*
Bibroci, populi in Anglia, mari proximi & Cassiis, Aucalitibus ac Saguntinis.
Bibuli, cognomen familiæ.
Bibulus, collega Cæsaris in consulatu, in quem tranquilli distichon,
Non Bibulo quicquam nuper, sed Cæsare factum est:
Nam Bibulo fieri consule nil memini.
Idem Ciceroni proximam prouinciam in Asia tenebat. Plutarchus.
Bibulus, fluuius est Hispaniæ, cuius aquæ valent plurimùm ad præparandum ferrum.
Biconius, Germaniæ fluuius.
Bicurgium, vrbs Germanię Ptolemæo, hodie Erfordia, *Erffort.*
Bidini, populi Citariis & Caciniris vicini. Plin. lib. 3. cap. 8.
Bidios, castellum in agro Taurominitano. Stephanus.
Bidos, aliud castellum in Sicilia. Steph.

Biendium, citerioris Hiſpaniæ portus, Plinius libro 4.
Biennus, vrbs Cretæ. vide Stephanum de Vienna Galliæ.
Bigargitani, populi Hiſpaniæ citerioris. Plinius lib. 3. cap. 3. Tarracone (inquit) diſceptant populi XLIIII. quorum celeberrimi ciuium Romanorum, Dettuſani, Bigargitani.
Bigerriónes, populi Aquitaniæ apud Cæſarem, proximi Tarbellis, Vocatibus, Taruſatiis & Sontiatibus, Hiſpaniæ citeriori in Francorum regno ſiti, Comiti De fluxo ſubditi, vbi Comitatus eſt in Vaſconia conſiſtens, nomen retinent, vbi Turſa eſt, & caſtrum Begora, & Epiſcopatus Bæterrenſis prouinciæ Narbonenſis. Huic præfectus vir fortis Enequus nomine regnum Nauarræ conſtituit, pulsíſque inde Mauris, ſucceſſoribus ſuis regnum per manus reliquit.
Bigéria, Hiſpaniæ ciuitas, Ptolemæo, cui vicina eſt Setabis vrbs, lino tenuiſsimo nobilitata: vnde ſudaria Setaba à Catullo commemorata.
Bilæus, fluuius, Steph. Vide TIOS & PSYLLA.
Bilbilis, oppidum Celtiberorum in Hiſpania Tarraconenſi, ad Salonem fluuium, optima ferri temperatura nobilem. Ex hoc oppido Martialis Poëta originem traxit, vt ipſe teſtatur lib. 1. ſcribens ad Licianum,
Videbis altam Liciane Bilbilim.
Bilbina, vrbs Perſica. Steph.
Bilia, Hieronis vxor, quæ ſuo ſeculo pudicitiæ exemplar fuit. Huius maritus Hieron cùm ex inimico primùm audiuiſſet, ſibi fœtere os, Quid, ait, vxor, cur non commonuiſti? at illa, Quoniam, inquit, ita viris omnibus olere opinabar, Rhod. lib. 8. cap. 17.
Bilis, Aſiæ fluuius, non longè ab Heraclea. Plin. libro 6. cap. 1.
Bimater, agnomen Bacchi, quòd duas matres habuerit, Semelem & Iouem matris fungentem officio.
Binon, promontorium eſt vltra Cyrenem. Bocat.
Bion, Boriſthenites philoſophus, & ſophiſta callidus, philoſophiam vario orationis flore veſtiuit. Laertius. Fertur hic dixiſſe ad eum qui fundos ſuos ingluuie vorauerat: Terra Amphiaraum abſorbuit, ſed terrã tu. Fuit Cratetis auditor: ad Cynicam priùs ſectam tranſiit, ſumpto pallio & pera: deinde ad Theodorea inſtituta ſe conuertit. Reliquit commentarios plures qui non extant. Apophtegmata item plura. Suidas. Fuerunt & alij Biones nouem, Laertio.
Borgor, vel Beurgus, Alanorum rex, non longè à Bergamo, à Richomero ſuperatus atque extinctus. Diaco. lib. 16. Blond. lib. 2. decad. 1.
Bipedimui, Galliæ in aquitania populi, de quibus Pliuius cap. 19. lib. 4.
Biracélum, vrbs Tuſcorum, Ptolemæo. hodie Vicarellum.
Biſa, vrbs Thraciæ. Steph.
Biſaltæ, populi Scythici, qui fugientes equorum ſanguine aluntur lacte permixto. Virg. libro tertio Georg.
Biſaltæ quo more ſolent, acérque Gelonus,
Cũ fugit in Rhodopen, aut in deſerta Getarũ.
Plinius, Libera gens Biſaltæ, à fluuio Biſalte, ſiue à Biſalte Solis & Terræ filio, vbi lepores duplici iecore ſunt.
Biſaltæ, Macedoniæ gens libera, intra Strymonẽ & Edonicum ſinum. Plin. lib. 4. cap. 10.
Biſaltes, fluuius Macedoniæ.
Biſaltia, vrbs & regio Macedoniæ, à Biſalte Solis & Terræ filio. Vide BISALTAE.
Biſaltis, vel Biſalpis, nomen eſt puellæ cuiuſdã, quam Neptunus in arietem conuerſus compreſsit. Ouid. 6. Metam.
Biſante, vel Biſate, vrbs Macedoniæ iuxta Thraciam, à Samiis deducta, Gręcanica. Steph. Ariſtoteles in Mirabilibus.
Biſcárgis, ciuitas Hiſpaniæ. Ptol.
[Biſontium, vulgò *Beſançon*, metropolis Burgundiæ, vbi plura veterum ædificiorum veſtigia cernuntur: in cuius agro duo erumpunt fontes, quorum alter eſt aquæ dulcis: alter ex quo ſal igne denſatum conficiunt, candore præſtans, vnde maximum eſt illis vectigal. Sequanorum olim regio, totius Burgundiæ granarium, quemadmodum olim Italiæ Sicilia fuerat. Munſt. lib. 2. Coſm. Chryſopolis à poëta Ligurino vocatur. Has tibi, inquit, metropolis, & primi nominis vrbes, Chryſopolim placidam, & cæt.]
Biſtirus, vrbs Thraciæ. Steph.
Biſtones, gens Thraciæ, vnde & Biſtonum ſtagnum. Plin. lib. 4. cap. 11.
Biſtonis, ciuitas & ſtagnum in Thracia, Abderæ propinquum, à quo Thracia Biſtonia dicta: vnde Biſtonius & Biſtonicus, quod Thracem ſignificat: ſicut ab Ionia, Ionius, & Ionicus. Ouidius,
Feſſáque Biſtonia membra lauabis aqua.
Thraces quoque Solino, Biſtones dicuntur. Idem,
Tuta tamen bello Biſtonis ora fuit.
Sunt qui velint & ſtagnum & prouinciam à Biſtone rege nomen accepiſſe. Plin. lib. 1. cap. 2. Steph. Vide ABDERA.
Biſurgis, fluuius Germaniæ. Strabo in exordio libri 7. Biſurgis & Lupias amnes in vnum ad Amaſiam deferuntur, ſtadia DC. à Rheno ſemotus. Vide VISVRGIS.
Bitchora, vrbs à Salomone ædificata.
Biterriui, orum, oppidum in Gallia Narbonenſi. & in agro Bæterrenſi inter duos amnes, Obrim ſcilicet & Vepram ſitum. Vulgò *Bederrieux*.
Bithalbe. vide HELLENOPOLI.

Bithia, Pharaonis filia, quæ Mosen adoptauit.

Bithias, gentes in Thracia esse commemorant, quarum author Bithus fuit, Martis & Setæ sororis Rhesi filius. Steph.

Bithynia, regio minoris Asiæ ad Pontum sita, aduersa Thraciæ, proxima Troadi, quę Solino & Seruio primùm Bebrycia, postea Mygdonia, deinde à Bithyno rege Bithynia dicta est. Hæc etiam, authore Eusebio, Pontus est dicta. In hac Libyssa est, vbi Annibal sepultus est. Sunt qui scribant Thynos populos transisse ex Europa, & hanc regionem occupasse, à quibus Bithyni dicuntur, & Bithynia. Claudianus,

Thyni Thraces erant, quę nūc Bithynia fertur.

Hinc Bithynus & Bithynicus. Iuuenalis,

Quanquam & Cappadoces faciant, equitésque Bithyni.

Martialis,

Iam te rem factam Bithynice credis habere.

Bithynici fuerunt, Xenocrates philosophus, Dionysius dialecticus, Hipparchus, Theodosius, & filij eius mathematici, Cleophanes orator ex Myrlea, & Asclepiades medicus Prusiensis. Bithyniam Strabo priùs Mysos habitasse dicit, vnde Bosphorum Thracium, in quibus Bithynia est, Mysium quandoque appellari ait Dionysius poëta: hinc etiam Herod. dicit Thraces in Asiam transuectos, Bithynios esse appellatos, templúmque & vaticinium Martis habuisse, & à Bosphoro vsque Rhebam flumē regionem tenuisse. Steph.

Bithynium, vel Bythinū, ciuitas in Bithynia, à quo Bithyniatæ & Bithynienses populi. Steph.

Bithynópolis, vrbs à Bithye dicta. Steph.

Bithynus, Iouis & Thraces filius, Stephano: fratrem habuit Doloncū, à quo Dolonci, Thraciæ populi.

Bithys, nomen viri, de quo Steph. in Bithyæ, & Bithyniæ, & Bithynopolis.

Bithyas, nomē viri, Seruio præfectus classis Punicæ. Virg. Æneid. 1.

Bitias, & Pandarus fratres ex Alcanore Troiano geniti, quos Hiera in syluis nutriuit. Hi cum Ænea in Italiam venerunt, & cùm apertis etiā portis ausi essent Rutulos lacessere, ab iisdem sunt trucidati. Virgil. lib. 9.

Pandarus & Bitias ideò Alcanore nati, &c.

Alius fuit Bitias inter proceres Didonis: cuius meminit Virg. lib. 1. Æneid.

Biton, alter fuit ex filiis Argiæ sacerdotis & frater Cleobis, de quibus sic scribit Cic. 3. Tusc. Primùm Argiæ sacerdotis filij Cleobis & Biton prædicantur. nota est fabula. Cùm enim illam ad solemne & statum sacrificium curru vehi ius esset, satis longè ab oppido ad fanum, morarentúrque iumenta, tunc iuuenes illi quos modò nominaui, veste posita corpora oleo perunxerunt, ad iugum accesserunt: ita sacerdos aduecta in fanum, precata à dea dicitur, vt illis præmium daret pro pietate, quod maximum à deo dari posset. Post epulatos cum matre adolescentes somno se dedisse, manè inuētos esse mortuos.

Bituitum, oppidum à Fabio captum, anno ab vrbe, 633.

Bituitus, Aruernorum rex, specie colloquij comiter hospitio inuitatus, à Cneo Domitio victus est, & Romam deportatus.

Bitúrgia, vrbs Tuscorum, Ptole. hodie Mallianū.

Bitúriges, Aquitanię populi. Plin. lib. 4. cap. 19. Vno die viginti vrbes incenderunt, vt Cæsarem cōmeatu & pabulatione prohiberent. Horum oppidum Auaricum. Cæsar in commentariis. Dicuntur etiam Cubi, Plinio: item Losci, Straboni. Lucanus libro 1.

Et Biturix, longísque leues Axones in armis.

Vulgò, *Ceux de Berry*.

Bitúrigum, vrbs, quam Arpinus Comes Philippo vendidit. Æmil. lib. 4. Gal. *Bourges en Berry*.

Biúmbres, populi quicunque inter Tropicos habitant ad meridiem. quādoque enim incidentes habent vmbras, cùm à meridie sol ad gnomonem accedit rectum ad subiacens plenum: quandoque autem in aduersum, cùm sol in aduersum consistit. Strabo lib. 2.

Bizē, vel Bizia, ciuitas Thraciæ, βιζὶ πόλις θρᾴκης, τὸ τῶν ἀστῶν τούτων ἄστυ βασίλειον. Plinius libro 4. Bizia, arx regum Thraciæ, à Terei nefasto crimine, inuisa hirundinibus: non quòd illic facinus patratū sit (in Daulide enim Phocidis oppido contigit) sed quòd ea Terei patria fuerit, testibus Thucydide & Pausania. Vide BYZANTIVM.

Bizon, vrbs Thraciæ, terræ hiatu rapta, Plin. lib. 4. cap. 11. Hæc vrbs in medio Calatidis & Apollonio spatio sita est. Bizonia Strab. dicta.

Bizona, vrbs Pontica. Steph.

B L

Blaberúra. Vide INDICA.

Blacia, regio prope Cumas, cuius meminit Aug.

Blaēna, Ponti regio satis ferax, per quam Amnias flumen allabitur. Hoc in loco Mithridates, cognomento Eupator, Nicomedis Bithyni copias funditus deleuit, haud quidem presens, sed per imperatores: vnde illis cum paucis domum fugiens, seruatus est, & inde in Italiam nauigauit. Strab. lib. 12.

Blæsus, nomen viri. Stat. 2. Sylu.

Blagura, mons est Hiberniæ, in cuius radicibus tres nobiles scaturiunt fluuij, Berna, Corus, & Syurus, omnem ferè irrigantes insulam.

Blanda, Italiæ vrbs in littore Brutio, non procul à Beto flumine, & Parthenio portu. Plin. libro 3. cap. 5.

Blāde, vrbs est Hispaniæ citeroris in agro Barcinonensi ad Larnum flumen. Plin lib. 3. cap. 3.

Blandus, fons est iuxta Scenam, multis aquis abundans, nomen adeptus à blanditie aquarum quibus alluit incolas.

Blandusia, Sabinensis agri regio, in qua fuit ager Horatij poëtæ.

Blannonij, siue Brannonij, populi inter Celtas proximi Segusianis, Ambiuaritis ac Heduis, quorum clientes erant: vulgò *Le pays à l'entour de sainct Iean de Maurienne.*

Blascon, vel Blascorum, insula Galliæ in ostio Rhodani, priùs Metina dicta. Plin. lib. 3. cap. 5. Strab. lib. 4.

Blastus, nomen viri. Act. 12.

Blaudus, vrbs Phrygiæ. Steph.

Blauus Romanus fuit, qui cùm audiuisset filium à triumuiris interfectum, ab iisdem impetrauit vt interficeretur, & filio comes mitteretur.

Blemmyæ, vel Blemiæ, vel Blenæ, vel Bleptæ, monstrosi populi apud Æthiopes. Plin. lib. 5. cap. 8. & Pompon. libro 1. in fine descriptionis Africæ. Stephano dicti a Bleme, vno ex illis ducibus qui cum Dionysio in illas regiones militarunt: faciem in pectore habent. Claudius,

-errat per Meroën,
Blenásque feros, atrámque Syenen.
Hi capite carent, oculósque habent & os pectori affixos.

Blerani, Italiæ populi Cortonésibus & Capenatibus vicini. Plin. lib. 3 cap. 5.

Bliarides. Vide GYMNASIAE.

Bliarus. Vide MEMBLIARVS.

Blitomania, apud Plautum pro stolida sumitur.

Blitea, idem quod stolida apud Plaut. Blitea, inquit, & lutea est meretrix, nisi quæ sapit in vino ad rem suam.

B O

Boagrius, Locrensium amnis, Thronion vrbem præterfluit. Strab. lib. 9. Homerus.

Boanerges, beatus Hieronymus docet debere scribi Banereen, quod interpretatur filij tonitrui. Sic à Christo cognominati fuerunt Iacobus & Ioannes filij Zebedæi. Marc. 3.

Boarium, forum Romæ. Plin. lib. 28. cap. 2. & lib. 34. cap. 2.

Boarmia, Pallas dicta est à Bœotiis de bouum ad aratrum coaptatione: Rhodi. libro decimoquarto, cap. 18.

Boaulia, vrbs Scythiæ. Steph.

Bóbium, oppidum ad Apennini iuga situm, vbi nobile cœnobium à Theodolinda regina Longobardorum extructum: quo in loco nuper reperti sunt, Rutilius Numantianus, Heroicum Sulpitij carmen. LXX. epigrammata, & permulti alij libri à Volaterrano enumerati.

Bobónia, vrbs Italiæ. Steph.

Bocalium, Arcadiæ oppidum, Megalopoli vicinum & Parrhasiæ. Plin. lib. 4. cap. 6.

Io. Bocatius, Florentinus, genealogiam deorum scripsit, de fluminibus & montibus: præterea fabulas & plura alia vernaculo sermone. Volaterranus.

Bocchus, Mauritaniæ & Getuliæ rex, amicus populi Romani, ligatum Iugurtham L. Syllæ tradidit. Salustius in Iugurthino. Huic successit Iuba.

Bocchytis, in Ægypto tam iustè synceritérque iudicauit, vt eius nomen in prouerbium venerit iustisimè iudicantium.

Bocci, filius Iogli, princeps tribus filiorum Dan, Numer. 34. filius Abisue filij Phinees, 1. Paralip. 6.

Bocciau, nomen viri, 1. Paral. 25.

Boccori, qui & Cócordienses, populi Lusitaniæ. Plin. lib. 4. cap. 22.

Bocenses, Sardiniæ populi. Plin. lib. 3. cap. 7.

Bochiana, oppidum Troglodytarum. Plin. lib. 6. cap. 29.

Bochoris, qui & Chencres, Ægyptiorum rex, regnauit annis XVI.

Bocchyris, Ægypti rex, regnauit annis XLIIII. hic Ægyptiis leges constituit. Diodor. libro 2. huius ætate agnus loquutus est. Eutrop. hic adeò notę & incorruptæ in iudicandis litibus iustitiæ fuit, vt vulgo si quid magnoperè iustum & integrum significare vellent, Bocchyrim appellarent: vide prouerb. Bocchyris iudicium.

Bochri, pater Sebe. 2. Reg. 20.

Bochru, filius Asel filij Elasa. 1. Para. 8. 9.

Boderia, Ptolemæo, æstuarium maris Britannici. Tacit. Bodotria dictum.

Bodincómachum, oppidum iuxta Padum, quod & industria dicitur. Plin. lib. 3. cap. 16.

Bodincus, Padi cognomen, Ligurum lingua, id est fundo carens. Plin. lib. 3. cap. 16.

Bodonæus. Vide DODONE in Stephano.

Bodôna, vrbs Perrhæbiæ, vel potius Thessaliæ. Stephan.

Bodótria. Vide BODERIA.

Boëdromion, mensis Iunius apud Athenienses dicebatur.

Boëdromiō, dictus est Apollo, quòd singulis annis mense Iunio, quem Athenienses Boëdromionē vocant, Apollini sacra fierēt in memoriam reportatæ à Theseo de Amazonibus victoriæ: aut sanè Apollo dictus est Boëdromion à sacris Boëdromiis, quæ quotannis mēse Iunio illi fiebant. Plut. in Theseo.

Bœa, oppidum Peloponnesi, in sinu Argolico, nō procul ab Epidauro. Plin. lib. 4. cap. 5. in descriptione Achaiæ, vrbs est Cretæ. Steph.

Bœbe, Bœbes, ciuitas Thessaliæ, & Bœbebes, eius loci lacus, ad quem Bœbe sita est. Strabo libro 9.

Bœbeis, idis, siue Bœbias, lacus Thessaliæ iuxta Ossam

Ossam montem. Lucan.lib.7.
Ire per Osseam rapidus Bœbeida sanguis.
Valerius Flaccus,
Perderet & pingui miseros in Bœbide crineis.
Vide XYNIAS. Eiusdem nominis est etiam oppidum Thessaliæ. Vide βοίβος in Stephano, & βοίβον.
Bœllæ. Vide BOLAE.
Boëmia, Mysia, Europæ regio vltra Danubium sita: à Boemis, quos Ptolemæus in ea parte gētem maximā esse dicit, vel à Boëmo principe. Huius latitudo longitudini par, trium fortè dierum, sylua Hercynia vndique cincta, Albi fluuio media irrigatur, à quo Albicolæ dicuntur: ab oriente Morauos, ab Arcto Saxones, ab occidente Noricum, à meridie Austriā & Bauariam habet.
Plura Æneas Syluius in Boëmorum historia. Boëmię metropolis est Praga insignis ciuitas. Hanc nonnulli Germaniæ partem esse dixerunt.
Boen, lapis in tribus Iuda, à filio Ruben sic appellatus, Iosue 15.
Bœthus, Carthaginensis statuarius, Pausan.
Bœotus, Menalippæ filius, Pausan.
Bœótia, regio in finibus Græciæ, in longum ad Atticam se protendens, tria respicit maria, Peloponnesiacum, Siculum & Adriaticum, totidémq; in partibus colonos habet: Eubœæ insulæ obiecta: ab Attica autem Cithærone mōte discreta: ita dicta (vt nonnulli putāt) à boue, cuius ductu Cadmus peruenit ad eum locum, vbi postea Thebas Bœotias condidit. Ad quā nominis rationem alludit Ouidius 3. Metamorph. cùm ait,
Bos tibi, Phœbus ait, solis occurret in aruis,
Nullū passa iugum, curuíque immunis aratri:
Hac duce carpe vias, & qua requieuerit herba
Mœnia fac condas, Bœotiáque illa vocato.
Alij alias afferunt nominis huius rationes, quas vide apud Steph. Olim etiam Aonia dicta est, & Ogygia, & Hyantis, & Messapia, & Cadmeis, Thucydidi. Hinc Bœoti dicti sunt, regionis huius incolæ: qui stupiditatis & crassi ingenij nomine malè audierunt. Hinc est illud Horatij lib.2. Epist.
Bœotum in crasso iurares aëre natum.
Bœótij, populi qui anno LX. post captam Troiam ex Arna electi à Thessalis, incoluerunt terram quæ nunc Bœotia, prius Cadmea vocabatur. Thucyd.lib.1.
Boëtius, Zenone imperante, ob affectatæ libertatis suspicionem à Theodorico rege exilio damnatus: deinde custodiæ traditus, plura conscripsit. Tandem simul cum Symmacho Senatore socero suo, aliísque præstantibus viris interficitur. Euseb.
Bœotus, filius Itoni, vel Neptuni. Steph.
Boëtus, Hispaniæ fluuius, ex eisdē nascens locis, ex quibus Anas & Tagus. Strabo.
Bœthus, ineptus quidā poëta Tarsensis, qui Philippensem Antonij victoriam carmine cōscripsit: quo nomine præter alios summos honores quibus ab illo affectus est, Gymnasij etiam Tarsensis præfecturam adeptus est.
Bogádium, vrbs Germaniæ. Ptol.
Boges, Persa, ab Atheniensibus obsessus, cùm nihil haberet commeatus in castris, libros cum vxore primùm, demū seipsum interfecit. Herodot.lib.7.
Bogud, oppidum in Africa, & regis nomen.
Bogudiána, pars Tingitanæ prouinciæ in Africa, Plinius.
Bogus, rex Maurisiorū, Antonij partes sequebatur in Actiana pugna. Strabo lib.8.
Bohémia, regio. Vide BOEMIA.
Bohemundus, ab omnibus Antiochiæ princeps designatus, anno 1099.
Boianum, Samnitū vrbs. Ptol. hodie Bouianum.
Bóij, populi fuerunt Galliæ Lugdunensis. Plin. lib.4.cap.18. qui putantur agri Borboniensis tractum incoluisse. Hi postea Alpes transgressi iuxta Padum consederunt, vbi & Laudā Pompeiam condiderūt, teste eodem, libro 3.cap.17. Iidem postea à Romanis expulsi, in Germaniam se contulerunt, teste Strabone lib 7. vbi Hercyniæ syluæ partem incoluerūt, quæ Pannoniis proxima est: quæ regio, ab eis primùm Boiohemia, & postea abiectis aliquot literis, Bœmia appellata est. Vulgò *Borbonnis & Bauiere ou Boëme en Allemagne.*
Boin, oppidum Cyrenes. Plin.lib.5.cap.5.
Bóion, Doridis oppidum in Græcia, Plin. lib.4. cap.7. Doris (inquit) in Sperchios, Erineon, Boion, Pindus, Cytinum: ab Homero videtur Bœde dictum. Steph. βοιαὶ etiam, Cretæ vrbs est apud eundem.
Boizlâus, Boëmorum rex, ab Othone in ciuitate Noua obsessus. Blond.lib.2.decad.2.
Bola, vrbs Italiæ. Steph. vnde Bolani Coriolanis & Fidenatibus vicini. Plin.lib.3.cap.5. Virgilius 6. Æneid.
Pomerios castrúmq; inui Bolámq; Corámq;.
Borbæ, vrbs Cariæ, & fluuius aut palus Balbœotes, quæ Heraclea dicta est.
Bolbitinum, Nili fluminis ostium. Plin. lib.5. cap.19.
Bolbitina, vrbs Ægypti.
Bolbulæ, oppidum & insula maris Mediterranei. Plin.lib.5.cap.31.
Bole, oppidum agri Campani in Italia: cuius meminit T. Liuius. Vnde Bolani, Coriolanis & Fidenatibus vicini. Plin.lib.3.cap.5. βοίλλαι autem apud Steph. vrbs est Latinorum.
Bolentium, vrbs Pannoniæ superioris, Ptol.
Bolgius, dux Gallorū in expeditione cōtra Ptolemæum regem Macedonum, Pausan.
Bolina, oppidum est iuxta Patras. Pausan.

Bolina, virgo quam adamauit Apollo: sed cùm eum fugeret, in gratiã Apollinis facta est immortalis, Pausan. lib. 7.

Bolinæus, fluuius dictus à Bolonia vrbe cui erat vicinus. Pausan. lib. 7.

Boline, vrbs Achaiæ. Steph.

Bolingæ, populi Asię, Plin. lib. 6. cap. 19. Indiam habitant. Steph.

Bolissus, vrbs Æolię in ędito sita, prope Chium. Steph.

Bologesias, vrbs iuxta Euphratem, à Bologesso rege condita. Steph.

Bologesiphora, vrbs Persica. Steph.

Bolutus, vrbs Trallecon in Illyria, & alia Thesphrotiæ. Steph.

Bolus, Cimbrorum rex, Aurelium Scaurum cepit atque interfecit. Flor. lib. 6. 7.

Bomarei, Asiæ populi à Caspiis Orientem versus. Plin. lib. 6.

Bómbina, Nemeæ vicus. Vide BEMBIA, & BEMBINADIA.

Bombos, Ciliciæ regionis fluuius. Plin. lib. quinto, cap. 27.

Bomi, colles Italiæ, quorum incolæ Bomienses. Steph.

Bomilcar, filius Amilcaris, Pœnorum & ipse dux, veniens in suspicionem Carthaginensibus, ne & ipse cum Agathocle conspiraret, in medio foro patibulo suffixus est. Trog. Pompei. lib. 33.

Bomitæ, oppidi nomen in Amano monte Syriæ Antiochenæ. Plin lib. 5. cap. 22.

Bomonicæ, erant adolescẽtuli, qui in Dianæ Orthiæ sacrificiis apud Laconas aris superpositi contendere solebant, quis plura verbera sustineret, Palæph. lib. 2.

Bon, Tuscorum rex, regnauit annis XXVIII. ab hoc regio Bononia dicta. Cato. de orig.

Bona dea, quam veteres Faunam, siue Fatuam, siue Sentam dixere, tantæ pudicitiæ fuit, vt nemo illam, dum vixit, præter virum, mas viderit, nec nomen eius audierit: propter quod illi solæ mulieres Rom. noctu in operto sacrificabant, & Bonam deam appellabant. Alexander ab Alexandro libro sexto, cap. 8. Quidam putant hanc Proserpinam esse, & idcircò ei porca rem diuinam fieri, quia segetem quam Ceres mortalibus tribuit, porca depasta est.

Bona, fuit vna ex quinquaginta filiabus Fauni.

Bonándria, Syriæ ciuitas, quæ olim Apollonia.

Bonanis, Tuscorum rex, regnauit annis 28.

Bonauentûra, Franciscanus Theologus ex oppido Bagico regio, ob virtutum commentarios editos, in Cardinalium numerum ex Generali à Gregorio decimo relatus est. Habitum quo nunc vtuntur Franciscani Cardinales, instituit, cùm priùs aliorum Cardinalium modo incederet: sacros aliquot libros scripsit: à Xisto IIII. in Sanctorum catalogum relatus est. Huius postea libros in epitomen redegit Gulielmus Fulginas eiusdem ordinis. Volaterranus libro 21.

Bonauentûra, alter eiusdem ordinis Patauinus Cardinalis tituli S. Cæciliæ, sub Ioanne 22. doctrinæ sanctitatẽ adiecit, à Carranensi principe sagitta peremptus, dum Ecclesiæ libertatem contra tyrannos tueretur. Volater. 21.

Bonchæ, populi Carenis vicini, inter Euphratem & Cyrum fluuium. Steph.

Bonchis, ciuitas Æthiopiæ, iuxta tertium Cataracten. Steph.

Boni, filius Somer. 1. Paral. 6.

Boni portus, p. n. Latinæ dictiones sunt. Ciuitas, opinor, Cretensium, cui nomen καλὴ ἀκτὴ, id est pulchrum littus: cuius meminit B. Stephanus in Actis cap. 27.

Bonicius, præsul Auernensis, vir sanctitate clarus. Volaterranus.

Bonifacius XL. Romanorum episcopus, regnauit annis VI. mensibus IX.

Bonifacius IIII. Romanorũ episcopus, regnauit annis II. diebus XXVI.

Bonifacius, LXIIII. Romanorũ pontifex, regnauit mensibus VIII. diebus XXII.

Bonifacius, LXV. Romanorum pontifex, regnauit annis VI. mensibus VIII. diebus XIII. Templum omnium deorum à M. Agrippa ædificatum, mutato nomine, Mariæ & omnium Christi sanctorum vocauit. Diaco. libro 18. Blond. libro 9. Eius tempore Papatus initium sumpsit.

Bonifacius, LXVII. Romanorum pontifex, regnauit annis V. Hic constituit, vt qui in sacras ædes fugerent, vi ne inde abstraherentur.

Bonifacius, CCIII. Romanorum pontifex, regnauit annis XV. mensibus IX.

Bonifacius, CX. Romanorum episcopus, regnauit diebus XXXVI.

Bonifacius, CXXXV. Romanorum pontifex, regnauit mensibus VII. hic Constãtinopolim relegatus fuit.

Bonifacius, CXCIIII. Romanorum pontifex, regnauit annis VIII. mensibus nouem, diebus XVII. Cælestinum cepit, in custodia tenuit. Platin. Æmil.

Bonifacius Romanus, martyrium sub Diocletiano subiit, relatus deinde à seruis Romam, eique templum in Auentino dicatum, quod & Alexio postea commune fuit.

Bonifacius Britannus, pręsul Maguntinus, apud Phrysios & ipse martyr, quòd iussu Stephani secundi Pontificis, Pipinum Caroli patrem regem oleo sacro perunxerit.

Bonifacius, præsul Carthaginẽsis, Zenone imperante, confessor.

Bonifacius, præsul Ferentinas, item confessor.

Bonifacius, martyr Bosnensis, Othonis III. consanguineus.

sanguineus. Euseb.

Bonifacius, Africæ Comes, sub Honorio Ælij Du cis æmulus, Augustino amicissimus.

Bonifacius, Corsicę Comes, Vticam inter & Carthaginem, facta cæde, dum præda onustus redijt, tunc primùm Saraceni Siciliam relinquētes, quam occupauerant, in patriam suam sunt reuersi, Æmil. lib. 3.

Bonifacius, Montis ferrati Dux, cum Balduino Sabaudiæ Comite & Venetis Iadaram recepit, Alexium Isaci filium vnà cum patre regno restituit Constantinopolitano, quo necato ab Murtillo, Constantinopolim cepit: communi consensu in imperatorem Græcorum Flandrensem elegit Comitem, Romanæ qui se subiecit ecclesiæ. Blondus libro sexto, Platin.

Bonifacius Donancitus, Comes Pisanus, Petrum Corbarium captum pontifici tradidit, qui coniectus in carcerem, vitam commutauit cum morte. Æmil. lib. 8.

Bonna, oppidum ad citeriores Rheni ripas situm, & Coloniensi vrbi ac Confluentiæ oppido proximum: vulgò *Bonne*. Cornel. Tacit.

Bonni, colles Ætoliæ, à quibus Bonnenses dicuntur. Thucid. lib. 5.

Bonni, pater Omrai. 1. Para. 9. 2. Esd. 9.

Bononia, ciuitas Italiæ, non procul à Pado. Mantuanus,

-qua magna poténsque
Imperat Aemilio vicina Bononia Rheno.

Bononienses, eiusdem incolæ.

Bononia, Hetrurię princeps colonia, Felcina vocitata in octaua Italiæ regione. Plin. libro 5. cap. 15.

Bonosus Imperator fuit, Rom. filius literarij pedagogi, authore Vopisco. hic tantum bibebat quantum hominum nemo. De hoc Aurelianus dicebat, Non vt viuat natus est, sed vt bibat. Si quando legati Barbari ad eum venissent, ipsis propinabat, vt eos inebriaret, vt ab his per vinum omnia cognosceret, ac extorqueret veritatem. Tantum meiebat, quantum biberat, sic vt eius vesica nunquam grauaretur: postea cùm à Probo superatus laqueo vitam finiuisset, emanauit iocus, Amphoram pendere non hominem.

Bonus, presbiter Romanus, simul cum Fausto & Mauro diaconis, Romæ sub Valerio principe passi, sepulti in via Latina. Volater.

Booscœte, Hellesponti vrbs, Germanicopolis postea dicta. Plin. lib. 5. cap. vltimo.

Boosura, bouis cauda, vrbs Cypri insulæ, cui vicina est Tereta & Palæpaphus, quæ antiquum Teneris templum habet. Strabo.

Bootes, tis, vel Bootes, tę, vel Botus, ti, à boue de ductum nomen, Latinè bubulcus, cæleste sydus quod Arctophylax vocatur: stellula enim est iuxta Vrsam maiorem, quæ more bubulci plaustrum sequi videtur. Cicero de Natura deorum,

Arctophylax, vulgò qui dicitur esse Bootes,
Quod quasi temone adiunctam præ se quatit Arctum.

Ouidius,

Arctophylax formam terga sequentis habet.

Iuuenalis,

Frigida circumagunt pigri Sarraca Bootæ.

Habet quatuor stellas in dextra manu quæ non occidunt. Gel. lib. 2. cap. 21. Aratus,

Tardus in occasum, sequitur sua plaustra Boo-
tes. Manilius,

A tergo venit Arctophylax, idémque Bootes.

Vide ARCAS & ARCTOPHYLAX.

Booz, filius Salmon, filij Naasson consanguineus Elimelech Beth-lehemitæ, Ruth. 2. 4. 1. Paral. 2. Nomen item secundæ columnæ in porticu Salomonis, 3. Reg. 7. 2. Para. 3.

Borámma, Phœniciæ vrbs, non procul à Beryto & Byblo. Strabo lib. 15.

Borbista, rex Gotthorum, in Teutones irrumpit, quem vicerunt tres reges coadunatis copiis.

Borbónium, Galliæ patria, Ducatus dignitatem assumpsit, Philippi Valesij Francorum regis tempore.

Borcani, populi Hippinorum in Italia, non procul à Collatinis. Plin. lib. 3. cap. 11.

Borcobæ, Thraciæ oppidum, Eumeniæ & Parthenopoli vicinum. Plin. lib. 4. cap. 11.

Boreas, Aquilo dictus, ab Hyperboreis mōtibus flans, vnde & frigidus. Dictus ἀπὸ τοῦ βοᾶν, καὶ ῥέειν, quoniam vt violenti flatus est, ita etiam sonori. Virg. 1. Georg.

Aut Boreæ penetrabile frigus adurat.

Fuit & Strymonis filius, Orithyæ raptor.

Spirat inter Septentrionem & exortum solstitialem: nubes dissipat, & aquas gelu constringit. Poetæ Boream Astræi filium faciunt, eúmque Hyacinthum puerum amasse, qui etiam ab Apolline diligebatur. vide infrà. Amauit præterea Orithyam Erichthonij Athenarum regis filiam, quam & in coniugem postulauit: verùm cùm non daretur, vi eam rapuit, ex qua postea Zeten & Calain suscepit. Fertur quoque pulcherrimas Dardani equas adamasse, & ex illis XII. velocissimos equos suscepisse. Hinc Boræus & Boreetis, idis. Ouid. lib. 1 Metamorph.

-Scythiam Septémque triones
Inuasit Boreas, &c.

Boreas, mons est Epyri Dyrrachio proximus.

Boreostuma, Danubij fluminis vnum ex ostiis. Ex eodem enim alueo & super Istropolin lacus gignitur LXIII. M. passuum ambitu, Halmirin vocant. Secundum ostium, Naracostomà appellatur. Tertiū Calostoma, iuxta insulam Sarmaticam. Quartum Pseudostoma, & insula Conopō Diabasis. Postea Boreostoma,

& Spireostoma. Singula ora & ostia tanta sunt, vt prodatur in XL. M. pass. longitudinis vinci mare, dulcémque intelligi haustum. Plin. de Danubij ostiis, lib.4.cap.12.

Borgion, filius Neptuni qui Herculem inuasit. Bocatius.

Borgodi, Asiæ populi in insula Asgilia. Plin.lib. 6. cap.28. in descriptione Arabiæ.

Borichus, Colomanni nothus. Volat. Riti.

Borion, Africæ promontorium, quod maiorem Syrtim includit. Plin. lib. 5.cap.4. Promontorium quod maiorem includit (Syrtim intelligit) Borion appellatur. Huius etiam meminit Strabo libro. 17. Vltra Berenicen est paruum quoddam promontorium nomine Borium, quod est Syrtis ostium.

Bormiscus, regio Macedoniæ, vbi canes Euripidem lacerarunt. Steph.

Bormius, mons est in Macedonia, à quo & lacus Bormicus dictus est. Rhod lib.24.cap.10.

Boron Troglodytarum oppidum. Plin. libro 6. cap.29.

Borsippa, vrbs Babyloniæ, Mesopotamiæ coniuncta inter Euphratis conuersiones, olim Dianæ & Apollini sacra, in qua maximum lanificium est, & maxima vespertilionum multitudo in esum conditur. Strab. lib.16. Martial. Texta Semiramia quæ variantur acu.

Steph. βόρσιππα, fœminini generis, aut neutri pluralis scribit.

Borysthenes, fluuius Scythiæ secundum Istrum omnium maximus, ad 600. stadia nauigabilis, in cuius ostio ingens vis salis sua sponte nascitur, & ingentia cete spinis carentia. Herodo. Plin. Strab. Solin. Pompon. & Martian. Nec procul fluuius lacus, oppidum sub vno cuncta nomine.

Borysthénidæ, populi ad Borysthenem amnem. Pomponius. Propertius,

Gloria ad hybernos lata Borysthenidas.

Borysthenes, nomen oppidi fluuio adiacentis: item insula & portus in mari Euxino, ad ostiũ Borysthenis.

Borysthenes, Steph. vrbs & fluuius Ponti, iuxta Mæotin & Tanain, & vrbs Græciæ occidentem versus, Milesiorum colonia, quam incolæ Olbiam vocant. Steph. Sunt & aliæ Olbiæ, de quibus infrà.

Bóryza, vrbs Ponti. Steph.

Boses, nomen scopuli. 1. Reg. 14.

Bosgedáriza, locus in confinibus maioris Armeniæ. Strabo.

Bosirara, vrbs Ægypti. Steph.

Bosor, filius Supha filij Helem, 1. Paral. 7. Nomen item ciuitatis Moabitarum trans Iordanem, Orientem versus, ad solitudinem nõnihil vergentis, 1. Macha. 5. Deu. 4. Ios. 20. 1. Para. 6. De tribu Ruben Leuitis data.

Bosphorárium, portus Byzantij. Steph.

Bosphorus, vel Bosporus, à bouis meabili transitu dictus, propter angustias freti, quasi bouis transitus. Plin. Soli. Duo sunt autem Bosphori, alter iuxta Byzantium, qui Thracius dicitur: éstque ostium Ponti, per quod in Propontidem influit, dictum à traiectu Iouis in vaccam deformati. Vale. Flac. libro 4. Argon.

Iámq; dies auræque vocãt, rursúsque capessunt Æquora, qua rigidos eructat Bosphorus amnes.

Alter est Bosphorus in introitu Mæotidis paludis, per quem in Pontum defluit. Ouid.

Bosphorus & Tanais superant Scythięque paludes.

Hic etiam Cimmerius Bosphorus dicitur, à Cimmeriis populis, partem eius frigidissimam incolẽtibus. Vide PROPONTIS. Cęterùm inter Bosphorum Thracium & Cimmerium Martiano & Polybio interiacerent millia quingenta. Porrò Bosphorus Thracius Pomponio, stadiis quinque Europam ab Asia disterminat, qua Darius Xerxis pater copias traiecit. Bosphori Cimmerij latitudo est M.D. passuum. Plin. lib. 2. cap. 15. Lucanus,

Sic stat iners Scythicas astringens Bosphorus vndas.

Bosphorus, vrbs Ponti est iuxta sinum Cimmerium, & fretum eiusdem nominis, quod Io in bouem mutata traiecit, vnde nomen. Est & alia Indiæ Bosphorus. Steph.

Bosra, Idumæa, iuxta illud, Quis est iste qui venit de Edon tinctis vestibus de Bosra?

Bossina, Orientalis regio à Turca vastata, anno 1384. Egna.

Bostra, Phœniciæ vrbs ad mare sita, Byblo vicina, vt tradit Strabo libro 16. Vrbs Arabiæ, Stephanus.

Botachide, locus Arcadiæ in Tegea, à Botacho, Lycurgi ex Iocrito nepote dictus. Steph.

Botiæi, Thraciæ populi, Plin. libro quarto, capite 11. Stephanus Nicæam, Bottiæorum coloniam esse scribit.

Botiêum, vrbs Phrygiæ, cum stagno Attea dicto, quod salem producit. Steph.

Botródius, vicus non longè à Segobria, quondã oppidum à Tib. Graccho dirutum. Polyb.

Botrys, oppidum Syriæ Phœniciæ. Plinius lib. 5. cap. 20. Steph.

Bottiæi. Vide BOTTIAEI.

Bouianum, Samnitium colonia vetus. Plinius lib. 3. capite 12.

Bouillæ, arum, oppidum in Latio haud procul ab vrbe Roma, via quæ Ariciam ducebat. Asconius. Suburbanæ dictæ, Ouidio,

Orta suburbanis quædam fuit Anna Bouillis.

Quo in loco interfectus est Clodius Aricia rediens. Dictũ quasi bouis hillæ, quòd eò vulnerata bos sua trahens intestina deuenerit. Vnde populus Bouillanus. Plin. lib. 3. cap. 5.

Bouzimele, Ciliciæ fluuius est haud longè à Lyco amne.

B R

Brabantini, populi, ex Saxonibus trans Albiam habitantibus in Franciam trãslatis, prognati. Æmil. lib.3.

Brabásthenes, mons, Liuio libro quarto, belli Macedonici decem millib. passuum à Lacedæmonia distans.

Bracárum, conuentus vnus è septem Hispaniæ. Vniuersa enim prouincia Hispaniæ diuiditur in conuentus septem, Carthaginensem, Tarraconensem, Cæsaraugustanum, Cluniensem, Austrum, Lucensem, Bracarum. Plin.li.3.cap. 3. Vide BRACHARA, & BRAECARA.

Bráchara apud Ptolemæum, vulgò hodie Bracha. Cuius præsul Metropoliticus, simul & Primas regi Lusitaniæ appellatur. Volat. Bræcara Ptolemæo, vide infrà.

Braccata Gallia, vulgò *La Prouence*.

Bráchia, mare Arabicum, quòd plurima in eo βραχῆ, id est breuia sint.

Brachinonénsis ager à Saracenis vastatus. Blond. lib. 2. deca.2.

Brachius Perusinus, omnem Pontificis ditionem occupauit. Volat. lib.2.22. Apud Aquilã à Pontificis exercitu superatus occiditur.

Brachmánes, vel Brachmánæ, Indorum gymnosophistæ, Hieronymo lib. 2. contra Iouinianum, quorum princeps Iarchas eo tempore quo Appollonius Tyaneus discendi visendíque studio ad illos se contulerat. Hi simulachra contemnebant, omni prorsus carnis genere & vini abstinentes. Brachmas vocat Stephanus. De quibus plura Strabo lib. 15. Plin. lib.6. cap 17.

Brachódes, extrema vrbs Africæ minoris. Ptolemæo.

Brachybios, Dionysius vocat Aethiopas, quòd sint breuis æui, nec vltra annos XL. viuant.

Brachyle, vrbs Ceretum, qui Iberis vicini sunt, Stephanus.

Brachmanæ. Vide BRACHMANES.

Bráctia, insula est vna Illyrici. Plin. fortè eadem quæ Brattia inferiùs.

Brádua, consul, collega Materni, anno ab vrbe 937.

Brádua, consul, collega Aproniani, anno ab vrbe 943.

Bræcara Augusta, Ptolemæo, aliàs Brachara, Metropolis Portugalliæ. Vide BRACHARA & BRACARVM.

Bræsi, populi Macedoniæ. Steph.

Brágada, fluuius Aphricæ, iuxta Vticam in mare labens: apud quem ab Attilio Regulo & toto exercitu balistis & catapultis serpens centum & viginti pedum longus, est occisus. Silius libro quinto,

Turbidus areuteis lento pede sulcat arenas Bragada, &c.

Bragæ, insulę quædam desertæ. Plin. li.6.ca.28.

Brana, Turdulorum oppidum in Hispania, & conuentus Cordubensis. Plinius lib. 3. cap. 1.

Branchidæ, Apollinis Didymæi sacerdotes, apud Posideum oppidum, & promontorium Ioniæ, qui locus Plin. lib.5. cap. 29. prius Branchidarum oraculum dicebatur, nunc Didymei Apollinis. Strabo lib. 14.

Branchus, Lactantio, filius fuit Appollinis, ex filia Iaucis & Sucronis, qui cùm Appollinis malas deosculatus esset, ab eo captus, coronam & virgam accepit, vnde cœpit vaticinari: post hoc ingens templum est ei ædificatum, quod Branchiadon nominatur.

Branchides Apollo dictus est à Brancho adolescẽte Thessalo, quem & viuum dilexit, & mortuum templo decorauit: vel à Brancho filio cui vaticinandi artem concesserat: vel à Branchidis populis apud quos responsa dabat. Strabo li. 14.

Branchilides, Bœotorum princeps. Pans.

Brancotij, populi Asiæ. Plin. libro 6. cap.20.

Branchus, quidam Thessalus, fuit ab Apolline maximè dilectus, cui post mortem in suo tẽplo sacra fieri idem iussit, vnde Appollo Branchiades vocatus est. Statius libro tertio Thebad. & Strab. lib.14.

Brandénburg, ab Othone III. imperatore XIIII. obsessum, anno 992.

Brannonices, populi inter Celtas proximi Segusianis, Ambinanitis, ac Heduis quorum clientes erant.

Brasidas, dux Lacedæmonum, circa Amphipolim, ab Atheniensium multitudine impar deprehensus, claudendum se præstitit, vt per longum coronæ ambitum extenuaret hostium frequentiam, & qua rarissimi obstarent, erumperet. Frontinus.

Brásiæ, vrbs Laconiæ. Steph.

Brattia, Mœsiæ prouincia, cum Pandoniis iuncta. Plinius libro quarto, capite vltimo. Vide BRACHIA.

Bratuspartium, oppidum Bellouacorum inter Belgas, finitimum Suessionibus, in Francorum regno situm.

Bráuion, Atticæ oppidum, vbi Dianæ Brauroniæ facellum est. Strab. lib. 9. Plinius lib. 4. cap. 7. Stephan. βραυρὼν δῆμος, id est, pars tribus cuiusdam Atticæ est, à Braurona heroe, à quo etiam Brauronia Diana dicta.

Braum, vrbs Hispaniæ. Ptol.

Brauron, Atticæ oppidum. Vide BRAVION.

Brauronia Diana dicta est, vel à Braurone populo, vel à Braurone heroë qui populo nomẽ dedit. Erat autem in arce Atheniensium, Dianæ Brauroniæ fanum, & eius simulachrum à Praxitele factum. Paleph. lib.2.

Brea, ciuitas Atheniensium, in quam postea co-

Ioniam miserunt. Steph.

Bregi & Breges, Phryges populi. Strabo lib. 12.

Bregmenténi, Asiæ populi in Troade. Plin. lib. 5. cap. 36.

Bremen. Vide PHABIRANVM.

Brennáburg, ciuitas ab Henrico 1. Saxonum Germaniæ rege capta, anno 943.

Brennus, Gallorum Senonum dux, qui Brenonam Venetiæ vrbem ædificauit, quæ postea literarum aliquot immutatione dicta est Verona. Hic cum trecentis armatorum milibus in Italiam irrumpens, Romanos apud Alliam fluuium ingenti clade profligauit: deinde ad vrbem pergens, eandem cepit, totámque exussit, præter Capitolium, quò nobilior iuuentus confugerat. Sed cùm & illud aggrederetur, Romani cum illo conuenerunt, vt acceptis aliquot auri talentis obsidionem solueret. Cùm igitur aurum penderetur, ipse dux gladium suum vagina educens, & hunc pensari imperauit. Sed cùm hoc Romani, vt rē iniustam, recusarent, atque ita inuicem contenderent, Camillus exul, qui absens Dictator creatus erat, collectis iis, qui Roma profugerant, Gallos ex improuiso adortus est: qui relicto auro, cum maximo suorum detrimento fuga sibi consulere coacti sunt. Camillus verò eos continuò persequens, ex Italia expulit. Postremò Brennus, Apollinis Delphici templum præde causa ingressus, ira numinis se interfecit. Proper. lib. 3.

Torrida sacrilegum testantur límina Brennum.

Brentha, vrbs Arcadiæ, & fluuius Brenthiates. Stephanus.

Brentheates, fluuius apud Pausan.

Brenthus, Herculis filius, à quo Brundusium dictum. Steph.

Brépium, promontorium Achaiæ. Plin. lib. 4.

Bretêna, vrbs Italiæ sub Venetis, Ptol. Brintum hodie vocata.

Bretholæum, Ptol. Britium nunc dictum, Lusitaniȩ oppidum.

Brettánis, insula. Vide BRETTOTIA.

Bréttia, regio Italiæ, quam Antiochus totam Italiam olim sic dictam scribit.

Brettius. Vide BRETTOTIA.

Brettótia, insula in Adriatico mari fluuium habens Brettium, Grȩci Elaphussam vocant, alij Brettanidem. Quanquam & Oceani insulæ Britannicæ, Græcis Brettanides dicuntur, Ste.

Brettus, vrbs Tyrrhenorum à Bretto Herculis filio. Steph. Vide BRVTII.

Breuci, Pannoniæ populi, quos Saos amnis prȩterfluit. Plin. lib. 4. cap. 35.

Breuni, Plin. lib. 2. cap. 20. inter Alpinas gentes numerantur.

Briareus, gigas, Ætheris, vel Titanis, vel Cœli & Terræ filius, quem poetæ finxerunt centum habuisse brachia & quinquaginta vētres. Hunc fingit Homerus, cùm Pallas, Iuno, Neptunus, aliíque ex diis nonnulli, aduersus Iouem cōiurassent, persuasum à Thetide in cælum ascēdisse, vt Ioui suppetias ferret, deósque coniuratos illius aduentu territos à cœptis destitisse, & cū Ioue in gratiam rediisse. Hæc Homerus 1. Iliad. vbi etiam hoc adit, A superis quidem Briareum dictum fuisse, ab hominibus autem Ægeonem.

Βριάρεων (inquit) καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες Αἰγαίωνα. Alii Briareum inter eos numerant gigātes, qui aduersus Iouem conspirarunt: vnde à Virgilio lib. 6. cum aliis monstris in vestibulo inferorum collocatur, cùm ait,

Centauri in foribus stabulant, Scyllæque biformes.

Et centumgeminus Briareus, & bellua Lernæ.

Dictus Briareus à corporis robore. βριαρὸν enim Græci fortem dicunt, & robustum.

Brias, Briadis, vrbs Pisidiæ regionis Asiæ. Strab.

Briaxes, statuarius. Pausan.

Bricinnia, vrbs Siciliæ. Steph. Vide BVCINNA.

Brie, filius Aser filii Iacob. Num. 26.

Brigantes, Hiberniæ populi Ptolem. hodie Ganaforda ciuitas. Vide βρίγες in Steph.

Brigantium, Hispaniæ ciuitas: hodie Compostella, oppidum S. Iacobi. Ptolem. Flauium Brigantium dicitur. Est & Brigantium, vrbs Cenomanorum Ptolemȩo.

Briges, populi Thraciȩ. Phryges etiam aliàs Briges dicti, & eorum regio Brigea. Herodianus Brigantes eos vocat. de his plura vide apud Stephanum.

Brigiani, populi inter Alpinas gentes. Plin. lib. 13. cap. 101.

Brigida, mulier vitæ sanctitate insignis, Romā venit à Suetia, Vrbano V. Pontifice maximo. Quatuor liberos mares, ac totidem fœminas omnes sanctos habuit, inter quos Catharinā, quæ eam viduam Romam comitata est, cuius cura atque opera in patriam relata est. Volater.

Briléssus, Ægialeus dictus, Atticæ mons est. Pli. lib. 4. cap. 7.

Brillētum, mōs Atticæ regionis prope Tharnen. Plin. lib. 11. cap. 37. In hoc monte sunt lepores bina habentes iecinora: cerui renes quatuor: pennati autem & squammosi nulli.

Brimò, vnum ex Hecates, siue Proserpinȩ nominibus, ἀπὸ τοῦ βριμᾶν, hoc est, à terrendo impositum, eo quòd nocturna terriculamenta ab ea immiti credebantur, vt ex Appolonij interpretibus annotauit Cæl. Rhod. lib. 11. cap. 16.

Brila, promōtorium Lesbi, vbi Dionysius Bryseus colitur. Steph.

Brisabritæ, Asiȩ populi. Plin. lib. 6. cap. 20.

Brisacum, à Ludouico Gallorum rege obsessum anno 941.

Briséis, Lyrnessia puella, à patre Brise ita appel-

lata

lata, cùm vero nomine Hippodamia vocaretur. Hæc capta Lyrnesso vrbe, Achilli victori in sortem cessit, & postea ab Agamemnone erepta, implacabilis dissidij causa fuit inter Agamemnonem & Achillem. Detrectabat enim Achilles Agamemnonis imperium, neque vnquam adduci potuit, vt arma sumeret donec Patrocli mors nuntiata eum ad vindictam extimulauit. Extat huius Briseidos ad Achillem epistola apud Ouidium in Epistolis Heroidum.

Britannia, insula in Oceano Septentrionali, omnium, quæ Europæ adiacent, maxima: vnde & orbem alterum quidam ex poetis appellauere: à Britone rege Britannia dicta, cùm prius Albion diceretur, ab albis montibus, qui ad eam nauigantibus primò apparent. Hodie in duas diuisa est partes: quarum alteram, quæ in Septentrionem vergit, Scoti incolunt, Cælidoniæ syluæ nomine veteribus cognitam: alteram, quæ cultior est, & Belgis vicinior, Angli tenent, Saxoniæ populi, prioribus incolis, qui Britones dicebantur, inde expulsis. Hæc ab Ortu Germanico, ab Occasu Hybernico, à Septentrione Cælidonio Oceano abluitur: ad Meridiem verò angusto freto à Belgis dirimitur. Porrigitur in longum octingentis millibus passuum.

Británnia, Diodoro ac Straboni libro 4. forma triangulari, lateribus inæqualibus ac tribus erecta promontoriis est, Cantio, Heleno, & Orcha. Sita è regione Galliæ circuitu XXII. millibus stadiis Straboni: duobus millibus passuũ Cæsari: Longitudine verò DCCC. latitudine CCC millibus, Plin. lib. 4. cap 16. Vulgò Anglia dicitur.

Britannicæ insulæ, in Oceano sitæ, quorum incolæ Britanni. Alia est Britannis insula de qua in Brettotia. Steph.

Británnus, Britannicus, & Brito, eiusdem significationis sunt. Iuuenalis,

Quantum delphinis balæna Britãnica maior.

Idem, Qua nec terribiles Cimbri, nec Britones vnquam. Vide BRITONES.

Virgilius Ægloga prima,

Et penitus toto diuisos orbe Britannos.

Británnicus, filius Claudij Cæsaris ex Messalina, primùm Germanicus dictus. Hic quamuis adhuc infans, à patre in castris sæpe circumlatus fuisset, & militibus commendatus, Neronis tamen opera veneno sublatus est. Tacit. lib. 13. Iuuenal. Sat. 6.

Ostendítque tuum generose Britannice ventrem.

Britius, Archiepiscopus Turonensis, Martino successit. Volaterranus.

Britomártes, nomen eius quã Diana fertur vnicè dilexisse, cuius patria fuit Gortina Cretæ vrbs.

Britomartis, Nympha Cretensis valde formosa, Iouis & Charmes filia, Diodoro Britona dicta, retia ad venandum inuenit, ex quo Dictynna est appellata, quòd causam prębuit, vt quidam Dictynnam & Dianam eandem esse putarint. Hæc, vt quibusdam placet, à Minoe rege Cretensi adamata, cùm eiusdem concubitum fugere non posset, de rupe se in mare præcipitauit. Virgil. in Cyri. Bocatius.

Brithona, filia Martis quæ se in mare Brithon præcipitauit vt effugeret stuprum regis Minois. Bocat.

Britones, Galliæ populi inter Aquitanos. Vide BRITANNVS.

Briuátes, Galliæ Celticæ portus, Ptolemæo.

Brixellum, oppidum inter Mantuam & Cremonam. Volater.

Brixia, vrbs Transpadanæ regionis, quam Cenomani populi ędificauerunt. T. Liu. Polybius. Est & Asiæ fluuius. Plin. lib. 6. cap. 27.

Brixia, vrbs Galliæ Cisalpinæ, à Germanis in Italiam transeuntibus condita. Mantuan. Brixia magnorum genitrix animosa virorum, &c.

Brixillum, oppidum apud Mutinã. Pli. li. 3. cap. 13.

Brizo, apud Delios vaticiniorum, quæ ex somniis sumũtur, dea habita est, eíque scaphas, omni genere bonorum plenas, solis piscibus exceptis, offerebant. Dicta autem putatur Brizo, ab eo, quòd βρίζειν, prisci Græci pro dormire dicebant. Vide Cęlium Rhod. lib. 27. cap. 10.

Bromius, Bacchi cognomẽ, ἀπὸ τοῦ βρέμειν, id est, à fremẽdo: vel ἀπὸ τῆς βροντῆς, hoc est, à tonitru, eò quòd natus sit cum tonitru, eius genitrice fulmine perempta. Ouid. 4. Metam. Thura dabãt, Bacchúmque vocant, Bromiũque Lyæũ.

Brongus, fluuius. Vide ANGRVS.

Bronteus, Iupiter dictus à βροντὴ quod est tonitru.

Brontes, vnus ex Cyclopibus, ministris Vulcani, qui Ioui cudũt fulmina, ἀπὸ τὴν βροντὴν hoc est, à tonitru dictus. Tres autem præcipue à Virgilio numerantur Vulcani ministri, Brontes, Steropes, & Pyracmõ, quem Ouid. 4. Fastorũ Acmonidẽ appellat. Hos Hesiodus in Theogonia Cæli & Terræ filios facit: quanquam alij & Neptuno & Amphitrite natos malint. Virg. 8. Aeneid.

Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro, Brontésque, Steropésque, & nudus membra Pyracmon.

Brontotas, locus tribus ab vrbe miliaribus distans, quo Athemius à Leone ad Italiam missus imperium suscepit. Cassiado. Diac.

Brotéas, & Ammon, cæstibus claruerunt. Ouid. lib. 5. Metam.

Hinc gemini fratres, Broteásque & cæstibus Ammon Inuicti, &c.

Brotheus, filius Vulcani & Mineruæ, deformi facie, ob quam dum plerisque esset risui, animi dolore se in rogum cõiecit. Ouid. in Ibin.

Quódque ferunt Brotheum fecisse cupidine mortis,
Des tua succenso membra cremanda rogo.

Bructeri, populi à L. Stertinio victi, in Germania inferiori Teuchtheris & Phrysiis proximi: ex quibus fuit virgo Velleda fatidica, quæ Germanis religione animos eorum occupante aliquando præfuit. Cor. Tacitus.

Brullitæ, populi, Epheso tribuuntur. Plin. lib. 5. cap. 29.

Brumus, Bacchus, qui Brumalibus festis nomen dedit.

Brundúlum, portus, quem Athesis amnis ex Tridentinis Alpibus fluens facit. Plin. lib. 3. cap. 16.

Brundúsium, vrbs Calabriæ, ad mare Adriaticum sita, via Appia eoúsque perducta, & portu insigni nobilis, ex quo Romanis tritissimus olim fuit in Græciam transitus. Græci Brentesiũ appellant, à Brento quodam (si Stephano credimus) Herculis filio. Aut certè à ceruini capitis similitudine, quod Messapij sua lingua βρεντέσιον appellabant. Strabo lib. 6. Lucan. lib. 2. Brundusij tutas Magnus conscendit in arces.

Brusa, vrbs Bithyniæ, ab Annibale condita sub Olympo monte. Plin. lib. 5. Vide PRVSA.

Brusis, pars Macedoniæ, à Briso Imachij filio. Stephanus.

Brutiani, à Brutiis dicti, officia seruilia magistratibus præstabant: hi primùm se Annibali tradiderunt, perseuerarúntque quousque ex Italia discederet.

Bruthus, Ascanij filius, qui à se Bruthones denominauit. Bocat.

Brútij, populi in extremis Italiæ finibus, supra Lucanos, peninsulam incolentes, cuius Isthmus à Lao fluuio vsque ad Metapontium porrigitur. Hi Lucanorum olim pastores fuerunt, qui excusso seruitutis iugo, trans Laum fluuium sedes posuerũt: vnde & βρέντιοι à Lucanis dicti sunt, quod illorum lingua fugitiuos sonat: à Romanis autem Brutij appellati sunt, quasi bruti, hoc est, stupidi & vecordes. Qua ignominia ideò notati sunt, quòd secundi Punici belli tempore ad Annibalem desciuissent: ob quam perfidiam semper deinde sine honore, sine dignitate habiti sunt, ad seruilia tantùm opera, & viliora munia soliti compelli. Brutiorum oppida fuerunt Temesa, Terina, Cosentia, & Rhegium, in extremo Scyllæi promontorij situm, ea in parte, qua Sicilia olim ab Italia dicitur esse auulsa.

Brútina, vrbs Hispaniæ, Ptolemæo. Vide BRVTOBRIA.

Brutôrum familia Romæ imprimis fuit illustris, ex qua primus fuit L. Iunius Brutus, à stultitia, quam Tarquinij metu simulabat, ita cognominatus. Hic exactis regibus, ciuitatéque in libertatem vindicata, primus Romæ cum L. Tarquinio factus est cõsul: rebúsque multis præclarè gestis, tandem eo in prælio, quod ad Regillum lacum commissum est, occubuit: eúmque matronæ, vt fortissimum muliebris vindicem, annum integrum luxerunt. De hoc Virgil. 6. Æneid.

Vis & Tarquinios reges, animámque superbam
Vltoris Bruti, fascésque videre receptos?

M. Brutus, vnus fuit ex Cæsaris Dictatoris percussoribus, qui in campis Philippicis ab Octauio & Antonio victus, necem sibi consciuit.

Decius Brutus, acerrimus publicæ libertatis propugnator fuit, qui Mutinæ aliquandiu ab Antonio obsessus, eáque obsidione Hircij & Pansæ opera liberatus, tandem à militibus suis desertus est, & ab hostibus occisus. Plura apud Liuium, Plutarchum & Plinium.

Brutium promontorium, à Ptolemæo Scyllæum vocatum, in extremo loco occidui cornu, vbi olim Sicilia Italiæ annexa fuisse putatur, sed postea maris sæuitia abscissa.

Brutius Præsens, consul, collega T. Antonij Pij August. 11. anno ab vrbe 890.

Brutóbria, vrbs inter Tyritanos & Bætim fluuium. Stephan. Eadem nimirum est quæ aliàs Brutina.

Brutulus Papyrius Samnites, vir nominis prioris fœderis fractor, Romanis deditur. Triumphat Dictator. Liuius lib. 7.

Bryanium, vrbs Thesprotiæ. Steph.

Bryas, Argiuorum contra Lacedæmonios dux. Pausan.

Bryax, vel Brias, sculptor marmorarius, Mausoleum vnà cum aliis fecit.

Bryâzon, amnis Asiæ in Bithynia. Plin. lib. 5. cap. 32.

Brycæ, Brycei, Thraciæ gens, Stephano. vide BRYSAE.

Brygias, vrbs Macædoniæ, Stephano, cum qua statim subiungitur Brygion, vrbs Macedoniæ. Vide BRYX.

Brygion, vrbs Macedoniæ. Plinius libro 4. capite 30.

Brygis, ciuitas quam Mardonius in suam redegit potestatem Herod. lib. 6.

Brygus, regnauit apud Celtiberos, anno à creatione mundi 2058.

Bryllium, vrbs in Propontide. Ephorus Cæum, καῖον esse scribit, & regio Bryllis. Steph.

Brysæ, Thraciæ populi. Plin. libro quarto cap. 11. Vide BRYCAE.

Brysacion, vrbs Parthinæ. Steph.

Brysani, Cyconum vicini inter Scythicas gentes. Plin. lib. 6. cap. 17.

Bryséa, ciuitas Laconiæ. Porphyrius apud Home-

merum lib. Iliad. 2.

Briséa, vrbs Æoniæ, à qua Bacchus Bryseus cognominatus est, quòd ibi coleretur. Quidam tamen Bacchum Bryseum dici putant ab antiquo verbo βρύω, quod est scaturio: quoniam ex aluearibus mella, vel ex vuis musta exprimere primus docuit. Alij Byrseum potius quàm Bryseum volũt cognominatum, à byrsa pelle quam in bello induebat. Diodo. lib. 5.

Brysiæ, vrbs Elidis. Steph.

Brystacia, vrbs Oenotrorum. Steph.

Bryx & Brygæ, gens Macedoniæ. Illyriis finitima. Steph.

B V

Bubagánus, Constantinopolitani imperatoris dux ab Henrico II. Romanorum imperatore vexatus. Blond. lib. 3. deca. 2.

Búbares, ciuitas à Minutio capta, anno ab vrbe 559.

Búbaris, Amyntæ filiam vxorem duxit, anno ab vrbe 247. Iustin. lib. 7.

Bubástis, ciuitas Ægypti, vbi conuentus quotannis agebatur in honorem Dianæ. Hinc Bubastides præfectura. Aegyptus enim diuidebatur in præfecturas oppidorum, quas Nomos vocant. In ea vrbe religiosissimè olim colebatur Isis, quæ ab ea Bubastis appellatur Ouid. lib. 9.

Cum qua latrator Anubis, sanctáque Bubastis.

In hac Dianæ, quam Bubastin nominant, clarissimum fuit templum, & inter cætera maximè spectabile. Herodotus. Hæc Straboni & Ptol. vocata est heroum ciuitas: quibus etiam Bubastus scribitur.

Búbasus, Cariæ regio, cuius mulieres ab Ouidio vocantur Bubasides lib. 4. Metam.

Bubasides videre nurus, &c.

Bubéium, natio vel oppidum Cyrenes. Plinius lib. 3. cap. 5

Bubetáni, Campaniæ populi, Coriolanis vicini. Plin. lib. 3. cap. 5.

Bubínda, fluuius Hiberniæ. Ptol.

Bubo, ciuitas Lyciæ. Plin. Nascitur & in Lycia creta circa Bubonem.

Bubo, vel Buboni, Plinio lib. 5. cap. 27. Lydorum vrbs est, in Mediterraneis sita, quorum vrbes sunt tres, Bubon, Balbura, & Oenoandros. Strabo verò lib. 13. Lyciæ, non Lydiæ vrbem esse ait, in qua creta nascitur.

Βυβὼν, καὶ Βάλβυρα, Stephano Lyciæ oppida sunt, à Bubone, & Balburo latronibus condita.

Bubona, dea boum ab antiquis culta. Rhod. li. 21. cap. 34.

Búbula, cum aliis Cyrenes vrbibus Plinio commemoratur. lib. 5. cap. 5.

Buca, oppidum Ferentanorum in quarta Italiæ regione. Plin. lib. 3. cap. 12.

Bucellani Gallogræci dicuntur, eorúmque regio Buccellaria. Suidas.

Búccina, nomen oppidi in Sicilia. Dionys. quo nomine etiam dicta est insula, Pontiani pontificis exilio & morte clara.

Bucéphala, siue Bucephálea, siue Bucephalia, Indiæ vrbs, iuxta Hydaspen fluuium, ab Alexandro condita, sic appellata à Bucephalo equo, qui ibidem cecidit in prælio, quo vicit Porum. Meminit etiam Stephanus duorum huius nominis locorum. Est & Atticæ portus Bucephalas. Stephanus.

Bucéphalus, Alexandri magni equus, à latitudine frontis sic dictus, vel ab aspectu toruo, vel ab insigni taurini capitis armo impressi, quo Alexãder in certaminibus vtebatur, quoniam esset bellator optimus: ab eo Bucephalia, vrbs Indiæ dicta, quam Alexander condidit, dixítque ex nomine sui equi Bucephali, eo ipso in loco sepulti. Strabo lib. 15. & Plinius lib 6. cap. 20. Est & Bucephalus Achaiæ portus, qui ab aliis Bucephalas, ab aliis Bucephalon dicitur. Plinius lib. 5. cap. 4.

Búchia, Ioniæ locus. Steph.

Bucia, extrema Siciliæ vrbs. Ptolemæus, hodie Butera.

Bucinna, parua insula maris Siculi. Plin. lib. tertio, cap. 8.

Βύκιννα, Steph. ciuitas est Siciliæ, qui & Bricinniã alibi Siciliæ vrbem facit.

Buclopus, deus muscarum. Rhod. lib. 22. cap. 3.

Bucólion, filius Laomedontis. Homerus in Iliade.

Buda, Vngariæ metropolis, quæ thermas habet subtus vrbis mœnia, inter occasum & septentrionem sita, haud longè à Danubij ripa, ex humili colle fonte duplici scaturiente: quorum alter frigidissimus, odore sulphureo: alter ita calidus, vt digitum immersum tenere nequeas. Calidus autem, pisces ferè palmares alit non paucos, in feruentibus vndis oberrantes: qui dum coquuntur, sapor nullus extat, Vadianus. Buda vulgò hodie *Offen*, Curta Ptol. dicitur.

Budéa, ciuitas Magnesiæ, à Budeo conditore: vnde Budea Minerua in honore apud Thessalos habita.

Budêa, ciuitas Phrygiæ: Budei, Medorum & Scythiæ populi. Steph. Plin. lib. 4. cap. 12.

Budda, Gymnosophistarum apud Indos princeps extitit, quem illi ex virginis latere natum fuisse credi voluerunt. Rhod. lib. 14. cap. 1.

Búdei, populi Mediæ. Steph.

Budini. Vide BYZARI.

Budóræ insulæ duæ prope Cretam insulam. Pli. lib. 4. cap. 12.

Budórgis, vrbs Germaniæ Ptolemæo, hodie Vratislauia, vulgò *Breßlan*.

Budòris, vrbs Germaniæ, Ptole. vulgò *Heidelberg*, sub ditione Comitis Palatini.

Budòrum, promontorium in Salamino: velut

Ephorus, caſtellum : quanquam pro caſtello βούδαρον per α apud Steph. ſcribitur.

Bugárida, dicebatur factio tempore Diocletiani Iouij, XXXVII. Romanorum imperatoris, cõpreſſa atque deleta, anno ab vrbe 1038.

Buges, amnis Scythiæ Europeæ, flexũ Mæotidis ſecans, Põp. Mela. Supra Bugen verò amnis eſt Agarus, quem Sagarim Ouid. nominat.

Bugia, vrbs Aphricæ ab Hiſpanis obtenta.

Bul, nomen menſis octaui, noſtro Octobri reſpondentis. 3. Reg. 6.

Buleutérion, Cyzici ædificium amplum, ſine ferreo clauo, ita confectum, vt eximantur trabes ſine fulturis, ac reponantur. Plinius libro 33. cap. 15.

Búlgari, Europæ populi in parte Mœſiæ ad Danubium, gens ferox, multas in Europa clades vicinis intulit. Nonnullis placet non indigenas, ſed aduenas eſſe è Scythia egreſſos. Volaterranus.

Bulgaria, pars Daciæ. Vide DACIA.

Bulini, gens circa Illyriam. Artemidorus non gẽtem, ſed Bulinen ciuitatem eſſe dicit. Steph.

Buli, mons eſt Syriæ non longè à Gari.

Bulis, vrbs Phocidis, Stephano βοῦλις à Bulone conditore ſic dicta, à qua Bulij & Bulienſes. Cicero in Piſonem.

Bulla regia, liberum oppidum Numidiæ in Africa. Plin. lib. 5. cap. 3.

Bullæum, vrbs inſulæ Britanniæ. Ptol.

Bullenſes, oppidum & populi Locrorum. Plinius lib. 4. cap. 3.

Bullidenſis, Macedoniæ colonia. Pli. li. 4 cap. 10.

Bullio, Ducatus à Gothfrido Lotharingiæ duce, propter expeditionem in Turcas recuperandæ terræ ſanctæ gratia, Sperto Eburonum Epiſcopo, magna vi auri venditus. Æmilius lib. 4.

Bulliônes, barbari incolæ Macedoniæ. Pli. lib. 4. cap. 23. Apollonia, quondam Corinthiorum colonia, VII. M. paſſuum à mari recedens.

Cuius in finibus celebre Nympheum accolũt barbari, Amantes & Bulliones.

Bullis, oppidum in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Apollonia, teſte Ptolemæo lib. 3. cap. 13. Plin. Bullidenſem coloniam vocat libro quarto, capite 10. & populos ipſos Bulliones libro tertio cap. 23.

Bulua, Ptolemæo Butua: Pli. Luberniæ vrbs, nũc Budæa.

Buna, filius Ierameel primogeniti Eſron filij Phares. 1. Paral. 2.

Bunæ, nomen loci. Plutarch. καὶ γὰρ ἡμεῖς περὶ ἀντίκυραν, ἑωράκαμεν οὐ πάλαι, καὶ πρότερον ἱστοροῦσιν, οὐ πόρρω βουνῶν ἐξωκείλαντος καὶ καταστραπέντος λοιμὸν γενέσθαι. Fortè eadẽ quæ Brunnus.

Bunártis, vrbs Libyæ. Steph.

Bunas, Athenienſis vir, qui arbiter in controuerſia inter Calydonios & Eleos deſignatus, per fictas occaſiones rem in longum diſtulit: nec vnquam de lite voluit pronunciare. vide Prouerb. Bunas iudex eſt.

Bunea Iuno dicta eſt à Bunone filio Mercurij, Pauſanias.

Bunêma, vrbs Epiri ab Vlyſſe condita. Steph.

Bunítium, vrbs Germaniæ. Ptol. vulgò *Sund.*

Bunnus, vrbs Illyriæ. Steph. vide BYNAE.

Búnomus, Macedoniæ ciuitas, Pella poſtea dicta. Steph.

Buphagus, in Arcadia fluuius eſt, ab heroë Buphago dictus, qui Iapeti fuit filius & Thornacis: quem honeſta parum affectantem in monte Pholoë peremit Diana. Rhodigi. libro 26. cap. 2.

Bupla, noctiſti ſunt tumuli apud Ilium, quod ex Myſia bouem inſequutus Ilus, ibi demum vrbem conſiderit. Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 2.

Buphonus, Iouis ſacerdos. Pauſ.

Bura, Iouis filia apud Pauſ.

Buraicus, fluuius vicinus Buræ oppid.

Búphalus & Antermus, Antermi Chij filij, clariſſimi ſculptores fuêre, Plin. lib. 36. cap. 5. Hi, quia Hipponacti poetæ notabilis vultus fœditas erat, imaginem eius laſciuia iocorum propoſuere ludentium circulis: quo Hipponax indignatus, amaritudinem carminum diſtrinxit intantum, vt quidam exiſtiment ad laqueum eos compuliſſe. Horat. in Epod. Ode 6.

Qualis Lycambe ſpretus infido gener,
Aut acer hoſtis Bupalo. Vnde Hipponacteum præconium pro infami nota poſuit Cice. Epiſt. lib. 7.

Buphia, vicus Sicyoniæ. Steph.

Bupráſtum, ciuitas & fluuius, & regio Elidis, à Bupraſio conditore, Hom. A Plinio lib. 5. ca. 5. inter Achaiæ loca recenſetur.

Bura, vel Buris, vrbs Achaiæ propriè dictæ, ad ſinum Corinthium ſita, olim florentiſsima, nũc vnà cum Helice vicina vrbe maris impetu hauſta. Ouid. lib. 15. Metam.

Si quæras Helicen & Buran, Achaidas vrbes,
Inuenies ſub aquis: & adhuc oſtendere nautæ
Inclinata ſolent cum mœnibus oppida merſis.

Burcâna. Vide BARCHANA.

Burcárdus, Sueuorum dux anno 913

Burchâna (aliàs Burcana) Oceani Germanici, vel Ponti inſula nobiliſsima. Plin. lib. 4. cap. 13. Inde inſulæ Romanorum armis cognitæ. Earum nobiliſsima Burchana, Fabaria à noſtris dicta, à frugis ſimilitudine ſponte prouenientis.

Burchânis, inſula in Celtica, Steph.

Burdégala, vel Burdígala, Suid. Strabo autem Burdigaliam ciuitatem Galliæ eſſe dicit, in

qua

qua Aquitanorum nobilissimum emporium. In hac natus est Ausonius poeta. vulgò *Bordeaux.*

Burdînus, antipapa, à Calist. II. pontifice captus, anno 1123.

Buréa, vrbs Italiæ, à Bureo condita. Steph.

Buréa, Burris, vel Burrhina, fons in loco quodam insulæ Coo, sic dictus, quòd bouis naribus similem habeat meatum vnde scaturit. Theocritus, Idyl. 7.

Burgundia, regio Galliæ Celticæ, quam olim Sequani & Hedui tenuerunt: ab ea Burgundi & Burgundiones dicti. Plin. lib. 4. cap. 14. inter Germanos censetur.

Buris. Vide BVRA.

Burnistæ, Plinius libro 4. cap. 21. ciuitas Illyrici Liburnorum.

Bursaonenses, Hispaniæ citerioris populi, Calaguritanis & Complutensibus vicini. Plinius lib. 3. cap. 3.

Busæ, Herod. lib. 1. populi sunt Medorum quos subegit Dioces. Steph.

Busiris, Neptuni filius, ex Libyæ filia Epaphi, crudelissimus Ægyptiorum tyrannus, quo tẽpore Danaus Argiuis imperauit. Hic cũ hospites omnes Ioui immolaret, ab Hercule in Aegyptum delato, cùm easdem illi insidias pararet, vnà cum Amphidamante filio, & præcone Chalbe, & ministris aræ, interfectus est. Virgilius 3. Georg.

-quis aut Eurysthea durum,
Aut illaudati nescit Busiridis aras? Deus Iini appellatur. Ouid. lib. Heroid.
Si te vidisset cultu Busiris in isto. Statius lib. 12. Thebaid.
Non trucibus monstris Busirim infandúmque dedisti.

Busiris, vrbs in Ægypto, ad Nilum fluuium, à Busiride condita: in qua fuit templũ magnum Isidis. Hinc Busiritica præfectura, apud Strabonem libro 17.

Búsinadis, Isaurica ciuitas. Steph.

Butáde, pars tribus Aegeidis. Steph.

Butes, nomen sacerdotis, à quo Eterbutadæ sacerdotes, nobiles & illustres Athenis. Rhodiginus lib. 14. cap. 13.

Butea, nomen est familiæ Romanæ, ita dicta à Buteone, id est, accipitre, cui principatus in auguriis dabatur olim: vnde hæc familia Butea dicta est, quòd prospero auspicio à Buteone desumpto in ducis naui sedisset, vt scribit Pli.

Buteo, cognomen M. Fabij apud T. Liuium & Plut. in Fabio Maximo.

Buteo, orator Romanus, cuius meminit Seneca lib. 2. Controuers.

Butes, siue Buthes, filius Amici, Bebryciorum regis, qui ob sęuitiã patris ab Argonautis cęsi, regno pulsus, paruo nauigio Drepanum in Siciliam confugit, vbi à Lycaste nobili meretrice hospitio susceptus est: à qua cùm ob formæ, morúmque elegantiam diligeretur, eius concubitu vsus, Erycem filium ex ea suscepit: & quoniam Lycaste ob eximiam pulchritudinem Venus vocabatur, datus est locus fabulę, Buten ex Venere filium Erycem suscepisse. Contrà Virg. lib. quinto, Aeneid. Buten à Darete iuxta tumulum Hectoris occisum tradit, inquiens,

Idémque ad tumulum, quo maximus occubat Hector,
Victorem Buten immani corpore, qui se
Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat,
Perculit, & fulua moribundum extendit arena.

Butes, Troianus, à Camilla occisus. Virg. 11. Aeneid. Protinus Orsilochum & Butem, duo maxima Teucrûm Corpora, &c.

Butes, Scytharum fluuius, qui propinqui sunt Agathyrsi & Sarmatæ, Tortellius.

Buthia, vrbs vel regio Ioniæ. Steph.

Buthon, vrbs Illiridis. Steph.

Buthos, oppidum Aegypti, Ptol. & Pli. lib. 5. cap. 10. Vide BVTVS.

Buthus, atleta nobilis, qui bouem integrum vno die deuorare solebat: vnde natum prouerb. in edaces, Buthus obambulat.

Butis, Syrię ciuitas, Pella postea dicta. Steph.

Butta, insula maris Mediterranei prope Cretam insulam. Plin. lib. 4. cap. 18.

Bútrium, vrbs Italiæ. Steph.

Buthrótum, siue Buthrótum, siue Buthrótos, Romanorum colonia. Plinius libro quarto, capite 1. in finibus Epiri, ad sinum Ambracium. Ouidius 13. Metamorphoseos,

-Epiros, ab his, regnatáque vati
Buthrotos Phrigio. Virg. 3. Aeneid.
-portúque subimus
Chaonio, & celsam Buthroti ascendimus arcem.

Butrótum, ciuitas & insula circa Corcyram. Stephanus.

Bútua, oppidum Liburniæ. Plinius libro quarto, capite 22.

Butuntinénses, populi Calabriæ in Italia. Plin. lib. 3. cap. 11.

Butus, Pandionis filius, vnde Butadæ, pars tribus Aegeidis. Steph. Est & Aegypti ciuitas. vide supra BVTHOS. Herodianus vicum esse scribit, vbi oraculum fuerit, vnde & Latona Buto, Stephan.

Buxentum, oppidum Lucaniæ in Italia ad Lauum fluuium, Plin. lib. 3. cap. 5.

Buxéntum, oppidum quod Græci Pyxunta vocant in sinu Posidoniæ, à buxo arbore quæ copiosa illic prouenit.

Buz, nomen loci in terra Cedar, Ierem. 25. Filius item Nachor ex Melcha, Gen. 22. Pater Ieddo, 1. Paral. 5.

Buza, indica gens, Plin. lib. 6. cap. 20.

Buzéri, gens Themiſcyræ regionis in Aſia. Plin. libro 6. cap.4. Vide BYZARES, BYZARI, BYZERES.
Buzi, pater Ezechielis prophetæ. Ezech. I.
Buzigêus, mons Theſſaliæ. Plin. lib. 4. cap. 8.
Buzygia, Athenis fuit familia ſacerdotio prædita, à Buzyge quodam heroë, qui omnium primus vinctis bobus terram araſſe creditur.

B Y

Bybáſſus, vrbs Cariæ, à Bybaſſo paſtore qui Aeſculapium in Cariam maris tempeſtate delatum ſeruauit, Steph.
Bybe, vrbs ſita ex iuxta Peucetios Thraciæ populos. Stephan.
Byblesſia, vrbs Aſiæ. Herod. lib. I.
Biblij, gens Scythica. Steph.
Byblij apud Cyprios dicebantur ſepulchrorum cuſtodes.
Byblis, parua maris Mediterranei inſula cum oppido, alio nomine Melos dicta, quam Ariſtoteles Zephyriam, Callimachus Mirmallida, Heraclides Siphnum & Acytom vocant. Plin. lib. 4. cap. 12. Steph. in Melo βύβλον ſcribit ex quo apparet Byblus aut Byblis legendum.
Byblis, puellæ nomen eſt.
Byblus, Syriæ Phœniciæ vrbs, Beryto vicina, in qua Adonidis templa ſunt. Eam à tyranno oppreſſam Pompeius liberauit. Sita eſt in excelſo quodam loco, non procul à mari. Strabo lib. 16. Hodie Gaeta: de hac plura vide apud Stephanum.
Bycus, fluuius Sarmatiæ in Europa, Ptolem. Hodie Buges vocatur.
Byle, vrbs. Vide BLEA.
Byllis, vrbs Illyriæ maritima, à Myrmidonibus qui cum Neoptolemo erant condita, Steph.
Bymazus, vrbs Pæonum. Steph.
Byrſa, Strabo libro 17. arx in media vrbe Carthaginenſium, in cuius vertice Aeſculapij templum, quod Aſdrubalis vxor, capta vrbe, concremauit. De huius autem nominis origine hæc Seruius: Appulſa ad Lybiam Dido, quum ab Hiarba Getulorum rege pelleretur, petiit callidè vt tantum terræ emeret, quantum poſſet taurino tergo circundare: quod cùm obtinuiſſet, corium in tenuiſſima fruſta ſectum ita tetendit, vt occupatis XXII. ſtadiis, & theſauris ſuis amicis oſtenſis, ciuitatem conſtruxerit, quam poſtea vocauit Carthaginem. Arcem verò à bouino corio, quod vocant Græci, Byrſam nuncupauit. Virgil. libro I. Æneid.

Mercatíque ſolum, facti de nomine Byrſam
Taurino quantum poſſent circundare tergo.

Byſalas, regio iuxta Syrtes. Vide BYZANTES. Stephanus.
Byſſacea regio, idem quod Byzantium: vnde & Byſſacæna veſtis, id eſt, Byzantia.
Byſnæi, gens Bebrycum. Steph.
Byſus vel Byſſus, gens quædam. Steph.
Byzácium, Africæ regio, Plin. lib. 4. cap. 4. Vide BYZANTIVM.
Byzántes, populi Africæ. Vide BYZANTIVM. De Byzante & Stræbo eius fratre, vide Steph. in Bynæcopolis.
Byzantium, ciuitas in Africa, quam quidam Byzacium appellant, & populos Byzantas. Martianus. Strabo Byzantium nominat, vnde Byzancenus ager. Stephanus Byſſacitas & Byſſacenos.
Byzántium, Thraciæ oppidum à Pauſania Spartanorum duce conditum. Iuſtinus libro quarto. Euſtathio, à Byze Megarēſium claſsis præfecto, liberæ olim conditionis, & Ligos antè dictum. Plin. lib. 4. cap. I. Hodie à Conſtantino Magno Conſtantinopolis, antea noua Roma, mox temporibus Seueri, & filij ſui Antonij, Antonia vocitata. Expugnata à Mahumete Turca, anno ſalutis noſtræ 1453. magna Chriſtianæ pietatis iactura: proximis verò annis ingenti terræmotu multis in locis concuſſa. De huius ſitu, origine, potentia, plura vide apud Cornelium Tacitū, & Stephan. Ouid. lib. I. Triſt.

Quáque tenet ponti Byzantia littora fauces,
Hic locus eſt gemini ianua vaſta maris.

Vide Cæl. Rhod. lib. 19. cap. 6.
Byzenus, Neptuni filius, cui mos fuerat mira in dicendo libertate vti: vnde natum prouerbium, Byzeni libertas, in eos qui audacius liberalíúſque loquuntur.
Byzea, Scythiæ ciuitas, Steph. cuius populi loquuntur intrepidè.
Byzeres, populi in Ponto, qui Straboni Byzares vocantur: aliis Byzari & Budini: vulgò putantur imaginoſi, & qui à conſuetudine cæterorū viuendi receſſerunt. olim Calybes, & deinde Chaldæi dicti. Valer. Flacus 5. Argon. Byzeréſque vagi, Phylireq́ue à nomine dicta Littora. Plinius lib. 6. cap. 4. Buzeros vocat. Ab his portus quidam Ponti, Buzericus appellatur: cuius meminit & Stephanus.

C A

CAas, mons eſt Syriæ in tribu Ephráim, inſignis tumulo Ieſu filij Naue: nam diu apud Vicantanam ſepulchrū eius ab incolis forenſibus oſtenſum eſt. Bocat.
Caath, filius Leui, filij Iacob. Gen. 46. I. Para. 6.
Cabádes, rex Perſarum electus, Peroza extincto cū omni ferme exercitu. Procopius Agathius.
Cabálaca, Albaniæ in Aſia oppidum. Plin. lib. 6. cap. 10.
Cabala, Hebreorum doctrina dicitur fuiſſe, ortum habens à Moyſe qui eam à Deo accepit: is enim initio legem duplicem accepiſſe fertur: liberalem, ſpiritalémque. Priorem ex Dei man-

mandato conscripsit, eámque populo est impertitus: alteram verò minimè, sed septuaginta sapientibus communicauit, à quibus postea cæteris ad idem destinatis voce tantùm tradita est: vnde & Cabalæ nomen exortum est, quod gentis illius vocabulo significat receptionem, quæ per successionem gradus citra literarum monumenta seruaretur incolumis. Cęl. lib. 10. cap. 1.

Cabália, Asiæ minoris regio, in qua sunt vrbes Oenoanda (quam Strabo Oenoandron vocat.) Populi porrò huius regionis incolæ, Cabalij dicuntur. Herodotus libro 3. Vide CABALLI.

Cabalis, vrbs prope Cibyram iuxta dorsum Meãdri. Steph.

Cabali, populi Asiatici. Vide CABALIA.

Cabalinus fons, fons lympidissimus in Heliconæ Bœotiæ monte, Musis consecratus, Græcis Hippocrene dictus, quem Pegasus, in eo loco saxum feriens, aperuit: vnde & Pegaseus vocatur. Strabo. Vide infrà in dictione Helicon.

Cabarnis. Vide PAROS.

Caballus, vel Cabessus, Homero, vrbs in Cappadocia, Othrynei patria. Hecatæus hanc vrbem statim vltra Hæmum Thraciæ montem sitam ait. Hellanico Lyciæ vrbs est. Sed verius Apion, vicum esse Cappadociæ inter Tarsum & Mazaca, id est, Cappadociam, Stephano. Alia est Cyballus.

Cabellio, Narbonensis prouinciæ oppidum, cui vicina sunt Carcasso & Carpentoracte, oppida. Plin. lib. 3. cap. 4. Straboni Caballio dicitur: vulgò *Cauaillon*.

Cabêra, Protei filia, ex Vulcano Caberos tres genuit, totidémque Caberidas, quibus omnibus templa dicata sunt. Strabo lib. 10.

Cabêron, Asię fluuius. Plinius lib. 6. cap. 23. in descriptione Carmaniæ.

Cabessus. Vide CABASSVS.

Cabillonum, oppidum Heduorum inter Celtas ad ripas Araris fluuij: vbi rei frumentariæ, commerciique & commeatus causa sæpe Romani negotiabantur: Matisconæ oppido finitimum in prouincia Lugdunensi, Ducatu Burgundiæ & Francorum regno situm, vulgò *Chalons sur la Saone*.

Cabiria, ciuitas inferioris Asiæ (quanquam Cabirij populi sunt in India) vbi Cabirij habitant.

Cabirij, Bœotiæ populi. Steph.

Cabôlus Parmensis, à Longobardiæ episcopis Papa electus, ex vtraque parte conscriptis copiis in campis Neronianis congressis, facta cæde magna, victus fuga elapsus est. Blond. Plat.

Cabseel, nomen ciuitatis in tribu Iudæ. Iosu. 15. 1. Reg. 23. 1. Paral. 11.

Cabul, regio Galilææ, quæ Iosepho lib. 8. cap. 5. Antiq. Iudaic. lingua Phœnicum à displicendo, aliis à terra tenaci, ob copiam argillæ qua figuli vtuntur, nomen accepit. Hanc Salomon Hiram regi Tyri dedit, 3. Reg. 9. Est quoque ciuitas tribus Aser, Iosu. 19.

Cabullinum, vrbs Galliæ Ptolemæo, Catalaunũ alio nomine dicitur, *Chalons sur Marne*.

Cabura, fons Mesopotamiæ, præter aquarũ omnium naturam egregiè odoratus: cuius fabulosam rationem reddunt, quòd Iuno eo aliquãdo fuerit perfusa. Plin. lib. 31. cap. 3.

Cabus, frumentaria est mensura, vnde Cabases dicimus, qui expleri nequeunt. Cæli. Rhod. cap. 18. lib. 17.

Cabylle, vrbs Thraciæ non procul à regione Astrorum. Steph.

Caca, soror Caci, quam quidã volunt fratris furtũ Herculi indicasse, & ob id meruisse sacris venerari. Virgil. lib. 8. & Ouid. lib. 1. Fast.

Cacánnus, Hunnorum rex, in Thuringiam incursionem fecit, prædam restituit, & à Brunichilde accepta pecunia rediit domum. Blond.

Caccábe. Vide Carthaginensem. Stephanus.

Cacaria, insula in Ponto. Pomp. lib. 2. Collissariam vocat.

Cacidiri, Scytharum gentes. Plin. lib. 6. cap. 17.

Cacirini, Siciliæ populi, Latinæ conditionis. Plin. lib. tertio cap. 18.

Cacus, Pastor, Auentini incola, qui inter cætera furta quibus agrum Latinum quotidie infestabat, Herculis quoque boues, quos ille occiso Geryone ex Hispania abduxerat, noctu è pascuis abegit, & ne vestigiis furtum deprehenderetur, cauda in antrum suum pertraxit. Hercules ad primam auroram euigilans, cùm gregem perlustrasset oculis, & partem abesse numero sensisset, pergit ad proximam speluncam, si fortè eò vestigia ferrent: quæ vbi omnia foras versa videt, nec in partem aliam ferre, incertus animi, abigere inde armẽtum cœpit. Verùm cùm præter speluncam actę boues quædam ad desiderium, vt fit, relictarum mugissent, reddita inclusarum ex spelunca boum vox Herculem cõuertit: quem ad spelũcam accedentem cùm Cacus aditu prohibere conaretur, claua ictus occubuit, vt latiùs exequitur Liuius lib. 1. ab vrbe. Virgilius libro 8. Cacum Vulcani filium facit, ore ignem, fumúmque euomentem. Cuius fabulæ originem Mythologici ad pastoris huius latrocinia putant referendam, qui vicinum agrum ferro incendióq; crudelissimè vastabat: vnde & Cacus ab Arcadibus dictus est, à malis nimirum, quæ vicinis inferebat. De hoc plura Seruius in illud Virgilij 8. Æneid.

Hîc spelunca fuit vasto submota recessu
Semihominis Caci, facies quam dira tegebat,
Solis inaccessam radiis, sempérque recenti

M

Cæde tepebat humus: foribúsque affixa superbis
Ora virûm tristi pendebant pallida tabo.
Huic monstro Vulcanus erat pater, illius atros
Ore vomens ignes, magna se mole ferebat.
Sunt qui affirmant hunc Cacum Euandri fuisse seruum, qui in eo loco Italiæ omnia latrocinio & incendio vastauerit, & ob id Vulcani filium appellatum. Ouid. fabulatur illum tricipitem fuisse:
Mænalio iacuit fusus tria tempora ramo
Cacus, &c.

Caddusij, Asiæ populi sunt, Mediæ regionis prope Albanos & Caspios. Strab. lib. 11. Vide CADVSII.

Cademoth, nomen solitudinis, Deut. 2. siue nomen oppidi in possessione tribus Ruben, quod Iosue 13. Cedimoth dicitur.

Cadêna, regia, in vrbis modũ instructa in montibus Lycaoniæ. Strab. lib. 12.

Cades nomen solitudinis, Gen. 30. que Num. 13. desertum Pharam dicitur, & 33. desertum Sin. Appellatur & Fons Miisphat. Quod autem legitur in fine primi capitis Deutero. Sedistis ergo in Cades-barne, &c. legendum tantùm in Cades.

Cades-barne, ciuitas regionis Moabitarum, vicina terræ, siue tribui Iuda versus austrum, hoc est meridiem, ad montem Amorrhæorum, limes terræ. Deut. 1.

Cadetes, populi inter Celtas ex ciuitatibus Oceanum attingentibus, quæ Armoricæ appellantur, proximi Lemouicibus, Rhedonibus, Venetis, Andegauensibus, Cenomanis, in regno Francorum siti. *Le pays à l'entour de Chasteau-bryant en Bretaigne.*

Cadi, Cadorum, Phrygiæ vrbs, quamuis nonnulli ad Mysiam dicunt pertinere. Strab. lib. 12.

Cadiscus, mons Cretæ. Plin. lib. 4. cap. 12.

Cadistus, Cretensium mons est adeò in vertice cadens, vt nauigantibus potius vertex, quàm mons videatur.

Cadmêa, pro Thebis ipsis antiqui vsurpare soliti sunt. Strabo lib. 9. & Plutarchus in vita Pelopidæ. Steph. Carthaginem quoque olim Cadmeam dictam scribit.

Cadmei, Cadmij, & Cadmeones, Thebani sunt, Stephanus.

Cadmeia, siue Cadmeis, olim vocabatur, quæ nunc Bœotia. Steph. Thucyd. lib. 1.

Cadmus nomen proprium Phœnicum regis, Agenoris filij, qui apud Tyrum & Sidonem imperauit. Hic à patre missus ad perquirendam sororem suam Europam, quam Iupiter in taurum mutatus, rapuerat, & in Cretam transtulerat: cùm illam non inuenisset, nec ad patrem redire auderet, non procul à Parnaso monte consedit, ibíque Thebas condidit, regionémque à Ioue Bœoticam nominauit, cùm priùs Aonia vocaretur: cúmque quosdam ex sociis à serpente necatos vidisset, eum occidit, eíque dentes euulsit, ac seuit, ex quibus nati sunt homines armati, qui omnes se statim mutuis vulneribus confecerunt, præter quinque, qui se Cadmo associarunt. Postremò ab Amphione & Zetho regno pulsus, ad Illyrios transiuit, ibíque deorum commiseratione vnà cum vxore Hermione, quam Ouidius Harmoniam vocat, Martis & Veneris filia, in serpentem est commutatus. Filias habuit Semelem, Agauen, Inoen & Autonoen. Ferunt hunc decem & sex literas è Phœnicia in Græciam detulisse, α β γ δ ε ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ. His Palamedem Troiano bello quatuor adiecisse ξ θ φ χ. Itémque historiam inuenisse, & prosaicam orationem instituisse. Suidas. Fertur item inuenisse auri metalla, atque conflaturam.

Cadmus Milesius, paulò post Orpheum primus scripsit historiam de Mileto, ac totius Ioniæ regione, libris 4. Suidas. De hoc plura vide apud Plin. lib. 5. cap. 29.

Cadmus, nomen carnificis apud Horat. Sermonum primo,
Tunc Syri Damæ, aut Dionysij filius audes
Deiicere à saxo ciues? aut tradere Cadmo?

Cadmus, montis nomen in Asia ad Laodiceam celeberrimam ciuitatem, ex quo monte Lycus amnis fluit. Strab. lib. 12. Plin. lib. 5. cap. 26. Vide DARDANVS.

Cadmus, Coorum tyrannus, anno ab vrbe 266.

Cadmus, fluuius Cestrin⁹. Vide CAMMANIA.

Cadréma, vrbs Lyciæ, Olbiorum colonia. Step.

Caduceum, Mercurij virga fuisse fertur, qua ille ad dissidia & discordias tollendas vtebatur (vnde Caducifer vocatus est) à cadendo dicta, quòd contentiones & bella cadere faceret. Nam quemadmodum per Fæciales bella indicebantur, ita per Caduceatores finiebantur. Non immeritò itaque Mercurio, qui orationis Deus, & deorum nuntius habebatur, assignatum est Caduceum, quòd disidentium animi oratione præcipuè sedentur. Caduceum Ægyptij in speciem duorum draconum maris & fœminæ figurauerunt, qui parte media sui voluminis, nodo quem Herculeum vocant, sibi alligantur, primísque partibus reflexi, in modum circuli oscula iungunt. Hanc virgam Apollo dicitur inuenisse, & Mercurio donauisse, lyra vicissim ab illo accepta. De draconibus autem Caduceo additis hanc afferunt rationem: Mercurium, cùm hanc virgam manu tenens in Arcadiam proficisceretur, duos serpentes pugnantes inuenisse, virgáque interposita, dicto citius prælium diremisse. Ad cuius rei memoriam posteri Caduceum duorum draconum similitudine figurarunt: illúdque Mercurio, veluti peculiare insigne, attri-

attribuerunt, qui illo & animas ab inferis reuocare, & somnum, quibus volebat, immittere credebatur. Quod & ipsum non obscurè tradit Virgilius 4. Æneid.

Tum virgã capit: hac animas ille euocat orco
Pallenteis, alias sub tristia tartara mittit:
Dat sõnos adimítq;, & lumina morte resignat.
Illa fretus agit ventos, & turbida tranat
Nubila.

Caduéni, Sardiniæ iurisdictionis in Caria populi. Plin. lib. 5. cap. 29.

Cadúmim, nomen torrentis. Iudic. 5.

Cadúrci, Narbonensis prouinciæ Galliæ & Aquitaniæ populi: & ciuitas episcopalis in prouincia Bituricensi. Plinius libro 4. capite 19. Mantuan. Aluerni, Meldísque simul, fortésque Cadurci. Vulgò *Le pays de Quercy où est Cahors.*

Cadusíi, populi circa Caspium mare & Pontum. Steph. Strab. lib. 11. Vide CADDVSII, suprà.

Cadytis, Herodoto li. 2. vrbs Syriæ maxima.

Cæa, siue Cæos, nomen insulæ maris Aegæi, à Cæo Titani filio sic dicta, Plin. li. quarto. Hanc Ptolemæus & vulgus nauticum Ciam nominant. Vnde Erasistratus è Cæa insula Cæus dictus est. Et vestis Cæa, quæ ab aliquibus Coa dicitur, bombycina tenuissima, rasis velleribus à paruis animantibus confecta, ibi primùm inuenta, quam prima texuisse dicitur Pamphila. Hæc hodie sub Venetorum imperio est. Virgilius libro 1. Georg.

-& cultor nemorum, cui pinguia Cææ
Tercentum niuei tondent dumeta iuuenci.

Cæcias, ventus flans inter Aquilonem & exortum æquinoctialem, nubes occulta quadam naturæ ratione ad se attrahens, non propellens, vt post Aristotelem docet Plinius libro 2. cap. 47. vnde natum prouerbium, Mala ad se trahens, vt Cæcias nubes.

Cæcilius Metellus, consul Romanus, Collegam habuit C. Seruilium, anno ab vrbe condita 470.

Cæcilius Metellus, Balearicus cognominatus, consul Romanus cum T. Quinto Flaminio, anno ab vrbe cond. 631.

Cæcilius Metellus Caluus, consul Rom. cũ collega L. Aurelio Cotta, anno ab vrbe cond. 635.

Cæcilius Metellus, Damalticus cognominatus, cons. Rom. cum collega Q. Mutio Scæuola, anno ab vrbe cond. 637.

Cæcilius Metellus, Numidicus dictus, cons. Ro. cum collega M. Iunio Syluano, anno vrb. cõdi. 656.

Cæcilius Metellus princeps senatus, Cn. Pomp. Magno, & M. Lucinio Crasso coss. anno vrb. cond. 685.

Cæcilius Metellus Pius, Scipio prænomine, Q. collegi, Sextili mense, addito Cn. Pomp. Magno, cùm plures menses solus magistratum gessisset, anno vrb. cond. 702.

Cæcilius Epirota, libertus Attici equitis Romani, ludum grammaticæ Romæ aperuit. Primus dicitur Virgilium & alios poëtas nouos prælegere cœpisse. Domitius Marsus, Epirota tenellorum nutricula vatum. Huius meminit Macrob. Cæcilius Gallus in disciplina iuris, atque legibus populi Romani noscendis, interpretandísque scientia, vsu, authoritatéq; illustris fuit tempore Gellij, cuius etiã ipse meminit, dicítque librum scripsisse de verborum significatione, quæ ad ius ciuile pertinerent. Cæcilius item Claudius Isidorus, C. Asinio Gallo & Martio Cyrino coss. ad vi. calend. Feb. testamento suo edixit: Quamuis multa ciuili bello perdidisset, tamen relinquere seruorum 4116. iuga boum 3600. reliqui pecoris 257. millia: in numerato pondo 600. millia. Plinius.

Cæcilius Callantianus, Iudæorum religionis sectator, Romæ docuit sub Augusto vsque ad Adrianum. Scripsit librum contra Phrygas, Dictionarium ex ordine literarũ, Cõparationem Demosthenis & Ciceronis, & alia multa. Suidas.

Cæcilius Argiuus, versificator, scripsit de piscibus. Suidas.

Cæcilius Statius, poëta Comicus, quem Cicero ad Atticum, malum Latinitatis authorem vocat, Volcatius tamen Comicorum palmam ei concedit. Fuit is natione Gallus & Ennij contubernalis. Decessit anno vno post Ennium, sepultus in Ianiculo. Euseb.

Cæcilius, poëta Comicus, dictus Festo à Cæculo Prænestinæ vrbis conditore. Horatius,

Vincere Cæcilius grauitate, Terentius arte.

Cæciliæ, familiæ Metellorũ nomen. Vide METELLI.

C. Cæcilia, vxor Tarquinij Prisci, mulier morũ integritate laudatissima. Volater.

Cæcinos, Suidæ amnis vocatur, qui Rheginum agrum à Locrensi diuidit. Et est oppidum Italiæ, haud procul à Sicilia. Steph.

Cæcinos, montis nomen in Sicilia. Plin. libro 3. cap. 10.

Cæcubum, oppidum Campaniæ in Italia, quod licet paludibus adiaceat, vineta tamen feracissima præcipuis enutrit arboribus.

Cæcubum, vini genus nobilissimum fuit, in sinu Amiclano palustribus in populetis nascens, quod Neronis culpa prorsus interiit, cùm ille fossam à Baiano lacu Ostiam vsque per agros Cæcubum duceret, vt refert Pli. lib. 14. cap. 6. Martial. lib. 13.

Cęcuba Fundanis generosa coquuntur ahenis.

Cęculus, Vulcani filius habitus fuit: cuius mater cùm igni assideret, scintilla in gremium eius delata est, ex qua illa se grauidam factam credi voluit: expletísque legitimis mensibus puerum peperit, quem, quòd minores habe-

ret oculorum orbes, Cæculum appellauit, à quo Cæcilios ortos putant, quorum familia Romæ nobilissima fuit. Hic postea adultus, cùm aliquot annos incertis sedibus vagatus esset, rapto se alens & latrociniis, tandem Prænestinam ciuitatem condidit: cúmque vicinos populos ad ludorum spectacula conuocasset, monere eos cœpit, vt relictis sedibus suis, nouam vrbem secum incolerent: neque suum, qui Vulcani filius esset, imperium aspernarétur. Quod cùm illis persuadere non posset, Vulcanum dicitur inuocasse, vt si reuera ipsius esset filius, id signo aliquo declararet. Quo facto flammam protinus illuxisse aiunt, quæ vniuersum illum cœtum vndique circunsepsit, tãtámque omnibus religionem incussit, vt non ægrè in Cæculi sententiam transirent. Alij tradunt Cæculum recèns natum à pastoribus in igne inuentum esse, nulla sui parte à flammis violatum: indéque factum esse, vt Vulcani filius crederetur. Vide plura de hoc apud Seruium in illud Virgil. lib. Æneid. 7.

Nec Prænestinæ fundator defuit vrbis.
Vulcano genitũ, pecora inter agrestia regem,
Inuentumq́ue focis, omnis quæ credidit ætas,
Cæculus, &c.

Cæculus, Stator, iunior, apud Aborigines regnauit.

Cædicius, prænomine Q. consul Rom. cum L. Manlio Vulsone Longo, anno vrb. condi. 498.

Cædicius, pręnomine Q. cos. Rom. cum collega M. Valerio Coruino iuniore: vrb. cond. 465.

Cæionius Commodus, Verus pręnomine L. cos. cum collega C. Cornelio Prisco, anno vrb. cond. 830.

Cælius Apollinaris pręnomine Q. is cum collega Fusio Prisco, anno vrbis cond. 911.

Cęleus Triptolemon, Eleusinæ regnauit. Euse.

Cęlius, orator, acri turbulentóque ingenio, discipulus Ciceronis, decessit admodum iuuenis, quem Quintilianus dignum longiõre vita & meliore mente dicit. Cicero in Oratore, Cælius, quandiu paruit authoritati meæ, talis Trib. pleb. fuit, vt nemo contra ciuium perditorum popularem turbulentámque dementiam à Senatu, & bonorum causa steterit constantiùs. Tandem ab Atratino quodam accusatus, quòd cum Catilina conspirasset in perniciem reipub. quódque aurũ à Clodia Clodij sorore extorsisset, eíque venenum propinasset, defensus est à Cicerone, elegantissima illa pro Cælio oratione, quæ hodie quoque habetur in manibus.

Cælius Pontius, prætor vrbanus, cùm ei ius dicenti Picus supra caput insedisset, & aruspices respondissent, dimissa aue, hostiũ victoriã fore, moriturũ tamen qui oppresserit, ipsam statim auẽ exanimauit: ex quo accidit vt ipse cum XL. aliis Cæliis interficeretur. Valerius.

Cælius Plotius, prætor Romanus.

Cælius, Tarracinæ splendido loco natus, cùm in cubiculo quiescens in lectulo perẽptus esset, alij, ad quos suspicio eius peruenire posset, fratres causam dixere: postquàm verò constitit, eos dormiuisse aperto ostio, absoluti sunt, quoniam in tanto facinore verisimile non fuisset, eos quietem capere potuisse, Valerius lib. 8.

Cælius, quidam historicus. Plin. lib. 3. cap. 10.

Cælius Probinus, consul, collega Marcellini, anno ab vrbe 1093.

Cælius, Saturni, pater, à nonnullis Latinis appellatus.

[Cælius Tubero, vita functus, & in rogum missus, reuixit, Plin. lib. 7. cap. 52.]

Cælius, Tuscorum rex, regnauit annis XXI. Hic Romulum contra Cenninenses & Antennates Crustumiósque iuuit. Ennius, Diony. lib. 2. Hinc Cælius mons.

Cælius, mõs vrbis Romæ, vnus ex septem: à Cęlio Vibeno nobilissimo duce Tusco dictus, qui Romulo aduersus Tatium regem auxilio venit: à quo & Cælimontia, aut Cælimontana porta nomen accepit. Hunc montem Tul. Hostilius vrbi addidit, ibíque ipse habitauit, quò frequentius habitaretur, vt inquit Liu. lib. 1. ab vrbe. In eo habitauit Ennius poeta.

Cælos, Thraciæ portus. Plin. li. 4. cap. 11.

Caltę, coloniæ, à Tubal filio Iaphet conditæ.

Cælus, cognomẽ Indigenæ, qui ex Terra sorore in matrimonium ducta, Saturnum, Bætillum, Dogana, & Atlanta genuit. A cuius nomine mira varietate, formosissimum supremũ corpus cœlum dicunt fuisse appellatum.

Cæma, est mons Alpium dirimẽtium Togatam Galliam à Comata, ex quo Varus fluuius emittitur.

Cænę, parua quædam insula in mari Siculo in Africam versa, cui vicina est Gaulos & Melite. Pli. li. 3. cap. 8. Item Ptolem. sinus Laconici oppidum non procul à Tenaro promontorio. Hinc Cœnites portus apud Pli. li. 4. & Cænæus Iupiter dictus est. Ouid.

Victor ab Oechalia Cæneo sacra parabat
Vota Ioui.

Cæneus, Iouis cognomentum, à Cæne impositum, sinus Laconici oppido, vbi summis honoribus colebatur. Ouid. lib. 9. Metam.

Victor ab Oechalia Cęneo sacra parabat
Vota Ioui.

Cęneum. Vide DODONE. Steph.

Cænargie, regio quædam. Vide THYREA.

Cæne, vrbs circa sinum Laconiæ, Thenaron antè vocata: hinc Cænites portus. Plin. lib. 4.

Cæneus, dissyllabum. Vide CAENIS.

Cænẽum, promontorium Eubœæ.

Cænini, Thraciæ regio. Pli. li. 4. cap. 11. Steph.

Cęnina,

Cænina, Latij oppidum clarum, Plin. lib.3.cap.5. Vide CAENITE.

Cænis, Thessalica puella fuit, quæ à Neptuno per vim compressa, ab eo muneris loco impetrauit, vt in virum transformaretur, nullísque vnquam vulneribus posset sauciari. Mutato itaque sexu, etiam nomen mutauit: & ex Cænide factus est Cæneus. Hic cum Lapithis pugnans aduersus Centauros, cùm nullo teli genere posset violari, congesto in eum magna arborum mole, viuus obrutus est, & in Cænidem auem transformatus, vt fabulatur Ouidius lib.12. Metamorph.

-ô salue

Maxime vir quondam, sed auis nunc vnica.

Quanquam Virgilius à morte non in auem transformatum velit, sed in muliebrem rediisse sexum. Sic enim habet libro sexto Æneid.

It comes & iuuenis quondam, nunc fœmina Cęneus,

Rursus & in veterem fato reuoluta figuram.

Vide CAENEVS.

Cænis, Italiæ promontorium, quod aduersum habet & oppositum Pelorum in Sicilia, XII. stadiorum interuallo, Plin.lib.3.ca.6.

Cænis, insula prope Peloriadem Siciliæ promõtorium, occasum versus. Est & Cænisium Italiæ ciuitas, Steph.

Cęnite, vrbs Sabinorum à Romulo capta. Steph. Vide CAENINA.

Cænites, Achaiæ portus, sinus Saronicus, olim querno nemore redimitus. Plin.libr.4.ca.5.

Cæpori, citerioris Hispaniæ populi. Plin. lib. 4. cap.20.

Cære, vrbs insignis in Hetruria, quæ olim regionis totius caput fuit. Hanc quondam Agyllam nominatam, & à Pelasgis è Thessalia profectis conditam ferunt. Deinde verò Lydis, quos postea Tyrrhenos nominauerunt, aduersus Agyllinos bellum gerentibus, cùm quidam murum subiens, vrbis eius nomen percontatus fuisset, eíque à Thessalo quondã de muro χαῖρε responsum esset, eo veluti omine à Tuscis accepto, captam postea vrbem, mutato priori nomine, Cære vocauere. Verũ tam splendidæ, támque gloriosæ ciuitatis, Strabo libro quinto asserit vix vlla sua ætate extitisse vestigia: & solo vicinorum balneorum nomine, quæ Cæretana dicebantur, fuisse celebratam. Ab hoc oppido Cærites tabulæ appellatæ sunt, in qua censores referri iubebant, quos notæ causa suffragiis priuabant. Nam vrbe à Gallis capta, cùm Cæretani eos, qui vnà cum sacris, æternóque Vestæ igne ad se profugerant, comiter hospitio suscepissent, Romani deinde restituta in statum meliorem vrbe, satis malignam illis gratiam retulerunt. Nam ciuitate quidem eos donauerunt, suffragij autem ius eis non concesserunt. Hinc factum est, vt cùm aliquem ignominia & contumelia dignum volumus significare, Cærite cera eum dignum esse dicamus. Horat. lib.1.Epist.

Quid deceat, quid non obliti, Cærite cera

Digni, &c.

Cæretanus, amnis ad Cæren vrbem. Pli.li.3.ca.5.

Cærete, ciuitas Tusciæ.

Cærêtum, Vmbriæ oppidum inter Spoletum ac Nursiam, à quo Cæretani appellati, totum orbem vano quodam ac turpi superstitionis genere ludificantes, ob quam causam ferè continuè peregrinantur, familia atque vxoribus domi relictis.

Cærobrix, Lusitaniæ vrbs, Ptolem. alio nomine dicta Cezimbria.

Cæsar, Iuliæ familiæ cognomen, inde tractum, quòd qui primus ex gente Iulia id cognominis est sortitus, cæso matris ventre natus tradatur, vel quòd oculis cæsiis, hoc est, glaucis fuerit: vel à cæsarie, cum qua natus proditur. Festus. Hoc nomen primus habuit Scipio Aphricanus. Plin.lib.7. Spartianus verò, & item Seruius grammaticus dicunt vocatum primum hoc nomine Cæsaris auum, qui in Aphrica elephantum interfecit, Cæsarem lingua Punica appellatum.

C. Cæsar Octauianus Augustus. II. Romanorum imperator, imperauit annis LVI. anno ab vrbe 711. In Celtis ad Mutinam Antonium vicit. Flo.lib.4. cap.4. Eutrop. li.7. consul collega Q. Pædij. Is & Lepidus amicitias inierunt. II. consul, collega M. Tullij Ciceronis, anno ab vrbe 721. Iapidas, Dalmatas, & Pannonios subegit, Flor. lib.131. III. consul. collega M. Valerij Messalæ, anno ab vrbe 723. IIII. consul, collega M. Licinij Crassi, anno ab vrbe 724. V. consul, collega Sexti Apuleij, anno ab vrbe 725. VI. cõsul, collega Vipsanij Agrippæ, anno ab vrbe 726. VII. consul, collega eiusdem Vipsanij, anno ab vrbe 727. VIII. consul, collega T. Statilij Tauri, anno ab vrbe 728. Istis temporibus Hispaniam subegit. Flor. lib. 135. IX. consul, collega M. Iunij Syllani, anno ab vrbe 729. X. consul, collega C. Norbani Flacci, anno ab vrbe 730. XI. consul, collega Cn. Calphurnij Pisonis, anno ab vrbe 731. XII. consul, collega L. Syllæ, anno ab vrbe 749. Hoc tempore Romæ sapientes insignes erant, Virgilius, Flaccus, Salustius, Hortensius, Athenodorus Tarseus, & Sitio Alexandrinus, Eutro. lib. 7. XIII. consul, collega M. Plautij Syluani, anno ab vrbe 752.

[Cæsar Augustus eo die, quo Iesus Christus in hunc mundum ex virgine natus est, edicto vetuit, se dominũ appellari, manifesto præsagio maioris dominatus, qui tum in terris ortus esset. Fuit hic annus, in quem ille sacratissimus

incidit partus, alter à quadragesimo Augusti principis: mundanæ verò originis nonagesimus nonus supra centesimũ & quinquies millesimum, Polyd. Verg. ex Orosio. Is in deorũ numerum ab Ouidio vel inter astra relatus, qui sic de eo scripsit lib. 15. Metamorph.

Tarda sit illa dies, & nostro serior æuo,
Quà caput Augustum, quem temperat orbe relicto,
Accedat cœlo, faueátque precantibus absens.

C. Cęsar Caligula, IIII. Romanorum imperator imperauit annis IIII. mensibus X. anno ab vrbe 790. II. consul, L. Cæsiani collega, initio popularem se ostendit, animos studiáque hominum erga se incendit. Dein, monstrum se exhibuit luxu, incontinentia, atrocitate, & omni genere vitiorum. Sueto. Eutro. Oro. li. 7. cap. 5. Ioseph. li. 19 ca. 1. anno ab vrbe 790. III. consul solus, expeditionem fecit in Germanos: egregij egit nihil. Adminocinum Bellini Batauorum regis filium, in deditionem accepit. Eutrop. lib. 7. anno ab vrbe 792. IIII. consul, C. Volusij Saturnini collega, anno ab vrbe 792.

C. Iulius Cæsar, consul, collega, P. Rutilij Lupi, anno ab vrbe 664. Samnites vicit. Flor. lib. 73.

C. Iulius Cæsar, consul, collega M. Calphurnij Bibuli, anno ab vrbe 695. Huic Gallia prouincia ad quinquennium decernitur. Eutropius libro 6. Oros. lib. 6. cap. 7. Sueton. II. consul, collega P. Seruilij Isaurici, anno ab vrbe 706. III. consul, collega M. Aemilij Lepidi, anno ab vrbe 708. IIII. consul solus, anno ab vrbe 709. V. consul, collega M. Antonii, anno ab vrbe 710. I. Romanorum imperator, imperauit annis tribus, anno ab vrbe 708. Hic omnem Galliã, quæ saltu Pyrenæo, Alpibúsque, & monte Gebenna, fluminibúsque Rhodano & Rheno continetur, nouem annis in prouinciæ formam redegit. Germanos qui trãs Rhenum incolunt, primus Romanorum ponte fabricato agressus, maximis affecit cladibus. Aggressus est & Britannos, ignotos antea, superatísque pecunias & obsides imperauit. Deinde cùm obtinere nõ potuisset, vt sui absentis in consularibus comitiis ratio haberetur, arma in patriam conuertit, neminéque repugnante, Galliam Cisalpinam, Picenum, Vmbriam & Hetruriam occupauit: Põpeiúmque Italia expulit. Post hæc in Hispaniam transgressus, validissimas Pompeii copias, quæ sub tribus legatis, Marco Petreio, Lucio Afranio, & Marco Varrone erant, superauit. Pompeium funestissimo in campis Pharsalicis prælio superauit. Ptolemæum in Ægypto subegit. In Aphrica deuicit Scipionem & Iubam. In Hispania liberos Pompeii. Triumphauit quinquies: primùm de Gallia, postea de Alexandria, deinde de Ponto, de Aphrica, & de Hispania. Liberalissimus fuit omnium & maximè post hos triumphos. Periit in Senatu à Bruto, Cassio, & reliquis coniuratis quatuor & viginti vulneribus confossus, infinitis propemodum portentis mortem eius antè denuntiantibus: quorum bonam partem enumerat Virgilius libro primo Georgicorum ibi,

Ille etiam extincto miseratus Cæsare Romam,
Cùm caput obscura nitidum ferrugine texit.

Plut. in Cæsa. & Brut. Flor. lib. 116. Appian. li. 20. Orosius lib. 6. cap. 17. Eutrop. lib. 6.

[Cæsarẽ dictatorẽ scribere & legere simul, dictare & audire solitum accepimus. Epistolas verò tantarum rerum quaternas pariter librariis dictare, aut si nihil aliud ageret, septenas. Plin. li. 7. cap. 25. Quo pacto annum ad cursum solis ordinarit, vide in dictione, Caius Iulius Cæsar.]

[Tib. Cæsar non minùs noctu quã interdiu cernebat: de quo hunc in modum scripsit Plin. lib. II. cap. 37. Tiberio Cæsari ferunt aliam, quàm cæterorum mortalium, fuisse naturam: vt expergefactus noctu paulisper, haud alio modo, quàm luce clara, contueretur omnia, paulatim tenebris sese obducentibus.]

Cæsar, Dictatoris pater, Pisis, dum calciaretur, repentè interiit.

Cæsar, patruus Dictatoris, Romæ obiit.

C. Cæsar, poëta tragicus & orator. Cicero in Bruto.

C. Cæsar, L. F. & superioribus & æqualibus suis omnibus præstitit, oratórque fuit minimè ille quidem vehemens, sed nemo vnquam vrbanitate, nemo lepore, nemo suauitate conditior. Sunt eius aliquot orationes, ex quibus sicut ex eiusdem tragœdiis leuitas eius sine neruis perspici potest.

Lucius Cæsar, Caij oratoris frater, & consul, & Prætor fuit, ambo Syllam sequuti, iussu Marii interfecti sunt: quo tempore M. item Antonius orator, Crassi æqualis, vt ait Pædianus.

Lucius Cæsar alter, Marci Antonii Triumuiri auunculus, Pompeianarum partium, missus ab vtraque parte quandoque orator de pace. Postremò inter proscriptos ab Octauio interfectus fuit, in cuius locum obtinuit Marcus Antonius, vt Cicero Octauii amicus proscriberetur. Plut.

Cæsar Vopiscus, qui (vt ait Varro) cùm causam ageret apud Censores, dixit campos Roseæ in Rotiano semen esse Italiæ.

Cæsar-Augusta, Tarraconensis Hispaniæ clarissima ciuitas, antè Numantia dicta Pompo. Augusta Cæsarea Ptolemæo dicitur & Strab. li. 3. vulgo *Sarragosse*.

Cæsarea, vrbs Palestinę & Mauritaniæ ciuitas non procul à monte Carmelo, in littore ma-

ris

ris magni, quæ turris Stratonis vocabatur, sed postea ab Herode in honorem Cæsaris nobilis ædificata, Cæsarea appellata. In qua idem in honorem Cæsaris magnificã domum marmore construxit, vbi nepos eius ab Angelo percussus, eò quòd non dedisset honorẽ Deo, consumptus à vermibus expirauit. In hac Cornelius centurio à Petro baptizatus est. Altera Philippi, à Philippo Herodis filio, in honorem Cæsaris ad radices montis Libani ædificata, vbi duo fontes, Ior scilicet & Dan oriuntur. Tertia Cappadociæ. Ioseph. Moga primùm, postea Cappadocia, antè Iol vocitata: quam cùm Iuba Ptolemæi pater muniret, mutato nomine à Cæsare Cæsaream vocauit. Strab. lib. 17. Vide IOL.

Cæsarea, Cappadociæ vrbs, sic à Tyberio nominata, antè Masaca, Mazaca (& aliàs Maza dicta) Steph. Euseb. Itémque Apamia. Strabo libro 16.

Cæsar-Augusta, vrbs Hispaniæ Tarraconensis, quam Strabo Augustam Cæsaream vocat: antea Numantia dicta, teste Pompo. vulgus Hispanorum Saragossam nominant.

Cæsarienses, Ioniæ populi, Ephesum conuenientes. Plin. lib. 5. cap. 29.

Cæsariensis Mauritania. Vide MAVRITANIA.

Cæsarium, Aegypti emporium, & secessus quidam. Strab. lib. 17.

Cæsarius, consul, collega Attici, tempore Honorii XLVI. Romanorum imperatoris, anno ab vrbe 1150.

Cæsarobricenses, Lusitaniæ Hispani populi. Plinio lib. 4. cap. 22.

Cæsaromagus, oppidum apud Cæsaream, vulgò *Beauuais.*

Cæsenna, vrbs Flaminiæ prouinciæ, à cædendo dicta, quòd exiguo amne Cæsa, id est diuisa sit, vel quòd ager eius duobus fluminibus, Sapi & Rubicone sit diuisus. Hinc Cæsennates dicti, & Cæsennetia vina, quæ inter generosa numerantur. Vide CESENA.

Cæso Duillius Helua, consul, collega L. Papirij Crassi, anno ab vrbe 420.

Cæsius Bassus, poëta Lyricus fuit, qui in suis prædiis ardente Veseuo, latéque vagantibus flammis, cum villa sua conflagrauit.

Cæso Fabius Ambustus, tribunus militum, anno ab vrbe 361.

Cæso Fabius Vibulanus, consul, collega L. Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 270. II. consul, collega Spu. Furij Medullini, anno ab vrb. 273. III. consul, collega T. Verginij Rutili, anno ab vrbe 275. Fabij suis sumptibus pro rep. aduersus Veientem hostem arma sumpsere.

Cæstus, nobilis puer Romanus, cuius castitatem & formam commendat Mart.

Quanta tua est probitas, quanta est præstantia formæ,
Cæste puer puero castior Hyppolito,
Te secum Diana velit docceátque natare:
Te Cybele secum vellet habere Phryga.

Cæstius, homo erat nasutissimus, sed nullius ingenij: & Ciceroni etiam infestus, quod illi non impunè cessit. Vide Cæl. Rhod. cap. 7. libro 14.

Cætheus, V.C. & solus, anno ab vrbe 1257.

Cætobrix, vrbs est Lusitaniæ, alio nomine dicta Cænubria, Ptol. lib. 2. cap. 5.

Cæyx, rex Thraciniæ, Luciferi filius, & maritus Alcyones, qui cùm ob fratris causam in accipitrem mutati, ad Clarium oraculum consulendum ire vellet, diu ab vxore remoratus est: cùm verò illi promisisset, se intra duos menses rediturum, abire permissus est. Sed in Aegeo mari tempestate deprehensus naufragium fecit, ibíque amissa naui submersus, promissis stare non potuit. Vxor autem cùm quotidie diis pro viri salute vota solueret, noctu per somnium monita est maritum periisse. Manè igitur experrecta, ad littus vnde maritus soluerat, accessit, & dum infortunia sua quereretur, cadauer in mari longiùs aspexit: quod cùm mariti esse cognouisset, ac per vndas ad illud exilire vellet, deorum commiseratione in Halcyonem conuersa, ad os mariti aduolauit, qui oscula vxoris sentiens, in auem eius nominis commutatus est. Ouid. libro 11.

At iuuenes quærente moras Cæyce reducunt.

Vide HALCYON.

[Casa, secundum Mahumetum, mons est, qui cœlum, ne concidat, sustinet. Alcor.]

Caïcus, Mysiæ flumen, Pergamum præterfluens per campum, qui Caicus nominatur, in Elaiticum sinum defluxit. Plin. lib. 5. cap. 30. Liuius lib 6. Virg. lib. 4. Georg.

Saxosúmque sonãs Hypanis Mysúsq; Caicus.

Caieta, mulier Troiana, quam alij Aeneæ, alij Ascanij, alij Creusæ nutricem faciunt. Hanc Aeneas ab inferis reuersus fato cessisse inueniens, non longè à Baiano sinu sepeliit: ibíque & vrbem condidit, quam vnà cum adiacenti portu Caietam dixit. Virgil. libro 7. Aeneid.

Tu quoque littoribus nostris Aeneia nutrix
Aeternam moriens famam Caietæ dedisti.

Strabo autem lib. 5. Caietam à sinus curuitate appellatam existimat, Laconum idiomate, qui curua omnia, καιάτας solent nominare. Aeneam autem huius vrbis fundamenta posuisse, & sinum ipsum in medio positum Caietam nominasse dicit. Alij propter combustas naues Caietam fuisse appellatam, ἀπὸ τοῦ καίειν, vrere. Virgil. lib. 10. Aeneid. Quid repetã exustas Erycino in litore classes?

Caieta, vrbs & portus Campaniæ, sic à Caieta nutrice Aeneæ dictus. Solinus.

[Cain, Adę filius, omnium primus terram coluit, primúsque terræ terminos posuit: primámque ciuitatem condidit, murísque cinxit, quam de nomine filij senioris Enoch, appellauit Enochiam. Is anxiè cumulandis pecuniis incubuit. Pessimum itaque vitæ scelus fecit, qui ex auro denarium signauit. Ioseph. in Antiq. Iud. Rapinis, & violentia opes congregauit, filios suos incitauit ad latrocinia: suásque prædas in vrbes, quas ipse munierat muris, timens eos, quos lædebat, importabat. Idem Ioseph. Quonam pacto interfectus fuerit Cain, vide in dictione Lamech.]

Caiuan, filius Enos. Gen. 5. Luc. 3.

Cainas, Asiæ in Scythia fluuius Gangem influit, Plin. lib. 6. cap. 19.

Cáiphas, Princeps quidam sacerdotum inter Iudæos, qui fuit tempore Christi, Matt. 26. Io. 10.

[Caiphas, castellum in Syria, quondam Porphyrium, vulgò Scaphatium, quod Zitone alluitur amne. Hîc Helias propheta omnes Idoli Baal sacrificos neci dedit. 3. Reg. capite 18.]

Caîrum, vel Alcairum, Ægypti ciuitas. Vide Babylon.

Cáius, cognomen à parentum gaudio sumptum. Martialis,

Non maius, quàm ter Caius esse tuus. vel Caius, quasi Gaius, à Græco γαῖος, id est terrenus, à γαία, quæ terra est. Caius enim ab Italis & Tarentinis mercenarius, aut etiam rudis homo ac planè brutus dicebatur. Cæl. lib. 24. capite 5.

Caius, lingua Latina prisca interpretatur Dominus, teste Plutarch. Nomen viri Macedoniensis. Act. 19. Hospes Pauli, Rom 16. d.

C. Acceronínius Proculus, cõsul, collega C. Põtij Nigrini, tempore Claudij Tiberij Neronis Cæsaris III. Romanorum imperatoris, anno ab vrbe 789.

C. Ælius Pætus, consul, collega Valerij Maximi, anno ab vrbe 467.

C. Æmilius Mamercus, tribunus militum, anno ab vrbe 362. II. tribunus militum, anno ab vrbe 365.

C. Æmilius Paulus, consul, collega M. Liuij Dẽteris, anno ab vrbe 452.

C. Antístius Vetus, consul, collega D. Lælij Baldi, anno ab vrbe 748.

C. Antístius Vetus, consul, collega C. Asinij Pollionis, anno ab vrbe 775.

C. Antístius Vetus, consul, collega M. Suillij Seruiliani, anno ab vrbe 802.

C. Antónius, consul, collega M. Tullij Ciceronis, anno ab vrbe 691.

C. Aquílius Florus, cõsul, collega L. Cornelij Scipionis, anno ab vrbe 494.

C. Asinius Gallus, consul, collega C. Martij Censorini, anno ab vrbe 746.

C. Asinius Pollio, consul, collega C. Antistij Veteris, anno ab vrbe 775.

C. Asinius Pollio, consul, collega Cn. Domitij Caluini, anno ab vrbe 714.

C. Attílius Baldus, cõsul, collega M. Fabij Buteonis, anno ab vrbe 508. II. consul, collega T. Manlij Torquati, anno ab vrbe 517.

C. Attílius Regulus, consul, collega L. Aemilij Pauli, anno ab vrbe 529.

C. Attílius Regulus Seranus, consul, collega L. Manlij Volsonis, anno ab vrbe 503.

C. Attílius Seranus, cõsul, collega Q. Seruilij Cæpionis, anno ab vrbe 648.

C. Attílius Seranus, consul, collega C. Hostilij Mancini, anno ab vrbe 184.

C. Aufidius Victorinus, consul, collega L. Septimij Seueri Augusti, anno ab vrbe 952.

C. Aurelius Cotta, consul, collega P. Seruilij Gemini, anno ab vrbe 501.

C. Aurelius Cotta, consul, collega Seruilij Sulpitij Galbæ, anno ab vrbe 554.

C. Bebius Pamphilus, Insubrium agrum ingressus, cum toto ferme exercitu circumuetus est, Liuius lib. 2.

C. Bellicius Torquatus, consul, collega M. Attilij Glabrionis, anno ab vrbe 876.

C. Cęcilius Metellus, consul, collega C. Furij Placidii, anno ab vrbe 502.

C. Cæcilius Metellus, consul, collega T. Didii Vinii, anno ab vrbe 656.

C. Cæcilius Metellus Caparius, consul, collega C. Papirii Carbonis, anno ab vrbe 641.

C. Cæcilius Caldus, consul, collega L. Domitii Aenobarbi, anno ab vrbe 660.

C. Cæcilius Ruffus, consul, collega L. Pomponii Flacci, anno ab vrbe 769.

C. Calpurnius Piso, consul, collega Aug. Posthumii Albini, anno ab vrbe 574.

C. Caluisius Sabinus, consul, collega L. Portii Cẽsorini, anno ab vrbe 915. II. consul, collega L. Passieni Ruffi, anno ab vrbe 750.

C. Caluisius Sabinus, consul, collega Cn. Lentuli Getulici, anno ab vrbe 778.

C. Caninius Gallus, consul, collega M. Vipsanii Agrippæ, anno ab vrbe 717.

C. Cassius Varus, consul, collega M. Licinii Luculli, anno ab vrbe 681.

C. Cassius, Syriæ prætor, anno salutis 49.

C. Cassius Longinus, iurisconsultus, consul, collega M. Vinitii Quartini, anno ab vrbe 782.

C. Cassius Longinus, consul, collega P. Licinii Crassi, anno ab vrbe 583.

C. Cassius Longinus, consul, collega Sex. Domitii Caluini, anno ab vrbe 630.

C. Cassius Longinus, consul, collega Cn. Domitii Aenobarbi, anno ab vrbe 658.

C. Cicéreius, præf. Corsos vicit, pax inde data, anno 581. Liu. lib. 2. deca. 5.

C.Ciuilius, Albanorum imperator, anno ab vrbe 82.
C.Claudius Caninius, consul, collega M. Æmilij Lepidi, anno ab vrbe 468.
C.Claudius Cento, consul, collega M.Sempronij Tuditani, anno ab vrbe 513.
C.Claudius Cinna, consul, collega C. Fabricij Luscini, anno ab vrbe 480.
C.Claúdius Marcellus, consul, collega L. Æmilij Pauli, anno ab vrbe 704. II. consul, collega C.Claudij, anno ab vrbe 705.
C.Claúdius Marcellus, cõsul, collega L. Aruntij, anno ab vrbe 732.
C.Claúdius Nero, consul, collega M. Liuij Salinatoris, anno ab vrbe 547.
C.Claúdius Pulcher, consul, collega T.Sempronij Gracchi, anno ab vrbe 577.
C.Claúdius Sabinus, consul, collega P. Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 294.
C.Cornelius, Cossus, tribunus militum, anno ab vrbe 355.
C.Cornelius Dolabella, consul, collega M.Fuluij Nobilioris, anno ab vrbe 595.
C.Cornelius Scipio, cõsul, collega. A.Attilij Calatini, anno ab vrbe 499.
C.Fabius Ambustus, tribunus militum, anno ab vrbe 350. II. tribunus militum, anno ab vrbe 352. III. tribunus militum, anno ab vrbe 355.
C.Fabius Ambustus, consul, collega C. Plautij Proculi, anno ab vrbe 398.
C.Fabius, interrex, anno ab vrbe 401.
C.Fábius Vibulanus Ambustus, consul, collega C.Furij Petilij, anno ab vrbe 344.
C.Fabricius Luscinus, consul, collega Q. Æmilij Papi, anno ab vrbe 471. II. consul, collega eiusdem Æmilij, anno ab vrbe 475. de Semnitibus & Lucanis triumphauit. Huius integritatem notat Eutropius, Florus libro decimotertio, III. consul, collega Claudij Cinnæ, anno ab vrbe 480.
C.Fannius Domitius, consul, collega Cn. Domitij Ænobarbi, Allobroges vicit, anno ab vrbe 632.
C.Fannius Strabo, cõsul, collega M. Valerij Messalæ, anno ab vrbe 593.
C. Flauius Fimbria, consul, collega C. M. Nepotis, anno ab vrbe 650.
C.Fontéius Capito, consul, collega Germanici Cæsaris, anno ab vrbe 764.
C.Fuluius Flaccus, consul, collega P. Scipionis Africani, anno ab vrbe 620.
C.Fundánius Fundulus, consul, collega C. Sulpitij Galli, anno ab vrbe 510.
C. Furius, tribunus militum, anno ab vrbe 330.
C. Furius Pascilius, consul, collega M. Papyrij Crassi, anno ab vrbe 314.
C.Furius Petilius, consul, collega C.Fabij Vibulani Ambusti, anno ab vrbe 344.
C.Furius Placidus, consul, collega C.Cæcilij Metelli, anno ab vrbe 502.
C.Fúsius Geminus, consul, collega C. Rubellij Gemini, anno ab vrbe 781.
C.Gallus, cõsul, collega T.Saturnini, anno ab vrbe 950.
C. Genútius Aduentinus, consul, collega Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 393.
C. Genútius Clepsina, consul, collega Q. Fabij Gurgitis, anno ab vrbe 477.
C.Genútius Clepsina, consul, collega Cn.Cornelij Lasinæ, anno ab vrbe 483.
C.Genútius Pausa II. tribunus militum, anno ab vrbe 360.
C.Hostilius Mancinus, consul, collega C. Attilij Serani, anno ab vrbe 584.
C.Hostilius Mancinus, consul, collega M. Æmilij Lepidi Porcinæ, anno ab vrbe 617. Hic à Numantiis victus, castris exutus, ignominiosam cum Numantiis pacem fecit. Florus lib. 55. & lib. 2. cap. 18. Eutro. lib. 4.
C.Horatius Puluillus, consul, collega T.Menenij Latini, anno ab vrbe 277.
C.Horatius Puluillus, consul, collega Q. Nautij Augurini, anno ab vrbe 297.
[Caius Iulius Cæsar, primus omnium annum ad solis cursum accommodauit, vt trecentorum sexaginta quinque dierum esset: & intercalario mense sublato, vnus dies quarto quoque anno intercalaretur, quem Bisextum vocant. Causa autem huius nominis est, quòd duobus continuis diebus, bis dicimus Sexto calendas Martias, duos videlicet dies pro vno computantes. Hic Cæsar plura gessit prælia, quàm quisquam recensere possit. cuius gestorum catalogum vide apud Plutarch. in eius vita.]
C. Iulius Tullus, consul, collega P. Pinarij Ruffi, anno ab vrbe 265.
C.Iulius Tullus, consul, collega M. Geganij Macerini, anno ab vrbe 308. II. consul, collega L. Virginij Tricosti, anno ab vrbe 320.
C. Iulius Tullus II. tribunus militum, anno ab vrbe 351.
C.Iulius, decemuir, anno ab vrbe 303.
C.Iunio Bruto, dictatore designato, actum fuit nihil, anno ab vrbe 443.
C. Iunius Brutus, consul, collega L. Posthumij Metelli, anno ab vrbe 462. II. consul, collega P.Cornelij Rufini, anno ab vrbe 476.
C.Iunius Brutus Bubulcus, consul, collega. Q. Æmilij Barbulæ, anno ab vrbe 437. II. consul, collega P. Papyrij cursoris, anno ab vrbe 442. III. consul, collega Q. Æmilij Barbulæ, anno ab vrbe 444. dictator, anno ab vrbe 452.
C. Iunius Syllanus, consul, collega T. Furnij, anno ab vrbe 737.
C.Iunius Syluanus, cõsul, collega P.Corn.Do-

labellæ, anno ab vrbe 762.

C.Lælius, consul, collega Q.Seruilij Cæpionis, anno ab vrbe 614.

C.Lælius Aphricanus, consul, collega L.Cornelij Scipionis Asiatici, anno ab vrbe 564.

C.Licinius Crassus, cõsul, collega L.Æmilij Pauli, anno ab vrbe 586.

C.Licinius Geta, consul, collega Q. Maximi Biburni, anno ab vrbe 638.

C.Licinius Stolo Caluius, magister equitum, anno ab vrbe 387. tribunus militum, anno ab vrbe 388. cõsul, collega C.Sulpitij Petici, anno ab vrbe 392. quo tempore pestis horrenda grassata est. Eutrop.lib.2. II. consul, collega eiusdem Sulpitij, anno ab vrbe 395.

C.Licinius Varus, consul, collega P.Cornelij Lẽtuli Caudini, anno ab vrbe 517. Portentorum temporis illius meminit Eutropius.

C.Liuius Drusus, consul, collega P.Scipionis Africani Æmiliani, anno ab vrbe 607.

C.Liuius Salinator, cõsul, collega M.Valerij Messalæ, anno ab vrbe 566.

C. Luctatius Catulus Cæreonius, consul, collega A.Posthumii Albini, anno ab vrbe 511.

C.Luctatius Scæuola, consul, collega L. Veturij Leuinæ, anno ab vrbe 534.

C.Manlius Capitolinus, magister equitum, cuius tempore Sora capta fuit, ædes Iunonis Monetę ædificata, anno ab vrbe 411.

C. Manlius Maximus, consul, collega P. Rutilij Ruffi, anno ab vrbe 649. Hic cum Q. Seruilio Cæpione à Cimbris victus, atque castris exutus fuit. Hoc tempore Marius triumphauit de Iugurtha.

C.Manlius V, consul, collega Lucij Furij Medullini, anno ab vrbe 280. Huius tempore induciæ Veientibus in annos XL. datæ sunt.

C.Marius Nepos, cõsul, collega L. Cassij Longini, anno ab vrbe 647. Bochum Maurorum regem & Iugurtham fudit. Flor.lib.66. Eutro. Orof. Plutarch.in Marium.

C.Marius Marij filius, consul, collega Cn.Papyrij Carbonis, anno ab vrbe 972. Aduersus Marium Sylla multis præliis pugnauit, vicit & occidit. Plutarch.in Syllam, & Pompon. Appian. lib.1. Eutrop.lib.5. Orof.lib.5. cap.20. Florus lib.86.

C.Marius Censorinus, consul, collega C. Asinij Galli, anno ab vrbe 746.

C. Marius Coriolanus à tribunis plebis exilio damnatus, anno ab vrbe 263. Eutrop.lib.1. Liuius 2. Dionys.lib.7. Appian.lib.1. Hic Coriolanus multas Latinorum ciuitates cepit, Romam obsedit, Vetruriæ matris & Volumniæ vxoris cum imperio tum precibus obsidionẽ soluit, anno ab vrbe 266. Eo tempore templũ muliebri Fortunæ conditum & dedicatum fuit.

C.Martius Figulus, consul, collega P. Scipionis Nasicæ, anno ab vrbe 592. II. cõsul, collega L. Cornelij Lentuli, anno ab vrbe 598. Parũ prosperè primùm, hinc fœliciter aduersus Dalmatas pugnauit. Flor.in Liui.lib.47.

C.Marius Rutilius, consul, collega Cn. Manlij Capitolini, anno ab vrbe 399. ex plebe dictator, anno ab vrbe 400. II. cõsul, collega P. Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 404. consul III. collega T.Manlij Torquati, anno ab vrbe 412. Eo tempore pluit lapides, nox interdiu intendi visa est, feriarum constituendarum gratia. Liuius libro 7. Orof.libro 3. cap.8. Eutropius libro 2. IIII. consul, collega Q. Seruilij Halæ, anno ab vrbe 414. quo tempore ciues reconciliati sunt. Lex militaris, ne cuius scripti nomen, nisi ipso volente, deleretur, lata: alia quoque plebiscita dicta fuere. Liuius libr. septimo.

C.Martius Rutilius, consul, collega Q. Fabij Rutiliani, anno ab vrbe 445.

C.Menenius, dictator, anno ab vrbe 441.

C. Menius Nepos, consul, collega L. Furij Camilli, anno ab vrbe 418. Pedum consules ceperunt, omne Latium subegerunt, triumpharunt, statuę equestres concessæ. Liuius, Eutrop. lib.2.

[Caio Mecœnati, triennio supremo, nullo horæ momento intermissus contigit somnus. Plin. lib.7. cap.51.]

C.Mutius ciuitatem ab hoste liberauit, anno ab vrbe 247.

C.Mutius Scæuola, consul, collega L.Calphurnij Pisonis, anno ab vrbe 621.

C.Nautius Rutilius, consul, collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 466.

C.Nautius Rutilius, cõsul, collega P. Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 279. II. cõsul, collega L. Minutij Carbeti, anno ab vrbe 296. Sabinos superauit. Eutrop.lib.1. Liuius lib.3.

C.Nautius Rutilius, consul, collega M. Papyrij Mugillani, anno ab vrbe 345.

C.Norbanus Balbus, consul, collega L.Scipionis Asiatici, anno ab vrbe 671. Hic à Sylla Italiam ingresso victus est. Flor. libro 85. Eutropius libro 5.

C.Norbanus Flaccus, consul, collega Ap.Claudij Pulchri, anno ab vrbe 716.

C.Norbanus Flaccus, consul, collega C.Cæsaris Octauiani, anno ab vrbe 730.

C.Norbanus Flaccus, consul, collega Drusi Cæsaris, anno ab vrbe 767.

C.Papyrius Balbus, consul, collega P. Manilij, anno ab vrbe 634.

C. Papyrius Carbo, consul, collega C. Cæcilij Metelli Caprarij, anno ab vrbe 641. A Cimbris qui in Illyricum venerunt, victus atque fusus est. Flor.lib.63.

C.Papyrius Crassus tribunus militum, anno ab vrbe 372.

C.Pa-

C. Papyrius Massus, consul, collega M. Pomp. Mathonis, anno ab vrbe 523.

C. Petilius Balbus, consul, collega M. Fabii Ambusti, anno ab vrbe 396. II. consul, collega M. Valerii Coruini, anno ab vrbe 410. III. consul, collega L. Papyrii Mugillani, anno ab vrbe 429. Consulibus de ære alieno grauatis, ne quis in compedibus teneretur, legem tulerunt.

C. Piso Vopiscus, consul, collega Seruilii Astæ, anno ab vrbe 866.

C. Plautius Decianus, consul, collega L. Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 426. De Priuernatibus triumphauit.

C. Plautius Proculus, consul, collega C. Fabii Ambusti, anno ab vrbe 398. Magister equitum, anno ab vrbe 400. ad Salinas, Hetruscos, Faliscos & Tarquinienses vicit, fudit, cæcidit, ac triumphum egit.

C. Plautius Venox, consul, collega T. Mãlii Torquati, anno ab vrbe 409. II. consul, collega L. Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 415.

C. Pompeius Gallus, consul, collega Q. Verannii. anno ab vrbe 801.

C. Pontius Nigrinus, consul, collega C. Acceronii, anno ab vrbe 789. Agrippam vinculis iniecit. Ioseph. lib. 28. cap. 15.

C. Pontius, Samnitium imperator, à Q. Fabio Maximo filio Gurgitis securi percussus est. Flor. Eutrop. lib. 2. anno ab vrbe 461.

C. Popæus Sabinus, consul, collega Q. Sulpitii Camerini, anno ab vrbe 761.

C. Popilius Lænas, consul collega P. Ælii Ligonis, anno ab vrbe 582. II. consul, collega M. Æmilii Lepidi, anno ab vrbe 596.

C. Quintius Claudius, consul, collega L. Genutii Clepsinæ, anno ab vrbe 482.

C. Quintius Flamminius, consul, collega P. Furii Philonis, anno ab vrbe 531. II. consul, collega Cn. Seruilii Gemini, anno ab vrbe 537. Pugna ad Thrasimenum lacum occiditur.

C. Quintius Flaminius, consul, collega M. Aemilii Lepidi, anno ab vrbe 567.

C. Quintilius, Dictator, anno ab vrbe 424. eo tempore CLXX. mulieres veneficæ, Romæ deprehensæ, damnatæ fuerunt.

C. Rubellius Geminus, consul, collega C. Fuluii Gemini, anno ab vrbe 781.

C. Scribonius Curio, consul, collega Cn. Octauii, anno ab vrbe 678.

C. Sempronius Blæsus, consul, collega C. Seruilii Cæpionis, anno ab vrbe 500. Ciuitates quasdam ceperunt, maritimam Africæ oram depopulati sunt: victores Siciliam repetentes, circa Palinurum naufragium passi sunt. II. consul, collega Au. Manlii Attici, anno ab vrbe 509.

C. Sempronius Tuditanus, consul, collega M. Aquilii, anno ab vrbe 626. cõtra Iapygas primò malè rem gessit, mox victoria cladem acceptã emendauit. Flor. lib. 59.

C. Sentius Saturninus, consul, collega Sp. Lucretii Cinnæ, anno ab vrbe 735.

C. Seruilius Hala Structus, consul, collega L. Papyrii Mugillani, anno ab vrbe 329. Tribunus militum, magister equitum, anno ab vrbe 348. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 349. III. Tribunus militum, anno ab vrbe 354.

C. Seruilius Potitus, tribunus militum, anno ab vrbe 349.

C. Seruilius Priscus, consul, collega L. Aemilii Mamerci, anno ab vrbe 276.

C. Seruilius Structus, tribunus militum, anno ab vrbe 338. II. tribunus militum, anno ab vrbe 339.

C. Seruilius Tucca, consul, collega L. Cæcilii Metelli, anno ab vrbe 469.

C. Sextilius, tribunus militum, anno ab vrbe 377.

C. Silius, consul, collega L. Munatii Planci, anno ab vrbe 765.

C. Suetonius Paulinus, consul, collega L. Telesini, anno ab vrbe 818.

C. Sulpitius Galba, consul, collega D. Haterii Agrippæ, anno ab vrbe 774.

C. Sulpitius Galba, consul, collega P. Popilii Lenatis, anno ab vrbe 622.

C. Sulpitius Gallus, consul, collega C. Fundanii Funduli, anno ab vrbe 510. Perpetuum sub his consulibus cum Pœnis bellum fuit.

C. Sulpitius Gallus, consul, collega M. Claudii Marcelli, anno ab vrbe 588. Ligures subegit. Florus libro 46.

C. Sulpitius Longus, consul, collega P. Aelii Pæti, anno ab vrbe 419. quo tempore Minutia Vestalis virgo ob incestum viua defossa est, Oros. lib. 3. cap. 9. Eutrop. lib. 2.

C. Sulpitius Longus, collega M. Pætilii Libonis, anno ab vrbe 441.

C. Sulpitius Paterculus, consul, collega A. Attilii Calatini, anno ab vrbe 490. quo tempore Annibal senior à Romanis victus, & à suo exercitu in crucem sublatus est.

C. Sulpitius Peticus, consul, collega C. Licinii Stolonis Caluii, anno ab vrbe 392. II. consul, cum eodem Licinio, anno ab vrbe 395. III. consul, collega M. Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 401. Ambo patricij, contentione de consulatu, vicerunt patres. IIII. consul, cum eodem Publicola, anno ab vrbe 403. V. consul, collega T. Quintij Pœni, anno ab vrbe 405. Tribunus militum, anno ab vrbe 374. Dictator, anno ab vrbe 398. Interrex, anno ab vrbe 400.

C. Terentius Varro, consul, collega L. Æmilij Pauli, anno ab vrbe 538.

C. Valerius Flaccus, consul, collega M. Herennij, anno ab vrbe 661.

C. Valerius Potitus, consul, collega M. Aemilij

Mamerci, anno ab vrbe 346. Equi Caruentanam ceperunt, quam rursus pulsis hostibus Valerius recuperauit Tribunus militum, anno ab vrbe 341. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 350. III. Tribunus militum, anno ab vrbe 353.

C. Valerius Cotta, consul, collega P. Seruilij Gemini, anno ab vrbe 505.

C. Veturius, Tribunus militum, anno ab vrbe 380. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 386.

C. Vibius Pansa, consul, collega A. Hirtij, anno ab vrbe 711.

C. Vipsanius Apronianus, consul, collega L. Fonteij Capitonis, anno ab vrbe 711. eo tempore Nero matrem Agripinam incestu contaminauit, eámque interfici iussit: hinc lenitate in alios crimen abstergere conatus. Sueto. in Neron. Tacit lib. 14. De his vide Plutarchu m& Liuium lib. 6.

Calaber, Iouis filius, frater Tænari & Cæresti. Steph.

Calabria, vulgò *Terre de Labour*, & olim magna Græcia, Pythagora philosophorum primo insignis, insula, quam veteres Mesapiam à duce Mesapo, Peucetiam à Peucetio Oenotri fratre dixere. Estque proxima Siciliæ, à quo Pharo breui maris tractu disiungitur. Ouidius lib. 3. de Arte,

Ennius emeruit Calabris in montibus hortos.

Ea ἀπὸ τοῦ καλὸς, & βρίθω, quoniam sit regio one rosa, & plena omni genere bonorum, dicitur. Ibi bis in anno arbores proferunt fructus. In ea sunt Brundusium, Hydrus mons, & Salentini campi. Stephanus. Hæc Strab. lib. 6. Messapia, & Iapygia, & Calabria, Salentina dicitur parua insula iuxta Cretam: distátque à Calauro Neptuni filio, stadiis circiter XXX. Stephanus. Vide SALENTINI, & infrà CALAVRIA. Huius regionis incolæ Calabri dicuntur, fructibus imprimis abundantes, quos quoniam hospitibus obtrudebant, sibi alioqui nulli vsui futuros, factum est, vt dona Calabri hospitis in prouerbiũ cesserint, pro nullius pretij muneribus, quæ donanti oneri magis sunt, quàm vsui. In Calabria natus est Ennius poeta, Rudiis ignobili oppido: vbi & ortos amœnissimos possedit.

Calæ, larum, ciuitas in India.

Calænus, fons Lyciæ, aliàs Calbius. Stephanus.

Calaguritani, Hispaniæ populi, quorum alij Subulacenses cognominantur, alij Nasaci. Plin. lib. 3. cap. 3.

Calagurium, ciuitas Hispaniæ in Vasconibus collocata. Hinc Calaguritani qui eam habitant.

Cálais, Boreæ ex Orithya coniuge filius alatus, qui vnà cum Zethe fratre similiter alato cum Argonautis Colchos profectus est. Qua in expeditione cùm à Phineo rege humaniter essent accepti, Harpyias, quæ epulas eius fœdabant, persequi constituerunt: quas cùm & alarum auxilio, & sagittandi peritia in Plotas vsque insulas fugassent, ab Iride admoniti sunt, ne Iouis canes vlteriùs persequerentur. Inde itaque retrorsum conuersi, duas illas insulas, in quibus Harpyias reliquerunt, à conuersi one sua Strophadas appellarunt, cùm antea Plotæ dicerentur. Postremò ab Hercule occisi dicuntur, & in ventos commutati, qui Caniculæ exortum dies ferè octo præueniunt: vnde & πρόδρομοι, id est, præcursores appellantur. De his Ouidius lib. 6. Metam. Barbáque dum rutulis aberat subnexa capillis, Implumes Caláisque puer, Zethésque fuerunt. Vide CALAMIS. Est etiam Calais gemma, Sapphyro similis, candidior tamen & littoroso mari similis: hanc plærique eandem esse putant cum Angite.

Calámæ, vrbs Peloponnesi. Steph.

Calaménthe, vrbs Lybiæ, vel Phœnicum.

Calaminæ insulæ sitæ sunt in Torrhebia palude seu lacu, quem Nympheum vocant, appellantúrque Nympharum insulæ, quæ quia tibiarum cantu in ambitum mouentur, Calaminæ à calamis dictæ sunt: atque item Saltares, quoniam in symphoniæ cantu ad ictus modulantium pedum mouentur, vt Plinius scribit, tametsi à Calaminis distinguere videtur Cælius lib. 9. cap. 3.

[Calaminæ, insulæ in Lydia, quæ non ventis solùm, sed etiam contis quò libeat pulsę, multorum ciuium Mithridatico bello fuere salus. Plin. lib. 2. cap. 95.]

Cálamis, Calamidis, cælator egregius. Plin. lib. 34. cap. 7. Ouidius eum Calaim vocat:

Vendicat vt Calais laudem quos fecit equorum.

Calamisus, Locrorum oppidum. Plinius. libro 4. cap. 3.

Calamoboas, Antipater cognominatus est. nam cùm nec vellet nec posset congredi cominus cum Carneade, qui magna vehementia inuehebatur in Stoicos, semet ad scribendum vertit: multósque libros edidit maledicos, in quibus passim contradicebat Carneadi. Ergo non lingua, sed calamo vociferabatur. Erasm.

Calamos, Asiæ oppidum in ora subiecta Libano monti. Plin. lib. 5. cap. 20.

Cálano, ciuitas Babyloniæ Isa. 10.

Cálanus, vnus philosophus ex Gymnosophistis Indis, qui secutus Alexandrum Magnum extra Indiæ fines, cùm apud Pasagardas ægrotare cœpisset, facta pyra, & aurea lectica superimposita, in ea cubans combustus est, stramentis opertus. Fertur, cùm Alexander Magnus

gnus rogaret eum, si quid vellet, dixisse, Propediem te videbo: quod etiam contigit. nam in Babylone paucis pòst diebus Alexander mortuus est. Arianus. Inde quemque sapientem Calanon vocant. Suid. De huius disputatione & interitu plura vide apud Strabonem lib. 15.

Cálapis, Pannoniæ memorandus amnis in Saum influens iuxta Sisciam, gemino alueo insulam sibi efficiens, quæ Segestica appellatur. Pli. lib. 4. cap. 25.

Calaris, Sardiniæ oppidum. Plin. lib. 2. cap. 108. Claudianus in bello Gildonico. Vide SARDINIA.

Calárna, vrbs Macedoniæ. Steph.

Cálarus, insula, aliàs Alopecia, vel Alopeconnesus, aliàs Calerus ciuitas est dicta. Steph.

Calasaris, pars Ægypti, vnde incolæ Calasirij, & & Calasiriæ. Steph.

Cálathe, quam alij Calathusam vocant, nomen vrbis ad Herculis columnas sitæ. Vide CALATHVSA. Steph.

Cálathis, this, nomen ciuitatis Ptolemæo, & Strabone, à calatho ibi inuento. Inde fuit Hister poëta, qui de tragœdia insignem librum condidit.

Cálathus, filius Iouis & Antiopes, Homerus.

Calathûsa, insula est inter Chersonesum & Samothracem deserta. Plin. libro 4. cap. 11. Vide CALATHE.

Calathûsa, alia insula in Ponto. Steph.

Calátibus, vrbs Libyæ. Steph.

Calátiæ Italiæ ciuitas prope Casinum & Bouillas, Plin. lib. 3. cap. 5. Steph.

Καλατίαι, populi sunt Indiæ.

Calatis, oppidum in maritima regione Ponti. Steph.

Calatis, Thraciæ ciuitas. Plin. lib. 4. cap. 11. quæ antea Acerуetis vocabatur.

Calaurea, siue Calauria, insula in sinu Argolico contra Trœzenem, nulla alia re, quàm morte Demosthenis nobilior. In hac etenim insula templum erat Neptuni, quò Demosthenes, audito Archiæ satellitis Antipatri aduentu, confugit, & ne viuus in Antipatri potestatem perueniret, hausto veneno ex calamo, vitam finiuit. In hac insula Diana summis honoribus colebatur, quam inde Calauream cognominat Ouid. lib. 7. Metamorph.

Inde Calaureæ Latoidos aspicit arua.

Plin. lib. 4. cap. 11. De qua prouerbio datus locus, Pro Delo Calauria: in mutui beneficij memoriam. Fertur enim, Neptunum cum Latona permutationem fecisse, & data Delo Calauriam habitasse. Vide CALABRIA.

Calauria, insula est iuxta Cretam, à Calauro Neptuni filio denominata. Est etiam vrbs Locrorum, in qua Latona maximè colebatur. Vide Ouid. lib. 7. Metamorph.

Calbis, Cariæ amnis. Pompon. lib. 1.

Calbius, fons Lyciæ, quem & Calænum dicunt. Stephanus.

Calce, Campaniæ ciuitas. Strab. lib. 5.

Calcedon, condita anno ab vrbe 69.

Calchas, chantis, Græcus augur, Thestoris filius (à quo Thestorides à poetis appellatur) qui cum Græcis ad expeditionem Troiæ profectus est: & quoniam diuinandi arte plurimùm præstabat, eius consilio multa gesta sunt. Nam cùm in Aulide Græcorum classis aduersis ventis detineretur, Agamemnonem docuit, qua ratione Dianæ ira placari posset, & ex serpentis augurio, qui in arborem surrepens, duodecim passeris pullos vnà cum matre deuorarat, decimo demum anno Ilium captum iri ostêdit. Exortáque deinde ad Troiam pestilentia, viam monstrauit, qua Apollinis ira posset mitigari. Quapropter inter cæteros Achilli acceptissimus erat, adeò vt eius præsidio plerunque defenderetur, præcipuè verò cùm suaderet Chryseidem patri reddendam esse. Tum enim Agamemnon non solùm in vatem, sed etiam in ipsum Achillem incensus ferebatur. Diruta autem Troia reuersus cum Amphilocho Amphiarai filio terrestri itinere Colophonem (quæ vrbs est Ioniæ) cùm in luco Apollinis Clarij extra vrbem apud Samum in Mopsum præstantissimum augurem incidisset, artis peritia ab illo superatus, dolore contabuit, quòd proposita sibi à Mopso caprifico (vt refert Hesiodus) aut (vt Pherecydes mauult) sue grauida, coïcere non potuisset, quot in illa ficus essent, quótve hæc vtero suculas gereret: quod tamen Mopsus sine vllo errore diuinauit. De Calchante vide multa apud Homerum libro 1. Iliad. & Virgilium 2. Æneid.

Hinc Itachus magno vatem Calchanta tumultu Protrahit in medios, &c.

Calcioli, Ptolem. Carseoli. Plin. vrbs Sabinis proxima.

Calciope, soror Absyrthi & coniunx Phryxi, ex quo Cytorum peperit, Æetæ regis Colchorum filia. Ouidius in epistola Helenæ ad Paridem,

Non erat Æetes, ad quem despecta rediret,
Non Ipsea parens, Calciopéque soror.

Caldone, promontorium Indiæ propinquum flumini salso.

Caldius, militari ioco dictus est Claud. Cæsar, pro Claudio, quemadmodum & Biberius pro Tiberio, & Mero pro Nerone. Sueton. in Tiberio.

Caleb, filius Iephone, Num 13. Ios. 14. 1. Reg. 25. qui 1. Paral. 2. dicitur Calubaï, filius Esron filij Phares filij Iuda.

Caledonia, Britanniæ insulæ pars, quam hodie Scotiam vocant, vastissimam olim habens syl-

uam, quæ & ipsa Caledonia dicebatur, maximos alens vrsos. Martialis in Amphitheatro,
Nuda Caledonio sic viscera præbuit vrso.
Inde etiam Britanni peculiari epitheto Caledonij dicuntur à Poetis. Idem,
Quinte Caledonios Ouidi visure Britannos.

Calé, Cales, siue Cales, lium, siue Calênum, leni, oppidum Campaniæ non procul à Casilino, in cuius agro mite & generosum nascebatur vinum. Horat. lib. 4. Carm.
Sed pressum Calibus ducere Liberum
Si gestis.
Est & in Gallia hoc nomine, quam Salustius captam, à Perpenna commemorat. Seru. in 7. Æneid.

[Calecutiani hodie horrenda adhuc forma diabolum & Satanam colunt & adorant: quippè cui singulis diebus gallum gallinaceum offerunt & sacrificant: quemadmodum olim Ægyptij Anupi & Mercurio factitare solebant. Epulas autem regis, priùs quàm ex iis quidquam degustet, Bramini (sic enim eorum sacerdotes, seu sacrificuli vocantur) ad idolum Satanæ perferunt, eique offerunt: ac deinceps rex quantum licet exedit, & comedit. Ludouic. Barthem. lib. 2. cap. 22. de Ind.]

[Calecuta, ciuitas Indiæ, inter æquatorem & æstiuum tropicum sita, à qua totum regnum est cognominatum, quondam Camane vocabatur, vt ait Ptolem. lib. 7. cap. 1. tab. 10. As.
De qua ciuitate & eiusdem ciuibus Munst. lib. 2. Cosm. ita scribit:
Calecuta, inquit, apud Indos celeberrima ciuitas, cuius ædes alluuntur pelago: mœnibus haud ambitur: verùm ædium circuitu sex mille continetur, non adhærentibus, vt apud nos, ædificiis, sed longiori spatio discretis inter se ædibus. Quà verò in longitudinem extenditur, millenis patet passibus. Domus sunt spectabiles, quippè quæ supra equitis altitudinem ab humo non tolluntur. Frondium plerumque laceramentis cooperiuntur, multis contignationibus. Huius rei causam afferunt, quòd humo egesta ad quinos palmos, aqua mox scaturire dicitur: ob id nequeunt altius fundamenta iacere, quæ contignationibus ferendis sufficiant. Rex autem Calecutianorum latriæ dæmonum est addictus. Habet enim dæmonis imaginem in sacello suo sedentem, diademate redimito eius capite, quod quaterna fulciunt cornua, ore vastißimo hians, quod dentes præ se fert quaternos: naso est deformi: toruis, trucibúsque oculis, vultu minaci: aduncas manus harpaginis instar habet, pedes verò gallo haud absimiles. quod quidem monstrum ingens, & horrendum qui conspicantur, pauent continuò. Res est sanè visu indignißima, eadémque admodum horrifica. Sacellum ambiunt picti dæmones: & in singulo angulo sedens ex ære visitur Satanas, ita fabrè factus, vt vndecumque flammescere videatur, absumentibus animas. miserandum in modum flammis: ac dæmon dextra animam admouet ori, sinistra autem ex inferiore loco aliam corripit. Singulis itémque diebus manè eorum sacerdotes, qui Bramini dicuntur, memoratum idôlum rosacea, & huiusmodi odorifero latice emaculant, suffiúntque variis odoramentis, procumbentésque adorant. Sanguinem galli gallinacei per hebdomadem vasi argenteo, carbunculis ignitis oppleto, indunt, additis suffimentis odorum innumeris, thuribulóque accepto adolent largißimè thura, tinniente crebriùs intereà argenteo tintinnabulo: nec priùs rex sumit cibum, quàm quaterni sacerdotes regias dapes dæmoni obtulerint. Porrò, rex pransurus, humi recubat absque stragulis, ac discumbentem stantes sacerdotes ipsum circunstant, nusquam propiùs, quàm ad quaternos passus accedentes, regis verba summa cum reuerentia obseruantes. Vbi verò edere desierit, sacerdotes regias reliquias offerunt corniculis auibus depascendas: quas aues nefas est lædere: & ob eam causam tutò volitant quocumque libuerit. Ducturus rex vxorem, priùs thorum inire non consueuit, quàm à digniore sacerdote noua nupta deflorata fuerit: istiúsque stupri à rege pretium quingentorum constituitur aureorum. Primum insuper locum, post regem, tenent sacerdotes idolorum cultores: his succedunt Naëri, qui non minoris dignitatis sunt apud eos, quàm olim apud Romanos fuere Patricij. Horum etenim interest, ensem, clypeum, arcum, lanceámque, cùm prodeunt, ferre. Qui deinceps tertiæ classis habentur, hi eius loci sunt apud eos, cuius apud nos ij, qui cerdonicam exercent artem, qui quarto, piscatu victum quæritant: qui quinto ad eos spectat piper, vinum, iuglandésque colligere. Postremi vero serunt, & colligunt oryzam, contempti à sacerdotibus, & Patriciis. Adoraturi ante emersum solem, stagno lotionis gratia immerguntur: sicque loti nihil priùs contrectant, quam domi suæ preces ad idôla fuderint. Profecturo ad bellum regi, in expeditione sunt centena peditum millia: nam equitum ibi nullus est vsus, præter elephantorum. Qui regem sequuntur, vitta serica, eadémque coccinea caput vinciunt. Prælium inituri, ense obrotundo, clypeo, lanceis, & arcubus vtuntur. Hæc Munst.]

Calégia, Germaniæ vrbs Ptol. vulgò *Vuittemberg*.

Calêna, Ptol. Britanniæ vrbs, hodie Oxonia, vulgò *Oxenfort*.

Caleni agri in Campania, ad Maßicos, dicente Plinio lib. 3. Hinc fœlix illa Campania est. Ab hoc sinu incipiunt vitiferi colles, & temulentia

lentia nobiles, ſucco per omnes terras inclyto, atque (vt veteres dixere) ſummum Liberi patris cum Cerere certamen. Hinc Setini & Cæcubi obtenduntur agri. His iunguntur Falerni, Caleni: deinde conſurgunt Maſſici, &c.

Calênum, vrbs Campaniæ 14. paſſuum millibus à Capua diſtans. In cuius agro vinũ optimum & dulce naſcitur. In ea, aqua eſt quæ vini modo temulentos facit. Plin. lib. 2. cap. 103. Vide CALENVM. Horat.

Prælo domitam Caleno tu bibes vuam.

Dicta à καλὸς, quod eſt bonum, & οἶνος, vinum. Iuuenalis.

Occurrit matrona potens, quæ more Caleno.

Calênum oppidum prope Calatias & Bouillas, Plin. lib. 3. cap. 5.

[Caleph, filius Iephonæ, ob virtutes eximias terram Hebron ſortitus eſt. qui annos octoginta natus, tantis præſtabat viribus, quantis, cùm vir eſſet, præcellebat. Ioſue capite 14.]

Calepium, oppidum in Cenomanis, id ad 14. lapidem à Bergomo Brixiam verſus, ad colles in ſiniſtra parte poſitus, à bonitate vini denominatum, καλὸς, bonus, καὶ πίνω, bibo.

Calles, oppidum in Gallia, aliud in Campania, à quo Cales populi iuxta Falernos & Maſſicos. Virg. lib. 7. Æneid.

Æquora quique Cales linquunt.

Caleſia, vrbs Italiæ. Steph.

Caleſtra, vrbs littoralis Theſſaliæ iuxta quam Axius fluuius in mare Ægeũ deſcendit. Herodotus lib. 7.

Calête, ignobilis inſula inter Samothracem & Cherſoneſum. Plin. lib. 4. cap. 12.

[Calentũ, vlterioris Hiſpaniæ ciuitas: vbi antiquitus miri admodum fiebant lateres, qui ſiccati, non mergebantur in aquam. Erant enim è terra pumicoſa, cùm ſubigi poteſt vtiliſſima. Plin. lib. 35 cap. 14.]

[Calenus, vates quondam in Hetruria celeberrimus extitit: de quo hunc in modum ſcripſit Plinius lib 28. cap. 2. Cùm in Tarpeio, inquit, fodientes (videlicet Romani) delubro fundamẽta caput humanum inueniſent, miſſis ob id à ſenatu legatis, Hetruriæ celeberrimus vates Calenus præclarum id, fortunatúmque cernens, interrogatione in ſuam gẽtem transferre tentauit, ſcipione prius determinata templi imagine, in ſolo ante ſe. Hoc ergo dicitis, Romani, hîc templum Iouis optim. Maximi futurum eſt? Hîc caput inuenimus: conſtantiſſima annalium affirmatione tranſiturum fuiſſe fatum in Hetruriam, ni à filio præmoniti vatis legati Romani reſpondiſſent, Non planè hîc, ſed Romæ inuentum caput dicimus. Iterum id accidiſſe tradunt, cùm in faſtigium eiuſdem delubri præparatæ quadrigæ fictiles in fornace creuiſſent: & iterum ſimili modo retentum eſt augurium. Hæc Plin.]

Caleti, Galliæ Belgicæ populi. Strabo. ad mare contra Britanniam, quorum vrbs à Ptolemæo Geſoriacum nauale vocatur: hodie *Calais*. Plin. lib. 19. cap. 1. Cadurci, Caleti, Ruteni, Bituriges, vltimíque hominum exiſtimati Morini, imò verò Galliæ vniuerſæ vela texunt. Apud hos eſt Itius portus, ex quo breuiſſimus eſt in Britanniam traiectus, cuius frequens eſt mẽtio in Comm. Cæſ.

Caleti, populi, linea vela texunt. Plin. lib. 19. capite 1.

Caletranus ager, non longè à Volaterranis in Italia, Plinius.

Caletum ſolis Anglicis hominibus inhabitare conceſſum, anno Domini 1362. ditioni verò Gallorum velut poſtliminio redditum anno Domini 1558. quarto Idus Ianuarij. [Portus Icius apud Cæſarem Comm. belli Gall. vulgò *Calais*.]

Καλὴ ἀκτὴ, id eſt pulchrum littus, vrbs Cretæ, aut potius vicus magnus, Stephanus.

Calianaſſa, & Calianarea, Nymphę, quarũ altera à bene regendo, altera à viris honeſtãdis dicta.

Calicadnus, Ciliciæ flumen. Plinius lib. 5. cap. 27.

Calicandrum eſt Aſiæ minoris promontorium, terminus nauigationis poſitus Antiocho Magno ab eis ſuperato.

Calidromus eſt Achaiæ promontorium, haud lõgè à ſinu Maliaco.

Calicula, vrbs Hiſpaniæ Ptol. Calucula Plinio dicta.

Caligij, populi in Arabia. Plin. Vide CALINGAE.

Caligula, Caius imperat. dictus à caligis, quas margaritis refertas primus portauit. Auſon. vel potius à caliga militari, qua frequenter in exercitu vtebatur ad conciliandos ſibi militum animos. Id enim militibus gratiſſimum fore credebat, ſi imperatorem veſtibus nihil à gregario milite differre viderent.

Calingæ, gentes Indicæ ad mare, quorum fœminæ, quinquennes ferunt concipere: octauum autem vitæ annum non excedere. Plin. lib. 6. & 7. cap. 17. & 19.

Calingij, Aſiæ populi, quibus vicina eſt Ampelone Mileſiorum colonia. Plin. lib. 6. cap. 28.

Calingon, Indiæ promontorium. Plin. libro 6. cap. 20.

Calinipaxa, Scytharum oppidum. Plin. libro 6. cap. 17.

Calinus, ſtatuarius. Quintilianus.

Calinius Syrius hiſtoricus fuit, qui de geſtis Alexandri ſcripſit.

Caliſto, ûs, vna ex Nymphis pulcherrima, Lycaonis Arcadiæ regis filia, quæ à Ioue compreſſa, grauidáque effecta, cùm ſimul cum Diana lauaretur, tumore vteri prodita, & ab ea repulſa, Arcadem filium in ſyluis peperit: à quo poſtea Arcadia dicta eſt. Hæc po-

stea à Iunone in vrsam commutata, & Iouis miseratione in cælo collocata, maiorem efficit Vrsam: quæ & Helice à Græcis dicitur. Propertius lib. 2.

Calisto Arcadios errauerat vrsa per agros:
Hæc nocturna suo sidere vela regit.

Calistus, poëta qui heroico carmine scripsit Historiam Iuliani principis.

Calisthenes philosophus fuit, qui cùm aliquando cum Alexandro liberiùs esset locutus, eiusdem mandato morti adiudicatus est: his autem verbis Alexãdrum moriens est affatus, Si Deus es, beneficia largiri mortalibus, non sua debes eripere. Si homo, id quod es, te semper esse cogita.

Calita, nomen viri. I. Esd. 10.

Callet, Hispaniæ oppidum stipendiarium, non liberum. Plin. lib. 3. cap. 1.

Cálliæ, vrbs vna ex tribus Ætoliæ. Item parua regio prope Talantum. Steph.

Calliarus, vrbs Locrorum, à Calliaro Odædoci & Laomones filio. Strabo lib. 9. dicta, quòd bene aretur & colatur. Steph.

Cállias, Atheniens. Comicus, filius Lysimachi, qui cognominatus est Scœnion, quòd funes ob paupertatem torqueret.

Cállias Laccoplutus cognominatus, dux Atheniensium nobilis, contra Artaxerxem missus. Suid.

Cállias Methymnæus, grammaticus, quem Strabo dicit Alpheum Sapphóque poëtas enarrasse.

Callícrates artifex, ex ebore formicas, & alia tam parua fecit animalia, vt partes earum cerni nõ possent. Plin.

Callicrátides, Methymnam vi cepit: ad Arginusas Polloponnenses victi, fusi, fugatíque sunt, cecidit Callicratides. Xeno. lib. 1.

Callidórus, munus pulchritudinis, dictus à καλὸς, καὶ δῶρον.

Callídromus, fluuius iuxta Thermopylas.

Callimachus, Poëta Cyrenensis, Elegiographorũ inter Græcos princeps. Scripsit opus insigne de origine & causis sacrorum, quæ αἴτια inscripsit, argumento non dissimili ab eo, quod in Fastis Ouid. tractauit. Martialis ad Mamurram, Epig. lib. 10.

Si non vis, Mamurra, tuos cognoscere mores,
Nec te scire, legas Ætia Callimachi.

Callimachus, historicus Ægyptius, filius Batti & Mesatmæ, discipulus Hermocratis Iasei grammatici, vixit apud Ptolemæum Philadelphum vsque ad Euergetem bibliothecæ regiæ præfectum: omne poëmatis genus attigit. Conscripsit in aduersarium poëma acerbissimum, quem ficto nomine Ibin appellat Ouidius. Edidit elegias & epigrammata, & hymnos aliáque complura. Suidas. Horum omnium nihil extat præter elegiam vnam in lauacrum Palladis, & quosdã hymnos in deos. [Lampadem Palladi dicauit, in qua oleũ nullo pacto absumebatur.]

Callímachus, alter sculptor, τηξίτεχνον nominari studuit, quasi artis interpollatorem, & qui eam in tenuiorem exquisitiorémque disciplinam reduxit: τήκειν enim liquefacere conflaréque significat. Nam ipse primus lapidẽ perforauit, minutatímque tractauit. Paus.

[Callimachus, Atheniensis dux præstantissimus, prælio cum hostibus Persis commisso, quàm plurimis hastilibus cùm transfossus esset, & animam efflasset, stetit rectus. Plut. in Paral.]

Callímedes, Atheniensium imperator. Diodorus Siculus.

Callínicus, Sophista Syrius, vel Arabs, profitebatur Athenis: scripsit de cacozelia, de Rhetorica ad Cleopatram, de rebus gestis Alexandri, & alia quædam, Suidas.

Callinicus, sacrum genus Herculi dicatum. Cæl. lib. 5. cap. 4.

Callinous fuit primus author & inuentor Elegiaci carminis, teste Terentiano.

Calliope, vna Musarum, Orphei mater, quæ heroico carmini præesse existimatur, à vocis suauitate nomen habens. καλὸν enim bonum est, ὤψ, vox. Virg. in Epigram.

Carmina Calliope libris heroica mandat.

Effertur & Calliopea, quemadmodum Penelope & Penelopea. Virg. 4. Ecloga,

Orphei Calliopea, Lino formosus Apollo. Ouid. 5. Fast.

Calliope, vrbs Parthorum. Steph.

Callipia, fons est Ephesiorum. Plin. lib. quinto cap. 29.

Callipidæ, Scythiæ Europeæ populi ad Hypanim fluuium. Solinus Callipodas vocat: Pomponius Mela Callipidas. Eosdem Herodotus Græcoscythas nominat, quòd ex Græcis Scythę facti sint.

Callipides, Græcus fuit Tragœdiorum histrio, qui in ea re sibi placebat plurimùm: vnde quum Agesilao regi occurrisset, arrogantius eum salutauit, subinde illi se ostentans, & inter astantes sese intrudens: arbitratus fore vt à rege comiter exciperetur. at is quum grauioribus intenderet, ac ne Callipidem respectaret, Non admodum, inquit, nosse me videris ô Rex, nec qui sim inaudiuisse. Respondens Agesilaus, An non, inquit, es Callipides mimus?

Callipius, consul, collega Ardaburij, anno ab vrbe 1200.

Callipos, philosophus, qui honestati voluptatem adiunxit, sicut & Dinomachus.

Callopolis, vrbs Thraciæ in extremo Hellesponti, à Caligula ædificata, à quo nomen sumpsit, hoc est Caligulæ polis.

Callipolis, Stephano oppidum est Lampsaci, trans Chersonesum in littore situm. Item Tripolis

polis Siciliæ, & Tetrapolis Cariæ. Stephanus. Vide STRONGILE.

Callipus, Atheniensis, Platonis auditor, interfectus à Syracusanis, quòd tyrannidem post Dionysium aggrederetur, & Dionem patriæ liberatorem per proditionem interfecisset. Plutarchus in Dione.

Callipygos Venus dicta est à pulchris clunibus: nam cùm duæ quædam visendæ pulchritudinis puellæ, de natium præstantia contendissent, tandémque placuisset rem adolescentis cuiusdā arbitrio permitti, & ille vtraque diligenter inspecta, natu maiori palmam addixisset, eámque coniugio sibi copulasset: occasionem Syracusanis præbuerunt, vt ab hac natium altercatione Veneri Callipygæ templum construerent. Paleph. lib. 2.

Callirrhoë, fons in Agro Attico, nouem habens fistulas: vnde & ἐννεάκρουνος dictus est. Poëtæ alterum ex nomine r abiiciunt. Statius 12. Theb.

Et quos Callirhoë nouis errantibus vndis
Implicat.

Martianus, Fontes, inquit, multi Atticæ, inter quos Callirrhoë prædicatur. Alius est in Iudæa Hierosolymis proximus.

[Callirrhoë, fons in Palæstina calidus, ac morbis sanandis saluberrimus, in quo Herodes morbo horribili ac prorsus desperato, & cœlitùs immisso laborans, perperàm se ipsum lauit, propter tot ac tanta in homines scelera inhumaniter perpetrata, itémque prope hunc fontem sita est huius nominis ciuitas, quæ quondam Lece vocabatur. Ioseph. 17. lib. cap. 8. Antiq. Iud.]

Callirrhoë, Acheloi fluminis filia, ab Alcmæone Amphiarai filio adamata, vt latius docuimus in dictionibus ALCMAEVM & ALPHESIBOEA.

Callirrhoë, filia Lyci, hominis sanguinarij, & hospites immolantis, à Diomede relicta, quem Troia redeuntem benignè susceperat, & paternis liberauerat insidiis. Plut. lib. 3.

[Callirrhoë, Phoci Bœotij filia, quæ corporis forma, & pudicitiæ gloria inter æquales suas & socias facilè sibi primas vendicauit. Hanc triginta numero ex vniuersa Bœotia, genere & opibus primarij iuuenes summo quisque studio in vxorem expetisse dicuntur. Cæterum, pater alias semper ex aliis moras complicans, & connectens, ac diem de die trahens, illorum vota procrastinando consultò frustrare videbatur: quamobrem proci, conspiratione conflata, Phocum interfecerunt. Hac re palàm facta, Callirrhoë clam aufugiens, tū diu delituisse fertur, quoad celebre per vniuersam Bœotiam aduenisset festum, quod παμβοιώτιον illi vocant. Hanc illa celebritatis occasionem nacta, obseruato tempore, supplex in Palladis consedisse dicitur ara, palámque de procis conquesta suis, illorum scelus, nefandámque sui parentis cædem indicauit: nomináque singulorum maximo recensuit eiulatu. Bœotij autem, quotquot ad celebre spectaculum aderant, rei ipsius indignitate permoti, cædis patratores, & conscios, vt ab illis meritas exigerent pœnas, diligentiùs inquirere cœperunt. Hac illi re percepta, ocyus omnes dilapsi, ad Hippotas, quod oppidum medio Thebarum, Coroniæque interstitio erat, celeri fuga peruenisse dicuntur. Expostulantibus autem illos postea Bœotiis, & vt sibi dederentur, summo contendentibus studio, cùm oppidani obaudirent, eósque reddere nollent, comparato ex singulis ciuitatibus delectorum exercitu, illorum fines hostiliter sunt ingressi, oppidúmque vi captum funditùs euerterunt. Procos quidem illos, in potestatem redactos, maxima extructa pyra, simul omnes in ignem coniectos, combusserunt. Ferunt quinetiam nocte, quæ illum, in quo hæc gesta sunt, præcessit diem, crebras ex vicino Heliconis iugo auditas has fuisse voces cuiusdam, Adsum, Adsum, fortiter inclamantis: procósque illos tali ostento perterritos, voces eas interfecti à se Phoci esse sibi benè cognitas constanter affirmasse. Leonic. Thom. lib. 2. cap. 9.]

Callirrhoë, nomen est vrbis.

Callisium, Edoardo Anglo deditur.

Calliste. Vide THERA.

Callisthenes, philosophus Olynthius, Alexandro Magno familiaris ex condisciplinatu, accitúsque ab ipso rege, ad prodenda memoriæ gesta eius Asiatica. Aristoteles. Huic nocuit immodica libertas, grauitásque inuisa regi: nunquam enim assentantium accommodatus ingenio erat. Cùm enim Alexander Magnus ex Persico bello, superbiæ regiæ more adorari vellet, acerrimus inter recusantes Callisthenes fuit, palàm dictitans, Alexandrū non adorandum esse: quæ res & illi & multis principibus Macedonum exitio fuit. Nam illum Alexander propter adorationis Persicæ interpellatum morem, coniurationis conscium esse criminatus, eum truncatis membris, abscissisque auribus ac naso labiísque deformatum, cum cane in cauea clausum circunferri iussit, diúque tortum tandem necauit. Is historiā Philosophorum, secundus à Xenophonte, scripsit. Senec. Trogus lib. 24.

Callisto. Vide CALISTO.

Callistratus, vir doctissimus, Alexandri à consiliis.

Callistratus, nomen statuarij cuiusdam, Plin. lib. 24. cap. 8.

Callistus II. Pontifex 193. regnauit annis v. mensibus x. anno 1119.

Callistus III. Pōtifex 211. regnauit annis III. mensibus III. anno 1455.
Callistus, XV. Romanorum episcopus, regnauit annis V. anno 219.
Callistus, vnus inter comites Iuliani principis expeditionis, heroico versu eius historiam conscripsit. Volater.
Callo Ioannes, Constantinopolitanus imperator, imperauit annis XXV.
Callocerus in Cypro res nouas molitus est & oppressus.
Calyrias, Tyrantis filius, in agris primus sacerdotio functus est. Euseb.
Calœnum. Vide CALENVM & CALENI.
Calon, statuarius, Quint. cap. 10. lib. 12. & Plin. lib. 34. cap. 8.
Καλὸς λιμὴν, id est bonus portus. Scythiæ Europeę Portus est in Euxino super Tauricos. Pomponius lib. 2.
Calostoma, Plin. commemoratur inter Danubij fluuij ostia. Vide BORCOSTOMA.
Calpas, Bithiniæ portus prope Rhesum fluuium & Sangarium. Plin. lib. 6. cap. 1. Strabo tamen libro 12. amnem esse scribit inter Calcedonem & Heracleam.
Calpe, mons in extremis Hispaniæ finibus, freto incumbens, ambitu quidem non magnus, sed altitudine ingens, è regione oppositam habens Abilam, extremum Mauritanię montem, forma & magnitudine non dissimilem: qui duo montes procul aspicientibus columnarum speciem præbent. Sub hoc monte sita fuit Tartessus, vrbs vetustissima, alio nomine Carteia dicta: vnde & Tartessia Calpe à poetis appellatur. Ausonius,
Condiderat iam Solis equos Tartessia Calpe.
Calpe, Europæ mons. Plin. Vide ABILA.
Calpetus Syluius IX. Latinorum rex.
Calphi, nomen viri. 1. Mach. 11.
Calphurnia, mulier fuit importunissima, quæ sexus sui verecundiæ oblita, per seipsam causas egit, adeóque se molestam iudicibus præbuit, vt occasionem dederit edicto, quo cautum est ne mulieri in posterum causas agere liceret.
[Calpurnia quonam pacto, pro patrię salute à Mario patre suo victima diis immolata fuerit. Vide in dictione MARIVS.]
Calphurnius Piso, consul, collega Rustici Bolani, anno ab vrbe 863.
Calphurnius Bestia, nobilis fuit Rom. qui pecunia corruptus, rem aduersus Iugurtham malè gessit: huic à M. Cæcilio. accusatore obiectum est, quòd vxores suas dormiētes interemisset, Plin. lib. 27. cap. 2.
[Calpurnius Crassus, patricij genere ortus, in expeditionem Reguli socius in Massylos, vt munitissimum castellum nomine Garætium diriperet, missus est: vbi in hostium potestatem redactus, Saturnio immolandus destinatur. Bysaltia, regis filia, iuuenem adamatum, patris à se prodita victorem fecit: Calpurnio autē retrò abeunte, puella sibi ferro iugulum transuerberauit. Plut. in Parall.]
Calubai, filius Esrō filij Phares, 1. Paral. 2. qui ibidem dicitur Caleb, vt in aliis locis.
Calucula, oppidum Bœotiæ ex stipendiariis. Plin. libro 3.
Caluisius Tullus, consul, collega Palmæ, anno ab vrbe 861. quo tempore Plin. 2. Nouocomensis orator clarus floruit: & tres Galatiæ ciuitates terræmotu erutæ sunt.
Calyba, Thraciæ vrbs. Strab. lib. 7. Eam Philippus Amyntæ filius collectis de exercitu ignauissimis habitandum constituit.
Καλύβη, Steph. Macedonum colonia.
Calycádnus, Ciliciæ fluuius, ad quem Seleucia ciuitas sita est iuxta Sarpedonum promōtorium. Strab. lib. 14.
Καλύκαδνος, ἢ καλυδνὸς, fluui⁹ Isaurię. Step. in Hyria.
Calydium, Italiæ oppidum in Appia via, Brundusium ducens. Strab. lib. 5.
Calydna, insula, quam quidam vnam esse cum Calymna putant. Alij Calidnas duas, Leron & & Calymnem, quæ sunt circa Rhodum. Strabo alias ab his Calydnas prope Tenedum constituit, alij prope Ceam.
Calydna, Cariæ oppidum. Plin. libro quinto, capite 27.
Calydna, insula vna è Sporadibus, Plin. lib. 4. cap. 12. Steph.
Calydna, insula & vrbs Thebæ, à Calydno filio Cæli. Dicitur etiam Calydnus. Steph. Vide CALYMNA & TENEDVS.
Cálydō, Ætolorū ciuitas, regia Oenei patris Meleagri, distans à mari septem millium quingentorum passuum spatio, Eueno fluuio interfluente diuisa. Ouid. lib. 8. Metamor. Luc.
Et Meleagream maculatus sanguine Nessi Euenos Calydona secat.
Calydonia sylua, à Calydone vrbe illi vicina sic dicta, in qua Meleager miræ magnitudinis aprum interfecit, quem & ipsi poetæ Calydoniū aprum vocant.
Calydonia sylua in Britannia, à qua sæui leones emittebantur. Luc. lib. 6.
Tradidit Aonio pauidam Calydonia Nesso.
Stephano Ætoliæ oppidum est, à Calydone Endymionis aut Ætoli filio. Martial.
Nuda Calydonio sic viscera præbuit vrso. Idē,
Quinte Calydonios Ouidi visure Britannos.
Silius lib. 3.
Inque Calydonios primus trahet agmina lucos.
Hinc Calydonius, a, um, & Calydonis, dis. Oui.
Plangunt se matres Calydonidas.
Calydonis, idos, mulier è Calydone. Ouid. in Epistolis.

Calymna, Steph. insula quam Scepsius in plurali Calymnas vocat, alij Calymniā: vnde Calymniates. Vide CALYDNA.

Calypso, Nympha Oceani & Thetyos filia: vel vt aliquibus placet, Atlantis. Regnauit in Ogygia insula, & Vlyssem naufragum hospitaliter suscepit. Ouidius,

Ah, quoties illum doluit properare Calypso? De ea Homer. in Odyss. Hæc de sui nomine insulam in Ionico mari cognominatam tenuit, propinquam promontorio Lacino: vel, vt aliis placet, in mari Africo. Plin. lib. 3. cap. 10. Ad hanc peruenit Vlysses naufragus, vbi VII. annis detentus est: licet Ouid. lib. 4. de Ponto sex tantùm dicat:

An graue sex annis pulchrā vouisse Calypso, Æquoreámque fuit? &c.

Calyris, vrbs Syriæ. Steph.

Camace, aliàs Came, populi inter Scythicas gētes, Plin. lib. 6. cap. 17.

Camæ, populi inter Scythicas gentes. Pli. libro 3. cap. 17.

Camalodûnum, Britanniæ vrbs. Pli. li. 2. cap. 75.

Camâra, vrbs Cretæ insulæ. Ptolem. lato priùs dicta. Steph.

Camareni, insulæ Arabum, & earum incolæ. Step.

Camaria, vrbs Italica, ab Albanis condita. Vide CAMERINVM.

Camarica, Ptolemeo vrbs Hispaniæ, alio nomine Victoria dicta.

Camarina, Siciliæ ciuitas, Strab. lib. 6.

Camarina, siue Camerina, palus est Siciliæ, iuxta oppidum eiusdem nominis: cuius aquæ cū fœtore suo pestem generarent, consuluerunt Apollinem, expediret ne ipsis Camarinā exiccari: quibus ab Appolline responsum est, Camarinam non esse mouendam. Neglecto tamen oraculo siccauerunt paludem, per quam mox ingressis hostibus, contempti oraculi pœnas dederunt. Hinc manauit prouerbium, Camarinam mouere, pro eo quod est, Sibi malum accersere. Vide Seruium in illud Virg. 3. Æneid.

-Et fatis nunquam concessa moueri
Apparet Camarina procul, campíque Geloi.

Camarinum, vrbs Vmbrorum Ptolemæo, hodie Camerinum. Vide CAMERINVM & CAMARIA.

Cambádes, vnum ex cognominibus Tauri montis.

Cambila, Cambalorum, Asiæ locus est in Cyspiretide regione, vbi auri metalla effodiuntur. Strab. libro 11.

Cambalidus, mons, Caucasi ramus in Susianis. Plin. lib. 6. cap. 27.

Cambadônum, Vindeliciæ vrbs, Ptol. hodie Monacum: vulgò *Munchen*.

Cambles, Rex Lydorum tātæ voracitatis, vt nocte quadam vxorem quoque absumpserit: cúque summo mane illius manū in ore comperisset, semet iugulauerit. Xatus apud Cæl. author est.

Camboblascon, Coritus creatus à Morge, cognato suo.

Cambolectri, populi Galliæ Narbonensis. Plin. lib. 3. cap. 4. & lib. 4. cap. 6.

Cambra, Antenoris vxor, Priami mater.

Cambrinius, vir ferocis animi, regnauit apud Thuyscones.

Cambûsis, Aethiopiæ vrbs. Plin. lib. 6. cap. 29.

Cambyses, Persarum & Medorum rex, Cyri filius, qui patriis regnis Aegyptum adiecit. Sed offensus illorum superstitionibus, Apidis, cæterorúmque deorum ædes dirui iussit. Ad Ammonis quoque templum expugnandum exercitum misit, qui in Libya deserta arenis obrutus vniuersus interiit. Ipse quoque cùm suo sese gladio imprudēs læsisset, deorum (vt creditur) vltione, leuissimo ex vulnere mortem oppetiit. Herodot. lib. 2. Trogus Pompeius. Seneca libro 7. Lucan. libro 7.

Cambyses, fluuius in Caucasiis montibus ortus, supra Armeniam maiorem, Septentrionem versus, per Iberos & Albanos defluens, Plin. libro 6. cap. 13.

Cambyses, nomen fluuij in Hyrcania, qui non procul à mari cum Cyro flumine iunctus, in Hyrcanium sinum effluit. Mela libro tertio capite 5.

Cambysen, Cataxerxen, regiones Persicæ. Stephanus.

Cambysseni, populi Steph. in Cyropoli.

Camelani, Italiæ populi in sexta regione, Narniensibus & Nucerinis vicini. Plin. lib. tertio, cap. 14.

Camelidæ, insulæ duæ in ora Ioniæ regionis. Pli. lib. 5. cap. 31.

Camelócomi, populi Arabiæ. Steph.

Camenta, Cypri promontorium spectans solem occiduum.

Camerinus, consul collega Nigri, anno ab vrbe 890.

Camerîna, nomen vrbis.

Camerinum, Piceni vrbs præclara, à curuitate situs appellata. Ab ea Camertes dicti, quos Liuius scribit P. Scipioni in armanda classe, quam in Aphricam duxit, cohortem vnam sexcentorum militum armatorum præbuisse. Vide CAMERTE.

Camerinum, ciuitas est sita in Sicilia: quæ & Camerina & Camerra. Vide CAMERIA & CAMARIA.

Camérium, Italiæ oppidum iuxta Collatiam. Plin. lib. 3. cap. 5.

Cameròpis, ciuitas Indiæ, Strabo.

Camerte, oppidum Vmbriæ, in Picentinis mōtibus: à quo Camertes, eiusdem incolæ.

Camertes, Volscentis filius, partium Turni fautor

in Æneam. ditissimus fuit. Virg. lib. 10.

Camértes, Italię populi, in regione sexta, Amerinis vicini. Strabo lib. 5. & Plin. lib. 3. cap. 14.

Camesene, Straboni regio in qua regnauit Camesis.

Cameses, vel Camesis, Italiæ indigena, consors Iani, Perottus.

Camicus, vrbs Siciliæ, in qua Cocalus Dædali filius imperauit. Charax hanc vrbem Inycem vocat. Steph. Vide INYX.

Camilla, Volscorum regina, Metabi Volscorum regis & Casmillæ filia, quàm pater inuidia suorum regno pulsus, Dianæ famulam vouit. Quare ab ineunte ætate venationibus eam, & omni armorum genere exercuit: quibus in rebus breui tantoperè profecit, vt summam sibi ex re militari laudem pepererit. Tandem cum Turno aduersus Æneam suppetias ferret, ab Arunte quodam ex insidiis est interfecta: vt latius describit Virgilius vndecimo Æneidos;

Pulsus ob inuidiam regno, virésque superbas
Priuerno antiqua Metabus cùm excederet vrbe,
Infantem fugiens media inter pręlia belli,
Sustulit exilio comitem, matrísque vocauit
Nomine Casmillę mutilata parte Camillam.

Camillus, puer ingenuus, qui flamini Diali ad sacrificia ministrabat. Antiqui enim Camillos & Camillas vocabant ministros & ministras impuberes in sacris. Vnde Mercurius Hetrusc. lingua Camillus dicitur, quasi deorum minister. Plutarch. in Num. refert Græcos scriptores, Mercurium ab obsequio Camillum appellasse, sicut puer qui in Iouis templo ministrabat.

Camillus, qui & alter Romulus dictus est, Romanorum suæ ætatis clarissimus fuit, qui Veios toto decennio obsessos per cuniculos cepit. Nec multò post, cum crimini illi daretur, quòd albis equis triumphasset, & prædam iniquè diuisisset, die dicta ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis, damnatus Ardeā concessit. Mox cum Galli Senones vrbem diripuissent, ipsúmque Capitolium arctissima premerent obsidione, absens Dictator factus, collectis ex fuga Romanorum reliquis, Gallos pēdendo auro intentos: incautos oppressit, patriā̄que in libertatem vindicauit. Post hæc Pop. Romanum Veios migrare volentem, elegantissima illa, quæ apud Liuium legitur, concione retinuit: in qua omnes vrbis dotes laudésque licet agnoscere. Tertiùm deinde Dictator creatus, Satricum sociam Pop. Romani vrbem, ab impetu Latinorum tutatus est. Quartùm Dictator ad sedandam populi seditionem factus, valetudinem excusauit: aliúmq; sibi subrogandum curauit. Quintùm Dictator Gallos iterum Romam petentes, & ad flumen Anienem castrametatos, superauit. Postremò Romæ octogenarius pestilentia interiit. Virg. 6. Aeneid.

Aspice Torquatū, & referentem signa Camillū.

Camirus, vrbs in Rhodo, ita dicta à Camiro Herculis filio, quem ex Iole Euryti regis filia susceperat. Homerus in Catalogo nauium,

Λίνδον, Ἰηλυσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμιρον. Ab hac insula Camiræus dictus est Iupiter, quòd in ea templum haberet extructum in vertice montis Achabyri, vnde tota Creta conspici poterat. Palæph. libro 1. Strabo, Stephanus. Vide HIERAPITNA.

Cammania, pars Thesprotiæ (quę Cestrinea postea dicta, ex qua Cadmus fluuius Cestrinus) condita à Cestrino Heleni Periamide filio. Steph.

Camœnæ, eædem quæ Musæ, Iouis & Memoriæ filię, à cantus amœnitate (vt quidam volunt) ita appellatæ. Varro tamen author est, ab antiquis Carmœnas & Casmœnas dictas fuisse, quæ postea abiecto r vel s, Camœnæ sunt appellatæ. Virg. 3. Ecloga,

Alternis dicetis, amant alterna Camœnæ.

Legitur & Camœna, sing. num. Persius Sat. 5.

Tibi nunc hortante Camœna,
Excutienda damus præcordia.

Camon, nomen loci. Iudicum 10.

Campánia, regio Italiæ fertilissima, in qua summum est Liberi patris (vt venustè à Plinio dictum est) & Cereris certamen: sic dicta, quòd campestris sit. Iuuenalis,

Prouida Pompeio dederat Campania febres.

Vrbes præcipuas olim habuit Capuam, Neapolim, Cumas, Puteolos, Nolam, aliásque complures. Hinc Campanus. Virg. 10. Aeneid.

Et Capys, hinc nomen Campanæ ducitur vrbi.

Horatius 1. Serm. Campanam ob morbum in faciem permulta iocatus.

Campóni, populi inter Aquitanicas gentes. Plin. lib. 4. cap. 19.

Campus lapideus, Galliæ Narbonensis campus est, centenûm ferè stadiorum diametrum habens, lapidibus, qui singuli manum impleant, plenissimus, sub quibus gramen exoritur, à quo pecoribus pabuli suppediatur vbertas. In medio salsæ scatent aquæ, salísque vis magna. Vniuersa circumadiacens ora, ventis exposita est. Validissimè autem Melamborij, venti procellis infestatur; quo saxa ipsa volui traduntur, hominésque ex curribus excuti, & vi ventorum armis vestibúsque nudari. Huius rei originem ad huiusmodi referunt fabulā, Herculem cum Alcione & Bergione Neptuni filiis pugnantem, cùm deficiētibus telis in vitæ discrimen venisset, Iouem patrem orasse, vt sibi tela ministraret: statímque imbrem lapideum ea in loca decidisse, quo gigantes fuerunt interempti. Strabo lib. 4.

Cam-

Campi Diomedis, in Apulia siti; est & regio quæ Diomedi cessit in Apuliæ diuisione.
Campsiáni, Germaniæ populi, indigentia laborantes. Strabo libro 7.
Camuel, filius Nachor ex Melcha, pater Syrorum. Gen. 22. 1. Paral. 27. Filius item Sephtan. Num. 34.
Camulodunum, Angliæ oppidum seu colonia.
Camusini, populi qui se Romanis dederunt. Liuius lib. 9. deca. 1.
Cana, Strab. lib. 13. promontorium quod contra Lectum consurgens, Adramyttenum sinum efficit, cuius pars est Elaiticus.
Cana, vrbs Lycaoniæ.
Cana maior, ciuitas in tribu Aser. Iosue 14. Est etiam Cana minor in tribu Zabulon. vbi Iesus Christus primum signum edidit, aquam in vinum commutans. Ioannis 2. & 4.
Cananæus, sic vocabatur Simon qui fuit vnus ex duodecim Apostolis, & interpretatur Zelotes, aut æmulator, vt habetur Luc. 6. Non enim erat ex Chanaan, sed ex Cana vico Galileæ, qui in zelum vel æmulationem conuertitur.
Canaan, nomen filij Cam filij Noah: à quo Cananæus, & mulieres Cananææ.
Canace, Aeoli filia, quæ cum Macareo fratre concumbens, ex eo concepit, peperítque filium, quem cùm per nutricem exponi curaret, infœlix se suo vagitu auo prodidit, qui ob execrandum filiorum amorem incensus, infantem canibus lacerandum proiici iussit, misítque per satellitem filiæ gladium, vt eo pro meritis vteretur: verùm quid illa fecerit, non satis liquet: Macareus autem fugiens factus est Apollini Delphici sacerdos. Ouid. in Epistolis.
Canache, Ouidio 3. Metamorph. numeratur inter canes Actæonis: quod nomen ἀπὸ τῆς καναχῆς, hoc est, à clamore & strepitu impositum videtur.
Canæ, Straboni, Locrorum oppidum situm in agro Canæo.
Canæ, oppidulum Eubœæ vel Locridis, iuxta promontoria Lesbi.
Canæ, vrbs Tigridis fluuij, vnde Cinæus Iupiter nominatus non solùm à Cinæ, sed etiam à Canæ, Steph.
Canæ, oppidum Aeolidis regionis. Plin. libro 5. cap. 30.
Canaius, amnis Aeolidis. Plin. 5. cap. 30.
Canan, dicta est Arabia à Cam, qui in ea consedit: à qua Cananæi. Hæc fuit prima gens quæ Deum ignorauit: quin princeps eius & conditor cultum à patre non accepit, maledictus ab eo: itaque ignorantiam diuinitatis minoribus reliquit.
Canança, Syriæ regio, à Cananæo filio Cam, qui eam regionem, quæ nunc Iudæa nuncupatur inhabitans, à se Canaam nuncupauit.
Cananitis, itidis, regio.
Canária, insula in mari Atlantico Fortunatis propinqua: sic dicta à magnorum canum multitudine ingenti. Plin. libro 6. cap. 32. Hodie omnes illæ insulæ quas veteres Fortunatas dixerunt, vno nomine Canariæ dicuntur, quarum nobilissima est Palma, præstantissimo sacchăro, quod Canarium vocatur, insignis.
Canarij, populi circa Atlantem Africæ montem habitantes, quòd victus canis his promiscuus sit. Plin. lib. 5. cap. 1.
Canas, oppidum Lyciȩ regionis Asiaticȩ. Plin. lib. 5. cap. 27.
Canastræum, Macedoniȩ promontorium, in Thermaico sinu. Plin lib. 4. cap. 10.
Canastranȩum, promontorium proximum Pallenæ vel Thraciæ. Steph.
Canath, nomen vrbis in tribu Manasse, quæ & Nobe dicitur. Num 32.
Cánatha, oppidum in Decapolitana regione quȩ Syriæ iungitur. Plin. lib. 5. cap. 18.
Κάναθα, vrbs ad Bostram Arabiæ sita. Steph.
[Canathus, fons iuxta Naupliam, in quo quotannis Iuno, vt virginitatem recuperaret, lauabatur: quod mulieres Argiuæ credentes, id factitabant. Pauf. in Corint.]
Canatus, mons est excelsus citerioris Hispaniæ, in cuius vertice (vt aiunt) est lacus profunditatis imperscrutabilis, colore niger, in cuius fundum siquis lapidem aut durum aliquid reiecerit, confestim tempestatem oriri scribunt historiæ, eiúsque in abdito specu palatium esse dȩmonibus. Boccat.
Cancer, poetȩ Tragici nomen.
Cancer, cri, vnum est ex duodecim Zodiaci signis, à quadam cancri piscis similitudine ita dictum: eò quòd Sol mense Iunio signum hoc perambulans, paulatim incipit à nobis recedere, & cursu retrogrado ferri in modum cancri. Refert Hyginus hunc fuisse cancrum, qui à Iunone in Herculem, cum Hydra Lernæa pugnantem, immissus fuit: qui cùm pedem eius momordisset, ab Hercule occisus est, & à Iunone inter sydera collocatus est. Virg. Ecloga 10.

Aethiopum versemus oues sub sidere Cancri.

Canclei, Arabiȩ populi. Plin. lib. 5. cap. 10.
Cándace, nomen commune omnibus reginis Aethiopum, Act. 8.
Cándace, Aethiopum regina tempore Augu. maximi animi mulier, tantíque in suos meriti, vt omnes deinceps Aethiopum reginȩ, eius nomine fuerint appellatȩ. Plin. libro 6. cap. 29.
[Candace, alio nomine Iudith, Caxumȩ metropolis totius Aethiopiȩ nata, primum crucifixi, Dei veri filij, fidem in Aethiopia dissemînauit: primámque ibi ȩdificauit ecclesiam,

quæ etiam hodie stat, nomine S. Mariæ Syon. Huius Cãdaces fit mẽtio in Act. Apost. ca 8.] Vide CANDAX.

Candacia, promontorium in Coo insula. Strab. libro decimoquarto.

Candania, mons est Epiri à Dyrrachio distans 88. mill. passuum.

Candâra, vrbs Paphlagoniæ tribus schœnis à Gangris distans, & Thariba vico, vbi Iunonis Candrenæ templum est. Steph.

Candása, Castellum Cariæ. Steph.

Candauia, mons Epiri, Illyriam à Macedonia diuidens. Lucanus lib. 6.

Deuia qua vastos aperit Candauia saltus, &c.

Candauia, mons in Macedonia. Pli. li. 4. cap. 23.

Candáuia, mons Illyrici, Macedoniam Illyricunque disterminans. Strab. lib. 7.

Candáules, IIII. Lydorum rex, anno ab vrbe 39. occisus à Gyge iussu reginæ, eò quòd nudam inspiciendam se Gygi concessisset, & sic vxore & regno potitus est, anno ab vrbe 69. Hero. lib. 1. Iust. lib. 1.

Candax, cis, nomen reginæ Æthiopum. Iuuenalis, Candacis Aethiopum dicant arcana.

Candebœa, palus in radicibus Carmeli montis, ex qua nascitur Belus amnis, Pli. lib. 36. ca. 26.

Candei, Arabici sinus populi, quos Ophiophagos ob id vocant, quòd serpentibus vesci sint soliti, Plin. lib. 6. cap. 29. & Pompo. Mela li. 3.

Candidus, vir nobilis ecclesiasticus, anno Domini 197.

Cándidum, Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur, promontorium. Pli. lib. 5. cap. 4. vbi Africæ minoris tria promontoria facit, quę procurrentia in altum, duos grandes sinus efficiunt. Pompo. Mela lib. 1. Vadianus.

Candidus, consul, collega Vvidij Quadrati, anno ab vrbe 857.

Candiope, Oenopionis filia, & Orionis soror Theodotioni, quam cùm frater in venatione in antrum traxisset, vim illi intulit, & ex ea Hippolagum suscepit: quod cùm Oenopion resciuisset, indignatus, filium exulatum abire iussit: qui oraculo edoctus, versus orientem in Thraciam cum Candiope & paruo filio delatus est, ibique ob insignes virtutes in magno pretio fuit. Aliter Ouidius, vt infrà de Orione.

Cándida, Lyciæ regionis ciuitas, vbi laudatur Aemum nemus Pli. lib. 5. cap. 72. Steph. à Candido Deucalionis filio dictum scribit.

Cane, mons & ciuitas, & stagnum.

Cane, promontorium Aeolidis, olim Aegeates, Stephanus.

Canéa, Cretæ insulæ oppidum, à Genuensibus capture, spoliatum atque dirutum. Blond.

Canebium, vrbs Cariæ, Cyon pòst appellata. Stephanus.

Canens, Nympha, Pici Laurentum regis vxor, quæ cùm virum à Circe in auem mutatum supra modum lugeret, extabuit, & loco cuidam ad ripam Tyberis, vbi hæc contigerunt, nomen suum reliquit. Ouid. 14. Metamorph.

Fama tamen signata loco est, quem ritè Canentem

Nomine de Nymphæ veteres dixere coloni.

Canidia, mulier. Vide GRATIDIA.

Canindána, Isauriæ vicus. Steph.

Caninius, eodem die quo adeptus est consulatum, obiit. Cic. septem enim horarum consul fuit, in quem iactatum est illud scomma. Cic. Mira fuit Caninij consulis vigilantia, qui toto suo consulatu somnum non vidit.

C. Caninius alter, eques Rom. quum in Siciliam otiandi causa venisset, hortósque à Pithio argentario viro dolo emisset instructos, piscibus & piscatoribus de industria positis, postera die quum ad eosdem ipse amicos inuitasset, nullos ibi pisces neque piscatores reperit. Cic. lib. 3. Offi.

Canis, sidus est cæleste, oriens XVII. Cal. Augusti, occidens autem, sed non totum, post dies quadraginta: quod dierum spatium, Dies Caniculares appellamus: quo tempore sidus hoc in medio cæli centro cum Sole coniunctum æstum conduplicat. Vnde & nomen inuenit, quòd nimio calore mordere quodammodo videatur: vnde Aestiferum canem appellat Virgilius 2. Georg Poetæ fabulantur, canem hunc Europæ custodem fuisse, à Ioue illi appositum, fidelisque ministerij gratia in cœlum translatum. Alij Orionis canem fuisse volunt, vnà cum hero inter sidera collocatum. Hyginus de signis cælestibus.

Canicula, stella est lucida in ore Canis, quæ quòd Canem diem vnum, noctémque vnam anteuertat, à Græcis Procyon, à Cicerone etiã Antecanis appellatur. Hinc caniculares dies dicti sunt, quibus hæc stella in medio cæli cẽtro sita, & cum Sole coniuncta, æstum duplicat. Fabulantur Poetæ canem hanc fuisse Erigones, quæ cùm & Icarium à pastoribus occisum, & filiam herilem laqueo vitam finiuisse videret, dolore contabuit: ob quam pietatem, Iupiter eam vnà cum Erigone in cælum transtulit.

Canistius, cursor Lacedæmonius fuit, qui vno die M. CC. stadia cucurrit. Plin.

Caninefates, populi Batauis finitimi, & eandem insulam incolentes, qui origine, & virtute linguæ pares Batauis numero superantur. Cor. Tacitus, *le pais de Gorckum en Hollande.*

Cánius, vel Canis, poeta fuit temporibus Martialis, eique familiaris, natura ita hilaris, vt semper rideret, Martialis lib. 1. Epigram. ad Maximum.

Cannaba, Gotthorum dux, à Valeriano trans Danubium interemptus. Oro. li. 7. Eutrop. li. 9.

Cannæ, vicus Apuliæ, non procul ab Aufido fluuio, circa quem Annibal Paulum Æmilium & Terentium Varronem consules ingenti clade superauit, cæsis quadraginta Romanorum millibus, tantóque equitum numero, vt tres annulorum modios in signum victoriæ Carthaginem transmiserit. Luc.lib.7.

-Non illum Pœnus humator
Consulis, & Libyca succensæ lampade Cannæ
Compellunt, hominum ritus vt seruet in hostes.

Cannenses, Italiæ populi, Corinensibus & Collatinis vicini, Romana clade insignes. Plin.lib. 3.cap.11.

Cannemisates, populi sunt insulani, Batauis finitimi. Plin.lib.4.cap.15.

Canôbus, nauis Menelai gubernator, quo tempore Menelaus ipse in Ægyptũ perrexit. Vide CANOPVS.

Canôbus,& Canobita, Quintiliano lib.1. Nos verò Canopus & Canopita. Tacit.lib.2. Histor. Vide CANOPVS.

Canópicum, Zeugitanæ regionis, quæ propria Aphrica & minor Africa dicitur, oppidum est. Plin.lib.5.cap.4.

Canópicum, Nili fluminis ostium. Strab. lib. vlti. Plin.lib.5.cap. 10. Ammianus lib.22. Pōponius lib.1. Vide CANOPITANVM.

Canôpus, ciuitas Ægypti, distans ab Alexandria CXX. stad. ex qua ortum ferunt Claudianum poëtam: dicta quasi Canobus à Canobo Amyclæo, Menelai nauis gubernatore ibi sepulto. Nam deuicta Troia, in Ægyptum vi ventorũ delatus cum Helena, gubernatorem ictu serpentis, quem Hæmorrhoida vocant, amisit, in ciúsque memoriam vrbem condidit, relictis ibi iis, qui ad nauigandum inutiles erant. Iuuenalis Satyra 15.

-Sed luxuria, quantùm ipse notaui,
Barbara famoso non cedit turba Canopo.

Item Virgilius 4.Georg.

Nam quia Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuso stagnantem flumine Nilum.

[Canopus item, deus fuit Ægyptiorum, de quo his verbis scripsit Ruf. lib. 11. cap. 26. Hist. eccles. Iam verò (inquit) Canopi quis enumerare superstitiosa flagitia posset? Vbi prætextu sacerdotalium literarum (ita enim appellabant antiquas Ægyptiorum litteras) magicæ artis erat penè publica schola: quem locum, velut fontem quendam, atque originem dæmonum in tantum venerabantur pagani, vt multò ibi maior celebritas, quàm apud Alexandriam haberetur. Sed de huius quoque monstri errore, cuiusmodi originem tradant, absurdum non erit, paucis exponere. Ferunt aliquando Chaldæos ignem, deum suum, circunferentes, cum omnium prouinciarum diis habuisse conflictum, quo scilicet qui vicisset, hic esse deus ab omnibus crederetur. Reliquarum prouinciarum dij, æris, aut auri argentíque, aut ligni, vel lapidis, vel ex quacunque materia constabant, quæ per ignem procul dubiò corrumperetur. Ex quo fiebat, vt ignis locis omnibus obtineret. Hæc cùm audisset Canopi sacerdos, callidum quiddam excogitauit. Hydriæ fieri solent in Ægypto fictiles, vndique crebris, & minutis admodum foraminibus patulæ, quibus aqua turbida desudās, defæcatior ac purior redditur. Harum ille vnā cera foraminibus obturatis, desuper etiam variis coloribus pictam, aqua repletam statuit in deũ. Et excisum veteris simulachri, quod Menelai gubernatoris ferebatur, caput desuper positum, diligenter aptauit. Adsunt post hæc Chaldæi: itur in conflictum: circa hydriam ignis accenditur: cera, qua foramina fuerant obturata, resoluitur: sudante hydria ignis extinguitur. Sacerdotis fraude Canopus Ægyptiorum victor ostenditur. Vnde ipsum Canopi simulachrum pedibus perexiguis, attracto collo, & quasi sugillato, ventre tumido, in modum hydriæ cum dorso æqualiter tereti formatur. Ex hac persuasione velut deus victor omnium celebratur. Nunc verò aduentante sacerdote dei Theophilo, nullus profuit sudor, nec ceris fraus obtecta subuenit: vastata sunt omnia, atque ad solum deducta. Hæc Rufinus.]

Canôpus, sideris nomen, Plin lib. 6.cap.22. in descriptione Taprobanæ insulæ.

Canópo proximum est extremum Nili ostiũ, Aphricam dirimens ab Ægypto, quod ab vrbis huius nomine Canopicum appellatur, de quo suprà.

Canopitánum, oppidum liberum Zeugitanæ regionis, siue Africæ minoris, Plin.lib.5. cap.4. Vide CANOPICVM.

Cantabri, Hispaniæ Tarraconensis populi, Asturibus finitimi, omnium olim Hispanorum efferatissimi, nullámque sine armis vitam esse existimantes: quorum regio Cantabria, & proximus Oceanus Cantabricus appellatur. Sil. Ital.2.

Cantaber ante omneis hyemísque, ęstúsque famísque Inuictus. Et mox,
Nec vitam sine Marte pati: quippè omnis in armis
Lucis causa sita est, damnatum viuere paci.

Steph. Strab.lib.3. Plin.lib.25. cap.8. ab Augusto victi. Horat.2.Car.

Cantabrum indoctum iuga ferre nostra.

Hodie Gascones, item Vascones appellantur.

Cantânus, vrbs Cretæ. Steph.

Cántarus, poëta Comicus Atheniēsis, cuius fabulas nonnullas commemorat Suidas.

Cantarolethros, locus paruus in Thracia, in quo scarabei omnes intereunt ὄλεθρος enim perni-

cies: Cantharus autem, scarabeus.

Cántharus, signum in cœlo tribus stellis constans in Aquario. Scribit Laërtius deorum colloquia fieri per Cantharum & accipitrem.

Cantharus, nomen impostoris & malefici apud Athenienses, de quo extat prouerb. Canthare astutior.

Canthele, vrbs Libophœnicum. Steph.

Canthelia, vrbs iuxta Carthaginem. Steph.

Canthérius, mons est in Sabinis. Varro.

Canthus, Abantis filius inter Argonautas ab Apollonio ponitur, itémque ab Orpheo. Apollonius dicit eum in Libya periisse. Flaccus autem in Aea.

Cántia, regio Britanniæ insulæ, vbi ciuitas est Cantuaria.

Cantiáni, populi, qui aduersus Angliæ regem seditionem mouerunt.

Cantiœbis, vrbs Germaniæ Ptole. hodie Amberga: vulgò *Amberg*.

Cántium, Britanniæ promontorium. Ptol.

Cantium, est regio in Anglia ad mare in angulo imi minorísque lateris ex tribus eius insulæ lateribus contra Galliam, quò ferè omnes Galliæ naues appellunt, & ad orientem solem spectat. Ex omnibus autem Anglicis longè sunt humanissimi qui Cantium incolunt, quæ regio est maritima omnis, neque multum à Gallica differunt consuetudine. Huic maritimæ regioni quatuor reges olim præerant, quibus Cæsar quicquid in annos singulos vectigalis populo Roman. Anglia penderet, constituit. Nunc regnum Angliæ ex voto Henrici Regis, vectigalis Rom Pontifici facta est. Quæstórque à Rom. Pontifice in Angliam mittitur qui censum annuum exigat, non dissentiente rege. In Cantio ciuitas est metropolis nomen idem retinens: ferè habet omnes Episcopos Angliæ sibi suffraganeos: eius Archiepiscopus Legatus natus est: similiter & Eboracensis, cui in Anglia (quæ eas duas metropoles solùm habebat) duo tantùm subsunt suffraganei, quod omnes Episcopi Scotiæ, quæ nullum habet Archiepiscopum, illi subiicerentur.

C. Canuleius, Romæ Trib. pleb. rogationes duas tulit, vt connubia plebis cum patribus essent communia, & alter consul de plebe crearetur. Liu. lib. 4.

Canúsium, Apuliæ oppidū, ad Aufidum fluuium, rutilæ lanæ ferax, quæ ab eo Canusina dicitur: ex qua qui vestes gestabant, Canusinati dicebantur. Martial. lib. 9.

Vt Canusinatus nostro Syrus asserere suder.

Plin. lib. 3. cap. 11. Strab. lib. 6.

Canutus, Dacorum rex, profugis Anglis auxilium tulit.

Canûtus, II. Anglorum rex XVII. regnauit annis II.

Canûtus Dacus XVI. anno salutis 1017. imperium totius insulæ acquisiuit: regnauit annis XX. Polyd. Olanum Noruegiæ regem, qui Daciam depopulatus erat, vicit, Noruegiam recepit.

Κανύσιον, Stephan. maxima vrbium Italicarum. Gentile Canusius, vel Canusites, vel Canusinus.

Canysium. Vide CANVSIVM.

Canytis, vrbs Syriæ. Steph.

Capæ, vrbs Hellesponti. Steph.

Capáneus, nobilis Argiuus, maritus Euadnes, qui vnà cum Polynice ad bellum Thebanum profectus, cùm scalas muris admouere vellet, à Thebanis lapidibus fuit obrutus. Hinc factus est locus fabulæ, Capaneum cùm deorum contemptor esset, à Ioue fulmine esse percussum. Vegetius lib. 4. de re militari, Qui scalis (inquit) in obsidione vrbium vtuntur, frequenter periculum sustinent, exemplo Capanei, à quo primùm scalarum oppugnatio perhibetur inuēta: qui tanta mole lapidum fuit obrutus à Thebanis, vt fulminibus dicatur extinctus. Ouid lib. 4. Tristium,

Cum cecidit Capaneus subito temerarius ictu.

Capara, Ptolemæo, alio nomine Capera, Lusitaniæ vrbs.

Capastite, Asiæ præfectura, quæ alio nomine vocatur nomos. Plin. lib 5. cap. 9.

Capêna, oppidum vicinum Romæ iuxta fontem Ægeriæ. Hinc Capenates, Italiæ populi, Clusinis vicini. Plin. lib. 3. cap. 5.

Capéna, porta Romæ, à Capena vrbe, quam Italus rex ædificauit. Hæc porta & Apia dicta est, per quam Capuam itur. Frontinus lib. de aquæductu. Iuuen.

Substitit ad veteres arcus, madidámque Capenā.

Dicta etiam est Triumphalis, quòd triumphantes per eam portam in vrbem inuehi solent: hodie portam S. Sebastiani vocant.

Caper, fluuius, Laodiceam clarissimam Cariæ vrbem cū Lyco & Asopo amnibus alluens. Strabo lib. 12. Plin. Caprus vocatur.

Cáper, nomen proprium Grammatici.

Cápetus, Albæ rex, Capios filius, & Tiberini pater. Ouid. lib. 14. Metamorph.

Capha, vrbs Pontica à Turcis expugnata. Egnat. lib. 3. Vide THEODOSIA.

Cáphara, nomen ciuitatis in tribu Beniamin. Iosue 18. Videtur eadem quæ & Caphira dicitur.

Caphareûs, mons altissimus Eubœæ Hellespontum versus, importuosus & formidolosus, propter scopulorum frequentiam & crebros vndarum vortices. Hic Nauplius, Eubœæ rex, mortem filij Palamedis Vlyssis dolo interfecti vltus est. Nam cùm Græci Troia diruta redirent, Nauplius facem in montis vertice posuit, vt locus fidem portus haberet: quò cùm ve-

venissent, multi naufragium fecerunt. Virgil. libro II.
Sydus & Euboicæ cautes, vltórq; Caphareus.
Vnde & Caphareum mare dictum est.
Capharêum, Eubœę promõtorium. Sunt autem Eubœæ promõtoria tria. Plin. lib. quarto, capite duodecimo.
Capharnaum, iuxta stagnum Genezareth etiam hodie oppidum in Galilæa gentium situm in finibus Zabulon & Nephtali. Matth. 4. Luc. 4. in quo CHRISTVS centurionis filium sanum fecit, Matth. 8. In hac CHRISTVS versatus est multum, & plurima miracula edidit, vnde & eius ciuitas appellata est, Matth. 9. & II. Egesippo 3. cap. 26. est fons in regione Genezaris, Capharnaum nomine.
Capharsalama, vrbs quæ & Antipatrida, I. Machab. septimo.
Capherêus. Vide CAPHAREVS.
Capheris, inter desertas insulas, quæ inter Chersonesum & Samothracen sunt, numeratur. Plin. lib. 4. cap. 12.
Caphetetha, muri Hierosolymitani pars, I. Machab. duodecimo.
Caphira, ciuitas Gabaonitarũ, Ios. 9. Eadem videtur esse quæ & Caphara dicitur.
Caphthorim, populi, qui Cappadoces dicuntur, Genes. 10.
Caphyia, vrbs Arcadiæ, à Capy patre Anchisæ, vel à Cepheo. Steph.
Capillati, populi inter Alpinas gentes. Plin. lib. 3. cap. 20.
Capina, vrbs tyrannica, gentile Capinates, possessiuum Capinarius.
Capissenæ, Asiæ populi, Capissam vrbem habent, quam diruit Cyrus. Plinius libro sexto capite trigesimo tertio.
Capitalia, mons Indicorum altissimus. Plin. lib. 6. cap. 20.
Capito VIII. Hierusalem episcopus, anno salutis 165.
Capito, Lycius, composuit historiam Isauricam libris VIII. Epitomas Liuij & Eutropij in Græcum vertit sermonem. Scripsit & res Lyciæ Pamphiliæ. Volater. lib. 14.
Capitolinus, cognomen M. Manlij, qui ob tyrannidem affectatam de saxo Tarpeio deiectus est.
Item, alterius qui de Cæsaribus scripsit.
Capitolinus, consul, collega Aureliani Augusti, anno ab vrbe 1026.
Capitólium, prægrandis arx Romæ, in monte Saturnio, ex præda Apiolarum, Latinorum vrbis, à Tarquinio Superbo extructa. Plin. lib. 3. cap. 5. Sic dictum à capite hominis ibi reperto, dũ fundamenta foderent: antea mõs Tarpeius vocabatur, à Tarpeia virgine Vestali, quam ibidẽ Sabini scutis suis obrutam necarunt. Virgilius libro sexto.

Ille triũphata Capitolia ad alta Corintho, &c.
Capitolinus, Iouis cognomen, quòd templum in monte Capitolino extructum haberet, votum quidem primum à Tarquinio Demarathi filio extructum: deinde à Tarq. Superbo. Cæterùm non erat idem Capitolinus hic Iupiter, & Capitolinus tonãs: nam illum Tarquinius Superbus, hunc D. Augustus, quòd liberatus fuisset periculo, cùm in expeditione Cantabrica per nocturnum iter lecticam eius fulgur perstrinxisset, seruúmque aurigam exanimasset. Suet. in Augusto.
Capiton, latro, qui cùm aliquandiu latrociniis vacasset, pertæsus vitæ, in solitudinem se contulit, vbi annis 50. durauit in quodam specul.
Capitulum, Italiæ vrbs propter Bouillas & Calatias.
Capóte, Asiæ mons, ex quo Euphratem oriri Licinius Mutianus antiquissimus rerum scriptor credidit. Plin. 5. cap. 24.
[Capoti, sunt per Gasconiam quædã familiæ disperſę, quorum habitus & corpora ita fœtent, vt eos veluti leprosos diceres: quos nonnulli aut Gotthorum, aut Saracenorum, vel etiã Albigẽsium hæreticorum aiunt esse reliquias: vnde ob maiorum suorum impietatem fœtore veluti hæreditario plectuntur. Alij verò malunt, Giezi, Helisæi prophetæ serui, posteros esse, qui ob impietatem à Deo vnà cum suis posterius fuit lepra percussus. Alij autem volunt eos, id nominis adeptos fuisse, quòd omnes ferè artem exerceant carpentariam. Itémque in Ecclesiis locum à cæteris seclusum habẽt: nec cum aliis in cœmeteriis sepeliri solent. Belle. in Cosmograph. Tom. I. Volum. I.]
Cappadocia, Asiæ regio, quam Ptolemæus tabula Asiæ prima describit, & Plin. lib. sexto, capite secundo, & tertio.
Cappadócia, Pontica regio, Solino, quæ læuo latere vtrasque Armenias, Comagenémque tangens, dextro multis Asiæ populis circunfusa, ad Tauri iuga & solis ortus attollitur. Euphrates eam ab Armenia maiore diuidit. Appianus minoris Armeniæ partem, Ptolemæus verò minorem Armeniam esse scribit. Dicta Cappadocia, à Cappadoce amne, antè Leucosyria vocata.
Cappadócia Stephano, regio Ciliciæ, Sinope vsque ad Euarchum fluuium, qui Cappadociã & Paphlagoniam disterminat. Herodotus à Cappadoco quodam conditam scribit. Diuidebatur olim non in primam & secundam, vt nunc (inquit Stephanus) sed in maiorem & minorem. Extrema pars Tauri Cataonia dicta, à Strabone Cappadocia vocatur. Stephanus.
Cappãgum, Hispaniæ Bæticæ oppidum, Gaditani conuentus, Plin. lib. 3. cap. I.
Cappellianus, Mauritaniæ procurator, exercitum aduersus Gordianum duxit, eum vicit, cecidit

Gordiani filius. Herod. lib. 7.

Capra, signum cæleste. Col. lib. 11. cap. 2. Decimo Calen. Ianuar. si Capra occidit manè, tempestatem significat.

Capra, meretrix quædam apud Suidam, quæ facetè Capra dicta est, quòd Thalli cuiusdam Cauponam facientis bona deglutisset, tãquam germina hœdis in pastum obiici solita, quæ thallos Græci vocant. Cæl. lib. 8.

Capraria, insula in mari Tusco seu Ligustico capris abundans, quàm Græci Ægilon dicunt: Solinus cap. 9. & Plin. lib. 3. capite sexto.

Caprasia, Padi fluminis ostium. Plinius libro 3. cap. 16.

Caprea, insula proxima Neapoli, Tiberij principis arce nobilis. Plin. lib. 3. cap. 6. Suet. in Tiberio.

Capreæ, insula vltra Surrentum Campaniæ vrbem, circiter octo milia passuum, nobilis coturnicum multitudine, quæ ex Italia volantes, illic principio Autumni capiuntur. Vide CAPRIENE.

Capria, lacus in descriptione Pamphyliæ, Strabo lib. 14.

Capriæ. Vide CAPRIENE.

Capricornus, decimum est Zodiaci signum, quod sol ingrediens, solstitium facit hybernum. Hũc Pana fuisse nonnulli existimant, qui in Ægypto repentino aduentu Typhonis gigantis perterritus, posteriorem sui partem in piscis caudam, priorem in formã hirci commutauit: cuius ingenium admiratus Iupiter, figuram hanc in cœlum dicitur transtulisse. Hyginus in tractatu de Signis cælest. Stellam habet in naso vnam, in pectore duas, in pede duas, inter scapulas septem, in ventre sex, in cauda duas. Cicero 2. De nat. deo. Tum gelidum valido de pectore frigus anhelans, Corpore semifero magno Capricornus in orbe.

Capriéne, insula Italiæ: dicitur & Capriæ.

Capronia, virgo Vestalis, quæ in stupro comperta, suspendio affecta est: oportebat enim eas in virginitate persistere, quæ ministerio Vestæ addicebantur.

Caprotinam Iunonem, & Nonas Iulias Caprotinas veteres dixerunt, quòd Romæ Nonis Caprotinis sub Caprifico sacra fierent. Nam post vrbem captam quum sedatus esset Gallicus tumultus, exhausta rep. finitimi opportunitatem inuadendi Romani imperij nacti, præfecerunt sibi Postliminium Liuium Fidenatũ Dictatorẽ, qui fœciali ad senatum misso postulauit, vt si vellent reliquias suæ vrbis non deleri, matresfamilias & virgines omnes sibi dederentur. Et cùm Patrum hac de re esset anceps deliberatio: ancilla nomine Phylotis assumptis cæteris omnibus ancillis, matrum familiàs virginúmque habitu sumpto, nomine dominarum ad hostes transiit, prosequentibus cæteris ad rei fidem. Quæ cùm à Liuio in castris distributæ essent, hostes plurimo vino prouocarunt, diem festum apud se esse simulantes: quibus somno obrutis, ex Caprifico dato signo hostes trucidati sunt. Itaque memor Pop. Ro. accepti ab ancillis beneficij, omnes iussit manumitti, dotémque eis ex publico assignauit, diémque ipsum Nonas Caprotinas appellauit: ac sacra annua Iunoni Caprotinæ sub Caprifico instituit, adhibito lacte ad rei memoriam.

Caprullum, portus prope montem Atho. Pomponius lib. 2.

Capsa, vrbs Chalcidicæ regionis iuxta Pellenem, Thermæo sinui vicina. Steph.

Capsitáni, populi Zeugitanæ regionis, quæ Africa minor dicitur. Plin. lib. 5. cap. 4.

Capsum, oppidum à Narsete per deditionem captum, anno salutis 561. Agath. lib. 2.

Capton Lycius historicus, qui historiam Isauricam scripsit.

Cápua, totius olim Campaniæ vrbs præstantissima, quam Vulturnus amnis interfluit: à camporum latitudine in quibus sita est, ita dicta. Diodorus eam M. Genutio Agrippa, & Curtio Chilone coss. conditam tradit. Liuius à Capi, Samnitium duce, dictam existimat. Alij à Falcone, sub cuius augurio cõdita est, qui prisca Tuscorum lingua Capys dicebatur. Virg. à Capy, Æneæ commilitone, qui eam condidit, dictam mauult, sic scribens libro 10. Et Capys, hinc nomen Capuanæ ducitur vrbis. Cuius sententiæ subscribit & Suetonius in Cæsare Dictatore, vrbis huius originem, & nomenclaturam, ad Capyn conditorem referens: in cuius sepulchro æneam tabulam inuentam tradit, quę Cæsari necem denũciabat. Strabo inde dictam existimat, quòd esset duodecim Campaniæ vrbium caput, hoc est quòd ipsa duodecima reliquis vndecim præesset. Hoc certè constat, Campaniæ vrbium potentissimam fuisse, & Punici belli tempore Romanę vrbis æmulam, agri autem bonitate nulli terrarum posthabendam: vnde & diuitem Capuam vocat. Virg. 2. Georg.

Talem diues ărat Capua. Plin. lib. 3. cap. 5. Capua (inquit) ab vndecimo campo dicta. quomodo intelligendum sit, inibi Hermolaus adnotauit. M. Cicero luxus infamia Capuam notans, luxuriæ & superbiæ domicilium esse ait in Oratione de lege Agraria contra Rullum, & item in Oratione post reditum in Senatu. De laudibus vrbis Capuæ multa apud eundem Ciceronem in ea Oratione. Sidon.

-non sic Bacchæus opimam
Annibal ad Capuam periit, &c.

Capys, filius Assaraci, & pater Anchisæ. Ouid.

-Tros est generatus ab illo,
Assaracum erat hic, Assaracúsque Capyn.

Capys, qui cum Aenea in Italiam venit, Capuam condidit. Virg. lib. 10. Et Capys, hinc nomen Capuanæ ducitur vrbis. Huius meminerunt Dictys Cretensis & Dares Phrygius.

Capys Syluius, Rex Albanorum, & Capeti pater.

Carabi, Scythiæ flumen. Plin. lib. 6. cap. 17.

Caracra, vrbs Hispaniæ.

Caralia, vrbs Libyca. Steph.

Caralitanum, siue Calaritanum, promontorium Sardiniæ.

Caralitáni, vel Calaritani, Sardiniæ populi. Vide CALARIS.

Carallia, vel Carállis, Isauriæ ciuitas, Steph.

Carámbi, promontorium magnum ad Septentrionem porrectum, arietinæ frontis habens formam, quo longo spatio pelago incumbens, Scythicæ obiectum peninsulæ, Euxinum põtum bimarem videtur efficere.

Carámbis, Paphlagoniæ promontorium, mediis ipsius regionis littoribus, Plin. lib. 4. cap. 12. & lib. 6. cap. 2. Valer. Flac. lib. 4.

Quid tibi nubifera surgentem nube Carãbim?

Carambucis, Scythiæ fluuius ad montes Riphęos. Plin lib. 6. cap. 13.

Carámbice Stephano, gens Hyperboreorum, à Carambica fluuio. Vide CERAMBYCAS.

Carâna, Ponti oppidum, à quo Caranensis regio. Strabo lib. 12. Steph. vrbs Galatiæ à Romanis condita.

Caranitis, præfectura Armeniæ maioris. Plin. lib. 5. cap. 24.

Cáranus, qui Cramus, primus Macedonum rex regnauit annis XXVIII. Cum Græcorum multitudine, caprarum sequens gregem, Edissam, quam Aegeam vocauit, expulso Mida cepit, regníque Macedonum fundamenta iecit, Iust. lib. 7. Huius historiam quandam recenset Cæl. lib. 22. cap. 10.

Cáranus, Aradiorum portus in Phœnicia prope Palentum vrbem. Strabo lib. 16.

Caraséni, populi Tauricæ regionis. Plinius libro 4. cap. 12.

Carastasci, populi circa Mæotim. Pli. lib. 6. ca. 71.

Caratacus, Syluarum imperator, à P. Ostorio in Britannia victus. Cornel. Tacit. lib 12.

Caráxus, frater Sapphus, & amasius Pyramidis meretricis, quam Sappho Doricam nominat, alij Rhodopen. Perot.

Carba. Vide CARBAS.

Carbána, vrbs Lyciæ, Steph.

Carbania, Pomponio lib. 2. commemoratur inter paruas insulas Italię adiacentes. Καρβανὶς Stephano nominatur, nec explicatur.

Carbas, vel Carba, ventus Africus dicitur à Vitruuio, nautæ Carbinum nominant, Narbonicè, *Garbin*.

Carbileti, Thraciæ populi. Plin. lib. 4. cap. 11.

Carbilius, primus Romanorum, vxorem repudiauit ob sterilitatem: præstito iuramento antè, se vxorem liberorum causa quærere. Author Gel.

Sp. Carbilius, eius libertus, primus ludum grammaticæ Romæ aperuit, mercede docens, Plut. in Problematis.

Carbo, viri Romani cognomen.

Carbo, orator Romæ, de quo multa Cicero in Bruto scribit.

Carbo, eloquentissimi viri Carbonis filius, orator non satis acutus, sed tamen orator numeratus: erat in verbis grauitas, & facilè dicebat, & authoritatem quandam naturalem habebat oratio. Cicer. Hunc postremò ab exercitu suo interfectum fuisse, quem bellis ciuilibus collapsum adstringere, & ad disciplinam reducere cupiebat, author est Valerius.

Cn. Carbo, huius frater, summa fuit authoritate in republica, partes Marianas secutus. In tertio consulatu suo in Sicilia, iussu Pompeij, dum ventrem apud latrinam exoneraret, trucidatus est. Valerius.

Carbulo, oppidum Hispaniæ Bæticæ prope Corduba m. Plin. lib. 3. cap. 3.

Carcaa, vrbs in tribu Iuda. Iosu. 15.

Cárcasum, Narbonensis Galliæ vrbs. Plin. lib. 3. cap. 4. hodie Carcassonam vocãt. apud Cæs. dicitur Carcasso, siue Carcasio. Gal. *Carcassonne*.

Carcathiocerta, Armeniæ maioris vrbs Tigri proxima. Plin lib. 6. cap. 11.

Carchedon, Græcè, Carthago dicitur. vnde à Plauto dictum est, Carchedonia: vocatur hæc comœdia Latinè Pœnulus. Et carbunculos Plinius Carchedonios vocat, propter opulentiam Carthaginis magnæ. Dicta Carchedon à Carchedone conditore, cuius meminit Appianus. Sed vulgatior fama est, conditam fuisse à Didone. Eustathius in Dionysio. Steph. metropolis est Libyæ à Carchedone Phœnice dicta. Vocabatur aliàs καινὴ πόλις, id est, noua ciuitas, & Cadmea, & Oenussa & Cacabe, quòd incolarum lingua equi caput significat. Alia est Hispaniæ, quæ similiter Noua ciuitas dicebatur: alia item Armeniæ.

Carcinites, sinus Scythiæ Europeæ. Plin. lib. 4. cap. 12. & Pomponius lib. 2. In eodem sinu vrbs est nomine, Carcine. Est & Carcinites (aliàs Carcitus) fluuius, oppidum præterfluens, Ptolemæo: Stephano vrbs est Scythica.

Carcinus, dux quidam magni roboris ac bellicosus, cuius auxilium conduxit Lerubos in Herculem dimicans, quem tamen Hercules deuicit.

Carcinus Agrigentinus, poëta tragicus, floruit paulò ante Philippum Macedonem: docuit fabulas 98. de hoc extat Prouerb. Carcini poëmata: de his qui obscurè & instar ænigmatum scribunt.

Carcinus, signum cæleste, quod Latini Cancrum appellant, Lucan. 9.

Par Geminis Chiron, & idem quod Carcinus ardens
Humidus Ægoceros. Vide CANCER.
Cardámyla, vrbs in Argo, propinqua Pylo, & sub dominio Agamemnonis. Hom. lib. 9. Iliad. Herodotus Laconicam esse scribit. Videtur & alia esse prope Chium. Steph.
Cardamyléssus, vicus quidam. Steph.
Cardea, siue Cardinea, dea apud Romanos, quæ cardinibus præerat, quasi Cardina. Vide CARNA.
Cardesus, vrbs Scythiæ. Steph.
Cárdia, vrbs in Thracia Chersoneso, à cordis similitudine vocata. Solin. Cardia, quòd in cordis facie sita sit, dicitur. Plinius lib. 4. cap. 11. cuius sæpe meminit Demosthenes in orat. contra Aristocratem. Steph.
Cardíceas, IIII. Medorum rex, regnauit annis XIII. anno à diluuio 1579.
Cardidum, promontorium Africæ Sardiniç aduersum.
Cardenui, sunt montes Armeniæ maioris, in quibus arcam Noæ resedisse, cessante diluuio, à nonnullis traditum est.
Cardinea dea. Vide CARNA & CARDEA.
Cardúchi, populi Mediæ bellicosi, & regi non obedientes. Steph.
Cárditus, vrbs magna Syrorum. Steph.
Caree, Pater Iohanan. 4. Reg. 25.
Carehim, nomen loci. 1. Paral. 12.
Caréne, vrbs Mysiæ. Steph.
Carénses. Hispaniç populi, Complutensibus proximi, Plin. lib. 3. cap. 3.
Carentani, Italiæ populi, Ferentanis vicini in quarta Italiæ regione. Plin. lib. 3. cap 12.
Cares, filium habuit Cryassum, qui Cariæ vrbi nomen dedit. Steph.
Cares, statuarius nobilis, Lysippi discipulus.
Cares, plurali numero, populi, à Caria Asiæ, circa Tanaim, proximi Clazomeniis & Mœonibus. Plin. lib. 6. cap. 7.
Cares, sub Minoë fuerunt, & tunc Leleges dicebantur, & insulas habitabant, sed sua ditione parum contenti, magnam maritimæ oræ & mediterraneæ partem occuparunt, eam prioribus habitatoribus adimentes, qui & ipsi magna ex parte Leleges & Pelasgi erant: sed Iones & Dores, vt illatam iniuriam vlciscerentur, eos rursus, quanuis belli studiosissimos, suis finibus expulerunt. Martialis,

Aere nec vacuo pendentia Mausolea,
Laudibus immodicis Cares in astra ferant.

[Cares annum suum sex mẽsibus explicabãt.]
Carêsus, siue Carésius, fluuius Troadis, Home. 12. Iliad. celebratus, cuius Plinius ait nulla sua ætate extitisse vestigia, lib. 5. cap. 30.
Carêtha, insula in mari Lycio, quæ postea Dionysia dicta est, Plin. lib. 5. cap. 30.
Cargani, populi Transrhenani in Galliam Celticam circa fines Sequanorum ac Heduorum ab Ariouisto Germanorum rege transportati, quos non ab re opinari possumus eosdẽ fuisse cum Harudibus ab ipso rege similiter translatis.
Cária, regio minoris Asiæ inter Lyciam & Ioniam. Minorem autem Asiam, Plinio libro 3. cap. 27. ab ortu Lycaonia & Phrygia, illa quæ Galatiam & Pisidas attingit, ab occasu toto Ægei maris excursu, à meridie Ægyptio pelago, Septentrione Paphlagonia terminat. Strabo, Cariam à Borea Mæandria flumine clausit, ab occidente Icario & Myrtoo pelago, à meridie Rhodiensi, ab ortu Lyciis, & aliis gentibus, magnámque Tauri montis partem in Caria conclusit, omnem oram Rhodiam ei attribuens, quæ meridionalis est. Huius metropolis est Halicarnassus, in qua regnauit rex Mausolus, cui ibidem Artemisia coniunx Mausoleum illud celebratissimum extruxit. Dicta Caria à Cara rege, qui primus auguria auium dicitur inuenisse. Paphroditus totam Cariam Chrysaoridem vocat, alij vrbem quandam Cariæ tantùm sic nominant. Stephanus Cariam à Care conditore dictam scribit. Est & Caricus gentile, & Carius quo nomine Iupiter apud Mylasenses colitur. Herodotus Caricam gentem celeberrimam fuisse scribit. Vocabatur etiam Caria magna quædam arx, à Care filio Phoronei: alioqui fœmininum est à Cario, gentile, vt & Cariâtis & Κάειρα. Cos, insula etiam, Καρὶς dicebatur. Est & Phrygiæ vrbs. [In Caria extitit olim amnis, qui fuerat antè dulcis, postea in salem mutatus. Plin. lib. 2. cap. 5.]
Cariath, nomen ciuitatis in tribu Beniamin. Ios. 18.
Cariath-aim, vrbs Moabitarum in tribu Ruben, Ios. 13. Nume. 32. Ierem. 48. Ezech. 25. vbi olim Emin gigantes habitarunt, Genes. 14. Inter vrbes Nephthali Leuitis concessa censetur, 1. Paral. 6. Hieronymus in Ecloga scribit eam iuxta Medabam vrbem Arabiæ, & appellari Coraiatha.
Cariath-arbe, ciuitas in tribu Iuda, sic dicta ab Arbea conditore, non autem à quatuor patriarcharum, Adam, Abraham, Isaac & Iacob, qui ibi sepulti sunt, sepulchris, vt quidam interpretantur, Ios. 15. quæ & Hebron dicitur, Iosue 20.
Cariath-arim, nomen viri. 2. Esd. 2.
Cariath-baal, nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ & Cariath-iarim dicitur. Ios. 15. & 18 Iere. 26. Dicitur & Baála.
Cariath-iarim, ciuitas Heuæorum in tribu Iuda, Iosue 15. & 26. quæ & Cariath-baal & Baala dicitur, Ios. 15. 18. Vno tantùm miliario ab Ælia qua pergimus Diospolim, distat.
Caríath-sepher, nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ

quæ & Dabir dicitur Iosue 15. & Cariath-senna Iosue 15.
Cariath-senna, nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ & Dabir dicitur Iosue 15. & Cariat-sepher, etiam Iosue 15.
Carica, domicilia dicuntur quæ in edito sita sunt, & naturali tuta munimento, Cæl. lib. 27. cap. 23.
Cáricum, & Caricomemphitæ. Vide HELLENICVM.
Καρικὸν (inquit Stephanus) locus solitarius in Mêphide, vbi Cáres affinitate cum Memphite contracta, Caromemphitæ dicti sunt.
Cáricus, murus, vrbs Libyæ, ad sinistram columnarum Herculis: gentile, Caricotichites.
Cárides, Phrygiæ vrbs. Steph.
Carigini, Samariæ mons est altissimus, ciuitati Sicyoniorum supereminens.
Carillæ, oppidum Picentum, quod Annibal deleuit, quum nimia pertinacia Romanorum amicitiam coleret. Sil. lib. 8.
-Et exhaustæ mox Pœno morte Carillæ.
Carina, mons Cretæ insulæ, nouem millia passuum suo ambitu continens, in quo nullæ muscæ visuntur.
Carinæ, Romæ dicebantur ædificia, facta in modum carinarum, quæ erant intra templum Telluris. Alij addunt vicum fuisse Romæ, vbi fuit domus Pompeij. Virg. lib. 8.
-passimque armenta videbant,
Romanóque foro, & lautis mugire Carinis.
Varro Carinas dici putat ab eo, quòd hinc oriretur caput sacræ viæ. Caput enim à Græcis κάρα appellatur.
Caríne, nomen loci. Steph.
Carines, mulieres dicebantur, quæ cantu flebili mortuos naturæ in funeribus affectabantur. Vide Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 3.
Carioth, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Iosue 15. Ierem. 48.
Caríni, Germaniæ populi. Plin. lib. 4. cap. 14.
Carínthia, ciuitas ab Huldenrico Corinthiorum principe Othocaro Bohemorum regi vendita. Aeneas Syluius cap. 27.
Carînus, imperator quidam Romanus.
Cariobarzanes, mons est inter Massagetas Parthósque.
Cariosuelites, Galliæ Lugdunensis populi sunt apud Plin. lib. 2. cap. 18.
Caris, olim vocabatur Cos insula. Steph.
Carilla, cognomine Aurelia, ciuitas est Hispaniæ ad Bætim fluuium in Gaditano conuentu. Plin. lib. 5. cap. 1.
Carith, torrens qui in Iordanem influit. 3. Reg. 17.
Cárius, filius Iouis & Torrhebiæ, qui circa Torrhebiam lacum oberrans, Nympharum cantum dicitur audiuisse, & ab eis Musicam didicisse, eámque apud Lydos propagasse. Quapropter diuinos honores apud suos meruit, templo illi magnificè extructo in monte, qui & ipse Carius à nomine eius appellatus est. Steph. Vide THORRHEBVS.
Carlománnus, à Zacharia Papa sacris initiatus, monasticam suscepit vitam, anno salutis 746.
Carlománnus, Alemaniam deuastauit, Saxones subegit, Theodoricum Saxonem pacis obsidẽ accepit, anno ab vrbe 1493.
Carlománnus, Ludouici Balbi Francorum regis, ex virgine nobili, non tamen legitimo matrimonio filius, Franciæ rex.
Carmace, Asiæ populi circa Mæotim. Plin. libro 6. cap. 4.
Carmana, insula. Steph.
Carmánia, regio minoris Asiæ, cuius metropolis est Carmania, & populi Carmanij.
Carmania, regio minoris Asiæ, inter Persidem & Indiam sita, quam duplicem esse Ptolemæus tradit, cultam alteram, alteram desertam. Huius regionis incolę Carmani dicuntur, Ichthyophagi cognominati, quòd solis piscibus vescantur, quorum etiam coriis vestiuntur. Pomp. lib. 3. Carmani sine veste & fruge, sine pecore ac sedibus, piscium cute se velant, carne vescuntur, præter capita toto corpore hirsuti. Lucan. lib. 3. Carmanósque duces, quorum deflexus in Austrum.
Carmánia, Steph. & Straboni, regio Indiæ.
Carme, filia Iouis, quæ quum cursu delectaretur & venatione, Dianæ grata fuit: quam cùm Caprínus amaret nimis, insequereturque, illa fugiens in retia capiendis demissa piscibus, se præcipitem dedit. Vide Cæl. Rhod. lib. 18. capit. 26.
Carmêlum, vel Carmêlus, promontorium Phœnices, & oppidum in monte situm. Plin. lib. 5. cap. 15.
Carmêlus, mons Tyriorum Ptolemaidi ad mare imminet. Inde cognomen Carmelus mare accepit, versus ortum extensus tantùm, vt campum magnum, quem Esdrelon vocant, ab vno latere claudat. Ideóque à Iosepho tribui Issachar ascriptus, finísque Zabulonitarum ad mare Galilææ, sicut Asseritarum ad mare magnũ, traditur. Ferax est admodum vini, Ios. 19. In hoc Elias viuens frequenter versabatur, 3. Re. 18. In hoc etiam Nabal habitauit, 1. Reg. 25. Huius plurima fit mentio sparsim in prophetis, 1. Reg. 15. Isaiæ 33. Ierem. 36. Amos 1. & 9. Michææ 7. Nah. 1. Cantic. 7. Ioseph. li. 3. cap. 2. de bello Iudaico.
Carmêlus, alius in Iudæa, qua itur Aegyptum ad meridionalem plagam, de quo Isaiæ 29. & Ios. 15. in quo ciuitas eiusdem nominis extructa videtur. Quibus duobus locis posterioribus legitur Charmel.
Carménta, & Carmentis, vates Arcadica. Euandri mater, à carminibus, quibus dabat responsa, cum propriè Nicostrata vocaretur. Hinc Car-

mentalis porta. Virgilius,

Et Carmentalem Romano nomine portam.
Postea verò Scelerata dicta est, quòd per eam sex & trecenti Fabij cum clientum quinque millibus ingresi, aduersus Hetruscos ad amnem Cremeram omnes interfecti sunt. Ouid.

Carmentis portę est dextro via proxima Iano:
Ire per hanc noli, quisquis es: omen habet.
Illam fama refert Fabios exisse trecentos:
Porta vacat culpa, sed tamen omen habet.

De hac Strab. lib. 5. multis verbis, & Solinus in descriptione Romæ.

Carmentalia erant festa, quę annis singulis in honorem Carmentæ à matribus familias XVIII. Cal. Feb fiebant: in quibus aliquod scorteum aut sua morte peremptum attulisse erat piaculum. Ouidius libro 1. Fastor. & Alex. lib. 16. cap. 8.

Carmides, vir Græcus, qui tanta valuit memoria, vt quæ quis exegisset volumina in bibliothecis, legentis more repræsentaret. Plin.

Cármina, insula Indiæ: insulares, Carmini & Carminæi. Steph.

Carminius, historicus, qui libros aliquot de Italia scripsit, in quorum secundo ait Tuscos æneo vomere in condendis vrbibus vsos. Cælius lib. 19. ca. 11.

Carmon, locus in Messenia, & templum Appollinis in Laconia, & in Achaia flumen, & mons in Peloponneso.

Carna, siue Cardinea, dea quæ vitalibus humanis præesse existimabatur: ab eadémque petebatur, vt iecinora & corda & cætera quæ sunt intrinsecus viscera, salua conseruaret. Huic pulte fabaria & larido sacrificabatur. Inde Ouid. libro sexto Fastorum,

Prima dies tibi Carna datur, dea Cardinis hæc est.

Hæc striges nocturnas puerorum, vt dicebant, cunas infestantes, à limine submouebat. Cælius lib. 9.

Carnabas, vir quidam crudelis, qui parentem Triopam Perrhæborum regem interfecit. Cæl. lib. 11. cap. 17.

Carnaim, populi sunt, ciuitates Astaroth, Gen. 14. Est & nomen ciuitatis. 1. Mach. 5.

Cárnana, vrbs Minæorum & populi iuxta mare rubrum.

Cárnapæ, populi sunt circa Mæotim, Plin. lib. 6. cap. 7.

Carne, Phœnicię oppidum, ad mõtem Libanum. Plin. lib. 5. cap. 20.

Κάρνη, vrbs Steph. à Carno Phœnicis filio dicta Gentile. Carnites. Est & alia Aeolidis: Gentile, Carnæus. Artemidoro χάρνος, ciuitas est (eadē Carne Phœniciæ vt videtur) quam proxima Paltus sequitur, deinde Gabala.

Carnéades, Cyrenęus, nouæ Academiæ princeps, Chrysippi maximè studiosus, de quo Gellius, itémque Plinius ait, scripturum aduersus Zenonis Stoici libros, superiora capitis helleboro candido purgasse, ne quid ex corruptis in stomacho humoribus, ad domicilium vsque animi redundaret, & constantiam vigorémque mentis labefactaret, tanta cura, tantóque apparatu, vt ingenio præstans, ad confutanda ea quæ scripsisset Zeno aggressus est. Hunc præterea memoriæ arte vsum fuisse, Cicer. de Orat. scribit. Gellius verò lib. 16. & Quintilianus, missum Romam legatum ab Atheniensibus, vna cum Diogene Stoico & Critolao Peripatetico suspectam fecisse Romanis legationem, dicente M. Catone in Senatu, ab hoc viro cauendum esse, qui ob eloquentiam & disserendi facultatem facilè quæcunque vellet, impetrare posset.

Carnéades, alius philosophus Atheniensis, Anaxagoræ discipulus. Suidas.

Carneus, citharœdus fuit qui Terpandrum vicisse legitur.

Carneus Apollo dictus est à Carne vate, quem quidam Ales nomine interfecit.

Carnea, siue Carnia, festa Appollinis apud Spartanos, in quibus Terpander primus vicit.

Carni, populi supra quos Apenninus mons incumbit, Galliam togatam inhabitantes, Venetis vicini, quorum regio hodie Carniola vocatur: lacum habens in amnem Isaram confluentem, qui rapto secum Attage fluuio altero, effertur in Adriaticum sinum. Plinio ponuntur in decima regione Italię, Noti nomine adhuc durante. Hodie tractum à se cognominatum inhabitant Carinthiam, & in meridiem supra Tergestum regionem, quæ vulgò *Carniola* dicitur. Ptolemæo quoque supra Forum Iulij & Concordiam, Carinthiam locat. Hæc regio hodie paret principibus Austriæ. Vadianus.

Cárnia, vrbs Ioniæ. Steph.

Carniola, ciuitas ab Huldenrico Carinthiorum principe, Othocato Bohemorum regi vendita. Æneas Siluius cap. 27.

Carnion, nomen præsidij 2. Mach. 12.

Carnius mensis, apud Athenienses Maius dicebatur.

Carnôtum, regio totius Galliæ media, Druidum sedes. Vide DRVIDES.

Carnuntij, populi à Carnunto dicti. Pli. li. 4. Superiora inter Danubium & Hercynium saltũ vsque ad Pannonica hyberna tenent, Germanorúmque ibi confinium est.

Carnus, insula Acarnaniæ, Stephanus. Vide CAENE.

Carnus, nomen vatis, à quo Apollo Carneus dictus est. Pausan.

Carnútes, populi inter Celtas, Andegauensibus Turonibúsque finitimi, ac Oceano proximi. Horum meminit Cęsar in suis Commentariis.

Carnúti

Carnúti, Germaniæ populi inter Danubium & Hercynium saltum. Plinius libro quarto capite 12.

Carnûtum, oppidũ quod Germaniæ finis est. Plin. lib. vltimo. Abest centum milibus passuum à Carnunto, littus Pannoniæ, quò à Germania succinum importatur.

Carodônum Ptol. Germaniæ vrbs, hodie Cracouia, Poloniæ regio.

Carœa. Vide CARYA.

Carolus, cognomine Magnus, Pipini Francorum regis filius, primo Francorum rex, postea etiam Romanorum imperator, Hunnos, Saxones, Longobardos, Bauaros, multis præliis fregit. Britanniam, Aquitaniámque subegit. Vascones perdomuit, Pannoniam vastauit, multa in Hispania prælia commisit, Saxones in Galliam transtulit, quinque concilia coëgit, scholam Parisiensem instituit, multásque in Italia, sanctorum hominum res gestas literis prodendas curauit: ventis & mensibus nomina imposuit: ędes sacras plurimas extruxit: denique omnium qui vnquam fuerunt principum, belli pacisque artibus longè clarissimus fuit.

Carolus Caluus, Franciæ rex, post multas cum fratribus de regni iure controuersias, tandem etiam imperator factus, ex Italia rediens veneno periit.

Carolus, III. cognomento Grossus, VII. Romanorum imperator, Ludouici Germaniæ regis filius, Lotharingiæ, Alemaniæque rex, anno salutis 881.

Carolus Simplex, Francorum rex, anno salutis 900.

Carolus, Lotharingiæ dux, Lotharij Francorum regis frater, tanquam legitimus hæres regnum recipere tantauit, sed Lauduni captus, Aureliæ in custodia periit. Rob. Gagui. lib. 52.

Carolus, Flandriæ comes, in templo à suis occisus, anno salutis 1124.

Carolus Valerius, Siculorum rex, à Pontifice designatus, anno salutis 1283. Æmil. lib. 7.

Carolus, Vngariæ rex, anno salutis 1312.

Carolus Pulcher, Philippi Longi frater, primùm Comes Marchiæ, pòst Franciæ rex, anno salutis 1322.

Carolus, Roberti filius, Florentinorum dux, anno salutis 1328.

Carolus IIII. Cæsar, cognomine Lutyelburgensis, Bohemorum rex, anno salutis 1347.

Carolus Ioannes, Constãtinopolitanus imperator, pulso armis Catacusino, qui regnum affectabat, in patriam rediit, opera Frãcisci Gatellusij Genuensis, cui ob eam rem Lesbum insulam dono dedit. Blond. anno salutis 1354.

Carolus, Andreæ filius, Neapolitano exercitui præfectus, qui post mortem Andegaui Ducis, regnum Neapolitanum, acquisiuit, anno salutis 1379. Rit. Æmil.

Carolus V. cognomine Sapiens, Francorum rex, Ioannis regis filius, Caroli VI. pater, temporum suorum turbulentissimum statum summa prudentia emendauit: pacis artibus etiam bellicas res fœliciter administrare doctus, ita vt quæ pater suus armatus amiserat, inermis in cubiculo sedens recuperarit.

Cárolus VI, V. filius, VII. pater, Franciæ rex, per initia imperij satis fœlix, nobili etiam de Flandris victoria insignis, in morbum incidit: cuius occasione à suis contemptus, multis seditionibus agitatus, tandem inter Anglorum manus moriens regnum eis reliquit, coactus filium exhæredare: quæ res innumeras calamitates vtrique populo attulit.

Cárolus VII. Caroli VI. filius, rex Franciæ, homo (ne quid dicã durius) egregiè exercitatus: primùm enim ab Anglis omni penè regno exclusus, vt etiam per iocum rex Biturigum diceretur, eos postea tanta fœlicitate persequutus est, vt nullus eis locus in Francia relinqueretur, vbi in suo pedem ponerent.

Cárolus Dux Burgundiæ potentissimus, Philippi filius, primùm Carolensis Comes appellatus, varia fortuna cum Ludouico vndecimo Francorum rege, Eburonibus, Heluetiis, bellũ, & pacem exercuit. tandem verò à Renato Lotharingiæ duce pugna superatus & interfectus est.

Cárolus VIII. Gallorum rex, anno salutis 1484. Neapolitana expeditione illustris.

Cárolus V. Hispaniæ rex, Romanorum imperator, anno salutis 1519.

Caromemphitæ. Vide CARICAM.

Carónium, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Ptol.

Carópolis, vrbs Cariæ. Steph.

Carops, XIIII. Atheniensium princeps, anno vrbis Romæ conditæ primo. Euseb.

Caros cepæ, i. Caris horti, parua regio Cariæ. Stephanus.

Carpasium, oppidum Cypri insulæ. Plin. libro 5. cap. 31.

Καρπασία, Stephano, vrbs Cypri, quã Pygmalion condidit. Dionysius in Bassaricis, Ἠδ᾽ ὅσσοι κεινύριον, ἠδ᾽ αἰπεινὴν καρπάσειαν. Est & insula Carpasia iuxta Acragantim Sarpedoniam, quã Xenagoras Carpathum vocat, & Demetrius Salaminius Carbasiam, quòd ad ventum καρβᾶν dictum, sita videatur.

Cárpathus, insula in mari mediterraneo, contra Ægyptum, media inter Rhodum & Cretam ducentorum stadiorum circuitu, insignis quatuor vrbibus: à qua vicinum mare ad Ægyptũ vergens, Carpathium dicitur. Homerus, Κάρπαθός τε ἐν νήσοισι ζόφον. Plinius libro quarto cap. 12. Steph. non procul à Coo sitam scribit. Vide CARPASIA.

Cárpatus, mons Sarmatiæ in Europa. Ptol.

Carpentorácte, Galliæ Narbonensis ciuitas. Plin.

lib.3.cap.4.vulgò *Carpentras*.

Carpésij,gens Iberica intra Iberũ fluuium. Steph.

Carpetani, Hispaniæ populi iuxta Vaccæos ad Tagum fluuium. Plinius lib.3.cap.3.

Carpi, populi Zeuginatæ regionis, quæ propriè Africa dicitur. Plin.lib.5.

Καρπία, vel καρπεία, vrbis nomen est. Steph.

Carpiæ, dicebantur ciuitates in prærupiis fluminum à Roma, ad Barbarorum impetum conditæ. Cæl.lib.4.

Carpis, fluuius Scytharum. Herod.lib.5.

Carpócrates, hæreticus, qui negabat mundum à Deo factum.

Carpóphorus, adolescens magna apud Domitianum Cæsarem gratia. Martialis in Amphitheatro ipsius Cæsaris.

Cárpori, populi in Romanum solum translati, anno ab vrbe 1044.

Carpus Episcopus, apud Bergamin martyrio coronatur sub Aurelio Commodo, anno Domini 170.

Carpum, nomen viri. 2. Timoth. 4.

Carra, ciuitas Arabiæ ad rubrum mare, à qua Carræi dicti sunt populi. Plin. Carræis latissimos & fertilissimos agros ab oppido Arabiæ, quod Carra dicitur.

Carræ, ciuitas Mesopotamiæ trans Edessam, Crassi & Romani exercitus cruore nobilis. Lucanus,

Assyrias Latio maculauit sanguine Carras.

Plin.lib.5.cap.24. & Caracallæ imperatoris etiam nece. Hic enim, vt Rufus consularis scribit, intra Euphratem apud ciuitatem Edessem periisse fertur, cùm leuandæ vesicæ gratia ex equo descendisset. Ibi muros domósque ex massis salis faciunt, aqua ferruminantes. Plin. lib.31.cap.70.

Carræ, ciuitas iuxta rubrum mare. Steph.

Carraca, Italiæ vrbs sub Venetia. Ptolem.

[Carrinensis ager Hispaniæ, in quo duo scaturiũt fontes, alter omnia respuens, alter absorbens. Plin.lib.2.cap.104.]

Carseolani, populi in quarta regione Italiæ. Plin. lib.3.cap.12.

Carseoli, oppidum in via Valeria, non longè à Pelignis. Strab.lib.5. Plin.lib.3.cap.12. Ouidius 4. Fastorum,

Frigida Carseolis, nec oliuis apta ferendis,
Terra, sed ad segetes ingeniosus ager.

Carta, vnus ex Darij principibus.

Cartalo, viri proprium. Sil.lib.15.

-cædit obuius acri
Cartalo Vasidio Libycæ regnator arenæ.

Cartandus, mons est inter Persas Medósque positus.

Cartæia, oppidum Hispaniæ: Cartesios à Græcis dicitur. Vnde Cartesius, vt littus Cartesium, in quo freti angustiæ sunt. Alio nomine Tartessius, siue Tartesus dicitur.

Cartenna, Augusti colonia in Tingitana prouincia. Plin.lib.5.cap.2.

Cartha, ciuitas Leuitarum in Zabulonia tribu. Iosue 21.

Cartheas, vrbs in Cea insula. Plin.lib.4. cap.12. Hinc Carthæius. Ouid.lib.12. Metam.

Transit & antiquæ Carthæia mœnia Ceæ.

Item Carthæus: Idem 10. Metamorph.

Namque sacer Nymphis Carthæa tenentibus arua
Ingens seruus erat.

Carthago, Græcis Carchedon, vrbs Aphricæ totius celeberrima, Romaníque imperij aliquandiu æmula, à Didone condita, septuagesimo post Romam conditam anno. Eusebius. Eò autem potentiæ vrbs hæc à tenuissimis primordiis paulatim excreuit, vt non modò Libyæ vniuersæ, verumetiam insularum, & bonæ Hispaniç partis tenuerit imperium. Tria cum Romanis grauissima gessit bella: quorum primo superati nauali prçlio Pœni, æquas propemodum pacis conditiones à victoribus acceperunt, insulis tantùm quibusdam abstinere iussi. Huic successit bellum Punicum secundum, Annibalis ductu gestum, qui expugnata in Hispania Sagunto, victorem exercitum in Italiam transportauit, eámque totos octodecim annos ferro flammáque crudelissimè vastauit. Victo deinde à P. Scipione apud Zamam Annibale, eò angustiæ res Carthaginensium redactæ sunt, vt salutem suam mœnibus tueri, durissimásque pacis conditiones pro arbitrio victoris accipere sint coacti. Verùm cùm ne sic quidem quietè agitare possent, tertióque bellum instaurarent, Senatus Catonis authoritatem sequutus, Carthaginem delendam censuit, & Scipionem Æmilianum in Africam misit, qui victis Pœnis vrbem obsidione cinxit, captámque solo æquauit. Virg. Æn.1. Vrbs antiqua fuit) Tyrij tenuere coloni) Carthago: Italiam contra, Tyberináque longè ostia, diues opum, studiísque asperrima belli. Tanta eius potentia fuit, vt authore Polybio & Strabone, tota Africa cultiore potiretur: in Hispania verò ab Herculis columnis adúsque Pyrenæos montes maximis ciuitatibus imperauit. Variante tandẽ fortuna, adeò defecit, vt ea diruta, finitimi agri Masinissæ, qui ob virtutem & amicitiam plurimũ Romanis curæ fuerunt, concederentur. Adrianus autem imperator eam restitutam Adrianopolim appellauit, & ridiculè Commodus, Alexãdriam Commodianam togatam: à Charta oppido haud procul à Tyro quibusdam dicta. Cicer. verò lib.2. de Nat. deo. à Carthagine Herculis filia, cùm Byrsa priùs diceretur.

Carthago, noua vrbs, quam dux Pœnorum Hasdrubal condidit in Hispania Bætica. Pomponius libro secundo. A Scipione expugnata est. Hannone, non sine suorum clade, se dedente. Liu.

te. Liu. libro sexto, Decad. 3.
Carthan, ciuitas in tribu Nephthali. Iof. 21.
Cartij, populi Perfiæ. Strab. lib. Geogra. 11.
Cartris, Cimbrorum peninfula. Plin. lib. 4. cap. 13. Promontorium Cimbrorum excurrens in maria longè, peninfulam efficit, quæ Cartris appellatur.
Caruantána, vrbs ab æquis capta, quam rurfus pulfis hostibus Valerius conful recuperauit, anno ab vrbe 346.
Caruentus, vrbs Latinorum. Steph.
Carus, XXXVI. Romanorum imperator, imperauit annis II. Cum filio Numeriano Cæfare, doctiffimo iuuene, bellum Perficum quod Probus parabat, aggreffus, Mefopotamia capta, Ctefiphontem vfque peruenit, & in tempeftate maxima morbo periit, anno ab vrbe 1035.
Carufij, populi Troglodytis finitimi, pariter & Æthiopibus, in finibus Aphricæ, & ad latus meridiem fpectans, inhabitant.
Caria, ciuitas Peloponnefi, quæ cum Perfis hostibus contra Græciam confenfit, pofteáque à Græcis deleta eft, Vitruuius lib. 1.
Caruilius Maximus, prænomine Spu. conful Roman. cum collega L. Papyrio Curfore, anno vrbis cond. 482.
Carus Manlius Aurelianus, prænomine M. Imperator Rom. anno ab vrbe cond. 1033.
Κάρυα, Steph. parua regio Laconicæ. Incolæ Caryates. fœm. Caryatis, & Carœcus, & Carœatis meliffa, id eft, Laconica apis. Carœa enim illic loci nomen eft. Vide CARYVM.
Caryanda, lacus & infula eodem nomine Cariæ regionis. Strabo Geographiæ lib. 14. Stephan. vrbs & ftagnum non procul à Myndo & Coo.
Caryfte, es, & Caryftos, fti, infula vna ex Cycladibus fita in Euboico mari, varij marmoris ferax. Excidebantur enim ibi columnæ marmoreæ, quæ à loco etiam Caryftiæ appellabantur. Seneca, Ferax varij lapidis Caryftos. Hinc Caryftæus. Ouid. lib. 3. Faftorum,
Quáque Caryftæis frangitur vnda vadis.
Caryfte, viri nomen.
Caryftos, fiue Caryfte. Ptolem. lib. 5. Eubœæ infulæ ciuitas, in qua (inquit Strabo lib. 10.) Caryftiarum columnarum κατόμιον, id eft, lapidum incifio eft: ibi Apollinis marmorini templum. Caryftij marmoris meminit Plin. lib. 4. cap. 12. & lib. 36. cap. 6. Item Lucanus lib. 5. de infula Eubœa loquens,
Quas maris anguftas fauces faxofa Caryftos.
In hac (tefte Solino) Titanes regnauerunt. Briareo enim (inquit) Caryftij rem diuinam faciunt, ficut Ægæoni Chalcidenfes. Nam omnis ferè Eubœa Titanum fuit regnum. Stephanus eam ait fitam fub Ocha ciuitate Eubœa, à Carysto Chironis filio dictam. Theodoridas Chironiam vocat. Sita eft ad pelagus Myrtoum fub Ocha monte. Vocabatur etiam Ægæa ab Ægone loci domino, à quo & mare Ægæum.
Caryftus, locus τῆς Ἀρκαδίας, iuxta Arcadiam, vbi columnæ Caryftiæ ex Latomiis, & vinum Caryftium celebrantur. Steph.
Caryum, Laconiæ oppidum, à quo Diana Caryatis, quòd illic coleretur. Vitruuius Caryam vocat, vnde funt Caryatides columnę in antiquis fubftructionibus celebratæ. Vide CARYATIDES, & CARYA.
Cafaia, pater Ethan. 1. Paral. 15.
Cafaloth, nomen ciuitatis, Iof. 19.
Cafandra, infula contra Perfidem. Plin. lib. 6. cap. 25.
Caffandria, vrbs Macedoniæ, iuxta Thraciam, quę olim Potidæa vocabatur, à Caffandro Antipatri filio. Steph.
Ca bon, nomen ciuitatis, 1. Machab. 5.
Cafcandrus, Plin. lib. 6. cap. 25. infula deferta in Oceano Ind am verfus.
Cafcatenfes, Hifpaniæ populi, Plin. lib. 3.
Cafed, filius Nachor ex Melcha. Genef. 22. à quo Caafdim, id eft, Chaldæi.
Cafellius Vindex, optimus habitus confultus iuris, de cuius erroribus dicitur fcripfiffe Terentius Scaurus Adriani temporibus. Hæc Ianus Parrhafius in illud Horatij de Arte poëtica,
-nefcit quantùm Cafellius Aulus,
Sed tamen in pretio eft.
Cafilini, populi qui inclufi à Pœnis, famē nucibus fuftentarunt: vel quòd in eorum regione plurima nux minuta nafcitur. Feftus.
Cafilinum, Italię oppidum in Campania. Plin. lib. 3. cap. 5. In Campano agro, inquit, Stabiæ oppidum fuerat: intercidit ibi & Taurania: funt & morientis Cafilini reliquiæ.
Cafina, Plauti fabula, dicta à Cafina ancilla, quam Stalino fenex eiúfque filius, certatim deperibant.
Cafina, Campania oppidum in Italia. Plin. libro 3. cap. 5.
Cafinum, Campaniæ vrbs in Italia. Plinius libro 5. cap. 5.
Cafinus, mons Campaniæ, vbi dudum Apollo colebatur, cuius templum euerfum eft à viro quodam fanctiffimo, Bocat.
Cafiotis, pars Syriæ, Phœniciæ proxima.
Cafis, nomen vallis, Iof. 18.
Cafium, mons apud Euphratem, vbi Traianus dicauit crateras argenteos in templo Iouis Cafij cum epigrammate. Suidas. Sunt tamen & alij hujus nominis montes.
Cafius, mons trans Pelufium, extremum Nili oftium, in ea Arabiæ Petreæ parte, quæ ab hoc monte Cafiotis Ptolemæo appellatur: in quo erat Magni Pompeij tumulus ab Adriano inftauratus, vt in vita eius teftatur Capitolinus. In hoc monte templum infigne habebat Iu-

piter, qui inde Casius cognominabatur. Lucanus lib. 8.

-manésque tuos placare licebit,
Et Casio præferre Ioui.

Nostri Sinai montem esse asserunt, ob illic à Deo datas per Moysen populo Israelitico Decalogi tabulas nobilem. Plin. libro 5. cap. 11. Arabiam hanc sterilem, & præter Casiũ montem nihil insigne habentem indicat.

Casius, mons in Syria Antiochena supra Seleuciam, cognomine Pieriam. Plin. lib. 5. cap. 22. cuius altitudo in directum est quatuor millium passuum: Cuius (inquit) excelsa altitudo quarta vigilia orientem per tenebras solem aspiciat, breui circumactu corporis, diem noctémque pariter ostendens. Ptolem. præterea lib. 5. ca. 18. Casium quendam montem collocat in Mesopotamia, non procul à Singra altero eiusdem regionis monte. Suidas.

Casius, Iupiter dictus à monte Casio. Paleph. libro 1.

Casletum, oppidum Galliæ Belgicæ. Æmilius libro 8.

Casleu, x. mensis Hebræis, nostro Decẽbri quandoque respondens. Zach. 7.

Casmene, vrbs Siciliæ. Steph.

Casmonates, Liguriæ populi. Plin. lib. 3. cap. 5.

Casmilius, cognomen Mercurij.

Casope. Vide CASSOPE.

Casos, insula iuxta mare Carpathium ambitu 80. stadiorum, in qua est oppidum eiusdem nominis, à Caso Cleomachi patre dicta, coloniis eò deductis. Ab hac & Casius mons in Syria. Sunt autem multæ Casorum insulæ per ambitum, à quibus vestimenti nomen Casiaca, quod & nunc quoque durat, vulgare Græcis militibus. Eustathius Casianam appellat à monte Casio.

Casos, Persidis insula & ciuitas. Steph.

Caspapyrus, vrbs Gandarica, Scytharum verò ἀκτή, id est littus. Steph.

Casperia, Rhœti Marrubiorum regis vxor, quæ cum Anchemolo priuigno corpus commiscuit, vt annotauit Seruius in illud Virgilij 7. Æneidos,

Hinc Sthelenum petit, & Rhœti de gente vetusta
Anchemolum, thalamos ausum incestare nouercæ.

Casperia, oppidum in Sabinis, idem fortasse cum eo, quod Silius Casperulam vocat. Virgil. 7. Æneid.

Qui tetricæ horrentes rupes, montémque Seuerum,
Casperiámque colunt.

Casperula, oppidum Sabinorum, quod Silius Italicus à Caspiis portis quæ in oriente sunt, vbi Bactriana est regio, accepisse nomen fingit libro 8.

Hunc Amiterna cohors & Bactris nomina ducens
Casperula.

Caspin, nomen ciuitatis, 2. Machab. 12.

Casphor, nomen ciuitatis, 1. Machab. 5.

Caspiæ portæ, variè dicuntur. Quidam Amazones, portis Caspiis egressas, ad Alexandrum venisse in Hyrcaniam, prodidere: sed illæ Caucasiæ fuerunt, per quas transitus est ex Hiberia in Scythiam. Neronis quoque principis comminatio ad Caspias portas (vt inquit Plinius) ad eum transitum respiciebat. Verùm mons Taurus tribus in locis interruptus, quasi portis quibusdam pertransitur in Armeniam, in Ciliciam, & in Mediam. Sed illæ tantùm Caspiæ portæ appellantur, quæ apud Medos sunt. Ptolem. Plin. & Strabo. Per has transitus est ex Babylone & Perside ad mare Caspium. Et hinc fortasse Caspiæ dictæ sunt, quòd aliquæ gentes vicinis insident montibus appellatæ Caspiæ. Iuga verò Caspia procul hinc absunt, & ad Armenios, vlterioresque populos pertinent. Portæ autem Caspiæ panduntur itinere manufacto milibus octo passuum longo: nam latitudo vix est plaustro permeabilis. Hæ alibi Armeniæ, alibi Caspię, alibi Ciliciæ vocantur. Plin.

Caspij, populi Scythici generis, Hircanis finitimi, eiúsque maris accolæ, quod ab ipsis Caspium appellatur. Horum regio à Strabone Caspiana appellatur. Virg. 6. Æneid. ἀκυροστικῶς Caspia regna nominat.

Huius in aduentu iam nunc & Caspia regna
Responsis horrent diuûm.

Hi parentes decrepitos, & septuagesimum ætatis annum attingentes, angusto loco includere dicuntur, & fame enecare. Strabo libro vndecimo.

Caspij montes iuxta mare Caspium, Armeniam & Hyrcaniam versus & Septentrionem, vbi etiam sunt Caspiæ portæ.

Caspirus, vrbs Parthorum, finitima Indię: cuius incolæ omnium velocissimi cursu. Steph.

Caspium mare, inter Caspios & Hircanos montes est, à quibus nomen accepit, & immensum occupat spatium: de quo tamen inter scriptores parum conuenit. Vadianus apud Pomponium.

Caspius, dictus est Taurus mons à dextra. Sipontinus.

Cassandane, filia Pharnaspis, & mater Cambysæ generi Astiagis. Herod. hist. lib. 1.

Cassander, XXV. Macedonum rex, regnauit annis XIX. Pictuam obsedit, Olympiadam interfici iussit. Iust. lib. 14.

Cassandra, Priami & Hecubæ filia, quæ cùm ob formæ venustatem ab Apolline amaretur, iussa quamcunque vellet, concubitus mercedem petere, vaticinandi peritiam sibi dari postulauit.

lauit: quam cùm credulus amator ei concesſiſſet, neque illa promiſsis ſtaret, indignatus deus, quoniam munus iam datum eripere non poterat, effecit, vt vaticiniis eius fides nulla haberetur. Quare cùm equi Troiani inſidias detexiſſet, eúmque mœnibus minimè recipiendum clamaret, neminem tamen inuenit, qui verbis eius fidem adhibendam putaret. Hanc Virgil. poſtremis Troiani belli temporibus Chorœbo iuueni deſponſatam fuiſſe tradit, qui cùm extrema illa nocte, qua Ilium cecidit, ſponſam captiuam abduci videret, eíque ſuppetias ferre conaretur, à Peneleo quodam confoditur: virgóque ipſa ab Aiace Oileo in Mineruę templo vitiatur. Hęc poſtea in prædæ diuiſione Agamemnoni ceſſit: qui cùm identidem ab illa admoneretur, vt Clytemneſtræ vxoris ſuæ inſidias caueret, nihilo tamen minus eius monita, velut væſanæ muliérculæ deliramenta, contempſit. Cuius poſtea ſecuritatis pœnas dedit, vnà cum Caſſandra, vxoris Aegiſthíque inſidiis in conuiuio obtruncatus. Virg. 2. Æneid.

Ecce trahebatur paſsis Priameia virgo
Crinibus à templo Caſſandra, adytíſque Mineruæ.

Idem,

Sola mihi tales caſus Caſſandra canebat.

Dicta Caſſandra Cæl. lib. 24. cap. 6. quia Caſin, id eſt, fratrem, Hectora ſtrenuum habuerit ac virilem imprimis.

Caſſandra, Iobatis filia, quæ Bellerophonti nupſit. Homerus.

Caſſandra oppidum: & Caſſandria colonia, de quibus in POTIDAEA.

Caſſanitæ, populi maritimi ad mare rubrum. Stephanus.

Caſſanorus, vrbs Ægyptia. Steph.

Caſſera, Macedoniæ oppidum. Plinius libro 4. cap. 10.

Caſsia via, à Caſsio ſtrata. Feſtus.

Caſsianus, Antiochiæ rex, ab Armeniis interfectus, anno ſalutis 1099. Blondus libro 4. Decad. 2.

Caſsianus, Hieroſolymitanus Epiſcopus 11. ex gentibus, anno ſalutis 142.

Caſsianus, martyr apud forum Cornelij, vbi & iacet, & quò venerat peregrinationis gratia è Brixia vrbe Germaniæ, cuius erat ciuis & præſul: cúmque apud forum Cornelij doceret iuſſu Iuliani imperatoris, qui prohibuerat Chriſtianos docere, ſtylis diſcipulorum confoſſus eſt.

Caſsianus Alexandrinus ſub Iouiniano in Italiam veniens, apud Ortanum templum conſtruxit, cuius & præſul electus: inde peregrinando Auguſtodunum venit. Epiſcopo Simplicio viro ſancto ſucceſsit.

Caſsianus monachus, Honorij tẽpore, à Hieroſolymitana Eccleſia ab hæreticis eiectus, Maſsiliam venit, vbi duo condidit cœnobia: ſcripſit & de monachorum inſtitutis. Volat.

[D. Caſsianus, quintus Auguſtoduni, Galliæ ciuitatis, vulgò *Autun*, epiſcopus fuit: ad cuius tumulum pleraque, ac miranda eduntur miracula. Gregor. Turon. cap. 75. de glor. martyr.]

Caſsij, populi Angliæ mari proximi & Cænimagnis, Trinobantibus, Segontiacis, Ancalitibus & Bibrocis.

Caſsiopea. Vide CASSIOPE.

Caſsilium, vulgò *Caſſel*. Vide STERENOMTIUM.

Caſsinicius, fluuius Thraciæ, cuius aqua equos potos efficiat.

Caſsinum, oppidum dictum, quòd ſit vetus, & Caſsinum forum, vetus appellant Caſsini. Vide HOSTIONES.

Caſsiodorus, Rauennas, præceptor Theoderici Gotthorum regis, primùm Senator, deinde monachus factus. Nonnullos ſcripſit Pſalmorum locos. Apertius extant & eius ad Theodoricum epiſtolæ. Volater. lib. 13.

Caſsiope, ſiue Caſsiopêa, Cephei regis Æthiopũ vxor, & Andromedes mater, quæ, quòd gloriaretur, Nereidibus ſeſe corporis pulchritudine præſtare, illarum indignationem incurrit. Nymphæ enim iactantia eius irritatæ, incredibilis magnitudinis cetum immiſerunt, filiámque eius vnicam, nomine Andromedem ſaxo alligarunt, cetóque deuorandam obiecerunt: quæ tamen Perſei virtute liberata, ei nupſit. Caſsiope verò tandem generi meritis in cælum tranſlata traditur, & in ſiliquaſtro ſedens, vertente ſeſe cælo, reſupinato capite ferri, pedibus ipſius in ipſa Arctici circuli circunductione poſitis. Aeſtiuum circulum capite & dextera manu tangit, & prope Medeam circulo lacteo diuiditur, non procul à Cephei ſigno. Occidit cum Scorpione, exoritur cum Sagittario. In capite eius ſtella oſtenditur vna, in vtroque humero ſingulæ, in mamilla dextra clara vna, in lumbis vna, in ſiniſtro femore duæ, in genu vna, in pede ipſius dextro vna: in quadrato, quo ſignum eius circunſcribitur, vna: in vtriſque angulis ſingulæ, cæteris clariùs lucentes. Hyginus de Signis cæleſt. Iope (inquit Stephanus, quam Græci non rectè κασσιέπειαν vocant) Aeoli filia vxore Cephei, Iopæ Phœniciæ ciuitati ab eius marito conditæ nomen dedit.

Mantuanus,

Solis equos ſupra fulgentem Caſsiopæam.

Caſsiope, oppidum Epiri, à quo Caſsiopæi. Plin. libro 4.

Caſsiope, oppidum in Corcyra inſula. Plin. lib. 4. ca. 12. Ptolem. Caſsiopolis dicitur.

Caſsiterides, inſulæ decẽ in Indico Oceano, vnde plumbum candidum effoditur. Plin. lib. 4. cap. 16. aliàs libr. 5. cap. 22. Ex aduerſo Celtiberiæ

complures sunt insulæ, Cassiterides dictæ Græcis, à fertilitate plumbi. Vide infrà in dictione CATTITERIDES.

Casitira, insula in Oceano, Indiæ vicina. Stephano.

P. Cassius, vnus ex C. Iulij Cæsaris percussoribus vnà cum M. Bruto apud Philippos à tyrannis M. Antonio & C. Octauio victus, mortem sibi consciuit, vir omni laude dignus, & animo in Rempub. singulari: hoc tamen minus fœlix, quòd sublato tyranno, tyrannidem tollere non potuit.

[Casius Brutus, patriæ proditor, à patre inedia consumptus est. Nam bellum aduersus Latinos Romanis erat. In eo ducem P. Decium creant quidam patricij. Cæterùm, inops adolescens hic Casius Brutus, dicta mercede, portas aperire cùm deprehensus esset, ad auxiliare Palladis templum confugit. Cuius pater Casius signifer, occlusis foribus, necatum fame iuuenem, insepultum eiecit. Plut. in Par.]

Casius Dion, consul, collega Iun. Tyberiani, anno ab vrbe 1043.

Casius Apronianus, consul, collega Pætini, anno ab vrbe 875. Atheniensibus iura ex Draconis & Solonis reliquorúmque libris conscripsit Casiodorus.

Casius, cos. à Tigurinis Gallis, pago Heluetiorum, qui à ciuitate secesserant, in finibus Allobrogum cum exercitu cæsus: milites qui ex ea clade supererant, obsidibus datis, & dimidia omnium rerum parte, vt incolumes dimitterentur, cum hostibus pacti, tempore quo Iugurtha pulsus est à Mario. Liu. lib. 25.

Casius Posthumus Labienus in Galliis regnauit annos 7. sub Gallieno maiore imperatore.

L. Casius Tribunus plebis, C. Mario, L. Flacco consulibus, plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus sanxit, vt quem Populus Romanus damnasset, cuíve imperium abrogasset, id ratum esset. Fuit & inter competitores Ciceronis in consulatu. Pædianus.

L. Casius, dux Pompeianus, cum decem nauibus ardente bello ciuili, transiit ad Cæsarem.

Casius Longinus, iurisconsultus, quòd C. Casij percussoris Cæsaris nomen ad stemmata haberet, iussus est à Nerone mori: pronepos fuit Seruij Sulpitij, ac eques Romanus. Tranquillus, Pomponius.

Casius Seuerus, orator, de quo Quintil. sic scribit: Casius Seuerus, qui si cæteris virtutibus colorem & grauitatem orationis adiecisset, ponendus inter præcipuos foret. Nam & ingenij plurimum est in eo, & acerbitas mira, & vrbanitas, & vis summa, sed plus stomacho quàm consilio dedit. Hæc ille. Huius Casij scripta ex senatusconsulto abolita sunt. Tranquillus.

M. Auidius Casius, præfectus exercitus Antonini principis in Oriente, dū imperator ipse res in Germania gerit contra Marcomannos, defecit ab eo: itaque relicto bello imperator cū cum exercitu petit, ac superat.

Casius, præsul Narniensis tempore Totilæ regis Gotthorum, cui occurrens animum eius placauit, ne ciuitati noceret. Gregor. 3. Dialogorum.

Sp. Casius Becillinus, regni affectati crimine damnatus, cui plus suspicio concupitæ dominationis nocuit, quàm tres magnifici consulatus, ac duo speciosissimi triumphi profuerunt. Senatus enim, populúsque Romanus, non contentus capitali eum supplicio afficere, interempto, domum superiecit. In solo autem ædem Telluris fecit, Valer. lib. 6. cap. 3.

Casius poëta Parmensis fuit, cuius ingenium in scribendo carmine mirè concitatum & promptum prædicat Horat. 1. Sermon. saty. 10.

-At si quis pedibus quid claudere senis
Hoc tantùm contentus amet scripsisse ducētos
Ante cibum versus, totidem cœnatus, Hetrusci
Quale fuit Casi rapido feruentius amni
Ingenium: capsis quem fama est esse, librísque
Ambustum propriis.

Hic est qui in partibus Casij & Bruti Tribunus militum militauit, quibus victis Athenas se contulit. Quintus Varus ab Augusto missus, vt eum interficeret, studentem reperit, & perempto eo scrinium cum libris tulit, vnde multi crediderunt Thyestem Casij Parmensis fuisse: scripserat enim multas tragœdias. Acron in illud Horat. 1. epist. 41.

Scribere quid Casi Parmensis opuscula vincas?

Casius Hemina, chirurgus apud Romanos, cui ob peritiam ius Quiritum datum est, taberna in compito Acilio empta. Plin. ca. 7. lib. 25. & cap. 3. lib. 30.

Cássope, vrbs in Molasso, vnde regio Cassopia. Gentilia, Cassopus, Cassopius. Herodian. Step.

Cassoris, fons apud Delphos, à Nympha Parnasia sic dictus.

Castabala, Ciliciæ & Phœniciæ ciuitas, quæ & Perasia dicebatur. Stephanus. Strabo libro 12. Castabalenses propter bella cohortes canum habuere. Plinius. [In Castabalis Diane Perasiæ templum extitit, quod sacræ mulieres ingressuræ, super prunas nudis incedebant pedibus. Pius 2. pontif. Max. Asiæ, cap. 46.]

Castalia, Acheloi filia.

Castalia, vrbs Ciliciæ. Steph.

Castálius, fons Caballinus & Libethris dicitur. Est in radicibus Parnasi Musis sacer, à virgine Castalia, quæ Apollinem fugiens, præcipitata, & in fontem versa est, cuius aquam dicuntur bibere poëtæ. Hunc fontem dicit Acron fuisse in Lycia, vbi armenta Apollo fertur pauisse. Virgil.

Virgil. lib. 3. Georgicorum,
-iuuat ire iugis, qua nulla priorum
Castaliam molli diuertitur orbita cliuo, &c.
Cástalo, maxima ciuitas Britanniæ. Gentile, Castalonites. Steph.
Castax, vrbs Iberiæ. Gentile, Castacæus. Steph.
Castanea, Eudoxus Perthêa scribit. Gentile, Castanæus. Steph.
Castánia, vrbs prope Tarentum. Gentile, Castanites.
Casthenes, Thraciæ sinus iuxta Byzantium. Pli. lib. 4.
Castianira, mulier genere Thrassa, ex Æsimo vrbe, quæ Priamo Gorgythionem peperit. Homerus 8. Iliad.
Castinus, consul, collega Victoris, anno ab vrbe 1177. Diaco. li. 14. Pomp. Blond. lib. 2. deca. 1.
Castinium, mons in Aspendo Pamphyliæ. Gentile, Castinius, Castinetes. Steph.
Castoli, campus apud Dorienses. Nam Lydi, Dorienses vocant Castolos.
Castólogi, Plin. lib. 4. enumerantur inter populos Galliæ Belgicæ.
Castolus, vrbs in Lydia, Step. hinc Castoli campus apud Xenoph.
Castor & Pollux, fratres gemini, Iouis ex Leda sub cygni forma compressa filij, qui & Tyndaridæ passim à poëtis appellantur, quemadmodum & Helena soror ipsorum, Tyndaris. Hi, vbi primùm adoleuerunt, mare piratis liberauerunt, & ob id dij maris habiti sunt, quos in tempestate nautæ solent implorare. Post hæc Colchos cum Argonautis profecti: qua in expeditione Pollux Amycum Bebryciorum regem, insidias sibi struentem, interfecit. Deinde domum reuersi, Helenam sororem à Theseo raptam, receperũt, Aphidna vrbe, Theseo absente, expugnata. Tandem cùm Castor diem suum obiisset, ferũt Pollucem (qui eodem cum Helena ouo natus, immortalis erat) fratris desiderio à Ioue petiisse, vt immortalitatem suam cum fratre posset partiri: qua re impetrata, alternis mori traduntur, & reuiuiscere. Virgil. 6. Æneidos,
Si fratrem Pollux alterna morte redemit,
Itque reditque viam toties.
Cui fabulæ occasionem dedit geminorum natura, quorum altero oriente, alter occidit, & econuerso. A Græcis διόσκουροι, hoc est, Iouis filij appellati sunt, & inter deos Apotropæos, hoc est, malorum depulsores annumerati. Politianus,
Vtque bonum frænis Castora frater amet.
Castor, medicus antiquissimus, docuit piperitim herbam, quam alio nomine siliquastrũ nominant, bibi contra morbos comitiales. Pli. li. 20. cap. 17.
Castor, historicus, qui de Argiuorum regno scripsit: vixitque anno mundi 3360.
Castor, cursor velocissimus. Pausan.
Castra Cornelia, locus Zeugitanæ Africæ. Plin. lib. 5. cap. 4.
[Castra Constantia, vulgò *Coutàce*, ciuitas Galliæ Celticæ, in Neustriæ seu Normaniæ prouincia, sic vocata, quòd ibi Caij Iulij Cæsaris milites constanter, ob Armoricorum incursiones, castrametabantur. Am. Marcell. lib. 15.]
Castramonienses, Italiæ populi, Plinius libro 3. capite 4.
Castritius, cùm tempore Syllanæ dissensionis Placentiæ gereret magistratum, & Cn. Carbo cõsul Marianarum partium peteret obsides Placentinos, ne Placentia ad Syllam deficeret, negantíque Castritio dixisset multos se habere gladios: At ego annos, respondebat. Valer.
T. Castritius, Retoricæ doctor Romæ. Gellius lib. 13. cap. 20. habuit Romæ locum principem declamandi & docendi, summa vir authoritate, grauitatéque, & à D. Hadriano ob mores atque literas spectatus.
Castrum nouum, Italiæ oppidum, non procul ab ostiis Tyberis, Pomponius libro 2. Plinius lib. 3. cap. 5.
[Castrum Coruolium, Gallicè *Corbeil*, oppidum Galliæ, ad flumen Sequanam situm, quatuordecim Italicis miliaribus ab vrbe Parisiensi dissitum.]
Castrutius, Lucensium & Pisanorum dux. Blondus, Plati.
Castulonenses, populi Hispaniæ Bæticæ. Plin. lib. 3. cap. 3. Ex colonia (inquit) Salariense oppidani Latij veteris Castulonenses, qui Cæsari venales appellantur.
Casuentilani, Italiæ populi in sexta regione. Plin. lib. 3. cap. 14.
Casuentum, fluuius in sinu Tarentino. Pli. li. 3. c. 11.
Casurgis, Ptolem. dicitur Praga, vrbs Bohemiæ totius caput.
Catabanes, populi Arabiæ desertæ. Plin. lib. 5. ca. 11. Hos Strabo lib. 16. Catabanenses vocat.
Carabathmus, oppidum in Africa, & vallis repentè conuexa. Plinius, Pomponius. Catabathmos, vallis deuexa in Aegyptum, finit Africam. ἀπὸ τοῦ καταβαίνειν. Catabathmon autem, non Catabatinon legendum esse, Hermolaus eleganter docet in Plinianis annotationibus: namque est in Aegyptum id latus deuexum. Quare verè Herodotus æditissimam Africæ maritimę regionem Cyrenaicam esse in fine lib. 4. scripsit.
Catabatmus, Stephan. locus est in Lycia, inter Ammoneum & Paratonium.
Catacéti, Asiæ populi circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 7.
Catacecauméne, regio Ephesiæ: in qua arbor nulla prouenit præter vitem, quæ vinum fert Catacecaumenite. Latinè sonat combusta, quod ex fulminum ictu ei contigisse aliqui

coniiciunt. Hæc regio etiam Caystro fluuio nomen dedit, vt infrà dicetur. Est etiam insula in mari rubro. Steph.

Catacrisea, sunt montes in eo deserto, per quod transitum fecerunt filij Israël ab Ægypto in terras promissionis venientes, Bocat.

Cataceti, Asiæ populi circa Mæotim, Plinius li. 6. cap. 7.

Catádupa, nomen loci. Cicer. in Som. Scip. Nec est vllus hebetior sensus in vobis, sicut vbi Nilus ad illa, quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altissimis montibus.

Catadupi, Plinius libro quinto, cap. 9. locus Æthiopum: & gens Arabiæ, idem libro sexto cap. 29.

[Catalaunum, Gallicè *Chaalons*. Duæ huius nominis in Gallia ciuitates: vna in Campania ad flumen Matronam sita, quę Gallicè profertur *Chaalons*, per duplex (a a) altera in Burgundia, & *Chalons* vulgò vocatur per simplex (a.) Gallicè *Chalons sur la Saone*. Amm. Marcell. lib. 15. & Belf. to. 1. Cos. Vide CABVLLINVM.]

Catana, Siciliæ oppidum, ad radicem Aetnæ montis situm, patria Charondæ, inter Atheniensiū legislatores in primis celebrati. Catanæ simulachrum fuit Cereris, teste Cicerone 7. Verr. quod à viro non modò tangi, sed ne aspici quidem fas erat. Silius lib. 13.

Tum Catana ardēti nimium vicina Typhœo.

Catánira, insula vel vrbs, è regione Lesbi. Stephanus.

Catánni, populi ad mare Caspium. Steph.

Cataónia, extrema pars Tauri, quam Strabo Cappadociam vocat: incolæ Cataones. Steph.

Catáphrygæ, hæretici qui in Phrygia fuerunt, vt Montanus, Priscilla & Maximilla. Hi aduentū Spiritus sancti non in Apostolis, sed in se traditum asserebant, anno Domini 174.

Cátari, Pannoniæ populi. Plinius libro quarto, cap. 25.

Catárnia, Asiæ regio, Plin. lib. 6. cap. 2. & 3.

Catarrháctes, fluuius quidam. Strabo, Post Olibiam Pamphyliæ Catarrhactes est fluuius magno strepitu ex alta rupe deiectus, vnde & nomen ei. Pomponius lib. 1.

Catarrhytum, Græci vocarunt Hipponem Africę oppidum, propter aquarum irrigua. Plin. lib. quinto.

Cátarus, ciuitas Vngariæ, à Pisano Venetæ classis duce vi capta, diruta & incensa. Blond. libro 10.

Catascopia, Venus dicta est, à κατασκοπεῖν, id est, cōtemplari, quòd Venus templum haberet intra eam stadij partem, in qua Hippolytus se exercebat, & vnde Phædra Hippolytum spectare consueuerat.

Cataxérxe. Vide CAMBYSE.

Cateláni, populi, à Genuensibus superati. Blond. libro 10.

Cateth, terminus Zabuloniæ tribus, Iosue 19.

Cath, filius Trismegisti, Euseb.

Cathæna, vrbs Indica, vbi formosis tantùm defertur, vt formosissimum regem eligant. Step.

Cathalúsius, Nicanor nominatur apud Stephanum in Mieza.

Catháreus. Vide CAPHEREVS.

Cathari, Indiæ populi, apud quos hic mos inualuit, vt vxores cum maritis defuncti deflagrarent: natum id ex veneficij crimine, quo sublatus à quapiam dicebatur maritus. Cæl. lib. 18. cap. 31.

Cathari, dij in agro Pallantico templum habentes in vertice montis. Pausan. lib. 8.

[D. Catharina, virgo sanctissima, & martyr gloriosissima, cuius sacrum corpus Dei angeli sepelierunt in monte Sina. Hist. eccles.]

Catharina, Caroli VI. Francor. regis filia, Henrici Anglorum regis vxor.

Cathon, insula à Pomponio inter Cycladas adnumerata.

Cati, pluralis numeri, populi Germaniæ, Sicambris, vt inquit Strabo, finitimi.

[P. Catienus Philotimus, patronum adeò dilexit vt hæres omnibus bonis institutus, in rogum eius se iaceret. Plin. lib. 7. cap. 36.]

Catifons dicebatur, ex quo aqua Petronia in Tyberim fluebat, quia in agro erat cuiusdam Cati, Festus.

Catilina, ciuis Romanus, coniuratione contra patriam inita notissimus: cuius impij conatus Ciceronis prudentia oppressi sunt. Lucanus libro 7.

-cuius
Pacificas sæuus tremuit Catilina secures.

Virg. 8. Æneid.

-& te Catilina minaci
Pendentem scopulo, Furiarúmque ora trementem.

Catilius Seuerus, vir omnium doctissimus, discipulus Papiniani, anno ab vrbe 976. Lamprid. in Alexand.

Catilius, Seuerus, consul, collega T. Aurelij Fuluij Antonij, anno ab vrbe 872.

Catillus, filius Amphiarai, qui cum fratribus Cora & Tyburto in Italiam venit, ibíque reliquis adiuuantibus Tybur condidit, & à nomine fratris nomen imposuit. Virg. 7. Æneid.

Catillúsque, acérque Coras, Argiua iuuentus.

Silius lib. 8.

Et Tybur Catille tuum.

Catillus, mons prope Tyburim ciuitatem Romæ vicinam, à Catillo fratre Tyburti conditoris Tyburi dictus.

Catina, vrbs Siciliæ. Vide CATANA.

Catina, Arcadiæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 6.

Catizi, Pygmæorum gens à barbaris dicuntur, quos credunt à gruibus fugatos. Plin. lib. 4. cap. 11. Stephano κάτιζοι [illegible] eorum regio

vocatur

vocatur: incolæ, Tusylli.

[Cato primus Porciæ gentis, tres summas res præstitisse existimatus est: optimus orator, optimus imperator, optimus senator fuit: ac præterea quadragies causam dixit: non quisquam sæpius postulatus fuit, & semper absolutus. Plin. lib. 7. cap. 27.]

Cato Porcius, cui postea à Censuræ dignitate Censorij cognomen inditum est, ex Tusculano municipio ortum traxit, indéque persuasione atque amicitia Valerij Flacci adductus, primus ex ea familia se Romam contulit: vbi propter singularem virtutem honores omnes sine repulsa est adeptus. Primùm enim Tribunus militum in Sicilia fuit: deinde Prætor Sardiniam subegit, vbi ab Ennio fuit Græcis literis institutus, cùm iam natu grandior esset. Postremò Consul cum eodem Flacco creatus, citeriorem Hispaniam sortitus est, vbi rebus fœliciter gestis, vrbium omnium muros, quę intra Bætim erant, vno die solo æquari iussit. Hunc ob morum grauitatem, singularémque iustitiam Virgilius 6. Æneid. inferorum iudicem facit:

Secretósque pios, & dantem is iura Catonem. Gellius lib. 2. cap. 14.

[Cato iste Censorius dicere erat solitus, triũ potissimum rerum se pœnitentiam acturum: primùm, eò perrexisse nauigio, quo pede proficisci potuisset: secundò, ignauum præteriisse diem: tertiò, secretum vxori reuelasse. Petr. Mess. cap. 4. Diuers. lect.]

Catones duo fuerunt superioris filij, quorum alter in bello cõtra Perseum sub Æmilio Paulo magno cum laude militauit. Alter Solinus ex matre cognominatus, patre superstite ac prætore designato, extinctus est, & egregios in iuris disciplina libros composuit. Gel. lib. 2. cap. 14.

M. Cato Vticensis, M. Porcij pronepos fuit, quem & vitæ, Stoicæque disciplinæ seueritate referebat. Hic nudis interdum pedibus, breuique toga in publicum prodibat, sese adsuefaciens non nisi turpibus rebus erubescere. Consulatum frustrà petiit, quòd virtuti suæ fidens, populo non nimium submissè voluerit supplicare. Martiam coniugem roganti Hortensio amico liberorum causa concessit, eandémque post Hortensij mortem recepit: quod Cæsar auaritiæ causa ab eo factum calumniatus est. Dimisit, inquit, inopem, vt locupletem reciperet. Post Pharsalicam cladem, reliquias Pompeiani exercitus contraxit, & terrestri itinere per deserta Libyæ ad Iubam regem perduxit. Postremò victo à Cæsare Scipione, Vticæ, quam tutandam sumpserat, necem sibi consciuit, perlecto antè Platonis Dialogo de animę immortalitate, qui Phædon inscribitur. De hoc Lucanus lib. 1.

Victrix causa dies placuit, sed victa Catoni.

Valerius Cato, Grammaticus Romæ, qui multos & nobiles docuit, tempore Syllæ: cuius famam hi versus indicant,

Cato grammaticus Latina Siren,
Qui solus legit, & facit poëtas. Tranquillus.

Catoni, Plin. libro 6. cap. 7. populi Scythiæ circa Mæotin agentes.

Catopterium, locus excelsus supra Anemoriam Phocidis vrbem, vt in Anemoria diximus.

Catre, ciuitas: Gentile, Catreus. Steph.

Catria. Vide AEGVSSA.

Cattabania, vicus fœlicis Arabiæ. Steph.

Catti, populi Germaniæ, à Druso Liuio perdomiti, anno ab vrbe 731. Vide CHATI.

Cattiterides, Ptolem. lib. 3. cap. 6. decem sunt insulę, in occidentali Oceano. Cassiterides cæteri vocant à plumbi stannique copia, quod κασσίτερος dicitur. Herodotus lib. 3. Ne Cassiteridas quidem noui insulas, hoc est stannarias, vnde ad nos venit stannum. Vide CASSITERIDES.

Cattuzi. Vide CATIZI.

Cattuaci, populi inter Belgas, Neruiis, Caletibus, Veromanduis ac Condrusis proximi, quos fortè Douaci oppidi incolas diœcesis Atrebatensis opinari licet.

Catti, populi Germaniæ trans Rhenum flumen, Ligiis Hungariæ populis, Cheruscis, Herciniæque syluæ proximi, ac Hermunduris, cum quibus pro flumine finitimo sale fœcundo pugnabant & in æternum discordabant. Tacitus.

Catúlaria, porta Romæ dicta est, quia non longè ab ea, vbi ad placandum Caniculæ situs, frugibus inimicum, rufæ canes immolabantur, vt fruges flauescentes ad maturitatem perducerentur.

Catulinus, consul, collega Apri, anno ab vrbe 882.

Q. Luctatius Catulus primo bello punico, CCC. nauibus aduersus Pœnos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus impeditas duce Amilcare apud Ægades insulas inter Siciliam & Africam depressit, finémque bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, vt Sicilia, Sardinia, cæterísque insulis inter Italiam, Aphricámque cederent, & Hispania citra Iberum abstinerent. Liuius.

Catulus orator, consul cum C. Mario, quarto eius consulatu, Cimbros fudit: ab eodem postea, vrbe occupata per dissentionem, mori iussus est frustra precantibus pro eo ciuibus. Itaque in cubiculo inclusus, candentium carbonum vapore suffocatus est: Valerius. Cuius manes vltus est postea Sylla, interfecto Mario iuniore Lucanus,

-quid sanguine manes

Placatos referam Catulis?
De hoc Cicero in Oratore.

Catulus, sororius Catilinæ, vir eques Romanus, partium nullarum, tantúmque quieti studens, à Catilina iussu Syllæ interfectus. Pædianus.

Catulus, alius huius superioris filius, qui Lepidum post Syllæ mortem, bellum ciuile reparantem oppressit: hic nimirùm fuit Ciceronis temporibus, & Capitolium incensum restituit, vir non minoris integritatis, quàm grauitatis, & apud suos ciues authoritatis.

Catullus, poëta Veronensis, Epigrammatum scriptor, anno vno ante Salustium natus, quo tempore Romanum imperium Marij & Syllæ factionibus concutiebatur. Latinæ puritatis custos fuit religiosissimus, vnde & docti cognomen promeruit: alioqui lasciuus in primis, & supra modum mordax, vtpotè qui ne Cæsari quidem, iam rerum potito, pepercerit. Scripsit de passere suæ Lesbiæ: celebrauit nuptias Mallij: amauit Ipsithillam & Clodiam, quam ficto nomine Lesbiam vocat: Ouidius 2. Trist.

Sic sua lasciuo cantata est sæpe Catullo
Fœmina, qui falsum Lesbia nomen erat.

Caturacónium, Britanniæ insulæ oppidum, Ptolemæo. Vulgò, *Caerdulia*.

Caturiges, Italiæ Transpadanæ populi, in regione vndecima. Plin. lib. 3. cap. 16.

Cauares, Narbonensis Galliæ populi, in quorum agro Auenio ciuitas sita est. Pompon. libro 2. Cauares autem Strabo Cataros nominat. Ptolemeus Cauaros, iuxta Druentium & Isaram amnes sitos.

Cauarus, Gallorum rex, anno à diluuio 2085.

Caucasus, mons editissimus, in Septentrionali Asiæ tractu, Indiam dirimens à Scythia: cacumina habens prærupta, perpetuísque niuibus tecta. Virg 4. Æneid.

-sed duris genuit te cautibus horrens
Caucasus.

Hic fertur tantæ altitudinis esse, vt ab eo astra maiora visantur, & eorum ortus, occasúsque diligenter perspiciantur: quo fit, vt Scythæ, eius montis accolæ, rei Astronomicæ peritissimi sint habiti. In radicibus verò, arboribus, herbis veneficis, & vulturibus abundat. Asiæ mons supra Iberiam ac Albariam in Septentrione, Ptolemæo. Estque pars Tauri montis, & totus Taurus Caucasi nomini intelligi potest, vt persæpè partis vocabulum toti figuratè tribuimus. Philostratus libro secundo, Caucasus (inquit) Mediam atque Indiam terminans, in mare rubrum altero cubito descendit. Caucasi montes etiam multitudinis numero dicuntur. Pomponius libro primo. A Caucaso fit Caucasius, sia, sium. Virg. 6. Ecloga.

-Caucasiásque refert volucres.

Cauchæ, campi quos Tigris fluuius Septentrionem versus, flexus secat. Plinius libro 6. capite 27.

Cauei, Septentrionales populi, qui altos habitant tumulos & Casas nauigiis similes, à quibus cum recedit mare, fugientes cum aquis pisces circa tuguria venantur.

Caucon, fluuius. Vide DYNE, & CAVCONEA.

Cauconea, regio à Caucone rege aut fluuio dicta. Stephanus.

Caudis, vel Caudium, Samnitum oppidum in Italia prope Beneuentum. Vnde Furcæ Caudinæ, & Fauces Caudinæ, Romanorum ignominia & clade nobilitatæ. Ibi enim Romanorum copiæ, duce Sp. Posthumo consule in angustias adductæ, & ab hostibus circunquaque obsessę, cùm alia euadendi spes non esset, positis armis sub iugum missæ sunt. Lucanus lib. 2.

Vltra Caudinas sperauit vulnera furcas.

Cauindana. Vide CANINDANA.

Caulici, Apollonio Cauliaci, populi iuxta Ionium sinum à monte sic dicti.

Caulinum vinum, ad quartum lapidem à Neapoli distans, ab agro ita nominatum.

Caulon, siue Caulum, qui & Aulon, oppidum in prima Italiæ frõte apud Locros. Plin. lib. 3. cap. 10. Virg. 3 Æneid.

Caulonísque arces, & naufragium Scylaceum.

Quanquam ibi poëta nõ tam de oppido, quàm de promontorio loqui videtur. Hanc vrbem Strabo lib 6. Pomponius lib. 2. & Stephanus de vrbibus, Cauloniam appellant, boni vini abundantem. Horatius.

Et amicus Caulon fertilis Baccho.

Caumas, vnus è Centauris, Ixionis filius. Bocat. lib. 9.

Caunus, Cariæ oppidum, ad Calbin fluuium, cuius meminit Strab. libro 14. & adiuncti oppidi Cauni æstate & autumno, vt ipse ait, ad inhabitandum grauis, ob calorem & pomorum copiam. Ob id Cauni pestilenti cęlo esse dicuntur. Hos cùm intuitus esset Stratonicus citharœdus, homo salibus plenus, illum ex 6. Iliad. versiculum in eos protulit:

Οἵηπερ φύλλων γενεή, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν. id est, Talo quidem genus est hominũ, quale est foliorum. Colorem videlicet, quo omnes pallebant, suggillans. Caunij verò cùm hominem incessissent acrius, quòd vrbem vt morbidam carperet: Ego (inquit) morbidam dicere ausim, vbi mortui ambulant? vrbanius multò acriúsque quàm prius illudens. Hæc ex Strabone lib. 14. Ab hac ciuitate vehebantur fici Cauneæ dictæ. Cicero libr. 2. de Diuinatio. Cùm M. Crassus exercitum Brundusij imponeret, quidam in portu Caricas, Cauno aduectas vendens, Cauneas clamitabat. Steph. Caunum in Caria nominatam scribit à Cauno, quem Biblis soror refugientem amabat, vnde prouer-

prouerbium, Caunius amor.

Caunus, Cretæ vrbs: Gentile, Caunius & Cauneus.

Caunus, filius Mileti & Cyanes, qui cùm à Biblide sorore perditè amaretur, sponte patriam reliquit, & in Cariæ littore è regione Rhodi vrbem condidit, quam de nomine suo Caunũ appellauit. Ouidius libro nono Metamorphoseon.

Caurium, Lusitaniæ oppidum Ptolemæo, alio nomine Caura. Vulgò, *Corra*.

Cauros, insula cum oppido, quæ priùs Andros, deinde etiam Antandros dicta est. Plinius lib. 4. cap. duodecimo.

Caurus, ventus ab occasu solstitiali flans, qui & Corus dicitur, & Euronothus. Virgil. tertio Georg.

Sẽper hyems, semper spirantes frigora Cauri.

Caus, untis, vrbs Telphusiæ terræ in Arabia, vbi Cautius (tribus syllabis) Æsculapius colebatur. Steph.

Causia fuit regnum ab Alexandro insigne. Plut. in Para.

Caycus, Celæni filius. Pauf.

Cayrethus, Mynutis conditor.

Caycus, fluuius Phrygiæ, labens per Mysiam & Pergamum, per campum qui Caycus appellatur. Vide CAICVS: licet malim per υ in secunda.

Cayster, fluuius Lydiæ, Sardibus proximus, qui multos amnes secum deferens, Asiam paludẽ præterlabitur, Ephesũmque abluit: cygnis prætcrea abundat. Dicitur ἀπὸ τοῦ καίεσθαι, hoc est, amburi: quoniã propinquus sit Catacecaumenæ: quæ pars est Ephesiæ prætorrida & deusta, fertilis nulla præter vitem arbore, sed vino præstantissimo. Vitruuius & Plinius Catacecaumenitem ex hac origine denominant. Hinc Caystranus campus. Stephanus. Strabo. Virgil.

-atque Asia circum
Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri.

Gentile, Caystrinus & Caystrius, Stephano: vt Ales Caystrius, id est, Cygnus. Ouid. de Tristib. lib. 5. Eleg. 1.

Caystri campi, qui continui sunt, & camporum omnium optimi, subiacent Sardi vrbi. Strab. lib. 13.

Caystros, Ioniæ amnis celebratissimus iuxta vrbem Ephesum. Author Pomp. Mela. lib. 1.

Caystrus, fœm. gen. vrbs Ciliciæ mediterranea.

Cazymirus, Brandemburgensis Marchio, ductor exercitus Ferdinandi in expeditione contra Vngaros. Euseb.

C E

Cea, siue Ceos (vtrunque enim scribitur Plin. lib. 4. cap. 12.) insula est iuxta Eubœam, à Cæo Titani filio sic dicta. Ouid.

Transit & antiquæ Cartheia mœnia Cææ.

A qua Cææ vestes, quæ in hac insula ex bombyce tenuissima texebantur in vsum fœminarum. Propertius,

Et tenues Cæa veste mouere sinus.

Quo in loco parum doctè Coa pro Cæa legi Hermolaus in Plin. tradit. Ab hac Cæus Herasistratus, clarus medicus dictus: fuit eadem & Simonidis & Bachylidæ clarissimorum poëtarum alumna. Ciam Ptolemæus nominat, vt hodie quoque vulgus nautarum. Author Hermolaus. Vide infrà COS & CHIOS. Scribitur frequentius per diphthongum æ: à nonnullis per œ. Cęus, adiectiuum. Horat. 2. Carm. 1. Ode,

Sed ne relictis Musa procax iocis.
Cææ retractes munera næniæ. Virg. 1. Georg.
-cui pinguia Cææ.
Tercentum niuei tondent iumenta iuuenci.

Ceadus, vir Thrax ex his qui Troianis auxilia miserunt. Homer. lib. 2.

Cebares, equiso fuit, cuius astu Darius regnum Persarum adeptus est: nam cùm magi inter se pacto conuenissent, vt is cuius equus primus hinniret, regno potiretur, Cebares, manum vuluæ equinæ prius admotam, naribus equi olfaciendam præbuit. Quo odore irritatus equus primus dedit hinnitum. Herod.

Cebes, Thebanus philosophus, scripsit dialogos tres, qui inscribuntur, Pinax, Septima, Phrinicus, Diog. Laërtius lib. 2.

Cebrénia, regiuncula est Troadis, cum oppido eiusdem nominis, non procul à Scepsi. Plin. lib. 5. cap. 30. Dicta Cebrenia vel ab amne Cebrene (vt ex sententia Herodiani refert Stephanus) vel (vt alij malunt) à Cebrione Priami notho: quanquam Straboni magis placet, Cebrionem potius à Cebrenia regione, aut certè à Cebrene vrbe nomen accepisse. Hinc Cebrenis, huius Cebrenidis, fœm. patronymicum. Ouid. vndecimo Metamor.

Aspicit Hesperien patria Cebrenida ripa.

Statius in Syl.

-viduæ Cebrenidos arida luctu
Flumina.

Cebrẽnus & Cebrenius, Gentile. Ausonius,

Sic qui venalis tam longa ætate Cebrenus
Non habet emptorem, sit tibi pro pretio.

Sunt & Cebrenij in Thracia. Strabo, Est fluuius quidam Arisbris in Thracia, prope quem Cebrenij Thraces habitant. Multa enim apud Troes & Thraces eisdem nominibus appellantur, &c.

Cébrica, Cherronesus nominatur apud Stephanum in mentione Saxonum: fortè Cimbrica legendum.

Cebriones, Priami nothus à Patroclo saxo ictus, interiit. Iliad. π.

Κεβριόνην νόθον υἱὸν Ἀγακλῆος Πριάμοιο. id est, Cebrionẽ propria haud Priamo de coniuge natũ.

Cecarphus. Vide CERCAPHVS.

Cecina, fluuius ad Volaterras, authore Pomponio lib. 2. & Plin. lib. 3. cap. 5.

A. Cecinna, Volaterranus equestris ordinis, Quadrigariorum magister, Pompeianarum partium tempore belli ciuilis, hirundines paruas è nidis Romæ comprehensas nutriebat, quas postea nuncias belli mittebat amicis, vti Plinius refert. Scripsit librum contra Cæsarem. Fuit Ciceroni familiaris, & cliens defensus ab eo in quadam hæreditatis causa. Extant & inter eos Epistolæ conscriptæ. Scripsit & librum de procurandis fulguribus, quem Seneca se fatetur imitari, dicítque eum virum facundum, nisi à Ciceronis rebus primò recessisset.

Cecinna alius, Octauij Cæsaris scriba legitur in Epistolis ad Atticum.

Cecinna alius, vir consularis, ob coniurationis suspicionem à Tito imperatore ad cœnam vocatus, ac per proditionem interfectus. Tranquil. in Tito.

Cecinna, dux Vitellianus cum exercitu è Gallia profectus, ad Bebriacum cum Othonianis congressus fæliciter dimicauit. Tacit. lib. 8.

Cecrops, primus Atheniensium rex, qui annis quinquaginta regnauit. Hic Athenas instaurauit. Eusebius in Chronicis, Biformem prodidere, quia primus marem & fœminam matrimonio iunxit. Iustinus lib. 2. Euseb. in præfatione Chronicorum. Iste est Cecrops Diphyes indigena, sub quo primùm in arce oliua orta est, & Atheniensium vrbs ex Mineruæ appellatione sortita nomen. Hic primus omnium Iouem appellauit, simulachra reperit (scilicet in Græcia) aram statuit, victimas immolauit, nequaquam istiusmodi rebus vsquam antea visis apud Græcos. Dicebatur autem Cecrops Diphyes, id est, duabus naturis, siue ad longitudinem corporis, siue idcirco quòd cum esset Ægyptius, vtramque linguã sciebat Græcam & Ægyptiam.

Cecrops II. Atheniensium rex VII. regnauit annis XL.

Cecrópia, oppidum à Cecrope conditore: nunc arx Athenis, Plin. lib. 7. cap. 56.

Cecrópius, a, um, possessiuum. Virgil. libro 4. Georg.

Cecropias innatus apes amor vrget habendi.

Apud Stephanum Cecropia regio, & Cecropis tribus à Cecrope denominantur: item Cecropius, Cecropites.

Cecropis, regio Thraciæ, & vicus Thessalonicæ. Steph.

Cécropis, idis, patronymicum fœmininum.

Cecrópidæ, Athenienses dicti. Ouid. 7. Metam.

Phocus in interius spatiũ, pulchrósq; recessus Cecropidas duxit.

Cecryphalea, promontorium, seu insula Peloponnesi, vbi Athenienses ab Aeginetis prælio superati fuerunt. Steph.

Cedar, filius Ismahelis. Gen. 25.

Cedar, Arabiæ regio, Hieronymo, in Agarenorum, id est Saracenorum solitudine, à Cedar filio secundo Ismahelis, 1. Par. 1. Gen. 25. ita cognominata.

Cedar, quibusdam ciuitas, quæ Iosepho Camala vocatur.

Cedes, vrbs in tribu Iudæ, Ios. 15.

Cedes, vrbs Galilææ in montanis Nephthali, Ios. 10. deputata fugitiuis, qui nescij, homicidium perpetrauerant, Ios. 20. Leuitis quoque attributa, Ios. 21. 1. Paral. 6.

Cedimoth, oppidũ in possessione tribus Ruben, Ios. 13. quod solitudo Cademoth in Deuter. 2. dicitur.

Cæditiæ tabernæ, non à cędendo dictæ, sed à domini nomine, qui Cedicius vocabatur.

Cedma, filius Ismahelis. Gen. 25.

Cedmiel, nomen viri, 2. Esd. 3.

Cedmonæ, populi. Gen. 15.

Cedonius, vnus ex discipulis Christi qui cæcus natus est.

Cedrosij, populi sunt feri, inhospitales, qui vngues tota enutriunt vita, ferarum exuuiis amicti. Cete in cibos adhibent, quorum spinis trabalibus tecta contignant, quamuis tegularum vice subeuntibus, Cæl. lib. 18 cap. 31.

Cedras, oppidum Cariæ, à quo Cedriatæ & Cedrei. Melius Cedreæ, vt sequitur.

Cédreæ, vrbs Cariæ. Hinc Cedręus, Cedreates, Cedreaticus. Steph.

Cedron, vallis & fluuius inter Hierosolymam & montem oliuarum, 4. Reg. 23. 2. Reg. 15. Ioan. 18.

Cedrópolis, oppidum in Caria.

Cedros, insula est in Germaniæ littoribus, cedri genere syluosa: inde electrum in petras defluere dicitur. Perottus.

Cedrósi, populi prope mare rubrum. Steph.

Ceelatha, locus ad quem venerunt filij Israel, profecti de Rhessa. Num. 33.

Ceila, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. 1. Reg. 22. 1. Paral. 4. 2. Esd. 3.

Ceionius Bassus, Cos. collega Valerij Aureliani August. Suenos & Sarmatas vicit.

Ceiónius Iulianus Camœnius, Cos. collega Amicij Paulini.

Celadiónius, Alexandrinus Episc. anno salutis 157.

Celadon, vnus ex iis, qui vnà cum Phineo in aula Cephei regis Aethiopum, Perseo vim inferre conati, ab eo sunt occisi. Ouid. 5 Metamor.

Occidit & Celadõ Mẽdesius, occidit Astreus.

Celadon, amnis in Alpheum influens: apud Strabonem lib. Geographiæ 8.

Celadone, vrbs Locridis: Gentile, Celadonæus. Steph.

Cela-

Celadus fluuius. Pauſ.

Celadúſa, inſula parua maris Adriatici, proxima Ortygiæ, quam alij Artemicem vocant. Pomponius Mela lib. 1. & lib. 4. cap. 26.

Celæmona, Hyanci filia. Pauſ.

Celæna, locus Campaniæ Iunoni ſacer. Virg. libro 7.

Quique rufas Batulíque tenent, atque arma Celenæ.

Aliàs Celennæ legitur apud Virgilium per duplex nn. Hanc Stephanus Apameam poſtea dictam ſcribit. Gentile, Celenæus, a, um.

Celænæ, inquit Liuius lib. 8. belli Macedonici, vrbs, caput quondam Phrygiæ in colle ſita. Lucanus,

Lugent damnatæ Phœbo victore Celænæ.

Celænę, Straboni tumulus eſt Aſiæ propriè dictę, Apamiæ imminens, oppidum habens eiuſdem nominis, ex quo Antiochus Soter incolas in Apamiam tranſtulit. Hoc in loco Marſyam cum Apolline tibiarum cantu certaſſe fabulantur, victúmque temeritatis ſuæ pœnas dediſſe, & in fluuium ſui nominis fuiſſe commutatum. Cui fabulæ occaſionem creditur præbuiſſe ſubiectus Celęnis lacus, calamos ferens tibiarum linguis aptiſſimos. Meminit huius collis Ouidius 4. Faſtorum,

Inter, ait, viridem Cybelon, altáſque Celænas
Amnis it inſana nomine Gallus aqua.

Celæno, vna ex Pleiadibus, Atlantis & Pleiones Nymphæ filia, cum qua Iupiter concubuit. Ouidius,

Et te formoſa Celæno.

Meiam & Electram, Taygetámque Ioui ſcilicet concubuiſſe ferunt. Vide infra de Pleiadibus.

Celæno, vna Harpyiarum, Neptuni & Terræ filia, ſoror Ocypetes & Ællus, quarum formam, & vbi habitent, deſcribit Virgilius lib. 3. Æneidos.

-Strophades ſtant nomine dictæ
Inſulæ Ionio in magno, qua dira Celęno
Harpyiæque colunt aliæ, &c.

Ab obſcuritate nomen habent. Nam κέλαινος Græcis niger eſt. Vide infrà de Harpyis.

Celæthra, vrbs Bœotiæ prope Arnen, à Celæthro quodam. Steph.

Celai, nomen viri, Nehem. 12.

Celáia, nomen viri, 1. Eſd. 10.

Celegeri, Mœſiæ, quę Pannoniæ iungitur, populi. Pli. lib. 4. cap. 26. in deſcriptione Mœſię.

Celeia, Noricorum oppidum. Pli. lib. 4. cap. 24. in Noricorum deſcriptione. Vulgò *Cilia*.

Celendræ, ſiue Celendris, Samiorum colonia in Cilicia. Pompon. lib. 1. portum habens eiuſdem nominis, ad Selinuntis fluuij oſtium. Luc. lib. 8.

-ſequitur pars magna Senatus
Ad profugum collecta ducem, paruáſque Celendris:
Quo portu mittitque rates, recipítq; Selinus.

Celer, conſul, collega Venantij iunioris, anno ab vrbe 1262.

Celerini, populi citerioris Hiſpaniæ ſupra Braccaras & Gronios, Plin. lib. 3. Quorum agrum Auo fluuius abluit, vt indicat Ptolemęus.

Celeſtinus XII. Romanorum epiſcopus, regnauit annis IX. anno ſalutis 426.

Celeſtinus II. 166. pontifex, regnauit menſibus V. diebus XIIII. anno ſalutis 1143.

Celeſtinus III. Romanorum epiſcopus 176. regnauit annis VI. menſibus VIII. anno ſalutis 1191.

Celeſtinus IIII. pontifex 180. regnauit diebus 18. anno ſalutis 1241.

Celeſtinus V. pontifex 193. regnauit menſibus VI. magiſtratu hic ſe abdicauit, anno ſalutis 1294.

Celeſtinus hereticus, quo adiutore Pelagius dogma ſuum contra CHRISTI gratiam effudit, anno ſalutis 414.

Celethi, populi Theſprotiæ, vicini Theſſaliæ. Stephanus.

Celeus, rex erat Eleuſinę, pater Triptolemi, cui Ceres, quòd eſſet ab illo excepta hoſpitio, commonſtrauit omnem agriculturæ rationē. Eius vilis & ruſticana ſuppellex, abiit in prouerb. Celei ſuppellex, de qua Virgilius primo Georgicorum,

Virgea preterea Celei viliſque ſupellex.

Et Ouidius 4. Faſtorum.

Celita, nomen viri, 2. Eſd. 8.

Celius, Tuſcorum imperator, anno ante vrbem conditam 1397.

Celius mons eſt à Celio nobiliſſimo Tuſcorum duce dictus. Bocat.

Cella, Rharſath. Vide ISTVS.

Celmis, vnus fuit ex Idæis dactylis, qui cùm matrem deorum Rheam ſtupro violaſſet, deinde à reliquis fratribus reiectus eſt: ab hoc ferrum ſolidiſſimum cudi ſolebat. de quo extat prouerbium, Celmis in ferro. Author Zenodotus.

Celſenſes, populi citerioris Hiſpaniæ. Plin. lib. 3. cap. 3.

Celſus, plagiarius, carmine Horatij notiſſimus:

Quid mihi Celſus agit monitus, multúmque monendus,
Priuatas vt quærat opes, & tangere vitet
Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo?

Celſus, vir doctiſſimus Alexandri Aug. à conſiliis, anno ſalutis 225.

Cornelius Celſus, cuius de medicina libros habemus. Huius meminit Quintilianus.

Celte, populi Galliæ Comatæ, inter Garumnam & Sequanam fluuios: ita dicti à Celto Polyphemi filio. Appian. Horum regio Celtica dicitur. Plin. lib. 4. cap. 17. Gallia (inquit) Comata vno nomine appellata, in tria populorum

genera diuiditur, omnibus maximè distincta. A Scalde ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eadémque Lugdunensis: inde ad Pyrenæi montis excursum Aquitania, Aremorica, antè dicta.

[Celtes, Galliæ Celticæ rex, Osiridis Ægypti regis tempore, à quo nomen habuerunt montes maximi, à conflagratione syluarum, qui diuidunt Celtas & Celtiberos. Berosus libro quinto.

Celtiaca, opidum Hispaniæ conuentus Hispalensis, vt scribit Plin. lib 3. cap. 1.

Celtibêri, Hispaniæ populi ad Ibêrum fluuium. Strabo libro 3. Plin. lib. 3. capite 3. & lib. 4. capite 17.

Celtiberia, ea est Hispaniæ regio, quam incolunt Celtiberi. Pli. lib. 4. cap. 22.

Celtici, Hispaniæ populi à Celtis oriundi. Sil.

Celticum, Hispaniæ promontorium, quod Finem terræ hodie vulgus peregrinorum, cognominat. Vadianus Pomponij interpres. Est etiam Celticus adiectiuum: vt Viciæ Celticæ. Plinius.

Cema, Narbonensis prouinciæ fluuius ex Alpiũ monte Cemeno profusus. Plinius libro 3. capite 5.

Cemeneleum, ciuitas in Alpibus littoreis. Ptolemæo.

Cemenos, Græci eos montes vocant, quos nostri Gebennas, longè ab Alpibus summotos, vbi à Cemeno Alpium monte, Varus amnis in Narbonensem versus delabitur. Vide CEMELLEO.

Cemelleo, oppidum Liguriæ in Alpibus situm. Dicitur & Cemellio, quod Ptolemæus Cemelion vocat, quasi à Cemeno monte videri posset appellatum.

Cemeneus. Vide CEMENOS.

Cenchreæ, Peloponnesi oppidum prope Corinthum in Isthmo ipso iuxta fanum, quem Strabo ob id Isthmum appellat. Stephan. κέγχρειον Pompon. lib. 1. & Plin. lib. 4. cap. 4. & 5. Idem locus aliàs Cenchris. Hieronymus, Corintho vicinus, imò portus ipsius Corinthi. Plinius libro 4. Lecheæ hinc, Cenchreæ illinc, angustiarum termini.

Κιγχρέαι, Steph. vrbs Troadis, in qua commoratus est Homerus, vt de rebus Troianis certior fieret. Secunda, vrbs & nauale est Corinthi. Tertia, Italiæ. Gentile, Cenchreates.

Cenchreis, portus Corinthiorum, ab vrbe stadia ad LXX. remotus. Stra. lib. 8. Rom. 16.

Cenchrius, Ioniæ amnis, ad Ephesum Caystro proximus, per lucum Ortygiam fluens, in quo Latonam fabulantur ab Ortygia nutrice lotam ex partu: accolæ aditum olim quo peperisset, ipsámque oliuam, sub qua partu liberata quieuisset, monstrare soliti fuerunt.

Tacitus libro tertio, vbi de horum legationibus ad Senatum missis: Primùm (inquit) omnium Ephesij adiêre memorantes, non vt vulgus crederet, Dianam atque Apollinem Delos genitos esse apud se, Cenchrium amnem, lucum Ortygiam, vbi Latonam partu grauidam, & oleæ, quæ tum etiam maneat, adnisam, edidisse numina, deorúmque monitu sacratum nemus. [Cenchreenses à D. Paulo Christianissimo initiati, ibíque caput, vt ipse vouerat, totondit. Act. cap. 18.]

Cenchreus, Pirenæ filius. Paus.

Cenceres, Aegypti rex, victus Hebræorum magia periit in mari rubro. Beros. lib. 5.

Cendebæus, nomen ducis, 1. Mach 15.

Ceneia, dicta est Atalanta, Cenei filia. Vide CENEVS & CENAEVS.

Cenereth, vrbs in tribu Nephthali, Ios. 19. Est & ad orientem Iudææ mare, Num. 34. Deut. 3. Ios. 13. Aliàs mare Tyberiadis, & lacus Genezarethicus, seu Galilææ dicitur, XL. stadiis in latitudine diffunditur, cetúmque in longitudine extenditur, Ioseph lib. 3. belli Iudaici, cap. 18. Per hunc medium Iordanis Iudææ amnis profluit. Porrò Ptolem. cur ex hoc duos faciat, non video.

Ceneroth, vrbs iuxta lacum Genezareth. Ios. 11. 12. quam Herodes magnificis ornauit ædificiis, atque in honorem Tyberij Cæsaris, Tyberiadem nominauit: à qua & lacus & regio circumiacens nomen inuenerunt. Iosephus lib. 18. cap. 4. Antiquitat. Ben-adad Syriæ rex hanc cepit 3. Reg. 15.

Cenesiritis, lacus iuxta Tyberiadem. Steph.

Ceneum promontorium Eubœæ, à quo Iupiter Cenæus appellatus est, quòd ibi præcipuè coleretur. Hercules enim ab Oechaliæ expugnatione rediens, in eodem loco aram parenti cõstruxit. Ouid.

> Victor ab Oechalia Cenæo sacra parabat
> Vota Ioui, &c.

Ceneus, Thessaleus, Lapitha, cùm multis interfuisset præliis, nunquam tamen lædi potuit. Hinc natum prouerbium, Inuulnerabilis vt Ceneus. Nestor apud Ouidium lib. 12.

> -vestro fuit vnicus æuo
> Contemptor ferri, nullóque forabilis ictu
> Cycnus: at ipse olim patientem vulnera mille
> Corpore non læso Perrhæbum Cenea vidi,
> Cenea Perrhæbum, qui factis inclytus Othryn
> Incoluit.

Fuerat hic ex fœmina mutatus in virum, vt idem refert Ouidius eodem loco.

Cenez, filius Eliphas, filij Esau ex Ada vxore, Genes. 36. Ciuitas principum Idumæorum Genes. 36.

Cenezei, populi. Genes. 15.

Ceni, regio Philisthinorum, 1. Reg. 27.

Cenimagni, populi in Anglia mari proximi, & Tri-

Trinobantibus, Segontiatis, Ancalitibus, Bribrocis ac Casiis.

Cenina, vrbs vicina Romæ, à Cenite conditore. Festus. Pompon. lib. 3. Ceninenses sunt eiusdem inhabitatores.

Cenites, viri proprium, qui Ceninam vrbem cõdidit. Festus.

Cenomani, Galliæ Celticę siue Lugdunensis populi, vulgò notißimi. Plinius lib. 4. cap. 18. Fuerunt & Cenomani, Italiæ populi, in quorum agro Cremona fuit & Brixia. Plinius libro 3. cap. 19. [Cenomani à Cydno, Lyguris filio, appellati sunt. Ann. comment. in lib. 5. Berosi. Vide in verbo SENOMANI.]

Censum, Eubœæ promontorium in Septentrionem directum.

Centauretus, Galata quidam fuit, qui Antiocho rege occiso, equo eius potitus, eum ouans conscendit. Quod ille indignè ferens, præceps in abrupta desiliit, vnáque cum sessore est exanimatus: vt ex Plutarch. sententia refert Plin. lib. 8. cap. 27.

Centauri, Thessaliæ populi, secus Pelion montem habitantes, qui primi equos domare, & ex iis pugnare cœperunt: quo factum est, vt à vicinis populis primùm conspecti, membra partim humana, partim equina habuisse crederentur. De horum origine sic fabulantur poëtæ, Ixionem à Ioue deorum immortalium mẽsæ adhibitum, Iunonis amore captum fuisse, eámque de stupro interpellasse. Quod cùm illa viro suo indicasset, Iouem Ixioni nubem subiecisse in vxoris imagine transformatam, eámque Ixionem pro Iunone compreßisse, & ex ea Centauros generasse: qui inde Nubigenæ dicti sunt. Cui fabulæ ansam præbuisse videtur castellum nomine νεφέλη, Centaurorum sedes: νεφέλη enim Latinè nubem sonat. Hi cùm in nuptiis Pyrithoï vino madentes sponsam rapere conarentur, à Theseo & Lapithis partim cæsi, partim in fugam acti sunt. Iidem & Hippocentauri dicti sunt, quòd equis insidentes, boues œstris agitatas, stimulis ad tecta reuocarent. est enim κεντεῖν, stimulare & pungere. Centaurorum, qui à poetis maximè celebrantur, nomina sunt hæc: Chiron, Eurytus, Amicus, Gryneus, Rhœtus, Arneus, Lycidas, Medon, Pisenor, Caumas, Mermeros, Pholus, qui suscepisse Herculem hospitio dicitur. Lucanus,

Hospes, & Alcidæ magni Phole.

Virg. 2. Georg. -ille furentes

Centauros letho domuit. Eos ab Hercule victos interfectósque ostendit Diodorus.

Centaurus fluuius, qui prius Euenus dicebatur, post Nesi Centauri mortem ab Hercule interfecti, à poetis Centaurus vocitatus est.

Centaurus, nauis nomen apud Virgilium 5. Aeneid. inde impositum, quòd Centauri haberit insigne: Centauro (inquit) inuehitur magna.

Centéna. Vide MERVLA.

Centînum, vrbs Vmbrorum in Italia, Ptolemęo, hodie Sentinum.

Centrónes, populi inter Alpes Gręcas quæ hodie dicuntur, & montem Cinerum, & vrbem Geneuam, lacúmque Lemanum & Rhodanum fluuium, videntur nunc esse Tarenthesij extra Celtas, Belgas & Aquitanos. in Sabaudia ciuitas est Metropolis: vulgò, *Le pays de Tarentaise.*

Centrones, Belgarũ populi, qui sub imperio Neruiorum, nunc Tornacensium, erant proximi Grudiis, Lenacis, Pleumasis & Gordonis: fortè sunt nunc Cortracenses in Flandria Tornacensis diœcesis, *Centon au pays du Liege.*

Centumperánea, insula in agro Sentinatum, Nicolai Perotti patria.

Centúripe, ager Siciliæ, à quo Centuripinum crocum.

Centuripíni, Siciliæ populi, Latinæ conditionis. Plin. lib. 3. cap. 8. Et Centuripinum, eorum oppidum. Pompon. lib. 2.

Cemenes, rex Lacedæmoniorum.

Cenus, extremum Italiæ promontorium versus Pelorum Siciliæ.

Cephalas, altum & syluosum promontorium, maioris Syrtis initium. Strabo lib. vltimo.

Cephaledion, Straboni, Cephaledis Plinio, oppidum Siciliæ, non procul ab Himera fluuio, Pli. lib. 3. cap. 8. & Strabo lib. 6.

Cephalátomi, Colchidæ regionis populi, Pli. lib. 6. cap. 5.

Cephalane, Cephalenia, insula Ionij maris à Cephale Amphitryonis socio: vel à Cephalo Deionei filio dictæ. Pompon. lib. 2. Plin. tradit eam quondam dictam fuisse Molęnam lib. 4. cap. 12. De hac Strabo lib. 10. Non dubitauere plerique Cephaleniam eandem & Dulychium appellare, & Taphium. Alij Tasios & Cephalenios eosdem dixere Teleboas, & aduersus illos Amphitryonem exercitum ductasse, assumpto socio Deionei filio, Cephalo ex Athenis profugo: Insula deinde Amphitryonem potitum, eam Cephalo tradidisse, ab eóque nomen habuisse insulam. Hinc populi Cephalenes, qui Vlissem ab bellum Troianum sequuti sunt, vt est videre apud Homerum in Catalogo nauiũ:

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε κεφαλῆνας μεγαθύμους.

Silius lib. 16.

Saxa Cephalenum, & scopulosis Neriton aruis.

Stephanus in Cranio, quatuor Cephaleniæ vrbes esse scribit, à Cephali filiis nominatas, quarum vna sit Cranium.

Cephalenia, insula dicta à Cephalo Elonis filio, quæ prius Telebeas appellabatur. Pauf. lib. 1.

Cephalem, Citharœdus nobilis apud Pauf.

Cephalœdis, Siciliæ fluuius. Plin.lib.3.cap.8. Hodie Cephalodum.

Céphalus, Eonis filius, qui Procrin Erechthei vel Hyphili, Atheniensium regis filiam vxorē duxit. Huius amore capta Aurora cùm iuuenē vxoris antiquissimū nulla ratione ad sui amorem posset inflectere, vi eum dicitur rapuisse. Verùm cùm ne sic quidem constantiā eius posset labefactare, ad vxorem eum remisit, in negotiatoris similitudinem transformatum: cuius erga se fidem cùm explorare vellet, ingētibus muneribus pudicitiam eius solicitauit: cùmque illa pretij magnitudine iam succumberet, Cephalus recepta pristina forma perfidiam ei exprobrauit. Quod Procris cùm inficias ire non posset, pudore impulsa, relicto viro in syluas sese, locáque deserta contulit. Tandem tamen viro reconciliata, iaculum ei ineuitabile & canem Lælapa nomine dedit, quem à Minoë dono acceperat. Iis itaque muneribus instructus Cephalus, syluis sese assiduè oblectabat, relictóque ante lucem vxoris thalamo, venatione sese exercebat. Quamobrem verita Procris (vt est res plena suspicionis amor) ne Nymphę cuiuspiā amore teneretur, clam eum in syluas est subsecuta, & vt in furto virum deprehenderet, inter fruteta sese occultauit. Cùm itaque Cephalus, æstu laboréque fatigatus, ad virgulta se recepisset, & sub arbore quadā recumbens, auram, vt se reficeret, ex more inuocaret, Procris suspicata iam pellicem affuturam, quò rem omnē melius cognosceret, sese erigens virgulta commouit. Qua re animaduersa Cephalus feram ratus, iaculum suum emisit, vxorémque charissimam ineuitabili ictu interfecit. Ouidius libro septimo Metam. sed paulò aliter Hyginus Fabul. poetic. cap. 189. Neque tamen desunt, qui à Ioue in lapidem conuersum tradant.

Céphalus, Atheniensis orator, qui primus proœmia & epilogos induxit. Suidas. Huius Cephali Æschines & Demosthenes in orationibus aduersariis meminerunt. Hic gloriabatur, quòd cùm plura decreta quam quis sui temporis orator scripsisset, nunquam fuisset accusatus quòd contra leges decreuisset. Cæl. libro 9. capite 14.

Céphalus, quidam Amphitryonis socius. Vide CEPHALENE.

Cephas, sic dictus fuit Simon Petrus, frater Andreæ. Ioan.15.1. Corinth.15.

[Cephas, alio nomine Petrus, vnus ex septuaginta Iesu Christi discipulis, cui in faciem restitit D. Paulus, ad Gal.cap.2. Euseb.lib.1.ca.14.hist. Eccles. Vide in verbo PETRVS.]

Cephénes, Asiæ maioris populi, qui postea à Perseo Iouis & Danaes filio Persæ sunt appellati. Herod.lib.7. Ouid.5. Metamor.

Dúmque ea Cephena medio Danaeius heros
Agmine commemorat.

Céphesis. Vide TELPHVSSA.

Cépheus, Æthiopum rex, Andromedæ pater, quam Perseus periculo liberatam, vxorem duxit. Ouid.5. Metamor.

Auxiliúmque domus, seruatorémque fatentur
Cassiope, Cepheúsque pater.

Hic postea generi meritis cum vxore & filia in cælum translatus est, & à tergo minoris Vrsæ cōstitutus, circulóque Arctico ita inclusus, vt præter caput & humeros eius nihil occidere videatur. Hinc Cepheus, a, um, Ouid. 4. Metamorph.

Aethiopum populos, Cepheáque conspicit arua.

Cephira, nomen viri, 1. Esd.7. Est & nomen vrbis, 2. Esd.8. Eadem & Caphara & Caphira dicitur.

Cephis, statuarius nobilis. Plin.lib.34.cap.8.

Cephisia, Attica regio: nam Cecrops, Athenarum conditor, omnem eius regionis multitudinē in XII. vrbes digessit. Sed Theseus postea has omnes in vnam Atheniensium ciuitatem congregauit. Dicta Cephisia à Cephiso amne.

Cephisia, Atticæ regionis fons. Plin.lib 6.cap.7.

Cephisiodôrus, statuarius, Praxitelis filius.

Cephisiodôrus, insignis pictor. Pli.lib.35.cap.9.

Cephisis, lacus iuxta Atlanticum mare, quē Mauri Electrum vocant, quòd sole calefactum, electrum è limo dare videatur. Plin.lib.37 cap.2.

Cephisodôrus, Atheniensis Tragicus, antiquæ tragœdiæ scriptor. Suidas.

Cephisodotus, statuarius. Plin.lib.34.

Cephisódotus, Atheniēsium dux, qui rei malè gestæ damnatus, in obsidione Alopecōnesi, quinque talentis mulctatus est. Suidas.

Cephissus, fluuius Bœotiæ, qui in Trinemiis nascens, & præter Larymnam in Atticum agrum influens, tandem per crura murorum in Piræū perductus, in Phalericum sinum se exonerat. Strab.lib.9. Luc.lib.3.

Bœoti coiere duces, quos impiger ambit
Fatidica Cephissus aqua, &c.

Vbi Cephísi aquas fatidicas dici propter Themidis oraculum, fluuio huic vicinum, à quo Deucalioni & Pyrrhæ ratio ostensa est, qua genus humanum posset reparari. Plin. libro quarto, capite tertio. Cephisidæ vndæ, & Cephisia ora. Ouid.

Cepio, Romanus ciuis, qui cum Druso inimicitias exercuit, vnde origo socialis belli & exitia rerum. Valerius Max.

Cépio Seruilius, consul Romanus, Hispaniam duce Viriato, rebellantem pacauit: Proconsul, capta Tholosa in terra Gallia, è templo aurum sustulit. Vnde & ipse, & quicunque ex ea direptione aurum attigisset, misero cruciabilíque exitu perierunt. Nam postea consul cum Cn. Manlio contra Cimbros in Italiam ruentes missus

tes missus, apud Rhodanum victus profligatúsque est. Iussu populi Romani eius bona publicata, eique imperium primò post Tarquinium abrogatum, ipse in publicis vinculis extinctus, inde tractus discerprúsque ad scalas Gemonias, Liuius libro 67. Alij hunc in exilio periisse dicunt: is antea de Cilicibus triumpharat. Valer. Max.

Cepæ, oppidum Bosphori Cimmerici. Plin. lib. 6. capite 6.

Ceracates, Germaniæ Transrhenanæ populi, Vāgionibus ac Tribocis proximi. Tacitus.

Cerambycas, fluuius, & insulani, Cerambycæ. Vide HELIXOENA.

Cerámicus, Cariæ sinus non lōgè ab Halicarnasso nobilissima vrbe. Pomponius lib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 29.

Cerámici, inquit Suidas. Athenis loci duo erant, vnus in ciuitate, alter extra ciuitatē: in quo qui in bello cecidissent, publico sumptu sepeliebantur, funebrique oratione ornabātur. Superior fuit locus, & certa constitutáque sedes meretricibus. Fuit præterea Ceramicus, Atticæ regionis locus præaltus (Suidas. Eras. in Prouer. Lampadem tibi cursu trado) Latinè tegularius aut figularius dicitur.

Cerason Chryseon, promontorium Propontidis, in quo Byzantium oppidum, cui postea Constantinopolis nomen fuit impositum.

Cerastæ, insulæ in latere Arabiæ prope Syenem quæ in fine est Æthiopiæ. Plinius libro 5. cap. nono.

Cerastis, dicta est Cyprus, quoniam homines Cerastas, cornibus insignes, olim eam tenuisse quidam scribunt. Alij quòd procurrentibus promontoriis velut infestis cornibus assurgat. Plinius libro quinto, capite 31. & Cæl. lib. 30. cap. 1.

Cérasus, funtis, & Cerasunta, seu Cerasuntia, vrbs in Ponto. Hieronymus ad Marcellum, Accepimus & canistrum cerasis refertum talibus, & tam virginali verecundia rubentibus, vt ea nunc à Lucullo delata existimarem: siquidē hoc genus pomi, Ponto & Armenia subiugatis, de Cerasunte primus Romam pertulit. Vnde è patria arbor nomen accepit. Pomponius: Raræ vrbes, Cerasunta & Tapezus maximè illustres. Alij dicunt Themiscyræ regionis in Cappadocia vrbem esse. Meminit Plin. lib. 16. & Ammianus.

Cerata, locus in Megaridis cōfinio. Plut. in Paral. Item fluuij nomen ex Oceano.

Ceratus, fluuius Cretæ, Gnossum vrbem præterlabens: quæ ab illo aliquando Ceratus vocata fuit. Strabo libro 10. Hinc Ceratæus, a, um, Virg. in Ciri,

Carpathium fugiens, & flumina Ceratæa.

Ceraunia, siue Ceraunij montes in finibus Epiri, in mare vsque extensi, vbi Ionium mare ab Adriatico separatur: ita dicti à fluminibus, quibus sæpè impetuntur. Ouid. 11. de Ponto, Eleg. 6.

Cùm poteram recto transire Ceraunia velo,
Vt fera vitarem saxa, monendus eram.

Lucanus libro 5.

-oræ que malignos
Ambraciæ portus, scopulosa Ceraunia nautæ
Summa timent.

Pro iisdem etiam Acroceraunia, vel Acroceraunios montes dicimus. Horat. libro primo Carm. Ode. 3.

Qui vidit mare turgidum, &
Infames scopulos Acroceraunia.

Plinius in Proœmio lib. 4. Tertius Europę sinus Acroceraunijs incipit montibus.

Ceraunij montes in Asia, in Caspium pelagus obuersi, Pompon. lib. 1. Quin & Taurus mōs in vniuersum Ceraunius appellatus fuit. Plin. lib. 5. cap. 27.

Ceraûnus, amnis clarus Cappadociæ. Plin. libro sexto.

Ceraûnus, cognomen cuiusdam Ptolemæi, quo nomine etiam significatur fulmen. Cæl. libro 24. cap. 6.

Ceraúnius, Iupiter dictus, quòd fulgur emittat.

Cerbalus, Apuliæ amnis. Plinius libro tertio, capite 11.

Cerberus, à poetis fingitur canis triceps, inferorum custos: quem ab Hercule catena ab inferis tractum esse iidem fabulantur. Virg. 6. Æneid.

Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci
Personat, aduerso recubans immanis in antro.

Mythologici terram interpretantur: dictúmque volunt Cerberum, quasi κρεοβόρον, hoc est, carniuorum. Terræ enim proprium est, cadauera consumere, & ad primam suam originem reuocare, hoc est, in humum conuertere. Cerberus etiam dictus est canis Alexandri Epirotæ leonibus congrediens.

Cércaphus, filius Poleacæ. Steph. in Camiro: à quo Rhodiæ mulieres Cercaphides. Meminit eius etiam in Lindo.

Cercasorum, oppidum in Ægypto, iuxta quod scinditur Nilus in Pelusium fluens & Canobū. Herodotus lib. 2.

Cerceis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogonia: ita dicta à texendo. Cercis enim radium textorium significat.

Cercetæ, populi minoris Armeniæ. Plin. Pomp. vocantur Cerceti, lib. 1. Cercetæ, apud Nicolaum de moribus gentium.

Cercéti, montes Thessaliæ. Plinius libro quarto, cap. 8.

Cercidas, optimus legislator Megalopolites fuit. Hic cùm morti esset proximus, ad suos cōuersus, iucundè se à vita migrare pronunciauit, quòd animo concepisset, mox paulò ex sapien-

tibus quidem cum Pythagora se congressurũ, ex historicis cum Hecatæo, ex musicis cum Olympo, ex poetis cum Homero. Stephan.& Cæl.lib.21.cap.44.

Cercidas, poeta iambicus. Cæl.lib.4.

Cercina, insula maris mediterranei, cum vrbe eiusdem nominis, ex aduerso Africæ ad promontorium minoris Syrtis sita. Pompon. & Plin.lib.5 cap.7.

Cercinitis, perparua insula, Cercinæ superiori Carthaginem versus ponte iungitur. Plinius lib.5. in descriptione insularum, quæ sunt ex aduerso Africæ.

Cercion, rex Thessaliæ, qui filiam habuit Alopẽ, à qua ciuitatem cognominauit.

Cercitam, Pausi grammaticus ait vocari temonis genus, à populis inuentoribus, qui Cercitæ appellabantur in terra India.

Cercius, ventus, vt vult Cato.

Cercopes, populi Pithecusæ insulæ, qui cum nullo flagitij genere abstinerent, à Ioue in simias mutati sunt. Ouid.14.Metamorph.

Quippe deûm genitor fraudem, & periuria quondam

Cercopum exosus, gentísque admissa dolosæ,

In deforme viros animal mutauit, vt iidem

Dissimiles homini possent, similésque videri.

Cercusium, oppidum à Diocletiano ampliatum, mœnibus & turribus inexpugnabilibus munitum. Pompon. Lætus.

Cercyon, latro insignis apud Eleusinen Atticæ ciuitatem, tanto corporis robore, vt validissimas arbores incuruare posset, quibus viatores alligatos discerpebat. Filiam habuit nomine Alopen, quæ à Neptuno vitiata Hippoochum peperit. Quod cùm nutricis indicio resciuisset Cercyon, tam ægrè id tulit, vt puerum quidem in syluis feris deuorandum obiecerit, filiam verò carceri inclusam fame enecarit. Interfectus est tandem à Theseo eodem supplicij genere, quo ipse in viatores consueuerat sæuire. Ouid. 7. Metamorph.

Cercyonis lethum vidit Cerealis Eleusis.

Cercyrei, populi, qui quoniam crebris seditionibus agitabantur, consueuerant gestare flagra ingentia ansis eburneis exornata.

Cerdanitæ, populi fælicis Arabiæ. Steph.

Cerdous, dictus est Apollo & Mercurius, à κέρδος, id est lucrum: hic quidem quia negotiis præsit ac lucro, qua ratione illi marsupium assignatur: ille verò, quia oraculis æditis ad lucrum conferre insigniter crederetur. Cælius lib.16. cap.19.

Cerdon, III. Alexandrinæ ecclesiæ Episcopus, anno salutis 99.

Cerdo, siue Cerdon, hæreticus, qui duos deos posuit, alterum bonum, alterum sæuum: CHRISTVM verum hominem, & verè passum negauit. Euseb.lib.4.cap.11. Tertul.& August. de hæret.

Cerdónia, Italiæ vrbs sita in via, quæ Roma in Græciam ducit. Strab.lib.6.

Cérdias, ciuitas à Lysandro vi capta ac diruta. Xenoph.lib.2.anno ab vrbe 345.

Cere, oppidum Tusciæ non longè à Tarquiniis. Vide CAERETE.

Cereália, orum, sacra Cereris à Triptolemo instituta, quæ Plin.lib.24. Thesmophoria vocat, à Cerere Thesmophora, hoc est, legum latrice. Plutarch. quoque Adonia vocat. Hęc autem festa tanta religione celebrabantur, vt feriæ pollutæ crederentur, si quis eo tempore cum vxore concubuisset. Præterea in sacrificiis Cereris vinum non adhibebatur. Plut. in Aulul. Megadorum Cereri nuptias esse facturum ait, quòd nihil vini ad nuptias esset allatum.

Cereális, quæ alio nomine Ebura dicitur, Hispaniæ vrbs. Plin.lib 3.cap.1.

Cereális, consul, collega Commodi, anno ab vrbe 858.

Cereális, consul, collega Læti, anno ab vrbe 967. Thermas Romæ miri ædificij ædificauit. Nouercam Iuliam vxorem duxit. Casſi. Spart. Oro. Eutrop.

Ceres, Saturni & Opis filia, frugum inuentrix, ex qua Iupiter Proserpinam suscepit: quam cùm postea Pluto rapuisset, Ceres accensis in Ætna monte tædis, filiam toto orbe, maximo labore perquisiuit. Qua in peregrinatione cum ad Eleusium regem peruenisset, filium eius Triptolemum alendum suscepit: cúmque alumnum immortalem reddere vellet, interdiu diuino eum lacte alebat, noctu verò igne obruebat. Verùm cùm Eleusius insolitum filij incrementum admiraretur, nutricem sibi obseruandam putauit, clàm se abscondens ea in parte domus, vbi illa puerum ad ignem fouere solebat. Cùm itaque illam intueretur puerum in ignem mittentem, subitò expauescens, clamore se suo prodidit. Quam rem ægrè ferens Ceres, nimiam hominis curiositatem morte puniit. Puerum autem serendarum frugum rationem docuit: eundémque in alatorum draconum vehiculum imposuit, vt orbem peragrans, frugum vsum mortalibus communicaret. Postea Arethusæ Nymphæ indicio certior facta, Proserpinam apud inferos esse, Iouem adit, fratrísque iniurias cum eo expostulat: tandémque filiæ reditum ea conditione imperat, si nihil illa apud inferos gustasset. Verùm cùm Ascalaphi indicio palàm factum esset, eam in Plutonis pomario fortè obambulantem, malum Punicum decerpsisse, aliquótque inde grana degustasse, reditus ei in perpetuum fuit interclusus. Quam rem ægerrimè ferens Ceres, Ascalaphum in bubonem commutauit. Tandem tamen Iupiter vt sororis

tris dolorem mitigaret, Proserpinæ permisit, vt dimidia anni parte apud inferos cũ viro, reliqua apud superos esse posset. Poëtæ aliquando Cererem accipiunt pro Luna, sicut Liberum pro Sole. Virg. 1. Georgic.

-vos ô clarissima mundi
Lumina, labentem cælo quæ ducitis annum,
Liber & alma Ceres.

Alij Cereris appellatione terram intelligi volunt: vnde & à Græcis δημήτηρ dicitur, quasi γῆ μήτηρ. Et enim terra, frugum omnium genitrix & altrix. Eadem & Thesmophoros dicta est, hoc est, legum latrix, quia antequàm illa agriculturæ vsum docuisset, homines nulla lege viuebant: postea verò Cereris beneficio, monstrato vsu frugum, cœptum est de agrorũ finibus (qui antea nulli erant) disceptari: quam primam volunt fuisse iuris & legum originem. Dicitur autem Ceres à creando: & Alma ab alendo, quia nos alit. Vel (vt Cicero de Natura deorum scribit) tanquam Geres, à gerendis frugibus, casus prima litera immutata. Ponitur interdum Ceres pro ipso pane, sicut Liber pro vino.

Terentius,
Sine Cerere & Libero friget Venus.

Ceretáni, populi Hispaniæ. Plinius & Strabo, apud quos generosa vina nascebantur, quæ Ceretana dicebantur.

Martialis,
Ceretana nepos ponat, Setina putabis.

Ceretani, populi ex Cereto Vmbriæ inter Spoletum & Nursiam oppido, qui totum orbem vano quodam ac turpi superstitionis genere ludificant. Vnde quidam de illis inquit: Nam illa videntur prodigaliter nostris in Ceretanis accidisse, vt aliqua vitis apud te excederet vuarum numerum duorum millium. Vide CAERETVM.

Cerethi, populi qui & Philisthiim, vt Lyra ait in libro Differentiarum, siue nomen legionum aut bellatorum Dauid. 1. Reg. 30. 2. Reg. 8. 15. 20. 1. Paral. 18.

Cerêtum. Vide CAERETVM.

Ceriada, vicus Atticæ regionis in Hippochoontide tribu, Steph.

Cerinthus, oppidum in Eubœa insula, Plin. lib. 4. cap. 12.

Cerinthus, hæreticus, cuius meminit Dionysius, cùm de Ioannis reuelatione dissereret: Cerinthus (inquit) affirmabat futurum regnum CHRISTI voluptarium, mores suos fassus, quòd gulæ luxuriæque deditus esset. Irenæus etiam secretiora ipsius in primo sui operis manifestat. Euseb. lib. 3.

Cerissus, castellum in agro Thespiensium. Pausan. lib. 9.

Cérites, populi, quos quum vicissent Romani, statuerunt vt nunquam leges conderent vel haberent. Acron in illud Horatij 1. Epist. 6. Cerite cera digni: prouerbialis sententia, id est, sine lege & suffragio nullo, inquit Bud.

Cérmalus, locus in vrbe Roma sic nominatus. Festus.

Cérmorum, oppidum Macedoniæ. Plin. libro 4. cap. 10.

Cerna, vel Cerne, insula Æthiopici maris. Plin. lib. 6. cap. 31.

Cernetáni, qui Mariani cognominantur, Italiæ populi prope Casinum & Bouillas. Plin. libro 3. cap. 5.

Cernêtum, oppidum Italiæ. Plin.

Cerone est fons, cuius aqua bibentes oues facit nigras.

Ceros, nomen viri. 1. Esd. 2.

Cerréstis. Vide CYRRVS.

Cerretáni, Hispaniæ populi, Plin. lib. 3.

Cersopleptes, Thracum rex, anno ab vrbe 410.

Ceruária, locus ad templum Veneris, Galliæ Aquitanicæ finis. Pompon. lib. 2.

Ceryx, Mercurij filius & Pandrosi Cecropis filiæ.

Ceryces apud Græcos dicebantur caduceatores à Ceryce Mercurij filio, quos nephas fuerat violare, quòd eorũ genus diuinum putaretur: proinde in Odyssæa Vlysses exploratoribus comitem adiecit Ceryca. Achilles verò Cerycas Iouis nuncupat nuncios & hominum, quoniam sacrificiorum quoque ministerio adessent, Cæl. lib. 21. cap. 16.

Ceséna, oppidũ in octaua regione Italię. Plin. lib. 3. cap. 15. Vide CAESENNA.

Cesenius Pætus, à Parthis in Armenia obsessus, legionibus sub iugum missis, Armeniam turpiter reliquit. Oros. lib. 7. cap. 7.

Ceséннius Priscus, Syriæ prætor, anno salutis 47.

Cesil, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Cesion, ciuitas Leuitarum in tribu Issachar. Ios. 19.

Cesonius Pætus, consul, collega Petronij, anno ab vrbe 813.

Cespêria, siue Casperia, vrbs Sabinorum, ex qua Turnum auxilia habuisse contra Æneam, Maro author est libro septimo,

Cesperiámque colunt.

Cespius, mons est in regione Exquilia.

Cesséro, Narbonensis Galliæ oppidum ad Carpentoracte. Plin. lib. 3. cap. 4.

Cestius Florus, Iudææ procurator, anno salutis 64.

Céstria, Epiri oppidum. Plin. lib. 4. cap. 1. & Cestrini, Cestriæ incolæ.

Cestrina terra, & Cestrinus Heleni filius. Pausan. lib. 1.

Cestrus, fluuius Pamphiliæ regionis, Strabo.

Cetes, Ægyptiorum rex, à Græcis Protheus nominatus.

Cethêgus, consul, Cicerone teste, cum P. Tudi-tano, bello Punico secundo: de quo sic scribit ipse in Bruto, M. Cornelius Cethegus, cuius eloquentiæ est author, & idoneus quidem, mea sententia. Q. Ennius, præsertim cùm & ipse eum audierit, & scribat de mortuo: ex quo nulla suspicio est, amicitiæ causa esse mentitum. Est igitur sic apud illum in nono (vt opinor) annali,

Aditur orator Cornelius suauiloquente
Ore Cethegus.

Cethêgus, qui in Catilinæ coniuratione primas tulit. Cuius etiam sæpe Cicero meminit Oratione in Catilinam tertia: Atque interea (inquit) statim admonitu Allobrogum, C. Sulpitium fortem virum misi, qui ex ædibus Cethegi, si quid telorum esset, efferret, ex quibus ille maximum sicarum numerū, & gladiorum extulit. Iuuen.

Clodius accusat mœchos, Catilina Cethegum.

Cethim, filius Iauan. Gen. 10. Ab hoc, Berosus dicit Italos esse appellatos. Interpres noster, Dan. 11. transtulit Romanos. Vide Italia & Romani. Sunt & Græcorum insulani, Macedones. Isa. 23. Cyprus quæ & Citium dicitur.

Cethlis, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iosue 15.

[Cethura, altera vxor Abrahæ, quæ copulata interpretatur. Volunt autem Hebræi hanc fuisse Agar, priùs concubinam, quæ, mortua Sara, in vxorem, id est, de non copulata in copulatam transiit, ne nouis nuptiis ipse iam senex argueretur lasciuisse. Ioseph. in Antiq. Iud. Cuius quidem Cethuræ filij ex nomine Saræ, vxoris liberæ, Saraceni appellari voluêre. Quippe qui has obtinuerūt regiones, Traconitidem, Phœniciam, & Arabiā vsque ad maris rubri littora. Comestor in cap. 25. Genes.]

Ceticus, magus fuit, cuius augurio Bocrebista rex Getarum Romanos vicit.

Cetij, populi inter Cilices & Pelasgos. Strabo libro 13. Homerus in Odyssæa sic dictos putat, à Cerio fluuiolo quodam in eorum agro, cuius etiam meminit Plinius libro 5. capite 20.

Cetius, mons inter Noricum & Pannoniam, hodie *Kalemberg*, vulgò dicitur.

Ceus, insula est, in qua lex olim lata, vt (quæ etiam Menandri suffragio comprobatur) qui rectè viuere nequeant, turpiter ne viuunto. Significabatur autem sexagenario maiores aconito, vitam finire oportere, ne reliqui cibariis deficerentur. Cæl. libro 28. capite 26.

Ceus, siue Cæus, vt quibusdam placet, Titani & Terræ filius, qui ob Latonam filiam à Ioue stupratam, aduersus eum arma mouit, sed iure ab iniuria victo periit. Virg. 4. Æneid.

Extremam (vt perhibent) Cæo, Enceladóque sororem Progenuit.

Ceus, vrbs. Vide BRYLLIVM.

Ceyx. Vide CAYX.

C H

Chaa, inquit Strab. lib. 8. Pelopōnesi vrbs, Lepræo vicina, vbi Ephasius campus iacet. Huius Chaæ causa bellum inter Arcades & Pylios cōflatum plerique aiunt.

Chaala, vicus Ægypti. Strabo lib. 16.

Chabareni, populi circa Chalyben habitantes, qui peregrinatum, quibus potiti fuerint, mammillas crudas edunt, & pueros deuorant. Steph. ex Eudoxo.

Chabri, nomen ciuitatis. Iudith. 8.

Chabria, vicus Ægypti prope Arabiam. Strab. libro 17.

Chabrias, Atheniensis philosophus & imperator inclytus. Hic dicere solebat Terribiliorem esse exercitum ceruorum duce leone, quàm leonum duce ceruo. Eius Demosthenes cùm sæpè in orationibus meminit, tum in oratione ad Leptinem pluribus res gestas persequitur, & in eius laudes digreditur. Cæl. libro 9. cap. 11.

Chabul, nomen ciuitatum earum quas Salomon dedit Hirā regi Tyri in terra Galilçæ, 3. Reg. 9.

Chadisia, vrbs Leucosyrorum. Themiscyræ (inquit Hecateus) campus est à Chadisia ad Thermodoontem vsque. Menippus in Periplo duorum Pontorum, Chadisium vicum & fluuium nominat, stadiis cētum quinquaginta à Lycasto distantes: item ab Iri fluuio centum. Ciues, Chadisij. Steph.

Chadramotitæ, populi iuxta Indicum, Perionis fluuij accolæ. Steph.

Chæreæ (in gignendi casu subaudiendum vrbs) in Ægypto est. Gentile, Chæreotes.

Chæreas, nomen viri, 2. Mach. 10.

Chærémō, poëta Comicus, & alter qui Hieroglyphica scripsit. Suidas.

Chærephon, Atheniensis philosophus, Socratis auditor: huius nihil traditur scriptum. Ab hoc natum prouerbium, Nihil à Chærephonte differes, in macilentos & pallentes, apud Aristophanem in Nubibus. Erat enim Chærephon pallidus, vt qui magno studio philosophiæ operam daret, & in literas incumberet. Suidas.

Chęris, Citharœdus ineptus. Aristophan. in Comœdia quæ inscribitur Acharnes. Suidas.

Chæromon, poëta comicus.

Chærónea, Bœotiæ vicus, Plutarchi patria, clade Atheniensium memorabilis. Plin. lib. 4. cap. 7. Stephano vrbs est in confinio Phocidis, à Chęrone conditore dicta Apollinis & Therûs filio. Hellanicus scribit, Athenienses post Orchomenios, Chæroneam quoque Orchomeniorum vrbem cepisse. Olim etiam Arne vocabatur, quo nomine Homerus vtitur. Hinc Chęronæus, & fœmininum Chæronis, possessiuum Chæronicus. Steph.

Chairus Arabum Babylonem significat. Cæl.libro octauo.
Chalak, mons sine arboribus. Iosue 11. 17.& 12. 7.
Chalæon, Bœotiæ portus, à quo VII. M. passuum introrsus liberum oppidum Delphi, sub monte Parnasso, clarissimi in terris oraculi Apollinis. Plin. lib. 4. cap. 3.
Chalæon, vrbs Locrorum. Gentile, Chalæus. Thucydides lib. 3. Steph.
Chalal, nomen viri, 1. Esdr. 10.
Chalámbrij, qui à loco Libyæ sic appellantur. Hesichius.
Chalame, ciuitas Persidis, quæ nunc appellatur Æthisiphon.
Chalánne, ciuitas in qua regnauit Nemrod, Genes. 10. quæ nunc Seleucia à Seleuco rege, siue Ctesiphon dicitur. Amos 6.
Chalastra, vrbs Macedoniæ ad Thermeum sinū. Strab. libro 7. à Chalastra proximo portu dicta. hinc Chalastricus, ca, cum, adjectiuum: vt Chalastricum nitrum. Plin. libro 31. capite 10. Hecatæo vrbs est Thraciæ. Ciuis, Chalastrçus. Lycophron.
Θεσπρωτὸς ἀμφὶ καὶ χαλαστραῖος λαῶν.
Chalce, vrbs Libyæ, aliàs Phœnicum, aliàs Larissææ. Thucydides li. 6. Soluit in Chalcen, inde in Ammon. Theophrastus eam Chalcion nominat, Theopompus Chalcas pluraliter: Gentile, Chalcæus vel Chalcites. Step.
Chalcæ, insula cum oppido, circa Rhodum. Plin. lib. 5. cap. 31.
Chalcea festa, alio nomine Athenæa dicta, Vulcano dicata, quæ à cerdonibus tantùm aut operariis & fabris præsertim celebrabātur. Cęl. lib. 29. cap. 9.
Chalcea, Libyæ vrbs Polyhistori, quem valde reprehendit Polybius, non ciuitatem esse scribens, sed ærarias officinas. Chalcæa verò in Caria est: Gentile, Chalcæates. Step.
Chalcedónia, siue Chalcédon, vrbs in Asia iuxta Bosphorum Thracium, è regione Byzantij. Hanc Megarenses condidere, Cæci appellati, qui non potius oppositū littus elegere, in quo sita est Constantinopolis optimo loco. Hic olim magna synodus celebrata est, quæ inter octo numeratur, quibus Romana ecclesia præcipuum impertitur honorem, nominata à Chalcido vicino fluuio.
Chalcenteros, cognomen Didymi grammatici ob indefatigabile studium. Cæl. libr. decimonono, cap. 9.
Chalcedon, vrbs Thraciæ non procul à Byzantio. Palæp. libro 2. Europam, inquit, ab Asia stadiis quinque disterminat Thracius Bosphorus: ipsis in faucibus oppidum: in ore templum est, oppidi nomen Chalcedon: author Argias Megarensium princeps, templi numen Iupiter, conditore Iasone. de hac Strabo libro 12.
Chalcênor. Vide IDALIVM.
Chalcerítis, insula in Ponto: alio nomine Aria appellata, Marti sacra. Plin. libro sexto, capite 12.
Chalcêtis, idis, insula quædam, cuius meminit Menippus. Steph.
Chalcetórion, vrbs Cretæ: ciuis, Chalcetoreus, vel Chalcetor. Steph.
Chalcia, insula quam inter Cycladas Plin. enumerat lib. 4. cap. 12.
Chalcidene, fertilissima regio. Plin. lib. 5.
Chalcidia, vrbs, author Festus.
Chalcidica, Minerua dicta est ab vrbe Chalcidia.
Chalcidicus, Siciliç mons.
Chalcidius, a, um, nomen gentile: etiam nomen philosophi.
Chalcio, insula maris Ægæi, quam inter Sporadas Plin. enumerat lib. 4. cap. 13.
Chalciœcus Minerua dicta est, vel quia domum haberet æneam, vel quia ex Eubœa Chalcidenses fanum construxerunt. Cæl. libr. 19. capite 8.
Chalciope, Æetæ regis Colchorum filia, soror Medeæ, & vxor Phryxi. Flaccus libr. 9. Argo naut. Ouid. in Epist. Helenæ ad Paridem.
Non erat Æetes, ad quem despecta rediret,
Non Ipsæa parens, Chalciopéque soror.
Chalcis, idis, Eubœæ vrbs præcipua, ab Aulide, Bœotiæ portu, exiguo Euripo diuisa, vetus Atheniensium colonia: ita dicta (si Stephano credimus) à Chalcide filia Asopi, aut certè, quòd ærariæ fabricæ ibi primùm fuerint repertæ. Lucanus lib. 5.
Chalcidos Euboicæ vana spe capta parabas.
Olim etiam Stymphelus vocabatur, & Hypochalcis, quòd sub Chalcide monte sita sit, nunc Halicarna. Inde Chalcideus, & mulier Chalcis, vt ipsa vrbs. Possessiuum Chalcidicus. Vocantur etiam Chalcides in vico quodam Siciliæ, qui ex Eubœa migrauerunt.
Chalcis, cognomen Heroinç cuiusdam nomine Combe, quç nupta viro centum pueros enixa est. vnde natum prouerb. Tanquam Chalcidica nobis peperit vxor.
Chalcis, vrbs Corinthi.
Chalcis, vrbs Aetoliç à qua fluit Achelous.
Chalcis, vrbs Syriç, à Monico Arabe condita: vnde Chalcidenus.
Chalcis, vrbs Scythiç: vnde Chalcita, & regio Chalcitis.
Chalcis in Mesapia, Italiç vrbs.
Chalcis, insula cum vrbe eiusdem nominis iuxta Lesbum: vnde Chalcideis. Olim iuncta continenti.
Chalcis, locus profundus & cauus ad montem Atho. Steph. Vide HYPOCALCIS.
Chalcis, insula iuxta Euripum, quç alio nomine

Cariſtos (aliàs Caryſtos) appellatur, vnde Chalcidicus, a, um, Virgil.lib.6. Æneid.
Inſuetum per iter gelidas enauit ad Arctos,
Chalcidicáque leuis tandem ſuperaſtitit arce.

Chalcitæ, ciues Chalcidis vrbis Scythiæ, quorum regio quoque Chalcitis nominatur, Stephanus etiam in Chalcedone Menippum ſcribit Chalcitidis inſulæ meminiſſe. Legendum videtur, Chalcitidis: aut licet aliter legatur, eandem tamen eſſe apparet.

Chalcitis, inſula è regione Chalcedonis, ærifodinam habens. Ab Acrita (inquit Artemidorus) ſtadiis centum & decem diſtat Hyris promontorium, cui adiacet inſula Pityodes, & Chalcitis & Prota. Inde verò ad Chalciten vrbem ſtadia ſunt quadraginta. Gentile, Chalcites. Steph.

Chalcitis, inſula contra fauces Rhyndaci fluuij in Aſia. Plin. lib. 1. cap. vlt.

Chalcodónius, mons ſupra Pheras eſt.

Chalcol, Filius Maol. 3. Reg. 4. Filius item Zaræ filij Iudæ. 1. Par. 2.

Chaldæa, modò *Aracaldar*, Aſiæ maioris regio, Arabiæ contermina, plana, fontium indiga, in qua Babylon ciuitas magna. Chaldæos Arphaxat inſtituit, & à ſe Arphaxateos nominauit, vt inquit Ioſeph. Chaldæi Aſſyriorum magi ex gentis vocabulo dicuntur, qui diuturna obſeruatione ſyderum, ſcientiam putantur effeciſſe, qua prædici poſſet quid cuique euenturum, & ex quo quiſque fato natus eſſet. Chaldæorum aſtronomicorũ multa ſunt genera. Nam quidam Orcheni dicuntur, quidam Borſipeni, & alij complures, qui perfecti ſunt. Hi Genethliaci quoque appellantur, & Mathematici. Vide CHALYBES.

Chaldęi (inquit Stephanus) Cephenes prius dicti ſunt, à Cepheo patre Andromedę. Hellanicus ſcribit hanc gentem mortuo iam Cepheo, relicta ea regione, aliò in militiam abiiſſe: proinde regionem non amplius Cepheniam dictam, nec incolas Cephones, ſed Chaldæos: regionem verò Chaldaïcam, à Chaldęo rege, qui (Dicæarcho teſte) quartus decimus à Nino fuit: & Babylone iuxta Euphratem condita, omnes Chaldæos in eam collegit. Alij probabilius dicunt Chaldæos circa Babylonem habitare, & oraculum apud ſe habere, vt Delphi apud Græcos. [Chaldæi Babyloniorũ antiquiſſimi fuerunt, qui eum locum in ſua rep. obtinuerunt, quem ſacerdotes in Aegypto (ad cultum enim Dei deputati) per omnem vitæ curſum philoſophabantur, habitique Aſtrologiæ peritiſsimi. Non enim, quemadmodum Græci, omnium rerum doctrinam ſuſcipiunt, ſed pueri à patribus Philoſophiam diſcunt, cura rerum aliarum poſthabita, vnde quam doctiſsimi euadunt. Diodo. Sicul. lib. 3.]

Chaldæi, item populi ſunt prope Colchiden. Steph.

Chaldia, regio Armeniæ: Incolæ, Chaldi. Steph.

Chale, ciuitas quam ædificauit Aſſur. Gene. 10.

Chaléſtra, vrbs Theſſaliæ littoralis, iuxta quam Axius fluuius in mare Aegeum deſcendit.

Chali, ciuitas quæ terminus Aſſer eſt, Ioſue 19.

Chália, vrbs Bœotiæ vicina Hyriæ. Gentile, Chalius. Steph.

Chalinitis Minerua dicta eſt ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ id eſt, à fræno, quod Bellerophonti Pegaſum equum præbuerit, eúmque infrænauerit Palæph. libro 2.

Chaliſia, vrbs Libyæ, & alia iuxta Pontum, vna Amazonum (fortè ſic dicta ab Amazone aliqua) cuius ciues Chaliſij. Steph.

Chalus, fluuius Syriæ, in quo viſuntur piſces magnitudine inſignes, ac miti manſuetóque ingenio: Eos, inquit Xenophon, deos arbitrabantur Syri, nec iniuria affici patiebantur, ſicut neque Columbas. Cæl. lib. 18. cap. 34.

Chálybes, Plinio, populi Ponto vicini, ad Thermodoontem fluuium, Homero Alizones appellati. Stra. lib. 12. Paphlagoniæ proximi, Straboni, ſuis temporibus Chaldæi dicti ſunt. Antè autem Halizonas dictos, vel Homero teſte in Catalogo, multis coniectura eſt. Quod quidem fieri potuiſſe, Barbarorum nominum inconſtantia, idem Strabo docet: maximè enim variantur. Diuites hi ſunt, victúmque ex argenti venis, & ferri metallis quærunt. Flaccus lib. Argonau. 4.
Non ita ſit metuenda tibi, ſęuiſsima quanquam
GensChalybũ, duris patiens cui cultus in aruis,
Et tonat adflicta ſemper domus ignea maſſa.
Hecatæus etiam Chalybos vocat. Dicitur etiã Chalybdicus cum d, & regio Chalybdica. Steph. Hi optimo ferri genere olim celebrabantur, quod nudi effodiebant. Virgil. primo Georg.
India mittit ebur, molles ſua thura Sabæi:
At Chalybes nudi ferrum, viroſaque Pontus
Caſtorea, Eliadum palmas Epiros equarum.

Chalybs, fluuius in Hiſpania, in quo ferrum optimè temperatur: iuxta quem & Chalybas populos collocat Iuſtinus lib. vlt. de quibus grammaticorum nonnulli putant intelligendum locum Virgilij paulò ante citatum.

Chalybs, fluuius ex radicibus Tauri montis ſcaturiens, qui Syros & Paphlagones interluit, & in Euxinum mare euoluitur.

Cham, humani generis corruptor, Saturnus Ægyptius, Chameſeunus, ob morum corruptionem cognominatus. Beroſ. lib. 5. Comeros Italos nitebatur corrumpere.

Cham, filius Noe, Gen. 5. Ab hoc ſæpe in ſacris literis Aegyptus terra Cham dicitur, vt Pſal. 105. Hieronymus in quæſtionibus Hebraicis.

[Cham, ſiue Chem, quòd magicę & veneficę ſemper ſtuderet, Zoroaſt. nomen eſt adeptus. Is patrem odio habuit, quia ab eo deſpiceretur.

Potiſsimúmque verò idem ob vitia, quibus quàm plurimis, ac nefandiſsimis ſcatebat, patri infenſus fuit. Itaque opportunitatem nactus, cùm Noa pater iaceret madidus, illius virilia comprehendens, tacitéque ſubmurmurãs, magico carmine illuſit patri, ſimul & illum ſterilem & effœtum perinde atque caſtratum effecit. quamobrem deinceps Noa mulierem vllam fœcundare non potuit. At verò cùm is publicè mortale genus corrumperet, aſſerens, ac re ipſa exequens, congrediendum eſſe, vt ante inundationem, cum matribus, ſororibus, maſculis, brutis, & quouis alio genere: à Iano piiſsimo, & caſtimonia atque pudicitia præſtantiſsimo eiectus, ſortitus eſt cognomentum Chem Eſenua, id eſt, Chen infamis, impudicus, incubus, & propagator: quem Ægyptij Saturnum appellarunt, deúmque inter cæteros Deos adoleſcentiorem fecerunt, illíque ciuitatem poſuerunt, quam Chem Myn nominarunt, à qua ad hanc vſque ætatem eiuſdem ciues Chemmitæ dicti ſunt. Beroſ. lib. 3.

Chamaam, vrbs iuxta Beth-lehem, Iere. 41. Proprium item nomen viri, 2. Reg. 19.

Chamani, Germaniæ inferioris populi, pridem Phryſiæ pars, Oceanum mare, Rhenum fluuiũ & lacus attingens, paludibus ac ſaltibus vberrima incolentes, quam mox Tubantes populi, poſt Vſipij Germanica itidem gens inhabitarunt. Corn. Tacitus.

Chamæpus ſponſa nuncupatur, quæ non curru, ſed pedibus mariti domum petit. Cæl. lib. 28.

Chamos, idólum Moabitarum. Nume. 21. 3. Reg, 11. 4. Reg. 23. Ierem. 48.

Chanaam, filius Cham, Gen. 10.

Chanaana, pater Sedeciæ prophetæ, 3. Reg. 22. Filius Balam, filij Iadihel, filij Beniamin, 1. Par. 7.

Chananæa, terra ſancta, cuius limites ſunt: Ad orientem Iordanis fluuius & magnus Euphrates: Ad occidentem Aegyptus & mare magnum, quod mediterraneum dicitur: Ad meridiem deſertum Arabiæ: Ad Aquilonem mons Libanus.

Chananæi, populi, qui omnes gentes Palæſthinæ complectuntur, quæ inter Iordanem ſunt & mare Syriæ, Syriámque & Arabiam Petræam. Geneſ. 15.

Chanani, nomen viri. 2. Eſd. 9.

Chandánace, vrbs Perſica: Gentile, Chandanacenus. Steph.

Chandáne, vrbs Apuliæ. Steph.

Chantus, vrbs in Aſia, condita anno ab vrbe 99.

Cháones, populi Epiri, à quibus Chaonia regio dicta. Plin. libr. 4. Chaoniam autem Helenus Priami filius, à Chaone fratre, quem in venatu per ignorantiam dicitur occidiſſe, nominauit, quaſi ad ſolatium fratris extincti, Seruius enarrans illum Virgilij locum, libr. Aeneid. 3.

Protinus aërias Phæacum, &c.

Et rurſus in eodem libro, Epirus in vniuerſum appellata. Acroceraunijs incipit montibus: in ea primi Chaones, è quibus Chaonia.

Chaonia, pars montana Epiri, licet quandoque ſumatur pro tota Epiro. Virg.

Chaoniámque omnem Troiano à Chaone dixit. Stepha. Chaonia eſt in media Epiro. hinc Chaonius, Chaonites, Chaonicus, Chaoneus: & fœmininum Chaonis.

Chaos, rudis, inordinatæque materiæ confuſa congeries. Poëtæ aiunt Chaos in principio fuiſſe, id eſt, confuſionem rerum atque elementorum. Poſtea verò Deum diremiſſe illam congeriem omnem, ſingulíſque rebus ex confuſo aceruo ſeparatis, in ordinémque deſcriptis, inſtruxiſſe mundum, pariter & ordinaſſe. Ouid. primo Metamorphoſeos.

Virgilius 4. Georg.

Aque Chao denſos diuûm narrabat amores.

Dictum autem putatur Chaos, à verbo Græco χέω, quod eſt fundo. Nihil enim aliud hoc nomine intelligi volunt, quàm rudem, informémque elementorum omnium confuſionem.

Characa, nomen loci. 2. Mach. 12.

Characmóba, vel Mobucharax, vrbs Palæſthinæ. Inde Characmobenus & Mobucharacenus. Stephanus.

Cháradra, vrbs Phocidis, non procul à Lilæa: Gentile, Charadræus. Steph.

Cháradrus, Ciliciæ fluuius, à quo & lacus & ſtatio propinqua nomen ſumpſerunt, cuius aqua maſculos generandi habet facultatem. Papinius lib. 4. Thebaidos,

Quæque pauet longa ſpumantem valle Charadron Neris.

Charan, filius Diſan filij Seir Horræi. Gen. 36.

Charan, Latinis Carræ, Iob. 11. Iudith. 5. Act. 7. Meſopotamiæ ciuitas, in quam Abraham ſe recepit, vbi & Thare pater eius mortuus eſt, Gen. 11. Act. 7. à Charra Syriæ fluuio nomen inuenit. Steph. Ibi Romanus cęſus eſt exercitus, & Craſſus dux interfectus. Lucanus,

Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras.

Charandæi, populi iuxta Pontum. Orpheus in Argonaut.

Charandes Tyrius, apud Athenienſes legiſlator qui legem tulit ne quis armatus veniret in concionem.

Charax, locus Alexandriæ iuxta Celænas Phrygiæ, vbi Alexander Magnus caſtrametatus eſt. Gentile, Characenus.

Charax, Cariæ vrbs, quæ nunc Trallis.

Charax, maximum emporium prope Nicomediam in eius ſinu. Eſt & alius locus Ponticæ regionis. Steph.

Charaxes, ſiue Charáxus, Herodoto lib. 2. vir Mitylenæus, frater Sapphus poëtriæ, qui captus

Rhodopes meretricis amore, eius causa opes suas omnes dilapidauit, & ad summam redactus inopiam, piraticam exercuit. Ouid. in Epistola Sapphus,

Gaudet, & è nostro crescit mœrore Charaxus
Frater, & ante oculos itque, reditque meos.
Et paulò antè,
Arsit inops frater, victus meretricis amore:
Mistáque cum turpi damna pudore tulit.
Factus inops, agili peragit freta cærula remo:
Quásque malè amisit, nũc malè quęrit opes.

Charcamis, ciuitas iuxta fluuium Euphratem. Isa. 10.

Charchas, nomen eunuchi. Esth. 1.

[Charento pagus ponte & Matrona flumine celebris, à ciuitate Parisiensi, Francorum metropoli, duobus ferè milliaribus distans, iuxta quem est Echo, quæ duodecies eandem hominum vocem, eámque articulatam repetit.]

Chares, Atheniensium dux, ad promittendum facilis & promptus. Vnde prouerbium natum, Charetis pollicitaciones. Suidas. Fuit & Chares Lyridius statuarius Lysippi discipulus, qui Rhodi Solis colossum fecit. Plin. lib. 34. cap. 7. Fuit & Chares teste Plutarcho in vita Artaxerxis, qui in bello Lyeum vulnerauit, succisa vena poplitis, tandémque insania correptus est, nimia illati Cyro vulneris arrogantia.

Charidêmus, dux Chersobleptæ Thraciæ regis militum. Demosthenes contra Timocratem. Fuit quidam etiam Romanus feris obiectus. Martialis.

Charilaus, Lacedęmonius nobilis, comæ nutriendæ studiosus, qui interrogatus cur comam nutriret, respondit, Quia ex omni ornatu hic foret pulchrior venustiórque, ac sumptus minimi. Idem interrogatus cur admodum paucas leges sanxisset Lycurgus: Quia, inquit, pauca dicentibus, paucitas legum sufficit. Cælius lib. 18. cap. 4.

Charilus, dux Lacedæmoniorum, Tegeatas superauit. Paus.

Charimatæ, populi iuxta Pontum. Steph.

Charis, Vulcanij Lemnij vxor.

Charisia, vrbs Arcadiæ, à Charisio Lycaonis filio, Steph.

Charisius, Atticus orator. Cicero in Bruto.

Charistia, festa erant apud Rom. in quibus cognati & consanguinei conuenire solebant, & inuicem mutua dona dare. Ouid. in Fast. Hæc autem fiebant XI. Cal. Mar. vide Val. Max. li. 2.

Charites, seu Gratias, quidam ex Venere & Ioue genitas scripserunt, alij ex Venere & Libero: Cicero ex Erebo & nocte ortas existimat. Lactantius in primum Thebaidos, Iouis & Autonoes filias putat. Hesiodus Iouis & Eurymones Oceani filias scribit. Tres sunt, Aglaia (quæ alio nomine Pasithea dicitur) Thalia, Euphrosine. Tot autem ideo esse prodiderunt, quia & beneficii esse in alios debemus, & aliorum beneficia suscipere; & iis qui in nos fuerunt liberales, retribuere: quæ tres actiones sunt separatæ. Alij ideò dicunt tres Gratias esse, quia acceptum beneficium cum fœnore reddi debet. Quapropter solebant veteres ita Gratias pingere, vt vna earum auersam faciem teneret, quasi à nobis profecta: duæ verò nos aspicerent, vt duplex nobis beneficium rependi debere ostenderent: Nudæ etiam pingebantur, quia benefici. fuco debent carere, & nullo velamine obtegi: iuuenes, ne beneficij memoria senescat: ridentes, quòd hilariter dandum sit. Item connexæ, quia insolubiles esse Gratias decet: & beneficium, aliud semper beneficium parere, perpetuúmque amicitiæ fœdus. Qui Veneris & Liberi filias arbitrantur (è quibus est Seruius) hac mouentur ratione: quod horum præcipuè deorum muneribus, gratiæ concilientur. Tradunt etiam eas in Acidalio fonte, qui est in Orchomeno, Bœotiæ vrbe, lauari, quoniam pura esse beneficia oportet, non sordida. Mantuanus.

Charites, Atheniensium imperator, anno ab vrbe 281.

Charmandæ, vrbs trans Euphratem iuxta portas Babylonias. Inde Charmandenus. Steph.

Charmel, ciuitas tribus Iudæ, Iosu. 15. Item locus in Moab in deserto, ad sextum lapidem Chebronis ab orientali plaga. Isa. 29.

[Charmidas, vir quidam extitit in Græcia, qui tātæ fuit memoriæ, vt quæ quis in bibliothecis exegerit volumina, legentis modo repræsentarit. Plin. lib. 7. cap. 24.]

Charmides, pugil nobilis apud Paus.

Charmi, filius Ruben, Genes. 46. 1. Paralip. 5. Filius item Iuda. 1. Paral. 4. qui Genes. 46. dicitur Her. Filius præterea Zabdi, filij Zareæ, filij Iuda, pater Achar siue Achan, Iosue 7. Item nomen ciuitatis, Iudith. 8.

Charmides, Massiliensis scriptor, qui Lusciniam non modò musicæ studiosam, sed & gloriam ambitiosius captare scripsit.

Charmione, Cleopatræ ancilla, spontaneam dominæ mortem imitata. Plut.

Charmis, vrbs in Sardinia, à Carthaginensibus condita. Gentile, Charmites. Steph.

Charmis, Massiliensis medicus, qui consueuerat balneis frigidis etiam hyeme frigidissima lauare ægrotos. Plin.

Charmónia, Hispaniæ vrbs. Ptolemæo, Carmo Straboni dicta.

Charmus, Syracusius quidam poëta, qui teste Athenæo, in singula quæ apponerentur, versiculos ac parœmias promebat, vti est illud de piscibus, ἥκω λιπὼν αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος id est, venio Ægæum linquens salsam profunditatem: vnde videtur Martialis argumenta desumpsisse.

Charon,

Charon, Lampsacenus historicus, qui tẽpore primi Darij floruit, scripsit Æthiopica libris duobus Græcè, in Græcanica, & alia.

Charon, Carthaginensis historicus, scripsit tyrannos quotquot in Asia atque Europa fuêre, vitas clarorum virorum libris quatuor, & mulierum totidem.

Charon, Naucraticus historicus, scripsit sacerdotes Ægypti & reges, qui fuêre ab initio in qualibet gente, & alia.

Charon, Erebi & Noctis filius, inferorum portitor, quem poëtæ fabulantur defunctorum animas futili cymba per Stygiam paludem transuehere. Virg. 6. Æneid.

Portitor has horrendus aquas, & flumina seruat
Terribilis squallore Charon: cui plurima mento
Canities inculta iacet: stant lumina flamma:
Sordidus ex humeris nodo dependet amictus,
Ipse ratem conto subigit, velísque ministrat,
Et ferruginea subuecta corpora cymba,
Iam senior, sed cruda deo, viridísque senectus.

Charondas, Thurius (à Catana ciuitate, vnde originem habuit, Cataneus appellatus) legem tulit, ne quis armatus in concionem veniret. Cúmque postea ipse rure rediens imprudens vt erat gladio accinctus, in concionem venisset, admonitus legis, ab eo qui proximè sedebat, eodem gladio incubuit, cùm liceret culpam dissimulare vel defendere. Val. lib. 6. capite 5. Meminit eius Cicero libro tertio de legibus.

Charonea, orum, regio est Asiæ ad Mæandrum fluuium, vicina Hieropoli, Characi, Magnesiæ, & Mynuti: terrã habet cauernosam, putridam, & incendiis obnoxiam. Strab. lib. 1.

Charonea porta appellabatur vna ex portis Atheniensis nomophylacij, per quam damnati ad supplicium ducebantur.

Charonium, est antrum inter Tralleis & Nisam, vbi ægroti solemnibus quibusdam superstitionibus à morbis liberari credebantur. Strabo libro 14.

Charops, siue Chárobes, vir Troianus, Hippasi filius, & Soci frater, quos ambos vno die Vlysses interemit. Hom. 11. Iliad.

Charops, inter Epirotas primarius; qui Tito Quintio Flaminio, consuli Romano, contra Philippum bellum gerenti, fauit. Plutarchus in vita Flaminij.

Charsena, nomen viri. Esth. 1.

Chasluim, filius Mesraim. Gen. 10. Heb. Chasluhim, populi nomen, qui & Philisthiim, siue corruptè Palæsthini.

Charixena, poëtria quædam, cuius meminit Aristophanes comicus.

Caspia, nomen regionis, quæ à Caspio mari vocabulum sumpsit, vt quidam putant. Nicol. Lyra, in Babylonis regione locum esse putat, vbi plures Leuitarum post captiuitatem manserint, 1. Esdr. 8.

Chatta, vrbs Tyri, ex qua & Dido ducta fertur, & ab se conditam vrbem, Carthaginem appellasse.

Chartheia, oppidum insulæ Ceæ, quam Ceon alij nominant. Plin. lib. 4. cap. 12.

Charybdis, gurges vorticosus in freto Siculo, iuxta littus Taurominitanum, Scyllæ oppositus, contrariis fluctuum concursibus in miram altitudinem assurgens, statísque temporum vicibus obuia quæque absorbens, iterúmque euomens. Virg. 3. Æneid.

Dextrum Scylla latus, læuum implacata Charybdis
Obsidet, atque imo barathri ter gurgite vastos
Sorbet in abruptum fluctus, rursúsque sub auras
Erigit alternos, & sidera verberat vnda.

Poëtæ fabulantur Charybdim mulierem fuisse rapacissimam, à Ioue cùm Herculis boues surripuisset fulminatam, & in voraginem hanc conuersam. Seneca ad Lucillum, Charybdis an respondeat fabulis, perscribi mihi desidero. Fac nos certiores, vtrum vno tantùm vento agatur in vortices, ac omnis tempestas ac mare illud contorqueat, & an verum sit, quicquid illo freti turbine arreptum est, per multa millia trahi. Thucydides lib. 4. scribit esse fretum inter Rhegium & Messanam, quo breui spatio Sicilia à continenti distet. Cicer. in Antonium, Quæ Charybdis tam vorax? &c. Plin. lib. 3. cap. 8.

Cháselon, pater Elidad principis tribus Beniamin. Num. 34.

Chat, Mercurij Trismegisti filius, floruit anno ante conditam vrbem 737. Euseb.

Chathénia. Vide CARTHENIA.

Chatramotites, regio iuxta mare rubrum. Strab. lib. 15. Ciues Chatramotitæ. Vranius Chatramotas vocat. Steph.

Chatténia: Nam in Labe apud Steph. per duplex t, scribitur: suo autem loco aliquoties per simplex t, quanuis ordo literarum duplex postularet: (sed hic sæpè ab ipso negligitur) regio est Gerrhæorum, aspera alioqui, sed vicis & turribus instructa, prope mare rubrum. Ciues, Chatteni.

Chatti. Vide CATI.

Chaubi, Germaniæ populi. Strab. lib. 7.

Chauni, populi Thesprotiæ. Rhianus libro quarto Thessalicorum, Κεστρινοὶ χαῦνοί τε, καὶ αὐχήεντες ἔλινοι. Stephanus.

Chauon, Chauonis, regio Mediæ: inde Chauones. Stephan.

Chazéne, Satrapia iuxta Euphratem Mesopotamiæ. Steph.

Chebbon, ciuitas in tribu Iuda, Iosu. 15.

Chebron, Ægypti rex, regnauit annis XIII.

Cheleab, secundus filius Dauid de Abigail, vxore Nabal Carmeli. 2. Reg. 3.

Cheliau, nomen viri, 1. Esd. 10.

Chelidoniæ, insulæ contra Tauri promontorium pestiferæ nauigantibus, duæ sunt: quarum vna Corydela, altera Menalipea dicitur, Stephan. Dionysius trium meminit, & Strabo lib. 14.

Chelidónij, populi Illyriæ. De quibus Hecat. Ζεσαρηθίων πρὸς βορέαν οἰκέουσι χελιδόνιοι. Steph.

Chelidónium, Tauri montis promõtorium. Plin. lib. 5. cap. 27. Taurus mons (inquit) ab Eois veniens littoribus, Chelidonio promontorio disterminatur.

Chelion, filius Elimelech Beth-lehemitæ. Ruth. 1.

Chellon, nomen terræ. Iudith. 2.

Chelmad, nomen vrbis. Ezech. 27.

Chelmon, nomen loci inter Belma & Bethuliam. Iudith. 7.

Chelonátes, promontorium Achaiæ, quod Ptol. Chelonita dicitur.

Chelonitę, insula in rubro mari. Gentile similiter. Stephan.

Chelonóphagi, Plin. lib. 6. cap. 25. in Carmaniæ angulo sunt, testudinum superficie casas tegentes, carne vescentes. Nam χελώνη Græcè, testudinem significat. Hæc (inquit idem Plin. libro 9.) adeò in Indico mari magnæ sunt, vt singularum superficies habitabiles casas integant. Strab. libro 16. adeò magnas alio in loco reperiri scribit, vt Chelonophagi in eis nauigent.

Chelub, nomen viri. 1. Paral. 27.

Chelydoreus, mons in Bœotia. Paus.

Chembis. Vide CHEMNIS.

Chemmis. Vide CHEMNIS.

Chemnis, vrbs magna Ægypti in præfectura Thebaica, prope Neapolim. Idem Chemnin insulam in ea esse scribit. Cæterum Hecatæus in descriptione Ægypti, Chembis, inquit, insula est in Butis, iuxta templum Latonæ, Apollini sacra, innatans aquæ, & huc illuc mobilis. Insularis, Chemmites & Chemmius. Stephan. Pomp. Mela lib. 2. De hac Herodot. libro 2. scribit, quam Echemmin nominat: vel Chemnin, vt aliquorum habent exemplaria.

Chena, vrbs Laconicæ; ciuis Chenicus, cuius fuit Myson, aliàs Cheneus.

Chencres, Ægypti rex, regnauit annis XVI.

Chenebóscia, vrbs Ægypti, è regione Diospolis, quasi ab anserum pascuis dicta, quæ tamẽ nullæ illic apparent. circa Crocodilos autem occupãtur Chenebosciatæ. Steph.

Chenne, nomen vrbis. Ezech. 27.

Chennis. lege CHEMNIS.

Cheops, Ægypti rex. Herodo. lib. 2. Vide CHEOSPES.

Cheóspes, Ægypti rex, qui celeberrimam illam Pyramidem struxit, in qua tam multa hominum millia, opus tot annis fecerunt, vt pro apio, cæpa, alio, expensa fuerint mille & sexginta talenta.

Chephrem, Cleopis frater, Ægypti & ipse rex post fratrem. Herod. lib. 1.

Cherias, Athleta quidam, quem Hercules Condylo interfecit.

Cherias, medicus fuit Atheniensis, qui apud Plinium testis est radicem Cardui ex aqua decocta potatoribus sitim facere, stomachum corroborare, & vuluis aliquid conferre.

Cherilus, malus poëta temporibus Alexandri Magni. Horat. 2. Epist. 1.

Chærophon, Tragœdiographus fuit, qui nocturnis lucubrationibus sese adeò extenuabat, vt per iocum Noctua diceretur: vnde natum prouerbium, Nihil differs à Chærophonte.

Chærophon, Atheniensis philosophus, cuius incredibilis iracundia abiit in prouerbium: In Palladis vestigiis nihil Chærophontis gubernabis.

Cheríntus, hæreticus quidam, CHRISTI regnum terrenum futurum post resurrectionem, & homines in carne iterum concupiscentiis & vitiis subiectam conuersationem habituros dicebat. Euseb. lib. 3. cap. 28.

Cherintus, puer admodum insignis facie & candore, qui seipsum prostituit. Hor. 1. Ser. sat. 2.

Cherres, Ægypti rex, regnauit annis XV. anno à diluuio 804.

Cherronêsus, seu Chersonesus, ἀπὸ τῆς χερσοῦ, καὶ νήσου, terra est, in insulæ modum mari cincta, vno tantùm, eóque angusto spatio continenti adiuncta: Latini Peninsulam vocant. Quinque autem insigniores commemorantur Cherronesi: quarũ celeberrima Achaiæ adhærens, Peloponnesus appellatur. Secunda, quæ à vicina continente Thracia dicitur, cuius Isthmus ab occasu Melane sinu, ab ortu Propontide abluitur. Tertia, quæ Saxoniæ adhærens, à Cimbris qui eam tenuerunt, Cimbrica appellata est: hodie Dania dicta. Quarta, inter Pontum Euxinum, & Mæotidem paludem sita, à Tauris Scythiæ Europeæ populis Taurica appellata. Quinta, quam Auream cognominant, in India sita supra Gangem, Ortum versus iuxta sinum quem Magnum appellat Ptolemæus.

Cherronêsus, Syriæ ciuitas, quæ aliàs Apamea. Stephanus.

Cherronêsus, vrbs in Chersoneso iuxta Cnidum: ciuis, Cherronesius.

Cherronêsus, vrbs Thraciæ, in Isthmo Cherronesi: inde Cherronesius.

Cherronêsus, vrbs Tauricæ, Aspera cognominata, Herod. lib. 4. Gentile, Cherronesites. Alia Cherronêsus Cretę, cum oppidulo eiusdem est nominis.

Cherro-

Cherronêsus, vrbs Libyæ, Cherrura dicta: inde Cherrurius.

Cherronêsus, promontorium in Lycia.

Cherronêsus, vrbs iuxta Corranitem vrbẽ. Steph.

Cherrura, vrbs Libyæ. Steph. Vide CHERRONESVS.

Chersidamas, vir Troianus, quem Vlysses in bello interemit. Homer. lib. Iliad. 11.

Chérsius, nomen proprium viri.

Chersonêsus. Vide CHERRONESVS.

Cherub. nomen viri. 1. Esd. 2. In 2. Reg. 22. debet legi Cherub, non Cherubim.

Cherubim, generis neutri, & pluralis numeri, pro illo Angelorum choro. Cherub verò, seu Cherubim per m, tam masculini quàm neutri generis est.

Cherusci, populi Germaniæ, circa Albin. Plin. lib. 4. cap. 14.

Cherusci, Germaniæ populi Transrhenani, quos Bacenis sylua Germaniæ ingens à Sueuis pro natiuo muro diuidit.

Cheseleth-thabor, ciuitas in tribu Zabulō, Ios. 19.

Chesion, oppidum Ioniæ: vnde Chesicus ortus in mascul. gene. vsurpans, non ciuitatem, sed locum esse dicit. Steph.

Chesson, nomen villæ in Ierosolymæ finibus. Iosue 15.

Chidnæi, Orpheo in Argonauticis, populi iuxta Pontum.

Chidon, nomen loci, 1. Paral. 13.

Chidôrus, siue Chilorus, fluuius Macedoniæ, qui per Mygdoniam fluens, in Axium Mygdoniæ fluuium intrat. Herodot. lib. 7.

Childarus, mons est Hyberniæ.

Chij populi sunt, qui quum mero calentes Spartam venissent, accessissentque ad curiam Ephororum, in curulibus magistratuum sellis ventris onera per summam fœditatem deiecerunt. Hinc natum prouerb. Chius omnia percacans.

Childebertus, Parisiorum princeps, anno salutis 516. hic in Armarichum Gotthorum regem sororis suæ Clotildis maritum bellum mouit, ac victor victum obtrūcauit, quòd Clotildem ipsam virgis & verberibus ob cultum orthodoxæ fidei quotidie incesseret. Sui etiam fratris Clodomiri filios pupillos & clientes suos ad se venire iussos interfecit, vt eorū patrimonio potiretur. Volat.

Childebértus, Clodouei frater, Franciæ rex, anno salutis 700. præclarum nihil gessit, nec quicquā de eo scriptum legimus. Robertus Gaguinus lib. 1. Æmil. lib. 1.

Childebértus, Francorum rex, regnauit annis IX. anno salutis 741.

Childerîcus, Suessionum rex, anno salutis 567.

Childerîcus, Francorum rex, Merouei successor: propter nobilium matronarum stuprum, in Thuringiam, Vidomaro regni cura commissa, fugit. Franci Ægidium in regem elegerunt, qui octo annos imperauit, quem Childericus reuocatus fudit, vicítque, recuperato regno. Paulus Æmilius lib. 1.

Childericus, Clodouei regis Francorum, trium filiorum medius, Austrasianis rex datus est. Æmil. Qui postea Francorum rex electus, crudelis in suos, nobilem in quodam palo alligatū fustibus cædi iussit. Indignè hoc facinus ferentes Frāci, coniurationem aduersus regem inierunt; qua facta, cum rex à venatione rediisset, à suis cum vxore prægnante est interfectus, anno regni sui XII. Paul. Æmil. lib. 1.

Chiliastæ, hæretici quidam, quos Milenarios Augustinus interpretatur, propter illud ex sacra pagina, Vna dies apud Dominum vt mille anni, & mille anni vt vna dies. Cœl. lib. 1.

Chilo, philosophus Lacedæmonius, vnus ex septem sapientibus Græciæ. Eius tria dicta fuerunt Delphis in templo Apollinis consecrata: scilicet, Nosce teipsum, Nihil nimium cupias, Comes æris alieni atque litis, est miseria. Quin & funus eius, quū, victore Olympiæ filio, gaudio expirasset, tota Græcia prosecuta est. Plin. lib. 7. cap. 12.

Chilo, vir fuit Lacedæmonius, qui immodica periit lætitia, quum filium in complexibus teneret in ludis Olympicis coronatum.

Chilo, Catonis seruus grammaticus.

[Chilpericus, nonus Francorum rex, naturę monstrum, tres duxerat vxores, quarum primam repudiauit, ac velatam in cœnobio conclusit, alteram noctu strangulauit, ad hoc per Fredegundam concitatus, quam postea duxit vxorem, omnibus subditis ob facinora horrenda, obscœnásque libidines, quòd singulorum thoros fœdaret, ac turpiter conspurcaret, exosus: quem denique Fredegunda, eius vxor impudica, ex venatione redeuntem sub vesperum, occidi curauit. Cuius corpus in templo S. Germani de pratis, Parisiensi suburbio iacet. Cuiúsque vita hoc tristicho continetur:

Campanos vastauit agros, crudelis, & atrox:
Vxorem primam iugulat, Fredegunda secunda
Quem iugulat: mors hæc crudeli digna marito.

anno salutis 723.]

Chilperîcus, in Francorum regem electus, priùs Daniel sacerdos vocatus, regnauit annis III. anno salutis 718.

Chimæra, mons Lyciæ igniuomus, in cuius cacumine leones habitant: in medio autem, vbi pascuis abundat, capræ: in radicibus autem serpentes. Hinc factus est locus fabulæ, Chimæram monstrum esse, quod flammas euomat, caput & pectus leonis habens, ventrem autem capræ, & caudam draconis. Lucretius,

Prima leo, postrema draco, media ipsa Chimæra.

Ouid. 6. Metamorph.

Quóque Chimæra iugo mediis in partibus hircum:
Pectus & ora leæ, caudam serpentis habebat.
Et quoniam Bellerophon Glauci filius montem hunc habitabilẽ reddidit, Chimæram fingitur occidisse. Hæc ferè Seruius in illud Virg. 6. Æneid.
-flammísque armata Chimæra.
Ignem eius accendi aqua, extingui verò terra, aut fœno Gnidius Ctesias tradit. Plin. lib. 2. cap. 106. Finxerunt filiam fuisse Typhonis & Cheldriæ. Hesiodus tamen ex Hydria natam affirmat.
Chimæra, vrbs Siciliæ. Xenoph. lib. 1. rerum Græcanicarum. Gentile, Chimeræus. Steph.
Chimerium, Phthiotidis mons in Thessalia, Plin. lib. 4. cap. 7. Steph. promontoriũ est Thesprotiæ. Gentile, Chimerieus.
[Chiomara cùm à Romanis hostibus capta fuisset, cuidã Tribuno, qui suæ pudicitiæ vim intulerat, caput cautè obtruncauit, quod propriis vestibus inuoluens, vnà cum suis domum remeauit: vtque in viri conspectum peruenit, laxato sinu, caput, quod gestabat, ante illius pedes effudit. Plut. lib. de clar. mulier.
Chione, nobile scortum fuit, dictum à candore. χιὼν enim Græcè niuem significat. In hanc extat illud festiuum Martial. lib. 5.
Digna tuo cur sis indignáque nomine, dicam:
Frigida es & nigra es: non es & es Chione.
Chione, filia Dædalionis, cuius nuptias cùm ob formæ elegantiam multi ambirent proci, tandem Pæonio Epidauriensi nupsit. Redeunte autem Mercurio à Cyllene monte, & Phœbo Delphis, ab vtroque conspecta est: qui statim amore eius capti, separatim eam de stupro interpellant. Cúmque Apollo concubitum in noctem distulisset, Mercurius moræ impatiẽs, caduceo eam tangẽs, altissimo sopore oppressit, dormientémque vitiauit.
Sub noctem deinde Apollo, accepta anus forma, ad eam ingressus, voti sui compos factus est. Ex vtroque itaque grauida effecta, Mercurio Autolycum peperit, Apollini verò Philammona, qui carmine & lyra plurimum valuit. Postea, quòd diis placuisset, superbia elata, nõ verita est se Dianæ pulchritudine præferre: qua iniuria commota Diana, sagittis eam interemit. Ouid. 11. Metam.
Item Iuuenalis,
Et dubitas alta Chionem deducere sella?
Chios, insula maris Ægæi, nongentorum circiter stadiorum ambitu, Ioniæ adiacens, inter Samum & Lesbum, in qua laudatissima nascitur mastiche. Hanc Ephorus prisco nomine Æthaliam, Cleobulus Chiam appellauit, à Chione Nympha, siue à niue: alij & Macrim & Pityusam, Plin. lib. 5. ca. 31. montem habet Pellenæũ, & marmor Chium: item templum Apollinis, qui inde Chius appellatur: & promontorium Aruisium, à quo Aruisia vina. Lucan. lib. 8.
Quas Asinæ cautes, & quas Chios asperat vndas.
Vnde adiectiuum Chius. Tibull. lib. 2.
Nec mihi fumosos veteris proferre Falernos
Consulis, aut Chio soluite vincla cado.
Sunt qui quadrigeminam Chium esse putant, vt prima sit Chios insula, secunda Cariæ vrbs, sub monte Pellenæo, tertia in Eubœa, quarta in Cherroneso Rhodiorum iuxta Triopiam.
Chios vrbs, postea Bernice dicta. Steph. hæc insula protulit memorabiles viros, Iouem tragicum, Theopompum historicum, & Theocritum sophistam.
Chios, Stephano, clarissima insula est Ionum prope Erysthias cum vrbe eiusdem nominis, à Chio, Oceani filia, vel à niue in ea abundante.
Chirocrates, nomen architecti celebris, qui ab aliquibus Dinocrates dici solet. Plin. lib. 14.
Chirogylium, insula. Plin. lib. 5. cap. 31.
Chiron, Centaurus, Saturni & Phillyræ, vel, vt Lactantius inquit, Pelopeæ filius. Saturnus enim cùm amaret Phillyram, Oceani filiam, eius concubitu vsus est: sed interueniente Ope coniuge, confestim se vertit in equum, ne agnosci posset. Phillyra autem concepit, peperítque animal, cuius superior pars hominis, inferior verò equi formam referebat. Porrò cùm excreuisset, in syluas abiit, ibíque herbarum naturam ac potentiam edoctus, in præstantissimum medicum euasit, à quo etiam Centauria herba nomen accepit, & Chironiũ vlcus, quod maximè fit in pedibus & cruribus, habens duas oras calentes, tumentésque dolore modico: sic dictum, quòd Chironis operã desideret. Postea à genero Peleo & Thetide filia accersitus, propter peritiam, probitatem & iustitiam, quibus cæteris longè excellebat, Achillis pædagogus constitutus est, qui ab eo inter alia maximus citharœdus effectus est. Docuit præterea Æsculapium medicinam, & Herculem astrologiam. Postremò cùm grauiter vulneratus esset, Herculis sagitta Lernæo veneno perlita casu decidente in eius pedem, optauit mori: sed cùm immortalis à parentibus natus esset, vt Ocyrrhoes vaticinium impleretur, quo prædixerat eum optaturum esse mortem, graui vexatus morbo, mori cupiens, orauit superos vt mori sibi liceret: quo concesso, ab eisdem in cælum translatus est, & in Zodiaco locatus, & Sagittarius appellatus. Bocatius. Plin. lib. septimo, cap. 56. & Virgil. de XII. cælestibus signis,
Armatúsque arcu Chiron, & corniger hircus.
Chitone, vel Chitonia, apud Epicharmum Diana est, scribit enim in Sphinge: ϰ̓ τὸ τᾶς χιτωνίας

τωνίης κυκύσατο τίς μοι μέλος. Steph.

Chius. Vide CHIOS.

Chlamydia, insula inter Cycladas. Plin. libro 4. ca.12. Stephanus Delum, olim χλαμυδίαν dictã scribit.

Chloe, familia Corinthiorum. 1. Corint. 1.

Chloe, Cereris cognomen apud Pausaniam.

Chlœlia, virgo. Vide CLAELIA.

Chloris, florum dea, eadem cum ea, quæ à Romanis Flora dicta est: quæ cùm Zephyro nupsisset, à marito muneris loco impetrauit, vt florum omnium haberet potestatem. Ouid. 4. Fastorum,

Chloris eram, quæ Flora vocor.

Chloris, quædam Amphionis & Niobes filia, quæ Neleo nupsit, eíque Nestorem, aliósque complures filios peperit. Hæc postea, ob matris superbiam, quæ se Latonę præferre non verebatur, vnà cum fratribus & sororibus, Apollinis & Dianæ telis fuit interfecta. Ouid. lib. 6. Metamorph.

Chlorus, fluuius Ciliciæ prouincię. Plin. lib. 5. cap. 27.

Chua, Phœnice dicebatur: Gentile, Chuanus.

Choar, XVI. Sicyoniorum rex, regnauit annis XXX.

Choaspis, Medorum fluuius, ad fines Persidis in Tigrim defluens: cuius aquæ tam sunt suaues, vt finitimi reges non alia aqua ad potum vtantur. Tibullus lib. 4.

Nec qua vel Nilus vel regia lympha Choaspis Profluit.

Choatræ. Vide COATRAE.

Chobar, flumen in terra Chaldæorum, de quo Ptolemæus & Strabo. Apud quos Ezechiel visionem vidit. Ezech. 1. Quo, quia graue fuit, & præualuit, omnia magna & grauissima flumina, quæ in terra Chaldæorum sunt, significantur.

Coche, vicus iuxta Tigridem fluuium. Arianus lib. 10. Gentile Cochenus, Cochæus. Steph.

Chodor-lahomor, rex Aelamitarum, Gen. 14.

Choe, Asiæ populi prope Bechyros, Steph.

Choës, festum apud Athenienses, quod duodecimo die Decẽbris celebrabatur in Lernæi Dionysij honorem. Cæl. lib. 39.

Chœrades, vrbs Mosynæcorum: Gentile, Chœradeus. Steph.

Chœrades, scopuli marini circa Hellespontum.

Chœrilus, poëta Samius, seruili conditione natus, qui cùm ex Samo Athenas profugisset, ab Herodoto historico exceptus est & institutus. Scripsit Atheniensium victoriam contra Xerxem: cuius carminis nomine in singulos versus singulos accepit aureos stateres. Scripsit & gesta Lysandri Lacedæmoniorũ ducis (cuius in expeditione comes erat) vt in vita illius tradit Plutarchus. Horatius author est, etiã Alexandri Magni gesta scripsisse Chœrilum, & pro singulis versibus, singulis Philip. fuisse donatum. Sic enim scribit lib. 2. Epist.

Gratus Alexandro Magno quondam fuit ille Chœrillus, incultis qui versibus & malè natis Rettulit acceptos, regale nomisma Philippos.

Sunt qui tradant Alexandrum hac lege cum Chœrilo pepigisse, vt pro singulis bonis versibus singulos acciperet Philippeos: pro singulis autem malis singulos colaphos: opere autem perfecto vix septem fuisse inuentos, qui possent probari. Is tamen ad extremum inedia periit apud Alexandrum captiuus. Ouid.

Inclusúsque necem cauea patiaris, vt ille Non profecturæ conditor historiæ. Suid.

Chœrilus, Atheniensis fuit tragœdiographus, qui docuit Tragœdias 160. vicit 13.

Cholargus, vel Cholargi, vicus in Acamantide tribu: tribulis Cholargeus. Steph.

Chol-hoza, pater Sellun, 2. Esd. 3. & 11.

Chollidæ, vicus in Leontide tribu: tribulis Chollides. apud Laertium Chollieus. Steph.

Cholobetene, pars Armeniæ, cui præfectus fuit Tigranes: Gentile, Cholobetenus. Steph.

Choloniticos, vrbs Cariæ: Gentile, Cholonitichites. Steph.

Chompso, insula Nili, inter Æthiopiam & Ægyptum. Herod. lib. 2. Gentile, Chompsotes. Steph.

Chone, vrbs Oenotrorum. Strab. lib. 7. regionem appellat Chonem: incolæ, Chones & Chonij, ita dicti ab Hercule in Italiam aduentante, quem Aegyptij Chonem vocant. Cæl. lib. 24. cap. 6.

Chonenias, frater Semei. 2. Paral. 31.

Chonodomarius, Alemanorũ rex, anno à CHRISTO nato 18. Amm. Marcel. lib. 16.

Choramnæi, siue Chorannei, syluestres populi, Persidis, tanta velocitate vt ceruos comprehẽdant.

Chorasmiæ, vrbs Parthorũ versus orientem: incolæ, Chorasmij. Hero. lib. 3. Step. Aliàs Chorasmine scribitur, quod probo.

Chorax, XVI. Sicyoniorum rex, annis XXX. regnauit.

Choreus, fuit sacerdos Cybeles diuinandi peritus. Virg. lib. 11.

Aureus ex humeris sonat arcus & aurea vati Casida.

Chorineus, peritus iaculator apud Virg. lib. 9.

Emathiona Liger, Chorineum sternit Asylas: Hic iaculo bonus, hic longè fallente sagitta.

Chorœbus Atheniensis, qui figulinam primus inuenit. Plin. lib. 7. cap. 6. hic primus currẽdi certamine victor. Cæl.

Chorœbus, adolescens, apud Virgilium. 2. Æneidos. De quo Seruius, Hunc Chorœbum (inquit) stultum inducit Euphorion, quem & Virgilius sequitur, dans ei,

-dolus an virtus, quis in hoste requirat?
Cùm sit turpis dolo quæsita victoria?
Vide COROEBVS.

Choromandæ, populi qui sunt sine voce, horrendi stridoris, hirtis corporibus, oculis glaucis, dentibus caninis.

Chorræi, qui & Horræi, Deut.2. dicuntur populi gigantes, expulsi à filiis Edom ex monte Seir. Gen.14.

Chorsia, oppidum Bœotorum. Pausl.lib.9. Post Cyrtones superato monte, oppidum est Chorsia: Gentile, Chorisieus. Steph.

Chortaso, vrbs Ægypti, sic dicta, quòd Cleopatræ exercitus annona destitutus, illic satiatus sit: χορτάζειν enim, est satiare.

Cosroes, Persarum rex, literarum studiosissimus, ad summum Græcæ philosophiæ peruenit, Græcorum libris vsus à quodam in linguam Persicam conuersis. Atque adeò dicitur Aristotelem ipsum exactius tenuisse, quàm Demosthenes Thucididem. Platonis etiam scriptis animum expleuit atque excoluit. Suid.

Chranaë, insula adiacens Sunio Atticæ promontorio. Calep. Fortè melius absque aspiratione, κραναή.

Chremes, nomen senis, apud Terentium.

Chrestus, Byzantius inter sophistas extitit, auditor Herodis Attici, Hadriani tempore, qui vino deditus, cæteris in rebus continenter vixit, ac in primis vigilanter. Nam cùm ad galli cantum sæpè bibere solitus esset, non priùs tamen somno se, quàm studio dabat. Philostratus.

Chrestus, Atheniensis author probatissimus. Columella.

Christina virgo regnante Iuliano sagittis confossa est.

Christodôrus, è Copto Ægypti vrbe, poeta Anastasij Cæsaris tempore, scripsit Isaurica. Suidas.

Christodôrus, Thebanus scriptor haud ignobilis, qui de Cosma & Damiano scripsit. Suidas.

Christóforus, CXVIII. Pontifex Romanorum, regnauit mensibus VII. Pontificatu priuatus, monasticam vixit vitam, anno salutis 904.

Chrómios, filius Nelei & Chloridos, qui in ea pugna, quam Pylij & Messenij aduersum Herculem gesserunt, cum decem fratribus occisus est.

Chrómios, Priami filius, in bello Troiano à Diomede interfectus.

Chromis, Herculis filius. Lactantius, Constat Chromin Herculis fuisse filium, & equos habuisse Thraces, quos Hercules occiso Diomede abduxerat, humanis carnibus vesci consuetos. Statius,

It Chromis, Hippodamúsque alter satus Herculе magno. Et paulò infrà,
Mox Chromis Hippodamum metæ interioris ad orbem
Viribus Herculeis & toto robore patris, &c.

Chrómius, quidam Argiuus, qui in ea pugna, quæ ob Thyreorum agrum inter trecentos Lacedæmonios, totidémque Argiuos commissa est, solus ex suis cum Alcenore incolumis euasit. Herod. lib.1.

Chronea, insula, Steph.

Chronum, vrbs ab Archidamo capta, anno ab vrbe 307.

Chróthopus, VIII. Argiuorum rex, regnauit annis XXI.

Chrunno, Bulgarorum rex, anno salutis 810.

Chrysa, æ. siue Chryse, es, oppidum Ciliciæ, in ditione Mynetis, non procul à Thebis Ciliciis, Apollinis Sminthei delubro insigne. Strab. lib. 13. Ouid. 13. Metam.
-Chrysénque, & Cilian, Apollinis vrbes.
Stephanus item Chrysen quandam collocat circa Lemnum, & ipsam Apollini sacram. Vide CHRYSE.

Chrysa, fluuius agri Syracusani.

Chrysantas, dux exercitus Cyri, qui hostem interfecturus, iam elatum gladium in cædem reuocauit. Cæl. lib.11. cap.18.

Chrysanthus, Alexandrinus, Romæ, quò iuuenis venerat, factus Christianus, sub Numeriano imperatore in fossam demissus, ac terra saxísque obrutus fuit. hic in coniugio mansit virgo vnà cum Daira vxore, Volater.

Chrysaor, pater Mylasi, filius Glauci, &c. Steph. in Mylasa.

Chrysaor, Medusæ filius ex Neptuno, qui ex Callirrhoë Geryonem suscepit, vt placet Hygino Fabul. Poët. cap.152. Hesiodus in Theogonia Chrysaorem sine patre natum vult, quemadmodum & Pegasum ex solo Medusæ sanguine, cui Perseus Iouis & Danaes filius caput abstulerat.

Chrysaoras fluit per medium Massauræ vrbis Libyæ. Steph.

Chrysaoris, vrbs Cariæ, Adrias postea dicta: Gẽtile, Chrysaoreus. Epaphroditus verò totam Cariam Chrysaoridem vocat. Steph.

Chrysas, fluuius Siciliæ, qui per Assorinorum agros fluit: & apud illos habetur Deus, religionéque maxima colitur. Fanum eius fuit in agro propter ipsam viam, qua Assoro itur Ennam. Cicero 6. Verr.

Chryse, insula extra ostia Indi. Plin. lib. 6. cap. 21. Extra ostium Indi (inquit) Chryse & Argyræ, fertiles metallis, vt credo. Nam quod aliqui tradidere, aureum, argenteúmque iis solum esse, haud facilè crediderim. Alia est Indiæ Chersonesus extra Gangẽ. Cæterũ Chryse, vrbs est Apollinis prope Lemnum. Sunt & aliæ multæ Chrysæ ciuitates, & loca multa circa

circa Scyrum. Est enim Chrysa, locus Lesbyæ & Panephestia Lemni promontorium versus Tenedum, & Bithyniæ, & iuxta Chalcedonẽ, & Cariæ: & Dorius campus in Halicarnaside: vrbs in Hellespõto, inter Ophrynium & Abydum: ciuis, Chryseus. Steph.

Chryseis, filia Chrysæ, Apollinis Sminthei sacerdotis, quæ in expugnatione Thebarum Ciliciarum à Græcis capta, Agamemnoni extra sortem decreta est. Homerus lib. 1. Iliad. Chryseis autem dicta est, à Chryse patre, cùm vero nomine Astynome diceretur. Vide CHRYSES.

Chryses, æ, Apollinis sacerdos, pater Astynomes quæ à nomine eius Chryseis cognominata fuit: quam cùm Græci expugnatis Thebis Ciliciis, vrbe Eetionis, abduxissent, & Agamemnoni in prædæ diuisione tradidissent, Chryses Apollinis insignibus exornatus, ad Græcorum castra accessit, filiámque sibi petiit restitui. Quod cùm impetrare non potuisset, Apollinis auxilium implorauit, qui tam grauem Græcis pestilentiam immisit, vt Agamemnon patri puellam restituere fuerit coactus. Cuius loco Achilli Briseidem eripuit. Homerus 1. Iliad.

Chrysippa, vrbs Ciliciæ, à Chrysippo conditore: Gentile, Chrysippaeus, vel Grysippeus. Steph.

Chrysippe, Irí filia, quæ ex Pththio Hellenem peperit. Steph.

Chrysippus, philosophus Asianus, Stoicorum princeps, Zenonis discipulus, acutus sanè, vt qui multis præceptoribus repugnauerit, statuam habuit Athenis in Ceramico positam. In Dialectica clarissimus fuit, ita vt non illepidè dicerent quidam, Si apud deos Dialectica haberetur, non aliam esse futuram, quàm Chrysippi. Scripsit volumina supra quinque & septuaginta. Ferunt Carneadem philosophum Cyreneum, perlectis Chrysippi libris, ita dixisse, Nisi Chrysippus esset, ego non essem. Apollonidæ filium fuisse ferunt, Solensem vel Tarsensem philosophum, discipulum Cleanthis, Stoicæ scholæ principe post Cleãthem.

Chrysippus, filius Pelopis, quem cùm pater valde amaret, nouerca eius Hippodamia id indignè ferens, liberos suos Atreum & Thyestem impulit, vt illum interficerent: ob quam rem à Pelope pulsi, in exilio vitam egerunt, donec pater è viuis excederet.

Chrysippus, Erasistrati fuit præceptor medicus, qui Hipp. Æsculapij & Prodici medicorum placita insigni garrulitate mutasse dicitur.

Chrysocera, promõtorium Thracię ad Bosphorum situm. Plin. lib. 4. cap. 11.

Chrysóceras, Latinè Auricornu, oppidum apud Byzantium Europæ, à latere Chalcedoniæ. Strabo.

Chrysóceras, promontorium, antea Lyges dictũ, in quo oppidum Byzantium liberæ conditionis. Plin. lib. 4. cap. 11.

Chrysógonus, nomen viri proprium. Iuuenalis, Sunt quæ Chrysogonum cantare vetant.

Chrysógonus, Syllæ libertus, sector Roscij Amerini. Cic. in Oratione pro Roscio Amerino.

Chrysógonus, martyr, nobili genere ortus Romæ, qui quando nec consulatus, nec vllius honoris pollicitatione per Diocletianum à fide auerti potuit, iugulatus est ad Scalas Gemonias. Volaterranus.

Chrysópolis, Bithyniæ vrbs. Plin. libro 5. cap. vltimo.

Chrysópolis Stephano, vrbs prope Chalcedonẽ in Bithynia, per Bosphorum nauiganti ad dextram: dicta, quòd Persæ illic colligerent aurum ex tributo aliarum ciuitatum, vel à Chryso Chryseidis & Agamemnonis filio.

Chrysópolis, Ciliciæ vrbs: Gentile, Chrysopolites. Steph.

Chrysórrhoæ, populi dicti, quòd apud eos, vt inquit Strabo, auriferi torrentes sint. Vnde fabulis occasio de vellere apud Colchos aureo.

Chrysórrhoas, fluuius Lydiæ, aliàs Syriæ, in Decapolitana regione, Damascum vrbem præterfluens. Plin. lib. quinto, cap. 18. Ita dictus ab aureis, quas voluit, arenis: cùm antea Pactolus diceretur. Ferunt enim Midam Lydiæ regem, cùm Liberum patrem hospitio excepisset, iussúsque esset petere quod vellet, optasse, vt quicquid tangeret, in aurum verteretur. Verùm cùm ipsum etiam cibum in aurum videret commutari, & iam fame propemodum enecaretur, tandem intellecta stultitia sua, à Libero petiisse, vt donum suum quantumuis speciosum, sibi auferret. Iussisse itaque Liberum vt in Pactolo fluuio se ablueret: cui cùm morem gessisset Midas, ipsum quidem pristino statui restitutum: cęterùm Pactoli aquas aureum inde colorem contraxisse, aureásque tunc primùm arenas voluere cœpisse: vnde factum, vt pro Pactolo Chrysorrhoas diceretur. Hyginus Fab. Poëtic. cap. 191.

Chrysóstomus, scriptor Ecclesiasticus præstantissimus, Ioannes Antiochenus, Episcopus Constantinopolitanus, qui Chrysostomi nomen, ob eloquij venustatem & sermonis præstantiam accepit.

Chrysótemis, filia Agamemnonis & Clitennestræ, soror autem Orestis, Electræ, Laodices, & Iphianassæ. Hom. 9. Iliad.

Chrysorhoas, dictus est Pactolus amnis, quòd auri ramenta ferat.

Chthonia, insula eadem quæ Creta. Steph.

Chthono-phyle, quæ Baccho Philiuntem peperit. Steph.

Chryxus, dux Boiorum, nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam ceperunt. Sil. lib. 4.

Chthonia Ceres dicta est, id est, terrestris seu terrena, quanquam Pausanias author est eam cognomen hoc sortitam à Chthonia quadã puella Argiua, quòd post ambustum patrem à dea in Hermionem oppidum ducta, ibi templum ei consecrauit, Chthoniámque à suo nomine appellauit.

Chthonium festum erat, quod in honorem Cereris ab Hermionensibus eximia veneratione celebrabatur, in quo boues visendæ magnitudinis & ferociæ, deæ sacerdotem infirmam & vetulam muliérculam sponte sequebantur, velut vltrò se offerentes immolationi. Palæph. lib. 2.

Chub, nomen gentis. Ezechielis trigesimo.

Chun, nomen vrbis, 1. Paralipomenon decimooctauo.

Chuonrâdus, Germaniæ rex, regnauit annis VIII. anno salutis 912.

Chuonrâdus, Romanorum imperator XVI. anno salutis 1025.

Chuonrâdus, Lotharingiæ dux, anno sal. 1073.

Chuonrâdus, Romanorum imperator XXI. imperauit annis XV. anno salutis 1138.

Chuonradus, Marchio Montisferrari. Tyrum defensandam suscepit. Blond. lib. 6. Æmil. li. 5. anno salutis 1186.

Chuonradus, Apuliæ rex, veneno poto Manfredi opera, diem clausit extremũ, anno salutis 1251.

Chus, filius Cham, Genesis 10. à quo Æthiopes prognati.

Chusai, amicus Dauid, 2. Regum 15. 16. 17. & 1. Paralip. 27.

Chusan rasathaim, rex Mesopotomiæ. Iudic. 3.

Chusi, pater Selemiæ patris Nathaniæ, patris Iudi, filius Iemini. 2. Reg. 18. Ier. 36.

Chyton, regiuncula Epiri, in qua habitauere quidam ex Clazomenis profecti: Gentile, Chytites.

Chytri, ciuitas Cypri, dicta à Chytro filio Aledri, filij Acamantis.

Chytri festum fuit apud Athenienses percelebre, in quo omne seminum genus in olla coquere solebant, Dionysio & Mercurio operantes, vt Theoph. scribit.

Chytropolis, regiuncula Thraciæ. Ciuis, Chytropolites.

Chytus, Cyzici portus.

C I

Cibaini montes Thraciæ sunt, in quibus Caster fluuius oritur.

Cybelus, mons Phrygiæ in quo Cybeles deorum mater colebatur.

Cybotus, mons olim fuit, & in eo oppidum nomine Cantate, qui terreo motu absorptus est vnà cum oppido.

Cibarci, Hispaniæ populi. Pli. lib. 4.

Cibitius, Tuscorum rex, anno ab vrbe 63.

Cibotus, ciuitas Asiæ eadem quæ Apamia, Plin. lib. 5. cap. 29.

Cibsaim, ciuitas ex tribu Ephraim data Leuitis. Iosu. 21.

Cibyra. Vide Steph. in CABALIS.

Cibyras, vir. Vide TABE.

M. Cicero, oratorum omnium Romanorum celeberrimus, idémque Philosophus egregius, cuius libri extant plurimi Orationum, Epistolarum, & Philosophiæ omnium qui vnquam Latinè scripti sunt, tum doctrina, tum sermonis elegantia primi, equitis Rom. filius: per omnium honorum gradus, cùm ad Consulatum etiam peruenisset, in eo leges saluberrimus tulit, legem agrariam fregit, Catilinæ coniurationẽ coërcuit, pòst à P. Clodio Tribuno pleb. per inuidiam vrbe pulsus, omnium populi Romani ordinum summo consensu reuocatus est. Senex tandem à M. Antonio & C. Octauio tyrannis, quòd nimium amans Reip. esset, proscriptus, vnà cum patriæ libertate periit, quam vsque ad extremum spiritum constantissimè defenderat. Eius vitam vide apud Plutarchum. [Mirum quidem de Marco Tul. Cicerone Plut. in eius vita scripsit. sic enim ait: In lucem editum eum commemorant nullo puerperij dolore, nullísque vteri materni angustiis, tertio Cal. Ian. qua die nunc primores vrbis pro salute sui principis, hostiarum litatione publica vota suscipiunt. &c.]

Q. Cicero, superioris frater, C. Cæsaris legatus in Gallia fuit: post Proconsulatũ Asiæ secunda fama administrauit: eundem cum fratre vitæ exitum sortitus, eóque miserabiliorem, quòd cum filio proscriptus, rogauit percussores, vt prius quàm filius feriretur: eo vicissim rogante, vt sibi ante patrem mori liceret: ambo igitur simul sunt interfecti. Appianus.

M. Cicero, M. Ciceronis oratoris filius, Bicongius dictus, ob temulentiam, nihil patre dignum gessit, nisi quòd interfectoribus Cæsaris pertinacissimè fauit, antea cum patre proscriptus, pòst tamen ab Octauio restitutus: & prætor factus.

Cichesus, fluuius ponitur ab Homero in hymno Apollinis.

Cicimeni, populi circa Mæotim. Plinius libro 6. cap. 7.

Cicones, populi Thraciæ, iuxta Hebrum, quos Vlysses post dirutam Troiam ventis eò adactus debellauit, eorúmque vrbem Ismarum diripuit, paucis ex sociis amissis. Ouid.

Flumen habent Cicones, quod potum saxea reddit

Viscera, quod tactis inducit marmora rebus.

Homerus Cicones, Ismari habitatores vocat.

Stephanus

Stephanus in Cyzico, apud eos Orpheus obscœni concubitus inuentor, à Bacchis dicitur laceratus. Virg.4.Georg.

-Spretæ Ciconum quo munere matres
Discerptum latè iuuenem sparsere per agros.

Ciconius, nomen eius qui Brixiam condidit.

Cidænis. Vide ELAEA.

Cierium, vrbs Bœotiæ, aliàs Arne dicta. Steph.

Cilicia, modò Caramania, regio minoris Asiæ, ad Ortum Amano monte, & portis Ciliciis à Syria discreta, à Septentrione Tauri iugis, ab Occidente Pamphyliæ proxima, Cilicio mari, & sinu Issico ad Meridiem abluta. Huius incolæ dicti sunt Cilices, quos piraticam exercentes, Pompeius deuicit, victósque in deditionem accepit, eorúmque postea fideli opera vsus est in bellis naualibus aduersus Cæsarem. Lucanus lib.3.

Itque Cilix iusta, non iam pirata, carina.

A Cilicia, Ciliciæ portæ. Plin. lib. 5. cap.27. Pomp. lib. 1. scribit Ciliciam locum esse magni aliquando discriminis fusorum ab Alexandro Persarum, fugientísque Darij spectatorem ac testem. Strab. lib.14. Ciliciam diuidit in Campestrem, & Tracheam, id est asperam. Fuit olim opulentisima populi Romani prouincia, & Cicerone proconsule memorabilis. Solinus author est, adeò olim potentem fuisse, vt ad Pelusium vsque procurrerit, Lydis, Medis, Armenis, Pamphilia, & Cappadocia sub imperio constitutis: tandem subactam ab Assyriis, in breuiorem formam redactam esse. Vide TRACHEA.

Cilix, filius Phœnicis, à quo dicta est Cilicia.

Cilix, gentile est, significans eum qui è Cilicia est.

Cilices piratæ fuerunt, quos Cn. Pompeius victos in deditionem accepit.

Cilla, oppidum Ciliciæ, non procul à Thebis Ætioneis, Apollinis Cillæi templo insigne. Strab. lib.13. Ouid.3.Metam.

-Chrysénque, & Cillan Apollinis vrbes.

Cillenius, mons est Arcadiæ, celebris natiuitate Mercurij.

Cillus, Pelopis auriga, quem cùm Pelops ad Oenomaum proficiscens, amisisset in itinere, iusta ei splendidè persoluit: & vt memoriam eius ad posteritatem propagaret, eodem quo mortuus est loco vrbem condidit, quam Cillam de nomine eius appellauit. Strabo libro decimo tertio.

Cimas, insula inter Istri ostia, quæ, vt Pomponius scribit, vrbem habet, quam quia Bithyni colunt, Bithynidem appellant.

Cimbri, sunt Dani aut Holsatij: horum regio à Septentrione ad mare aquilonare spectans includebat Dacos & Zelandos, communi nomine Cimbros vocatos. Hi anno ab vrbe 640. parato maximo exercitu Romam contenderunt. Sed Marius eos fugauit, castrísque exuit. Erant homines ingenti corpore, horrendis oculis. Feruntur Val. Max. Cimbri & Celtiberi in acie gaudio exultare consueuisse, tanquam gloriosè & fœliciter vita excessuri: lamentari verò in morbo, quasi turpiter perituri. Inde Cimbricus, ca, cum, hodie Dani appellantur, & qui ipsum peninsulæ Isthmum inhabitant, Holsatij.

Cimmerij, populi in Italia ad Baianum & Auernum sinum, qui in subterraneis domiciliis habitantes, & per cuniculos commeare soliti, toto in illis die delitescebant, noctu tantùm ad latrocinia egresi, cùm victum ex metallorum alioqui effossione, diuinationum mercede, & prouentibus à Rege designatis quærerent, vt ex Ephoro scribit Strabo. Penes hos ingens quondam superstitio increbuit, loci natura erroribus suffragante, ibi sacra nemora venerata, fluminibus etiam & fontibus suus horror fuit. Specus præterea famosi, & ad inferos crediti aditus, quos intrare fas non erat, nisi diis manibus priùs, quò auspicatior descensus foret, sacrificio placatis. Vnde Homero suæ fabulæ Oeconomia, quam Odyss. libro 2. comminiscitur, desumpta est, & Virg. lib. 6. Hinc Cimmeriæ tenebræ pro densissima caligine.

Cimmerij, Bosphorani, quos Herodotus lib.4. interiora Asiæ aliquando tenuisse scribit. Verùm à Scythis pulsos magis occidua tandem petiisse. Ab his Bosphorus Cimmerius dictus, cuius longitudo est ducentorum & viginti stadiorum, & Cimmerij montes supra Albaniam, apud Ptolemæum tabula Asiæ secunda. Plinius libro sexto, capite 6. Hinc Cimmeriæ tenebræ prouerbio celebrantur, pro densissima caligine. Apud Cimmerios Ouidius Somni sedem collocat, sic scribens 11. Metamorphoseon,

Est prope Cimmerios longo spelunca recessu,
Mons cauus, ignaui domus, & penetralia Somni.

[Cimmerij, Francorum progenitores. Diod. lib. 6.cap.9.]

Cimmeris, Troadis vrbs, Edonis priùs vocata. Plinius lib. 5.cap.30. Rursus in littore, inquit, Antandros, Edonis priùs vocata, deinde Cimmeris & Assos, eadem Apollonia.

Cimolis, vrbs Paphlagoniæ. Pompon. lib. 2. & Plin. lib.6.cap.2. Cimolis item vrbs Galatiæ, Ptolem.

Cimolus, insula in mari Cretico, è regione Zephyri promontorij: ex qua optimum aduehebatur cretæ genus, abluendis vestium maculis imprimis vtile. Ouid.7.Metam.

Hinc humilem Myconem, cretosáque rura Cimoli.

Cimon, Atheniensis, patre Miltiade, matre Egesiphile, liberalitate munificentiáque domi

magis, quàm militiæ clarus: quapropter Lucullo ex nostris comparatur. Nam cùm hostium spoliis locuples esset, ea ciuibus suis distribuit. Deinde amotis vndique agrorum suorum septis, vulgo poma, frugésque sumendas impunè dabat. Parabat quotidie ingens domi conuiuium, quo vndique confluentes pauperes vescebantur. Plutarch.

Cimon, pictor. Plin.

Cimborum promontorium sub Septentrione & in Oceanum aquilonarem protenditur.

Cin, nomen viri, à quo Cinæi, Num 24.

Cina, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ios. 15.

Cinæi, nomen populi, Gen. 15.

Cinæus Iupiter. Vide CANAE.

Cinara, rex Cypri, Cilicis filius, Belei filij, qui cũ Myrrha filia sua nutricis astutia ignarus concumbens, Adonin suscepit. Cinyras scribit Strabo libr. 16 eúmque regnasse in Phœnicia. Vide CYNARAS.

Cincius, prætor, Siciliam secundi belli Punici tempore administrauit, Liuius.

Cincius, Senator Romanus, scripsit de re militari. Idem in suasione legis Fanniæ, obiecit seculo suo, quòd porcum Troianum mensis inferrent, quem illi sic vocabant, quasi aliis inclusis animalibus grauidum, vt ille Troianus equus grauidus armatis fuit. Macrob. lib. 15. cap. 13.

Cindapsus, filium habuit Masonardum, qui Carræ ciuitati nomen dedit. Steph.

Cindasuindus, Gotthorum rex, anno salutis 640. Ritius lib. 2.

Cindra, gens Thraciæ. Vide CONDRAE.

Cineas, vir Thessalus, Pyrrhi regis amicissimus. Plutarchus in vita Pyrrhi. Hic legatus Romam missus, vt de pace ageret, obsistente sibi Appio Claud. Cæco, re infecta ad Pyrrhum reuersus est. Interrogatus deinde de statu vrbis & senatus, dixit senatum deorum consessum sibi visum esse, populi autem tantam esse turbam, vt vereretur ne regi cum Hydra quadam Lernea res esset. Huic tam fidelis fertur fuisse memoria, vt postridie quàm Romam aduentasset, sine vlla nomenclatoris ope senatui equestríque ordini sua nomina ediderit. Plin. lib. 7. cap. 24.

Cinedocolpitæ, fœlicis Arabiæ populi, quorum regina Zadrame dicitur. Steph.

Cinesias, Thebanus Dithyramborum scriptor, composuit Pyrrhichiam, vt est in prouerbio, πυῤῥίχην ἔμαθε κινησίου, id est, Pyrrhichiã didicit Cinesiæ: vel quòd in choris multo motu vteretur, contra Comicos agens, qui in hac parte deficiunt. Erat autem Cinesias corpore pigro & fracto crure, vulgóque malè audiebat impietatis & improbitatis nomine. Suidas.

Cinga, fluuius Hispaniæ citerioris, ex Pyrenæis montibus in Iberum influens, vbi & nomen amittit. Lucanus lib. 4.

> -campósque coercet
> Cinga rapax, vetitus fluctus & littora cursu
> Oceani pepulisse suo. nam gurgite misto,
> Qui præstat terris, aufert tibi nomen Iberus.

Cingulum, ciuitas est inter Picentes, quæ mulos Cingulanos mittit. hinc Cingulani populi. Plin. lib. 3. cap. 13.

Cinna, ciuitas Castellanorum in Hispania. Plin.

Cinna, ciuitas Thessaliæ à Cinno gigante, & Cœi fratre dicta.

Cinna, nomen Romani viri, qui summa crudelitate Remp. vastauit, primo consulatu seruis ad pileum vocatis, aduersarios vicit, Octauium collegam interfecit, Ianiculum occupauit. Iterum & tertiò se consulem fecit. Quarto cõsulatu, cùm bellum contra Syllam pararet, Anconæ ob nimiam crudelitatem lapidibus ab exercitu occisus est.

Cinna, poeta doctissimus, Virgilij æqualis: cuius meminit Ecloga 9.

> Nam neque adhuc Vario videor, neque dicere Cinna
> Digna, sed argutos interstrepere anser olores.

Cinna trib. plebis, qui quum leges perniciosas de reuocandis exulibus ferret, pulsus à Cn. Octauio collega, magistratu exutus ex vrbe profugit, & bellum vrbi intulit, accersito C. Mario aliísque exulibus ex Africa, in quo bello duo fratres, alter ex Cinnæ exercitu, alter ex Pomp. ignorantes concurrerunt. Et quum victor mortuum spoliaret, cognito fratre, ingẽti edita lamentatione ac rogo extructo se insuper cremauit. Tandem Cinna & Marius in vrbem recepti, cædibus omnia compleuere, inter quos Cn. Octauium cons. Mar. Antonium oratorem & L. Cæsarem iugularunt, eorúmque capita pro rostris posuerunt: Ex Liuio.

Cinna, alius per errorem necatus à populo Romano fuit, foro medio in funere C. Cæsaris, cùm vnus ex interfectoribus fuisse creditur.

L. Cinna, Octauij temporibus ab eo, cõtra quem coniurauerat, vita donatus est, res nouas adfectans. Seneca de clementia.

Cinnarus fuit quidam Seuulisius arte lenocinia, qui hoc quæstu ad summas opes peruenit. Is quoad viuebat, pollicebatur se omnes facultates Veneri consecraturum. cæterùm moriens populo diripiendas exposuit: vnde natum prouerb. Rapina rerum Cinnari.

Cinthius, mons est insignis Deli insulæ Apollinis patriæ, cuius tanta fertur magnitudo, vt vmbra sua Ægei maris ambitum tegat.

Cinxia, quòd nuptiis præesset, Iuno dicebatur. Inito enim coniugio, solutio cinguli fiebat, quo noua nupta erat præcincta. Festus.

Cinyra, vir quidam ditissimus, cuius opes abierunt

runt in prouerb. Cinyræ opes.

Cinyps, nyphis, fluui⁹ in extremis Africę, prope Garamantas, apud quem magni sunt hirci. Claudianus,

Quos vagus humectat Cinyps, &c.

Cinyphius, a, um, adiect. Virgil. lib. 3. Georg.

Cinyphij tondens hirci, &c.

Cinyphis, dicitur ea Africæ regio, & Cinyphes, populi. Vide CYNIPHIS.

Cinyras. Vide CINARA.

Cios, emporium Phrygiæ, à Cio Herculis comite, & iuxta fluuius eiusdem nominis. Palæmon ex Dio. Qua Cius egregius decurrens murmurat. vnde Plin. lib. 5. cap. 32. Cios (inquit) cum oppido eiusdem nominis, quod fuit emporium non procul accolentis Phrygiæ, à Milesiis quidem conditum.

Cios, Bithyniæ ciuitas, Prusias postea vocata, vt infrà dicetur.

Cippus, nobilis Romanus, vt fabulatur Ouidius 15. Metam. qui fusis hostibus ad vrbẽ rediens, cùm cornua sibi subitò enata animaduertisset, responsúmque accepisset ab haruspicibus, fore vt Romæ regnaret, si vrbis mœnia ingrederetur: Senatum, populúmque extra vrbem conuocauit: quos cùm rem omnem edocuisset, sponte se exilio multauit, vnico terræ iugero contentus, in quo reliquam vitæ partem peregit.

Cyrānus, vir fuit Lycius, & Sarpedonis comes, quem teste Homero in Iliade Vlysses in bello Troiano interfecit.

Circe, Solis & Perses Nymphæ filia, & Æetæ Colchorum regis soror, veneficiorum peritissima, quæ Sarmatarum rege, cui nupserat, veneno sublato, regnóque per scelus parto, cùm crudeliùs imperaret, ab incolis pulsa, in Italiam profugit, & in Circæo monte (qui antiqui olim Latij terminus erat, & efficacissimis herbis abundabat) sedem sibi delegit, vbi cùm Glaucum marinum deum adamaret, Scyllam puellam, quam ille deperibat, infectis fontibus, in monstrum marinum commutauit. Vlyssem item vt tempestatis ad se delatum hospitio suscepit, sociósque eius, quos in porcos commutauerat, ei restituit: cui & Thelegonum filium peperit. [vnde Virg. in Damone, Carminibus Circe socios mutauit Vlyssis.] Postremò & Picum Latinorum regem, quòd vxorem suam, nomine Canantem sibi præferret, in auem sui nominis commutauit. A Circe, fit Circæus, cæa, cæum. Virgil. 4. Æneid.

Proxima Circææ raduntur littora terræ,
Diues inaccessos vbi Solis filia lucos
Assiduo resonat cantu.

Homer. 10. Odyss.

Circes domus, oppidum Campaniæ, Pompon. Strabo Circeum vocat, Cicero Circeos. Plin. tradidit Circeos insulam aliquando fuisse immenso mari circundatam, mox continenti adnexam. Circeij, Ciceroni Circienses, dicti lib. 3. de Natura deorum.

Circium, promontoriũ Tuscorum, Ptolemæo, hodie Sancta Felicitas. Vulgò, *Cergegli*.

Circius, ventus Galliæ Narbonensi peculiaris, reliquis cœli partibus ignotus, inter Corum & Aparctiam spirans, nulli ventorum violentia inferior: quippè qui & onusta percellat plaustra, & ædium tecta secum rapiat. Circius autem à vertigine dictus putatur, eò quòd in orbem circumagatur. Lucan. lib. 1.

-Solus sua littora turbat
Circius, & fida prohibet statione Monæci, &

Plin. lib. 2. cap. 47. Vulgò, *Cers*.

Circius, insula in Mysia, quingentorum ferè stadiorum ambitu, admodum ferax, & duobus pontibus iuncta continẽti, quorum iuxta alterum eiusdẽ nominis vrbem habuit, & portus duos clausos & naualia.

Circus de circis. vide Nicol. Perottum in Cornu copia, & Alex. ab Alexandro.

Cireneum promontorium in Asia minori, haud longè à monte Mina.

Cirni, populi qui Corsicam incolunt, viuúntque annis centenis quadragenis.

Ciriada, vicus Atticæ. Vide CERIADA.

Ciris, dicitur Scylla, Nisi regis filia, mutata in auem Cirim, id est, Alaudam. Vide CYLLA.

Cirrha, oppidum Phocidis, ad radicem Parnassi montis, in quo Apollo religiosissimè colebatur. Lucan. lib. 3.

Phocaidas Amphissa manus, scopulosáque Cirrha.

Martialis ad Silium poetam,

Quid tibi cum Cirrha? quid cum Permessidos vnda?
Romanum melius, diuitiúsque forum est.

Hinc Apollinem Cirrhæum cognominat Seneca in Hercule Oetæo.

Cirta, Numidiæ vrbs, Salust. Strabo libro vltimo munitissimam fuisse ait, & optimè structam, Micipsæ potissimùm opera, qui Græcos in eam habitatum deduxit, & tantum effecit, vt decem equitum millia, & peditum viginti emitteret.

Cirtiscus, fluuius memorandus in Scythia. Herodotus.

Cis, filius Abiel, pater Saul regis, 1. Reg. 9. 1. Par. 23. Filius item Abigabaon, filius Abdai Leuitæ, 2. Par. 29.

Cisalpina Gallia, quæ & Citerior Gallia, & Gallia Togata dicitur, fluuio Rubicone finitur, cuius basim Alpes efficiunt. Cicero pro lege Manil. Inde cùm se in Italiam recepisset duabus Hispaniis & Gallia Cisalpina præsidiis ac nauibus confirmata, &c.

Cisamus, vrbs Cretæ, Ptol. hodie Ephitisa.

Cisapēnina Italia à Catone in Aug. dicitur, quæ respectu Romanorum cis Apenninum montem est, sicut Transapennina, quę trãs Apenninum est.

Cisia, mater Memnonis, à qua Susorum ciues Cisij dicti. Steph.

Cisiánthi, populi Scythis Cimmeriis vicini, ad oram Oceani Scythici. Plin. lib. 13. cap. 6.

Cisij. Vide CISIA.

Cison, torrens Galilææ iuxta montem Thabor. Hic è monte Tabirio in mare cadit, Iudic. 4. 3. Reg. 18. Psalm. 82.

Cispius, mons Romæ, Exquilina in regione, de nomine Cispi hominis dictus. Fest. Varro lib. 1. De ling. Latin. Exquilinus est Cispius mons sexticeps apud ædem Iunonis Lucinæ.

Cissa, fluuius Ponti Cappadocici, Ptol. vulgò *Quisa*.

Cissanus Cous fuit gregibus pecuariis supra modum diues, de quo extat prouerb. Cissanus Cous.

Cisseus, rex Thraciæ, pater Hecubæ. Hinc Hecuba ipsa Cisseis appellatur à Virg. 7. Æneid.

-nec face tantùm

Cisseis prægnans ignes enixa iugales.

Cissusa, fons in quo obstetrices Bacchum infantem lauerunt. Plut. in Lysandro.

[Cisternense monasterium in Diuionensi prouincia, Gallicè *Cisteaux*, à cisternarum quę illic sunt, multitudine nūcupatum. Quod quidem sub se mille & octingenta virorum monasteria, ac penè totidem sacrarum virginum habet, per Odoneum ducem primùm extructum & fundatum fuit. Bell. in Cosm.]

Cistena, vrbs Æolidis, inter Flairicum & Idæum sinum. Pompon. lib. 1. Pli. lib. 5. cap 30. Cisthene scribitur.

Citanos, insula olim Cycladum clarissima.

Citarij, populi Siciliæ. Plin. lib. 3. cap. 8.

Citarista, vel Citaristes, promontorium Narbonensis prouincię, non procul à Massilia. Plin. lib. 2. cap. 4. Pomp. lib. 2.

Cithæron, mons Bœotiæ, Straboni, cuius radicem Asopus amnis alluit. Seruius credidit alterum esse ex iugis Parnassi: quod omnium Geographorum iudicio secus se habet. Est enim Cithæron mons à Parnasso discretus, & ab eo plus quàm triginta passuum millibus dissitus. Hic mons Libero patri sacer erat: vnde etiam ibi eius Orgia celebrabant. Ouid. 3. Metamor.

Vadit, vbi festus facienda ad sacra Cithæron Cantibus, & clara Bacchantûm voce sonabat.

Citharista, siue Citharistes, promontoriū Gallię Narbonensis, testibus Ptol. libr. 2. capit. 20. & Antonino, qui in suo Itinerario ab hoc promontorio Massiliam vsque nauigio triginta milia passuum facit.

Citium, Cypri insulæ oppidum. Plin. libr. 5. cap. 31. Vnde Citieus Zeno.

Citōrus, mōs qui abundat buxis: inde pecten Citoriacus, quasi buxeus dicitur, à Citorio mōte. Ouid. lib. 4. Metamor.

Sæpe Citoriaco deducit pectine crineis. Vide CYTORVS.

Citron, ciuitas in tribu Zabulon. Iud. 1.

Cinaron, oppidum proximum Isaræ flumini, Vocontiis populis, mōtique Cinesio & Allobrogibus in Sabaudia, teste Planco inter epist. familiares Tullij, in illa quæ incipit, Nunquam me Hercule.

Ciuica Pompeianus, consul, collega L. Celonij Commodi, anno ab vrbe 888.

Ciuilius, siue Cliuius, Volscorū imperator, à Cegànio victus, anno ab vrbe 312.

Ciuilius Tullus, tribunus militum, anno ab vrbe 348.

Cius. Vide BRYLIVM.

Cius, fluuius Thraciæ ex Pæonibus & Rhodope monte profluens. Est & vrbis nomen, quā, vt testatur Strabo lib. 12. Demetrius cepit, deditque Prusię Zelę, qui hāc euertit, & Myrleā Prusię vicinam. Is à ruinis eas excitans, Cium à se Prusidam: Myrleam verò ab vxore Apamiam nominauit.

Cizicus. Vide CYZICVS.

C L

Clæon, fons in Phrygia, Plinius libr. 31. capite 2. dictus est à fletu, vt fons alter illi vicinus Gelon à ridendo.

Clampitiæ, locus Italiæ, in Brutiis, Plinius libro 3. cap. 5.

Clanius, qui & Clanis, fluuius Campaniæ prope Neapolim iuxta Acerras vrbem, à κλάνιν, quod est viola, qua illius ripæ abūdare dicuntur: vel, vt Macrobius existimat, à Clanio gigante. Ab eo piscis Clanius, qui & Silurus vocatur. Virg. lib. 2. Georg.

Et vacuis Clanius non æquus Acerris.

Clariæ, populi Thraciæ. Plin. lib. 4.

Clárium, Plin. lib. 2. Vide CLAROS.

Clarius est mons Colophonię, in quo colitur Apollo, & ab eo Clarius appellatur.

Claros, siue Clarium, Ionię ciuitas, Apollinis oraculo nobilis, iuxta Colophonem. Hāc Māto Tiresiæ filia condidit, fugiens Thebanorū victores Epigonos. Quæ cùm patriæ cladem lugeret, & suam, manantibus vbertim lachrimis, fontem fecit: vnde claros, ἀπὸ τοῦ κλαίειν locus appellatus. Nearchus verò author est, inde vrbi huic nomen factum, quòd Apollini sorte obtigit. Nam sortem, κλῆρον Græci nominant. Hinc Apollo Clarius dictus est, qui illic & fanum habuit, in quo responsa, epota aqua, edebantur, breuiore tamen vita bibentium. Ouidius de Arte.

Clarus, insula in mari Myrtoo, & ipsa Apollini sacra:

sacra: de qua nonnulli intelligunt illud Ouidij 1. Metamorph.

-mihi Delphica tellus
Et Claros, & Tenedos, Pataræáque regia seruit.

Classence oppidum, à Smaragdo captum, anno ab vrbe 153.

Catérna, oppidũ in Piceni littore. Pomponius lib. 2.

Clauda, insula spectans Cretam inter meridiẽ & occidentem. Act. 27.

Claudia, Noricorum oppidum. Plin. lib. 4. ca. 14. Ptol. Claudiuium vocat.

Claudia, virgo Vestalis, quæ cùm in suspitionẽ stupri venisset, & simulachrum matris Ideę in vado Tyberis hęreret, ad comprobãdam pudicitiam suam, fertur cingulo duxisse nauem, quam multa hominum millia trahere nequiuerant.

Claudia, gens Romæ patricia à Sabinis venit, cognomina sibi Neronis & Drusi vsurpauit, quòd Nero lingua Sabina, vir strenuus & fortis dicatur: Drusi verò, à Claudio Druso qui hostium duce Gallorum Druso cominus trucidato, sibi ac posteris, nomen indidit. Tranquillus. Fuit & altera plebeia.

Claudianus, poëta insignis, Theodosij & Honorij temporibus floruit, patria Alexandrinus. Quidam Florentinum faciũt, sed falsò: ingenio excellenti fuit, maximéque apto ad carmen componẽdum. Nam & adsurgit fœliciter, variísque figuris ac sententiis mirificè delectat. huius meminit Suidas.

Claudianus Cæsar, qui interfecto Caligula successit in imperio: vir inauditæ crudelitatis, vt scribit Suet. in Claudio.

Claudiana tonitrua dicebantur, quæ Claudius Pulcher instituit, vt ludis factis post scenam coniectu lapidum ita fieret in circumactam peluim, vt veri tonitrui speciem repræsentaret.

Claudiópolis, Cappadociæ vrbs. Plin. lib. 5. capite 24.

Claudiuium. Vide CLAVDIA.

Claudium, vrbs Italiæ: Gentile, Claudinus. Stephanus.

Ap. Claudius Regillianus decemuir, legibus scribendis summa inter collegas authoritate: postremò ob Virginiæ iudiciũ in carcerem coniectus, sibi manus attulit. Liu.

Ap. Claudius Cæcus, extrema senectute in curiam delatus, senatum iamiam inclinatum, à Pyrrhi pace reuocauit. Ab hoc Appia via dicta est, quam Brundusiũ vsque lapidibus strauit. Liu. lib. 9 & aquam Appiam in vrbem duxit, Pyrrhúmque in vrbem non esse recipiendum sua sententia obtinuit.

Claúdius Nero, & Claudius Pulcher, fratres Cęci filij, Tranquillus & Liu. lib. 19.

Claúdius Sulpitius Longus, consul, collega Q. Ælij Cæritani, anno ab vrbe 431.

Claúdius Pontius, Samnitiũ imperator, Romanos apud Claudium sub iugum misit. Liu. lib. 8. Decad. 1.

Claúdius Fabius, dictator, anno ab vrbe 439.

Claúdius Petilius, dictator, anno ab vrbe 442.

Claúdius, cognomento Caudex, à nauium caudicibus sic dictus. Is Carthaginenses Messana expulit, Hieronem prælio victum ad Syracusas in deditionem accepit. Cæcilius.

Claúdius Centianus, quem nonnulli Centimalum, alij Centimanum minus rectè scribunt. Is librum in iure ciuili tertium à P. Parpyrio scripsit, & r. literam introduxit, quum priùs Fusij, qui deinde Furij dicerentur. Valerius.

Claúdius, qui antè Clausus dictus. Vide CLAVSVS.

Claudius Nero, consul, Liuij Salinatoris collega, qui aduenientem ex Hispania cum auxilio Asdrubalem interfecit.

App. Claudius orator. Cic. in Bruto.

Claudius Nero, Tiberij principis pater, Quæstor C. Cæsaris in bello Alexandrino, & deinde Pontifex Maxim. in P. Scipionis locũ suffectus.

Claudius Tiberius Nero Cæsar, III. Romanorum imperator, Octauij Cæsaris priuignus, gener, & adoptione filius. Suet.

Claudius, Rom. imperator, Britanniam insulam in deditionem accepit, & Orchades insulas Romano adiecit imperio. Postmodum ab Agrippina vxore veneno sublatus est, vt Nero filius imperio potiri posset.

Claudius Domitius Nero, Romanorum imperatorum nequissimus. Vide NERO.

Claudius, Romanorum imperator, qui Gotthos Illyricum vastantes bello adortus, incredibili clade superauit. Sed cùm duobus ferè annis imperasset, apud Smyrnam morbo interiit.

Claudius Pompeianus, consul, collega Seueri, anno ab vrbe 925.

Claudius Venatus, vir doctissimus, Alexandri à consiliis, anno ab vrbe 976.

Clausus, rex Sabinorum, Turno aduersus Æneã suppetias tulit. Ab hoc Appius ille Claudius originem traxit, qui paucis post exactos reges annis cum quinque millibus clientum se Romam contulit, vrbísque partem habitandam accepit, Claudiámque familiam propagauit. Virg. 7. Æneidos,

Ecce Sabinorum prisco de sanguine magnum
Agmen agẽs Clausus, magníque ipse agminis instar, Claudia nunc à quo diffunditur, & tribus, & gens.

Clazómenæ, vrbs Ioniæ Asiaticæ, quam condidit Paralus, patria Anaxagoræ. Hæc priùs Gryna nominabatur, vicina Colophoni, vnde & Apollo Gryneus dictus est apud Virgiliũ,

quoniam ibi esset eius oraculum.

Clazomenia, insula, quæ Marathusa dicitur, à qua Clazomenij, quos in Mæonia sitos esse constat: hinc adiectiuum Clazomenius, nia, nium: vt Clazomenia vina, quæ olim apud Romanos in pretio fuerunt. Vide MARATHVSA.

Cleander, nomen est vatis Arcadici apud Hero.

Cleãthes, philosophus Stoicus, Cratetis primùm discipulus, Zenonis Citiensis successor. Hic Phani Asij filius, egregius pugil, cùm Athenas venisset, & Zenoni adhærens, generosè philosophatus est, & in eisdem permansit dogmatibus: ea fuit in tolerandis laboribus & perferendis alacritate, vt alter Hercules dictus sit. Nam quum non haberet vnde se alere posset, noctu quidem in hortis aquam hauriebat, per diem verò in sermonibus exercitabatur. vnde Phreantes appellatus est, quasi puteos hauriens. Tradunt illum, quæ à Zenone audierat, ossibus boum & testis fictilibus perscribere solitum, cùm pecunia nõ suppeteret ad chartas emendas.

Cleánthis, mulieris nomen. Suidas.

Clearchus, Solensis senior, scripsit de varia hist.

Clearchus iunior, Ponticus, Athenas profectus vt operam daret Platoni, in somniis admonitus, à studiis literarum recessit. Suidas.

Clearchus, dux Lacedæmoniorũ, dictitabat imperatorem plus quàm hostẽ metui oportere: significans eos, qui in prœlio mortem expauescerent, certum sibi, si deseruissent, expectare debere supplicium. Fronti. lib. 4.

Clearchus, consul, collega Richomeri, anno ab vrbe 1137.

Cleempus, medicus fuit, cui Pythagoræ liber de magicis herbis à nonnullis ascribitur.

Clemẽs historicus, scripsit de regibus & imperatoribus Romanis, ad Hieronymũ de figuris Isocratis. Suidas.

Clemens Alexandrinus, præsul, Pantherij discipulus, Origenis præceptor, floruit sub Seuero & Antonino principibus. Hieronymus & Eusebius lib 6.

Clemens, Romanorum tertius episcopus, auditor diui Petri, D. Dionysium Areopagitã misit Parisios. Niceph. lib. 2. cap. 20.

Clemens II. Pontifex 150. anno salutis 1048.

Clemens III. Pontifex 175. anno salutis 1188.

Clemens IIII. Pontifex 184. anno salutis 1264.

Clemens V. Pontifex 196. anno salutis 1306.

Clemens VI. Pontifex 198. anno salutis 1342.

Clemens VII. Pontifex 220. anno salutis 1523.

Clemens, consul, collega Tertulli, anno ab vrbe 947.

Clementinus, consul, collega Agricolæ, anno ab vrbe 982.

Clementinus, consul, collega Probi, anno ab vrbe 1267.

Cleobis, Argiæ sacerdotis filius, de quo sic Cicero in Tuscul. quæstionibus, Primùm, inquit, Argiæ sacerdotis Cleobis & Biton filij prædicãtur. Nota fabula est. Cùm enim illam ad solenne & statutum sacrificium curru vehi iussisset satis longè ab oppido ad fanum, morarentúrque iumenta: tũc iuuenes ij, quos modò nominaui, veste posita, corpora oleo perunxerunt, & ad iugum accesserũt. Ita sacerdos aduecta in fanum, quum currus esset ductus à filiis, precata à dea dicitur, vt illis præmium daret pro pietate, quod maximum homini dari possit à Deo. Pòst epulatos cum matre adolescentes somno se dedisse, manè inuentos mortuos. Hæc Cic.

Cleobulus, Euagoræ filius, Lindius, vnus è septẽ Græciæ sapientibus, robore & pulchritudine corporis eximius, è Lindo Ægyptum philosophandi gratia, petisse fertur: extat eius breuis ad Solonem epistola.

Cleobulina, Cleobuli filia, hexametris ænigmata quædam perscripsit: quorum vnum adhuc extare fertur,

> Est vnus genitor nati bona pignora bis sex,
> Triginta cuius natæ, sed dispare forma.
> Hæ niueæ aspectu miræque coloribus illæ,
> Atque immortales omnes moriuntur ad vnã.

Diogenes Laërtius & Suidas.

Cleocritus, apud comicos taxatur vt mulierosus & cinędus & obscurus, Cybeles filius. Nam in mysteriis Rheæ molles tãtùm intersunt. Suidas. vide Eras. in adagiis.

Cleódamas, Thasius, philosophus Platonis tempore in Geometria floruit.

Cleódamas, Achenus (Ache autem, ciuitas est Thessaliæ) scripsit de cura equorum. Steph.

Cleodora, Nymphę nomẽ matris Parnassi, à quo Parnassus mons nomen accepit. Cęl. lib. 16. ca. 19. quæ duos habuit patres. Paus. lib. 10.

Cleogenes, Sileni filius, eques insignis. Paus.

Cleomáchus, Magnesius pugil, qui cinędi cuiusdam & ancillæ amore captus, quæ à cinædo alebatur, cinædorum & orationem & mores est imitatus. Strabo.

Cleombrotus, Pausaniæ filius, Lacedæmoniorũ dux, qui timẽs ne videretur cum Epaminũda hoste sentire, temerè cum eo pugnauit, séque & patriam in præceps dedit: nam ex vulnere occubuit, & exercitus deletus est.

Cleombrotus, adolescens Ambraciota, qui, quũ ei nihil accidisset aduersi, è muro se in mare abiecit, lecto Platonis libro de animorum immortalitate. Cic. in Tuscul.

Cleomedes, Astypalæensis, de quo portentosa quædam memorantur. Hic robore ac magnitudine eximia, quum Ciccum Epidauriũ pugil interfecisset, victoriæ præmij fraudatus, præ dolore in furorem incidit, atque ex Olympia Astypalæam reuersus, cùm ibi multa temerè

merè ac violenter fecisset, postremò ludum puerorum ingressus, apprehensam manu columnam, quæ tectum sustentabat, concutiens mediam fregisse, ac tectum deiecisse dicitur. Interfectis autem pueris, quum quæreretur ad supplicium, in sepulchrum magnum se coniecisse, & clausus intus iniectum operculum tanta vi tenuisse, vt ne à multis quidem simul adnitentibus, vllo modo euelli posset. Conciso igitur circa loco, neque viuum hominem, neque mortuum esse compertum ferunt. Quare missis Delphos legatis respondisse Pythiam, Vltimus heroum Cleomedes Astypalęus. Suidas & Plutarchus.

Cleomedes, Græcus author qui scripsit de circulis cœlestibus, quod opus elegās admodum adhuc extat. Suidas.

Cleomenes, Lacedæmoniorum dux, ab Antigono rege prælio victus, ad Ptolemæum se recepit, benignéque primùm exceptus, mox Nicagoræ cuiusdam calumnia apud regem suspectus, custodiæ cum aliis quibusdam traditus, cum illis mutuis vulneribus periit. Pòst mortuus à Ptolemæo pelle nudatus, crucíque adfixus est: Plutarchus.

Cleomenes Siculus, C. Verris nequitiæ administer. Cicero 7. in Verrem.

Cleon, dux Atheniensium, in Reipublicæ administratione aduersari solitus Niciæ Nicerati filio, missus denique in Thraciam cum exercitu, multas vrbes cepit. Eum insectatur Aristophanes in comœdia quæ inscribitur Equites.

Cleon, Messeniorum dux. Paus. lib. 4.

Cleon, statuarius nobilis. Pausan.

Cleon, Thetidis sacerdos. Pausan.

Cleon Poëta, Argonautica scripsit, à quo argumentum Apollonius Rhodius mutuatus est, vt eius enarrator scribit.

Cleon Halicarnasseus orator, Lysandro Lacedæmonio orationem composuit. Suidas.

Cleonæ, oppidum mediocre in via, quæ ab Argis Corinthum ducit: ab Argis quidem stadiis 120. à Corintho verò 80. distans. Oui. 6. Meta.

-Humilésque Cleonæ. Inter Cleonas & Phliuntem Nemæa sylua consurgit, in qua Hercules miræ magnitudinis leone interfecit, qui à loco dictus est Cleonæus. Lucan. lib. 5.

Ille Cleonæi proiecit terga leonis.

Cleónidas, vir Thebanus.

Cleónymus, id est, desertor ordinis, & qui abiecto clypeo fugit, dictus est. Vnde prouerbium, Cleonymo timidior. Hinc insectatur vt timidum & fugacem Aristophanes in Nubibus.

Cleónymus, vnus ex imperatoribus externis, quos sibi accersierunt Tarentini. Stra. lib. 6.

Cleopatra, Ægypti regina, Ptolemæi Auletæ filia, soror & vxor Ptolemæi vltimi, mulier impudicissima, à Iul. Cæsare primùm adamata: cui filium Cæsarionem peperit: deinde ab Antonio iustæ vxoris loco habita. Quod cùm ægreferret Augustus, cuius sororem Antonius vxorem duxerat, belloq; inter eos exorto, Antonium superatum insecutus, ad necem spontaneam compulit: cius exēplum imitata Cleopatra, ne viua in hostis potestatem veniret, & per ludibrium in triumpho circunduceretur, aspidibus corpori admotis, extremum vitę diē clausit. Statius lib. tertio Syluarum,

Actias Ausoniis fugit Cleopatra catenas.

Cleopâtrus, pręfecti nomen apud Corinthios. Plutarchus in Arato.

Cleóphanes, orator ex Myrlea. Strabo lib. 12.

Cleóphantus, Themistoclis filius, quem pater in equestri facultate tā strenuum effecit, vt equis rectus insisteret, rectúsque ex equo iacularetur. Plato in Menone, & Cæl. lib. 14. cap. 13.

Cleophantus, medicus. Plin. lib. 24. cap. 16.

Cleophantus, pictor Corinthius. Pli. lib. 35. cap. 3. hic apud Plinium vini rationem illustrauit, primúsque semen pastinacæ erraticæ dysentericis prodesse expertus est.

Cleophas, Christi cognatus, ac discipulus, qui proficiscens in Emaunta, CHRISTVM alloquebatur in itinere, Luc. 24. Ioan. 19.

Cleophon, poëta tragicus Atheniensis, Suidas.

Cleophylátius, episcopus, cum Stephano ab Adriano Rom. Pontifice ad Carolum missus Germanorum, Francorúmque episcoporum synodum congregauit. In qua hæresim Felicianam & Synodum de imaginibus deponendis, quam Græci septimam dicebāt, damnauerunt. Blond. lib. 1. decad. 2.

Cleopompus Atheniensis, Thronium cepit, Locros vicit, Aeginetas suis è sedibus eiecit. Thucy. Plutarch. in Peri.

Cleostratus Ephebus ille fuit cui sors obtigit, vt draconi apud Thespienses sæuienti immolaretur: cuius vicem dolens Menestratus, thorace æneo indutus, in draconem dimicaturus prodiit in medium, ac belluam interfecit: sicque & Cleostratum, & ciuitatem liberauit.

Cleops, Aegypti rex, qui templa omnia obserauit ne populus diis sacrificaret. Herod.

Cleostratus, antiquissimus philosophus, primus scripsit de signis cœlestibus, atque in primis signa Arietis & Sagittarij. Plin. lib. 2. cap. 8.

Cleoxenus & Democlitus historiam de rebus Persicis scribere aggresi, quam inchoatam se in historiis fatetur absoluisse Polybius Megalopolitanus. Suidas.

Clephis, Longobardorum rex truculentissimus, Imolam ædificauit, à suis interfectus est. Blon. Pompon.

Clesides, pictor nobilis, qui reginæ Stratonices iniuriam, à qua nullo honore fuerat exceptus depinxit, voluptatémque eius cum piscatore quem amare credebatur.

Clethus, vxorem habuit Pallenem Sithonis filiã quæ Thraciæ vrbi nomen dedit. Steph.

Clibanus, mons est in extremis Italiæ finibus, non procul à Lacinio promontorio. Pli. li.3.ca.10.

Clibanus, oppidum Isauricæ quod est Asię, regio inter Pamphyliam & Ciliciam sita. Plin.lib.5. cap.27.

Clidemus, scriptor antiquissimus fuit, cuius opus de Plantis sæpe citatur à Theophrasto. Scripsit & Protogoniam quæ citatur ab Athenæo.

Climax, Straboni lib.14. mons Pamphilio pelago adiacens: is transitum arctum in littore relinquit, qui mari tranquillo nudatur adeò, vt iter facientibus peruius sit, pelago autem affluente vndis contegatur. Transitus per montem tum arduus est, tum etiam prolixus: quapropter in tranquillitatibus littore vtuntur.

Clinias musicus, & philosophus sectæ Pithagoreæ, si quando ad iram prouocaretur, sumpta statim cithara, motus animi leniebat. Ælianus de varia hist.

Clio, vna Musarum ex nouem, apud Hesiodum Theog. ἀπὸ τοῦ κλέος, id est, à gloria, quod poëtis gloria ex carmine nascatur, Alij ἀπὸ τοῦ κλέειν, hoc est, à celebrando dictam putant, propterea quòd historiæ inuentrix esse putetur: cuius proprium est virorum fortium laudes celebrare, eorúmque gesta ad posteritatem transmittere. Virg. de Nouem Musis,

Clio gesta canens transactis tempora reddit.

Clipea, vrbs Africæ minoris, aliis dicta Clupea & Clypea. Ptolem.

Clisthenes, primus ostracismi author apud Athenienses, primúsque eo exilij genere multatus. Cæl.lib.21.cap.44.

Clitárchus historicus, qui & Alexandri comes fuit in expeditionibus, & eius res gestas scripsit: cuius in historia ingenium probatur, fides infimatur, vt scribit Quintil. Huius meminit & Plin.lib.4.cap.5.

Clitéllæ, locus quidam Romæ vocatur propter similitudinem clitellarum: & in via Flaminia, loca quædam deuexa subinde & accliuia.

Clitérnia, Italiæ oppidum ad montem Garganũ. Pompon. libro. 2. Ptolem. Cliternum: vulgò *Celano*.

Clitus. Vide CLETVS.

Clitomachus, Carthaginensis philosophus, Athenas concessit ad capiendum ingenij cultum, quadraginta natus annos, audiuítque Carneadem: breui quoque tempore adeò profecit, vt quadraginta volumina scripserit, successerítque Carneadis scholæ. Suidas.

Clitomachus athleta, Pancratiastes nobilis, Suid. pudicitia tanta fuisse dicitur, vt canes si fortè coeuntes vidisset, statim vultum auerteret: in cõuiuio si quis sermo lasciuus incideret, statim surgens abiret: Ælianus de varia historia.

Clitor, oris, oppidum Mediterraneum Arcadiæ, à quo vicinus fons Clitorius appellatur, ei qui gustauerit, vini fastidium inducens. Ouid. 15. Metam.

Clitorio quicunque sitim de fonte leuauit,
Vina fugit, gaudétque meris abstemius vndis.

Clitorius, fons est Arcadiæ, qui potus vini tædium adferre dicitur. vnde Ouid. Metamorph. 15.

Clitorio quicunque sitim de fonte leuauit,
Vina fugit, gaudétque meris abstemius vndis.

Clitúmnus, agri Falisci fluuius, cuius aquæ potæ candidos faciunt boues. Pli.lib.2.cap.103. Virgil.2. Georg.

Hinc albi Clitumne greges, & maxima taurus
Victima. Silius lib.11.
Et lauat ingentem profundens flumine sacro
Clitumnus taurum.

Clitus, Mantij filius, ab Aurora raptus, nunquam postea apparuit.

Clitus, inter præcipuos Alex. Maced. familiares eidémque charissimus, tum quòd filius esset nutricis ipsius, tum quòd ab illo in vitæ discrimine fuisset seruatus. Hunc tamen in conuiuio quodam liberiùs in Persicos mores inuectum, rex iam temulentus spiculo traiecit. Cuius facti eum postridie tanta cepit pœnitentia, discussa iam ebrietate, vt totum triduum cibo abstinuerit, decreuerítque omninò inedia sibi necem consciscere, ac amicum optimè de se meritum ad inferos persequi. Tandem ægrè admissa amicorum consolatione, sumptuosissimo eum funere sepeliuit. Plut.in vita Alexan.

Cliuilius. Vide CIVILIVS.

Cloanthus, vir Troianus, Æneæ comes.

Clodia, Romana, copiosa & locuples fœmina, de qua Cicero ad Att.lib.13.

Clodij forum, Italiæ oppidum in octaua regione. Plin. lib.3. cap.15.

Clodiórum familia, à Clodio Aeneæ socio dicta. Festus. verius tamen est Clodios, qui & Claudij dicuntur, à Sabinis ortum traxisse, nominísque originẽ cœpisse ab Appio illo Clauso, qui primus ex ea familia cum quinque clientum millibus se Romam contulit.

P. Clodius, inimicus Ciceronis, quem vt pellere vrbe posset, plebeio se homini adoptandum dedit: mœchus fuit notissimus, deprehensus in sacris Bonæ deæ muliebri veste vestitus. Cicero ad Atticum lib. 1. postea à Milone interfectus.

Clodius Pulcher, orator Romæ inter patronos simul cum Cicerone in causa Scauri. Pædianus.

Clodij cuiusdam meminit Plutarchus in Numa, qui temporum argumentum scribit.

Sextus Clodius, rhetor è Sicilia, Latinæ Græcæque eloquentiæ professor, malè oculatus, familiaris, ac præceptor Marci Antonij Triumuiri,

uiri, cuius meminit Cicero in Philippic. & Tranquillus.

Clodius Quirinalis, Arelatensis, rhetor, Romæ docuit circa Neronis tempora.

Clodius Albinus, dux exercitus in Gallia, post mortem Pertinacis principis ab exercitu imperator salutatus, perditæ gulæ fuisse traditur. Herodian.

Clodius, Francorum rex, anno salutis 432.

Clodius Albinus, consul, collega Aemiliani, anno ab vrbe 957.

Clodomir, Clodouei filius, Aurelianēsis princeps, anno salutis 516.

Clodomirus, Basami filius, Sicambrorum rex.

Clodomyrus, Clodouei primi filius, Sigismundum filium Gundebaldi regis Burgundiæ, bello captum vnà cum liberis & vxore in puteum iecit.

Clodoueus, Francorum rex, anno salutis 487. Hic Alaricum Visigotthorum regem, qui apud Pictauos regnabat, & Apollinarem Aruernorum præfectum vicit, cæciditque Æmil. Voto facto Alemannos subegit, parta victoria, an. xxv. regni à Remigio Rhemensi episcopo cum Francis omnibus baptizatus est. Blond. Æmil. lib. 1.

Clodoueus, alter Frācorum rex, anno salutis 654.

Clodouêus, Theodorici filius, Francorum rex, anno salutis 967.

Clœlia, nobilis virgo Romana, quæ cum aliis virginibus Porsenæ Hetruscorum regi obses data, deceptis custodibus, incolumis ad suos per Tyberim tranauit. Quamobrem Romani nouam in fœmina virtutem nouo honoris genere ornandam rati, statuam ei equestrem in summa Sacra via posuerunt, Liuius lib. 1. & 2. primæ decadis ab vrbe cond.

Clógio, Franci filius, Francorum rex, anno salutis 751.

Clonius, vnus è quinque ducibus Bœotorum, qui cum quinquaginta nauibus ad Troiam nauigauerunt. Homer. lib. Iliad. 2.

[Closter fusos in lanificio reperit. Vide in dictione ARACHNE.]

Clota, æstuarium Britānici maris apud Ptol. Glota Tacito scribitur.

Clotárius, Clodouei filius, primò Suessionum princeps, postea solus Francorum rex, anno salutis 564.

Clotárius II. Gallorum rex, anno salutis 597.

Clotarius III. Clodouei filius, Gallorum rex, anno salutis 669.

Clotarius IIII. Francorum rex, regnauit annis XI. anno salutis 721.

Clotho, vna Parcarum, quas Hesiod. in Theogonia Iouis & Themidos filias facit, humanæ vitæ stamina dispēsantes. Dicta Clotho, ἀπὸ τοῦ κλώθειν, quod voluere, seu nere significat. Fingunt enim poetæ hanc colum gestare, & nendo humanæ vitæ terminum præscribere.

Cluéntius, ciuis Rom. ex municipio Larino accusatus, opibus matris Sassiæ, quòd Oppianicum vitricum interfecisset, defensus fuit à Cicerone, cuius adhuc extat longè optima oratio pro Cluentio.

Cluacina Venus dicta est, à cluendo, id est, pugnādo, cuius simulacrum positum fuit in eo loco vbi pax inter Sabinos & Romanos, cùm propter raptas pugnarent, facta est.

Clunia, oppidum Hispaniæ, Celtiberiæ finis. Plin. lib. 3. cap. 3.

Cluniensis, Hispaniæ conuentus: sunt enim septem (inquit Plin. lib. 3.) Carthaginensis, Tarraconēsis, Cæsar-Augustanus, Cluniensis, Asturum, Lucensis, Braccarum.

Clúpea, siue Clypea, ciuitas Africæ propriè dictæ, in promōtorio Mercurij sita: ita dicta à Clypei figura. Lucan. lib 4.

Et Clupeam tenuit stationis littora notæ.

Hanc Solinus Græco nomine Aspidem vocatam tradit. Quod & ipsum non obscurè affirmat Silius Italicus Bel. Pun. lib. 3.

In clypei speciem curuatis turribus Aspis.

Ptolemæus verò duas vrbes propinquas collocat in Hermeo promontorio, quarum vnam Clypeam, alteram Aspidem vocat.

Clupea, exigulus pisciculus. Plin. lib 9. cap. 15.

[Clusia, Tusci regis filia pudicissima, quam cùm Valerius Torquatus, imperator Romanus, vidisset, vxorem à Tusco petiit: eámque minimè consequutus, eius oppidum diruit. Clusia verò sese è turri deiiciens, tumefactis vento vestibus, sospes ad terram delata est, Plut. in Parall.]

[Clusiacum, in Aquitania spelunca, sex leucis Gallicis spatiosa, in qua aulæ visuntur amplissimæ, cauernæque quàm maximæ, minutissimis stratæ lapidibus: itémque plurimi istac decurrunt fontes, necnon fluuij, quorum vnus centum viginti pedes in latitudinem patet. Bellef. in Cosm.]

Clusini, noui & veteres populi Hetruriæ. Plin. lib. 3. cap. 5.

Clusinus, dictus est Ianus, quia pace templi eius portæ claudi solebant. Virg. 5. Æneid. & Ouid. 1. Fast.

Clusiolum, oppidum Vmbriæ, quod interiit. Plin. lib. 3. cap. 14.

Clusios, Galli nominant dæmones quosdam, quos nonnulli existimant spiritus esse elemento aëreo compositos.

Clúsium, oppidū est Mediterraneū in Tuscia, sub quo sepultus est Porsenna. Plin. lib. 39. cap. 13.

Clymene, Oceani & Tethyos filia, Iapeti vxor, Hesiodo in Theogonia. Virg. 4. Georg.

Inter quas Clymene curá & narrabat inanem
Vulcani, Martísque dolos, & dulcia furta.

Clymene, quæ Apollini Phaëthontem peperit,

eiúſque ſorores Heliadas. Ouidius libro 1. & 2. Metamor.

Clymene, miniſtra Helenes, particeps conſiliorum dominæ, furtorúmque eius internuntia, quæ etiam ad Troiam illam eſt ſecuta. Hom. lib. 3. Iliad. Ouidius in Epiſtola Helenæ ad Paridem,

Cætera per ſocias Clymenen, Æthrámque loquemur,

Quæ mihi ſunt comites, conſiliúmque duæ.

Clymeneis, inferni cognomen à poëtis vſurpatũ, ἀπὸ τοῦ κλύειν, id eſt, ſonando, quòd ſonus ex inferis edatur. Palæph. lib. 1.

Clypea. Vide CLVPEI.

Clytemneſtra, filia Tyndarei & Ledæ, vxor Agamemnonis, quæ belli Troiani tempore mutuo Ægyſthi amore capta, turpiſſimis cum eo voluptatibus ſeſe implicuit: virúmque, capta iam Troia, in patriam redeuntem, ab adultero adiuta, per inſidias interfecit: idem Oreſti filio factura, niſi eum Electra ſoror certiſſimæ neci eripuiſſet, & ad Strophium regem clam miſiſſet educandum, qui poſtea adultus Argos rediit: vbi vnà cum hoſpitibus Phocenſibus (quos Strophius ad Ægyſthum miſerat, tanquam Oreſtis mortem nunciaturos) ad Clytemneſtram intromiſſus, vnam cum adultero eam interemit. Homer. lib. 11. Odyſſ. Seneca in Agam. Euripides in Oreſte. Sophocles in Electra.

Clytia, æ, ſiue Clytie, es, vna ex Oceani Nymphis, aliquandiu ab Apolline adamata, donec illa Apollinis cum Leucothoë concubitum Orchamo patri eius indicauit. Quare iratus Apollo, grauiſſimo odio eam proſecutus eſt. Illa verò amoris impatientia, cibo & potu abſtinens, Solem quacunque iter faciebat, oculis ſequebatur: tandem fame & dolore conſumpta, mutata eſt in heliotropium. Ouid. 4. Metam.

Clytius, filius Laomedontis, & frater Priami. Hom. 20. Iliad.

Clytius, iuuenis quidam à Cydone adamatus. Virg. Æneid. 10.

Tu quoque flauentem prima lanugine malas
Dum ſequeris Clytium, infœlix noua gaudia Cydon.

C N

Cnagia Diana dicta eſt à Cnagio Spartano, qui in bello à Caſtore & Polluce in Aphidnam geſto captus, & à Cretenſibus vẽditus, cum deę ſimulachro in patriam aufugit.

Cnacalyſia Diana dicta eſt à Cnacolo monte, iuxta quem ſacra ei faciebant Caphyatæ. Palæph.

Cnemides, in Thracia ſunt ſecundum Daphnuntem, locus munitiſſimus, in quem ex Eubœa Cœneum è regione conſiſtit promontorium, in Occidentem ſpectans, ſinúmque Maliacum, &c. Vide tabulam decimam Europæ apud Ptolemæum & Strabonem libro 9. Plin. Cnenus dicitur numero ſingulari, libro 4. cap. 7.

Cneus, cognomen apud Romanos: quod quidam à næuo deducunt, præpoſita C, litera. Quum autem id proferebant antiqui, inquit Priſcianus, G pro C efferebant.

Cn. Aufidius Oreſtes, collega P. Cornelij Lentuli, anno ab vrbe 683.

Cn. Bœbius Pamphilus, conſul, cum L. Æmilio Paulo, anno ab vrbe 572.

Cn. Calphúrnius Piſo, conſul, cum M. Popilio Lænate, anno ab vrbe 615.

Cn. Calphúrnius Piſo, conſul, cum C. Cæſare Octauiano, anno ab vrbe 731. Cl. Tiberio Nerone, anno ab vrbe 747.

Cn. Cinna Magnus, conſul, cum L. Valerio Meſſala, anno ab vrbe 757. Vide CINNA & CORNELIVS.

Cn. Cornelius Aſina, conſul, cum C. Genutio Clepſina, anno an vrbe 483.

Cn. Cornelius Blæſus conſul, cum M. Attilio Regulo Serrano, anno ab vrbe 496.

Cn. Cornelius Cethegus, conſul, cum Cl. Minutio Rufo, anno ab vrbe 557. Vide CETHEGVS.

Cn. Cornelius Coſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe 342.

Cn. Cornelius Coſſus, conſul, cum L. Furio Medullino, anno ab vrbe 347.

Cn. Cornelius Dolabella, conſul, cum M. Tullio Decola, anno ab vrbe 673.

Cn. Cornelius Gallus, poeta Virg. amiciſſimus, qui in eius honorem ſcripſit decimam Bucolicorũ Eclogam, quę & Gallus inſcribitur: de cuius etiam laudibus finis libri primi Georgicorum totus contextus erat, quem poſtea ab Octauio coactus immutauit. Gallus enim antea Octauio ita familiaris fuerat, vt ab eo Ægypto præficeretur, à quo tamen poſtea per ſummam crudelitatem eſt interfectus.

Cn. Cornelius Lentulus Clodianus, conſul, cum P. Licinio Craſſo, anno ab vrbe 657.

Cn. Cornelius Lentulus, conſul, cum P. Ælio Pæto, anno ab vrbe 553.

Cn. Cornelius Lentulus, conſul, cum P. Cornelio Lentulo, anno ab vrbe 736.

Cn. Cornelius Scipio Aſina, conſul, cum C. Duillio, anno ab vrbe 493.

Cn. Cornelius Scipio Caluus, cõſul, cum M. Claudio Marcello, anno ab vrbe 532.

Cn. Cornelius Scipio Hiſpalus, conſul, cum Q. Petilio Spurino, anno ab vrbe 578.

Cn. Domitius Aenobarbus, conſul, cum L. Quintio Flamminio, anno ab vrbe 562.

Cn. Domitius Aenobarbus, cõſul, cum C. Fannio, anno ab vrbe 632. & cum C. Caſſio Longino, anno ab vrbe 658.

Cn. Domitius Aenobarbus, conſul, cum C. Soſ-

ſio,anno ab vrbe 722.
Cn. Domitius Ænobarbus, conſul, cum Fur. Camillo Aurunċino Scriboniano, anno ab vrbe 784.
Cn. Domitius Caluinus, conſul, cum L. Cornelio Scipione, anno ab vrbe 423.
Cn. Domitius Caluinus, conſul, cum M. Valerio Meſſala, anno ab vrbe 701. & cum C. Aſinio Pollione, anno 714.
Cn. Domitius Caluus, cõſul, cum P. Cornelio Dolabella Maximo, anno ab vrbe 470.
Cn. Fabius Vibulanus, conſul, cum L. Quintio Capitolino, anno ab vrbe 335.
Cn. Genútius Panſa Tribunus militum, anno ab vrbe 357.
Cn. Fuluius Cẽtimalus, conſul, cum P. Sulpitio Galba, anno ab vrbe 543.
Cn. Fuluius Centimalus, conſul, cum L. Cornelio Scipione, anno ab vrbe 455.
Cn. Fuluius Centimalus, cõſul, cum L. Poſthumio Albino, anno ab vrbe 525.
Cn. Iulius Mento, cõſul, cum Quintio Cincinnato Pœno, anno ab vrbe 325.
Cn. Lentulus Augur, cõſul, cum M. Licinio Craſſo, anno ab vrbe 740.
Cn. Lentulus Getulicus, conſul, cum C. Caluiſio Sabino, anno ab vrbe 778.
Cn. Lentulus Marcellinus, conſul, cum L. Martio Philippo, anno ab vrbe 698.
Cn. Manlius Capitolinus Imperioſus, cœnſul, cum M. Popilio Lænate, anno ab vrbe 397. & cum C. Martio Rutilio, anno ab vrbe 399.
Cn. Mánlius Cincinnatus, conſul, cum M. Fabio Vibulano, anno ab vrbe 274.
Cn. Mánlius Volſo, conſul, cum M. Fuluio Nobiliore, anno ab vrbe 565.
Cn. Octauius, conſul, cum T. Manlio Torquato, anno ab vrbe 589.
Cn. Octauius, conſul, cum T. Annio Ruffo, anno ab vrbe 626.
Cn. Octauius, conſul, cum L. Cornelio Cinna, anno ab vrbe 667. & cum C. Scribonio Curione, anno ab vrbe 678.
Cn. Papyrius Carbo, cõſul, cum L. Cornelio Cinna, anno ab vrbe 669. II. conſul cũ eodem, anno ab vrbe 770. III. conſul, cum C. Mario C. filio, anno ab vrbe 972.
Cn. Pompéius Magnus. Vide POMPEIVS.
Cn. Pompéius Strabo, conſul, cum L. Portio Catone, anno ab vrbe 665. Picentes Marſóſque in poteſtatem redegit. Vide POMPEIVS.
Cn. Seruilius Cæpio, conſul, cum C. Sempronio Blæſo, anno ab vrbe 560.
Cn. Seruilius Cæpio, conſul, cum Cn. Seruilio Bemino, anno ab vrbe 551.
Cn. Seruilius Cæpio, conſul, cum C. Pompeio Nepote, anno ab vrbe 613.
Cn. Seruilius Fidenas, Tribunus milit. anno ab vrbe 370.
Cn. Seruilius Geminus, conſul, cum C. Ruintio Flaminio, anno ab vrbe 537.
Cn. Seruilius Geminus, cõſul, cum C. Seruilio Cæpione, anno ab vrbe 551.
Cn. Vetúſius Geminius, conſul, cum T. Ebutio Helua, anno ab vrbe 255.
Cnidus, inſula oppoſita Aſiæ. 1. Mach. 15. Act. 27.
Cnidus, ſiue Cnidos, vrbs inſignis in extremo cornu peninſulæ Cariæ adhærentis, Praxitelis Venere imprimis nobilis. Hor. 1. Car. Ode 30.
O Venus regina Cnidi, Paphíque.
Eſt & herbæ nomen, de Plin. lib. 21. cap. 16.
Cniſæa, nauale Megarorum iuxta Peloponneſum. Steph.
Cnopúpolis, vrbs Ionum, à Cnompo quodam, Erythra aliàs dicta. Steph.
Cnoſus. Vide GNOSVS.

C O

Coa, oppidum in Arabia fælici. Ptol.
Coáſpis. Vide CHOASPIS.
Coátræ, ſiue Coaſtræ, ſiue Choatræ, ciuitas ad Perſidem, iuxta quam ſunt arbores inauditæ magnitudinis. Plin. lib. 6. cap. 7. Pop. Scythici: Alij populi indiæ, Luc. lib. 3.
Aethera tangentes ſyluas liquere Coatræ, &c.
Cobares, natione Medus, magicæ artis profeſſione celer habitus eſt, quo tempore Alexander bellum mouebat in Bactrianos. Author Curtius lib. 6.
[Cobus, Cholcidis fluuius, è Caucaſo monte erumpens, & aureis arenis abundans: vnde velleris aurei fabula à poetis tantoperè celebrata originem duxit: ad quod conquirendum Iaſon in Cholcidem multis erroribus, & vitæ periculis, vnà cum ſuis ipſius ſociis nauigauit. Apoll. Rhod.]
Cobrys, vrbs Thraciæ: Gentile, Cobrites, Stephanus.
Cócalus, Siciliæ rex, qui Dædalum Minois iram fugientem hoſpitio ſuſcepit: quem cùm Minos illuc vſque perſequeretur, à Cocali filiabus fuit interfectus. Ouid. 8. Metamor. Steph. Cócalum Dædali filium in Camico imperaſſe ſe ſcribit.
Cocánicus, Siciliæ lacus, ex quo ſalem Cocanicum nominamus. Plin. lib. 31. cap. 7.
Coccéius Nerua, imp. Rom. Vide NERVA.
Cochliúſa, inſula iuxta Lyciam, à cochleis quæ ibi inueniuntur. Steph.
Cocles, vir Romanus, qui Porſena rege per Sublicium pontem tranſire conanti, ſolus hoſtium impetum ſuſtinuit, donec à tergo pons à ſociis frangeretur: quo fracto, ſe cum armis præcipitauit in Tyberim. Et licet vulnus accepit in coxa, Tyberim tamen tranando ad ſuos peruenit. Vnde eſt illud ab eo dictum, cùm ei in comitiis coxæ vitium obiiceretur: Per ſin-

gulos gradus admoneor triumphi mei. Valerius Max.lib.3.cap.2.Liu.libro 2. Virgil.quoque Æneid.8.
Illum indignanti similem, similémque minanti
Aspiceres,pōtem auderet quòd vellere Cocles.
Vide Horatium.
Cocosates, populi in Aquitania proximi Siburzatibus, Vocatibus, Tarusatibus, Honfiatibus, Garumnis, ac Hispaniæ citeriori & Garumnæ fluuio:in Francorum regno siti.
Coctiæ, siue Cotiæ, dictæ sunt Alpes à Coctio rege Gallorum domitore, qui in amicitiam Octauij receptus est. Incipiunt à Segusia oppido, & Tacito Coctianæ appellantur. In eo tractu sunt, quos vulgò *Montenone & Montmys* vocamus.
Coctoria.Vide COTTHORIA.
Cocynthum, Italiæ promōtorium, quod meridianam plagam spectans, Ionium & Siculum mare discriminat. Polyb.lib.2.
Cocytus. Inferorum fluuius, à Styge profluens, nomen habens ἀπὸ τοῦ κωκύειν, quod est gemere ac lamentari. Virg 6. Æneid.
Cocyti stagna alta vides, Stygiámq; paludem.
Claud.de Raptu Proserpinæ lib.2.
- Presso lacrymarum fonte resedit
Cocytus, tacitis Acheron obmutuit vndis.
Hinc Cocytia, dicta sunt sacra, quæ fiebant in honorem Proserpinę, quam Pluto rapuit, à Cocyto inferorum fluuio nominata. Author Porphyrio in illud Horatij in Epod.
Inultus vt tu riseris Cocytia.
Codanonia, insula vna ex Hemodibus in Germania in Codano sinu, Mela lib.3.
Códanus, super Albim fluuium ingens sinus, magnis paruísq; insulis refertus in Germania. Plin. lib. 4.cap.13.
Códeta, appellatur ager trans Tyberim, quòd in eo virgulta nascantur ad caudarum equinarum similitudinem. Festus.
Codrus, rex Atheniensium, qui pro patriæ salute, certissimæ se morti obiectauit. Responsum enim acceperant Peloponnenses, Ita demum se imperaturos, si hostium regem non occidissent. Fefellit ergo eos habitu mendici, eósque in suam necem per iurgia prouocando, à nullo cognitus, fecit fidem oraculo. vnde Virg.5. Ecloga,
- Si quos aut Phyllidis ignes,
Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.
Huius tanta fuit nobilitas, vt abierit in prouerbium Codro nobilior, de eo dictū cuius maxima est generis nobilitas. Ab eo posteri Codridæ dicti sunt.
Codrus, poëta quidam pauperrimus: cuius paupertas prouerbio locum fecit, vt dicamus, Codro pauperior. Iuuenal. Saty.3.
Tota domus Codri rheda componitur vna.
Cœcinum, oppidum in sinu Syllaceo. Mela libro secundo.
Cœculus, cognomento Saturnus Iunior, regnauit apud Aborigines, anno ante conditam vrbem 870.
Cœla, est Atticæ regiuncula, Miltiadæ & Thucydidis sepulchris nobilitata. Marcel. in vita Thucyd.
Cœla est sinus Euboicus. T. Liuius.
Cœle, Syriæ pars. Mela lib.1. Hinc etiam Cœlesyria dicta est. Strabo lib.16. Nomen sortita est à concauitate. Nam & κοῖλος, locus cauus dicitur. Pomp. Mela. lib.1. Syria latè tenet littora, terrásque etiam latius introrsus aliis aliísque nuncupata nominibus: nam & Cœle dicitur & Mesopotamia & Damascene, Adiabene, & Babylonia, &c.
Cœles Vibenna, Hetruscæ gentis dux, qui suppetias tulit Tarquinio Superbo.
Cœlos, Thraciæ portus, Atheniensibus & Lacedæmoniis (inquit Mela libro 2.) nauali acie decernentibus Laconicæ classis signatus excidio. Ad hunc quoque portum, Miltiadis & Thucydidis historici monstrari tumulos Ammianus scribit.
Cœlius, mons Romæ vicinus, denominatus à Cœle Vibenna Hetruscorum duce.
Cœemba, Ptolemæo, Gedrosi vrbs, hodie Cimbaia, regni caput.
Cœneum, promontorium Eubœæ. Mela lib.2.
Cœnœum, Ger. vrbs. Ptol. vulgò *Loubemburg*.
Cœnôsus. portus. Strab. lib.7.
Cœnus 1. Macedonum rex, regnauit annis XII. anno ante conditam vrbem 1383.
Cœos. Vide CEA.
Cœrânus, naufragus à delphino seruatus. Vide historiam apud Plutarchum circa finem libelli, Vtrum terrestria an aquatilia plus sapiant.
Cœus gigas, Titani (aliàs Cœli) & Terræ filius. Virg. lib. Georg.1.
Cœúmque Iapetúmque creat, sæuúmque Typhœa.
Hinc Cœa, insula in Ægeo.
Cógamus, Lydiæ fluuius, Plin. lib.5.cap.29.
Cointha, nobilis mulier, sub Decio apud Alexandriam martyrio coronata, anno salutis 251.
Coláia, nomen viri. 2. Esd.11.
Coláicum, Taprobanæ insulæ promontorium. Plin. lib.6.cap.22.
Colapiáni, Pānoniæ populi. Pli. lib. 4.cap.25. iuxta quos Colapis fluuius in Saum influit: vnde & nomen acceperunt. Plin. lib.3 cap.29.
Colarbásus. Vide COLORBASVS.
Colássis, Lysippi discipulus, qui Colossum Rhodi fecit, septuaginta cubitorum altitudinis.
Coláxes, Iouis & Oræ filius. Valerius Flaccus libro 6. Argon.
Colchis, idis, regio Asiæ iuxta Pontum regnum Ætæ regis, & Medeæ patria, Corace monte, (qui est Tauri pars) à Septentrione, ab Ortu Iberia,

Iberia, à Meridie Phaside, ab Occidente Euxino Ponto clausa. Huc ferunt Iasonem cum Argonautis nauigasse, Medeæque artibus adiutum, aureum vellus inde retulisse. Est autem hæc regio venenorum feracissima: quę res videtur locum fecisse fabulæ, quam de Medææ veneficiis comminiscuntur poëtæ. Hor. 2. Carminum:

Ille & venena Colchica,
Et quicquid vsquam concipitur nefas,
Tractauit.

Colchis, gentile fœmininum, quo poëtæ vtuntur pro Medea, Aetæ Colchorum regis filia. Martial. lib. 4.

Ignipedes posset sine Colchide vincere tauros.

Colenis, Diana denominata est, à Coleno qui ante Cecropem regnauit.

Coli, populi iuxta Caucasum. Inferiores autem Caucasi partes, Colici montes vocantur: regio, Cólica. Steph.

Κῶλοι φρύγες, populi quidam Bœotię. Steph.

Colia, pater Achab. Iere. 29.

Cólias, promontorium vel littus Atticæ, in vico Phalereo, vbi & Venus Colias. Est autem locus ibi similis cruri humano: Gentile, Colites, & Colias, fœm. gen. & Colius, a, um. Steph. & Cęl. lib. 4. cap. 12.

Cólidos, insula in Oceano Indico, Veneri sacra, quæ tantæ altitudinis esse perhibetur, vt illuc aues non aduolent.

Collácia, oppidum in prima Italię regione, ab Albanis (vt creditur) conditum, & à Tarquinio Superbo instauratum, collata eum in vsum à Pop. Rom. pecunia: vnde & nomē putatur accepisse, vt refert Seruius enarrans illud Virgilij 6. Æneid.

Hi tibi Nomentum, & Gabios, vrbémque Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arces.

Ex hac vrbe ortum traxit Tarquinius Collatinus, Lucretiæ maritus, qui primus post exactos reges cum Iunio Bruto factus consul, paulò post non aliam ob causam, quàm quòd ex gēte Tarquiniorum esset, magistratu se abdicare coactus est, & vitæ reliquum in exilio transigere. Liuius lib. 2. ab vrbe cond.

Collatína, porta Romæ, à Collatia oppido dicta, Festus.

Collatína dea, quę collibus præsidebat.

Collatínus, viri proprium, Lucretiæ maritus. Vide COLLATIA.

Collatínus, vnus ex septem Romæ collibus.

Colléga, consul cum Priscino, anno ab vrbe 845.

Collína porta Romæ in colle Quirinali sita (vnde & nomen accepit) non procul à Veneris Erycinæ templo. Ouid. 4. Fastorum,

Templa frequentari Collinæ proxima portæ
Nunc decet: à Siculo nomina rege tenent.

Eadem & Salaria vocatur: propterea quòd per eam salem ferebant Sabini. Cornel. Tacitus. Annal. lib. 15.

Collodis, insula est Sardinię adiacens, de qua Plin. lib. 5. cap. 7.

Colocáurum, Germaniæ vrbs. Ptol.

[Colomanus, rex Vngariæ, fratrem ac nepotem occæcauit, vt regiæ dignitatis redderet impotes: itémque nepoti, cùm adhuc infans esset, testes exeri mādauit, ne qua hinc prouenitet propago: sed diuina non defuit vltio. Nam Colomanus morbo repentino correptus est, adhibitóque cataplasmate eius temporibus, eductum est cerebrum, certum lethi signum. Munst. lib. 4. Cosm.]

Colonæ, Troadis locus est non procul à Lampsaco, Milesiorum colonia. Sunt & aliæ Colonæ ad exteriorem partem Hellesponti, stadiis C X L. ab Ilio distantes, Strabo libro 13.

Colonia Agrippinēsis, Vbiorum ciuitas præstantissima, cis Rhenum fluuium sita, ita dicta ab Agrippina Neronis matre, quæ vt sociis quoque nationibus potentiam suam ostentaret, in hoc oppidum vbi genita erat, coloniam ex veteranis militibus deduci imperauit. Tacit. libro quarto, capite 11. Annal. Vulgò, *Colongne sur le Rhin.*

Colonis, insula est in sinu Argolico, contra Hermionum agrum. Plin. lib. 4. cap. 11. & Cæl. libro 21. cap. 22.

Colonos, ager, siue locus editus, non procul ab Athenis, in quem Oedipus Thebis exulans dicitur commigrasse: vnde Sophocles tragœdiā de Oedipi calamitatibus conscriptam, Oedipum Coloneum appellauit. Erat autem hic locus Neptuno sacer, vbi etiam equestris eius statua fuit, quemadmodum & Thesei, Pyrithoi, Adrasti, & Oedipodis. In hoc aggere fuit & Timonis turris, qui à solitudine, hominúmque odio, μισάνθρωπος cognominatus est. Pausanias in Atticis. Pollux verò libro septimo author est, duo huius nominis loca in Attica fuisse: alterum ἵππειον appellatum, in quem cōfugit Oedipus: alterum in foro iuxta Eurysacium ἀγοραῖον cognominatum. Cæl. Rhod. lib. 21. cap. 21.

Cólophon, vrbs Ioniæ, nobilis oraculo Apollinis. Colophonij nauales opes satis amplas habuere, & in equestribus certaminibus tantum excellere, vt victoriam sibi certam pollicerentur, quibus Colophonius accessisset equitatus. Hinc factus est locus prouerbio, Colophonem addere, cùm summa operi manus imponitur. Ex hac vrbe nonnulli Homerum ortum volunt: vnde & Colophoniacus cognominatur à Virgilio in Ciri.

Quæ Colophoniaco Scyllæ dicuntur Homero.

[Colophone; in Apollinis Clarij specu lacuna est, cuius potu mira redduntur oracula, bibentium breuiore vita. Plin. lib. 2. cap. 103.]

Colopena, Cappadociæ pars est, Sebastiam & Sebastianopolim vrbes habens. Plin. lib. 6 cap. 3.

Colopiani, Pannoniæ populi. Plin. lib. 25. cap. 4.

Colops magnus, Ptolemæo Zeugitaniæ prouinciæ vrbs, hodie Giger, regia ciuitas.

Colorbasus, hæreticus, qui vitam omnium hominum in septem syderibus consistere affirmabat. Euseb. Tertul.

Colosse, siue Colossis, Strab. lib. 12. oppidū Phrygiæ prope Laodiceam, quod, teste Orosio, tēporibus Neronis cum Laodicea & Hierapoli vrbibus Asiæ, terræ motu cecidit.

Colossenses, eiusdem incolæ.

Colotes, vir Teius, pictor. Quint. lib. 2.

Colous, lacus Lydiæ, quadraginta stadiis à Sardibus distans, qui & Gygæus à Poëtis nominatur: iuxta quem & Dianæ templum fuit cognomento Coloenæ, vbi simiæ solennibus diebus saltare dicebantur. Strabo lib. 13.

Colpe, ciuitas Ioniæ regionis. Plin. lib. 5. cap. 29.

Colpédi, Thracum vel Arabum populi: regio Colpilica. Steph. sed apparet locus corruptus.

Colpites. Vide PHOENICE.

Colubæ, Plinio, populi inter gentes Indicas numerantur, lib. 6. cap. 19.

Colubraria, maris Mediterranei insula, serpentibus scatens. Pomp. Mela lib. 2. Plin. lib. 3. cap. 5. Græci Ophiusam dixere.

Columbaria, insula in mari Tusco.

Columella, cuius inscriptio prænominis L. Moderatus Columella, Gaditanus genere, scripsit absolutissimos libros De re rustica, temporibus Claudij principis.

Columna regia, ciuitas in Brutio. Mela lib. 2. Hūc locum Græci τυϊσδα vocant, id est Columellam. Ea turriculæ modo erecta, ex aduerso turrem in Peloro sitam respicit, hodie à multis appellatur Stylarion.

Columnæ Herculis, duæ esse perhibentur in Occidente: quia ex Oceano mare nostrum intrātibus duo montes occurrunt, quorum alterum in Africa Abylam vocant, alterum in Europa Calpen. Hos quondam iunctos perpetuo iugo fuisse finxerunt, sed ab Hercule diremptos. Aliqui tamen hos montes procul spectantibus geminas columnas videri dicunt. Alij dicunt columnas Herculis in Gaditana insula fuisse ex ære octo cubitorum, ad quas proficisci solebāt qui nauigationem absoluissent, tanquam Herculi sacra facientes.

Colytus, viri nomen, de quo vide in DIOMIA.

Comagêna, pars Syriæ, supra Ciliciam in Ortum sita, trans Amanum montem, excurrens vsque in Mesopotamiam, à qua Euphrate fluuio dirimitur. Huius regionis incolæ Comageni dicti sunt, haruspicinæ olim peritia præ cæteris nobilitati. Iuuenalis Sat. 6.

> Spondet amatorem tenerum, vel diuitis orbi
> Testamentum ingens, calidę pulmone columbæ
> Tractato, Armenius vel Comagenus aruspex.

Comana, orum, ciuitas est in conuallibus Antitauri montis, insigni Bellonæ fano celebris. Inde Comani dicuntur sacri serui Bellonæ, quorum Strabo sua ætate supra sex millia fuisse tradit, qui omnes sacerdotis imperio parebant, & statis quibusdam Bellonæ festis sese mutuis laniabant vulneribus. Fuerunt & Comana pōtica eidem deæ consecrata, fani etiam exemplo à Comanis Cappadociæ sumpto, in quo etiam ritu simili Bellonæ sacra fiebant. Strab. lib. 11.

Comani, populi, à Ladislao Vngariæ rege apud lacum Hood victi, anno salutis 1276.

Comari, Asiæ populi super Scytharum deserta, ac Caspium sinum. Mela lib. 1.

Comarus, portus est ad sinum Ambracium iuxta Nicopolin, isthmum stadiorum sexaginta efficiens. Strabo lib. 17.

Comata, pastoris nomen apud Theocritum.

Comata Gallia. Vide GALLIA.

Comazon, consul, cum Antonino Augusto, anno ab vrbe 972.

Combe, Asopi filia fuit, quæ prima æneam armaturam traditur inuenisse: vnde & Chalcis est cognominata: à qua etiam Chalcidi vrbi nomen factum putatur. De hac nonnulli intelligunt hoc Ouid. lib. 7. Metam.

> Adiacet his pleuron, in qua trepidantibus alis
> Ophias effugit natorum vulnera Combe.

Comenses, à Como oppido Galliæ dicti. [In agro Comensi, iuxta Larium lacum, fons est largus, qui horis singulis semper intumescit, ac residet. Plin. lib. 2. cap. 103.]

Comerus Gallus, duxit colonias in Italiam: nomen regioni à suo nomine imposuit, legem ac iustitiam docuit. Beros. lib. 5.

Comerus, Scytha, more Scythico, vnde venerat, docuit Italos vrbem curribus componere: hinc Veij appellati sunt, vocabulo Sago, quo Veias Plaustrum appellant, anno ante conditam vrbem 1360.

Cometes, pater Asterionis, vnus ex Argonautis. Valerius Flaccus lib. 1.

Cominium, oppidum à Caruilio captum, anno ab vrbe 460.

Cōmenij mōtes: vulgo, *Les montagnes d'Auuergne.*

Comini, populi fuerunt Italiæ in tractu Æquicularum, Pli. li. 3. cap. 12. In hoc tractu interierunt ex Æquiculis Comini, Thradiates, Acedici.

Commisena, pars est Armeniæ apud Strab. lib. 11.

Commodus, consul, cum Prisco, anno ab vrbe 831. Oros. lib. 7. cap. 9.

Commodus, consul cum Cereali, an. ab vrbe 858.

Commo-

Commodus, M. Antonini filius fuit, patri dissimillimus, cui etiam in imperio successit. Vitam eius vide apud Herodianum lib. I. De hoc sic scribit Ausonius,

Commodus insequitur pugnis maculosus arenæ,
Threcidico princeps bella moués gladio.
Eliso tandem persoluens gutture pœnas
Criminibus, fassus matris adulterium.

Commone, insula adiacens Ephesо vrbi. Plin. lib. 5.

Comoë, cognomine Chalcis, filia Asopi. Steph. Vide CHALCIS.

Comō, ciuitas Galliæ Cisalpinæ iuxta Larium lacum: hæc mediocris erat colonia trás Padum, sed Pompeius post Scipionem, & postmodum C. Cæsar eã auxerunt. hinc Comenses dicti sunt eius incolæ. Plin. lib. 3. cap. 17.

Comósicus, Getarum rex & pontifex, anno ab vrbe 719.

[Compendium, vulgò *Compiegne*, vrbs Galliæ Belgicæ, in Picardiæ prouincia, aliàs Carolopolis, quasi Caroli ciuitas, quòd ipsam Carolus, cognomine Caluus, Francorum rex, repararit, auxerit, prę̃sidiisque munierit, Bel. Tom. I. Cosm.]

Compitália, festa quæ in compitis peragebantur: & Compitalitius dies, in quo compitalia celebrantur. Perottus.

Complutenses, Hispaniæ populi, à Compluto vrbe. Plin. lib. 3. cap. 3.

Compostéla, vrbs Hispaniæ.

Compsacus, fluuius est Thracię, non procul ab Abderis in Bistonidem lacum influens. Herodot. lib. 7.

Compsani, Hirpinorum populi in Italia. Pli. li. 3. cap. 11.

Conybusa, Bithyniæ oppidũ ad Thracij Bosphori angustias situm, non procul à Chalcedone. Plin. lib. 5. cap. vlt.

Comum, Ptol. ciuitas Gall. Cisalpinæ iuxta Larium lacum. Hæc primùm medioris erat. Colonia trás Padum à L. Scipione deducta, deinde à Pomp. instaurata: postremò à Iulio Cæs. multis partibus aucta missis eò 5000. colonis: quo tempore etiam pro Como Nouum Comum cœpit appellari, & incolæ Nouocomenses, qui antea Comenses dicebantur. Meminit huius oppidi Plin. in noua regione Italiæ, lib. 3. cap. 17.

Comus, deus apud veteres habitus comessationum, nocturnarúmque saltationũ præses: in cuius militia authorabãtur iuuenes, qui coronati noctu cũ facibus, musicísque instrumẽtis ad amicarum fores saltandi, canendíque gratia cõcurrebant, procacitérque lasciuiebant, vt fores nonnunquam effringerẽt: quod optimè describit Philostrat. περὶ εἰκόνων, Imagine tertia. Hinc Crepalocomus, vinolẽtorũ hymnus, apud Aristophanẽ in Ranis.

[Conarus, Scotorum rex 20. & omniũ primus, qui à Scotis tributum & vectigal exegit: ob id in carcerem trusus, miserrimè vitam cum morte commutauit. Bell. in Cosm.]

Concordia, Venetiæ oppidum non procul ab Altino & flumine Liquentia. Pli. li. 3. cap. 18.

Concórdia, Italiæ vrbs Carnorum. Plin. lib. 3. ca. I. & itẽ Melæ & Ptol. nomẽ adhuc durat.

Concórdia, Hispaniæ ciuitas, Ptol. & Cõcordienses, Bæticæ populi, Pli. lib. 4. cap. 22. & lib. 3. cap. I.

Concordia, dea apud Rom. cui ædem Cn. Flauius cõsecrauit in area Vulcani, summa inuidia nobilium, teste Liuio lib. 9. ab vrb. cõd. Cic. pro domo sua: Si sedem ipsam ac tẽplũ pub. cõsilij religione Cõcordiæ deuinxisset. Cella cõcordiæ Cic. 2. Philip. Quum in hac cella concordiæ (ô dij immortales) in qua me cõsule salutares sentẽtiæ dictæ sunt, &c.

Concubiẽses, populi Vmbriæ in Italia. Plin. lib. 3. cap. 14.

Condalus, Mausoli Cariæ regis in Lycia præfectus, mirus pecuniæ emungendæ artifex: de quo tradit Arist. in Polit. quòd qui Lyci' maximo comæ nutriẽdæ studio teneri animaduerteret, occasionẽ sibi eã oblatus, qua auri plurimum & sibi posset cõgerere, & ad regẽ mittere, literas sibi à Mausolo allatas simulauit, quibus illi iuberẽtur comã tõdere, & ad regem mittere: si tamen mallent aliquãtulæ pecuniæ iacturam facere, se daturum operã, vt in Græcia comæ coëmerẽtur, & pro Lyciis ad regẽ mitterentur. Quam conditionẽ Lyciis auidè accipiẽtibus, mirũ dictu quãtam eo cõmento, pecuniæ vim extorserit.

Cóndate, Rhedonum vrbs in Gallia. Ptol. *Rhenes en Bretaigne*.

Condigrámma, Carmaniæ oppidum. Plin. lib. 6. cap. 23.

Condiuincum. Vide NAMNITAE. Vulgò *Nantes ville capitale de Bretaigne*. Ptol. lib. 2. cap. 8. tab. 3. Europ. & Cæs. lib. 3. bell. Gal.

Condoúndus, Alemanorum rex, fines Gallorũ cum Vademaro vastauit. Ammia. lib. 14.

Condrusi, Belgorũ populi inter Eburones (qui nunc Leodienses sunt) Segnos & Treuiros Mosæ fluuio & syluæ Arduẽnæ finitimi: gente, nomine & numero Germani, apud quos est ad ripas Mosæ oppidum ab Anton. Pio conditum, & Benefacta appellatum. Cæsar. in Comm.

Cone, insula exigua, non procul ab ostiis Istri fluminis. Lucan. lib. 3.

-Et barbara Cone
Sarmaticas vbi perdit aquas.

Cõgẽdus, amnis Celtiberorum, erũpens circa Bilbilim, qui per agri planitiẽ fluẽs, exiguũ lacum efficit, tepẽtibus aquis salubrẽ. Mar-

tia.lib.1. Tepida natalis lene Congedi vada, Molléſque Nympharum lacus.

Conrades, ſcriptor Græcus, cuius opus de vini apparatu citat Plin.lib.14.cap.19.

Conimbrica, Luſitaniæ oppidum. Pli.lib.4.capite 21.

Coniſalus, deus apud Atheniẽſes qui ſimili ferè ritu colebatur, quo apud Lampſacenos Priapus. Author Strabo lib.3.

Coniſium, Teutraniæ oppidum non procul à Caico fluuio. Plin.lib.5.cap.30.

Coniſtorſis, vrbs Hiſpaniæ citerioris in tractu Celtico. Strabo lib.3.

Cono, LXXXI. pontifex Rom. imperauit menſibus XI.

Conon, inſignis mathematicus, patria Samius, qui ſeptem de Aſtrologia libros edidit. De hoc accipiendum eſt illud Virgilij 3. Eclog. In medio duo ſigna, Conō: & quis fuit alter Deſcripſit radio totum qui gentibus orbem? Propertius,
Me creat Architim ſoboles Babylonius Orops
Oron, & à proauo ducta Conone domus.

Conon, Athenienſium dux, quem Reſpub. ſua omnibus inſulis præfecit: pòſt prælio victus à Lyſandro Lacedæmoniorum duce, ſponte abiit in exilium ad Artaxerxem Perſarũ regem, cuius auxilio patriam, cui ſeruitutẽ attulerat, reſtituit in libertatem. Plutarch. in Lyſandro.

Cononiénſes, populi prouinciæ Narbonenſis. Plin.lib.3.cap.4.

Conopas, minimæ ſtaturæ nanus fuit, duorum pedum & palmi altitudine, quem Iulia Auguſti neptis in deliciis habuit. Plin.lib.17. capite 16.

Cónope, vrbis nomen, Suidas. Stephano Acarnaniæ vrbs eſt: Gentile, Conopæus, Conopites, & Conopευς.

Conópium, locus in Mæotide palude eſt, vbi aiũt lupos (nimirùm piſces) cibo à piſcatoribus accepto capturã eis cuſtodire: ſi quam verò iniuriã ſibi fieri ſuſpicentur, retia & piſces populari. Gẽtile, Conopius, Conopιευς.

Conopon, diabaſis inſula eſt iuxta quartũ Iſtri oſtium, quod Pſeudoſtoma appellatur. Plin. lib.4.cap.12.

Cõradus, imperator Friderici filius, qui veneno à medicis Maufredi (qui imperio ſucceſſit) pecunia corruptis dato periit.

Conradinus imperator, Conradi filius fuit, cuius tam impudica vita fuit, vt vxorem Comitis Caſertani deperierit, qua vt potiretur, virum honoris ſpecie ablegauit.

Conſaburénſes, populi Hiſpaniæ citerioris. Plin.lib.3.cap.3.

Cõſentes, dij dicti ſunt, quaſi in eo quod gerendum eſt cõſentientes: à Cicerone alio nomine dij maiorum gentium, quaſi inter omnes alios principatum obtinentes, ad differentiam illorum qui maiorum gentium dicebantur. Et hi erant duodecim, mares ſex, totidem fœminæ, quos Ennius hoc diſticho eſt complexus,
Iuno, Veſta, Minerua, Ceréſque, Diana, Venus, Mars,
Mercuriꝰ, Iouis, Neptunꝰ, Vulcanꝰ, Apollo.

Conſmius, Ianus dictus, à conſerẽdo ſeu propagando genus humanum. Palæph.lib.2.

Conſentia, Calabriæ vrbs, à Roberto Guiſardo capta anno ſalutis 1078.

Conſéntia, Brutiorum ciuitas. Plin.lib.3.cap.5. vnde Conſentini.

Conſilinum, Italiæ oppidum, Tarento vicinũ. Mela lib.2.

Conſoranni, populi Galliæ Aquitanicæ. Plin. libro 4.

Conſtans, Conſtantini & Cõſtantij frater, collega imperij Magnẽtij, qui comes ordinum Auguſtæ Germaniæ vrbis erat, inſidiis haud longè ab Hiſpanis in oppido Helene occiſus eſt. Caſſ. Pomp. Oroſ. Eutrop. Tripart.hiſt. lib.4.cap.37.

Conſtans, Cæſar ex monacho à patre factus, à Gerontio Viennæ occiſus fuit, Pompon. in Theodo. Oroſ. lib.7. cap.40. Diac. lib.13. Blond.lib.1.decad.1.anno ab vrbe 1164.

Conſtans, Græcorum imperator, pater Conſtantini Pogonati, in Sicilia interfectus.

Conſtans, imper. Conſtãtini Magni filius, cum fratribus Conſtantino & Conſtantio, imperium tenuit, iíſque mortuis, Magnentium Conſtantis interfectorem duobus ingentibus præliis victor ad necem compulit: cum Perſis infæliciter pugnauit: quos cùm iterũ adoriri ſtuderet, in itinere periit.

Conſtántia, ciuitas ad Rhenum. Vide GANNODVRVM.

Conſtántia, Cypri vrbs, aliàs Salamis dicta, & alia Britanniç, à Conſtante nominata: Gentile, Conſtãtiates. Alia item inter Heluetios ad Rhenum.

Conſtántia, monialis, Northmanni regis filia, quam Pontifex Henrico VI. Friderici filio, Romanorum imperatori, in monaſterio Panormi agentem vxorem dedit. Blond.lib.6. anno ſalutis 1191.

Conſtantina. Vide NICEPHORIVM.

Conſtantinopolis, vrbs à Conſtantino ædificata, vel vt alij, ampliata, in finibus Thraciæ. Vide BYZANTIVM. Gentile, Conſtantinopolites. Steph.

Conſtantínus Magnus, Conſtantij Cęſaris & Helenes filius, primus ex Rom. imperatoribus Chriſti cultũ ſectatus, aliquot annis cũ Licinio imperauit, Chriſtianorum hoſte acerrimo, quẽ poſtea non vlla magis de cau-

sa sæpius victũ interfici iussit, Multa alia præclara fecit, sed nihil memorabilius, quã quòd Romani imperij sedem Byzantium trãstulit, quam vrbem à suo nomine Constantinopolim appellauit.

Constantînus II. Constantini Magni filius, cùm fratri collegæ imperij bellũ inferret, iuxta Aquileiam est interfectus: Cassiod. Eutro. Oros.

Constantînus III. Romanorum imperator, à Martina nouerca extinctus est. Blond.

Constantînus Pogonatus, Romanorum imperator, fratres pueros, ne ad imperium adspirarent, naribus mutilauit.

Constantînus Copronymus, Romanorum imperator, non minus impietate, quàm crudelitate insignis.

Constantînus VI. Romanorum imperator, cum Irene matre imperauit annis IX.

Constantînus VII. imperator Constant. imperauit annis XXXIX. Luith. lib. 3. cap. 7.

Constantînus VIII. Græcorum imperator, imperauit annis LIII. cum fratre Basilio.

Constantînus, Scotorum rex, anno salutis 924.

Constantînus LXXXVI. Pontifex Rom. anno salutis 706.

Constantînus Monomachus, Cõstantinop. imperator, anno salutis 1044.

Constãntius, imper. Rom. pater Cõstantini Magni, Chlorus cognomine, princeps moderatissimus, in Gallia & Hispaniis imperauit, Galerio Maximino Italiam obtinente.

Constãntius, apud Britannias tyrannus, ad Gallias trãsiit. Diac. li. 13. Oros. lib. 7. cap. 40. Pompon. in Theo. anno ab vrbe 1160.

Consuanetes, inter Alpinas gentes, Plinio numerantur lib. 3. cap. 20.

Consus, consiliorum deus putabatur, qui ideo templum sub tecto circo habebat, vt ostenderetur tectum esse debere consilium. Hinc Cõsualia festa, quæ fiebãt in honorem Consi. Liuius lib. 1. Ludos ex industria parat Neptuno equestri solemnes, Consualia vocant.

Consygne, es, Nicomedis Bithyniæ regis vxor, ob lasciuiorem cum viro iocum à cane lacerata. Plin. lib 8. cap. 40.

Contadesdus, Thraciæ fluuius, qui Thearo auctus influit in Agrianem. Agrianes autem in Hebrum, qui iuxta Ænum oppidum in mare influit. Herod. lib. 7.

Contestantia, Hispaniæ citerioris oppidum. Pli. lib. 3. cap. 3.

Contignolanum bellum scribit Matthæus Carantus.

Continusa, insula Hispaniæ adiacens freto Gaditano, aliis nominibus Gadira & Tartessus dicta. Plin lib. 4. cap. 22.

Cõtributa Iulia, Beturię oppidũ in tractu Celtico inter Berũ & Anam fluuios. Pli. lib. 3. cap. 1.

[Conuenæ, vulgò, *Commingeois*, Gasconiæ populi, ad Pyrenęum montem vergentes. Plin. lib 4. cap. 19.]

Coo, nomen insulæ, 1. Mach. 15. Dicitur & Gręcè κῶς & κῶος quondam, vnde & Plinius admonet dictam fuisse Ceam & κῶον.

Coon, Antenoris filius, Troiano in bello ab Agamemnone occisus. Homer. lib. 11. Iliad.

Coons, Homero lib. Iliad. 11. primogenitus filiorum Antenoris: qui quum Iphidamantis fratris mortẽ ab Agamemnone illatam vindicare vellet, mediam Agamemnonis manum subter cubitum lancea transfixit, atque ab eo interfectus est.

Coos, siue Cos, siue Coũ, siue Co, insula in mari Ægeo, seu, vt quidam aiunt, Icario, Rhodo proxima, & Cariæ opposita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, aspectúque iucundissima eò nauigantibus. Ambitus eius quingẽtis & quinquaginta stadiis clauditur, tota fertilis, & optimo vino abundans. Solent in hac insula fieri vestes tenuissimæ ex bombyce ad fœminarum ornamentum, quæ Coa vocabãtur. Fuit item in ea Æsculapij templum augustissimũ. De Iunonis æde nemo ignorat, adeò clara, vt de eius insignibus librum scripserit Theodorus, author Vitru. libr. 7. Est inibi pectunculus piscis, insigniter sapidus, Varroni celebratus, vt testatur Gellius.

Coos, vrbs in insula Coo, eiusdem insulę caput, antiquitùs Astypalæa vocata, dicta à Coo Meropis filia, quæ ibi regnauit. Strab. scribit nouem gentes & quinque millia oppidorum esse, quorum nullum sit minus Coo Meropide. Cous, adiect. vnde Hippocrates medicus diuinus, & Apelles pictor egregius, Coi dicti sunt. Sinius medicus: Philetas poeta ac orator: Nicias Coorum tyrannus.

Copa. Vide MAPETA.

Copæ, locus in Græcia apud Orchomenõ Bœotiæ, iuxta Cephisum amnem, qui facit lacum Copaidem, aliàs Leuconidem dictum. Steph. à Copeo Apatei filio dictum scribit. Apataleum autem Onchesti, hunc Neptuni filium esse. Plin. lib. 4. cap. 7.

Cophãntus, mons semper ardens apud Bactros Indiæ populos, Plin. lib. 2. cap. 106.

Cophen, ciuitas eadem, quæ Arachosia: inde Cophenius, Gentile.

Cophes, Asiæ fluuius in India, in amnem Indum influens. Pomp. lib. 3.

Copiæ. Vide THVRINI.

Copon, ciuitas populosissima iuxta Thebas in Ægypto, à Diocletiano capta, & solo æquata, anno ab vrbe 1043.

Copónius, rector Iudææ, datus ab Augusto, regnauit annis 21.

[Copras monachus diuinum habuit donum, sanitatẽ conferendi, depulsis morbis, & dæmones expellendi. Sozom. lib. 8. cap. 1. hist. trip.]

Coptus, oppidum Thebaïdis, Plinio lib.37.cap. 5. commune Ægyptiorum & Arabum emporium, vergens ad mare rubrum, vicinas habēs cautes, è quibus eruuntur smaragdi. Iuuenal. Sat.15.

Gesta super calidæ referemus mœnia Copti.

Cora, filia Ardonei & Persephones. Vide plura de dictione Cora apud Cæl.lib.7.cap.15.

Cora, ciuitas quam Dardanus ædificauit, à qua Corani dicti.

Coracésius, pars Tauri montis.

Córacos petra, id est, Corui saxū, locus in Ithaca. Steph.

Coraconnésus, insula quædam. Steph.

Corálius. Vide SANGARIS.

Coralius, Phrygiæ fluuius, qui alio nomine Sangarius dicitur. Plin.lib.6.cap.1.

Corálli, populi Pontici, immanitatate insignes. Ouid.lib.4.de Ponto,

Hic mea quî reticem, flauis nisi scripta Corallis?

Corambus, promontoriū Paphlagoniæ in Ponto haud longè ab amne Parthenio.

Corani. vide Cora. melius Corax, vt paulò pòst.

Coras. Vide suprà CATILLVS.

Corasmi, populi Asiatici. Herodot.lib.2.

Corax, antiquissimus rhetor Siculus, primus artem dicendi & præcepta conscripsit, Cicer. in Bruto. Primus etiam extitit, qui artem dicendi mercede professus est, Tisiámque ea lege instituendum suscepit, vt mercedis partē præsentem numeraret, reliquam tum demū persolueret, quum in iudicio causa perorata, victoriam reportasset. Quum itaque nō parum in arte profecisset, causam tamen nullam reciperet, idque fraude facere videretur, ne reliquū mercedis præceptori persolueret: Corax hominē in ius vocat, causamque omnē in hoc dilemma cōfert. Disce, inquit, stultissime adolescens, vtroque modo futurum quod postulo, siue viceris, siue cōdemnatus fueris. Nā à victore merces mihi ex pacto debebitur: quum ita inter nos cōuenerit, vt quū primam ex iudicio victoriam reportasses, reliquū mihi mercedis persolueretur. Sin ego vicero nihilominus iudicij laqueis teneberis, vtpotè sentētiis iudicū condemnatus. Ad hęc Tisias: Imò, inquit, tu potiùs disce præceptor sapientissime, neutro modo futurum quod postulas. Nam si tu viceris, ex pacto nulla tibi debebitur merces: quandoquidem ita conuenit, vt eam tum demum persoluerem, quum causa perorata victor discessissem. Sin ego vicero, quid quæso expectes à victore iudicum calculis absoluto? Quibus auditis iudices adolescentis ingenium admirati, feruntur acclamasse, κακῦ κόρακος κακὸν ὠόν. i. mali corui malum ouum, alludentes nimirùm ad Coracis nomē, quod Latinis coruum significat.

Corax, montis nomē in Sarmatia Europæ apud Ptolem.

Corax, fluuius in Caucaseis montibus originem habens.

Corax, siue Coras, qui cum fratre Catillo Tybur in Italia cōstituit, teste Seruio apud Virgilium in illo Æneid.7.

Tum gemini fratres Tyburtia mœnia linquunt,
Fratris Tyburti dictam cognomine gentem,
Catillúsque, acérque Coras, Argiua iuuetus.

Corax, interfector Archilochi poetæ in bello quodam. Hic quum fortè sciscitatum Apollinis oraculū venisset Delphos, ab eo tanquā impius ac sceleratus est reiectus. Verùm cùm ille multis verbis sese excusare conatus, culpam omnem in fortunam & varios bellorum euentus reiecisset, veniámque à Deo implorasset, flexit numen: acceptóque ab Apolline responso, iussu eius Tænarum profectus, manibus Archilochi parentauit: tanta erat eo tempore vatum & poetarum maiestas. Perottus.

Corax, oppidum in Volscis.

Coráxi, Cochidis regionis populi. Plin.lib.6.ca. 5. & Pomponius lib.1.

Coraxicus mons, Tauri montis pars. Plin.lib.5. cap.27. Pompon. Mela multitudinis numero scripsit.

Coraxis, mons qui à Septentrione Colchidem claudit.

Corbâna, Persa à Christianis victus, fugatus, cęsúsque ingenti prælio, in quo perierunt CM. Barbarorum. Blond.lib.4. decad.2. anno salutis 1099.

Corbio, ciuitas.

Córbulo, Syriæ proconſ. sub Nerone Tyridatē Parthū fudit, fugauítque: Artaxata capta, exusta, & solo æquata, Tygranem Armeniæ regem designauit. Tacit.lib.13.

Corcyra, insula maris Ionij, non procul ab Epiro, Vlyssis naufragio, & Alcinoi hortis nobilitata: ita dicta ab eiusdem nominis Nympha, Asopi filia, quā Neptunus ibi compressit, cùm priùs Scheria & Phæacia diceretur. Nunc est sub ditione Venetorum, nomine *Corfu*, ante aliquot annos à Turcis magna classe diu obsessā. Plin.lib.4.cap.12.& Luca.lib.2.

Hinc latè patet omne fretū, seu vela ferantur
In portus Corcyra tuos, seu læua petatur.
Illyris. Est & alia eiusdē nominis insula cognominata Melæna, id est, nigra, 20. passuum milibus ab ista distans. Plin.lib.3.cap.vltimo,

Corcyris, vrbs Ægypti. Steph.

Cordilio, philosophus Stoicus Pergamenus, omnium principū ac regum amicitias spernebat. Hunc Cato Vticensis in Macedoniā cum exercitu missus, precibus exoratum in castra secum duxit, magnam se putans adeptus palmam

mam, qui hominem seuerissimum è sententia dimouisset. Volater. lib. 14.

Córduba, Bæticæ Hispaniæ vrbs clarissima, vtriusq; Senecæ & Lucani patria. Author Martialis ad Licianum,

Duósque Senecas, vnicúmque Lucanum
Facunda loquitur Corduba.

Quanquam Cicero Cordubenses poetas irridet in Oratione pro Archia. A Corduba, Cordubensis conuentus dicitur Plinio. Cordubensis agri fertilitas, & diues cultus scriptoribus laudatur.

Cordus, inter præceptores Alexandri Mammeę nominatur.

Cordus Cremutius, declamator nobilis. Tranquillus in Caligula.

Cordus historicus, qui imperatorum vitas conscripsit, cui vitio vertitur, quòd eorum, qui obscuriores essent, minima etiam persequeretur. Capitolinus.

Cordylus, vrbs Pamphyliæ. Steph.

Core, Cereris filia, à κόρος, id est saturitate dicta: Ceres enim producit materiã qua nutrimur & satiamur.

Core, filius Isaar filij Caar. Exod. 6. ob seditionẽ contra Moysen excitatã, hiatu terræ cum tabernaculo absorptus est. Filius item Hebron sic vocabatur, 1. Paral. 2. Sic & filius Esau ex Oolibana vxore. Gen. 36.

Core, filius Iemma, 1. Par. 9. & 26. & 2. Par. 31.

Coreb, mons regionis Madian, est iuxta sinum Arabiæ imminens. Bocat.

Corellius Pansa, consul cum Aciolo Auiola, anno ab vrbe 874.

Corêsa, Helladis, id est, Græciæ insula. Plin. lib. 4. cap. 12.

Coretas, pastor fuit qui omnium princeps ex afflatu est vaticinatus. Cæl. lib 8 cap. 16.

Corfinium, Pelignorum metropolis. Strabo libro 5.

Corfinienses, Pelignorum populi. Plin. libro 3. cap. 12.

Coriaólla. Vide CORIOLI.

Coribántus, & Curetes Gnossum condiderũt, qui modulatas in armis saltationes reperere. Euseb.

Córicæ, insulæ duæ, ante Peloponnesum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Coricóndame, prope Sinopen est: Gentile, Coricondamitis: vnde & palus Coricondamitis. Steph.

Corilla. Vide CORIOLI.

Coriniũ, Ptolemæo, Dalmatiæ vrbs, hodie Corninium.

Corinium, Británniæ vrbs, alio nomine Claudiana castra. Ptolem. hodie Clocestria.

Corinna, poetria doctissima, ab Ouidio Nasone plurimùm adamata, ciúsque carminibus ab obliuionis iniuria vindicata.

Corinna Thebana, siue Tanagræa, Archelodori filia, & Myrtidis discipula, quæ Pindari ætate floruit: ipsúmque Pindarũ canticis vicit: scripsit libros quinquaginta & epigrãmata. Suidas & Pausanias.

Corinna Thespia, veterum & ipsa monumentis plurimùm celebrata. Suid.

Corinnus, Iliensis versificator ante Homerum, qui primus, vt quidam volunt, scripsit Iliada, vigente adhuc bello Troiano. Scripsit autem literis Græcis inuentis tunc primùm à Palamede, cuius fuit discipulus: scripsit & Dardani contra Paphlagonas bellum: ab eo putatur Homerus habuisse omnem operis materiam. Suid.

Corinthus, Iouis filius. Pausl. lib. 2.

Corinthus, mons est prærruptus, in Corintho vrbe iisdem mœnibus conclusus, in quo arx fuit nomine Acrocorinthus, & Pirene fons Musis sacer.

Corinthus, & Corinthiensis, adiectiua, quæ id habent inter se discriminis, vt Corinthij sint qui Corinthum inhabitãt, aut qui ex Corintho nati sunt: Corinthienses, qui alibi nati sunt, sed Corinthi negotiantur.

Corinthia vasa dicũtur ex aëre Corinthio fusa, quæ olim tanto in pretio habita sunt, vt sæpè argenti, interdum auri æstimationem excederẽt. æris autem Corinthij non naturalis erat, sed artificio quęsita nobilitas, auro argentóq; permisto, quæ commistio casu contingit confusis nimirùm ex Corinthij incẽdio metallis. Cic. lib. 2. Tusc. Scis igitur si quid de Corinthiis tuis amiseris, posse habere te reliquam suppellectilem saluam.

Corinthiarius à Suetonio positum est pro amatore nimio Corinthiorum vasorum. Cæl. lib. 21. cap. 25.

Corinthus, vrbs Achaiæ, ferè in medio Isthmi Pelopõnesiaci sita (Isthmos autem Gręci vocant angustias, quibus à peninsula ad continentem est aditus) ab ortu Saronicum, ab occasu Crissæum sinum habens, qui & Corinthiacus dicitur: duobus inclyta portubus, quorum Lechæum Ionio, Schæus Ægæo imminet mari. Vnde & Bimarem Corinthum poetæ peculiari epitheto appellarunt. Ouid. 4. Fastorum,

Adria cúmque patens latè, bimarémque Corinthum. Horat. lib. 1. Carm. Ode 7.

Laudabũt alij clarã Rhodon, aut Mitylenen,
Aut Ephesum, bimarísve Corinthi mœnia.

Dicta autem putatur Corinthus, à Corintho Marathonis, siue (vt alij malunt) Pelopis filio qui illam euersam instaurauit, cùm antea Ephyre diceretur. Hæc Græcarum omnium vrbium clarissima fuit, atque ob situs opportunitatem, in tantam excreuit potentiam, vt ne Romanæ quidem vrbi cõcederet, tantúm-

que in fastum euasit, vt Corinthij Pop. Rom. legatos iniuriosiùs appellare, & (si Straboni credimus) etiam sordibus perfundere non dubitarint. Qua re commoti Patres, cùm etiam antea crescẽtem in dies vrbis potentiam suspectam haberent, bellum illi inferendũ censuerunt. Missus itaque in Græciam L. Mummius Corinthum obsedit, tádémque captam incendit, solóque æquauit, adeò vt vix vllum tantę vrbis reliquerit vestigium. Quo incendio confusis metallis inuenta est mistura æris pretiosissimi, quod ab vrbis huius nomine Corinthiũ appellarunt. Apollodorus author est fuisse & alias hoc nomine dictas ciuitates: quarum vna fuit in Thessalia, altera in Epiro, tertia in Elide.

Coriolânus, vir illustris Rom. quẽ Cicero multis in locis cũ Themistocle confert. Siquidem vterque cùm ciuis egregius fuisset, populi ingrati pulsus iniuria, se ad hostes contulit, conatúmque iracundiæ suæ morte sedauit. Coriolani vitam pluribus persequitur Plutarch.

Corioli, oppidum in Latio: & Coriolani populi, Coriolorum incolæ. Plin. lib. 3. cap. 4.

Κόριλλα, Stephano, vrbs Latinorum: Gentile, Κοριλλανοί. Et rursus, Κοριαόλλα, vrbs Italię: vnde Κοριαολλανὸς, Steph.

Coris, mons est Thessaliæ serpentes producens qui dipsides dicuntur.

Corissia, oppidum & nauale Co insulæ. Steph.

Corissus, vrbs Ephesiæ. Hinc Corissius, Corissites.

Coritus. Vide CORITHVS.

Córiũ, locus in Creta, ἀπὸ κόρης τινὸς, id est, à puella quadã dictus. Ciuis, Coresius, & Coresium stagnum, & Mineruę Coresiæ templum, à κόρη deducunt, à κόριον verò κορηεύς.

Coritus, mons Hetruriæ, à Corito rege Electræ viro & Dardani patre, vnà cum oppido in eo existente denominatus.

Corna, næ, nomen est duarum vrbium.

Corne, collis, suburbanus agri Tusculani, qui olim lucum habuit faginum, antiqua religione Dianæ consecratum. Plin. lib. 16. cap. vlt.

Corneates, populi Pannoniæ. Plin. libro tertio, cap. 25.

Cornélia, matrona nobilissima, eadémque eloquentissima, Sempronij Gracchi vxor, & Tiberij & Caij Gracchorum mater, & maioris Africani filia: à Valerio Maximo laudatur, quòd matronę Cãpanæ ornamenta sua pulcherrima ostentanti, non aurum, non gemmas, non denique vestes opposuerit, sed liberos, qui maxima sunt matronarum ornamenta. Iuuenalis Satyra 6.

Malo Venusinam, quàm te Cornelia, mater
Gracchorum, si cum magnis virtutibus affers
Grande supercilium, & numeras in dote triũphos.

Cicero in Bruto.

Cornelia, P. Sestij vxor. Cib. 5. epist. Famil.

Corneliânus, consul, collega Perpetui, anno ab vrbe 989.

Cornelius x x. Romanorum episcopus, anno salutis 251.

Cornelius IIII. Antiochenæ Ecclesiæ episcopus, anno salutis 124.

Cornelius Asina, cùm fundum emisset, sponsórque pretij ab eo expeteretur, postero die Asinam sacculis pecunia plenis onustã in forum adduxit pro sponsore, vnde cognomentũ accepit. Macrobius.

Cornelius Balbus, genere Gaditanus, C. Cęsaris familiaris, & præfectus fabrûm, quem, cùm de ciuitate in periculum vocaretur, Cicero & Pompeius defenderunt. Extat pro eo Ciceronis oratio.

Cornelius Centimalus, & Sulpitius Galba consules.

Cornelius Cossus Tribu. mili. in exercitu Volumnium Lartem Veientem regẽ occidit, secundáque opima spolia Ioui Feretrio retulit. Cossos autem eos qui rugosi sunt, & aspera facie, à similitudine vermiũ qui in ligno nutriuntur, Festus dicit vocari.

Cornelius Epitadius, L. Cornelij Syllæ Dictatoris libertus, librum quem Sylla de suis rebus gestis imperfectũ reliquerat, suppleuit. Tranquillus.

Cornelius Gallus, poeta elegiographus, Foroiuliensis, primùm summus Octauij amicus, sed postea suspicione coniurationis, cùm in eius odium impegisset, sibi ipsi mortem consciuit, anno ætatis XLIII. Ouid. lib. 3. Eleg.

Sanguinis atque animæ prodige Galle tuæ.

Euphorionem Gręcum transtulit in Latinum sermonem, & amorum suorum de Cytheride conscripsit libros quatuor. Fuit autem amicus Virgilij, adeò vt quartus Georg. à medio vsque ad finem eius laudes teneret, quas postea iubente Augusto in Aristei fabulam commutauit. Gallus amauit Cytheridem meretricem, libertam Volumnij, quæ eo spreto, Antonium euntem in Gallias est secuta, propter quod dolorem Galli nunc videtur cõsolari Virgil. in Bucol. Eclog. 10. Cytheridem quã deperibat, mutato nomine, Lycorin vocauit:

Gallus & Hesperiis, & Gallus notus Eois,
Et sua cum Gallo nota Lycoris erat.

Cornélius Lentulus Cethegus, consul, collega M. Bæbij Pamphili, anno ab vrbe 573.

Cornelius Merula, consul, contra Boios in Galliam missus, duodecim millia hostiũ cæcidit. Liuius de bello Macedonico, lib. 5.

Cornelius Merula, superioris nepos, flamẽ Dialis partium Syllanarum, ingresso vrbem Mario, in Iouis æde, venis succisis, se necando, mortis

mortis contumeliosæ damnationem effugit, sacerdotísque sui sanguine foci vetustissimi maduere. Valerius de Morte.

Cornelius Nepos Ciceronis tempore, vir disertus, vitas illustrium virorum scripsit, quarum tantùm Pomponius Atticus extat. Huic Valerius Catullus Veronensis opus suum dedicat, vt indicat epigramma apud Crinitum.

Cornélius Secularis, II. consul, collega Iun. Donati, anno ab vrbe 1012.

Cornélius Seuerus, inter poetas Epicos ab antiquis authoribus relatus est. Ingenio fuit magno, & in scribendis versibus facili. Constat eundem fuisse versutum in declamationibus, qua in re ingenium suum atque eruditionem maximè probauit. A Fabio Quintiliano ita cõmendatur, vt versificator quàm poeta melior habitus sit. Scripsit inter alia multa de bello Siculo, quod ab eo absolutum non est propter immaturam mortem. Quod si absoluere potuisset, meritò sibi secundum locum vendicasset, vt idem Quintilianus author est. Extat eius carmen illud, quo eleganter defleuit M. Ciceronis interitum:

Oráque magnanimũ spirantia penè virorum
In rostris iacuere suis, sed enim abstulit oẽs,
Tanquam sola foret rapti Ciceronis imago.

Cornelius Tacitus, historicus eximius, floruit tempore Claudij Tiberij Neronis, anno ab vrbe 767. vsque ad Flauij Vespasiani tempus, anno ab vrbe 822. Fuere multi alij Cornelij: nam hoc commune fuit cognomen Scipionum, Lentulorum, Cethegorum, Syllarum, Balborum, Cinnarum, &c. quos vide suo loco.

[Cornelius centurio Romanus, à D. Petro Apost. sacrosancto lauacro Cæsareæ tinctus fuit. Act. Apost. cap. 10. & ibi primus Episcopus, omniúmque gentium qui crediderint, meritò extitit primitiæ, quòd primus spiritu sancto repletus fuerit. Origenes super Num.]

Corniculus, vrbs Latinorum. Steph.

Cornicularia, Plauti fabula.

Cornificius, iisdem temporibus in poetica floruit, quibus in scribenda historia Salustius, Luceius, & Cornelius Nepos in vrbe præstiterunt. Fuit ingenio eleganti & lepido, atque in scribendis epigrammatis versatus est: sororem habuit Cornificiá, vt scribit Eusebius, cuius carmen in magno pretio habetur. Fuit & Cornificius Ciceronis paternus amicus & collega, ad quem multæ extant ipsius Ciceronis epist. lib. 12.

Cornificia, soror Cornificij, Romana poetria, epigrammata varia scripsit. Cæl. libr. 14. cap. 1.

Corninium. Vide CORINIUM.

Cornicarum diuarum locus trans Tyberim erat cornicibus dicatus, quòd in Iunonis tutela cornices esse putabantur.

Cornútus, Leptites genere (est enim Leptis Africæ ciuitas) emicuit Romæ sub Nerone: interfectus demum ab eo vna cum Musonio philosopho. Multa eius scripta tam in Philosophia quàm Rhetorica ferũtur. Natura magis quàm studio iuuabatur. Erat sine liberis, humanitate alioqui tanta, vt discipulos ex ea causa plurimos ad se minus quàm doctrina alliceret. Suid.

Cornutus, Prętor vrbanus Romę, Cic. tẽporib⁹, de quo sic scribit lib. Epist. 10. Placuit nobis, inquit, vt statim ad Cornutum Pręt. vrbis literas deferremus: qui quòd COSS. aberant, Cõsulare munus sustinebat more maiorum. Item ad Atticum lib. 1. Epist. 9. Bonis vtimur Trib. pleb. Cornuto verò Pseudocatone.

Corocomane. Vide COROMANE.

Corœbus, filius Mygdonis, qui incensus amore Cassandrę, quam Priamus ei desponderat, postremis belli Troiani temporibus ad Troiam venit, socero & Phrygibus laturus auxilium, frustrà ei suadente sponsa, vt in patriam reuerteretur, certissimóque exitio, quod toti vrbi imminebat, sese eriperet. Cuius verbis cũ fidem nõ adhiberet, postrema illa nocte, qua Ilium cecidit, à Peneleo quodam Græco fuit interfectus. Virg. lib. 2. Æneid.

-iuuenísque Corœbus
Mygdonides, illis qui ad Troiã fortè diebus
Venerat, insano Cassandræ incensus amore.

Vide prouerbium, Stultior Corœbo.

Corœbus, cursor optimus, Elidensis, qui à Neoptolemo interfectus est in Cassandrę nuptiis. Pausanias.

Corolamus, Boiorum regulus, Marcelli copias fudit, anno ab vrbe 558.

Coromane, vrbs ad sinum Persicum: Gentile, Coromanius. Steph.

Corona, signum cęleste supra humerum Arctophylacis, ex nouem constitutum stellis in orbem dispositis, cum Scorpione exoriens, occidens autem exoriente Cancro. Fabulantur poetæ hãc Ariadnes, Minois Cretẽsium regis filiæ coronam fuisse, quam illa in Dia insula Libero nubens, à Venere dono accepit, cùm dij omnes in eius nuptiis dona conferrẽt. Vnde & Cnossia corona passim à poetis appellatur. Virg. lib. 1. Georg.

Antè tibi Eoæ Atlantides abscondantur,
Cnossiáque ardentis decedat stella coronæ.

Vide ARIADNA.

Corona hodie vocatur vrbs Transyluaniæ, quę olim Zarmizegetusa.

Corone, vel Corona, vrbs in Peloponneso Messeniorum. Plin. lib. 4. cap. 5. oppidum Achaiæ, à quo Coroneus sinus. Strab. lib. 8. eam Coronã appellat, de qua sic refert: Corona, vrbs est mari vicina, & hanc nonnulli Pedasum à poe-

ta nominatam esse inquiunt. Gentilia eadem ferè, quæ à Coronea fiunt.

Corone, pars Salaminis in Cypro: & tertia quædam, à qua Coronitæ: item vrbs Bithyniæ. Steph.

Coronea, vrbs Bœotiç, à Corono Thersandri filio. In hac talpa nulla apparet, cùm alioqui per totã Bœotiam talpç sint. Et si quis aliũde in Coroneam regionem inferat, viuere non possunt. Altera ciuitas est Peloponnesi, Sicyonis & Corinthi. Tertia, Phthiotidis. Est etiã castellum Ambraciæ. Quarta, Cypri ciuitas.

Coroneus, sinus Achaiæ, sic à Corone eiusdem regionis oppido dictus. Plin. lib. 4. cap. 5. Sinus (inquit) Asinæ ab oppido Asine, Coronæus à Corone. Papin.

Messe Coroneam glissanta colentes.

Coronis, nidos, alio nomine Arsinoe, Nympha, Phlegyæ, vel vt alij tradũt, Leucippi filia, quæ cùm forma esset non inelegãti, Apollini placuit: à quo & vitiata & grauida facta est. Verùm cùm postea Ischidi cuidã Thessalo, mutuo eius amore capta, sui copiam faceret, à coruo deprehensa est: ex quo cùm Apollo amicæ perfidiam cognouisset, telis eam confodit: puerúmque (qui postea *Æsculapius* appellatus est) ex vtero eius exemptum, Chironi Centauro tradidit educãdum. Ouidius lib. 2. *Metamorph.*

Pulchrior in tota, quàm Larissæa Coronis
Non fuit Æmonia, &c.

Vide latiùs in dictione AESCVLAPIVS.

Coronta, vrbs Acarnaniæ.

Coronus, filius Lapithæ. Vide PHILAIDA.

Coronus, *Thersandri filius. Pausan.*

Coronum, oppidum à Venetis subactum. Blondus lib. 6.

Corope, vrbs Thessaliæ, vbi Coropęi Apollinis oraculum, cuius meminit Nicander. Sed videtur legendum Oropæus. Orope enim Eubœæ ciuitas est, Apollinis templo clarissima. Steph.

Corozaim, ait Hieronymus in Ecloga, Galilęæ oppidum, nunc desertum, in secundo lapide à Capharnao. Luc. 10. Matth. 11.

Corpilli, populi Thraciæ, Plin. lib. 4. cap. 11.

Corię, locus Ciliciç: vnde Corsacus hircus apud Cratinum. Hesychius.

Córseæ, insula Ioniæ è regione Sami apud Herodianũ Corsia scribitur: Gentile, Corseates. Steph.

Corsica (inquit Plin. lib. 3. cap. 6.) insula in mari Ligustico, sed Tusco propior, à Septentrione in Meridiem proiecta. Distat à Sardinia stadiis 60. inter Italiam & Sardiniam sita. Huius insulæ longitudinem afferunt milliaria 160. latitudinem 70. A Cyrno Herculis filio dicta est κυρνός, vt placet Fabio Pictori, cùm antea Therapne nominaretur: à Corsica verò muliere, cuius Taurus ex continẽti in eam insulam tranauerat, nomẽ quod habebat, retulit. Scribit Strabo capros à Romanis insulæ huius homines in admiratione fuisse, quòd diri, hispidi, inhumani, ferino aspectu viderentur. Notissima est vino præstante, durante etiam num nomine, inter quam & magis meridianam Sardiniam, angustum mare interfluit. Ptol. cap. 2. libr. 3. Cingitur ab occasu quidem & Septentrionibus mari Ligustico: ab ortu autem Tyrrheno, à meridie pelago, quod inter ipsam & Sardiniam interiacet. Scribit Strabo Corsicam malignè coli, asperam & plurimis in partibus inaccessibilem adeò, vt qui eius montes habitãt, ex latrociniis vitam degant, immanitatéque feras superent. Hinc factum esse, vt cùm Romani imperatores in eas irruant, magnum ceruorum gregem captum aduehant. Corsicę forma apud Ptol. 6 Europę tabula depingitur. Athenæus tradit Corsicæ incolas ideò longæuos esse, quòd mellis cibo, quo plurimùm abundant, vtantur assiduè. Quod alicui mirum videri potest, cùm eius insulæ mel ob taxi copiam, venenatum sit, vt est testis Ouid. Eleg. 1.

Mella sub infami Corsica mittit apis.

Præterea Seruius grãmaticus Corsicana mella esse amara scribit, explicans illud Virgilij *Georgic. lib. 4.*

-hinc cæli tempore certo
Dulcia mella premes.

Corsis, *insula eadem, quę Corsica. Gentile, Corsi.* Steph.

Cortyna, siue Cortina, insignis vrbs Cretæ, quã præterlabitur *Lenæus* amnis. Iuxta eam nascuntur calami, sagittis aptissimi. Hinc Virgilius lib. 11.

Spicula torquebat Lycio Cortynia cornu.

Steph. & Strab. Pomp. Mela. lib. 2. & Plin. lib. 4. cap. 12. *Silius lib. 13.*

Eois quamuis certet Cortyna sagittis.

Et Cortyniam vestem, pro venatoria. Claudianus lib. 2. de raptu Proserpinæ posuit:

-vnde Diana
Crispatur gemino vestis Cortynia cinctu.

Corton, abest à Cranone vrbe Thessaliæ cẽtum stadiis. Steph. ex Strabone.

Cortona, ciuitas Tusciæ, à qua Cortonienses. Dionysius vocat eam Cortonia, quia inde Cortonienses formauit. Hęc antè Cortõ dicebatur. Liu. lib. 9. Itaque à Perusa & Cortone & Aretio, quæ fermè capita Hetruriæ populorum erant.

Cortyta, parua regio Laconica. Steph.

Coruncanus, primus de plebe Pontifex Max. factus, teste Liu. Cic. in Orat. pro domo sua ad Pontifices, sapientissimum & peritissimũ Pontificem fuisse dicit. Is cùm legatus ad Teucã Illiricorum reginã missus esset, in reditu con-

tra

tra ius gentium interfectus est.

Coruncanus, alter, aduersus Amilcarē Barcham in Siciliam missus est. Polyb.

Corus, ventus spirans ab Occasu solstitiali. Plin. lib.2.cap.47. Lucan. lib.2. Idem & Caurus quādoque appellatur, propter cognationē o literæ cum au diphthongo.

Corus, mensuræ genus 45. modios continens, modius verò 29. capit sextarios.

Corybantes, Cybeles sacerdotes, qui sacro correpti furore cymbala pulsabant, capitáque inter saltandum iactantes, alios in similem rabiem agebant. Homerus βητάρμονας vocat. Hi primùm Idam Phrygiæ montem tenuisse dicuntur: postea autem in Cretam nauigasse, montémque quendam incoluisse, quem à nomine relictæ sedis, etiam Idam appellarunt: vbi & Iouem infantem aluerūt, tympana iugiter pulsantes, ne Saturnus (qui cum Titano fratre conuenerat, vt sobolem omnem masculam interficeret) puerum vagientem audiret. Sunt qui Curetas, & Corybantas, & Caberos, & Idæos Dactylos eosdem esse putent. Diodorus Siculus Corybantum scribit Iasonis & Cybeles filium fuisse, ac simul cū Dardano sacra matris Deûm in Phrygiam detulisse, eósque qui in sacrificia eius deæ incumbere voluerunt, de suo nomine Corybantas appellasse. Nominatiuus singularis est Corybas: quo vsus est Claudianus de raptu Proserpinæ lib.2.

Non te progenitum Cybeleius ære canoro
Lustrauit Corybas, &c.

Hinc Corybantius, tia, tium: vt æra Corybantia, pro Magnæ matris cymbalis. Virgil. lib.3. Æneid.

Corycæi, montis Asiatici, seu (vt quidā dicunt) promontorij in Creta preternauigatio latronibus plena, qui dispersi per portus, ad mercatores furtim accedebant, & subauscultabāt quid rerum ferrēt, & quò nauigarent. Postea discedentes, adoriebantur eos, ac diripiebāt. Ex quo factum est, vt omnes curiosè secreta auscultātes, Corycæi dicerentur, & in prouerbio, Hunc Corycæus auscultauit, cuius consilia secreta patefacta sunt.

Corycia, nympha fuit, quæ filium habuit Lycorum. Cæl. lib.16.

Corycio, promontoriū Cretæ, & portus Æthiopiæ. Steph.

Corycides, Nymphæ à specu vocantur ab Ouid. lib.1. Metamorph.

Corycus, luctator fuit nobilis, qui cùm neminē reperiret priorē aut parem, cuiúsque viribus succumberet, prouerbio fecit locum, Luctari cum Coryco, de his qui supra vires aliquid moliuntur.

Corycus, mons Ciliciæ altissimus, cum oppido eiusdem nominis, optimi ferax croci, quod ab eo Corycium appellatur. Mart. lib.11.

Vltima Corycio quæ cadit aura croco.

Ad montis huius radicem antrum erat Corycium, Musis sacrum: vnde etiam illæ passim à poetis Corycides Nymphæ appellantur. Ouid. 1. Metam.

Corycidas Nymphas & numina montis adorat.

Corycus, mons excelsus & rubens prope Teon Ioniæ, & portus & parua insula eiusdem nominis, vbi Corycæi maximè piraticam exercebant.

Corydalla, vrbs Rhodiorum. Steph.

Corydallus, vicus Atticę in tribu Hippochoontide. Steph.

Corydela. Vide CHELIDONIAE.

Corydon, pastor Theocrito & Virgilio memoratus.

Corylon, vrbs Æcanorum in Italia. Steph.

Coryleum, vicus insignis in Paphlagonia.

Coryllus, Gotthorum rex, anno ab vrbe 778.

Corymbifer Bacchus dictus est à Corymbo, id est, hedera qua Bacchus delectabatur, eáque eius sacerdotes in Orgiis coronabātur. Ouid. 6. Fastorum,

-hedera gratissima Baccho est.
Hoc quoq; cur ita sit dicere nulla mora est.
Nysiades Nymphas puerū quærēte nouerca,
Hanc fraudem cuius opposuisse ferunt.

Palæph. lib 3.

Coryneta, latro famosissimus, Vulcani filius, qui cùm iuxta Epidaurum hospites claua quadam quæ Coryna dicebatur, trucidaret (vnde & hoc nominis sibi sumpsit, cùm prius Periphatus vocaretur) à Theseo fuit interfectus. Suidas.

Coryphæus, mōs in Epidaurio, vbi colitur Diana Coryphæa. Steph.

Coryphasium, parua regio Laconica, prope Pylum.

Corythaix Homero Mars dicitur, quòd assiduè motaret galeam. Corys enim galeam significat. Cæl. lib.21. cap.24.

Corythallia Diana dicta est, quòd templum habebat prope Thrassum ad Cletam.

Corythus, oppidum Tusciæ, prope Aretium, in paruo colle eiusdē nominis situm, à Corytho rege ita appellatum. Quidam hoc nomē Corythi in plurali numero scribunt cū h, in principio.

Cos, insula est in mari Ægeo, vna Cycladum, quam Hercules olim diripuisse fertur, & regem Euripilum Neptuni filium vnà cū liberis & vxore Clytica occidisse, eò quòd ipsum tempestate eò appulsum & impeditū ab vrbe & hospitio prohiberēt, postquam à vastatione Troię & Laomedōtis rediisset. Celebratur ob vini suauitatem, quod in ea nascitur. Vocabatur etiā olim Caria, vel Caris, & Mero-

pos, à Merope gigante.
Cos, à Ca Meropis filia.
Cos, vrbs Ægypti: item fossa Corinthi, in quam fures & fugitiui includebantur, quia Cous, & enutriti in ea Coes. Coos enim fossas & speluncas omnes appellabant. Steph.
Cos. Vide COOS.
Cos, pater Anob & Soboba, 1. Par. 4.
Cosam, pater Addi, patris Melchi. Luc. 2.
Cosiana, castellum Palęstinæ, in maritima parte Syriæ: Gentile, Κωσιανεὺς. Steph.
Cosmanates, Liguriæ populi. Plin. lib. 3. cap. 5.
Cosmeta, ornator seruus in familia, cui dominæ dominíve exornandi cura incumbit. Iuuenalis Satyr. 6.
Ponunt Cosmetæ tunicas tardè venisse,
Liburnus dicitur.
Cosmus, nobilis vnguentarius, à quo vnguenta Cosmiana dicta sunt. Petronius, Affert nobis (inquit) alabastrum Cosmiani.
Cosroes, Persarum rex, anno salutis 534. Agath. lib. 4 [Hic tyrannus nonaginta millia Christianorum interfecit, ac partem Crucis dominicæ secum asportauit. Pius 2. Pontif. As. 3. part. cap. 31.]
Cossi, Vmbriæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 5. Orbitellum hodie.
Cossea, pars Persidis: incolę Cossæi: est & Thraciæ oppidulum. Steph.
Cossini. Vide HOSTIONES.
Cossus Cornelius Lentulus, consul, cum L. Calphurnio Pisone, anno ab vrbe 753.
Cossus Cornelius Lentulus, consul, cum M. Asinio Agrippa, anno ab vrbe 777.
Cossus Cornelius Lentulus, cōsul, cum Cl. Nerone Cæsare, anno ab vrbe 812.
Cossutiorum familia, apud Romanos, ex qua Cossutia vxor Cæsaris. Suetonius. Sic Cossuuij, & Cossuuiani.
Costa, Roderici frater, Hispaniæ rex, anno ab vrbe 1452.
Cosyra, insula sterilis in mari Libyco, non procul à Melite, cuius incolæ Cosyræi dicuntur. Ouid. 3. Fastorum,
Fertilis est Melite, sterili vicina Cosyræ
Insula, quam Libyci verberat vnda freti.
Vulgò *Goza*.
Cosyrus, insula iuxta Selinuntem: item Siciliæ fluuius, & vrbs eiusdem nominis.
Cothon, insula non procul à Cytheris: Gentile, Cothonius. Steph.
Cothon, genus poculi fictilis, paruum quidem, sed militum vsui accommodatissimum, vt quod nullo negotio gestari posset, & in pera militari circumferri. Suidas & Athenæus libro 11.
Cotiæ Alpes. Vide COCTIAE Alpes.
Cotillia, insula in Cutuli lacu. Festus.
Cotiso, Dacorum rex, cuius exercitus, cùm Pannonias inuasisset, à Cornelio Lētulo duce Augusti Cæsaris victus est. Volater.
Cotta, orator, qui cum Sulpitio æquali differit apud Ciceronem in dialogis De oratore, legem tulit vt liceret Trib. pleb. alios accipere magistratus, quod lege Syllæ iis erat ademptum. Huius passim meminit Cicero in libris de Oratore, & in Bruto, vbi eū propter singularem dicendi facultatem ac dexteritatē multis nominibus commendat.
Cotta alter, cōtra Mithridatem infœliciter pugnauit, Syllam Cæsari conciliauit.
Cotta, legatus Cæsaris in Gallia, insidiis circūuentus, ab Ambiorigis ducis exercitu interficitur. Pædianus.
Cottus Centimanus, gigas, de quo Palæph. libro de Fabulis.
Cotellum, est collis in Ida monte 120. millibus passuum à Scepsi distans, in quo Scamandri & Granici & Æsepi fluminum origo: vnde & nomen Cotylo inditum ἀπὸ τῆς κοτύλης, quod conceptaculum & receptaculum significat.
Cotys, Thracum rex, vt est scriptum apud Cæsarem in Commentariis, Pompeianas partes fouit. Sed cùm naturā esset iracundior, & asper eorum qui in ministeriis deliquissent, castigator, vasa fictilia, tenuia quidem & fragilia, sed cælaturis quibusdam & sculpturis politè elegantérq; elaborata, sibi ab hospite allata, cùm hospes ipsi dona dedisset, simul omnia confregit: ne in eos qui illa fregissent, asperiùs animaduerteret. Plutarchus in Apoph.
Cotys, Thracię rex, qui tēpore Tyberij Rhescuporis patrui fraude circumuentus est & occisus. Tacit. lib. 2.
Cotys, Bosphoranorum rex, anno salutis 30.
Cotytto, ûs, dea impudentiæ, cui Athenis à Baptis (eo nomine vocabantur eius sacerdotes) nocturna sacra fiebant, quæ ab illa vocabantur Cotyttia. Hanc Probus saltatricem fuisse existimat: vnde etiam sacerdotes eius lasciuis saltationibus mores eius referebant. Iuuenal. Satyr. 2.
Cecropiam soliti Baptæ lassare Cotytto.
Polit. Miscel. cap. 10.
Cozbi, Madianitis, filia Suri, quæ cum Zambri deprehensa, à Phinees filio Eleazari sacerdotis occisa est. Numer. 25.

C R

Crabasia, vrbs Iberorum. Steph.
Cracea, Maga fuit apud Saxones, quæ appositas dapes in aliarum rerum formā commutabat, ludificatísque idiotarum mentibus, diuinitatis fastigiis sibi arrogabat.
Crabus, deus apud Ægyptios, cui salsamentis sacra fieri solitum erat. Cæl. lib. 12.
Crade, vrbs Cariæ. Steph.
Cranidæ, vrbs à Thasiis habitata, quæ postea Philippi dicta est.

Cragus, mons Lyciæ, Tauri pars. Pomp. lib. 1. & Plin. lib. 5. ca. 27. ex opposito habens montem Anticragum: sic dictus à Crago Tremiletis (aliàs Tredeneti) & Praxidicæ Nymphæ filio. Ouid. Metamor. lib. 9.

Iam Cragon, & Lymiræ, Xantíque reliquerat vndas.

Horatius 1. Carm.

Syluis aut viridis Cragus, &c.

Hîc ferunt esse deorum agrestium antra, & incolas Cragis immortales fieri. Gentile, Cragius. Steph. Cragi vxor fuit Mylia, Solymi sor. Stephan.

Crambûsa, insula circa Seleuciam Isauriæ. Stephanus ex Strabone, lib. 14.

Crambûtis, vrbs Ægypti. Steph.

Crana Helerna, Iani filia, Comeris Italis regina præfecta. Beros.

Cranae, insula Laconica, quæ nũc Helena, ante Getheum: hinc Craneus, vel Cranaates, à Cranao rege. Steph.

Cranaus, Athenarũ rex, qui Cecropi in regno successit, à quo inquilini Cranai dicti.

Crane, teste Ouid. 6. Fast. Nympha fuit lustrãdis syluis dedita.

Inde sata est Nymphæ, Cranen dixere priores,
Nec quicquam multis sæpe petita procis.
Rura sequi, iaculísque feras agitare solebat,
Nodosásque caua tendere valle plagas.

Cranea, parua regio Ambraciorum: hinc Craneates. Steph.

Craneum, gymnasium apud Corinthum. Cic.

Craneus, primus Macedonum rex, cuius successores vsq; ad Alexandrum, VIII, XXXVII. annis ferè quingentis regnarunt. Volaterranus libro 13.

Crania, Tarsus, Ciliciæ olim vocabatur à Cranio quodam. Steph.

Cranides, vicus iuxta Pontum: Gentile, Cranitæ. Steph.

Cranion est ciuitas Cephaleniæ, quã Thucyd. lib. 5. vocat plurali numero.

Crannonius Cranxidas, eques insignis, Pauf.

Crannus, vrbs, aliàs Ephyre dicta. Steph.

Cranon, vrbs Thessaliæ Pelasgiotidis, in cãpis qui Tempe vocatur. Est & alia Athaniniæ à Cranone Thessalo: In hac duos duntaxat coruos esse tradunt, & cùm pullos excluserint, paribus relictis discedere. Abest Cranõ stadiis centum à Cortone. Strabo. Homerus Cranonios Ephyros vocat. Steph.

Crantor, Solẽsis, Academicus philosophus, Platonis auditor, & cõdiscipulus Xenocratis & Palæmonis, qui nouis opinionibus Academiam Platonicam repleuerunt. Hic scripsit librum de consolatione, quem Cicero æmulatus est. Periit aquæ intercutis morbo. Taxauit Stoicorũ indolentiam, quæ esse nullo modo potest, nisi planè hominẽ saxeum esse velimus, & omni sensu carentem.

Crantor, Pelei armiger, à Demoleonte Centauro interfectus. Ouid. lib. 12. Metam.

Crapatus. Vide CARPATVS.

Craserium, Siciliæ regio, Steph.

Crassitius, Surentinus, aliàs Tarẽtinus, ordinis libertini, cognomine Pasides, Romæ ludum grammaticæ aperuit, docuítque inter alios Iulianum Antonium, Antonij Triumuiri filium. Tranquil.

P. Crassus, Oratoris frater, iuris peritissimus, in dominatione L. Cinnæ Marianarum partium: ne incideret in manus inimicorum, seipsum interemit.

Crassus, prænomine Marcus, P. Crassi filius, Romanorum omnium ditissimus, negauit quẽpiam diuitem habendum, qui annuo reditu exercitum alere non posset. Hic ad bellum missus seruile, aduersus Spartacum gladiatorem, qui fugitiuorum ingenti cõtracta manu Vatinium, Gellium ac Lentulum Roman. imperatores fugauerat, duodecim millibus hostium vnà cum eorum duce cæsis, apud Rhegium, iuxta Leucadis paludem, victoria est potitus: vrbémque ouãs ingressus est, lauro nouo exemplo coronatus, cùm ceteri ante eum Imperatores ex seruili bello non nisi myrteam coronam accepissent. Postremò cùm ei Syria sorte obuenisset, profectus ad bellum Parthicum, ibi cum filio à Surina regis præfecto captus atque interfectus est. Et quoniã auri cupiditate expeditionem eam suscepisse credebatur, Barbari mortuo liquefactum aurum in os infuderunt, iubentes, vt saltem mortuus se auro satiaret, cuius famem viuus nunquam sedare potuisset. Lucanus lib. 1.

– postquàm crudeli funere Crassus
Assyrias Latio maculauit sanguine Carras.

[Crassus, Crassi diuitis auus, nunquam risisse fertur: ob id Agelastus est vocatus. Plin. lib. 7. cap. 19.]

Crassus, M. Crassi diuitis filius, Cęsaris legatus fuit in bello Gallico: in Cæsarianis tandem partibus adolescẽs occubuit: fuit autem discipulus Ciceronis. De quo ille in Oratore.

L. Crassus orator, qui cum Antonio à Cicerone introducitur in libris de Oratore accusauit C. Carbonẽ eloquentissimum hominem admodum adolescens: summam ingenij non laudem modò, sed etiam admirationem est consecutus. Defendit postea Liciniã virginem, cùm annos 27. natus esset. In Bruto Ciceronis, est elegantissima ipsius Crassi cum Antonio & Scæuola comparatio. Deploratur multis verbis Crassi mors à Cicerone, in exordio 3. lib. de Orat.

Crassus P. Licinius, ante ætatem Pontif. Max. factus, quod nunquam antea contigit. Con-

sul est profectus contra Aristonicum, Eumenis filium. in quo prælio, profligato exercitu, ipse ne in manus hostium veniret, baculo Barbarum quendam in acie oculo converberato, in sui necem prouocauit.

Crassus v. Argiuorũ rex, regnauit annis LIIII.

Crastinus, dux Romanorum aduersus Vandalos missus, anno Domini 424.

Crastus, vrbs Sicanorum, in Sicilia, patria Epicharmi comici, & Laidis meretricis: Gentile, Crastinus. Steph.

Cratæis, mater Scyllæ, vt quidam volunt.

Crater, à vasis similitudine, in monte Ætna appellatum est foramen illud per quod ignis euomitur. Ouidius,

Et pronos currus medio Cratere recepit.

Crater, sinus. Strabo lib. 5.

Craterus, Macedo è comitibus Alexandri, qui etiam res eius gestas scripsit. Plutar. in Aristide. De hoc Persius,

Æt quid opus Cratero magnos promittere montes?

Crates, Thebanus philosophus, Cynicus, Diogenis discipulus, qui, vt Suidas, itémq; Diogenes sunt authores, in pecuniã, omnẽ substantiam redigẽs, apud trapezitam deposuit, hac lege, vt si filij philosophi essent, eam indigẽtibus ciuibus distribueret, nihilo philosophos indigere existimãs. Si autem idiotæ, eis redderet: vt vacuis virtute, saltem opes opitularẽtur. Philostratus autẽ in vita Apollonij, & Diocles substantiam aiunt in mare proiecisse, vti liberiùs philosopharetur, atq; dixisse, Abite pessum malæ cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar à vobis. neque putauit se posse & virtutes & diuitias simul possidere. Emicuit autem Demetrij Poliorcetæ temporibus, ad quem Thebas obsidentem missus legatus, sua authoritate, eum ab obsidione patriæ remouit. Plutarchus.

Crates, Atheniẽsis, poëta comicus antiquæ comœdię, auditor Polemonis philosophi. Suid.

Crates grammaticus, sub Ptolemeo Philometore, æqualis Aristophani grãmatici, cognominabatur Criticus, siue Homericus: scripsit in Iliada & Odyss. li. 9. Cõmen. Author Suidas. Hic (vt ait Trãquillus) studiũ grammaticæ primùm Romã intulit: missus enim ad Senatũ ab Attalo rege, sub ipsam Ennij mortem, plurimas acroases fecit, assiduéque per omne tẽpus legationis disseruit, nostris quoque exemplum fuit admirandum. Suet.

Crathis, nomen pastoris, qui capræ amore deprehensus, infantẽ sustulit, qui cruribus matrem, facie verò patrem referebat, deorum numero ascitus, ac mox Hylæum numẽ Napæúmque nominatus. Cæl. lib. 25. cap. 32.

Cratenas, Tapsi inuentor apud Plinium & Cęlium lib. 18.

Crathis, nomen duorum fluuiorum, quorum alter est in Achaia propriè dicta, prope Ægas, in sinum influens Corinthiacum. Strab. lib. 8. Alter in magna Gręcia, iuxta Sybarim oppidum, cuius aqua barbis comísque flauũ colorem inducere traditur. Ouidius 15. Metamorph.

Crathus, fluuius & mons.

Cratinas, Africæ fluuius, è lacu Sicyone in Oceanum fluens, iuxta quem nõnulli fabulati sunt electrum nasci. Plin.

Cratinus, poeta comicus, clarus apud Athenienses, qui primus in Dionysiis Athenis, satyricam fabulam induxit. Horatius lib. 1. Serm. Satyra 4.

Eupolis, atque Cratinus, Aristophanésque poetæ.

Hic autem fuit supra modum gulæ ac omni voluptatum generi deditus, & præcipuè ebrietati: ad quod alludit Horatius in Epist.

Prisco si credis Mecœnas docte Cratino,
Nulla placere diu, nec viuere carmina possunt,
Quæ scribuntur aquæ potoribus.

Cratinus, insignis luctator. Pausan.

Cratinus, statuari⁹ omniúmq; formosissimus, cui postquàm alios in lucta superasset, exercendorum puerorum officium demandatũ est. Paus.

Cratinus statuarius. Pausan.

Cratippus, Mitylenæus, quem Athenis docentem audiuit Ciceronis filius, vt est in proœmio librorũ de Officiis. Hic Pompeiũ post Pharsalicam pugnam fugientem, apud Mitylenem occurrẽs, vltrò solatus est verbis philosophicis, ad spémque hortatus, cùm quædam de prouidentia disseruisset, résque Romanas tandem labi esse necesse affirmaret. Plut. in Pompeio.

Crátylus, philosophus, cui Plato librum de significatione nominum inscripsit.

Craúsius, viri proprium, qui Britanniam annis VII. obtinuit. Pomp. Læt. Eutrop. Oros. Insidiis Allecti socij sui occisus est, anno ab vrbe 1046.

Crebénia. Vide CEBRENIA.

Crema, vrbs Põti: Gentile, Cremesius, Steph.

Crémera, fluuius Tusciæ, trecentorum Fabiorum clade nobilitatus, qui Veientem insidiis circunuenti, ad fluminis huius ripas ad vnũ omnes sunt trucidati: vnde & dies ille inter atros annumeratus est, & porta, qua egressi sunt, Scelerata est cognominata. Liuius lib. 2. ab vrbe. Ouid. lib. 2. Fastorum,

Vt celeri passũ Cremerã tenuere rapacem,
Turbidus hybernis ille fluebat aquis, &c.

Crémmyon, siue Crommyon, oppidũ nõ procul à Corintho, iuxta quod Theseus incredibilis magnitudinis suẽ, quæ agros circumiectos

ctos longè latéque deuastabat, occidit. Ouid. libro 7.

Quódque suem securus arat Cremmiona colonus,

Munus, opúsque tuum est. Strabo libro octauo locum hunc Cromyonem vocat: vnde & suem à Theseo occisam Cromyoniā cognominat.

Cremnia, vrbs Cretæ, Gortyn postea dicta. Stephanus.

Cremôna, vrbs Galliæ Cisalpinæ, non procul à Mantua, quæ etiā hodie nomen retinet: cuius ciues cùm contra Augustum cum Antonio sensissent, Cæsar victor, veteranis suis eorum agros assignauit: qui cùm non suffecissent, adiecit etiam Mantuanorum agros, nullā aliam ob culpam, nisi quòd Cremonensibus vicini essent. Hinc Virg. Ecloga 9.

Mantua, væ miseræ nimium vicina Cremonæ.

Crémyon. Vide CREMMYON.

Crenides, vrbs Siciliæ, quam Philippus postea Philippos nominauit: Gentile, Crenitę. Steph. Vide PHILIPPI.

Creon, onis, mons est Lesbi insulæ. Plin. libro 5. cap. 31.

Creon, ontis, Corinthiorum rex, prædonis Sisyphi filius, qui Iasoni post Medeā repudiatam filiam suam natu minorem, nomine Creusam, vxorem despondit. Quam rem iniquo animo ferens Medea, coronam naphta illitam spōsę dono misit: quę sub noctem & luminibus accensis cōcepto igne, non modò illam, verùm etiam sponsum & socerum, cū tota regia concremauit. Hyginus cap. 25.

Creon, Thebanorum rex, Mœnotij filius, & frater Iocastæ, qui Laio ab Oedipo filio occiso regni administrationem arripuit. Verùm cùm Sphinx, Typhonis & Echidnæ filia, Thebanum agrum crudelissimè vastaret, neque aliud tantæ calamitatis remedium ostenderetur, quàm si quis ænigma ab illa propositum dissoluisset, Creon proposito per vniuersam Græciam edicto, si quis id præstare posset, Iocastam Oedipi matrem, viduam, illi se vxorem daturum pollicitus est, regnóque Thebanorum vltrò illi cessurum. Quibus pręmiis illecti non pauci, cùm propositum ænigma dissoluere non possent, à Sphinge occisi, temeritatis suæ pœnas dederunt, donec ad rei famam Corintho excitus Oedipus, Laij & Iocastæ filius, ænigma explanauit. Quam rem tam ægrè tulit fera, vt protinus sese ex prærupto monte dederit præcipitem. Hac itaque via Thebanorum regnum adeptus Oedipus, matrem imprudens vxorem duxit, cùm paulò antè etiam patrem occidisset. Quibus flagitiis postea cognitis, tantum ex iis animo dolorem concepit, vt lucis pertæsus, vtrunque sibi eruerit oculum, Antigonésque filiæ ductu Athenas sese in exilium contulerit, regno Eteocli & Polynici filiis suis ea conditione relicto vt alternis annis imperarent. Verùm cùm Eteocles (cui quòd maior natu esset, priores vices Polynices cōcesserat) exacto iam anno fratrem non reciperet, grauissimum ea occasione inter Argiuos & Thebanos bellum est exortum: in quo cùm fratres ambo mutuis vulneribus cecidissent, Creon denuò regni gubernacula recepit. Verùm cùm præter alia complura inclementiæ suæ exempla Antigonam & Argiam interficiendas curasset, quòd illa fratres, hæc virum supremo sepulturæ honore essent prosequutæ, cúmque occisorum Thebanorum propinquos funeris officio prohiberet: Theseus Thebanarum matrum querelis commotus, Creōti bellum indixit, pręlióque victum vita exuit. Statius in Thebaide.

Creontiades, Herculis filius ex Megara, Creontis Thebanorum regis filia, quem pater, cum Theriomacho fratre ab inferis rediens, & in furorem versus à Iunone, quòd Lycum interfecisset, interemit.

Creophilus, Samius, quem aliquando tradunt, suscepto hospite Homero, accepisse ab eo donum, inscriptionem poëmatis, quod Oechaliæ captiuitatem vocant. Sed Callimachus per epigramma quoddam contrarium ostendit, quòd quanquam Creophilus opus composuerit, Homeri tamen dicatur propter dictum hospitium. Quidam hunc Homeri magistrum tradunt, quidam non hunc, sed Aristeum Proconnesium. Strab. libr. 15. Apuleius in Floridis.

Crespa, Ptolemæo Liburniæ vrbs, Crexa dicta Plinio.

Cres, primus Cretensium rex.

Crescens, patricius Romanus, qui cùm Romæ principatum sibi vēdicaret, ab Othone tertio est interfectus. Euseb.

Crescens, philosophus Cynicus, Iustino martyri infensus. Tatianus in bello contra gentes.

Crescentius Numētanus, cōsulem titulo se Romanum præferens, vrbis dominium cepit.

Crescis, Nymphæ marinę nomen à fontibus dictæ: κρήνη enim fons dicitur. Perottus.

Cresium, vrbs Cypri. Steph.

Cresphontes, Messeniorum rex, qui populari seditione est interfectus. Paus.

Cressa, Cariæ portus contra Rhodum insulam Plin. lib. 5. cap. 28. Stephan. vrbs Paphlagonię, quam Meriones post Troiam condidit. Occupauit eam Zelias Nicomedis filius: Gentile, Cresseus. Steph.

Cressea, Herodot. lib. 7. regio Pallenæ vicina, ac Thermeo sinui contermina.

Crestō, oppidum Herod. lib. 1. quod Steph. vrbs est Thracię. Lycophron,

Ὀρμᾶ μολῖσαι πόντε κρηστώνης θεόν. Ciues Crestoneos vocant, aut Crestonios, aut Crestonas. Possessiuum, Crestonicus. Steph.

Creston, nomen regis Bithyniæ. Iust. lib. 38.

Crestones, populi sunt qui singuli plures habẽt vxores: cùm autẽ vir aliquis moritur, tunc oritur magna disceptatio inter fœminas, quęnam illum chariùs adamaret viuentem. Id vbi compertum est, quæ beneuolentiæ & amoris palmam meruit, ad mortui tumulum ducitur exornata, ibíque à propinquis mactatur, & humatur cum viro.

Creta, tæ, & Crete, tes, vulgò *Candie*, insula in medio Pōto, centũ vrbium fama clara: vnde à Græcis ἑκατόμπολις appellatur, quæ (vt scribit Strabo) Septentrione Ægæo alluitur, simul & Cretico Pelago, ab Austro Aphro, alij Libyco: ad Occidentem Ægilam & Cytheram spectat, ad Orientem Carpathon. Habet in lōgitudine 270. millia passuum, in latitudine quinquaginta millia. Circuitus eius 1589. millia passuum complectitur. Insignes in ea vrbes sunt, Gortyn, Cydonia, Gnossus Minois regia, & Strabonis Cosmographi patria. Nullum in Creta animal noxium viuit, optimíque vini fertilissima est: de qua Virgilius,

Creta Iouis magni medio iacet insula Ponto,
Mons Idæus vbi, & gentis cunabula nostræ
Centum vrbes habitant magnas, vberrima regna.

Dicta est Cureta, ab habitantibus Curetibus, & per syncopen Creta. Alij dicunt Cretam dictam à Crete quodam Iouis filio Curetum rege. Alij à Crete Nympha Hesperidis filia. Arianus non à Crete, sed ab homine cui Cres nomen erat, nominatam dicit, eo qui Iouem abscondit in monte Lycæo. Vnde Cressa, tantùm fœminini generis, id est, Cretẽsis. Similiter Cresseus, & Cressius. plura apud Steph. qui hanc insulam aliàs Æriam & Chthoniam & Iberiam dici prodidit. [Cretenses in subterraneis ædibus degunt, natura inuidi, fœdifragi, & ventres pigri: sacrum Euangelium per Paulum edocti.]

Creta, lucus est. Pauf.

Creta, oppidum Scythiæ. Val. Flaccus lib. 1.

-quoties paucos ad littoris ictus
Deficiam, Scythicum metuens, Pontúmque, Cretámque.

Cretenia, locus Rhodi, vbi Althemenes habitabat, qui cùm ex oraculo patrem se occisurum accepisset, dum fugit ne hoc perpetret, noctu in nauigium incidit, in quo piratas esse ratus patrem occidit. Supra Creteniam Atabirij montes sunt. Steph.

Cretheus, filius Æoli, Iouis filij, qui ex Tyro Salmonei fratris filia Æsonem genuit, Alcimedontem & Amythaonem. Hom. lib. Odysseæ 11. Inde Cretheius denominatiuum: vt Virgo Cretheia, apud Flaccum lib. 1. dicitur, Helle Crethei neptis.

Crethon, filius Dioclis, qui cum fratre Orsilocho ad bellum Troianum profectus est, Gręcis auxilium laturus. Verùm cùm duo hi fratres nimium suis viribus freti, cum Ænea congredi non dubitarent, ab eodem interfecti temeritatis suæ pœnas dederunt: vixque eorum cadauera à Menelao & Antilocho ex hostium manibus eripi potuerunt. Homerus lib. 5. Iliad.

Creuga, pugil insignis. Pauf.

Cretinus Magnesius, bello Mithridatico aduersus ipsum Mithridatem delegit imperatorem Hermiam, quorum tamen priuatas gerebat inimicitias, professus interim se iturũ in exilium, ne quis tumultus ob illam factionem duorum suboriretur. Quòd si patria mallet Cretinum imperatorem quàm Hermiam, oraret vt interim exularet Hermias. Aduersarij modestia permotus Hermias, sponte exulauit.

Creusa, Creontis Corinthiorum regis filia, quã Iason, repudiata Medea, vxorem accepit: quãobrem Medea indignata, carminib⁹ suis ignẽ inextinguibilem scriniolo inclusum per filios suos misit: filios verò præmonuit, vt statim oblato munere discederent. Creusa igitur videndi cupida, nihilque mali suspicãs, scriniolum aperuit, & cõtinuò euolauit ignis, Creusámque, & totam Creontis regiam exussit. Ouidius libro primo de Arte,

Cui non defleta est Ephyrææ nata Creusæ?

Creusa, Priami & Hecubæ filia, Æneæ cõiunx, cui Ascanium filium peperit. Hanc in excidio Ilij, ab Ænea, qui fugiens, patrem humeris gestabat, filiúmque manu ducebat, perditam fuisse in itinere, dum vias notas excessisset, tradit Maro libro secundo Æneidos: sed nonnulli eam ab ipso Ænea ex pactione cum Gręcis facta occisam volunt, ne quis ex semine Priami superesset. Alij rursus non occisam, sed desertam tradunt: ídque eo consilio, ne nouas sedes, nouáque fœdera (quæ ferè nuptiis solent coalescere) longinquis in regionibus quæsituro vxor obesset: quibus refragatur fabula de Heleno & Cassandra, liberis Priami, quos Græci captiuos abduxerunt.

Creusis, oppidum partim Bœotiæ & Locrẽsium, partim Ætolorum. Vadianus apud Pomponium lib. 2. Steph. Bœotię vrbem esse ait, è regione Magaridis sitam.

Crexa. Vide CREPSA.

Crimissa, vrbs Italiæ prope Crotonem & Thurium, à Crimisa Nympha: Gentile, Crimisæ. Strab. lib. 7. Steph.

Crimissa, fluuij nomen. Steph.

Crimiſſus. Vide CRENISVS.

Crinas, Maſſilienſis medicus, qui ad ſyderum motus ex Ephemeride Mathematica cibos dabat, horáſque obſeruabat. Plin. ſcribit hunc centum ſeſtertia reliquiſſe muris patriæ non minori ſumma extruendis.

Crinis, ſacerdos Apollinis, qui cùm ſacra dei neglexiſſet, atque ob hoc nihil penitus fructuum eo anno collegiſſet, omnibus rebus à muribus corroſis, tanto detrimento commotus, conſueta ſacra deo peregit. Quo facto deus illicò mures omnes ſagittis ſuis perdidit, atque ex ea re Smintheus Apollo dictus eſt; nam Cretenſes, mures Sminthas vocant.

Criniſus, Siciliæ fluuius, Segeſtæ vrbi vicinus: de quo Seruius huiuſmodi refert fabulam. Cùm Laomedon Neptuno & Apollini mercedem pro ædificatione murorum Ilij denegaret, Neptunus iratus Troiæ cetum immiſit, vt eam vaſtaret. Qua de re cõſultus Apollo, hoc vnum tantæ calamitatis remedium fore oſtendit, ſi virgines Troianę belluæ obiicerentur. Hippotes itaque nobilis Troianus metuens, ne & Hegeſta filia ſua in eandem calamitatem incideret, naui eam impoſitam ventis fluctibúſque commiſit, tolerabilius nimirùm ratus, ſi illa ſe abſente mergeretur, quàm coram à teterrima bellua crudeliſſimè dilaniaretur. Verùm ita diis viſum eſt, vt illa ſalua in Siciliam deferretur: vbi amore eius captus Criniſus, in canis, ſeu (vt alij malunt) in vrſi effigiem cõuerſus, eam compreſſit, ſuſcepitque ex eo concubitu Aceſtam Siciliæ regem. Virg. 5. Æneid. de Aceſte,

Troia Criniſo conceptum flumine mater
Quem genuit.

Criona, vicus in tribu Antiochide, Steph.

Crios, Latinè aries dicitur, quo nomine dictus eſt Ægineta quidam luctator cantatiſſimus apud Græcos. Aries autem Crios ob id dicitur, quia cùm in eo fuerit ſol, inter diem ac noctem quodammodo iudicat, quòd κρίνειν nuncupant. Et quòd in eo ſigno inter hyemẽ poſitus ac æſtatem, ipſe rurſus iudicetur. Cæl. lib. 28. cap. 2.

Criſa, nomen oppidi, quod Criſus Phoci filius condidit. Hinc Criſæus ſinus. Stra. lib. 9. Sunt & aliæ vrbes hoc nomine appellatæ (alìàs Criſſa.) Steph.

Criſa, vrbs Phocidis, vnde campus Criſæus: & alia Æolidis, quam aliqui eandem Cirrhæ faciunt: Gentile, Criſæus.

Criſæ, vrbs Troadis.

Criſpínus, conſul, collega Iuuentij Celſi, anno ab vrbe 865.

Criſpínus, conſul cum Æliano, anno ab vrbe 939.

Criſpinus, conſul cũ Iuliano, anno ab vrbe 976.

Criſpus Saluſtius, hiſtoricus Latinus, Thucydidi ex Græcis opponitur à Quintiliano, elegãtia dicendi, Attica breuitate, ſententiarũ crebritate. Taxatur autem à Pollione, vt nimis antiquarius, & ex Catonis Originibus verba mutuatus: Trogo autem, quòd orationibus nimis longis vtatur, ſicuti & Thucydides. Ciceronis acerrimus inimicus fuit, vt ex vtriuſque inuectiuis orationibus conſtat. Marcus Varro Criſpum Saluſtium in adulterio deprehenſum ab Annio Milone, loris bene cæſum dicit: & cùm dediſſet pecuniam, dimiſſum. Gellius lib. 19. cap. 18.

Criſpus, Conſtantini Cæſaris filius, à patre interfectus.

Criſpus Vibius, orator, ore compoſitus & iucundus: priuatis tamen cauſis, quàm publicis melior. Quintilian.

Criſſa, oppidum maritimum Phocidis, à Criſſo Phoci filio conditum. Hinc Criſſeus ſinus. Strabo lib. 9.

Critheis, vt ex Ephoro refert Plutarchus in vita Homeri, filia Atellis, quam moriens in Mæonis fratris tutela reliquit. Hic autẽ cùm puellam vitiaſſet, grauidámque feciſſet: atque ob id facti vereretur infamiam, Phemio eam Smyrnæo grammaticæ præceptori in matrimonium dedit. Illa verò non multò pòſt Homerum peperit, ob idque Meleſigenes dictus eſt, qui poſtea cæcus factus, Homeri nomen cepit.

Crithote, vrbs Helleſponti, octoginta ſtadiis, à Cãdia diſtans: Gentile, Crithoſius. Eſt & promontorium Acarnaniæ. Steph.

Critias, Philoſophus, dixit animam eſſe ſanguinem.

Critias, vnus è triginta tyrannis, Athenienſibus à Lacedæmoniis impoſitis. Cicero libro de Oratore 2.

Crito Athenienſis, Socratis familiaris, quem & opibus iuuit, & cum quo vſque ad extremum vitæ eſt philoſophatus.

Crito, Pieriota (Pieria autem vrbs eſt Macedoniæ) hiſtoricus fuit, ſcripſitque res Perſicas, Siculas, Macedonicas.

Crito, Naxius genere, hiſtoricus & ipſe. Suid.

Critobûlus, medicus, de quo Plin. lib. 7. cap. 37. Magna & Critobulo fama eſt, extracta Philippi regis oculo ſagitta, & citra deformitatẽ oris curata orbitate luminis.

Critolâus, Athenienſis, nobilis Peripateticus, Romam ab Atheniẽſibus miſſus legatus cum Carneade & Diogene Stoico, vt ſcribit Cicero lib. 2. de Oratore. De huius libra ſcribit idẽ Cicer. in Tuſculanis quęſtionibus. Quo loco inquit, quęro quam vim habeat libra illa Critolai, qui quum in alteram lancem animi bona imponat, in alteram corporis & externa, tantum propẽdêre illam boni lancem putet,

vt terram & maria deprimat.

Critolâus, Achæorum dux, qui Corinthum cõsiliis suis euertit. Cicero lib. 3. de Natura deorum. Is sororem interfecit, quòd sibi è victoria redeunti non gratularetur, quum tamen cæteri omnes ei applauderent. Demaratus apud Plut. in Parallelis. Postremò à Quintio Cæcilio Metello victus apud Thermopylas, veneno sibi mortem consciuit. Liuius.

Κριοῦ μέτωπον, id est, arietis frons, Cretæ insulæ promontorium, ad Occidentem, versus Cyrenas, Rufus ex Dionysio. Pomponius Mela lib. 2. Plin. lib. 4. cap. 12.

Croatia. Vide LIBVRNIA.

Crobialus, oppidulum iuxta Ponticam. Apollonius lib. 2 κρωβίαλον, κρώμναν τε, καὶ ὑλήεντα κύτωρον. Steph.

Crobylus, leno quidam omnium scelestissimus, qui duo scorta domi alebat, quorum lenocinijs quamplurimos adolescẽtes in perniciem alliciebat, nec his contentus, eosdem illectos furto compilabat, vnde Crobyli iugum abiit in prouerb.

Crobylus, poeta comicus.

Crobyzi, populi iuxta Istrum, quorum terra Crobyzica.

Crocea, vrbs Laconicæ, vna ex centum: ciues Croceatæ. Steph.

Crocilus, nomen pastoris, Theocritus.

Crocodilo, oppidum, Arsione postea dictum: similiter & flumen, Stephano κροκοδείλων πόλις, id est, Crocodilorum vrbs, sita est in Mæotide palude Ægypti: sic dicta, quòd equus cuiusdam canes proprios fugiẽtes persequens, in paludem delapsus, à Crocodilo in vlteriorem ripam delatus sit: quo in loco vrbe condita, Crocodili consecrati & pro diis habiti sunt, eorúmque cæde omnibus interdictum. Steph.

Crocodilon, Phœniciæ oppidum, non procul à Carmelo promontorio. Plinius libro 5. capite 29.

Crocodilus, mons est Ciliciæ regionis. Plin. libr. 5. cap. 27.

Crocolius, fluuius est Brutiorum, in quem siquid conijciatur, lapideo durescit cortice.

Crocotus, campus iuxta Thessaliã ad Amphrysum fluuium. Steph.

Crocum, venatorem, ac sagittarium fuisse dicunt, precibúsque Musarum in astra relatum, Sagittarius nomen accepisse. Sidonius.

Crocus, puer formosissimus, qui cùm Smilacem puellam deperiret, amoris impatientia versus est in florem sui nominis. Ouid. 4. Metam.

Et Crocon in paruos versum cum Smilace flores.

Crocyleum, locus in Ithaca, aliàs δῆμος dictus. Stephanus.

Crocylion, insula Ithacæ. Heracleon Ithacam quadripartitam facit, vt prima pars ad Meridiem, & maritima sit, altera Neium, tertia κροκύλειον, quarta αἰγιρία, Steph.

Crocylus, vir Atheniensis, Plutarch.

Crœsus, rex Lydorum, Alyartæ filius, omnium, quos hominũ memoria celebrat, ditissimus, vnde etiam hodie, cùm immensas opes significare volumus, Crœsi diuitias dicimus. Hic cùm se omnium mortaliũ fœlicissimum crederet, monitus est à Solone, Neminem ante cineres beatum dicendum, quòd quoad viuimus, periculum sit, ne instabilis huius mundi fælicitas dolore aliquo contaminetur. Quam Solonis sententiam verissimam esse, Crœsi calamitas postea declarauit. Victus enim à Cyro, pyræque impositus, tãdem salubre Solonis consilium agnouit, eiúsque nomen sæpius inclamauit. Vnde admiratus Cyrus quisnam esset deorum, hominúmve, quem ille in extremo periculo solum inuocaret: rémque totam edoctus, humanæ vicissitudinis memor, Crœsum ab incendio liberauit, summóque semper apud se in honore habuit. Ouid. 4. de Ponto,

Diuitis audita est cui non opulentia Crœsi?

Plut. in vita Solonis, & Herod. lib. 1.

Crois. Vide CROS.

Crómmyon. Vide CREMMYON.

Cromna, Paphlagoniæ oppidum, Strab. lib. 12. Valerius Flaccus lib. 5.

Mox etiam Cromnã, atque iugo pallẽte Cytorõ. Stephanus. Cromnam (inquit) alij Amastrim, alij Amastridis regiunculam faciunt: Gentile, Cromnites, Cromnæus. Est & Peloponnesi vrbs, quæ in masculino & fœminino genere, item singulari & plurali numero profertur à Cromno Lycaonis filio.

Cromyusa, insula Iberiæ. Steph.

Crõciades, vnus ex præstantioribus Herculis filiis ex Megara. Perottus.

Cronia, orum, Saturni festa erant, quæ celebrabantur Romæ decimoquarto Calendas Ianuarias, ita dicta ἀπὸ τοῦ κρόνου, hoc est, à Saturno: vnde & Saturnalia à Latinis appellantur. Horum Macrobius latè meminit, citata etiam antiqui poetæ authoritate, apud quem legerat,

Maxima pars Graiûm Saturno, & maximæ Athenæ

Conficiunt sacra, quæ Cronia appellantur ab illis.

Cronium, nonnullis mare concretum appellatur, teste Plin. lib. 4. capite 16. Apollonius tamen in Argonauticis Cronium mare pro Adriatico posuit, si interpreti eius credimus, quòd Italiam alluat, quam olim Saturnum volunt tenuisse.

Cronius, vnus ex Centauris.

Cropia, vicus in tribu Leontidis. Steph.

Cros,

Cros, vrbs Ægypti: ciuis, Croites, & præfectura Croitis. Crois, Arabum ciuitas. Steph.

Crossa, vrbs iuxta Pontum: Gentile Crossæus. Steph.

Crothchildes, Childerici Burgūdiorum regis filia, Clodouci Francorum regis vxor. Blōd.

Croton, ciuitas Italiæ in sinu Tarentino, Milone athleta memorabilis, qui Pythagoræ discipulus fuit. Peritissima autem rei bellicę fuit: nec paruam operam exercendis athletis dedit. In vno enim Olympico certamine victores omnes Crotoniatæ fuerunt. Iure itaque dici visum est, Qui Crotoniatarum postremus est, is reliquorū Græcorum primus est. Vetus quoque prouerbium alterum, Crotone salubrius. Quod inde ortum esse aiunt: quia locus ipse ad salubritatē, & bonas corporis habitudines, propter athletarum multitudinem plurimùm conferat. Plurimos enim Olympionicas habuit. Ad eius gloriam accedit ingens Pythagoræorum numerus. Strabo lib. 6. Hinc Gentilia nomina, Crotoniata, Crotonius, & Crotonias, Steph. Crotonem vrbem esse scribit aliam Tusciæ metropolim, & montem qui Axium flumen effundit. κρότων etiam est animalculum canibus infestum, Latini Ricinum vocant.

Croton, tonis, nomen viri. Oui. lib. 15. Metam.
Inuenit Æserei fatalia fluminis ora,
Nec procul hinc tumulum sub quo sacrata Crotonis
Ossa tegebat humus, iussáq; ibi mœnia terra
Cōdidit, & nomē tumulati traxit in vrbem.

Crotopus, rex Argiuorum, pater Psamathes, quæ ab Apolline compressa, Linum peperit: quem cùm inter vepres abscondisset, canes extractum dilacerarunt. Hinc Crotopiades patronymicum mascul. Ouid. in Ibin,
Quíque Crotopiaden diripuere Linum.

Crotus, siue Croton, Euphemes Musarum nutricis filius.

Crunos, fons est in Attica, vt etiam Latinè.

Crunos, Thraciæ portus. Pomponius lib. 2. Dionysiopolis, inquit Plinius libro 4. capite 11. antè Crunos. Portus autem à salientibus aquis nomē habet, qui Græcè Cruni appellantur. Hermolaus. Vide DIONYSIOPOLIS.

Crusis, pars Mygdoniæ, à Cruso Mygdonis filio: vnde Crusis adiectiuū fœm. gen. Steph.

Crustumerium oppidum in Latio, Albanorum colonia. Plinius libro tertio, capite quinto. Virgilius libro septimo Æneidûm, Crustumeros appellat:
Ardea, Crustumeriq;, & turrigeræ Antemnę.

Crustumium, oppidum Tusciæ, iuxta Veios, à quo incolæ Crustumeni dicti, & Crustumina tribus, & Crustumina pyra, & Crustumium vinum laudatissimum.

Crustumium, fluuius ex Apennino monte ortum trahens, Ariminúmque præterlabens. Lucan. lib. 2.
In læuum cecidere latus velóxq; Metaurus,
Crustumiúmque rapax, & iunctus Sapis Isauro. Plin. lib. 3. cap. 15.

Crya, vrbs Lyciæ. Sunt & aliæ insulæ Creyorum, nempè Carysis & Alina. Steph.

Cryassus, vrbs Cariæ, à Crysso Caretis filio. Stephano.

Crymnas, locus in Troade, author Nicander in Theriacis.

C T

Cteatus, pater Amphimachi, vnus ex quatuor ducibus Epeorum, qui quadraginta nauibus ad Troianam expeditionem sunt profecti. Homerus in Catalogo nauium.

Ctemene, vrbs Thessaliæ, à Peleo Phœnici donata, cuius ciues Homerus Dolopes vocat, & Ctemenem Dolopiadem: Gentile, Ctemenius, & Ctemenæus.

Ctesibus, Atheniensis parasitus, qui aliquando interrogatus quid illi ex philosophia superesset, respondit ἀσυμβόλως δειπνεῖν, id est sine symbolo cœnare: nā cùm iocis scateret, sæpius vocabatur. Cæl. lib. 27. cap. 24.

Ctesias, Ctesiochi filius, medicus Cnidius, qui Artaxerxem cognomento Meliorem vocauit, & historiam Persicam libris triginta conscripsit, Suidas.

Ctesibochus, pictor nobilis, qui Iouem Bacchum parturientem & ingemiscentem muliebriter inter obstetrices, dearúmque clamorem depinxit.

Ctesiphon, Atheniēsis, decreto persuasit Atheniensibus coronari oportere Demosthenem aurea corona in theatro, probitatis & virtutis omnis generis ergò. Ob id ab Æschine Demosthenis inimico, tanquam perniciosi decreti author accusatus, defenditur à Demosthene præclara illa, atque omnium optima Oratione quæ περὶ στεφάνου, id est, de corona inscribitur. Cicero de optimo genere oratorum.

Ctesiphon, architectus qui templum Dianæ Ephesiæ traditur extruxisse, opus mirabile, & toto orbe celebratum: quod postea ab Herostrato incensum fuit, & hac tātùm de causa, vt ob aliquod facinus nominaretur.

Ctesiphon, locus Parthorū, Strabo lib. 15. Prope Seleuciam vicus maximus est, nomine & re Ctesiphon, in quo Parthorum reges hyemabant. Hic vicus ciuitatis potentiam & magnitudinem habebat adeò, vt Parthorum multitudinem & apparatum omnē recipiat, ac venalia necessariáque artificia illis suppeditet. Quin & Ctesiphontem Babylonici regni caput fuisse Plin. lib. 6. scribit cap. 26. Gentile Ctesiphontius.

Ctesippus, Chabriæ filius, quem Phocion, mortuo Chabria amico, diligenter ac perhumanè collegit, quò impuros adolescentis mores componeret: eius tamen cùm duro, tum minimè liberali ingenio nusquã adduci potuit, vt curam & laborem in illo instituendo dimitteret: cuius ineptias non modò pertulit patienter, verùm etiam studiosè tegebat. Quanquam semel aiunt, Phocionis constantiam importunitate leuissimi hominis superatam. Nam quum ille imperatorium quoddam munus studio accuratiore obiret, Ctesippus, vt erat futilis delirúsque, grauissimũ peritúmque imperatorem cœpit fatuis quibusdam interrogatiunculis obtúdere, atque illum monens, docénsve, importuniùs perurgere. Tum stomachatum Phocionem dixisse fama est: O Chabria, Chabriá: cumulatam tibi pro amore nostro gratiam nunc persoluo, qui nati tui deliramenta sustineo. Plut. in vita Phoc.

Ctesius Iuppiter dictus est apud Athenienses, in cuius dedicatione Ambrosia ferebatur, id est, omnigenas fruges cum oleo & latice. Cæl. lib. 28. cap. 25.

Cthonia, insula eadem quæ Creta. Steph.

Cthonophyle, ex Baccho Philiuntem peperit. Steph.

Ctimene. Vide CTEMENE.

C V

Cuba, dea apud antiquos q̃ præerat cubãtibus.

[Cubi, Galliæ Celticæ populi, qui Bituriges vocantur: vulgò, *Ceux de Berry*. Plinius libro 4. cap. 19.]

Cubus. Vide CYBVS.

Cuculus Iupiter dictus est, quòd Iunonis desiderio in hanc auem fuerit transformatus.

Cuma, vrbs in Locrẽsi agro, qui est Ioniæ Asiæ minoris. Fuit autem hæc Æolicarũ vrbium maxima, & ferè metropolis cæterarũ ciuitatum, quæ numero erant circiter triginta. Ab ea nominata est Cumæa Sibylla, quam aliqui à vicinitate loci Erythræam appellarunt, quæ profecta in Italiam, multa de Romanis vaticinata est. Item patria fuit Ephori, viri doctrina clari, Isocratis discipuli. Sed & ante ipsum Hesiodus quoque poëta Cumæus fuit, qui patrem suum, relicta Æolica Cuma, in Bœotiam migrasse dicit. Plutar. de eo in Symposiis multa, & Suid. Steph.

Cumanus Apollo dictus est, quòd Cumæ coleretur, quem quatuor diebus fleuisse memorant, cùm aduersus Achæos regémque Aristonicum à Romanis pugnaretur.

Cuma Æolica, ante Lesbum sita, nomẽ habet à Cyme Amazone: quare & Amazonium dicta est. Hæc & Lesbus stoliditatis notantur. Est & alia Phryconitis dicta. Quarta Elidis. Quinta Eubœæ & Pãphiliæ. Itẽ insula prope Siciliam. Steph. huius incolæ Cumæi dicti sunt, qui stupiditatis nomine malè audierũt olim enim vulgatum erat tota Asia prouerbium, Cumæos serò sapere. Vide Erasm.

Cumæ, marum, ciuitas Campaniæ ad mare, iuxta Puteolos, à Cumæis Asiæ populis, & Chalcidensibus communiter condita. Seruius in illud Virg. 3. Æneid.

Huc vbi delatus Cumęam accesseris vrbem.

Eubœa, inquit, insula est, ex cuius ciuitate Chalcide coloni profecti sunt ad nouas sedes quærendas, & haud longè à Baiis (qui locus à socio Vlyssis Baio illic sepulto nomen accepit) inuenerunt vacuum littus: vbi visa muliere grauida (quod illi fœcunditatis augurium interpretabantur) ciuitatem condiderunt, quam Cumas appellauerunt, siue ἀπὸ τῆς κύοντος, hoc est, à prægnante: siue ab vndis, quas Græci κύματα appellant. Hæc ille. Strabo verò libro 5. Cumas appellatas mauult à Cuma Æolica vrbe, ex qua profectus est Hippocles, qui Megastheni Chalcidensi in hac vrbe condenda sese præbuit adiutorem: tradítque ita conuenisse inter duos hosce duces, vt ius quidem colonię penes Chalcidenses, nominis autem imponendi potestas penes Cumæos esset.

Cumanus, Iudææ procurator, anno salutis 51.

Cumelus, poeta, floruit anno ab vrbe 420.

Cuneus ager, Lusitaniæ promõtorium. Strabo lib. 3. Caput hodie sancti Vincentij nominant. Idipsum Ptolemæus sacrum esse credidit, vt facilè in locis non adeò distantibus error committitur.

Cuniculariæ, insulæ paruæ, Corsicæ insulæ vicinæ, inter Corsicã & Sardiniã. Pli. lib. 3. c. 6.

Cunina dea, quam prisci coluerunt, quæ cunis infantium præsidere putabatur. Calep. & Cęlius Rhod. lib. 22.

Cunipertus, Longobardorum rex, patri Grimoaldo in regno successit, an. ab vrb. 1433.

Cupido, amoris deus, quem Hesiodus natum vult ex Chao & Terra. Simonides & Cicero ex Marte & Venere: Arcesilaus ex Nocte & Æthere: Alcęus ex Lite & Zephyro: Sappho ex Venere & Cælo: Seneca ex Venere & Vulcano. Quidã ex sola Venere prognatum tradunt, citantes illud Virgilij lib. 1. Æneid.

Nate meæ vires, mea magna potentia solus.

Duplex autem est. Ouid.

Alma faue, dixi, geminorũ mater Amorum.

honestus videlicet & turpis: illúmque ex Venere & Ioue patre natũ volunt: hunc autem Erebi & Noctis filiũ esse: quod & ipsum refert Cicero lib. 3. de Natura deor. Fingitur à poëtis armatus flammis, & duobus diuersissimæ naturę spiculis, altero videlicet aureo, altero plumbeo, quorum illud vim habet amorem conciliãdi, hoc pellendi fugãdique. Ouid.

Ouid. libr. 1. Metamor. in fabula Apollinis & Daphnes.

Cupra, Piceni ciuitas non procul ab Asculo. Pli. lib. 3. cap. 13.

Cupra, Italiæ oppidum in littore Apulo: Cupra autē dicta est, haud vana coniectura, à Cypræ templo, illic à Tuscis, qui Cypram Iunonem dicunt, extructo, vt Strabo scribit: vt Cupra, siue Cypra vna appellatione contineatur.

Curcura, insula in mari Adriatico, non longè à Melitine: aliàs dicitur Melena.

Cures, pluralis numeri, Sabinorum oppidum, cui imperabat T. Tatius, cuius ciues Quirites dicebantur. Conuenerúntque Romulus & Tatius in hanc sententiam, vt è duobus populis vnus efficeretur, & Sabini Romam migrarent, Romáque nomen retineret: sed Romani & Sabini Quirites appellarētur. Liuius libro 1. Hinc etiam populi Cures. Virgilius libro 9.

Tatióque seni, Curibúsque seueris.

Curetes, populi Cretæ insulæ, qui & Corybātes & Dactyli Idæi appellati sunt: ex Ida Phrygiç monte (vt quidam volunt) oriūdi: à cuius etiā nomine, Cretæ montem, quem primùm insedere, Idam appellarūt. Dicti κούρητες Straboni lib. 10. ἀπὸ τῆς κουρᾶς, hoc est, à tōsura. Anteriorem enim capitis partem detonsam gestabant, ne hostes eos cæsarie apprehenderent. Alij Curetas dictos ἀπὸ τῆς κουροτροφίας, eò quòd Iouem aluisse dicantur. Idem Strabo loco iam citato, Curetas in Grçciā quoque traiecisse, tandémque consedisse trans Achelouū fluuiū: ibíque cùm intonsa seruarent capita, Acarnanas vocari cœpisse. Hos Ouid. ex imbri natos fabulatur, lib. 4. Metam.

-Largóque satos Curetas ab imbri.

Hinc deriuata, Cureus, Curissa, Curitis.

Curetes, sacerdotes Cybeles in Creta.

Curifugia, nomen villæ Nicolai Perotti nuper inditum, quam in agro Sentinati habebat, inter duo fluenta, Sentinum & Neuolam, vbi est saluberrima cæli temperies.

Curionia sacra, quæ à Curionibus in curiis fiebant.

Q. Curio pater, orator egregi⁹, sed nulla memoria fuit. Hic in quadam oratione Cæsarem omnium mulierum virum, & omnium virorū mulierem vocauit.

C. Curio filius, tribu. pleb. Cæsarianas partes sequutus est, vir luxu & audacia singularis: sexcenties enim H-S. debebat, vt Valerius de luxuria scribit. Is vt se ære alieno liberaret, atque emergeret, Cæsarem ad bellū ciuile impulit. Cicero in Epist. ad Q. Tyronem, & 2. Epist. ad Curionem.

Curiosolitæ, populi inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, qui Armoricæ appellantur, proximi Andegauensibus. Hos Corisopitenses esse plerisque placet: quæ ciuitas est Episcopalis in prouincia Turonensi, Britāniæ ducatu, regnóque Francorum sita: *Cornouaille*.

Curis, Straboni libro 5. vrbs quondam insignis, nunc autem viculus in Sabinis, &c.

Cúrium, vrbs Cypri, à Cureo Cinyræ filio: Gentile, Curieus, Curias fœ. & ipsa regio. Est etiā vrbs Ætoliæ. Steph.

Cúrius, Rom. ciuis exactissimæ frugalitatis, & perspectę fortitudinis. Hic cùm in scamno sedens, rapas in foco torreret, & Samnitū legati magnum auri pondus publicè missum attulissent, inuitaréntque, vt eo vti vellet: respondit, M. Curium malle imperare locupletibus, quàm locupletem fieri, & qui acie vinci non potuisset, eum pecunia corrumpi non posse. Hunc omnium primum de Sabinis triūphasse, author est Liuius. Idem etiam Pyrrhum, Epirotarum regem acie victum, Italia expulit: populóque viritim quaterna agri iugera diuisit, sibique nihilo plus seruauit, dicens, Neminem esse debere ducem, cui non tātum esset, quantum militi sufficeret. Cæcilius: Reuersus in concione ait, Tantum agrorum cepi, vt solitudo fuerit futura, nisi tantum hominum cepissem: tantum hominum porrò cepi, vt fame essent perituri, nisi tantum agri cepissem. Postremò de Lucanis ouans vrbem intrauit.

Cúrius, Alexandriæ præsbyter sub Diocletiano, tantæ doctrinæ fama, vt Origenes iunior appellaretur, Hieronymus.

Curópolis, vrbs Cariæ. Steph.

Curtius, prænomine Marcus, adolescens Romanus nobilis, qui se pro salute patriæ Diis manibus deuouit. Nam cùm terra in medio foro ingēti hiatu desedisset, respōsúmque esset, nō coi[l]uram labem, nisi quisquam ex primę spei adolescentibus sese in hiatum deiecisset: Curtius acceptam à patria vitam, eidē impendere non dubitauit: cōscensóque equo, sine mora se in specū præcipitauit. Vnde etiam Curtius lacus nomen creditur seruasse. Aristides apud Plutar. in Parallel. Liu. lib. 6.

Q. Curtius, nobilis historicus, de rebus gestis Alexandri Magni scripsit historiam.

Curtius fons insigni aquæ ductu memorabilis, vt qui à quadragesimo lapide in vrbem fuerit perductus opere arcuato tantæ altitudinis, vt in omnes vrbis montes facilè distribueretur. Plin. lib. 36. cap. 15.

Cusi, filius Abdi filij Maloch. 1. Par. 6.

Cutha, regio Persidis, à flumine Cutha, sicuti Iosephus lib. 9. cap. 15. Anti. Iud. scriptū reliquit, vocata. Inde Cuthçi, de quibus idem 11. cap. 2. Antiq. in hunc modum scribit: Salmanasar etenim transmigrās Israelitas, in eorum regione constituit Cuthæorum gentem, quæ prius

in interiore parte Persidis & Mediæ morabatur.4.Reg.17.

[Cutilanæ,aquæ in Vadimonis lacu, in quibus est opaca sylua, quæ nunquam diu ac noctu, eodem loco visitur. Plinius libro 2. capite 95.]

Cutilia,agri Reatini lacus est,in quo syluosa insula innatat, quæ nunquam die & nocte eodem loco permanet. Plin.lib.2.cap.95.& lib.3. capite 12.

C Y

Cyalus,vrbs Lydię à Ioue cōdita: Gentile, Cyalius.Steph.

Cyana,virgo Syracusana,violatam ab ebrio patre pudicitiam ægrè ferens, apprehensum capillis stupratorem ad aram traxit, mactauítque,ac se super eum necandam iniecit, ad sedandam pestem, qua propter facinus laborabant.Plut.in Paralel.Vide CYANIPPVS.

Cyane, Nympha Sicula, quæ cùm Proserpinæ aduersus Plutonē opem ferre conaretur, ab illo dicitur commutata in fontem sui nominis, qui in agro Syracusano ostenditur, vbi Anapo mistus, non procul ab Ortygia insula illabitur in mare. Ouid.3.de Ponto,

Quáque suis Cyanen miscet Anapus aquis.

Cyane,oppidum Lyciæ.Plin.lib.5.cap. vigesimo septimo.

Cyaneæ insulæ,seu potius scopuli sub Thracio Bosphoro, modico spatio inter se distantes. Vnde factus est locus poetarum fabulis, qui Cyaneas inter se cōcurrere tradiderūt, quòd ex aduerso intrantibus geminæ cernebantur, naue verò paululum in alterum latus deflexa, vna tantùm videbatur. Valerius Flaccus lib 4. Argon. à quo modò Cyaneæ, modò etiam Symplegades appellantur.

Cyanee, Mæandri Phrygij fluminis filia fuisse fertur, quæ à Mileto compressa, Caunum & Byblida genuit. Ouid.lib.9. Metam.

Cyanippus, Syracusanus, qui cùm Bacchi Orgia contemneret, ab irato deo tanta perfusus est ebrietate, vt filiæ Cyanæ in tenebris, quamuis relactanti, vitium intulerit. Filia verò, cognito ex anulo, quem violatori detraxerat, parente, tunc quidem, vt potuit, dolorem dissimulauit: postea autem ingenti exorta pestilentia, cùm ab Apolline remedium promitteretur, si ab authore flagitij pœnas sumerēt: admirantibus omnibus, quodnam esset tantum scelus, quod etiam superis curæ esset authoris morte expiari, conscia rerum Cyane, arreptum capillis patrem ad aram pertraxit, eóque primùm mactato, sibi quoque manus intulit, Plutarch.in Parallelis.

[Cyanipp⁹, vir natione Thessalus, cùm frequētissimè venatū ire cōsueuisset, noua eius spōsa ob magnam viri in syluis consuetudinem, alterius mulieris concubitum suspicata, euntem Cyanippum pedetentim subsequuta est. Cúmque inter dēsa delituisset arbusta, rerum præstolatur euentum. At ramis fortè commotis, feram adesse canes suspicantes, impetu facto, amantissimam viri puellam, vt brutum animal, dilaniarunt. Id verò insperatum adeò facinus cùm Cyanippus inspexisset, mortem sibi consciuit. Plut.in Parall.]

Cyanus, fluuius est Colchidis, qui iuxta Acam oppidum in Phasin influit. Plinius libro 6. capite quarto.

Cyaraxes, alij Cyaxares, Phraortis regis Persarum & Medorum filius, Astyagis pater, primus Asiæ populos in prouincias distinxit, primus in suum quosque ordinem distribuit, hastatos, sagittarios, equites, quum priùs omnia promiscua essent atque implicita. Hic & cum Lydis prælium fecit: quod quum fieret, dies nox effecta, & omnem trans Halym flumen Asiam sibi subiecit. Herodot.lib.1.

Cyárda, vrbs Cariæ, à Cyardo rege Carum Bargasi filio.Steph.

Cyathus, flumen ad Arsionem in Ætolia. Cælius Antiquarum lectionum lib.15.

Cybale, ancilla pauperis cuiusdam Symili, cuius paupertatem describit Virgilius in Moreto.

Cybassus, vrbs Cariæ, vt Cabassus.Steph.

Cybele, Cęli & Terrę filia, & vxor Saturni, aliis nominibus Ops, Rhea, Vesta, Magna mater, Dindymene, & Berecinthia appellata. Cybele autē dicta putatur à Cybelo Phrygiæ monte, vbi eius sacra primò creduntur instituta: quanquam Festus ἀπὸ τοῦ κυβιστᾶν τὴν κεφαλὴν dictam malit, quod Græcis significat, in caput saltare: quo genere saltationis Galli, deæ huius sacerdotes, peculiariter in sacris vtebātur. [Cuius Cybeles simulachrum hodie adhuc apud Hyperboreos colitur. Bell.in Cosm.]

Cybelêa, vrbs Ioniæ. Herodianus Phœniciæ ciuitatem esse scribit. Est & Cybella Phrygiæ: & Cybellum templum, à quo Rhea Cybele dicitur, Stephano.

Cybêlus, mons Phrygiæ.

Cybiani, maioris Phrygiæ sunt colles, ex quibus Cayster fluuius profluit, Plin.lib.5. capite vigesimonono.

Cybiotates, rex Ægypti. Cæl.lib.16.

Cybirátici tauri, à Cybiris dicti. Sueton.in Gordiano.

Cybira, oppidum Cycaoniæ non procul à Męādro fluuio, cuius incolæ Cybirates. Cic. 6. in Verrem, Hosce opinor Cybiræ quum in suspicionem venissent ciuibus, fanum expilasse Apollinis.

[Cybotus, mons altissimus, à terra deuoratus, vnà cum oppido Curite. Plinius libro 2. capite 91.]

Cybus, vrbs Ionum in Libya Phœnicum: Inde Cybites, vel Cybætes.Steph.

Cychreus, erei, Neptuni & Salaminis filius, qui ob morum asperitatem ὄφις, hoc est serpens cognominat' est. Hunc Eurylochus, cùm insulam Salamina vastaret, expulit: suscepit autem eum Ceres in Eleusine, suúmque fecit sacerdotem. Ab huius etiam nomine Salamis insula aliquandiu Cychrea appellata est. Steph.

Cyclades, insulę maris Ægęi, circa Delum in orbem sitæ: vnde & nomen acceperunt. Stra. lib. 10. Alij dicunt vocari Cyclades, non quia in rotunditatem sitæ sint, sed quòd longo ordine eas circuire necesse sit propter promontoria. Vnde & Virg. 3. Æneid.

-sparsásque per æquor Cycladas.

Sunt autem numero quinquaginta tres.

Cycli, quasi circuli, loca erant Athenis, vbi mancipia vęniebant. tractum nomen à circulari circunsistentia vendendorum. Cyclus enim rotundum significat.

Cyclobôrus, fluuius quidã Atticæ, ingenti strepitu defluens. Vide prouerbium, Cyclobori vxor.

Cyclópes, Neptuni & Amphitrites filij fuerunt, ministri autem Vulcani, Ioui sua fulmina fabricãtes. Cyclopes dicti ab eo, quòd vnicum haberent oculum, eúmque orbicularem, media in fronte situm. Ex his tres potissimùm à poetis celebrantur, Brontes, Steropes, & Pyracmon, quem Ouidius 4. Fastorum Acmonidem vocat. Virgilius 8. Æneidos,

Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro,
Brontésque, Steropésque, & nudus membra Pyracmon.

Cyclops. Vide POLYPHEMVS.

Cycnitis, regio in qua Cycnus imperauit. Step.

Cycnus, Martis filius, quem Hercules equestri prælio superatum occidit, equo adiutus Arione, quem Neptunus in equum conuersus ex Erinni genuerat. Huius necem tam iniquo animo Martem tulisse ferunt, vt eius vlciscendæ causa aduersus Herculem arma sumeret. Verùm antequàm ad manus venirent, Iupiter iaculato fulmine eos diremit, vt refert Hyginus Fab. poet. cap. 31.

Cycnus, Neptuni filius, omni ex parte inuulnerabilis: cum quo Achilles Troiani belli tempore congressus, cùm frustra eum iaculis appetisset, tandem re intellecta, humi eum prostrauit, genibúsque collo innixus, animã eripuit: cúmque cadauer spoliare vellet, arma vacua inuenit, Cycnúmque in auẽ sui nominis vidit commutatum. Ouid 12. Metam.

Cycnus, Ligurum rex, qui cùm Phaëthôtis propinqui sui necem insolabiliter defleret, in auem sui nominis est commutatus. Ouid. lib. 2. Metamorph.

Cyda, vir Cretensis, quem Antonius Romæ inter iudices legit, cùm esset vir perditissimus. Cic. Philip. 5.

Cydántidæ, vicus in Ægeride, vel Ptolemaïde tribu. Steph.

Cydathenęum, vicus in Pandionide tribu, patria Democharis comici. Steph.

Cydias, pictor, Argonautas pinxit: quã tabulam CLXIIII. talentis Hortensius orator mercatus est, eíque ædem in Tusculano suo fecit: emicuit Olympiade CXIIII. Plinius.

Cydippe, puella generis nobilitate, & formæ præstantia insignis, cuius amore captus Acontius adolescẽs, cùm repulsam metueret, quòd neque genere, neque opibus illi par esset, ad dolum confugit, pomúmque ad pedes eius deuoluit, versibus hisce inscriptum,

Iuro tibi sanè per mystica sacra Dianæ,
Me tibi venturã comitẽ, sponsamque futurã.

Hoc itaque pomũ cùm puella incauta sustulisset, versúsque in eo descriptos legisset, fidẽ suam amanti imprudens obstrinxit. Quo factum est, vt quoties alteri nvbere conaretur, toties in grauem incideret morbum, ab irata Diana (vt Acontius credi volebat) immissum. Tandem re omni à puellæ parentibus intellecta, ne Dianæ numen grauiùs irritarent, puellam Acontio despondent. Vide ACONTIVS.

Cydna, vrbs Macedoniæ, corrupto vocabulo Pydna dicta: Gentile, Pydnæus. Steph.

Cydnus, Ciliciæ fluuius, non spatio aquarum, sed liquore memorabilis: quippè leni tractu ẽ fontibus labens, puro solo excipitur, nec torrentes incurrunt. Iustin. lib. 11. Tibullus lib. 1.

At te Cydne canam, tacitis qui leniter vndis
Cærulęus placidis per vada serpis aquis.

Solinus scribit amnem à candore, Syrorum lingua nomen sortitum. Vitruuius lib. 8. cap. 3. Cydni aquas podagra laborantibus apprimè salubres esse, cruribus in eis mersis: de cuius rei experientia Cassij Parmensis poetę, ad M. Antonium epistola extitit, vt lib. 13. adnotauit Plin. & Cæl. lib. 27.

Cydon, Plinio, vrbs insignis Cretę insulæ, cuius incolæ Cydones dicuntur, & poma Cydonia. Virg. 12. Æneid.

Partus, siue Cydõ telum immedicabile torsit.

Cydon, viri proprium apud eundem 10. Æneid.

Dum sequeris Clitium infœlix noua gaudia Cydon.

Cydonia, insula ante Lesbon. Plinius libro 2. cap. 103.

Cydonite, Palladio est cibus ex Cidoniis decoctis & melle confectus.

Cydones, vrbs Cydoniæ incolæ.

Cydræ, vrbs Byrsarum (in Thessalia, vt videtur) aliàs Cydriæ. Strabo lib. 7. Steph.

Cydrara, ciuitas iuxta montes Phrygiæ. Steph. ex Herodoti lib. 7.

Cydréne, vrbs Armeniæ, nõ Cydrus, vt alij scribunt. Steph.

Cydrus. Vide CYDRENE.
Cygnus. Vide CYCNVS.
Cylabare erat gymnasium apud Argō, de Stheneli filio sic nuncupatum, vbi visebatur Palladis simulachrum. Cæl. lib. 9. cap. 22.
Cylandus, vrbs Cariæ. Steph.
Cyléno, filia Atlantis, mater Nictei. Bocat. lib. 10.
Cylibantum apud Romanos erat mensa vinaria rotunda, à poculis quæ vocant Græci κύλικας.
Cylicrani, natio quædam hominum in Hispana prope Heracleam habitantium.
Cyllabarus, Stheneli filius, cum quo Seruius Ægialen Diomedis coniugem vigente bello Troiano concubuisse memoriæ tradit.
Cyllarus, vnus ex Centauris, qui amantem habuit Hillemonem Centauram, ambo forma præstantes.
Cyllarus, equus Pollucis. Virg. lib. 3. Georg.
Talis Amiclæi domitus Pollucis habenis
Cyllarus. Quem tamen locum explicans Seruius, Cyllarum nō Pollucis, sed Castoris equum fuisse tradit, poetámque fratrem pro fratre posuisse.
Cyllene, mons Arcadiæ, in quo Maia à Ioue compressa, Mercurium peperit. Virg. libr. 8. Æneid.
Vobis Mercurius pater est, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.
Cyllenius, peculiare Mercurij cognomen, inde impositum, quòd omnem rem sermone, sine manibus conficiat: quibus partibus corporis qui carent, κυλλοὶ vocātur: siue quòd in Cyllenia vir, aut certè Cyllene Nympha fuerit educatus: siue quòd in Cyllene Arcadiæ monte fuerit genitus: quam opinionem ipse etiam Virgilius sequitur libr. 8. Æneid. cuius verba citauimus paulò antè in dictione CYLLENE. Lucanus lib. 1.
-Motúque celer Cyllenius hæret.
Cylon fuit Olympionices Atheniensis affectatæ tyrannidis compertus. Plinius.
Cyme, vrbs Æolidis. Pomp. lib. 1. Cymen nominauit, pulsis qui habitarant, dux Amazonum Cyme. Vide CVMA.
Cymes, Cumæa Sibylla. Silius lib. 13.
At grauida arcanis Cymes anus attigit ore
Postquàm sacrificium, &c.
Cymæum antrum. Silius lib. 13.
Cymęo populis vox nostra sonabat in antro.
Cyminus, Hetruriæ lacus, ad sex milia passuum ab vrbe Viterbio, Cymino monti suppositus. Appianus. De huius lacus origine talia refert Seruius, aliquando Herculem ad hos populos venisse: & quum à singulis prouocaretur ad virium ostentationem, vectem ferreū, quo exercebatur, humi defixisse: quem cùm nemo illorum posset euellere, Herculem tandem eum sustulisse, tantámque repentè aquæ vim erupisse, vt Cyminum effecerit lacum. Virg. Æneid. 7.
Hi Soractis habent arces, Flauiniáque arua,
Et Cymini cum monte lacum, lucósque Capenos.
Cymódoce, siue Cimodocēa, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, à placandis fluctibus ita dicta. Cymodoceā enumerat inter eas, quę ex nauibus Æneæ in Nymphas marinas cōmutatæ fuerunt. Virg. lib. 10. Æneid.
Quarum quæ fandi doctissima Cymodocea.
Cymodoce, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Virg. lib. 4. Georg.
Cymortius, mons est, in cuius apice sacellū erat Dianæ.
Cymothoe, fons est Achaiæ, authore. Plin.
Cymothoe, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, Hesiodo in Thogon. ita dicta, quòd per fluctus discurrat. Virg. 1. Æneid.
Cymothoe simul & Triton adnixus, acuto
Detrudunt naues scopulo.
Cynęthium, Dionysio libr. Antiquit. ciuitas est in Arcadia, ab Æneæ socio vita ibi functo sepultóque. Hinc Cynęthenses populi, quos tamen alij à Cynætho Lycaonis filio putāt appellatos. Steph.
Cynætha, vrbs Thraciæ sub Nerito monte.
Cynæthus, poeta illustris Chius patria, qui Syracusis omnium primus Homeri carmen concinuit, illi quoque de suo insertis plerisque: Cæl. lib. 7.
Cynægirus, Atheniensis, bello Persico magna pertinacia in insectandis hostibus vsus est. Nam & nauem onustā dextera manu tenuit: qua amputata, sinistrā iniecit. Quam & ipsam cùm amisisset, nauē mordicus arripuit, morsúque retinuit furenti similis. Trogus & Herodot. Valerius & tranquillus in Cæsare.
Cynamolgi, Indiæ populi.
Cynapes, fluuius. Vide PARTHENIVS.
Cynaras, Assyriorum rex.
Cynaras. Vide CINARA.
Cyndippe, si rectè scribitur apud Stephanum in Camiro, ex Poleade Cercaphum peperit.
Cyne, vrbs Lydiæ: Gētile, Cynei, vel Cynij. Step.
Cyneas Thessalus, Pyrrhi regis legatus, longè disertissimus est habitus, vt qui Demosthenis auditor fuerit, adeò vt plures Pyrrho ciuitates facunda oratione subegerit, quā ille armis expugnauerit. Eidem expeditionem in Italiā magnoperè dissuasit. Præterea missus ad Romanos legatus de pace, vno die omnium Senatorum nomina edidicit, quorū consessum totidem regum sibi videri Pyrrho retulit. Plutarch. in Pyrrho. Huius memoriam commēdat Cicero in Tusc. quæst. 1.
Cynegirus, dux Atheniensium, qui in bello Persico magna pertinacia in consectandis hostibus vsus est. Nam & nauem onustam dextera manu

manu tenuit, qua amputata sinistram iniecit: quam & ipsam quum amisisset, nauem mordicus arripuit, morsúque retinuit furenti similis. Herodot.

Cynegius, consul, cum Theodosio Augu. anno ab vrbe 1141.

Cynesij. Vide CINTICVM.

Cynethon, Lacedæmonius poëta, Telegoniam scripsit.

Cynetia, vrbs Argolica. Steph.

Cynici, philosophi quidam sectatores Antisthenis, qui primus nouũ hoc philosophiæ genus introduxit: ita dicti, siue à Cynosarge gymnasio, in quo Antisthenes profitebatur: siue à canina mordacitate, qua in hominum vitas nullo discrimine inuehebãtur: aut (vt alii volũt) ab eo quòd canum more in propatulo coire non dubitarent: quemadmodum de Cratete & Hipparchia tradit Laërtius.

Cynips, siue Cyniphis, siue Cyniphos, fluuius Africæ, inter duas Syrtes, in colle Gratiarũ nascẽs, teste Herodoto, & per Macas in mare Libycum se exonerans. Iuxta hunc fluuium procerissimi nascebãtur hirci, qui inde Cyniphij à poëtis peculiari epitheto nũcupantur. Virg. lib. 3. Georgic.

Nec minus interea barbas, incanáque menta
Cyniphij tondent hirci.

Cynna, oppidulum prope Heracleam, ab vna Amazonum, vel à Cynno fratre Cęi: Gentile, Cynnæus. Steph.

Cynocephali, Plin. lib. 7. cap. 2. homines in montibus terræ Indiæ caninis capitibus, qui ferarum pellibus velantur: & qui latratum pro voce edunt, vnguibúsque armati, venatu, & aucupio vescuntur. Gellius lib. 9. cap. 4.

Cynocephalus, deus apud Ægyptios, alio nomine Anubis dictus.

Cynonnesus, id est, Canum insula, Libyca est: Gentile, Cynopolites. Steph.

Cynopolis, canum ciuitas, in Ægypto (Cynonpolis, Steph.) Gentile, Cynopolites: in qua Anubis colitur, & honor, & sacer quidam cibus est canibus cõstitutus. Ab hac Cynopolitana præfectura appellata est: qui in ea habitant, Canarij dicuntur. Perottus.

Cynos, ciuitas in Locride. Liuius 8. tertię Decadis, Cynum Locridos emporium. Ptolemæus, In Locride Cynos & Calliaros. Stephanus, Cynon, Opũtis nauale vel ciuitatem esse scribit: Gentile, Cynei & Cynij, vt à Cyne. Cynos fluuius. Plin. lib. 6. cap. 10.

[Cynos, Thessaliæ ciuitas, Deucalionis sedes, vbi Pyrrha eius vxor sepulta fuit. Strabo libro nono.]

Cynos Cephale, collis Thessaliæ, & parua regio Thebarum, Pindari patria. Steph.

Cynosarges, gymnasium in Attica & vicus, sic dictus à cane albo, qui sacrificante Diomo (à quo & tribus Diomea dicitur) & Herculi paratam victimam ostendente, rapta femora in hunc locum detulit. Stephanus de Diomo. Vide Eras. in prouerb. Ad CYNOSARGES.

Cynossema, matis, locus Troadis ad Hellespontũ, Hecubę sepulchro nobilitatus. Latinè Canis tumulũ interpretari possumus. Fabulãtur enim poetæ, Hecubã, cùm in Græciã abduceretur captiua, post exitiũ patriæ ac suorũ, ibi doloris impatientia in canem esse cõuersam, & deinde sepultam. Ouid. lib. 1. Meta.

Cynosura, suræ, sidus Septentrionale, ex septem constãs stellis, quod & Vrsam minorẽ appellamus. Hanc poetæ fabulantur Nympham fuisse Idæam, vnam ex Iouis nutricibus, postea ab Ioue rerum potito in hoc sidus trãslatam, vt ex Aglaosthenis sententia refert Hyginus in Astro. poët. Alio nomine etiam Phœnice appellatur teste eodem Hygino, eò quòd à Phœnicibus inter nauigandum potissimùm soleat obseruari, quemadmodum & Helice, hoc est, Vrsa maior, à Grecis nautis. Ouid. de Tristibus,

Esse duas Arctos, quarum Cynosura petatur
Sidoniis, Helicem Graia carina notet.

Cynosura, Stephano promontorium Arcadię, à Cynosuro Mercurij filio: Gẽtile, Cynosurius, & Cynosuris, fœm. gen.

Cynthia, Diana dicta, à Cyntho monte in Delo insula, in quo nata cum Phœbo est: vnde & Apollo Cynthius, & à quo ipsa insula Delos Cynthia. Qui mons tantę celsitudinis fertur, vt vmbra sua totius insulæ ambitum tegat. Vide CINTHVS.

Cynthia, nomen formosissimæ cuiusdam fœminæ, cuius formam commendat Propertius.

Cynthia, locus Romæ, vbi Cynthorum monumentum fuit. Et à Diana Propertius amicam suam Cynthiam ob pulchritudinem vocauit, quæ prius Hostilia vocabatur.

Cynthus, mõs in Delo insula, tantæ altitudinis, vt totam insulam dicatur inumbrare. Virgil. lib. 2. Æneid.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per iuga Cynthi
Exercet Diana choros.

In hoc monte Latona Apollinem & Dianam dicitur peperisse: vnde ille Cynthius, hęc Cynthia passim à poëtis appellantur. Idem libr. 3. Georgicorum,

—Et Troię Cynthius author.

Lucan. lib. 1.

Tertia iam grauido pluuialis Cynthia cornu.

Cynthicum, locus Iberi prope Oceanum: incolæ, Cynetes, & Cynesij. Steph.

Cynûra, vrbs in Argo vel Argolica, à Cynuro filio Persei: inde Cynurius, Cynurius, & Cynuris, fœm. gen. Steph.

Cynurus, Locrorum Epicnemediorũ oppidum, siue vt quibusdam placet, nauale cuius memi-

nit Plin.lib.4.cap.7.& Liu.lib.8.decad.3.

Cyonesius, Nili fluuij est insula non procul à maiori Delta, è regione oppidi quod Cynopolis dicitur.Ptol.lib.4.cap.5.

Cyon,vrbs Cariæ, Canebium antè dicta: Gentile,Cytes.Steph.

Cypætha,vrbs Libyæ.Steph.

Cyparissa,vrbs Achaiæ, & Cyparissius sinus. Sic enim Plinius scribit lib.4. Ad meridiem autē Cyparissius sinus,cum vrbe Cyparissa.

Cyparissæa,vrbs Triphiliæ,quę vocabatur Erāna: inde Minerua Cyparissea.Steph. Qui Cyparissum quoque Phocydis vrbem,aliàs Eranum dictam commemorat.

Cyparissēis,vrbs Messenię: Gentile,Cyparissentius.Homerus,

Καὶ κυπαρισσήεντα καὶ ἀμφιγένειαν ἔναιον.

Cyparissus, Telephi filius, puer formosissimus, ex Cea insula, ab Apolline in delitiis habitus: qui cùm ceruum mansuetum, sibíque in primis charum imprudens occidisset, doloris impatientia contabuit, deíque amatoris miseratione in cupressum arborem est commutatus. Ouid.lib.10. Metamorp.Seruius tamen author est, Cyparissum puerum à Syluano potius, quàm ab Apolline fuisse adamatum: id quod & Virgilius videtur indicare libro primo Georg.

Et teneram ab radice ferens Syluane cupressum.

Cyparissus,ciuitas circa Delphos,ab eius arboris frequentia, Pomponius libr.2. Stephanus Phocidis ciuitatem esse scribit, quæ postea Apollonia dicta sit:& aliam in Parnasso iuxta Delphos,quę Eranus olim vocata sit,& à quibusdam Apollonias,à Cyparisso Minyæ filio, vel harum arborum multitudine. Nonnullis Cyparissus,funtis.

Cypasis, vrbs circa Hellespontum.Steph.

Cype, castellum Siciliæ:Gentile, Cypeius.Steph.

Cyphon, ligneum erat vinculum aut ferreum quo maleficorum colla inuoluebantur. Cyphnoismus est ipsum supplicium. Hoc adhuc nostra ætate visitur.

Cyphus,vrbs Perrhębię,à Cypho Perrhębi filio. Homer. γουνεὺς δ' ἐκ κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας. Alia est Thessaliæ. Ciues,Cyphæi. Est & fluuius Cyphus.Steph.

Cydra. Vide CUPRA.

Cyprianus,Carthaginensis episcopus,martyrio affectus,anno salutis 250.

Cyprium,Sabini bonū appellant: vnde Cyprius vicus Romę appellatus est, quo Sabini ciues additi consederunt. sic enim à bono omine vocitandum censuere.

Cyprogenia,dicuntur quæ sunt in Cypro genita,etiam Venus,vt Homerus in Hymnis.

Cyprus,insula insignis in sinu Issico, inter Ciliciam & Syriam, fertilitatis tam eximiæ, vt Macaria olim,hoc est, beata dicta sit: luxuriæ autem tātoperè dedita, vt ob id Veneri sacra credita sit.Hor.lib.1.Car.

Sic te Diua potens Cypri,&c.

In ea Venus potissimùm colebatur, vnde & Cypria, Cypris & Cyprigena dicta est: [cui Cypriæ puellæ suam ipsarū pudicitiam dicabant. Omnes Cypri aquæ sunt optimæ & saluberrimæ.] Quondā nouem erat regnorum sedes. Vrbes illius præclaræ, Cythera, à qua Venus Cytherea, Paphos, Palepaphos, & Salamis. Hęc inter maiores nostri maris insulas locum sibi vendicat, cuius septentrionales partes Ciliciæ oppositæ sunt, ibíque continenti proxima est, orientales Issico sinui, occidentales Pamphilicum alluunt pelagus, australes Ægyptum. Ambitus insulæ trium milium,quadringentorum ac viginti stadiorum. Hinc Cyprius, a, um, Cypreύς, & Cyprites, quanquā & Libyca Cyprus est,cuius similiter Gentile, Cyprites.Steph.Idem hanc insulā in Carpathio mari sitam scribit,à Cypro filia Cinyræ indito nomine,vel illic nascente Cypro flore. Astynomus Cyprum nominatum vult, διὰ τὸ κρύπτεσθαι, id est, quòd occultaretur sæpe fluctibus marinis. Vocabatur etiam Cerastios & Cerastias à multis promontoriis: & Amatusia, & Meionis, & Sphecea, & Acamanthis, Steph.Tres paruę insulæ huic propinquæ Cypriæ nominantur. De Cypro, Strab.lib.14.

Cypsēlla,oppidum Thraciæ. Plin.libr. 4.cap.11. Strab.libr.7. Cypselum nominat.Steph. vrbs Thracię prope Hebrum fluuium.Item castellum in Arcadia à Mantinensibus muris cinctum:Gentile,Cypselinus,aut Cypsalenus.

Cypselus, tyrannus apud Corinthum, à cistula nomen accepit, quā Græci Cypselon vocant, in qua delituit occultatus à matre,cū ad mortem quęreretur.Cic.in Tusculan. quęstionum lib.5. & lib. De fato.

Cyptasia,Galatiæ vrbs,Ptol. vulgò *Carosa*.

Cyræ,fons in Cyrenaica.Steph.

Cyraunis, insula iuxta Gyzantes (sic enim lego apud Stephanum) Africæ populos.

Cyrba,vrbs Cretæ. Vide HIERAPYTNA.

Cyrbæ,vrbs Pāphiliæ:Gentile,Cyrbęus.Steph.

Cyrbasa,vrbs Cariæ.Steph.

Cyre,pro Cerere,Cnidiis.Cæl.

Cyre, insula in mari Persico: Insularis, Cyræus. Steph.

Cyrechata.Vide CYROPOLIS.

Cyrene, Penei fluminis filia, cuius amore flagrās Apollo, in Pelio Thessaliæ mōte eam rapuit, & in eam Aphricæ partem transtulit,quæ ab ea postea dicta fuit Cyrenaica: vbi & Aristeā ex ea suscepit.Virg.4.Georg.

Cyrene,siue Cyrenæ,arum,insigne Libyæ oppidum inter Syrtim maiorem, & Mareotidem, situm,vnum ex iis, quę Pentapolim efficiunt: à Bar-

à Batto Tereo (quem Callimachus progenitorem suum fuisse tradit) conditum, & à Cyrene Penei amnis filia, quam Apollo amore eius captus, in eam Libyæ partem transtulit, ita nominatum. Lucan. lib. 9.
Proximus in muros & mœnia Cyrenarũ, &c.
Ab hac Cyrene tota Libya Cyrençạ dicta est. Est & Cyrene, nomen vrbis in Cypro insula quam Cyrus condidit, ex qua natum putant Simonem patrem Alex.

Cyrenæus, qui natus est ex Cyrene: Cyrenensis similiter.

Cyrenaica, regio Africę est. Eam Strabo lib. vlt. à Thereis Græcis conditam scribit, qui ex Laconica profecti Theram insulam priùs incoluerint: hinc in continente Cyrenen ædificauerint. Ex horum numero fuit Battus quidam, qui Cyrenes condẽdę fuit author, quod alibi idem Strab. indicat.

Cyrenaici philosophi, ab Aristippo, omne bonum in voluptate posuerunt, virtutémque censuerunt ob eam rem esse laudãdam, quod efficiens esset voluptatis. Docet Diogenes Laertius lib. 2. in Aristippi vita.

Cyres, etis, vrbs: Gentile, Cyresius. Steph.

[Cyrenius, totius Syriæ preses ab Augusto Cæsare constitutus, per quem censum, vniuersámque descriptionem Cæsar fieri iussit. Luc. cap. 2.]

Cyrillus, præsul Dalmatiæ.

Cyrillus Alexandrinus præsul, edidit variarum hypotheseon tractatus, Homilias plurimas, quibus vtũtur Græci. præterea aduersus Nestorium Epistolas, quibus omnia occulta eius venena refellit. Is vixit temporibus Iuliani principis.

Cyrillus, Hierosolymitanus præsul, sæpe pulsus ab Ecclesia, & receptus, ad extremum sub Theodosio principe octo annos in sua sede perseuerauit: Sarraceni eum martyrio affecerunt: extant eius Catecheses Hieron.

Cyrinus, Romanus, cum Basilide & Nabore sub Diocletiano passus, ac sepultus tertio ab vrbe lapide. Volater.

Cyris, metropolis Sabinorum: Gẽtile, Cyrites. Inde Iuno Cyretia. Stepha. Vide CVRES & CVRIS.

Cyrnij, populi Corsicæ insulæ, qui longissimo æuo vtũtur, propter mellis vsum, quod apud eos copiosum eis nascitur.

Cyrnus, Herculis filius, à quo Corsica dicta est.

Cyrnus, insula in mari Ligustico. Vide CORSICA. Dicta Cyrnus à Cyrno rege, cum antea Terapne diceretur. Hinc Cyrnæus, næa, næum. Virg. Ecloga 9.
Sic tua Cyrnæas fugiant examina taxos.

Cyropolis, ciuitas in Asia, quæ etiam Cyrechata vocatur, ad finem Persidis. Ciues Cyropolitæ, & Cyrechateni. Steph.

Cyrphis, rupes quædam Parnassi montis.

Cyrrha. Vide CIRRHA.

Cyrrhea, vrbs in Helicone, iuxta Nysam.

Cyrrestica regio, à Cyrro dicta, vbi Cyrrestis dea colebatur, quam Mineruam interpretantur Plin. & Ptol. Vide CYRRVS.

Cyrrus, vrbs Syriæ cũ arce Sindaro: Ciuis, Cyrrestes, licet Demetrio Cerrestis scribatur: & regio Cyrrestica. Sunt etiã Cyrrestę, Macedoniæ populi, non procul à Pella Alexandri patria, quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 10.

Cyrrus, nomen duorum fluuiorum, quorum vnus Armeniæ & Iberiæ fines interluit, & per Albaniam labitur. Oritur in monte Caucaso. Alius est in Media.

Cyrsilus, Atheniensis, lapidibus obrutus, quòd inhonesta suaderet. Cicero lib. 3. de Officiis, Athenienses quum Persarum impetum nullo modo possent sustinere, statuerèntque vt vrbe relicta coniugibus & liberis Trœzene depositis, naues conscenderent, libertatémque Græciæ classe defenderent, Cyrsilum quẽdam suadentem vt in vrbe manerent, Xerxémque reciperent, lapidibus obruerunt.

Cyrta, Syphacis sedes in Africa, longiùs à pelago.

Cyrtea, vrbs in rubro mari, in quam Artaxerxes Megabyzum relegauit: Gentile, Cyrtæanus, vel Cyrtæenus. Steph.

Cyrtones, vrbs Bœotiæ. Est etiam vrbs Italiæ: Gentile, Cyrtoninus.

Cyrtus, vrbs Ægypti, in mediterraneis: patria Dionysij medici. Steph.

Cyrus, Cambysis filius, ex Mandane Astyagis regis filia, & Persarum Medorúmque rex, qui primus (vt Iustinus lib. 1. scribit) deuicto Astyage, vltimo Medorum rege, Medorum imperium trãstulit in Persas, & subacta Asia, totum Orientem in potestatem redegit. Dei seruus apud Esaiam prophetam vocatus. Postremò cùm bellum Scythis intulisset, eósque clade magna affecisset, Tomyris eo tempore Scytharum regina, compositis insidiis, ducẽta millia Persarum cum ipso rege trucidauit, ita vt ne nuntius quidem tantæ cladis superfuerit. Caput Cyri amputatum, in vtrem humano sanguine plenum coniectum fuit, cum hac exprobratione: Satia te sanguine, quem sitisti. Hic primùm Agradatus dictus fuit, & postea Cyrus, ab eiusdem nominis fluuio per cauam Persidem fluente, iuxta quem fuit expositus. Lucanus libro 3.
Non cum Mæoniis deducens agmina regnis
Cyrus, & effusis numerato milite telis
Descendit Xerxes.

Cyrus minor, Artaxerxis frater: apud quẽ cùm falsò delatus esset, ægréque matris precibus seruatus, bellum aduersus eundem suscepit: in

quo cùm iam Græcorum opera penè victor euasisset, fortiter quidem, sed incautè dimicans, est interemptus. Xenophon.

Cyrus Pannopolysta fuit poeta, ob cuius ingenium nobile beneficio Theodosij imperatoris ad episcopatum euectus est. Suidas apud Volaterranum.

Cyrus, fluuius Scythiæ in Coraxico monte oriens, longéque per Hyrcanos & Iberos fluēs, non procul à mari in eodem lacu cum Cambyse flumine iunctus, fretum Hyrcanum influit. Vide CYRVS.

Cysenis, filia Diognidis Thraciæ regis, viuos homines dissecabat medios, & parētibus comedendos apponebat liberos. Volat.

Cyssus, fluuius. Calepinus.

Cyta, tæ, vrbs Colchidis, Medeæ patria. Steph. herbis veneficis imprimis famosa. Hinc fit adiectiuum Cytęus, a, um. Vnde Virgo Cytęa appellatur Medea à Valerio Flacco lib. 6. Item Cytæis, idis. Proper. lib. 2.

Non hìc herba valet, non hìc nocturna Cytæis.

Cyteorum, Ptol. Cotyorum Plin. Cappadociæ oppidum, hodie *Cecino*.

Cyterium, vrbs Oenotrorū mediterranea. Gentile, Cyteriores, vel Cyterinus. Steph.

Cyteum, vrbs Cretæ. Steph.

Cythêra, orum, insula contra Cretam (vt scribit Strabo) quinque millibus à Maleæ promontorio distans, Veneris numini dedicata. Virg. lib. 10. Æneid.

Est Paphos, Idaliúmque mihi, sunt alta Cythera.

Cytherea, peculiare Veneris cognomentum, à Cytheris insula impositum, in quam illa primùm concha marina dicitur aduecta. Virg. 1. Æneid. Parce metu Cytherea, manēt immota tuorum Fata tibi.

Cytheriades, Musæ dicuntur, à saltu cui Cytheron nomen est. Vide CYTHAERON: sic enim scribendum.

Cytherius Philoxenus poeta. Cęlius libr. 3. capite 25.

Cythéron, mons Bœotiæ, non longè à Thebis, Apollini & Musis sacer, à quo & Cythereides dicuntur. In eo quoque Bacchi sacra celebrabant. Virg.

Nocturnúsque vocat clamore Cytheron.

[Cytheron, homo sordidus, auarus, omniúmque maximè parcus, qui patrē pauperrimum cùm neci dedisset, seipsum de monte præcipitauit, fratrem Heliconem, quòd patrem aleret, secum trahens: vnde montes hi, Cytheron & Helicon sunt nomina sortiti. Hesiodi interp.]

Cythêris, ridis, nobilissima meretrix, liberta Volumnij cuiusdam. Hanc Cornelius Gallus poeta supra modū adamauit, eámque Lycoridem vocat: quo tamen spreto Antonium in Galliam secuta est. Hanc Virgilius 10. Ecloga, Gallum consolans, commutato nomine, Lycoridem vocat. Seruius.

Cythêrus, vicus in Pandionide tribu, inde Cytherius. Steph.

Cythina, vrbs Thessaliæ: ciuis, Cythinæus. Stephanus.

Cythnos, insula vna ex Cycladibus, à Cythno primo habitatore sic appellata. Alio nomine Ophiusa ac Dropis. Huic Cythnius, nia, niū, possessiuum. Stephan. iuxta Drypodem vnam Cycladum sitam scribit, & ipsam quoque sic nominatam fuisse. Pomponius lib. 2. Et Oui. 7. Metamorph.

Florentémque Syron, Cythnon, planámque Seriphon.

Cytinium, vna est ex tribus Doricis ciuitatibus: Gentile, Cytiniates. Steph.

Cytis, insula Arabiæ, vbi Topasius lapis inuenitur. Plin. lib. 6. cap. 29.

Cytónium, vrbs inter Mysiam & Lydiam.

Cytórus, mons Paphlagoniæ, in quo buxus plurima nascebatur: vnde & buxifer à Catullo dicitur. Virg. lib. 2. Georg.

Et iuuat vndantem buxo spectare Cytorum.

Ab hoc, quę buxea sunt, Cytoriaca dicuntur. Ouid. lib. 4. Metam.

Sæpe Cytoriaco diducit pectine crines.

Cyzicénus, Atheniensis philosophus, in mathematica & in cæteris scientiis excellentissimus.

Cyzicénus, gentile est à Cyzico. Steph.

Cyzicus, ciuitas in Asia minore.

Cyzicus, siue Cyzicum, insula in Propontide, duobus pontibus iuncta continenti, habens vrbem eiusdem nominis, mœnibus, arce, & turribus marmoreis, cui nomen indidit Cyzicus rex, quem Iason per imprudentiam interemit. Fuit hęc ciuitas magnitudine & pulchritudine cum primis Asiæ vrbibus comparanda, paci & bello apta, tribus armamentariis inclyta, quorum aliud armorum, aliud instrumentorum, aliud frumenti erat receptaculum. Huius habitatores Cyziceni appellantur.

Cyzicum, Bithyniæ nobilis ciuitas, dicta à Cyzico acię cæsa à Minyis imprudentibus. De Cyzico Valerius lib. tertio Argonaut. & Hermol. super cap. 32. lib. 5. Plin.

D A

DAæ, populi Scythiæ, ex genere Nomadū. Seruius in illud Virgilij 8. Æneid.

Indomitíque Daæ, & pōtem indignatus Araxes.

Aliàs Dasæ dicuntur. Steph.

Dabæi. Vide NVRAE. Nisi legendum est Nabæi.

Dabereth, ciuitas quæ de tribu Issachar data fuit Leuitis. Iof.19.& 21.

Dabir, rex Eglon, Iosue 10. Nomē vrbis in tribu Iuda & Simeonis, Iof.11.& 21. quæ & Cariath-fepher dicitur, Iosue 15. Iudic.1. & Cariath-fenna, Iosue 15. In quam confugiebāt qui homicidium perpetrarāt, 1.Par.6. Est & altera in tribu Gad, Iof.13.

Dacharéni, dicti populi Arabię à Nabato Nabatæi. Steph.

Dácia, regio Scythiæ Europæ, quæ ad Septentrionē Carpato monte à Sarmatia diuiditur: ad Occasum autem Tibifco fluuio, ab Iazygibus Metanastis: ad Meridiē verò & Ortū vsque ad Danubium extēditur. Cuius populi Daci & Dacæ dicūtur, qui olim Straboni Daui appellati sunt. Ex quo apud Athenienses Dauorum nomina seruilia plurimū abundabāt. Hinc factum est, vt in comœdiis serui introducantur Daui nominati, qui alio nomine Getæ dicti sunt. Dacia hodie diuisa est in Transyluaniā, Zypserlandiam, Rasciam, Seruiam, Septem castra, & Bulgariam. Hinc gentile Dacus. Item Dacicus, denominatiuum, quod cognomen trophæi loco vsurparunt Romanorum aliquot imperatores, victoria aliqua de Dacis reportata. Iuu. Sat.5.

- cum lance beata

Dacicus, & scripto radiat Germanicus auro.

Dactyli Idæi, iidem qui Curetes & Corybātes, quos Iouē nutriuisse ferunt, & ne vagitu infans proderetur, nouo lusus genere excogitato, clypeolis æneis inter se concursantes, æris tinnitu, & numerosi pedis compositione (qui inde Dactylus dictus est) Saturnum fefellisse, patrísq; crudelitati, qui filios suos deuorare solebat, puerum eripuisse. Hi Phryges origine fuisse putantur relictáque patria in Cretam venisse, montémque, in quo primùm consederunt, à Phrygij montis nomine Idam appellasse. [Dactyli autem modulos crepitu ac tinnitu æris deprehensos in versificum ordinem transtulerunt, vt ait Solinus. In Creta quoque ferrum primùm adinuenerunt. Herodot. libro 7.] Vide CORYBANTES.

Dadai, sunt montes Indiæ, olim Cliopedis regiæ propinqui.

Dadan, filius Regma, Gen.10. filius Iecsan, Gen. 25. Gens Æthiopiæ in occidente.

Dadas. Vide THEMISSVS.

Dádicæ populi Scytharū ex parte Asię. Herod. lib. 4. Stephano populi Persiæ, ex septimo lib. Herodoti.

Dadocértum, Castellum magnum Armeniæ. Steph.

Dædalus, faber Atheniēsis, Mitionis filius, artificum omnium suę ætatis ingeniosissimus, vt qui primus serram, asciā, perpēdiculum, terebra, glutinum, & lithocollā dicatur inuenisse, primúsque omnium vela & antennas naui imposuisse. Statuis quoque immobilibus oculos induxit, & abditis quibusdā neruis effecit, vt huc atque illuc mouerentur, adeò scitè, vt spectantibus viuere viderētur. In Creta item Labyrinthū cōstruxit, multiplici & intricata viarū perplexitate irremeabilē, in qua & ipse vnà cum Icaro filio à Minoë fuit inclusus, eò quòd vaccam ligneam fecisset, qui inclusa Pasiphaë tauro se cōmiscuerat. Quare cùm terra marique effugium sibi negatum videret, fugam sibi per aërem tentandam duxit. Assimulans itaque se munus conficere velle, quo regis animū placare posset, pennas & ceram poposcit: quibus impetratis, sibi & Icaro filio alas cōfecit, atque ita ex Creta in Sardiniā euolauit. Deinde & Cumas delatus est, vbi Apollini templū erexit. Icarus verò cùm patris consilium spernit, iustóque altius euolat, cera radiis Solis liquefacta in mare decidit, quod deinde à nomine eius Icarium est appellatū. Ouid. lib. 8. Metam.

Dædala, neutri generis, vrbs Lyciæ, à mōte Lyciæ, seu à Dædalo ibi sepulto, cùm eum coluber aquaticus ex amne Nilo (aliàs Nino) in paludem, in quam Dædalus commeabat, egressus, momordisset. Plin. lib.5. cap.27. Dædala etiam Rhodi ciuitas est, siue regio: item alia Indiæ, & alia Cretæ.

Dædalia, vrbs Italiæ à Dædalo cōdita, quę nūc Iulia vocatur. Steph.

Dædálidæ, tribus Cecropidis. Steph.

Dæmogorgō, Latinè dicitur Deus terrę (nam dęmon, deus, vt ait Lactantius, Gorgon, terra) seu potius sapientia terræ: cùm sæpè dæmon sciens, vel sapientia exponatur. Vide GORGON.

Dæta, Thyestis soror, cum qua congressus Thyestes Enorchū dæmonem sustulit. Cæl. libro 7. cap.13.

Dæmón, deus siue sapiens. Aug. lib.9. de Ciuit. Dei. Dæmones dicuntur, quoniā Græcū vocabulū est, ob scientiā nominati: nostræ religionis homines appellāt spiritus in cælo à Deo creatos, q de cælo deiecti partim in terræ infimo, partim in hoc aëre damnati sunt. Hinc Eudæmon & Cacodęmon, pro bono & malo dęmone. Dęmon etiam animus humanus in corpore situs vocatur. Cæl. lib.2.

Dæmonium, idem quod dæmon.

Dæthaletæ, gens Thraciæ. Steph.

Dætor, vir Troianus apud Homerum.

Degaláiphus, cōsul cum Seuerino, anno ab vrbe 1214.

Daganzachar (quod & ferreum) Misianorum præsidium dicitur, oppidum à Romanis expugnatum, anno ab vrbe 1312.

Dagobertus, Francorum rex, anno sal. 639.
Dagobertus II. Francorum rex, sub tutela Plectrudis Pipini vxoris, & Theodoaldi præfecti Palatij, regnauit annis III. anno sal. 715.
Dagon, nomen idoli Philisthinorum, Iudic. 16. I. Mach. 10.
Dahippus, statuarius nobilis, cuius opera enumerat Plin. lib. 34. cap. 8.
Dai, Persarum populi, omnes pastores. Herod. lib. 2.
Daicles Messenius vixit, regnante Athenis Carope. Solinus cap. 2.
Dalaia, filius Elioënai filij Naariæ, I. Paral. 3. Filius Semeiæ, Iere. 36.
Dalila, nomen mulieris, quam amauit Sãson, cuiúsque opera periit, Iudic. 16.
Dalisanda. Vide LALISANDA.
Dalmanutha, nomen regionis. Marc. I.
Dalmatia, Illyrici pars, contermina Liburniæ versus Occasum, cuius incolæ Dalmatæ appellantur, Augusti olim auspiciis Romano imperio subiecti. In ea Iadera ciuitas insignis rerum abundantia, & Epidaurus, hodie Liagusij dictum.
Dalmium, vrbs Dalmatiæ inter Illyriam & Italiam.
Dama, fuit Pythagoræ filia, & ipsa philosophiç sectatrix, quç ingenium & doctrinam in exponendis paternis sententiarum inuolucris exercuit. Cæl. lib. 4. cap. I.
Damæi populi iuxta Ichthyophagos. Steph.
Damæthus, Cariæ rex. Vide SYRNA.
Damaris, mulier quæ ad prædicationem Pauli CHRISTO credidit. Act. 17.
Damascene, Syriæ pars, quæ & Cœle dicitur, circa Libanum: sic dicta à Damasco, clarissima ciuitatum. Pomp. Mela lib. I.
Damascius Sigæus, historicus Herodoti tẽpore ante bellum Peloponnesiacum, scripsit de rebus in Græcia gestis: prætcrea de maioribus eorum, qui ad Troiam profecti sunt, & de poetis & sophistis, aliáque complura. Suidas.
Damascius, Stoicus philosophus, Simplicij & Elamitæ familiaris, qui sub Iustiniano principe viguit. Scripsit Comment. in Platonem & alia quædam quæ enumerantur à Suida.
Damascus, Syriæ vrbs antiquissima, palmularum fertilissima, & prunorum, quç inde Damascena vocantur. Lucan. lib. 3.
Et fœlix (sic fama) Ninos, vẽtosa Damasc⁹.
Sic autem dicta est ab Asco quodã gigante, qui Dionysium vinctum illic cum Lycurgo in fluuium iniecit: vel quòd Damascus Mercurij & Helimedç Nymphæ fili⁹, ex Arcadia in Syriam profectus, vrbẽ sui nominis condiderit: vel quòd Dionysi⁹ ibi persecutus sit, & excoriauerit Damascum quẽdam, qui vineta securi exciderat. [Damasci Adam, eiectus de Paradiso, degit: ibidẽ Cain fratrẽ occidit: & Zacharias, D. Ioãnis B. pater, sepultus. Berthm. lib. I. ca. 8. & Belon. li. 2. ca. 92.] Vocat aũt Damascenẽtũ vrbs, tũ regio. Ste.
Damascus, filius procuratoris domus Abrahã, Genes. 15.
Damasias, Athenis annum magistratum gesit. Dionysius lib. 3.
Damasippus, vir ignobilis apud Rom. qui nobilissimos ciues (qui partib⁹ Syllanis fauerãt) inter victimas tanquã belluas enecauit: necnon Aruinæ tribuni plebis truncum in sublimi elatum per ora vulgi deferri iussit, tandẽ à victore Sylla obtruncatus.
Damasus, poëta Hispanus qui floruit temporibus Eutropij & Orosij: hic creatus pontifex Romanus complures hymnos scripsit.
Damasithynus, vnus è ducibus Xerxis Persarũ regis. Herod. lib. 7.
Damasus, XXXV. Romanorum episcopus, anno salutis 368.
Damasus II. Bauar⁹, põtifex 151. ann. sal. 1048.
Damatris. Vide DAMIA.
Dameas, nobilis statuarius. Plin. lib. 34. cap. 8.
Damia, cognomen Cybeles, & Damatris eius sacerdos.
Damianus Ephesius, sophista nobilis, circa M. Antonini principis tempora, diuitijs ac potentia inter suos præditus, viros doctos liberalitate prosequutus est, eloquẽtiæ quoque genus secundum naturam imitatus. Philostratus in Sophistis.
D. Damianus, frater diui Cosmæ Medici, & ipse Medicus.
Damium, sacrificium quod minimè erat publicum Damiæ deæ.
Damna, ciuitas in terra Zabulon data Leuitis. Ios. 21.
Damocles, vnus ex assẽtatoribus Dionysij, Siciliæ tyranni.
Damocrita, matrona fuit Romana, Alcippi ciuis clarissimi vxor, quæ quũ virũ ab iis qui cõtrarias in Rep. partes fauebãt, in exilium actũ sequi prohiberetur, filiæque iam viro maturç edicto publico nubere prohiberẽtur ne ex iis quispiam Alcippi vltor nasceretur: concepit animo facinus supra omnẽ muliebrem audaciã. Nam quum ex more fœminæ primariæ noctu in Andronem quendã sacrorum causa cõuenissent, Damocrita à filiabus adiuta, magnam vim lignorum quæ ad sacrificia parata erant, ad fores cõgessit, ignémque iniecit, vt intus omnes exureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primùm, deinde seipsam interfecit. Plut. in Par.
Damœtas, nomẽ pastoris, de quo Virg. in Buc.
Dic mihi Damœta, &c.
Damon & Pythias, Pythagorei, hoc animo (inquit Cic.) inter se fuerũt, vt cùm corũ alteri,

teri Dionysius tyrannus diem necis destinauisset, & is qui morti addictus esset, paucos sibi dies commendandorũ suorum causa postulauisset, vas factus sit alter sistendi eius: vt si ille non reuertisset, moriendum esset ipsi: qui quum ad diẽ se recepisset, admiratus eorum fidem tyrãnus, petiuit vt se ad amicitam tertium adscriberent. Hæc Cicer. lib. 3. Offic. Valerius de Amic.

Damon, Atheniensis psaltes, qui remissam harmoniam reperit. Cæl. lib. 9. cap. 3.

Damophila, Græca mulier, vxor Pamphili, socia Sapphus poëtriæ, poëmata multa conscripsit, partim amatoria, partim in Dianæ laudes. Philostratus in vita Apollonij.

Damophilus, sophista, quem nutriuit Iulianus consul, sub M. Antonino principe: scripsit ad Lollium Maximũ de vita priscorum, & quædam alia. Suidas.

Damostratus, philosophus, scripsit de piscibus libros 20. Suid.

Damoxenus, Atheniensis comicus, cuius fabulę nonnullę memorãtur ab Athenęo in Dipnosophistis.

Damyndas, vir Macedo. Plutarch.

Dan, nomen loci, Genes. 14 Filius item quintus Iacob ex Bala ancilla Rachel vxoris suæ, Genesis 30.

Dan, ciuitas sita in valle Bethrohol procul à Ptolemaide M. P. XIIII. contra boreales partes, non procul ab vrbibus Galgalis & Masaloth. Regionis quidẽ Aser tribus, possessionis autẽ Dan, vnde & nomen impositum: ante hęc Lesem appellata, Iosue 19. & Lais, Iudic. 18. siue Laisa, Isaiæ 10. Ipsa fuit terminus terræ Israel ab Aquilone, 1. Reg. 3. Ezech. 27. In qua Ieroboam rex Israel vitulum adorandum erexit, 3. Reg. 12. Amos 8. Hieronymus in Hebr. traditionibus Paneas vocatũ putat, quæ aliàs Cæsarea Philippi. [Dan, præterea, est vnus ex Iordanis fluminis fontibus, à quo oppidum Dan dictum est, quod nunc Paneas nuncupatur: alter verò fons est, qui nomine Ior appellatur: quibus in vnum confœderatis, Iordanis nomen accepit. Comest. in cap. 14. Genes.]

Danaë, filia Acrisij regis Argiuorum, qui cùm oraculo monitus esset, fore vt à nepote occideretur, filiam munitissimæ inclusit turri: cuius amore captus Iupiter, in imbrem aureum se conuertit, & per tegulas, in puellæ gremiũ sese demisit. Quo ex coitu illa grauida effecta, Perseum peperit. Quamobrem indignatus Acrisius, filiam vnà cum recẽs nato nepotulo arcæ includi iussit, atque in mare proiici, futurum ratus, vt ventis vndique obrueretur. Verùm id longè aliter cecidit. Nam arca ad Dauniæ littus delata, & à piscatore reperta est: in qua cùm Danaën cum filio reperisset, vtrumque Pilumno regi obtulit: qui cùm genus & patriam eius didicisset, Danaën quidem vxorem duxit: Perseum verò Polydectæ Seriphi insulę regi educandum tradidit: qui postea adultus cùm Argos venisset, Acrisium auum ostenso Medusæ capite, in saxum conuertit. Vide ACRISIVS, & PERSEVS.

Danaus, Ægypti frater Argiuorum rex, qui Stenelo rege expulso, Argos tenuit, ibiq; quinquaginta annos regnauit. Ab eo postea Achaia dicta est Danaa, & ipsi Græci Danai. Genuit quinquaginta filias, quæ ab aui nomine Belides, à patris autem nomine Danaides dictæ sunt. Hæ vna nocte viros suos, Ægypti filios, interfecerunt, pręter vnã Hypermnestram, quæ Lynceum maritum seruauit. Ob quam impietatem tali supplicio apud inferos plectuntur, vt assiduè dolium pertusum aqua cogantur implere, è quo tantundem effluat, quantum infundatur. Vnde natum prouerb. Dolium Danaidũ, in auaros quibus nihil est satis, aut in prodigos.

Dandarij, populi circa Caucasum. Steph.

[Dando, quidam Illyricus, qui quingentos vixit annos. Plin. lib. 7. cap. 48.]

Dani, populi Germaniæ, Daci dicti, Cimbri aut Holsacij. Vide DACIA.

Dania, Septẽtrionalis Oceani peninsula est, maritimæ Saxoniæ lateri adhærens: quam olim Cimbri habitarũt, quos postea Marius deleuit in Italiam irrumpere conantes.

Daniel, nomen Prophetę, quem præpositus Eunuchorum Nabuchodonosor, vocauit Baltassar, Danielis 1. Filius autem secundus Dauid ex Abigail Carmelitide, 1. Par. 3.

Daniel, sacerdos, in regem Francorum est electus, mutatóque nomine Chilpericus vocatus, regnauit annis III. anno à condita vrbe 1469.

Danna, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Dantes, poeta Florentinus, regum & principum amicitiis clarus, cuius vitam scribit Volaterranus lib. 12. Cæl. lib. 15.

Dantiscum, Poloniæ oppidum, ad Vistulam fluuium, aduectis mercibus clarũ & opulentum. Vadianus.

Danubium, vrbs circa Romam: Gentile, Danubinus, aut Danubiensis. Steph. Vide LANVBIVM, sic enim legendum videtur: quod erat Latij oppidum in via Appia.

Danubius, maximus Europæ fluuius, qui ortus in iugis Arnobæ montis Germaniæ (vt Plinius existimauit) ex aduerso Raurici Galliæ oppidi, multis vltra Alpes milibus, ac per innumeras lapsus gentes Danubij nomine, immẽso aquarum auctu, vbi primùm Illyricum alluit, Ister appellatus, sexaginta amnibus receptis, dimidia fermè parte eorũ nauigabi-

li,in pontum vastis sex fluminibus euoluitur. Hæc Plin. libro 4. capit. 12. Hodie tamen compertum est, Danubium plano in loco nasci, in agri Frustembergensis vico, qui à fonte eius nomen accepit.

Danusis, Danubius.

Daphitas, grammaticus quidã fuit, qui in Thorace mõte cruci affixus est, quòd reges maledicis carminibus incesseret.

Diones, populi Indiæ, à Daone quodam. Steph.

Daphca, nomen loci, in quem venerunt filij Israel à deserto Sin. Num. 33.

Daphne, Penei, siue, vt alij habent, Ladonis fluuij filia, quæ cùm Apollinis vim effugere non posset, implorato paterni numinis auxilio, in laurum arborem est commutata. Ouid. lib. 1. Metamorph.

Daphne, Straboni nemus apud Antiochenses. Vide EPIDAPHNE.

Daphnis, iuuenis Siculus, Mercurij filius, Bucolici carminis inuẽtor. Hic cùm formosissimus esset, cum Nympha quadam, quæ mutuo eius amore tenebatur, ita pepigit, vt qui prior fidem violasset, vtroque lumine orbaretur. Cuius sponsionis immemor Daphnis, cùm nouis sese amoribus implicuisset, irati dij, quos stipulationis suæ testes illi adhibuerant, Daphnin excæcarunt. Suidas.

Daphnis & Idęus, filij Paridis ex Oenone Nympha Idæa, seu Pegasæa.

Daphnis, Steph. Antiochiæ suburbanum, quod octoginta stadiorum ambitu claudebatur, vt ait Strabo. Lyciæ præterea solum fuit, & alia prope Pelusium, à copia laurorum illic nascentium, & suburbanum, in ore Ponti ad sinistram, quod Sergium vocant, & in ipsis Põti faucibus ad dextram nauiganti portus. Step. Daphnis ad ostium Nili Pelusiacum reddit, Herodotus.

Daphnites, dicitur Apollo Ammonius.

Daphnus, vrbs Phocica. Steph.

Daphnus, fluuius. Steph.

Daphnus, tribus vicina Co. Steph.

Daphnusi, populi prope Olympum Bithynum. Steph.

Daphnudiũ, prope Rhegium est, Thracibus vicinum: Est & Ægypti vicus. Steph.

Dapsa, genus erat sacrificij quod fiebat hyeme sæuiente.

Dapsolibyes, populi. Steph.

Dara, filius Zaræ filij Iudæ. 1. Par. 2.

Dara, ciuitas ab Arsace condita. Iust. libro quadragesimo primo.

Daradus, fluuius Libyæ, Ptolem. hodie *Darat*.

Darę, munitissimum castellum Anastasij ciuitatis, cuius ciues Dareni: aliàs Darrhæ.

Darandus. Vide TARANTVS.

Darapsa, vrbs in Bactria. Steph.

Darcon, nomen viri. 1. Esd. 2.

Dardæ, Indici populi, qui sub Deriade contra Dionysium pugnarunt. Steph.

Dardania, vetus nomen Samothraciæ. Steph.

Dardanus, Iouis filius ex Electra Atlantis filia, qui cùm Iasium fratrem interemisset, inde fugiens, in Samothraciam primùm, deinde in Asiam venit, locáque tenuit Hellespõto proxima, vrbémque ibi Dardanum condidit, regionémque totam Dardaniam nominauit: quam postea Tros Erichthonij filius, Troiam appellauit. Ab hoc Dardano originem duxit Priamus. Virgilius libro tertio Æneidos,

Dardanus Iliacæ primus pater vrbis, & author.

Vnde Dardaniæ artes, id est, magicæ. Colum.
At si nulla valet medicina repellere pestem,
Dardaniæ veniant artes, &c.

Dardanarij, qui omnia præemunt, vti deinde cariùs vendant, dicti à Dardano quodã contaminatissimo & profligatissimo mago, à quo etiam Dardaniæ artes à Columella vocantur magicæ, vti modò probatum est. Hic libros de magia scripsit, quos in sepulchris fertur constituisse: eos Democritus editis commentariis illustrauit, disciplinámque ex illis recõditam accepit.

Dardanium genus ornamenti, quod lacertis adhibebatur. Plinius libr. 33. capite tertio. Cuius sceleris nos arguimus illum primum, qui auro dignitatem per annulos fecit, vt habeant in lacertis iam quiddam & vitri quod è Dardanis venit: itaque & Dardanium vocabatur.

Dasius, medici nomen, cuius meminit Mart. li. 6.
Ostendunt digitum sed impudicum,
Alconi, Dasióque, Symmachóque.

Dares, Phrygius historicus, scripsit bellum Troianum Gręcè, in quo ipse militauit, vt ait Isidorus, primus ferè historicorum: qui tandem capto Ilio, cum Antenoris factione remansit, vt scribit Cornelius Nepos, qui opus eius è Græco in Latinum sermonem conuertit, dicauítque Salustio. Virg. lib. 5. Æneid. Daretis alterius meminit.

Darés apud Virg. est pugil ignauus quidem, sed tamen, ostentator maximus.

Darmésius, fluuius Meduallorum, sese per cõfragosa loca in Rhodanum præcipitans.

Dardeus, nomen regis Persarum, tempore Tiberij, Caij, & Claudij imperatorum, vt scribit Philostratus in vita Apollonij Tyanæi.

Daridna, vrbs Paphlagoniæ. Steph.

Dariorigum, Galliæ vrbs, Ptolemæus: vulgò *Vannes*.

Daristane, vrbs Persica. Steph.

Daritæ, populi quidam. Steph.

Darius, Satrapes inter Persas nobilissimus, qui post mortem Cambysæ, à nobilibus aliquot

Persis adiutus, occiso Pseudosmerdi, Persarum regnum è Magorum manibus vindicauit: equique sui hinnitu rex declaratus, postquàm 36. annos regnasset, Xerxem filium regni successorem reliquit. Herodotus libro quarto.

Darius, vltimus Persarum rex, qui Alexandri adolescentiam despicatui habens, bello eum aggressus est: ab eóque quanuis exiguis copiis tribus ingentibus prælijs victus, cùm se fuga victori eripere conaretur, à suis comprehensus est & trucidatus. Claudianus in epist. ad Adrianum. [Is templum Hierosolymitanum Iudæis edicto restaurari permisit sumptibus propriis. Esdr. lib. 1. cap. 6.]

Darmascus, videtur eadem ciuitas quæ Damascus. 1. Paral. 18. 2. Paral. 16. 24. 28.

Darrhæ, populi iuxta rubrum mare. Steph.

Darsania, vrbs Indica, vbi vno die mulieres vestem contexunt. Steph.

Darsij, populi Thraciæ. Steph.

Daruernum, Ptol. Britanniæ insulæ portus, vnde in Galliam traiicitur.

Darus, alijs Drauus, Pannoniæ inferioris fluuius Ptol. id est, Vngariæ. vulgò *Mora*.

Dasæ. Vide DAAE.

Dascon, Siciliæ regio. Steph.

Dascylium, vrbs Cariæ in finibus Ephesiæ, à Dascylo filio Periandri. Est & alia post bellum Troianum condita. Tertia, Ioniæ, quæ μέγα nominatur, vtpote maior alijs. Quarta, circa Bithyniā. Quinta, Æolidis & Phrygiæ. Est & Dascylitis siue Dascylia palus. Steph.

Dascylos, Bithyniæ oppidum, Plinio & Pomponio lib. 1. Ptolemæus & Strabo Dascylium nominant, iuxta & lacum Dascyliticum, hodie *Diasquillo*.

Daseæ, Arcadia. Steph.

Dases, vnus è ducibus Darij, qui Herod. libr. 6. bello apud Marathonem victus est.

Dasetæ, Thraciæ populi, quos à tergo Epiro iunctos, Plin. scribit. de his Mela lib. 2.

Dastylus, Gygis regis pater. Herod. lib. hist. 1.

Dathan, filius Eliab. Num. 16. Deut. 11. tyrannus quidam, qui quum insurrexisset in Mosen & Aaronem, excitassétque populum vt huic sacerdotium, illi principatum tolleret, protinus (vt scribitur Num. cap. 16.) terra dirupta est sub pedibus, à qua vnà absorptus est.

Datheman, nomen vrbis, 1. Mach. 5.

Dathos. Vide PHILIPPI.

Datis erat quispiam Persarū Satrapes, excellens in rei bellicæ gloria: qui hoc semper habebat in ore, ἥδομαι καὶ εὐφραίνομαι, καὶ χαίρομαι, id est, delector, gaudeo, lætor. vnde natum prouerb. Datidis cantilena.

Datinorum nauale Antisara est.

Datum, vrbs Thraciæ: ciues, Datenei. Steph.

Datylepti, populi Thraciæ. Steph.

Datylus, vir Atheniensis, qui ad summos honores euectus est: vnde natum prouerb. Datyli dies.

Daue, vrbs Arabiæ, Stephan. Gentilia, Dauæus, Dauenus, Dauites.

Dauid, filius Isai, rex Iudææ potētissimus, idémque propheta, 1. Reg. 17. 1. Par. 2.

Dauid, Scotiæ rex, anno salutis 1132.

Daulis, Nympha, à qua Daulidi vrbi nomen. Stephanus.

Daulia, vel Daulis, oppidum Phocidis, olim sub ditione Terei regis Thracum. Vnde Philomela ab Ouidio Daulias dicitur, quòd in Daulide vrbe in auem sui nominis fuerit conuersa:

Deflet Threïcium Daulias ales Itym. [Daulide nec nidificant, nec habitant in tota circùm regione hirundines. Paus.]

Dauni, Italiæ populi, à Dauno duce Diomedis socero victi. Horum oppidum est Salapia, Annibalis meretricio amore inclytum. Plinius libro 3. cap. 11.

Daunia Apulia, à Dauno Illyricæ gentis claro viro, qui eam condidit.

Daunia, Apuliæ sylua, à Dauno patre Turni dicta.

Daunium, vrbs Italiæ. Est & Daunium, murus Thraciæ. Steph.

Daunus, filius Pilūni & Danaes, & auus Turni, qui in Apulia regnauit, à quo etiam regio illa Daunia dicta est.

Daunus (prioris filius) ex Venilia sorore Amatæ, Latini regis vxoris, Turnum suscepit. Virgil. lib. 12.

Daunus, fluuius in Apulia. Horat. lib. 3. Carminum. Ode 33.

Et qua pauper aquæ Daunus agrestium
Regnator populorum, &c.

Daunotichiæ Sceptij. Steph.

Daurifer, siue Daurises, Herod. circa finem lib. 6. vnus ex Darij ducibus fortissimus, qui in insidiis à Cariis cæsus est.

Dausara, vrbs circa Edessam. Steph.

D E

Deabus, tyrannus apud Celtiberos, hoc cognomentum promeruit, à fodinis auri & diuitiis, quas primus ibi cepit & inuenit, opprimens colonias. Beros. hic aliàs Gerion dictus est.

Debbasseth, ciuitas, terminus Zabuloniæ tribus. Ios. 19.

Debelaim, nomen viri. Osee 1.

Debera, nomen loci. Ios. 15.

Deblatha, ciuitas apud Ezechielem.

Deblathaim, ciuitas in terra Moab. Ieremiæ 48. Eadem videtur quæ & Helmon-deblothaim.

Debora, nutrix Rebeccæ. Gene. 35. Vxor item Lapidoth prophetæ, quæ populo Iudæorum aliquot annos præfuit, Iudic. 4.

Decamnichus, Archelai aulicus, qui aliquando Euripidi fœtorem oris vitio dedit, ac ab eodem id permittente Archelao plagis multis confossus est: quod tamen indignè ferens, in Archelaum grassantibus ducem se præbuit, ac necis illius causa extitit grauissima. Cæl.lib. 24.cap.10.

Decapolis, siue Decapolitana regio Syriæ, Iudææ propinqua: sic dicta à numero oppidorum. Plin.lib.5. cap.18. Hanc multi Cæsaream esse dixerunt.

Deceates, Ligurũ populi. Clarissimos Ligurum fuisse Salios, Deceates & Oxybios, satis ex Strab. Plinio & Floro constat.

Decela, vna ex duodecim vrbib⁹, quas Cecrops digessit.

Decelia, pars tribus Hippothoontidis, sic dicta à quodam qui Dioscuris dux fuit Aphidras. Steph.

Decentij, Pannoniæ populi, à Decentio Magni filio, Magnentij fratre. Steph.

Decentius, Cæsar, à Magnentio fratre factus, anno ab vrbe 1105. Apud Senonas laqueo vitam finiuit. Pomp.

Decianus, viri proprium, ex Emerita Hispaniæ oppido.

Decietum, vrbs Italiæ. Steph.

Decij, Romani fortissimi, tanta patriam charitate complexi, vt pro eius salute se diis Manibus deuouere non dubitarint: pater quidem bello Latino, filius bello Hetrusco, nepos verò eo bello quod Pyrrhus pro Tarẽtinis gessit. Dicti Decij à decẽ, vt Quintius à quinque.

Decius, Consul cum Lõgino, anno ab vrbe 1239.

Decius, Consul solus, anno ab vrbe millesimo ducentesimo octuagesimo.

Decius Ausonius Gallus, Consul cum Olybrio, anno ab vrbe 1132.

Decius Brutus Iulianus, Consul cum M. Æmilio Mamerco, anno ab vrbe 677.

Decius, Romanorum imperator, anno ab vrbe 1003.

D. Haterius Agrippa, Consul cum C. Sulpitio Galba, anno ab vrbe 774.

D. Iunius Bubulcus, magister equitum, Samnites vicit, anno ab vrbe 445.

D. Iunius Brutus, Consul cum P. Scipione Nasica Serapione, anno ab vrbe 616. Lusitaniam perdomuit.

D. Iunius Brutus Scæua, Consul cum L. Furio Camillo, anno ab vrbe 430.

D. Iunius Brutus Scæua, Consul cum Q. Fabio Maximo, anno ab vrbe 461.

D. Iunius Pera, Consul cum M. Fabio Pictore, anno ab vrbe 487.

D. Iunius Syllanus, Consul cum L. Murena, anno ab vrbe 692.

D. Iunius Syllanus, Consul cum Q. Haterio Antonino, anno ab vrbe 805.

D. Lælius Balbus, Cõsul cum C. Antistio Vetere, anno ab vrbe 748.

Decius Ausonius Gallus, poeta qui Gratianum Cæsarem literis & disciplinis erudiit, cuius beneficio ad cõsularem dignitatem est euectus. P. Crinitus.

Decla, filius Iectan. Gen. 10.

Dedan, vrbis nomen. Ierem. 25.

Dedanim, filij Dedan, Isa. 21.

Dedmasa, vrbs Cariæ. Steph.

Deianira, filia Oenei, Ætoliæ regis, primùm Acheloo, mox Herculi desponsata. Qua de causa exorto inter riuales dissidio, Achelous singulari certamine superatus, Herculi cõcedere est coactus. Porrò cùm Hercules transiturus esset Euenum, Ætoliæ fluuium, qui tum temporis maximè excreuerat, Nessus Centaurus seipsum vltrò obtulit ad transuehendam Deianiram: quam cùm illi commisisset, ipse primus intrepidè tranauit fluuium. Sed cùm Nessus, qui in altera remanserat ripa, nouæ nuptæ vim inferre pararet, ægrè id ferens Hercules, sagitta hydrę sanguine infecta Centaurum transfixit: qui se moriturum sentiens, vt hostem vlcisceretur Deianirę vestem suam proprio sanguine perfusam dono dedit, afferens ei vim amatoriam inesse: & si hac maritus indueretur, ipsum ab aliarum mulierum amore iri auocatum. Mulier itaq; nimis credula, munus accepit, & cùm audisset maritum suum in Eubœa amore Ioles, Euryti filię detineri, vestem Nessi sanguine imbutam Lychæ famulo tradidit domino perferẽdam. Hercules igitur nihil mali suspicans, cùm sacrificaturus eam induisset, tantis cruciatibus affectus est, vt in furorem versus, Lycham è Cenæo monte in Euboicũ mare deiecerit, qui in scopulum mutatus est. Ipse autem Hercules arcu & sagittis Philoctetæ commissis, se in ardentem pyram in Oeta monte constructam coniecit. Quod Deianira audiens, dolore percita, Herculis claua se interfecit, ex cuius sanguine postea nata est herba, quę Nymphæa & Heracleon dicitur. Ouid. lib. 9. Metamorph.

Deicoontes, Herculis filius ex Megara filia Creontis Thebani. Hom. in Odyssæa.

Deidamia, filia Lycomedis, regis Scyri insulæ, quã Achilles, cùm inter regis huius filias sub muliebri habitu lateret, grauidam fecit, & ex ea Pyrrhum genuit. Propert. lib. 2.

Syria nec viduo Deidamia viro.

Deiúces, alij Deiocles, v. Medorum rex, regnauit annis LIII. anno ab vrbe 39.

Deione, nes, mater Mileti, ex Apollinis cõcubitu. Vnde Miletum Deionidem vocat Ouid. lib. 9. Metamorph.

Deióneus, pater Cephali, à quo Cephalene dicta existimatur.

Deio-

Deiopeia, siue Deiope, vna ex Nymphis Iunonis, quam illa apud Virgil. 1. Æneid. Æolo vxorem pollicetur:

Sunt mihi bis septẽ præstanti corpore Nymphæ,
Quarũ quæ forma pulcherrima, Deiopeïam
Connubio iungam stabili, propriámque dicabo.

Deiórates, Gallogręciæ tetrarches, anno ab vrbe 680.

Deiótarus, Galatiæ rex à Senatu, iuuãte Pompeio, factus, in bello ciuili eius postea partes sequutus, post pugnam Pharsalicam domum se recepit. Deinde ad Cæsaris clementiã confugiens, bella gerenti subsidia ministrauit. Quare ab ipso rex dimissus, verùm parte regni tantùm mulctatus fuit. Tandem accusatus à Philippo quodam, quòd Cæsari apud se diuertenti insidias struxisset, à Cicerone defenditur luculenta illa pro Deiotaro rege oratione. Pædianus.

Deiotarus alter Adramytenus, ludi literarij magister, apud Gargara Troadis. Steph.

Deiphile, Adrasti regis filia, & Tydei vxor, mater autẽ Diomedis, Græcorũ omniũ post Achillẽ & Aiacem Telamonium fortissimi.

Deiphobe, Sibylla Cumana, Glauci filia, quæ Æneam ad inferos duxit. Virgil. libro sexto Æneid.

-Phœbi, Triuiæque sacerdos,
Deiphobe Glauci.

Deiphobus filius Priami ex Hecuba, qui interempto Paride Helenam duxit vxorem: cuius tamen dolo & proditione interfectus est à Græcis, quos illa in cubiculum dormientis intromisit. Virg. libro 6.

Deiphylus, Stheleni filius, Capanei in bello Troiano amicus fidissimus. Homerus libro quinto Iliad.

Deipites, vir Troianus, quem Vlysses in bello interemit. Hom.

Deipylus. Vide DEIPHYLVS.

Deipyrus, vnus ex principibus iuuentutis Grę corum. Homer. lib. 8. Iliad.

Delas, & Tygris minor, fluuij, Apameam Mesenorum ciuitatem circundant. Steph.

Delbea. Vide DERBE.

Delbiccæ. Vide DERBIES.

Delbon, rex Thraciæ, quem M. Crassus Augusti auspiciis debellauit.

Delbora, mulier bellatrix quæ Israelitis imperauit, quos ab incursionibus vicinorum plerunque tutata est, eorúmque Rempubl. & imperium variis auxit honoribus. Vide DEBORA.

[Delbora fuit & alia insignis matrona, quę Rebeccæ, Iacob vxoris, nutrix extitit, sepulta iuxta Bethel, sub terebintho: qui locus, quercus fletus est vocatus. Comest. in ca. 34. Gen.]

Delean, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Delia, vrbs Cariæ. Steph.

Delium, oppidulum Bœotiæ in Tanagra, & templum Appollinis. Steph.

Delius, qui est ex Delo insula, vt Apollo Deliꝰ & Delia Diana. ferũt enim Latonã ex Ioue grauidã, quum partui vicina esset, metu Pythonis serpentis qui eam Iunonis iussu persequebatur, in insulam Delum fugisse.

Delli, lacus breuiores, non longè à Catana, miræ profunditatis, quos incolæ Crateras vocant. Hos poëtę fingunt fuisse Palicos Iouis & Thaliæ filios. nam quũ Thalia se videret ex Ioue grauidam, metuẽs iram Iunonis, optauit vt sibi terra dehisceret. Instante autẽ partus tempore, reclusa terra in ea parte vbi nunc Delli illi lacus sunt, duo pueri emerserunt, quos Palicos fratres vocarũt ἀπὸ τοῦ πάλιν ἱκέσθαι, quòd priùs in terrã demersi denuo reuersi sunt. Hos lacus accolæ fratribus Palicis sacros putant, quòd per eos credantur in lucem esse reuersi, & lacus ipsos Dellos vocant: qui tanta olim in veneratione habiti sunt: vt circa eos iuramẽtum exigi soleret, si quis in furti suspicionẽ venisset, priùs tamẽ accepto fideiussore, qui si iuranti quid accidisset, præstaret, quod exitus ostenderet.

Delmatia, Italiæ regio: incolę Dalmatę & Dalmatenses. Steph. Vide DALMATIA.

Delminium, Ptolemæo vrbs Dalmatiæ, hodie Demna. Vide DALMIVM.

Delos, insula maris Ægei, Cycladum omnium clarissima, in qua Catone Apollinem & Dianam dicitur enixa. Qua ex opinione hominum illa insula eorum deorum sacra putata est, tantúmque ei religionis semper fuit, vt ne Persæ quidem, quum bellũ toti Græciæ, diis, hominibúsq; indixissent, & mille numero nauium classem ad Delum appulissent, quicquã conarentur aut violare, aut attingere. Cicero 3. in Verrem. Dicta autem putatur Delos, ἀπὸ τοῦ δήλου, quòd cùm antea mari tecta esset, Latonæ locum ad pariendum quærenti, repentè se ostenderit.

Antea Ortygia dicebatur, Asteria, Cynthia, Lagia, Chamidia, Cynethus & Pyrpile, ab igni ibi primùm reperto. Virg. lib. 3. Georg.

Cui nõ dictꝰ Hylas puer, & Latonia Delos?

[Hæc autẽ insula olim per mare vagabatur: in qua canem nullum alere, nullúmq; cadauer sepelire licebat. Thucyd. lib. 3. de bell. Pelop. in qua fons est, Inopus nomine, qui eodem, quo Nilus, modo, ac pariter cum eo crescit, vnáque decrescit. Plin. libro secundo, cap. 103.]

Deliacus, ca, cũ, qui est ex Delo. Vnde Deliaca vasa dicta sunt ex ære pretioso, ab insula Delo, vbi fuit prima nobilitas æris. Plinius lib. 34. cap. 2. Antiquissima æris gloria De-

liaco fuit, mercatus in Delo concelebrante toto orbe. Cicero pro Rosc. Domus Chrysogoni referta vasis Corinthiis & Deliacis. Ex ære Deliaco fiebant pedes tricliniorum fulcráque.

Delphi, ciuitas in Bœotia, iuxta Parnassum, dicta à Delpho Neptuni filio, magis rupibus & loci natura, quàm humana arte munita, vbi clarissimum templum habuit Apollo, reddebátque oracula, vnde & Delphicus vocatus est. Nomen autẽ accepit à Delpho Deucalionis filio, ex Melantho eiusdem filia suscepto. [In hac ciuitate, nato Christo, obmutuit oraculum.]

Delphicus, dictus est Apollo. Teste Macrobio 6. à prisca Græcorum voce δελφὸς, quæ Solum significat, eò quòd interdiu stellis omnibus obscuratis, solus luceat: qua ratione etiam Sol à Latinis est appellatus.

Delphinia, Diana dicta, ꝙ Delphis coleretur.

Delphinius, Apollo dictus, non quòd in Delphina transformatus classi ducem se præstitisset: sed quòd Delphinem emiserit, quem consecuti Cretenses Cirrham sunt delati. Cæl. lib. 8. cap. 6.

Delphinion, oppidũ à Lacedæmoniis captum, anno ab vrbe 343.

Delphinum, castellum Chiorum.

Delphinus, syderis nomen. Var. 2. de re Rustica, cap. 5. Maximè idoneum tempus ad cõcipiendum, à Delphini exortu, vsque ad dies quadraginta, & paulò plus.

Delphon, filius Aman filij Amadatha. Esth. 9.

Delphûsa, fons in Delphis. Steph.

Delphusia, vrbs Arcadiæ. Steph.

Delta, vrbs iuxta Syriam, & insula Ægypti, secundum Ægyptios Ptimyris dicta: Gentile ab insula Deltites, ab vrbe Deltenus. Steph. Est & Ægypti locus, ferè regionum illarum nobilissimus, non longè ab Alexãdria: quod nomen à similitudine literę cepit. Nam pars quædã fluminis Nili deriuata inter se duobus itineribus, paulatim medium inter se spatium relinquens, diuersissimo ad littus interuallo à mari adiungitur. Hircius lib. 4. belli ciuil.

Deltotum, sydus à figura triquetra litera, Δ. Cicero in Arati Phæn.

Delus. Vide DELOS.

Demas, nomen viri. Col. 4. 2. Tim. 4.

Demades, orator Atheniẽsis, plurimùm potentia & opibus valuit, quòd nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Rep. quæreret: ingentes diuitias per luxum ac libidinem perdidit. Cúmque esset ætate cõfectus, & luxu simul & auaritia perditus, in eum solebat Antipater cauillari, nihil ei, sicuti & cęsis victimis, præter linguã superesse. Cicero hunc nihil scripsisse author est. Plutarch. in vita Demosthenis, & Suidas.

Demagoras, adulatoris nomen apud Athenienses, quem decem talentis demultarunt, quòd Alexandrum deum appellasset.

Demarathus, Lacedæmoniorum dux, cùm exularet apud Athenienses, bellíque contra patriam cerneret apparatum, plus se debere patriæ, quàm Atheniensibus existimans, clam Lacedæmonios certiores fecit. Hunc vixisse temporibus Philippi Macedonis author est Plutarchus in vita Alexandri.

Demarathus, Liuio: Corinthius negotiator diues, qui ob seditiones domo profugus, tyrannidem Cypselli fugiens, vt scribit Cicer. Tuscul. quęst. lib. 5. in Hetruriam commigrauit, comparatis opibus luculentis, qui à Tarquiniẽsibus Hetruriæ populis exceptus, Tarquinium Priscum regem populi Romanorum, ex illustri Hetrusca vxore genuit.

Demænetus, viri proprium apud Plautum in Asin. & significat popularem & idiotam.

Demarchus, princeps populi, aut tribunus plebis dicitur. Spartianus in vita Adriani, fuit Demarchus in patria sua, Athenis Archon.

Demarchus, athleta nobilis Parrhasius, quem ferunt gustatis pueri qui immolabatur extis, in lupum commutatum, decimo pòst anno formæ pristinæ restitutum.

Demeter, dicta est Ceres, quasi gemeter, id est, terræ mater. Hinc apud Galenum lib. 2. De alimentis, legimus Demetria signa: id est, Cerealia & frumentaria.

Demetrianus, Antiochiæ episcopus, anno salutis 254.

Demetrias, Thessaliæ oppidũ, quod priùs Pegasa dicebatur. Stephanus à Demetrio dictũ scribit, qui in eo regnauit, & vrbes sub Pelio sitas euertit. Ad Pagasęticum sinum iacet, inter Eubœam & Phocidem. Secundum est Macedoniæ, tertium Persidis iuxta Arbelum. Stephanus. Demetrias item, eadem est quæ Paros, vna Cycladum. Stephanus.

Demetrium, locus iuxta Thessaliã, circa campum Crocotum, & Amphrysum fluuium. Est etiam Æolidis ciuitas. Steph.

Demetrius, Antigoni Macedonię regis filius, cognomento Poliorcetes. Hic pòst Alexandrum præter alios Macedonas nomine ac virtute clarus, transmisso Euphrate, Babyloniam occupauit: Athenas, Cassandri Ptolemæíque imperio liberauit: Cyprum, victo Ptolemæo, bello nauali recepit: Pyrrhum ab oppugnatione Thessaliæ repressit. Postremò cùm bellum aduersus Antiochum suscepisset, infœliciter pugnás, in eius potestatem venit: Chersonesíque ab eo custodiæ traditus est, permisso tamẽ ei regio sumptu, mollíque victu, venationibus, omnibúsque volupta-

voluptatibus, quibus ille vsus, minimùm de salute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit, ex quo periit. Cum M. Antonio comparatur à Plutarcho in Parallelis. Philam vrbem in Macedonia iuxta Peneũ à matris nomine condidit. Steph.

Demetrius Phalereus, Theophrasti auditor, qui ob eximias virtutes Atheniẽsibus pręfuit annis decem, trecentísque sexaginta statuis æreis honorat⁹ est. Hic (vt Plutarchus inquit) monebat Ptolemæũ regem, vt de regno imperióque libros sibi compararet atque perlegeret. Quæ enim amici non audent monere reges, hæc in libris scripta esse. Cicero in Bruto. [Hic Demetrius Ptolemæo Lago persuasit, vt sacra Biblia ex Hebræo in Græcum sermonem conuerterentur. Ioseph. libro 12. capite secundo Antiq. Iud. Cognominatus fuit Phalereus, à Phalero Atticæ portu: cuius scripta lege in Biblioth. Gesner. ac de eius vita, fortuna, & obitu, vide apud Suidam, & Volaterranum.]

Demetrius Syrus, Ciceronis in arte dicendi pręceptor, vt scribit ipse in Bruto.

Demetrius, Seleuci filius, I. Machabæorum 7. Nomen etiam argentarij cuiusdam, Actuum decimo nono.

Demetrius, XXVII. Macedonum rex, Philippũ & Alexandrũ per insidias morti tradidit. Iust. lib. 16.

Demetrius, Antigoni filius, Græciam à tyrannide liberauit, anno ab vrbe 507.

Demetrius, XXXV. Macedonum rex, anno ab vrbe 572.

Demetrius, qui & Nicanor, XII. Syriæ rex, anno ab vrbe 607.

Demetrius, XVI. Syriæ rex, anno ab vrbe 607. Iusti. lib. 29.

Demetrius Soter X. Syriæ rex, Antiochum & Lysiam interfecit. Ioseph. libro 12. cap. 15. Iust. libro 34.

Demetrius, Illyriorum rex, anno ab vrbe 533.

Demetrius, Russorum rex, à fratre regno pulsus est, anno salutis 1073.

Demetrius, Alexandrinæ Ecclesiæ episcopus, administrato episcopatu, an. XLIII. obiit, anno salutis 233.

Demipho, persona apud Terentium in Phormione.

Democedes, Crotoniata medicus illustris, qui cùm inter Darij captiuos esset, & Darius ipse ob inuersum pedem grauiter ægrotaret, ita vt iam 7. noctes insomnes exegisset, nec à medicis suis vel parum iuuaretur, ductus in medium, vt erat vinctus, Darium penitùs liberauit, & deinde maximo in honore apud regem & Persas omnes habitus est. Herodot. lib. 4.

Demochares, orator Atheniensis, Demosthenis ex sorore nepos, missus cum aliis ad Philippum regem legatus, expositis mandatis, petenti regi quid gratum Atheniensibus facere posset, respondit, Suspende te. Indignantibus ob eam rem cæteris, rex dimisit incolumem, Vos (inquiens) rogate ab Atheniẽsibus, quos censeant superiores, qui talia dicunt, an qui audiunt patienter. Seneca libro tertio de Ira. Hic etiam historiam earum rerum quæ gestæ erant sua ætate Athenis, non tam historico, quàm oratorio genere scripsit. Cicero in Bruto.

Democides, medicus, qui Policratem, Samiorum tyrannum, curauit talẽtis duobus, scripsitque librum de medicina. Suid.

Democles, adulator quidam Dionysij tyranni fœlicitatem admirabatur. Tyrãnus autem vt beatitudinem suam illi ostẽderet, induit eum habitu regio, & mensam copiosè paratam ei apposuit, sed super caput eius appendit tenui filo gladium districtũ. Tunc Democles tyrãnicã vitam miseram esse intellexit. Valerius. Cic. Tuscul. Quæst.

Democles, puer quidam ingenuus ac formosissimus, qui quum à Demetrio Poliorcete ad stuprum traheretur, neque vim tyrãni posset effugere, famæ pudicitiæque studiosus, in proximum aquæ feruentis lebetem coniecit, atque ibidem interiit.

Democoon, nothus Priami, qui velocissimos patris equos apud Abydum custodiebat. Hunc Vlysses in bello interemit. Hom. libro Iliad. 4.

Democrates, architectus Alexand. qui Alexandriam metatus est.

Democrates athleta, facto in stadio circulo cõsistens à nullo demoueri poterat. Ælianus de varia historia.

Democrates, medicus. Plinius libro vigesimoquinto. Primus inuenit herbam, quam appellamus hyberidam.

Democritus, philosophus Abderites, qui acceptà à fratribus natu maioribus paternæ hæreditatis portione, cognoscendarum rerum cupiditate accensus, bonam orbis partem peragrauit. Postea in patriam reuersus cum summa inopia, in hortulo iuxta suæ vrbis muros, se ad solas rerum naturas contemplandas contulit, à quibus ne externis obiectis auocaretur, æneæ peluis fulgore seipsum obcæcauit. De hoc memoriæ proditũ est, quòd quocunque fortunæ casu, & mutabilium rerũ auditu, in risum soluebatur, sicut Heraclitus in fletum: vnde Gelasinus nominatus est. Agebat autem centum & nouem annos cùm mortuus est. Hic dixit omnia ex atomis fieri, ac plures esse mũdos, & corruptibiles. Fertur Theologiam ac Astrologiã didicisse à Magis & Chaldæis: cũ Gymnosophistis quoque cõ-

gressus est. In philosophia adeò profecit, vt pentathlos, id est, quinque certaminum athleta dici posset. Namque naturalia, moralia, mathematica, liberales disciplinas, artiúmque omnium peritiam callebat. Húc Plinius virum sagacem, & vitæ vtilissimum fuisse refert, sed nimio iuuandi mortales studio prolapsum. Constat hunc diuitiis opulentũ fuisse vsqueadeò, vt pater eius, Xerxis exercitui epulum aliquando dederit.

Demodocus, citharœdus, quem Homerus libr. Odyss. 8. inducit in conuiuio Alcinoi regis Phæacum citharam pulsantem, & simul accinentem.

Demogorgon, magus tam excellens, vt præesse laruis diceretur, & illis pro nutu cogere, & si errarent, acerrimè plectere. Vide GORGON.

Demolchus, Syracusanus comicus, Epicharmi medici filius, docuit fabulas XIIII. lingua Dorica. Suid.

Demonax, Adriani temporibus philosophus, qui non vt plerique solitudinem sectabatur, sed nihil potius habuit, aut putauit, inter homines amicitia: omnémque hominem sibi familiarem existimabat. Nullum sibi vnquam viaticum præparauit, sed quum esuriret, quam proximam domum apertam videbat, in eam ingrediebatur, & victum ibi quæritabat. Centenarius decessit, elatus publico sumptu. Lucian.

Demonesus, insula circa Chalcedonem, à Demoneso quodam dicta. Nascitur in ea Cyaneus lapis, chrysocolla, & aurum pretiosum. Steph.

Demonica, mulier quæ auri auiditate vrbem Ephesum Brenno duci prodidit. Plutarc. in Parallelis.

Demonidas, Pædotriba claudicans, qui cùm crepidas amisisset, imprecabatur furis vt pedibus conuenirent. Erant verò hæ non rectæ, nec accommodæ: illi tamen pro pedum deprauatorum ratione imprimis aptæ. Cæl. lib. 7. cap. 3.

Demophoon, phoontis, vel Demophon, Thesei ex Phædra filius, rex Athenarum, qui ab expeditione Troiana rediẽs, aduersis ventis pulsus est in Thraciã, ibíque à Phyllide, Lycurgi regis filia, hospitio & lecto susceptus est: apud quã cùm aliquãdiu delituisset, Athenas abiit, ibíque mortuo patre imperium suscepit, oblitus Phyllidis, cui intra paucos mẽses se reditũrũ iurauerat. Quapropter illa videns se derelictam, amoris impatientia de amygdalo se suspendit. Vide PHYLLIS.

Demophoon, vatis nomen qui periculum Alexandro imminens prædixit. Curtius.

Demopolis & Neocles, Themistoclis filij, quum apud Athenienses mentionem fecissent legum, quæ aduersus exules latæ erant, à paternis inimicis lapidibus obruti sunt. Cæl. lib. 8. cap. 12.

Demosthenes, ciuis Atheniensis, Græcorum omnium oratorũ clarissimus, patre cultellario natus, qui relictus puer in hęreditate locupleti, tutorũ fraude & negligẽtia direptis bonis, vix habuit vnde pręceptoribus mercedẽ solueret. Verùm cùm multo studio & labore in clarissimum oratorem euasisset, acerrimus extitit libertatis Græciæ defensor, grauibus concionibus Philippum, vt publicę libertatis insidiatorem identidem insectans. Post cuius mortem patria pulsus, tandem reuocatus est. Sed iam mortuo Alexandro, & Antipatro rebus Græciæ præposito, cùm certam sibi necem imminentem videret, relictis Athenis, in Calauriam insulam (vt scribit Suidas) vbi asylum erat Neptuno sacrum, concessit. Quò cùm venisset Archias actor tragœdiarum, qui ab Antipatro missus erat, vt Demosthenem comprehenderet, primùm ei persuadere conatus est, vt vnà secum ad Antipatrum se cõferret, nihil molestiæ ab eo perpessurus. Cuius fraude intellecta Demosthenes, Nihil est, inquit, Archia, quod coneris. Neque enim in scena mihi vnquam placuisti mimus, neque nunc persuadebis legatus. Cùm autẽ Archias se per vim eum detracturum minaretur, Tandem, inquit, Macedonica oracula aperuisti: nam priùs quidem tanquam histrio simulabas. Verùm age, parumper expecta, dum pauca domesticis scribo. Hæc loquutus, sumptis codicillis tanquam scripturus, calamum ori admouit, haustóque, quod eum in vsum asseruabat, veneno, necem sibi consciuit. Plutarch. Hic cùm ab ætatis initio esset balbus, neque literam r, pronuntiare posset, quibusdam calculis in os cõiectis prope maris littus declamans, naturæ vitium emendauit, vt postea eloquẽtissimus euaserit. Orare cœpit annos natus 27. Mantua.

Nec te diu Maro Demosthenis ora diserti, &c.

Demosthenes, dux Atheniensium in bello Peloponnesiaco apud Thucydidem.

Demosthenes, genere Thrax, grãmaticus, Iliada Homeri, & Hesiodi Theogoniã in prosam orationem conuertit. Suidas.

Demus, locus in Ithaca, aliàs κροκύλιον dictus, apud Athenienses vicum significat. Steph. Est etiam pars tribus.

Denaba, vrbs in Edom, in qua regnauit Bela. Genes. 36.

Denizes, Sarracenorum rex, anno salutis 777.

Deo, Ceres, à Græcis appellatur, παρὰ τοῦ δήω, τὸ εὑρίσκω, eò quòd frugum fuerit inuẽtrix. Hinc Deois patronimicum, filia Deûs, quæ est Proserpina. Ouid. 6. Metam.

Addidit vt Satyri celatus imagine, pulchram

Iuppiter implerit gemino Nycteida fœtu,
Mnemosynen pastor, varius Deodida serpẽs.
Dicitur & Deolis.

[Deogratias, Carthaginensis Episcopus, sanctimonia ac pietate clarus & insignis fuit: qui vrgente summa necessitate, ingruentéque persecutione, vt Deo plenus & charus, sategit vniuersa sacri ministerij vasa aurea & argentea distrahere, in captiuorum redemptionem, ac pauperum, ægrotantiúmque alimoniam. Sed nec nocturnis quidem horis ab hoc opere misericordiæ feriabatur: verùm per singulos lectos excurrens pergebat, sciscitans qualiter quisque se haberet: ita se tradiderat omninò labori, vt nec defessis membris, nec cariosæ iam senectuti parceret. Quo liuore Ariani succensi, dolis eum quamplurimis voluere sæpius enecare. Quod præuidens Dominus, citò passerem suum de manibus accipitrum liberare voluit. Victor. de persecut. Vandal.]

Dera, Iberiæ regio, per quam Sicanus fluit. Stephan. Quanquam ciuitásne an regio sit, in Græco non additur.

Derbe, vrbs minoris Asiæ.

Derbe, ciuitas Lycaoniæ, siue Isauriæ. Act. 14.

Derbenses, populi, ex quorum numero fuit Timotheus, Apostoli Pauli discipulus.

Dérbices, populi iuxta Caucasum montem. Hi supra Stoicam seueritatem minimum quoque delictum pœna capitis puniunt, terram venerantur, fœmininum animal neque edunt, neque sacrificant: qui LXX. annos excesserunt, iugulant: cognatorum carnes vorant, anus strangulant: deinde sepeliunt: citra septuagesimum annum obeuntes non edunt, sed humant. Strabo libro secundo. dicuntur & Derbies.

Dérbies, seu Dérbiæ, & Dérbij, populi Hyrcanis propinqui. Vide DERBICES. Hos Ctesias Derbios siue Therbissos vocat apud Stephanum.

Derce, Veneris filia, de qua plura lege apud Cœl. lib. 23 cap. 5.

Derce, fons frigidissimus æstate, inter Bilbilim & Segobrigam, in ripa ferè Salonis amnis. Martialis hunc fontem Dircennam vocat, nõ Dercen. Sic enim scribit libro primo ad Lucianum.

Tepida notabilis lene Congedi vada,
Mollésque Nympharum lacus.
Quibus remissum corpus astringes breui Salone, qui ferrum gelat, Auidam rigens. Dircenna placabit sitim, Et Nemæa quæ vincit niues. Quo in loco si Dirce legatur, versui deerit syllaba.

Dercéto, siue Dercêtus, nomẽ fabulosę deę, quę apud Iopen, authore Plinio, aut, vt Diodoro lib. 1. placet, iuxta Ascalonẽ colebatur humana facie, reliquo corpore piscis: hãc Syri Atargatim vocabãt. Filiam habuit Semiramidem, quam à columbis educatam ferunt. Ob id Syrorum genti aues eas sacras esse ostendit Tibullus lib. 4.

Alba Palæstino sancta columba Syro. Cœl. libro 23. cap. 5.

Dercilus, XXXI. Assyriorum rex.

Dercyllidas, Thimbroni Lacedæmoniæ successit: Larissam, Amaxiton & Colonas cepit, Kebrinos per deditionẽ recepit, Scepseos libertati restituit, Gergithem subegit, vndecim Isthmi ciuitates muro cinxit, Atarneã occupauit. Xenoph. lib. 3.

Dercyllus, vnus è præfectis Pyrrhi. Plutar.

Derea, vrbs Arcadiæ. Steph.

Deriades. Vide DARDAE.

Derrha, locus Laconicæ: Gentile, Derrheus, vel Derheates: vnde Derheatidis Dianę templũ. Steph.

Derrhan, Steph. populi Thraciæ. Herodot. Dersæos vocat.

Dersæi, siue Derses, Herod. lib. septimo, populi in littoribus Thraciæ, per quos Xerxes iter fecit.

Derses. Vide DERSAEI.

Derton, vrbs Ligurum. Artemidorus Dertunam vocat. Steph.

Dertona, Taurinorum vrbs. Ptolem.

Dertosa. Vide LERTOSA.

Derusiei, oratores Persici, Herodotus lib. sexto. Stephan. populi sunt Persici, ex primo libro Herodot.

Desiderius, vltimus Longobardorum rex.

Desili, populi Thraciæ. Steph.

Desitiates, Liburniæ populi in conuentu Naronensi. Plin. lib. 3. cap. 22.

Dessau, nomen castelli, secundo Machabæorum decimo quarto.

Desticos, insula exigua Thraciæ adiacens, non procul à Cherroneso. Plinius libro quarto cap. 12.

Deua, fluuius Britanniæ. Ptolem.

Deuana, Ptolemæo, vrbs Britanniæ insulæ: alio nomine Duana castra.

Deucalion, filius Promethei, cui adulto Epimetheus patruus Pyrrham filiam cõiugio iunxit. Porrò cùm hic apud Thessalos regnaret, ingens diluuium vniuersum terrarum orbem inundauit, genúsque humanum ad internecionem deleuit, Deucalione tantùm & Pyrrha seruatis: qui in Parnassum montem nauicula delati, vbi primùm aquæ desedissent, Themidis oraculum consuluerunt, quãnam ratione genus humanum posset reparari: acceptóque responso, vt magnę matris ossa post terga proiicerent, lectos humi lapides (eos enim magnæ matris, hoc est, terræ ossa interpretabantur) post terga iactabãt: qui pro-

tinus naturali posita duritia, in vtriusque sexus homines sunt commutati: ij quidem, qui à Deucalione iaciebantur, in mares: qui verò à Pyrrha, in fœminas. Ouid. libro 1. Metamorph. [& Virgil. -Quo tempore primùm, Deucaliō vacuum lapides iactauit in orbem: Vnde homines nati, durum genus.] Inde Deucalioneus, nea, neum: vt Deucalionei imbres pro maximis & copiosissimis imbribus ponuntur à poetis, siue pro vniuerso totius orbis cataclysmo, quem illius volunt Poetæ contigisse temporibus. Lucan. libro 1. Deucalioneos fuisset Aquarius imbres.

[Deucalionis diluuium in Thessalia factum est tempore Mosis, Israelitarum ducis. Eusebius in Chron. & Comest. in capit. decimum Exod.]

Deuelton, Ptolemæo oppidū Thraciç mediterraneum, lacum habēs eiusdem nominis. Plin. lib. 4. cap. 11.

Deuerra, dea ab antiquis putata est, quam venerabantur, vt scopiș domum verrere possent.

Deusdedit, LXVI. Romanorum Pontifex, anno salutis 616.

Dexamene, pars Ambraciæ, à Dexameno Mesoli filio, & Ambracia filia Phorbantis, qui Solis filius perhibetur. Steph.

Dexaméne, vna ex Nymphis marinis, à recipiēdo dicta. δέχομαι enim recipio dicitur.

Déxari, populi Chaonum, Encheleis propinqui, Steph.

Deximontani, Germaniæ populi, dexteram ripam Granij amnis accolentes. Plin. libr. sexto cap. 23.

Dexicreontis Venus dicta est, à Dexicreōte circulatore, qui Samias mulieres luxu petulantiáque perditas, sacris quibusdam piacularibus expiauit: vel potius à Dexicreonte nauclero, qui quum Veneris iussu aquam tantam in nauim imposuisset, vt ex ea mercatoribus nautisque sitiētibus distracta diues factus esset, Veneri statuam grati animi indicē posuit, quam à suo nomine Dexicreontē appellauit. Paleph. lib. 2.

Dexiphanes, pater Sostrati architecti. Steph.

Dexippus, Herennius appellatus, orator Atheniensis sub Valeriano vsque ad Aurelianum.

Dexippus Cous medicus, discipulus Hippocratis, scripsit de medicina librum vnum, & de prognosticis. Suid.

Dexter, consul, collega Fusci, anno ab vrbe, 977.

Dexter, Barcinonensis historicus, qui omnimodam historiam scripsit.

D I

Dia, insula maris Ægei, vna Cycladum, distans à Delo XVII. M. passuum. Aliis nominibus Naxos dicta, & Sicilia minor, & Dionysias, à vini fertilitate. Plinius libro quarto, capite 12. In hac Liber pater Ariadnen à Theseo destitutam vxorem duxit: qua de causa, etiam Baccho sacram esse volunt. Ouidius in Tristibus:

Quà breuis æquoreis Dia feritur aquis.

Dia, vrbs Thessaliæ ab Æaco condita: secunda, Thraciæ iuxta montem Athon: tertia, Eubœæ: quarta, insula & ciuitas Peloponnesi circa Scylæum: quinta, Lusitaniæ ad Oceanum: sexta, Italiæ iuxta Alpes: septima, Scythiç circa Phasin: octaua, Cariç: nona, Bithyniæ iuxta Pontum. Sunt & quatuor insulæ Diæ nominatæ, quarum prima Naxus dicitur: secunda, prope Miletum est: tertia, vicina Sarmosso: quarta, prope Cnossum Cretæ. Stephanus Theocriti interpres, Diam insulam esse prodit circa Melum, & aliam circa Amorgum, & Chersonesum in Co, & in Peloponnesio similiter nominari.

Diabatina, erant sacrificia, quæ apud Græcos in transitu aliquo fiebant, de quibus Plutarch. in Lucullo.

Dia, deæ nomen, quæ apud Sicyonios & Phliasios colebatur: quæ eadem fuisse creditur cum Hebe iuuentutis dea.

Diabete, insula circa Symen. Steph.

Diabete, insula occidentalior quàm Sardinia & Corsica. Steph.

[Diabliti, Armoricæ Britanniæ populi: vulgò *Ceux de Dol*. Bell. tom. 1. Cosm.]

Diacopene, regio Cappadociæ ad Halim fluuium. Strab. lib. 12.

Diacrea, tribus Atticæ, Pallantis sedes. Steph.

Diactor, siue Diactorus, quasi internūtius, Mercurij cognomen. Cæl. lib. 29. cap. 14.

Diadæ, Athenæ à Cecrope conditore sic nominatç. hanc vrbem Euboici Orchomenum appellarunt.

Diades nomen dedit Diadi vrbi in Lycia, quam condidit. Steph.

Diadochi, vrbs in Persia non procul à Ctesiphōte. Steph.

Diadumenus, quasi inuitatus diadematúsque: quo nomine dictꝰ est iuuenis speciosus, filius Macrini imperatoris, qui patre ab Heliogabalo victo, vnà cum eo est interfectus.

Diagoras, philosophus Atheniensis, qui ἄθεος cognominatus est, id est, negans deos: poeta Melicus post Pindarum & Bacchylidem, quem Democritus ob physiognomiam, cùm seruus esset, emit mille drachmis, vt disciplinis erudiret. Sic mysteria contempsit, vt etiam ea sectantes auerteret. Quare ab Atheniensibus pulsus est, qui talentum polliciti sunt iis qui eum interfecissent. Suidas. Cic. lib. 1. de Natura deorum.

Diagoras Rhodius, gaudio exanimatus. Gel. lib. 3. cap. 15.

3.cap.15. Is treis filios adolescentes habuit, vnum pugilem, alterum pancratiasten, tertium luctatorem, eósque omnes vidit vincere, coronaríque eodem Olympiæ die: & cùm ibi eum tres adolescentes amplexi, coronis suis in caput patris positis suauiarentur, cúmque populus gratulabundus flores vndique in eũ iaceret, ibi in stadio inspectante populo, in oculis atque in manibus filiorum animam efflauit. Cic. Tuscul.1.

Dialis, le, quod Iouis est. Vnde flamẽ Dialis, Iouis ministerio assignatus à Numa Pompilio, vt docet Liu.lib.1.ab vrbe cond.

Diamastigosis, sacri genus apud Lacedæmonios, in quo ante aram nobiles adolescentes sese mutuis verberibus afficiebant astantibus propinquis. Philostratus in vita Thianei Apollonij.

Diana, Iouis filia ex Latona, eodem cum Apolline partu edita: quæ & Luna dicitur, siue quòd noctu vna, hoc est, sola, & sine fratre luceat: siue quòd lumen à Sole accipiat, quasi luce lucens aliena. Præterea, & Nocticula dicta est: sub quo nomine etiam templum in Palatio dedicatum habuit. Hanc parturientes Iunonis Lucinæ nomine inuocabant: Iunonem quidem appellantes à iuuando: Lucinam verò, quòd partum in lucem proferre putaretur. Virg.4.Ecloga,

Casta faue Lucina, tuus iam regnat Apollo.

Græci εἰλειθυίαν vocant. Alij Lucinam dictam putant, quòd oculis & luci præsit: alij à luco, quem Romæ in Exquiliis habebat. Eadem & Proserpina dicta est, & Dictynna: quarum appellationum rationem vide suo loco. Apud inferos Hecate dicitur, vel quòd centum victimis placetur, vel quòd centum annos errare faciat insepultos. Dicta est & Pergæa, à Perga Pamphiliæ oppido, in quo templum habuit insigne. Plures tamen Dianas fuisse Cic.lib.vlt.de Nat.deor.scribit: sed illa nominatissima est, quę eodem partu cum Apolline ex Ioue & Latona nata est. Hęc ob virginitatis amorem, fertur hominum consortia fugisse, & vt à se libidinis pruritum amoueret, venando syluas incoluisse, paucarum virginum comitatu contenta. Arcum ferebat, & pharetram, succincta semper incedens, & cothurno induta. Ob hanc causam syluarum & nemorum dea putabatur. Dicta est Fascelis, à fasce lignorum, vbi eius simulachrum abditum erat, quod occiso Thoante, Tauricæ regionis rege, ab Iphigenia Agamemnonis filia in Italiam delatum est. Laudatissimum templum habuit apud Ephesios: aliud item in Taurica regione, vbi carne tantùm humana litabatur. Lucan.lib.1.

Et Tauro Scythicæ non mitior ara Dianæ.

Dianam autem dictam putant, quasi Iouianam, ἀπὸ τοῦ διός. Triuiam, quòd viis præesse crederetur.

Diana, fluuius Hispaniæ Tarraconensis. Ptole. Pomp.Mela lib.3.

Dianei, populi Galatiæ. Steph.

Dianium, oppidum est Hispanię Tarraconensis, in ora maris Balearici. Ptol. inter Idetanorũ oppida enumerat.

Diaphanes, est fluuius Ciliciæ, ea in parte quæ Syriæ contermina est: ita dictus ab aquæ perspicuitate. Plin.lib 5.cap.27.

Diapolitus, Ægyptiorum rex, cui & nomẽ erat Amosis, sub quo fuit fames magna. Oros.lib.1. cap 8.

Dias, vrbs Lyciæ quam Diades condidit. Steph.

Dias, Sophista Ephesius Philippi Macedonis tẽpore. Philostrat.

Diasia, Milichij Iouis festa apud Athenienses fuerunt, vt Suidas & Lucianus in Charidemo docent. meminit & Aristop. Agebantur autẽ, vt Hesychius scribit, cum peculiari quadam tristitia.

Diaula, vna ex quatuor porticibus Romæ, quæ ad Meridianas regiones spectabat.

Diaulus, vir ex medico factus, cadauerum funerator. Martialis,

Chirurgus fuerat, nunc est vespillo Diaulus.

Dibon, nomen loci Moabitarum, vbi colebantur idola. Isa.15. Numer.21. Ier.48. Est & vrbs Moabitarum primò, & postea Sehõ regis Amorrhorum, in tribu Ruben vltra Iordanem ad Orientem posita. Ios.13.

Dibon-gad, nomen loci, in quo filij Israël fixere tentoria, profecti de Oboth. Num.33.

Dibutades, Sicyonius, primus figulus Corinthi, qui ex Creta docuit fingere, primúsque personas tegularum extremis imbricibus imposuit. Plin.lib.37.cap.2.

Dicæa, vrbs Thraciæ, à Dicæo Neptuni filio.

Dicæa, in Tyrrhenico sinu, Ionũ colonia (aliàs Dicæarchia) & Puteoli. Steph.

Dicæarchia, quæ nunc Puteoli, quòd ea ciuitas quondam iustissimè regebatur. Nam Græci δίκην, iustitiam vocant, ἀρχὴν, principatum. Quidam scribunt Dicarchęa. Sidonius Apollinaris.

Nanque Dicarchææ translatus puluis arenæ.

Dicæarchus, philosophus Misenius. Cicero lib. Tusc. Hic opinatus est hominum exordium nullum extitisse, tanquã semper fuerit humanum genus. Composuit tres libros, in quibus scribit, animam nihil aliud esse, quàm vim quandam atque potentiã æquabiliter fusam, tam in corporibus brutorũ quàm hominum, quę à corpore foret inseparabilis, vt à morte nullus sensus superesset, sed omnia cum anima morerentur.

Dicæarchus, Siculus è Messana, Aristoclis auditor, philosophus, orator & geometra, scripsit

de republica Spartiatarũ, quem librũ quotannis prælegere in loco publico cautum est, iuuenésque auditum conuenire.

Dicæarchus, Lacedæmonius grammaticus, Aristarchi auditor. Suid.

Dicelictæ, apud Spartanos dicebantur qui lusus comicos leues & tenues obibant. Cælius libr. 6. cap. 17.

Dicæogenes poeta, scripsit Tragœdias & Dithyrambos. Suid.

Dicæus Apollo dictus est, id est iustus, qui cùm Thebę ab Alexandro caperentur, aurum à fugiente sinu eius conditum, celatum diu & seruatum sit. Cæl. lib. 23. cap. 19.

Dicę, dea & præses iudiciorum apud antiquos credebatur, cuius ministri dicebatur Dicastę, quasi litium diremptores. Hæc Iouis filia & virgo esse dicebatur: virgo, quia iudices puri integríque esse debent: Iouis verò filia, quia Iupiter est nomothetes princeps ac imperator vniuersorum. Cęl. lib. 23. cap. 16.

Diceneus Boroista, vir doctissimus, Gotthorum cõsiliarius, omnẽ eos edocuit Philosophiam & Theologiã, sacella fieri iussit, sacerdotes instituit. Iornan.

Dicte, mons Cretę, à Nympha eiusdem nominis quę in eo colebatur, ita appellatus. Hinc Dictæus, a, um, quod pro Cretensi poetæ vsurpant. Virg. Ecloga 6.

Dictæę Nymphę nemorũ iam claudite saltus.

Dictynna, Nympha Cretensis, quæ casses venatorios prima creditur inuenisse: vnde & Dictynna est appellata, cùm antea Britomartis vocaretur. Ferunt autem hanc in Creta Dianę consuetudine familiarissimè vsam fuisse, quæ & ipsa ob id à poetis nonnunquam Dictynna appellatur. Sunt qui Dictynnam à Minoe Cretensium rege adamatam ferant, eiúsque vim cùm alioqui effugere non posset, ex edita rupe se in mare pręcipitasse, retibúsque piscatoriis exceptam fuisse, indéque nomen accepisse.

Dictynna, Cretæ insulæ vrbs, à qua mons Dictynnæus dictus. Strabo.

Dictynneum, promontorium in Creta, similiter & delubrum. Strabo. Vide BRITOMARTIS.

Dictys, vnus ex Centauris, Pyrithoi manu in Hippodamię nuptiis interfectus. Ouid. lib. 12. Metamorph.

Dictys, Cretensis historicus, qui cum Idomeneo ad Troiam profectus, totum illud bellũ Phœnicum literis conscripsit. Suidas. historiam Ephemerida composuit.

Dictys, piscator quidam, qui Perseum educauit. Statius lib. 2.

Fluctiuagus volucrẽ comebat Persea Dictys.

Dida, Pæoniæ præfectus, Demetrium Philippi filium veneno necauit. Liu. lib. 10.

Didas, pugil nobilis. Pausan.

Didia lex, à Didio lata, post Fãniam legem duodeuiginti annos secuta est, cuius ferendæ duplex ratio fuit. Prima, vt non solùm vrbs Romana, sed vniuersa Italia lege sumptuaria teneretur. Secunda, vt non modò qui conuiuia maiore sumptu fecissent, sed etiam qui ad ea vocati essent, atque omninò interfuissent, pœna legis tenerentur. Macrobius lib. 3. cap. 27.

Didius Iulianus, XX. Romanorum imperator, anno ab vrbe 945. Hic vsqueadeò parcus erat, vt porcellum atque lepusculum ad se numen missum, in triduanas partiretur cœnas: prandebátque interim paucis oleribus & herbulis contentus: cuius hic fuit vitæ exitus, vt à Septimio Seuero successore suo in abditas palatij balneas ductus, extenta damnatorum more ceruice vltimum diem obierit. Author Sex. Aure.

Dido, siue Eliza, filia Beli, Tyriorum regis, quæ primis nuptiis Sichæo Herculis sacerdoti, iuncta fuit: quem cùm Pygmalion, Elizæ frater, thesauris eius inhians, ante aram obtruncasset, illa in somnis monita, cum iis, quibus Pygmalionem inuisum esse sciebat, effossis clàm thesauris, nauim conscendit, & in eam Africæ partem, quæ Zeugitana appellata est, delata, tantum sibi soli emit, quantum taurino corio posset circundare. Quo in loco, cùm corium in tenuissimas partes dissecuisset, locúmque satis amplum complexa esset, vrbem condidit, quam Carthaginem appellauit, arcémque in medio vrbis, quam à corio bubulo Byrsam vocauit. Deinde cùm Iarbas Getuliæ rex, nuptias eius ambiret, recusantémque vi armísque cogeret, sibi ipsi manus intulit, præferens nimirùm honesta morte occumbere, quàm prioris lecti iura secundis nuptiis polluere. Virg. libro 1. & 4. Æneid. fabulatur Æneam, capta Troia, à patria profugum, vi tempestatis Carthaginem fuisse delatum, Elisámque amore eius captã, cùm præter spem desereretur, mortẽ sibi consciuisse. Quę tamen res grauissimorum historicorum fide facilè refellitur, qui Carthaginem tradũt septuagesimo demum anno post Romam conditam, ab Elisa condi cœpisse. Ab Æneæ verò in Italiam aduentu vsque ad vrbem conditam numerantur anni amplius quàm trecenti, quibus Albæ regnatum est. Hac de re extat elegans apud Ausonium Epigramma.

Didyma, locus & oraculum Mileti, Ioui & Apollini sacrũ. Sunt etiam fontes Thessaliæ: Item duæ paruæ insulę iuxta Syrum. Et mõtes prope Laodiceam. Steph.

Didymæ, arum, insulæ Africæ, quæ Ægypto adiacent.

Didy-

Didyme, insula Siculi maris inter eas,quas Æolidas vocant. Pomp. lib. 2. Est & vrbs Libyæ. Steph.

Didymeõ,siue Didymaon,armorum artifex eximius.De quo Virg.5.Æneid.

Et clypeum efferri iussit Didymaonis artes,
Neptuni sacro Danais de poste refixum.

Didymeus Apollo dictus est, quòd geminã speciem sui nominis præferat,illuminando,formandóque lunam. Ex vno enim fonte lucis, gemino sidere, spatia diei & noctis illustrat, Macrob.

Didymeum templum , Apollini dicatum apud Myletum, quo priùs oraculum Brãchidarum, Plinio appellatũ est. Strabo lib. 4. Post Possidium, inquit, Milesium est oraculũ , Apollini Didymeo sacrũ apud Branchidas, ad XVIII. stadia ascendenti. Id à Xerxe incensum est, quemadmodum cætera templa omnia, Ephesio excepto. Postea Milesij templum construxerunt omnium maximum,quod propter magnitudinem remansit sine tecto , variis antiquarum artium donis sumptuosissimè ornatum.

Dídymus,sic dicebatur Thomas Apostolus,Ioan.11 & 20.

Dídymus,vir Alexandrinus,qui licet à parua ætate oculis captus foret,diuinas tamen literas optimè callebat , & inter ecclesiasticos scriptores illustris fuit. Hieronymus. Quod cùm propter cæcitatem etiam elemẽtorum ignarus esset,tãtum miraculum sui omnibus præbuit,vt Geometriam , quæ vel maximè visu indiget,perfectè didicerit.

Didymus Alexandrinus alius , salsamentarij filius,quo nemo(vt Quintilianus inquit)plura scripsit:grammaticus fuit,& ad Augusti tempora peruenit , qui ob assiduam circa libros moram χαλκέντερος est appellatus : nam ad tria millia librorum & quingentos scripsisse dicitur.

[Didymus monachus,maximus contemplationum doctor cognominatus. Hanc sentẽtiam crebris sermonibus vsurpare & prædicare erat solitus : De prouidentia , atque iudicio apud temetipsum semper exerce sermones, ac studiorum materiam memoria retine. Penè enim omnes in his peccamus : rationémque iudicij in corporum differentia , in qua etiam est mundus , inuenies: prouidentiæ verò, in modis, quibus à malitia velignorantia , ad virtutes , atque scientiæ culmen euehitur. Socrat. libro octauo capit. primo hist. trip.]

Didimus,poeta, Georgica scripsit.

Didymus,philosophus Academicus.

Diéspiter,Iupiter: quasi diei, hoc est lucis pater, vt in Satur. interpretatur Macrobius. Horat. lib.1.Carm.

-nanque Diespiter
Igni corusco nubila diuidens.

Dígeri,populi Thraciæ.Steph.

Díglito , appellatur Tigris fluuius , vbi tardior fluit,hoc est,vsque ad Medorum fines.

Díiouis, Iupiter appellatus est , quasi diem iuuans.

Dímales,Illyrij ciuitas, ab Æmilio vi capta, anno ab vrbe 535.

Dimas , cursor nobilis , de quo Stat. libro sexto Theb.

Et bis in Isthmiaca victor clamatus arena
Phœdimus , alipedúmque fugam prægressus equorum, Antè Dimas.

[Dimastus , mons in insula Myconæ, quæ est Cycladum prima : cuius quidem montis incolæ omnes caluescunt. In hoc verò Hercules interemit Gigantes. Bell. tom. secundo Cosm.]

Dimona , ciuitas in tribu Iuda , Iosue decimo quinto.

Dina , filia Iacob ex Lia vxore. Genesis tricesimo cap.

Dinæi,populi.1.Esd.4.

Dinamene, Nympha marina, Nerei & Doridos filia , ita dicta ab eo quòd in mari plurimùm polleat.Hesiod.in Theogon.

Dinárchus Corinthius , iussu Polypercontis iugulatus.Plutarchus.

Díndryme, vrbs Macedoniæ. Steph.

Díndyma,Stephano,mõtes sunt Troadis,à quibus Dindymene,Rhea.Steph.

Díndymene, & Dindyme, dicitur Cybele, quòd in Dindymo , Phrygiæ monte , eius sacra fierent.Sipont.

Díndymus, dymi,seu Dyndyma, morum, mons celsissimus Phrygiæ,siue (vt quidam volunt) Idæ iugum,in quo Cybeles sacra à Gallis,miris superstitionibus solita sunt celebrari.Proper.lib.3.

Dindymus, & sacræ fabricata inuenta Cybelæ. Vide DINDYMENE.

Dinēa,qui & Arathe, Arabum rex, anno ab vrbe 747.

Dinócrates Messenius , Romæ in conuiuio temulẽtus muliebri saltauit habitu: postera die quum ab Achæorum imperio Messanam ad defectionẽ solicitare vellet , peterétque propterea præsidium à Tito Flaminio, de his respondit Flaminius, Videbimus:te verò miror vina tractare,saltare, & fœminam mẽtiri posse , quum res huiusmodi moliri audeas. Plutarchus.

[Dinocratus, Alexandri magni Architectus, Alexandriam oppidum Ægypti ædificauit. Plutar.in vit.Alexandr.]

Dinolochus, cursor velocissimus, Pausan. libro sexto.

Dinomenes , Syracusanorum tyrannus. Pausan.

Dinomenes, statuarius nobilis. Pausan.

Dinus Florentinus, medicus præstantissimus. Euseb.

Dio, Consul Romanus. Euseb.

Dinosthenes, statuarius nobilis. Pausan.

Dinosycles, nobilis statuarius.

Diobullium, oppidum prope Pontum. Steph.

Diochites, vicus Ægypti, in quo sepultus est Osiris. Steph.

Diocles, primus rex Medorum. Euseb.

Diocles Atheniensis, comicus poeta antiquus, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus.

Diocles, medicus Carystius, Darij Histaspis tempore, reliquit & ipse commentarios. Suidas.

Diocletiánus Iouius, XXXVII. Romanorum imperator, cùm XXII. annis, quibus in imperio fuit, res magnas gessisset, deposito imperio ruri vitæ reliquum egit, non minori libertate quàm rei familiaris tenuitate.

Dioćleus, Orsilochi filius. Homerus.

Diodôrus, philosophus Socraticus, Hieronym. quinque filias dialecticas insignis pudicitiæ habuisse narratur, de quibus & Philo, Carneadis magister, plenissimam scribit historiam.

Diodôrus, cognomento Chronus, Dialecticus, ex Iasso Asiæ ciuitate fuit, Platonis tempore, Euclidémque audiuit. Dictus Chronus ab Apollonio Chrono eius præceptore, cuius vt famam obscurauit, ita & cognomen vsurpauit. Dialecticus etiam appellatus, quòd (vt ait Laërtius) primus inuolutum disserendi genus inuenerit. Hic apud Ptolemæum Soterem commorans, cùm inter epulas à Stilpone sermones quosdam dialecticos propositos extemplò nequiuisset exoluere, ob id à rege per iurgium Chronus appellatus, conuiuium deseruit, ac edito per otiũ super ea propositione libro, ex animi mœrore extinctus est. Diogenes Laërtius.

[Diodôrus, sapientiæ dialecticæ professor, lusoria quæstione non protinus ad interrogationes Stilbonis dissoluta, pudore nimio cõfusus, expirauit. Plinius libro septimo, capite 53.]

Diodôrus Stoicus, Ciceronis præceptor in dialecticis, vt in Bruto scribit ipse. Eram (inquit) cum Stoico Diodoro: qui cùm habitauisset apud me, mecúmque vixisset, nuper est domi meæ mortuus: à quo cùm in aliis rebus, tum studiosissimè in dialectica exercebat.

Diodôrus, comicus poeta, cuius comœdias enumerat Athenæus.

Diodôrus Alexandrinus, filius Pollionis philosophi, eius qui composuit Dictionarium Atticum, floruit Adriani temporibus. Suidas.

Diodôros præterea duos è Lydia Tiberij tẽpore Strabo commemorat, ambos oratores.

Diodôrus Siculus scripsit historiam, quam Bibliothecam inscripsit: continet autem res Romanas & varias in libris XL. vt Suidas testatur, qui dicit eum floruisse sub Augusto.

Diodôrus Tarsensis, præsul. Hieronymus.

Diodôrus, qui & Triphon, XIIII. Syriæ rex, Flor. in Liu. lib. 55.

[Diodôrus, episcopus sapientissimus, velut quidam fluuius perspicuus, atque torrens, oues quidem proprias irrigabat: luporum verò blasphemias penitus abluebat: ac generis sui nobilitatem spernens, libenter sustinebat quamlibet, pro fide, calamitatem. Sozom. li. 8. cap. 3. hist. trip.]

Diógenes, philosophus Cynicus celeberrimus, Antisthenis discipulus, ἡμερόβιος, hoc est, in diem viuens, vulgò appellatus, quòd omni abiecta solicitudine, cibum suum in singulos dies emendicaret. Habitauit in portarum vestibulis, & porticibus ciuitatum: cúmque se contorqueret in dolio, volubilem se habere domum iocabatur, & se cum temporibus immutantem. Hyeme enim os dolij vertebat in Meridiem, æstate ad Septentrionem, & vtcumque Sol se inclinauerat, Diogenis Prætorium vertebatur. Obiit fermè nonagenarius, mortique iam vicinus, iussit cadauer suum inhumatum abiici: quærentibúsque amicis, volucribúsne & feris corpus suum dilaniandum vellet relinqui: Minimè, inquit, sed bacillum apud me, quo illas abigam ponitote: irridens nimirùm amicorum præposteram curam, qui tantoperè de humatione cadaueris, omnis sensus expertis erant soliciti: quasi magnum quiddam interesset, à ferísne, an à vermibus absumeretur. Cùm in patria adhuc esset, Pythiam consuluit, quonam modo posset excellere: respondit, Si nummos adulteraret. Quo ille facto patria pulsus, Athenas venit, iam senex à Scytalo pirata captus, venundatúsque Xeniali Corinthio fuit, qui eum manumisit, eíque liberos suos ad erudiendum tradidit, apud quem Diogenes viuere voluit, quum posset ab amicis redimi. De eo scribitur, quòd cùm Antisthenes nullum discipulorum reciperet, & perseuerantem Diogenem remouere non posset, nouissimè claua minatus est, nisi abiret. Cui ille subiecisse dicitur caput, atque dixisse, Nullus tam durus baculus erit, qui me à tuo possit obsequio separare. Vtebatur Diogenes palliolo duplici propter frigus, peram pro cellario habuit, secúmque portauit clauam ob corpusculi fragilitatem, qua iam senex membra sustentare solitus erat. Ferunt accedentem Alexãdrum rogasse, ne sibi apri-

canti à sole obstaret. Plutarchus in Apophthegm.
Diogenes tragicus poeta. Cæl. libro 9 capite tertio.
Diogenes Apolloniates, Anaximenis auditor temporibus Anaxagoræ.
Diogenes Sicyonius, qui Peloponnesiaca scripsit.
Diogenes Tarsensis, quæstionum poeticarum scriptor.
Diogenes Babylonius, Stoicus philosophus, præceptor Antipatri. Cicero in Officiis.
Diogenes Laërtius, historicus, scripsit de vita & moribus philosophorum.
Diogenêtus, siue Dioginêtus, v11. Atheniensium iudex.
Diogenêtus, siue Diognêtus, vnus itinerum Alexandri regis mensor, quem Plin. lib. 6. se sequi testatur.
Diogenêtus, ætate Cæsaris Antonini philosophi pictor egregius. Iulius Capitolinus.
Diogenêtus, Clitomachi pater illius Pœni, q successit Carneadi, vocatus antè Hasdrubal.
Diogenianus, ex Heraclea grammaticus sub Adriano principe, scripsit Dictionarium per ordinem literarum, multáque alia in arte grammatica. Suidas.
Diognetus, Atheniensium imperator, anno ab vrbe 261.
Diognetus fuit pictor sub Antonino.
Diomeda, Hom. Iliad. 9. Phorbâtis filia, quam è Lesbo abduxerat Achilles: & cum qua post raptam Briseida dormire consueuerat.
Diomedea, vrbs Dauniorum, à Diomede condita, & insula in qua Ardeæ cicures aduolitant, & sinum subeun, in quas Diomedis socios mutatos aiunt. Est & Diomedea prope Argyrippam. Steph.
Diomedeæ, insulæ duæ, è regione Gargani, quarũ altera habitatores habet, altera deserta est, vbi disparuisse aiunt Diomedẽ & socios eius ob dolorem in aues conuersos, quę ob id Diomedeæ vocitatæ sunt. Has aues Iuba Cataractas appellat. Dẽtes eis esse dicuntur, oculi igneo colore, cętero corpore cãdidę sunt, q̃ in sola Diomedea insula visuntur.
Diomedei campi, vocati sunt in Apulia, qui in diuisione regni, quam cum Dauno fecisse dicitur, Diomedi cesserunt.
Diomedes, rex Ætoliæ, Tydei & Deiphiles filius, qui cum reliquis Græcis ad Troiã profectus, adeò strenuè se gessit, vt post Achillẽ & Aiacem Telamoniũ fortissimus haberetur. Nã præter occisos à se reges, & singulares pugnas aduersus Hectorẽ & Æneam, alióſque insignes Troianorum principes, & captos Rhœsi equos, Palladiúmq; Troianis subtractũ, Martẽ quoque in eo bello vulnerauit, Venerémq; dextra manu, dum Æneam protegere vellet. Quamobrem dea indignata, Ægialem vxorem eius tanta libidinum turpitudine inuoluit, vt eius causa patriam exosus Diomedes domum reuerti noluerit, sed in Apuliam profectus, regni partẽ à Dauno acceperit, ibique Arpos condiderit. Quidam ferunt Diomedem ab Ænea dolo occisum, eiúsque doloris impatientia in aues Diomedeas esse commutatos.
Diomedes, rex Thraciæ, qui cùm equos suos humana carne aleret, ab Hercule vict⁹, equis suis in pabulum est obiectus. Ouid. in Ibin,
Vt qui Threïcij quondam præsepia regis
Fecerunt dapibus sanguinolenta suis.
Idem 9. Metamorph.
Qui cum Thracis equos humano sanguine pingues, &c.
Diomedes grammaticus, multi ingenij vir.
Diomia, pars tribus Ægeidis, quòd Hercules illic Colyti hospitio susceptus, Diomum eius filium amauerit. Stephan. Vide CYNOSARGES.
Dion, vrbs in Eubœa ad Cynnæum. Cæl. lib. 15. cap. 24.
Dion Alexandrinus, philosophus præstantissimus, cuius frater Iopsius, luctator erat. Is cùm à quodam probris ac conuiciis grauissimè fuisset lacessitus, ne verbo quidem maledictis respõdit, videlicet philosophiæ dogmatum memor: sed hoc tantùm conuiciatori respondit, Ne gry quidem: vnde natum prouerbium, Dionis gry.
Dion Syracusanus, apud suos ciues potentia & facultatibus præditus, Platonem primò Syracusis audiuit, dum illic apud Dionysiũ ageret: apud quem ipse quoque in honore fuit. Sed postea (quòd esset ei propinquus & familiaris) cùm eum sæpe ad liberandas Syracusas, tum per se, tum per Platonem hortaretur, in suspicionem tyranno venit: quare in exiliũ actus, Athenas nauigauit: quo tempore Platoni ludorum præfecto, impẽsas de suo suppeditauit. Tandem à Platone (vt creditur) inductus, patriam tyrãnide liberauit, exacto Dionysio. Plutarh.
Dion Cassius, patria Nicæus, historicus, vir consularis, scripsit Rom. histor. lib. LXXX. prætereà res gestas Traiani principis, vitam Ariani philosophi. Suid.
Dion Prusieus, sophista & philosophus, cognomento Chrysost. prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Traianum plerũque vixit, cuius familiaris, eodémque curru dignatus. Scripsit pro Homero contra Platonem libros quatuor. De virtutibus Alexandri Magni decem. Præterea, An mundus esset interiturus. De comæ laudibus. De laudibus Herculis. Suidas.
Dione, vna ex Nymphis Oceani & Tethyos fi-

lia, Veneris autem mater, ex Ioue. Vnde & Venerem ipsam Dionæam cognominat. Virgil. 3. Æneidos,
Sacra Dioneæ matri, diuisque ferebam
Auspicibus cœptorum operum, &c.
Dionia, vrbs Cypri. Steph.
Dionysia. Vide DONYSA.
Dionysia, ludi in honorē Bacchi, vbi maxima bibendi licentia permittebatur. His intererant populus & athletæ passim coronati.
Dionysia, sub Decio martyrio apud Alexandriam coronata, anno salutis 251.
Dionysia, vrbs Italiæ.
Dionysias, insula, quam aliter Naxum vocant, à vinearum fertilitate sic dicta. Est & gēma, mistis nigro rubentibus maculis, quæ in aqua trita saporem vini facit. Plinius lib. 37. cap. 10.
Dionysiodorus, geometra nobilis, in cui' mortui sepulchro affines reperiisse dicuntur epistolam eius nomine ad superos scriptā, peruenisse eum à sepulchro ad infimam terram, esséque eò stadiorum XLII. millia. Author Plin. in fine secundi.
Dionysiodorus, tibicen nobilis apud Plin.
Dionysiopolis, ciuitas in Pōto, Cruni priùs dicta, ab aquarum defluxu: cùm verò postea Dionysij simulachrum è mari ad locū appulisset, nomen inde recepit.
Dionysiopolis, vel Dionysopolis, vrbs Thraciæ. Plin. & Pomp. Mela. lib. 2.
Dionysius, deus vini inuentor, Iouis ex Semele Thebana filius, quem & Bacchū & Liberum patrem nominamus. Vnde & Dionysia dicta sunt festa in honorem eius instituta.
[Dionysius hic, qui & Bacchus dicitur, vites, & vini vsum, atque cæterarum arborum fructus inuenisse fertur: cùm nimirùm ipse orbem cum exercitu perambularet, vitem plantare, & ex racemis vinum torculari, ex quo ipse Liæus appellatus est, educere monstrauit. Virgil. in Georg. Præterea, cùm ipse tempore Mosis in Ægypto degeret, eámque tot ac tantis plagis afflictam cerneret, ac perituram existimaret, Græciam petiit, Græcósque agriculturam, ac vsum vini docuit. Comest. in cap. 10. Exod.]
Dionysius, Siciliæ tyrannus. Iustinus ex Trogo.
Dionysius, è Sicilia Carthaginensibus pulsis, occupatóque totius insulæ imperio, copias in Italiā traiecit aduersus Grecos, qui proxima Italiæ littora tenebant. Itaque Locros priùs expugnat, deinde Crotoniatas aggreditur, qui Locris auxilium tulerant. Is deinde Dionysius, quem paulò antè non Italia, non Sicilia capiebat, assiduis belli certaminibus, à Carthaginensibus victus, insidiis suorum interficitur. Iustinus ex Trogo.
Dionysius, superioris filius, natu maxim' inter fratres, patri, militū fauore succesit, qui initio tyrannidis populum sibi libertate cōcilians, tria millia captiuorū è vinculis exire permittit. Tributa insuper populo per triennium remittit, sublatísque fratribus ac propinquis, quos metuebat, paulatim in cęteros grassatur. Itaq; ob crudelitatem inuisus Syracusanis, bello expugnari cœptus, in arcem se recepit. Legatos etiā Syracusanos de pace, contra ius gentium retinuit. Tādem vi pulsus ex arce, profugus clàm in Italiam, Locros concessit, qui sub eius erāt potestate. A Locrēsibus verò ignaris quòd exul esset, exceptus, solitā quoq; in eos exercuit sæuitiā sex annis, rapinis stuprísque omnia cōplendo: deinde Locrensium cōspiratione ciuitate eiectus, in Siciliā rediit: ibi Syracusas, securis omnibus, post longum pacis interuallum per proditionem recepit. Cúmque grauior esset, iterata cōspiratione, duce Dione Syracusano, cùm Corinthiorū auxilio obsideretur, deposito imperio, arcem Syracusanis tradidit, atque in exilium Corinthū profectus est, ibíque ludimagistrum agens, pueros in triuiis docebat. Trogus. Erat enim erudit', vtpote Platonis auditor olim. Interrogatus iā exul, quid ei philosophia profuisset: respondit, Vt æquo animo ferrem talem fortunæ mutabilitatem. Regnauit hic annis trigintaocto. Plutarchus ait regiā Dionysij puluerulentam fuisse, propter eorum multitudinem qui geometricas in puluere figuras describebant. [Huius Dionysij cùm omnes Syracusani interitum optarent, quædam anus sola quotidie deos orabat, vt ipse diu incolumis ac superstes esset: quod quidē audiens tyrānus, admirabatur, & causam quærit. Ait illa, Cùm puella essem, & grauē tyrānum haberemus, carere eo cupiebam: at successit illi grauior: & cùm illo item carere cupiebam, tertium te importuniorem excepimus: timēs ergo deteriorem succedere tibi, caput meum pro tua salute deuoueo. Tam facetam mulieris audaciā tyrannus erubuit. Hic Dionysius, accepta tragœdiarum victoria, indéque nimio gaudio perfusus, expirauit. Plin. lib. 7. cap. 53.]
Dionysius philosophus Heracleotes, Zenonis Stoici auditor, qui cùm renum morbo laboraret, cruciaretúrq; dolore intolerabili, succumbens dolori clamabat, falsa esse quæ à Zenone didicerat. Zeno enim & Stoici omnes hoc habent dogma, dolorem scilicet non esse malum, sed indifferens.
Dionysius dialecticus, è Bithynia commemoratur. Strab. lib. 11.
Dionysius Corinthius, vt Suidas scribit, vt alij Afer ex Bysante ciuitate, temporibus Augusti

sti, scripsit Geographiam versibus hexametris.

Dionysius Alexandrinus grammaticus, peruenit ad Traiani tempora, cuius Bibliothecæ & epistolis præfuit. Suid.

Dionysius Milesius historicus, scripsit res Persicas, & quæ post Darium secuta sunt. Suidas. Philostrat. hunc scripsit, Adriano principi, ob ingenium acceptum fuisse, à quo Satrapes factus sit, adscriptúsque inter equites.

Dionysius Halicarnasseus, Augusti temporibus Romanã scripsit historiam. Suidas. Scripsit etiam de characteribus antiquorum oratorũ. Præterea de compositione orationis, & elocutione, quomodo fiant Epithalamia, Epitaphia, Panegyrica, quę Theodorus Gaza in Latinam orationem conuertit.

Dionysius, Heracleonis filius, tyrannus, apud Heracleam & Antiochiam regnauit. Strabo lib. 16.

Dionysius Areopagita, præsul Atheniensis, Pauli discipulus, vt scribitur in Actis Apostolorum, solus Paulo concionante è philosophis qui aderant credidit. Hic cùm esset in Ægypto, quò se disciplinæ causa contulerat, viderétque Eclipsim nulla ratione, cùm CHRISTVS passus est, vnà cum Apollophane sophista præceptore suo, dixit: Aut Deus naturæ patitur, aut mundi machina dissoluetur. Scripsit ad Timotheum præsulem Ephesi de diuinis nominibus libros XII. de Hierarchia cælesti, de cęlestibus ordinibus: præterea alia complura opuscula, vt ait Suid. [Huius D. Dionysij Areopagitæ D. Lucas meminit in Act. Apost. cap. 10. & 15. quem D. Clemens 2. à D. Petro Pôtifex Max. in Gallias misit, vbi Parisiensem episcopatum primus occupauit, ac vnà cum socis martyrio est coronatus, Nicephor. libro 2. capite 20. & Metrod. in eius vita.]

Dionysius, Corinthiorum præsul sub Marco & L. Antoninis, doctrina & sanctitate clarus, scripsit epistolas quasdam valde laudatas. Hieronymus. vixit anno domini 166.

Dionysius, præsul Alexandrinus, Origenis discipulus, cuius operum meminit Hieronymus.

[Dionysius Papa, circiter annum à natali Saluatoris ducentesimum sexagesimum octauum, tam presbyteris vrbis Romæ, quàm aliarum gentium templa, cœmeteria, ac parochias diuisit. Præterea, episcopis Dioceses distribuit, mandauítque, vt vnusquisque suis finibus, limitibúsque contentus esset. Platina.]

Dionysius Gorgyiensis, in Gorgyia loco Sami colitur. Steph.

[Dionysius, Apostolorum discipulus, sextus Viennensis episcopus, vir pius, & eruditissimus. Adon Arch. Vienn.]

Dionysius, Hammonis regis Libyæ & Amaltheę filius. Berosus.

Dionysius, Phocensium dux, anno ab vrbe 251.

Dionysius XXIII. Romanorum pontifex, regnauit annis X. anno salutis 267.

Dionysius, consul, collega Florentij, anno ab vrbe 1182.

Diope, vrbs Arcadiæ. Steph.

Diopœnus, nobilis Cretensis sculptor. Plin.

Diophanes, Mitylenæus rhetor, Gracchi præceptor. Cicero in Bruto.

Dióphanes, vir Bithynicus, Vticensem totum Dionysium Pœni Magonis librorum de Agricultura interpretem, per multa diffusum volumina, sex epitomis circumscripsit. Columel. & Varro.

Diores, vir, quem Turnus interemit. Virgilius libro 12.

Dioryctos, nomen insulæ, id est continenti abscissa.

Dioryctus, locus est Acarnaniæ trium stadiorũ longitudine, vbi Leucadia insula olim opere accolarum à continenti fuit abscissa, eidémque reddita, ventorum flatu congeriem arenę accumulantium. Plin. lib. 4. cap. 1.

Dios hieron, id est, Iouis templum, oppidulum Ionicę, inter Lebedum & Colophonem. Stephan.

Dioscorides Anazarbeus, medicus, M. Antonij & Cleopatræ familiaris, scripsit libros VIII. de Materia medica.

Dioscórius, Miræus, grammaticus, præfectus pretorij Leonis imperatoris, ac præceptor filiorum eius. Suidas.

Dióscoron, insula in finibus Italiæ, è regione Lucinij promontorij.

Dióscorus Alexandrinus, à synodo Chalcedonensi DC. episcoporum damnatus, anno salutis 453.

Dióscorus, consul, collega Eudoxij, anno ab vrbe 1195.

Dióscorus, sub Decio martyrio apud Alexandriam coronatus, anno salutis 251.

Dióscorus, nomen mensis. 2. Mach. 11.

Dióscurum, vicus in Libya, vbi Dioscuri Paridem persecuti, Helenam rapuerunt. Stephanus.

Dióscuri, à Græcis dicuntur Castor & Pollux, quasi Iouis filij. Antiquitas credidit, hos salutares esse nauigantibus, si gemini apparerent (apparent autem ignis specie, antennæ aut malo insidentes) cõtrà tristes, si singuli. Dioscuri, apud Græcos (inquit Cicero libro 3. de Natura deorum) multis modis nominantur. Primi tres qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Ioue antiquissimo & Proserpina nati, Tritopatreus, Ebuleus, Dionysius. Secundi

Ioue tertio nati ex Leda, Castor & Pollux. Tertij, dicuntur à nonnullis Aleo & Melampus, Emolus, Atrei filij, qui Pelope natus fuit.

Dioscuriades, vel potius Dioscurias, vrbs in Colchide, nunc deserta, quondam adeò clara, vt nonnulli prodiderint in eam trecentas nationes, quæ dissimilibus linguis vterentur, descendisse, & postea à Romanis cẽtum triginta interpretibus negotio ibi gesta fuisse. Stephan. Dioscurias, vna est ex Leucis insulis in Africa, item alia iuxta Pontum, quæ Sebastopolis vocatur, & priùs Æa dicebatur. Est etiam insula Dioscoridis in mari rubro. Stephanus.

Diospolis, Ægypti ciuitas, quæ Hecatompylos quandoque dicta fuit. Sunt & aliæ locis aliis hoc nomine in Ægypto quatuor præter hanc pusillæ ciuitates: item in Lydia, in Palæstina. Apud Stephanum etiam Arabiæ ciuitas est, Berythus postea vocata. Multa ad eius historiam traduntur à Stephano.

[Diostecnosia, fons in Andro insula, qui quotannis, nonis Ianuariis, vini sapore fluit. Plin. lib. 2. cap. 103.]

Diotima, nomen est mulieris philosophiæ sectatricis, cuius lectionibus interesse non erubescebat Socrates. Plato in Symposio.

Diotimus, Atheniensis viri nomen, qui cognominabatur Chorias. Cæl. libro 29. capite primo.

Diotrephes, vir pessimus, vt testatur Ioannes in tertia sua epistola.

Dioxippus, nobilis athleta. Plin.

Dioxippus, poëta comicus, cuius fabulas commemorat. Suidas.

Dioxippus, miles Alexandri Magni, mira fortitudine, prouocatus à Corrago (quem Horratum vocat Curtius) milite item Macedone, claua eum cęcidit. Ælianus, & Curtius libr. 8.

Dipæa, vrbs Arcadiæ. Steph.

Diphilus, Atheniensis imperator, anno ab vrbe 311.

Diphilus, fuit Architectus in perducendis ad finem operibus tardissimus: adeò vt locum fecerit in prouerbio, Diphilus Diphilo tardior. Cic. ad Q. fratrem lib. 3.

Diphri, vrbs Phœnicum. Steph.

Diphnias, vrbs Thessalię circa Larissam, vbi aiũt Apollinem primùm esse pransum, cùm ex Tẽpe purgatum rediit. Steph.

Dipœnus è Scyllis, qui marmore sculpẽdo primi omnium inclaruerunt. Ii Sicyonem se contulere, quæ diu fuit officinarũ omnium metallorum patria. Plinius libro 36. capite quarto.

Dipsas, nomen lenæ, quam Ouidius suis carminibus insectatur, quòd puellam suã meretricia arte instrueret.

[Dipson, locus in Arabia, montibus asper, & aquarum inops. Vnde hoc nomen traxit. Plin. lib. 6. cap. 29.]

Dipsum, fluuius Ciliciæ ex Tauro proflueñs. Lucan. lib. 8.

Dirades, pars tribus Leontidis, à Dirade quondam dicta. Steph.

Diradiotes Apollo dictus est, à Dira loco vbi vaticinabatur. Dabat ibi mulier oraculum, sed priùs eam viri concubitu abstinere oportebat. Singulis autem mensibus agnum nocte immolabat, cuius sanguinem cùm epotarat, repẽtè dei numine afflari credebatur. Palęph. lib. 1. de deorum cogn.

Diræ, quasi deorum iræ, Acherontis & Noctis filiæ, animorum sibi malè consciorum exagitatrices. Seruius in illud Virgilij 12. Æneid.

Dicuntur geminæ pestes, cognomine Diræ,
Quas & Tartaream Nox intempesta Megæram
Vno, eodémque tulit partu, paribúsque reuinxit
Serpentum spiris, &c.

[Diras easdẽ facit cum Furiis, & in cælo quidem Diras vocari ait, in terris Furias & Eumenides, apud inferos autem Stygias canes.]

Dirbæ, locus Scythiæ, in quo Theps ciuitas est, si rectè legitur apud Stephanum.

[Dircæus, insignis poëta fuit, qui primus omnium tubam æneam cõperisse dicitur, ac tubæ modulos dedisse. Nam cùm Lacedæmonij bellum aduersus Messenios gererent, diúque traherent dubium Martis euentum, responsum acceperunt ab Apolline, vt, si vellẽt vincere, Atheniensi vterentur duce: à quibus rogati Athenienses, in contumeliã, ipsis Dircæum quendam claudum, luscum, omnique ex parte corporis deformẽ, dederũt. Vsi sunt eius auxilio Lacedæmonij, quibus ille cãtum tubarum monstrauit, quarum sono & clangore territi Messenij, fugam fecerũt, adeptique sunt victoriam Lacones. Iustin. lib. 3. at in codice Iustini scriptum legitur, Dirtæus.]

Dirce, Lyci Thebarum regis vxor, quam ille repudiata Antiopa vxorem duxerat: quæ cùm Antiopam grauidã esse animaduerteret (nam post repudium à Ioue cõpressa fuerat) suspicata virum suum clàm cum illa consuescere, in vincula eam coniecit. Verùm instante iam partus tẽporę, Iouis miseratione vinculis soluta, in Cithæronem montem confugit: vbi Amphionem & Zetum gemellos peperit, qui postea Lycum interfecerũt: Dircem verò caudæ indomiti equi alligarunt: quæ diu ita per terram raptata tandem deorum commiseratione in sui nominis fontem cõuersa est, non procul à Thebis. Propertius li. tertio. Lucan. libro 3.

libro 3. Ab hoc fonte Thebani dicti sunt Dircæi. Virg. 2. Ecloga,
Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Dirce Babylonia, quæ sua forma tumens, cùm Palladi conuitiaretur, inter lauandum in piscem conuersa est. Ouid. lib. 4. Metam.
Dirce, quam versam squamis velãtibus artus
Stagna Palæstini credunt coluisse figura.

Dircēna, fons est gelidissimus in Hispania Tarraconensi, non procul à Bilbili. Mart. lib. 1.
Auidam rigens Dircenna placabit sitim.

Dire, promontorium & vrbs eiusdem nominis iuxta Æthiopiam.

Dire, ciuitas Atheniensium socia. Steph.

Diris, mons Mauritaniæ, quem propter altitudinem, cæli columnam vocauerunt. Ex euentu ab Atlãte rege in eum mutato, nunc Atlas vocatur.

Dirphys, mons Eubœæ, vbi Dirphya Iuno colitur. Steph.

Dis, Iouis & Neptuni frater, inferorum deus, quem & Plutonem appellamus: vtroque nomine à diuitiis deducto, quæ ab inferis, hoc est, ex intimis terræ visceribus eruuntur.

[Dis, qui & Samothes dictus fuit, Noæ filius, primus omnium Celticas colonias fundauit. Vide in verbo SAMOTHES.]

Disan, filius Seir Horræi, Gen. 36. Filius item Anæ filij Sebeon: ibidem.

Disoræ, populi Thraciæ. Steph.

Dithyrambici, poetæ à Dithyrambo Baccho dicti, quorum peculiare fuit verbis vti compositis, nodosis, implicitísque, sed & tumentibus. Vnde Dithyrambicus intellectus de obscuro dicitur, nec cuiuis peruio. Dicti sunt & Amphianactes, quòd frequentissimè ita exordirentur Ἀμφί μοι ἄναξ. Cæl. libro septimo, capite 5.

Dithyrambus, nomen quo Bacchus vocitatus est, quòd iterum satus fuerit, & idem sonet. Bis enim natus creditur ex vtero matris Semeles & femore Iouis: vel Bacchus dictus est Dithyrambus, quasi Lythirambus, vt est apud Pindarum, quòd Iupiter illum assuisset femori, ac mox eo in lucem prodituro, inclamasset λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα, id est, solue suturam, solue suturam: Lactantius.

Dithyrámbus, vir Thebanus, à quo creditur genus illud versuum fuisse cognominatum in honorem Bacchi factum, Horat. libro quarto Carm.

[Diuio, vrbs celeberrima, & metropolis Burgundiæ Ducatus, quasi Diuiopolis, id est, Diuorum, seu deorum ciuitas. Hãc olim Hedui, seu Sequani populi occupabãt: vulgò, *Diion*, Munst. lib. 2. Cosm.]

[Diuodunum, vrbs quondam Austrasiæ, modò Lotharingiæ metropolis, alio nomine Metis: vulgò, *Mets en Lorraine*. Ptolem. libro 2. cap. 9. tab. 3. Europ.]

Dius, XXVII. Hierusalem episcopus, anno salutis 205.

Dizerus, vrbs Illyriç, dicta nimirùm, ἀπὸ τοῦ δίζεσθαι τὴν μήδειαν, quòd illic quæsita sit Medea. Steph.

D O

Dóberus, vrbs Pæoniæ. Steph.

Docimeum, vrbs Phrygiæ. Steph.

Dóclea, Liburniæ vrbs, Ptolemæo, hodie Antibaris. huius incolæ dicti sunt Docleatæ, quorum meminit Plinius libro tertio, capite 22.

Dodau, nomen viri. 2. Paral. 20.

Dodanim, filius Iauan. Gen. 10. à quo Rhodij.

Dodôna, ciuitas Chaoniæ, regionis Epiri, iuxta quam propinquum erat nemus Iouis sacrum querneum totum, vbi Iouis Dodonæi templum fuisse dicitur, & in eo oraculum omnium quæ apud Grçcos fuerunt, vetustissimum. In hoc duas columbas consulentibus responsa dedisse quidam fabulantur, quarum altera Delphos, altera verò in Ammonis Iouis templũ volauit. Alij arbores ipsas vocales fuisse volunt, & consulentibus oracula edere solitas. Hinc Dodonæus Iupiter, qui in Dodonæo nemore colebatur. Itẽ Dodonæũ, æs, tintinnabuli quoddam genus, die noctúque continuò crepitans: vnde & ad homines iusto loquaciores prouerbiali metaphora transferri solet. Ausonius,
Nec Dodonæi cessat tinnitus aheni.
Dictam autem volunt Dodonam à Nympha quadã marina eius nominis: aut, vt aliis placet, à Dodone quodam Iouis & Europæ filio. Steph.

Dodona, sylua Chaoniæ, de qua proximè dictũ est.

Dodóne, Iouis & Europæ filia, quæ & Dodon dicitur.

Dodone, locus quem Deucalion ex oraculo cõdidit, collectis his qui superfuerant diluuio, Dodonémque appellauit ab Oceani filia Dodone. Vnde Dodonius, nia, nium.

[Dodona item, fons est, qui cùm sit gelidus, immersas faces extinguit: si extinctæ admoueãtur, accendit. Idem meridie semper deficit, qua de causa Anapauomenon eum vocant: mox increscens ad medium noctis, exuberat: ab eo sensim deficit. Plin. lib. 2.]

Dodónides, Nymphç fuerũt (vt Pherecydes ait) Liberi patris nutrices, ita dictæ à Dodona Epiri ciuitate. Hæ & Atlantides vocantur, quarũ nomina sunt, Ambrosia, Eudôra, Pasithoe, Coronis, Plexaura, Pytho, Tythe.

Dœantes, campus Phrygiæ. Acmonem enim & Dœantẽ fratres fuisse aiunt, à quibus Dœantium & Acmonium nemora, dicta sunt. Steph.

Doeg, vnus ex pastoribus Saũl, 1. Reg. 21.

Dolabélla, cognomen ciuis Romani.
Dolba, vrbs Adiabenæ. Steph.
Dóliche, insula, quæ priùs Icharos dicebatur: nonnulli nomen mari inditum esse perhibent ex hoc nomine, & non ex Icaro Dædali filio. Steph.
Dolichéne, vrbs Comagenæ. Steph.
Dolichiste, insula è regione Chimeræ Lycij montis. Plin. lib. 5. cap. 31.
Dolióńes, incolę Cyzici, aliàs Doliei, vel Dolionij. Steph.
Doliênus, x. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 174.
Dolon, vir Troianus, egregia pedum pernicitate præditus, qui cùm in castra Gręcorum speculator missus esset, à Diomede & Vlysse deprehensus, consilia Troianorum spe conseruandæ vitæ illis apperuit: quem tamē vt proditorem falsa spe delusum, occiderunt. Virg. lib. 12. Æneid.
Dolónci, populi Thraciæ, à Dolonco fratre Bithyni. Steph.
Dólopes, populi Thessaliæ, in extremis finibus Phthiotidis, quibus Peleus (cuius imperio parebant) Troiani belli tēpore Phœnicem præposuit, vt ex Homeri sententia refert Strabo libro 9. Hinc Dolopeius. Val. Flaccus 2. Argonaut.
- vidisse putant Dolopeia busta.
Plin. Ætoliæ adnumerat Dolopes. Stephanus Thessaliæ proximos facit à Dolope quodam dictos, & regionem Dolopiam vel Dolopeidem vocari scribit.
Dolus, author Mendesi. Columella.
Domiduca, Iuno dicta est, quia veteri ritu sponsas ad sponsos ducere prima nocte consueuerant: nuptiis autem Iuno præesse credebatur.
Dominica, vxor Valētis imperatoris, quæ Gotthos ad euertendam Constantinop. irruentes pacauit.
Dominicus Malatesta, Italus vir clarus, nullis liberis relictis obiit.
Dominicus Maurocenus, Venetorum dux, Polam, Rubinum, Parenticum, Hemoniam & Humagum reip. subegit, anno salutis 1149.
Dominicus Michael, Venetorum dux, classe instructa in Asiam nauigauit, ad Iopen Barbaros fudit, fugauit, multos cepit, Tyrum occupauit. Quam victoriam Emanuel, Græcorum imperator, ægrè tulit, classem Venetam reuocauit. Indignatus Dominicus, redeundo Rhodum & Chium insulas spoliauit. Samum quoque Mytilenas & Andrum, Spalatum & Traguriam vrbes Vngarorum vi cepit, Blōd. lib. 5. decad. 2.
[D. Dominicus Calaguritanus, Hispani generis, ab initio canonicus fuit, & cum paucis, quos diuina prouidentia oblatos sibi delegit, nouā instituit obseruationem, nouúmque habitum dedit tunicam candidam, nigro pallio superiecto, & ab humeris ad caput scapulari tegmine: & ne ociarentur, eos pietatem docuit suis prædicationibus. Vnde nomen nouæ familiæ, longè latéq; omnibus terris diffusum. Quippe qui id temporis hæresim Tholosæ pestiferam, quæ Albigensis vocabatur, iamdudum gliscentem sua prædicatione compescuit. Polyd. Verg. libro 7. capite quarto, de rer. inuent.]
Domitij plures fuerūt apud Romanos: Cn. Domitius, L. Domitius Nero, Domitius Ænobarbus. Plin. Liu. & Plutar.
Domitianus, grammatici nomen apud Romanos, ita dictus, quòd esset intractabilis & valde morosus.
Domitianus imperator, Tranquillo authore, Flaium Clementem patruelem suum (cuius filios etiam paruulos successores palàm destinauerat) interfecit: discipulum Pātomimi puberem occidit, nullā aliam ob causam quàm quòd magistro forma similis esset. Metium Pomposianum, quòd habere imperatoriam genesim ferebatur, & alias quasdam ob causas leuiculas necauit: Philo. [Christianos crudeliter passim est persecutus, ac Dauidis consanguineos: & in exilium D. Ioan. Euang. pepulit: ac Deus vocari voluit.] Omnes vrbe Italiáque exegit. Vide plura apud Q. Curtiū.
Domitius Vlpianus, iurisperitus, Alexandri à consiliis, anno ab vrbe 976.
Domitius Marsus poëta, scriptor Epigrammatum. Idem composuit bellum Herculis cōtra Amazones.
Domitius Nero, imperator Romanus. Vide Nero.
Domitius Apher, Nemausensis, clarus Orator Neronis tēporibus, qui ex cibi copia in quadam cœna, mox spiritum effudit.
Domitij ciuitas, in Isauria est, Steph.
Dommim, regio, 1. Reg. 17.
Domninus philosophus apud Cæl. lib. 14. cap. 2.
Dómnus, Demetriani episcopi filius, damnato, eiecto & excommunicato Paulo Samosateno, Antioc. ecclesiæ præfectus est. Eusebius libro 7. cap. 26.
Don, fluuius, à quo Dodonam aliqui dictā putant. Steph.
Donátus, grammaticus doctiss. D. Hieronymi præceptor.
[Donatus, episcopus in Berœa, multa edidit miracula, inter quæ istud, quod sequitur, huiusmodi fuit. Draco enim circa pontem in via publica iacens, cibum habebat oues, capras, equos, boues, & homines abripiens, deuorabat. Ad quam bestiā Donatus, sine gladio, sine aliquo iaculo, veniens, cùm illa leuasset caput, quasi voratura virum, tunc ille vexillum crucis ante faciem eius, digito designans in aëre,

in aëre, in os eius expuit. Bestia verò sputum mox ore suo suscipiēs, expirauit: quam octo paria boum in vicinum campum traxerunt: vbi igne misso combusta est, ne aerem fœtore corrūperet. Euseb. li. 9. cap. 46. hist. eccl.]

Donatus hæreticus, natione Afer, qui dicebat filium esse minorem Patre, & Spiritum sanctum Filio.

Donétini, gens Molossiæ. Steph.

Donus, LXVI. Romanorum episcopus, anno salutis 334.

Donus, II. Romanorum pōtifex CXXXIIII. anno salutis 634.

Donúsia, insula parua Rhodi, in quam Dionysius Ariadnen ex Naxo trāstulit, cùm Minos pater eam persequeretur. Vnde corruptū vocabulum videtur pro Dionysia. Steph.

Donysa, insula in mari Ægeo, vna ex Cycladibus, in qua viride marmor nascitur. Vir. lib. 3. Æn. Baccatámque iugis Naxon, viridémque Donysam. Vide DIONYSIA.

Dor, ciuitas maritima in tribu Manasse, Iosue 11. & 17. Iudic. 1. 1. Paral. 7. 1. Mach. 15. Quidam falsò Stratonis Cæsaream appellatam existimant.

Dora, insula in sinu Persico. Steph.

Dórcades, insulæ. Plin.

Dorcas, nomen mulieris, quæ & Tabitha Syriacè dicebatur, à D. Petro Apostolo à mortuis excitata, in Iope ciuitate. Act. 9.

Dorceus, cei, ab Ouidio 3. Metamorph. numeratur inter canes Actæonis.

Dorda, filius Maol. 3. Reg. 4.

Dores, Herod. lib. 1. populi in Asia, quos Crœsus subegit.

Dores, populi Doricæ, iuxta Ætoliam.

Doria, & Dorica, nomina partis Achaiæ, quæ propinqua est Athenis, dicente Platone lib. 3. Legum, Dori pro Achiuis mutato nomine appellati, propter Doricum, à quo exules restituti fuerunt. Seruius verò 2. Æneid. Dorica (inquit) à Doro Neptuni filio dicitur.

Doriēum, Phrygiæ ciuitas. Steph.

Dórion, oppidū Peloponnesi, in tractu Messeniaco, iuxta quod Thamyras citharœdus Musas ad cantus certamen prouocauit. Plin. lib. 4. cap. 5. Item Lucanus lib. 6.

-Teleos & Dorion ira
Nobile Pieridum, &c.

Doris, Nympha maris, Oceani & Tethyos filia, quę Nereo fratri nupta immensam vim marinarū Nympharū peperit, quę à nomine patris, Nereides appellatę sunt. Ponitur nōnunquam pro ipso mari. Virgil. in Gallo,
Sic tibi cùm fluctus subterlabêre Sicanos,
Doris amara suam nō intermisceat vndam.

Doris, Græciæ regio, iuxta sinum Maleacum, à tergo habēs Oetam montem: ita dicta à Doro Neptuni & Alopes filio: ex qua regione qui originē traxerunt, quacunque terrarū in parte cōsederint, Dores appellati sunt. Hinc Doricus, ca, cum, quod pro Græcanico poetæ nonnunquam vsurpant. Virg. 2. Æneid.
-iuuat ire & Dorica castra,
Desertósque videre locos.

Doris, vrbs Doricæ regionis.

Dórij, & Doriēses, siue Dories, populi sic dicti à regione Doride, iuxta Maliacū sinum, cuius à tergo mons est Oeta. Sunt & eiusdem nominis populi in Asia Curibus vicini ad Carpathium mare, è superioribus oriundi, quorum frequens est mentio apud Hero. li. 1.

Doriscus, vrbs littoralis Thraciæ, ferè ex opposito ad Samothraciam à Dori Nympha nominatur. Iuxta hanc, Herod. campus est magnus eiusdem nominis, per quem Hebrus amnis defluit. Plin. Doriscus (inquit) cxx. mille hominum capax: ita Xerxes ibi denumerauit exercitū. Fuit igitur tabulato cuipiam adsimilis, quo conferto, quantum militum esset, dignosci potuit. Alia enim ratio tantam multitudinem numerandi non suppetebat. Id pluribus lib. 7. Herod.

Doristus, v. Lacedæmoniorum rex.

Dórius, Lusitaniæ fluuius, ad quem portus est, & ciuitas. Ptolem.

Dorocótterus, vrbs Galatarum Aquilonariū. Steph.

[Dorothea, puella Alexādrina, nobili orta familia, ingētibus diuitiis, & propinquis nobilibus pollēs: sed in ea ingenij atq; industriæ bonum, cæterarúmq; honestarū artiū studia magis, q̃ hæc, vigebāt: formæ verò, ac decoris gloria tāta ei fuit, vt mirū ac speciale in ea Dei figmentum crederetur. Sed illa, quæ religione animi, & honestate vitę pulchrior quàm vultu corporis esse studeret, ęquissimo mentis iudicio, quod pulchrū ac decorū inter homines videbatur, id potiùs Deo cōsecrare, quàm vsui humano statuit indulgere, vt virgo Deo sacra persisteret. At tyrannus ad contemerandā virginem, ac polluendā eius castitatem, animum intēdit. Cōperto verò, quòd Christiana esset, quæ secundū sua edicta pœnæ magis, quàm libidini subiicienda videretur, in ambiguo posit', æstuare cœpit, & in quam se partē verteret, ignorare. Sed vbi dubios animos libido, quæ ei latiùs dominabatur, obtinuit, & expectantem virginem pro martyrio ad suppliciū rapi, per occultos nuncios de stupro interpellauit: Illa æquè nefas sibi esse respōdit, tēplum sui corporis, quod semel Deo cōsecrauerat, idolorū cultu, ac libidinis cōtagione polluere. Proinde se quidem ad mortem paratam esse. Ad quæ responsa tyrannus libidine accensus, cū acriùs incalesceret, & nisi verbis acquieuisset, vi agere decerneret: omnib' virgo pu

dicissima facultatibus suis, domóq; ac fami lia derelicta, noctu clam, cum paucis fidelissimis famulis, & cum amicissima comite castitate discessit, atque illusum tyrannum reliquit. Euseb. lib. 8. cap. 17. hist. Eccles.]

Dorótheus, Armeniæ prætor, anno salutis 29.

Dóricum, Ptol. lib. 3. ca. 9. Mysiæ superioris ciuitas iuxta Danubium amnem.

Dórtium, nomen fœminæ, diminutionis seu adulationis causa sic prolatum, quasi dulce & amabile nomen.

Dorus, filius Epaphi, filium habuit Pygmęum, à quo Pygmæi dicti. Steph.

Dorus, Neptuni filius, regnauit in parte Græciæ, à quo Dori dicti. Serui⁹ apud Vir. Æn. 2.

Dor⁹, vrbs Phœnicię: incolę Doritę, à Pausania Dorienses vocātur. Est etiā Cariæ vrbs. Ste.

Dory, oppidum Ponti.

Dorycles, filius Priami.

Doryclus, filius Priami nothus, ab Aiace in bello Troiano interfectus. Hom. lib. 11. Iliad.

Doryclus, frater Phinei regis Thraciæ. Virg. lib. 5. Æneid.

Fit Beroe Ismarij coniux longæua Dorycli.
Et paulò pòst,
- Non hæc Rhœteia matres,
Est Dorycli coniux, &c.

Doryclus, primus cæsti victor in Olympiis. Cæl. Dorylæū, Ptol. lib. 5. ca. 2. magna Phrygiæ ciuitas. Pli. li. 5. cap. 29. Dorilaum vocat, iuxta quā oritur Hermus amnis, apud Step. δορυλάειον & δορύλαιν nominatur.

Dórylas, nomen Nasamonis cuiusdam potentissimi, vnius ex iis, qui Perseo in aula Cephei vim inferre conati, ab illo sunt interfecti. Ouid. 5. Metam.

Et Nasamoniaci Dorylas ditissimus agri,
Diues agri Dorylas: quo nō possederat alter
Latius, aut totidem tollebat farris aceruos.

Dórylas, Centaurus. Ouid. 12. Metam.

Dorylaus, fluuius in Phrygia.

Dórylus, vnus ex Centauris.

Doso, cognomē populare Antigoni Demetrij nepotis, inde tractum, quòd benignè omnibus promitteret, nec promissa præstaret: ille enim quiduis petētibus respondere solebat δώσω, id est Dabo, vnde natū prou. Dosones.

Dositheus, nomen ducis, 2. Mach. 12.

Dothaim, siue Dothan, locus in Iudęa, vbi Ioseph reperit fratres suos pecora pascentes, Gen. 37. qui etiam temporibus Hieronymi supererat in duodecimo à Sebaste miliario contra aquilonis plagam, 4. Reg. 6.

Dótium vrbs Thessaliæ, in quam Gnidij migrarunt, quorum regio Gnidia vocatur, à Dotia Elari filia sic dicta, vel à Dotide vel Doto. Steph.

D R

Drabéscus, Thraciæ regiuncula. Steph.

Draco, antiquissimus Atheniensium legislator ante Solonem, cuius leges Solon ipse, præterquàm quæ de cæde erant constitutæ, abrogādas curauit, propter seueritatem. Nam vna omnibus pœna constituta erat, vt etiam qui desidiæ damnati essent, aut qui olera surripuissent, capite plecterentur. Ob quam causam Demades dicere solebat, Draconē non atramēto, sed sanguine leges scripsisse. Gell. lib. 12. cap. 18.

Draco, homo quidam sceleratissimus. Vide PYTHIA.

Draconigena, à poetis dicebatur vrbs Bœotię, à Cadmo cum quinque viris ex Dracone ab ipso interfecto natis, constructo. Dicitur & Thebæ.

Dracónis, insula in Libya. Steph.

Draconum, mons & ciuitas in Icaria insula. Stephan.

Dracus, Achæorum dux, à L. Mumio Romanorum duce victus. Liu. lib. 52.

Dragmus, vrbs Crætæ. Steph.

Drances, vnus ex Latini regis proceribus, eloquens quidem, sed imbellis, Turno Rutulorum regi infensissimus. Virg. lib. 11.

Drangæ, populi Persici: vnde fœmininū Drangeis, & regio Drangana. Steph.

Drangiana, prouincia in Asia maiore, quam Ptol. ab occasu & septētrione Aria & Bagoa monte terminari ait, ab oriente Arachosia.

Dransi, Thraciæ populi, Herod. li. 5. ad editum puerorum sedentes plorant, & quascunque necesse sit illi, qui vitam ingressus est, perpeti humanas calamitates, recensent. Fato functos magna lætitia sepeliunt.

Dranus. Vide DARVS.

Drépana, vrbs Lyciæ. Et Drepana, in plurali numero, vrbs Siciliæ. Steph.

Drepana, seu Drepanum, promōtorium & vrbs Siciliæ, trans Lilybæū promontorium, non procul ab Eryce monte: ita dicta, quòd δρεπανοειδὴς sit, hoc est, in modum falcis incuruata: vel ab eo quòd Saturnus, amputatis virilibus paternis, illuc falcem proiecerit. Ouid. lib. 3. Fast.

Quíque locus curuæ nomina falcis habet.

Drépane, Phæacia. Est etiā Drepane in Bithynia, iuxta Astacenum sinum: item mons Æthiopiæ. Bithynicam sic dictam aiunt à falce Saturni. Steph.

Drépane, olim vocata est Scheria.

Drépanum, vrbs Libyæ: sunt & duæ insulæ circa Lebinthum. Steph.

Drésia, vrbs Phrygiæ. Steph.

Drilon, Ptol. lib. 2. cap. 17. Dalmatiæ fluuius: qui à Scardo monte profluit, iuxta medium superioris Mysiæ, aliàs Drylon.

Drilonius, vrbs magna, vltima Celticarū. Ste.

Drogo, Apuliæ comes.

Dromeas, parasitus quidam, à quo cùm quæsitũ esset, an apud Chalcidem lautius pararetur conuiuium: respondit, Iucundius sibi videri Chalcidensis cœnæ procœmium ostreorum numero & varietate.

Dromocheres, Getarum rex, qui Lysimachum hostem, bello captum mira clementia illęsum dimisit.

Dromos, Achillis insula, quia illuc vsque Iphigeniam à Diana raptam, ne immolaretur, est amanter persequutus. Cæl.lib.14.cap.4.

Drongilon, regiuncula Thessaliæ. Steph.

Druentia, fluuius, qui Rhodanum ingreditur. Vide ISARA. vulgò, *La Durence*.

Druidæ, siue Druides, aut, vt alij scribunt, Dryidæ, Magi, seu sacerdotes fuerunt Gallorum maximo apud eos in honore habiti, ita dicti, quòd in syluis inter arbores degerent. δρῦς enim, quamuis peculiariter quercum significet, olim tamen pro quauis arbore accipiebatur. Hi solebant sacrificia publica & priuata procurare, religiones interpretari, adolescentes disciplinis instituere, rerum naturalium causas scrutari, de cæde, de finibus, cæterísque controuersiis cognoscere, & si quis decreto non stetisset, eidem sacrificiis, hominum sermone & congressu interdicere, Cæs. Cõment. lib. 6. Immortales animas, & mundum non genitum asserebant: in primis autem hoc nitebantur persuadere, non interire animas, sed ab aliis post mortem transire ad alios: atque hoc maximè homines ad virtutem excitari putabant, metu mortis neglecto. Hanc religionem (inquit Suetonius) sub Augusto interdictam, Claudius imperator quintus penitus aboleuit. De his etiã Cic.lib.1.de diuinat.

Drusilla, vxor Felicis præsidis Iudææ. Act. 24. Sic etiam dicta est Liuia vxor Augusti.

Drusomagus, Ptolem. vrbs Rhœtię: hodie Campidonæ.

Drusus, vir Romanus, genere & eloquentia magnus, sed ambitiosus & superbus, Catonis auus. Cic.lib.4.de Fini. Interfectus is est domi suæ, Cic. pro Milone.

M. Liuius Drusus, cognomento Salinator, vnà cum Cl. Nerone, collega suo in consulatu Asdrubalem vicit: Virg.lib.6.Æneid.

Drusus, Liuiæ Augustæ filius, in Germania periit: de cuius morte extat Ouidij carmen consolatorium ad Liuiam matrem.

[Iul. Drusus publicola haud immeritò claruit, quòd domus eius ex pluribus partibus vicinis conspicua cùm pateret, & quinque eã talentorum omninò sumptu faber quidam euertendam, atque commodiùs dirigendam suscipere vellet: Decem (inquit) dabo, si totã ita exponas cõspicuam, vt vniuersi ciues, nedum vicini, perspicere queant, qua domi meæ ratione viuatur: nempe vir erat modestus, ac frugi, nec ei forte eiusmodi domus perspicuitate opus erat, qui virtutis egregiæ specimẽ, & præclarę vitæ documẽta eruditissima quotidie foris dabat. Plutarch.]

Dryades, Nymphæ syluarum præsides, ita dictæ à Græco nomine δρῦς. Virg.1.Georg.

Ferte simul Faunique pedem, Dryadésque puellæ.

Dryena, vrbs Siciliæ à Dryeno condita, Chrysopolis postea nominata. Steph.

Dryantiades, dictus Lycurgus, Thraciæ rex. Dryantis filius, qui cùm vites excidere vellet, ne Baccho in posterum libaretur, tibias sibi succidit. Ouidius in Ibin,

Vtq; Dryãtiadę Rhodopeia regna tenẽti, &c.

Dryas, filius Hippolochi, & pater Lycurgi, qui in bello Thebano Eteoclis partes sequutus, cùm in pugna Parthenopæũ lethali ictu vulnerasset, à Diana sagittis occisus est. Statius libro 8. Thebaid.

Dryas, Fauni filia, aspectũ virorum vsque adeò exosa, vt in publicum prodire nusquã visa sit. Quo factum est, vt sit vetitum, ne eius sacris interessent mares. Author Plutar.

Dryidæ. Vide DRVIDAE.

Dryle, vicus non procul à Pontica Trapezonte. Steph.

Drylon. Vide DRILON.

Dryme, vrbs Libyæ. Steph.

Drymia, vrbs Phocidis. Steph.

Drymôdus, pritis dicebatur, quæ nunc Arcadia, sed deinde Pelasgus.

Drymûsa, insula Ioniæ. Steph.

Dryope, vrbs circa Hemionam.

Dryope, nomen cuiusdam, qui Hylam Nympham rapuit.

Dryopes, populi Epirotici. Strab.lib.8.& 13. Plin. in præfatione lib.4. Sunt & Dryopes, Seruio, populi iuxta Parnassum.

Dryópes, populi circa Oetam, à Dryope Eurypyli filia dicti. Steph.

Dryópia, regio Dryopũ circa Trachynẽ. Steph.

Drys, vrbs Thraciæ, & alia Oenotrorum: item vicus Lyciæ circa Arum fluuium. Steph.

Drysus, vir Troianus. Homer. in Iliad.

Dryûsa, Samos olim dicta est. Steph.

D V

Dubis, Ptolemæo, Gallię fluuius: vulgò, *Le Doux*. Aliis dictus Alduadusius, aliis Alduabis, aliis Alduasdalis. hic Vesontionem Sequanorum oppidum pene totum cingit. Cæsar bell. Gal. libro 1.

Dubitapes, fictor egregius, vasa ex rubra creta primus effinxit.

Ducôna, Ptol. Cadurcorum in Gallia vrbs: vulgò, *Cahors en Quercy*.

Dudia, nomen viri. 1. Par. 27.

Duel, pater Eliasaph, principis trib⁹ Gad. Num. 1.

Duellonam, Bellonam antiqui appellabant.

Duillius, Romanus, qui primus Romæ ex nauali victoria triumphauit. Is iam senex & trementi corpore in quodam iurgio audiuit exprobrari sibi os fœtidum, tristisq; se domum contulit. Quúmque apud vxorem questus esset, quare nunquã se monuisset, vt huic vitio mederetur: Fecissem, inquit illa, nisi putassem omnibus viris sic os olere.

Dulichium, hodie, *Val du compere*, insula in mari Ionio, non procul ab Ithaca, vna ex iis, quibus Vlysses imperabat. Virg. 3. Æneid. Hinc Dulichius, a, um.

Dulopolis, id est, seruorum ciuitas, in Libya est. Alia Hierodulorũ est, in qua vnicus liber est. Aiunt & in Creta Dulopolim fuisse mille virorum. Est etiam parua regio in Ægypto huius nominis. Steph.

Duma, Hebræis dicitur Idumæa.

Duma, ciuitas in tribu Iuda, Iosue 15. vbi interpres scripsit Ruma, sequutus LXX. qui ῥῦμα scripserunt.

Duma, filius Ismahelis, à quo Dumea regio dicta. Gen. 25.

Dumatha, vrbs Arabiæ. Steph.

Dunium, Ptol. vrbs insulæ Britanniæ: alio nomine Dorlinga.

Dura, vallis prouinciæ Babylonis. Daniel. 3.

Dura, vrbs Mesopotamiæ: Gẽtile, Durenus. Ste.

Duram, quidam putãt esse fluuium, iuxta quem gigantes turrim Babel fecerunt. Alij volunt esse campum: vnde est apud Danielem, In campo Duram statuit Nabuchodonosor statuam.

Duria, siue Durias, Straboni fluuius Edenatorum in tractu Tarraconensis Hispaniæ, Valẽtiam præterfluens, & in sinum Succronensem se exonerans. Salustius Turiam vocat: quam scripturæ rationẽ in Claudiano quoque obseruauimus, qui sic habet:

Floribus, & roseis formosus Turia ripis.

Ptolemæus hac in parte Turulim vocat amnem. Est in Lusitania quoque Durius, quem Strabo Duriam, multi Doram appellant. Silius lib. 1.

Hinc certant Pactole tibi, Doriúsque Tagúsque.

Plinius.

Duriopus, vrbs & regio Macedoniæ. Steph.

Durocottorum, Galliæ vrbs in Belgica. Ptolem. Gallicè, *Rheims en Champagne*. Cæsar libro 6. Bell. Gall.

Dusare, scopulus & vertex altissimus Arabiæ: sic dictus à Dusaro deo, qui apud Arabes & Dacharenos colitur: Gentile, Dusareni. Steph.

D Y

Dyman, tribus Doriensium. Steph.

Dymas, Virg. 2. Æneid.

Diis aliter visum: pereunt Hipanísque Dymásque.

Dymbrius. Vide THYMBRA.

Dyme, vrbs Achaiæ vltima ad occasum, quam Antimachus Cauconidem à Caucone fluuio cognominat. Steph.

Dynamene, Nympha marina, Nerei & Doridos filia: ita dicta ab eo, quòd in mari plurimùm polleat. Hesiod. in Theogon.

Dynamius, cos. cum Sifidio, anno ab vrbe 1241.

Dyndasum, vrbs Cariæ. Steph.

Dyndima, & Dyndimene, tellus dea dicta est, à Dynmis Phrygiæ montibus, vbi colebatur.

Dyrbæi, populi ad Bactros & Indiam pertinentes. Steph.

Dyrrachium, vrbs in ea parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico incumbit, distans à Brundusio CCXX. M. passuum traiectu. Dictum autem volunt Dyrrachium à nomine eius, qui vrbi portum adiecit: nam antea Epidamnus vocabatur. Plin. libr. 3. cap. 23. vulgò *Durace*. Hanc vrbem Cicero exilij sui tempore amicissimam expertus est, & officiosissimam: in qua & commoratus est, donec Senatusconsulto reuocaretur.

Dyrrachium, Laconiæ vrbs Stephano, vna ex centum.

Dyspontium, vrbs Piseæ, à Dispontio Pelopis filio. Steph.

Dysrachia, Illyriæ regio, cuius incolæ Dysrachij & Dyrracheni. vrbs eadem est & Dyrrachium, vt author est Eustath. in Dionys.

Dystus, vrbs Eubœæ. Steph. 18.

E A

Eadimũdus, rex Anglorũ, cuius caput amputatũ lupus, alioqui sęuissimus, intactum seruauit & illæsum.

Eantes, historicus Cizycenus, ætate qua Pygmalion in Oriente regnabat.

Eanus, ab antiquis Ianus dictus est, qui sæpè e, pro i, vsurpant, quod docet Quintilianus libro 5. cap. 6.

Eares, populi Indiæ, qui cum Deriade contra Dionysium pugnauere. Steph.

Earinus, nomen formosi pueri apud Mart. à Vere dictum.

Easo, ciuitas Hispaniæ Tarraconensis, Ptol. vulgò *S. Sebastian*.

E B

Ebal, filius Sobal filij Seir. Gen. 36.

[Ebibas, filius Afri, seu Ophri, Abraham filij ex Chetura. Ioseph. lib. 1. cap. 15. Antiq. Iud.]

Ebionitæ, hæretici purum hominem ex cõmuni natiuitate, è viro & muliere CHRISTVM natum asserentes, legémque Mosaicam necessariò obseruandam. Euseb. lib. 3. cap. 27. anno sal. 88.

Ebora. Vide EBVRA.

Ebóracum, Britanniæ ciuitas, Ptol.

Ebósus. Vide EBVSVS.
Ebrimirus, Theodati gener, ad Belisarium defecit, anno ab vrbe 1289.
Ebroe, vrbs in Chananæa Iudeæ: Gẽtile, Ebroinus. Steph.
Ebroinus, vir quondam apud Galliæ reges potentissimus, idémque nequissimus.
Ebron, mons Palæstinorum, haud longè à Gaza Syriæ ciuitate.
[Ebron, ciuitas in terra Chanaan, quæ & Cariatharbe dicitur, & Quatuor interpretatur, id est, quatuor patriarcharum, Adam scilicet, Abrahã, Isaac, & Iacob, qui ibi sepulti sunt. Francisc. Ximen. fuit quondam Philistinorum metropolis: & in qua sæpius Israelitarũ reges vngebantur, ibíque Dauid in regem coronatus est. Iuxta hanc ciuitatem aiunt esse speluncam, pedes triginta longam, totidémque latam, in qua Adam & Eua Abelis filij sui mortem ducentorum annorum spatio plorarunt. Itémque fertur illius loci agrum eam habere naturam, vt si ibi effodiatur argilla, fossam iugiter repletum, nec omninò imminutum iri. Bell. tom. 2. Cosm.]
Ebrus, Thraciæ fluuius, ex Rhodope monte fluens, in cuius arena inueniuntur ramenta auri, Strabo.
Ebudæ, vel Ebudes, insulæ sunt quinque numero, in Oceano Británico, angusto freto diuisæ: cuius incolæ Solino, lacte solùm & piscibus vescuntur. Plin. Hæbudes scribit.
Ebura, Lusitaniæ vrbs, Ptol. hodie Ebora: Steph. αἴβυρα, alibi, ἔβορα, vrbs iuxta Oceanum post Gades sita.
Eburini, Lucaniæ populi. Plin. lib. 3. cap. 11.
Eburónes, Galliæ Belgicæ populi, qui per fraudem multos ex Cæsaris exercitu trucidarunt: hodie Leodienses dicuntur. Cæsar in Commentariis. Aulerci, Eburones cognominãtur. Plin. lib. 4.
Eburónices, inter Celtas populi, Aulercis, Lexouiis, Vnellis & Curiosolitis proximi, ex maritimis ciuitatibus Oceanũ attingentes. Martianus in Cæsarẽ: vulgò, *Ceux d'Eureux en Normandie*. Cenal.
Eburum, Ptolemæo, vrbs Germaniæ, vulgò *Olmuntz*.
Ebusus, insula in mari Balearico, altera Pithyusarum, nullum animal noxiũ gignens. Plinius lib. 3 cap. 5. Ebusi terra fugat serpentes, Colubrarias parit: ideò infesta omnibus, nisi Ebusitanam terram inferentibus. Habet hæc insula oppidum eiusdem nominis, à Phœnicibus, vt putatur conditum, aut certè à Pœnis qui à Phœnicibus originem duxerunt. Silius libro tertio,
Iámque Ebusus Phœnissa mouet, iámque Artabus arma.
Ebútius Heluius, magister equitum, anno ab vrbe 320.
Ebútius, veterator quidã Romæ, aduersus quẽ Cicero pro Cecinna perorauit.

E C

Ecaméda, magnanimi Arsinoi filia, forma deabus æquanda, quam à cæteris Græcis electam Nestor, quòd consilio reliquos antecelleret, sibi donatam è Tenedo ad Grecorũ castra deportauit, cui illa decorè & iucundè ministrabat. Homerus Iliad. 11.
Ecbasus. Vide in PARRHASIA.
Ecbátana, numero plurali, metropolis Mediæ, vel, vt quidam existimant, regio quædam magna condita à Diocle rege Medorum. Strabo libro 11.
Ecbátana, vrbs in Syria, quæ Epiphania quandoque vocata est: ac per g, etiam scribi posse quidam testantur, Egbatana. Alij Ecbatam appellant, quam Plinius à Seleuco rege conditam scribit, à Caspiis portis, per viginti millia passuum distantem.
Eccetan, nomen viri, 1. Esdræ 8.
Ecebolius, sophista Constantinopolitanus.
Eceljnus, Pontificis exercitum cepit: ei Brixiani sese commiserunt. Blond. lib. 8. decad. 2.
Ecelinus, tyrannus fuit, qui post infinita prope flagitia & crudelitatis exempla, tandẽ in bello (quod cõtra Martinum Turianum Mediolani principem susceperat) vulneratus, more frendentis belluæ vulnus discerpsit, eóque miseram euomuit vitam. Hic dum viueret, circa Tarnisum exercebat tyrãnidem, pueros castrabat, stuprabat virgines, matronis adimebat mammas, prægnãtum secabat vteros, partus exertos in ignem mittebat. Volater.
Echaia, nomen viri, 2 Esd. 10.
Echelide, vicus in Attica ab Echelo heroe: cui hoc nomen fecit ἴλος, locus inter Piræum & Tetracomum Heracleum, vbi Gymnici ludi in Panathenæis fiebant. Steph.
Echémnis. Vide CHEMNIS.
Echêmon, Priami filius, à Diomede occisus. Homerus Iliados 5.
Echenêus, omnium Phæacum generosissimus. Homerus lib. 7. Odysseæ.
Echétia, vrbs Italiæ. Steph.
Echétla, vrbs Siciliæ. Steph.
Echétra, vrbs Italiæ. Steph.
Echi, filius Beniamin, Genes. 46. qui 1. Par. 8. Rapha dicitur.
[Echidne, Scytharum regina, ex qua Hercules tres suscepit filios, vno partu editos: quos cùm esset enixa, ex Hercule quæsiuit, quid de iis fieri vellet: qui respondens ait, Cùm primùm ad id ætatis, qua arma ferre possent, peruenissent, is, qui arcum, quem ei reliquisset, tendere posset, in regnum Scythiæ post eam succederet: quorum liberorum vnus nomine Scytha, solus arcum intendere potuit,

qui regnum hac ſorte cõſecutus, Scythiæ nomen dedit. Herod. lib. 4.]

Echinades, exiguæ inſulæ, Acarnaniæ adiacentes, ex aduerſo oſtij Acheloi fluminis, natæ ex arena & limo, impetu Acheloi conuecto. Plin. lib. 2. cap. 85. Statius lib. 2. Theb.

Turbidus obiectas Acheloús Echinadas exit.
Lucanus,
Craſſis oblimat Echinades vndis.

Seneca in Troade declinat Echina, næ. Quolibet vento faciles Echinæ.

Echinon, Thraciæ vrbs ad Pegaſeũ ſinum. Pomponius Mela lib. 2.

Echinus, ni, vel Echinúntis, ciuitas vel inſula in Ægæo. Cic. in Arato,

Dicitur excelſis errans in collibus amens,
Quos tenet Ægæo defixa in gurgite Echinus.

Echion, curſor nobilis, de quo Ouid. libr. 8. Metamorph.

Impiger Euriſton, curſúque inuictus Echion.

Echion, vnus illorum, quorum opera adiutus Cadmus, Thebas ædificauit: vnde & Thebani ipſi, Echionidæ dicti ſunt, & Thebæ ipſæ, Echioniæ.

Echioni, dicti ſunt Thebani, à rege Echione. Et Echionius, id eſt Thebanus.

Echireus, XV. Sicyoniorum rex, annos 55. rexit.

Echo, Nympha, Cephiſſi amnis accola, quę Narciſſi amore capta, cùm ab illo ſperneretur, doloris impatientia cõtabuit, & corpore in ſaxũ conuerſo, nihil præter vocem retinuit. Ouidius libro 3. Metamorp.

[Echo, Nympha, nullo oculo viſa, & à Pane, paſtorum deo, mirum in modũ adamata: quæ quidem phyſicè cœli harmoniam ſignificare dicitur, Solis amicam, tanquam domini, & moderatoris omnium corporum cœleſtium, ex quibus ipſa componitur, atque tẽperatur. Seru. in Virg. Buc. Vna eſt Echo apud Olympũ in porticu, quę ſepties repetit voces, ac proinde, Heptaphonos porticus illa eſt cognominata. Plut. lib. de garrul. Plin. lib. 36. ca. 15. Iuxta verò Charentonem pagum prope Pariſios, verna auditur Echo, quæ duodecies eandem repetit vocem, eámque prorſus articulatam. Denique, mira erat Echo apud Delphos, vbi edebantur oracula, quæ diuina penitus eſſe credebatur. Bell. tom. 1. & 2. Coſm.]

E D

Eddana, vrbs iuxta Euphratem, quam Phœnices habitant, ab Eddano duce dicta. Gentile, Edebeſſeus & Edebeſſius. Steph.

Eddo, nomen viri, 1. Eſd. 8.

Edebeſſeus. Vide EDDANA.

Edema, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſue 19.

Eden, Orientalis regio, Iſa. 37. 4. Reg. 19. Eſt & nomen proprium viri, 2. Par. 29.

Eder, filius Muſi filij Merari, 1. Par. 23.

Eder, vrbs in tribu Iuda. Ioſue 15. & 19.

Eder, turris vbi filij Iacob tabernaculum fixerunt. Gen. 35. vbi legitur, Fixit tabernaculum trans turrem gregis: Hebraicè, turrem Eder. Itẽ Michæę 4. Et tu turris gregis: Hebraicè, Et tu turris Eder.

Edeſſa, Arabiæ ciuitas, antea Antiochia dicta. Plin. libr. 5. capit. 24. Hinc Edeſſenſes populi. Strabo, Trans Euphratem eſt Bambyce, quam Edeſſam & Hierapolim vocant, in qua Atergatim Syriam deam colunt.

Ἔδεσσα, Stephano, vrbs Syriæ, διὰ τὴν τῶν ὑδάτων ῥύμην, niſi fortè mauis ῥόθον, id eſt, ab aquarum impetu ſic dicta, ab vrbe Macedonica.

Edgarus, XII. Anglorum rex.

Edgarus, Scotiæ rex.

Edi, populi Scythiæ. Steph.

Edilbertus, primus Anglorum rex Chriſtianus.

Ediſſa, nomen mulieris, quę & Eſther. Eſth. ſecundo.

Edmúndus, IX. Angliæ rex.

Edmúndus, XV. Angliæ rex, mortuo patre, à Londinenſibus rex ſalutatur. Pars Canutum regem elegeruut: quem ſæpius victum victorémque, demum ſingulari certamine Edmundus proſtratum, conſortem imperij fecit.

Edna, ſiue Ednas, nomen viri, 1. Eſd. 10.

Edna, princeps militum in Manaſſe. 1. Par. 12.

Edom, ſic cognominatus fuit Eſau ob coctionẽ rufæ lentis, cuius edulio promogenita perdidit: Hebræi namque, vt Ioſephus ſcribit lib. 1. Edom rubeum dicunt. Geneſ. 25. & 36.

Edom, regio, quæ & Idumæa, 3. Regum 11. Iſa. 34. Hæc in Syria ad meridiem Iudææ ſita, habet Arabiam ab Auſtro, Phœniciam à Borea. Aliàs porrò Gabalene, item & Amalechitis & Amalech vocitatur, vt Ioſephus libro ſecundo, capite primo indicat. Verumtamen idem Ioſephus libr. 5. capite tertio Antiq. duplicem Idumęam ponit, Superiorem & Inferiorem. Superiorem elegit tribus Iudæ, quæ in longum quidem extenditur vſque ad Ieroſolymam: latitudine verò vſque ad paludem Sodomæ conſtituta eſt. In hac autẽ ſorte ciuitates erãt Aſcalon & Gaza: iſtam Palæſthinam aliàs dicunt. Inferior Idumęa ſorte ceſſit Simeonis tribui. Hæc circa Ægyptum eſt & Arabiæ montem. Hæc ille.

Edom, Heb. Adam, vrbs. Ioſue 3.

Edomus, mons prope Pangæũ in finibus Theſſaliæ.

Edon, Seruio, mons eſt Thraciæ, aut certè in ea parte Macedoniæ, quæ Thraciæ proxima eſt, qui à Plinio libr. 4. cap. 11. appellatur Edonus. Ab hoc monte vicini populi dicti ſunt Edonij, vel Edoni. Horatius libro ſecundo Carminum,

—non ego ſanius

Bacchabor Edonis: recepto
Dulce mihi furere est amico.
Hinc etiam fiunt adiectiua, Edonius & Edonus, quæ idem significant quod Thracius: & Statius Edonas hyemes, pro frigore acerrimo, quale est in finibus Thraciæ.

Edónides, mulieres bacchantes, quæ furore diuino agitatæ, mysteria Bacchi celebrabant. Variis autem nominibus appellabantur, Euãtes, Thyades, Mimallonides, Mænades & Bassarides. Ouid.

Edônis, ciuitas Phrygię, Cimmeriorum olim sedes, Antandrus postea dicta. Steph.

Edônus. Vide EDON.

Edrái, vrbs regis Og, in regione Amorrhæorũ, vbi ipse contra Israël pugnauit & cæsus est. Deut. 1. & 3. Num. 21. Iosue. 12. Est & alia in tribu Nephthali. Iosue 19.

Edri, Ptolemęo insula iuxta Orientalem plagam Hyberniæ, Andros Plinio dicta.

Eduárdus I. Angliæ rex, leges correxit nouas & salutares dedit, Polyd. lib. 17.

Eduárdus II. rex Anglorum XIII. ab Alfreda nouerca occisus venenato poculo. Volebat enim scelerata mulier Ecelderum filium suũ septennem principem eligi.

Eduárdus III. Anglorũ rex, regnauit annis L. hic vxorem quam dilexerat, nunquam attigit.

Eduárdus IIII. Anglorum rex, in vinculis à custodibus necacatus.

Eduárdus VII. Anglorum rex, Dacos vicit, Orientalium Anglorum ditionem suæ armis adiecit: Ericio rege à suis interfecto, Mertiã recepit. Polyd. lib. 6.

Eduárdus, Anglorum regis filius, Vualliæ & Aquitaniæ dux.

Eduárdus XIX. Anglorum rex, pius, sanctus, etiam in vita miraculis claruit.

Eduárdus, Henrici Anglorum regis filius, quem pater Vualliæ principem fecit, Aquitaniæ & Hyberniæ præfecit. Hinc consuetudo introducta, vt rex filium natu maiorem Principem Vualliæ dicat.

Eduînus, Edmundi filius, XI. Anglorum rex, regnauit annis IIII.

Edumæi, populi Arabici. Steph.

Edúsam, ab edendo dixerunt veteres deam, quę esui pręerat, quẽadmodum Potinã, quę potui.

Edya, Nympha, Oceani & Tethyos filia, Hesiodo in Theogonia.

Edyme, vrbs Cariæ. Steph.

E E

Eétion onis, pater Andromaches, & socer Hectoris, qui apud Thebas Ciliciæ imperabat, Homero lib. 12 Iliad. Hinc deducitur adiectiuum Eetioneus. Ouid. 13. Metamor.
Ectioneas impleui sanguine Thebas.

Etiónea, alterum Piræi promontorium ab Eetione. Steph.

E F

Efèrem, XIII. Hierusalem episcopus, anno salutis 126.

E G

Egebertus, primus Anglorum rex, Vuallos domuit, Bertulphum Merciorum, Ethenolfum, Cantianum, Suthredum, Orientalium Saxonum reges & Northumbros vicit, regna suo imperio adiecit. Primus omnium nomen Angliæ insulæ imposuit, Polyd. lib. 4.

Egelaste, oppidum in Hispania citeriore: vnde sunt Egelastani.

Egemnon, IX. Corinthiorum rex.

Egemon, poeta fuit qui scripsit bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedæmoniorum.

Egeria, Nympha, cui sacrificabant prægnantes, quòd eam putabant facilè fœtum aluo egerere. Festus.

Egesinus, philosophus, Euandri auditor. Cicero Acad. quæst. lib. 4.

Egesippus, historicus, scripsit de bello Iudaico.

Egestha, filia Hippotis Troiani, quam ne marinæ belluæ ob periuria Laomedontis secundũ Apollinis responsa traderetur, pater impositã nauiculæ misit, quò sors tulisset: quæ tandem ad Siciliam delata, à Criniso fluuio in canem conuerso compressa, Acestem edidit. Vide CRINISVS.

Egesta, ciuitas in Sicilia, quem Æneas condidit, & ab Acestis matre Egestam nominauit: quæ postea Segesta nominata est. Steph. ab Egesto Troe sic nominatam scribit, & calidas aquas ibi scaturire. Vide EGESTA, & EPIDAMNVS.

Egeus, Eunuchus Persarum regis. Esther 2.

Egidius Atheniensis, solitudinis studio, genus, patriam, & opes reliquit.

Egidius, Hispanus Cardinalis, vir acerrimus, circa annum salutis 1457.

[D. Egidius, natione Lemouicus, religionis, ac pietatis fulgor, Nouiodunẽsis episcopus, Flãdros & Picardos ad Christi fidem conuertit, martyrúmque sanctorum plurima cõstruxit monumenta. Rhen. lib. 1.]

Egica, rex Hispaniæ fuit, qui Fasillam ducem Tudensem (vt eius vxore potiretur) necauit.

Egion, vrbs inter Ætolos & Peloponnesum. Pomp.

Egipsa, Hispaniæ rex, anno ab vrbe 1436.

Egla, vxor Dauid, 2. Reg. 3. 1. Par. 3.

Eglon, nomen vrbis in tribu Iudę, cuius rex fuit Dabir, Iosue 10. & 15. Nomen regis Moab, Iudicum 3.

Egnatia, Ptole. Apulorum vrbs in Ionio pelago, hodie Iuuenantium.

Egra, vrbs Arabię iuxta sinum Ailanitem. Step. prope Iathrippam. Vide MENOSGADA.

E H

Ehud, V. Hebræorum dux, qui & Aod filius Ge-

ra, filius Iemini, liberauit Israelem à tyrannide Eglonis regis Moabitarum. Iudic.3. Ioseph.lib.5.cap.5.

E I

Eionius, vnus è Græcorum principibus qui ad Troiã profecti sunt, ab Hectore interfectus. Homerus.

Eionius, Thrax, pater Rhœsi regis, qui noctu à Diomede & Vlysse interfectus est. Hom.libr. Iliad.10.

Eion, vrbs in Chersoneso. Est & alia apud Pieriam. Steph.

Εἰὼν, eadem quæ Amphipolis, Macedoniæ ciuitas. Steph.

E L

Ela, ciuitas Idumæorum. Gen.36.

Ela, pater Oseæ prophetæ.4.Reg.15.

Ela, filius Caleb filij Iephone.1.Par.4.

Ela, pater Semei præfecti in Benjamin.3.Reg.4.

Ela, filius Ozi.1.Par.9.

Ela, filius Baasa regis Israël.3.Reg.16.

Ela, IIII. rex Israël.

Elacatæum, mons Thessaliæ, in quo Iouis Elacatæi templum. Steph.

Elad, filius Suthalæ filij Zabad.1.Par.7.

Elada, filius Tahat, filij Bared filij Suthalæ filij Ephraim.1.Par.7.

Elæa, Steph. vrbs Asię in Æolica, Pergamenorũ nauale, quæ Cidenis nominabatur, à Menestheo condita.

Elæa, Phœniciæ vrbs inter Tyrum & Sidonem.

Elæa, vrbs prope Mysiam, nauale Bithyniæ.

Elæa, vrbs & portus Æthiopiæ, & insulæ tres. Inde Gentile Elaitæ.

Elæus, vicus in tribu Hippothoontide, cuius incolæ Eleusij. Steph.

Elæus, vrbs in Hellesponto, & alia in Argo: incolæ, Eleusij. Steph.

Elæussa, insula Ciliciæ post Epirum, quæ nunc Sebaste, iuxta Cyzicũ. Sunt & aliæ insulæ septem: Gentile, Elæussius. Steph.

Elæntichos, id est, olei murus: vrbs est Lyciæ.

Elaira. Vide LEVCIPPIDES.

Elamitę, Arabię populi. Plin. cap. vigesimooctauo.lib.6.

Elamitæ, Persarũ principes, ab Elam filio Sem. Ioseph.

Elaphebolia, festa apud Gręcos quę fiebãt mense Februario, in quibus cerui Dianæ Elaphebolię sacrificabãtur: vnde & mensis illis Elaphebolion dictus est.

Elaphiæa, Diana dicta est, ab Elaphia nutrice. Palęph.

Elaphonesus, vna Sporadum insularum, cũ vrbe eiusdem nominis. Steph.

Elaphus, mons. Vide ARGINVSSAE.

Elaphussa, insula in Adriatico mari.

Elasa, filius Rapha filij Baana.1.Par.8.

Elasa, filius Saphan. Iere.29.1.Esd.10.

Elatea, vrbs maxima Phocidis ab Elato quodã: & alia Thessalię, & alia Thesprotię, quam etiam vocant Elatriam. Steph.

Elath, ciuitas regni Edom, ad quã profecti sunt filij Israel, de Henongaber. Deut.2.

Elatus, Perrhębus quidam, pater Cinei, qui inde Elateius cognominatur ab Ouid.lib.12.Meta.

Elauia, castellum Siciliæ. Steph.

Elbestij, populi Libyæ. Steph.

Elbo, insula quædam. Steph.

Elbonthis, vrbs inter Ægyptum & Cyrenen. Steph.

Elbora. Vide LIBORA.

Elcana, filius Core filij Isaar filij Caath. Exo.6.

Elcana, filius Ieroboam.1.Reg.1.1.Par.12.

Elcana, filius Asir.2.Par.6.& 28.

Elcebus, Ptol. Gallię vrbs.

Elcesæus, viculus in Galilęa, vnde Nahum propheta. Nahum.1.

Eldaa, filius Madian filij Abrahæ. Gen.25.

Eldad, nomen viri, super quem requieuit spiritus Domini in castris. Num.11.

Eldana, Ptolemęo, Hispaniæ vrbs, Donia alio nomine.

Eldredus x. Anglorũ rex, anno salutis 940. Polydo.lib.6.

Elea, ciuitas Lucaniæ, quam quidam Helam, à fonte nominauerunt. Alij à palude dictam opinantur, quę Gracè πηλὸς dicitur. Steph. Lucanię vrbem esse scribit, olim Bylen dictam, deinde ab amne vicino Eleam, & suo tẽpore Βελίαν. Hæc Latinè Velia dicebatur.

Elia, Æolidis vrbs, Pomp. libro 2. In ea natus est Zeno philosophus, qui Eleates dicitur: & eius philosophia, Eleatica. Aristoteles.

Eleale, ciuitas Amorrhæorum in Galaatide regione, tribui Iudæ ascripta. Isa.15. quam ædificauerunt filij Ruben, Num.32.

Eleazar, filius Aaron filij Amram filij Caath filij Leui. Exod.6.1.Par.1.

Eleazar Dinęi, princeps seditionis inter Iudęos & Samaritas, ex qua latrocinia oborta sunt. Quadratus, seditionis principes cruci affixit. Ioseph.lib.20.cap.11.& 12. Tacit.lib.12.

Eleazarus, filius Mathatiæ, filij Ioannis.1.Machab.2. Pater Phinees filius Mosollaniæ.1.Paralip.9.

Eleazarus, Annæ filius pontifex constitutus, anno salutis 20.

[Eleazarus, quidam de gente Iudęa, quonam pacto Romanorum exercitu pręsente, dęmones fugabat. Vide in dictione SALOMON.]

Electa, mulier ad quam scribit Ioannes, secundo Ioan.

Electra, Hesiodo, Nympha, Oceani & Tethyos filia, vxórque Atlantis: cuius filia etiam Electra dicta fuit, quæ Ioui Dardanum peperit. Virg.lib.8.

Eléctra, Orestis soror, filia Agamémnonis, quæ

cœlibem ad multum ætatis vitam egit: vnde etiam ab Helena apud Euripidem πολυχρόνιος παρθένος, hoc est, annosa virgo per contumeliam appellatur. Inde aliqui Electram dictam volunt, quasi ἄλεκτραν, hoc est, sine thalamo: quanquam aliis magis placet à flauo colore, electrúmque referente, ita fuisse appellatam.

Electrides, insulæ, in quibus Dædali & Icari statuæ sunt. Aiunt has insulas iuxta Eridani ostia esse. Est etiam stagnum prope fluuium, aquæ calidæ, vnde tam grauis odor redditur, vt nullum animal inde bibat, & aues superuolitantes mortuæ decidant. Ambitus est stadiorum ducentorum. Fabulantur autē, Phaëthontem fulminatum ibi decidisse, & plurimas ibidem populos prouenire, ex quibus electrum manat, gummi simile, lapidis instar durescens. Incolæ loci, Electritæ, vel Electrini. Steph.

Eléctrion, Amphitryonis pater, filius Alcæi. Hesiodus in Aspide.

Elégea, regiuncula trans Euphratem.

Elehanan, nomen viri. 2. Reg. 23. 1. Par. 11.

Elei, populi in Peloponneso, clarissimi propter delubrum Iouis Olympij, ludósque Olympiacos, quorū præfecturam Elei habuerunt: vnde Elei equi, & Eleus cancer sæpè legūtur. Lucanus,

Quantum clamore iuuatur Eleus sonipes.

Eléleus, vnum ex Bacchi cognominibus, ab ἐλελίζω, verbo Græco, quod significat vociferari, quemadmodum prælio congressuri cōsueuerunt. Ouid. libro quarto Metamorph. Hinc Bacchæ ipsæ dictæ sunt Eleides. Ouidius 4. Epist.

Nunc feror, vt Bacchi furiis Eleides actæ.

Eleleus, dictus est sol: ἀπὸ τοῦ ἑλίττεσθαι περὶ τὴν γῆν, hoc est, quòd æterno circa terrā meatu volui videatur.

Eleph, vrbs in tribu Beniamin, Ios. 18.

Elephantina, vrbs quę distat à Thebis Ægyptiis viginti & octingentis stadiis.

Elephantini, vel Elephantitæ, populi Apuliæ.

Elephantis, Nili insula, Plin. lib. 5. infra nouissimū cataracten, nauigationis Ægyptiæ finis. Ibi Æthiopicæ conueniunt naues: namque eas plicatiles humeris transferunt, quoties ad cataractas ventum est.

Elephantis, poetriæ nomen, quæ libellos scripsit, quibus varia genera concubitus, varióśque coëundi modos complexa est. Martialis,

Nec molles Elephantidis libelli.

Eleus, Bacchi cognomē, dictus quasi pius pater, quòd libertatem hominibus præstet. Græci enim ἔλεον, misericordiam vocāt. Ouidius, Nictileúsque Eleúsque parens, &c.

Eleus, Eleuntis, Thraciæ vrbs. Thucidides libr. 8. Herod. libro 7. Ab ea Eleuntij dicti, Thucididi ibidem. Nam cæteras Eleuntij concremarant.

Eleus, fluuius, qui Mediæ magnam partem irrigat.

Eleusa, insula ex opposito Cypri.

Eleusina, vrbs ab Ogyge condita. Oros. libro 1. cap. 7.

Eleusis, & Eleusin, modò Lepsine vocatur, ciuitas Atticæ vicina, non longè ab Athenis, in qua regnauit Eleusius, qui Cererem filiā quęrētem liberalissimè hospitio suscepit. Ob cuius memoriam, Eleusini Cereri solennia sacra instituerunt, quæ Thesmophoria dicebātur. Ouid. 7. Metamorph.

Cercyonis lethum vidit Cerealis Eleusis.

Quin & Ceres ipsa ab huius oppidi nomine Eleusina cognominatur. Virg. 1. Georg.

Tardáque Eleusinæ matris voluētia plaustra.

Eleusius, nomen viri, quē Ceres docuit omnem agriculturam, à quo Eleusis ciuitas nominata est.

[Eleusius, Cyzicæ episcopus, à fide catholica ad Macedonianam hæresim desciuit: qui tamen postquam resipuisset, & episcopatu seipsum abdicasset, reliquo vitæ cursu vitam solitariā egit. Niceph. lib. 11. cap. 5.]

Eleuthera, ciuitas Cretæ, ab Eleuthere vno Curetum, Saorus aliàs dicta. Steph.

Eleuthera Cilicia, id est, libera Cilicia, cuius partes diuersis in locis recēsentur: Gentile, Eleuthero Cilices. Steph.

Eleutheraclini, ciuitas Cretæ, postea Apollonia dicta. Steph.

Eleutheræ, vrbs Bœotię, ab Eleuthere Apollinis filio, & alia Cretæ, ab Eleuthere vno Curetū, quæ etiam Saorus vocabatur, à Saora Nympha. Est & alia iuxta Istrum fluuium in Ponto, sic dicta, quòd Iason Æetam fugiens, timore illic liberatus sit. Est etiam Lyciæ vrbs, à Nympha quadam. Steph.

Eleutheris, vrbs Bœotiæ Oropi, prope Cothum & Encleum. Steph.

Eleutheriscus, vrbs Macedoniæ. Steph.

Eleutherium, oppidulum Mysiæ. Steph.

Eleutherius Iupiter dictus est, quasi liberator, quòd apud Asopum Platæarum amnem Græcorum copiæ Mardonium cum trecentis Persarum milibus ad internecionem deleuissent.

Eleutherius, consul cū Euagrio (aliàs Euchario) anno ab vrbe 1134.

Eleutherius Exarchus, Italiæ regē se dixit, quē militiæ duces apud oppidū Luceolum interfecerunt: caput tyranni Constantinopolim miserunt. Blond. lib. 9. decad. 1.

Eleutherius, D. Dionysij Areopagitæ & vitæ & mortis socius.

Eleutheria festa, pluraliter, quasi liberatoria, id est, libertatis solēnia. Plautus in Persa, Basilice agito Eleutheria. In his certamē armatorum

currentium quinto quoque anno celebrabatur: quę festa nomen acceperunt à Ioue Eleutherio qui tẽplum habebat ad Platæas Bœotiæ ciuitatem.

Eleutherna, vrbs Cretæ, ab vno Curetum dicta, Steph. Vide ELEVTHERAE, & SATRA.

Eleutheros, flumen est iuxta Orthosiam vrbem quæ est in radice Libani montis. Plinius libro 9.

Eleutherus, XII. Rom. episcopus. Euseb. libr. 5. capite 1.

Eleutij, populi Apuliæ, gens quã Parthenius Elephantidem vocat.

Elgos, oppidum Lydiæ. Steph.

Elia, filius Ieroboam, 1. Par. 8. 1. Esd. 10.

Eliali, filius Phallu filij Ruben, Num. 26. Primogenitus filiorum Isai patris Dauid, 1. Reg. 17. 1. Paral. 2. Filius etiam Helon, princeps tribus suæ Zabulon, Num. 1.

Eliacim, filius Helciæ, Isa. 22. 4. Reg. 18. præpositus domus regis Ezechiæ. Filius Item Iosię regis, à Pharaone Nechao Ioacim appellatus, 4. Reg. 23. Pater Iona, Luc. 3.

Eliada, pater Razon, 3. Reg. 11. Filius Dauid, 2. Reg 5. 1. Par. 3.

Eliam, filius Achitophel, 2. Reg. 23.

Elias, propheta sanctissimus & celebratissimus, 3. Reg. 17.

[Elias monachus, non procul ab Antinoo ciuitate, degebat in eremo, agens annum ætatis circiter centesimum decimum. Antea tamen penè septuaginta annis solus vixerat in solitudine: & ad hãc ætatem ieiunando, & viriliter conuersando peruenit. Sozom. lib. 8. ca. 1.]

Eliasaph, filius Duel, princeps tribus suæ Gad. Num. 1.

Eliasib, filius Elioenai filij Naariæ, 1. Par. 3. 24. 2. Esd. 10.

Eliatha, nomen viri, 1. Par. 25.

Elibyrge, vrbs Tartessi. Steph.

Elica, nomen viri, 2. Reg. 23.

Elice, stella maris, vel sydus iuxta polum Arcticum. Vide HELICE.

Elicius, Iouis cognomentum, qui in Auentino colebatur, ab eliciẽdis, hoc est, euocandis fulminibus impositum. Ouid. 3. Fast.

Eliciunt cælo te Iupiter: vnde minores
Nunc quoque te celebrant, Eliciúmque vocant.

Vide Palęph. lib. 1. cap. 3. de deorum cognominibus.

Elidad, filius Chaselon, princeps tribus Benjamin. Num. 34.

Eliel, filius Thohu, 1. Par. 6. & 8. Mahumetes, 1. Par. 11. 2. Par. 31.

Elidicus, XVI. Atheniensium princeps, anno ab vrbe 22.

[Eliesdros, Ismaëlis frater vterinus, & alter Abrahæ ex Agar Ægyptia filius. Comest. in cap. 16. Genes.]

Eliezer, filius procuratoris domus Abrahã. Genes. 15.

Eliezer, filius Mosis. Exod. 18. 1. Par. 23.

Eliezer, filius Bechor filij Benjamin filij Iacob, 1. Par. 7.

Eliezer, filius Iorim. Luc. 3.

Eligius, Nouiomensis episcopus, quum antè aurifex esset, quicquid ea arte lucri consequebatur, dabat pauperibus.

Elihoreph, filius Sisa, princeps exercitus Salomonis, 3. Reg. 4.

Elim, ciuitas Moabitarum non procul à limite: ad quam peruenerunt filij Israël profecti de Mara, Exod. 16. Num. 33. Est & nomen putei, Isa. 15. aut nomen ciuitatis, & debet legi Beer-elim.

Elimelech, nomen Beth-lehemitæ cuiusdã, maritus Noëmi. Ruth. 1.

Elimia, vrbs Macedoniæ, ab Elymo heroe, vel Heleno, vel ab Elyma Tuscorum rege. Steph.

Elioenai, filius Naariæ filij Semaiæ filij Sechenię, 1. Par. 3. & 4. Filius item Bechor, filij Benjamin filij Iacob. 1. Par. 7. & 8.

Elionora, Anglię regis filia, Alphonsi, cognomine Boni, Hispaniæ regis vxor, anno salutis 850.

Eliphal, filius Vr, 1. Par. 11.

Eliphalet, filius Dauid, 2. Reg. 5. qui 1. Par. 3. & 14. dicitur Eliphelet. Est & filius Esec. 1. Par. 8.

Eliphalu, nomen sacerdotis, 1. Par. 15.

Eliphaz, filius Esau, ex Ada vxore. Gen. 36.

Eliphelet, filius Aasbai, 2. Reg. 23 Filius item Dauid, 1. Par. 3. qui 2. Reg. 5. dicitur Eliphalet.

Elis, oppidum in Occidentali tractu Peloponnesi, nõ procul ab Olympia: à qua & circumiecta regio Elis appellatur, Alphęo fluuio irrigata. Virg. 3. Georg. Hinc Eleus, lea, leũ. Item Elias, Eliadis: vt equę Eliades, quę apud Elidẽ certamine curuli palmas merentur, vt annotauit Seruius in illud Virgilij 1. Georg.
-Eliadum palmas Epirus equarum.

Elis, Stephano ciuitas apud Olympiã Ægyptiã, ab Eleo Tantali filio. Est & alia Arcadiæ, & tertia Hispanię. Ciuis, Elideus, Elieus & Eleus. Possessiuum, Eliacus. Patronymicum, Eliadę. Homerus Epeos vocat.

Elisa, filius Iauan, Genes. 10. Ab hoc Æoles siue insulæ Ionij maris. Ezech. 27.

Eliza, Beli Phœnicũ regis filia, Dido cognominata, quòd plurima supra animi muliebris fortitudinem gesserit. Nam & fratris insidias fugiens, Carthaginẽ condidit: cúmque à suis ciuibus cogeretur Iarbæ, nouæ vrbi bellum inferenti nubere, morte spontanea se à secundis nuptiis liberauit. Virg. 4. Æneid. Vide DIDO.

Elizabeth, vxor Aaron, filia Aminadab. Exod. 6. Vxor item Zachariæ, mater Ioãnis Baptistæ. Luc. 1.

Luc.1. Fuit etiam Vngariæ regina, mulier sanctissima inter diuos relata.

[Elizabetha, Vuenceslai Bohemiæ regis filia, miræ castitatis virgo fuit, quam pater Ioanni, Henrici imperatoris filio, desponsauerat. Cúmque puella iam grandiori esset corpore, ob fornicationis suspicionem diu nuptiæ dilatæ sunt. Vbi autem ipsa hanc falsam intellexit de se suspicioně, interiori veste denudato corpore, regem adiit: Virginitatem meam inquit, ô rex, aspectu corporis mei, & examine honestarũ approbo matronarum: nec hinc pedem mouebo, nisi sinistrã de me abiicias suspicioně. Timore perculsus rex, inducere virginẽ non potuit, vt abiret, plurimùm sese excusans de concepta in se suspicione. Itaque puella ab obstetricibus & matronis inspecta, reperta est illæsa, integra, inuiolatáque virgo. Maturatæ igitur sunt nuptiæ, ac solenniter celebratæ. Bell. tom.1. Cosm.]

Elizapham, filius Oxiel filij Caad filij Leui, Exod.6. Filius item Pharnach, Num.34.

Elisama, filius Ammiud, princeps tribus suæ Ephraim, Num.1.1.Par.7. Filius itẽ Dauid, 1.Par.3.& 14. qui 2.Reg.5. dicitur Elisua. Pater Nathaniæ, 4.Reg.25. Sic nominabatur filius Inia filij Sellum filij Sisamoi, 1.Par.2.

Elizeus, propheta, Elię discipulus, filij Saphat. 3.Reg.19.& 4.Reg.3. Luc.4.

Elisua, filius Dauid, 2.Reg.5. qui Elisama.1.Paral.3. dicitur.

Elisur, filius Sedeur, princeps tribus Ruben. Numer.1.

Eliu, filius Ieroham patris Elcana, 1.Reg.1. Nomen principis militiæ, 1.Par.12.& 26.& 27.

Eliud, filius Achim filij Sadoch. Matth.1.

Ellel, pater Abdon iudicis Israel. Iudic.22.

Elli. Vide ELLOPIA, & SELLI.

Ellopia, regio Eubœæ, & ipsa insula, ab Ellope Iouis filio. Sic etiam dicebatur regio iuxta Dodonam, cuius incolæ Elli & Selli. Est etiam vrbs circa Dolopiam, & regio circa Thespias. Steph.

Ellopium, vrbs Ætoliæ. Steph.

Ellus, v. consul & solus, anno ab vrbe 1231.

Elmantica, vrbs Iberiæ, intra Iberum fluuium. Stephanus. Vide an sit Salmantica Ptolemæo dicta.

Elmelech ciuitas in tribu Aser, Ios.19.

Elmodad, filius Iectam. Gen.10.

Elnaem, pater Iosaia & Ieribai.1.Par.11.

Elnatham, filius Achobor, Ier.26. Pater Noesta matris Ioachim filij Ioacim.4.Reg.24.

Elon, filius Zabulon, Gen.46. Iudex Israelitici populi, Iudic.12. Nomen ciuitatis in tribu Nephthali, Ios.19.3.Reg.4. Tale fuit nomen patri Basemath & Ada vxorum Esau, Genes.26.& 36.

Elone, vrbs Perrhæbiæ, quæ & Limone dicitur. Steph.

Elops, Centauri proprium.

Elorus, fluuius Siciliæ, qui adiacentibus cãpis superfusus, Nili more eos fœcundat: & non procul à Pachyno promontorio in mare euoluitur. In eo fluuio pisces mãsueti cibum è manu capiunt. Plin.lib.32.

Elorus, vrbs Siciliæ, ab Eloro fluuio. Alia est Macedoniæ. Thucidides etiam Elorinæ viæ meminit. Steph.

Elos, ancilla fuit Athamantis, à cuius nomine dicta est vrbs Achaiæ, Elos.

Elotæ, seu Elotia, sua publica appellant mãcipia Lacedęmonij, id est, ministros publicos. vt sunt apparitores, lictores, qui apud Thessalos dicuntur Penestæ.

Elpenor, vnus ex comitibus Vlyssis, qui à Circe cum aliis sociis in porcum cõuersus fuit: & deinde pristinę formæ restitutus, delapsus de scalis ceruicem fregit. Homerus decimo Odysseæ.

Elpes, Boëtij vxor.

Elphaal, filius Mehusim, 1.Paral.8.

Elpia, vrbs in Dauniis, à Rhodiis condita. Stephano.

Elpidius Cappadox, solitudinis amator, qui annis 25. in spelunca quadam vixit, ibique bis tantùm in hebdomade vescebatur.

Elpis, nomen proprium Boëtij vxoris, de qua hoc extat epitaphium:

Elpis dicta fui, Siculæ regionis alumna,
Quã procul à patria coniugis egit amor.
Quo sine mœsta dies, nox anxia, flebilis hora:
Cũq; viro solùm spiritus vnus erat.
Lux mea nõ clausa est tali remanẽte marito:
Maiorísque animę parte superstes ero.
Porticibúsque sacris iã nũc peregrina quiesco,
Iudicis æterni testificata thronum:
Néue manus bustum violet, ne fortè iugalis
Hæc iterum cupiat iũgere membra cinis.

Elthece, ciuitas in tribu Dan, Ios.19. quę Iosue 21. Eltheco dicitur.

Eltheco. Vide ELTHECE.

Elthecon, ciuitas in tribu Iuda, Ios.15.

Elt-holad, ciuitas in tribu Iuda, Ios.15. in tribu Simeon, Ios.19.

Eluidius, Auxentij discipulus, fatebatur virginem peperisse, sed postea cum viro congressam, alios suscepisse liberos fratres Domini. Insanam eius opinionem confutat Hieronymus.

Eluina, dicta est Ceres ab Eluio oppido, vel ab Eluide fluuio, in quo colebatur.

Elul, nomen sextæ lunationis, partim Augusto, partim Septembri respondentis, 1. Machab.14.

Eluri, populi Scythici, Steph.

Elusa, vrbs nunc quidẽ Palesthinæ tertiæ, olim

verò Arabiæ. Steph.
Eluzai,nomen viri,1.Paral.12.
Elymę,regio Aſſyriorum iuxta Perſiam,prope Suſidem. Steph.
Elymaida,ciuitas in Perſide,1.Mach.6.
Elymais, Plinio capite 35.libro 6.regio Perſidi vicina.
Elymas,nomen magi,Act.13.
Elymnium,inſula Eubœæ,cũ ciuitate. Steph.
Elymus,heros,Elymiæ ciuitati Macedonię nomen dediſſe putatur. Steph.
Elyrus,vrbs Cretæ. Steph.
Elyſium,locus vbi piorum animæ habitãt, ἀπὸ τῆς λύσεως,à ſolutione.Nam animæ poſt ſolutionem vinculi corporei deueniunt ad Elyſios campos.Hunc locum alij inferorum fœlicitatibus plenum, alij fortunatas inſulas, alij circa lunarem circulum eſſe dicunt, vbi iam aër purior eſt.
Elyſij campi in Bœotia, in campo Thebano. Lycophron. Plutarchus celebrat in inſulis Britannicis ad Oceanũ,cui aſtipulatur Homerus: in Arcadia etiam & in Hiſpania. Vide ATLANTICAE INSVLAE.
Elzabad,nomen principis.1.Paral.26.

E M

Emalchuel,nomen viri,1.Mach.11.
Emen,filius Zaræ filij Iuda,1.Paral.2.
Emanuel,Cõſtantinopolitanus imperator,anno ſalutis 1142.Blond.lib.5.decad.2.
Emanuel Chryſoloras Byzãtius, Græcas literas in Italiã reduxit, anno ſalut.1398. Plat.
Emat,ciuitas quę nunc Antiochia nominatur: & duæ ſunt (vt inquit Hieronymns) magna ſcilicet,& minor.Magna,Antiochia: minor appellatur Epiphania. Vnde etiã nunc pergentibus in Meſopotamiam prima manſio Emas,corrupto quidem vocabulo,ſed priſtini nominis veſtigia retinente.
Emath,Nehem.12.Heb.Meah,nomen turris.
Emathia,nobilis Europæ regio,Thraciæ finitima,poſtea Macedonia appellata: ita dicta (vt quidam exiſtimant) ab Emathione rege,fratre Memnonis,Titani & Aurorę filij. Pli.lib.4.cap.10. Poetæ Emathiam aliquando vſurpant pro Theſſalia,ſuo quodam iure vicinorum locorum appellationes confundentes. Virgil.1.Georgic.

Non fuit indignum ſuperis, bis ſanguine noſtro
Emathiam,& latos Hęmi pingueſcere campos. Lucanus lib.1.
Bella per Emathios pluſquã ciuilia campos:

hoc eſt per cãpos Pharſalicos, qui in Theſſalia ſunt,teſte Plinio lib.4.cap.8.
[Emathius, Noæ nepos, Emathiam tenuit,ac de ſuo nomine vocauit. Beroſ.lib.4.]
Embarus, inſanus & delirus vir in Piræo inſula, qui ſolus in eadem regione repertus eſt, qui filiam ad numen placandum ob famem ibi graſſantem ſacrificaret: vnde natum prouerbium, Embarus ſum: dictum de inſano deliróque. Eraſm. Chil.3. centuria 10. Prouerb.81.
Embatum,locus Erythrææ, id eſt maris rubri. Stephan.
Emer,nomen loci,1.Eſd.2.
Emericus,Vngariæ rex,anno ſalutis 1193.
Emerita Lucij Anglorum regis ſoror,quæ pro Chriſtiana pietate flammis extincta eſt.
Emerita Auguſta, vrbs Hiſpaniæ ad Luſitaniã ſpectans,Strab.Eſt hæc vrbs cocco celebris, quod eſt rubrum granũ, cuius ſucco vellera tinguntur, Tyrio ſplendori neutiquam cedentia.Plin.lib.9.cap.41.
Emiſa, vrbs Phœniciæ Libanuſiæ: Gentile, Emiſæus, vel Emiſenus.Steph.
Emmaus, Ptolemæo, Iudææ vrbs, eidem alio nomine Nicopolis, vbi cognitus CHRISTVS in fractione panis.Luc.24.
Emmer, pater Phaſhur ſacerdotis. Iere. 20. 1. Eſd.2.Pater itẽ Moſollamith.1.Para.9.& 24.
Emodus, mons qui circa finem Indiæ in duos ramos diuiditur. Alteri Ortorocoras nomẽ eſt, alteri Semantinus.
Emplaria, feſta apud Athenienſes, in quibus mulieres plexis capillis ſolebant procedere. Heſychius.
Empanda, veterum dea erat, quæ rebus patentibus præeſſet.
Empedocles,philoſophus & poeta Agrigentinus,qui de rerum natura verſibus ſcripſit, vt apud Roman. Lucretius. Hic (vt author eſt Hieronymus) omne quod viuit & mouetur, nõ putauit edendum,ſicut & Pythagoras,& ex lite amicitiáque inter ſe diſſentientibus, cuncta conſtare dixit. Mentem non in capite,nec in pectore, ſed in ſanguine diſſeminatã eſſe: ac illis partibus homines magis ſentire,quibus plus mentis ineſt. Ferunt hunc, cùm lacum Ætnæ montis inueſtigare cõtenderet,decidiſſe in foueam igneam,& incendio conſumptum. Vel,vt alij, noctu à ſociis clàm diſcedentem, in ardentem caminum mõtis Ætnæ ſe demiſiſſe, vt deus immortalis haberetur: ſed ferreas eius crepidas, ex camino per flammã reiectas,rẽ patefeciſſe.
Emporiæ, vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis.Ptolemæo.
Emporium,vrbs Celtica,à Maſſilienſibus condita: altera eſt Macedonię: tertia Siciliæ: quarta Campaniæ. Steph.
Emporium,oppidum quod aliàs Tanais,iuxta Tanais fluuij oſtia in Mæotin.Steph.
Empuſa,genus laruę & terriculamenti, dicatum Hecatæ,vno pede incedens,vnde & nomen. Euſtathius. vide prouerbium,Empuſa mutabilior.

E N

Enac, gigantes, Num.13. quos expulerant Chananæi. Deut 2.

En-agallim, nomen vici in principio maris mortui. Ezech.47.

Enaim, villa in tribu Iuda, Iosſ.15. Hodiéque villa eſt Bethemin circa Therebinthum. Hier. in locis Hebraic. Hebr. Enam.

Enalus, à delphino ſeruatus. Vide hiſtoriã apud Plutarchum circa finem libelli, Vtra animalia plus ſapiant.

Enam, nomen villæ ſiue viculi, Num.34. Ezech. 48. Pater item Ahira principis tribus Nephthali. Num.1.

Encænia, feſta erant dedicationis apud Grœcos, de quibus Gyraldus lib.17. hiſt. deorum.

Enceladus, Titanis & Terræ filius, gigantũ omnium qui aduerſus Iouem coniurarunt, longè maximus, quem Iupiter fulmine ictum Ætnę monti ſuppoſuit. Virg.3. Æneid.

Fama eſt, Enceladi ſemiuſtũ fulmine corpus Vrgeri mole hac, ingentémque inſuper Ætnam Impoſitam.

Encheleæ, oppidum Illyridis, iuxta quod Cadmus, & Harmonia eius vxor in ſerpentes verſi dicuntur. Lucan. lib.3.

En-dor, vrbs tribus Manaſſe in Iezrael iuxta Nain vrbem ſita. Ioſ.17. 1. Reg.28. Pſal.82.

Endymion, paſtor quidam, Æthlij filius, quem Iupiter in cælum aſſumptum, cùm Iunonem amaret, atque etiam cum nube pro Iunone concumberet, iratus rurſum deiecit, & perpetuo ſomno damnauit. Huius poſtea amore Luna quoque capta, eum in Latmi, Cariæ mõtis ſpecu occultauit, atque ibidem cum eo conuerſata eſt. Vide prouerbium, Endymionis ſomnum dormire. Hic primus lunæ curſum inuenit. Apollonius lib.4. Argonaut. Plin. lib. 2. cap.9.

Enecus, comes Bigorrę, à quo Nauarræ regnum initium ſumpſit. Hic è montibus Pyrenæis in vicinam Nauarrę planitiem cum exercitu deſcendens, omnem eam regionem à Sarracenis liberauit: pro quibus meritis, rex in eo loco primus appellatus eſt circa annum ſalutis 961. Volater. Ritius.

Eneti, habitabãt olim iuxta Paphlagoniam, inde Homerus ſylueſtres mulos educi ſcribit. Dicuntur & equæ Enetides.

Enetus, etiam poſſeſſiuum eſt, & ciuitas, Myrmecis dialectici patria. Steph.

Engaddi, Hieronym. vicus prægrandis Iudæorum, iuxta mare mortuum, vnde opobalſamum venit, quas vineas Engaddi Salomon in Canticis nominat. Idem alibi, Engaddum ager eſt terrę Iudęę, non tam vineis quàm balſamis florens.

Ἐγγάδα, vicus magnus, prope Sodoma Arabiæ, in fœminino aut neutro genere: Gentile, Engadenus. Steph.

En-gannim, locus tribus Iudæ, Ioſue 15. Hieronymus in locis Hebraicis, vicus iuxta Bethel. Alia ciuitas ſacerdotum in tribu Iſſachar. Ioſue 19.

Engelanes, populi Illyriæ, iidem qui Encheleæ, Steph.

Engonaſis, ſignum in cęlo, quod Latinè Ingeniculus vocatur: & eſt Hercules, qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis Draconis dextram partem opprimere conatur.

Engyum, vrbs Siciliæ. Steph.

En-hadda, ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ.19.

En-haſor, ciuitas tribus Nephthali. Ioſ.19.

Enhippus, rex fuit Argiuorum mirę fœlicitatis, cuius clypeum qui apud Grœcos rem præclarè geſſiſſent, per vrbẽ incedentes ferebãt honeſtamenti cauſa.

Eniochidas, ſiue Eniochida, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 142.

Eniochi, vel Heniochi, ſed melius aſpiratur ſecundum Græcos, Ptolemæo cap.9. libr.5. populi Sarmatiæ iuxta Pontum, non longè ab Achæis. Plin. cap.5. libr.6. Strabo verò libr.11. tradũt Laconas habitaſſe Heniochiam, quorum duces Rhecas & Amphiſtratus fuerunt, Caſtoris & Pollucis aurigæ, vnde ἡνίοχοι, vt par eſt, ex iis quidem ſunt nominati. Ex lembis itaque claſſem comparantes, & interdum ad naues onerarias, interdum ad regionẽ vel vrbem aliquam nauigãtes, mari dominabantur. Boſphorani eos nõnunquam in ſtationibus accipiunt, & commeatus & vendendæ prædæ copiam ſuppeditãt. Hi quum domum repetunt, & vltra nauigare non poſſunt, lembos humeris impoſitos in ſyluas referunt, in quibus habitantes tenue ſolum arãt. Rurſum quum nauigandi tempus adeſt, eos in mare deferunt.

Eniopeus, Hectoris auriga, à Diomede lancea confixus. Homer.8. Iliad.

Enipeus, fluuius Theſſaliæ, campos Pharſalicos irrigans, iuxta quem Cæſar vicit Pompeium, lentus primò, ſed Apidano mixtus, velociſſimus eſt. Lucan.

Enipeus, fluuius in Elide, in Alpheum illabens, qui recentiore nomine Bernichius dicitur. Strabo lib.8.

Eniſpe, vrbs Arcadiæ, quæ non amplius extat. Quidam Cletoriæ, alij Phocidi eam adnumerant. Steph.

Enna, ciuitas inſignis in ipſo Siciliæ vmbilico, auguſtiſſimo Cereris templo olim nobilitata, nemoréque ſacro, ex quo Proſerpinam raptam fuiſſe incolæ aſſerunt. Hinc Proſerpina ipſa Ennæa cognominatur: & Ceres Ennæa vel Ennenſis. Cic.7. actione in Verrem. Vide AENNA.

Ennea Ceres dicta eſt, quæ auguſtiſſimo in tem-

plo apud Ennam colebatur: cuius simulachrũ tanto erat effictũ artificio, vt qui illud intuerẽtur, aut ipsam videre Cererem, aut effigiem Cereris non humana manu factam, sed cœlo delapsam arbitrarentur. Cic. in Verr.

Ennea crunos, fons apud Athenas à Pisistrato conditus, à numero salientum dictus, quos Greci κρουνὸς appellant: hoc est, fistulas, aquæductúsve: nostri verò salientes.

Ενέα ὁδοὶ, id est, Nouem viæ, ciuitas Macedoniæ, eadem quæ Amphipolis. Steph.

Ennius, poeta antiquissimus, Rudiis Calabriæ oppido natus, Q. Valerio & C. Manilio Coss. à Catone Quæstore in vrbem adductus, in Auentino habitauit, ancillæ vnius ministerio contentus. Scripsit Annalium libros, Satyras, Comœdias, & Tragœdias, ex quibus ad nos nihil peruenit, exceptis aliquot versibus, à scriptoribus passim citatis. Scipionem Africanum maximè coluit, itáque vicissim ab eo est adamatus, vt alter ab altero ne sepultura quidem diuelli voluerit. Periit morbo articulari, quem immodico vini vsu contraxerat. Vnde & Horatius libro secundo Epistol. obiter eum tangit, tanquam vino plus satis deditum,

Ennius ipse pater nunquam, nisi potus, ad arma
Prosiliit dicenda.

Ennius, grammaticus, duos libros de litteris ac syllabis & metris conscripsit. Tranquil.

Ennon, nomen viri, Iere. 7.

Ennosigæus, Neptuni cognomen, ab eo quòd terram concutiat, impositũ: vnde etiam Enosichthon dicitur.

Enoch, filius Cain, Gen. 4. Prima item mundi ciuitas ab ipso Cain ædificata, & nomine filij appellata. Fuit & alius vir iustissimus, qui cum Deo sublatus euanuit. [Hic quasdam inuenit literas, quosdámque scripsit libros, sub quo Adã mortuus est. Commest. in cap. 5. Genes.]

Enodia, Hecate, quòd in via inuenta sit ab Inacho. Steph.

Enon, terminus Damasci. Eze. 47. Est & Enon iuxta Salim oppidum, haud longe à Iordane, vbi baptizabat Ioannes, Ioan. 3.

Enona, Ptolemæo, vrbs Dalmatiæ.

Enope, vrbs Peloponnesi, in tractu Messeniaco, iuxta Pylum, sub ditione Agamemnonis. Homer. lib. 9. Iliad.

Enos, filius Seth. Gen. 4. Luc. 3. [& septimus ab Adam, translatus fuit, ne malitia cor immutaret eius, vt scribitur Sap. cap. 4. Igitur eum propter vitam piam ac iustam Deus citò trãstulit, ne cum aliis iustis, iam ad impietatem inclinatis, consentiret. Ioann. Ann. comm. in lib. 1. Beros.]

En-semes, nomen loci. Ios. 18.

Entela, vrbs Siciliæ, quam Campani genere habitabant, socij Carthaginensibus. Steph.

Entius, Friderici imperatoris filius, Sardiniæ rex, cui pater Italiæ & Longobardiæ administrationem commisit. Blond. lib. 7. deca. 2.

Entribæ, populi Thaciæ. Steph.

Enyalius, Bellonæ filius, quasi ἐνυοῦς υἱὸς, & pro bello capitur.

Enyo, soror Martis, quam Latini Bellonam vocant: quanquam à poetis non rarò pro ipso bello siue prælio accipiatur. Mart. lib. 1.

Nec te decipiat ratibus naualis Enyo.
Hoc est nauale prælium.

E O

Eordeæ, duæ regiones Mygdoniæ: item aliæ duæ, vna Iberiæ, altera Thraciæ, ab Eordo quodã: Gentilia, Eordæus, Eordus, Eordista. Stephan.

Eordi, populi Thessaliæ. Steph. in Amyro.

Eos, à Græcis dicitur, quam nos Auroram vocamus.

E P

Epacria, vrbs Atticæ, quam cum aliis duodecim sic digessit Cecrops. Steph.

Epæa, ciuitas Græciæ: Epæi, ciues, contra quos Nestor bella gessit.

Epænetus, amicus Pauli. Rom. 16.

Epagris, insula vna ex Cycladibus, ab Aristotele, propter aquarum abundantiam Hydrussa appellata.

Epaminundas, Thebanus, honesto genere natus, Musicam & Philosophiam doctus, modestus, prudẽs, grauis, peritus belli, fortis manu, animo maximo, adeò veritatis diligens, vt ne ioco quidem mentiretur.

Hic cùm apud Leuctra Lacedæmonios plaga pestifera adeò afflixisset, vt ex eo tẽpore Lacedæmoniorum opes corruerint, & principatum Græciæ amissum vltrà reparare nequiuerint, dicere solebat, Orbum se, non tamen sine liberis, & ex se natam relinquere pugnã Leuctricam. Hic post ingentia facinora edita, extremo tempore apud Mantineam, cùm acie instructa, & ducis optimi & militis fortissimi officio fungitur, sparo percussus, relatúsque in castra semianimis, requisiuit à circunstantibus, saluúsne esset clypeus: cùm saluum esse flentes sui respondissent, allatum, veluti socium laborum gloriæque osculatus est.

Iterum quæsiuit, esséntne fusi hostes: cùm id quoque, vt cupiebat, audiuisset, euelli tum denique spiculum iussit: ita multo sanguine profuso, in lætitia & victoria mortuus est.

Cuius morte Thebanorum vires hebetatæ sunt, vt non tam illum amisisse, quàm cum illo interiisse omnes viderẽtur. Nam ante Epaminundam Thebani alieno imperio paruerunt: post interitum eiusdem in seruitutem pristinam reuoluti sunt: vt manifestum sit

gloriam Thebanam cum illo & natam, & extinctam fuisse.
Trogus libro sexto. [Stesibrotum filiũ suum, quòd contra mandatum cum Lacedæmoniis conflixisset, tametsi victor fæliciter euasisset, interfecit. Plutarc. Parall. Huic Thebani statuam ferreã dicarunt, ne erga tantum principem viderentur ingrati.]

Epaphus, Iouis filius & Iũs, qui Memphim in Ægypto condidit. Ouid. 1. Metam.

Epaphras, viri fidelis nomen. Colos. 4.

Epaphrodit9, à libellis Neroni imperatori à Domitiano imperatore capitis damnatus, quòd Neronem in consciscenda sibi nece sua manu adiuuisset.

Epaphroditus, grammaticus fuit patria Cheronæus, Archiæ grammatici alumnus, quẽ Modestus Ægypti præses sibi coëmit, & filium suum Pitelinum eidem in disciplinam tradidit, quem ille Romæ instituit sub Nerone: mortuus est hydropisi. Suid.
[Is triginta millia optimorum librorum habuisse perhibetur. Leonic. Thom. li. 3. cap. 34.]

Eparitæ, populi Arcadiæ. Steph.

Epeus, Endymionis filius, & Pæonis frater, qui primus in muralibus machinis equum reperit, qui & Aries dicitur. Plin. lib. 6. cap. 56. quæ res locum fecit fabulæ, Epeum fabricatorem fuisse equi lignei, quo Troia prodita est. Virg. lib. 2. Æneid.
Et ipse doli fabricator Epeus.

Epeus, vir quidam timidissimus: de quo natum est prouer. Epeo timidior. Datum est hoc cognomen Cratino comico per allusionem fortassis, quòd cùm Oenoidis tribus princeps esset, in eo munere timidiùs se gereret. Eras. in Chil.

Epei, populi in Occidentali ora Peloponnesi, alio nomine Elei dicti. Plin. libr. 4. cap. 5. Cuius sententiæ etiam Stephanus subscribit. Homerus tamen in Catalogo nauium, Epeorum vrbem diuersam facit ab Elide, quam videtur Epeorum iuri subiicere. Vide Strabo. libro 8.

Epha, filius Madian filij Abrahæ, Gen. 25. Ab eo Arabia Fælix, Deserta siue Petrea dicta est Epha. Isa. 60. Fuit & nomen concubinæ Caleb, 1. Par. 2. Filius Iahaddai, 1. Par. 2.

Epher, filius Madian filij Abrahæ, Gen. 25. 1. Par. 1. filius Ezra, 1. Par. 4. & 5.

Ephestiades, insulæ, quæ & Latinis Vulcaniæ & Æoliæ, quòd Æolus Iliacis temporibus illic regnauerit.

Ephestria, Thebis festa fuerunt ob Tiresiam instituta, in quibus ipsius simulachrum virilibus vestimentis exuebatur, & muliebribus induebatur, móxque illis ademptis, iterum virilia imponebãtur, alludentes ad ipsius Tiresiæ fabulam.

Ephesus, vrbs Ioniæ, emporiũ totius citerioris Asiæ celeberrimum, Amazonum opus, Dianæ templo in primis nobilitatum. Hæc ciuitas loco cauo olim habitata, diluuium passa est: quo cùm plurimi extincti essent, Lysimachus ciuitatem in eum locum, vbi nunc est, transtulit, & ab vxoris nomine Arsinoem vocauit: eo mortuo, pristinum nomen receptum est.

Ephesus, insula Nili, vt etiam Chius & Lesbus. cætera Steph.

Ephesiæ literæ, erant notulæ quædam & voces magicæ, quibus vtentes in omni negotio victores euadebant: vnde natum prouer. Ephesiæ literæ, dictum de iis qui mira fælicitate tanquam diuina virgula, quicquid optant, assequuntur. Vide plura apud Eras. Chilia 2. Centuria. 8.

Ephippius Cumæus, auditor Isocratis, qui scripsit historiam ab exilio Troiæ vsque ad sua tempora, libris x x x.

Ephialtes, Neptuni filius, gigas incredibili corporis robore, qui cùm singulis mensibus nouem digitos cresceret, in tantam altitudinem euasit, vt statura sua fretus, vnà cum fratre Oto superis bellũ inferret: quapropter à Ioue fulmine ictus, ad inferos est detrusus.

Ephod, pater Hamiel, Num. 34.

Ephori, apud Lacedæmonios tales erant magistratus, quales apud Rom. Tribuni plebis, qui à Theopompo sic oppositi sunt Regibus, vt apud Rom. Consulibus Tribuni: vt enim à Consulibus ad Tribunos, ita à Regibus ad Ephoros prouocare quisq; poterat. Olim pro ministris regum fuerunt: tandem eò potentię peruenerunt, vt sensim à rege proprium magistratum constituerint, nomine Ephoriam. Ephori dicti ἀπὸ τοῦ ἐφορᾶν, quod est intueri, quòd ad ciuitatis salutem intentos haberent oculos.

Ephorus, historicus Cumanus, Isocratis auditor, & condiscipulus Theopompi. Suidas in eius vita.

Ephra, ciuitas Gedeonis, Iudi. 6. & 8. 1. Reg. 13.

Ephraim, filius secundus Ioseph. Gen. 41. 1. Paræ. 6. Ab hoc tribus Ephraim nomenclaturã habet, quæ à Iordane flumine, vsque ad Gazer longitudinem habuit: latitudinem verò, quæcunque à Bethel vsque ad campum maximũ terminatur. Ioseph. lib. 5. cap. 3. Iud. antiq.

Ephraim, mons qui inter Ierichontẽ & Ierosolyma extenditur, & ab hoc fine ascendit cõtra Septentriones per tractum maris vsque Gazeram vrbem, quem possederũt filij Ioseph, Ios. 13. & 17. Dictæ sunt quoq; decẽ tribus Israel, siue regnum Israel, Ephraim: vt Isa. 7. & 9. Osee 5. legitur & Psal. 59. Ephraim fortitudo capitis mei. Et Psal. 78. Tribum Ephraim non elegit. Similiter Psal. 108.

Ephrata, vxor Caleb filij Hesron, 1. Paralip. 2. ab hac Ephrata vrbs nomẽclaturam accepit, quæ est in tribu Iudæ. Gen. 35. Aliàs Beth-lehem dicta, Gen. 48. 1. Paral. 2. & 4. Videtur eadem esse quæ Caleb Ephrata appellatur, 1. Paral. 2. vbi mortuus est Hesron. Hieronymus in traditionibus Hebraicis.

Ephree, rex Ægypti, Iere. 44. Heb. Hephree.

Ephrem, ciuitas. Psalm. 77. Ioan. 11. Hebr. Ephraim.

Ephron, filius Seor, Gen. 23. à quo ciuitas in tribu Iuda, 2. Paral. 13. 1. Mach. 5.

Ephyra, phyræ, vrbs Pelopõnesi in ipso sita Isthmo, quæ alio nomine Corinthus dicta est.

Ephyræ autem nomen accepisse volunt ab Ephyra Nympha, Oceani & Tethyos filia: cuius meminit Virg. lib. 4. Georg. Hinc Ephyręus, hoc est, Corinthius. Virg. 2. Georg. Ephyræius, per quinque syllabas extulit,

Illusas auro vestes, Ephyræiàque æra.

Sunt autem multæ Ephyrę in Thessalia, Epiro, Arcadia, Campania, Thesprotis, Ætolis (à quibus Ephyrij populi vocantur.) Item alia, Crannus alioqui dicta, alia in Oenoe, & insula non procul à Melo. Vide Steph. Homerus Cranonios Ephyros vocat, Phlegyas, Gortynæos. Steph.

Ephyris, vrbs Laconiæ. Herod.

Epiæ, numero plurali tantùm, oppidum Achaię: inde Epij, populi quibuscum bellũ gessit Nestor adhuc iuuenis, postea Helij dicti sunt: malim Elei.

Epicephesia, vicus in tribu Oeneide. Stephanus.

Epicharm', Tityri (vt Suidas scribit) vel Chrymarij filius, Siculus poeta comicus & philosophus, cui nonnulli inuentum comœdiæ tribuunt: Pythagoræ auditor, scripsit de natura rerum & medicina commentarios. Epicharmi sentẽtiam de morte refert Cic. lib. 1. Tuscul. quæst.

Epici, Italiæ populi. Steph.

Epicles, citharœdus nobilis Atheniensis.

Epicemidij, pars Locrorum. Vide OZOLAE.

Epictetus, philosophus Stoicus, ex Hieropoli Phrygiæ vrbe, Romæ Epaphrodito cuidam Neronis familiari seruiuit, atq; ad Marci vsque Antonini tempora peruenit. Domitiano autem imperãte eius dominatu offensus, Roma Hierapolim migrauit, ratus verum esse, quod est tragicum, patriam esse cuiusque, vbi quis rectè ageret. Tãta verò apud omnes homines eius vitę admiratio extitit, vt Lucian' Cyrus Epicteti lucernam fictilẽ tribus drachmarum milibus, ob eius authoritatem vænisse tradat. Hic Enchiridiõ scripsit Græcè, opus vtile, quod Ang. Politia. Latinum fecit.

Epicurus, eius sectę author, quæ ab eo Epicurea dicta est. Summum bonum in voluptate ponebat, nõ tamen in voluptate corporis, quẽadmodum Aristippus, sed in voluptate animi, hoc est, in abscentia omnium dolorum. Dialecticã damnabat, quòd philosophiam simplicibus verbis affirmaret posse comprehendi. Deorum prouidentiam è rebus humanis tollebat. Huic Lucretius tantum tribuit, vt non dubitet affirmare, Epicurum reliquorum omnium philosophorũ lumẽ obscurasse, quemadmodũ Sol suo splendore aliorum cęlestium corporum claritatem obtinebat. Traditur fuisse continentissimæ vitæ: nomen tamen illud voluptatis, in qua summum bonum ponebat, effecit, vt ab eo homines voluptarij Epicurei dicantur.

Epidamnus, siue Epidamnum, oppidum in ea parte Macedoniæ, quę Adriatico mari incumbit, tritissimo è Græcia in Italiã traiectu nulli non cognitum. Epidamnum dictum ab Epidamno rege Barbarorum. Sed Romani eò coloniam deducentes (inquit Plinius lib. 4. cap. 27.) Dyrrachium dicere maluerunt, propter inauspicatum nomen Epidamni, tanquam à damno dicatur Epidamnum. Ad quod allusit Plautus in Menęchmis, cùm ait, Ne mihi damnum in Epidamno duas. tanquam nomen inditum sit Epidamno, quòd illuc nemo sine damno diuertat. Vide DYRRHACHIVM.

Epidaphne, vrbs in Seleucide Syriæ, quę & Antiochia dicta, à Daphne vicino suburbano, quod locum habebat amœnissimum 80. stadiorum, & fanum Apollinis cum Dianę delubro. Iul. Capitol.

Epidaurus, ciuitas Peloponnesi, Æsculapij templo celeberrima. Vnde etiam Romani, cùm graui pestilentia laborarẽt, consultóque oraculo iuberentur Æsculapium Romam aduehere, triremem cum legatis ea de causa Epidaurum miserunt. Verùm cùm Epidaurij deũ opiferum à se inuiti dimitterent, ferunt illis cunctantibus, ingentem anguem ad Romanorum triremẽ adnauigasse, seséque in puppi in gyrum complicuisse: quem illi Æsculapium arbitrati, magna cum veneratione Romam aduexerũt. Hoc etiam nomine dicta fuit vrbs Dalmatiæ, ad Illyricum mare sita. Lucanus lib. 2.

Illyris Ionias vrgens Epidaurus in vndas.

Pausaniæ & Straboni Lymira cognominata, quòd sit portuosa, diruta à Gotthis, è cuius ruinis Ragusia iuxta ædificata. Raph. Volater.

Epidelius Apollo dictus est ab Epidelia vico, qui est iuxta Maleam Laconiæ promontoriũ, vbi templum habebat. Nam post Delum euersam cùm barbarus quidam Apollinis simulachrum per contumeliam in mare proiecisset, posteáque ad Peloponnesi littora peruenisset, à Laconibus magna veneratione susceptum est,

est, vocatúsque Apollo Epidelius, quasi ex Delo aduectus. Paleph. lib. 1.

Epigenes, Philosophus Byzantinus.

Epigoni, dicti sunt authores secundi belli Thebani, quasi fœtus illorũ qui primum confecerãt bellum. Grecè enim ἡ γονή, fœtus appellatur, & qui pòst gignitur. Inde Euripides tragicus, tragœdiam hoc argumento cõpositã, Epigonos scripsit. Errãt qui existimant Epigonos apud Strabonem esse populos, à quibus fabulæ nomen inditum sit: cùm Epigoni dicti sint generali vocabulo omnes illi, qui ex diuersis populis conflati, secundum bellum Thebanum duce Alcmæone confecerũt. Nam ex Statij lectione cõstat bellum Thebanum, & nomina ducum, qui in eo loco occubuerunt: quorũ filij, vt mortẽ parentum vlciscerentur, communi consilio contra Thebanos iterum arma mouerũt: qui acceperunt responsum ab Apolline, eam se ciuitatem expugnaturos, si Alcmæonem Amphiarai filium imperatorem fecissent. Igitur Alcmæon exercitu ex Græcis collecto, contra Thebas duxit copias, acerriméque commissa pugna, potitus est victoria, & Thebæ captæ ac dirutæ sunt. Epigoni etiam dicti sunt successores Macedonum veteranorum, qui sub Alexandro Magno ex Asiaticis fœminis sobolem susceperunt, quæ soboles (vt historici memorant) nomen habuit Epigoni, qui in castris nati, in armis educati, à paruula ætate periculis exercitati, laboribus durati, prorsus inuicti fuerunt.

Epiicidæ, vicus in tribu Cecropide. Steph.

Epileucadij, vrbs post Acarnaniam. Steph.

Epimachus, sub Decio apud Alexãdriam martyrio coronatus est, anno salutis 251.

Epimenides, Poeta Epicus, patria Cretensis. Apul. lib. 2. Florid. qui à patre Agiasarcho in agrum ad custodiendum pecus missus, in quodã antro obdormiuit annos LXXV. Vnde emanauit prouerbium, Epimenidis somnum dormire. Tandem à somno excitatus, cùm videret omnia mutata, domum reuersus à fratre omnia didicit. Quamobrem pro deo est habitus. Idem Atheniensibus pestilentia laborantibus dixit, Ciuitatem purgari, expiarique oportere. Itaque cùm rogatus eò venisset, iussit oues albas atque nigras apud Areopagum immolari. Rediens deinde domum, oblatam ab eis pecuniam renuit: Plato in primo & tertio de Legibus. Suidas de ipsius somno mentionem facit, indéque manasse prouerbium.

[Epimenides, Gnosius quidã, cuius anima ex ore, effigie corui, visa est euolare. Plin. lib. 7. cap. 52.]

Epimetheus, Iapeti filius, frater Promethei, q cùm ingenio plurimũ valeret, hominis statuam primus ex luto finxit. Quãobrem indignatus Iupiter, eũ vertit in simiam, atque in insulas Pithecusas relegauit.

Epimethis, Pyrrha filia Epimethei, & vxor Deucalionis.

Epiphania, vrbs Syriæ iuxta Raphaneas, in confinio Aradi, vbi natus est Euphrates Stoicus: altera Ciliciæ: tertia, Bithyniæ: quarta, iuxta Tigrim. Steph.

Epiphanes, cognomẽ Antiochi regis, qui Antiochiã denominauit. Hic Syriæ vrbẽ condidit, quæ etiã ab eius nomine Epiphania cognominata est. Dictus Epiphanes, quasi illustris, à rerum gestarum claritate.

[Epiphanius, qui postea Cypri fuit Episcopus, inter eremitas habebatur maximus. Sozom. lib. 8. cap. 1. hist. trip.]

Epizephyrij, Locrenses populi, apud quos si quis salutis causa vinum hausisset largius, medico non imperante, morte expiabatur libera illa compotatio, perinde ac grande aliquod scelus.

Epipolæ, regiuncula prærupta, iuxta Syracusas. Stephanus.

[Epira, quæ nunc Corinthus dicitur, à Sysipho condita fuit. Comest. in cap. 3. Iudic.]

Epirus, regio Græciæ finitima, ad Ortũ Acheloo fluuio ab Achaia discreta: ad Occasum Acroceraunijs mõtibus, quà mari Adriatico incumbunt: ad Septentrionem Macedoniæ parte terminata: ad Meridiem Ionio mari abluta. Hæc primùm Molossia dicta est, & à Chaone Heleni fratre, Chaonia: nũc verò Albania vocatur. Quondam vrbibus populisq; fuit frequẽtissima, sed à Romanis subacta, cùm sæpiùs deficeret, penè in solitudinem redacta est. Alit hæc regio equas præstãtissimas, quæ ab ea Epiroticæ appellantur. Virg. 1. Georg. vulgò appellatur Albania.

Epirota, aliquis ex Epiro, & Epiroticus.

Epistropus, Phocidis rex, vnus ex Græcorum ducibus qui venerunt ad Troiam. Homer. lib. Iliad.

Epitalium, vrbs Tryphaliæ. Steph.

Epitaurus. Vide EPIDAVRVS.

Epiteon, Nelei filius, vt est in Grçcis commẽtariis Apollonij.

Epitherias, ciuitas in sinu Arabico, aliàs Arsinoë dicta.

Epithymbia Venus dicta est, quòd principiũ ac finem vitæ inferre crederetur: ad cuius statuam quæ Delphis erat, in parentationibus & libationibus manes elicere ac euocare moris erat. Palæph. lib. 2.

Epitragia Venus dicta est, quod in formam capre seipsam cõmutauerit: nam cùm Theseus in Cretam ad Minotaurum interficiẽdũ nauigaturus, Veneri ac Apollini Delphico ꝓ sua suorúmq; salute sacra faceret: respõsum

à deo accepit, vt Venerem sibi itineris ducem assumeret: tum autem apparuit Venus in capram mutata. Palæp.lib.2.

Epij, populi, qui Elidenses postea dicti sunt, Tortellio.

[Epona, puella formosissima, ex homine & equa concepta, hoc modo. Fuluius Stellus, genus muliebre perosus, cuidã se inmiscuit equæ, quæ suo deinde tempore formosam admodũ peperit puellam, quam tẽpestiuè quidem Eponam appellarunt. Plut. Parall.]

Epope, dicebatur Acrocorinthus, quòd Sisyphus illic Æginam à Ioue rapi viderit. Step.

Epopeus, XVII. Sicyoniorum rex.

Eporedia, Salassiorũ vrbs, Ptol. hodie Hiaurea. hæc olim ex Sibyllinorum librorum oraculo à Romanis cõdita, & ab Eporedicis quos eo nomine Galli præstantes equorum domitores sua lingua appellabant nominata, vt non obscurè innuit Plin.lib.3.cap.17.

Epuia, vrbs quę nunc Ambracia dicitur, potiùs Pralia, Steph.

Epulo. Virg.12. Æneid.

Archetium Mnestheus Epulonem obtrũcat Achates.

Epy. Vide AEPY.

Epylus, Ouid.4. Fastor.

Propius est titulus Epylus alba tuis.

E Q

Eques Tuscus, Hetrurię rex, anno ab vrbe 318.

Equestris, Venus dicta est à filio Ænea, qui longa diuturnáque nauigatione fessus, tandem equum conscendit, matrémque huiusmodi effigie coluit. Palæph.lib.2.

Equestris, Ptolem. Sequanorum ciuitas in Gallia: vulgò, *Neufschatel.*

Equi, populi. Vide AEQVI.

Equicolus: Virgilius 9. Æneid.

Cõtinuò quercus & pulcher Equicol' armis.

Equiria, equitum erant festa, in quibus equorum cursu certabatur, de quibus Varro & Ouid. qui ait bis in anno celebrari, 13. Idus Martij, & 18. Aprilis.

Equitius, cognomẽ familiæ Romanæ, ab equo deductum.

Equitius, COS. cum Gratiano Augu. anno ab vrbe 1127.

E R

Eranus, & Eranca. Vide CYPARISSAEA, & CYPARISSVS.

Eraphiotes, Bacchus dictus est, ab inducenda contentione, quoniam vinum, iram atque certamen inducit: ἔρις enim contentio, φαίνειν, ostendere.

Erasia, filia Phinei regis Pæoniæ.

Erasinades, dux quidã fuit, qui quia infœliciter pugnasset, tum se, tum aliis omnibus ad internecionem extinctis, factus est prouerbij locus, Militauit cũ Erasinade, de his quibus res vndequaque malè procederent.

Erasinus, fluuius ex Stymphalide Arcadiæ lacu profluens, qui deinde terra occultatus in agro Argiuo denuò erumpit, & in sinum Argolicum illabitur. Ouid.lib.15. Metam.

Erasinus, fluuius iuxta Buræ ruinas in sinũ Corinthium illabẽs. Item alius in Eubœa insula, iuxta Eretriam vrbem: Rursus alius in Attica, iuxta Babronem. Strabo lib.8.

Erasistratus, medicus eximius ex Aristotelis familia, cuius multis in locis meminit Plin.

Erasmus, Cãpanus Episcopus, qui Diocletiano imperante floruit: huic inter vastas nemorum solitudines coruus pastum attulit.

Erastus, minister Pauli, Act.19. Ro.16. 2. Ti.4.

Eratæ, vrbs Gorytanorum.

Erate, tes, Nympha Oceani & Tethyos filia.

Erato, vna Musarum.

Eratósthenes Cyrenęus, Aristonis Chij & Callimachi poetæ discipulus, Plato minor à quibusdam ob doctrinam vocitatus, præfuit bibliothecę regię, cosmographus insignis. Scripsit præter philosophiã poemata, historias, astronomica, de sectis dialogos. Suidas. Hic vixit annis octoginta & vno, qui annus octogesimus primus maximus climaster, & humanæ vitæ periculosissimus à veteribus est creditus. Est enim numerus quadratus constans ex nouem nouenariis. Eodem ætatis anno decessit Plato, & Diogenes Cynicus, & Xenocrates Platonicus.

Erbessus, vrbs Siciliæ. Steph.

Erbita. Vide HERBITA.

Ercinia. Vide HERCYNIA.

Ercius, Iupiter dicebatur ab arcendo, qui intra cõceptum cuiusque domus colebatur, quem etiam Penetralem appellabant.

Erchueni, populi. 1. Esdr.4.

Erebidæ, pars Lotophagorum. Steph.

Erebinthius Bacchus dictus est, ab Erebintho, id est Cicere. nam Bacchus non modò vini, sed & fructuũ propè omnium inuentor creditur.

Erebus, inferorum deus, & pater Noctis ex Chao & Caligine progenitus, vt refert Hyginus, Fab. poet. cap.1. Cicer. tamen de Nat. deor. Noctẽ Erebi vxorẽ facit. Id quicquid est, Poetæ frequenter Erebum pro ipsa inferorum sede collocant. Virgil.4. Æneidos, Pallentes vmbras Erebi, noctémque profundam. Ouid.lib.5. Metamor. Proserpinam Erebi reginam appellat.

Erebus, fluuius inferorum. Virgilius.

Erebi tranauimus amnes.

Erechtheus, rex Atheniensis: cuius filiæ virgines mortem pro patria contẽpsisse dicũtur. Cicero pro Sestio.

Erechthia, vicus Atticæ in Ægeide tribu, ab Erechtheo qui Cererem hospitio suscepit.

Erembi,

Erembi, populi Arabiæ, qui & Ichthyophagi & Throglodytæ vocãtur, prærupta saxa & specus montium inhabitant sine opibus.
Ereme, insula. Steph.
Eresichthon, Thessalus, qui Cererem spernẽs, & eius lucum succidẽs, tam famelicus factus est, vt propria membra præ fame comedere coactus sit. Ouid. lib. 8. Metam.
Eresus, vrbs in Lesbo, Theophrasti Eresij patria, ab Ereso Macaris filio dicta. Steph.
Erethienses, siue Erethrienses, populi Eubœæ capti: & abducti à Dario, in Anderica regione sunt collocati, anno ab vrbe 258.
Eretria, Eubœæ insulæ vrbs clarissima. Pomponius Mela lib. 2. Homerus lib. 2. in Catalogo nauium. Stephano, ab Eretrico Phaethontis filio dicta, quem ex Titanum numero fuisse tradunt. Vocabatur etiam Melaneis, à Melaneo Euryti patre. Est & Eretria Thessaliæ. Steph.
Eretum, oppidulum Sabinorum non procul à Tyberi in colle situm, quem etiam veteres Montem Eretum vocauerũt: hodie autem Italorum vulgus corrupto vocabulo Montem rotundum nominat. Virg lib. 7. Æneid.
Ereti manus omnis, oliuiferæque Mutuscæ.
Ereuatis, vrbs Lyciæ, à Reuaste & Eleuthera. Steph.
Ereuthalió, vir quem Nestor interemit, cùm miraculo corporis, tum excellentia armorũ pręcipuus in bello Pyliorum & Arcadum.
Erganica, Ptolem. Hispaniæ vrbs, Erganicum hodie.
Ergasteria, vicus insignis inter Pergamũ & Cyzicum, quadringentis & quadraginta stadiis à Pergamo distãs, metallorum fodinis nobilis, à quibus & nomen accepit. Celebratur hic vicus à Gal. lib. 9. simpl.
Ergasyllus, viri proprium, Tortellio.
Erganica, oppidũ Hispaniæ Tarraconẽsis in tractu Vasconum, teste Ptolem. lib. 2. cap. 6. Plin. quoque lib. 3 cap. 3. Erganiscenses populos enumerat in eodem Hispaniæ tractu.
Ergeteni, populi sub Ergeto oppido. Silius, Hadrianum Ergetúmque simul.
Ergetium, vrbs Siciliæ. Steph.
Erginus, rex Orchomeni, quem Hercules ex Minyis Orchomeno vrbe extrusus interfecit, eò quòd tributa quotannis à Thebis exigeret, ipsámque vrbem incensa regia euertit.
Erginus, Thraciæ fluuius. Plinius & Pompon. Mela lib. 2.
Eribœa, dicta est ab Homero Iuno, quasi buculæ molestia, quòd Io in bouẽ versam multis affecerit molestiis. Nam ἔρις, contentionẽ, & βοῦς, bouem significat.
Eribœa, Macedoniæ vrbs. Ptol. vulgò *Pressa*.
Eribotes, Thebonis fuit filius, medicinę peritissimus, vt qui Oilei vulnus à Stymphalibus illatum sanauerit. Testis Orpheus apud Ægidium Maserium in Argonauticis.
Ericates, viri cuiusdam Lycaonij nomen à Messapo Æneæ comite interfecti. Virgilius 10. Æneidos.
Ericea, vicus Athenis in tribu Ægide. Steph.
Erichtheus, rex Athenarũ, quem Minerua è rure, vbi natus erat, suscepit, educauit, & Atheniensi populo pro rege tradidit. Ab eo Athenæ Erichtheæ dictæ sunt. Virg. in Ciri,
Qualis Erichtheis olim portatur Athenis.
Erichthonius, qui etiam Erichtheus dictus est, Atheniensium rex, ex semine Vulcani in terram proiecto editus. Vnde & nomen habet, ἀπὸ τῆς ἔριδος καὶ χθονὸς, id est, ex certamine atque humo. Nam cùm Vulcanus diis arma fecisset, eique Iupiter optionem dedisset præmij, quod vellet, postulandi, iuraslẽtque per infernam paludem se nihil negaturum: tum ille Mineruæ nuptias postulauit: quas cùm Iupiter iuramento astrictus, ei negare non posset, Mineruam tamẽ monuit, vt repugnaret, pudicitiámque defenderet. Tũ in illa colluctatione Vulcanum in terram profudisse aiunt semen, atque inde editum esse puerum draconum pedibus, nomine Erichthonium: qui cùm adoleuisset, vt pedum deformitatem tegeret, primus currus vsum adinuenit. Seruius in illud Virg. lib. 3. Georg.
Primus Erichthonius currus, & quatuor ausus Iungere equos, rapidisque rotis insistere victor.
Idem fuit argenti inuentor, secundũ Plinium.
Alius fuit Dardani filius, ex Candauia coniuge, vt quibusdam placet.
Erichtho, mulier Thessala, Luca. lib. 6. multitudine veneficiorum famosa. Quo nomine etiam vsus est Ouid. in epist. Sapphus, pro Furiæ cuiusdam infernalis nomine.
Ericis portus, Ptolem. Liguriæ oppidum: Plin. Delphini portus.
Ericussa, vna insularum Æolidum: Gentile, Liparæus ex Ericussa. Cõmuniter enim omnes in hisce insulis Liparæi vocantur. Copiosus in ea nascitur Erice frutex. Steph.
Eridanus, Italiæ fluuius, in Vesulo monte nascens, & per agrum Gallicum in mare Adriaticum influens. Hodie notiore nomine Padus appellatur. Eridanum autem dictum volũt ab Eridano Apollinis & Clymenes filio, qui à luce illius incẽdij, quo bonam terrarum partem exussit, Phaëthõ cognominatus est. Hũc poetæ fabulantur, cùm paternum currum regendum suscepisset, aurigandíque imperitia orbẽ terrarum in discrimen adduceret, à Ioue fulmine ictum, in Padum fluuium decidisse, eíque Eridano nomen fecisse. Virgilius, quòd Italicorum omnium maximus sit, Regem fluuiorum appellat.

Eridanus, cæleste signum Arieti proximum. Cicero ex Arato.

Erigone, Icarij filia, Hygino, quæ ex dolore paternæ necis, quem rustici tumulenti occiderant, seipsam suspendit, deorúmque miseratione in cœlum translata, Virginis nomen obtinuit. Virg. 2. Georg.

Quà locus Erigonē inter, Chelásque sequentes Panditur.

Inde Erigoneius, adiectiuum: vt Canis Erigoneius. Ouid. lib. 5. Fast.

Erigryppus, vnus ex Centauris.

Erimantus, qui lites disseminando diuinat. ἔρις, lis, μάντις, diuinus. Iuuenal.

Aut Dysphilus, aut Erimantus.

Erimum, vrbs Oenotrorum in mediterraneis. Stephano.

Erineos, locus asper fuit sub Ilij montibus, à caprificorum (quos Græci appellant ἐρινεὺς) multitudine dictus: meminit huius loci Andromache apud Hom. lib. 6. Iliad.

Erineū, vrbs in Doride à caprifico dicta, Strab. Est & alia Italiæ, & alia Achaiæ.

Eringius, Theofrido Recisuindi filio pulso, regnum Hispaniæ annis 7. occupauit, anno ab vrbe 1429.

Erinna, poetria, ex Teno vrbe Laconica, Olympiade 107. mortua est XIX. annos nata.

Erinnys Ceres dicta est, cuius cognominis hæc est ratio. Neptunus in equum conuersus stuprauit Cererem, quod primum iniquissimo tulit animo: deinde ita paulum remissa in Ladone fluuio corpus lauit: vnde duobus cognominibus à Thalpusiis Arcadibus est nuncupata Erinnys, ab illa indignatione animi: nam apud Arcades ἐριννύειν, indignari significat, & λοῦσαι, à corporis ablutione. Palæphatus lib. 2.

Erinnys, vna Furiarum infernalium, ita dicta, ἀπὸ τοῦ ἐρρειν τὸν νοῦν, hoc est, à corrumpenda mēte. Virg. 2. Æneid.

quo tristis Erinnys,
Quò fremitus vocat.

vel Erinnys dicitur quasi ἐρευνήτηρ, id est, indagatrix eorum hominum qui grauissima flagitia patrarunt.

Erioch, Rex Elicorum. Iudith. 1.

Eriónia, regio circa Sardeis, quæ & Asiæ. Stephanus.

Eriphia, venefica fuit & fascinatrix: quæ si quod animal aspexisset, illi protinus aliquid mali accidebat. Erasmus in Prouerbiis.

Eriphyle, Thalaonis, vel, vt alij volunt, Iphios filia, & vxor Amphiarai, & soror Adrasti, quæ accepto à Polynice aureo monili, maritū latentem, ne ad bellum Thebanum, vbi se moriturum sciebat, proficisci cogeretur, Adrasto prodidit. Quam vxoris perfidiam ægrè ferens Amphiaraus, filio Alcmæoni in mandatis reliquit, vt accepto primo mortis suæ nuntio, matrem interficeret: quod & ille in patris vltionem adimpleuit. Iuuenalis Sat. 6.

Occurrent multæ tibi Belides atque Eripylæ.

Eríphysa, insula vna ex Æoliis.

Erísichthon. Vide ERESICHTHON.

Erysthenes à matre Media interfectus est, quòd malè in bello pugnasset.

Erísitos. Vide ERESICHTHON.

Erithrus apud Celtiberos regnauit.

Ermanáricus, Ostrogotthorum rex, ex vulnere mortem obiit. Iornand. anno ab vrbe 1127.

Ero, puella formosissima, ex Sesto Thraciç vrbe ad Hellespontum sita, Veneris sacerdos, cuius mutuo amore correptus Leander Abydenus adolescens, noctu eius causa Hellespontū solebat traiicere. Verùm cùm aliquando nimio amatæ desiderio, mari tempestatibus agitato se commisisset, viribus destitutus, submersus est. Cuius cadauer cùm fluctuum impulsu Sestum esset delatum, Ero doloris impatiētia, ex editissima sese specula in mare præcipitauit. Musæus.

Erœadæ, vicus in tribu Hippothoontide. Stephanus.

Eroge, mons terræmotu scissus. Iosephus libro 9. cap. 11.

Erópia, insula vna ex Cycladibus, aliter Acis, & postea Syphnus appellata.

Eropolistides, nomen apud Plut. quo significatur ob amorem vendita.

Eros, seruus Antonij fuit, à quo quum Ant. ipse ab Augusto superatus, rerum desperatione gladium petiisset ad inferēdam sibi mortem: ille quidem gladium accepit quasi dominum percussurus: at conuerso gladio seipsum confodit.

Eros, comœdus quidam, cuius meminit Cic. in oratione pro Roscio Comœdo.

Erostratus, nebulo quidam fuit sceleratissimus, qui quum nomen suum posteritati consecrare omnibus modis cuperet, atque hoc virtute consequi non posset, templum Dianæ Ephesiæ manu propria incendit, ratus propter hoc saltem facinus nomen suum ab historicis propagatum iri.

Erotium, nomen mulieris dictæ ab amore.

Erotium, Cupidinis imago.

Ersenius, nobilis gladiator.

Ertha, vrbs Parthiæ ad Euphratem. Steph.

Erutius Clarus, II. Consul cum Cethego, anno ab vrbe 922.

Eryce, vrbs Siciliæ. Steph. Vide ERYX.

Erycina, næ, Veneris cognomentum, ab Eryce Siciliæ monte, in quo religiosissimè colebatur.

Erylus. Politianus,

Fecisset triplex qualia vix Erylus.

Ery-

Erymanthus, mons Arcadiæ, in quo aprum agrorum vastatorẽ Hercules domuit, viuúmque in humeris ad Eurystheum detulit: quo conspecto, Eurystheus in æreo se vase abscondit.

Est & sylua & fluuius hoc nomine in Alpheũ defluens, Plin.lib.4.

Erymanthis, thidis, possessiuum fœmininum. Ouid.2.Meta.

-Custos Erymanthidos Vrsæ
Arctophylax.

Erymna, vrbs Lydiæ, Trallis postea dicta. Stephanus.

Erymnæ, vrbs Lyciæ. Steph.

Erysiche, vrbs Acarnaniæ, quæ postea Oeneade nominata est. Aliqui totam Oeniadarum regionem Erysichen nominarunt, ab Erysiche Acheloi filia: Gentile, Erysichæus. Steph.

Erysthea, vrbs Cypri, in qua Apollo Hylates colitur. Steph.

Erythea, insula, Geryonis regio, in mari Gaditano. In ea tanta aëris benignitas fertur, vt homines pariat penè immortales. Hæc postea inquit Steph. Aphrodisias dicta est, inter Iberiam & Gades sita: hanc Oceani insulam nominatã scribit ab Erythea Geryonis & Mercurij filia. Dicitur etiam Erythe.

Erytheus, rex Athenarum, Orithyæ pater, quam Boreas rapuit, & in Thraciam deduxit.

Erythia, Plin.lib.4.cap. 22. insula in mari Gaditano, quam sic cognominatã dicit, quoniam Tyrij ab origine eorum orti, ab Erythæo mari ferebantur. In hac Geryones habitasse à quibusdam existimantur, quorum armenta Hercules abduxerit. Sunt qui aliam esse eam & contra Lusitaniam arbitrarentur, eodémque nomine quondam ibi appellatam. Vide ERYTHEA.

Erythibius, Apollo dictus est à rubigine. Palæp. libro 1.

Erythini, vrbs Paphlagoniæ. Steph.

Erythra, vrbs Ionũ, quæ & Cnopupolis, à Cnopo vocabatur. Alia & Libyæ, & alia Locridis, alia Bœotiæ, & alia Cypri, quæ nunc Paphus. Steph.

Erythra acra, promõtorium Libyæ, quasi dicas glebam rubram. Steph.

Ἐρυθραβῶλος, quasi dicas glebam rubram, vrbs Ægypti. Steph.

Erythræ, ciuitas Asiæ, non longè à Chio, ex qua Sibylla fuit, quam à patria Erythrẹam nominauerunt: antiqua sanè mulier, & diuinatrix, tempore Alexandri.

Erythrẹum mare, pars Oceani, Arabiam à Meridie alluens, ad Occidẽtem Arabico, ad Ortum Persico sinu terminata. Ratio nominis variè traditur à scriptoribus. Proximè tamen ad veritatem videntur accessisse, qui ab Erythra rege, Persei & Andromedes filio dictum putant: cui etiam opinioni subscribit Arianus Gestorum Alexandri lib.8. Reliquas opiniones hîc breuitatis causa omisimus, quas lector poterit videre apud Stra. li. 16. A Latinis autem per errorem videtur appellatũ Mare rubrum. Nam cùm audirent à Græcis Erythreum vocari, existimãtes à rubedine aquarum ita dictum, ipsi quoque mare rubrum dixerunt.

[Erythras rex, abs se ratibus inuentis in mari rubro, inter insulas, artem inuenit nauigandi. Plin.lib.2.]

Erythreus, seu Erythras, filius Persei & Andromedæ, qui in cõfinio rubri maris regnum habuit: vnde etiam Erythræum mare nominatum affirmant.

Erythris, Aleos amnis, pilos gignit in corporibus. Plin.lib 31.cap. 2.

Eryx, Butæ & Veneris filius, qui cũ viribus plurimùm polleret, hospites ad cestuum certamen solebat prouocare: qua ratione cùm non paucos trucidasset, ab Hercule ex Hispania redeunte superatus occubuit: atque in monte, in quo Veneri matri templum condiderat, sepultus est: vnde mons ipse Eryx, & Venus Erycina appellatur.

Eryxias, x x. Atheniensium princeps.

E S

Esaan, ciuitas in tribu Iuda. Ios.15.

Esacus, Priami filius, qui quòd causa fuisset necis Hesperiæ Nymphæ quam deperibat, sese aquis obruit.

Esaias. Vide ISAIAS.

Esau, filius Isaac, Gen.25. qui & Edom, Gen. 36. dicitur.

Esbaal, filius Saul.1.Par.8. & 9.

Esbon, filius Bale filij Beniamin.1.Par.7.

Esclepiades, Antiochenæ ecclesiæ episcopus, anno salutis 213.

Eschol, frater Mambre, Gen. 14. Est & vallis & torrens terræ Chanaan in vicinia Hebronis.

Esdras, nomen prophetæ sacerdotis, 1. Esdr. 7.

[De quo sic D. Hieronymus, in Præfatione in lib. Reg. Certúmque est, inquit, Esdrã, scribam, legísque doctorem, post captam Hierosolymam, & instaurationem templi, sub Zorobabel, alias reperisse literas, quibus nunc vtimur, cùm ad illud vsque tempus, iidem Samaritanorum & Hebræorũ characteres fuerint, &c. Totam ipse Bibliothecam, à Babylonis combustam, reparauit: Moysi totum opus ab ipso vlla sine librorum distinctione scriptum, in quinque partitus est libros, qui Pentateuchus dicti sunt. Comest. in cap. 1. Leuit.]

Esdrelon, ciuitas in campo magno Esdrelon sub Dothan. Iudith.1.

Esdrin, nomen viri, 2.Mach.12.

Eseban, filius Dison, Gen.36.

Esebon, filius Gad filij Iacob. Gen.46. filius item Bela filij Beniamin filij Iacob.1.Par.7.
Esec, frater Aser filij Elasa.1.Par.8.
Eselias, pater Sophan, 2.Par.34. qui 4.Reg.22. Asalias dicitur.
Esem, ciuitas in tribu Iuda. Iof.15.
Eser, filius Seir Horræi. Gen.36.
Esernia. Vide AESERNIA.
Esernius, gladiator nobilis, cui æqualis & par alter gladiator extitit nomine Pacidianus, de quibus natum prouerbium, Esernius cum Pacidiano. Cicero in lib. de optimo oratorum genere: A me autem, inquit, quò maximis minima conferam, gladiatorũ par nobilissimum inducitur, Æschines tanquam Esernius, vt ait Lucilius, nõ spurcus homo, sed doctus & acer cum Pacidiano hoc componitur, optimus lõgè post homines natos.
Esimiphæus, Homecitarum rex, anno ab vrbe 1281.
Esis, Italiæ fluuius, non procul à Rauenna. Plin. lib.3.cap.13.
Esphatha, filius Aman filij Amadatha. Esth. 9.
Esna, nomen ciuitatis. Iof.15.
Esras. Vide ESDRAS.
Esriel, filius Galaad filij Machit, Iof.17.1.Par.7. qui Numer.26. dicitur Asriel.
Esron, filius Ruben. Gen.47. filius item Iuda, 1. Para.4. qui Gene.46. Zara dicitur. Filius item Phares filij Iuda, Gene.46. Nomen præterea loci, Iof.15. Heb. Hesron.
Essęi, siue Esseni, Iudęi: nam tria Iudęorum dogmata, vt scribit Iosep. extitere, Pharisęi, Sadducæi, & Essæi: & quidem Essęi ab vxoribus & vino & carnibus abstinuerunt semper, & quotidianum ieiunium verterũt in naturam. Apud eos proprium nemo aliquid possidet, omnibus in medio positis communiter vtũtur, habitant simul & conueniunt quasi sodales. Cùm à laboribus mercedem ceperunt, apud quæstorem deponunt: is omnia diligenter procurat quibus egẽt: nullas ciuitates colunt, neque seruos habent, quando omnes velut mater eadẽ genuit natura. Triplici rẽgula vitam trãsigunt, amore in Deum ardẽtissimo, virtutum cultu diligentissimo, charitate in Christum feruentissima. Ioseph. Antiq. lib.13. cap.8. & Iud. lib.2. cap.7.
Essedones, in Asia populi: hi Scythiam vtrãque incolunt, super Męotim habitantes, non procul à Riphęis montibus. Plin. lib.4. ca.12. Quibus (Herod. lib.4. hist.) mos est parentum funera cantu prosequi, & congregatis proximis cadauera ipsa, pecudum admistis carnibus comedere: qui ossa capitum suorum parentum auro cincta, in poculorum tradere ministeriũ afferuntur. Steph. populi Scythiæ.
Essus, vrbs Locridis. Steph.
Esthaol, vrbs tribus Iudę siue Dan inter Azotum & Ascalonem in Palæsthina, Iof.15 19. vbi filij Israel posuerãt castra contra Philisthiim, Iud. 13. iuxta quam sepultus erat Samson, Iud.16. Hieronym. villula Asco dicta.
Esthamo, ciuitas, 1. Reg. 30. 1. Paralipomen. 4. quæ (vt videtur) dicitur Esthemo, & Esthemoa.
Esthemo, ciuitas quæ Aaronis nepotibus è tribu Iudæ est assignata, Iof.21. 1.Paral.6. eadem quę & Esthamo.
Esther, nomen mulieris, quę & Edissa filia Abihail dicta est, Esther 2.
Esthon, filius Mahir.1.Par.4.
Estiæa. Vide ISTIAEA.
Estiania. Vide NOLTIA.

E T

Etan, vrbs Laconica. Steph.
Etalus, Corinthiorum rex, regnauit annis XXX.
Etam, nomen viri, 1. Par.4.
Etam, petra munita quæ in tribu Iuda erat, vbi Samson aliquando habitauerat iuxta torrentem, Iud.15. Iof. lib.5. Antiq. cap.13. Est quoque ciuitas Iudæ à Roboam ædificiis munita, 1. Par.4. & 2.Par.11.
Etburga, filia Eduardi senioris regis Anglię, quæ relicta paterna domo sese in solitudinem cõtulit, in qua reliquum vitæ peregit.
Etearchus, Oaxi ciuitatis Creticæ rex, qui amissa vxore, filiæ suæ Phronimæ nouercam superinduxit, quæ domum ingressa, vt erat, ita re ipsa se nouercam præstitit, cùm lædendo, atque omne iniuriarum genus excogitando, tum ad extremum impudicitiam impingendo. Etearchus criminationibus vxoris fidem habens, Themisonem quendam Thereum iureiurando astrinxit, vt acceptam Phronimam in mari demergeret. Qui cùm neque Etearchi crudelitatis ministrum se præbere vellet, neque rursum iusiurãdum violare, reuinctam funibus puellam dimisit in pelagus, eáque subitò retracta, Theram peruenit: vbi Polymnestus vir inter Thereos spectatus, in concubinatum Phronimam accepit: qui ex ea Battum genuit, Cyrenarum in Aphrica conditorem. Herodot. lib.4.
Eteocles, Oedipi Thebanorũ regis filius, ex nefando Iocastæ matris cõcubitu editus, cui cũ fratre Polynice ita conuenerat, vt alternis annis regnarent. Exacto deinde primo anno, cùm Eteocles, qui, quòd maior natu esset, primo anno regnarat, renueret fratri regno cedere, Polynices adiutus à Tydeo & Adrasto socero, fratri bellũ intulit, in quo ambo mutuis vulneribus ceciderũt. Impositis deinde cadaueribus eidem rògo, flamma se diuisisse traditur, tanquam odium illud, quod inter viuos fuerat, ne morte quidẽ finiri potuerit. Stat. in Theba.

Theba. Virg. in Culice.
Eteones, vrbs Eubœæ, ab Eteoneo quodã nunc Scarphe vocatur, in colle sita.
Etesiæ, venti quotannis statis temporibus flantes, biduo incipiẽtes post Caniculæ exortum, flatúmque ad dies ferè quadraginta continuantes. Plin. lib. 2. cap. 47. Hinc Etesiæ dicti sunt, quasi annui, quòd ex ventis omnibus hi maximè stati sint, & quotannis eodem tempore recurrant.
Etgarus, Angliç rex, qui singula erexit monasteria singulis quibus regnauit annis.
Ethai, nomẽ viri, 2. Reg. 15. qui & Ithai, 2. Reg. 23. Filius Roboam ex Maacha. 2. Par. 11.
Ethalia, insula in Ligustico mari, Populoniæ vrbi opposita, ab Ethalio qui ei pręfuit, sic dicta.
Ethalion, vnus ex Tyrrhenis nautis, quos in delphinas mutatos dicit Ouid. 3. Metam.
Etham, nomen loci, ad quem venerũt filij Israel profecti de Socoth. Exo. 13. Num. 33.
Ethan, vir quidam sapiens, filius Maol. 3. Reg. 4. Filius Zaræ filij Iuda. 1. Par. 2. Filius Gazaiæ, 1. Par. 15. Filius Zamma filij Semei, 1. Par. 6. Filius Cusi filij Abdi, 1. Par. 6.
[Ethan ciuitas erat deserta in capite solitudinis tempore Mosis: quæ à Iosepho vocatur Lycus, vbi Babylonem postea factam ait, dum Cambyses Ægyptum vastaret: non illam famosam Babylonem Nabuchodonosoris, sed alteram, quæ etiam tunc inhabitabatur. Comest. in cap. 13. Exod.]
Ethanim nomen mensis septimi, qui nostro Septembri respondet. 3. Reg 8.
Ethbaal, nomen regis Sidoniorum, 3. Reg. 16.
Ethearchus, rex Cretę, qui suasu vxoris secũdam Phronimam filiam per negotiatorem Themisonem submergi iussit. Herod.
Etheel, nomen viri, 1. Esd. 11.
Ethelbaldus, III. Anglorum rex.
Ethelbertus, IIII. Anglorum rex.
Ethelredus, V. Anglorum rex.
Etheltredus, XIIII. Anglorum rex. Huius tẽporib⁹ Anglia Dacis tributaria facta est, Polyd. lib. 7.
Etheluolfus, II. Anglorum rex.
Etheluolfus. Cantianus rex, anno ab vrbe 1550.
Ethei, filius filiæ Sesan ex seruo Ægyptio, 1. Paralip. 2.
Ethemon, nomen viri. Virg. lib. 10. Æneid.
Et clarus Ethemon Lycia comitantur ab alta.
Ether, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.
Ethi, nomen viri, 1. Par. 12.
Ethnan, filius Ashur ex vxore Halaa. 1. Par. 4.
Ethnestæ, populi Thessaliæ, ab Ethnesto Neoptolemi filio. Steph.
Ethruria. Vide HETRVRIA.
Etia, vicus Laconiæ, aut Cretæ ciuitas.
[Etiõ, quidam fuit gigas, cuius corpus in Creta, terræmotu rupto monte, stans inuentum est 46. cubitorum: quod alij Orionis fuisse tradunt. Plin. lib. 7. cap. 16.]

E V

[Eua, omnium mulierum prima quam Deus ex Adę protoplasti costa formauit: quámque intuitus Adam, ait, Hoc nũc est ex ossibus meis, & caro de carne mea: Hæc vocabitur virago, quoniam de viro sumpta est. Genes. cap. 2. Interpretatur viua, seu viuẽs. Franc. Ximenez.]
Eua, vrbs Arcadiæ: Gentile, Euæus. Steph.
Euadne, Martis filia ex Thebe vxore Asopi, & coniunx Capanei, quę illum incredibili amore dilexit. Itaque cùm audisset illũ apud Thebas fulmine periisse, ferè in mortis stuporem diriguit, & rigida facta est: deinde cùm celebraretur funus, se in rogum proiecit. Virg. 6. Æneid.
Euæi, populi habitantes ad Meridiẽ, quos expulerunt Cappadoces. Deut. 2. Iosue 13. 4. Reg. 17.
Euæmon, pater Eurypyli, qui cum Græcis ad Troiam profectus cum 40. nauibus, præfuit Orchomeniis. Hom. in Catalo. nauium.
Euæmon, Steph. vrbs Orchomeniorum.
Euænetus, rex Lacedæmoniorum, qui ad custodiendum introitũ Thessalię contra Xerxem, vnà cum Themistocle Atheniensium duce à Græcis constitutus fuit.
Euagoras, rex Cypriorum, ad quem Isocrates scripsit.
Euagrius presbyter, annis XIIII. mãsit in solitudine contentus pane & oleo. Si quando venereis titillaretur illecebris, demergebat se in puteum, vt aquę frigiditas libidinis feruorem compesceret.
Euagrius, monachus apud Ægyptios doctissimus, anno salutis 399. Sozomenus lib. 8. cap. 1. hist. trip.
Euagrius, aliàs Eucharius, cos. cum Eleutherio, anno ab vrbe 1134.
Eualeni, populi. Glaucus lib. 2. de Arabia.
Euan, vnum est ex Bacchi cognominibus, ab Euantium mulierum clamore impositum. Oui. 4. Meta. Euantes dicuntur mulieres eiusdem dei sacra celebrantes.
Euander, Carmentis filius, Arcadiæ rex, ob eloquentiam Mercurij filius ex Nicostrata habitus est. Hic dimissa Arcadia, cùm patrem casu interfecisset, auito regno pulsus suadente matre, quę vates erat, conscensa naui in Italiam venit: & pulsis Aboriginibus, tenuit illa loca, vbi postea Roma condita est, paruúmque oppidum in Palatino mõte extruxit, Pallãteum, à Pallante proauo dictũ. Virg. 8. Æneid. Hinc Euandrius, a, um. Idem 10. Æneid.
At tibi Tymbre caput Euãdrius abstulit ensis
Euanthe, Gratiarũ mater, vt placet quibusdam.
Euãgelus, poeta fuit comicus qui de re militari scripsit.
Euantia. Vide TRALLIS.

Euaristus, IIII. Romanorum episcopus, anno salutis 102.

Euarix, rex Gotthorum, qui templorum aditus spinis obserabat & sepiebat, vt introeundi raritas obliuionem religionis induceret, clericos verò carceribus includebat: nullum omittebat tormenti genus, in quo suam feritatem non exerceret.

Euax, rex Indiæ, qui de virtutibus gemmarum scripsit ad Neronem.

Eubœa, insula maris Ægęi, inter Sunium Atticę promontorium & Thessaliam in longitudinem extensa, & à Bœotia Euripo admodum angusto dirempta: ita dicta ab Eubœa heroicæ indolis matrona, cùm antea Abantis & Macris diceretur. Hodie Nigropontum nominant. Hinc Euboicus. Virgilius libro 6. Æneidos,

Qualis in Euboico Baiarum littore quondam
Saxea pila cadit, &c.

Item lib. 9.

Eubulus, Atheniensis ciuis, Demostheni sæpè aduersatus, vt ex ipsius in Midiam oratione notum est.

Eubulus, mediæ Comœdiæ poeta. Suid.

Eubulus, historicus, qui historiam Mitræ multis voluminibus explicuit.

Eucarpia, Steph. vicus est in minori Phrygia, in qua Metrophane teste, racemus tantus prouenit, vt currus medius præ onere aliquando rumpatur. Hãc regionem Barbari Iouem Cereri & Baccho fœcunditatis gratia donasse fabulantur. Est etiam Eucarpia, castellum Siciliæ inter Timæos.

Eucherius, ordinis senatorij dignitate cõspicu', speluncam dumis horridam & tutam nigro lacu habitauit in agro Lugdunensi.

Euchion, Bacchum cognominant Poetæ, ἀπὸ τῆς εὐχῆς, id est à voto, vt notant grammatici, inter quos Sipontinus. Malim Euhyus, vt sequitur.

Euclides, geometra insignis, tẽpore primi Ptolemæi: posterior aliquanto his qui Platonis temporibus vixerunt, antiquior verò Archimede & Eratosthene. Multa scripsit, quæ ad Geometriam & Musicam pertinent.

Euclides Megarensis, Socraticus, belli inter Athenienses & Megarenses tempore, muliebri veste noctu ad Socratẽ venire solitus. Ab hoc philosophi Megarici dicti, qui id bonum solũ esse dicebant, quod esset bonum & simile & semper idem. Suidas & Diogenes Laërt.

Eucrates fuit versutus quispiam, qui aliquo prętextu, suffugiebat semper, si quãdo fides esset præstanda. Hinc natum prouerb. Vias nouit quibus effugit Eucrates.

Eucratida, vrbs Bactrorum. Steph. ex Strabone.

Eudæmon Arabia, fælix Arabia dicitur apud Pomponium lib. 2.

Eudæmonidas, nomẽ viri proprium, Tortellio.

Eudamidas, Archidami filius, & frater Alcidis, aliàs Agidis. Plutarch.

Eudêmus, orator Megalopitanus, Philopœmenis ducis præceptor. Plut. in Philopœmene.

Eudêmus, VII. Corinthiorum rex.

Eudipne, insula Libyæ Phænicum. Steph.

Eudo, Roberti Andegauensis ducis filius, Francorum rex, regnauit annis IX. Hic Caroli simplicis tutor fuit, anno salutis 891.

Eudo, Vasconiæ dux, pacis fœdere rupto, quod cum Carolo iecerat, in subiectas illi regiones multa tentauit. Blond. lib. 10. decad. 1.

Eudóchia, cum filiis, Græcis imperauit mẽsibus VII. anno salutis 1070.

Eudócia, Theodosij filia, Valentiniani vxor, Tripart. hist. lib. 12. cap. 13.

Eudóra, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, Hesiodo in Theogonia. Item vna ex Atlantidibus, quæ septem numero esse perhibentur.

Eudôrus, Mercurij filius ex Polymela Philanthis filia, qui Achillem ad bellum Troianum sequutus est. Homer. 8. Iliad.

Eudóxius, COS. cum Dioscoro, anno ab vrbe 1195.

Eudóxus, Æschinis filius, qui patria Cnidius, geometra & Astrologus, summus medicus, Socratis & Platonis auditor, qui primus annum composuit. Scripsit leges, & de Geometria atque Astrologia libros edidit. Cic. 2. de Diuinatione.

Fuit alius Eudoxus Rhodius historicus, alius Siculus Agathoclis poeta comicus.

Eudoxus, præsul Constantinopolit. qui Arianæ sectam est imitatus Valentis principis ætate.

Euelgia, vrbs quædam. Steph.

Euemenius, vir Cardianus magnæ virtutis, qui ad amicitiam Philippi Macedonis accessit, & breui tempore in intimam familiaritatem eius peruenit, quam cum Alexandro cõtinuauit. De hoc multa in Græcorum historiis. Vide EVMENES.

Euemerus, historicus antiquus è ciuitate Messana, res gestas Iouis, & cæterorum qui dij putantur, collegit: historiámque contexit & titulis & inscriptionibus sacris, quæ in antiquissimis templis habebantur. Hãc historiam interpretatus est Ennius, & sequutus Lactantius.

Euenetus. Vide EVAENETVS.

Euenus, Martis & Steropæ filius, qui cùm stupratorem filiæ Marpessę Apharetum nomine comprehendere non posset ad supplicium, se coniecit in Lycormam fluuium animi dolore, Plut.

Euenus, fluuius Ætoliæ, in Callidromo monte nascẽs, & iuxta Calydonẽ in mare Ionium influẽs: ita dictus ab Eueno Martis filio & Marpessæ

pessæ patre, qui se in hũc fluuiũ præcipitauit. Ouid. lib. 9. Metam.

Nanque noua repetens patrios cum coniuge muros,
Venerat Eueni rapidas Ioue natus ad vndas.
Lucanus.
Et Meleagream maculatus sanguine Nessi
Euenus Calydona secat, &c.

Euenus, philosophus, qui ignem, optimum ciborum condimẽtum esse dicere solebat. Plutar. Fuerũt item Eueni duo Parij, Elegiarum scriptores, quorum meminit Suidas.

Euergetes, cognomen Ptolemæi Ægyptiorum regis, qui Philadelpho successit, à maximis eius in Græcas ciuitates meritis impositum.

Euergetę, populi Scythici, qui & Arimaspi: quòd benefici fuerint in Argonautas, tempestate maris ad terram ipsorum appulsos. Steph.

Euchardus, Francorum dux, anno salutis 913.

Euesperis, vel Euesperides, vel Hesperis, vrbs Libyæ. Steph.

Euganei, populi ad intimum maris Adriatici sinum, Alpes versus, qui deinde à Troianis & Henetis, qui Antenore duce in eã Italiæ partem venerunt, sedibus suis pulsi, Alpes Graias tenuerunt. Liuius lib. 1. ab vrbe. Dicti autem sunt Euganei, ἀπὸ τῆς εὐγενείας, hoc est, à generis nobilitate. Plin. lib. 3. cap. 20.

Eugannion Cyrenęus, Theogoniam scripsit, anno ab vrbe 186.

Eugenia, filia cuiusdam inter Rom. potẽtissimi, quæ virum mẽtita est in cœnobio quo se inclusit, vt Christo seruiret commodiùs.

Eugenius, ab Arbogaste imperator factus, anno ab vrbe 1145. Tripart. hist. lib. 9. cap. 45.

Eugenius, LXXIII. Romanorum pontifex, anno salutis 318.

Eugenius II. XCVII. Romanorum episcopus, anno salutis 824.

Eugenius III. Romanorum põtifex CLXVIII. anno salutis 1144.

Eugenius IIII. Romanorum põtifex CCVIII. bellum gessit Romæ aduersus Columnenses, anno salutis 1431.

Eugia, regiuncula Arcadiæ. Steph.

Euhyus, siue Euius, vnũ ex Bacchi cognominibus, à Ioue illi inditum eo in bello, quod Gigantes cum diis gesserunt. Fabulantur enim poetę, cęteris diis perterritis, Liberum patrẽ se in leonem conuertisse, vnúmque ex Gigãtibus interfecisse: & ob rem tam strenuè gestam, Euhyõ, hoc est bonũ filium à Ioue fuisse salutatum. Inde fit fœmininum Euhyas, quòd Bacchi sacerdotem significat.

Eui, rex Madianitarum, Num. 31.

Euij, populi Liguriæ. Steph.

Euilà, regio ad Orientem vergẽs, quam circuit de Paradiso Phison egrediens, quem nostri murato nomine Gangem vocãt. In ea aurum pretiosum, & gemmæ pretiosissimæ, carbunculus, smaragdúsque nascuntur.

Euil-merodach, rex Babylonis. 4. Reg. 25.

Euippe, vicus Cariæ. Steph.

[Eulogius presbyter fertur præscientiã habuisse cogitationũ, quorumlibet ad se venientium, eorúmque delicta redarguere: & quæcunque latẽter cogitassent, sibi reuelatã manifestare. Cùm verò aliquid mali gessissent, vel prauum consilium habuissent, ab altari suspendebat, manifestans eis peccatum, quod egerant: ac diligentia purgatos, rursus suscipiebat. Sozomen. lib. 8 cap. 1. hist. trip.]

Eumæus, subulcus Vlyssis, qui dominũ post lõgos errores domum redeuntem quãuis incognitum hospitio excepit, & in vrbem deduxit, eíque in vlciscendis vxoris procis fidelem operam nauauit. Hom. lib. 22. Odyss.

Eumelis, augur nobilis. Stat. 4. Sylu.

Eumelus, Admeti, regis Thessaliæ filius ex Alcesta vxore. Bocat. lib. 5. cap. 43.

Eumenes Neoptolemum interfecit, anno ab vrbe 430.

Eumenes, Bithyniæ rex, Asiam inuasit, anno ab vrbe 516.

Eumenes, VI. Alexandriæ episcopus, anno salutis 134. Euseb. lib. 4. cap. 5.

Eumenia, vrbs Phrygiæ, quam Attalus ab Eumene Philadelpho sic vocauit: aut Hillas, quòd bene in ea mansisset, sic eam appellauit. Alia est Cariæ: tertia in Hircania.

Eumenides, furiæ infernales, κατ᾽ ἀντίφρασιν εὐφημισμόν, cùm minimè εὐμενεῖς, hoc est, beneuolæ sint. Has autem tres ferunt fuisse, Acherontis & Noctis filias, vno partu editas, & apud inferos Canes Stygias vocari. Apud mortales autem Furias, ab effectu. Cic. 2. de Legib. Agitant & insectantur impios Furiæ non ardentibus tędis, sicut & in fabulis, sed angore cõscientię, & fraudis cruciatu. Apud superos verò Diras. Virgil lib. 12. Æneid.

Eumilus, vnus ex Græcis ducibus, qui ad Troianum bellum profecti sunt.

Eumolphidæ, dicti sunt sacerdotes, seu magistratus Athenis, in memoriam & honorem Eumolphi regis, quem Ægyptij generis fuisse Diodorus refert.

Eumólphus, Atheniensis, quem Suidas Musæi poetæ filium fuisse scribit, versificator ante Homerum fuisse traditur. Ab hoc Eumolphidas, sacrorum quorũdam præsides dictos volunt, Æschines in oratione contra Ctesiphõtẽ. Fuit & Pythionices, hoc est vxor in Pythiis ludis Græcię. [hic vitium, aliarúmque arborũ culturas docuisse fertur, teste Plinio lib. 2.]

Eumónides, nomen propriũ viri Thebani. Plut.

Eunę, vrbs Cariæ, in qua fluuius est Eunæus. Est etiam Eunæ, vrbs Argũs, quã habitabant Cyreneii. Steph.

Euneus, Iasonis filius ex Hypsipyle, filia Thoantis regis Lemni, Homerus lib. 7. Iliad.
Eunice, mater Timothei. 2. Timot. 1.
Eunomiani, hæretici, qui & Ætiani ab Ætio dicti sunt, anno salutis 358. Tripart. hist. lib. 5. cap. 13.
Eúnones, Aorsorum rex, anno ab vrbe 801.
Euónymos, insula parua ex Æoliis. Plin. libr. 3. cap. 19. ita dicta, quod è Lipara in Siciliam nauigantibus sinistra offeratur: nam ἐυώνυμα Græci κατ᾽ ἐυφημισμὸν vocant sinistra, author Strab. li. 6. Est etiã Euonymus Theoph. arbor infęlix, malo punicæ similis, in Lesbo insula potissimùm proueniens, pecori gustatu lęthalis. Plin. lib. 13. cap. 22.
Eunus, sub Decio martyrio apud Alexandriam coronatus est, anno salutis 251.
Euodia, mulieris nomen. Philip. 4.
Euódius, Consul, cum Honorio, anno ab vrbe 1139.
Euódius, primus post diuum Petrum Antiochenæ ecclesiæ episcopus, anno salutis 68.
Euonymia, vrbs Cariæ. Est & vicus Atheniensiũ ab Euonymo terræ & cæli vel Cephisi filio. hic vicus etiam Euonymus vocatur. Step.
Euonymitę, populi Ægypti, iuxta Æthiopiam. Steph.
Eupales, XXXII. Assyriorum rex.
Eupalia, vrbs in Locride. Steph. Alij Eupalion, alij Eupolion vocant.
Eupator, filius Antiochi. 1. Mach. 6.
Eupatria, vrbs Lydorum. Steph.
Eupheme, mulieris nomen, nutricis Musarum, & Croci matris.
Euphorbus, nobilis Troianus, Iliaco in bello à Menelao occisus. Cuius animum Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ouidius libro 15. Metamor. [his versibus,
Ipse ego (nam memini) Troiani tẽpore belli,
Pãthoides Euphorbus erã, cui pectore quõdã
Hesit in aduerso grauis hasta minoris Atridę.
Cognoui Clypeũ nostrę lęuę gestamina, &c.]
Euphorion, poeta Chalcidensis, quem transtulit Gallus. Habebat hic quosdam ita deditos sibi amatores, vt eum præferrent Ennio, & reliquis poetis, eiúsque poemata studiosè cantarent, posthabitis aliorum poematibus.
Euphranor, statuarius laudatissimus Isthmius, qui de symmetria & coloribus aliquot volumina conscripsit. Floruit centesimaquarta Olympiade, plurimáque signa nobilissima ex ære confecit, quæ enumerantur à Plinio lib. 34. cap. 8. Idem & pictor, & marmorarius fuit, in vnoquoque genere excellens, sibíque æqualis.
Euphranta, vrbs Libyca. Steph.
Euphratis, regio eadem quæ Syria, à vicino fluuio Euphrate, qui cum Araxe fratre ex mõte Armeniæ profluit. Steph.
Euphrates, philosophus grauissimus, temporibus Adriani principis, voluntaria morte excessit è vita, veniam ei dãte Adriano, vt citra ignominiam & infamiam, cùm propter senectutem, tum etiam propter grauem morbum, cicutam bibere posset. Dion.
Euphrates, tis, fluuius Mesopotamię, quem Strabo scribit ex Niphate monte Armeniæ, magnũ, profundum, & celerẽ nasci: influere autẽ in mare rubrum, priùs tamen Babyloniam per medium diuidere, & Tygri coniunctum Mesopotamiam facere. Dictus autem putatur Euphrates (quod & Ambrosius annotauit) ἀπὸ τοῦ ἐυφραίνειν, hoc est, à lętificãdo: propterea quòd circumiacẽtem agrum restagnationibus suis adeò lætum fœcundúmque reddat, vt sequẽte anno sponte restibilis fiat seges.
Euphratesiæ, vrbs siue regio quædam. Steph.
Euphrone, vna ex tribus Gratiis.
Euphrone nox dicitur à Poëtis, id est sapiens seu prudens, quòd in ea multum sapimus, vt testatur Epicharmus inquiens: Si quid docti inquiris, fac noctu, eius inuestigationi vaces. nam omnia præclara noctu quàm die cogitando meliùs reperiuntur.
Euphrósyna, nę. & Euphrosyne, nes, vna Gratiarũ, soror Aglaię & Thalię, ab animi hilaritate (id enĩ Græcis sonat ἐυφροσύνη) ita appellata.
Eúpilis, lacus Cisalpinę Gallię, in quem progreditur Lambrus, in Padum defluens.
Eupolis, priscę comœdiæ scriptor, qui vitia populi magna cum libertate reprehendit. Horatius Satyra 4. Scripsit comœdias septẽdecim, ex quibus nouem victoriam meruerũt. Periit in pręlio nauali inter Lacedęmonios & Athenienses iuxta Hellespontum commisso, cuius mors vsque adeò luctuosa ciuitati fuit, vt postea edicto publico cautum fuerit ne poetæ in posterum militare liceret.
Eupómpus, Macedo Arithmeticę & Geometrię peritissimus, sine quibus negabat artem posse perfici. Est & Plin. li. 35. ca. 10. pręclarus pictor, qui docuit Pamphilum Apellis pręceptorem.
Eupória, vrbs Macedonię ab Alexandro victore condita, & à fertilitate sic dicta. Steph.
Eúporus, seruus C. Gracchi, qui dominum ex Auentino fugientem, qua potuit ratione tutatus est, ac super occisum, animam euulsis proprio vulnere visceribus effudit. Macrob.
Euprósopon, promõtorium Phœniciæ ad Babylonẽ vrbem. Nomẽ habet ab insigni aspectu. Vadianus.
Eupyridæ, vicus de tribu Leontide, &c. Steph.
Euricus, Visigotthorum rex, anno ab vrbe 1220.
Euripides, insignis poeta tragicus, natus eo die quo numerosus ille Xerxis exercitus ab Athẽniensibus fusus est. Floruit tempore Archelai Macedonum regis, à quo etiã summo in honore est habitus. Scripsit fabulas LXXV. ex

quibus quinque tantùm victoriã meruerũt. Castitate autẽ vitę tanta fuit, vt vulgò μισογύνης, hoc est mulierum osor fuerit cognominatus. Periit noctu ab Archelai canibus, vt fertur, discerptus. Ossa eius regis iussu Pellã sunt trãslata, repulsis Atheniẽsium precibus, qui sæpe per legatos tentauerant, vt cuiuis sui reliquias sibi in patriam referre liceret.

Euríppa, Diana dicta est apud Pheneatas, cui templum Vlysses construxit, quòd amissos equos ibi inuenisset.

Euripidius, numerus in talis quadragenarius ab Euripide inuentus, eo tempore quo exactis triginta tyrannis quadraginta principes Atheniensium Remp. administrabant. Legitur & Euripides in eadem significatione. Vide Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 27.

Euripus, fretum angustum inter Aulidẽ Bœotię portum, & Eubœam insulam, quod vnius diei & noctis spatio septies recurrit eo impetu, vt nauigia repugnãtibus ventis secum rapiat. Mela li. 2. Sunt & Euripi, canales seu ductus aquarum aliunde deductarũ in sublime saliẽtium, si paulò minutiores sint, quos intra domos Romani per pratũ ducebant: si autẽ maiusculi sint, Nili dicuntur. Cic. 1. de Legibus: Ductus aquarum, quos isti Nilos Euripósque vocant, quis quum viderit, non irriserit? Euripi quoque sunt fossæ in ludis circumdatæ pro septis, quorum loca temporaria prius clostra fuerunt authore Plinio.

Euristenes, Lacedæmoniorũ rex, regnauit annis XLII.

Eurísteus, I. Mycenarum rex.

Eúromus, vrbs Dariæ, ab Euromo Care Idriei filio. Steph.

Eurónotus, alio nomine Vulturnus, ventus ab Oriente hyberno spirãs, quòd inter Notum & Eurum sit.

Eurôpa, filia Agenoris regis Phœnicum, quam Iupiter in bouis speciem transformatus rapuit, & per mare in Cretam trãsuexit. Ouid. lib. 2. Metamorph. Ab hac tertia orbis terrarum pars nomen accepisse creditur, ab Asia Tanaide fluuio, ab Africa mari mediterraneo discreta.

Eurôpa, Nympha marina, Oceani & Thetyos filia. Hesiodus in Theogonia.

Europs, II. Sicyoniorũ rex, regnauit an. XLII.

Europs, VII. Macedonum rex, anno ab vrbe 146.

Europum, Syrię vrbs, olim Thapsacum, postea Amphipolis appellata. Plin. lib. 5. cap. 24.

Europum, oppidum apud Parthos, cognomento Nomadas. Plin. lib. 6. cap. 25.

Eurôpus, ciuitas Mesopotamiæ.

Eurôpus, vrbs Macedonię, ab Europo filio Macedonis & Orithyæ filiæ Cecropis. Est & alia Syriæ, & alia Caricæ, quam Idriadem ab Idrie Chrysaoris filio nominant. Steph.

Eurótas, fluuius Laconiæ, Spartam præterlabens, Liu. bel. Maced. lib. 4. ripásque habens frequentibus lauris consitas.

Eurus, ventus spirans ab Ortu brumali, quem Latini Vulturnum appellant. Plin. li. 2. cap. 47. Ouid. 1. Metamorph. Cæl. lib. 5. cap. 5.

Euryale, regis Minois filia, quæ Neptuno Orionem peperit. Alia fuit Prœti Argiuorum regis filia. Tertia ex Gorgonibus vna, quæ tres fuerunt in extrema Africa, circa Atlantem montem: quæ omnes vnum oculum habebant, quo inuicem vtentes, quoscunque aspiciebant, conuertebant in saxa. Harum nomina fuerunt Medusa, Sthenyo, & Euryale. Seruius, eximia parique pulchritudine virgines fuisse tradit, quarum solo aspectu adolescentes obstupescebant: quam rem fabulæ occasionem subministrasse existimat, vt dicerentur quoscunque aspexissent, in saxa trãsmutare. Hęc ille, enarrans illud Virgilij, lib. 6. Æneid. Gorgoñes, Harpyiæque, & forma tricorporis vmbræ.

Euryalus, vnus ex principibus Peloponnesiacis qui Argos & ꝓpinquas vrbes incolebãt, & ad Troiam cum octoginta nauibus venerunt. Homer. in Catalog. Fuit etiam hoc nomine Troianus quidã, arctissimo amicitiæ vinculo cum Nisso coniunctus: qui noctu Rutulorũ castra vnà ingressi, magnam hostium stragem ediderunt. Verùm cùm instante iam die sese recipere conarentur, in hostium equitatum inciderunt: à quo circumuentum Euryalum cùm Nisus eripere non posset, certissimę sese morti maluit obiicere, quàm amicum deserere. Virg. lib. 9. Æneid.

Euryalus, cum fratre Hyperbio primus lateritias domos Athenis constituit. Est etiam histrionis cuiusdam nomen, de quo Iuuenalis,

Nobilis Euryalum aut Marmillonem exprimat infans.

Euryámpus, vrbs Magnesiæ. Steph.

Euryanassa, insula est maris Ægei, è regione Ioniæ, nõ procul ab Arginussa. Pli. li. 5. ca. 31.

Eurybates, præco Ithacensis, ex Vlyssis comitatu, ab Agamemnone missus, vt ab Achille auferret Briseidem. Ouidius Epistol. 6. Homer. Iliad.

Eurybatus, latro astutia singulari, quem deprehensum cùm custodes vellent cogere, vt ostenderet quibusnam modis consueuisset domos conscendere: ille aptatis spongiis, & stimulis ferreisque retinaculis, irrepsit in pariẽtẽ, & spectantibus illis, artificiique nouitatem mirantibus, prehẽso laqueari, per tegulas effugit, eóque modo periculum euasit. Homer. lib. 19. Odyss.

Eurybia, Nymphã quæ stellas & Luciferũ genuit. Hesiod. in Theogon.

Eurybiades, Herodoto libro septimo, vnus ex ducibus Xerxis.
Eurybiades, Lacedæmonius quidam nobilis fuit, Euryclidæ filius, vniuersæ Græcorum classis dux à Lacedæmoniis constitutus aduersus Xerxem. Herod. lib. 8.
Euryclêa, Opos Pisenomdæ filia pulcherrima, quam Lertes in prima existens pubertate, viginti boum pretio emit, nec minore, quàm vxorem, honore domi habuit, Vlyssémque nutriendum ei dedit: quem & prima in patriam redeuntem agnouit. Homerus Odyss. lib. 19.
Eurycles, vates, qui de se suísque incommodis aliquid semper diuinabat. Hic per adsistentē dęmonē vaticinabatur. Propterea Euryclidę dicūtur omnes diuinaculi. Cæl. lib. 5. cap. 10.
Euryclia. Vide EVRICLEA.
Eurycratidas, vir Lacedæmonius. Plutarch.
Eurycyon, faber argentarius. Virg. lib. 10.
Quę bonus Eurycyō multo cælauerat auro.
Eurydamas, vir Troianus, Latinè dicitur Latè domans. Ouid. Per Eurydamāta intelligunt Hectorem, qui virtute cuncta domabat.
Eurydame, Dictatoris filia, & Menij soror, quā Leutychides Spartiatarum rex duxit in vxorem. Herodot. lib. 6.
Eurydice, vxor Orphei vatis, cuius amore captus Aristæus, cùm vim illi inferre pararet, illa per auia fugiens, incidit in colubrum in herba delitescentem, cuius morsu interiit. Orpheus autē vxoris mortem ægerrimè ferēs, accepta cithara inferos adiit, vbi Plutonem Proserpinámque tam suaui carmine demulsit, vt ei vxorem ab inferis reducere permitterēt, ea tamen cōditione, ne priùs eam, quàm ad superos rediisset, intueretur. Quam legem cùm ille amoris impatiētia esset præuaricatus. Eurydice denuò ad inferos est retracta. Virg. 4. Georg.
Eurydice, Clymeni filia, vxor Nestoris, ex qua septem filios & vnam filiam suscepit. Homerus Odyss. lib. 3.
Eurydomene, Nympha marina. Perhibent hāc matrem Gratiarum fuisse, quàm alij Eurymedusam vocant.
Euryêlus, macropolis Epipolorum. Est autem oppidulum Syracusarum in loco prærupto. Steph.
Eurylion, Latinorum rex, qui alio nomine dictus fuit Ascanius. Dionys. Halic. 1. de Antiq. Roman.
Eurylochus, vnus sociorum Vlyssis, qui solus Circes pocula non gustauit, neque in suis figuram est transmutatus. Ouid. 14. Metamor.
Eurylochus, Phlegyarum rex, qui Pherecly di struxit Thebas, antequàm Cadmus adueniret, qui eas postea reædificauit.
Eurymachus, fuit Thebanorū potētissimus, q quum Platæas noctu per proditionem cepisset, rebellantibus deinde omnibus, viuus in hostiū potestatem peruenit, vnáque cū suis omnibus supplicio affectus est, Thucy. li. 1.
Eurymedon, pater Peribœæ, ex qua Neptunus Nausithoum suscepit, regem Phæacum, & Alcinoi patrem. Homer. Odyss. lib. 7.
Eurymedon, filius Fauni. Stat. in Thebaide,
Proximus Eurymedon cui pastoralia Fauni Arma patris, &c.
Eurymedon, Atheniensium dux cū Demosth.
Eurymedon, Pamphiliæ fluuius, qui ex Tauri iugis ortus mediam Pamphil. tranat. Mela lib. 1. & Steph. qui etiam locum iuxta Tharsum sic nominatum scribit.
Eurymedusa, Gratiarum mater.
Eurymenæ, vrbs Thessaliæ. Steph.
Euryminus, vir quidam, qui cum per calūniam conaretur Castorem & Pollucem fidissimos amicos inter sese committere, alterum apud alterum insimulans, pòst deprehensus vtriq; dedit grauissimas pœnas: vnde abiit in prouerbiū Euryminus, de iis qui per calumniā conantur fidos amicos inter sese cōmittere.
Eurynome, Nympha, Oceani & Tethyos filia, mater Leucothoes.
Eurynome, Apollinis filia, quæ Adrastum Argiuorum regem & Euriphylen Amphiarai coniugem peperit.
Euryon, Amyntæ Macedonum regis filia, quæ patrem à matris insidiis liberauit.
Eurypylus, Telephi filius, Gotthorum rex, bello Troiano, cui propter Cassandræ amorem intererat, extinctus est. Iornand.
Euryphylus, Herculis filius, regnauit in Co insula, & omnium Græcorū augur peritissimus est habitus, nō tamen similis Calchanti Troiano. hic cum aliis Græcorum ducibus ad Troiam profectus est. Virg. 2. Æneid.
Suspensi Euryphylum, scitatum oracula Phœbi Mittimus, &c.
Eurystheus, primus Lacedæmoniorum rex.
Eurystheus, Stheneli filius, Mycenarum rex, qui Iunonis odio obsequens, Herculem ad difficillima quæque pericula obeunda adegit, sperans futurum, vt ponderis magnitudine opprimeretur. Qua in re mirum in modum opinione falsus est. Nam ille rebus ex sententia confectis semper victor rediit, clariórque ex periculis & maior emersit.
Eurytanei, populi Italiæ. Steph.
Eurythius, XVI. Italiæ exarchus, anno ab vrbe 1479.
Eurythus. Vide EVRITVS.
Eurytion. Vide EVRICION.
Eurytus, Oechalię rex, pater Ioles, qui cùm ab Hercule victus, pactā ei certaminis lege filiā ab eo irato tradere recusaret, irat' Hercules Eurytum occidit, & Iolē abduxit. Hinc Eu-

tyris, idis, patronymicũ fœmininum: quo Poëtæ vtuntur pro Iole Euryti filia.
Eurytus, vnus ex Centauris, qui cùm Theseo Hippodamiam vi eripere vellet, ab eo est occisus.
Eusebia, ciuitas Cappadociæ, Cęsarea pòst dicta.
Eusebius, Laodicenus episcopus, anno salutis 274.
Eusebius, xxxviii. Rom. episcopus, anno salutis 308.
Eusebius, cos. cum Rufinio, anno ab vrbe 1100. cum Hypatio, anno 1112.
Eusebius Cronio, cos. cum Probino, anno ab vrbe 1242.
Eustachius, consul cum Agricola, anno ab vrbe 1174.
Eustachius, martyr inter aulicos Traiani principis, Placidus antea vocatus. Volat. lib. 15.
Eustathius, Antioch. episcopus, anno salut. 322.
Eustathius, Antiochiæ episcopus, quo in exilium ob fidem truso, Ariani ecclesiã occupauerũt, anno salutis 331.
Eustathius, Epiphanæus, scripsit temporũ epitomen ab Ænea Troiano vsque ad Anastasiũ principem sub quo fuit: Tomos etiã septem, & alia quædam. Suid.
Eustathius, genere Pamphylus, præsul Antiochenus, aduersus Arianorum dogma multa composuit sub Constantino principe: pulsus demum est in exilium Traiapolim, Thraciæ ciuitatem, vbi & sepultus est. Sunt quoq; ipsius volumina de anima, epistolæque plurimæ. Hieronymus.
Eustathius præsul, is qui in Homerum & Dionysium poëtas commentarios edidit, patria Constantinopolitanus.
Eustephius, Aphrodisieus sophista, scripsit declamationes. Suid.
Eustochius, Cappadox sophista, scripsit ad Constantẽ principem de Cappadocię aliarúmque gentium antiquitate. Volat. lib. 15.
Eustochium, Paulæ mulieris Romanæ filia, Latinarum, Græcarum & Hebraicarũ literarum perita, vnde & suo tempore nouum orbis prodigium vocata est: ingenium sacris literis deuouit maximè: atque adeò, vt Psalmos Hebraicè legeret cursim & mira celeritate. Qua in re amorem B. Hieronymi sibi maximè cõciliauit.
Eustratius, philosophus, qui in Ethica Aristotelis scripsit. In Bethleem ciuitate sepultus est.
Eutæa, vrbs Arcadiæ. Steph.
Euterpe, vna Musarum, quæ mathemata, vel, vt aliis placet, tibias inuenit, à concentus suauitate nomen trahẽs: est enim εὖ, bene, & τέρπειν, delectare. Virgilius,

Dulciloquis calamos Euterpe flatibus implet.

Euthenæ, vrbs Cariæ. Steph.
Euthericus, consul cum Bæthio, anno ab vrbe 1264.
Euthericus Cillicia, cõsul cum Iustino Aug. anno ab vrbe 1272.
Eutiches, fuit poeta comicus.
Eutichianus, consul cum Honorio Aug. anno ab vrbe 1151.
Eutichus, propter fidẽ à Genserico Gottho martyrio coronatus est, anno salutis 439.
Euthydemus, Suidæ, Massiliensis philosophus, præceptor Apollonij Tyanei.
Euthymedon, nomen cuiusdam philosophi.
Euthymus, pugil, in Locris Italiæ, qui Epizephyrij cognominatur, ortus Astycleo patre: vel (vt indigenis persuasum est) Cęcinio amne genitus, qui Locras à Rheginis diuidit. Hunc semel à Thasio Theagene victum tradit Pausanias, non iusto quidem illum certamine, sed circumuentũ dolo, vnde nec Theageni decretus honor: insuper damnatus, vt mulctæ nomine talentũ Euthymo repręsentaret. Ælianus variæ hist. libr. 8. Euthymus, Locrus ex Italia, pyctes inclytus & robore insigni fuit, lapidem gestabat ingenti magnitudine, qui Locris ostenditur: & Temessæum heroa, quod cuique per vim abstulerat, reddere coëgit, etiam cum fœnore: vt inde natũ sit adagium iis qui sordidos & iniustos quæstus faciunt, affore Temessæum genium. Hic ad amnem Cæcinum, oculis hominum apparere desiit. Plin. lib. 7. cap. 47.
Eutocus, Bocatio lib. 5. Apollinis & Cyrenes filius. Hunc dicunt descendentibus fratribus ex Africa, & in Græciam venientibus, Cyrenis remansisse & imperasse, qui vnà secũ ibidem remanserc.
Eutrapelus, homo quidam callidissimus. Horat. 1. Epist.

-Eutrapelus quicunque nocere volebat,
Vestimenta dabat pretiosa, &c.

Eutresis, pagus inter Thespias & Platæas situs, quem Zetus & Amphisus muris cinxerunt: sic dictus, quòd multis viis, seu vicis priùs vsus & quasi perforatus fuerit. Hinc Eutresites Apollo, cuius templum ibi & oraculum celeberrimum fuit. Steph.
Eutresium, vrbs Arcadiæ. Steph.
[Eutropia, vnà cum D. Nicasio, fratre suo germano, Rhemensium episcopo, per Hunnos, martyrio fœliciter est coronata. Bell. tom. 1. Cosm.]
[D. Eutropius, D. Clementis discipulus, Apostolorum tempore, primus Santonum, Gallicè *de Saintonge*, episcopus. Gregor. Tur. lib. 1. cap. 56. de martyr.]
Eutropius, de gestis Romanorum scripsit historiam.
Eutropius, consul cum Valentiniano Aug. anno ab vrbe 1140. & cum Theodoro, anno 1152.
Eurychia est insula Thessaliæ adiacẽs, ante sinũ

Pagasicum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Eutyche, mulier Tralliana, triginta partus enixa & à viginti liberis rogo illata. Plin. libro 7. cap. 5.

Eutyches, Constantinopolitanus abbas, tertius post Manetem & Apollinarem, alium adfirmabat esse CHRISTVM, aliud verbum Dei: negabátque CHRISTI carnem nostræ similem: nec in Patre duas in eodem supposito naturas esse: sed de cælo corpus descendisse dictitabat, ac in Virginis vtero tanquam solis radios penetrasse: vt visum sit sanè ex muliere generatum, quanuis verè generatum non sit. Suidas. in hûc celebrata est quarta Synodus: Volater.

Eutychianus, XXV. Romanorum episcopus, regnauit mensibus X. anno salutis 282.

Eutychides, Plinio libro 34. capite 8. statuarius, centesima vicesima Olympiade floruit. Hic, vt idem author est, fecit Eurotam, in quo artem ipso amne liquidiorem plurimi dixêre.

Eutychus, nomen adolescentis, quem suscitauit Paulus. Act. 20.

Euxinus pontus, sinus maris latissimus, Thracio & Cimmerio Bosphoris interceptus, Axenus dictus, hoc est, inhospitalis, propter immanitatem corũ, qui eius maris littora incolebãt. Illi enim & hospites immolare solebãt. Strabo lib. 7. & carnibus peresis, ex caluis eorum sibi pocula cõficere. Postea verò, cùm in locis maritimis Iones aliquot oppida cõdidissent, cohibito Scytharum assueto latrocinio, receptóque Græcorum hominum cõmercio, pro Axeno Euxinus, hoc est, hospitalis appellatus est. Ouid. de Ponto,

Frigida me cohibens Euxini littora Ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

E X

Exagonus, legatus Oblogenum, qui sunt populi in Cypro. Is quum Romã venisset, ibíque de herbarum viribus multa dissereret, volẽs con iectus est à consulibus in dolium plenum serpentibus experimenti causa, vbi serpentes ipsi non solùm eum non mordebant, sed etiam linguis demulcebant. Plin. lib. 28.

Exampus, Scythiæ fons inter Boristhenem & Hypanim flumina. Herodo. lib. 4. Inter Borysthenem (inquit) & Hypanim flumina, locus est nomine Exãpus, ex quo hic amarus fons ortum habet & nomen.

Excerta, dicta est Hydra, quòd vno cęso capite, tria excrescebãt. Scribit Diodorus, Herculem debellasse Hydram nõ solùm ferro, sed etiam flãmis, adhibito Iolao, qui incisam ceruicem ardente face euistigiò inureret. Constat (secundum historicos) Hydram fontem fuisse in Lerna Argiuorum palude, aquas euomentem, quæ vastabant vicinas ciuitates, in qua vno meatu clauso multi erumpebant. Quod Hercules videns, loca ipsa exussit: & sic aquæ meatus clausit. Nam Hydra, ἀπὸ τῆς ὕδατος, id est, ab aqua, nomen accepit. Plato asserit in Euthydemo, Hydram fuisse callidissimum sophistam, cui propter sapientiam, pro vno sermonis capite amputato, multa repullulabant.

Exius, vrbs Siciliæ. Steph.

Exitiria, festa apud Græcos erant, in quibus primitiæ frugum diis offerebantur, vt tradunt grammatici.

Exquiliæ, liarum, mons Romæ, dictus ab excubiis regiis Tulli Hostilij, qui hunc collẽ vrbi adiecit (teste Liuio lib. 1. ab vrbe) & in eum, vt frequẽtiùs habitaretur, domicilium suum transtulit. Sunt qui ab excolendo, Exquilias dictas volunt, quòd ea pars vrbis, cùm antea neglecta iacuisset, Tullo rege fuerit exculta.

Extricatus, consul cũ Præsente, an. ab vrbe 969.

[D. Exuperius, D. Clementis discipulus, Bayorum, Gallicè *de Bayeux*, in Neustria, seu Normania, primus fuit Episcopus. Bell. tom. 1. Cosm.]

E Z

Ezechias, rex Iuda, filius Achas 4. Reg. 18. 1. Paralip. 3.

Ezechiel, nomen prophetæ, 1. Par. 24. Ezec. 1.

Ezechiel, 1. Esdræ 8. nomen viri.

Ezel, nomen lapidis viatorij in agro vrbis Saul. Sub hoc latuit Dauid in supremo digressu à Ionatha, 1. Reg. 20.

Ezer, filius Hur primogeniti Ephrata, 1. Par. 4. Filius item Suthalæ filij Zabad. 1. Par. 7. & 12.

Eziel, filius Haraia, 2. Esd. 3.

Ezra, nomen viri, 1. Par. 4.

Ezrel, nomen viri, 1. Esdr. 10.

Ezri, nomen viri. Iudic. 6. 1. Par. 27.

Ezricã, dux domus Achaz, 2. Par. 28. Filius Naariæ filij Semeiæ, 1. Par. 3. Filius Hæsel filij Elasa, 1. Par. 8.

Ezriel, pater Saraiæ. Ierem. 36. 1. Par. 5.

F A

FAbáriæ, insula, Plin. lib. 4. cap. 14. à frugis similitudine sponte prouenientis, aliàs Buchara dicta.

Fábaris, fluuius Sabinorum, alio nomine Farfarus appellatus.

Fábia. Vide PHABIA.

Fabia, mulier Rom. quæ Fabium Fabricianũ interfecit vt liberiùs posset lasciuire cũ Petronio Valentiano liberali forma adolescẽtulo, qui cum adulterij consuetudinem habebat. Plut. in Par.

Fabiánus, XIX. Romanorum episcopus. Euseb. lib. 6. cap. 21. martyrio coronatus est, anno salutis 251.

Fabiánus,na,num, à Fabius fit. vnde dicitur arcus Fabianus, qui constructus est iuxta regiã in Via sacra.

Fábius, à faba, cognomen eius qui fabam optimè serebat: sic Cicerones, Lentuli, Pisones, & huiusmodi.

Fábij, Romani nobilissimi, simul ac potentissimi, qui bellum aduersus Veientes soli cũ suis clientibus & seruis in se receperunt: cúmque ex leuibus aliquot præliis sæpius victoriã reportassent, tandem ad Cremeram fluuium insidiis circumuenti, ad vnum omnes cæsi sunt. Ouidius lib. 2. Fast. Ex tanta Fabiorum clade vnus tantùm superfuit, qui nondũ armis per ætatem idoneus, in vrbe relictus erat: ex cuius sanguine per longam nepotum seriem natus fuit Fabius ille Maximus, qui Dictator aduersus Annibalem creatus, cunctabunda quadam prudentia rem Romanam aliorum imperatorum temeritate labefactã, primus restituit, adeò vt verissimè de eo Ennius dixisse videatur,

Vnus homo nobis cunctando restituit rem.

Sed qui primus Fabius, dictus est Allobrox, quòd apud flumen Isaram Allobrogum regem cæcidisset.

Fabiola fuit Romana mulier, quę quum magno studio sacras literas amplecteretur, Prophetias, Euangelia & Psalmos frequentissimè reuoluebat, vt iterata plerunque lectio amorẽ diuinæ religionis (qua deflagrabat) augeret magis: vnde & D. Hieronymus librum de veste sacerdotali eidem nuncupauit.

Fabius Maximus, Consul cum C. Iulio Cæsare, anno ab vrbe 709. hic in Hispania Pompeianos vicit, Hispanias per deditionem accepit.

[Fabius Maximus, Romani exercitus imperator aduersus Pœnos creatus, collatis manibus, cunctos ad vnum amisit commilitones, ac ipse mortifero accepto vulnere, in Hannibalem cursu vehementi concitatus, ablato ei diademate iuxta eum oppetiit. Plut. Paral.]

Fábius Africanus, Consul cum Iulio Antonio, anno ab vrbe 744.

Fábius Chilo, Consul cum Libone, anno ab vrbe 956.

[Fabius Fabricianus, capto Tuscio (ea est primaria inter Samnites ciuitas) victoriosam Venerẽ, quæ in summo apud illos habebatur honore Romam misit. Huius vxor cum adolescẽtulo *specioso* adulterium committebat: quocirca redeuntem virum dolosè obtrũcauit *ipsa*. Fabia verò Fabricianum fratrem adhuc infantem rex vrgẽti liberatum periculo, clàm emisit alendum: at ille cùm ad ætatis vigorem peruenisset, matrem, & adulteriũ peremit. Senatus autem, ne res illa Fabriciano esset fraudi, decreuit. Plut. Parall.]

Fabius Tatianus, aliàs Duitianus, Consul cum Neratio Cereali, anno ab vrbe IIII.

Fabius pictor, homo nobilissimus, iuris & literarum antiquitatis bene peritus. Cic. in Bruto.

Fabratéria, oppidum Campaniæ, à quo fit Fabraternus. Iuuenal. Sat. 3. & Silius lib. 8. huius insulæ meminerunt.

Fabricius, Rom. ciuis frugalissimus, qui in tenuissimo censu Samnitum munera forti animo spreuit. Hic norma paupertatis & exemplum apud Romanos, qui patellam & salinum ex argento tantùm colendorum deorum causa domi habuit, ita tamen vt patella corneo pediculo sustineretur. Cuius filiæ ob paupertatem de publico dotibus donatæ, ad maritos ierunt, portantes gloriam domesticam, pecuniam publicam. Hunc Pyrrhus Epirota nullo auro, nullis pollicitationibus expugnare potuit, vt secum esse vellet, ac proximum à se locum obtineret. Itaque dixit Pyrrho, Non hoc illi conducibile esse. nam si Epirotæ (inquit) ambo nos norint, à me regi quàm abs te malent. Virg. lib. 6.

-paruóque potentem Fabricium, &c. Cic. lib. 3. Offic.

Fabricianus, matrem Fabiam interfecit, quòd illa Fabium Fabricianum maritum suum occidisset, vt liberiùs adulterium cum Petronio adolescẽte committeret. Dositheus apud Plutarchum.

Fabula, formosa quædam puella apud Mart.

Bella es nouimus: & puella, verum est,
Et diues: quis enim potest negare?

Fabulínus, putabatur deus, qui pueris primo fari incipiẽtibus præesset. vnde Huic Rom. sacrificabant, quum primùm eorum liberi fari incipiebant. Varro de liberis educ.

Facúndus, Cos. Nepotiani collega, anno ab vrbe 1088.

Falco, Cos. Clari collega, anno ab vrbe 945.

Fádius, Pompeianus miles, Asinius Pollio libro Epistolarum decimo.

Fadus. Sil. lib. 6. Hinc Fadum & veterem tellure Labicum.

Falácrium, promontorium Siciliæ, Ptolem. hodie *Melazo*.

Falcidia lex, quę amputat legata, quando saltem quarta pars bonorum non superfit hæred.

Falerij, orum, fuit oppidum Faliscorum in Tusciæ mediterraneis, Ptol. lib. 4. cap. 1.

Falerina, tribus Romana. Liu. lib. 9. decad. 1.

Falernus, regio Campaniæ, optimi vini feracissima. Pro vino verò tam masculini, quàm neutri generis est, Martialis,

Resina bibit vina Falerna. Tibullus,
Núc mihi fumosas veteres proferte Falernos.

Quondam Amineum appellatum, vt Aminęæ vites apud Maronem.

Falisci, siue Phalisci, populi quondam Hetruriæ, vberrima incolentes pascua: vnde gramen

Faliſcum à ſcriptoribus paſſim celebratur. Hi cùm à Camillo obſiderentur, magiſter ludi cum nobilioribus diſcipulis deambulandi prætextu vrbe egreſſus, ad hoſtem eos deduxit. Quam perfidiam deteſtatus Camillus, hominem nudari iuſſit, & à pueris cæſum in vrbem remitti. Qua ex re id conſequutus eſt Camillus, vt quos armis ſubigere non potuerat, iuſtitiæ adminiſtratione ad deditionem compulerit. Apud Faliſcos farciminis præſtantiſsimi genus fiebat, lucanicis nõ diſsimile, quod ventrem Faliſcum appellabant. Martial. lib. 1.

Et lucanica ventre cum Faliſco.

[In Faliſco amnis eſt, cuius aqua potata, boues candidos efficit. Plin. lib. 2. cap. 103.]

Faneſij, populi in Oceano Septẽtrionali, qui, vt refert Plin. lib. 4. tam grandes aures habent, vt eorum nuda corpora tegant.

Fanéſtris, colonia Pomponio eſt, quam Plinius Fanum Fortunæ appellat lib. 3. cap. 14. & item Ptolemæo libro 3. Porrò ea colonia ſita eſt non procul à flumine Metauro. Plin. libr. 13. cap. 14.

Fannia lex, lata eſt anno poſt vrbem conditam quingenteſimo octauo, quæ ludis Rom. item ludis plebeis, Saturnalibus, & aliis quibuſdam diebus in ſingulos dies centenos æris inſumi conceſsit, decémque aliis diebus in ſingulis mẽſibus tricenos, cæteris autem omnibus diebus denos. Gell. lib. 2. cap. 24.

Fannij, oratores erant duo, quorum C. Fannius, qui C O S. cum Domitio fuit, vnam orationẽ de ſociis & nomine Latino, contra Gracchũ reliquit. Alter autem C. Fannius N. F. C. Lælij gener, & moribus, & ipſo dicendi genere durior, Cicero in Bruto.

Fannius Cepio deprehenſus in coniurationem aduerſus Auguſtum, ſibi mortem conſciuit. Mart. lib. 2.

Hoſtem quum peteret, ſe Fannius ipſe peremit,
Hîc, rogo, non furor eſt, ne moriare, mori?

Fanum, vrbs Piceni ſeu Vmbriæ, amœniſsima in Adriatico littore, inter Piſaurum & Senogalliam ſita, haud longè à Metauro amne, ſic dictum, quòd in ea pulcherrimum Fortunæ fanum, id eſt, templum fuerit. Hinc Fanenſes ſeu Faneſtres eius incolæ. φάνα, ἡ, Stephano vrbs eſt Italiæ.

Fanus, deus, qui euntibus præerat, vel deus anni. Cuius imaginem cùm Phœnices vellent exprimere, draconem finxeruut in orbem redactum, caudámque ſuam deuorantem, vt appareat mundum in ſe reſolui. Macrob.

Fana, virgo Gallica clariſsimis orta parentibus, Heraclio imperante, quæ cùm ad nuptias cogeretur, in tantas prorupit lachrymas, vt inde cæcitatem contraxerit.

Faramundus, primus Francorum rex, anno ſalutis 421.

Faran. Vide PHARAN.

Fárfarus, ſiue Farfar, Syriæ fluuius, in radicibus Libani montis emittitur, & per Antiochiam fluens, in Syriaco miſcetur mari. Hic tantus fertur, vt tranſiri vado non poſsit. Farfarus etiam dictus eſt fluuius qui per Sabinos tranſit. Vide FABARIS. Farfarum vocat Plautus in Pœnulo, arborem populum: Proſternebam inquit, eos, vt folia Farfari, quæ leui pulſu vẽti alicuius, autumno vniuerſa aliquando cadunt.

Farnus, Medorum rex. Diod.

Farreatio, celebritas quæ fiebat in nuptiis farreo libo: aliter vocabatur Confarreatio. At cùm diſſoluebantur nuptiæ, Diffarreatio.

Faſcelis, Dianæ cognomentum, quæ apud Ariciam colebatur, à faſce lignorum impoſitum, in quo Oreſtes & Iphigenia ſimulachrum eius abſconderunt, cùm ex Taurica regione in Italiam illud afferrent.

Fatua. Vide FAVNA.

Fatuelus, quidam deus, cuius vxor Fatua eſt dicta. Seruius.

Fatugal, fuit Romæ ſacellum Iouis, in quo erat fagus arbor, quæ Ioui ſacra habebatur.

Faucula Clunia fuit meretrix, alioqui tamen clementiſſima, quæ Annibale Capuam tenente alimenta captiuis egentibus furtim ſuppeditauit. Liu. lib. 26.

Fauentia, Hiſpaniæ oppidum. Plinius libro tertio, cap. 1.

Fauentia, ciuitas in Italiæ octaua regione, quã hodie Itali ſua lingua vocant *Faenza*: eius incolæ vocantur Fauentini, Fidentinis finitimi. Plin. lib. 3. cap. 15.

Faula, Herculis ſcortum: Verrius apud Lactantium.

Fauij, populi ſic dicti, quòd princeps eius gentis ex ea natus ſit, cum qua Hercules in fouea concubuit. Quanuis alij putẽt ita vocitatum, quòd primus oſtenderit, quemadmodum vrſi & lupi foueis caperentur.

Fauna, deæ cuiuſdam nomen erat, cui à Romanis matronis in operto ſacra fiebant nocturno tempore: viri autem tanta cura ab eius ſacris arcebantur, vt vel in ædem eius inſpexiſſe, capitale haberetur. Rationem huius affert Macrobius libro primo Saturnal. capite 12. Faunam, dum inter homines ageret, Fauni vxorem fuiſſe tanta pudicitia, vt perpetuo gynæcio, hoc eſt, mulierum conclaui incluſa, nullum vnquam virum, pręter maritum aſpexerit. Varro eandem eſſe exiſtimat, quę & Telluris & Terræ nomine à Romanis colebatur. Eadem & Fatua dicebatur: quod nomen à fando deductum volunt, quòd infantes non priùs vocem edant, quàm terram attigerint

gerint: eadē & Bona dea vocata est, quod omnia: quæ ad victū pertinent, bona suppeditet.

Faunalia, feriæ nonis Decēb. in honorem Fauni celebrabantur, quarum meminit Horat. in Odis, & Alex. ab Alexandro lib. 3. cap. 18.

Faunus, antiquissimus Aboriginum rex, filius Pici, pater Latini: à quo rustica ea numina genita putantur, quos Faunos, seu Syluanos poëtæ appellant, cornutis capitibus & caprinis pedibus insignes.

Fauni, agrorū & syluarum putati sunt dij, qui post longum tēpus moriuntur, quòd è terra geniti sint: hinc Fana dicta existimat Probus. Hos quidem Incubos vocāt. Fauni apud Latinos ij sunt, qui apud Græcos σάτυροι, filij Saturni. Scribit & Hieronymus Satyrū à Diuo Antonio inuentum, ipsique locutum fuisse.

Faunus, Pici filius, Latini pater, qui regnauit in Latio, à fando dictus, quòd oracula sua voce redderet.

Faunus iunior, apud Aborigines regnauit. Dionysius Halicar. lib. 1.

[Faunus, rex quondam Italiæ, qui cùm Herculem, Geryonis boues ducentem, hospitio suscepisset, & Mercurio patri hospites immolare cōspectus fuisset, ab eo interemptus est. Plut. Paral.]

Fauonius, ventus ab occasu æquinoctiali spirans, contra Subsolanum, Plin. lib. 2. cap. 47. à fouendo dictus, quòd cuncta foueat. Est enim genitalis spiritus mundi, quo plantæ hyberno frigore enectæ, reuiuiscunt. Vnde etiam à Græcis Zephyrus dicitur, quasi ζωὴν φέρων, hoc est, vitam afferens.

Fauo, nobilis histrio Rom. qui in funere Vespasiani imperatoris personā eius tulit, virique, vt moris erat, dicta & gesta imitatus est.

Fauorinus, philosophus Arelate oriūdus, Dionis auditor, præterea eunuchus, & Adriano principi infensus. Ideò tria de se mira narrare solebat, se Gallū græcissare, eunuchum mœchū putari, & inimicum imperatori viuere. Ob quam causam statua eius disiecta Athenis, vbi viuebat. Hunc Herodes Atticus patrem solebat appellare, hæresque librorū ab eo factus est Philostratus. Gellius huius sæpè meminit. Ælianus de varia historia, dicit hunc quandoque in disputatione quadam Adriano cessisse, admirantibusque proximis, Nónne cedam (inquit) ei qui xx. habeat legiones?

Fausta, Constantini vxor, ab eodem interfecta, anno ab vrbe 1082.

Faustianum vinum dicitur, quod in mediis collibus Falerni montis gignitur.

Faustinę, puellæ alimētariæ ab Antonino Cæsare, in honorē Faustinę matris suæ institutę.

Faustinus, cos. cum Gallieno Augusto, anno ab vrbe 1014.

Faustinus, c o s. cum Rufino, anno ab vrbe 962.

Faustulus, pastor qui Romulum & Remum ad Tyberim expositos inuenit, Laurentiæque vxori suæ educandos tradidit. Liu. lib. 1. ab vrbe.

Faustus Sylla, c o s. Syluij Othonis collega, anno ab vrbe 804. Hic Faustus cognominatus est, quòd sibi perpetuam in rebus gerendis fœlicitatem arrogauerit.

Faustus, c o s. cum Theodosio Augusto, anno ab vrbe 1191.

Faustus, Syllæ dictatoris filius.

Faustus Quintilianus, senator tēpore Iuliani principis.

Faustus Afer, hæreticus Manichæus, qui scripsit libros in orthodoxam fidem, quibus abundè respondit Augustinus.

F E

Februa, dea apud antiquos, quæ mēstruis floribus pręerat: dicta à Februis, id est, purgationibus, quòd fœminas post partum secundis exeūtibus purgare putaretur. Palæph. lib. 2.

Februa, sacra erāt, quæ diis Manibus placādis fiebant mense Februario. Ouid. 2. Fast.

Februus, inferorum deus, quem & Plutonē & Ditem appellamus: vnde & Februarius mensis dictus est, quòd tunc potissimùm à Romanis deo huic sacra fierēt. Macr. li. 1. Satur.

Fellenius, deus fuit Aquileiensium tutelaris ac præses.

Felsina, vbs Italiæ, postea Bononia appellata. Plin. lib. 3. cap. 15. Intus (inquit) colonia, Bononia, Felsina vocitata, cùm princeps Hetruriæ esset.

Felsinus, Tuscorum rex, regnauit annis 33.

L. Fenestella, historicus, mortuus est Cumis Augusti tempore. Euseb.

Fenni Germaniæ sunt populi, quorum mira erat feritas, & fœda paupertas: non arma, nō equi, non penates: victus herba, vestitus pellis, cubile humus, sola in sagittis spes, quas inopia ferri ossibus asperabant. Idem venatus viros pariter ac fœminas alebat: viuebant in syluis, quòd beatiùs arbitrabantur quàm ingemere agris, illaborare domibus. Author Cor. Tacitus.

Federicus II. imperator Roman. qui filium suū Henricum peremit in carcere, quòd suspicaretur eum fauere Gregorio Pontifici, qui cū bellum ipse susceperat.

Felicitas, Romana mulier, quæ filios pro religione Christiana sub Antonino emori læta conspexit.

Felicula, virgo ingenua, quæ quum nullis tormētis aut pollicitationibus à Christiana religione diuerti posset, iussu Flacci Comitis in latrinas detrusa est, & ibidē mori coacta.

Felix Ruffatus, auriga nobilis apud Plin. lib. 7.

Femella Amatriciana, mulier constantissima,

quòd quum intellexisset filium demisso minus animo ad suppliciũ trahi, eidem occurrens iussit, vt exuto periculi metu, cœlum & solem suspiceret: quod quum fecisset, An, inquit, ignoras fili, te confestim in arces illas emigraturum?

Feralia, orum, feriæ erant apud Romanos, diis Manibus sacratæ, ita dictæ à ferendis ad tumulum epulis. Ouid. 2. Fastor. & Varro.

Ferdinandus II. Hispaniæ rex, anno salutis 1159.

Ferdinandus III. Hispanię rex, Alphonsi VIII. filius, Hispaniam fermè omnem Saracenis eripuit: fœlicissimus regum omnium fuit, anno salutis 1245.

Ferdinandus V. Hispaniæ rex, anno sal. 1475.

Ferdinandus IIII. Castellæ rex, anno salutis 1295.

Ferdinandus, Arragonum rex, Saracenis Maiorica insula, & Valentia vrbe pulsis, eas ad fidem CHRISTI reduxit. Blond. libro septimo, decad. 2.

Ferdinandus, nothus Alphonsi filius, Apuliæ rex, anno salutis 1458.

Ferdinandus, Sãctij Maioris, Castellę Comitis filius, Hispaniæ rex, anno sal. 1011. Volat. Hic Sanctiã Alphonsi regis Legionis filiam Veremũdi sororem vxorem habuit, cui cessit Legionis regnum iure hæreditario.

Ferentia, Tuscorum vrbs, Ptolemæo, hodie Ferentium.

Ferentium, oppidum quod Plinius collocat in prima Italię regione, in qua Roma est, à quo Ferentinates dicti sunt. Est & Ferentinum in Tuscia.

Ferentum, oppidũ Sabinorum, seu Samnitum, à quo Ferentani dicuntur. Dionys. Halicar. lib. 17.

Feretrius, dictus est Iupiter, non à pace ferenda (vt quibusdam visum est) sed à ferendis spoliis. Nam Romulus, deuictis Ceninensibus, hostium spolia, ferculo ad id facto, in Capitoliũ detulit, ibíque ex quercu suspẽsa, Ioui cõsecrauit: eodémque in loco Ioui Feretrio templum cõdidiit, authórque fuit posteris, vt eò capta ex hostibus spolia deferrent. Liuius lib. 1. ab vrbe. Inde exercitu victore reducto, ipse cùm factis vir magnificus, tum factorum ostentator haud minor, spolia ducis hostium cæsi suspensa, fabricato ad id aptè ferculo gerens, in Capitolium ascendit. Ibíque ea cùm ad quercum pastoribus sacrã deposuisset, simul cum dono designauit Iouis tẽplo fines, cognoménque addidit deo: Iupiter Feretri, inquit, hæc tibi victor Romulus rex regia arma fero, templúmque iis regionibus, quas modò animo metatus sum, dedico, sedem opimis spoliis, quæ regibus ducibúsque hostium cæsis, me authorem sequentes posteri ferẽt. Hæc templi est origo, quod primum omnium Romæ sacratum est. Ita deinde diis visum, nec irritam conditoris vocem esse, qua laturos eò spolia posteros nuncupauit, nec multitudine compotum eius doni vulgarem laudem. Bina postea inter tot annos, tot bella, opima parta sunt spolia: adeò rara eius fortuna decoris fuit. Propertius libro 4.

Nunc Iouis incipiam causas aperire Feretri.

Feretrum, oppidum à Desiderio Longobardorum rege captum, anno ab vrbe 1523.

Feretrus mons, à quo Familia Feretria dicta, à qua Vrbini dux originem habet.

Feronia, nemorũ dea, à ferendis arboribus dicta. Hæc lucũ habuisse fertur sub monte Soracte, qui cùm fortuitò aliquando arsisset incendio, & ob id trãsferre inde simulachrum accolæ vellẽt, subitò aiunt nemus reuiruisse. Strabo author est, eos qui Feroniæ numine afflabantur, nudis pedibus ardentes prunas sine vlla læsione perambulare solitos.

Feronia, ciuitas in radicibus Soractis montis Hirpinorum in Faliscis, in cuius vertice templum erat deæ eiusdem nominis, quam finitimi mira religione colebant.

Ferraria, Hispaniæ promontorium, in Sucronensi sinu Carthaginem versus, sic ab accolis cognominatum, quòd Ferrarias effossiones admodum feraces habeat. Mela libro secundo.

Ferualis Iuno, siue Februata, siue Februlis dicebatur, quòd ei mense Februario sacra fiebant.

Fescennia, oppidum Hetruriæ, Plin. li. 3. cap. 5. Virg. 7. Æneid.

Hi Fescenninas acies, æquósque Faliscos.
Hi Soractis habent arces.

In hoc oppido carminis quoddã genus omni obscœnitate opprobrióque plenum, inuentum putatur, quod à loco dictum est Fescenninum.

Fescennia, vinolenta mulier apud Martial. libro primo.

Ne grauis hesterno fragres Fescennia vino,
Pastillos Cosmi luxuriosa voras.

Fescenninum, oppidum Campaniæ: cuius populi originem ducunt ab Atheniensibus. Seruius.

Festus, Domitiani amicus, qui dum mentagra vsque ad desperationem laboraret, gladio se traiecit: priùs tamen amicos cõsolatus. Eius mortem Mart. lib. 1. describit.

Festus, cõsul, collega Theodosij August. anno ab vrbe 1192.

Festus, consul, Martiani collega, anno ab vrbe 1225.

Fesulæ, vrbs olim Hetruriæ, non procul à Florentia. Nunc vicus modicus, licet episcopalem

lem sedem retineat: conditam autem volunt ab Atlante Mauritaniæ rege.

F I

Fidena, næ, & Fidenæ, narum, vrbs Latinorũ mediterranea. Hinc Fidenates, Fidenarum incolæ, Plin. lib. 3. cap. 5.

Fidentia, oppidum est in octaua regione Italiæ, à qua incolæ, Fidentini. Plin. lib. 5. cap. 15.

Fidentia, Hispaniæ Bæticæ vrbs, inter Bætim amnem & Oceanum sita, alia nomine Iulia appellata. Plin. lib. 3. cap. 1.

Fidiculanus Falcula, Senator Romanus, vir leuissimus & sordidissimus. Cic. pro Cecinna & pro Cluentio.

Fidius deus, Iouis filius, à fide dictus, cui præest, vt nonnullis placet. Plautus, Per deum Fidium credis iurato mihi. Fuit apud veteres Romanos in honore maximo, adeò vt templa cum sacrificiis meruerit. Cultus est à veteribus in Quirinali iugo Nonis Iunij. Ouid. 6. Fast.

Fidon, Argiuus, mensuras & pondera reperit, cùm apud Hebræos Azarias in Iudæa & Hierusalem regnaret. Eutrop. lib. 1.

Filistim. Vide PHILISTIIM.

Fimbria Romanus, homo longè audacissimus. Cicero pro Roscio Amerino. Is diem Scæuolæ dixit, quòd non totum telum corpore accepisset.

Fiminalis, mons à Seruio Tullo Romæ adiunctus.

Firmilianus, Cappadocum gentis, vrbis Cæsareæ episcopus, anno salutis 252.

[D. Firminus, genere Pampelunensis, illustri ortus stirpe, opibus, omnibúsque parentibus relictis, Christianismum est amplexus, primúsque Ambianensis prouinciæ in Picardia fuit episcopus: vbi quatriduo quadraginta hominum millia ad Christi fidem conuertit: ac tãdem martyrio coronatus. Pet. de Natal. libro 8. cap. 19.]

Firmius, Ægypti præses, anno ab vrbe 1025.

Firmum castellum, Pomponio & Straboni: Firmium, Ptolemæo. Plin. Firmanorũ castellum, vrbs Italiæ in Piceno.

Firmus, Imperator (quem Aurelius latronẽ Ægyptium vocabat) statura fuit ingenti, oculis prominẽtibus, crispo capillo, fronte caperata, fusco vultu, piloso corpore & hispido, ita vt Cyclops vulgò diceretur. Robore autem adeò insignis, vt Triarium vinceret. Nam & incudem pectori superpositam tundentibus fabris constanter perferebat, quum resupinus & in manus curuatus pendere magis videretur, quàm iacere. Crinitus.

Fison. Vide PHISON.

F L

Flaccus, consul cum Gallo, anno ab vrbe 926.

Flamen, sacerdotem significat. Tres autem erant flamines apud Rom. qui cognomina ab eo deo cui sacra faciebant, sumebant: Dialis, à Ioue: Quirinalis, à Quirino: Martialis à Marte. Dicti quasi Filamines, à filo, quo cingebant caput, cùm per æstum pileum ferre non possent.

Flamingi, populi Galliæ Belgicæ, qui à Saxonibus originem duxerunt. Æmil. lib. 3.

Flaminius, ciuis Rom. à quo via Flaminia, arcus Flaminius, & forum Flaminium: consul cum Annibale pugnãs, ad Thrasimenum interfectus est: eius cadauer inter mortuos ab Annibale quæsitum, nec inuentum, Liuius libro 22.

Flaminius, prænomine Q. superioris filius, qui Philipp. Maced. regem vicit, filiúmque Demetrium obsidem dare coëgit. Plut. in eius vita.

L. Flaminius, huius frater fuit, quem Cato Censorius ignominiosè à senatu expulit, quòd Gallum quendam in gratiam pueri quem deperisset, tum quum Galliæ præerat, interfecisset. Liuius.

Flandrenses. Vide FLAMINGI.

Flandria, Galliæ Belgicæ regio, ad littora Oceani Septentrionalis.

Flauia Colonia, Palæstinę vrbs, primùm ab Herode condita, & in gratiam Tib. Cæsaris Cæsarea appellata. postea deducta eò à Flauio Vespasiano Colonia, Flauia appellata est. Pli. lib. 5. cap. 3.

Flauinium, locus in Italia. Seruius.

Flauij, à flauo deduci dicuntur, ob crinium candorem. Erat autem apud Romanos familia amplissima, ex qua erãt Vespasianus, & filius eius Titus & Domitianus.

Flauiobriga, oppidum Fardulorum in Hispania citeriori. Plin. lib. 4. cap. 20.

Flauiopolis, Thraciæ oppidum eo loco conditum, vbi antea Zela fuerat. Plin. lib. 4. cap. 11.

Flauium Norici, oppidum est apud Plin. libr. 3. cap. 34.

Flauius Auienus, consul cum Pompeio, anno salutis 1254.

Flauius Antiochianus, consul cum Lurio Orphito, anno ab vrbe 1022.

Flauius Basilicus, consul cum Herminericho, anno ab vrbe 1218.

Flauius Claudius, XXXII. Romanorũ imperator, anno ab vrbe 1021. Hic Aureolũ vicit, ac imperio exuit. Apud Mœsios, Martianopolim, Byzantios & Thessalonicam, Gotthos fudit, cæciditque ad trecenta viginti millia.

Flauius Clemens, consul cum Domitiano Cæsare, anno ab vrbe 847.

Flauius Promotus, consul cum Flauio Timasio anno ab vrbe 1142.

Flauius Stillico, consul cum Aureliano Cæsare, anno ab vrbe 1152.

Flauius Timasius, Consul cum Flauio Promoto, anno ab vrbe 1142.
Flauius Val. Valentinianus, XLII. Romanorum imperator, cum Valente, anno ab vrbe 1118.
Flauius Varro, Consul cum Tertullo, anno ab be 1163.
Flauona, Ptolemæo oppidum est Illyrici: apud Plin. lib. 3. cap. 21.
Flegeton. Vide PHLEGETHON.
Flexibula, Satyræ nomen apud Varronem, quòd consilium flectat. βουλὴ enim consilium significat.
Fleuum, Rheni fluminis ostium. Pomponius libro 3. Plin. lib. 4. cap. 15. Tacitus lib. 3. Fleuum castellum esse ait, prope Rhenum in Oceani exitum, à quo aut sumptum nomen, quod alueo daretur, aut certè mox ab alueo natum, retentum est.
Flora, dea quædam à Romanis in honore habita, quam floribus præesse volebant. Hanc meretricem fuisse aiunt: quæ cùm magnas opes corporis quęstu quæsiuisset, populum Romanum scripsit hæredem, certámque pecuniam reliquit, cuius ex annuo fœnore suus natalis dies celebraretur editione ludorum, quos appellant Floralia, siue ludos Florales. Quod quia Senatui flagitiosum tractu temporis videbatur, ab ipso nomine argumentum sumi placuit, vt pudendæ rei quædam dignitas adderetur. Deam finxerũt esse, quæ floribus pręsit, eámque oportere placari, vt fruges cum arboribus & vitibus bene prosperéque florescerent. Celebrabãtur illi ludi omni cum lasciuia conuenientes memoriæ meretricis: nam præter verborum licentiam nudabantur flagitante populo meretrices, quæ spectatores impudicis motibus detinerent.
Hæc à Græcis χλωρὶς dicitur. Ouid. 4. Fastor. Chloris eram, quæ Flora vocor.
Floralia, Florales. Vide FLORA.
Florentia, vrbs in Hetruria hodie clarissima, aliquando Fluentia, quòd ab Arni fluenta extructa sit, dicta: & Fluentini illic populi, Catoni & Plinio, qui nunc Florentini nomine magis auspicato vocantur, vt in quadam epistola Politianus scribit.
Florentinus, Consul cum Anthemio, anno ab vrbe 1270.
Florentinus, Iurisperitus, Alexandri Cæsaris à consiliis.
Florentinus, Consul cum Dionysio, anno ab vrbe 1182.
Florentinus, Consul cum Tauro, anno ab vrbe 1114.
[D. Florentinus, septimus Viennẽsium episcopus, martyrio ob Christiani nominis confessionem fuit coronatus. Adon Arch.]
Florianus, imperator qui Tacito successit, dolens Probum militiæ peritum à magna exercitus parte esse electum, sibiipsi venas incidit, effusóque sanguine consumptus est. Aurelius.
Florius, fluuius Galliæ in Hispania. Plin. libro 4. cap. 20.
Flumentana, porta Romæ, quam Tyberis vrbem intrans in sinistra ripæ parte relinquit: dicta quòd Tyberis quandoque in eam influxerit.
Fluonia, Iuno, quam mulieres colebant, quòd sanguinis fluorem in conceptu retinere putabatur. Bocat. vel quòd menstrua fœminarum singulis mensibus sistere crederetur.

F O

Focunates, populi in Alpibus. Plinius libro 3. cap. 20.
Fœliciana hæresis, damnata in Synodo Francofordiæ, celebrata anno salutis 794. Æmilius libro. 2.
Fœlicianus, Consul cum Titiano, anno ab vrbe 1089.
Fœlicitas, dea quam Romani venerabantur, August. lib. de ciuit. Dei.
Fœlix, XXIIII. Romanorum episcopus, anno salutis 277.
Fœlix, XLVI. Romanorum episcopus, anno salutis 484.
Fœlix, LII. Romanorum episcopus, anno salutis 526.
Fœlix, Iudææ præfectus, Claudij Cæsaris libertus, vxorem duxit, Ioseph. lib. 20. cap. 14. Tacit. lib. 21.
Fœlix, Consul cum Tauro, anno ab vrbe 1181.
Fœlix, Consul cum Secundino, anno ab vrbe 1265.
Folia, mulier Ariminensis, veneficiis & mascula libidine infamis. Horat. in Epodis.
Fons solis, in Cyrenaica sic dictus, quòd solis per cardines motu, calore & algore variatur. Diodorus, Arianus, Herodotus, Q. Curt. Ouid. lib. 15. Metam.
Fontanalia, sacra erant fontium, quę fiebant coronatis pueris & fontibus. Varro & Festus.
Fonteia, Virgo Vestalis, M. Fonteij soror. Cic. in oratione pro Fonteio.
Fontinalis, porta vrbis Romæ, ob propinquitatem scaturientium fontium: eadem Capena vocatur.
Forcheim. Vide LOCORITUM.
Forcus tres filias habuit Gorgonas: Stẽnionem scilicet, Euryalem & Medusam, quæ nimis locupletes fuerunt. ideò & Gorgones dicũtur, id est, terræ cultrices.
Foriculus, deus putabatur, qui foribus præerat: sicut Cardinea dea, quæ cardinibus: & Limẽtinus deus, qui limini.
Formiæ, vrbs Campaniæ maritima, iuxta Caietam, Læstrigonum quondam sedes, à Lamo quodam Lacone, vt creditur, condita. Horat. lib. 3.

lib.3. Carm. Hæ primùm Hormię dictæ sunt, siue à frequētia bonitatéque τῶν ὁρμῶν, hoc est, stationum, vt Festo placet: siue ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, hoc est ab impetu Læstrygonum, qui anthropophagi fuisse dicuntur.

Formio, Ptole. Istriæ fluuius, hodie Cisanus.

Formosus, CIX. Romanorum episcopus, anno salutis 892.

Fornacalia, ferię farris torrendi gratia institutę, quibus ad fornacem in pistrinis sacrificium fieri solebat. Ouidius libro 2. Fastorum. dicta à Fornace dea, in cuius honorem hæc erant instituta, & celebrabantur XII. Cal. Mart.

Fornax, dea farris torrendi: de qua Ouid. libr. 2. Fastor.

Fortuna, dea credita est antiquis. Iuuen.

Te facimus Fortuna deam, cęlóque locamus.

Fortunatæ insulæ, à fructuum vbertate, vel aëris bonitate dictæ, contra Mauritaniæ finem ad Occidentem sitæ sunt. Quam quidem ad partem & Hispaniæ terminus concurrit. Strabo lib.3. Fuerunt autem sex numero, Plin. libr. 6. quarum prima Ombrion: secunda Iunonia: tertia eodem nomine: quarta Capraria: quinta: Niuaria, à perpetua niue nebulosa: sexta Canaria, plena canibus ingentibus: nunc omnes Canariæ dictæ.

Fortunatus, præsul Pictauiēsis, qui gesta sanctorum partim pedestri, partim soluta oratione conscripsit.

Foruli, oppidum Sabinorum, saxoso in loco situm: vnde Strabo lib. 5. petram vocat ad rebellandum, quàm ad habitandum, aptiorem. Virg. lib. 7.

Forum Bibulorum, Ptole. Hispaniæ vrbs.

Forum Claudij, Centronum ciuitas in Alpibus, Ptolem. hodie Tarantesa Ducis Sabaudiæ.

Forum Claudij, Tuscorum vrbs Ptolemæo & Plinio dicitur.

Forum Cornelij, Galliæ Togatæ vrbs, Ptolem. lib.3. cap.1. hodie Imola.

Forum Cornelium, ciuitas in Flaminia, quæ & Forum Syllæ. Forocorneliensis agri meminit Plin. lib.3. cap.16.

Forum Egurrorum, Ptol. vrbs Hispaniæ Tarraconensis.

Forum Iulij, Galliæ Narbonensis vrbs, nō longè distans à Massilia, & Octauanorū colonia. Pomp. Mela libr 2. Forum Iulium Ptolem. dicitur. Gal. *Freius.*

Forum Iulium, regio Italiæ, quæ quondam Iapidia dicebatur, Carnorum colonia. Ptolem. In ea sunt Aquileia, Vtinum, Ciuidale, & Tergestum.

Foroiulienses & Foroflaminienses, populi. Plin. lib.3. cap.14.

Forum Liuij, Galliæ Togatæ vrbs, Ptolemæo.

Forum Liuium, ciuitas in Æmilia, nobilis Galli poetæ ortu.

Forum Segusianorum, oppidum Galliæ. Ptol.

Forum Sempronij, Vmbrorum ciuitas, Ptol.

Forum Tyberij, Heluetiorum ciuitas in Gallia iuxta Rhenum. Ptol.

Forum Gigurorum à Ptol. lib. 2. cap. 6. appellatur vrbs quædam Hispaniæ, in tractu Tarracōnensi, quam Hispani sua lingua vocant *Medina de Risco.*

Fossæ Marianæ, Ptol. Galliæ Narbonensis vrbs, ad alterum ex Rhodani ostiis sita, ita dicta à fossa propinqua, quam Marius ex Rhodano duxit in vicinum lacum. Strabo lib.4. Gallicè, *Aigues-mortes.*

Fossæ Papyrianæ, Tuscorum ciuitas. Ptol.

Foticidia, vt inquit Varro, festa erant apud Roman. dicta à Fardis bobus, vel à Fordis cædendis, quæ celebrabātur ad XVII. Calen. Mart.

F R

Framea, gladius est Marti peculiaris, Iuuenal.

Et Martis frameam & Cyrrhæi spicula vatis.

Corn. Tacitus, vbi de populis Germaniæ loquitur, Frameas pro hastis videtur accipere his verbis: Rari gladiis aut maioribus lanceis vtuntur. Hastas vel ipsorum vocabulo Frameas gerunt angusto & breui ferro. Et eques quidem scuto frameáque contentus est, pedites & missilia spargunt.

Franci, siue Francones, Germaniæ populi, qui à meridie Sueuos & Bauaros habent, ab occasu Rhenum, ab ortu Bohemos. Alluitur regio flumine Megano, Ptole. Menio vocato. Cicero in epistolis ad Atticum lib.14. Mantuan.

Misisset fortes contra genera impia Francos.

[Franci vnde originem traxeruut, vbi primùm habitarunt, cur ita dicti, cúrque Salici vocati sunt, vide apud Munst. lib. 2. cap. 3. Cosm. & Bell. tom. 1. Cosm. corúmque gesta & mores apud eosdem auctores legere poteris, & apud Eutropium.]

Francia, regio Germaniæ inter Hassiam & Sueuiam.

Francia, Gallia nunc dicitur.

Franciscus 1. Gallorum rex, anno salutis 1515.

Franciscus Petrarcha, poeta nobilis Romæ, circa annum salutis 1339.

Franciscus Gatellusius, vir fortissimus, cuius opera Carolus Ioannes Constantin. imperator in patriam rediit, cuíque imperator ipse Lesbum insulam dono dedit. Blond.

Franciscus de vico, vrbis præfectus, Viterbium pōtifici proditione abstulit, anno salutis 1392. Blond. Plat.

Franciscus Sfortia, Mediolani regulus, Venetos iuxta Garanaziū vicit cepítque, quibus mox reconciliatus est.

Franciscus, Franciscanorum familiæ author, à Gregorio Pont. Rom. in numero sanctorum inscriptus est, anno salutis 1228. [Ex Alsisa Italiæ ciuitate oriundus fuit, Bell.]

Francus, Hectoris filius, Celtis imperauit post dirutam Troiam.

Fránita, aliàs Fabritius, cos. cum Vincentio, anno ab vrbe 1154.

Fraxinêtum, oppidum à Saracenis occupatum, anno salutis 891. Luith. libro primo capite primo.

Fredericus Ænobarbus, imperator, qui ad expeditionem Hierosolymitanã profectus, quum aliquot Armeniæ oppida iam cepisset, in amnis transitu periit.

Fregélla, Stephano, vrbs Italiæ, quæ olim Opicorum erat, deinde Volscorum facta est, olim clarissima, inter Formias & Sinuessam sita, non procul à Lyri amne, quem nunc Garilianum vocamus. Cuius etiam hodie non obscura extant vestigia, ex quibus facilè potest æstimari, quanta olim fuerit eius vrbis amplitudo. Hæc cùm à Romanis defecisset, diruta fuit & ad vicum iam vsque à Strabonis tempore redacta. Silius lib. 8. Eadem dicitur Fregellæ, multitudinis numero, à qua Fregellani, populi, Plinio libro 3. capit. 5. & Fregelliana vitis, Columel. lib. 3. cap. 2.

Fregellanus, proditor. Cicer. lib. 5. de Finib. Quis (inquit) Fregellanum proditorem, quãquam Reip. nostræ profuit, non odit?

Frentani, Italici populi, Daunis & Picentibus vicini. Alij à Ferentinis qui in Tuscia sunt, & Ferentinatibus qui Latium habitarũt. de quibus disputat Hermolaus lib. 3. cap. 5. Plin. Illorum regio Frentana Plin. dicitur.

Fridericus I. Sueuus, dictus Ænobarbus, Romanorum imperator, circa annum salutis 1153.

Fridericus II. Romanorum imperator, anno salutis 1212.

Fridericus III. Austriæ dux, Romanorum imperator, anno salutis 1440.

Fridericus Arrago, Siciliæ rex, Calabriam subegit. Blond. lib. 9. Æmil. lib. 8.

Fridigernus, Gotthorum rex, anno ab vrbe 1128.

[Fridolinus, dudum quendam mortuum, rediuiuum foro publico, in testimoniũ cuiusdam litis pendentis, adduxisse, statuisséque perhibetur. Munst. lib. 3. Cosm.]

Frisij, populi protinus vltra Rhenum Oceano oppositi: vt Ptol. ait, Chaucis successere: iidem qui Frisones.

Fro & Thor sunt nomina deorum in historia Saxonis grammatici.

Fronto, Philosophiæ simul, & dicendi præceptor M. Antonini principis, adeò ab illo dilectus, vt ille statuam ei à senatu statui peteret. Capitol.

[D. Fronto, genere Perigortensis, D. Petri Apostol. discipulus, & Romæ ab ipso baptizatus, primúsque ab eodem creatus Episcopus Perigortensis, eo nimirùm tempore quo D. Martialis, Christi discipulus, Lemouicorum regebat ecclesiam. Vincent. histor. libro 10. capite 43. & Anton. Part. I. titulo sexto, capite 26.]

[Frumentius, in India interiori sacrum prædicauit Euangelium, qui ab Athanasio ob id institutus fuit Episcopus. Totam hanc historiã lege apud Sozomenum lib. 2. cap. 25. & Socratem libr. I. capit. 15. prolixè & eleganter scriptam.]

Frusino, ciuitas Campaniæ, Falerno agro vicina, cuius incolæ Frusinates dicuntur. Plin. libr. 3. cap. 5. Iuuenal. Saty. 3.

-optima Soræ,
Aut Fabrateriæ domus, aut Frusinone paratur.

Frusinum, Latinorum oppidum. Ptol.

Frutinal, dictum est templum Veneris frutæ. Sipontinus.

F V

Fucinus lacus, in quarta regione Italiæ, prope Albenses Marsorum populos.

Fugalia, festa fuerunt Romæ in memoriam exactorum regum liberatæ, quæ Reip. instituta, alio nomine Regifugia dicta, solita celebrari mense Februario post Terminalia. August. li. 2. de Ciuitate Dei.

[Fulbertus, quadragesimus quartus Carnutensis Episcopus, integer vitæ, scelerísque purus, literarum miraculo præstabilis, in virginis Mariæ deiparæ laudem sacros, & satis multos, qui in Ecclesia Catholica concinuntur, hymnos, eósque miro artificio, composuit. Idémque piè, ac religiosè effecit, vt eiusdem deiparæ diem natalem celebrarent Catholici. Bellefor. Tom. primo Cosmog.]

Fulco, Andegauensium princeps, quintus rex Hierosolymorum, equo in caput euerso occubuit. Volater.

Fulginátes, populi Vmbriæ in Italia. Plin. libr. 3. cap. 14.

Fulsinates, populi Illyrici. Plinius libro quarto capite 21.

Fuluius Flaccus, Censor, tectum marmoreum Iunonis Laciniæ spoliauit, vt ædem, quam dedicauerat equestri Fortunæ, tegeret. Liuius libro 42.

Fuluius, cos. cum Astratino, anno ab vrbe 841.

[Fuluius, senator Romanus, Octauij imper. intimus amicus ac familiaris, qui cũ imperatoris arcanum suæ aperuisset vxori, ac illa cæteris patefecisset matronis, imperator eũ tã acriter reprehendit, & culpauit, vt ipse & vxor sibi violentas attulerint manus. Pet. Mess. cap. 4. diuers. lect.]

Funda, quæ & Fundi, oppidum Italię prope Caietam, quod intercidit. Hodie solum paluſtre ibi, ita tamen vt ædificiorum veſtigia ruinæque cernantur, iuxta quod lacus eſt Fundanus. Plin. lib. 5. cap. 3. Inde generoſa vina Fundana ſcriptoribus commendata.

Fundi. Vide FVNDA.

Furiæ, deæ furoris, Noctis Acherontíſque filiæ fuiſſe memorãtur, Alecto, Tyſiphone & Megæra. Fictum eſt à poetis infera loca Furias habitare, ſed tormẽta ſceleſtę mentis eſſe veteres voluerũt. Cic. pro Roſc. Amerino, Tres etiam Furię ſignificãt tres animi affectus, qui homines in omnia facinora præcipites agũt, quorum Ira vltionem deſiderat, Cupiditas Opes, Libido voluptates. Euripides in Oreſte. Eædem Diræ in cælo, Eumenides apud inferos, Furiæ in terris dicuntur. Cic. lib. 3. de Natura deorum.

Fur. Camil. Aruntius Scribonius, CONSVL cum Cn. Domitio Ænobarbo, anno ab vrbe 784.

Furina, dea furum. Secundum Ethruſcos tamen dea ſortium ad dirimendas lites.

Furnalia, vel Furinalia, ſacra Furinę, quam deam dicebant, Feſt.

Furnus, cos. cum Domitiano Aug. anno ab vrbe 837.

Fuſciánus, COS. cum Syllano, anno ab vrbe 940.

Fuſcus, cos. cum Dextro, anno ab vrbe 977.

Fuſidius, orator, Cic. in Bruto.

Fuſidius, fœnerator. Horat.

Fuſidius vappæ famam timet, &c.

Fúſius, orator. Cic lib. 2. de Orat. Fuſius (inquit) neruos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, non adſequitur: oris prauitatem, & verborum latitudinem imitatur, &c.

Futînus, deus, in cuius ſinus nubentes reſidebãt, vt illarum pudicitiam prior deus delibaſſe videretur.

F Y

Fytérnus, Ptolem. Frẽtanorum fluuius, Typhernus aliis.

G A

Gaal, filius Obed. Iudic. 2.

Gaas, mons iuxta Thamnathſare, in cuius Septentrionali parte Ioſ. ſepultus eſt. Ioſ. 24. Iud. 2.

Gaba, ciuitas quę & Gabaa videtur. Iſa. 10.

Gabaa, ciuitas tribus Iudæ, Ioſ. 15. 1. Reg. 11. quam ædificauit Aſa rex Iuda. 3. Reg. 15. 4. Reg. 23. 1. Paral. 2. 2. Paral. 16. Eadem eſt ciuitas quæ Geba.

Gabaa, Syriæ vrbs.

[Gabaaphines, ciuitatis nomẽ, in terra promiſſionis, à Phinees, Iſraëlita principe ibi ſepulto vocata. Comeſt. in cap. 4. Ioſ. 2.]

Gabaath, oppidũ in tribu Benjamin. Iſa. 10. Ioſue 18. 2. Reg. 23.

Gabae, ciuitas tribus Benjamin, Ioſ. 21. quæ Gabre dicitur. Ioſ. 11.

Gábala, Syriæ vrbs, Ptolemæo, libro quinto, cap. 15.

Gebol Hebræis: hodie autem Volaterrano Gibel dicitur, Stephano Gaballa, Phœniciæ aut Syriæ vrbs.

Gabales, Aquitanicæ Galliæ populi, Plin. libro 4. capite 19. apud quos olim fiebat optimus caſeus.

Gabalum, oppidum Aruernorum in Gallia Aquitanica, Narbonẽſi terræ proximum. Hinc Gabalici.

Gabalus, Romanus imperator, qui ſe Solem dici voluit: quare Heliogabalus dictus eſt.

Gabaon, Metropolis Heuæorum, ab Ieroſolymis 11. ſtadiis diſtans, Ioſ. 18. Ierem. 11. Hæc è tribu Benjamin, filiis Aaron eſt adſcripta, Ioſ. 21. nunc (vt ait Hieronymus) oſtenditur villa eodem nomine in quarto milliario à Betele contra Occidentalem plagam, iuxta Rhama, vbi Salomon oblatis victimis, diuinum meruit oraculum.

Gabaonitæ, Gabaon habitantes.

[Gabaonitæ, qua aſtutia cum Iſraëlitis fœdus percuſſerunt, & vt eos vniuerſos prelio commiſſo occideret Ioſue, precibus ad Deum fuſis, retroagere fecit ſolem & lunam: vnde antea nec fuit, nec erit poſtea tam longa dies: vide cap 9. Ioſue, & quarto lib. Reg. capite 20. atque Eſa. cap. 38.]

Gabatha, Græcè dicitur λιθόϛρωτος, id eſt lapidibus ſtratus. Erat autem locus editior, vel ſtratum lapideum eminens Ieroſolymis, iudicio accommodatum. Ioan. 19 13.

Gabathon, ciuitas in tribu Dan. Ioſue 21. quæ in 19. dicitur Gebbethon.

Gabaupolis, oppidum Galilææ. Steph. ex Ioſep. Antiq. lib. 6.

Gabba, vrbs Syrię: cuius Gentile, Gabenus. Stephanus.

Gabee, ciuitas in tribu Benjamin, Ioſ. 18. 1. Paralipomenon ſexto, quæ Gabae dicitur, Ioſue 21.

Gabalus, nomen viri, Iob. 1.

Gaber, filius Suri. 3. Reg. 4.

[Gabienſis ager non procul ab vrbe Roma, iugera fermè ducẽta latus, tremit equitantium curſu. Plin. lib. 2. cap. 94.]

Gabienus, fortiſſimus militum Cæſaris, à Sext. Pompeio captus, eiuſdem iuſſu inciſa ceruice iacuit in littore tota die. Deinde quum adueſperaſſet, petiit vt Pompeius ad ſe veniret,

testatus se ab inferis remissum habere quod nuntiaret. Plin. lib. 7. cap. 2.

Gabij, Volscorum vrbs, LXX. millibus passuum ab vrbe distans, à Galacto & Bio fratribus Siculis condita, fraude autem Sexti Tarquinij Superbi filij, in Romanorum ditionem redacta. Liu. lib. 1. Virg. lib. 6. vrbis huius originem ad reges refert Albanorum: quibus enumeratis, sic subdit,

Hi tibi Nomentum, & Gabios, vrbémque Fidenam,

Hi Collatinas imponent montibus arces.

Hinc Gabinus, na, num: vt, Iuno Gabina, apud Virg. 7. Æneid.

Gabim, ciuitas. Isa. 10.

Gabina Iuno, à Gabinis culta religiosissimè, vt apud Virg. 7. Æneid.

-quinque arua Gabinæ

Iunonis, gelidúmque Anienem, & roscida riuis.

Gabinius, Romanus, vir Cōsularis, qui cùm Syriæ præesset, Ptol. Ægypti regem in regnum reduxit, quo nomine damnatus est.

Gabinus, presbyter, ciuis Rom. iussu Diocletiani imperatoris in carcerem coniectus est, ibíque fame extinctus, quòd Christianam profiteretur religionem. Frater fuit Caij Pōtificis, pater Susannæ virginis & martyris, quæ nuptias filij Diocletiani respuit. Volat.

Gabriel, nomen Angeli. Dan 8. Luc 1.

Gabriel Brixiēsis, Cardinalis presbyter, qui mirari solebat se annos XXX. nulli mortaliū successisse.

Gad, filius Iacob septimus, ex Zelpha ancilla Liæ vxoris eius, Gen. 30. 1. Par. 5. Nomen item prophetæ, 1. Reg. 22.

Gadalaiphus, aliàs Dagalaiphus, COS. cum Oratiano, anno ab vrbe 1119.

Gadanus, vir austerus, qui apud Iordanē magna consenuit abstinentia, sub dio degens, & nullo opertus tecto.

Gadara, vrbs Cauæ Syriæ, quæ & Antiochia & Seleucia vocata est: inde Gentilia, Gadareus, & Gadaris, de fœmina ac de regione.

Gadara, vrbs est Palesthinæ: vnde Gentile, Gadarenus. Steph.

Gadareus, sophista, qui priùs more mendicorum peregrinabatur, Maximiani beneficio Consulatum adeptus est.

Gaddel, nomen viri. 1. Esd. 2.

Gadder, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 22. quæ Ios. 15. dicitur Gedera, & à Stephano Antiochia, itē & Seleucia.

Gaddi, filius Susi, princeps tribus Ioseph, Num. 13. Nomen loci, 1. Par. 12. qui & Gaddi dici videtur.

Gaddis, filius Mathathiæ. 1. Mach. 2.

Gadditæ, viri de tribu Gad. Ios. 1.

Gaderes, ciuitas Syriæ, non longè ab Ascalone, ex qua Theod. Rhetoricæ præceptor, qui Strab. ætate floruit, Gadareus dictus est.

Gaderoth, vrbs in tribu Iuda. 2. Par. 28.

Gaderothites, idem. 1. Par. 12.

Gades, dium, duæ insulæ. Plin. lib. 4. cap. 22. vltra finem Bæticæ prouinciæ, & in extremo nostri orbis, versus Occidentem, extra freti angustias quibus Africa ab Europa dirimitur. Harum maior Erythia Pomponio dicitur, à Tyriis ab Erythręo mari oriundis, qui in hac insula vrbem condiderunt. Vnde Lucanus Gades Tyrias appellat. Distat à Calpe, Straboni, septingentorum quinquaginta stadiorum interuallo, parua quidem insula, sed virorum dignitate excellens. In qua equestris ordinis Gaditanos, quingentos in vno censu numeratos aliquando fuisse compertum est. Insula hæc vbi continenti est proxima, interluitur freto DCC. non amplius pedum. Huic adiacet altera insula minor, & ipsa Gadis appellata, vnius tantùm stadij Euripo interlabente ab altera dirempta, in qua tanta est pabuli lætitia, vt pecudum ibi pascentium lac serum non efficiat, neque ex eo caseus fieri possit, nisi multa admista aqua. Quin illud etiam traditur, pascentes in hac insula pecudes, nisi subinde sanguinem exhaurias, intra triginta dies pinguedine suffocari, quæ res poetis occasionem videtur ministrasse eorū, quę de Geryonis armentis fabulati sunt. Strabo libro 3. Declinatur autem hoc nomen in vtroque numero. Dicimus enim Gadis in numero singulari pro alterutra harū insularum, vel in plurali numero Gades. Plin. lib. 4. ca. 22. Gadis longa est XII. M. lata III. M. passuum. Inde Gaditanus, vt mare Gaditanum, & Gaditanæ puellæ, quæ agilitatis lasciuiæ que nomine olim in pretio fuerunt.

Gadgad, locus in quo aliquando castrametati sunt filij Israel, Num. 33.

Gadi, pater Manahem, 4. Reg. 15. Est & nomen loci, 2. Reg. 23. qui & Gaddi dici videtur.

Gadis, vrbs opulenta in Gadibus, quę antea Cotinusa & Tartessos dicebatur, Rufus Auienus in descriptione orbis. Hermolaus Gadiruta legit apud Plin. lib. 4.

Gadira, locus iuxta Hispaniam extremam, ad quem profectus Hercules, & pertransire non valens, columnas ab incolis sumptas infixit. Gręci sic vocant Gades, insulam.

Gador, locus, 1. Paral. 4. Eadem videtur esse vrbs quę & Gedor.

Gęon, à Iosepho dicitur Nilus. Rectiùs scripseris Githon.

Gętulia, regio Libyæ interioris, Garamantibus finitima: cuius incolæ Gætuli appellantur.

Gagates, fluuius in Sicilia, & lapides in eo primū reperti.

Gages, in Lycia oppidum, ab amne Gaga, vbi &

Gages lapis inuenitur. Dioscor. Amnis à quo lapis nomen habet, Gages appellatur.

Gaham, filius Nachor ex Roma concubina. Genes.22.

Gaher, nomen viri, 1. Esd.2.

[Gainas, Scytha tyrãnus, Ariana labe fœdatus. De quo hunc in modum scribit Sozomenus libr.10. cap. 6. hist. tripart. Igitur, inquit, cùm Gainas adipisci desideraret imperium, qui pridem de sua fide apud beatam martyrem Euphemiam in Chalcedone imperatori Arcadio promisisset, diuersa consilia reuoluebat, & in sua intentione semper instabat: cúmque per diem nihil in vrbe Constantinopolitana agere potuisset, machinatus est, vt noctu barbaros mitteret, qui palatium concremarent. Tũc verò apertè monstratum est, quomodo Deus custodiat ciuitatem. Missis enim ab eo barbaris ad incendiũ atque prædas, Angelorum turba apparuit armatorum ingentia corpora habentium. Illi verò putantes esse milites, abscesserunt. Cúmque hoc Gainæ fuisset nunciatum, incredibile visum. Nouerat enim omnem exercitum per ciuitates constitutum. Quapropter denuò sequenti nocte alios destinauit. Cúmque idẽ ei renunciatum fuisset (denuò enim Angeli eãdem visionem barbaris ostendebant) nouissimè ipse egressus cum multitudine, miraculi sumpsit experimentum, arbitratus re vera, quòd per diem quidem lateret, noctu verò pro eius custodia poneretur. Et ita cùm intra vrbem nihil posset implere, egressus in Thraciam, apertè hostilem monstrauit intentionem. Hæc Sozomenus. Euseb. libr. 5. cap. 32. hist. Eccles.]

Gaius, VI. Hierosolymorũ episcopus, anno salutis 155.

Gaius, XXVI. Romanorum episcopus, anno salutis 283.

Galaad, filius Machir filij Manasse filij Ioseph, Num. 26. Pater Iara patris Hari, 1. Paralip.5.

Galaad, regio Galilææ ad Orientem vltra Iordanem. Gene.32. vbi & dimidia tribus Manasses accepit possessionem cum tribubus Ruben & Gad Num.32. Deut.3. Ios. 13. Est autem ad tergum Phœnices & Arabiæ, collibus Libani copulata: extenditur per desertum ad regionem Amorrhęorũ vbi Sehon regnauit. Psal. 60. & 108.

Galaaditæ, idem, plur. nu. Num.26.

Galaaditim, idem, plur. nu. 1. Mach.5.

Galactophagi, Scythiæ Asiaticæ populi, à lacte denominati: hos Home. 13. Iliad. hominum iustissimos appellat, quòd tenui victu contẽti, ab omni iniuria sese continerent.

Galactopotæ, Nomadum Getarúmque populi, quòd frumenti expertes, lacte vescantur.

Galada, vel Galadene, vel Galaditis, regio Arabiæ, Steph.

Galadræ, vrbs Macedoniæ in Pieria Steph.

Galadrus, mons quidam, à Galadro Emathij filio dictus. Steph.

Galal, nomen viri, 1. Par.9.

Galalai, idem, 2. Esd.12.

Galanthis, Alcmenæ ancilla, quæ cùm domina sua partus doloribus laborans, à Iunone ne pareret, impediretur, mira astutia dicitur deã elusisse: venisse quippe ad eam risu ac lætitia gestientem, & solutam iam partu reginã mentiendo confinxisse: qua re intellecta, admiratione simul ac dolore concitam deam resolutis manibus surrexisse. Tunc subitò Alcmenã sine vllo cruciatu Herculẽ enixam: Lucinam verò indignatam, mox Galanthidẽ in animal sui nominis galen, id est, mustellam mutasse, hac addita pœna, vt ore quo præcipuè peccauerat, pareret. Ouid.9. Metamorph.

Galarina, vrbs Siciliæ, à Morgo Siculo condita. Dicitur & regio Galaria. Steph.

Galata, insula non procul à Melita. Mela libro secundo.

Galatæ, populi qui Galatiam habitant. Steph. Hi primò Gomoritæ dicti sunt, à Gomer Iaphet filio (Ioseph. lib.1.) & fratre Aiacis, qui ad ea loca veniens, ibi sedes posuit.

Galatea, nympha marina, Nerei & Doridos filia à Polyphemo adamata: quem cùm illa sperneret, Acímque ei preferret, indignatus Cyclops riualem saxo de rupe auulso interfecit: cuius casum miserati dij marini, in fluuium sui nominis eum commutarunt.

Galathea, nomen rusticæ puellæ. Virg. in Bucolicis.

[Galathea, cuiusdam Celtarum regis, egregio corpore viri, filia, à qua Gallia, & Galli nomẽ sunt sortiti, ll geminato. Hac de re Diodor. Sicul. lib 42.]

Galathes, à quo Samothei, Galli dicti, apud Celtas regnauit. Maneth. & Am. comment. Beros.

Galatia, vulgò *Pere*. regio minoris Asiæ, Phrygiæ contermina, ita dicta à Gallis, qui relicta patria ibi sedes fixerunt. Huius incolæ Galatæ appellantur, & Gallogræci, quòd ex Gallis simul & Græcis coaluerint, eodem ferè tempore à Bithyniæ rege agrorũ præmio ad belli societatem excitis. Ab Oriente Cappadociam & Halym fluuium, ab Occidente Bithyniam & Asiam, à Meridie Pamphyliam, à Septentrione Pontum Euxinum habet. Plinius lib.5. cap.32.

Galaxera, Nympha marina, à lactis candore sic dicta.

Galba Sergius, vir consularis, temporũ suorum eloquentissimus, quem Tranquillus scribit ex prætura Hispaniam obtinentẽ XXX. mil-

libus Lusitanorum perfidia trucidatis, Viriatini belli causam extitisse. Valerius autem dicit, eum trium Lusitaniæ ciuitatum conuocato populo, tanquam de commodis eius acturum, nouem millia hominum trucidasse. Pædianus ait, eum pro direptis Lusitanis accusatum à Catone, duósque amplexum filios prætextatos, absolutum propterea misericordia fuisse. Cic. in Bruto.

Galba, Sulpitiorum primus, ab exilitate ita vocitatus est. Est enim Galba, vermiculus miræ exilitatis in esculis nascens. Alij è contrario, quòd præpinguis fuerit, nominatum scribūt. Talem enim Galli vocant Galbam. Alij quòd oppidum Hispaniæ frustrà diu oppugnatum illitis demum Galbanum facibus succenderit. Nonnulli quòd in diuturna valetudine Galbo, hoc est, remediis lana inuolutis, vteretur.

Galba Imperator fuit gulæ deditus, qui hyberno tempore cibum ante lucem capiebat: inter cœnam verò cibo adeò abundanti vtebatur, vt congestas per manus reliquias circunferri iuberet, spargíque ad pedes stantibus.

Galeatius Mantuanus vir, qui Papiæ quum hybernaret, puella (quam vnicè amabat) per iocum imperante, se in fluuium deiecit. Autore Pont.

Galenus, medicus excellentissimus ex Pergamo, Asiæ vrbe, floruit temporibus Marci & Commodi imperatorum, emicuit Traiani temporibus vsque ad Antoninum Pium, scripsit volumina xv. Suidas. Scripsit præterea in opera Hippocratis dictionarium ex ordine literarum. Fama est hunc centum & quadraginta annos vixisse. Multa composuit in Medicina, Philosophia, Grammatica, & Rhetorica. Quo nomine etiam dictus est imperator Romanus.

Galenus imperator, Valentini filius, qui gemmatas ferebat caligas, exemplo Caligulæ, qui inde traxit nomen.

Galeotæ, vates quidam in Sicilia & Attica, à Galeote Apollinis filio, qui frater Telmessij eius traditur, qui Telmessum vrbem in Caria condiderit, oraculo ex Dodone accepto.

Galeotus, Foroliuij princeps, qui Adami Bentiuoli filiam duxit in vxorem. A quo dum sperneretur puella, simulata ægritudine sicarios subornauit medicos, qui eum adorti in cubiculo confoderunt. Volater.

Galepsus, vrbs Thraciæ & Pæonum. Steph.

Galerius, Tuscorum rex.

Galerius, à Narse victus, ad Diocletianum fugit, principi occurrens in itinere, ad quem antea aduersi belli fama peruenerat, purpura indutus (Cæsar enim erat) M. passus ante carpentum indignati principis, pedes cucurrit. Postea in Armenia maiore Persas vicit, Ctesiphōtem expugnauit, totā Assyriam cepit. Quinque prouincias Transtigritinas subegit. Pompon. Læt. Oros. Eutrop.

Galerius imperator cùm Christianos omnibus modis cruciasset, tandem in morbum incidit, cuius impatientia gladio sibi latus aperuit. Bap. Egnatius.

Galesus, fluuius Calabriç, non procul à Tarento, leni admodum labens cursu.

Galesus, ditissimus in agro Latino agricola, qui eo in tumultu, qui inter Ascanij comites & Tyrrhei armentarij regij liberos exortus est, cùm pacis componendæ studio medium sese inter pugnātes inferret, in medio ardore pugnæ est interfectus. Virgilius septimo Æneidos.

Galetes, adolescens fuit formosissimus, ob formam regi Ptolemæo ita gratus, vt ipse Ptolemæus quibusdam, qui ad supplicium trahebantur, eiusdem patrocinio pepercerit. Cæl. lib. 7. cap. 3.

Galgal, siue Galgala [vel Galgalis, quæ reuelatio interpretatur, seu sanctificatio: aut collis prçputiorum, quòd ibi, cùm in deserto degerent Israelitæ, paruulos suos circunciderunt] ciuitas vltra Iordanem non procul ab Iericho. Osee 9. 2. Esd. 12. Iosue 4. 5. & 15. 1. Reg. 10.

Galilça, Syriæ regio ad Septentrionē Iudææ sita, quæ ab solis occasu Ptolemaide ciuitate & Carmelo monte disterminatur. Ab Oriente eam Hippene siue Ioppe & Gadara suis finibus, resecāt. A meridiano latere Scythopolis & Samaria suis vtraque excipiuntur regionibus, nec vltra fluenta Iordanis patiuntur extendi. Septentrionalia eius à dextro latere Tyrus claudit: Egesippus libro tertio capite sexto de Ierosolymorum excidio, & Iosephus libro tertio capite secundo belli Iudaici. Tradunt verò historici duplicem esse Galilæam, Superiorem scilicet, & Inferiorem. Superior iuxta Tyrum, Sidonem & Cæsaream Philippi sita est, qua gentes attingit ad Aquilonem. Ista Galilæa gentium, Isaiæ 9. & Matthæi 4. appellatur.

Vel quia illic gentes vsque ad Salomonis tempora habitarint, vel quòd Hiram regi Tyriorum oblata sit, 3. Reg. 9. Hæc in tribu Nephthali sita est. Inferior Galilæa circa Tiberiadem & stagnum Genezareth in tribu Zabulon posita est. De qua Matthæi tertio & quarto. CHRISTVS frequenter versatus est in Galilæa, Ioann. quarto. Vnde etiam Galilæus vocatus est, Matthçi vigesimosexto: aut propter Nazareth & Capernaum, in quibus illi domicilium, Lucç secundo & quarto. Quapropter etiam Iulianus imperator Christianos solebat Galilços nuncupare. Euseb. lib. 10. cap. 35. eccles. hist.

Galláici, siue Gallæci, Hispaniæ populi, Gallis finitimi. Martialis.

Gallécia, citerioris Hispaniæ regio. Plin. lib. 4. cap. 20. Iustinus à Teucro Telamonis filio conditam ait.

Gallésium, vrbs Ephesi. Steph.

Gallia, Europę pars, à cādore populi dicta. Gala enim lac Latinè dicitur. Nam montes & rigor cæli ab ea parte solis ardorem excludunt, vt eorum corpora non colerentur. Est autem triplex, Togata, Comata, & Braccata. Gallia Togata ea est, quæ Alpium radicibus & Rubicone fluuio intercipitur: alio nomine dicta Cisalpina. Comata autem cognominatur omnis Trāsalpina Gallia. Plin. li. 4. cap. 17. quam in tria populorum genera historici diuiserunt, Belgicam, Celticam, & Aquitanicam, quæ Aremorica ante dicta est. Nam à Scalde ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eadémque Lugdunensis: inde ad Pyrenæi montis excursum, Aquitanica. Videtur igitur Comatæ nomen reliquæ Galliæ conuenire (seclusa Prouincia Narbonensi) quæ à Braccarum vsu (id vestis genus erat villosum) Braccata est cognominata. Vulgò, *La France*.

[Gallia & Ægyptus minimè terræ motu quatiuntur, quoniam híc æstatis causa, obstat illis hyems, Plin. lib. 7. cap. 79.]

Gallia Cisalpina. Vide CISALPINA.

Gallicanus, na, num, idem quod Gallicus: vt, Gallicanæ res. Cic. pro Quintio.

Gallicus, a, um, quod ex Gallia est: vt arma Gallica, Gallica terebra. Columel.

Gallius, a, um, sicut Gallicus, & Gallicanus. Salust. lib. 4. Histor. Duæ Galliæ mulieres conuentum vitantes, ad menstrua soluēda montem ascendunt.

Gallus, a, um, quod ex Gallia est: vnde Galli dicti sunt, qui ex Gallia originem habent.

Galli, sacerdotes Cybeles in Phrygia, dicti à Gallo flumine, cuius aquis poti, statim furere incipiebant, adeò vt seipsos castrarent: quod aliter citra perniciem facere non poterant, nisi Samia testa. Hi sacra facientes furentium more capita rotabant.

[Galli hoc nomen sunt adepti à Gomero Gallo, Noæ nepote. Beros. lib. 5. Ioseph. lib. 1. cap. 6. Antiq. quorū mores lege apud Cæsarem de Bell. Gall. & Munst. lib. 2. Cosm.]

Gallicaflauia, Ptolemæus lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs.

Galliganus, cos. cum Attilio Titiano anno ab vrbe 879. & cū Venustio, anno ab vrbe 902. & cum Symmacho, anno ab vrbe 1082.

Gallienus, cū Lucinio Valeriano, Romanorū imperatore, anno ab vrbe 1018. apud Mediolanum est interfectus. Eutrop. Oros. Pomp.

Gallienus, imperator Romanorum, qui tanta fuit in acceptis cladibus patientia, vt in his etiam iocari non dubitauerit. nam cùm accepisset Ægyptum à Rom. imperio desciuisse. Quid enim, inquit, sine lino Ægyptio esse non possumus? Perdita Gallia, ridens: Et non est inquit, tuta Resp. sine Tarbeatis sagis? Asia Alemanorum & Scytharum incursationibus vastata, Quid, inquit, sine Aphronitis esse non possumus?

Gallim, vicus Accaronis, vnde dicitur fuisse Phalti, qui Michol duxerat vxorem post fugam Dauid. 1. Reg. 25. Isa. 10. Ciuitas item non procul à limite Moabitarum. Isa. 15.

Gallinaria, insula in mari Tusco secūdum Italiam, contra montes Ligusticos, vt inquit Varro lib. 3. de re Rustic. à gallinis rusticis appellata.

Gallinaria sylua, Cumis vicina. Cic. ad Pętum.

Gallinicus IIII. Italiæ exarchus, anno salutis 604. Blond.

Gallion, Proconsul Achaiæ, Act. 18.

Gallogræcia, regio Asiæ, Bithyniæ, Cappadociæ, & Pamphyliæ contermina: alio nomine Galatia dicta, quemadmodum & incolæ ipsi indifferēter Galatæ dicūtur, & Gallogræci. Nam cùm Galli multitudine domi abundantes sedes suas reliquissent, Italiámque ferro flammáque crudelissimè vexassent, inde Camilli virtute depulsi, nō parua manu in Græciam Macedoniámque irruperunt: indéque Leonorio duce, Græcis quibusdā permisti, in Asiam traiecerunt: acceptísque à Bithyniæ rege agris, sedes ibi fixerunt. Quo factū est, vt conflati ex Gallis Græcísque populi, vno nomine Gallogræci dicerentur. Strabo libro duodecimo.

Gallonius, vir luxu perditissimus, à quo est prouerbium sumptum Gallonij. Hinc Lucilius ait, nunquam benè cœnasse, quòd nunquam esuriens cœnaret. Cic. 2. de Finibus.

Gallubri, populi qui nunc Romandioli vocantur.

Gallus Hostilianus, cū Volusiano filio, XXX. Romanorū imperator, anno ab vrbe 1004.

Gallus, cos. cum Flacco, anno ab vrbe 926.

Gallus cos. cum Antio Fausto, anno ab vrbe 1050.

Gallus poeta. Vide CORNELIVS GALLVS.

Gallus Vibius, vir eloquentissimus, qui dum insaniam mentiretur, quod assimulabat, ad verum redegit. Cæl. lib. 11. cap. 13.

Gallus, fluuius Phrygiæ, in Modris montibus nascens, & in Sangariū sese exonerans. Strabo lib. 12. Huius fluminis tam admiranda est natura, vt parcè potus & cerebrum purget, & insaniam tollat: contrà largiùs haustus lymphaticos reddat. Plin. lib. 31. ca. 2. Ouid. lib. 4. Fastor.

[Gallus Sulpitius, Romanorum primus, qui

solis & lunæ defectus deprehēdit. De eo vide plura in verbo, Sulpicius.]

Galsonda, Athanagildi Gotthorum regis filia, quæ à Chilperico marito noctu iugulata est, suasu Fredegundæ pellicis. Volater.

Gámale, vrbs in Iudęa. Ioseph. Antiq. 4. Steph. Syriæ habitatio quædam.

Gamaliel, filius Phadassur: princeps tribus suę Manasse, Numer. 1. Act. 5. præceptor Pauli, Act. 22.

Gamarias, filius Helciæ, Ierem. 29. Filius item Saphan scribæ, Ierem. 36.

Gamelia Iuno, & Gamelius Iupiter, quòd nuptiis præessent.

Gamelia, festa nuptiarū apud Græcos in mense Gamelione, in quo Iuno Gamelia culta est.

Gambrium, vrbs Ioniæ. Steph.

Gamphasantes, Æthiopiæ populi, Pomp. lib. 1. nudi sunt, armorúmque omnium ignari: nec vitare sciunt tela, nec iacere, ideóq; obuios fugiunt: neque aliorum quàm quibus idem ingenij est, aut congressus, aut colloquia patiuntur.

Gamzo, nomen vrbis, 2. Par. 28.

Gandara, gens Indorum, populi Gandarij dicuntur, & regio Gandarica. Steph.

[Gandauum, vulgò *Gand*, ciuitas Flandriæ ampla, ac bene murata, magnum habet emolumentum à stagnis quæ *Mauren* vocantur, cuius ciues sunt locupletissimi, magna ex parte censu proprio, & reditibus viuētes. Abundat opificibus, potissimùm textoribus, qui varia pannorum genera conficiunt. Situs eius est in superiori Flandria. Munster. lib. 2. Cosmogr.]

Gandericus, rex Vandalorum, dum capta Hispali Bætice vrbe, templum vellet prophanare, mortuus repentè concidit. Volater.

Gandri, populi interioris Asiæ, Pomp. quos Plinius trans Margianam in ortum ponit.

Gandulphus martyr, dum vxorē adulterij increparet, eiusdem insidiis est interfectus ab adultero.

Gangamela. Vide GAVGAMELA.

Ganganorum, promontorium Hyberniæ. Ptolem. lib. 2. cap. 3.

Gangaridæ, Curtio, populi inter Assyrios & Indos iuxta Gangem. Virg. 3. Georg.

Gange, ges, vrbs Indiæ regia.

Ganges, qui à Mose Ialzetam, in India sedem nominis firmauit. Fuit autē filius Eber pronepotis Sem, Gen. 10. Beros. lib. 5.

Ganges, gis, & Gangetis, Indiæ fluuius maximus, qui vniuersam secat Indiam, secum aureas arenas trahens, alio nomine Phison à Græcis dictus: quem sacræ litteræ inter eos annumerant, qui de Paradiso profluunt. Fontes eius alij incertos esse tradunt, vicináque omnia rigare, quemadmodū & Nilum. Alij in Scythicis montibus nasci dixerūt, fluerēque in eum triginta amnes. Minima Gangis latitudo per octo milia passuū, maxima per viginti patet. Altitudo, vbi vadosissimus est, mensuram centum pedū implet. Dictus Ganges, à Gange Æthiopum rege. Suidas. Hinc Gangeticus. Lucan. lib 7.

Et quas sentit Arabs, & quas Gangetica tellus.

[Gāges, filius Gomeri, filij Iapheti, filij Noæ, tantæ corporis staturæ fuit, vt decē haberet altitudinis cubitos: quique pulchritudine animi, atque ingenij bonitate, ac morū integritate cùm præstaret, simul atque iuris & æqui amātissimus esset, Indorum rex constitutus fuit. Nihilominus tamē à subditis iniquissimè peremptus est, ac non multò pòst impij parricidæ horrendo spectro in dies singulos vsqueadeò diuexabantur, vt ipsos in terram viuos oportuerit infodi, vnde tota hęc regio miserrima clade protinus liberata fuit. Flumini Gangi hic nomenclaturam dedit. Beros. lib. 3. & Philost. lib 3. cap. 6. De Gange Lucanus ita scribit:

Qua colitur Ganges, toto qui solus in orbe
Ostia nascenti soluit contraria Phœbo.]

Gangra, vrbs Paphlagoniæ. Alia est in Arabia fælice.

Gannodurum, Heluetiorū ciuitas ad Rhenū, Ptolem. lib. 2. cap. 9. Vulgò hodie Constantia, *Constance*.

Ganyctor, nomen viri, Tortelio.

Ganymedes, Trois filius, puer formosissimus, quem cùm Iupiter deperiret, in Ida monte venantem ab aquila rapi iussit, & in cælum afferri, eúmque caliculis præfici, repudiato ministerio Hebes filiæ Iunonis, quæ ante illius raptum miscendo nectari præerat.

Hyginus in Astro. Poet. tradit Ganymedem inter sydera translatum conficere signum illud, quod Aquarium vocamus, quòd eius stellæ suo situ aquam fundentis imaginem videantur referre.

Garamantes, populi interioris Lybiæ, Psyllis finitimi: à Garamāte Apollinis filio cognominati, qui ibi Garamātum oppidum ex suo nomine condidit. Hi matrimoniorum expertes, passim cum fœminis degunt, nullas certas habent sedes. Sub ciliciis semper agunt.

Garamas, Libyæ rex, cuius filiā Iupiter Ammon ad Bragadam fluuium compressit, & Iarbam ex ea genuit. Seruius in illud Virg. 4. Æneid.

Hic Ammone satus, rapta Garamantide Nympha.

A Garamas fit Garamanticus, adiectiuum: vt Garamantica signa, Silius lib. 1.

Gareb, nomen collis, Iere. 3. nomē item viri, 2. Reg.

Reg.23.1.Par.11.

Garganus,promõtorium Apuliæ,trecentis stadiis in mare Adriaticum procurrens. hodie vocatur Mons sancti Angeli.

Gargarenses,gens mixta Amazonibus.

Gargaris Mellicola , apud Hispanos regnauit. Iustinus.

Gargarum , lacus ex quo Scamander & Simois fluuius decurrunt.

Gargarum, Lampsaci oppidulum , & aliud Epiri , & aliud Italiæ , Gargaro Iouis filio , &c. Steph.

Gargarus, gari , & in plurali Gargara , rorum, cacumen montis Idæ , Macrobio, in ea parte vbi ad Mysos declinat, tanta frugum vbertate affluens, vt quoties infinitum rei alicuius numerum volumus denotare,à Gargarorum frugibus sumamus similitudinem. Huius autem tantæ vbertatis causa est fontium abundantia,quibus solum irrigatur: adeò vt æstiuis caloribus fruges non facilè possint aduri. Nam quum Ida mons totus ferè plurimis irrigetur fontibus (vnde & Homerus πολυπίδακα vocat)pręcipuè tamẽ ea pars huius mõtis, quæ ad orientem solem Mysiam contingit. Est etiam oppidum hoc nomine in radice huius montis situm. Macrobius libro 5. capite 19.

Garge,vrbs Libyæ.Steph.

Gargettius,oppidum & pars de tribu Ægeide.

Gargettius, canis cuiusdam generosi nomẽ.qui Geryonis boues custodiebat, & leonibus insultabat quem tunc Hercules interfecit,cùm illius armenta abduxit: fuitque Cerberi Epirotici frater , vt scribit Iulius Pollux libro 5. de vocabulis rerum,ad Commodum Cæsa.

Gargilianus,cinædus quidam, de quo Martialis lib.3.

Gargilius historicus,qui vitam Alexandri principis est diligenter persecutus.

Gargilius,venator nobilis, de quo Horat.libr.1. Epistolarum,

-Venemur,vt olim
Gargilius,qui manè plagas, venabula, seruos
Differtum transire forum , populúmque iubebat:
Vnus vt è multis populo spectante referret
Emptum mulus aprum.

Gargus,vnus ex collibus Tauri montis.

Garizim,mons Samariæ iuxta Galgal,vltra Iordanem,Sichimorum imminẽs ciuitati, Iudic. 9.Deut.11. 2.Mach.6. [Ibi stabat templum illud Iudæis tantoperè exosum , & inuisum, ídque meritò.]

Garsia,Nauarræ rex,anno salutis 1015.

Garsias,Alphonsi filius, Hispaniæ rex, anno salutis 878.

Garumna , fluuius Galliæ , in Pyrenæis nascens montibus , Celtásque diuidens ab Aquitanis, & per Santonum fines in occiduum influens Oceanum.

Gaspha,nomen loci,2.Esd.11.

Gastronia,regio Macedoniæ.Steph.

Gatham,filius Eliphas, filij Esau , ex Ada vxore. Gen.36.

Gatheæ,vrbs Arcadiæ.Steph.

Gathis, regina Syriæ, quæ edicto cauit, ne quis piscem comederet , quin ipsa adesset : at hæc piscibus data & deuorata dicitur.Volat.

Gaudara,vicus Macedoniæ.Steph.

Gaugamela,vel Gangamela,locus Persidis. Stephan.Strab.lib.6.

Gauleon,Solino,ora Libyæ obiacens,in qua serpẽs neque nascitur,neque inuectus viuit,puluísque eius quocunque gentium iactus , angues & scorpiones perimit.

Gaulõ,ciuitas refugij in Basan. Iosue 20. 1.Paralip.6.

Gaulus,insula prope Carthaginem.Steph.

Gaurus,mons Campaniæ,Massicis & Surrentinis propinquus, in quo nascitur vinum præcipuę bonitatis. Hinc Gauranus , vt Gaurani montes.Plin.libr.3.capit.5.Gauranum vinum, quod in summis agri Falerni iugis nascebatur. Nam quod in mediis gignebatur montibus, Faustianum,quod in imis , Falernum dicebatur.Plin.lib.14 cap.6.

Gaza, insignis ciuitas Palæstinę, quæ olim Iudæ in sortem cecidit , sic dicta à regia gaza , id est,pecunia,quam illuc quondam Cambyses, Persarum rex,vehi curarat, quõdam munitissima, vt Alexander bimestri obsidione obsessam ægrè ceperit. Diodo.lib.17. Hæc est Hebrorum ciuitas,in qua habitauere Cappadoces,pristinis cultoribus interfectis.Apud veteres terminus erat Chananęorum iuxta Ægyptum. Vnde Gazęus & Gazeticus , vt vina Gazetica.

Gazabar,pater Mithridatis,1.Esd.1.

Gazaca , vrbs aut vicus maximus in Media. Stephanus.

Gazam,nomen viri.1.Esd.2.

Gazar , ciuitas à Salomone ædificata, 3. Reg.9. Ios.10. & 16. quæ ex tribu Ephraim data fuit Leuitis , Ios.21.1.Paral.6.7.14. in quarto milliario Nicopolis.

Gazetæ , populi Galatiæ aurum gerentes. Stephanus.

Gazi , Turcarum rex , à Balduino rege Hierosolymorum captus,anno salutis 1121.

Gazorus,vrbs Macedoniæ.Steph.

Gazus,vrbs Indica longè maxima.Steph.

G E

Gea,oppidum prope Petras in Arabia.Steph.

Geba, ciuitas de tribu Beniamin, posteris Aarõ data. 2.Esd.7. & 11. quæ & Gaba & Gabaa dicitur.

Gebal: ciuitas Syriæ,Psal.82.quæ nunc Gibel di-

citur,teste Volater. Appellatur & Biblus.

Gebala, Arabiæ regio. Stephanus in Gaballa. In γέβαλα verò, tertiam Palesthinę partem esse scribit.

Gebalēna, regio in finibus Eleutheropoleos.

Gebbai, nomen viri. 2. Esd. 11.

Gebbanitæ, siue Celbanitæ, populi maris rubri accolæ, in Arabia deserta, quorū caput Thōna est: vnde genus myrrhæ Gebaniticum.

Gebbar, nomen viri. 1. Esd. 2.

Gebbethon, ciuitas Leuitis data in tribu Dan in terra Philisthinorum, Ios. 19. quæ in 21. dicitur Gabathon, 3. Reg. 15.

Gebeleizes, dæmon, idem Zamolxidi putatur. Herod. lib. 4.

Gebēna, aliàs Cebēna, Galliæ oppidum, & mons inter Aruernos & Heluios medius: numero multitudinis extulit Lucanus,

-qua montibus ardua summis
Gens habitat, cana pendētes rupe Gebennas.

Vulgò, *Les Ceuenes, & Sumene.*

Gebeonitæ, populi prope Hierosolyma. Steph.

Gebol. Vide GABVLA.

Gebusæus, filius Canaan, à quo Gebusæi dicti sunt, qui Hierusalem habitauerunt.

Gedanum, Germaniæ vrbs in Visulæ fluminis ostio.

Geddel, nomen viri, 1. Esd. 2.

Geddiel, filius Sodi. Num. 13.

Gedelias, filius Phassur. Iere. 38.

Gedeon, pater Abidam principis tribus Beniamin, Num. 1. filius Ioas, Iudex in Israël, Iud. 6. qui & Ierobaal dictus est, Iudic. 6.

Gedera, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. quæ à Step. Antiochia, item & Seleucia vocatur.

Gederothaim, vrbs in tribu Iuda, Ios. 15.

Gedlethi, nomen viri, 1. Par. 25.

Gedor, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. 1. Par. 4. & 12. Eadem videtur esse vrbs quæ & Gador, cùm Hebræis, iisdem consonantibus & punctis scribatur. Item vir, filius Phanuel, 1. Par. 4. filius Abigabaon, 1. Par. 8.

Gedrosia, Asię regio, Ptolemęo, hodie Tarse, regnum Haithono & Sabellico: sunt autem populi Christiani.

Gedrosij, populi.

Gehenna. Hoc nomen proprium, inquit Hieronymus, à Seruatore nostro ponitur hac occasione. Erat idolum Baal iuxta Hierusalem, ad radicem montis Mora, vbi Siloa fluit. Hæc vallis & parua campi planities irrigua erat, & nemorosa, plenáque deliciis, & lucus in ea idolo consecratus. In tantam autem populus Israël venerat dementiam, vt deserto templo vicinia ibi hostias immolaret, filiósque suos incenderent dæmonibus, vel initiarent. Appellabatur autem locus ipse Gethennon, id est, vallis Hēnon. Hoc Regum volumina, & Paralipomenon, & Hieremiæ plenissimè scribunt. Et cōminatur Deus se locum illum impleturū cadaueribus mortuorum, vt nequaquam Tophet & Bahal, sed vocetur Polyandrium. Futura ergo supplicia & pœnæ perpetuæ, quibus impij cruciandi sunt, huius loci vocabulo denotātur. Duplicem autē esse Gehennam, nimij ignis & frigoris, in Iob legitur. Math. 18.

Gehennon, vallis, Ios. 15. tribui Benjamin data, 18. Interdum scriptum reperias Gehennom.

Gehon, fluuius qui è paradiso terrestri labitur, Genes. 2. Iosephus Nilum vocat.

Geisa, II. Vngariæ rex, Belæ filius, cum Germanis in Pannoniam irruētibus, graue bellum gessit, primò victus, deinde victor. Ludouicum Francię regem & Cōradum imperatorem, copiis ad recuperandam Terram sanctam ducētes, hospitio suscepit, circa annum salut. 1143.

Geisai, Vngariæ rex, anno salutis 1075.

Gela, fluuius Sicilię, vrbem præterfluēs eiusdem nominis, à pruina, quā multam gignit (Siculi enim γέλαν, pruinā vocāt) deducto nomine. Hinc campi circumiacentes, Geloi appellati sunt. Virgil. 3. Æneid.

Apparet Camarina procul, campíque Geloi,
Immanísque Gela, fluuij cognomine dicta.

Gentile, Gelæus. Suidas.

Gelanor Argiuus, quidā fuit princeps qui cum Danao de Argiuorum imperio contendit.

Gelasius II. Pontifex Rom. CLXII. regnauit anno vno, anno salutis 1118.

Gelbanítæ. Vide GELBANITHAE.

Gelboe, mons Iudęæ in sexto lapide à Sintopoli. 1. Reg. 28.

Gelenor, Argiuorum rex, quem cùm Argiui imperio pepulissent, regnū Danao tradiderunt. Eusebius.

Géllius, viri cuiusdā proprium, quem poëta satyricus patrui sui irrumatorem, matrísque & sororis stupratorem arguit.

Gello, virgo quædam, quæ puella adhuc vita discessit, cuius spectrum oberrare Lesbiis creditum est, ac pueros impetere: vnde puerorum mortem qui præmaturo fato perirent, huic Gello imputabant.

Gelo, siue Gelon, Siculorum tyrannus. Dionysius lib. 7.

Géloi. Vide GELA.

[Gelo, puer quidam, qui à lupo fœliciter, & fortuito casu seruatus fuit. Hunc enim ferunt, cùm ipse aliquando in ludi literarij vestibulo libellum manu retinens, sederet, accedentem lupum, libellúmque de manibus raptum, auferentem cum clamore insecutum, magnum tumultum excitasse, quo ludimagistrum, omnésque pueros cōmotos, vt illi suppetias ferrent, arma fustésque tumultuariè rapuisse: quo strepitu concussam domum, latam ruinam dedisse, cōtignationibus solutis: pueróſ-

que

que omnes cum præceptore eliſiſſe, qui circiter centum fuiſſe dicuntur: eóque modo Gelonem à lupo ſeruatum fuiſſe perhibent. Leonic. Thom. lib 3. cap. 104.]

Gelon, Pyrrhum veneno necare eſt aggreſſus. Plutarchus in vita Pyrrhi.

Gelon, Ætnæ & Hymari filius. Steph.

Gelónes, vel Geloni, populi interioris Scythię, Agathyrſis proximi, qui faciem depingunt, vt terribiliores in prælio videantur. Patientiſſimi ſunt inediæ, faméque vrgente, equo quo vehuntur, ſanguinis nonnihil detrahunt, eóque cum lacte cōmiſto, inediam leuant. dicti à Gelono Herculis filio Agathyrſi fratre, Virg. 2. Georg.

-Pictóſque Gelonos. Item Georg. 3.

Hi nunc Getæ dicuntur, ſiue Tartari, corrupto vocabulo, Pomp. Mela lib. 1. & 2. Virg. lib. 9. Multas ſinguli habebant vxores: contenti viuebant ſuis finibus Horat. lib. Carm.

Gelônum, vrbs Sarmatiæ Europææ, lignea, in Budinis ſita, maximam gētem complexa. Ibi Tarandus animal inuenitur.

Gelos, Cariæ portus. Pomp. lib. 1.

Gelôum, ſtagnum Siciliæ, quod appropinquantes tetro odore abigit: à quo non procul duo fontes ſunt, ex quorum altero ſi ſterilis bibit, concipit: ex altero autem ſi fœcunda, ſterilis fit.

Gemagog, gigas cubitis duodecim procerus, de quo Architrenius:

-cubitis ter quattuor altum
Gemagog Herculea ſuſpendit in aëra lucta.

Gemalli, pater Amiel. Num. 13.

Gemellus Tribunitius Romanus, qui lupanar domi ſuæ inſtituit, in quo Mutiam & Fuluiā fœminas illuſtres, nobilémque puerum Saturninum proſtituit.

Gemelli, nomen vallis, 2. Reg. 8.

Généa, vicus Corinthi, vnde prouerbiū, Εὐδαίμων ὁ κορίνθος, ἐγὼ δ' εἴην γενεάτης. Aliqui tamē incolas eius γενειάδας vocant. Steph.

Genebria, mulier Veronenſis peritiſſima tēpore Pij ſecundi Pontif. Rom. Hæc doctiſſimas ſcripſit epiſtolas, quas recitabat decoro guſtu, voce virili permixta ſuauitate.

Geneſara, Galilææ lacus circumſeptus vrbibus plurimis, & celebris. Solinus cap. 48.

Géneſe, vrbs Laconicæ. Steph.

Geneſius, mimus nobilis apud Domitianum, qui Chriſtianos turpiſſimis geſtibus irridebat. Tandem & ipſe ſub imperatore paſſus eſt.

Genétes, portus & fluuius. Vnde Geneteum promontorium, in quo templum fuit hoſpitalis Iouis, quem Xenion appellant. Steph.

Genethlius dictus eſt Iupiter, quòd ei incumbat cura gignendorum liberorum.

Genéthlius, Palæſtinus doctiſſimus ſophiſta, diſcipulus Minutiani & Agapeti. Scripſit autem multa, χαλίας ſeu διαλέξεις & μελέτας, & multa alia. vt mirabile ſit dictu tam paucis annis vitæ tanta ſcripſiſſe. Suidas.

Genetyllis, Venus dicta (vt Ariſtophanis interpres ait) quòd genituræ præſit, qua ratione & Latinè Genitrix dicta eſt: cui de victimis ſacrificari quidpiam ſolitum erat.

Geneua, extremum Allobrogum oppidum, proximum Heluetiorum finibus. Ex eo oppido pons eſt ad Heluetios pertinens. Gal. *Geneue.*

Genezar, ſiue Geneſareth, ſtagnum Galilææ, iuxta quod CHRISTVS Apoſtolos vocauit, Luc. 5. Idem dicitur mare Tyberiadis, à Tyberiade ciuitate: & mare Galilææ etiā, ab adiacente Galilæa prouincia. Habet hoc ſtagnū centum quadraginta ſtadia lōgitudinis, quadraginta ſtadia latitudinis.

Génius, dicebatur à priſcis deus naturæ, & qui omnium rerum gignendarum vim haberet, vnde cuiuſque rei dicebatur ſuus Genius: hominíque duos Genios aſſignabant, bonum & malum. Accipitur pro ipſa natura. Quidam ipſam animam vel deum, vel ſpiritum eſſe volunt, qui mortales ad voluptatem incitet: vnde Geniales ab antiquis appellabantur, qui ad curandam cuticulam erant promptiores. inde prouerbium, Indulgere genio. Fuerunt etiam qui aquam, terram, ignem, aërem, item duodecim ſigna & ſolem & lunā, deos genios facerent: & à gerēdo, quòd multa gerere poſſent, primùm Genulos, deinde Genios appellatos eſſe putarent.

Gennadius, Maſſilienſis ſcriptor, qui de viris illuſtribus Theodoſij tempore ſcripſit.

Gennæus, nomen viri. 2. Mach. 12.

Genoæi, populi Moloſſiæ, à Genoo duce ipſorum. Steph.

Genogália, vrbs à Deſiderio Longobardorum rege capta, anno ab vrbe 1523.

Genſericus, princeps Vandalorum, quum Carthaginem cepiſſet, omnéſque opes interfectis ciuibus in ius ſuum vertiſſet, animum ad eccleſiarum ſpoliationem adiecit, quas ſacris vaſis exinanitas, & ſacerdotū adminiſtratione priuatas, equorum ſuorum fecit ſtabula.

Genta, vrbs Indiæ extra Gangem. Steph.

Genthon, nomen viri. 2. Eſd. 10.

Gentiānus, conſul cum Baſſo, anno ab vrbe 963.

[Gentiliacum, viculus duobus ferè milliaribus ab vrbe Pariſina diſſitus, vbi quondam Francorum reges generalia celebrabant concilia. Bell. tom. 1. Coſm.]

Gentinus, vrbs Troadis, ab vno filiorum Æneæ condita. Steph.

Gentius rex, Gentianam herbam inuenit. Rex eſt Illyriorum apud Liuium bel. Maced.

Genua, Ligurū caput in Italia, ad mare noſtrū.

Hinc incipit Apenninus mons, distátq; à Sabatiis stadiis ducentis sexaginta. Dicta Genua à genu, quia habet tanquã genu recuruum à latere maris. Vel à Genuo Saturni filio, qui fertur eam condidisse. Vel (vt quidã aiunt) à Genuino Phaëthontis socio. Alij etiã à Iano Italorum rege. Hãc Annibal penitus deleuit, sed Cornelius Seruilius Cõsul instaurauit, sicut Liu. refert. Hinc fiunt adiectiua Genuensis,& Genuanus. Quidam ex imperitioribus Ianuam hanc vrbem appellant, quòd à Iano conditam dicunt: vulgò *Gennes*.

Genubath, filius Addad Idumæi aduersarij Salomonis,3.Reg.11.

Genûsus,fluuius, quem Dyrrhachio, euntes in Thessaliam inueniunt. Lucanus lib.5.

Quam volucer Genusus, quã mollior Aspus Circumeunt ripis,&c.

Geon. Vide GION.

Geórgi,Asiæ populi, ab agricultura nomen sortiti,quibus vicinos Corsitas,Phoristas & Riphaces Mela facit. Constat etiam Tauricam Chersonnesum Georgam cognominatã, propter memorabilem in ea frumenti copiam. Vadianus.

Georgiana,regio Asiæ à Tartaris subacta. Blõd. lib.7.decad.2.anno salutis 1221.

Geórgius de Podebra, Bohemorũ rex,anno salutis 1458.

Geórgius Poggiebratius,Bohemię gubernator, Æneas cap.60.

Geórgius Merula, Angelo Politiano, Philippo Beroaldo,multísq; aliis viris doctis æqualis.

Georgius Trapezũtius,nobilis philosophus,qui in extrema senectute omnium literarũ quas antea nouerat,noménque suum oblitus est.

Georgius Cappadox, tribunus militũ sub Diocletiano, qui maximum serpentem in Africa peremit liberata puella,quę eidem in prędam deuota fuerat.

[D.Georgius in ciuitate Diospoli martyrio coronatus, & sepultus, apud Pretoioannem in magno habetur honore. Bell. tom.2.Cosm.]

Géphyra,vrbs Bœotiæ:eosdẽ & Tanagræos esse aiunt. Steph.

Gephyrote,vrbs Libyæ.Steph.

[Gergobina,Galliæ ciuitas,Boiorum metropolis,vulgò *Moulins en Bourbonnois*.Cæl.lib.7.bell. Gall.]

Gergouia, oppidum Auernorum in monte positum. Hodie,*Clermont en Auuergne* vocatur.

Gera,filius Beniamin,Gen.46.qui 1. Par.8. Ahara filius Bela filij Beniamin. Pater item Aod, Iudi. 3. Pater item Semei viri de cognatione domus Saül,2.Reg.16.

Gera,arx, à Philippo Macedonum rege expugnata.

Geræa,Lusitaniæ vrbs.Ptolem.

Geræstus, vicus quidam à Gerasto Iouis filio,in quo Neptuni templum erat. Steph.

Gerània,vrbs Phrygiæ:item mons inter Megaram & Corinthum,à quo se pręcipitem dedit Ino,cùm fugeret Athamantem. Steph.

Gerànthæ,vrbs Laconicæ.Steph.

Gerara, Metropolis terræ Palestinæ, in qua natus est Isaac,Gen. 10. & 20.& 26. Ab hac Geraritica regio nomenclaturam sumpsit,2.Par. 14. quæ olim terminus Chananæorum fuit ad australem plagam.

Gérasa, vrbs Cœlesyriæ, illius quæ Tessarescædecapolis dicitur. Viros claros inde oriundos Steph.recenset:inde Geraseni,Mat.8.

Gerastus, filius Mygdonis, à cuius filiabus Parthenopolis in Macedonia dicta est.Steph.

Gerea,vrbs Indica. Steph.

Géren, vrbs,aut vicus Lesbi,à Gerene Neptuni filio.Steph.

Gerénia, vel Gerênus, vrbs Messeniæ, vbi Nestor Pylius educatus est.Steph.

Gergesæi,populi.Genes.15.

Gergesæus,filius Chanaan.Gen.10.

Gergis,vel Gergithus,vrbs Troadis,Stephano. Hinc Gergithes,& Apollo Gergithius.

Gerion. Vide DEABVS.

Germània,regio Europæ latissima,quę à Gallis, Rhœtis ac Pannoniis Rheno & Danubio fluminibus, à Sarmatis Dacísque, metu mutuo, ac montibus separatur: cætera ambit Oceanus,latos sinus, & insularum immensa spatia complectẽs. Huius regionis incolæ Germani dicuntur:cuius nominis rationem ad Romanos authores nonnulli referunt,qui cùm primùm Rhenum deuictis Gallis trãsgressi fuissent,videntes eos & feritate animorũ,& proceritate corporũ,& colore flauo, forma præterea & moribus, & viuendi ritu Gallis simillimos,Germanos eos,tãquam fratres Gallorum appellarunt. Alij inde Germanos dictos putant, quòd peculiari eius regionis ritu, se mutuò sua lingua Germanos,hoc est, fratres consalutarent. Eruditi tamen inter Germanos vocabuli huius etymologiam ex sua potiùs lingua petendam existimant. Illi enim *Gar*, siue *Ger*, totum dicunt, & *Man* virum: vt Germanos dictos intelligas, quasi prorsus viros.Germani ipsi indigenæ existimãtur,quoniam non est verisimile, aliquos Asia, aut Aphrica,aut Italia relicta,Germaniam petiisse, informem terris, asperam cælo, tristem cultu aspectúque, nisi patria sit. Hinc Germanici, & Germanicani,quæ inter se differunt, sicut Hispanienses ab Hispanis separantur,Siciliẽses à Siculis. Nam Germanicani dicuntur milites Romani in Germania militantes: Germanici,qui ex Germania sunt.

Germanica,legio septima,Ptol. Tarraconensis Hispaniæ vrbs.

Germanicea, vrbs, vel regiuncula Euphratesiæ, Steph.

Stephano.
Germanicus Cæsar, collega C. Fonteij Capitonis, anno ab vrbe 764.
Germanion, XXVIII. Hierusalem episcopus, anno salutis 209.
Germanus, Capuæ Episcopus, ann. salutis 521.
Germanus, Altissiodorensis episcopus, à Pelagiano errore Britannos ad veram fidem reuocauit, anno salutis 431.
Germara, populi Celticæ. Steph.
Germe, vrbs Hellesponti, prope Cyzicum, quã Herodian. Asiæ adnumerat. Steph.
Gerontia, insula ante sinum Leguſicum. Plinius lib. 4. cap. 11.
Gerra, nomen trium vrbium, quarum vna est in Syria, alia prope Traconitas, alia in fœlici Arabia, Steph. vrbs est Chaldæorum.
Gerreni, populi, 2. Mach. 13.
Gerrus, fluuius Scythiæ, septimus ab Istro memoria dignus. Herodotus libro quarto. Stephano locus est & fluuius proximus Borysthenı.
Gersam, filius Mosis Exod. 2. Heb. Gersom.
Gersom, filius Mosis, 1. Para. 6. 15. 23. Est & alius Gersom de filiis Phinees. 1. Esd. 8.
Gerson, filius Leui filij Iacob. Genes. 46. 1. Paralipom. 6.
Gersynium, vrbs Italiæ, quam Quadratus Gereniam vocat. Steph.
Gerterius, ordo militum D. Georgij à rege Anglorum Eduardo III. institutus, anno salutis 1351.
Gerunda, Hispaniæ vrbs. Ptolem.
Gerundensis ager, à Saracenis vastatus. Blond. lib. 2. decad. 2.
Gerusa, Sarmatiæ in Asia ciuitas, Ptole. hodie S. Georgius.
Geryon, onis, siue Geryones, næ, Chrysaoris filius. Hesiodo, trium Hispanicarum insularum rex, Balearidum videlicet duarum, & Ebusi: quæ res locum fecit poetarum fabulis, vt Geryonem tricorporem fuisse dicerent. Hunc Hercules interfecit, bouésque eius in Græciam abegit. Sunt qui idcircò Geryonem tricorporem creditum velint, quòd tres fuerint eodẽ nomine fratres, tanta inter se animi concordia viuentes, vt anima vna regi putarentur.
Gerzi, nomen pagi, 1. Reg. 27.
Gesan, filius Iehaddai. 2. Par. 2.
Gesodunum, vrbs in Nonico, Ptolemæo, vulgò *Salburgum.*
Gesoriacum, Ptol. oppidum Morinorum nauale. Volunt nõnulli esse illud oppidum, vnde breuissimus est in Angliam traiectus, quod vulgò Caletum vocant.
Gessem, regio Ægypti, vbi Iacob⁹ patriarcha cum suis habitauit liberis, quã nonnulli (vt Hieronymus in Hebraicis quęst. author est) Thebaidem vocant. Gen. 43.
Gessur, regio Syriæ, 2. Reg. 3. 1. Par. 1. & 3.
Gessuri, regio Syriæ, quæ & Gessur. Deut. 3. Iosue 13. 1. Reg. 27.
Gessus, Ioniæ fluuius, Plinio & Straboni, qui regionem omnem circa Gessum Panioniam nominant.
Geta, Cæsar, consul, collega Plautiani, anno ab vrbe 955.
Getæ, populi in Scythia Europæa. Appianus Dacos appellat. Strabo verò lib. 7. Getas à Dacis ita distinguit, vt Getę sint, qui ad Põtum in Orientem vergunt: Daci, qui in oppositum latus spectãt versus Germaniam, & ad Istri fontes, quos olim Dauos vocatos nonnulli volunt. Ex quo apud Athenienses Dauorum & Getarum seruilia nomina in vsu maximè fuerunt. Ælius Spartianus scribit Getas dictos fuisse, qui postea Gotthi appellati sunt.
Geticus, a, um: vt Humus Getica.
Geth, ciuitas Palæstinę à Roboam constructa. 2. Paral. 11. Vnde Ionas Propheta, 1. Reg. 6. & 17. 4. Reg. 14. Quæ aliàs Anthedon, item & Agrippia, Volaterrano libro vndecimo dicitur.
Gethaim, ciuitas ad quam fugerũt Berothithæ interfectores Isboseth. 2. Reg. 4.
Geth-hepher, ciuitas in tribu Zabulõ. Ios. 19.
Gethæi, populi, Ios. 13. 2. Reg. 15.
Gether, filius Aram. Gen. 10. Ab hoc Acarnanij siue Carij (vt refert Hieronym. in quæst. Heb.) originem traxere.
Getheum. Vide CRANAE.
Géth-remmon, nomen ciuitatis. Duæ autem fuerunt, altera data tribui Dan. Iosue 19. altera tribui Manasse. Ambæ autem Leuitis postea assignatæ. Ios. 21.
Gethsemani (scribi debet Gesemani) nomen vallis quæ est ad radices montis Oliueti. Matth. 26. Marc. 14.
Gethussa, vrbs Libyæ. Steph.
Getia, regio Getarum in Thracia.
Getuli, Africæ populi, & Libyes, primi omniũ ex Punicorũ Annalium fide Africam tenuerunt asperi incultíq;: quibus cibus erat caro ferina, atque humi pabulum vti pecoribus. Hi neque moribus, neque lege aut imperio cuiusquam regebantur: vagi palantes quò nox coëgerat, sedes habebant. Salust. in Iugurth. Vide GETVLIA. Lucanus.
Gezer, ciuitas, 2. Regum 5. Eadem quæ & Gazer dicitur.
Gezeron, nomen ciuitatis, 1. Mach. 1.
Gezez, filius Caleb. 1. Para. 2.

G I

Giah, nomen loci, 2. Reg. 2. in tribu Beniamin: pro quo interpres vertit Vallis.
Giara, insula in Archipelago, & locus exilij

damnatis Romanis destinatus. Bell. Tom. 2.Cosm.

Gibel. Vide GABALA.

[Gibelini & Guelphi, duæ quondam fuere per Italiã factiones, anno nimirũ Christi 1240. quę odio exitiali inter se digladiabãtur. Earum autem origo tale dicitur initiũ habuisse. Cùm Fridericus II. Imperator in Italiam proficisceretur, excommunicatus est à summo Pont. Lustrans verò singulas ciuitates, facilè deprehendit, qui propẽsum erga se haberent animum. Qui igitur ei fauebãt, illos vocabat Germanico nomine, Gibelinos: eos verò, qui auersum à se habuerũt animũ, appellauit Guelphos. Horum vocabulorum ratio est incerta. Hinc tandem varia & multiplicia scelerum genera, in plurima subsecuta sunt secula. Hanc historiam Munst. lib. 2. ac 3. fusè latéque scripsit.]

Giblij, populi ciuitatem Gebal in Syria habitantes: de qua Psal. 82. Ezech. 27. 3. Reg. 5.

Gideroth, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15.

Gidica, vxor Comminij Laurentini, quæ dum Comminium priuignum maximè deperiret, neque tamen ad concubitum posset inducere, se suspendit. Dositheus apud Plut.

Giezi, famulus Elisæi, 4. Reg. 4.

Gigantes, Telluris filij excelsissimę staturæ, & draconum pedibus, in deorum perniciẽ procreati, vt superis scilicet bellũ inferrent, Iouémque de cæli possessione deiicerent. Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 20. Gigantes nihil aliud fuisse credit, quàm hominum quandam impiam gẽtem, deos negantem, & ideò existimatam deos pellere de cælesti sede voluisse. Horum pedes in draconum volumina desinebãt: quod significat, nihil eos rectũ cogitasse, totius vitæ eorum gressu atque processu in inferna vergente. Physici verò interpretantur Gigantes spiritus esse terræ inclusos, qui dum exitum non inueniunt, fractis interdum altissimis montibus vi erumpunt, & frustra ipsa quasi in cœlum eiaculantur. Hos poetæ in cãpis Phlegræis cum diis congressos fabulantur, sed partim Iouis fulmine, partim Apollinis & Dianæ telis confixos cecidisse, aliósque sub Ætna monte, alios sub Mycone & Lipara insulis sepultos esse: nonnullos etiam in Tartarum detrusos impietatis suæ pœnas luere.

[De Gigantum autem origine variæ sunt priscorum opiniones. Alij namq; illos Titani & Terræ filios fuisse scribũt, alij ex sanguine Titanorum à Ioue interfectorum è terra esse natos aiũt. Hesiodus ex sanguine cœli, amputatis illius à Saturno virilib', genitos esse dixit. Iosephus verò in Antiquitatibus Iudaicis, cõtendit eos ex dæmonum coitu cum mulieribus fuisse procreatos: cui quidem opinioni & Lactantius, ex sacra historia argumento sumpto, astipulari videtur. Sed D. Augustinus, cæteriq; recentiores Theologi rectè istam reiiciunt opinionem, quòd dæmones cũ mulieribus verè coire posse, prolémque aliquam suscipere, impossibile sit.]

[Gigantum autẽ vrbs maxima fuit Enos circa Libanum mõtem, qui vniuerso dominabantur orbi, ab occasu solis ad ortum. Isti vastitate corporis ac roboris confisi, inuentis armis omnes opprimebant, libidinique inseruiẽtes, inuenerunt papiliones, & instrumenta Musica, omnésque delitias. Manducabant homines, & procurabant abortus, in edulíumque præparabant: & commiscebantur matribus, filiabus, sororibus, & masculis, atque brutis: ac deniq; nihil erat sceleris, quod non admitterent, religionis ac Dei contemptores. Berof. lib. 1.]

[Gigantum esse Libyæ gentem quandam Eudoxus Cnidius refert, qui ex floribus, quos plurimos, & odoratissimos apud eos sponte sua tellus producere solet, arte quadam optimum adeò mel cõficere dicuntur, vt nõ multum ab apum melle distare videatur. Leonic. Thom. lib. 3. ca. 77.] Hinc Giganteus, a, um.

Gigantis, vetus nomen Arcadiæ. Steph.

Gigonus, vrbs Thraciæ iuxta Pallenem, à Gigone Æthiopum rege dicta, quem Dionysius vicit. Hanc Artemidorus Ephesius Gigonidem vocat.

Gihon, fons in occidentali Dauidicæ ciuitatis parte, 3. Reg. 1. 2. Para. 32.

Gilda, vrbs Libyæ. Steph.

Gildo, rex Africæ, Mascezelis fratris sui filios necauit. Is in Italiam fugiens, ab Honorio copias accepit, cum V. M. pugnatorũ fraternas copias deleuit: ipsiúsq; Gildonis, à fuga retracti, velo gulam, quibus mandatum erat, fregere. Pompon. Oros. lib. 7. cap. 36. Diacon. lib. 13. Blond. lib. 1. dec. 1.

Giligambæ, populi Libyæ. Steph.

Gilimeres, Vandalorum rex, anno ab vrbe 1287.

Gilippus, dux à Lacedęmoniis ad Syracusanos cum auxiliaribus copiis missus.

Gillus, exul Tarentinus, Herodoto. Hic quum Persarum exploratores à piratis captos pecunia sua redemisset, & ad Darium reduxisset, iussus eo nomine petere quicquid vellet, hoc vnum petiit, vt regis opera in patriam reduceretur.

Gilo, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iosue 15. 2. Regum 15.

Gimanti, capras in Gimanti natas Alexander Myndius scribit sex menses non bibere. Ælianus.

Gimbrate, Sycionitarũ rex, anno ab vrbe 1109

Gimera, vrbs à Q. Fabio occupata, anno ab vrbe

be 456. Liu. lib. 10.

Gindanes, populi Libyæ, qui ſolo Loti arboris fructu victitant, Stephano. Apud hos vxores multis pelliceis fimbriis adornantur. Nam cùm ducant pulcherrimum à plurimis adamari, à ſingulis quibus ſui copiam faciunt, fimbriam vnam exorant, eóque argumento oſtendunt quòd habuerint amatores. Herod. libro 4.

Gindara, vicus iuxta Antiochiam: incolæ Gindarenſes, vel Gindari. Steph.

Gindes, fluuius qui per Dardanos fluens, ingreditur Tigrim.

Gineth, pater Thebni, 3. Regum 16.

Gingla, oppidum Comagenes, non procul ab Euphrate fluuio. Plin. lib. 5. cap. 24.

Ginglymote, vrbs Phœniciæ. Steph.

Gion, vel Geon, fluuius qui apud Ægyptios Nilus vocatur, in Paradiſo oriens, vniuerſam circuit Æthiopiam. Quo nomine etiã vocatus eſt mons in Iudæa, apud quem Salomon in regem vnctus fuit.

Gippius, Romanus vir, qui ſimulabat ſe dormire & ſtertere, quò faciliùs eius vxor mœcharetur: vnde natum adagium videtur Ciceroni in quadam epiſtola ad Fabium Gallum, Nõ omnibus dormio. Author Lucillius apud Beroaldum.

Girim, mons apud Garamantas in quo naſci gẽmas vetuſtas teſtata eſt.

Giſilbertus, Lotharingiæ dux anno ſalutis 913.

Giſla, Lotharij Lotharingiæ regis filia, Godefridi Northmannorum regis vxor. Æmil. lib. 3.

Giſulphus, Salerni princeps, anno ſalutis 1048.

Giſulphus, Apuliæ Comes, Beneuentum cepit, anno ſalutis 1052.

Giſumar, Vandalorum rex, anno ab vrbe 1098.

Gitta, vrbs Palæſtinæ. Steph.

G L

Glábrio, conſul cum Vlp. Traiano, anno ab vrbe 845. quo tempore Domitianus imperator dominum & Deum ſe appellari iuſſit. Caſſi. Eutrop. lib. 9. Sueto. in Domitia.

Glabrio, Coſ. cum Hamullo, anno ab vrbe 904.

Glabrio, Cõſul cum Antonino Commodo, anno ab vrbe 938.

Glabrio, Conſul cum Valerio Maximo, anno ab vrbe 1008.

Gláſira, Archelai Cappadocum regia filia, Archelai Iudæorum principis vxor, anno ab vrbe 762.

Glandómyrum, Hiſpanię Tarraconenſis vrbs. Ptolemæus.

Gláneus, vir Chius, qui omnium primus ferri compactionem fertur excogitaſſe.

Glanicus, amnis Italiæ, qui & Lyris appellatur, in cuius ripa templum fuit Maricæ Nymphæ Minturnenſis.

Glanis, fluuius Cumæ, à quo Glanis vel Glanus, piſcis dicitur. Eſt & Iberiæ fluuius, & tertius Italiæ iuxta Tiberim fluuium. Steph.

Glanum, Saliorum ciuitas in Gallia. Ptolem.

Glaphyræ, vrbs Theſſaliæ, à Glaphyra conditore, Magnetis filio. Homerus. Eſt & vicus Cilicię, à Tarſo verſus occidentem triginta diſtãs ſtadiis. Steph.

Glaphyrus, notiſſimus adulter, Iuuenalis tempore, de quo is Satyra 6.

Vxorem ducis, de qua citharœdus Echion,
Aut Glaphyrus fiat pater.

Nomen deductum eſt à feſtiuitate & elegantia, quam Græci γλαφυρότητα dicunt.

Glauci, tribus, in Lycia eſt, à Glauco heroe dicta: Gentile, Glaucodemus.

Glaucia, oppidulum Ioniæ. Steph.

Glaucias, medicus fuit in anatome cadauerum exercitatiſſimus. Cæl. lib. 16. cap. 19.

Glaucõpis, habens oculos cæſios. Quo nomine dicta eſt Pallas, quæ à Latinis dicitur Cæſia, à colore cæli, quaſi Cælia. Diodorus ſcribit aëre m nominatum eſſe Pallada: & ideò dicit Glaucopin, quoniam aër glauci, hoc eſt viridis ſit aſpectus.

Glaucus, Hippolochi filius, qui Troiano bello Priamo ſuppetias tulit: homo tam ſtupidus, vt cum Diomede, armorum permutatione facta, ænea acceperit pro aureis. Vnde etiã hodie Glauci & Diomedis permutatio prouerbio celebratur: quo vtimur, quoties permutatarũ rerũ inæqualitatẽ volumus denotare. Martial. lib. 5. Ferunt tamẽ hunc ab Aiace occiſum, cùm pro corpore interfecti Achillis pugnaretur, & poſtea in Lyciam ventis delatum, in fluuium mutatum eſſe.

Glaucus piſcator, cùm piſces captos in ripa explicuiſſet, ij ſubitò contacta quadam herba ſe colligentes, in fluuium proſilierunt. Admiratus itaque Glaucus herbæ illius vim, cùm & ipſe deguſtaſſet, piſces ſecutus, in aquam inſiluit, mariſque deus factus creditur. Alij aliter referunt hanc fabulam, Glaucum inſignẽ vrinatorem fuiſſe, qui cùm ſæpiùs inſpectantibus ſuis municipibus in fluuium ſe deieciſſet, diutiúſq; ſub aqua moratus ſemper emerſiſſet: tandem cum illis fruſtrà expectantibus non rediret, creditus eſt factus eſſe maris deus.

Glaucus, ex Potnia Bœotiæ vico, Siſyphi filius, qui cùm equas ſuas à coitu cohiberet, quò eſſent velociores, Venus indignata, furorem eis tãtum immiſit, vt dominum dilacerarint. Virg. 3. Georg.

Glaucus, Hippolyti filius, à quo Iones nati ſunt reges, multique hoc nomine ſunt vocati, inter quos fuit Minois filius, in mellis dolio necatus, qui Æſculapij ope reuixit.

Glaucus Caryſtius pugil, ex Eubœa, qui ex aratro in Olympia productus, ſæpè vicit.

Glaucus, Antenoris Troiani filius, ab Agamemnone interfectus. Dictus Cretensis.
Glaucus, inter ministros Vulcani numeratur ab Herodoto.
Glaucus, Lemnius statuarius. Steph.
Glaucus Chius, primus ferri glutinum inuenit. Eutrop. Euseb.
Glaucus, Libyæ sinus, & amnis. Plin. Strab.
Glautias, Illyrici rex, Pyrrhum regem Epiri educauit. Plutarch.
Glessaria, insula in Oceano Germanico, quę teste Solino, crystallum dat & succinum, *Sudau* vulgò appellata, haud longè à Prussia.
Gletes. gens Iberica post Cynetas. Steph.
Glissas, vrbs Bœotiæ, à Glisone aut Glisante quodam dicta. Steph.
Glogauia. Vide LVGIDVNVM.
Glotildis, vxor regis Clodouei, quæ relictis opibus & regno, cœnobio se inclusit.
Glycerium, Thespiensis meretrix, quæ tabulam Cupidinis (quã à Praxitele gratis acceperat) Thespiensibus quoque dono dedit.
Glycera, virgo formosissima apud Horat. Vrit me Glyceræ nitor splendentis pario marmore prunis, Vrit grata proteruitas, & vultus nimio lubricus aspici.
Glycon, vir robustissimus, & gladiatoria quadã totius corporis firmitate. Horat.
Nec quia desperes inuicti membra Glyconis.
Glycon, medicus Pansæ Consulis, qui in carcerem coniectus est ob suspicionẽ veneni, quod ferebatur indidisse vulneri domini sui. Suetonius in August. & Cicero in Epist. ad Brutum.

G N

Gnatho, Siculus homo voracissimus, qui cõuiuiis adhibitus, sese in parops ides emungebat, vt cæteris abstinentibus solus vesceretur.
Gnes, gens quæ Rhodi habitauit: Gentile, Gnetes, vel Ignetes.
Gneus, prænomen viri. Vide CNEVS.
Gnidus. Vide CNIDVS.
Gnosidicus, Nebri clarissimi Asclepiadarum in Co insula Steph. filius: magni Hippocratis medici proauus.
Gnosippus, ea voracitatis infamia adeò laborauit, vt Athenienses liberis suis interdixerint, ne cum eo vescerentur.
Gnosus, siue Cnosus, siue Cnossus, vrbs Cretæ clarissima, Minois regia, olim Ceratus appellata à vicino eiusdem nominis fluuio. Hinc Gnossius, adiectiuum. Item Gnossis, sidis, Gẽtile, fœmininum, quo poetæ vtuntur pro Ariadne Minois regis filia.

G O

Goaréne, regio Arabiæ prope Damascũ, dicitur etiam Goarea. Steph.
Goatha, nomen loci non procul à Ierosolyma. Ierem. 31. Hunc Lyranus Golgotha esse putat.
Gob, nomen loci, 2. Reg. 21.
Gobæum promontorium, Galliæ oppidum. Ptolemæo.
[Gobar, Mesopotamiæ quondã præfectus fuit, qui Euphratem fluuium opere deduxit, ne præcipiti cursu Babyloniam infestaret. Plin. lib. 6. cap. 26.]
Gobázes, Lazorum, qui quondam Colchi dicebantur, rex, anno ab vrbe 1307. Agath. lib. 2.
Góbrias, vir Persa nobilis, vnus ex his qui cum Dario aduersus Magos coniurarunt. Nam erat Darij socer, antequam regnum Darius ipse adipisceretur. Herod. lib. 7.
Godefrídus, Danorum rex, anno ab vrbe 1543.
Godefrídus, Northmannorum rex, anno salutis 884.
Godolias, filius Ahicam filij Saphan. 4. Reg. 25. filius item Amariæ, Sopho. 1.
Gog, nomen gentis, Ezech. 38. Apocal. 20. filius Ioel, 1. Paralipo. 5. de gente vide D. Hieronymum.
Gogarêne, regio inter Colchos & Iberos. Steph.
Golan, ciuitas in Basan, Deut. 4. quæ Iosue 20. dicitur Gaulon: licet Hebraicè Golan legatur, sicut & hîc.
Golgi, gorum, locus in Cypro insula, Veneri & Cupidini sacer. De quibus Catul. in nuptiis Pelei.
Golgotha, locus in quo crucifixus fuit CHRISTVS Dominus noster. Iohan. 19.
[Gogus, statim propemodum à diluuio Sabęam Arabiam, cognomento Fœlicem, vnà cum Sabo patre suo, tenuit. Beros. lib. 4.]
Goliath, nomẽ gigantis, quem expugnauit Dauid, 1. Reg. 17.
Gomer, filius Iaphet, Gen. 10. à quo Gomeritæ, qui nunc Galathæ dicuntur. Hoc nomen habuit & filia Deblaim vxor Oseę, Oseę 1.
[Gomerus Gallus, omnium primus suas posuit colonias in regno, quod pòst Italia dicta est. Et regionem suam de suo nomine cognominauit, illósque docuit legem, & instituta. Beros. lib. 3.]
Gomolitæ, populi Idumææ.
Gomorrha, ciuitas Pentapoleos, ad Orientalem plagam terræ Iudæ sita in vicinia Sedom, Gene. 19. Ea cum Sodoma, igne cælitùs immisso, deflagrauit.
Gomphi, vrbs Thessaliæ. Steph.
Gondamiris, Hispaniæ rex, anno ab vrbe millesimo trecentesimo quinquagesimo quinto.
Gõdræ, populi Thraciæ. Herod. Cindra & Rhõda legitur. Steph.
Gonéi, vrbs Thraciæ, cuius incolas aliqui vocãt Adrianopolitas. Steph.
[Goniades, Nymphæ iuxta Citherium flumen sacellum habentes, de quibus opinio est, vt earum aquæ ægros sanitati restituant. Strabo lib. 8.]

Gonni,

Gonni, vrbs Perrhæbiæ, à Guneo quondam Cyphi nepote dicta: Regio Gonnia. Steph.

Gonnus, vrbs in superiori parte Thessaliæ, vnde ad Thessaliam introitus comperitur.

Góntharis, Africæ tyrannus, anno salutis 548. Procop.

Gonûsa, vrbs Perrhæbiæ. Steph.

Gorâma, regio Arabum Scenitarum, cuius incolæ Gorameni.

Gordianus senior, audita filij morte qui pro patria in bello occubuerat, laqueo se suspendit iam octogenarius: partim dolore amissi filij, partim ne traheretur captiuus. Marcel. libro 26.

Gordianus iunior, cũ Maximo Pupieno & Balbino XXVII. Romanorum imperator, anno ab vrbe 991. Saporem Persarum regem vicit, Syria expulit, Antiochiam recepit, Carras & Nisibim rursus subegit, Iul. Capito. Oros. lib. 7. cap. 19. Eutrop. libro 8. In finibus Persicis à Philippo interfectus est.

Gordiani Cæsares tres fuerũt, pater, filius & nepos. Volater. lib. 23. Horum patri adeò literæ placuerunt, vt pluris fecerit librorum quàm auri vel argenti sibi thesaurum comparare: habuit enim in Bibliotheca LXII. millia librorum. Iul. Capit.

Gordiêum, vrbs magnæ Phrygiæ iuxta Cappadociam, à Gordio patre Midæ.

[Gordieus, mons Armeniæ, vbi primùm arca Noæ constitit: cuius quidẽ arcæ aliqua pars adhuc existere dicitur, ex qua homines bitumen tollere solent, quo maximè ad expiationes vtuntur. Beros. lib. 1. & Ioseph. in Antiq.]

Górdij murus, vrbs Midæ, à Gordio filio condita.

Górdius XXIX. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 208.

Górdius, rex Phrygię, rusticus alioquin & ignobilis, rex designatus, & consalutatus ab omnibus, quòd ex oraculo Apollinis primus tẽplum ingressus fuisset: in cuius rei memoriã lora in templo suspendit, in quibus nodus visebatur propemodum indissolubilis: vnde natum prouerb. Nodus Gordius.

Gordyæa, regio Persica, à Gordie Triptolemi filio. Stephan. Vocant etiam Gordos & Gordochos, hos populos & montes Gordyæos.

Gordynia, vrbs Macedoniæ. Steph.

Gorgias, rhetor celeberrimus, qui pulcherrimũ librum de Concordia, Græcis tunc inter se dissidentibus, recitauit Olympiæ.

Górgias, philosophus Leótinus, Siculus rhetor, Empedoclis discipulus, Isocratis autem & aliorum philosophorum & rhetorum præceptor. Cic. in Bruto, & lib. de Oratore. Hic arte sua tãtùm pecuniæ corrasit, vt auream statuã primus omniũ poneret in templo Apollinis Delphici. Ausus est primus in conuentu poscere, qua de re quisque vellet audire: ac de omni re, quæcunque in disceptationem quæstionémque vocaretur, se copiosissimè dicturum esse profitebatur.

Gorgipe. Vide SYNDICVS.

Gorgippia, vrbs Indiæ. Steph.

Gorgo, nauis est, qua Perse⁹, vbi Medusam Gorgonem superasset, vectus est ad suos, ita dicta a Gorgonis, id est, Medusæ capite, quod in ea repositum fuerit, & vnà cum Perseo aduectum.

Górgones, Phorci filię, Medusa, Sthenio, & Euryale, quæ Dorcadas insulas, in Oceano Æthiopico sitas, habitasse dicuntur, contra Hesperidum hortos. Nomen habent à truculentia, quã Græci γοργότητα appellant. Scribit Diodorus, fœminas fuisse in Africa bellicosas, ad uersus quas Perseus bellũ gesserit, & earũ reginam Medusam debellauerit ac interfecerit. Hinc Gorgoneus, adiectiuum.

Gorgonius, vir sub Diocletiano imperatore pro Christiana religione vitam suspendio finiit: cuius corpus mortuum famelicis canibus ob iectum est, quod tamen remansit intactum.

Gorgonia Pallas dicta est, quòd Medusam vnam ex tribus Gorgonibus, quæ concubitu suo templum deæ profanauerat, Perseus Mineruæ scuto armatus amputato capite occidisset: vel ab aspectu truculento. nam τὸ γοργὸν, truculentum sonat, fortassis quia caput Gorgonis, quod anguibus loco crinium circundabatur, visu atrox esset. Fabulantur enim Gorgonis caput tale fuisse, vt homines hoc conspecto statim in lapides verterentur.

Gorgon, Minerua dicta est à Cyrenæis.

Gorgonius, viri proprium malè olentis. Horat. in Sermonibus,

Pastillos Ruffinus olet, Gorgonius hircum.

Gorgopas, nomẽ viri qui Eunomum apud Zostera vicit, naues quatuor cepit, à Chabria superatus occubuit. Xeno. lib. 3.

Gorgophoros, dicta Pallas, quòd in eius clypeo Medusæ Gorgonis caput esset insculptũ. Cic. antè quàm iret in exilium.

Gorgya, locus in Samo, vbi Dionysius Gorgiẽsis colitur.

Gorgythion, Priami filius ex Castianira Treissa susceptus, qui postea in bello Troiano à Teucro Telamonis filio confossus occubuit. Homerus Iliad. 8.

Gortyn, siue Gortys, tynis, siue Gortyna, næ, oppidum mediterraneum Cretæ insulæ; ad Lethæum fluuium. Plin. lib. 4. cap. 12. Hinc Gortynius adiectiuum: vt Gortynia spicula, hoc est sagittæ, quibus Cretenses plurimùm valebant. Virgil. 11. Æneid. Ibi fuit Labyrinthus Minois ille celeberrimus. Itẽ Gortynis, nidis, patronimicum fœmininum. Lucan. lib. 6.

Dictæa procul ecce manu Gortynis arundo

Tenditur in Scæuam.

Gosen, ciuitas in tribu Iuda. Iosue 10. & 15. à qua circumiacens plaga, terra Gosen nuncupatur.

Gossem, nomen viri, 2 Esd. 2.

Gothfredus, Apuliç Comes, anno salutis 1049.

Gothfridus, Gothfridi Ardenēsis Comitis filius, Othoni in Ducatu Lotharingiç successit, anno salutis 1005.

Gothfridus, Gothfrido parēti in regno Lotharingiæ successit, anno salutis 1070.

Gothfridus, Gothfridi gibbosi ex sorore nepos, Lotharingiæ dux, anno salutis 1089.

Gothfridus Bullionius, ab exercitu rex Hierosolymitanus est constitutus, anno salutis 1100.

Gothoniel, nomen viri, 1. Par. 27.

Gotthi, immanes Scythiæ populi, in tractu Septentrionali Europç, Danis & Noruegis contermini, qui olim armis Italiam subegerunt, Romámque ipsam solo æquarunt, suámque in totum orbem inuexerūt barbariem: [quorum gesta & mores lege apud Munst. libr. 3. Cosm.]

Gotthia, regio Europæ, contermina Daciæ & Noruegiæ.

Gozan, fluuius in Mesopotamia, 4. Reg. 19. 1. Paralip. 5. Isa. 37.

Gozilo, Lotharingorum Dux, anno salutis 1071.

G R

Gracchus Sempronius, Caij & Tiberij pater, in Hispaniam Proconsul missus, Celtiberos in deditionem accepit, Ilurcímque eorum oppidum splendidiùs à se restitutum, vt gestarum à se rerū memoria superesset, de suo nomine Gracchurim appellauit. Huic vxor fuit Cornelia ex Scipionum familia, insigni pudicitia & eruditione mulier, ex qua Tiberium & Caium Gracchos suscepit, generosissimæ quidem indolis iuuenes, eloquētiáque in primis admirabiles, cęterùm popularis aurę plus satis auidos. Quę res fecit, vt relictis optimatibus ad plebem se cōtulerint, legésque agrarias perpetuos seditionum fomites in lucem reduxerint: neque antea quieuerint, donec Senatum in suam necē armarent. Tiberius prior occisus est in concione à Publio Nasica: Caius autem biennio pòst, cùm montem Capitolinum occupasset, iussu Opimij Consulis est interfectus. Iuuenalis Satyra 10. Quis tulerit Gracchos de seditione querentes?

Gracchuris, vrbs Iberię, quę antea Ilurcis nominabatur, ita nominata à Sempronio Graccho qui acceptis in deditionem Celtiberis, eā vrbem splēdidiùs restitutam, vt superesset rerū à se gestarum monumentū, suo nomine Gracchurim nominauit.

Gradiuus, Martis, bellorum præsidis, cognomentum, à gradiendo (vt Festo placet) impositum, eò quòd gradatim, & per ordines in bellum eatur: aut certè à vibratione hastæ, quod Græci vocant κραδαίνειν. Huius sedē apud Thracas & Getas Poëtæ collocarunt, quòd eę nationes sint bellicosissimę, & à pacis otiis alienissimæ.

Gręa, vrbs Eretrię, Step. per aphæresin pro Tanagręa. Vide TANAGRA, & OROPUS.

Gręę, tres fuerunt sorores, Phorci filię, vnicum tantùm habentes oculum & dentem, quibus vicissim inter se tres vtebantur. Harum ope Perseus ad Gorgonas peruenit. Vide prouerbium apud Erasmum, Orci galea.

Græcia, Europæ regio olim omni disciplinarum genere excultissima, semper tamen leuitatis, vanitatísque nomine malè audiens. Hęc à Ptolemæo Achaia nominatur. Principium sumit ad meridie ab Isthmi Corinthiaci angustiis, indéque ad septentrionem in Thessaliam vsque, & partem Ægei maris extenditur. Ad occasum Acheloo fluuio ab Epiro dirimitur. Ab ortu rursus habet mare Ægæum, qua parte Sunium eo abluitur.

Scinditur in multas regiones, quarum præcipuę sunt Attica, Bœotia, Phocis, & Locri. Dicta est Grçcia, à Græco primo eius prouincię rege. Plin. lib. 4. cap. 7. Est & Græcia altera cognomento Magna, in extrema Italiæ ora, à Locris Italiæ fonte initium sumens, in tres recedens maris Ausonij sinus, patens in longitudinem LXXXII. passuum M. vt ex sententia Varronis tradit Plinius lib. 3. cap. 10. Hanc Græci subactam maximis potentissimísque vrbibus frequētarunt: in quibus numerantur Croton, Arpi, Thurium, Tarentum, aliæque complures.

Græcóstasis, quasi Græcorum statio, locus ante Curiam Hostiliam & rostra substructus, vbi nationum subsisterent legati, qui ad senatum essent missi. Cicero ad Quintum Fratrem lib. secundo.

Græcus, nomē viri, à quo Græcia, regio Europæ dicta est. Vnde & Græcus, adiectiuum.

Græes, Æolensium populi, qui in Pario habitāt. Steph.

Graiúgenæ, Græci dicti sunt. Cicero de Natura deorum, Graiugena de isto aperit ipsa oratio. Ex Pacuuio. Virg. 1. Æneid.

Graiugenúmque domos, suspectásq; linquimus arua.

Gráius, adiectiuum, Græcus.

Grammium, vrbs in Creta: Ciues, Grammitæ, Grammitij. Sunt & Grammitæ, populi iuxta Celticam. Steph.

Gránicus, Bithyniæ fluuius, pugna quæ inter Persas & Alexandrū fuit nobilis, in qua sexcenta millia hominum Persarum cæsa, fugatáque sunt ab Alexandri exercitu non maiori triginta millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis. Hunc fluuium aliqui

aliqui à Græco Thessali filio dictum putant. Steph.

Graunone,fons est calidus,cuius aqua vino permixta, triduo calorem potionis custodit in vasis.

Grastillus , vrbs Macedoniæ , aliàs Prastillus. Steph.

Gratiæ tres sunt: Aglaia,Thalia,& Euphrosyne, Iouis filiæ,matris tamen dubiæ, Veneris asseclæ,Mercurij comites.Vide CHARITES.

[Gratianopolis,Gallicè,*Grenoble*,ciuitas Galliæ Narbonensis in Delphinatu,quam Ptolemæus Accusium vocat libr.2.capit.10.tab.3. Europ. Cularone item olim vocata, nūc autem Gratianopolis,quòd eam Gratianus imperator restaurarit,auxerit, propugnaculisq; munierit. Bell.Tom.1.Cosm.]

[D.Gratianus, in Gallias vnà cum D.Dionysio Areopagita missus , primus Turonensis fuit episcopus.Greg.Tur.lib.3.cap.30.hist. Franc. & de glor.confess.]

Gratidia, nomen mulieris Neapolitanæ,vnguētariæ ac maleficæ,quam Horatius in Epistolis Canidiam nominat.

Graúcasum,Caucasum nominarunt,quod Scytharum lingua significat niue candidum.

Grauionárium, Germaniæ vrbs,Ptolem.vulgò *Bamberg*.

Grauiscæ, Ptolemęo, castellum in Tuscia,quod hodie Montem altum vocant:ita dictum ab aëris grauitate.

Gregórius LXII. Romanorum episcopus,anno salutis 595.

Gregórius II.Romanorū episcopus LXXXVIII. anno salutis 731.

Gregórius III. pontifex LXXXIX. anno salutis 752.Æmil.

Gregórius IIII. XCVIII.Romanorum episcopus, anno salutis 827.

Gregorius V.Saxo, Romanorum pontifex CXI. à Romanis eius electionem nequaquam approbantibus,minis & maledictis vrbe pulsus anno salutis 995. Hic Gregorius sanctionem fecit de electione imperatoria & electoribus, quæ in hunc vsque diem obseruatur. Blond. lib.3.decad.2.

Gregorius VI.Romanorum pontifex CXLIX. anno salutis 1046.schismatis tempore.

Gregórius VII.Romanorum pōtifex CLVIII. Ildebrandus dictus,anno salutis 1074.

Gregorius VIII.Romanorum pontifex CLXXIIII. anno salutis 1187.

Gregórius IX. Romanorum pontifex CLXXIX. anno salutis 1226.

Gregórius X. Romanorum pontifex CLXXXV. anno salutis 1271.

Gregorius XI. Romanorum pontifex CCI.anno salutis 1370.

Gregórius XII. Roman. pontifex CCV. anno salutis 1407.

Gregórius, Nazianzenus episcopus,anno salutis 371. vir sanctitate & eloquentia clarus, libros multos scripsit , qui etiam hodie extant.

[Gregorius,ortus ex Cæsarea Ponti , Origenis discipulus , cuius fama in vniuerso terrarum orbe viget,qui cùm esset adhuc Laicus,plurima edidit signa,lāguores curando , dæmones per epistolas expellendo,paganósque sermonibus,& operibus sibi subiugando. Fuit ergo Gregorius antiquus iste,discipulus Origenis: & alter Nazianzenus, fraterque Basilij: fuitque alius Gregorius Alexandrinus, Arianus. Sozomen.lib.8.cap.8.hist.trip.]

Gresinus,vrbs Chersonesi.Steph.

Grestónia , regio Thraciæ iuxta Macedoniam, Gastronia quondam dicta.

Griffo,Caroli Franci filius.In eum Pipinus eius frater exercitum duxit. Æmil.lib.2.

Grimoaldus , Pipini filius , Dagobertum Sigisberti secundi filium , fidei suæ post mortem patris eius commissum interfecit , vt Austrasiæ regnum,cui præerat pupillus , sibi vendicaret.Hic tandem fluxu sanguinis correptus, periit.

Grona,ciuitas ab Hērico Germaniæ rege capta. Vuitich.lib.1.

Grónia,vrbs Phocidis. Steph.

Gronij , Hispaniæ populi ad Durium amnem, Pomponius lib.3. Plin.& Silius.

Grossióni,gens Arabica,per Asiam instigāte Babylonico Soldano, Christianos variè afflixerunt. Demum sepulchrum Dominicum summa ignominia & vastitate defœdarunt. Blond.lib.7.Æmil.lib.7.

Gruníngē,vrbs Phrysiæ,condita à Gruno duce, anno ab vrbe 374.

Gruno,Dux Phrysiæ,Sicambrorum regis frater, anno ab vrbe 375.

Gryllus, Xenophontis filius, qui pro patria fortiter pugnās,occubuit. Huius laudes & epitaphia multi scripsere. Aristoteles.

Grynêa,vrbs Troadis Steph.

Grynêum, oppidum Mycenæorum. Strabo li.13. in quo templum Appollinis & locus vaticinādi peruetustus,templum autem candido marmore sumptuosum erat , in quo ipse Apollo colebatur,vnde & Gryneus appellatur.

Gryneus,cognomen Apollinis,inditum à Gryneo nemore iuxta Clazomenem Asiæ ciuitatem,in quo Apollo colebatur. Seruio, Gryneum nemus est in finibus Æolidis , Apollini consecratum. Dictum est autem hoc nemus à Grynio vicino oppidulo. Strabo libro 13.

Grynéus, nomen vnius ex Centauris.

Grynia, vrbs Ætoliæ in confinibus Ioniæ.

Grynus,siue Grynni, oppidulum Mycenæorum, vbi Gryneus Apollo colebatur.

Gualterus, Athenarum dux appellatus, x. mensibus Florentię tyrannidem obtinuit, anno salutis 1345. Blond.
Guarimarus, Salerni princeps Northmannus, à suis interfectus est, anno salutis 1049.
Guel, filius Machi, princeps tribus Gad. Numero. 13.
Guido Lusignanus, Cypri rex, anno salutis 1192.
Guido Lusignanus, Hierosolymorum rex, anno salutis 1184.
Guido Nouellus, Florentinorum dux, anno salutis 1260.
Guido Petramala, pręsul Mediolanensis, Ludouico Bauaro imperatori ferreā coronam imposuit, anno salutis 1327.
Guido Cremensis, Octauiano defuncto, imperatoris iussu in Papatu est suffectus, anno salutis 1164. Blond. Plat.
Guilelmus Rufus, Guilelmi filius, xxii. Anglorū rex, anno salutis 1089.
Guilelmus, Henrici 1. Anglorum regis filius, à patre Northmanniæ Dux designatus, anno salutis 1115. Polyd.
Guilelmus, Siciliæ rex, Beneuentana suburbia quædam occupauit, quem anathemate Papa percussit, anno salutis 1153.
Guilelmus, Scotiæ rex anno salutis 1166.
Guilielmus Gonzaga, Rhegij vicarius, anno salutis 1340.
Guelphorum factio in Italia suborta, anno salutis 1240. Blond. lib. 7.
Gumnilda, vxor Asmundę regis Danorum, quæ mariti in pugna interfecti mortē adeò ægrè tulit, vt sibi ipsi manus violentas intulerit. Author Saxo grammat. libro 1. histor. Danicarum.
Gunas, locus in Syria, vberis & fœcundi soli, vnde nomen ei. Steph.
Gundabundus, Vādalorum rex, Christianorum hostis, in Arianam hæresim fideles pœnis inducere conatus est, anno salutis 486. Procop. libro 3.
Gundicarus, Burgundiorum rex, anno ab vrbe 1188. Diaco. lib. 14.
Gundisaluus, Sanctij comes, anno salutis 934.
Gundobaldus, Burgundiorum rex, Italiam per saltum Domussulæ intrauit, ex Comensibus & Taurinis ac Sporediensibus præda onustus domū rediit, anno ab vrbe 1243. Blondus libro 3.
Guni, filius Nephthali. Genes. 46. 1. Paralipomenon 7.
Guntrannus, Clotarij Francorum regis filius, Aurelianensium rex, anno ab vrbe 1318.
Gur, Cliuus montium Ieblaam. 4. Reg. 9.
Gur-baal, nomen loci, 2. Para. 26. in quo Arabes habitauerunt. Eadem quæ Gerara.
Gurgenes, Iberorum rex, ad Romanos, eò quòd Gabades fidem CHRISTI eum abnegare volebat cogere, confugit, anno salutis 526. Procopius.

G Y

Gyarus, ri, vel Gyara, ræ, insula maris Ægęi, vna ex Sporadibus, in quam Romani noxios suos deportabant. Idem numero plurali, Iuuenal.
Aude aliquid breuibus Gyaris & carcere dignum.
Gyas, vir Troianus Æneæ comes.
Gygæus, Lydiæ lacus, stadiis quadraginta à Sardibus distans, qui postea Colous dictus est. Propert. lib. 3.
Lydia Gygæo tincta puella lacu.
Hom. in fine Catalogi. Plin. lib 5. cap. 29. Gygæum stagnum appellat.
Gyge, ancilla fuit Parysatis reginæ Persarum & matris Cyri. Plut.
Gygemorus, monticulus non lōgè à Thessalia.
Gyges, gigas centimanus, Cæli & Terræ filius, & frater Briarei. Ouid. 4. Tristium,
Centimanúmque Gygen, semibouémque virum.
Gyges fuit quidam Lydus, cui cùm Candaules, Lydiæ rex, vxorem suam nudam ostendisset, illa id ægrè ferens, Gygen ad necem eius impulit, seséque cum regno illi tradidit. Herodotus libro 1. Cic. lib. 3. Offic. Hinc ille Gyges (inquit) inducitur à Platone, qui cùm terra discessisset magnis quibusdam imbribus, in illum hiatum descendit, æneúmque equum (vt ferunt fabulæ) animaduertit, cuius in lateribus fores essent: quibus apertis, hominis mortui corpus vidit magnitudine inusitata, annulúmque aureum in digito: quem vt detraxit, atque ipse induit (erat autem regius pastor) tum in consilium pastorum se recepit. Ibi cùm palam eius annuli ad palmam cōuerterat, à nullo videbatur, ipse autem omnia videbat: idē rursus videbatur, cùm in locum annulum inuerterat. Itaque hac opportunitate annuli vsus, reginæ stuprum intulit, eáque adiutrice regem dominum interemit: sustulit quos obstare arbitrabatur: nec in his facinoribus eum quisquam videre potuit. Sic repentè annuli beneficio rex exortus est Lydiæ. Hæc Cic.
Gyges, viri nomen apud Virg. lib. 9.
Principio Phalarim & succiso poplite Gygen Excipit.
Gyges, formosi pueri nomen apud Horat. 2. Car.
Luna mari Gnidiúsve Gyges.
[Gyges Lydius, omnium primus in Ægypto picturam inuenit. Plin. lib. 7.]
Gyges, Lydiæ fluuius.
Gylacea, Illyriæ ciuitas, à Gylace Corinthio, aliàs Apollonia.
Gylippus, vir Lacedęmonius, bello strenuus, qui Athenieſes multis bellis, multísque cladibus affecit. Tibul. lib. 4.

-non magni potior sit fama Gylippi.

Gylo. Vide GILO.

Gymnésiæ, duę insulę (non vna, vt quidam volunt) iuxta mare Tyrrhenum: aliàs Baleares dictæ, & populi Baleares, quòd Græcè sonat funditores, quoniam fundarum iactibus se exercent. Dicti sunt Gymnesij, quòd æstate nudi degant. Steph. Inuenio & Gymnetas pro Gymnesiis, quod minus placet. Vide BALEARES.

Gymnetes, populi Æthiopum, Nigritis & Pharusis vicini. Plin. lib. 5. cap. 8.

Gymnosophistæ, Philosophi Indorũ, sic dicti, quòd nudi incederent. nam σοφιστὴς, sapiens dicitur & γυμνὸς, nudus. Plin. lib. 7. cap. 2. ait ab exortu ad occasum perstare, cõtuentes solem immobilibus oculis, feruentibus arenis toto die alternis pedibus insistere. Hi frigora niuium & æstus flammæ citra dolorem perferunt. Fertur Alexãdrum Macedonem ad eos accessisse, dixisséque, Petite quodcunque vultis. Qui responderunt, Da nobis immortalitatem, quam præ cæteris optamus. Quibus ille ait, Cùm ego sim mortalis, immortalitatem nemini præstare possum. Si ergo (inquiunt) mortalem te esse cognoscis, cur non contentus patriis sedibus, omnibus infestus totum orbem subiicere conaris? Cicer. Tusc. quæst. lib. quinto. Augustinus lib. 15. de Ciuit. Dei.

Gynæcopolis, ciuitas Phœnicum, & alia Ægypti. Steph. Plin. lib. 5. cap. 9.

Γυναικῶν λιμὴν, id est, mulierũ portus, circa Phædaliam est, inter Anaplum & Leosthenium. Steph.

Gyndes, Assyriorum fluuius maximus secundum Euphratem. Is cùm Cyri impetum venientis contra Babylonios interciperet, & quidam ex militibus summè dilectus regi, eius moliens transitum, rapacitate fluuij absorptus esset, rex iratus, amicum vlcisci statuit, iurans eum, qui nunc præclarum equitem vorauisset, mox vix tincturũ genua mulieris. Nec peragendo segnior bellum cum flumine gessit, & totis copiis per magnas deductum fossas in XLVI. alueos dispartiuit. Seneca lib. 3. de Ira.

Gypseis, insula Æthiopiæ. Steph.

Gyrton, vrbs Thessaliæ & Perrhæbiæ, quã Homerus Gyrtonam vocat. à Gyrtone Phlegyæ fratre, qui eam condidit. Steph.

Gytheum, oppidum Laconicæ, quod Hercules & Apollo, depositis eo loci simulacribus, cõmuni opera cõdiderunt, omnium maritimarum rerum Lacedæmoniis receptaculum. Hinc Gytheates.

Gyzantes, populi Africæ, apud quem etiam Gyxantes reperitur.

HAba, filius Gomer filij Heber, 1 Paral. 7.

Habacuc, nomẽ Prophetæ. Habac. 1.

Haber, filius Baria, filij Aser, filij Iacob. 1. Par. 7. Iudic. 4. vir Cinæus.

Habessus, Lyciæ ciuitas, quondã sic dicta: deinde Antiphellus. Plin. lib. 5. cap. 27.

Habia, nomen viri, 1. Esdr. 2.

Habides, rex Hispaniæ.

[Habis, Hispaniarum rex, qui barbarum populum primitùs docuisse boues aratro domare fertur, vt ait Trogus.]

Habor, fluuius. 4. Reg. 17. & 18. 1. Paral. 5.

Habronicus, nomen viri.

Habsanias, pater Ieremiæ filij Iezoniæ. Ierem. 35.

Habundantius, consul cum Theodosio August. anno ab vrbe 1146.

Hacel-dema, nomen agri, pecuniis illis, quibus CHRISTVM vẽdiderat Iudas proditor, empti in sepulturam peregrinorum, qui hodie monstratur in Ælia ad australem plagam montis Sion. Hieronymus in locis Hebraic. Matth. 27. Act. 1.

Hachamoni, pater Iesbaan, 1. Paral. 11. Pater Iahiel. 1. Paral. 27.

Hachelai, Pater Athersutha. 2. Esd. 10.

Hachila, collis in sorte tribus Iuda ad desertum Ziph, in quo latuit Dauid. 1. Reg. 23. & 26. arcem habens natura munitissimam, olim ab Herode extructam, Mesida nomine, 1. Reg. 23. & 26.

Hacoc, ciuitas, 1. Paral. 6. quæ eadem esse videtur quæ aliàs Hucuca dicitur in tribu Nephthali, Iosue 19.

Hacupha, nomen viri, 1. Esd. 2.

Hacus, nomen viri, 2. Esd. 3.

Hadad, filius Ismaelis, Gen. 25. 1. Par. 1.

Hadali, pater Amasa, 2. Par. 28.

Hadassa, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15.

Hadid, ciuitas, 2. Esd. 7. & 11.

Hadingus, rex Danorũ fuit, qui præ dolore quẽ ex morte Hadingi Sueonum Regis conceperat, suspendio propriis manibus inducto vitam finiuit. Author Saxo historicus.

Hadrach, ciuitas, Zach. 9. Quidam Syriam fuisse putant. Hieronymus in locis Heb. terram Damasci credidit.

Hadramitani, Siciliæ populi. Plinius libro tertio, cap. 8.

Hádria, masc. gen. pro sinu maris, seu pro ipso mari Hadriatico.

Hádria, fœ. gen. oppidum ad Ferrariam nunc demersum, ad XXXV. lapidem, vulgò *Ari*. Ab eo Hadriaticum mare nomen accepit.

Hádria, Romanorum colonia, arduo in colle sita, ex qua Hadrianus imperator originem

duxit. Sunt qui hoc nomen non aspirent. Vide ADRIA & ATRIA.

Hadrianŏpolis, vrbs à Maomethe capta, vbi regiam sedem statuit, anno salutis 1402. Egnat.

Hadriel, gener Saulis, maritus Merob. 1. Reg. 18.

Hadsi, nomen loci. 2. Reg. 24.

Hæbudes, insulæ quinque inter Caledonium quę hodie Scotia dicitur, & Thulen insulam. Solin. A Caledoniæ promontorio Thulen petentibus, bidui nauigatio est. Excipiunt Hębudes insulæ quinque numero.

Hædui. Vide HEDVI.

Hæmodes, Lyciæ mons. Pomp. libr. 1. Hemodes per, e, insulæ sunt septem in Oceano Germanico.

Hęmon, vir quidam fuit, qui Rhodopen filiam pro coniuge habuit. Ambo tamen diis incestum vindicantibus, in montes sunt conuersi. Ouidius in Ibin.

Hęmon, iuuenis Thebánus, qui Antigonem Oedipi & Iocastę filiam tanto prosecutus est amore, vt cùm eam Creontis iussu occisam intelligeret propter sepulturę honorem, quam fratribus impertiuerat, doloris impatientia ad tumulum eius sesę iugularit. Proper. libr. 2.

Hæmónia. Vide AEMONIA.

Hæmus, mons est Thessaliam à Thracia diuidens, dictus ab Hemo Boreæ & Orythiæ filio. In huius montis vertice erat Martis domicilium, in radicibus verò amœna illa loca quæ Græcis Tempe dicuntur.

Hærennius, nomen viri, ab hærendo dictum.

Hæres, nomen deę, cui veteres post acceptã hęreditatem, rem diuinam faciebant. Festus.

Hagab, siue Agaba, nomen viri. 2. Esd. 2.

Hages, vnus ex adulatoribus Alexandri, qui primus vnà cum Cleone Siculo viuenti Alexandro diuinos honores tribuit, eúmque noua apotheosi dignum prædicauit. Cæl. plura.

Haggia, filius Merari. 1. Par. 6.

Hágion, locus Scythiæ, vbi Æsculapius celebratur.

Hagnes, nomen mulieris à castitate impositum.

Hai, ciuitas Amorrhęorum trans Iordanem supra Ierichọ sita, iuxta Bethauen, ad oriẽtalem plagã oppidi Bethel, non longè ab eo distans, Iosue 7. & 12. Cuius regem suspenderunt filij Israël, Ios. 8. Hęc Isaiæ 10. Aiath appellatur: Hieronymus in locis Hebraicis Agai quoque appellat. Huius mentio habetur etiam Gen. 12. Iere. 49. Ios. 12. 1. Esd. 2.

Hala, fluuius. 4. Reg. 17. & 18.

Halaa, altera vxor Ashur. 1. Par. 4.

Halacoméne, & Halacomenę, tam singul. quàm plural. numero, siue Halalcomenium, ciuitas in Bœotia, vnde Minerua Halalcomenida cognominata est, quòd in eo loco coli solita sit. Vide ALACOMENE.

Halæ Æxonides, pars tribus Cecropiæ. Steph.

Halæ, oppidum Bœotiæ. Est & è regione Masetis & Ciliciæ ciuitas. Item Hale, ἁλή, vicina Arguis: ἁλικος κλῖμα in Cilicia: & Halice regio, ἁλικος χωρίον iuxta Augustam, & mons eiusdem nominis.

Halæa Minerua, dicta est ab Halæo quodam Tegeate, qui Minerų templũ extruxit, quo cõsumpto igni Tegeatę sumptuosiùs postea construxerunt: quos cùm deuicisset Augustus imperator prœlio Actiaco, dentes apri Calidonij qui in eo templo erant, quíque vlnę longitudinem vincebant, Romam trãstulit. Pauf. & Palęph.

Haleus Apollo dictus à Philoctete, qui cùm finẽ suis erroribus vellet statuere, Apollini Halęo templum construxit. Palęph. lib. 1.

Halæsus, Agamemnonis filius ex Briseide, aut (vt alij malunt) ex Clytemnestra, quem aiũt cum illa sensisse contra patrem, & postea patria pulsum in Italiam venisse, atque apud Massicum Campaniæ montem concedisse, & tanquam Troiani nominis hostem Turno aduersus Æneam fauisse. Virg. lib. 10. Æneid. Ouid. libr. 4. Fast. author est, ab hoc Halęso Faliscos originem accepisse.

Halaródij, populi circa Pontum. Steph.

Halcath, ciuitas in tribu Aser, data Leuitis. Ios. 19. quæ & Helcath dicitur, Ios. 21.

Halcyon, Ceyx (inquit Seruius) filius Luciferi, habuit vxorem Halcyonem: à qua dissuadente cùm isset ad consulendum Apollinem de statu regni, naufragio periit. Cuius corpus cùm ad vxorem delatum fuisset, illa se præcipitauit in pelagus. Postea miseratione Thetydis & Luciferi, conuersi sunt ambo in aues marinas, quę Halcyones vocantur. Vide ALCYONE.

Halcyone. Vide ALCYONE.

Halei, maritima vrbs Laconicæ. Steph.

Haléius campus. Vide ALEIVS.

Halésa, Siciliæ ciuitas. Cic. act. 5. in Verrem.

Halésius ager in Epiro, vbi sal copiosus fit. Stephanus.

Halesus, fluuius & mons non longè ab Ætna, vbi Proserpina flores legebat in horto cum aliis virginibus. Columella.

Halhul, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Halia, Nympha marina, Nerei & Doridis filia ἀπὸ τῆς ἁλός, hoc est à mari dicta.

Hália, eadem quæ Thessalonica.

Haliacmon, fluuius Macedoniæ, ad quem ducebant quę volebant candida nasci. Plin. lib. 31. capite 2. aliàs Halialmoni, aliàs Alyacmon, & lib. 4. cap. 10.

Haliartus, Straboni libro nono, vrbs Bœotię, ab Haliarto Thersandri filio condita. Step. Vide ONCHISTON.

Halica, nomen mulieris.

Halicarna. Vide CHALCIS.

Halicarnassus, Cariæ ciuitas, Argiuorũ colonia, in qua Mausolei quõdam nobilissimum opus extabat, clara Herodoto, Heraclito poeta, Callimachi socio, & Dionysio historico, qui res Rom. Strabonis tẽporibus scripsit. Regia olim regum Cariæ fuit, Isthmus aliàs dicta. Dio. lib. 17. & Strabo lib. 14.

Halicyæ, vrbs Siciliæ. Steph.

Halicyrna, vicus Acarnaniæ. Steph.

Halimêda Nympha. Vide DAMASCVS.

Halízon, fluuius.

Halizónes, populi Paphlagonũ, sic dicti, quòd vndiq; mari circundẽtur. Tortelius. Stephanus hos populos inter Mysiam, Cariam & Lydiam habitasse scribit, ex Ephoro: & ita dictos videri tanquam ἀλαζόνες, quod diuitiis superbirent. Vide CHALIBES.

Halmyris, lacus ambitu LXIII. pass. ex Danubio natus supra Istropolin, de quo Plin. lib. 4. cap. 12.

Halone, insula Propontidis ante Cyzicum, oppidum habens eiusdem nominis. Plin. lib. 5. cap. vlt.

Halonésos, insula Ægæi maris prope Thraciã, quam aliquando omnibus, qui mares erant, cæsis, tantùm fœminæ tenuisse dicuntur. Mel. lib. 2. Strabo lib. 14. Ob hanc insulam Philippus & Athenienses inter se contenderunt. Est & alia Ioniæ, Steph.

Halsius campus. Vide TRAGASAE.

Halus, ciuitas Achaiæ & Phthiotidis. Parmeniscus aliam facit Malliacam Achilli subditam, aliam Protesilao. Steph. Incolæ Halei, Halusij vel Halij dicuntur.

Halyætus, proprium viri, qui mutatus fuit in auem sui nominis. Ouid. 8. Metam.

Halyattes, Lydiæ rex, pater Crœsi, qui ab eo Halyatticus cognominatur. Hor. lib. 3. Car.

Halys, fluuius in Tauri montis radicibus nascens, Cappadociæq́ue, Syriæ ac Paphlagoniæ agros irrigans, & tandem contra Aquilonem in Euxinum mare se euoluens, Crœso fatalis. Ouid. 4. de Ponto.

Halysij cãpi mentionem facit Æneas Syluius.

Hama, pugil nobilis apud Saxones q̃ tamen satis infœliciter pugnauerit cũ Starcathero altero pugile iam sene. De quibus Saxo lib. 6.

Hamadryades. Vide DRYADES.

Haman. Vide AMAN.

Hamathæus, filius Chanaan, Gen. 10. 1. Par. 1. à quo Hamath vrbs, quam Macedones Epiphaniam nuncupauerunt, alij Antiochiã, vt nonnullis placet. Mihi videtur esse vrbs tribus Nephthali, quæ Emath dicitur: à qua circumiacens regio sic dicta est.

Hamaxa, regio Bithyniæ. Steph.

Hamáxa, sydus, quod nos Septentriones dicimus: à figura posituráque ipsa, quia simile plaustri videtur. Gel. lib. 2. cap. 21.

Hamaxámpeus, pars fluminis Hypanis, qui cũ fonte Xãmpeo amaro cõmixtus est. Tortel.

Hamaxátia, pars tribus Hippothoontidis. Stephanus.

Hamáxia, ciuitas Attícheæ Ciciliæ. Steph. ex Strabone.

Hamáxitos. Vide AMAXITOS.

Hamaxóbij, qui carrucis degunt, & plaustris ædium vice vtuntur, vt Scythæ. Dicuntur etiam Hamaxœci, Hamaxices & Hamaxitæ. Plin. lib. 4. cap. 12.

Hamaxobitæ, populi Sarmatiæ in Europa, qui quia pro sedibus plaustra habent, sic dicti sunt Pompon. lib. 2. Grę̨cis enim ἅμαξα, plaustrum dicitur. Ptolemæus Hamaxobios nominat. Vadianus, Melæ interpres, eos esse credit, quos hodie alibi sitos Poloni Moscouitas nominant, corrupto vocabulo.

Hamdan, filius Disan filij Seir Horræi. Genes. 36. qui 1. Par. 1. dicitur Hamran.

Hamer, Doringiorum rex, anno salutis 660.

Hamílcar. Vide AMILCAR.

Hammodara, oppidum inter Ægyptum & Æthiopiam, iuxta se habens fontem bituminis. Plin. lib. 6. cap. 29.

[Hãmon, Tritonis, Noę nepotis, fili⁹, rex fuit Asiæ, qui Rheã accepit in vxorẽ. Beros. li. 4.]

[Hãmonis Iouis fons, interdiu frigidus, noctibus feruet. Plin. li 2. ca. 103. Vide Ammon.]

Hamon, ciuitas, Iosue 19. 1. Paralip. 6. in tribu Nephthali.

Hamoth-dor, ciuitas, Ios. 21. quæ de tribu Nepthali nõ solùm Leuitis, imò etiã profugis homicidis pro tutissimo asylo est assignata.

Hamran, filius Disan, filij Seir Horræi, 1. Par. 1. qui Gen. 36 dicitur Hamdan.

Hamuel, filius Masma. 1. Par. 4.

Hamul, filius Phares filij Iudæ. Ge. 46. 1. Par. 2.

Hamullus, Consul cum Glabrione, anno ab vrbe 904.

Hanan, filius Maacha, 1. Par. 11. Filius Sizac, 1. Par. 8. Filius Asel filij Elasa, 1. Par 8. & 9. 2. Esd. 7. & 8. Filius Legedeliæ, Ier. 35. 1. Par. 4.

Hanameel, filius Sellũ patruelis Ieremiæ prophetæ. Ierc. 32.

Hananeel, nomen turris Ierosolymæ. 2. Esd. 3. Iere. 31.

Hanani, pater Iehu prophetæ. 3. Reg. 16. 2. Paral. 16. Nehe. 12.

Hanania, siue Hananias, pater Selemiæ patris Ierię, Ier. 27. Pater item Sedeciæ principis, Ier. 36. Filius Zorobabel filij Phadaia. 1. Par. 3. & 8. Nomen prophetæ, Ier. 28. Etiam hoc nomine vocabatur ille qui cũ Daniele propheta à Nabuchodonozor in captiuitate enutritus fuit, cui præpositus eunuchorum, Sidrach nomen imposuit. Dan. 1.

Hanapis, fluuius Scythiæ. Herod.

Hanathon, ciuitas in terra Zabulon. Ios. 19.

Hanes, ciuitas Ægypti, Isa. 30.
Haniel, filius Olla, 1. Par. 7. Filius Ephod, princeps tribus Manasse. Num. 34.
Hanni, nomen viri, 2. Esd. 12.
Hannibal. Vide ANNIBAL.
Hanno Carthaginẽsis, Philippi Macedonis tẽporibus, qui Carthagine priuatis opibus potẽs, regnum adfectās, & in filiæ nuptiis principes ciuitatis veneno necare, prodito à ministris consilio frustra cogitans, alia adgressus via, seruitia concitauit, quibus incautā vrbẽ opprimeret: quo etiā ciuibus promiso ac vitato periculo, ipse demum in castellum munitum sese recipiens, Afros, Maurorúmque regem armauit: captus postremò, ac primùm virgis cæsus, deinde effossis oculis, ac manibus cruribúsque fractis, cruci affixus est, ac in cognatos omnes ac etiam animaduersum. Trog. lib. 12.
Hanno Carthaginẽsis, Agathocli cum triginta millibus Pœnorū obuius factus, conserta pugna occisus est. Trog. lib. 22.
Hanno, factionis Barchinæ, qui cùm optima consuleret Carthaginẽsibus de pace, nequaquam exauditus est. Liuius in primo & vltimo de bello Punico.
Hanon, filius Naas regis filiorum Ammon. 2. Reg. 10. 1. Par. 9.
Hanones, Belgicæ populi.
Hanum, nomen viri. 2. Esd. 3.
Hapham, filius Hir. 1. Par. 7.
Hapharaim, ciuitas in tribu Zabulon. Ios. decimo nono.
Haphra, qui & Apries, Ægypti rex, regnauit annis XXXV. anno ab vrbe 143.
Haphsiba, mater Manasse, 4. Reg. 21.
Happim, filius Machir. 1. Para. 7.
Harad, siue Harada, nomen fontis, siue loci in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Sepher. Iudic. 7. Num. 33.
Haraia, pater Eziel. 2. Esdr. 3.
Haraldus, XX. Anglorū rex, Goduini filius, Tosto fratri regnum inuidens, Haraldum Noruegiæ regem, spe regni prædæque, in fratrẽ commouit: classe instructa Angliam applicuit: prælio commisso, occubuit ipse & Tosto, anno salutis 1067.
Haran, ciuitas Mesopotamiæ, à Charra Syriæ fluuio, in qua habitauit Thare, Gen. 11. 12. 27. 28. & 29. De qua & 4. Reg. 19. Isa. 37. Ezec. 27. Dicitur & Charan à Græcis, Act. 7. Est & nomen viri, 1. Par. 2.
Harbon, apud Celtas regnauit, anno ante conditam vrbem 897.
Harbona, nomen eunuchi, Esther. 1.
Harcalo, veneficus fuit, qui innocuos leones impure attrectabat manibus. Syl. lib. 1.
Harcalo nō panibus fœtas mulcere leænas.
Hareph, nomen viri. 2. Esd. 7. Nehem. 10.
Hares, nomen montis in quo sita est Aialon. Iudic. 1. 2. Esd. 8.
Hareth, nomen villæ ad occidẽtem. 1. Reg. 22.
Harhur, nomen viri. 1. Esd. 2.
Harim, nomẽ sacerdotis. 1. Par. 24. 1. Esd. 2. 10.
Hariph, filius Hur. 1. Par. 2.
Harma, ciuitas in tribu Iuda & Simeon. Ios. 15. 1. Reg. 30. Ios. 19. Iud. 1. dicitur Sephath.
Harma, vrbs Bœotiæ Tanagricæ: est etiam tribus Atticæ pars. Steph.
Harmata, vrbs indica. Steph.
[Harma oppidum, cur ita vocatū, paucis accipe. Cùm duces, qui Polynicem secuti sunt, conuiuium agerent, quædam aquila descendens, telū Amphiarai in sublime tulit, móxque dimisit; id autem humi fixum, in laurum versum est. Quo in loco cum postridie dimicarent, Amphiaraus vnà cum curru absorptus est. Ibíque oppidū hac etiam ætate vocatur Harma, id est, currus. Plut. Parall.]
Harmatites, ciuitas quædam. Steph.
Harmatus, tuntis, ciuitas seu promontorium è regione vrbis Methymnæ, à qua Harmatopolitæ dicti sunt.
Harmatopolitæ, populi sunt Asiæ in sinu Elaitico, ita dicti ab Harmatunte vicino promontorio. Plin. lib. 5. ca. 30. Apud Strab. hoc promontorium vocatur Hermatus, per e literam in prima syllaba.
Harmodius & Aristogiton, ciues Athenienses Tyrannicidæ, quorum passim mentionẽ facit Demosthenes in orationibus.
[Harmodius & Aristogitō Tyrānicidæ à Leæna insigni meretrice tā fideliter & vnicè adamati sunt, vt illa, ne illorum conspirationẽ retegeret, torta, linguā dentibus prærosam, in tyrāni os expuerit. Pli. lib. 7. ca. 23.]
Harmonia, Martis & Veneris filia, Cadmi vxor, cui Vulcanus pulchrū, sed exitiale monile dedit, eò quòd ex coniugis adulterio fuisset prognata. Ouidius lib. 4. Metamor. Vide CADMUS.
Harmonia, Gelonis filia, Themistij vxor.
Harmonides, Troianus, quem teste Hom. li. 5. Iliad. præcipuo quodam amore Minerua dilexit, ideóque nihil eū fugit, quod fabrili arte effici posset. Is inter alia quæ fabrefaceret naues illas Alexandro ædificauit, quæ fuerūt malorum omnium, quæ Troianis contigerunt caput: perniciosas quidem ac mortiferas, vt cæteris Troianis, ita ipsi ædificatori, quia deorum monita non intellexisset.
Harnapher, filius Supha filij Helem. 1. Par. 7.
Harodi, ciuitas. 2. Reg. 23.
Haromaph, filius Iedaia. 2. Esdr. 3.
Haroseth, ciuitas quæ iuxta Iosephum lib. 5. Antiq. Iud. super paludem Samachonitidem sita est, Iudic. 4.
Harpágium, oppidum iuxta Pariū, apud quod Gany-

Ganymedem puerum Phrygium raptum Græca fabulositas ausa est asserere. Vadian. Stephanus Harpagia numero multitudinis, locum esse scribit circa Cyzicum, vnde raptus sit Ganymedes.

Harpagus, dux Cyri, inferiorem Asiam subegit. anno ab vrbe 207.

Harpálice, mulier Thrax, Lycurgi filia, venationibus dedita. Hæc cùm patrem senē à Getis captum sensisset, collecta confestim multitudine, & celeriùs, quàm de fœmina sperari potuerit, illum armis & robore liberauit. Virgilius lib. 1. Æneid.

Hárpalus, nomen prædonis. Cic. lib. 3. de Natura deorum, Hic diis illudebat quòd in tanta fortuna tam diu viueret.

Hárpalus, ab Alexandro fugitiuus, Athenas traiecit. Plutarchus in vita Phocionis.

Harpalycea, ciuitas Phrygiæ à Gordiotichitis condita. Steph.

Hárpasa, oppidum Asiæ, oppositum fluuio Harpaso. Plin. lib. 5. ca. 29. vbi cautes stat horrenda vno digito mobilis: eadem si toto corpore impellatur, resistens. idem Plin. libr. 2. cap. 45. ἅπασα Stephano, ciuitas Cariæ.

Harpe, pes, ensis falcatus, quo Mercurius vsus fertur in occidendo Argo illo centoculo, & Perseus in amputando Medusę capite. Harpedophorus Mercurius dictus est, quòd Harpe, id est, hamato gladio vsus esset in Argo necã do. Ouidius 5. Metamor.

Harpocrates, simulachrum in sacris Isidis & Serapidis erat, quod digito labiis impresso, admonere videbatur, vt silentium fieret. Hunc Ægyptij silentij deum esse volebant. Reuera autem Gręcus philosophus fuit Harpocrates, cuius eruditio ac præcepta eò maximè tendebant, vt silentium præciperet, & omnibus rebus anteponeret. Hinc reddere Harpocratem (vt monet Erasmus in Adagiis) prouerbialiter dictum est, pro silentium imponere.

Harpyia, vrbs Illyriæ iuxta Encheleas. Stephanus.

Harpyiæ, Ponti & Terrę filię, vt ait Seruius, vnde in insulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes: dicta ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, id est, à rapiendo. Volatiles, vultu virgineo, manibus vncis. Alij dicunt eas Neptuni filias, qui ferè prodigiorum omnium pater est, nec immeritò. nam secundum Milesium Thaletem, omnia ex humore procreantur: vnde est, Oceanúmque patrem rerum. Alij autem dicunt Harpyias, filias Thaumantis & Electræ. Has Virgilius tres esse dicit, Aëlo, Ocypete, Celæno, quarum posteriorem Homerus Podargen vocat, & ex ea Zephyrum ventum, Achillis equos, Balium videlicet & Xanthum genuisse dicit. Hesiodus tantùm duas nominat, Aëlo videlicet & Ocypeten. Vide CALAIS, ZETHVS, & PHINEVS. Virgilius lib. 3. Æneid.

Harsa, nomen viri. 1. Esd. 2.

Harudes, populi Transrhenani sunt, in Galliam Celticam circa fines Sequanorum ac Heduorum ab Ariouisto Germanorum rege transportati: Gall. *Le pays à l'entour de Constance.*

Harus, pater Messalemeth matris Amō regis Iuda. 4. Reg. 21.

Hasaba, filius Zorobabel filij Phadaiæ. 2. Paralip. 3.

Hasabia, filius Amasiæ, 1. Para. 6. Princeps Leuitarum, 2. Para. 35, 1. Para. 25.

Hasadias, filius Zorobabel filij Phadaiæ. 1. Paralip. 3.

Hasael, rex Syriæ. Vide AZAEL.

Hasar-moth, filius Iectan. Gen. 10.

Hasar-suhal, ciuitas, 1. Para. 4. Hæc & Haser-sual appellatur. Iosue 19.

Hasar-susim, ciuitas, 1. Par. 4. quę & Haser-susa.

Hasason-thamar, oppidum, quod & Engaddi dicitur. Gen. 14, 2. Par. 20.

Hasbadana, nomen viri. 2. Esd. 8.

Hasdrubal. Vide ASDRVBAL.

Hasebial, filius Merari. 1. Paral. 9.

Hasebna, nomen viri. 2. Esd. 10.

Hasebnia, nomen viri. Nehem. 9.

Hasebonias, nomen viri. 2. Esd. 3.

Hasem, nomen viri. 2. Esd. 7.

Haser-gadda, ciuitas in tribu Iuda. Iosue 15.

Haserim, ciuitas in dorso montis Seir inter Ægyptum & Chananęam, in qua Hauim, id est Hæuæi gigantes habitarunt, ab Caphthorim expulsi, Deut. 2. Iosue 13. aliàs Haseroth, vt quibusdam videtur, appellata.

Haseroth, nomen eremi, per quam transierunt Israëlitæ, ascendentes in terram Chanaan ex Ægypto, Deut. 1. Num. 13. & 33.

Haser-sual, ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis, Iosue 19. quæ 1. Par. 4. Hasar-suhal dicitur.

Haser-susa, ciuitas in tribu Simeonis, Iosue 19. quæ & Hasar-susim.

Hasim, nomen viri. 1. Paral. 7.

Hasom, nomen viri. 1. Esd. 10.

Hasor, ciuitas regni Iabin Chananęorum regis: quę & Hersom dicitur, quam solam Iosue incēdit, Iosue 11. 1. Reg. 12, 4. Reg. 15. quę principatum tenuerat inter omnia regna Amorrhęorum, Iosue 11. & 12. Fuit vna in tribu Iuda, Iosue 15. Alia in tribu Nephthali, Iosue 19. vbi regnauit Iabin, Iudic. 4. 3. Reg. 4. 4. Reg. 15.

Hasra, pater Thecuę patris Sellum mariti Oldæ prophetidis, 2. Paral. 34. qui 4. Reg. 22. dicitur Araas.

Hassemon, ciuitas tribus Iudæ. Iosue 15.

Hassub, filius Exricam. 1. Par. 9.

Hasta, oppidum in extremis Italiæ finibus cir-

ca Lapygium promontorium. Plin. libro 3. capite 1.

Hasub, nomen viri. 2. Esd. 11.

Hasum, nomen viri. 1. Esd. 2. 2. Esd. 8.

Hasupha, nomen viri. 1. Esd. 2.

Hathath, filius Othoniel. 1. Par. 4.

Hatil, nomen viri. 1. Esd. 2.

Hatipha, nomen viri. 1. Esd. 2.

Hatita, nomen viri. 1. Esd. 2.

Hattus, filius Semeiæ filij Sechenię, 1. Par. 3. 1. Esd. 8 Nehe. 19 & 12.

[Hato, Magutię olim episcopuus fuit, cuius quidem tēpore, maxima grassabatur in terris fames. Videns igitur ille pauperes inedia & fame premi, conuocauit in horreum plurimos, & concremauit eos. Hæc enim crebro vsurpabat verba, Non differunt, inquit, hi à muribus, qui frumentum comedunt, ad nihilum vtiles. At Deus tantam tyrannidem inultam non dimisit. Pręcepit namque muribus, vt cateruatim istum inuaderent, ac diu noctúque affligerent, atque viuum deuorare festinarēt. At ille in turrim se recepit, putās se tutum fore à morsibus murium, quòd tamē ei minimè profuit. Nam venerunt mures innumeri per Rhenum flumē natantes, executuri iudicium Dei iustum: quod miser agnoscens, tandem inter mures interiit, cuius quoque nomē parietibus ac tapetis prorsus abraserunt. Similem, magísque horrendam historiam legere poteris infrà, in verbo Polonia, vbi & rex & regina, atque eorum liberi à muribus cōsumpti sunt. Munst. libr. 3. Cosm. Scripsit autem Bell. Tom. 1. Cos. istum Hatonem, in Ætnam Siciliæ montem igniuomum, à dæmonibus perlatum fuisse, vt ibi merita pœna torqueretur.]

Hauoth-iair, villę Iair x. in Hermon monte & Galaad, quas expugnauit Iair filius Segub, Num. 32. Siue nomen regionis, quæ & Bassan dicitur, Deut. 3.

Hazael, nomen viri, 3. Reg. 19. 2. Par. 22. Successor Ben-adad in regnum Syriæ, 4. Reg. 8. Amos. 1.

Hazia, nomen viri. 2. Esd. 11.

Hazir, nomen viri. 2. Esd. 10.

H E

Hebal, filius Iectan, Gen. 20. Est & mons vltra Iordanem in terra Chanaā, non longè ab Ierichonte, in quo altari constructo posuit Moses maledictiones. Ioseph. libro 4. cap. 6. Anti. Iud. Deut. 11. & 27.

Hebe, filia Iunonis, absque patre, & dea iuuentutis, de cuius ortu huiusmodi refertur fabula: Apollinem, cùm Iunoni nouercę conuiuiū in patris sui domo parasset, inter alia lactucas agrestes ei apposuisse: quas cùm Iuno auidè comedisset, cùm antea sterilis esset, prægnans effecta est, peperítque Heben, quam postea Iupiter ob formæ elegantiam poculis suis prętecit. Verùm cū Ioue apud Æthiopas cœnante, Hebe pocula illi administrans, pérque lubricum minus cautè incedens, cecidisset, reuolutísque vestibus obscœna superis nudasset, ab officio est amota, eiúsque loco Ganymedes subrogatus. Hæc Seruius. Homerus autem ex Ioue eam conceptam esse tradit, neque omninò ab officio remotā, sed cæterorum deorum pincernam fuisse, Ganymedem verò solius Iouis. Hæc pestremò Herculi nupsit in deorum numerum relato: cuius etiam præcibus abducta, Iolaum Iphicli filium florenti ætati restituit. Ouid. libro 9. Metam.

Hoc illi dederat Iunonia muneris Hebe, &c.

Heber, filius Brię, Gen. 46. 1. Par 4 7. & 8. Num. 26. Item filius Sale, Genes. 10. Luc. 3. Filius item Elphaal filij Mehusim. 1. Paralipomenon octauo.

Hebræi, dicti sunt Iudæi, ab Heber qui fuit abnepos Sem filij Noe. Et quia in eius familia remansit lingua, quæ priùs humano generi creditur fuisse communis, quum gentes linguarum diuersitate sunt diuisæ, deinceps Hebræa est nuncupata. Ab Hebræus fit Hebraicus, ca, cum, vt lingua Hebraica.

Hebri nomen viri, 1. Par. 24.

Hebron, ciuitas in terra Chanaan in montanis Iudęę, ciuitas Amorrhęorum, quondam Philisthinorum metropolis. Hęc dicta est & conuallis Mambre, Gen. 13 Num. 13. 1. Paral. 3. & Arbee, Genes. 23. & Cariatharbe, Iosue 15. Filius item Gaath filij Leui, Exod. 6. 1. Paral. 2. & 6.

Hebrona, nomen loci, in quo castrametati sunt filij Israel, Num. 33.

Hebrus, fluuius Thracię, aureas voluens arenas, in Rhodope monte nascens, supra Philippopolin, & è regione Samothracię insulæ in mare Ægeum sese exonerans. Fabulantur poetę Orphei caput in hunc fluuium proiectum fuisse, cùm à Ciconum mulieribus fuisset discerptus: vnde & Oeagrius dicitur, ab Oeagro Orphei patre. Virg. lius libro 4. Georgicon,

Tum quoque marmorea caput à ceruice reuulsum,
Gurgite quum medio portans Oeagrius Hebrus
Volueret, &c.

Hebrus, hodie Mariza dicitur.

Hecale, anus paupercula, quæ Theseum adhuc adolescentem hospitio suscepit. Huius paupertatem Callimachus iusto volumine celebrauit. Hinc natum est prouerbium, Nunquam

quam Hecale fies: hoc est, nunquam te inopia opprimet.

Hecalius, Iupiter dictus est ab annicula quadam Hecale nomine, quæ cùm Theseum quodam tempore comiter excepisset, promisisséque ei se suam ipsius animam Ioui immolaturam, si saluus ex prælio domum rediret: atque ante reditum Thesei obiisset, occasionem Theseo dedit, vt in honorem ipsius sacrum Hecalesium Ioui institueret, eúmque Hecalium vocaret. Palæph. libro primo.

Hecameda, Arsinoi filia, quæ direpta Tenedo Nestori in prædam cessit: Homer. libro 11. Iliad.

Hecate, Iouis & Latonæ filia, soror Apollinis, quæ & Diana dicitur. Huic triplex numen attribuitur, vnde etiam à Virgilio Tergemina vocatur. Nam in cælo creditur esse Luna, in terris Diana, & apud inferos Proserpina. Dicta Hecate, Seruio, quòd centum victimis placetur, aut quòd centum annos errare faciat insepultos. Verisimilius tamen videtur Hecates nomen factum esse à masculino ἕκατος, quo nomine Græci vocăt Apollinem: sicut à Cynthio Cynthia, à Delio Delia, à Phœbo Phœbe. Dictus autem Sol est Hecatos, ab ἑκὰς, longè, quòd eminus radios suos ad nos mittat, & quodam modo iaculetur. Hæc & τρικέφαλος cognominatur: quia (vt inquit Orpheus in Argon.) tria habuit capita, dextrum equinum, sinistrum caninum, medium suis agrestis. Ouidius libro 9. Metamorph.

-Túque triceps Hecate.

Hecate, herbarum veneficiorúmque peritissima, quę in Taurica Cherroneso regnauit, sub Dionysio Milesio. Filia fuit Persæ, filij Solis, & fratris Ætæ: à quo & Perseis siue Perseia cognominatur. Ouid. 7. Metam. Valerius Flac. libro 6.

Hecatæus historicus Milesius, fuit Protagoræ auditor, qui primus soluta oratione historiă condidit: floruit temporibus Darij qui Cambysi successit. Suid.

Hecatæus grammaticus quidam Abderita, cuius meminit Suid.

Hecatesia, sic Idrias vrbs Cariæ nominabatur.

Hecatombea. Vide HERAEA.

Hecatombe, sacrificij genus, in quo ritus sic seruabantur, vt centenæ sui generis mactarentur victimæ: vt centum sues, centum hœdi. Dicta Hecatombe à numero victimarum, vel à numero sacrificantium, quia centum Peloponnesi vrbes id faciebant.

Hecatompolis, Cretæ insulæ epithetôn, à numero ciuitatum impositum, quæ centum in hac insula fuisse perhibentur, vel Virgilio teste lib. 3. Æneid.

[Hecatompolis, quondam Laconica regio cognominata fuit, quòd centum præcipuis & florentissimis ciuitatibus ornata fuerit. Strab. lib. 8.]

Hecatompylos, Thebes Ægyptiacæ epitheton, à portarum numero, quæ centum in hac vrbe fuisse dicuntur. Iuuenalis,

Atque vetus Thebe centum iacet obruta portis.

Est item eiusdem nominis vrbs in Parthia, teste Steph.

Hecatonchiros, Briarei siue Ægeonis epithetŏ, quasi Centimanus. Hic enim centum habuisse manus & quinquaginta ventres à poetis fingitur. Plutarc. in eo opusculo quod περὶ πολυφιλίας inscripsit.

Hecatŏnesi, paruę insulæ viginti circa Lesbum, ab Hecato Apolline dictæ, qui in illis locis plurimùm colitur.

Hechelias, pater Nehemiæ. 2. Esdr. 1.

Hector, Priami regis ex Hecuba vxore filius, Troianorum omnium fortissimus, ab Achille interfectus: dictus (vt scribit Plato) ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὴν πόλιν, quòd vrbem contra hostiŭ impetŭ tenuerit, patriámque seruarit. Eo namque sospite Troia nŭquam potuit expugnari. Vxorem habuit Andromachen, ex qua Astyanacta suscepit, quem Vlysses capta Troia è fastigio turris præcipitauit. Solus Græcos, quemadmodum Achilles solus Troianos, fugabat: ex quibus Protesilaum & Patroclum, alió sque permultos interfecit. Tandem ab Achille interemptus est: à quo etiam bigis alligatus, circum Patrocli sepulchrum, Troiæque muros tractus est. Tandem eius corpus per duodecim dies insepultum ab Achille seruatum, Priamus auro redemit, ídque veteri more honorificentissimè cremauit. Home. libro 23. Iliados. Hinc Hectoreus: Ouidius in Epist.

Nomine in Hectoreo pallida semper eram.

Hecuba, Priami Troianorum regis vxor, filia Dymantis, Homero, aut (vt Virgilius Euripidem sequutus sentit) Cissei, capta Troia in canem versa. Ouidius libro 3. Metamoph. Quam fabulam inde ortam putat Seruius, quòd cùm à Græcis captiua abduceretur, & filij sui Polydori corpus in mare abiectum agnouisset, quoniam aliter iniuriam vlcisci non posset, Gręcos inanibus lacessiuerit conuitiis.

Hecubæ sepulchrum, Thraciæ promontorium.

Heddai, nomen viri. 2. Reg. 23. qui Huri. 1. Para. 11. dicitur.

Heder, filius Beriæ. 1. Par. 8.

Hedui, Galliæ populi, Aruernis finitimi, post Heluetios & Squanos in occasum vergentes, iuxta quos ex Alpibus fluit Araris: olim Romanorum fratres dicti, quorum hodie loca Burgundiones tenent. Illorum caput Augustodunum erat. Tacitus lib. 3. vulgò, *Le pays à l'entour d'Augstun en Bourgongne.*

Hedymeles. Iuu. Satyr. 6. Quo tener Hedymel.

Hedypus, Susianiæ fluuius, qui Persarũ Asylum præterluens, in Eulæum illabitur. Plin. lib. 6. cap. 27.

Hegaleos, mons Atticæ nemorosus. Stat. lib. 11.

Hegemon Characenus (est autem Charax, Phrygiæ vrbs) versificator, scripsit libellum Leuctricõ Thebanorum Lacedæmoniorum. Steph.

Hegesias, Cyrenaicus philosophus, qui tanta eloquentia mala vitæ repræsentabat, vt earum miseranda imagine audientium pectoribus inserta, multis voluntariæ mortis oppetendę cupiditatẽ ingeneraret: ideóque à rege Ptolemæo vlteriùs hac de re dicere prohibitus. Cicero in Orat. & lib. 1. Tuscul. quæst. Alter Magnesius, orator quoque egregius, cuius meminit Strabo.

Hegesippus historiã scripsit Ecclesiasticã quinque libris, quas habemus, à Christo passo ad sua tempora. Suid.

Hegesippus, poeta comicus: inter fabulas ipsius commemorantur φιλέταιροι Athenæus.

Hegesippe, Holori regis Thraciæ filia, quã Miltiades Atheniensium dux accepit. Tortelius.

Hegesistratus Ephesius, ob tribulis sui necem exul, Delphos perueniens, quemnam locum coleret, consuluit deum: cui Phœbus, Vbi saltãtes videret rusticos cum coronis oleaginis. Itaque profectus in Asiam, rusticos eo modo cernens, vrbem condidit Eleam, Pythocles Samius apud Plutarch.

Hegitinatia, Ptol. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs. Vulgò *Lignits.*

Hegla, filia Salphaad filij Hepher filij Galaad. Num. 26.

Hela regiuncula Asiæ, Attali regis emporium. Steph.

Helam, ciuitas, 2. Reg. 10. haud procul à Iordane.

Helba, ciuitas quæ sorte tribui Aser euenit. Iudic. 1.

Helcat, ciuitas, quæ de tribu Aser data fuit Leuitis, Iosue 21. Hæc etiam Halcath dicitur. Ios. 19.

Helci, nomen viri, 2. Esd. 12.

Helcia, pater Eliacim, 4. Reg. 38. Isa. 22. Est & nomen sacerdotis, 4. Reg. 22. Pater item Ieremiæ Prophetæ, Ierem. 1. 1. Par. 6. 2. Esd. 12.

Helec, filius Galaad filij Machir filij Manasse filij Ioseph. Num. 26. Ios. 11.

Heled, filius Baana, 2. Reg. 23.

Helegeus, inuentor tubæ primus, Palæph. lib. 2. & Pausan.

Helei. Vide ELEI.

Helem, nomen viri, Zach. 6. 1. Para. 7.

Helemaida, vrbs, Ios. lib. 12. cap. 13.

Helena, æ, siue Helene, es, filia Iouis ex Leda, Tyndari Laconiæ regis vxore, quæ à Ioue in cygni formam transmutato compressa, duo peperit oua: ex quorũ altero Helena & Pollux ex altero Castor & Clytemnestra exclusi fuerũt. Ex his Helena cùm cæteris suæ ætatis fœminis formæ elegãtia præstaret, à Theseo rapta est adhuc virguncula, non multò tamẽ pòst Castori & Polluci fratribus eam repetẽtibus, citra iniuriam restituta est, & Menelao vxor tradita: cui & Hermionem filiam peperit. Post hęc fama pulchritudinis eius illectus Paris, contractis aliquot nauibus, in Græciã sese contulit: vbi à Menelao hospitio susceptus, clàm se in amorem Helenæ insinuauit: tandémque absente hospite Helenam rapuit, & in patriam abduxit. Qua tam insigni iniuria commoti Græcorum principes, de bello Troianis inferẽdo in Aulide Bœoticæ cõiurarunt. Nec multò pòst mille cõtractis nauibus in Asiam nauigarunt, multísque expugnatis oppidis, tandẽ Ilium obsederunt. Quo in bello cùm Paris oppetiisset, Helena Deiphobo fratri eius nupsit. Verùm cùm eò iam res rediisset, vt Gręci armis dissidẽtes ad dolum sese conuerterent, Helena quoque proditionis particeps fuisse putatur, & facẽ (quod signum aggrediundi negotij inter ipsam & Gręcos cõuenerat) ex arce sustulit, captáque iam vrbe Menelaum in Deiphobi cubiculum introduxit: eóque interfecto cum priore viro in gratiam rediit.

Helena, insula Atticæ, ad quam appulit Helena post captam Troiam: quæ & Macris ob longitudinem dicebatur. Est etiam fons in Chio, in quo se Helena lauit. Steph.

Helene, alio nomine Cranae, insula vna ex Sporadibus, adiacens Sunio promontorio terræ Atticæ: inde dicta, quòd Paris raptæ Helenæ primum in ea stuprum intulerit.

Helenes, Deucalionis & Pyrrhæ filius, à quo Græci Helenes nuncupati sunt.

Helenia regio. Vide HELINI.

Helenius, locus iuxta Canopum. Steph.

Helenopolis. Vide HELLENOPOLIS.

Helenus, filius Priami ex Hecuba, vaticinio clarus, quem quidam ob id à Græcis seruatum dicunt, quòd loca opportuna ad capiendam patriam ipsis indicasset. Quinetiam euerso Ilio Pyrrhum à nauigatione prohibuit, cæteris abeuntibus naufragium prędixit. Quamobrem non solùm à Pyrrho seruatus, verumetiam liberaliter habitus est: cúmque ille Oresti Hermionem eripuisset, Andromachen, quam

quam antea iustæ vxoris loco habuerat, Heleno cōcessit: adiecta etiam regni parte, quā Helenus de fratris sui nomine Chaoniā appellauit: in qua & vrbem ad similitudinem Troiæ condidit, in qua & profugū Æneam hospitio suscepit. Virgil. lib. 3. Æneid.

Helenus, Sicambrorum rex, anno ab vrbe trecentesimo nonagesimo septimo.

Helenus, filius Dioclis, Sicambrorum rex, ob inertiam regno se abdicare coactus est, anno salutis 454.

Heleph, ciuitas. Iosu. 19. Terminus Nephthali.

Heles, nomen viri, 2. Reg. 23.

Heli, nomen sacerdotis illius qui Samuelē vnxit in Prophetā, 1. Reg. 1. pater item Ioseph mariti Mariç virginis. Luc. 3. qui Matth. 1. dicitur Iacob.

Heliades, filiæ Solis & Clymenes, sorores Phaethontis, quarum nomina sunt Phaethusa, Lampetusa, & Lampetia.

Hæ cùm iuxta Padum mōtem Phaethontis fulmine deiecti insolabiliter deflerēt, in alnos siue (vt alij volunt) in populos versæ sunt, electrū lachrymātes. Vocantur autem Heliades à patre sole, qui Græcis ἥλιος dicitur. Ouidius libr. 2. Metamorph. Eædem & Phaethontiades appellantur à fratre Phaethonte. Virg. Ecloga 6.

Heliæa, iudicium Atheniensium omnium maximum, vtpote ex aliis quatuor congregatū, videlicet 500. & 50. & 200. & 100. Iudices Heliastæ dicuntur.

Helias. Vide ELIAS.

Helice, es, Greco nomine dicitur, quæ à nobis Vrsa maior: ἀπὸ τῆς ἕλικος, hoc est, à circumuolutione, quòd diei noctisque spatio circum polum Arcticum voluatur signum cæleste ad Septentriones.

Helice, oppidum Achaiæ propriè dictæ, ad sinum Crissæum, maris impetu haustum. Plin. lib. 2. cap. 92. Vide ELICE.

Helice, Stepha. vrbs Peloponnesi, ab Halica Lycaonis filio, aut Helice Iouis vxore & Selinuntis Neptuni nati filia. Steph.

Helicon, mons Phocidis, sinui Crissæo incumbens, non procul à Parnasso, eíque æmulus & altitudine & circuitu: qui & ipse Apollini sacer est & Musis. Hinc Heliconides, & per epenthesin Heliconiades, Musæ sunt appellatæ. Dictus Helicō ab Helicone, qui ibi cū Cithærone fratre singulari certamine pugnasse fertur.

Heliconius, Neptunus dictus est, nō ab Helicone fonte decātatissimo, sed ab Helice ciuitate, vbi positum ei templum erat. Strab. lib. 8. refert totam Helicem, vnà cum Heliconij Neptuni templo diluuij instar miserè à fluctibus absorptam, eámque cladem ob iram Neptuni accidisse.

Nam cùm Iones ex Helice profugi legatis sæpiùs missis ab Helicensibus: neque Neptuni statuā, neque sacra impetrare potuissent, iratum Deum proxima hyeme vrbem ipsam toto cum loco aquis obruisse.

Heligastus, Sicābrorum vates & sacerdos admirabilis, floruit anno ab vrbe 486. Tritem.

Helini, populi Thesprotiæ, & regia Helenia: Gentile Helenius. Steph.

Heliocopis, nomen Nymphæ.

Heliodorus, nomen viri. Sophista fuit clarus, cuius etiam extant historiæ.

Heliodorus rhetor, Adriani Cæsaris temporibus, Imperatori charissimus, & ab codē Magister epistolarum effectus: in quem extat illud Dionysij Sophistæ scomma, Pecuniam & honores dare Cæsar potest, rhetorem efficere non potest.

[Heliodorus Eremita, plurimas insomnes fertur duxisse noctes, ieiunióque septenos continuasse dies. Sozom. lib. 8. cap. 1. hist. trip.]

Heliogabalus, Antonini Caracallæ filius, qui ad imperium assumptus fuit matris opera apud Antiochiā. Huius mores impurissimos Lampridius describit. Herodian. lib. 5.

Helionora, siue Leonora, Lusitaniæ regis filia, Romæ cum Friderico Austriæ duce coronata, anno salutis 1451.

Heliopolis, ciuitas Ægypti, inter Alexādriam & Coptum, quæ à Græcis, teste Diodoro Siculo, Thebe dicitur. Altera est eiusdem nominis in Cilicia, patria Chrysippi Stoici. Solinus. Corinthus etiam olim Heliopolis dicta est. Steph.

Helis. Vide ELIS.

Heliseus. Vide ELISEVS.

Helisos, fluuius Atticæ. Stat. lib. 4. Thebaid.

Helisyci, populi Ligurum. Steph.

Helius Cæsareus Neronis adulatione potentissimus fuit, qui Sulpitium Camerinum virum primarium, eiusdémque filium è medio sustulit, crimini dans quòd cùm cognomine hæreditario Pythici dicerentur, in Pythicas Neronis victorias ἐκ τῆς ῥωμαν μίνας impij viderentur. Ex Dione Cassio.

Helius, proprium nomen viri, à sole, qui Græcè ἥλιος dicitur. Plin. lib. 33. cap. 1.

Helixæa insula Hyperboreorum, non minor Sicilia, sub fluuio Cerambica: Insulani Cerambicæ dicuntur, Steph.

Helixus, Cei insulæ fluuius, iuxta Coressum, Strab. lib. 10.

Hellanicus, historiographus clarus, anno ab vrbe 250.

Hellas, ladis, latissima Europæ regio, olim disciplinarum omnium nutrix, quæ alio nomine Græcia dicitur. Vide GRAECIA. Dicta Hellas ab Hellene Deucalionis filio. Thucyd. lib. 1.

Est & flumen Achaiæ.

Hellas, vrbs Thessaliæ, condita ab Hellene, non quidem Deucalionis, sed Phthij filio & Chrysippi Iri filia. Phthius autem, Achæi filius erat. Est & alia Hellas Cœlesyriæ: Gentile, Hellanicus & Helladicus. Steph.

Helle, les, Athamantis regis Thebarũ, & Nepheles filia, quæ vnà cum Phryxo fratre, nouercales insidias metuens, cùm accepto à patre ariete aureo Põtum vellet traiicere, magnitudine periculi conterrita, in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab eius nomine Hellespontum vocant eruditi. Ouid. 11. Metam.

Hellen, Deucalionis filius, à quo Græcos Hellenes nonnulli credunt fuisse nominatos. Vide HELLAS.

[Hellen, à paruulo in monasterio nutritus, & educatus, plurima insolitè edebat miracula, ita vt etiã ignem in sinu portaret, & nequaquam eius vestis arderet. Sozom. lib. 8. cap. 1. hist. trip.]

Hellenes, ipsi Græci. Vide PANELLENES.

Hellenicum & Caricum, loci in Memphide, à quibus Hellenomemphitæ & Caricomemphitæ. Steph.

Hellenopolis, vrbs Bithyniæ, post instaurationem Bithalbes. Steph.

Helles, filius Azarię filij Iehu filij Obed. 1. Paral. cap. 2. 11. & 27.

Hellespontus, fretum angustum inter Propontidem & mare Ægeũ, Asiam ab Europa septem non amplius stadiorum interuallo disterminans: ita dictum ab Helle Athamãtis filia in eo submersa. Hinc Hellesponticus dicitur, & Hellespontiacus.

Hellespontius, regio adiacens sinui: Incolæ, Hellespontij. Steph.

Hellesteus Æthiopum rex, anno ab vrbe 1221.

Helmechildis, Albionum regem, victus Rosimundæ impudicissimæ mulieris promissis, interfecit.

Helmon-deblathaim, duo nomina sunt, Nomẽ loci, in quo castrametati sunt filij Israel, profecti de Dibon-gad. Num. 33.

Helon, ciuitas in terra Moab, Num. 2. Ier. 48. Pater Eliab principis tribus Zabulon. Numer. 1. & 10. Est & nomen vrbis. 1. Par. 6. quæ Ios. 21. dicitur Holon.

Helotus. Vide ELORUS.

Helos, vrbs Laconica, quę & Phthelcon & Dorion dicta, quòd in palude sita sit: cuius ciues Helotæ & Eleatæ, & regio εἱλεία. Est etiam Helos Ægypti. Steph.

Helos, locus Atticæ. Vide ECHELIDAI.

Helotæ. Vide HELOS.

Helueteri, populi inter Celtas proximi Aruernis quorum sub imperio esse cõsueuerant in prouincia Bituricẽsi & regno Frãcorum siti. Clar. in sept. Com. Cæs. in hunc locum, Helenteros legendum docet.

Heluetij, Gallorũ vel Celtogallorum gens nobilissima: horũ caput Aueticum erat: hodie *Vvuelspurg* vocant, qui è finibus suis in Germaniam transgressi, intra Hercyniã syluam, Rhenúmq; & Mœnim amnes habitauerũt. Eorum tractũ hodie è Germanis illuc profecti, tenent: hodie *Eydtgnossen*, hoc est, confœderati, & à nõnullis Suiceri nominantur. Cæs. lib. 1. de bello Gallico, & Ptolem. lib. 2. Strabo lib. 4. & Cicer. lib. 1. Epist. ad Attic. Heluetiorum termini sunt Rhenus latissimus atque altissimus fluuius, mons Iura altissimus, lacus Lemanus, & Alpes. Ipsa verò societas, & fœdus Heluetiorum, quod barbaro vocabulo Ligã appellãt, tredecim ciuitatibus constat, quarũ hæc series est: Tigurum, Berna, Lucerna, Vria, Suicia, Syluania, Tugium, Glarona, Basilea, Friburgum, Solodurum, Scaphusia, Abbatiscella. His omnibus æqua libertas est, nec vllũ caput habent, quẽadmodum falsò credidit Sabellicus. Bello & rebus gestis insignes sunt omnes, nec hodie peditatus vllus præstantior est. Inter Germanos nunc censentur, non Gallos, vt olim. Vide Comm. in Melam, Cæsarem & Cornelium Tacitum: vulgò *Les Suisses*.

Heluij, populi inter Celtas monte Gebẽna ab Aruernis diuisi: proximi sunt Gabalis, Cadurcis, ac Galliæ prouinciæ Romanorũ. Ciuitas est Episcopalis in prouincia Bituricẽsi & regno Francorum sita: nunc Albiẽses dicti. Hinc M. Tullij Ciceronis matrẽ ortam esse Eusebius & alij tradunt: vulgò, *Le pays d'Albygeois*.

Heluri, à paludibus dicti. Doxippus lib. 12. Chronicorum. Varinus.

Helymus & Panopes, Acestæ regis Siciliæ comites, venatores fuerunt, Virg. li. 3. Æneid.

Hemam, filius Lotan filij Horræi, Gen. 36. qui 1. Paral. 1. dicitur Homan.

Heman, filius Maol, 3. Reg. 4. Filius Ioel, 1. Paral. 6. 15. & 16.

Hemath. Vide AMATH.

Hemeroscopium, vrbs Celtiberorum, Phocensium colonia. Steph.

Hemicynes, quasi semicanes, populi nõ procul à Massagetis & Hyperboreis, quos Apollonius in Argonautis canum instar latrare scribit. Steph.

Hemingus, Danorum rex, fœdus cum Carolo Magno imperatore icit, anno salutis 812.

Hemodes, insulę septẽ in Oceano Germanico.

Hemona, ciuitas in tribu Beniamin. Ios. 18.

Hemor, pater Sichem. Gen. 33. & 34. Act. 7.

Hemoroscopium, vrbs est Celtiberorum, Phocensium colonia. Steph.

Hemus, vel Hæmus, vel Æmus, mons in Thracia,

cia, excelsitate conspicuus, ex cuius vertice vulgata opinio est. Ponticum simul & Adriaticum mare, & Histrum amnem, & Alpes conspici posse: nam eius excelsitas sex millia passuum continet. Dictus Hæmus, à nomine regis Hæmi, à cuius sorore alter quoque mōs Rhodope nominatur, in quo transfiguratos esse Rhodopem & Hæmum fabulæ canunt. Ouidius libro 6. Metamorph. Est & Hæmeus nomen Græculi histrionis, cuius meminit Iuuenalis. Est & nomen famosi latronis. Vide AEMVS.

Hen, nomen viri. Zach. 6.

Henadab, nomen viri. 2. Esdr. 3.

Henetia, olim dicta, quę nunc vocatur Venetia. Seruius.

Heneti, Paphlagoniæ populi, qui Antenore duce cùm in intimum maris Adriatici sinū venissent, permisti Troianis, omnes vno nomine Veneti appellati sunt. Liuius libro 3. ab vrbe.

Heniochi. Vide ENIOCHI.

Heniochia, regio apud Caucasum: incolæ Heniochi. Steph.

Henoch, filius Cain, Gen 4. Filius præterea Iared, vir iustus à Deo viuus sublatus, Genes. 5. Luc. 3. Filius etiam Madian filij Abrahæ, Gen. 23. Filius etiam Ruben, Gen. 36. 1. Par. 5. Ciuitas item quam Cain extruxit, illíque filij nomen indidit, Gen. 4.

Henricus, Foroiulianorum dux, Iringum Auarorum ducem superauit, expoliauit: inęstimabilem prædæ thesaurum Carolo regi Frācorum misit, anno ab vrbe 1547.

Henricus I. Saxo, Germaniæ rex, anno salutis 920. Hūgaros variis prælis vicit, cęciditque. Sclauos subegit. Brennaburgum cepit: hinc Dalmatas, capta Grona ciuitate, tributarios fecit, vicit & Bohemos. Vuitich. lib. 1. anno salutis 928. Danos, nauali incursione Frisones deprædātes, vicit, tributa eis imposuit, & Nubam eorum regē baptismum suscipere coegit. Luith. lib. 3. cap. 13.

Henricus II. Romanorum imperator, anno salutis 1003. Principes defectores vicit atque subiecit. Capuæ Saracenos vicit, & Italia cedere compulit. Bubaganum Constantinopolitani imperatoris ducem, qui Saracenis fauebat, bello acerrimo insequutus est. Troiam in Apuliæ finibus, vbi olim Hānibalis castra fuere, à Græcis ædificata obsedit, & per deditionem accepit. Blondus libro tertio, decad. 2. Hunc Henricum cum vxore Kunegūda virginitatem perpetuam obseruasse quidā scribunt, & post mortem miraculis claruisse.

Henricus, Henrici II. Romanorum imperatoris filius, Cæsar Aquisgrani electus est, anno salutis 1025. Blond. lib. 3. decad. 2. anno salutis 1036.

Henricus III. Romanorū imperator XVII. anno salutis 1040. aduersus Oldericum Bohemorum regem infœliciter pugnauit. Tandem Oldericum superauit, Bohemos tributarios fecit, copias exercitúmque validum Romam duxit: congregata synodo, tres Pontifices tanquam tria teterrima monstra, Benedictum, Syluestrum & Gregorium damnauit. Suitgerum Bombergensem episcopum, qui Clemens II. dictus est, Pontificem in synodo fecit, à quo & imperiale diadema accepit, Romanósque à Pontificum electione prohibuit, anno salutis 1054. Blond. libro 3. decad. 2.

Henricus IIII. Henrici III. imperatoris filius, Romanorum imperator XVIII. regnauit annis L. varia fortuna: nam & Saxones, Bauarósque & Rodulphum imperij & æmulum sæpius vicit. Pontificem Romanum, à quo per iniuriam è Christianorum numero exemptus fuerat, vrbe expulit, aliúmque Pontificem fecit. Postremò à filio, bello petitus, dum se comparat, morbo periit, anno salutis 1106.

Henricus V. Henrici imperatoris filius, Romanorum Cæsar XIX. Romam venit, cepit Pontificem & aliquot Cardinales, seruauítque in vinculis, donec pace facta, Pontifex hactenus obseruatam authoritatem Cæsari confirmasset, nempe beneficiorum & episcopatuum per baculum & annulorum inuestituram, quam decreto abrogauerat Vrbanus II. Blond. libr. 4. decad. 2. Æmil. lib. 5.

Henricus VI. Friderici filius, Romanorum imperator, anno salutis 1190. Sicilię regnum obtinuit: ducibus Archiepiscopo Mogūtino & Othone Saxoniæ Duce, subsidiarium exercitum in Asiam misit. Qui anno sequenti audita imperatoris morte, in Germaniam rediere. Blond. Plat. Æmil.

Henricus VII. Lucemburgensis, Romanorum imperator, anno salutis 1309. singulis Longobardiæ ciuitatibus præsides dedit, Florentiam obsedit. Cum Friderico Siculo rege fœdus icit, exercitum in Calabriam aduersus Robertum Neapolitanum duxit: apud Bonconuentum morbo laborans, non sine suspicione veneni, diem clausit extremum. Blond. lib. 9. Æmil. lib. 8. anno salutis 1313.

[Hēricus imper. vnà cum vxore propria, nomine Kunigunda, perpetuam coluit & seruauit virginitatē. Vide in verbo KVNIGVNDA.]

Henricus I. Hispaniæ rex, ludens cum pueris, gulæ casu apud Palantiam periit, anno salutis 1243.

Henricus II. Hispaniæ rex, anno salutis 1366.

Henricus III. Hispaniæ rex, anno salutis 1388.

Henricus IIII. Hispaniæ rex, anno salutis 1463.

Henricus, Roberti filius, Francorum rex, anno salutis 1023 & 1057. Æmil. lib. 3.

Henricus, Corinthiæ dux, rex Bohemiæ I X. anno salutis 1307.

Hẽricus I. Angliæ rex XXIII. anno salutis 1101. fratrem Robertum Northmannorum ducẽ instructa acie vicit, & Northmanniam obtinuit. Poly. li. 2. Vvallos vicit, cæcidit, & in sua verba iurare coegit. Imperatori filiam sponsam cum dote vxorem dedit.

Henricus Andegauensis, Angliæ rex, anno salutis 1155. Cumbriam, Northumbriámque recepit, ac Vvallos ad defectionem declinãtes domuit. Thomam Cantuariensem Archiepiscopum exilio damnatum, occidendum curauit. Hyberniam subegit, ac pontificis Romani consensu suo adiecit regno.

Henricus III. Angliæ rex, anno salutis 1156.

Henricus IIII. Angliæ rex, anno salutis 1399. Principes aduersus hunc Henricum conspirarunt, manus conseruerunt: triumphauit Hẽricus victis hostibus. Polyd. lib. 21. Variis seditionibus, coniurationibus, intestinis bellis laborauit. Idem lib. 21.

Henricus V. Angliæ rex, anno salutis 1414. Ad Trecas cum Carolo & Philippo Burgũdo pactus est Franciæ regnum. Catharinam Caroli VI. Francorum regis filiam vxorem accepit. Polyd. lib. 22.

Henricus VI. Angliæ rex, anno salutis 1424. regnum Galliæ aliquot annis obtinuit: tandem domesticis insidiis regno Angliæ pulsus, in carcere trucidatus est.

Henricus VII. Angliæ rex, anno salutis 1485.

Henricus VIII. Anglorũ rex, anno salutis 1509.

Henricus II. Galliæ rex, humanissimus inter cæteros, qui vbi annos regnasset duodecim, maximo cum omnium, non solùm suorum, sed & exterorum mœrore, fato functus est, eo fermè tempore quo pro pace cum Philippo Hispanorum rege inita Lutetiæ solemnes feriæ celebrabantur, anno Domini 1559. tertio Idus Iulij.

Hephæstia, vrbs in Lemno. Stepha. *Est etiam vicus in tribu Acamantide, vbi Vulcani templũ erat: Tribuli Hephæstiades. Steph. Iuxta hũc vicum collis est, Vulcani vt creditur casu nobilitatus. Ferũt eum Vulcanum à Iunone ob insignem deformitatem è cęlo præcipitatum in collem illum decidisse. Cuius fabulæ occasio inde sumpta est, quòd totus hic collis cõbusto simillimus videatur, neque planta vlla in eo gignatur. Ex hoc colle effodiebatur terra Lemnia. Dioscoridis & Galeni scriptis maximè celebrata.* Vrbis huius meminit Ptole. Geograph. lib. 3.

[Hephæstij montes in Lycia, qui teda flammante tacti, adeò flagrant, vt lapides in ipsis aquis ardeant: alitúrque ignis ille pluuiis. Baculo si quis ex iis accenso traxerit sulcos, riuos ignium sequi narrant. Plin. libro 2. capite 106.]

Hephæstiades. Vide PHAESTIADES.

Hephæstiõ, vnus ex Alex. Magni ducibus, multum ab eo amatus, quem ille ita cum Cratero conferebat, vt hunc quidem φιλοβασιλέα, Hephæstionem verò φιλαλεξάνδρον, appellaret. Hũc vita functum tam magnifico funere prosecutus est, vt facilè omnes pompas superaret: in funus enim hoc supra duodecim talentorum millia impensa feruntur. Plutarch. in vita Alexand.

Hephæstos, proprium viri, & nomen Vulcani.

Hephæstunesi, id est, Vulcani insulæ, regioni Adiabnæ, adnumerantur. Steph.

Hepher, filius Ashur ex Naara vxore. 1. Para. 4. Portio regni terræque Chanaan, quam Iosue expugnauit. Iosu. 12. 4. Reg. 14.

Hepium, vrbs Triphylliæ. Steph.

Heptacometæ, barbari in Cyzico mõte habitãtes: quorum nonnulli Thyzeres vocabantur, Steph. Byzeres legendum videtur. Heptacometæ nimirùm à septem vicis dicti sunt.

Heptagoniæ, nomen loci. Liuius 4. bell. Macedon.

Heptaphonos, nomen porticus, quòd in eo septies vox reddatur in Olympia. Plinius libro 46 cap. 15.

Heptaphorus, nomen viri.

Heptaporus, Rhesus fluuius Troianus: quia septem locis vadari potest eadem via, propter quod & Polyporos Straboni appellatus est.

Heptapylos, Thebarum Bœoticarum epitheton, à septem portarum numero ductum: idque ad discrimen Thebarum Ægyptiarum, quæ à numero centum portarum ἑκατόμπυλοι dicebantur.

Her, filius Iudæ ex Sue vxore sua. Gen. 38. 1. Par. 4. Pater Elmadan. Luc. 3.

Hera, Iunonis nomẽ apud Græcos: vnde Herça ipsius festa, & Heræum templum eius appellant. Siciliæ etiam vrbs Hera dicebatur, quæ aliàs Hybla minima. Steph.

[Heraclas & Plutarchus, natura & meritis fratres (ambo enim Origenis discipuli, ab eo ad fidem de perfidia conuersi) non solùm perfectæ vitæ instituta seruarunt, verùm etiã (quæ summa est beatitudinis) martyrij consecuti sunt palmam. Euseb. libro 6. capite 3. histor. eccles.

Heraclea, Bithyniæ vrbs clarissima, ob celeberrimas quas emisit colonias, Strab. diu tyrannorum sæuitiam passa: mox libera facta est. Iustinus libro 15. Heracleam à Bœotiis iterum oraculo monitis, in Herculis honorem conditum esse ait.

Heraclea, vrbs in Italia ad Crotonem. Mela libro 2.

He-

Heraclea, Siciliæ vrbs inter Pachinum & Lilybæum. Mela. lib. 2. & Ptolem.
Heraclea, vrbs Ponti: hodie Naxioportus.
Heraclea, ciuitas Bosphorana, in finibus Europæ, quæ antea Perinthus vocabatur. Mantuanus,
-quæ magna Perinthus.
Antè fuit, priscum mutauit Heraclea nomen,
Nunc Calpe.
In hac fuit amphitheatrum tãta structura, vt inter septem orbis miracula connumeratum sit, à qua Dionysius philosophus Zenonis discipulus, Heracleotes à Cicerone in Tusc. Alia est in radicibus Oetæ montis, quam Asaris fluuius abluit. Alia in Ponto iuxta Lycum amnem. Alia iuxta Rhodani ostia. Alia item in Campania, quæ & Herculanium dicitur.
Heraclea, Steph. insignis vrbs Thraciæ in Ponto: secunda Siciliæ, tertia Lydiæ, 4. Libyæ, 5. Sardiniæ, 6. Italiæ, 7. Celticæ, 8. Thessaliæ, 9. Cariæ, 10. in Lydio Tauro, 11. inter Scythiam & Indiam, 12. insula in Carpathio pelago, 13. Syriæ, 14. Phœniciæ, 15. Pieriæ, 16. ciuitas & insula, 17. Cretæ, 18. Pisaica, 19. Cariç, quæ vocatur Alemania, mediterranea, 20. ciuitas iuxta Cuma in Æolidis, 21. Acarnaniæ, 22. insula in Atlantico, 23. Macedoniæ, ab Amynta, Philippi fratre condita. Gentile, Heracleus & Heracleota. Stephanus. Idem alibi Heracleam Cariæ, aliàs Pistarchiam nominatam scribit.
Heracleobucoli, vicus in Ægypto.
Heracleon, grammaticus Ægyptius, scribit cõmentarios in Homerum & Lyricos. Suid.
Heracleonas, cum Martina matre, 62. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1394. Blond.
Heracleopolis, nomen trium ciuitatum. Vna est in Ægypto, ex qua Theophanes physicus: altera nõ longè à Pelusio: tertia secundum Nili ostium, quod Canopicum est. Volaterranus ex Stephano.
Heracleum, Tetragonum. Vide CHELIDE.
Heraclides Lycius, domi vir clarus, sophistica facultate insignis, Smyrnæ docuit, vbi in honore maximo fuit. Dicunt eum olim apud Seuerum principem extemporali facultate dicẽtem, aulicis præsentibus exterritum, sermone excidisse. Solus sophistarum ad hãc artem industria & labore, natura minimè iuuante cõtendit. Philostratus.
Heraclides, è Mopso, ciuitate Ciliciæ, grammaticus nobilis. Steph.
Heraclides, pictor nobilis Macedo, qui initio naues pinxit: captóque Perseo à Paulo Æmilio, Athenas commigrauit eodem tempore quo & Metrodorus philosophus & pictor. Plinius.
Heraclides Ponticus philosophus, Athenas cõcessit: Platonem, deinde Aristotelem audiuit. Reliquit ingenij monumẽta quæ non extãt. Vir fuit mollioris habitus, vt pro Pontico Pompicus vocaretur. Diog. Laërt. Cic. Tusc. quæst. lib. 5. Scripsit, mulierem quandam, septẽ diebus exanimem, ad vitam fuisse reuocatam. Plin. lib. 7 cap. 52.
Heraclitus, ecclesiasticus nobilis, anno salutis 196.
Heraclitus, philosophus Ephesius, σκοτεινὸς cognominatus, hoc est tenebricosus, propterea quòd de industria adeò obscuraret stylum, vt eius scripta philosophi sudantes vix intelligerent. De hoc memoriç proditum, quoties domo egrederetur, flere solitum, cùm Democritus contrà soleret ridere, propterea quòd alteri omnia, quæ agimus, miseriæ, alteri ineptiæ viderentur. Vergẽte in senium ætate in hydropem incidisse ferunt: cúmque spretis medicis, fimo bubulo se obleuisset, & ad solem se siccaret, dormientem à canibus esse dilaceratum. Nullum inuenitur habuisse præceptorem, tãtùm natura & diligentia sola profecit. quidam tamen audisse Xenocratem & Hippasum Pythagoricũ volunt. Floruit temporibus vltimi Darij: scripsit poeticè multa: ab Aristotele sæpe testis citatur. Fuerunt alij quatuor Heracliti: primus poeta Lyricus, secundus Halicarnasseus summæ elegãtiæ: tertius Lesbius, qui Macedonum scripsit historiam: quartus vir ridiculus.
Heraclius, imperatoris proprium, ab Hercule deductum formatione Græca.
Heræa, promontorium è regione Chalcedonis, (aliàs Carthaginis) quam aliqui nõ rectè vulgò ἱερεῖα dictam putant. Descriptionem eius carmine Demosthenis Bithyni Stephanus recitat.
Heræa, vrbs Arcadiæ, Sologorgus dicta, iuxta Messeniam Peloponnesum versus sita. Steph. Gentile, Heræus, vel Heraeus.
Herça, vrbs quæ & Hecatombea vocatur, quòd Iunoni centum boues illic immolarentur, &c.
Heræum, vel murus Heræus, vrbs Thraciæ. Stephano.
Heræum item Græci vocant templum Iunonis, quam Ἥραν *appellant.*
Heraldus, XVII. Angliæ rex, anno salutis 1038.
Heran filius Suthala, filij Ephraim. Num. 26.
Heratus, X. Sicyoniorum rex.
Herbanum, Tusciæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 5.
Herbita, Siciliæ vrbs apud Ptolemæum, hodie S. Nicolaus.
Herceus, siue Hercius. Vide ERCIUS.
Hercinia, Germaniæ trãsrhenanæ sylua est, fortè ab Hercinio monte Germaniæ dicta: latissima, ac supra omnes alias longissima. Oritur ab Heluetiorum & Nemetum ac Rauracorũ finibus, rectáque fluuij Danubij regione per-

tinet ad fines Anartiũ & Dacorum, quos plerique putant Hungariæ partẽ habitasse. Hinc constat Nemetes, qui Spirenses vocantur, & Heluetios, trans Rhenum fines tempore Cæsaris habuisse. Quæ sylua multò longior atque latior est, quàm Italia vel Gallia tota.

Herculaneum, oppidum Campaniæ. Diodorus, Eutropius.

Herculanus, consul, collega Asporatij, anno ab vrbe 1205.

Herculanus, nomen possessiuum. Est & Herculanus, nomen proprium, ab Hercule deriuatum. Gellius libro quinto, adiectiuum posuit: Comprehensa, inquit, mensura Herculani pedis.

Herculeus, vir Romanus, qui Marianas partes fouit cum Sertorio.

Hercules, Iouis & Alcmenę filius, ob fortitudinem & gloriam inter deos relatus. Cice. lib. 3. De natura deorum, sex hoc nomine fuisse appellatos commemorat: quorum primus fuit, qui certauit cum Apolline de tripode. Alter, Nilo natus, Ægyptius, quem aiunt Phrygias literas inuenisse. Tertius, ex Idæis Dactylis, cui inferias afferunt. Quartus, Iouis filius, ex Asteria Latonæ sorore, qui Tyri colitur, filiámque habuit Carthaginẽ. Quintus, in India, qui & Belus dicitur. Sextus, Thebanus, ex Alcmena & Ioue tertio genitus, cui aliorum gesta assignant. Herodotus scribit, Herculem vnum esse ex duodecim diis Ægyptiorum, Gręcósque ab Ægyptiis hoc nomen mutuatos, indidisse filio Amphitryonis. Varro XLIII. Hercules nominat: omnes tamen qui robore præstiterunt, hoc nomine ab Hercule Alcmenæ filio appellatos fuisse affirmat. Macrob. libr. 1. Satur. cap. 20. asserit Herculem eũdem esse cum Sole. Herculem autem Alcmenes filium maximè nobilitauit implacabile Iunonis odium, quæ, quòd ex pellice natus esset, perdere illum cupiens, nouis semper monstris obiecit: quæ res expectationem eius maximè fefellit. Ille enim semper victoriam referens, immortale sibi decus peperit, adeò vt illa priùs iubendo, quàm hic laborando defatigaretur. Quo factum est, vt licet multi fuerint Hercules, qui variis temporibus floruerunt omnes heroica virtute, rerúmque gestarum magnitudine insignes, tamen huic vni reliquorum omnium labores tribuãtur: quorum quando nusquam non mentio occurrit, visum est celeberrimos aliquot subiicere. Primò itaque cùm adhuc in cunabulis iaceret, geminos angues à Iunone immissos elisit. II. Thespij filias numero quinquaginta adhuc puer, sed corporis robore præstans, vna nocte compressit, suscepítque quinquaginta filios, quos Thespiadas vocauerunt. III. iam adultus hydram colubris & capitibus pullulantem, face & ferro in Lerna palude oppressit. IIII. Ceruam aeripedem, aureáque habentem cornua, in Mænalo monte cursu comprehendit atque interfecit. V. in Nemea sylua iuxta Cleonas inusitatæ magnitudinis leonem iugulauit, qui neque ferro, neque ligno, neque lapide interfici posset, & detractã pellem pro insigni gestauit. VI. Diomedem Thraciæ regem, qui equos suos hospitum carnibus & sanguine pascebat, deuicit, victúmque ipsius equis in pabulum dedit. VII. in Erymantho Arcadię monte terribilem aprum, & omnia circa illum locum deuastantem, cepit, eúmque viuum ad Eurystheum attulit. VIII. Stymphalides aues sagittis, vt quidam volunt, interfecit: vt alij, sonitu ahenei crepitaculi vsque ad insulam Aretiada fugauit. IX. Taurum, insulam Cretam ferè totam deuastantem domuit, eúmque vinctum ad Eurystheum attulit: qui postea eum Atticæ regioni immisit, cui plurimum damni intulit: sed à Theseo interfectus fuit apud Marathonem. Ouidius libro 7. Metamorphoseon. X. Acheloum superauit. XI. Busiridem Ægypti regem hospites suos mactantem occidit. XII. Antęum gigantem in Libya lucta victum suffocauit. XIII. Calpen & Abylam montes antea coniunctos, diuisit. XIIII. Aurea mala in Hesperidum hortis, interempto priùs dracone peruigili, qui ea custodiebat, sustulit. XV. Cælum, iam fesso & succumbente ponderi Atlante, humeris tulit. XVI. Geryonem Hispaniæ regem tricorporem bello superauit, eiúsque armenta abduxit. XVII. Cacum latronem, Vulcani filium, semihominem, & flammiuomum oppressit. XVIII. Lacinum latronem, extremam Italiæ oram infestantem sustulit, ibíque Iunoni templum constituit, quod Iunonis Lacinię appellauit. XIX. Albionem & Bergionem iter ipsius impedientes, haud longè ab ostio Rhodani, à Ioue patre lapidum imbre adiutus, deuicit. XX. Pyrechmum Eubœæ regem, Bœotiis bellum inferẽtem profligauit, eúmque pullis equinis alligatum in diuersas partes discerpsit. XXI. Centauros domuit. XXII. Augię stabulum repurgauit. XXIII. Hesionem Laomedontis filiam monstro marino expositam liberauit, occiso priùs ceto: sed quum Laomedon equos præstantissimos in præmium illi pollicitos denegaret, Hercules indignatus, Troiam euertit, & occiso rege Hesionem Telamoni, qui primus murum conscenderat, in prædæ partem concessit. XXIIII. Diripuit insulam Côn, regémque Eurypylũ cum vxore & liberis trucidauit. XXV. Amazonas debellauit, earúmque reginam Hippolyten cepit, cui baltheum abstulit, Eurystheóque regi tradidit: captam verò Amazonem Theseo bellorum socio dedit.

dit. XXVI. Ad inferos descendit, & Cerberum iter prohibentem, triplici catena vinctum ad superos traxit. Sunt qui dicant Herculé etiam adiuuisse Theseum in rapienda Proserpina: alij solum Theseum eam eduxisse ad superos, Ditémque vulnerasse. XXVII. Alcestim Admeti regis coniugem ab inferis ad virum reduxit. XXVIII. Ab inferis reuersus Lycum Thebarum regem, eò quòd Megaræ coniugi vim voluisset inferre, interemit. XXIX. Aquilam, quæ Promethei in Caucaso religati perpetuò renascens iecur exedebat, sagittis traiecit. XXX. Cygnum Martis filium equestri certamine vicit. XXXI. Occidit Theodamantem, quòd ei cibum denegasset, illiúsque filium Hylam sibi charissimum, secum abduxit. XXXII. Cercopas vicit, dum Omphalę Lydorum reginę seruiret. XXXIII. Pylum diripuit, eiúsque regem Neleum, cum tota domo præter Nestorem trucidauit: insuper Iunonem Neleo opem ferentem telo trisulco vulnerauit. XXXIIII. Eurytum Oechaliæ regem occidit, ipsámque Oechaliam vrbem deleuit, & Iolen Euryti filiam sibi denegatam (quam tamen parens antea ei despõderat) vi obtinuit, eámque secum in Euboeam abduxit. Quod cùm Deianira coniunx resciuisset, maritum suum Ioles amore detineri, per Lycham seruum vestem illi misit Nessi Centauri sanguine infectam, futurum rata, vt ea ratione languentem viri amorem excitaret, eúmque ab aliis auulsum, ad se vnam reuocaret, quemadmodum Centaurus ipsi persuaserat. Cùm itaque Hercules vestem sacrificaturus induisset, in tantam rabiem versus est, vt constructa pyra seipsum combusserit: post mortem verò in deorum numerum relatus est.

Herculeum, promontorium Locrense.

Herculis portus, Ptolemęo, vrbs Massiliensium. Est & Herculis portus in littore Brutio non procul à Metauro fluuio: Plinius libro 3. capite 5.

Herculis turris, Ptolemæo libro 4. capite 6. vrbs Cyrenes.

Hercynia, maxima Germaniæ sylua, de qua Cęsar Commentariorum 6. Huius, inquit, Hercyniæ syluæ, quę suprà demõstrata est, latitudo nouem dierum iter expedito patet: non enim aliter fieri potest, neque mensuras itinerum nouerunt. Oritur ab Heluetiorum & Nemetum, & Rauracorum finibus, rectáque fluminis Danubij regione pertinet ad fines Dacorum & Anartium. Hinc se flectit sinistrorsum, diuersis à flumine regionibus, multarúmque gentium fines propter magnitudinem attingit, neque quisquam est huius Germaniæ, qui se aut audiuisse, aut adisse ad initium eius syluæ dicat, cùm dierum iter XL. processerit, aut quo ex loco oriatur acceperit. Hactenus Cæsar, apud quem præpostero charcterum ordine XL. pro LX. legi videtur, teste Vadiano. Stephano ἑρκύνιον, mons Italiæ, à quo Hercynis regio: Hercynius, possessiuum.

Hercynij, populi, vetus Pelasgorum colonia.

Herebus, profunditas inferorum dicitur. Vide EREBVS.

Hered, filius Balæ filij Beniamin. Num. 26. Heb. Ared.

Hered, ciuitas. Iosue. 12.

Herem, nomen viri. 1. Esd. 10.

Herennianus, consul cum Seuero, anno ab vrbe 923.

Heresburg, castrum à Carolo Francorum rege captum, anno ab vrbe 1524.

Heri, filius Gad filij Iacob. Gen. 46.

Herillus, Chalcedonius philosophus, Zenonis discipulus, qui cùm audisset scientiam laudatam esse ab Aristotele & Theophrasto, summum bonum in ea posuit. Cicer. libro quarto Academic. quæstionum, & libro secundo de Finibus.

Herimerus, Francorum rex, anno salutis 21.

Herlinus, vnus ex Centauris.

Herma, ciuitas in tribu Iuda. Iosue. 12.

Herman, vir quidam. Rom. 16.

Hermanduri, siue Hermũduri, Germaniæ populi Cheruscis finitimi eo in tractu quem hodie Misniam vocant. Plinius libro quarto capite 14.

Hermannus, Sueuorum dux. Luithprand. lib. 5. cap. 4.

Hermaphroditus, Mercurij & Veneris filius, vt ex ipsa statim vocis compositione apparet. Nam Mercurius ἑρμῆς, Venus, ἀφροδίτη, à Gręcis dicitur. Hic cùm vagabundus in Caria ad limpidissimum fontem, quẽ Salmacis Nympha incolebat, peruenisset, illa subitò eius amore correpta (erat enim adolescens formosissimus) cùm neque blanditiis, neque precibus ad concubitum flectere eum posset, simulato recessu post vepres latuit. Is autẽ Nympham abiisse ratus, fontem nudus intrauit: quod videns Salmacis subitò accurrit, & abiectis vestibus arctissimè eum complexa est. Sed cùm ne sic quidem obstinatum iuuenis animum exorare posset, à diis petiit, vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus precibus à superis exauditis ambo in vnum corpus coaluerunt, ita tamen vt sexus vterque integer remaneret. Quod cùm vidisset Hermaphroditus, à superis petiisse dicitur, vt ea fonti natura maneret, vt qui vir eum intraret, ἀνδρόγυνος, id est, vtrunque sexum habens, exiret. Hinc factum est, vt omnes Androgyni ab huius vnius nomine vocentur

Hermaphroditi. Ouidius libro quarto Metamorphoseon.

Hermæa, Ptole. vrbs Africæ minoris: Mercurij promontorium, Pomp. Melæ.

Hermagoras Æolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, scripsit artem rhetoricam libris sex, de diligentia orationis, de decoro, de elocutione, de figuris. Docuit Romę Augusti temporibus, decessitque senex.

Hermagoras, Amphipolitanus philosophus, discipulus Persei, plures scripsit dialogos. Suidas.

Hermagoras, philosophus & orator. Cic. in lib. de claris Oratoribus.

Hermathena, Mercurij ac Mineruæ statua coniuncta.

Hermeas, è Caria dux inclytus Antiochi magni qui cum eo & Taurum pertransiit, & res magnas gessit. Ad extremum ab eo ob suspicionē interfectus vnà cum coniuge & liberis, qui erant Apameæ. Polyb.

Hermengildus, Leonogildi filius, à patre, quia Arianæ hęresi contradicebat, persequutus, acie captus, ac securi percussus est. Blondus li. 8. Æmilius lib. 1.

Hermenij, populi Moschorum prope Colchos. Perottus.

Hermensul, fanum à Carolo Frācorum rege destructum, anno ab vrbe 1524.

Hermes, cognomē Mercurij ἀπὸ τῆς ἑρμηνείας, id est, ab interpretatione, quòd nuncius & interpres deorū sit habitus. Vide MERCVRIVS.

Hermes Trimegistus, philosophus Ægyptius, post Mosen fuit, cuius tempore in Ægypto studia philosophię clarere cœperunt, cùm antea tātùm circa Astronomiam, & huius generis disciplinas versarentur: quæ ad exercendū ingenium magis, quàm ad illustrandum animum valent. Scripsit lingua patria dialogum in Latinum sermonem postea cōuersum, vbi Asclepius introducitur. Deum omninò vnum opinatur omnium conditorem, errorémque fatetur parentum suorum, qui superstitiones idolorum inuenerint. Suidas & August. de ciuitate Dei.

[Hic præterea Hermes Trimegistus, cùm in Ægypto sacrum quoddam animal, Serapi dicatum, in tota die duodecies vrinā facere, pari semper temporis interuallo, obseruasset, per duodecim horas diem diuidi debere coniecit. Exinde hic horarum numerus longo tempore est custoditus: postea in 24. horas diuisus est dies. Polyd. Verg. lib. 2. cap. 5. de rer. inuent.]

Hermes, philosophus Ægyptius, auditor Syriani sophistæ, condiscipulus Procli sub Adriano principe, vir non minore iustitia, quàm doctrina præditus. Moriens iurauit & immortalem se esse, & incorruptibilem animum habere. Suidas.

Hermias, eunuchus, trapezitæ cuiusdam famulus, Athenas profectus, Platonem Aristotelémque audiuit: & domum reuersus, cum domino suo, Atarnenses & Assenses aggressus, eos subegit, & illis simul cum domino imperauit.

Hermias, puer, quem delphinus in mare portabat.

Herminerichus, Consul cum Fl. Basilico, anno ab vrbe 1218.

Herminius, Germanorum dux fuit, qui Varum Augusti legatum cum tribus legionibus ad internecionem deduxit. Sueton. in vita Augusti, & Tacitus de rebus Germanicis.

Herminius, Rom. quidam, vnus ex his qui vnà cum Coclite Hetruscis in ponte Sublicio restituerunt, donec à tergo solueretur. Liuius li. 1. ab vrbe condita.

Herminius, Hetrusci nobilis nomen apud Virgilium. 11. Æneid.

-Ingentem corpore & armis
Deiicit Herminium.

Herminon, Thuysconum rex. Beros.

Hermiona, Græciæ oppidum, Iunonis fano inclytum, vt notat apud Pomponium Vadianus.

Hermiona, ciuitas in conspectu maris Ægæi. Virg in Ciri,

Hinc sinus, hinc statio, contra patet Hermiona.

Hermion & Hermione, ciuitas quę etiam Laceria vocabatur.

Hermione, filia Menelai ex Helena, quam Tyndarus auus maternus Oresti despondit ignaro patre, quid id temporis pro Helena vxore bellum ad Troiam gerebat. Quo in bello cùm Achilles Paridis fraude occisus esset, Pyrrhúsque filius eius in patris locum successisset, Menelaus ignarus eorum quæ à socero gesta erant, Hermionem Pyrrho despondit, & in patriam reuersus vxorem ei tradidit. Quam rem ægrè ferens Orestes, Pyrrhum in Apollinis templo trucidauit, sponsámque suam recepit. Virgil. libro 3. Æneid. Extat apud Ouidium Epist. Hermiones ad Orestem.

Hermione, templum in Peloponneso, sacrum Cereri ac Proserpinæ, ad quod qui confugerint, tuti sunt propter loci religionem: vnde natum prouerbium, Hermionis vice.

Hermione, filia Martis & Veneris, vxor Cadmi, cuius Vulcanus pulchrum, sed perniciosum monile formauit: tādem cum marito mutata dicitur in serpentem.

Hermiones, Germanię populi vltimi. Pompon. libro 3. Pomerani nunc vocantur Vadiano. Tacitus.

Hemippus, Atheniensis poeta antiquæ comœdiæ, altero captus oculo, frater Myrtili comici, scripsit fabulas XL.

Hermippus, Berytius, discipulus Philonis Biblij, qui multa composuit sub Adriano principe.

Hermocrates Phocensis, clarus sophistica facultate, Antipatri magistri Epistolarum Seueri principis, filiā haud forma bona inuitus imperatore cogēte duxit, quam postea repudiauit. Philostratus.

Hermodorus Siculus, auditor Platonis, cui vitio datum est, quòd quæstui Philosophiam habuerit, dicta quæ sub præceptore audiuerat colligendo, ac deinde in Sicilia venditando: vnde natum prouerbiū, Verba importat Hermodorus.

Hermodorus, philosophus Ephesius, quem in Italia exulantem, Pomponius Iureconsultus tradit, authorem fuisse duodecim Tabularum ferendarum Decemuiris. Plin. lib. 34. cap. 5. dicit hunc fuisse interpretem legum Decemuiralium, eique ob id statuam publicè dicatam. Strabo libro 14. In Epheso fuère viri memoratu digni, ex antiquis Heraclitus. Item Hermodorus, de quo hic idem inquit, dignos esse omnes Ephesios strangulari, qui Hermodorum virum inter eos frugi eiecerunt, dicentes, Nemo nostrum frugi esto, alioqui cum aliis eiiciatur.

Hermodotus, poeta, Plutarch.

Hermógenes Tarsensis, annos natus XV. sophista adeò probatus est, vt fama eius ad auditorium Marcum Antoninum principem exciuerit, ab eóque munera egregia tulerit. Deinde tempore præcedente, eum facultatis habitum deperdidit, nulla morbi causa. Proinde Antiochus sophista dicebat, Hermogenes in pueritia senex, & in senectute puer. Volater. lib. 15. Latinè dicitur Mercurio genitus. Contra hunc cauillatus est Cratillus, eum Hermogenem non rectè dici, quia doctrinæ scilicet atque eloquentiæ nihil saperet.

Hermoglyphus, marmorarius & statuarius.

Hermolaus, Constantinopolitanus grammaticus, scripsit ad Iustinianum Cæsarem Epitomen in librum Stephani de vrbibus. Suidas. Memoratur & ante hunc alius qui contra Alexandrum coniurauit.

Hermolaus, statuarius inter eos qui ædes principum signis nobilibus ornarunt. Plin. lib. 36. cap. 5.

Hermon, Pelasgorum princeps, qui quia vnà cū sua gente Pelasga coactus, nimirum Darij Atheniensium ducis metu, reliquisset Lemnū quam occupauerat, simulabat tamen se volētem cedere, quò gratū faceret Atheniensibus. ideò factus est Prouerbij locus, Hermonium officium: de eo qui vult videri aliquid officij gratia facere, quod alioqui coactus facit. Vide totam hist. apud Eras. in Chiliadib.

Hermon, mons, quem Sidonij Sarion, Amorrhæi Sanir vocant, Deut. 3. Iosue 13. Psalm. 88. 1. Par. 5. Aliàs dicitur & Sion, Deut. 4. A nonnullis traditur duos esse hoc nomine mōtes, vnum non procul à Gelboa iuxta Iordanem: alterum verò multò altiorē altero supra Trachontidem regionem. Quod equidem haud obscurè etiam Dauid Psalmo 42. innuere videtur, dum inquit, De terra Iordanis & Hermonij à monte modico.

Hermon, piscatorium in Peloponneso.

Hermonassa, insula parua in Cimmerio Bosphoro, vrbem habens Ionum Coloniam. Scymnus ἑρμώνειαν vocat: Strabo Hermonactis vicū: Menippus regiunculam Trapezuntis: Hecatæus & Theopompus ciuitatem esse dicunt. Steph. adiacet Tauricæ.

Hermonthis, vrbs Ægypti, Stephano, vbi Iupiter, Apollo, & Isis coluntur.

Hermopolis, Volater. lib. 12. vrbs Ægypti in Sebenitica præfectura, vbi Pan colitur & hircus, vt ait Pindarus. Nomen habet à conditore. Herodianus duas esse scribit, magnam & paruam, & tertiam in Ægypto, & quartam κατὰ ϕυμῦσιν, & quintam in fluuio, & sextam in Co insula, septimam in Arcadia. Steph.

Hermos, vicus in tribu Acamantide. Steph.

[Hermotinus, homo quidam Clazomenius, cuius anima, relicto corpore, errare solebat: vagáque è longinquo multa annunciabat, quæ nisi à præsenti nosci non possent, corpore interim semianimi: donec cremato eo, mici, qui Cantaride vocabantur, remeanti animæ velut vaginam, ademerunt. Plin. lib. 7. ca. 52.]

Hermotymbiei, pars bellicosorum in Ægypto dicuntur, & Labarei. Steph.

Hermunduri, populi Germaniæ, Ligiis Vngariæ populis proximi. Eutrop. lib 8.

Hermupedion, locus apud Cuman. Steph.

Hermus, fluuius minoris Asiæ, aureas arenas trahens. Oritur iuxta Dorylaum Phrygiæ ciuitatem, auctúsque Pactolo, Smyrnæ campos irrigat, tandémque in Phocaicum sinum illabitur. Plin. lib. 5. cap. 29. Strabo lib. 13. Virg. 2. Georg.

Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus.

Hernici, populi Campaniæ loca saxosa incolentes: vnde & nomen acceperunt. Nam Hernias Sabini saxa vocant. Hos tamen Hernicos appellatos voluit Macrobius ab Herno quodā Pelasgo ipsorum duce. Horum metropolis est Anagnia.

Hero, III Antiochiæ episcopus, Ignatio successit, anno salutis 109. Euseb. lib. 3. cap. 36.

Hero, vrbs Ægyptia, Hæmus etiam dicta, eò quòd Typhon ibi fulminatus sanguinē suum fuderit. Strab. Heroum ciuitatē vocat Steph.

Hero puella. Vide ERO.

Herodes, Antipatri, ex Cypride vxore filius, à patre Galilææ præfectus est, anno ab vrbe 710. Iudæorũ rex XII. à Senatu Romano designatus, primus ex alienigenis regnauit annis XXXVII. Ananelum summum sacerdotem constituit, quem mox sacerdotio priuauit. Cum Sosio Hierusalem cepit. Ioseph. libr. 14. cap. vltimo, Hege. libr. I. anno ab vrbe 717. Aristobulum, qui & Ionathas, interfecit: rursus Ananelum sacerdotio donauit. Cleopatrã in Ægyptum deduxit, Arabes vicit. Mariamnem vxorem & amicos necessarios suos occidit. Simonẽ summum sacerdotem, deposito Iesu, constituit: Simonis filiam vxorem duxit. Illius regno Cæsar adiecit Gadaron, Hippon, Samariam, Gazan, Archedonem, Ioppen & Pyrgon Stratonis, Trachonitidẽ, Batauiam & Aurantem. Ædificauit ciuitates, Agrippion, quæ priùs Anthedona dicebatur, Cyprum, Facelũ & Herodium. Iuxta Paniada Cæsari templum construxit. Templum post captiuitatem Babylonicam à Zorobabel Iehosua & Esra ædificatum, funditùs deposuit: maximis sumptibus, summa magnificentia aliud secundum figuram primi Salomonis construxit. Aristobulum & Alexãdrum filios suos innocentes laqueo necari iussit.

Pharisæos, quia finem regni sui adesse prædixerant, neci tradidit, omnémque vxoris suæ cognationam, anno quo Iesus seruator noster ex Virgine natus est.

Herodes, qui & Antipas, tetrarcha Galilææ, Sephorim muro cinxit, eãque Antocradorida, Betharanta, Iuliã nominauit, anno salutis 16.

Herodes, Agrippæ frater, Chalcidis rex à Claudio Cęsare designatus. Ioseph. li. 19. cap. 4. Sacerdotum & templi administrationẽ à Claudio impetrauit. Eo mortuo, eius regnũ Claudius Agrippæ iuniori tradidit.

Herodes Atticus, COS. cum Torquato, anno ab vrbe 86. Hic Gręca oratione (inquit Gellius) ferè vniuersos grauitate atque copia elegantiáque vocum longè præstitit. Is Athenis natus, nobilitate generis, potentia simul & sophistica facultate clarus, genus ex Æacidarũ sanguine ducebat, patre Attico, cui diuitiarũ initium ex thesauro prope domum reperto fuit. Huius Herodis vitam vide apud Philostratum.

Herodes, rex Parthorũ, qui M. Crassum occidit.

Herodiani, populi. Matth. 22.

Herodianus, Alexandrinus grammaticus, Apollonij etiã grammatici filius & discipulus, floruit sub Marco Anton. imperatore: scripsit de arte grammatica: pręterea Cæsarum historiã quæ ad nos peruenit. Suid.

Herodias, nomen mulieris. Matth. 14.

Herodion, cognatus Pauli. Rom. 16.

[Herodorus, Megarensis, corpore breui, sed valido, & vegeto, homuncio, ac tibicen, tantæ fuisse voracitatis traditur, vt siliginei quidem panis canistros sex, carnium verò 20. libr. põdo sol⁹ facilè deuoraret, ac vini congios duos ebiberet. Cæterùm, tubis simul duabus adeò violenter vti solitum tradunt, vt quàm latissimè illarum exaudiretur sonus. Ferúntque aliquando, cùm Demetrij milites, eius scilicet, qui vrbium expugnator est cognominatus, maximam illius machinam, quam Helopolim vocabant, in Argiuæ vrbis oppugnatione, ob immensam ponderis grauitatẽ, muris applicare non possent, violento, terribilíque huius duarum tubarum sono excitatos, ac velut adiutos, pręter omnem spem, machinam illam, quam priùs admouere non poterãt, vrbi haud magna cum re admouisse, illãque vi expugnasse. Leonic. Tho. lib. 3. cap. 90.]

Herodotus Halicarnasseus, scripsit historiam libris nouem: quilibet Musæ nomine inscribitur: cœpit à Cyro Persarum rege. Secessit in Samum, Lygdami tyrannide offensus, qui tunc in patria regnabat: eo expulso rediit. Postremò inuidię ciuium obnoxius, spõte Thurium concessit, Atheniensium coloniam, vbi extinctus est, & sepultus: licet aliqui Pollæ dicant. Suidas. Cicero in libro de Legib. patrẽ historiæ appellat.

Heroldus, cum Reginfrido Danorum rex, anno salutis 813.

Heron, Atheniensis orator, scripsit commentarios in Herodotum, Xenophontem & Thucydidem. Suid.

Heron, sub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus est, anno salutis 251.

Herophila, fuit nomen proprium Sybillæ Erythreę, quę Tarquinij tempore Romam venit, trésque secum libros attulit heroico carmine conscriptos: quorum nomine quum magnam pecunię summã à rege petiisset, nec obtinuisset, duos exussit: vnúsque qui reliquus erat nomine tantundem obtinuit, quantum paulò antè pro tribus poposcerat. Suid.

Heros, vir sanctus, Arelatens. episcopus, à populo innocẽs pulsus est, & Patroclus ordinatus, eáque res inter episcopos magnarum discordiarum causa fuit, anno salutis 414.

Herostratus, Ephesius, homo ignauus & scelestus, qui celeberrimum illud Dianæ Ephesiæ templum suis manibus incendit, vt ea re nominis immortalitatem sibi compararet. Ephesij autem, ne speratũ ex scelere fructum consequeretur, seuerissimis edictis cauerunt, ne quis eum vnquam nominaret: non tamen efficere potuerunt, vt nomen illius ad nos non perueniret. Strab. lib. 14.

Heroum ciuitas. Vide HERO.

Hersilia, vxor Romuli, Liuio libro 1. quam rapuerat Sabinus inter alias virgines, cùm iidem ex inuidia filias suas Romanis elocare recusarent. Hæc postea in Rorem deam mutata est.

Heruli populi, à Francis ad Parmam cæsi, anno ab vrbe 1312.

Herus, v. Antiochenæ ecclesiæ episcopus, anno salutis 143.

Hesænus, mons qui Pannoniam & Mediam distinguit, in quo feram Monopem reperiri aiunt. Aristoteles ab initio mirabilium narrationum. Alibi tamen lib. 9. hist. Messapus legitur montis illius nomen.

Hesaias. Vide ISAIAS.

Hesebon, ciuitas in Gallad Moabitarũ, in qua habitauit Sehon rex Amorrhæorum, Isa. 15. Num. 21. quam ædificauerunt filij Ruben, Numer. 31. 1. Par. 6.

Heser, ciuitas à Salomone ædificata, 3. Reg. 9.

Hesichius, Milesius, sub Anastasio principe scripsit Onomatologion, id est, Catalogum nominum, quorum epitome Suidas se fatetur vsum esse. Cõposuit & historiam libris sex, in quibus cõplectitur tam Rom. imperatorum, quàm aliarum gentium & tyrannorum res gestas vsque ad sua tempora. Suid.

Hesiodus, poëta natus in Ascra Bœotiæ vico: vnde & Ascræus dictus. Hic missus à patre ad ouium custodiam, dormiens somniauit se repentè factum poetam. Scripsit poëmata, Theogoniam, Aspida, Heroidum mulierum catalogum, Opera & dies, quod imitatus est Virgilius, & quædam alia. Primus etiam agriculturæ præcepta tradidit. Plin. lib. 14. Ouid. lib. 6. Fast. Hinc Hesiodus, a, um, quod est Hesiodi, siue quod ab Hesiodo cõpositum est. Cic. in Bruto, Illud Hesiodum laudatur.

Hesli, pater Nahum patris Amos. Luc. 3.

Hesione, Laomedontis Troiæ regis filia, quem Hercules ceto expositam liberauit. Verùm cùm Laomedõ, accepti beneficij immemor, pactam ei mercedem denegaret, Hercules hominis perfidiam ægrè ferens, Troiam diripuit, Hesionémque Telamoni, qui primus murum conscenderat, vxorem dedit. Ouid. lib. 11. Metam. Virg. lib. 8.

Hesmona, locus in quo castrametati sunt filij Israël profecti de Methca, diuidens Ægyptum & sortem tribus Iudæ ad mare vsque tendentem. Num. 33.

Hesperia, nomen tam Italiæ, quàm Hispaniæ commune: Italiæ quidem ab Hespero Atlantis fratre impositum, qui à fratre pulsus regionem eam tenuit: Hispaniæ verò, ab Hespero stella, quæ vesperi ad Occidentem apparet, propterea quòd hæc regio omnium extrema sit ad Occidentem: vnde & Hesperiam vltimam à poetis ferè videmus appellari, vt eo veluti peculiari epitheto, ab Italia distinguatur. Quoties verò Hesperiam sine adiectione dicimus, Italiam ferè intelligimus.

Hesperides, appellatæ sunt Hesperi fratris Atlantis filiæ, Ægle, Arethusa & Hesperethusa, quas poetæ fabulantur habuisse hortos, nemore aurifero pretiosos, à dracone peruigili seruatos, quem Hercules dicitur interfecisse, pomáque aurea ad vitricũ Eurystheum retulisse. Plinius & Solinus interpretantur fuisse æstuarium maris, meatu flexuoso instar draconis, quod hortos Hesperidum amplectebatur, vbi præter oleastrum, aliud nihil ex narrato illo aurifero nemore extare prodiderunt. Varro per mala aurea, oues significari dicit, quas Hercules ex Africa in Græciã exportauerit. Nam μῆλα apud Græcos significat ouem & pomum.

Hesperis, vrbs, postea Berenice vel Beronice dicta. Steph.

[Hesperius, mons in Æthiopia, iuxta quem campi stellarum modo noctu nitent. Plinius lib. 2. cap. 106.]

Hesperos, frater Kytim, apud Celtiberos regnauit.

Hesperum, promontorium Africæ, nauigatione decem dierum ab Oenothema monte.

Hesperus, filius Iapeti & frater Atlantis, qui à germano regno pulsus, in Italiam sese contulit, regionémque eam Hesperiam de nomine suo appellauit. Diod. Siculus, fabulosæ historiæ lib. 2. ait Hesperum hunc Atlantis montis cacumen ascendisse, vt ex loco eminentiore astrorum cursum cõmodiùs obseruaret: nunquam autem deinde comparuisse. Quo factum est, vt vulgus in astrum illud lucidissimũ versum putarit, quod manè solem præcedens, Luciferum, vesperi subsequens, de nomine eius Hesperum appellamus.

Hesrai, nomen viri, 2. Reg. 23. qui Hesro, 1. Paral. 11. dicitur.

Hesron, ciuitas, quæ & Asor in tribu Iuda, Ios. 15. Filius Ruben, Gen. 46. Item filius Iuda, id est (vt existimo) filius Phares filij Iuda, vt sequitur, 1. Par. 4. qui Gen. 46. dicitur Zara. Filius item Phares filij Iuda, Gen. 46.

Hesronitæ, populi. Num. 26.

Hesseni, Palestinæ populi, apud quos lege columbis parsum olim, & tantam earum copiam factam, vt aduenarum ora cicures petierint: vnde sunt illa Tibulli verba lib. 1.

Quid referam, vt volitet crebras intacta per vrbes
Alba Palæstino sancta columba viro?

Plin. lib. 5. ca. 17. Hesseni, gens sola, & in toto orbe præter cæteras mira, sine vlla fœmina, omni Venere abdicata, sine pecunia, socia palmarum, &c.

Hestiæa, Thessaliæ pars, Strab. lib. 13. & Ptol. Homero oppidum est Eubœæ, Polystaphyli epitheto ornatū. Stephano etiam vrbs Eubœæ est, dicta ab Hestiæa iuxta Olympum sita: item alia Acarnaniæ.

Hesychius, Milesius historicus fuit, qui tēpore Anastasij principis floruit. Scripsit historiarum libros sex de Romanis aliarúmque gentium principibus. Item Dictionarium, quo se vsum fatetur Suidas.

Heth, nomen populi, Gen. 23.

Hethalon, vrbs, terminus Iudææ ad Septentrionem, Ezech. 47.

Hethæus, filius Canaan, Genesis 10. à quo Hethæi.

Hethæi, nomen populi. Gen. 15. 4. Reg. 7. Cyprum Hieronymus esse dicit.

Hethim, nomen loci. Iud. 1.

Hetruria, regio Italiæ, Tyrrheno mari incumbens, ad primam vsque Tyberis ripam protensa, Macra fluuio à Liguria discreta: augurior ū olim, & haruspicinæ peritissima, Claudianus in Rufinum. Dicta est autem Hetruria, quasi ἑτερούρια, ἀπὸ τοῦ ἑτέρου καὶ ὅρου, eò quòd extēdebatur ad alteram ripam Tyberis, qui est terminus inter Latium & Hetruriam. Hinc Hetrusci (τυῤῥηνοὶ) sunt dicti regionis eius incolæ.

Heua, prima mulier creata à Deo, Gen. 3.

Heuæi, populi genus.

Heuæus, filius Chanaan. Gen. 10.

Heuila, siue Heuilath, filius Chus, Gen. 10. Filius item Iectan, Gen. 10. Nomen item regionis, Genes. 2. & 25. 1. Reg. 15. Getuli à Iosepho dicuntur.

Hexadius. Vide BVRA.

Hexagó, Plin. lib. 28. cap. 3. legatus Oblogenum (qui populi sunt in Cypro) à cōsulibus Romæ in dolium serpentium coniectus, experimenti causa, circummulcētibus linguis miraculum præbuit.

Hezeci, filius Elphaal, 1. Par. 8.

Hezion, pater Tabremon patris Ben-adad regis Syriæ, 3. Reg. 15.

Hezir, nomen viri, 1. Par. 24.

H I

Hiarbas. Vide IARBAS.

Hiberius, filius Iubal, Celtiberorum rex, à quo Hiberi nominati fuerunt.

Hibernia. Vide HYBERNIA.

Hibrildes, Atheniensium imperator, anno ab vrbe 262. Dionys. lib. 7.

Hidruntum (Hydrus Ptolemæo lib. 3. cap. 1.) Calabriæ oppidū iuxta Ionium mare. Vulgò Oronto.

Hier, nomen viri illius qui reædificauit Iericho. 3. Reg. 16.

Hiera, siue Hiarba, Numidiæ rex, anno ab vrbe 671

Hiera, insula inter Siciliam & Liparam, vna ex Æoliis, in qua vetustas Vulcani officinam collocauit, propterea quòd noctu cerneretur ignis quāplurimum, interdiu verò fumū copiosissimū emittere. Thucyd. lib. 3. Steph. nihil aliud quàm insulam esse tradit, vnde Gentile Hieronesites, ve Hieronesius.

[Hiera, insula, ardet in medio mari. Plin. libr. 2. cap. 106.]

Hiera, dicta fuit vxor Telephi regis Mysorū, cui tanta fuit formæ præstantia, vt ipsam etiā Helenen diceretur superare. Hæc à Nereo interfecta dicitur, cùm viro ab Achille vulnerato opem ferre conaretur. Hyginus tamen Fab. poet. cap. 101. Telephi vxorem non Hieram facit, sed Laodicen, Priami filiam. Tarsus etiam Ciliciæ vrbs, olim Hiera vocabatur. Step. Fuit & via sic dicta, quòd ea irent sacerdotes ad Eleusinam Cererem.

Hieraæa, exigua regio Libyæ in Cyrene. Stephanus.

Hieramæ, vrbs Cariæ. Steph.

Hierane, in mari Cretico est, & alia Ægypti. Stephanus.

Hieraphe, insula Libyæ. Steph.

Hierapolis, ciuitas Asiæ, contra Laodiceam, vbi aquæ calidæ scaturiebant, quæ in tophū admodum facilè durabantur. Est & os Plutonium in paruo quodam montis cacumine, ita commensuratum, vt hominem suscipere possit mira profunditate, cui vallum propositum erat quadratum ambitu semiiugero, nebulosa & crassa caligine plenum, vt vix solum discerni posset. Exterius tranquillo cælo, aër innoxius, animal si quod ingrederetur, statim moriebatur: & tauri introducti mox cadebant, educebantúrq; mortui. Strabo se passeres immisisse ait, qui subitò expirauerint. Apud Hierapolim aqua quædam adeò tingendis lanis idonea fuit, vt ex radicibus tincta, cum his decertarent, quæ ex purpura tingebantur. Gentile, Hierapolitæ. Stephanus.

Hiera Pytna, vrbs Cretæ, quę priùs Cyrba, deinde Pytna nominabatur, postea Camyros, postremò Hiera Pytna, inde Hierapytnius.

Hieremia. Vide IEREMIA.

Hieri, populi vltra Sauromatas, calui & simi à natiuitate omnes, & promiscuè barbam habentes. Qui ideò ἱεροὶ, id est, sacri dicuntur, quia nihil iniustè agunt, nec bella norunt.

Hiericho. Vide IERICHO.

Hiericus, oppidum Iudææ inter Hierosolymam & Iordanem situm, Palmetis circunquaque consitum & fontibus irriguum. Plinius lib. 5. cap. 14.

Hierius, consul, collega Ardaburij, anno ab vrbe 1118.

Hiero, Syracusanus, cū esset ex duce rex factus, populi

populi Romani perpetuus amicus fuit: ac cùm omnis expers disciplinæ in morbum incidisset, erudiri cœpit, ac vltrò sermonibus Physicis accommodare, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, poëtis Pindaro & Simonide accersitis vsus est. Ælianus de varia historia. Hic corporis pulchritudine & virib⁹ adeò præstitit, vt omnibus penè miraculum esset. Iustin. lib. 23.

Hiero, Atheniẽsis, familiaris Niciæ ducis Atheniẽsis, vnáque cũ eo disciplinis eruditus: poëmata nonnulla conscripsit, quę Plutarchus in Nicia ad ætatem suam peruenisse testatur.

Hieroboam. Vide IEROBOAM.

Hieroceps, insula in Cypro prope Paphum, qua voce significatur sacer ortus.

Hierocomitæ, populi ab Hierocome ciuitate Cariæ. Polybius.

Hieron, Syracusanorum rex.

Hieronymus, Siciliæ tyrannus, Hieroni patri successit admodum puer: cui pater metuens, relictis tutoribus XVI. moriens vt fidem erga populum Romanum annos quinquaginta ab se cultam, inuiolatam seruaret. Hic postea abiecta tutela, contempta patris disciplina ac moderatione, luxuriosiùs & arrogantiùs agẽdo, à Romanis desciuit, Annibalique adhęsit. Cúmque superbè nimis in ciues sese haberet, ab eis interfectus est. Liu. libr. 4. secundi belli Punici.

Hieronymus, historicus Rhodius, familiaris Demetrij Poliorcetis, relictúsq; ab eo prȩfectus in regione Bœotiæ, scripsit res ipsius Demetrij gestas. Plut. in Demet.

Hieronymus, Rhodius philosophus, qui finem summi boni ponebat in indolentia.

Hieronymus, scriptor ecclesiasticus, vir doctissimus ac eloquentissimus: ita dictus quasi ἱερὸν ἄνυμα, id est, sacrum nomen. [Bonam vitę suæ partem in Bethleem transegit, quò, vt liberiùs orationibus vacaret, Bibliáq; Latina faceret, se receperat: vbi vitam cum morte cõmutauit, annum nonagesimum primũ agens, ab humana redẽptione 422. imperãte Theodosio: cuius quidem D. Hieronymi hodie visitur cella, in qua vitam agebat monasticam. Bell. tom. 2. Cosm.]

[Hieronymus Hus hæresiarcha, in Cõstantiensi concilio combustus. Munst. lib. 3. Cosm.]

Hieropolis. Vide HIERAPOLIS.

Hieros colpos, id est, sacer sinus, prope Aradum ciuitatem est. Steph.

Hierosolyma, mæ, & Hierosolyma, morum, & Hierosolymæ, marum, tãtùm plurali, vrbs Iudææ, seu Palæstinæ, quæ & Hierusalem vocabatur. Item Solyma & Salem. Euseb. libro nono Euangel. prȩparat. ait Hierosolyma appellari, quasi Hieron Solomonis, hoc est, ædẽ Solomonis, à templo quod Solomon Hierosolymis pulcherrimum magnificentissimúmque construxit. Hinc Hierosolymita, Hierosolymitanus. Hierosolymus, & Hierosolymites, & Hierosolymarius, quo nomine dictus est Cn. Pompeius ab Hierosolymis expugnatis. Cicero secundo libro ad Atticum, Si verò quæ de me pacta sunt, ea nõ seruantur, in cælo sum, vt sciat hic noster Hierosolymarius traductor ad plebem, quàm bonam meis purissimis orationibus retulerit.

Hierótheus, nomen viri proprium.

Higinius VIII. Romanorum episcopus, anno salutis 140. Euseb. lib. 4. cap. 9.

[Hilarion, eremita clarus, in Syria pium monachorum institutum adauxit, qui cùm signis & miraculis iã clarescceret, in Gaza vrbe tres cuiusdam matronę filios, simul repentè morbo correptos, inuocato nomine Iesu, extemplò curauit. quod postquàm auditum est, & longè latéque percrebuit, certatim ad eum de Syria, & Ægypto confluebant ita, vt multi crederent in Christum, & se monachos profiterẽtur. Nondum enim tunc Monasteria erant in Palæstina, nec quisquam monachos ante sanctum Hilarionem in Syria nouerat. Ille fundator, & eruditor huius conuersationis ac studij in hac prouincia fuit. Habebat enim dominus Iesus in Ægypto senem Antonium, habebat in Palæstina Hilarionem iuniorem. Hæc D. Hieronymus.]

[D. Hilarius, Pictauiensis 10. Episcopus, Galliarum doctor, hæreticorúmque flagellum & malleus, rectę fidei dogmata tam Italis quàm Gallicanis Episcopis prȩseminauit, ac tanquã disertus, suis libris satisfactionem de Trinitatis consubstantialitate conscripsit, & Arianorum dogma destruxit. Sozom. lib. 6. cap. 24. hist. trip. & Frontin. in eius vita.]

Hilarius Phrygius, quidam vates sub Iouiniano principe, literarum quidem imperitus: cæterũ tanta diuinandi peritia prȩditus, vt Deus cum illo futurorum cognitionem communicasse videretur.

Hilarius, senator quidam Antiochenus, de quo multa apud Suidam.

Hilarius XLIIII. Romanorum episcopus, anno salutis 464.

[Hildegardis, virgo monialis, & prophetissa, circa annum Christi 1150. in oppido Bringio, in Germania, quæ rapta frequenter in somnis, didicit non solùm, quod verbis effunderet, sed quod scribẽdo Latinè dictaret. Multa fertur prædixisse de futuris: ad quam etiam D. Bernardus scripsit literis. Munst. lib. 3. Cosm.]

Himantópodes, populi in Æthiopia loripedes, quibus serpendo ingredi natura est; hoc est quod Solinus interpretatur, flexis crurum nexibus ingredi. ἱμάντα enim Grȩci lorum dicũt. Plin. lib. 5. cap. 8.

Himella, fluuius Italiæ. Virg. lib. 7. Æneid.
-qui flumen Himellæ,
Et Tyberim Fabarímque bibunt, &c.

Himéra, fluuius Siciliæ, in duo sectus cornua, quorum alterum dulcibus, alterum salsis fluit aquis.

Hiólcon, oppidum in Thessalia, quod Thracẽses Æmonij condiderunt.

Hippácrites. Vide HIPPVACRA.

Hipparchus, Nicæus astrologus, scripsit de Arati Phænomenis, de stellis fixis, de lunæ motu contra Platonem. Primus instrumẽta mathematica inuenit, vnde hæc sensibus deprehendi possent, Plinio maximè laudatus.

Hipparchus, poeta comicus, cuius fabula quædam περὶ γάμων, id est, de nuptiis inscribitur. Suid. Alius propinquus Aristotelis, alius Eretriæ tyrannus. Hipparchus quoque filius Pisistrati tyranni, qui ob libidinem in Harmodiũ Aristogitonis coniurationem in se excitauit. Thucyd. Idem vt inuidiam tyrãnidis sapientiæ opinione extingueret, literas coluit, virísque doctis maximè fauit. Ælianus de varia historia. Fuit quoque alius propinquus Aristotelis: alius Hetruriæ tyrannus.

Hipparis, fluuius in Camarina, cuius aquarum pars dulcis est, pars salsa. Interpres Pindari.

Hippasos, vnus ex Centauris.

Hippasus Metapontinus, auditor Pythagoræ, vir doctissimus, nihil scripsit. Omnia ex igne creari dixit. Demetrius, & Laërtius.

Hippe, Chironis Centauri filia, quæ cũ in monte Pelio sese venando exerceret, grauida facta est, & ob id patris indignationem timẽs, deorum miseratione in equam conuersa est, & in cælum translata. Sunt qui Hippem mulierem fatidicam fuisse asserant, ideóque in equã esse mutatã, quòd deorum arcana mortalibus enuntiasset.

Hippia Minerua dicta est ab Arcadibus, quòd ea vsum quadrigarum inuenisse crederetur. Palæph. lib. 2. cap. 3.

Hippia, vrbs Perrhæbiæ, aliàs Phalanna dicta. Steph.

Hippias, Eleus philosophus, discipulus Hegesideni, ita se comparauit, ne cuiusquã ope egeret. Summũ bonum αὐτάρκειαν posuit, hoc est, eo contentum esse, quod simplici victui sat esset. Is Olympiam cùm venisset, maxima illa quinquennali celebritate ludorum gloriatus est, cuncta penè audiẽte Græcia, Nihil esse vlla in arte rerũ omnium, quod ipse nesciret: nec solùm has artes, quib⁹ liberales doctrinę atque ingenuæ continerẽtur, Geometriam, Musicã, literarum cognitionẽ & poetarum, atque illa quæ de naturis rerum, quę de hominũ moribus, quæ de rebus publicis dicerentur: sed etiam annulum quem haberet, pallium quo amictus, soccos quibus indutus esset, se sua manu confecisse. Cic. lib. 3. de Oratore.

Hippias, Pisistrati filius, in Marathonia pugna cecidit, arma contra patriam ferens, &c. Cicero ad Atticum.

Hippiõ, is fuit quem ferũt edocuisse medicinam Æsculapium.

Hippion Argos, quod Achaicum dicebatur, Peloponnesi vrbs, & ab equis deduci videtur.

Hippo duplex in Africa, Hippo regius. Hic episcopatu insignis est diui Augustini, qui se alioqui Tagastanum fuisse, è Tagasta Africæ oppido, lib. 2. Cõfessionum scribit. Strabo libro vltimo vtranque Hippomenem regiam nominat, nisi codex vitiatus est. Alterum autem Diarrhytos Græcis dictum, Plinius scribit, quòd palustri solo madeat. Vtramque Silius libro tertio hoc versu expressit,
Tum vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo.
Vagam enim Diarrhythos nominat, quòd palustri solo sita sit: quare terræ motibus frequentiùs infestatur. Nec perperàm vagam dixit fœmineo, cùm sic ęque vt masculino proferantur. Plinius libro 6. capite 34. & libro 9. capite 8. Vtramque Hipponem Græcos equites condidisse, author est Solinus. Est & Hippo, puellæ Bœotiæ nomen. Plutarchus in Pelopon.

Hippo item oppidum Locrorum in Bruttiis. Vide HIPPONIVM.

Hippobotos, pratum quoddam amplissimum est sub Caspiis portis, in quo regium armentum quinquaginta millium equorum pascitur, vnde & nomen accepit. Strabo libr. 11. Vide MEDIA.

Hippocentauri, monstrosum hominum genus in Thessalia iuxta Pelion montem, anteriore parte (vt poetæ fabulantur) hominum, posteriore equorum effigiem referentium. Cui fabulæ occasionem ministrasse videtur, quòd primi equos domare cœperint, iísque ita aptè insidere, vt homines cum equis vnum in corpus coaluisse viderentur. Iidem antea Centauri dicebantur, ἀπὸ τὸ κεντεῖν τοὺς ταύρους, hoc est, ab eo quòd tauros stimulis agitarent. Verùm cùm idem postea ex equis præstarent, iísque insidentes stimulis tauros præ se agerent, Hippocentauri dici cœperunt: qui cùm ad Peneum amnem aquatum venissent, conspecti ab vlterioris ripæ accolis, pro monstris habiti sunt, præsertim cùm inclinata potandi gratia, equorum capita non conspicerentur.

[Hippocentaurus quidam D. Antonium est allocutus, ei viam eò, quò tenderet, commonstrans. D. Hieronym. in vita Paul. eremit.]

Hippocométæ. Vide HIPPVCOME.

Hippócoon, cum liberis ab Hercule interfectus.

Hippócrates, Cous medicus, auditor Democratis, vt quidam volunt, vixit apud Perdiccam Macedo-

Macedoniæ regem. Excessit è vita annos natus CIIII. Suscepit ad filios Thessalũ & Draconem. Artaxerxe, rex Persarum ad Hystanẽ Hellesponti præfectum de Hippocrate sic scripsit: Rex regum magnus Artaxerxes, Hystani Hellesponti præfecto salutem. Hippocratis medici Æsculapio prognati ad me artis fama peruenit. Da igitur operam, vt aurum illi tribuas quantum cupit, aliáque item quorũ indiget, & eum ad me mitte: erit enim par honore summis in Perside viris, &c. Valer. Hic vir diuina scientia dicebat coitum morbum esse comitialem leuiorem. Eius libri tãquam diuino emanauerint ore, vbique celebrantur. In primo enim Iusiurandum cõtinetur, in secũdo Prognostica, tertio Aphorismi, quarto illa admirabilis impositio LX. libris omnẽ scientiam medicinæ complectens. Suidas. Hippocrates, præter superiorẽ idem Suidas quinque cõmemorat, omnésque eiusdem artis & familiæ, quorum omnium excellentissimus fuit primus. [Artem medicam in lucem reuocauit, in qua vsqueadeò enituit, vt venientem ab Illyriis pestilentiam prædixit, ac discipulos ad auxiliandum circa vrbes dimiserit: cui, ob meritum, honores illos, quos Herculi, tota Græcia decreuit. Plin. lib. 7. cap. 37. Nam cùm fuisset mos, liberatos morbo inscribere ea in templo eius Dei, qui auxiliatus esset, quorum postea similitudo profuerat, exscripsisse ea traditur Hippocrates: & ita ex his hanc artem excepisse. sic primus medendi præcepta clarissimè condidit. Plin. lib. 36. Strab. lib 8. Hippocratem alium, Atheniẽsium ducem ponit in bello Peloponeso Thucydides.

[Hippocrates Mathematicus mercaturã exercuit: quia tunc temporis hæc non habebatur vilis, modò tenuis, non esset, teste Plutarch.]

Hippocrene, fons in Bœotia, non procul ab Helicone monte, quem poetę fabulantur factum esse vngula Pegasi equi alati: cui fabulæ occasionem videtur ministrasse Cadmus, qui cùm in Bœotia locum vrbi condẽdæ quærẽret, huc illuc obequitans, hunc fontem primus creditur inuenisse. Et quoniam Cadmus literarum inuentor creditur, factum est, vt hic fons Musis sacer habeatur. Persius ad verbum reddens vocem Græcam, Fontem Caballinum appellat. Nam ἵππος nobis equum sonat, κρήνη fontem.

Hippodame, es, & Hippodamia, æ, filia Oenomai regis Elidis & Pisarum, qui cùm ex oraculo, se à genero interemptũ iri didicisset, & illa tamen à multis procis ob formæ præstantiã expeteretur, currule certamen procis proposuit (habebat enim equos velocissimos, qui ex ventorum flatu creati erãt) ea lege, vt qui vinceret, filiam haberet, victus subiret mortẽ. Tredecim igitur victis & occisis, Pelops Tãtali filius visa puella, eius amore protinus exarsit: cuius nuptias vt assequeretur, Myrtilum eius aurigam pollicitis corrupit, sic vt ille axes infirmos & fragiles subiunxerit, vel, vt alij volunt, obicem axi non obiecerit: & sic fracto & dissoluto curru, Oenomaus excidit, moriénsque Myrtili caput deuouit: obtestans Pelopem, vt vicẽ suam vlcisceretur: quod & factum est. Cùm enim pactum sibi perfidiæ præmium à Pelope posceret, ab eo in mare deiectus est, atque hoc modo Pelops puella & regno potitus est. Ouid.

Venit vt in Phrygios Hippodamia sinus.

Virg. 3. Georgic.

Hippodaméque, humeróque Pelops insignis eburno.

Hippodamia, Brisæ filia, quam Achilles expugnato Lyrnesso oppido secum abduxit. Hanc poetæ à patris nomine Briseida appellant.

Hippodamia, Anchisæ filia, quæ Alcathoo Troiano vxor data est, quem postea Idomeneus Cretensis in pugna occidit.

Hippodamia, Pyrithoi vxor, quam cùm ipso nuptiarum die Centauri ei præripere conarentur, ab Hercule & Theseo ingenti clade sunt profligati. Ouid. 12. Metam. Pyræi item forum Hippodamia appellatum fuit, ab Hippodamo Milesio architecto, qui Atheniensibus Pireum extruxit. Suid.

Hippodamus, Milesius, natura studiosus, primus eorum qui in republica versati non essent, cœpit aliquid dicere de optimo ciuitatis statu. Constituit enim ciuitatem ex numero x. millium, diuisam in partes tres, artifices, agricolas & milites. Regiones in totidem partes, sacram, publicã & priuatam. Erat ob ambitionem vitæ morosior, crinium prolixitate, ac sumptuoso ornatu. Aristoteles lib. 2. Polit. Martial. lib. 1.

Non semper bellè dicit Hippodamus.

Hippodamus Milesius architectus, qui Atheniensibus Piræum portum extruxit, à quo forum Piræi Hippodamiam appellarunt, Suidas.

Hippodôrus, vnus Codridarum, inuidiam populi vitare cupiens, & optimam simul principis famam inter Athenienses adipisci, seueritate in suos vsus, filiam cum mœcho deprehensam currui iussit alligari atque discerpi. Ælianus de varia historia.

Hippódromus, Thessalus genere, patria Larissæus, circa M. Antonini principis tempora Athenis scholæ successit. Philostratus.

Hippola, vrbs vetus Laconica: Gentie, Hippolaites.

Hippólochus, filius Bellerophontis, & pater Glauci. Homer. lib. 6. Iliad.

Hippólochus, Antimachi Troiani filius, vnà cũ

Pisandro fratre in bello Troiano interfectus. Homer. lib. 11. Iliad.

Hippolyte, Amazonum regina, quam Hercules prælio superatã Theseo vxorem dedit, cui & Hippolytum peperit.

Hippólytus, Thesei & Hippolytæ Amazonis filius, qui cùm cœlibem ducens vitã venatu sese exerceret, & cõstanti animo sperneret mulieres, à Phędra nouerca absente patre amatus est: cuius turpi desiderio cùm obtẽperare noluisset, illa filiũ apud patrem detulit, tanquam de stupro eam appellasset. Quamobrem cùm videret Hippolytus patrẽ nouercæ dolo persuasum de nece sua cogitare, conscenso curru fugã arripuit. Sed dũ phocę, quæ tum fortè in littus exierãt, equorũ & rotarum strepitu perterritæ, magno impetu se in mare præcipitarent, exterriti equi frustrà obluctante Hippolyto, currũ per scopulos & saxa traxerunt, iuuenémque infœlicè loris implicitũ varias in partes discerpserunt. Hũc postea Æsculapius à Diana exoratus, reuocauit ab inferis, & pristinæ incolumitati restituit. Hippolytus verò relicta Attica, in Italiam sese contulit, & Virbium se appellari iussit, quòd bis vir fuisset: vbi & vxorem Ariciam nomine duxit, vrbémque condidit non procul à Roma, quã de nomine illius Ariciam appellauit. Ouid. lib. 15. Metam.

Hippomachus, tibicen, qui cùm videret à plebe laudari discipulum, quem tamen in arte peccare cognoscebat, baculo tactum desistere iussit, dicens maximum erroris argumẽtum, quòd ab ignara turba laudaretur. Ælian.

Hippomenes, Macarei vel Megarei & Meropes filius, Neptuni pronepos, vt alii, Martis, qui cùm Atalantam Schœnei filiam adamaret, Veneris beneficio voti sui factus est compos. Nam cùm illa virginitatẽ illibatam cuperet seruare, procis suis cursus certamen ea lege proposuit, vt illi inermes currerent, ipsa cum telo insequeretur, & quem cursu assequi posset, venabulo confoderet. Cùm itaque non paucos spe nuptiarum eius illectos, neci tradidisset, Hippomenes, qui & ipse amore eius tenebatur, neque tamẽ pedibus satis fidebat, Veneris opem implorauit: quæ tria illi aurea mala tradidit, & quis vsus esset in illis, edocuit. Hisce itaque fretus Hippomenes, cursu cum Atalanta certare non dubitauit: cúmque parum abesse videret, quin illi præcurrentem assequeretur, mala aurea à Venere accepta quàm longissimè extra viam diuersa in latera abiecit: quorum pulchritudine capta Atalanta, dum ea colligit, aurúmque admiratur, Hippomeni victoriam tradidit. Hac itaque ratione voti sui compos effectus, cùm Veneri, cui victoriam debebat, gratias agere neglexisset, illa indignata, tam effrẽnatam illi cupiditatem iniecit, vt in ipso Martis deũm delubro, nulla habita numinis reuerentia, cum vxore concubuerit. Quod flagitium ægrè ferens Cybele, Hippomenem in leonem, Atalantem in leænam commutauit. Ouidius libro 10. Metam. & Hyginus Fab. Poeticarum cap. 185.

Hippómenes, XXVII. Atheniensium rex.

Hippomólgi, populi ab equis mulgendis dicti. Stephanus.

Hippon. Vide HIPPO.

Hippôna, dea quam stabularij maximè colebãt, cuiúsque effigies in stabulis locabatur. Apuleius lib. 2. Metamorph.

Hippónax, nomen poetæ Ephesij, à quo iambicum Hipponacticum, seu Hipponacteum, quod & Scazon dictum est, nomen sortitum videtur. Plin. lib. 36. cap. 5. Hic tam deformi & fœda fuit facie, vt eius effigies à pictoribus quibusdam publicè exposita fuerit deridenda: quamobrem indignatus Hipponax, tam amarè in illos inuectus est, vt aliquot ex illis ad suspendium adegerit. Vnde natum Prou. Hipponacteum præconium.

Hipponêsus, vrbs Cariæ, & alia Libyæ. Steph.

Hippónium, vrbs Brutiorũ ab Heroe, à Romanis post Annibalem Ventia dicta: Gentile, Hipponiates, tanquam ab Hipponia. Steph.

Hippónicus, Hippiæ filius, Atheniensis, cùm patriæ statuam dedicare decreuisset, nonnullis eã à Polycleto cõfici suadentibus, illi nequaquã visum est, quòd ob operis pulchritudinẽ ab aspicientibus nõ dedicantis, sed potius artificis virtus laudaretur. Ælianus.

Hipppóphagi, Scythiæ in Asia populi.

Hippópodes, populi in Oceano Scythico, qui Solino, humanam vsque ad vestigium formã tenent, sed in equinos pedes desinunt. Plin. libro 4. cap. 12.

Hippotades, patronymicũ masculinum, ab Hippote deductum: quo poetæ ferè vtuntur pro Aeolo ventorum rege, Hippotæ Troiani ex Segesta filia nepotes. Ouid. 11. Metam.

Hippotamadæ, vicus in tribu Oeneide. Steph.

Hippotoxotę dicti sunt equestres sagittarij: qua voce vtitur Hircius lib. 5. belli Asiatici.

Hippuacra (quasi dicat, equi promontorium) vrbs Libyæ: Gentile Hippocrites. Steph.

Hippucome, locus Lyciæ, dictus ab equo viatorum quorundam illic mortuo. Gentile, Hippocomitæ. Steph.

Hippuris, insula quædam maris mediterranei.

Hippuriscus, insula Cariæ. Steph. Pompon.

Hippus, fluuius Moscorum in Phasin defluens. Strabo lib. 11. Hanc Phasis partem illabitur ingens flumen, quod ortum ex Armenia ducẽs, Glaucum in se recipit, atque Hippum è vicinis montibus cadentes.

Hippus, insula Eretriæ. Item vrbs Siciliæ, & alia

lia Palestinæ. Gentilia, Hippius, Hippenus, Hippinus. Steph.
Hipsa. Vide SELINVS.
Hipseus, filius Asopi fluminis, qui Eteocli in auxilium venit aduersus Polynicem.
Hir, filius Caleb filij Iephone. 1. Par. 4.
Hira, filius Acces. 2. Reg. 23. 1. Par. 11. & 27.
Hira, maritima vrbs in agro propinquo Pylo, sub Agamemnonis dominio. Hom. lib. 11. Iliad. ἱρὰ, Stephano, vrbs Messeniæ, & alia Meliensium.
Hiram, rex Tyri, 2. Reg. 5. qui 2. Par. 2. & 4. & 8. dicitur Huram Hebraicè.
Hiram, Gen. 36. 1. Par. 1. ciuitas Idumæorum.
Hiras, nomen viri Odolamitis. Gen. 38.
Hirasa, locus Libyæ, in quem Afri Battũ transtulerunt. Steph.
Hircanus, Iosephi filius, sibi mortem cõsciuit. Ioseph. lib. 12. cap. 5.
Hircanus, qui & Ioannes, dux Iudæorum IIII. anno ab vrbe 621. Hebræorum primus peregrinos alere incœpit. Idumæam subegit, Iudaicis legibus eis viuere cõcessit. Iosep. lib. 13. cap. 16. Samariam funditùs deleuit. idem lib. 16. cap. 17.
Hircius, vel Hirtius, Consul fuit Romæ vnà cum Pansa, quo tẽpore Brutus ab Antonio obsessus fuit Mutinæ, ad quem liberandum profectus vnà cum collega est interfectus.
Hirpiæ familiæ, Plin. lib. 7. cap. 2. paucæ haud procul ab vrbe Roma in Faliscorum agro. Hæ sacrificio annuo, quod fit ad mõtem Soractem Apollini, supra ambusta ligni struem ambulantes non aduruntur. Hirpi Solino vocantur.
Hirpini montes, ex quibus Aufidus Apuliæ fluuius oritur.
Hir-semes, ciuitas in tribu Dan. Iosue 19.
Hirtius, consul, cum Pansa collega in prælio ab Antonio cæsus. Cic. li. Epist. 12. Epist. 25.
Hismaelitæ, populi, qui nunc Saraceni dicuntur, ab Hismaele sic nominati.
Hispalis, Bæticæ prouinciæ vrbs clarissima, Romanorum colonia cognomine Romulensis: à qua vnus ex quatuor Bæticæ conuentibus, Hispalensis dicitur. Plin. lib. 3. cap. 1. Hæc hodie Siuilia dicitur.
Hispalus, Celtiberorum rex, ad tyrannos Italiæ conuersus est. Beros. li. 5. Diod. Sicu. li. 6.
Hispania, regio latissima Europę, quæ à montibus Pyrenæis incipiẽs, per columnas Herculis circumiens, vsque in Borealem Oceanum protenditur. Diuiditur autem omnis Hispania Plin. lib. 3. cap. 1. 2. & 3. in Citeriorem, & Vlteriorẽ. Vlterior rursus secatur in duas partes, in Bæticam, quæ hodie Granata dicitur: & Lusitaniam, quam vocant Portugaliá, quæ Ana fluuio à Bætica distinguitur. Vlterioris Hispaniæ cõuentus erãt quatuor, Gaditanus, Cordubẽsis, Astigitanus, & Hispalensis. Citerior autẽ, quæ & Tarraconensis dicebatur, in septẽ diuidebatur conuentus: Carthaginẽsem, Tarraconẽsem, Cęsaraugustanum, Cluniẽsem, Asturum, Lucensem, & Bracarũ. Idem lib. 3. ca. 3. Omnis autẽ Hispania ab Ibero fluuio primùm dicta fuit Iberia: postea ab Hespero Atlantis fratre, siue (vt alij malũt) ab Hespero stella lucidissima, quæ vespertino tẽpore in Occidẽte apparet, solẽ subsequẽs, vocata est Hesperia: vltimò verò ab Hispali vrbe ad fretum Atlanticum sita, quam hodie Siuiliam vocant, dicta fuit Hispalia: vnáque deinde litera immutata, Hispania. Tibul. 4.
– nec latis audax Hispania terris.
Decem milibus stadiis (vt Appianus scribit) eius latitudo commensuratur. Longitudo prorsus eadem esse videtur. Terra, frumenti, vini, olei, auri, gemmarum, metallorúmque ferax. Ex qua etiam bellicosissimi viri ac velocissimi equi procreantur. In ea quatuor magna flumina sunt, Bætis, Minis, Iberus & Tagus, qui aurum trahit.
Histiæa, ciuitas in Eubœa. Hom. lib. Iliad. 2.
Histiæus, Milesiorum tyrannus. Herod. lib. historiarum 6.
Histonium, Italiæ oppidum, nõ procul à monte Gargano. Pomp. lib. 2.
Histria. Vide ISTRIA: & in appellatiuis Histriones.

H O

Hoba, regio Syriæ ad dextram Damasci, id est, Euphratem versus: dicta etiam Soba & Sophene. Gen. 14.
Hobab, filius Raguel soceri Mosi, Numer. 10. Iud. 4.
Hod, filius Supha filij Helem. 1. Par. 7.
Hodes, vxor Saharaim 1. Par. 8.
Hodius, Hom. lib. 9. Iliad. vnus ex Græcorum præconibus in bello Troiano.
Hodœdocus. Vide CALLIARVS.
Hodomanti, populi Thraciæ. Inde Hodomanticus, & fœm. Hodomantis. Steph. ex Thucydid. lib. 2.
Hœtichus, HOM. lib. 2. Iliad. vir fuit Achiuus, longè optimus artis statuariæ opifex.
Holcades, populi intra Iberum fluuium. Step. ex 3. Polybij.
Holda, vel HOLDAI, nomen viri, 1. Par. 27. & Zachar. 6. Item prophetis vxor Sellum filij Thecue. 4. Reg. 22.
Holmi, vrbs Ciciliæ asperæ, vbi priùs habitabant, qui nunc Seleuceis. Gentile, HOLMEIS.
Holmium, vrbs Bœotiæ. Gentile, HOLMIEUS.
Holmones, vicus Bœotiæ, ab HOLMIO Sisyphi filio. Pausan. lib. 9. Gentile, HOLMONEIS.
Holofernes, princeps militiæ regis Nabuchodonozor. Iudith. 2.

Holon, ciuitas quæ de tribu Iudæ seu Simeonis, Leuitis data est, Iof.15.& 21. quæ 1.Par. 6.dicitur Helon.

Homan, filius Lotan filij Seir.1.Par.1.qui Gen. 36.dicitur Hemam.

Homeritæ, populi Æthiopum.Steph.

Homeromastix, cognomen Zoili, qui hoc solùm nomine innotuit, quòd Homerũ libris editis inscitiæ arguere ausus fuerit. Hos libros quum Ptolemæo regi Ægypti obtulisset, rex tum quidem dissimulata indignatione, quam ex hominis impudentia conceperat, post aliquot dies pecuniam petenti qua inopiá subleuaret, Mirum (inquit) te inopia premi, qui multò Homero es doctior, quum ille, qui ante annos mille fato functus est, etiã hodie tot hominũ millia pascat. Tãdem parricidii accusatus, iussu regis in crucem sublatus est. Hoc cognomen omnibus detractoribus accommodatur, qui insana reprehendendi libidine optima quæque lacerant: quúmque Venerem ipsam non possint, sandalum eius reprehendunt.

Homerus, nomen poetæ Græci excellẽtissimi, qui floruit ante Romam conditam annis circiter cẽtum sexaginta, vt Cornelius Nepos in libris Chronicorũ tradit. Hic fuit cæcus, & ob id Homeri nomen sortitus est, quum priùs Melesigenes diceretur, quòd ad Meletem fluuium natus esset. Cumæi nanque & Iones captos oculis ὁμήρους appellant, quòd ὁμήρους, id est, itineris ducibus egeant. Hinc Cæcutiẽs Mæonius nuncupatur à Martiano lib.1. de nuptiis Philologiæ. De patria eius nihil certi traditur. Fecit enim nominis eius claritas, vt quem viuum, rebúsque omnibus egẽtem, nemo agnouerit, nunc multæ Græciæ vrbes certatim sibi vendicent, adeò vt quibus potissimùm credere debeamus, non facile fuerit discernere. Quod etiam testatur Cicero pro Archia: Homerum (inquit) Colophonij ciuem esse dicunt suum, Chij suum vendicant, Salaminij repetunt: Smyrnæi verò suum esse confirmant: itaque etiam delubrum eius in oppido dedicauerunt: multi alij præterea pugnant inter se, atque contendunt. Extat ea de re distichon Græcum apud Gellium lib.3.cap.1.

ἑπτὰ πόλεις διερίζουσι περὶ ῥίζαν ὁμήρου,
Σμύρνα, ῥόδος, κολοφὼν, σαλαμὶν, χίος, ἄργος, ἀθῆναι.

Septẽ vrbes certãt de stirpe insignis Homeri,
Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Chius, Argos, Athenæ. Scripsit duo opera, alterũ de bello Troiano, quod Ilias dicitur: alterũ de erroribus Vlyssis, quod Odyssea nominatur, & alia opuscula. Reliquã eius vitã, breuitatis causa, hîc prætermittimus: quam qui latiùs nosse cupit, Herodotum adeat, & Plutarchum. Ab hoc Homeridæ, familia apud Chios illustris fuit, Hellanicus. [Quo quidem Homero nullus ingenio fœlicior extitit vnquam, siue operis fortuna, siue materia æstimetur. Itaque Alexander magnus, inter spolia Darij, Persarum regis, vnguentorum scrinio capto, quod erat auro, gemmisq; ac margaritis pretiosum, varios eius vsus amicis demonstrantibus, Immò herclè (inquit) librorũ Homeri custodiæ detur, vt pretiosissimũ humani animi opus, quàm maximè diuiti operi seruaretur. Plin.lib.7.ca.29. Idémque Plin.li.30.cap.2.de Homero hûc in modum scripsit. Adolescentibus, inquit, nobis visus Apion Grãmaticus, prodidit Cynocephaleam herbã diuinã, quæ in Ægypto vocatur Osirites, quæ habet vim cõtra omnia venena: sed si ea erueretur, statim eũ, qui eruisset mori. Séque euocasse vmbras ad percontandum Homerum, qua patria, quibúsq; parẽtibus genitus esset: non tamen ausus est profiteri, quid sibi respondisset.]

Homerus II. Chius, medicina clarus. Archilochus.

Homerus III. Chius, magica arte clarus. Archilochus.

Homerus IIII. institoria arte, Salaminẽsis ciuis prædiues. Archilochus.

Homerus V. Colophius pictor, & statuarius præclarus habitus. Archiloch.

Homerus VI. ciuis Atheniensis, qui nouas Atheniensibus leges dedit. Archiloch.

Homerus VII. arte Musica & Geometria clarus apud Argiuos habitus est. Archiloch.

Homerus, patria Mæon, certamine Olympico vicit, cui postea ius literarũ & linguæ Græcæ emendandarum soli tributum est, cuius quoque emẽdatione & literæ & lingua Græca vsque in hanc diem contenta fuit. Archiloch.

Homole, es, mons Thessaliæ, Centaurorum olim sedes, quemadmodum & Othrys. Virg. 7.Æneidos,

Ceu duo nubigenæ cùm vertice montis ab alto.
Descendunt Centauri, Homolem, Othrynque niualem Liquentes.

Incolæ, Homoleis: & Thebæ iuxta mõtem sitæ, Homoloides. Iupiter item Homolius in Bœotia colitur, vel ab Homole mõte, vel (vt vult Suidas) ab Homoloia vate, Emygi filia, quam Delphos fuisse missam Aristoph in Thebaicorum secundo scribit, vel quòd apud Æoles ὅμολον concors & pacificum dicatur. Fuit & Homoloia Ceres Thebis.

Homopatoria, festa erant Athenis, ita dicta, quòd patres liberorum Curię ascribẽdorum gratia tũ conuenirẽt: de quibus sacris. Suid.

Homo-

Homolium, oppidum Magnesiæ. Plinius libro quarto capite nono. ὁμόλιον, Stephano oppidũ est Macedoniæ & Magnesiæ. Strabo libro 7. Inde Homolieus, & Homoloius.

Homonœa, proprium mulieris, quo significatur concordia.

Hon, filius Pheleth, Num. 16.

Honorichus, Vandalorum rex, anno ab vrbe 1231.

Honorius, XLVI. Romanorum imperator cum fratre Arcadio, anno ab vrbe 1149.

Honorius, LXVIII. Romanorum pontifex, anno salutis 625. sacras ædes nouas ædificauit, veteres instaurauit.

Honorius II. Rom. episcopus CLXIIII. anno salutis 1216.

Honorius IIII. Rom. pontifex CLXXXVII.

Honorius V. Rom. pontifex CXCI.

Honoria, Valentiniani imperatoris soror. Diac. Pomp.

Hoppha, nomen viri. 1. Par. 24.

Hor, nomen montis, Nu. 20. & 33. in finibus terræ Idumeæ prope Petram ciuitatem. [In quo Aaron primus Israelitarum summus Pontifex, mortuus & sepultus. Comest. ex capite 20. Numer.]

Hora, deæ cuiusdã nomen erat apud Romanos, ita dicta ἀπὸ τῆς ὥρας, hoc est, à venustate & pulchritudine, cui præesse putabatur. Hanc Romani putabant esse Hersiliam Romuli vxorem, quæ post Romuli apotheosin in cælum translata, pro Hersilia vocata est Hora. Ennius,

> Téque Quirine pater veneror, Horámque Quirini.

Apud Ouidium tamen in fine lib. 14. Metam. legitur. Ora sine aspiratione, & priore correpta.

Horam, rex Gazer, Ios. 10.

Horatius Cocles, nobilis Romanus, qui in eo bello, quod Porsena Hetruriæ rex pro restitutione Tarquiniorum cum Romanis gessit, cùm Ianiculum iam captum videret, hostésque inde in vrbem irruere, reliquis omnibus attonitis, & in fugam conuersis, duobus tantùm comitatus, hostium impetum tantisper remoratus est, donec pons à tergo solueretur. Quem cùm iam intercisum videret, vt erat armatus, in Tyberim insiliit, & incolumis ad suos trãnauit. Virg. 8. Æneid.

> Illum indignanti similem, similémque minanti.
> Aspiceres, pontem auderet quòd vellere Cocles.

Horatius Flaccus, poeta Venusinus, lyricorum & satyrarum scriptor, qui anno imperij Augusti Cęsaris XXXIII. ætatis verò suę LXIII. moriens Augustum reliquit hæredem, maxima pompa apud Mecœnatẽ in Exquiliis sepultus. Scripsit carminum libros quatuor, Epodõ librum vnum, Satyrarum libros duos, De arte poetica librum vnum, & Epist. libros duos, quæ etiam hodie omnium teruntur manibus.

Horchia, erat dea Hetruriæ vrbis, in qua fanum habebat. Ab ea vicus Horchianus sumpsit nomen.

Horeb, nomen montis in regione Madianitarum, Exod. 3. Psal. 105. Sinai aliàs dicitur, in quo data fuit lex Mosi. Est & nomen petræ, Exod 17.

Horem, ciuitas in tribu Nephthali. Ios. decimo nono.

Hori, filius Lotan filij Seir. Gen. 36.

Horma, ciuitas in tribu Aser. Ios. 19.

Horma, ciuitas in tribu tam Iudæ quàm Simeonis inter Hasmonam & Cades-barne, Num. 21. quæ cap. 1. Iudicum dicitur Sephar, 1. Paralip. 4. In Iosue 15. scribitur Harma: in Iosue verò 19. Bethularma, vbi vnica dictio est, cùm separatim legendæ sint: duæ enim sunt ciuitates.

Hormasdes, apud Chaldæos bonus erat Dæmon, qui Iupiter putabatur. Sipontinus.

Hormine. Vide HYRMINAE.

Horodes, rex Parthorum, qui M. Crassum occidit.

Horontes. Vide ORONTES.

Horrhæi, Gigantes, quos expulerunt filij Edom à monte Seir, Deut. 2. qui Gen. 14. Chorrhæi dicuntur.

Hortensia, Hortensij filia eloquentissima: quæ cùm matronarũ ordo graui tributo à Triumuiris, Octauio, M. Antonio & Lepido premeretur, nec virorũ quisquam ipsi adesse auderet, causam constanter egit, repræsentatáque patris facundia impetrauit, vt maior pecuniæ pars eis remitteretur. Appian.

Hortensis Venus, dicta est de loco qui dicebatur Horti, vbi colebatur. Pausan.

Hortensius, Romanus rhetor, qui in foro Romano causarum rex ob eloquentiam dictus est, licet eius scripta infra famam fuerint. De quo Cicero in Bruto sic refert: Primùm memoria tanta, quantum in viro cognouisse me arbitror, vt quæ secum commentatus esset, ea sine scripto verbis eisdem redderet, quibus cogitasset. De quo etiam fertur, quòd sedens olim totum diem in auctione, omnes res venales, & pretia & emptores, ordine suo recẽsuit, argentariis recognoscentibus, ita vt in nullo falleretur.

Horus Assyriorum rex. Plin. lib. 30. cap. 15.

Horus, Isidis filius, quem cùm Isis amisisset, verita est, ne illi obueniret, quod Osiri patri acciderat: sed eo inuẽto, mœrorem in lætitiam conuertit.

Horus, ab Ægyptiis dicitur Sol, Bocatius.

Horus, Assyriorum rex. Plin. lib. 30. capite decimoquinto.
Hosa, nomen viri, 1. Paral. 26. Nomen item cuiusdam ianitoris, 1. Par. 16. Ciuitas item, quæ tribus Aser terminus est, non procul à mari, inter Tyrum & Axaph, Iosue 19.
Hosa, Tuscorum fluuius, Ptolemæo: Martha hodie.
Hospitius, vir quidam Nicensis, qui tam austerę vitæ fuisse traditur, vt antro inclusus perpetuo cilicio carnem maceraret, corpus catenis ferreis vinctum contineret, Volat.
Hostanus, vnus ex comitibus Alexandri, in arte magica præstantissimus.
Hostasius, Rauennatum princeps fuit, qui à suis ciuibus relegatus est, quod in otio & ignauia torpesceret, publicæque administrationi esset ineptus.
Hostia, vrbs Italiæ. Vide OSTIA.
Hostia, puella, quam à se amatam, Propertius Cynthiam vocauit.
Hostiæi. Vide HOSTIONES.
Hosticus, nomen poetæ.
Hostiones, vel Hostiæi, populi iuxta Oceanum occidentalem, quos Artemidorus Cassinos (aliàs Cossinos) vocat. Steph.
Hostius Hostilius, vir bello strenuus, qui ob virtutem à Romulo Romanorum rege frondea corona donatus est, quòd Fidenam primus irripuisset. Dionys. lib. 3.
Hostius Lucretius Tricipitinus, consul cum L. Sergio, anno ab vrbe 327.
Hotham, filius Heber filij Bariæ filij Aser filij Iacob. 1. Par. 7. & 11.
Hozai, nomen prophetæ, 2. Par. 33.
Hoziel, filius Semei, filij Gerson. 1. Paral. vigesimo tertio.

H V

Hucaca, ciuitas in tribu Nephthali, Iosue 19.
Hugo, cognomine Capetus, ex Parisiensium Comitum familia, Francorum regnum occupauit, anno salutis 988.
Hugo Lusignaneus, Cypri rex. Blond. lib. 10. decad. 2.
Hugo, Italiæ rex, Luith. lib. 3. cap. 14.
Hugones, qui regem Angliæ malis imbuerant moribus, à principibus pulsi sunt, quos rex ab exilio reuocauit: conscripto exercitu principes persequutus, vicit, fudit, cæcidit, cepit, ac vltimo supplicio captos affecit. Hugonibus imperium credidit, regnóque præfecit, anno salutis 1321.
Huguitio Fagiolanus, Pisanorum dux, anno salutis 1314.
Huida, nomen prophetæ.
Hul, filius Aram, Genes. 10. Hic à Iosepho lib. 1. Antiquitatum Iud. traditur Armeniam instituisse. Quam ego equidem planè arbitror ab eius patre nomen inuenisse.
Huldenricus, Corinthiorum princeps, circa annum salutis 1273.
Huldericus, Dux Vuittembergensis, ex auito regno pulsus est, anno salutis 1519.
Humana, ciuitas. Blond. lib. 10. decad. 1.
Humfredus Northmannus, Drogoni fratri in Apuliæ Comitatu successit, anno salutis 1042. Blond.
Húfredus, Clocestriæ dux, vir militia clarus, Angliæ regens, noctu à coniuratis in Butiẽsi cœnobio, laqueo strangulatus est, anno salutis 1447. Polyd.
Hungaria. Vide HVNGARIA.
Hunni, populi, qui quondam in Scythia Europæa super Mæotim paludem incoluere: deinde mutatis sedibus, ingenti multitudine in Pannoniam irrupere. Hæc gens temporibus Valentiniani principis, duce Attyla tota penè Europa peruagata, Galliã, Italiámque fœdissimis cladibus affecit, donec Leonis Pontificis præcibus victa, rursus se recepit in Pannoniam. Quare credibile est, Hunnos eos esse, qui etiam hodie Pannoniam incolunt, paucis immutatis literis Hungari appellati. Claud. Saxo scribit hos quadam tempestate in tantam famem redactos, vt nec canibus pepercerint, quibus ad pastum vterentur.
Hunoldus, Aquitaniæ nobiliss. dux. Æmil. lib. 2.
Huphan, filius Beniamin. Nume. 26.
Hur, filius Iuda filij Iacob. 1 Paralip. 4. qui Gen. 46. dicitur Onan. Filius Caleph. ex Ephrata vxore, 1. Paralip. 2. Rex item Madianitarum, Num. 31.
Hurai, nomen viri. 1. Paral. 11. qui 2. Reg. 25. dicitur Heddai.
Huram, filius Bela filij Beniamin. 1. Par. 8.
Huri, pater Saphat. Nume. 13. Pater Abihail, 1. Paral. 5.
Hus, filius Aram, Genes. 10. Is iuxta Iosephum atque Hieronymum, Thraconitidis & Damascis cõditor extitit. Nã principatũ tenuit inter Palæstinam & Cœlesyriam. Huius regio in Iob, à LXX. interpretibus αὐσῖτιδι, quasi Husitidis dicitur, Iob 1. Primogenitus item Nachor, Gen. 22. Filius etiam Dison filij Seir, Genes. 36.
Husan, rex tertius, qui regnauit in Edom, Gen. 36.
Husathi, ciuitas, 2. Reg. 21.
Husi, pater Banna. 3. Reg. 4.
Husim, altera vxor Saharaim, 1. Paralip. 8. Filius Dan filij Iacob, Genes. 46.
Hussitarum hæresis, temporibus Vincislai imperatoris, anno salutis 1384.

H Y

Hyacintha, orum, sacra nocturna, à Lacedæmoniis instituta in honorẽ Hyacinthi pueri, ab Apolline disci iactu interfecti. Ouid. libro 10. Metamorph.

Hyacinthus, puer Amyclæus, eodem tempore à Zephyro & Apolline adamatus. Verùm cùm in Apollinis amorem propensior esset, ægrè id ferens Zephyrus, amorem in odium conuertit. Cum Hyacintho suis deliciis disci iactu dũ sese exerceret, Zephyrus nocendi occasionem nactus, discũ ab Apolline emissum, flatu suo in caput Hyacinthi conuertit, puerúmque interemit. Cuius mortem cùm ægerrimè ferret Apollo, Tellus in amatoris dei solatium, cruorem eius commutauit in florem sui nominis. Palæphatus in tractatu de Fabulosis narrationibus: paulò aliter Ouid. lib. 10. Metamorph.

Hyades, stellæ septem in capite Tauri, quæ quoties nascuntur, vel occidunt, pluuias creant: vnde & nomen acceperunt, ἀπὸ τῦ ὕειν, quod est pluere. Ouid. lib. 5. Fastor. Fabulantur poetæ, Hyades Bacchi nutrices fuisse, quæ & Dodonides Nymphæ vocatæ sunt, à Dodona ciuitate Epiri: quæ cùm Iunonis iram vererentur, fugeréntque Lycurgi regis sæuitiam, à Ioue in cęlum sunt translatæ. Alij tradunt Atlantem ex Æthra vxore Hyan filium suscepisse, septémque puellas, quarum hæc sunt nomina: Ambrosia, Eudora, Pasithoe, Coronis, Plexauris, Pytho, & Tyche, quæ cùm fratrem à leone deuoratum implacabili luctu prosequerentur, dolorísque magnitudine extabescerent, Iouis miseratione in septem stellas sunt conuersæ, &, vt perpetuum maneret tantæ pietatis testimonium, à fratris nomine Hyades appellatæ. A Latinis Suculæ dicuntur, quòd propter maximas, quas exortu suo afferunt, pluuias, luto gaudere videantur, quemadmodum & sues.

Hyæa, vrbs Locrorum, Ozolorum: Gentile, Hyæus. Stephanus.

Hyamea, vrbs Mesenes, vna ex quinque. Ciuis, Hyameites. Steph.

Hyámion, vrbs Troiana: Gentile, Hyamius, vel Hyamieus. Steph.

Hyámpolis, vrbs Phocidis, ad Parnassum montem. Ciuis, Hyampolites. Stephanus, & Plin. lib. 4. cap. 7. Strabo lib. 9.

Est & Hyampolis altera in Bœotia non procul ab Orchomeno. Ptolem. lib. quarto, capite decimo quinto.

Hyantes, ab antiquis appellabantur Græciæ populi, postea Bœoti appellati. Plin. lib. 4. cap. 7. quod nomen ab Hyante rege traxisse putantur. Strabo libro septimo. Hinc deducitur adiectiuum Hyantius, idem significans quod Bœotius: vnde Actæonem Cadmi nepotem Hyantium cognominat Ouidius. 3. Metamorph.

Hyantia, Stephano, vrbs Locrorum.

Hyapea, vrbs Phocidis, ab Hyapo. Ciuis, Hyapeus. Stephanus.

Hyarbas. Vide IARBAS.

Hyas, Atlantis filius ex Æthra Oceani filia, qui cùm adhuc puer venationibus sese exerceret, à leone deuoratus est. Vide HIADES.

Hyas, Bœotiæ rex, à quo Bœoti aliquando Hyãtes sunt nominati. Strabo lib. 7.

Hyasis, vrbs Libyæ, quæ & Oasis: vnde Hyasites, vel Oasites. Steph.

Hyba, vel Hybadæ, vicus in tribu Leont. Steph.

Hybanda, olim insula fuit Ioniæ. Postea maris recessu continenti annexa. Plinius libr. 2. cap. 89.

Hybele, vrbs iuxta Carthaginem: Gentile, Hybelites.

Hyberia, regio Asiæ, cui ad Septentrionem Nomades astant, & Caucasi montis accolæ, ad meridiem Armenia est, ad Occidentem Colchis. Tota regio Caucasiis montibus circundatur. Vide IBERIA.

Hybernia, insula non procul ab Anglia, vulgò *Hirlandia*. Cæs. lib. 5. de bel. Gal. Alterum latus vergi ad Hispaniam, atque occidẽtem solem, qua ex parte est Hybernia dimidio minor (vt existimatur) quàm Britannia, sed pari spatio transmissus, atque ex Gallia est in Britãniam. Huius incolæ longè magis quàm Britanni syluestres sunt. Strabo lib. 4.

Hyberus. Vide IBERVS.

Hybla, siue Hyble, siue Hybles, mons Siciliæ, thymi copia, salicum & apibus abundans, vnà cum oppido eiusdem nominis, ab Hylone rege dicto. Strabo à Doriensibus conditum scribit. Hinc Hybleus, adiectiuum. Hic mons etiam Megara vocatur. Stephanus vrbem ipsam postea Megaram dictam scribit: Gentile, Hyblæi.

Hybla, Italiæ ciuitas. Stephano.

Hyblon, Siciliæ regulus, qui Hyblæ ciuitati nomen fecit, quæ postea Megara dicta est. Steph.

Hybreas, insignis orator ex Nylasis Carię vrbe: cui quum pater nihil præter mulum lignarium & mulionem reliquisset, illorum opera aliquandiu nutritus, Diotrephi sophistæ operam dedit. Tandem ad reip. gubernacula conuersus, proximam Euthydamo authoritatem obtinuit: quem cùm tyrãnidem quidem exercere, sed tamen patriæ maximè vtilem videret, fertur illi in concione dixisse, Euthydame, malum es ciuitatis necessarium. Nam nec tecum viuere possumus, nec sine te. Hic quum Labienus Parthorum auxiliis instructus in Asiam irrupisset, adolescentulúmque quendam iactantem audiret, se Parthicum imperatorẽ esse, At ego, inquit, Caricus. Quo nomine irritatus Labienus, impetum in vrbẽ fecit, eáque capta magnificas Hybreæ ædes diruit. Strabo lib. 14.

Hyccaron, oppidum Siciliæ, vbi Laidem meretricem natam aiunt: Gẽtile, Hyccareus: Pos-

ſeſſiuum, Hyccaricus. Steph.

Hyda, dæ, ſiue Hyde, des, oppidum Lydiæ, ſub Tmolo monte ſitum. Homerus in Catalogo. Sunt qui idem eſſe putet cum Sardibus. Strab. lib. 13.

Hydarcæ, populi Indici, qui contra Bacchum pugnauerunt. Steph.

Hydarnes, ſiue Hydarnus, nobilis Perſa, qui Herodoto libr. 3. cum Dario in Magum coniurauit. Strab. lib. 11.

Hydaſpes, fluuius Indiæ, qui per Parthos & Medos fluens, in Indiam vſque extenditur, Nyſámque vrbem alluens, Indo flumini miſcetur. Alij non in Indum, ſed in mare labi tradunt. Lucan. lib. 6.

Qua rapidus Ganges, & qua Nyſęus Hydaſpes.
Accedunt pelago.

Dictus ab Hydaſpe antiquiſſimo Medorum rege.

Hydiſſus, vrbs Cariæ, ab Hydiſſo filio Bellerophontis & Aſteriæ filiæ Hydei, ex quibus natus eſt Hydis, à quo ciuitati nomen: Ciuis, Hydiſſeus. Steph.

Hydra, Lernea ſerpens erat, quinquaginta capita, vnicúmq; duntaxat corpus habens: ex quibus vno exciſo duo alia ſtatim repullulabāt. Palęph. lib. de fab.

Hydra, inſula Libyæ iuxta Carthaginem: Gentile, Hydræus, vel Hydrates.

Hydra, vrbs. Vide LYSIMACHIA.

Hydramia, vrbs Cretæ. Steph.

Hydrea, inſula iuxta Trœzenem: Gētile, Hydreates. Steph.

Hydrela, vrbs in Caria: Gentile, Hydreleus. Stephanus.

Hydrochus, ſignum cæleſte, quod Latinè Aquarium dicimus: ἀπὸ τὸ χεῖν τὸ ὕδωρ, hoc eſt ab aqua fundēda dictus. Qui Aſtrologiam poeticam ſcripſerunt, putant hunc fuiſſe Ganymedem Troianum puerum, Iouis iuſſu ab aquila raptum, & in menſa deorum miſcendæ nectari aquæ præpoſitum.

Hydruntum, oppidum extremum agri Salentini. Plin. lib. 35. cap. 11. Stephanus. Straboni, Hydrus appellatur.

Hydrus, mons Apuliæ, iuxta quem eſt oppidum eiuſdem nominis. Eſt & nomen fluuij, qui in Adriaticum mare effluit.

Hydrus, Hydruntis, vrbs in littore Adriatici maris. Strab. quæ & Hydruntum dicitur in Calabria, Ptol. lib. 3. cap. 1. Gentile, Hydrūtius, Hydruſſęus, vel Hydruſſius.

Hydruſa, vrbs in Attica regione. Strabo. Eſt & Hydruſa, inſula, alio nomine Andros dicta, vna Cycladum.

Hyela, Herodoto lib. hiſt. 1. ciuitas in agro Oenotriæ, à Phocenſibus, qui Rhegium confugerant, condita. Strab. li. 6. Alius item flectenti contiguus ſinus offertur, vbi vrbs ab ædificatoribus Phocenſibus Hyela nominata eſt: aliàs Hyella.

Hyellus, Tuſciæ rex, anno ab vrbe 203.

Hyetus, pauper quidam, qui à Ioue, Neptuno, & Mercurio hoſpitio ſuſceptus, Oriona filium ſuſcepit. Ouid. Vide HYREVS.

Hyettus, vicus Bœotię, ab Hyetto quodā Argiuo ſic nominatus, quòd maximis imbribus complicatur. Gentile, Hietius. Aliqui Aſpledonem Hyettum vocauere. Steph.

Hygaſſus, vrbs Cariæ: Gentile, Hygaſſius, ſeus, Steph.

Hygiæa, dicta eſt Minerua, à medendi arte bonáque valetudine, quam pręſtare credebatur. Palęph.

Hygris, ciuitas Sarmatiæ. Ptol.

Hylabi, vrbs Lyciæ: Gentile, Hylamites. Steph. Apparet Hylami legendum per m: vt in Gentili: alioqui Hylamus ibidem apud Stephanum legitur.

Hylactor, nomen vnius ex canibus Actęonis, ἀπὸ τοῦ ὑλακτεῖν, hoc eſt, à latrando impoſitum. Ouid. 3. Metam.

Hylea, regio, à qua Hyllęum mare coalluitur. Hiero. Traiecto Boryſthene, à mari in primis eſt Hylea regio. Hero. libr. 4. Stephano, regio eſt Ponti: aliàs Abica, id eſt, ὑλαία dicta.

Hylæus, Centauri nomen, à ſyluis deductum. Virg. 8. Æneid.

Hylas, hiſtrionis nomē, cuius meminit Macrob. lib. 2. Saturnalium.

Hylas, filius Theodamantis, quem Hercules rapuit. Cùm enim ex Calidonia, occiſo Oenei pincerna fugeret, veniſſētque cū Deianira & Hyllo filio ad Dryopes, & eſurienti puero, cū Lychas pædagogus abeſſet, à Theodamante aliquid cibi poſtulaſſet, ille autem denegaſſet: arreptum vnum ex bobus Theodamantis mactauit atque coxit. Quamobrem Theodamas, conuocatis popularibus, arma aduerſus Herculem mouit: & quanuis in ea pugna ferè oppreſſus fuerit Hercules, tamen victoriam obtinuit, & occiſo Theodamante, Hylam filium eius ſecum abduxit: quem poſtea vnicè dilexit, ſecúmque cum reliquis Argonautis Colchos nauigans, duxit. Verùm cùm inter remigandum Hercules remum ſuum fregiſſet, vnà cum Hyla naui egreſſus eſt, vt alium in Myſię ſyluis quæreret. Inualeſcente autem æſtu, cùm ſiti premeretur, Hylam cum vrna miſit ad Aſcanium fluuium, vt inde ſibi aquam afferret. Verùm cùm ripa altior eſſet, quàm vt ſtans haurire poſſet, procumbens in pectus Hylas, vrnam è manibus amiſit: quam cùm ſubitò recipere conaretur, pondere eius demerſus eſt. Quæ res poetis occaſionem præbuit fabulandi, Hylam à Nymphis fuiſſe raptum. Hercules autem, cùm Hylas nuſquam compa-

compareret, casum eius tam ęgrè tulit, vt relictis Argonautis, Mysiam totã oberrãs, Hylam quęreret.

Hylatæ, populi Syriæ Cœles. Plinius libro 5. capite 23.

Hylates, Apollo, colitur in Erysthea vrbe Cypri, Steph.

Hylax, lacis. Vide HYLAS.

Hyle, vrbs Cypri, vbi Apollo Hylates colitur. Item vrbs Locrorum Ozolorum, vnde Hylæus: dicta ab Hyle Thespici filia, vel quòd syluosa sit. Est etiam Hyle, regiuncula inter Sabinorum & Romanorum vrbem. Steph.

Hyleessa, Paros, vna Cycladum olim vocabatur. Est etiam Zacynthi epitheton. Steph.

Hyliates, Adiabenorum imperator, anno ab vrbe 801.

Hyllarima, oppidũ Carię, supra Theostrotoniciam, patria Hyeroclis ex athleta philosophi. Ciuis, Hyllarimeus. Steph.

Hyllei, Doriensium tribus. Stephanus. Hylleis, inquit, ab Hyllo filio Herculis, & Melites filiæ Ægei fluminis. Est item Hylle, ciuitas: Gentile, Hylleus: fœm. Hylleis & Hyllis. Supra Hylos (inquit Apollodorus) Liburni siti sunt, & quidam Istri dicti Thraces. Hyllis maxima Poloponnesi Cherronesus est, quindecim magnas vrbes continens. Est item Hyllis, tribus in Argolide, alia in Doride, alia in Trœzenia: tribulis, Hylleus. Steph.

Hylluala, vicus Cariæ, vbi Hyllus interiit cum templo Apollinis: Aliàs Hylluæa.

Hyllus, filius Herculis ex Deianira, qui Iolem, patre mortuo, vxorem duxit. Ouid. libr. 9. Metam. Hic postea cum cæteris fratribus, qui ex Hercule superstites fuerunt, ab Eurystheo pulsus, Athenas confugit, ibíque Misericordię vel Clemẽtię templum condidit, quòd & accepti ab Atheniensibus beneficij testimonium, & miseris in posterum asylum esset, & perfugium.

Hyllus, filius Herculis ex Melita Ægei fluminis filia, à quo Hyllimenses populos, & Hyllicum portum denominatum tradunt.

Hyllus, Strab. libr. 13. fluuius est, qui nunc Phrygius vocatur.

[Hylobij, Indi populi, in syluis vitam agentes, arborum fructibus victitantes, corticibus induti, potionem omnem, quę inebriare posset, ac mulierum copulam respuentes, rerúmque diuinarum peritissimi: quare Indorum reges his plurimum tribuunt honoris. Bell. tom. 2. Cosm.]

Hylonome, mulier ex genere Centaurorum, Cyllari Centauri vxor, quæ mortuo marito, gladio suo incubuit. Ouidius libro 12. Metamorph.

Hylyseus, rex Tyri.

Hymenæus, deus nuptiarum præses, qui & Hymen dicitur, & coniunctis dictionibus Hymen Hymenæus. Hic Liberi patris & Veneris, aut (vt alij malunt) Vranię filius fuisse putatur, & primus certas nuptias instituisse. Nomen autem accepisse creditur ἀπὸ τοῦ ὑμένος, hoc est, à membrana, quę claustrum virginitatis esse, & primo coitu rumpi putabatur: quanquam inter anatomicæ rei peritos satis cõstat, in virginum dissectionibus pelliculam eiusmodi nullam inueniri. Alij volunt Hymenæum, virum Atticum fuisse, qui raptas à latronibus virgines, parentibus intactas restituit: ideóque nuptiis eius nomen inuocari, tanquam defensoris virginitatis: vocémque hanc nuptialem factam apud Græcos, quemadmodum Romani in nuptiis virginalibus Thalassij nomen inuocant. Alij dicunt Hymenæum fuisse quendam iuuenem, qui die nuptiarum ruina oppressus interiit. Vnde postea institutum est, vt expiationis gratia nominaretur in nuptiis. Non rarò quoque Hymenæum poëtæ pro ipsis ponunt nuptiis. Virg. 1. Æneid.

Pergama quum peteret, inconcessósque Hymenæos.

Hymenæus, nomen viri qui à fide CHRISTI excidit, 2. Tim 2.

Hymera. Vide HIMERA.

Hymettus, Stephano & Suidę mons Atticę, apibus, & optimi mellis copia abundans, quod ab eo Hymettium vocatur. Martial. lib. 14. Ex hoc monte marmora pulcherrima fodiebantur. Plinius, Lucius Crassus orator primus peregrini marmoris columnas habuit Hymettias.

Hyope, vrbs Matienorum (fortè Matianorum) Gentile, Hyopeus, enus, ites. Steph.

Hyops, vrbs in Iberia Cherronesi, non procul à Lesyro fluuio. Inde Hyopus. Steph.

Hyppacaris, Scythiæ fluuius.

Hyppæa, Massiliensium insula, vna Stœchadum. Plin. lib. 3. cap. 5.

Hyppelochij, gens Molossica. Stephan.

Hypæpe, arum, Stephano & Straboni Lydiæ oppidũ, Veneri sacrũ, quod occurrit à Tmolo monte ad Caystri campestria iter faciẽti: nomen ei est (vt inquit Stephanus) ab eo quòd sub Æpo monte situm sit.

Hypana, vrbs Triphiliæ: Gentile, Hypaneus. Stephan.

Hypanis, fluuius Scythiæ, ex magna palude profluens, sapore dulcissimo, donec ad quadragesimum miliare misceretur ei exiguus fonticulus (Exampęum nominat Herodotus libro quarto) qui sua amaritudine totum corrumpit Hypanim. Est & alter eiusdem nominis fluuius in India, cuius meminit Strab. libro 15.

Hyparchia, mulier quædam Græca doctissima

quæ philosophicis disciplinis valde excelluit: Laërtius.

Hyparchus. Vide HIPPARCHVS.

Hyparinus, Dionis filius, Sicilię imperator, duobus annis paternum regnum obtinuit.

Hypata, ciuitas Thessaliæ, & quasi metropolis eius regionis, à qua Hypatensis ager. Stephano, vrbs est Ænianum, & regio prope Sangarum fluuium: Gentile, Hypatæus, vel Hypateus.

Hypatia, mulier Alexandrina, Theonis Geometræ filia, vxor Isidori Philosophi, vixit imperante Arcadio: scripsit in Astronomiam: professa est Alexādrię varia disciplinarum genera magno & frequenti auditorio, conuolantibus vndique discipulis. Suid. & Socrat. libr. 11. cap. 12. hist. trip.

Hypatios Iupiter dictus est ab Hypatio monte supra Glissantem Bœotiæ ciuitatem.

Hypatius, per seditionem imperator factus cum cęteris seditionis principibus, morte punitus est. Procop. lib. 1.

Hypatius, Consul cum Eusebio, anno ab vrbe 1112.

Hypatius, cos. cum Patricio, anno ab vrbe 1254.

Hypatos, Phœnicię amnis. Plin. & Mela lib. 1.

Hypecaustria, sacra quędam Mineruę, in quibus multa sacra & mysteria fiebant ad euertenda mala. Plut.

Hypenor, princeps quidam Troianus, quem, teste Homero libro 5. Iliad. Diomedes in bello occidit.

Hypenus, Athleta, qui primus diaulo vicit. Pausanias.

Hypera, Phæacum ciuitas, Egros postea dicta. Steph.

Hyperasia, vrbs quędam: Gentile, Hyperasieus. Steph.

Hyperbolus, quispiam erat mirum in modum appetēs litium: cuius meminit Aristophanes in Equitibus, inquiens, Hyperbolum fuisse hominem modis omnibus improbissimum, nec vlla re clarum aut potentem nisi vitio linguæ. Et Cicer. lib. de Claris orator. Homo simillimus Atheniēsis Hyperboli, cuius improbitatem veteres Atticorum comœdię notarunt. Ab hoc natum prouerb. Vltra Hyperbolum.

Hyperborei, populi Septentrionales, ita dicti, quòd supra Borеę flatum siti esse crederētur: Festus docet Hyperboreos esse supra Aquilonis flatum habitātes: ita dictos, quoniam humanæ vitæ modum excedant, viuendo vltra centesimum annum, quasi ὑπερβαίνοντες ὅρον humani seculi. Ferunt magnam his de cœlo clementiam concessam esse, auras spirare salubres, nihil noxij flatus habere, domos esse nemora, victum arbores ministrare, discordiam nescire, ægritudine non inquietari, ad innocētiam omnibus æquale votum esse, mortem accersere, & voluntario interitu obeundi tarditatem castigare. Diodorus oppositam Celtis Oceani accolis esse insulam scribit, haud multò Sicilia minorem, valde fertilem & biferam, hoc est, bis quotannis fructus ferentem: habitarique ab iis, qui Hyperborei appellantur, eò quòd vento Boreæ sint expositi. Hyperboreorum, inquit Pomp. Mela, terra angusta, aprica, per se fertilis: cultores iustissimi, & diutius quàm vlli mortalium, beatiùs viuunt. Plinius libro quarto capite 12.

Hyperdexion, regio Lesbi, vbi Iupiter Hyperdexius, & Minerua Hyperdexia coluntur. Stephanus.

Hyperea, fons Meseidis, & vrbs Sicilię. Stephanus.

Hyperechius, Alexandrinus grammaticus, sub Martiano principe scripsit de nominibus & verbis, & de orthographia. Suid.

Hyperesia, vrbs Achaię. Theon malè Hyperεam vocat. Nomen ei ab Hyperete Lycaonis filio: Gentile, Hypereseus, & fœ. Hyperesis. Theopompus Hyperesieis vocat, ab Hyperea fonte. Steph.

Hyperides, Atheniensis, vnus è decem oratoribus clariss. æmulus quādoque Demosthenis, accusatúsque ab eo super rapina pecuniæ: deinde cum eo damnatus iussu Antipatri, aufugit in Æginam, &c. Volat. lib. 6. Plutarch. in Demosth.

Hyperion, aliis solis pater, aliis sol ipse, quòd eat super terras, dicitur. Poetę pro sole ipso vsurpant. Diodorus scribit Hyperiona Saturni fratrem, fuisse Cęli filium, qui solis ac lunæ, aliorúmque astrorum motus, horásque primùm summa cura obseruationéque à se percepta, cæteris noscenda tradidit. Ideò eorum parēs nominatur, velut ipsorum naturæ cōtemplator. Cic. in Prognost.

Vt cùm luna means Hyperionis officit orbi.

Frequens est solis epitheton apud Hom.

Hypermnestra, vna ex quinquaginta Danai filiabus, quæ cùm totidem Ægysthi filiis nupsissent, iussǽque essent à patre prima nocte maritos interficere, sola ex omnibus maritum suum Lynceum nomine ab insidiis liberauit, qui postea Danaum occidit. Extat inter Epistolas Ouidij vna Hypermnestrę ad Lynceum virum suum.

Hypius, vrbs, & fluuius sub Pontica Heraclea. Ibidem Hypij montes, quorum incolas Mysos esse aiunt: Gentile, Hypianus. Steph.

Hypobarus, Indię fluuius, iuxta quem arbores electrum producunt. Plin. lib. 37. cap. 2.

Hypochalcis, vrbs Ætoliæ in Europa, sita sub Chalcide monte: Gentile, Hypochalcideus. Steph.

Hyppona, dea erat equorum, quam stabularij colebant. Eius simulachrum locabatur in stabulis. Iuuen. Satyr. 8.
Iurat solem, Hypponã & facies olida ad præsepia pi ctas.

Hypothecæ, vocatæ sunt Potniæ in Bœotia. Alij oppidulum quoddam esse aiunt à loci situ ita nominatum. Steph.

Hyppias, Atheniensis tyrannus, anno ab vrbe 230. Euseb.

Hypsea, mulier quædam infamis notæque cæcitatis, de qua Horat. in Sermonibus,
Ne corporis optima lyncei
Contemplans oculis, Hypsea cæcior, illa
Quæ mala sunt spectes.

Hypselis, vicus Ægypti: vnde Hypselitæ. Sunt etiam Hypselitæ in vico quodam Thraciæ. Steph.

Hypsenor, Homer. lib. 5. Iliad. filius magnanimi Dolopionis, qui erat sacerdos Scamandri in tanto honore habitus, ac si deus quidam esset. Illum Eurypylus in bello Troiano interemit.

Hypseus, filiam habuit Cyren, quæ Cyrenæ in Africa nomen dedisse existimatur. Steph.

Hypsieratea, vxor Mithridatis regis, quæ Persico habitu induta, & in habitum virilem reformata, tõsis capillis victum à Cn. Pompeio Mithridatem per efferas gẽtes fugientem, animo pariter & corpore indefessã sequuta est. Plutarchus in Pompeio. Hanc Mithridates in omnibus bellis adiutricem armatámque habuit, crudelis alioquin in suos. Volaterranus.

Hypsipyle, Lemni regina, Thoantis filia, quæ cùm reliquæ mulieres eius insulæ viros cognatósque omnes, ex communi sententia occidissent, sola patrem seruauit. Ob quam pietatem è Lemno eiecta, capta fuit à piratis, & Lycurgo Nemeæ regi vendita: à quo liberaliter habita fuit, & nutriendò filio eius præposita. Nam paulò ante fugam gemellos pepererat, quos conceperat ex Iasone, quem in Colchos nauigantem hospitio simul & lecto exceperat. Postea cùm Argiuis ad Thebanam expeditionem proficiscentibus, Langiã fontem ostensura, & Archemorũ alumnum humi deposuisset, ea absente adrepens serpens puerum interemit: quo nomine cùm à Lycurgo ad supplicium quæreretur, ab Adrasto, cæterísque Argiuis seruata est. Papinius lib. 4. & 5. Thebaidos. Hinc fit denominatiuum Hypsipylæus: vt, Tellus Hypsipylæa, hoc est, Lemnos insula, Hypsipyles patria.

Hypsus, untis, Lycaonis filius, condidit Thyrçũ Arcadiæ vrbem. Steph. Est & Hypsus, Arcadiæ vrbs. Steph.

Hyram. Vide HIRAM.

Hyrcania, regio Asiatica, vulgò, *Digrgument*, magna ex parte plana, & præclarissimis vrbibus adornata, quarum celeberrimæ sunt Talebrota, Samaria, Carta & Tape: adeò autem fertilis & opulenta, vt vitis vini metretam ferat, & ficus sexaginta modios ficorum: frumentum ex semine nascatur, quod cadit ex culmo: in arboribus mellificetur, profluat mel ex oleis. Dicta Hyrcania, ab Hyrcana sylua, quæ Scythiæ subiacet. Habet ab Oriente mare Caspium, à Meridie Armeniam, à Septentrione Albaniam, ab Occasu Iberiam. In ea regione pantheræ, pardi, & tygres abundant, cùm syluis aspera sit. Hinc Hyrcanus, adiectiuum.

Hyrcania, vrbs Thraciæ: Gentile, Hyrcanius vel Hyrcanites.

Hyrcanius, vicus Palæstinæ prope Iudæam, ab Hyrcano præfecto Iudæorum.

Hyrcanius, cãpus Lydiæ. Steph. Et rursus: Hyrcani, inquit, populi vicini Caspio mari.

Hyreus, rusticus quidam Bœotius, qui cùm Iouem, Mercurium, & Neptunum hospitio suscepisset, iussus petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, respõdit se quidem nihil æquè cupere ac filium, vxorem tamen ducere nolle. Quo intellecto, tres dij in bubulũ tergus, quod ille iuuẽco detraxerat, quem Ioui recẽns immolauerat, lotium reddidere: ex quo decimo mense natus est puer, quem illi ἀπὸ τοῦ οὔρου, hoc est, ab vrina, Vrionem vocauere: qui deinde prima litera immutata dictus est Orion.

Hyria, regio prope Aulidẽ. Olim etiam oppidulum erat. Hesiodus Antiopen in Hyria fuisse scribit, Euripides autem in Hysia. Est autem Hyria iuxta Euripum: Hysia verò in Parasopia, sub ipso Cytherone. Conditor Hyrieus: ciuis, Hyriates. Hyria quoque est iuxta Isauriam, Seleuciam, quam Calycadnus siue Calydnus fluuius alluit. Ad hæc Hyria est Apuliæ, à Cretensibus condita. Herod. libro 7. Gentile, Hyrieus. Steph.

Hyrium, Apuliæ vrbs, Ptol. Tyrium alio nomine, vulgò *Lesina*.

Hyria, eadem quæ Paros. Steph. Vide SELEVCIA.

Hyrmine, vrbs Elidis. Horminas verò etiam Æpeos vocari Stephanus meminit. Strabo libro 8.

Hyrnitium, parua regio in Epidauro, cui nomẽ dedit Hyrnitho filia Temeni. Gẽtile, Hyrnithias. Steph. ex Paus. lib. 2.

Hyrodes, Parthorum rex, anno ab vrbe 697.

Hyrtacus, vel Hyrtacinus, vrbs Cretæ: Gentile, Hyrtacius, vel Hyrtacinus. Steph.

Hyrtacus, à quo Hyrtacides. Virg. lib. 9. vir Troianus ex Ida monte, qui filium habuit Nisum Æneæ comitem.

Hysaeis, insula parua & magna Æthiopum: In-

sulares, Hysaitæ. Steph.

Hysbe, vrbs Lydiæ: Gentile, Hysbeus, vel Hysbites. Steph.

Hyscana, vrbs Illyriæ: Gentile, Hyscaneus. Stephanus.

Hysia, vrbs Bœotiæ, colonia Hyreorum, Thucydidi libr.3. à Nycteo Antiopes patre condita. Est & alia, regia sedes Parthorum: Gentile, Hysieus. Est item vicus Argiuus Thucydidi, Characi verò ciuitas: vnde Hysiates, tis. Item Arcadiæ vrbs.

Hystaspæ, populi Persici. Steph.

Hystaspes, Darij Persarum regis filius ex Atossa Cyri filia, Herod. lib.7. Fuit & ante hunc alter eodem nomine Arsamenis filius, & iam dicti Darij pater, de quo Herod. lib.2.

Hystiæa, vrbs à Persis capta, anno ab vrbe 274.

Hystrus, vrbs in Ponto cōdita, anno ab vrbe 99.

Hytenna, vrbs Lyciæ. Steph.

Hythmitæ, populi iuxta Liburnos & Syopios. Steph.

Hyttenia. Vide TETRAPOLIS.

Hyttenna, vrbs Lyciæ. Steph.

I A

IA, nomen minoris filiæ Atlātis, soror Maię matris Mercurij, Hom. lib.14. Odyss. & Latinè Vox dicitur.

Iabel, filius Lamech ex Ada vxore. Gen.4.

Iabes, pater Sellum. 4. Reg.15.

Iabes, nomen loci, 1. Par.2. Est & nomen viri, 1. Par.4.

Iabes Galaad, ciuitas, Iudic.21. 1. Reg.11. procul VI. M à Pella pergentibus Gadaram.

Iabin, rex Asor. Iof.11. Iud.4. Psal. 82.

Iabis, bidis, vel Iabissus, vrbs: Gentile, Iabidites, Iabissenus. Steph. ex Iosepho.

Iabnia, ciuitas. 2. Par.26.

Iaboc, nomē vadi in Iordanem profluentis. Gen. 32. Ieboc etiam appellatur.

Iacam, filius Eser filij Seir. 1. Par.1. qui in Gen.36. dicitur Acam, Deut.10. 1. Par.5.

Iacanam, nomen loci in Carmelo. Iosue duodecimo cap.

Iacchus, vnum ex Bacchi nominibus, ἀπὸ τοῦ ἰάχειν, hoc est, à vociferando inpositum. Solent enim Bacchæ, Liberi patris Orgia celebrantes, omnia inconditis clamoribus implere. Et quoniam Bacchus vini præses esse creditur, non rarò Iacchum poetæ pro ipso vsurpant vino. Virg.6. Ecloga,

Inflatum hesterno venas vt semper Iaccho.

Iachan, nomen viri. 1. Par.5.

Iachin, filius Simeonis filij Iacob, Gen.46. Nomen item columnæ in porticu Salomonis 3. Reg.7, 2. Paralip.3. Nomen item sacerdotis, 1. Paral.9.

Iachinitæ, idem. Num.26.

Iacim, filius Semei. 1. Par.8. & 24.

Iacob, filius Isaac, Gen.25. & 27. qui alio nomine Israel. Iacob autem dictus est, quasi Athleta & exercens se, quòd practicis operationibus vacare primùm: deinde verò vbi luctando victor euasisset, & sese contemplationi rerum dedisset, à Deo Israel vocatus, & ab eo donatus æterna beatitudine, quæ in visione Dei consistit. Israel enim hominem eum significat qui Deum videat.

Iacoba, nomen principis. 1. Par 4.

Iacoba, muliercula quædam apud Rhodiginos, ex cuius ventre immundi spiritus acclamati futura prædicebant. Cæl. Rhod.

Iacobus, nomen Apostoli fratris Ioannis Euangelistæ, quorum pater Zebedęus dicebatur. Matt.4. [Alius autem fuit Iacobus, qui ab Herode capite cæsus est. Eusebius lib.2. in procemio hist. Eccles. & capit. 22. quem Ioseph. libr.20. cap.16. Antiq. iustum & innocentissimum appellat.]

Iacobus, Aragonum rex, anno salutis 1241.

Iacobus, rex Cypri, ex vxore Veneta relicto infante, diem clausit extremum. Veneti regni administrationem obtinuere: paulò pòst defuncto infante, ipsi regnum occuparunt, anno salutis 1473.

Iacobus, Siciliæ rex, Blond.9.

Iacobus, Scotiæ rex, anno salutis 1421.

Iacobus Appianus, publicus scriba Pisanę ciuitatis, cum filiis occidit Petrum Gambacurtā, Pisarum dominum, ipsóque dominatu potitus est, anno salutis 1392. Blond.

Iacobus Picennius Senensibus bellum intulit, anno salutis 1455.

Iacobus III. rex Scotię, anno salutis 1491.

Iacobus Steuarius, Roberti Scotiæ regis vnicus filius, traiiciens in Galliam, ab Anglica classe captus est, anno salutis 1413. Polydo.

Iacobus Tarraconensis rex, Baleares insulas auxilio Ferdinandi Castellæ regis cepit, anno salutis 1252.

Iada, filius Onan filij Ierameel ex Atara vxore. 1. Paral.2.

Iadaia, nomen viri. 1. Esd.2.

Iadan, nomen prophetę, Ioseph. lib.8. cap.8.

Iaddo, nomen viri. 1. Par.27.

Iaddus, siue Iaddua, filius Ioannis, Iudæ filij, frater Manasses, summus sacerdos apud Iudęos.

Iader, fluuius Dalmatiæ, in Adriaticum mare defluens, iuxta quem oppidum est Iadera.

Iadera, Illirici oppidum, Apolloniæ & Salonæ vicinum. Pomp. lib.2.

Iadias nomen viri. 1. Par.27.

Iadihel, filius Beiamin. 1. Par.1.2. Par.7. & 11. Gen. 46. dicitur Asbel.

Iadon, nomen viri. 2. Esd.3.

Iadra, ciuitas, quę nunc vulgò *Zara*, Veneto imperio subiecta.

Iætia,vrbs Siciliæ. Steph.
Iagur,nomen ciuitatis in tribu Iuda.Iof.15.
Iahaddai,nomen viri.1.Para.2.
Iahala,nomen viri.2.Efd.2.
Iahat,filius Lobni filij Gerfom.1.Par.6.Filius Raia filij Subal. 1.Paral.4.& 24. Præpofitus inftaurantibus templum, de filiis Merari, 2.Paral.34.
Iahaziel,nomen facerdotis, 2.Paral.16.Filius Hebron,1.Paral.23.Filius Iahath,1.Paralip. 24.2.Par.20.
Iahel,vxor Haber Cinæi.Iudic.4.
Iahelel,filius Zabulon.Gen.46.inde
Iahelitæ,idem.Num.26.
Iahil,nomen viri, 1.Par.15.16.23.& 29.2.Para. 21.29.31.35.
Iair,filius Sebug filij Efron filij Phares filij Iuda.1.Par.2. Fuit & nomen iudicis in Ifrael, Iud.10.Nomen item loci.Iof.13.
Iairus,nomen viri.Marc.5.Luc.8.
Iala,nomen viri.1.Efd.2.
Ialchleuci,populi Libyæ.
Ialemus, Calliopes filius, infelix nulliúfque pretij homo, præfertim in cantu fupra modum frigidus. Vide Prou.Ialemo frigidior.
Iallecl,nomen viri.1.Par.4.
Ialmenus. Vide fupra ASCALAPHVS.
Ialon,filius Ezra.1.Par.4.
Ialyfos,Rhodi infulæ vrbs.Pōponio enim lib. 2.in Rhodo,tres quondam vrbes erant,Lindos,Camiros,Ialyfos. Ialyfos autē hæc ipfa eft,quæ Telchinas olim aluit:his qui in Creta floruere,cognomines, maleficū genus hominum,& præftigiis infame. Ouid.lib.Met. 7.Plin.lib.5.cap.31.
Ialyffus Stephano, ἰάλυσσος per duplex, σσ, vrbs in Rhodo & in Adria:inde Ialyffius.
Iamæ,populi Scythiæ. Steph.
Iamblichus,Pythagoricus philofophus è Chalcide Syriæ, Porphyrij difcipulus, Cōftantini Magni tēpore,adeò profecit,vt fecundas poft præceptorē Romæ obtineret,nec ab eo quicquā differre videretur,nifi quòd ille melior facilitate candoréq; orationis,hic paulò durior habebatur, ac, vt de Xenocrate Plato dicebat,venere dicendi carebat.
Iambrafus,Samus à fluuio fic dicta.Steph.
Iamefa,vel Iamefais,Pli.lib.2.cap.3.æftuarium Britannici maris: Tamefus fluuius,Cæfari, nunc Thamis dictus.
Iami,populi Scythiæ, Steph.
Iamin,filius Simeonis filij Iacob.Gen.46.1.Paralip. 4. Filius Ram primogeniti Ierameel, 1.Paral.2. inde
Iaminitæ,idem,Num.26.2.Efd.8.
Iamnia,oppidulum Phœniciæ. Strab.vicum effe fcribit ab Iamno dictum, quòd Iamnos Græci vocant humidos & floridos locos. Gentile,Imnites,pro Iamnites.
Iamno, caftellum in Balearibus minoribus. Pompon. Mela lib.2. Plin.lib.3.cap.5. Ptol. Iamnam nominat.
Iamnor,nomen viri.Iudith.8.
Iamra,filius Supha filij Helem.1.Par.7.
Iamuel,filius Simeonis filij Iacob.Gen.46.qui 1.Par.4.dicitur Namuel.
Iana priùs, & deinde Diana, d litteræ appofitione,ait Nigidius.
Ianai,filius Gad.1.Par.5.
Ianaffa,Nympha dicta à fuauiter regendo, ἰαίνω, dulcoro, ἀνάσσω, regno,impero.
Ianufum,Pomp.Melæ lib.2.oppidum Celticæ gentis.
Ianiculum, oppidulum in Ianiculo monte trās Tyberim, ita dictum à Iano conditore, vt quidam putauerunt, vel quòd tanquam ianua effet Romanis in Hetruriā proficifcentibus. Virg.8.Æneid.
Ianineæ columnæ, à Iano patre in Arabia fœlice pofitæ.
Ianira, Nymphæ nomen, Oceani & Tethyos filiæ, παρὰ τὸ ἰαίνειν τοὺς ἄνδρας, hoc eft,à viris demulcendis.Hefiod.in Theog.
Ianne,pater Melchi patris Leui.Luc.3.
Iannes, nomen incantatoris ex eorū numero qui Mofi reftiterunt, cùm figna faceret corā Pharaone.2.Tim.3.
Ianneus,qui Alexander VI.Iudęorum dux,anno ab vrbe 648. propter crudelitatem Trucida dictus eft.Iof.lib.13.cap.20.
Ianoe, nomen ciuitatis in tribu Ephraim. Iofue 16.4.Reg.15.
Iantha,fiue Ianthe,puella Cretenfis, ex Phæfto oppido, Teleftæ filia,vxor Iphidis, qui ipfo nuptiarum die ex fœmina mutatus eft in marem.Ouid.9.Metamorph.
Ianualis porta Romæ,à Iano dicta,vbi & pofitum fuit eius fignum. Hanc Numa inftituit, vt effet claufa femper,nifi cùm bellū foret.
Ianuarius, conful, collega Iufti,anno ab vrbe 1080.
Ianum,ciuitas in tribu Iuda.Iofue 15.
Ianus, antiquiffimus Italiæ rex,qui Saturnum à Ioue filio è Creta fugatum nauique in Latium appulfum, hofpitio fufcepit, agríque colendi rationē ab eo edoctus,in regni portionēm eum recepit:ambóque vnanimi confilio imperantes, duo condiderunt oppida, quorum alterum à Iani nomine Ianiculum: alterum à Saturno Saturniam appellarunt. Monetam quoque æream primi cuderunt,in cuius altero latere roftrum nauis, in altero Iani imago erat impreffa. Ianum autem regum omniū fuæ ætatis prudentiffimū fuiffe volunt,& pręterita fcientem,& futura præuidētem:vnde & bifrōs fuiffe fingitur.Mortuus inter deos relatus eft, templúmque habuit Romæ ad infimum Argiletum à Numa

Pompilio positum, quod tempore belli patebat, tempore pacis claudebatur: vnde Patulcius & Clusius cognominabatur. Seruius. Constat autem templum hoc ter fuisse clausum, primùm regnante Numa iterum post bellum Punicum secundum, tertiò post bellum Actiacum. Huius autem claudendi vel aperiendi templi ratio varia est. Alij dicunt Romulo contra Sabinos pugnante, quum iã propè vinceretur, calidam aquam ex hoc loco erupisse, quæ fugauit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem, vt pugnaturi aperirent tẽplum, quòd in eo loco fuerat constitutum, quasi ad spem pristini auxilij. Alij dicunt Tatium & Romulum facto fœdere hoc templum ædificasse. Vnde & Ianus ipse duas facies habet, vt ostendat duorũ regum coitionem: vel quòd ad bellum ituri debeant de pace cogitare: vel quòd ad prælium exituri locum sibi apertum debeãt relinquere quò tutò possint reuerti. Hunc nõnulli eundem esse putauerunt cum Sole: ideóque & Quadrifontem fecerunt, ob quatuor, quos ambit orbis, cardines, & Ianum Quadrigeminum vocitarunt, & Iunonium, quasi Calendarum principem. Calendæ enim sunt Iunoni dicatæ.

[Ianus idẽ fuit, qui & Ogyges & Noa: de quo Munsterus lib. 2. Cosm. ita scripsit: Consentiũt, inquit, in hoc veteres scriptores, Ianũ, qui & Ogyges, eo tempore venisse in Italiã, quando mundus adhuc fuit aureus, & homines iusti. Ipse docuit homines plantare vinum & frumentum, ac de eis oblationes facere, atque temperatè inde viuere. Sic item Fabius pictor de eo scripsit. Fuit Ianus sacerdos, & vir religiosus, doctus Philosophus, ac Theologus. Fuit, inquam, pater deorum & hominum: caput & rector totius primi humani generis: à quo magni & lati orbis pendebat custodia. Porrò vxorẽ eius aiunt Vestã appellatã fuisse: vocémq; Iani, deriuari ab Hebraica voce Iain, quæ Latinè vinum significat, quòd primus vsum inuenerit vini. Berosf. li. 3. Adhortatus est homines principes ad quærendas sedes nouas, & vrbes ædificandas. Designauit itaque illas tres orbis partes, Asiam, Africam, & Europam, vt ante diluuium viderat. Omniũ quoque Macrobius lib. 1. ait eum primũ æs signasse, ex vna quidem parte sui effigie, ex altera verò figura nauis. Vnde Ouid. lib. 1. Fast.

Multa quidem didici, sed cur naualis in ære
Altera signata est, altera forma biceps?
At bona posteritas puppim formauit in ære,
Hospitis aduentum testificata Dei.]

Ianus, locus Romæ, vbi fœneratores consistebant, è regione Basilicæ: quoniã in eo Iani simulachra collocata visebantur. Ouidius.

Qui puteal, Ianúmque timet, celerésque Calendas.

Horatius in Epistolis,
– hæc Ianus summus ab imo
Prædicat.

Ianxuatis, vrbs Libyum: Gentile, Ianxuatites. Steph.

Iaolcus. Vide IOLCVS.

Iaonitæ, populi Lydiæ, aliàs Ibeni dicti. Stephanus.

Iapetus, Cæli siue Titani & Terræ filius (vt inquit Hesiodus) vir quidem potens apud Thessalos, sed proterui ingenij, magísque filiorum quàm sua virtute clarus. Ferũt hũc Asiam Nympham vxorem duxisse, & ex ea Hesperum, Atlantem, Epimetheum & Prometheum suscepisse. Hic gicas erat procerissimæ staturæ. De quo Virgil. lib. 1. Georgic. & Silius lib. 12.

Iaphet, filius Noë, Gen. 5. Hic Aphricã tenuit secundum Berosum, à quo Gentiles.
[Hic pater fuit Hellech, à quo Græci originem, & nomen duxerunt: hi enim primùm Hellenes dicti sunt.]

Iaphia, filius Dauid, 2. Reg. 5. 1. Par. 3. & item 14. Rex Lachis, Iosf. 10.

Iaphie, nomen oppidi in tribu Zabulon. Iosue 19.

Iapidæ Dalmatæ, Pannonij, in potestatem à Cæsare redacti, anno salutis 721.

Iapis, idis, nobilis Ætolus, qui patria pulsus, cùm ad intimum maris Adriatici sinum venisset, oppidum de suo nomine condidit: à quo ea pars Italiæ, quæ Timano fluuio irrigatur, Iapidia dicta est. Quinetiam Timauum ipsum ab huius nomine Iapidem cognominat. Virg. 2. Georg. Castella in tumulis & Iapidis arma Timaui.

Ιαπὶς Stephano, vallis est, χαράδρα Attica, ad Megara perducens.

Iapodes, populi Celtici versus Illyriam. Stephanus.

Iapigæ, populi victi fuerunt à Sempronio, anno salutis 418.

Iapygia, giæ (siue, vt alij volũt, Iapygium, Salentinorum promõtorium) regio in finibus Italiæ, in Cherronesi formam coacta, cuius Isthmus à Tarẽto Brundusium vsque extenditur. Alio nomine Messapia dicitur. Strabo lib. 6. Seruius Iapygia (inquit) pars est Apuliæ, in qua mons est Garganus, qui vsque ad mare Adriaticum extẽditur. Quod si verum est, longè maiores sunt Iapygiæ fines, quàm quos modò ex sentẽtia Strabonis descripsimus. Nam Garganus mons multis passuum milibus extra iã dictã peninsulam situs est. Hanc regionẽ Calabriam & Salentinã multi nominãt. Iuncta quidem & Calabriæ & Salentinis. Strab. lib. 6. Plin. lib. 3. cap. 11.

Iapygia,

Iapygia, Stephano, vrbs Italię & alia Illyrię. Vide CALABRIA. Dicta autem Iapygia, ab Iapyge Dędali filio. Solinus in Polyhistore.

Iapys, nomen est auguris ac citharœdi apud Virg. lib. 12. vbi ait,

Iámque aderat Phœbo ante alios dilectus Iapys
Iasides, acri quondam cui captus amore
Ipse suas artes, sua munera lætus Apollo
Augurium citharámque dabat, celerésque sagittas.

Iapyx, huius Iapygis, Dędali filius, à quo Iapyges populi. Solin. cap. 8.

[Iapyges feruntur ab initio Cretenses fuisse, quos domo profectos, vt Glaucum, Minois filium, quærerent, ad ea peruenisse loca, ibíque sedes constituisse planè cõstat. Hos fama est, progredientibus postmodum ætatibus, ad tantam luxus, vitæque lasciuiam deuenisse, vt patrij obliti decoris & modestiæ, fucata facie, suppositiitiis, alienísque ornati comis, in medium prodire sint soliti: mollissimis chlamydibus atq; talaribus, floridísq; semper amicti stolis, quibus reliqua etiam vitę ratio omnibus respondisse, & quadrasse numeris perhibetur. Siquidem priuatos cõditionis etiam mediocris homines, magnificè adeò, & splendidè ferunt habitasse, vt illorum facilè laxas, ornatásque adeò ędes, deorum immortalium templis excultiores, pulchriorésque plerunque videre contingeret. Ad tantámque demum inter illos principes viri mentis cæcitatem, & furorem peruenisse feruntur, vt deorum neglecto nomine per contumeliam, ac dementiam, regione tota deiicerent illorum simulachra, ædésque sacras impiè expilarent. Quamobrem ferunt, illos repentinis ignium globis, æneísque de cœlo massis obrutos funditùs omnes interiisse. Leoni. Thom. lib. 3. cap. 99.]

Iapyx, vêtus ex Apuliæ ora proficiscens, quem eundem Caurum Gellius lib. 2. esse iudicat. Est enim occidentalis, & vtilis Græciam petentibus ex Italia. Horat. lib. 1. Carm. Ode. 3.

Iara, pater Huri. 1. Par. 5.

Iara, filius Ahaz, 1. Paralip. 9. qui cap. 8. dicitur Ioada.

Iaramoth, nomen ciuitatis in tribu Issachar, data Leuitis, Iosu. 21.

Iarbas, Iouis & Garamantidis Nymphæ filius, Getulorum rex, qui cùm Didûs ambiret nuptias, ab ea repulsus, nascenti adhuc Carthagini bellum intulit: quod cùm Pœni propulsare non possent, reginam suam eò adegerũt, vt nuptiis suis pacem redimeret. Quod cùm illa alia ratione effugere non posset, simulat se antè Sichæi (id defuncti mariti nomẽ erat) Manes placare velle. Eam itaque ad rem impetrato spatio, pyram ingentem extruxit, cui super incumbens, suis sibi manibus necẽ consciuit. Ita enim habet veritas historię, etiamsi Virg. lib. 4. Æneid. de Iarba rege, & exitu Didûs alia quædam comminiscatur.

Iarcas, Indorum philosophorum princeps, Philostratus in vita Apollonij Tyanei. aliàs Iarchas.

Iardanus, fluuius Lydiæ.

Iare, filius Iectam. Gen. 10.

Iared, filius Maalaleel, Gen. 5. Filius item Ezra, 1. Par. 4.

Iarephel, ciuitas in tribu Manasse. Iosu. 18.

Iarib, filius Simeonis filij Iacob, 1. Par. 4. qui Gen. 46. dicitur Ahod.

Iarim, pars montis. Iosu. 15.

Ias, pars Illyriæ, dicitur Ionica. Incolæ, Iatæ. Steph.

Iasa, nomen ciuitatis, quæ de tribu Ruben Merari nepotibus data est iuxta Iosuam, Num. 21. Deut. 2. Iudic. 11. 1. Paral. 6. Eadem Iosue 13. Iassa dicitur. Hebræiis iisdem punctis & consonantibus scribitur.

Iaser, filius Caleb & Azuba prima vxore, 1. Paral. 2.

Iasi, nomen viri. Esd. 10.

Iasiel, filius Nephthali. Gen. 46. 1. Par. 7. Hebraicè Iahesiel.

Iasiel, vir de Masobia, 1. Par. 11. 27.

Iasion, onis, quem Diodorus libro 6. etiam Iasium appellat, Iouis & Electræ filius, adeò à Cerere adamatus, vt in eius gratiã ad nuptias Hermiones sororis ipsius, maximam & frumẽti & panis copiam attulerit. Quin & Plutum ex eo fertur genuisse, qui cultum vitę instituere, pecuniásque coaceruare, ac in vsus custodire omnium primus docuit, cùm antea parua congregandæ seruandæque pecuniæ fuisset cura. Alij addunt fabulæ, eum postea à Ioue ex inuidia fulminatum: quanuis nõ desint, qui aliam mortis causam afferant, nempè quòd simulacrum eius contumelia affecisset.

Iasius, filius Abantis Argiuorũ regis, frater Dardani. Nam Dardanus, inquit Seruius, & Iasius fratres fuerunt, Electræ filij: sed Dardanus è Ioue, Iasius è Corito procreatus est. Hinc Gręci Iasidę, & Iasis vocatur Atalanta eiusdem filia. Fuerunt & alij eiusdem nominis: vnde Iasides Palinurus, apud Virg. 5. Æneid. & Iapys Iasides, apud eundem lib. 12.

Iason, pontifex Max. apud Iudęos, primus ex sacerdotum numero gymnasium Hierosolymis instituit, in quo iuuentus more Græcorum exerceretur in disciplinis ethnicis. 2. Mac. 4. Porrò Iosephus huius fratri Onię, qui & Menelaus, hoc facinus adscribit.

Iason, filius Æsonis ex Alcimede, quem pater moriens Pelię fratri in tutelam commendauit, tradito etiam regno, ea tamen lege, vt il-

lud adulto Iasoni restitueret. Porrò Alcimedes suspectum habens Peliam, Iasonem Chironi alendū dedit. Itaque Iason adultus, cùm ad repetendum paternum regnum venisset, Pelias iuuenem laudis auidum ad Colchicam expeditionem incitauit, sperans futurum vt periculi magnitudine succumberet. Fabricata itaque naui, quæ ab architecti nomine dicta est Argo, Iason cum Græcæ iuuentutis flore, mari se commisit, primúmque ad Lemnum insulam appulit, vbi ab Hypsipyle & hospitio & thalamo susceptus est. Deinde ad Phineum regem, à quo muneris loco edoctus est, quomodo per Cyaneas petras inter se cōcurrentes ad Colchos vsque tutò nauigare posset. Quò cùm peruenisset, Medea Colchorum regis filia, forma eius capta, à certissimo eū eripuit exitio, ostensa ratione, qua & æripedes tauros perdomare, & draconem peruigilem sopire posset. Eius itaque consilia secutus Iason, aureum vellus sustulit, & inde clàm cum sociis & Medea fugam arripiens, ad Istri ostiū peruenit, aduersóque flumine subiens, cùm eum tandem in locum peruenisset, vbi Danubius Liburnię montibus proximus est, nauim, qua vectus erat, suis sociorúmque humeris, superatis mōtibus, in mare Adriaticum deportauit: tandémque sospes in patriam reuectus, duos ex Medea filios suscepit. Sed cum postea Creusę Corinthiorum regis filiæ amore flagrans, eam vxorem duxisset, Medea ægrè ferens diuortium, Creusam cum regia exussit. *Sunt qui tradunt*, Medeæ postea reconciliatum Iasonem, Æten socerum à Persa pulsum, *in regnum restituisse, multáque alia pręclara gessisse, adeò vt diuinos in Asia honores fuerit promeritus. Apollonius Rhodius*, & Valerius Flaccus. [Iason, omniū hominum primus, *qui naui longa nauigauit. Philostep.*]

Iasonium, promontorium Cappadociæ, hodie *S. Tomas.* Ptol. lib. 5. cap. 6.

Iassen, nomē viri. 2. Reg. 23. qui 1. Par. 11. dicitur Assem.

Iassus. Vide IASVS.

Iasub, filius Isaiæ prophetę, Isa. 7. Filius item Issachar, 1. Par. 7. qui Gen. 46. dicitur Iob.

Iasus, insula Carię, quæ cōtinenti adiacet, cuius incolę magna ex parte victum ex mari captabant, cùm sterilem regionem haberent: à qua Iasius sinus, cuius municeps Chœrilus fuit. Steph. insula Carię, cum oppido eiusdem nominis. Iasus verò, Argos est: incolæ, Iasij. Est etiam Carię oppidum, Plin. lib. 5. cap. 29. Dicta est etiam ciuitas Peloponnesi, quæ postea Argos ab Iaso, cuius filia fuit Io. Steph.

Iateba, nomen loci, 4. Reg. 21.

Iathaneel, nomen viri. 1. Par. 26.

Iathrippa, vrbs Arabiæ prope Egram. Steph.

Iatinum, Ptol. libr. 2. cap. 8. Meldensium ciuitas.

Iaua, Hispaniæ ciuitas, Ptolem.

Iauam, filius Iaphet, Genes. 10. à quo Iones, siue Græci, Ezech. 27.

Iaus, nomen viri. 1. Par. 23.

Iaxamatę, populi circa Mæotim, Step. In impressis Stephani codicibus, Iazabathæ legitur, quos Ephorus appellat Sauromatas. De his Ammian. libr. 4. circa hæc stagna gentes, sermonum institutionúmq. varietate dispares, Iaxamatę, Męotę, & cum Gelonis Agathyrsi: de quibus Pompon.

Iaxartes, Scythię fluuius in Asia, amnium ab Oriente in Caspium influentium vel maximus: nam multos secum rapit, & immani vndarum copia extumescit: oritur in vltimis Sogdianorum finibus ex montibus, quos Sogdios Ptolemęus vocat. Alexander, militésque eius Tanaim putauerunt, cùm sit alius. Trās amnem Apollini Didymęo aras olim statuit nominis gratia Dæmonas (aliàs Demodamas) Seleuci & Antiochi dux: citra verò Herculis, Bacchi, *Cyri*, Semiramidis, & Alexandri quondam erectæ aræ. Plin. libr. 6. capit. 16. Strabo lib. 2. Curtius lib. 6.

Iaxes, fluuius, quem eodem, cum superiore, tractu quidam locant.

Iazabatæ, populi iuxta Mæotim, quos Ephorus Sauromatas vocat. Steph.

Iazer, vrbs Amorrhæorum, siue Moab. Isa. 16. Num. 21. quam construxerunt filij Gad, Num. 32. Iosue 13. In Iosue 21. legendum Iasa, non Iazer.

Iazel, filius Azmoth. 1. Par. 12.

Iaziel, nomen sacerdotis, 1. Par. 15.

Iazyges, Metanastæ populi in Europa qui (Ptol. lib. 3.) ab Oriente habent Daciam, ab Occasu & Austro Gērmaniæ partem, à Septentrione Sarmatiam. Vulgò *Transsyluanie.*

Iaziz, nomen proprium viri, 1. Par. 27.

I B

Ibæi, qui & Ibeni, populi Celticę. Sunt etiam Ibeni Lydiæ, aliàs Iaonitæ dicti. Steph.

Ibellinum præsidium, à Fulcone Andegauensiū Comite, Hierosolymorū rege conditum, *anno salutis* 1132.

Ibernia. Vide HYBERNIA.

Iberus, fluuius Hispaniæ *nobilissimus, nauiga*bili cōmercio diues, ortus in Cantabris haud procul oppido Iuliobrica, quadraginta millia passuum fluens, nauium per ducenta sexaginta millia, à Varia oppido capax: propter quem vniuersam Hispaniam Gręci appellauere Iberiam. Plin. lib. 3. cap. 3.

[Iberi, qui & hodie Georgi nominantur, & Albani, ab Hispanis oriundi, & Iberi dicti, populi *Asiæ iuxta mare Caspium. Socrates* libr. 1. cap. 16. hist. trip. de quibus hunc in modum scribit Ruff. libro 10. capit. 10. hist. eccles. Per idem tempus, inquit, Iberorum gens, quæ

sub

sub axe Pontico iacet, verbi Dei fœdera, & fidem futuri susceperat regni: sed huius tanti boni præstitit causam mulier quædam captiua, quę apud eos reperta, & cæt. quibus miraculis, eiusdem scilicet mulieris, tota illa gens ad Christum est conuersa. ibidem hanc prolixam, piámque, ac sanctam legas historiam.]

Iberia, primùm appellata fuit Hispaniæ regio, Ibero fluuio proxima, quā postea Celtæ Gallorum populi, relictis sedibus suis habitauere: vnde composito ex nomine gentis vtriusque vocabulo, Celtiberi dicti sunt. Postea tamen vniuersa Hispania dicta est Iberia, & Hispani ipsi Iberi. Est & regio eiusdem nominis iuxta Pontum, inter Colchos & Armeniam, Alazone fluuio ab Albanis diuisa: cuius incolæ Iberes dicuntur. Plinius libr. 6. capite 10.

Ibnalach, Saracenorum rex, Hispaniā obtinuit, anno salutis 777.

Iboreas, dux Longobardorum.

Ibycus, Rhegynus poeta, quem maximè omniū amore flagrauisse ex ipsius scriptis constare scribit Cic. Tusc. quæst. li. 4. De quo multa, & suauissima apud Erasmum in prouerbio, Ibyci grues: à quo etiam genus metri dictum est Ibycum.

Ibylla, vrbs Tartessiæ: ciues Ibyllini, apud quos auri & argenti metalla sunt. Steph.

Ibzan Bethlehemites, iudicauit Israelem annis VII. Iud. 12. hunc quidam Hebræorum putāt esse Boas patrem Isai, auum Dauidis.

I C

Icadius, prædo, de cuius fato sic scribit Cicero in libro de Fato, Ne Hercule Iacadij quidem prædonis video fatū vllum: nihil enim scribit ei prædictum. Quid mirum igitur ex spelunca saxum in crura eius incidisse?

Icadistæ, cognominati sunt Epicurei philosophi, quod τὰς εἰκάδας, hoc est, vicesimū quemque lunæ diem quo natus est Epicurus celebrarent, imagines eius per cubicula circunferentes. Athenæus lib. 7.

Icamia, filius Sellum, filij Sisamoi filij Elasa. 1. Paral. 2.

Icaria, insula in Icario mari, ab Icaro Dædali filio dicta, quæ trecentorum stadiorum ambitum habet. Et in ea Dianæ templum Tauropolion appellatum, éstque inter Sardum & Siculum mare. Vide ICHTHICVSA.

Icaria. Steph. vicus in tribu Ægeide, ab Icaro Erigones patria.

Icarion, nomen sæuissimi piratæ.

Icarius, Oebali filius, pater Erigones, qui cùm à Libero patre vtrem vini accepisset, vt eius vsum mortalibus communicaret, in Atticum agrum sese contulit, ibique pastoribus, qui æstu Solis sitim contraxerant, vinum propinauit: qui cùm nouo potus genere delectati, largiùs hausissent, altissimóque primùm somno, deinde & crapula correpti essent, toxicum sibi datum rati, Icarium interfecerunt, occisúmque in puteum proiecerunt. Aderat fortè Icario canicula nomine Mæra, quæ ad Erigonem reuersa, vestem eius mordicus arripuit, illámque sequentem ad patris cadauer perduxit: quæ tantùm ex patris nece dolorem concepit, vt mala multa eius percussoribus imprecata, laqueo vitam finierit. Mæram quoque tam heri, quàm filiæ herilis desiderio ferunt contabuisse, Iouísque miseratione in cælum translatum, in Caniculæ stellam conuersam esse, Icarium autem in Booten, Erigonē verò in Zodiaci signum, quam Virginem appellamus. Hyginus Astronomius poeta libro secundo.

Icarius, patria Lacedęmonius, pater Penelopes. Hinc Penelope ipsa patronymico nomine Icaris appellatur.

Icarus, Steph. insula vna Cycladum, quæ priùs Macris vocabatur. & Doliche, & Ichthyoëssa. Secunda, ciuitas quędam. Tertia, insula iuxta mare rubrum. Gētile, & ciuis nomē, Icarius.

Icelon, deus somni, de quo Ouid.

-At alter
Fit fera, fit volucris, fit lōgo corpore serpens:
Hunc Icelon superi mortale Phabetora vulgus Nominat.

Icarus, Dædali filius, qui vnà cum patre è Creta euolans, dum iuuenili audacia paterna spernēs monita iusto altiùs fertur, liquefacta solis calore cera, qua conglutinatæ erāt pennæ, alísque dissolutis, in mare decidit: quod à nomine eius Icarium deinde est appellatum.

Icesius, conditor Erasistratiorum scholæ apud Smyrnam. Strabo lib. 11.

Iceni, populi ab Octorio Rom. duce subacti, qui fortè Itij portus accolæ fuerunt.

Ichabod, filius Phinees filij Heli sacerdotis, 1. Reg. 4.

Ichana, oppidum Siciliæ, obsessione Syracusanorum nobile: Gentile, Ichanius. Steph.

Ichnæ, vrbs Macedoniæ. Eratosthenes Achanas vocat, Philetas diuersam ab Achnis facit. Hinc Themis Ichnæa, quam persequens Iupiter κατ' ἴχνος, id est, secundum vestigia, apud Ichnæos deprehendit. Alia est ciuitas Ichne in Oriente. Steph.

Ichnusa, Steph. dicta est insula Sardania, quòd ad similitudinem vestigij facta sit. Est enim Gręcis ἴχνος, Vestigium. Vide SARDINIA.

Ichobalus, Astartę sacerdos, Phelletem peremit, & regnauit apud Tyrum annis XXXII.

Ichthicusa, insula, aliàs Icharos dicta, sita ab exortu solstitiali, Delo ad quinquaginta millia passuum propinqua. Vide ICARIA.

Ichthyoëssa, insula in mari Icario, vna Cycladū inter Samium & Myconum sita, quæ nomini-

bus Icaros & Icaria dicitur. Plin. lib. 3. cap. 12.

Ichthyophagi, qui piscibus viuunt populi in Æthiopia interiori, qui magnũ sinum occidentalis Oceani tenent. Ptolem. libro quarto capite 9. Hieronymus contra Iouinianum, Super petras solis calore feruentes assant pisces, & hoc solo alimento victitant. Strabo libro 15. Ichthyophagorum regio magna ex parte arboribus caret. Raritas in ea aquarũ, & domestici cibi maxima est. Vescuntur piscibus tum ipsi, tum eorum pecora, & aquas fluuiales ac fossiles potant, pecorum carnes piscibus præbent, domicilia ex ossibus cetorũ & ostreorum conchis magna ex parte faciũt. Nam trabium & fulcrorum vsum costæ pręstant, portas maxillæ: è vertebris fiunt mortaria, in quibus pisces subiguntur: ad solem assantur: postea ex his panem conficiunt, frumenti paululum admiscentes. Nam & molas habent, quanquam ferrum non habeãt, quod nequaquam mirandum est: id enim aliunde afferri potest: concidunt eas, cùm attritę sunt lapidibus iis, quibus & sagittas & missilia præusta exacuunt: pisces partim in cuppis panariis assant, partim (quod frequenter fit) crudos edunt. Capiunt eos retibus ex cortice palmarum factis.

Ichthys, Elidis est promontorium in Achaia apud Thucydidem.

Iconium, oppidum Ciliciæ, in quo Cicero se cõmoratum esse scribit lib. Epist. 3. Fortasse Pisidiæ, in Actis Apostolorum Est etiã oppidum Cappadociæ optimè olim habitatum, fortunatiorem habens regionem. Hodie vocatur, *Cogne*. Alterum est in Asia Pontica regione apud Trogetem lacum. Strabo.

Iconium, celeberrima vrbs Lycaoniæ. De qua Plin. lib. 5. cap. 27. Strabo lib. 12. Volater. lib. 10. Geograph.

Icos, insula vna Cycladum, Eubœę proxima: Insularis, Icius, Iciacus. Steph.

Icosium, Mauritaniæ Cæsariensis oppidum, ab Herculis comitibus conditum. Hercule enim illac transeunte, viginti, qui à comitatu eius desciuerant, locum deligunt, iaciunt mœnia: ac ne quis posito à se nomine gloriaretur, de condentium numero vrbi nomen datum. Solinus.

Ictus Tarentinus, nobilis palæstrita, toto vitæ tempore veneris expers fuit, vt arti accõmodatior esset, tanta illi gloriæ libido. Ælianus de varia historia, & Volat.

Icus. Vide ICOS.

Icutiel, siue Iecutiel, nomen viri, 2. Par. 4.

I D

Ida, dæ, mons altissimus, qui ad Troadem spectat. Latus eius Septentrionale, ex angustiis Abydi vsque ad Esapum & Cyzicenum agrum ad Propontidem pertinet: Occidentale ad Hellespontum respicit. Australe promontorium facit, quod Lectum appellatur. Orientalia Idæ ad Mysos declinãt, abundãtque mons aquis, & multa flumina ex eo descendunt, parua quidem, cùm mox à mari absorbeantur: celeberrima verò propter ea quę gesta sunt apud Ilium. In hoc quoque monte Paris sententiam tulit pro Venere, de pomo aureo aduersus Palladem & Iunonem. Homerus libro octauo Iliados, ferarum parentem esse dixit. In cuius summitate locus fuit Gargarus appellatus.

Ida, Dardani Scytharum regis filia. Hinc Idæus dæa, dæum, nomen ab Ida deductũ. Alius est in Creta altissimus, qui multis vrbibus cingitur.

Idaia, pater Allon patris Sephei, 1. Par. 4.

Idaia, nomen viri, Nehe. 7. & 11. Zach. 6.

Idæa, eadem quæ Creta. Item Troia, regio Asię, olim dicta est. Steph.

Idæi Dactyli, filij Mineruæ & Solis, vel (vt alij volunt) Saturni & Alciopes, & dicuntur aliàs Corybantes. Ferrum ij primùm adinuenerũt. Herod. lib. 7. Sunt etiam gemmæ quæ ferreo colore humanum pollicem exprimunt. Plin. lib. 37. cap. 10.

Idæus, Rhodius versificator, scripsit Rhodiorũ res gestas versibus ter mille. Suidas.

Idale, oppidum in Troade. Plin. & Luc. lib. 3.

Idalium. Vide IDALUS.

Idalus, mons Cypri, olim Veneri sacer, vnde est Idalia dicta, ad cuius radices situm est Idalium, Cypri oppidum, quod ab euentu nomen accepit. Nam cùm oraculum Chalcenori datum esset, vt illic vrbem cõderet, vbi primùm orientem Solem conspicaretur, vnus è comitibus, qui fortè astabat, ad eum conuersus, εἶδον ἅλιον, inquit, id est, vide solem. Quo audito, Chalcenor arripuit omen, ciuitatémque ibi statuit, & ab ea vocauit. Stephanus. Hinc Idalius, a, um, ἰδάλιος. In eo Venus præcipuè colebatur.

Idanthyrsus, Scytharum rex, bello res magnas gessit, bonam partem Asiæ subiugauit, vsque in Ægyptum excurrit. Strab. lib. 14.

Idas, Apharei filius nomine, re autem ipsa Neptuni, qui acceptis à patre velocissimis equis, Marpessam filiam formosissimam Eueni regis Ætoliæ, Martis filij, in Dianæ luco saltantem rapuit. Ob quam rem eius pater (qui nulli procorum filiam suam nuptum dare voluerat, nisi certamine cursus fuisset victus: à se autem victos decollare, eorúmque capita in aliorum terrorem de muris ædium suarũ suspendere solebat) dolore commotus, interemptis, quos habebat equis, se in fluuium Lycormam, qui postea ab ipso Euenus dictus est, præcipitauit. Cæterùm fugienti cum puella Idæ, Apollo in itinere obuius factus est, qui cùm

cùm Marpessam & ipse præripere Idæ vellet, ventum vtrinque ad certamen est.
Sed à Ioue missus Mercurius, arbitriũ Marpessæ commisit, vt ipsa vtrum vellet eligeret: illa autem Idam elegit, verita ne sese ætate prouectam Apollo relinqueret. Homer. lib. 9. Iliad. Vide MARPESSA.
Idaspes. Vide HYDASPES.
Iddo, Sylonitis propheta.
Ide. Vide IDA. Est & nomen proprium viri, quem Troianorũ præconem dixit Homer.
Idetes, populi Iberici. Steph.
Idicus, possessiuum, ab Ida monte. Plin. lib. 16.
Idida, mater Iosiæ, 4. Reg. 22.
Idithun, pater Galad. 1. Para. 9. Psal. 38.
Idmon, vates inter Argonautas, Appollinis & Asteriæ filius: ex Idmone autem & Testia, Testor: è Testore Calchas item vates, vt placet Pherecydi. Apollonius autem poeta Idmonem Abantis filium esse dicit, & item Herodotus.
Idomene, vrbs Macedoniæ, Stephanus, apud quem alibi Idomenæ scribitur: Gentile, Idomenius.
Idoméneus, Deucalionis filius, nepos Minois, rex Cretensium, populos suos ad Troiã duxit: & cùm post euersam Troiam reuerteretur, in tẽpestate deuouit diis sacrificaturum se rem quæ ei primùm occurrisset. Contigit vt ei filius primus occurreret: quem cùm, vt alij dicunt, immolasset, vt alij, immolare voluisset, à ciuibus pulsus regno, Salentinum Calabriæ promontorium tenuit, iuxta quòd condidit ciuitatem. Virg. 3. Æneid.
Idothea, filia Prœti Argiuorum regis, quam vnà cum sororibus furiis agitatam Melãpus sanitati restituit. Hom. 11. Odyss.
Idrias, vrbs Cariæ, quæ priùs Chrisaoris dicebatur, ab Idria filio Caris: Gentile, Idriẽsis: fœmininum, Idrias. Steph. Vide Hecatesia.
Idrieus, filius Euromi Caris. Steph.
Idumæa, regio Syriæ, sic dicta ab Edõ filio Esau. Isa. 11. 2. Reg. 8. Heb. Edõ. Vide EDOM.
Idumæi, populi inter Iudæam & Arabiã siti, ad Occasum Casio mõti proximi à Nabatheis orti, Stra. lib. 6. qui orta domi seditione, relictis sedibus suis, extrema Iudææ occuparũt. Horum regio Idumæa dicitur, ab Idume oppido. Hinc fit Idumæus, mæa, um.
Idya, dicta est à Cicer. mater Medææ quam Ouidius Ipseam vocat.
Idyma, vrbs Cariæ, vbi Idymus fluuius est. Stephanus.
Idyrus, vrbs & fluuius Pamphyliæ. Steph.

I E

Ie-abarim, 38. Israelitarum mansio in Moabitarum finibus. Num. 21. & 33.
Iebahar, filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Par. 3. & 14.
Iebanius, pater Rahuel. 1. Par. 9.
Ieblaam, nomẽ vrbis in tribu Manasse. Ios. 17. Iud. 1. 4. Reg. 9.
Iebnael, nomẽ ciuitatis, terminus tribus Nephthali. Ios. 19.
Iebneel, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. Dicitur aliàs Iamnetorum portus.
Ieboc, nomen torrentis. Num. 21. Deut. 2. Ios. 12. Dicitur & Iaboc. Gen. 32.
Iebsem, filius Thola filij Issachar filij Iacob. 1. Paral. 7.
Iebus, ciuitas metropolis, quæ postea Salẽ, tertiò Hierosolyma dicta est. A Iebus dicti sũt Iebusæi, de quibus Hieronym. ad Dardanũ.
Iebusæus, filius Chanaan, Gen. 10. 2. Reg. 4. à quo primùm Ierusalem, Iebus, & Ierosolymitæ, Iebusæi vocati sunt.
Iecemia, filius Ieconiæ filij Ioacim. 1. Par. 3.
Iechelia, mater Azariæ regis Iuda. 4. Reg. 15.
Iechonias, filius Ioacim filij Iosię, 1. Par. 3. Rex Iuda, Est. 2. qui Iere. 22. & 37. Hebraicè dicitur Chonias.
Iecmaan, ciuitas in tribu Ephraim, 3. Reg. 4. 1. Par. 6. Item filius Hebron, 1. Par. 23.
Iecnam, nomen ciuitatis in tribu Zabulõ. Ios. 21. quæ Ios. 19. dicitur Ieconam.
Ieconam, eadẽ ciuitas in tribu Zabulon. Ios. 19. quæ Ios. 21. dicitur Iecnam.
Iecsan, filius Abrahæ ex Cetura. Gen. 25.
Iectan, filius Heber. Gen. 10.
Iecthel, nomen ciuitatis tribus Iudæ. Ios. 15. 4. Regum 14.
Iedaia, nomen sacerdotis. 1. Par. 9. & 24.
Iedaia, filius Haromaph. 2. Esd. 3.
Iedala, ciuitas in tribu Zabulon. Ios. 19.
Iedda, nomen viri. 2. Esd. 12.
Ieddo, nomen viri. 1. Par. 5.
Ieddo, filius Buz. 2. Par. 5.
Ieddoa, nomen viri. 2. Esd. 12.
Ieddu, nomen viri. 1. Esd. 10.
Ieddua, nomen viri. 1. Esd. 10.
Iedebos, filius Etam. 1. Para. 4.
Iediel, nomen principis. 1. Para. 5.
Iedihel, filius Samri, 1. Par. 11. Princeps militum. 1. Paral. 12.
Iedlaph, filius Nachor ex Melcha. Gen. 22.
Iegaal, filius Semeiæ filij Secheniæ, 1. Par. 3.
Iegbaa, ciuitas, Num. 32. quam ædificauerunt filij Gad, Iudic. 8.
Iegedelia, pater Hanan. Ierem. 35.
Iehedeia, nomen viri. 1. Para. 24.
Iehelí, nomen viri. 1. Para. 26.
Iehet, nomen viri. 1. Para. 13.
Ieheziel, nomen viri. 1. Para. 12.
Iehias, Sacerdos quidam. 1. Paral. 15.
Iehiel, nomen scribæ, 2. Par. 62. nomẽ cãtoris, 1. Par. 9. 11. 15. & 16. 2. Para. 35. 1. Esd. 8. & 10. nomen principis. 1. Par. 5.
Iehieli, nomen viri. 1. Para. 26.
Iehoacham, xx. rex Iudæorũ, mense tertio sui

regni à Pharaone Nechao captus, ductúsq; in Ægyptum.
Iechoachas. Vide IOACHAZ.
Iehoiada. Vide IOIADA.
Iehoiakin. Vide IOACHIN.
Iehoiaphat, summus sacerdos.
Iehoiarib. Vide IOIARIB.
Iehora. Vide IORA.
Iehoram. Vide IORAM.
Iehosaphat. Vide IOSAPHAT.
Iehosua. Vide IOSVE.
Iehu, x. rex Israelitarũ, ab Heliseo vnctus, omnem domum Achab deleuit, Ioram interemit, Iezabel è domo præcipitauit, sacerdotes Baal occidit, idoli templum succendit. 4. Reg. 9. Ioseph. lib. 9. cap. 6.
Iehuel, filius Zara. 1. Par. 9.
Iehus, filius Esau ex Oolibama, Genes. 36. Filius Balan filij Iadihel filij Beniamin. 1. Par. 3. Secundus filius Esec. 1. Par. 8.
Iehus, filius Saharaim, ex Hodes vxore sua. 1. Paralip. 8.
Iemai, filius Thola filij Issachar filij Iacob. 1. Paralip. 7.
Iemini, pater Aphia, 1. Reg. 9. & 22. 2. Reg. 17. Pater Chusi. Psal. 7.
Iemla, pater Michææ prophetæ. 3. Reg. 22.
Iemlech, nomen principis cuiusdam, 1. Par. 4.
Iemna, filius Aser filij Iacob. Genes. 46. Pater Core. 1. Par. 7. 2. Par. 31.
Iemna, filius Helem. 1. Par. 7.
Ienysus, oppidum in ora Syriæ tridui itinere à Casio monte distans. Herod. lib. 3.
Iephdaia, filius Sesac. 1. Paral. 8.
Iephlat, filius Heber filij Bariæ filij Aser, filij Iacob, 1. Paral. 7.
Iephleti, terminus filiorum Ioseph. Ios. 16.
Iephone pater Caleb. Num. 13.
Iephone, filius Iether. 1. Par. 7.
Iephta, ciuitas quæ in sortem tribus Iudæ cessit. Iosue 15.
Iephtahel nomẽ vallis, terminus tribus Zabulonis. Ios. 19.
Iephte, XII. dux Hebræorum, vir militaris, filios Israel de potestate Philistinorum liberauit, quibus annos XVIII. propter idololatriæ peccatum seruierant. Hic imprudenti voto filiam immolauit. Iudic. 11. Ioseph. lib. 5. cap. 9.
Iera, Nympha quædam, ab impetu sic dicta. ἱεμαι enim, impetum facio significat.
Ieraa, seruus Ægyptius Sesam filij Iesi filij Aphaim. 1. Par. 2.
Ierameel, filius Esron filij Phares. 1. Par. 2. Est & regio vltra Iudæã ad Arabiam. 1. Reg. 27.
Iercaam, ciuitas est, quę sorte missa, tribui Dan obtigit secundum cõmentatorem Hebræorum. 1. Par. 2.
Iercon, ciuitas in tribu Dan. Ios. 19.
Ieremia, siue Ieremias, nomen principis. 1. Paral. 5. Est & nomen prophetæ filij Helchiæ. Ierem. 1.
Ieremiel, filius Amelech. Iere. 31.
Ierias, filius Selemiæ filij Hananiæ. Iere. 37.
Ieriau, filius Hebron. 1. Par. 23.
Ieribai, filius Elnaem, 1. Par. 11.
Iericho, ciuitas opulentissima in Beniamin tribu, ab Ierosolymis CL. & ab Iordane LX. distans stadijs, Num. 22. Iosue 2. quam ædificauit Hiel de Bethel, 2. Reg. 16. Mat. 20. Lucæ 18. & 19. Nobilis palmetis & balsami viridariis. Vnde etiam ciuitas palmarum appellatur, Deuter. 34. Gentile, Ierichontinus. [Cuius muri tubarum clangore coram Israelitis, diuino numine funditùs corruerũt, & ascendit vnusquisque per locum, qui contra se erat. Ceperúntque ciuitatem, & interfecerunt omnia, quæ erãt in ea, à viro vsque ad mulierem: ab infante vsque ad senem: boues quoque, & oues, & asinos in ore gladij percusserunt. Ios. cap. 6.]
Ieriel, filius Thou filij Issachar filij Iacob. 1. Paralip. 7.
Ierimoth, filius Sela, filij Beniamin filij Iacob, 1. Par. 7. Filius item Beciæ, 1. Para. 8. 2. Paral. 31. Est & nomen ciuitatis in tribu Iuda, cuius rex dicebatur Pharan, Ios. 10. & 15. In tribu item Issachar, datæ Leuitis, quæ Ieramoth dicitur. Ios. 21.
Ierimuth, nomen viri. 1. Par. 12.
Ierioth, filius Caleb ex Azuba vxore. 1. Para. 2.
Iermai, nomen viri. 1. Esd. 10.
Ierna, Hispaniæ fluuius, Melæ lib. 3. Strab. lib. 3. Iernam his locis commemorat montem, à quo Iernam amnem potuisse vocari verisimile est.
Ierne, insula in vltima plaga occidentali: inde Ierneus. Steph.
Ierobaal, nomen iudicis in Israel, qui & Gedeon dicebatur, Iudic. 6. 1. Reg. 12.
Ierobeseth, nomen viri. 2. Reg. 11.
Ieroboã, filius Ioas filij Ioachaz regis Israel, 4. Reg. 14. Fuit item alius eiusdem & nominis & regni rex impius, 3. Reg. 11.
Ieroham, filius Elcana filij Caath, 1. Par. 6. 12. 27. Filius Phasor, 1. Paral. 9. Filius Eliu filij Thau. 1. Reg. 1. 2. Par. 23.
Ieron, ciuitas in tribu Nephthali. Ios. 19.
Ierosolyma. Vide IERVSALEM.
Iersia, filius Ieroham. 1. Par. 8.
Ierusa, mater Ioathan filia Sadoc. 2. Par. 29.
Ierusalem, Iudeæ metropolis à Melchisedeco, teste Iosepho, condita: aliàs Salem: itẽ & Iebus à Iebusæo Chananæi filio, Ios. 18. Postremò Ælia (vt Volat. lib. 11. ait) ab Ælio Hadriano dicta. Is enim imperator partem eius extruxit: mõtem Caluariũ, CHRISTI sepulchrũ & Golgotha, loca extra mœnia antea sita,

sita, muro cinxit. Porrò hæc olim vrbs, bifariam diuisa est, in superiorem scilicet, & inferiorem. Superior in vertice Sionis, vna cum templo in eiusdem montis latere sita erat quę à conditore interdum ciuitas Dauidis nominabatur. Templo autem adhærebat inferior ciuitatis pars. 1. Par. 3.

[Hæc verò ciuitas est in vmbilico & meditullio terræ sita, Ezechiel. cap. 5. & Psal. 63. & secundum librum Alcor. artic. 103. Egressa de Paradiso.]

Ies, Ietis, ciuitas Achaiæ, in promontorio eiusdē nominis, iuxta quod Alpheus amnis præterfluens, sex millibus passuum nauigatur. Tortellius.

Iesaar, filius Caath filij Gerson. Num. 3.

Iesaia. Vide ISAIAS.

Iesamari, filius Elphaal. 1. Par. 8.

Iesana, nomen ciuitatis, 2. Par. 13.

Iesba, filius Ezra. 1. Par. 4.

Iesbaam, filius Hacamoni. 1. Par. 11. & 12.

Iesbacassa, nomen viri. 1. Par. 25.

Iesbi-benob, Gigas quidam, de quo 2. Reg. 21.

Iesboam, nomen principis. 1. Par. 27.

Iesboc, filius Abrahæ ex Cetura. Gen. 35.

Iescha, filia Aran filij Thare, quæ & Sarai dicebatur. Gen. 11.

Ieseias, filius Phaltiæ filij Ananiæ filij Zorobabel. 1. Par. 3.

Iesema, filius Etam. 1. Par. 4.

Ieser, filius Nephthali. Gen. 46. 1. Par. 7.

Ieseli, filius Ieddo, 1. Par. 5.

Iesi, filius Apphaim filij Nadab filij Semei filij Onan, 1. Paral. 2. & 4. Pater Phaltiæ, 1. Par. 4. 5. 12. & 23.

Iesia, filius Izrahia filij Ozi filij Thola. 1. Paral. 7. 24.

Iesiel, filius Nephthali. Num. 29.

Iesimon, nomen loci. 1. Reg. 23.

Iesmachias, nomen viri. 2. Par. 31.

Iesmaias, nomen viri. 1. Par. 27.

Iespha, filius Beriæ. 1. Par. 8.

Iesphan, filius Sesac. 1. Par. 8.

Iesraeli, filius cuiusdam viri nomine Iethra Israelitæ, &c.

Iesse, pater Dauid. Isa. 11. qui & Isai dicitur.

Iessen, oppidum, quò Ioseph in occursu patris Iacob in Ægyptum processit.

Iessuj, filius Aser, filij Iacob, Gen. 46. 1. Par. 7. filius Saul, 1. Reg. 14.

Iesua, nomen viri. 1. Par. 24.

Iesua, filius Aser filij Iacob. Gen. 46. 1. Paralipomen. 7.

[Iesuati, Monachi, qui Senis Italiæ ciuitate initium sumpserunt. Colligebantur enim ab initio domesticatim viri amicti habitu simplici, innocentia multa, & insigni pietate, sibi victū, labore & opera quærētes. Hos Vrbanus summus Pontifex (quia iam suspecti, quod aliqua superstitione malefica essēt imbuti) ad se Roma vocatos, de ceremoniis & vitæ instituto interrogauit, cognouitque totam rem, & probauit, deditque, vt alba vterentur tunica, ac tegumento capitis albo, cum lacinia quadrata à ceruice ad humeros deiecta. Cinguntur ad hæc scortea zona: nudos alioqui pedes ligneo socculo in inferiore parte muniūt. Datum inde est, vt canusinum pallium tunicæ superiectum ferrent. Apostolici in principio clerici nuncupati sunt: sacris non initiantur, tantùm orationi vacant. Et Iesuati ab eo dicti sunt, quòd Iesu nomen frequens sit in illorum ore. Fuit tam piæ rei auctor Ioannes Columbinus. Is fuit ciuis Senensis, vir idiota, mercaturæ tātùm, & auaritiæ studiis deditus. Filios, & vxorem habuit admodum religiosam: cuius verbis, & castigatione paulatim & ipse factus religiosior, castitatem cum ea perpetuam Deo vouit, viliore sumpto habitu: facultates egentibus distribuere cœpit, & cæt. Polyd. Virg. lib. 7. cap. 4]

Iesue, nomen viri, Hebraicè, Iesia. 1. Esdr. capite 10.

Iesus, Hebræum nomen, quod apud nos Seruator dicitur, quod cōuenit regibus & ducibus, qui salutem sequentibus se populis darent. Hoc autem nomen datum est CHRISTO, qui cunctis salutifer venit.

[Iesu statim nato, Romę transtyberina regione, oleum è terra erupit, pérque integrum diem perpetuo manauit fluuio, vt Eusebius scribit. Item Orosius tradit Augustum Cæsarem eodem die edicto vetuisse, se dominum appellari, manifesto præsagio maioris dominatus, qui tum in terris ortus esset. Fuit hic annus, in quem ille sacratissimus incidit partus, alter à quadragesimo Augusti principis, mundanæ verò originis nonagesimus nonus supra centesimum & quinquies millesimum. Iesum autem Saluatorem Iosephus natione ac religione Iudæus his extollit laudibus. Fuit verò, ait, iisdem temporibus Iesus, vir sapiens, si tamen virum eum nominare fas est. Erat enim mirabilium effector operum, atque eorū doctor, qui libenter, quæ vetura sunt, audiūt: & multos quidem Iudæorum, multos etiam ex gentibus sibi adiunxit. Christus hic erat. Hunc accusatione primorum nostræ gentis, cùm Pilatus in crucem agendum esse decreuisset: nō deseruerunt eum, qui ab initio dilexerunt ipsum. Apparuit enim his iterum viuus, secūdum quod diuinitùs inspirati prophetæ vel hæc, vel alia de eo futura prædixerant. Sed & in hodiernum diem, Christianorum, qui ab ipso dicti sunt, & nomen perseuerat, & genus, & cæt. Baptizatus autem fuit Iesus die 6. Ianuarij, festo nimirum Epiphaniæ.]

Iesus, sacerdotis nomen filij Iosedec. Zach. 1. 3. & 6. De quodam Iesu loquitur & Paulus Coloss. 4.

Iesus, qui & Iason, Oniæ frater summus sacerdos. Huic Antiochus sacerdotium abstulit, & concessit Oniæ, qui & Menelaus.

Iesus, Sabetis filius, summus sacerdos.

[Iesus Naue, qui & Iosue vocatur, Israelitarum post Mosem dux sapientissimus. Item Iesus, Sirach filius, qui Ecclesiasticum librum scripsit. Comest. in præfat. libri Iosue.]

Ieta, ciuitas quę Leuitis è tribu Iudę vel Simeonis est data, Iosue 21. Eadem videtur esse quæ Iota dicitur, Ios. 15. licet plerique diuersè sentiant, asserentes hanc aliàs Ietam dici, illam, Iota, aliàs Loche.

Ietau, castellum Siciliæ: Gentile, Iethæus. Stephan.

Ietebatha, nomen loci, in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Gadgad mõte. Num. 33.

Ieterus, Mœsiæ fluuius ex Rhodope profluens. Plin. 4. 26.

Ieth, filius Ierson, filij Leui, 1. Paral. 6. Hebr. Iahath.

Iethela, nomen ciuitatis in tribu Dan. Ios. 19.

Iether, ciuitas de tribu Iuda, Leuitis data, Iosue 15. & 21. Primogenitus Gedeonis. Iudic. 8. filius Ezra. 1. Par. 4. & 6.

Iether, nomen ciuitatis, 1. Reg. 3. Nomen item viri, 1. Paral. 7. Filius item Iada, filij Onam filij Ierameel, 1. Paral. 2.

Ietheth, ciuitas Idumæorum. Gen. 36. 1. Paral. 1.

Iethma, vir Moabites. 1. Paral. 11.

Iethnan, ciuitas tribus Iudæ. Ios. 15.

Iethra, pater Amasa filij Abigail sororis Dauid, 2. Reg. 17. & Israelites erat. In 1. Paral. 2. dicitur Iether Ismaelites.

Iethraham, filius Dauid ex Egla. 2. Reg. 3. 1. Paral. 3.

Iethran, filius Supha filij Helem, 1. Par. 7. Filius item Dison filij Seir Horræi, Gen. 36.

Iethræus, filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb. 1. Par. 2. & 11.

Iethro, socer Mosis, Exodi 3. qui Exodi 2. dicitur Raguel.

Iethson, nomen ciuitatis. Iosue 21.

Ietur, filius Ismaelis, Gen. 15. 1. Par. 1.

Ieus, filius Roboam ex Abihail. 2. Paral. 11.

Iesabad, vir Gaderothites, 1. Par. 12.

Iezabel, filia regis Sidoniorũ, vxor regis Achab, 3. Reg. 16.

Iezatha, filius Aman filij Amadatha. Esther 9.

Iezer, filius Galaad filij Machir filij Manasse, Nu. 26. qui Ios. 17. dicitur Abiezer.

Iezer nomen ciuitatis Amorrhæorum, quæ Leuitis & homicidis pro asylo è tribu Gad est attributa. Eadem quæ & Iazer dicitur de 1. Paral. 6.

Iezia, nomen viri. 1. Esd. 10.

Iezlia, filius Elphaal. 1. Par. 8.

Iezonias, filius Maachati. 4. Reg. 25.

Iezra, filius Mosollam, 1. Paral. 9.

Iezraia, nomen viri, 2. Esd. 12.

Iezrahel, ciuitas tribus Iudæ, Ios. 15. 17. 19. Iudic. 6. 1. Reg. 25. Filius item Oseæ ex Gomer vxore, Oseæ 1.

I G

Igaal, filius Nathan de Soba. 2. Reg. 23.

Igal, filius Ioseph. Num. 13.

Ignatius, Antiochenæ ecclesiæ præses, anno salutis 91. Is Romam perductus, ac bestiis obiectus est. Euseb. lib. 3. cap. 36.

Ignetes, populi Rhodij.

I H

Ihelon, filius Esau ex Oolibama vxore. Gen. 36.

I I

Iim, ciuitas tribus Iudæ. Ios. 15.

I L

Ilapinastes, cognomen Iouis apud Cypros, inde ductum, quod magnifico apparatu splendidísque epulis, quas εἰλαπίνας vocant Gręci, coleretur.

Ilaraugatæ, Iberi: & Ilaraugates, fluuius.

Ilaris, vrbs Lyciæ. Steph.

Ilattia, vrbs Cretæ. Steph.

Ilba, vel Ilua, insula in mari Tusco, distans à continenti decem millibus passuum, de qua Plinius capite 14. lib. 34. refert hoc esse nimirùm, quòd in aliis regionibus effossis metallis terræ sint vacuæ: apud Ilbam sublata renascuntur, & rursum de eisdem locis effodiuntur. Vide ILVA.

Ilderichus, Vandalorum rex, anno salutis 525.

Ildico, Attylæ vxor, anno ab vrbe 1026. Blond.

Ildouadus, Gotthorum rex, omnes Transpadanos, omnésque Venetiæ regionis vrbes in potestatem recepit, anno ab vrbe 1295. Blõd. libro 5.

Ilerda, oppidum citerioris Hispaniæ, in cõuentu Tarraconensi, non procul à Sycori fluuio.

Ilergetes, Hispaniæ populi in tractu Tarraconensi, non procul ab Ibero amne. Plin. libr. 3. cap. 3.

Ilesium, nomen loci. Hom. Steph.

Ilia, quæ & Rhea, Numitoris Albanorũ regis filia, quam Amulius pulso iam Numitore fratre, & interfecto eius filio Lauso, virginem Vestalem legit, vt sub specie honoris spem partus ei adimeret. Verùm cùm illa aquam è Tyberi ad obeunda sacra peteret, in ripa fluminis obdormiuit, & in somnis sibi visa est à Marte cõprimi, & sic geminos cõcepit: quos cùm peperisset, exponi iussit, matrémque Iliã viuam apud Tyberim fluuium infodi: vnde poetæ eam Tyberi nupsisse fingunt, qui ob id quoque vxorius amnis ab Horatio libro 1. Carminum dicitur. Quid verò pueris acciderit, vide AMVLIVS. Virg. lib. 1. Æneidos.

Iliacus

Iliacus. Vide ILIVM.

Ilias, Iliadis, Homeri opus clarissimum, omniũ quotquot vnquam extiterunt, poetarum scriptis citra cõtrouersiam prælatum. Dicta Ilias ab eo, quòd bellum contineat apud Ilium inter Græcos & Troianos ob raptum Helenæ gestum. Quoniam verò hoc in opere nullum mali genus non recẽsetur, factum est, vt Ilias malorum, pro omni genere calamitatis accipiatur. [Quam in nuce inclusam, in membrana scriptam, tradidit Cicero. Plin. lib. 7. capite 21.]

Iliberis, ciuitas prouinciæ Narbonensis. Plinius lib. 3. cap. 4. & Pomp. aliàs Liberia, Hispaniæ ciuitas. Meminit & Ptolemæus lib. 2. cap. 4. Hanc quidam esse aiunt, quæ nunc Granata dicitur, longè clarissima vrbium Occidentis, erepta nuper Mauritanis regibus, auspiciis regũ Hispaniæ. Dicta Iliberis Straboni à flumine.

Ilienses, populi Aorsicæ insulæ antiquissimi, Põpon. lib. 2. Pausan.

[Iliodorum, Gallicè *Issoudun*, oppidum Galliæ Aquitanicæ apud Pictauos. Bell. tom. 1. Cos.]

Ilione, inter filias Priami natu maxima, Polymnestoris Thraciæ regis vxor. Virgilius libro 1. Æneid.

Ilioneus, nomen Troiani, Phorbantis filius, qui deleto Ilio Æneam in Italiam sequutus est: & quoniam eloquentia plurimùm pollebat, legationibus aliquot ab eo præfectus. Seruius in 1. Æneid. Non mirum, inquit, si eloquens à Virg. introducatur Ilioneus, cùm pater eius Phorbas, Homero teste, semper Mercurio deo eloquentiæ fauente pugnarit.

Ilissus, amnis in Attic regione, Musis dicatus, quas ab eo Ilissidas vocãt. Papin. lib. 4. Theb. videtur hunc fluuium Furiis consecrare, cùm ait,

-anfractu riparum incuruus Ilissos,
Sæuus honos fluuio, Stygias lustrare seueris
Eumenidas perhibetur aquis. Stephano vrbs Atticæ.

Ilithyia, dea parturiẽtibus propitia, quæ & Iuno Lucina à Latinis appellatur. Ouid. 9. Metam. Vide INATVS.

Ilithyie, ciuitas in Ægypto. Steph.

Ilium, vrbs Phrygiæ minoris, siue Troadis, M. D. passuum à mari distans, à Dardano Iouis filio condita, ab Ilo verò rege ampliata, & Ilium nominata. Hæc Asiæ totius ciuitas fuit florentissima, sub Laomedõte ab Hercule euersa: denuóque sub Priamo ob Helenam à Paride raptam decennali bello obsessa, ac demũ expugnata. Effertur & Ilios fœminino genere. Hinc Iliacus, id est, Troianus. Legitur & Ilius, in eadem significatione 9. Æneid.

Illeus, Apollo in Troia. Steph.

Illiberis, Ptol. lib. 2. cap. 10. Tectosagum ciuitas, vulgò *Salses*, Hispanorum ditionis. Vide ILIBERIS.

Illipa, cognomẽto Magna, ciuitas Turdetanorum in tractu Hispaniæ Bæticæ. Ptolem. lib. 2. cap. 5. & Plin. 3. cap. 1.

Illipula, mons Hispaniæ Bęticæ. Ptolem. libr. 2. cap. 4.

Illurcis, Iberiæ vrbs, quæ postea à Sempronio Graccho, Gracchuris dicta est.

Illuro, Hispaniæ citerioris oppidum paruum. Pomp. lib. 2. Est item Plin. lib. 3. ca 3. oppidum ciuium Romanorum in ea parte Hispaniæ Bęticæ, quæ Lusitaniæ proxima est. Ptol. libr. 2. cap. 5. & Plin. lib. 3. cap. 1.

Illyris, idis, siue Illyrium, rij, siue Illyricum, ci, regio Europæ satis ampla, secũdum dextrum maris Adriatici latus extensa, à cæteris partibus Istria, Mysia superiori, & Macedoniæ parte quæ Adriatico mari incumbit, terminata. Dicta ab Illyrio Polyphemi (vt Appianus scribit) siue (vt Eustathio placet) Cadmi filio. Hodie Sclauoniam vocant. Hinc Illyricus, ca, cum.

[In Illyriis est fons, supra quem expansæ vestes, accenduntur. Illyricos, populos bibaces, & ebriosos fuisse tradidit Athenæus ex Hermippo, quibus pulchrum erat nullo respectu, quibuscunque voluissent conuiuis, plenos licenter calices propinare: quos etiam ait potaturos, latis circũ ventrem zonis cingi solitos, quas inter potandum postea sensim relaxarent: minutis enim accipere poculis, mediocritérque id in principio agere solitos scribit: postmodum verò effusius ferri, & largiter perpotare.]

Ilmamolinus Africanus, Saracenorum imperator, classe in Hispaniã traiecit, totam in Gallias vsque igne ferróque vastauit: tandem reges Hispaniarum cum eo congressi vicerũt, fuderúntque, Granatam verò obtinuit. Blondus lib. 6.

Ilorci, oppidum, Plinio libro 3. cap. 1. in Europa situm.

Ilua, insula in mari Mediterraneo, Tusciæ adiacens, ferri fodinis nobilitata. Vide ILBA.

Ilurcis, vrbs fuit Vasconum in citeriori Hispania, postea à Sempronio Graccho Graccuris dicta.

Ilurgia, vrbs Iberiæ. Steph. ex 11. Polybij.

Ilus, filius Trois regis Troianorum, pater Laomedontis, quem matura ætate moriẽs, regni hæredem reliquit. Ab huius nomine celeberrimum illud Mysiæ minoris, siue Troadis caput, Ilij nomen accepit: siue quòd ab Ilo primùm fuerit conditum, cùm Dardanus antea in montibus Dardaniam cõdidisset, vt placet Homero lib. 3. Iliad. siue quòd à Dardano extructum instaurarit Ilus, & auctius reddiderit: quemadmodum obscurè innuit Virg. lib. 8.

Dardanus Iliacæ primus pater vrbis, & author. Author est Stra.lib.13.primum omnium Ilum ausum fuisse in campis habitare, proindéque in mediis campis fuisse sepultum: cuius sepulchri meminit & Homerus 11. Iliad. [Ilus,cùm in Ilio Mineruæ templum arderet, cursu concitus,demissum cœlo Palladium eripuit,statímque oculis captus est(haud enim vlli mortaliũ oculis illud cerni licebat.)Postmodum placata ira deę, pristinum recuperauit aspectum. Plut. Paral.] Fuit & alter Ilus, Æneę filius,alio nomine Ascanius appellatus. Virg.1.Æneid.

At puer Ascanius,cui nunc cognomen Iulo
Additur,Ilus erat,dum res stetit Ilia regno.

I M

Imacarenses, populi Siciliæ stipendiarij in Mediterraneis insulis siti.Plinius libro tertio,capite 8.

Imaduchi, Scythię populi,Caucasi montis iuga accolentes.Plin.lib.6.cap.7.

Imantopodes , populi in Æthiopia loripedes, quibus serpendo ingredi natura est, hoc est, vt Solinus interpretatur , qui flexis crurum nexibus ingrediuntur. ἱμάντα enim Græci lorum dicunt. Plinius libr.5 cap.8. Sunt & aues quædam Imantopodes dictæ ex argumento pedũ,quasi loripedes, quòd habẽt crura prealta,Plinius lib.10.cap.47.Vide suprà HEMODOPODES.

Imaus,mons Indiæ,qui extenditur vsq; ad fontes Gangis,vltra quem sunt Scytharũ gentes. Est & pars caucasi & Tauri,vt Plin.& Ptolemęus tradunt.

Imbaros,Sami insulæ fluuius apud Plinium libr. 5.cap.27.

Imbrasus,Sami insulę fluuius apud Plinium libr. 5.cap.2.

Imbræus,vnus ex Centauris. Ouid.lib.12.Metamorph.

Imbrus,insula Thraciæ,vel è regione Thracię, Cabiriis & Mercurio sacra,quem vocant Imbrum superi. Oppido quoque in ea nomen est Imbrus,vt inquit.Steph.

Imera. Vide ISSA.

Imnites. Vide IAMNIA.

Imola,vrbs in Æmilia,quę olim Forum Cornelij dicebatur.Ptol.lib.3.cap.1.

Imphes.populi vicini Perrhæbis.

Importunus v.consul,anno ab vrbe 1263.

Imyra,vrbs Phœnicię.Steph.

I N

Inachia,regio,quę Io vocabatur.

Inachia. Steph.tota Peloponnesus vocatur,non solùm Argos,ab Inacho fluuio.

Inachium, Peloponnesi oppidũ inter Scyllæum promontorium & Isthmum situm : alio nomine Argos Hippium appellatum, Plin.libro 4.cap.5.

Inachus,vulgò *Planizza*, fluuius in latere exortiuo Peloponesi, per agrum Argiuum in sinum Argolicum illabens. Hunc poëtæ fabulantur Iûs patrem fuisse , quam Iupiter cùm vitiasset , aduentum Iunonis præsentiens , in vaccam mutauit.Ouidius libro primo Metamorphos.

Inachus,primus Argiuorum rex,qui Inacho fluuio nomen dedit : à quo Argiui ipsi, Inachidę appellati sunt. Huius filiam nomine Io cùm Iupiter vitiasset, & in Cretam aduexisset , Iuno pellicis impatiens , grauissimis odiis eam exagitauit.Quę res poëtis occasionem fabulandi dedit.Io Inachi fluuij filiam fuisse, Iunonis metu à Ioue in vaccam mutatam : quam cùm illa à cõiuge dono accepisset, œstro immisso tantoperè fuisse exagitatam , vt furore correpta nusquam consistere posset, donec in Ægyptum transuecta, in Isidem deam mutata est. Hinc deducitur Inachis, patronymicũ fœmininum : quo nomine poëtę intelligunt Io Inachi filiam.

Inalpini,dicuntur qui Alpes incolunt.Plin.libr. 3.cap.6.

Inarime, insula in sinu Puteolano , non procul à Neopoli, ait Plin.libr.3.cap.6. in qua mons fuit, qui terrę motũ passus , alteram fudit insulam , quæ Prochyta ab effusione dicta est. Sub hanc insulam Typhoëa gigantem à Ioue detrusum esse,author est Virgilius libro 9. Æneid. Eadem & Ænaria à statione nauium Æneę, & à coxendicis forma Ischia dicitur: quod nomen etiam hodie seruat. Ab Homero in Catalogo insula hęc ἄριμοι appellatur. Primùm Virgilius , cùm illud Homeri εἰναρίμοις transferret, ex εἰν, Ionum prępositione,& ἀρίμοις, vnam dictionem conflauit, numero & declinatione mutatis. Inarime verò dicta est ab Arimis,siue populis, siue belluis, ita prisca Hetruscorum lingua simias dictante , quas Gręci πιθήκους vocant, vnde nomen insulis Pithecusis, vt Straboni placet, ex historia fabulosa,quam Harpocration, Xenagoras & Suidas ita referunt: Fratres (aiunt) duo fuerunt, Candulus & Atlas, omnium scelerum quibus humana vita obnoxia est, authores & inuentores: adeò vt morum peruersitas, Cercopum nomen eis fecerit. Impostores enim ac planos , quales hi præcipui fuere, ita Græci vocant ab animalibus, quę κέρκῳ, id est, caudę motu blandiuntur. Iis summum studium fuit, appulsos & aduenas dolis quibuscunque circumuenire. Quod cùm in ipsum etiam Iouem tentassent, ab eo ex hominibus in simias mutati sunt , quas Græci Pithecos vocant. Vnde insulis, quas tenebant, Pithecusis vocabulum datum. Ouidius Xenagoram sequutus 14. Metamorph. Plin. tamen libr.3. author est, Inarimen à Gręcis dictam Pithecusam, non à simia-

ſimiatum multitudine, vt aliqui exiſtimauere, ſed à ſiglinis doliariorum.

Inatus, vrbs Cretæ. Alij montem fluuium eſſe dicunt, in quo colatur Ilythyia Inatina. Stephanus.

Incubi, dicti ſunt Syluani & Fauni, quos improbos quandoque fuiſſe mulieribus, compertum eſt, ac earum appetiiſſe peregiſſéque concubitum.

Indara, Sicanorum ciuitas. Steph.

[Indacus, Leonis imper. curſor, tantum itineris vno die, integris etiã viribus, nullóque corporis languore, cucurriſſe perhibetur, quantũ nec alius quiſpiam cum equo, feſſis etiam cũ recentibus equis ſæpiùs commutatis, tranſigere potuiſſet, Leonic. lib. 3. cap. 29.]

India, regio Orientalis, Aſiæ terminus, quę tam vaſta eſſe perhibetur, vt eam tradant eſſe tertiam partem omnium terrarum. Pomponius ſcribit, tantum ſpatium littoris eam occupare, quantum per 60. dies noctéſque velificantibus curſus eſt. Author eſt Strab. lib. 15. in India fuiſſe 5000. oppidorum, quorum nullum Cô Meropide minus fuerit. Nomen habet ab Indo flumine, in quem ab Occidentali plaga deſinit, qui ſolus præter Nilum crocodilos creat. A Septentrione Tauri iugis, ab Ortu Eoo pelago, à Meridie ſuo, hoc eſt, Indico clauditur. Gemmis abundat, elephantos procreat Africanis multò maiores. Arbores habet ſemper frõdentes: tellus bis fruges in anno ad maturitatem perducit. Piper, calamum aromaticum, & cinnama ad nos mittit. Illic binæ æſtates, lenes aurę, temperies cæli, vbertas ſoli, aquarũ abũdantia: quæ omnia faciũt, vt maiora in India, quàm in cęteris regionibus naſcantur animalia.

Indica, vrbs Iberiæ prope Pyrenęũ, quam aliqui Blaberuram vocant. Gentile, Indicitæ. Steph.

Indus, fluuius Orientis, ſecundum Gangen longè maximus, Indiam ab Occaſu alluẽs: à quo tota ea regio nomen accepit. Hunc in iugo Caucaſi montis, quod vocatur Paropamiſus, aduerſus ſolis ortum effuſum aiunt, in ſéque XIX. amnes recipere. Arianus de geſtis Alexandri lib. 5.

Inferiæ, ſacra erãt mortuorum apud Romanos. Sueton. Caligula: Inferiáſque his annua religione publicè inſtituit.

Ingenon, Thuyſconum imperator, publica literarum ſtudia, ad comprimendam hominum audaciã inſtituit. Cor. Tacit de morib. Germ.

Ingenones, latiſſimi Germaniæ populi in Sicãbros, Teutonos & Cauchos diuiſi. Plinius lib. 4. cap. 14.

Inganni, Ligurię populi fuerũt qui Abingonum oppidum in ora Liguſtica condiderunt.

Ingeniculus, ſignum cęleſte, quod Græco vocabulo ἐγγόνασιν nominant. Firmic. libr. 6. Hic eſt Hercules (vt Hyginus docet) qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis Draconis dexteram partem opprimere conatur.

Inger, Northmannorum, qui Ruſſi dicũtur, rex, claſſe M. nauium Conſtantinopolim venit, quibus Romanus XV. Chelandriis occurrit, ignem Claſſi Ruſſorum iniecit, vicit, fudit, fugauítque, plurimos cepit, victor Conſtantinopolim rediit. Luith. lib. 5. cap. 6.

Inguinium, vrbs in Liguria, opibus ac vetuſtate nobilis, nunc Albinga, Proculo imperatore Rom. alumno & ciue ornata. Eutrop.

Innocentius, XXXVIII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 404.

Innocentius II. Pontifex CLXV. anno ſalutis 1130.

Innocentius III. Pontifex CLXXVII. anno ſalutis 1198.

Innocentius IIII. Pontifex CLXXXI. anno ſalutis 1243.

Innocentius quintus, papa CLXXXVI. anno ſalutis 1275.

Innocentius ſextus, Pontifex CXC. anno ſalutis 1352.

Innocentius ſeptimus, Pontifex CCIIII. Ludouicum nepotem ſuum Piceni agri Marchionẽ & Firmanum principem conſtituit, anno ſalutis 1405.

Innocentius VIII. Pontifex CCXIIII. anno ſalutis 1484.

Innocentius IX. Pontifex 1496.

Innocentius Falſus, pontifex creatus à Friderico Romano imperatore, expulſo Alexandro III. Pontifice: anno ſalutis 1160. Euſeb.

Ino, Cadmi & Harmoniæ filia, Liberi patris nutrix, cum qua Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquã Nephele (ex qua ille iam Phryxũ & Hellę ſuſceperat) Liberi patris furore agitata, in ſyluas ſe contulerat. Hæc, vt erat, ita reuera ſe nouercã geſſit, priuignóſque identidem apud patrem accuſans, eò compulit, vt conſcẽſo aureo ariete, fuga ſibi conſulerent. Quam rem ægrè ferens, Iuno Athamanti Furias immiſit, quæ in tantam eum adegerũt rabiem, vt cùm Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leænã, filios autem ſuos eius catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learcum alterum ex filiis ſaxo illiſerit: idem in vxore exemplum editurus, niſi illa arrepto Melicerta altero filio, vnà cum illo in mare ſe abieciſſet: vbi deorũ miſeratiõe in deam marinã eſt trãsformata, quam Gręci quidem λευκόθεαν, Latini autẽ Matutam, appellant: Melicertes autem in Palæmonem, quem nos Portunum nominamus. Ouid. lib. 4. Metamorph. Hygin. Fab. poet. capite 1. 2. 3. 4.

Inſubres, populi Ciſalpinæ Galliæ, quorum ciuitates ſunt, Mediolanũ, Papia, Lauda, Noua-

ria, Vercellæ & Comum. Strabo lib.5.

Insubria, regio est Galliæ Cisalpinæ, cuius populi Insubres dicuntur.

Interamnia, Ptolemęo lib.3.cap.1. Prægutiorum ciuitas in Italia. Vulgò *Teranium*, quòd inter duos amnes sit constituta.

Interduca Iuno dicta est, quia veteri ritu sponsas ad sponsos ducere prima nocte consueuerant: Iuno autem olim nubentibus præerat.

Inutrium, Vindeliciæ vrbs, Ptol.lib.2.cap.13. Idē esse putatur cum eo quod hodie Oenipōtem nominant Germani.

Inyssus, vrbs Ægypti prope Casium montē. Step.

I O.

Io, filia Inachi fluuij, à Ioue adamata, quam ob interuentum Iunonis, ne agnosceretur, Iupiter in iuuencam transformauit. Iuno tamen suspicata id quod res erat, vaccam eam à Ioue sibi dono dari postulauit: quam cùm accepisset, apposuit ei custodē Argum centoculum: à quo cùm molestissima custodia premeretur, ægrè id ferens Iupiter, per Mercurium eum interficiendum curauit. Quam ob rem indignata Iuno, œstrum pellici immisit, cuius aculeis exagitata, in Ægyptum vsque fugit: vbi implorato Iouis auxilio, pristinam formā recuperauit, regíque Osiridi nupsit: Ægyptiísq. omnibus adeò chara fuit, vt post mortē dea habita sit, quam illi Isidem appellarunt, sacráque eius Isiaca, quibus anser immolari cōsueuit. Ouid.lib.1. Metamorph.

Ioab, pater Abisai, 1.Paral.26. Filius item Sauiæ filiæ Isai, 2.Reg.2. 1.Paral.2. Filius etiam Saraiæ, 1.Par.4.

Ioachaz, filius Iosiæ regis Iudæ, 4.Reg.23.2.Paral.35. Filius item Iehu regis Israël, 4.Reg.10. 2.Paral.21.

Ioachaz, pater Ioah, qui à commentariis erat Iosiæ regi. 2.Paral.34.

Ioachim, filius Ioacim, siue Eliacim, 4.Reg.24. quem Ieremias 29.& 37. vocat Iechoamni.

Ioacim, filius Iosię regis, qui priùs Eliacim dicebatur, 4.Reg.23.1.Par.3.

Ioadam, mater Amasiæ regis Iudæ, 4.Reg.14.2. Par.25.

Ioah, filius Gerson filij Leui, 1.Par.6.

Ioah, filius Zemma, 1.Par.6. 2.Par.29. Filius itē Ioachaz illius, qui fuit Iosiæ regi à commentariis, 2.Par.34.

Ioahe, filius Asaph. 4.Reg.18.

Ioarim, nomen viri, 1.Mach.2.

Ioas, pater Gedeonis, Iud 6. Rex Iuda filius Ochozię filij Iorā filij Achab, 4.Reg.11.12.& 13. 1.Par.3. item 4.Reg.14. Filius Ioachaz filij Iehu, rex Israël, 4.Reg.13. & 14. pater Ieroboam regis Israël, 4.Reg.14.

Ioas, rex Iuda, filius Ochoziæ filij Ioram filij Achab.4.Reg.11.& 12.

Ioas, filius Bechor filij Benjamin filij Iacob. 1. Par.7.& 27.

Ioatham, filius Oziæ siue Azariæ regis Iuda, 4.Reg.15.2.Par.26. à LXX. ἰωαθὰμ & ἰαθὰμ transfertur. Filius item Ierobaal siue Gedeonis, Iudic.9. Filius item Iahaddai, 1.Par.2. Filius Azariæ filij Amaziæ, 1.Par.3.

Iob, filius Achaz filij Micha. 1.Par.8. qui 9. dicitur Iara.

Iob, nomen viri. Iob 1.

Iob, filius Issachar, Gen.46. qui 1.Paral.7. dicitur Iasub.

Iobab, filius Iectam, Gen.10. Filius Saharaim ex Hodes vxore, 1.Paral.8. Filius item Zaræ rex Edom, Gen.36.

Iobáchus, Bacchi cognomen.

Iobania, filius Ierobam, 1.Par.9.

Iocásta, Oedipi mater, filia Creontis Thebanorum regis, vxor Laij, quæ post mariti necem Oedipo filio imprudens nupsit, ex quo Eteoclem & Polynicem genuit: qui cùm se mutuis vulneribus confecissent, ipsa quoque sibi manus intulit. Statius 8. Thebaid.

Iochabed, filia Leui vxor Amram filij Caath, filij Leui. Exod.6.

Iochabela, nomen matris Mosis, vt ex Iosepho tradit Hieronymus.

Iócritus, Lycurgi filius. Vide suprà BOTACHIDAE.

Ioed, nomen viri, 2.Esd.11.

Ioel, nomen principis, 1.Par.4. Nomen prophetæ filij Phatuel, Ioel.1. Pater Sammua, 1.Par.5. & 15. Filius Azariæ, 4.Par.29. Filius Maath filij Amasai, 1.Par.6. Primogenitus Samuelis prophetæ, 1.Reg.8. Filius Gad. 1.Par.5.

Ioëla, filius Ieroham, 1.Par.12.

Ioezer, nomen viri, 1.Par.12.

Iofrēdus, Campanię Comes, consilio Petri, vrbis præfecti, Iohannem XIII. Pontificem cepit, & custodiæ mancipauit. Blond. libro 3. anno salutis 966.

Iogli, pater Bocci principis tribus Dan. Num.34.

Ioha, filius Bariæ, 1.Par.8.

Iohánna Ben Resa, Iudæorum dux, regnauit annis LIII.

Iohánna, sacerdos, fratrem suum Iesum in templo occidit: ob quod facinus Vagoses, dux Artaxerxis, templum violauit, & Iudæos septem annis tributa dare coëgit. Ioseph.lib.11. cap.7.

Iohannes Baptista, Herode, Philippo & Lysania tetrarchis, prædicare, & baptismo Dei populum colligere nouum cœpit, anno salutis 30. Vinctus in carcerē ab Herode, propter Herodiadē missus est, atq; capite truncatus in Macherunta. Matth.14. Ioseph.lib.18.cap.13.& 14.

Iohannes Apostolus & Euangelista, in insulam Pathmum est relegatus. Euseb.lib.3.ca.18. Ab exilio reuocatus, postea Ephesum rediit. Euseb.lib.3, cap.20. anno salutis 98.

Iohan-

Iohannes II. Romanorum episcopus, anno salutis 323.
Iohannes III. Romanorum Pontifex, anno salutis 166.
Iohannes IIII. Romanorum episcopus LXX. anno salutis 639.
Iohannes V. Romanorum episcopus LXXX. anno salutis 683.
Iohannes VI. Romanorum Pontifex LXXXIII. natione Græcus, eo tempore Pontificatum iniit, quo Theophylactus Exarchus Italiam petiit, anno salutis 700.
Iohannes VII. Græcus, Romanorum Pontifex LXXXIIII. anno salutis 703.
Iohannes VII. Anglicus, ex Moguntiaco oriundus, fœmina, mentito habitu, propter doctrinam Pōtifex electus, regnauit annis duobus, mense vno, anno salutis 514.
Iohannes VIII. Pontifex CV. anno salutis 873.
Iohannes IX. Pontifex CXIII. anno salutis 899.
Iohannes X. Pontifex CXXII. anno salutis 915. hic Sergij Pontificis & Maroziæ ex adulterio filius fuit. Luith. lib. 2. cap. 13.
Iohannes XI. Romanorum episcopus CXXV. anno salutis 932.
Iohānes XII. Romanorū Pontifex CXXX. anno salutis 956. Adelbertum Romam intromisit. Otho Romam petiit, fugit Iohannes, & Adelbertus synodum congregauit. Damnatus est Iohannes, & electus Leo. Blond. lib. 3. decad. 22. Luith. lib. 6. cap. 6. 7. & 9. & 10.
Iohannes XIII. Iohannis episcopi filius, Pontifex CXXXII. anno salutis 966.
Iohannes XIIII. Roman. Pōtifex CXXXVII. A Romanis captus, in Adriana mole, pædore carceris & inedia vitam finiuit, anno salutis 984.
Iohannes XV. Romanorum Pontifex CXXXVIII. omnia diuina & humana amicis largitus est, anno salutis 985.
Iohannes XVI. Romanorū Pontifex CXXXIX. patre Leone presbytero natus, Romanus, anno salutis 985.
Iohannes XVII. Romanorum Pontifex CXLI. anno salutis 996.
Iohannes XVIII. Romanorum Pōtifex CXLIII. anno salutis 1001.
Iohannes XIX. Romanorū Pōtifex CXLIIII. anno salutis 1001.
Iohannes XX. Romanorum Pontifex CXLVII. anno salutis 1020.
Iohannes XXI. Papa CLXXXVIII. anno salutis 1276.
Iohannes XXII. Romanorū Pontifex CXCVI. anno salutis 1317.
Iohannes XXIII. Romanorum Pontifex CCVII. anno salutis 1411. in concilio Constantiensi Pontificatu priuatus est, Platin. Volater. anno salutis 415.

Iohannes, Iudæ filius, frater Iesu, summus sacerdos, anno à diluuio 1911.
Iohannes Columna Cardinalis, ad res Asiæ cōponendas legatus ab Honorio III. Romanorum principe, anno salutis 1216.
Iohannes, Hierosolymorum episcopus VII. anno salutis 106.
Iohannes Chrysostomus, episcopus Constantinopolitanus, à Theophilo Alexandrino episcopo oppressus, Pontum in exilium pergere coactus est, anno salutis 403. vbi spiritū Deo reddidit. Tripart. histor. lib. 10. cap. 18.
Iohannes Anachorita, monachus, propheta, vixit sub Theodosio imperatore, anno ab vrbe 1147.
[Iohannes monachus miraculis & virtutibus insignis fuit: futura non minùs, quàm antiqui prophetæ prædicebat, donúmq; accepit à Deo, vt curaret insanabiles morbos. Is à iuuentute laudans Deum, degebat in solitudine, comedebátque herbas, & radices, aquámque bibebat, sicubi reperisset. Cúmque ad senilem peruenisset ætatem, multorum in Thebaide monachorum factus est præsul, qui oratione morbos, dæmonésq; fugabat: & cùm nesciret literas, ad rememorandum quid, codicibus non egebat: quia quicquid semel mēte percepisset, sub veritate tenebat. Sozom. lib. 8. cap. 1. hist. eccles.]
Iohānes Cassianus, monachus, Massiliæ floruit, anno salutis 1186.
Iohannes Vitelescus, Patriarcha, Romam, omnémque ecclesiæ terram recepit, anno salutis 1434.
Iohannes Palæologus, Constantinopolitanus imperator, anno salutis 1434.
Iohānes Vuytocliffus, hęreticus in Anglia, anno salutis 1366.
Iohannes Haucuth, Anglus, qui Vicecomitibus Mediolani militauerat, copiis Vrbani Quinti Pontificis præfectus est, vt ecclesiæ ditionem ab hoste tueretur. Platin. Blondus.
Iohannes primus, Hispaniæ rex, patri Henrico Hispaniæ regi successit, anno salutis 1374.
Iohannes Britanniæ dux, totam Britanniam eiectis Francis, recuperauit, anno salutis 1376.
Iohannes Hus, in concilio Constantiensi exustus, anno salutis 1416.
Iohannes Sirmiensis, abbas ex Pannonia suffectus est in locum Guidonis Antipapæ, anno salutis 1169.
Iohannes de monte regio, astronomus insignis, floruit anno salutis 1476.
Iohannes Zimisceus XIIII. Constantinopolitanus imperator, regnauit annis VI. Basilium & Constantinum Romani II. filios Cæsares fecit, anno salutis 971.
[Iohānes, cognomēto Marcus, D. Barnabæ co-

gnatus fuit,& natione Cyprius:cuius D.Paul. meminit 2.ad Timoth.cap.4.]
Iohannes II.Hispaniæ rex,anno salutis 1415.
Iohannes de Bregua,magno consensu Christianorum, Hierosolymorum rex est designatus, ductáque Chunradi Montis Ferrati filia in vxorem,Tyri regium diadema suscepit,anno salutis 1210.Blond.
Iohannes, Philippi Valesij filius, Frācorum rex, magna ex parte apud Anglos captiuus, infœliciter regnauit annis 15.
[Iohannes Cuthembergus,natione Theutonicus, equestris vir dignitate, primus omnium in oppido, quod Maguntiam vocant, imprimendarum literarum excogitauit artem:primúmque ibi eam exercere cœpit. Nō minori industria repertū fuit ab eodem nouum atramenti genus, quo nunc impressores tantùm vtuntur. Polyd. Verg.libr.2.cap.7.de rer.inuent.]
Iohānes Hunyades Vuaiuoda, tutor regni Vngariæ factus.Ritius lib.2.anno salutis 1445.
Iohānes,Richardi frater,Northmanniæ dux,rex Angliæ,anno salutis 1201. Prouentus ecclesiæ sex annos occupauit, vnde ab Innocentio excommunicatus est,qui ad Pōtificis misericordiam confugiens,Angliam, Hyberniámque Romanæ ecclesiæ feudatarias, ex fœdere cōstituit,centum auri pondo pro vtraque insula quotannis soluere pollicitus. Vuallos rebelles subegit,anno salutis 1211.
Iohannes,Scotiæ rex,anno salutis 1392.
Iohannes Baliolus, Scotiæ rex designatus est, mortuo Alexandro, nulla prole relicta,anno salutis 1292.
Iohannes,Henrici imperatoris filius,Bohemorum rex,anno salutis 1312.
Iohannes Hircanus, filius Simonis, Iudæorum dux.Ioseph. Antiquit.lib.13.Eusebius eum ob deuictos Hircanos cognomen hoc obtinuisse dicit. Huius tempore exortæ sunt tres sectæ apud Iudæos, Pharisæorum vna, Essenorum altera,tertia Sadducæorum.Ioseph.Antiquit. libr.13.cap.8. Is Samariam, Idumæam, & aliquot Syriæ vrbes cepit. Templum quoque quod in monte Garizim, tempore Alexandri magni, constructum est, diruit, populósque subiectos circuncisionem ac reliquos Iudæorum ritus accipere coëgit. Fœdus cum Romanis renouauit,anno ab vrbe 633.
Iohannes Zischa,Hussitarum dux, regnum Bohemicum ferè occupauit, quocum Sigismundus aliquoties cōgressus, infœliciter pugnauit,anno salutis 1420.
Iohannes Tizocopos,XIIII. Italiæ Exarchus, anno salutis 712.
Iohānes De Poli, Romanus senator, Annibalis successor,priscæ reip.mores imitatus,legē rogauit, vt vectigales prouentus, & vrbis & prouinciæ reipub.iurium censerentur.Blond.
Iohannes, consul cum Varato, anno ab vrbe 1229.
Iohannes, COS.cum Asclepione, anno ab vrbe 1253.
Iohannes,cos.cum Paulino,anno ab vrbe 1251.
Iohannes,cos.cum Busco,anno ab vrbe 1220.
Iohannes,Burgundiæ dux,captus à Sigismundo, anno salutis 1396.
Iohannes & Albricus,ex Cumis comitibus,omnem Italiam in vnam societatem S.Georgij coëgerunt:externos milites,quorum auxilio Itali hactenus erant vsi, Italia eiecerunt, Teutonicos,Britones & Anglos.Blond.Plat.
Iohannes Galeatius, Mediolani princeps, Barnabam patruum in vinculis ad mortem vsque retinuit, omnémque ditionem eius in suam redegit potestatem, anno salutis 1385. A Roberto Iacobi Appiani filio Pisas emit. Perusium deditione accepit.Bononia,Lucáque est potitus.
Iohannes Maria, Iohannis Galeatij Mediolanēsium ducis filius, Mediolanēsium etiam dux, à Mediolanis ipsis interfectus est, anno salutis 1411.
Iohannes, Lencastriæ dux, Constantiæ vxoris nomine Castellæ regnum iure hæreditario repetiit.Hispanias armata manu ingressus est: adepta victoria affinitatem cum Iohāne Hispano contraxit: Hērico eius filio Catharinam filiam despondit. Alteram filiam Philippam Iohanni Lusitaniæ regi dedit nuptui. Pace inita,contracta affinitate, domum victor rediit,anno salutis 1389.
Iohannes Villerius,noctu Parisios ingressus,tyrannidem exercuit maximam,cædémque fecit,anno salutis 1418.
Iohanna, Siciliæ regina, Alphonsum Aragoniæ regem adoptauit,anno salutis 1422.
Iohanna,Roberti Neapolitani filia,Andreæ Vngaro nupsit: eúmque veneno dato tradidit neci.hinc Ludouico Tarenti principi nupsit. Blond.lib.10.anno salutis 1347.
Iohanna, puella ex oppido Vallicolore, annorū circiter viginti, armis instructa, militis munus subiit sub Carolo septimo Franciæ rege, cuius auspiciis multis in locis prosperè pugnatum est.Remis receptis, Aurelium obsidione liberatum. Capta est ab Anglis,& Rothomagi cremata,anno salutis 1430.
Iohanna, Ladislai soror, fratri in regno Siciliæ successit,anno salutis 1414. Volater.
Iohanna,mulier,quæ sequebatur CHRISTVM, vxor Chusæ.Luc.8.& 23.
Iohannam, filius Careæ.4 Reg.25. Primogenitus Iosiæ regis Iuda, 1.Paral.3. Filius Azariæ, 1.Paralip.6. Filius Elioenai filij Naariæ, 1.Paralipo.3. Principis nomen, 1.Paralipo.12. Nehem.12.

Ioiada, nomen sacerdotis, 4.Reg.11.Ierem.29.
Ioiar, nomen sacerdotis, 1.Par.9.& 24.
Iol, Numidiæ vrbs, quæ postea Colonia Cæsarea, dicta est. Strabo libro vlt. à Iuda Ptolemæi patre, in gratiam Augusti: cuius liberalitate, cùm post victum patrem Iubam, Romæ in triumpho ductus esset, restitutus est in regnum.
Iolaus, Iphicli filius, qui Herculi hydrã interficienti adfuit, ferróque candenti cruorem cohibuit, ne alia ex eo capita suppullularet. Hic cùm ad decrepitam ætatem peruenisset, Herculis precibus iuuentuti restitutus est. Ouid.9.Metamorph.
Iolcos, oppidum Magnesiæ (quæ est regiuncula Thessaliæ ab Ortu annexa) inter Pelion & Ossam montes ad sinum Pelasgicũ, quem & Iolciacum ab huius oppidi nomine appellat. Ouid.7.Metamorph.
Iole, es, Euryti Oechaliæ regis filia, ab Hercule adamata, quam cùm Eurytus iam victus ei tradere recusasset, licet certaminis lege debitam, ira accẽsus Hercules Eurytum interfecit, vrbéque direpta Iolẽ abduxit, postéaque Hylo filio suo vxorem tradidit. Ouid. lib.9.Metamorph.
Iolum, mons Perrhæbiæ: Incolæ, Ioli. Steph.
Ion, poeta Grçcus Tragic' & Lyricus & Philosoph', cuius scripta cõmemorãtur à Suida.
Ion, Xuthi filius: à quo Ionia dicta est Atheniensium ciuitas. Stephanus in Helice.
Iona, siue Ionas, propheta, filius Amathi. 4.Regum 14. Pater Ioseph patris Iudæ patris Symeon, Luc.3. Pater item Petri Apostoli. Iohan.1.& 21.
Ionadah, filius Semmaa fratris Dauid, 2.Reg. 13. Filius item Rechab. Ierem.35.
Ionathan, filius Gerson filij Mosis, Iudic. 18. Nomen scribæ cuiusdam, Ierem.37.
Ionathan, filius Saulis regis, 1.Reg.13. 14.2. Reg.1.21.1.Paral.10. Filius Abiathar sacerdotis, 2.Reg.15.17.2.Reg.1. Filius Iada filij Onam filij Ierameel, 1.Par.2. Filius Sagę, 1. Par.11.Esd.8. Filius Asael, Esdr.10.Nehem. 12. Filius Careæ, Ierem.40.
Ionathas, dux Iudæorum constitutus, Bacchidem apud Iordanem vicit. Ioseph.li.13.cap. 1. & 1.Machab.9.
Ionathas, Annæ filius suffectus in locũ Caiphę à Vitellio Cæsare, anno salutis 39.
Ione, ciuitas Palæstinæ, aliàs Gaza dicta, quòd Io illuc appulerit. Steph. Ione eidem. Antiochia ab Argiuis habitata iuxta Phadnem.
Ionia, Asię minoris regio, media inter Cariam & Æolidem, tũ cęli bonitate, tum situs commoditate nulli regionũ posthabenda. Huius incolæ dicti sunt Iones, ab Ionibus Græciæ populis oriundi: quorũ olim duodecim præcupuę fuerũt ciuitates, decem in continenti sitæ, Miletus scilicet, Myûs, Priene, Ephesus, Colophon, Lebedus, Teos, Clazomenæ, Phocæa, Erythræa, & duæ in insulis, Chios & Samos. Ouid.6.Fastorum.
Ionicus, ica, icum, quod est ex Ionia: vt Ionica lingua, inter quinque Grçcarum linguas notissima. Horat.3.Carm.Ode 5.
[Ionithus, Noæ filius, futuros quosdam euentus præuidit, de ortu potissimũ quatuor monarchiarum, & earundem occasu per successionẽ: prædixítque discipulo suo Nemroto, quòd primi hominum regnarent, filij nimirùm descendẽtes ex Chã, ex quo Belus quoque descendit. Comest.in cap.10.Genes.]
Ionius, nia, nium, adiectiuum: vt Ionium mare, dicitur ea pars maris Mediterranei, quæ supra fauces Adriatici inter Siciliã & Cretam expanditur. Sunt qui Isthmũ Peloponnesiacum Ionij Ægæi maris terminum faciunt. Quod si concedamus, dicendum erit, Creticum mare, Ægæi, non Ionij partem esse. Ptolemæus verò in descriptione Macedoniæ, eã quoq; partem sinus Adriatici, quæ Macedoniæ oram ab Occasu alluit, Ionio mari attribuit: eiúsque terminos, Dyrrhachio siue Epidamno vrbe & Pylichno fluuio circũscribit. Rectiùs tamen Plinius, cæteríque Acroceraunio promontorio Ionium mare ab Adriatico dirimunt. Quod autem ad nominis rationem attinet, non satis conuenit inter scriptores. Didymus enim dictum existimat ab Ionio quodam Dyrrhachij filio, quẽ Hercules cùm imprudenter occidisset, in mare proiecit, vt memoriam eius propagaret. Solinus ab Iona extrema Italiæ regiuncula dictum mauult: Lycophron, ab errore Iûs, Inachi filiæ: alij ab Ionum naufragio: nonnulli ab Ione quodam Adriæ patre, qui deinde mari Adriatico nomen fecit.
Iopas, rex Afrorũ, vnus ex procis Didonis, vt Punica testatur historia. Vir.li.1.Æneid. Cithara Crinitus Iopas Per sonet aurata. [Hic musicus fuit præstãtissimus, qui apud eũdem Virgiliũ canit errãtem lunam, solisq; labores. Polyd.Verg.lib.1.cap.14 de rer.inuent.]
Iópe, Steph. vrbs Phœniciæ prope Iamniam, vt Philo ait: vt Dionysius, Palæstinæ (nã & Palæstina Phœnicia dicebatur) sic dicta ab Iope, Æoli filia (quã Græci nõ rectè Cassiepeã vocant) vxore Cephei conditoris & regis. Alia est Iope Thessaliæ. Dicitur etiã Iopia, aliàs per duplex p nimirùm ab Æthiopia.
Iôpis, regio Laconiæ. Steph.
Ióppe, hodie *Iaphe*, vrbs maritima Palęstinæ, Cephei regia, circa quã Andromedẽ ferunt marinæ belluæ fuisse expositam, postéaque à Perseo liberatam, eidem nupsisse. Hanc antiquissimam orbis totius vrbem fuisse volunt, ante terrarũ inundationẽ, quæ Deuca-

lionis cōtigit temporibus, conditam: in qua etiam hodie scopulū incolæ ostendunt, vinculorum Andromedes vestigia retinentem. Nonnulli tamen nō Ioppem Palæstinæ, sed aliā Indiæ vrbem fuisse dicunt, vbi Andromeda marinæ belluæ fuit exposita.

Ióppe, vulgò Saron, oppidū in ora Curuæ Syriæ in monte situ, vnà cum portu, qui à Barbaris nunc *Iaffa* appellatur. Num.21. Ios.19. 2.Par.2.1.Esd.3.Ios.1.1.Mach.10.Act.9.

Iora, nomen viri, 1.Esd.2.

Iorai, nomen viri, 1.Paral.8.

Ioram, filius Thou regis, 2.Reg.8. Filius item Iosaphat, 1.Paral.3.

Ioram, filius Iosaphat regis Iuda, 3.Reg.22. Filius itē Achab regis Israel, frater Ochoziæ, 4.Reg.1.3.8.9.12.2.Par.21.22. Matth.1. Est & nomen sacerdotis, 2.Par.17.

Iorapata, orum, siue Iopata, Stepha. Syriæ oppidum apud Ioseph.lib.3.Antiq.

Iórdanes, Consul cum Seuero, anno ab vrbe 1223.

Iordanis, fluuius Iudææ, aquas habens suauissimas, Peræam à reliqua Iudæa disterminās, Plinio libro quinto, cap.14. Oritur ad radices Libani duobus fontibus: alteri nomen est Ior, alteri Dan, qui simul iūcti Iordanem efficiunt, Gen.13.

Iordanis, Lydiæ rex, pater Omphales. Palæph. lib.de fabulis.

Iornándes, librum rerum Gotthicarū scripsit.

Ios, insula in mari Myrtoo, Plin.lib.4.cap.12. vna Sporadum, distās à Naxo XIIII.M.passuum. In hac Homerum sepultum ferunt, ita iubente oraculo, vt in materna patria sepeliretur, propterea quòd matre certa, patre verò incerto natus esset.

Iosa, nomen principis. 1.Paral.4.

Iosaba, filia regis Iorā, soror Ochoziæ, 4.Reg. 11. Vxor Ioadæ sacerdotis, 2.Paral.22.

Iosab-hesed, filius Zorobabel filij Phadaiæ. 1.Paral.3.

Iosabech, nomen mulieris, 2.Paral.22. quæ 4. Regum 11. dicitur Iosaba.

Iosabia, filius Saraiæ filij Asiel, pater Iehu principis. 1.Paral.4.

Iosaphat, filius Asa regis, 3.Reg.15.1.Par.3. Filius Ahilud, 3. Reg. 8. Filius item Pharuæ, 3.Reg.4. Nomen vallis videtur, Ioel 3.

Iosaphat, vir Mathanites. 1.Para.11.

Iosedech, filius Saraiæ filij Azariæ, 1.Par.6. Pater Iesu sacerdotis, Zach.1.

Iosedum, inter Celtas oppidum, fluuij Sequanæ ripas citeriores attingens, supra Melodunum oppidum ei finitimum, & Lutetiæ proximum: vulgò *Corbeil* nominatur, vt quidam existimant: vide Glareanum in libr.7. Comment. Cæs.

Ioseph, vndecim' filius Iacob ex Rachel vxore. Genes.30. Pater item Igal, Num.13. 1. Par.25. [Cuius sepulchrum in Ægypto sic ab Hebræis, hinc egredientibus, inuentum est. Cùm enim Nilus flumen præter consuetudinem terrā, in qua Ioseph erat sepulchrū inundaret, Moyses scripserat in lamina nomen domini Tetragrammaton, quæ superposita, supernatauit, vsquedum veniens, staret, vbi erat sepulchrum. quod effodiētes, ossa sustulerunt, quæ sublata dicuntur eis prophetasse de itineris difficultate. Tamen Hebræi tradunt, quòd ouis ex improuiso astitit iuxtà, quæ locuta est eis: quam vnà secum multo tempore per desertum duxerūt: eámque fuisse ouem Ioseph, de qua Exod.ca.12. scribitur his verbis: Qui deducis velut ouē Ioseph. Comest.ibid.]

Ioseph, prim' dux Iudæorū, regnauit ann. VII.

Ioseph iunior Arses, Iudæorum dux, regnauit annis IX.

Ioseph XIIII. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 129.

Ioseph, Cani filius, summus sacerdos, anno salutis 47.

[Ioseph ab Arimathia, occultus Iesu Christi discipulus, qui eiusdem corpus summo studio honorificè, ac piè sepeliuit: ac deinde in Angliam Iesu Christi fidem intulit, ibíque sacrum primus disseminauit Euangelium. Bed.hist.Eccles.Ann.Angl.]

[Ioseph Scaliger, sui temporis Philosophorū præstantissimus, tam acuta oculorum erat acie, vt nocte etiam obscurissima minimas & scriberet, & legeret facillimè literas. Bell. tom.2.Cos.]

Iosephus, Thobiæ filius, Oniæ ex sorore nepos, Iudæos ab ira Ptolemæi liberauit. Ioseph.lib.4.cap.4.

Iosephus, qui & Cayphas, Simoni in pontificatu successit. Ioseph.lib.18.cap.7.

[Iosephus, Mathatiæ filius, vir apud Iudæos, necnō & apud Romanos nobilissimus, & sacerdos, de Christi veritate testis est dignissimus. Vocare námq; eū hominem non audet, tanquam factorum insigniū operum, magistrúmque sermonum veracium. Christū verò apertè nominat, & pœnæ crucis adiudicatum, ac tertia die apparuisse viuum scribit, aliáq; innumera miracula de eo à prophetis non ignorat fuisse prædicta: sed & multos tunc extitisse, quos elegit, Græcos, atque Iudæos, & in eius permanere dilectione, atque gentem ab eo nominatam nequaquam defecisse testatur, &c. Sozom.lib.1.cap.2.hist. trip. Idem de eodem Euseb. ita memoriæ tradidit lib.3.cap.9.hist.Eccl. Iosephus, Matathiæ filius, genere Hebræus, ex Hierosolymis sacerdos: qui nō solùm apud Iudæos, ciues proprios, verùm etiā apud Romanos habitus

bitus fuit nobilissimus, ita vt literarũ merito in vrbe Roma etiam statua donaretur, & libri eius bibliothecę traderẽtur, quos non solùm Græca facundia, verùm & Hebræo sermone suis etiam ciuibus se edidisse confirmat, dignus, cui præ cæteris omnibus debeat credi, & cæt.]

Iosia, filius Elnaem. 1. Par. 11.

Iosias, rex Iuda filij Amon filij Manassę. 4. Reg. 22.

Iospica, oppidum in ora Liburnię apud Plin. lib. 3. cap. 21. Ptol. Lopsicam appellat.

Iosue, filius Num, princeps tribus Ephraim, Osee priùs nominatus. Num. 13. 1. Par. 7.

[Iosue, & Iesus, idem est nomen: cognominatus est autem à patre, Iesus Naue, vel Iosue Bennum. i. filius Naue, vel Num, quod idem est: dictus est autem sic, ad differentiam Iesu filij Sirach, pronepotis Iesu magni sacerdotis, qui Ecclesiasticum scripsit, Comest. in præfa. libri Iosue. Typum Iesu Christi non solùm in gestis, verùm etiam in nomine gerens, transiit Iordanem, hostium regna subuertit, dimisit terram populo victori, & per singulas vrbes, viculos, montes, flumina, torrentes, atque confinia ecclesiæ, cœlestísque Ierusalem spiritualia regna libro suo descripsit. D. Hierony. in eiusdem Iosue prologo. Ad eius preces sol & luna steterunt, donec Dei vlcisceretur hostes. Non fuit antea, & postea non erit tam longa dies, obediente domino voci hominis, & pugnante pro Israel. Vnum ac triginta reges bello vicit, eósque percussit. Ios. capite 10. & 12.]

[Iosue Rabbi, vir probitate conspicuus, de quo Iudæi ita scribunt quin potiùs fabulantur: quòd nimirùm Deus ad eum mortis miserit Angelum, eo scilicet tempore, quo ei instaret mors, qui hunc Iosue interrogaret, quid à domino Deo ante mortem peteret. Ille verò postulauit, vt sibi ostenderetur locus suæ mansionis in Can Edem, hoc est, in Paradiso. Cúmque Dominus eius annuisset petitioni, ductúsque fuisset per Angelum mortis ad septum Paradisi, vt introspiceret, non autem ingrederetur, elapsus ex Angeli manibus, & subitò in Paradisum insiliit. Perambulans ergo locum illum voluptatis, omniáque lustrans tabernacula, inuenit septem in eo mansiones, quæ singulæ in longitudine habebant 100000. milliariorum, & in latitudine 1000. In prima autem mansione erant pagani, qui relicto paganismo, conuersi fuerant ad legem Dei: in secunda pœnitentes: in tertia Abraham, Isaac, Iacob, omnésque filij Israel, qui ex Ægypto egressi fuerant, & in solitudine mortui: in quarta nemo hominum degebat: at in quinta Messias filius Dauid, atque Elias: in sexta erant, qui hinc migrarent in mœrore, ac tristia: in septima denique mansione, qui mortui sunt ex infirmitate, & supplicio. Huiusmodi fabulas scribunt stolidi & miserrimi Iudæi. Munst. lib. 1. Cosm.]

Iota, ciuitas in tribu Iudæ. Ios. 5. Eadem videtur esse quæ Ios. 22. Ieta appellatur. Vide IETA.

Iotapata, vrbs in Syria. Steph. ex Iosepho, à conditore sic vocata.

Iouianus Pontanus, poeta, multa scripsit tum prosa oratione, tum carmine.

Iouinianos, Maximianus Cæsar voluit vocari qui se fortiter in Illyrio gessissent.

Iouinianus, hæreticus quidam fuit, qui nuptias virginitati pręferebat, secutus opinionẽ Stoicorum de virtutum & vitiorum æqualitate. Eius scriptis respondit Hieronymus.

Iouinus, Consul cum Lupicino, anno ab vrbe 1120.

Iozabad, nomen serui Ioas regis, à quo occisus est ipse Ioas. 4. Reg. 11, 1. Paral. 26, 2. Paralip. 17. 24.

Iozabad, vel Iozabeth, princeps militiæ. 1. Par. 12. Nehem. 11. 2. Par. 31. 35. 2. Esd. 8.

Iozachar, filius Semaar, seruus Ioas regis Iuda, qui Iozachar occidit ipsum regem Ioas, adiutus à Iozabad conseruo. 4. Reg. 12.

Iozarus, summus sacerdos, anno salutis 11.

I P

Ipana, vrbs circa Carthaginem. Steph.

Iphates & Testorius, filij Priami, quos illi vno partu Periuia Idæa Nympha enixa est, quam ipse furtim in venatione compresserat: postea verò in bello Troiano ab Antilocho Nestoris filio sunt occisi.

Iphianassa & Lysippe, filiæ Prœti Argiuorum regis, quæ cùm ad Iunonis templum venissent, deam contumeliis affecerunt, patris sui domum diuitiis templi Iunonis, vel, vt alij ferunt, formam suam deę pulchritudini pręferentes, à Iunone in furorem versæ sunt, adeò vt putarent se esse vaccas, agrósque falsis mugitibus implerent. Ad quas curandas accersitus est Melampus, cui pater regni partem, & alteram filiam, quam vellet, nuptui promisit. Placata igitur per supplicationem & hostias Iunone, Melampus Prœtidas à morbo curauit, & Iphianassam vxorem duxit. Hoc etiam nomine appellatur à Lucretio libro primo Iphigenia, Agamemnonis filia ex Clytemnestra.

Iphiclus, siue Iphicles, filius Amphitrionis & Alcmenę, eodem cum Hercule partu editus, quamuis diuerso ex patre. Hic cùm Iuno nouercali concitata odio Herculi angues duos immisisset, tanto perculsus est timore, vt de cunis decidens, vagitu suo parentes excitarit: qui cùm repente surrexissent, viderunt

Herculem duos miræ magnitudinis angues manibus elidentem.

Iphicrates, Æmilio & Plutarcho, vir Atheniensis, non tam magnitudine rerum gestarum, quàm disciplina militari nobilitatus.

Iphicrates, sculptor nobilis apud Athenienses.

Iphidamas, Homer. lib. 11. Iliad. Antenoris filius, corpore lato atq; procero, ab Agamemnone in bello Troiano interemptus.

Iphigenia, Agamemnonis & Clytemnestræ filia: de qua fabulam huiusmodi comminiscũtur poetæ. Cùm Agamemnon in Aulide ceruum Dianæ imprudens occidisset, Dea indignata contrariis flatibus Græcorum nauigationem est remorata. Qua de re cùm vates consulerent, responsum est Agamemnonio sanguine deam esse placandam. Missus igitur Vlysses, Iphigeniam astu à matre abduxit, Achilli eam nupturam simulans: cúmque iam immolanda esset, Dea eius miserta, ceruã pro ea supposuit, virginem autem in Tauricam regionem trãstulit, vbi à Thoante rege eius deæ sacris præfecta est, quæ humano sanguine fieri solebant. Quò cùm postea Orestes furiis agitatus venisset, iámque esset immolandus, à sorore agnitus & liberatus est: cum qua non multò pòst, occiso Thoante rege, aufugit, ablato secum Dianæ simulachro, in lignorum fasce abscondito (propter quod illã Fascelidem vocarunt:) quod cùm in Italiam venissent, in Aricino nemore collocarunt.

Iphimedia, vxor Aloei, quę compressa à Neptuno, filios geminos peperit, Otum & Ephialten, qui singulis mensibus nouem digitorum longitudinem staturæ suæ adiiciebant: cúmque paucis annis in summam corporis molem excreuissent, vnà cum cæteris gigantibus aduersus superos bellum mouentes, Apollinis & Dianæ telis confixi sunt.

Iphinassa. Vide IPHIANASSA.

Iphinous, vnus ex Centauris, apud Ouidium 12. Metam.

Iphis, puer formæ venustate conspicuus, qui cùm Anaxareten puellam impotenter adamaret, neque illa eius amori responderet, impatientia repulsæ vitam laqueo finiuit. Cúmque iam ad sepulturam efferretur, Anaxarete è fenestra prospiciens, immotísque oculis funus aspiciens, in saxum mutata est. Ouid. 14. Metam.

Iphis, puella quædam Cretensis, ex Phæsto oppido, Lygdi & Thelethusę filia, ipso nuptiarũ die in marem mutata. Nam cùm Lygdus vxorem grauidam esse animaduerteret, peregrè proficiscens, in mandatis ei reliquit, vt si filiã pareret, exponi eam curaret. Idque cùm ita euenisset, anxia Telethusa, quòd neque naturæ legem, quæ liberis nobis nihil charius esse voluit, neque mariti iussa auderet preuaricari, mediam viam delegit, qua & pietatis fines non prætergrederetur, & viri indignationem euitaret. Simulat itaque marem sese peperisse, habitúque virilem mẽtitur sexum, noménque Iphidi imponit, mari fœmineque commune. Verùm cùm iam adoleuisset, paterque puellam Ianthen nomine ei despondisset, Telethusa animaduertens rem diutiùs celari non posse, Isidis opem implorauit: quę precibus eius exauditis, Iphidem in marem commutauit. Ouidius libro nono Metamorphoseos.

Iphitus, Euryti Oechalię regis filius, quem Hercules, occiso patre, è turri præcipitauit.

Iphitus Troianus. Virg. 2. Æneid.

Ipnus, quam aliqui Ipneam vocãt, vrbs Locrorum Ozolorum. Steph.

Ipnus, untis, vel Ipnusia, parua regio in Samo, vbi Iunonis Ipnuntidis templum erat. Stephanus.

Ipsicuri, populi Ligurię. Steph.

I R

Ira, nomen sacerdotis, 2. Reg. 20. Filius Acces Thecuites. 1. Par. 11.

Irad, filius Enoch. Gen. 4.

Irai, filius Bela filij Beniamin filij Iacob. 1. Paralip. 7.

Iraphiotes. Vide ERAPHIOTES.

Irene, insula. Vide CALABRIA.

Irene, Constantini VII. imperatoris mater, imperauit cum filio annis IX. anno salutis 783. Irene & Constantinus Synodum in Nicea vrbe CCC. & L. episcoporum celebrarunt, in qua sanctorum imagines ecclesiis sunt restitutæ. Blond. Constantinus iam adultus, matrem haud amplius passus, imperio deiecit, eiectam in ordinem redegit, & solus regnauit annis VII. Irene autem Constantini flagitia ægro ferens animo, filium dolo captum, effossis oculis coniecit in carcerem, in quo & exhalauit animam, anno salutis 798. Tum imperauit sola annis IIII.

Ireneus, Lugdunensis episcopus, vir doctissimus, cuius extant plurima opera, anno salutis 169. Euseb. lib. 5. cap. 5.

Iresidæ, vicus in tribu Acamantide. Steph.

Iria Flauia, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Ptolemæo lib. 8 cap. 6. S. Maria, Finis terrę vulgò.

Iria etiam, Taurinorum vrbs, Ptol. Tiria Plin. hodie Sartirana.

Iringus, Auarorum dux, ab Henrico Foro iulianorum duce superatus & expoliatus inęstimabili præda, anno ab vrbe 359.

Iris, Thaumantis filia, quam poetæ Iunonis nuntiam faciunt, reuera est arcus cælestis. Iunonis autem nomine aërem intelligimus. Vnde cùm poetæ Irim Iunonis faciunt nuntiam, hoc intelligi volunt, pluuiæ eam prænuntiam esse.

Iris,fluuius minoris Asiæ, in Euxinum Pontum se exonerans.

Irpini,populi erant ad Soractem montem,dicti ab Irpo, quo nomine Samnites lupum appellant, siue quòd lupum ducem sequuti, sedes suas delegerunt, vt Festus tradit, siue quòd more luporum ex rapto viuerẽt.Hos Seruius Hirpinos per aspirationem vocat.

Irus,mendicus Ithacensis, assecla procorum Penelopes: vero nomine Arnęus dictus,Irus autem cognominatus,quòd quemadmodum Iris deorum,& præcipuè Iunonis, ita hic procorum nuntius esset. Hunc Vlysses, domum reuersus, pugno interfecit. Hom. 18. Odyss. Huius paupertas abiit in prouerbium, vt hominem extremæ inopiæ Iro pauperiorem dicamus. Filiam habuit Chrysippen, quæ ex Phthio Hellenem peperit. Stephanus in Hellas.

Irus,vrbs Thessaliæ: Ciuis,Irotes.Steph.

I S

Is,vrbs Persica,à Babylone itinere dierum octo distans: apud quam est Is fluuius, è quo bitumen ad totius Babylonis murum subministrabatur.Herod.lib.1.

Isaac,filius Abraham ex Sara.Gen.17.& 21.

[Isaac, cognomento Angelus, morti adiudicatus, imperator Constantinopolitanus fuit proclamatus,vnctus,& consecratus, ac deinde ab Alexi fratre suo imperio pulsus, obcæcatus, in carcerem trusus: dehinc liberatus, obiit. Bell. Tom.2. Cosm.]

Isaar,filius Caath filij Leui,Exod.6.1.Paral.6. & 23. qui Num. 3. dicitur Iesaar, iisdem tamen consonantibus & punctis.

Isaari,nomen viri,1.Paral.24.

Isabella,Henrici Anglorum regis soror,Friderico imperatori nuptui data est. Polyb.lib.16.

Isabella, Portugalliæ regis soror, Caroli Hispaniæ regis vxor,anno salutis 1526.

Isaca, fluuius Britanniæ insulæ. Ptolem. libro 2. cap.3.

Isachęi,aliàs Asachęi,sunt populi in Æthiopia, apud quos tanta Draconum copia nascitur, vt cratium modo impliciti, erectis capitibus velificent ad meliora pabula Arabiæ. Plin.

Isacius Angelus, Constantinopolitanus imperator,ex Pelopõnesio bello vocatus, Andronicum bello vicit, cepit, mutilatis membris eum interfecit,anno salutis 1185.

Isacius Comnenus,Græcorum imperator,anno salutis 1059. Hic vsqueadeò continens fertur, vt vxorem nunquam inire voluerit post prolem semel ex ea susceptam: quanuis ad morbi remedium medici consulerent vt frequẽtiore venere vteretur.

Isacius,Patricius Constantinopolitanus,Italiæ VIII.Exarchus.Blond.lib.9.decad.1.

Isæus,Assyrius rhetor,adolescentiam variis corporis voluptatibus tradidit:deinde vir factus, frugalissimus omniũ fuit. Characterem orationis non profusum habuit, sed parcum castigatúmque, ac secundum naturam, qui tantùm rebus breuiter enarratis suppeteret.Nam totum quidem argumentum paucis, summáque complecti ipsius primum inuentũ est: vt Lacedæmoniis de ordinibus consulẽtibus ac sollicitis,illud Homericum iactauerit, Scutũ scuta premunt, galeam galeæque, virum vir. Philostratus,Plin.Iunior lib.2.

Isagr⁹, Atheniẽsiũ imperator, anno ab vrbe 245.

Isai,pater Dauid, 1.Reg.16.Ruth.4.quem Græci Iesse vocant.

Isaias,siue Iesaia,siue Iesaias,siue Esaias, nomen prophetæ, qui nobili genere ortus, in Hierusalem prophetauit, nihil rusticitatis in sermone habens, qui non tam propheta, quàm euangelista fuit. Vniuersa CHRISTI ecclesiæque mysteria ad liquidũ prosequutus est, vt non putes eum de futuro, sed de præterito historiam texere. Tandem sub Manasse rege sectus in duas partes, occubuit.

Isaicus, Imperator fuit cognominatus Angelus, qui ab Alexio fratre, quem priùs magna pecunia à Turcis redemerat, excæcatus est & in carcerem coniectus. Bap.Egnat.

Isander,filius Bellerophontis & Achimenes, eo in bello,quòd Lycij Solymis intulerunt, ab hostibus interfectus. Hom.6.Iliad.

Isapis,fluuius propinquus Cæsennæ. Strab.lib.5.

Isara,fluuius Allobrogum, non procul à Cemeno monte in Rhodanum influens. Vide Cæsarem & Plinium lib.3.cap.4.

Isari,nomen viri.1.Par.25.

Isaria, insula è regione Veliæ, alio nomine Oenotris. Vide ISCIA.

Isaúria,regio minoris Asiæ ad Taurum montem Ciliciæ proxima, quam P. Seruilius cognomento Isauricus, in ditionem Romanorum redegit,multis piratarum munitionibus,quę in ora maritima erant,vi expugnatis. Strabo li.12. Dicta Isauria ab Isauris præcipua regionis totius vrbe,inter Lycaoniam & Ciliciam sita,quam postea Claudius, deducta eò colonia,de nomine suo Claudiopolim appellauit. Ammianus.

Isaûrum,ciuitas Pamphiliæ, à qua Isauricus Seruilius Romanus dictus est qui Isaurum cepit. Ouid.1. Fast.

Isaûrus,Flaminiæ fluuius, qui accepto Sapi non procul à Cęsenna in mare influit Adriaticum.

Isbaab,nomen viri.1.Par.24.

Isboseth,filius Saul regis Israel.2.Reg.2.

[Isburgis, fœmina pudicissima. Philippi Theodati,Frãcorũ regis,vxor, à marito repudiata, quòd is eam sibi sanguine propinquam existimaret: hæc postea in perpetua continentia vixit. Cuius corpus in Ecclesia D. Ioannis

de insula iacet sepultum. Cuius epitaphium est eiusmodi:

Hîc iacet Isburgis, regum generosa propago:
Regia quòd regis fuit vxor, signat imago.
Flore nitēs morum vixit, patre rege Dacorū,
Inclyta Francorum regis adepta thorum.
Nobilis huius erat (quod in orbis sanguine claro
Inuenies raro) mens pia, casta caro.
Annus millenus aderat, deciésque vicenus,
Ter duo, térque decē, cùm subit ista necē.]

Isbus, Isauriæ ciuitas: Gentile, Isbotes. Steph.

Ischalis, Britanniæ vrbs. Ptolem. lib. 2.

Iscariotes, Iudas ille CHRISTI Domini nostri proditor. Mat. 10.

Ischómache, ches, vxor Pyrithoi, ex Atracia Thessaliæ regiuncula, alio nomine Hippodamia appellata, quem cùm Cētauri Pyrithoo præripere conarentur, ingenti clade ab Hercule & Theseo profligati sunt. Propert. lib. 2. Eleg. 4.

Ischomachus Crotoniates, nobilis athleta, qui in stadio victor extitit, M. Valerio & P. Posthumio Romæ Coss.

Ischópolis, Ptolem. Ponti Cappadocij vrbs iuxta Sidonem.

Iscia, insula è regione Veliç, alio nomine Oenotris dicta. Plin. lib. 3. cap. 7. Vide ISATIA.

Isdigértes, Persarum rex anno salutis 400.

Isei lacus. Vide SEBINVS.

Isepus, gens Scythica. Steph.

Isæum, vrbs Ægypti ab Iside dicta, cuius incolæ, Metaboli (id est mutabiles:) tales enim erāt. Solis mercatoribus onera vniuersim vendunt, ipsa ab artificibus singulatim ementes. Steph.

Isiaci, Isidis sacerdotes, in Ægypto, qui vestibus tantùm lineis, quas illi λινοστολίας appellabant, amiciebantur: à qua consuetudine emanauit scitum illud Plutarchi dictum. Nam neque philosophos facit barba promissior, vestísque attrita: nec item Isiacos linei amictus. Habet autem hoc non inuenustam prouerbij speciem, Isiacum non facit linostolia, pro eo quod trito vulgi prouerbio dicimus, Monachum non perficit cucullo.

Isidôrus, sub Decio imperatore martyrio apud Alexandriam coronatus est, anno salutis 251.

Isidôrus, Consul, cum Senatore, anno ab vrbe 1189.

Isinda, vel Isindus, vrbs Ioniæ. Est & Isinda vel Isindia, regiuncula. Steph.

Isiphylus, pater Protesilai, socer Laodamiæ. Ouidius Epist. 6.

Isis, Inachi fluminis filia, Io priùs dicta: quam cùm Iupiter adamaret, metu interuenientis Iunonis in iuuencam transformauit. Neque tamen tam callidè rē dissimulare potuit, quin suspiciosissimæ vxori suboleret: quæ cùm iuuencam illam sibi dono dari petiisset, neque ille ausus esset, pernegare, Argo custode illi apposito, arctissimè eam obseruauit. Quā rē tam ægrè tulit Iupiter, vt Argū per Mercuriū interficiendum curarit. Iuno autem œstro pellici immisso, summis eam doloribus sine intermissione exagitauit, donec vicem illius miseratus Iupiter, bona cum venia vxoris pristinæ eam formæ restituit. Hæc postea Osiridi nupsit, mutatóque nomine Isis dicta est, quā Ægyptij vita functam, ob beneficiorum memoriam, quæ in ipsos contulerat, diuinis honoribus sunt prosequuti, sacerdotésque ei instituerunt, quos Isiacos de nomine eius appellarunt. Lucanus lib. 8.

Nos in tēpla tuam Romana recipimus Isim.

Scribit Suidas, Isim Iouē ex Argo rapuisse, & cùm Iunonē timeret, mutasse nunc in bouem candidā, nunc in nigram, nunc in violaceam, cúmque ea oberrātem in Ægyptum venisse.

Ismahel, filius Abraham ex Agar ancilla, Gen. 16. [Id nominis habuit ab Angelo, adhuc in vtero existens, annum 137. agens, ac dysenteria laborans, suis præsentibus filiis, obiit. Comest. in cap. 16. Gen. Filius item Nathaniæ, 4. Reg. 25. Filius Asel filij Elasa, 1. Par. 8. & 9.]

Ismáhela, Arabiæ parua regio. Incolæ, Ismahelitæ. Stephano.

Ismahelitæ, populi, quos Moses (vt quidam dicunt) Madianitas vocat. Gen. 37. Eusebius Agarenos siue Saracenos.

Ismarus, ri, siue Ismara, orum, mons Thraciæ asper & incultus ex vna parte, ex altera fertilis vinetis & oliuetis, quem Orpheus incoluit. Inde Ismarius, a, um, id est Thracius.

Ismêne, Oedipi filia. Statius 2. Thebaidos, Cyrhei cuiusdam iuuenis sponsa, qui ante nuptias à Tydeo occisus est.

Isménias, nomen Thebani optimi tibicinis. De hoc Plutarchus in Pericle. Cùm audisset Antisthenes Ismeniam optimum esse tibicinem, respondit, Malus igitur. Nam si probus esset, tibicen non esset.

Ismênus, fluuius Bœotiæ, non procul ab Aulide in Euripum Euboicum illabens. Dictus autē putatur Ismenus, ab Ismeno Pelasgi filio. Ouidius 2. Metam. Inde Ismenius, a, um, id est, Thebanus. Ismenides, mulieres Thebanæ, & Apollo Ismenius. Steph.

Ismenius Apollo dictus est ab Ismenio colle Thebano vbi templum habebat.

Ismiel, nomen principis, 1. Par. 4.

Isocrates, orator Atheniensis, vnus è decem, dulcis & numerosus in dicendo fuit: ad rempublicam non accessit, neque in concionem ascendit, deficiente pronunciatione: tum etiam ad euitandam inuidiam eorum, qui libenter iis qui eloquentiæ honore præstant, se opponunt. Ciuitatem tamen iuuit, Philippúmque

in his

in his quæ ad illum scripsit, Atheniensibus conciliauit. Panegyricus eius omnium pulcherrimus quem in Olympia habuit, adhortans Græcos contra Asiam, mutuis expostulationibus relictis. Gorgiani excitauit, vt idem quoque faceret. Optimę eius orationes censentur, Archidamus & Amartyrus ad Euthymum. Decessit annos ferè centum natus, post Atheniensium cladem ad Cheroneam acceptam, non sustinens nuntium Atheniensium cladis. Ex Philostrato.

Isocrates, superioris auditor, ex Apollonia Pōti, orator & ipse nobilis: reliquit orationes quinq; qui & vnà cū claris oratoribus certauit in funere Mausoli Artemisiæ viri. Suid.

Isocrates & Machaon, præfecti classis Corinthiorū in bello Pelopónesiaco contra Athenienses, à Thucydide commemorantur.

Isora Nuarrola, mulier quædā Veronensis, quæ per totam vitam Philosophiam verbo & opere professa est. Hæc scripsit Dialogum, in quo disputatur vter grauius peccauerit, Adam an Eua. Quibus literarum laudibus adiecit perpetuum virginitatis florem.

Ispalis, Bæticę Hispaniæ vrbs clarissima, à qua etiam Ispalensis conuentus Plinio dictus: sicut Cordubensis, Astigitanus & Gaditanus, Pompon. lib. 2. & Straboni lib. 3. Romuleæ cognominata est. Hodie vulgò *Seuilia* dicitur, Ptol. lib. 2.

Ispellum, ciuitas in Vmbria, ex altera montiū parte qua Camertes.

Ispolum, Vilumbrorum (qui Vmbris magis orientales sunt) vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 3. Ispellum hodie.

Isporis, Ptol. lib. 4. cap. 3. vicus Syrtis magnæ: Hodie Naim ciuitas.

Israel, nomen Iacob, inditum ei ab angelo. Genes. 35.

Israelitæ, populi ab Israel sic cognominati. 2. Regum 3.

Isreela, nomen viri. 1. Paral. 25.

Issa, insula in mari Adriatico, Dalmatiæ adiacēs & Illyriæ, cum oppido eiusdē nominis. Ptol. lib. 2. Strab. lib. 7. Pomp. lib. 2. Ab ea fit Issæus, a, um. Est item catellæ nomen apud Martial. lib. 1. Epig. 154.

Issa, vrbs in Lesbo, Imera etiam dicta, deinde Pelasgia & Issa, ab Issa Macaris filia.

Issachar, nonus filius Iacob ex Lia vxore sua, Gen. 30. Nomen tribus, 3. Reg. 4.

Issiórium, vrbs Laconiæ, vnde Diana Issoria, Steph.

Issus, vrbs inter Syriā & Ciliciam, vbi Alexander Dariū vicit, ideóq; Nicopolis ab eo dicta est: hinc Issicus sinus, ciuis Issæus. Ibidem fluuius est nomine Pinatus. Steph.

Ister, fluuius Europæ lōgè maximus, qui ortus in iugis Arnobæ mōtis Germaniæ, ex aduerso Raurici Galliç oppidi, multis intra Alpes millib⁹, ac per innumeras lapsus gētes, sexaginta auctus amnibus, in Pontum sex ostiis euoluitur. Alio nomine Danubius dicitur, prǽsertim à fonte vsq; ad cataractas, quæ sūt in montibus Daciæ, non procul à Tauro oppido. Nam inde deinceps Istri dicūtur huius fluminis accolæ. Lucanus lib. 4.

Isthemo, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Isthmia, inter quatuor sacra certamina numerantur, quæ quinto quoque anno in Græcia celebrari solent, in honorē Neptuni instituta à Theseo (vt Plutarcho videtur) aut certè in honorem Palæmonis, vt ex Archiæ Poetæ Græco Epigrāmate colligitur, quod etiā hodie circunfertur. Huius certaminis victores pinu coronabantur. De institutione horum ludorum sic scribit Plutarchus in vita Thesei: Theseus primus Neptuno certamē instituit, gloriarísque est solitus, ob Herculem Ioui, ob se verò Isthmia Neptuno celebrari. Dicta autem sunt Isthmia, à Peloponnesi Isthmo, in cuius faucibus celebrabantur, non procul à Neptuni templo, quod illic erat in primis celebre.

Istiæa Ionicè, pro Estiæa, vrbs Eubææ, quæ nunc Oropus: Gentile, Esthiæus: nam Istiotes ab oppido Thessaliæ descendit.

Istob, vir bonus. 2. Reg. 10.

Istone, mons Corcyræ proximus: vnde Istonæus, Steph.

Istonium, Italiæ oppidum. Ptol.

Istria, Italiæ regio, post flexum Adriatici sinus Illyrico contermina, quæ in latitudine sexaginta passuum millia, in circuitu centum viginti quinque millia complectitur, à Phormione, nunc Tisano fluuio, ad Banaticum sinum extensa, in quo Arsia amnis decurrēs, Istriam ab Illyrio dirimit. Huius regionis incolæ Istri dicuntur. Hos fama est originē à Colchis duxisse, missis ab Æta rege ad Argonautas persequendos: qui vt à Ponto intrauerunt Istrū, nec raptores inuenissent, siue metu regis, siue tędio longæ nauigationis, iuxta Aquileiam consederunt, Istrique ex amnis nomine, quò à mari concesserant, sunt appellati.

Istriana, ciuitas ad mare Persicum: Gentile, Istrianites, vel Istrianeus. Steph.

Istrina, Scytharū regina, Aripithis vxor, quæ Sylem filium Grǽcam linguam literásque edocuit. Herod. in Melp.

Istropolis, vrbs Thraciæ non procul ab ostiis Istri, Melesiorum colonia. Pli. lib. 4. cap. 11.

Istrus, vrbs Cretę, quam Artemidorus Istronē vocat. Altera est in Ponto. hinc Istrius, Istrianus, Istrienus. Tertia, insula cum oppido eiusdem nominis iuxta Triopium Cnidiæ. Quarta, vrbs Iapygiæ. Steph.

Istula, fluuius ad finem Germaniæ, Ortum versus. Vide VISVLA.

Istus, insula Africæ, ab Afris Vdenoë dicta, à Phœnicibus, Cella Rharsath, quod interpretatur Istonis: naui enim similis est: Gentile, Istius, Steph.

Isuhaia, nomen principis. 1. Paral. 4.

Isura, insula est sinus Arabici. Plin. lib. 6. ca. 28.

Isus & Antiphus, Priami filij: verùm Antiphus ex Hecuba susceptus est, cùm naturalis esset Isus. Homerus in Iliade.

I T

Italianus, vnus ex ducibus Philippi Mariæ ducis Mediolanensis, quem securi percuti iussit, quòd cum Florentinis in quos bellũ gerebat, diceretur clam consentire: Volater.

Italia, Europæ regio nobilissima, priùs Hesperia dicta, siue ab Hespero rege, qui ab Atlante fratre ex Africa pulsus, & Hispaniæ & Italiæ dedit nomen: siue, vt Macrobius inquit, ab Hespero stella, quòd occasui subiecta sit. Dicta etiam fuit Oenotria, vel à bonitate vini, quod in Italia nascitur (nam Græci οἶνον, vinum dicũt) vel ab Oenotrio Sabinorum rege. Postea Italia, ab Italo Siculorum rege, qui agriculturã Italos docuit, & leges condidit, eámque partem, in qua postea Turnus regnauit, à suo nomine Italiam appellauit. Virg. 1. Æneid. Timæus & Varro, à bobus vocatam Italiam prodiderunt, propterea quòd Græcorum veteri lingua Itali vocati sint, à quorum multitudine & pulchritudine Italiam dixerunt. Latium autẽ & Ausonia, nõ totius Italiæ, sed partium quarundam sunt nomina. Latium enim est ea pars Italiæ, quæ citeriori Tyberis ripæ adiacet, vbi hodie est Roma. Ausonia verò dicta fuit Italiæ regio maritima, inter eam agri Brutij partem, quæ Siciliæ obiicitur: & Salentinos intercepta: vnde etiam vicinum mare Ausonium appellatum fuit. Est autem omnis Italia in formam crucis, inter Adriaticum & Tuscum mare, à iugis Alpium dorsóque Apennini porrecta, paulatim se attollens vsque ad fretum Siculum. In vltimo sui scinditur in duo cornua, quorum alterum Ionium spectat mare, alterum Siculum, in extremitate Rhegium oppidum habens. Eius longitudo, quæ ab Augusta Prætoria, in Alpino limite sita, per Romã Capuámque porrigitur vsque ad oppidum Rhegium, Solino teste, decies cẽtena & viginti millia passuum cõtinet: latitudo verò quadringenta decem, vbi maxima latitudo: vbi verò minima centum triginta sex: habétque vmbilicum in agro Reatino. Olim ad Septentrionẽ terminum habuit Rubiconem fluuium, quem Augustus in sua descriptione ad ipsas vsq; Alpes ꝑtulit. Regiones maximè insignes sedecim habet, Liguriam, Hetruriam, Latium, Campaniam, Lucaniam, Calabriam, Apuliam, Samnium, Picenum, Flaminiam, Æmiliam, Vmbriam, Galliam Cisalpinam, Venetiam, Iapidiam, Carniam, & Istriam. Hinc Italus, a, um: vt Regna Itala, Virgilio tertio Æneidos.

Italica, vrbs in Italia, quæ alio nomine Corsinium dicitur. Strabo. Alia in Hispania, patria Silij Italici. Et inde Adrianus imperator ortum habuit.

Italica, Steph. ciuitas Bæticæ: Ptol. lib. 2. ca. 4. patria Traiani Cæsaris: hinc

Italicenses, dicti sunt populi ab Italica Hispaniæ vrbe.

Italus & Atlas, dictus est Kitim, Ianigenarum rex. Hic filiam suam Electram Ianigenarum principi Camboblasconi dedit coniugem: & Romam filiam suam primam subreginam Aboriginibus sacrauit. Beros. Hæc Roma prima vrbis Romæ fundamenta posuit, quæ postea à Romulo ita sunt exornata, vt meritò vrbs diceretur, Fab. Pictor.

Italus, Cheruscorum rex, anno ab vrbe 799.

Itanus, vrbs in Creta, ab Itano Phœnice, vel ab vno Curetum. Est & promontorium. Stephanus.

Itea, vicus in tribu Acamantide: Tribulis, Itæus. Steph.

Ithabalus, rex Tyri.

Ithaca, vulgò, *Val du compere*, insula in mari Ionio, ante Epirum, Vlyssis patria, frequentibus scopulis aspera. [Caprarũ fertilissima, in qua nullus omninò lepus viuere potest.] Virg. 3. Æneid. In ea vrbs est eiusdem nominis. Item mons Neritos, à quo tota insula interdum dicta est Neritos.

Ithaca, Steph. insula prope Cephaleniam ab Ithaco conditore dicta, vnde Vlysses Ithacus. Est & aliud Gentile, Ithacesius.

Ithai, filius Rubai, 2. Reg. 23. qui & Ethai, 1. Paral. 11.

Ithamar, filius Aaron filij Amram filij Caath filij Leui, Exod. 6, 1. Par. 6.

Ithome, oppidum Phthiotidis, regionis Thessaliæ. Hom. in Catalogo.

Ithome, vrbs in agro Messeniaco, quam Lacedæmonij post decem annorum obsidionem in deditionem acceperunt. Thucydides lib. 1. Statius 4. Thebaid.

Ithonea, ciuitas in Bœotia, ab Ithonio Amphyctionis filio, quam alij Ithonem vocant. A qua & Pallas Ithonia est appellata. Siue, vt Strabo inquit, ciuitas Thessaliæ, ab Amphrysum fluuium sita. Vide Iton ex Steph.

Ithyphalli, curatores Bacchi, qui in Orchestra saltabant. Hoc nomine dictus est Priapus.

Ithyra, vrbs in Tauro monte Parthiam versus. A qua Ithyreus, a, um. Est autem Ithyreus, epitheton

pithetô arcus. Vnde dicimus Ithyreos arcus, & Ithyreas sagittas, id est, Parthicos arcus, & Parthicas sagittas, eò quòd Parthi præcipuè arcubus & sagittis vtebantur in prælio.

Itius portus inter Belgas, Morinis Oceanóque mari finitimus, Ambianis & Attrebatibus proximus à continenti Angliæ XXX.M. passuum distans, & traiectui commodissimus, cui ad dexteram Zelandia & Flandria, ad sinistram Comitatus qui dicitur Pontus, Picardiæ pars: & Northmāniæ Ducatus. Ex opposito verò Angliæ consistit. Oppidum est illic populorum, quibus Caletis nomen est. Id adiecto Itij portus nomine, vt quibusdam placet, Calitium nuncupatur, Morinensis diœcesis. Hic cùm ducentis & decem annis in potestate Anglorum fuisset, tandem à Gallis receptus est, anno Domini 1557. quarto Idus Ianuarij. Hinc portum memorat Lucanus. Dictus autem videtur Itius ab Itando, vt innuit Paulus Æmilius libro 7. de rebus gestis Francorum.

Iton, vrbs Thessaliæ, aliqui σιτῶνα vocāt, à frumenti feracitate. Dicitur & Itonus, ab Itone heroë: vnde & Pallas Itonia, quæ & Itone, & Itonea, & Itonis, Itonias, quòd in hoc oppido eximium haberet templum, summóque cultu veneraretur.

Itone, ciuitas in Epiro, & Italiæ, & Bœotiæ, & Lydiæ: ciuis, Itonius. Item Itone, regio sub Hæmo. Steph.

Ituræi, populi Syriæ Cœles, in Arabiam vergentes accolas, qui plana incolunt, perpetuis excursionibus infestantes. Hi arcu potissimùm vtebantur in bello: vnde Ituræi arcus à poetis plurimùm celebrabantur. Virg. 2. Georg.

-Ituræos taxi curuantur in arcus.

Ituria, regio, à qua Ituræi populi. Ituræi, vt ait Probus, natio Scytharum. Strabo libro 17. Montanam regionem Ituræi & Arabes habent malefici omnes. Plinius libro 5. in parte Syriæ, quæ Cœle dicitur, scribit esse Ituræorum gentem.

Iturum, Vmbriæ est oppidum non procul ab Ispello. Strabo lib. 5.

Iturissa, ciuitas Hispaniæ citerioris. Mela. lib. 3. & Ptolem lib. 2.

Ityca, vrbs Libyæ, Tyriorum colonia: Gentile, Itycæus. Vide VTICA.

Itylus, filius Zethi ex Ædone coniuge, quem mater noctu per errorem interfecit, putās eum esse Amalea Amphionis filium, cuius fœcunditati inuidebat, quòd iam sex filios mares peperisset. Quo errore manè cognito, doloris impatientiā contabuit, & deorum miseratione in lusciniam, aut, vt alij malunt, in carduelem est commutata.

Itymoneus, Hom. Hyperochi filius, vir in primis strenuus, qui in bello Pyliorum cum Helidésibus ab Nestore iaculo est interfectus.

Itys, Terei Thracum regis filius, ex Progne Pandionis Atheniensium regis filia, quem mater interemit, Tereóque viro suo, quod Philomelæ sorori suæ vim intulisset, epulandum apposuit. Quam vxoris impietatem cùm Tereus agnito filij capite deprehendisset, strictóque ense Prognen & Philomelam insequeretur, in vpupam dicitur esse commutatus, Progne verò in hirundinem, Philomela autem in lusciniam, Itys denique in Phasianum.

I V

Iuba, rex Mauritaniæ, Pompeianarum partium constātissimus assertor, qui Curionem à Cæsare in Africam missum, cum omnibus copiis deleuit. Victo verò Pompeio, cum Scipione copias coniunxit, commissóque prælio superatus, cùm nulla iam spes reliqua esset, magnificè epulatus, cum Petreio mutuis vulneribus concurrens, fortissimè cecidit. Cæsar postea eius filium in triumpho duxit. Plutarchus in Cæsare. De Iuba rege triumphauit: eius filius Iuba quoque nomine, puer admodum in eo deductus est triumpho: fortunatissimam vtique captiuitatem, qua effectum est, vt ex Barbaro & Numida inter doctissimos scriptores connumeretur.

Iubal, filius Lamech ex Ada vxore. Gen. 4.

[Iubal, Celtarum rex primus, qui eò à Iano, hoc est, Noa, patre suo missus. Beros. lib. 3.]

Iubaldal, filius Heberi, Celtiberorum rex.

Iubillius, Hermunduorum rex, anno ab vrbe 802.

Iucadam, ciuitas in tribu Iuda. Iosu. 15.

Iuchal, filius Selemiæ. Iere. 37.

Iud, ciuitas in tribu Dan. Iosu. 19.

Iuda, quartus filius Iacob ex Lia vxore. Gen. 29.

Iudæa, quæ & Chananæa & repromissionis terra, quæ sancta in Scripturis sacris nuncupata est, Syriæ regio in Asia maiore, ad Orientem habet mare mortuum, quod & salsum. Num. 34. vbi quondam Sodoma & Gomorrha vrbes sitæ erant, vltra quod Iordanis fluuius, qui mare mortuum ingreditur: deinde Amorrhæi habitant. Post quos Moabitæ terram occupant: deinceps Ammonitæ & magnus Euphrates. Vltra illos Babylon atque Chaldæorum est regio. Persia deinceps inchoat. Ad Aquilonem Galilæa cubat, in cuius tergo Libanus mōs terminus Iudeæ eminet. Damascus deinde, & Euphrates celebre flumen: vltra quod Syria & Assyria sitæ sunt, quæ respiciunt & extenduntur ad Orientalem plagam. Vlterius Sidon & Tyrus Occidentem versus declinant & extēduntur. Occidentem versus Philisthiim, quæ Palæsthina & Allophylorum terra dicitur, incipit: vltra.

quam mare magnum, quod & Mediterraneũ, Exod. 23. hoc Palæstinorum mare appellatur. Ad Meridiem Amalcitæ habitant, Num. 13. post quos Seir mons, & Edomitæ: Vltra illos Madianitæ sedent, deinde est mare rubrum: vltra quod Ægyptus sita est ad Occidentem Iudeæ extensa. Iudæa aliquando tota terra duodecim tribuum appellatur, velut Marc. 3. & Psal. 76. Notus in Iudæa Deus. Aliquando duæ tantùm tribus, Iuda & Beniamin, appellitantur, ad distinctionem Galileæ & Samariæ, aliarúmque in terra promissionis regionum. Obseruabis itaque apud historicos Iudæam pertinere ad Palæstinam: Galilæam verò atque Samariã ad Phœnicẽ. Neque obscurum est post Salomonis mortem, decẽ tribus Israel defecisse à Roboam ad Ieroboam Ephratæum, 3. Reg. 12. exinde duæ tribus, Iudæ scilicet & Beniamin, quæ semini Dauidis adhæserant, nunc domus Dauid, nunc regnũ Iuda, Ierusalem, aut Beniamin in Scripturis potissimùm à prophetis nuncupari.

Sicut decem tribus, quæ defecerant, regnum Israel, domum Iacob & Ioseph, Ephraim, regnum Samariæ, Iezrael, Bethel, Bethauen appellari notum est.

Iudaia, vxor Ezrar. 1. Par 4.

Iudas, filius Iacob ex Lia vxore, à quo Iudei nominati.

Iudas, filius Matathiæ filij Ioannis, 1. Mach. 2. Vnus ex duodecim Apostolis, Mat. 10. Est & nomen cuiusdam Galilæi, de quo Act. 5.

Iudas, Ezechiæ Galilæus, seditionem mouit. Inde Simon Herodis seruus, sumpto diademate, qui à Grato victus fuit, atque interemptus demum ab Athonge pastore, propter quas seditiones 11. fermè millia hominum à Varo in crucem sunt acti. Iosephus libro 17. capite 15.

Iudas Caulonites, iuncto Sadduco Pharisæo, Esseorum sectæ principes, propter tributum seditionem mouerunt: hinc cædes & latrocinia, templúmque exustum est. Iosephus libro 18. capite 3. De bello Iudaico libro 2. capite 2. De Iudæorum heresibus libro Antiquit. 18. capite 5. Eutropius libro 1. capite 3. anno salutis 12.

Iudas, summus sacerdos, Iesum fratrem germanum in templo Hierosolymis interfecit, anno à diluuio 1930.

Iudas, xv. vltimus ex Hebræis Hierosolymorũ episcopus, anno salutis 131.

[Iudas, scriptor quidam ecclesiasticus, qui de septimanis quæ à Daniele referuntur, disseruit: qui etiam diuulgatam Antichristi præsentiam iamiam existimans imminere, ex persecutionum sæuitia, multorum ex nostris fidelium animos perturbauit. Eusebius lib. 6. capite 3.]

Iudi, filius Nathaniæ filij Selemiæ filij Chusi, Ier. 36.

Iudith, nomen viduæ cuiusdam nobilis, quæ Holophernem ducem exercitus regis Assyriorum patriam suam obsidentem dolo peremit, Iudith 8.

Iudocus, Britonum regis filius, qui relicto principatu, cui post patrem erat successurus, byssum & purpuram in pannosas & viles commutauit tunicas. Volat.

Iuernia, Steph. & Ptol. insula in Septentrionali Oceano, tantum ferè à Britãnia distans, quãtum Britannia abest à continente. Cæsar Hyberniam vocat, Mela Iuuernam: quo nomine etiam Iuuenalis eam appellat Satyr. 2.

Iugantinus deus, qui iugis præesse putabatur.

Iugarius vicus Romæ dictus, quia ibi Iunonis Iuge ara erat, quam putabant matrimonia coniungere. Liuius, Iugarium Æquimelio & Fortunæ templo vicinum statuit.

Iugula, signum est quod Actius appellat Oriona. Huius signi caput dicitur ex tribus stellis, quarũ infrà duæ claræ, quas appellant humeros, inter quas quod videtur Iugulum, Iugula dicta.

Iugurtha, filius Manastabalis, fratris Micipse, regis Numidarum, quem patruus moriens, hæredem regni sui constituit, vnà cum duobus filiis suis adhuc impuberibus, Adherbale & Hiempsale: quos ille postea beneficiorum immemor, insidiis adortus interfecit, vt solus regnaret. Id ægrè ferentes Romani, bellum aduersus Iugurtham mouerunt: quod ducum inertia, perfidiáque præter omnium expectationem, multos in annos est protractum: quo temporis interuallo, vario sepè euẽtu pugnatum est, donec misso in Numidiam Mario, Iugurtha fractis opibus suis ad Bocchũ Mauritaniæ regem confugit: à quo proditus, Syllæque traditus, ad Marium perductus est, & ab eo Romę in triumpho ductus, tandémque in carcerem coniectus, animi dolore periit. Salustius de bello Iugurthino.

Iulia, vrbs Italiæ, à Dædalo condita. Stephanus.

Iulia, Plinius libro 4. capite 34. Norici oppidum.

Iulia Fidentia, Hispaniæ oppidum inter Berin amnem & Oceanum situm. Plinius libr. 3. capite 1.

Iulia claritas, Bæticæ oppidum in conuentu Astigitano. Plin. ibidem.

Iulia fama, Iulia virtus, Iulia concordia, Iulia contributa, Iulia restituta, Iulia fælicitas, eiusdem Bæticæ oppida, apud Plinium eodem loco.

Iulia, Augusti filia, parum secundæ famæ, adeò vt ob frequentia adulteria à patre sit in insulam relegata.

Iulia,

Iulia, oppidum in Gadibus ciuium Romanorum.

Iulia gens, dicta est ab Iulo Ascanio, siue ab Iulo, Iuli Ascanij filio, inquit Festus. Ἰουλεῖς (inquit Stephanus) dicti sunt Romani à rege, qui etiam mensi Iulio nomen dedit, vel ab Iulide.

[D. Iulianus, primus Cenomanorum episcopus, dicitur ille fuisse Simon, cognomento Leprosus, apud quem Iesus Christus, Saluator humani generis, cœnauit, qui quidem Simon Cenomanos missus, imperante Domitiano. Bellef. Tom.1. Cosm.]

Iulianus, VII. Hierosolymorum episcopus ex Gentibus, anno salutis 160.

Iulianus, Alexandriæ episcopus, anno salutis 181. Euseb. lib.5. cap. 9.

Iulianus, sub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus, anno salutis 251.

Iulianus, Cardinalis, cecidit ad Varnam in bello Vngarorum, anno salutis 1445.

[Iulianus eremita, cùm aliquādo intentiùs Deū deprecaretur, eo ipso die, quo cæsus fuit Iulianus Apostata, resciuit, quamuis pluribus quàm viginti statiuis exercitus abesset ab illo loco, in quo vacabat curis pietatis Iulianus Saba: sic enim cognominabatur eremita. Aiunt autē deprecantē ipsum cū lachrymis, subitò represso fletu, lętitia repletum, & vultu hilari fuisse, quo gaudium mentis facilè deprehenderetur. Hac eius familiares mutatione notata, orāt, vt exponat occasionem gaudij: cum ille respondit, Suem agrestem, vastatorem vineæ Domini, pœnas exoluisse iniuriarum erga Dominum suarum, & nunc iacere mortuum. Theod. lib.3. ca.24. hist. eccl.]

Iulianus, cos. cum Torquato, anno ab vrbe 900.

Iulianus, cos. cum Pisone, anno ab vrbe 927. II. cos. cum Crispino, anno ab vrbe 976.

Iulianus, hæreticus Pelagianus, contra gratiam CHRISTI dogma effudit, anno salutis 415.

[Iulianus, cognomento Apostata (quod à Christianissimo ad Gētilismum impiè disciuerat) Constantij imperatoris filius fuit, puer bonæ indolis apparuit ab initio, & institutus Christianismo, tunc cepit esse fidei desertor, cùm contra Christianos edidit librum, quem argutissimè Cyrillus, Alexandrię episcopus, cōfutauit. Gallis primùm fuit præpositus: vnde & in cāpis Argētoratensibus, paucis militibus, infinitas hostium deleuit copias: ob id assensu militum concordi imperator Augustus est vocatus. Hinc Constātinopolim profectus, in Persas bellum gesturus. Christianos schola prohibuit, ne doctores artiū liberaliū essent, vnde materia deesset, & paulatim ingeniū fidei defendendę deficeret. Ornamenta diuino cultui dicata, & sacras ecclesiæ pecunias auferebat: sacerdotes & clericos, populúmque Catholicum crudeliter vexabat, templáque diruebat. Prælio tandem cum Persis commisso, acceptóque lethali vulnere, & manu cruore repleta, vt Deo nostro blasphemaret, in aërem sanguinē proiiciens, dixit, Vicisti tandem Galilæe, vicisti: sic enim Christum vocare solebat, Christíque cultores, Galilęos appellabat. Sozom. lib.6. cap.7. & 10. hist. trip. Munst. lib.2. Cosm.]

Iulias, Iudææ oppidum ad latus exortiuum Genesaræ lacus. Plin. lib.5. cap.15.

Iuliobona, Galliæ Celticę vrbs, Ptol. lib.2. ca.8.

Iuliobrica. Ptol. lib.2. cap.6. Hispaniæ vrbs.

Iuliomagus, Andium ciuitas in Gallia. Ptol. lib.1. cap.8. vulgò *Angiers*.

Iuliopolis, Mysiæ oppidum. Plut. lib. quinto, capite 32.

Iulis, oppidum insulæ Deæ vel Co, Simonidis patria (qui Melicus à suauitate cantus, dictus est, vt in Suida legitur. Idem primus cecinisse nęnia fertur) & Bacchylidę, & Erasistrati medici, & Aristonis Peripatetici. Apud eos lex erat, senes maiores sexagenariis occidi, vt victus cæteris sufficeret.

Iulium Carnicum, Ptol. lib.2. cap. 14. vrbs inter Italiam & Noricum. Hodie Golitia, ditionis Austriæ.

Iulius II. pōtifex CCVII. anno salutis 1503. Bononiam pulsis Bentiuolis vi cepit: Seruiam, Rauennam, Imolam, Fauentiam, Forum liuium, & reliquas ecclesiæ terras à Venetis occupatas, armata manu obtinuit: Mutinam & Mirandulam cepit. Bononia ab eo defecit.

Iulius XXXII. Romanorum episcopus, anno salutis 335.

Iulius V. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 151.

Iulius Paulus, Iurisconsultus, vir doctissimus, Alexandro Seuero Romanorum imperatori à consiliis, anno ab vrbe 976.

Iulius Africanus, cos. cum Vl. Troiano Augusto, anno ab vrbe 864.

Iulius Africanus, Consul cum Maximino, anno ab vrbe 988.

Iulius Antonius, Consul cum Fabio Africano, anno ab vrbe 744.

Iulius Rufus, cos. cum Fonteio Capitone, anno ab vrbe 819.

Iulius Rusticus, cos. cum Aquilino, anno ab vrbe 914.

Iulius Messala, cos. cum Grato, anno salutis 231.

Iulius Seuerus, consul cum Platio Syluano, anno salutis 893.

Iulius Maximus cum filio Maximino, XXVI. Romanorum imperator, Germanos vicit, crudelis in Romanos fuit, Alexandri Seueri amicos vndique interfecit. Capito. Herodot. libro 7.

Iulius Cæsar, omnium Romanorum Imperatorum primus, idémque clarissimus, quémque vnum ex Romanis habemus, quem Alexandro Macedoni non modò conferre, verùm etiam iure possimus præponere. Eius res gestas paucis perstrictas, vide apud Plinium lib. 7. cap. 25. Iuliorum autem nomen, ab Iulo Ascanio Æneę filio tractum putatur. Virgilius lib. 1. Æneid. Huius honori tributum est, vt septimus anni mensis (eò enim natus est) Iulius fuerit appellatus, cùm antea Quintilis diceretur, quòd quintus esset à Martio, à quo Romani suum olim auspicabantur annum. Vide C. Iulium Cæsarem.

Iulus, filius Æneæ, alio nomine Ascanius. Vide ASCANIVS.

Iulius Cordus historicus, qui vitas imperatorũ scripsit.

Iulius Mõtanus, poeta quidam Elegiographus, cuius meminit Crinitus.

Iunganni, Ligures, incolæ Alphigi oppidi: distant à Monœci portu stadiis quadringentis octoginta.

Iunia, nomen viri concaptiui Pauli. Rom. 16.

Iunius, sextus est in ordine mensium, à iunioribus dictus, quemadmodum Maius, à maioribus. Ouid. 6. Fastor.

Iunius Brutus. Vide BRVTVS.

Iunius Blesus, Africę Procos. Tacfarinam fudit, fugauítque, anno ab vrbe 774. Tacit. lib. 3.

Iunius Donatus, COS. collega Cornelij Secularis, anno ab vrbe 1012.

Iunius Maximus, II. cos. cum Aquilino, anno ab vrbe 1038.

Iunius Tyberianus, COS. cum Aurel. Probo August. anno ab vrbe 1033. II. consul cum Cassio Dione, anno ab vrbe 1043.

Iuno, Saturni & Opis filia, soror & coniunx Iouis, dea regnorum & diuitiarum, quæ & nubentibus præesse creditur, vnde Pronuba vocatur: & parturiẽtibus obstetricari, vnde Lucinæ nomen sumpsit.
[In fonte Canatho se ipsam proluens, virginitatem recuperabat integram.] Filiam habuit Heben, quam ex syluestribus lactucis concepisse fertur, quas ab Apolline inuitata auidiùs comederat. Ioui Vulcanum & Martẽ peperit: quanquam Ouidius Martem sine viro eam malit concepisse, Olenij tantùm floris contactu. Physici Iunonem aëra interpretantur: ideóque Iouis & sororem, & coniugem dictam volunt, quòd summa sit aëris cum æthere cognatio & similitudo. Hinc Iunonius, a, um. Ouidius ad finem libri primi Metam. Cic. 2. De Natura deorum, Iunonem à iuuando dicit esse nominatam.

[Iuno Ægyptia, Rheæ & Camesenni filia, nata anno primo regni Semiramidis, cognominata Isis maxima, frugifera, legifera, soror & vxor Osiridis. Beros. lib. 4.]

Iunonia maior & minor, insulæ ex fortunatis. Plin. lib. 6. cap. 32.

Iupiter, Opis & Saturni filius, in Creta insula eodem cum Iunone partu editus, & in Ida monte à Curetibus educatus, idque clam patre, qui ex pactione cum Titano fratre inita, filios suos omnes deuorabat. Cùm autem in virum adoleuisset, cognouissétque etiam tunc patrem vitę suæ insidiari, regno eum pepulit, mundíque imperium cum fratribus Neptuno & Plutone sorte diuisit: ac Ioui quidem cæli & terræ, Neptuno maris, Plutoni inferorum imperium obtigit. Iunonem deinde sororem suam vxorem duxit, quæ ei Vulcanum peperit. Cic. 3. de Natura deorum, tres enumerat Ioues, ex quibus primum & secundum natos in Arcadia, alterũ patre Æthere, ex quo etiam Proserpinam natã ferunt, & Liberum: alterũ patre Cælo qui genuisse Mineruam dicitur, quã principẽ & inuentricẽ belli ferũt. Tertiũ Cretensem, Saturni filium, cuius in illa insula sepulchrũ ostẽditur. Physici interpretãtur Iouem esse elementum ignis, dictúmque Iouem putant à iuuando, eò quòd nulla sit res, quæ sic omnia foueat, quemadmodum calor. Nõnunquam tamen à poetis pro aëre, seu aperto cœlo accipitur. Horat. 1. Carm.
-Manet sub Ioue frigido.
Aliquando etiam pro pluuia. Virgilius libro 2. Georgicorum,
Et iam maturis metuendus Iuppiter vuis.
Aliquãdo per Iouem intelligimus ipsam vim duorum superiorum elementorum, quę actiua est, dum agit in hæc duo inferiora ad generationem & corruptionem. Et quamuis trecentos Ioues à M. Varrone enumeratos Tertulianus testatur, tamen huic omnia tribuimus, ne multitudo memoriam fallat.

[Iupiter Belus, secundus rex Babylonię, Saturni filius, hoc est Nimbroti, regnauit annis 62. & fundamenta Babylonię, à patre designata, oppidi magis, quàm vrbis, erexit. Beros. li. 4.]

Iupiter Stratius apud veteres colebatur.

Iouis ciuitas, Iouis templum. Vide DIOS.

Iura, mons Galliæ, Sequanos ab Heluetiis diuidens. Cæsar in Commentariis. Vogesus dicitur aliis authoribus. Vulgò, *Les monts S. Claude.*

Iustinianus, LVI. Romanorum imperator, multa bella per legatos suos confecit: ius ciuile in eum ordinem redigendum curauit, quo nunc vtimur, Pandectas scilicet & Codicem.

Iustinianus II. LXV. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1438. Cum eo fœdus icit Ammirathus Saracenorum rex. Africa & Libya restitutæ, eóque fœdere interuentum, vt per annos X. Saraceni singulo quoque die, nummos mille aureos soluere, seruúmque ex gente sua, & vnum item equum Romano imperatori

ratori mittere tenerentur. Blondus libro 10. decad. 1. Contra fœdus in Bulgaros exercitum duxit, cędibus & incendiis in Bulgariam debacchatus est: demum omnes saltus, omnẽ denique viam, resumptis animis Bulgari, qua imperatori Thraciam redeũdam erat, muniērunt. Quare imperator, dimissis captiuis, reddita præda, pacem petiit, precariò impetratã sacramento confirmauit. Blondus lib. 10. Regno deturbatus est à Leõtio patritio, adnitente Gallinico Patriarcha Constãtinopolitano, abscissóque naso, in Chersonã ab eo est relegatus. Diaco. lib. 18. anno ab vrbe 1447. E Chersona ad Bauarorum regem fugit, à quo susceptus, filiam Bauari sponsam accepit: ab Absimaro porrò Bauarus pecuniis corruptus, hospitem & generum tradere pactus est. Quo cognito, Trebellioni Bulgarorum reginæ Iustinianus se credidit, & auxilio Bulgarorũ regno restitutus, Gallinicum exosculatum Romam misit, in hostes suos, eorúmque studiosos crudelissimè deseuiit: quoties enim stillãtem trucis naribus mucum abstergebat, quẽpiam aduersariorum trucidauit. Iterum cum Tiberio filio regnauit annis VI. deniq; Chersonam euertere studens, à Philippico quem exilio damnauerat, cum Tiberio filio, bello superatus est & occisus, anno ab vrbe 1463.

Iustinus historiographus, qui epitomen in Trogũ tanta styli fœlicitate conscripsit, vt alienũ propè inuentum vendicauerit.

Iustinus, natione Samaritanus, philosophus, Apologeticum pro CHRISTI fide conscripsit, & Antonio Pio Romanorum imperatori tradidit, tandem martyrio coronatus. Euseb. lib. 3. cap. 8. hist. eccles.

Iustinus, Colchis & Armeniis præfectus, anno ab vrbe 1313.

Iustus, historiographus quidam Tiberiensis, qui de rebus Iudaicis historiam scripsit. Volaterranus.

Iustus, Hierosolymorum episcopus, Simeoni cruci affixo successit, anno salutis 97.

Iustus XI. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 118.

Iustus, V. Alexandrię episcopus, anno salutis 122.

Iustus, consul cum Ianuario, anno ab vrbe 1080.

[D. Iustus, vir sanctissimus, ob Catholicæ fidei confessionem, in exilio martyrium constantissimè passus est. Adon. Arch. Viennens.]

Iuturna, Dauni filia, Turni Rutulorum regis soror, quam Iupiter pro erepta virginitate, immortalitate donauit, Numicíque fluminis Nympham fecit. Hęc in bello fratrem aduersus Æneam multum iuuit: sed videns fratri necem instare, in Numicum fluuium se occultauit. Virg. 12. Æneid. Alij dicũt, eam rem habuisse cum Latino rege, eóque palàm facto, sua sponte se in Numicum pręcipitauisse. Reuera autẽ Iuturna, fons est in agro Latino, in Numicum influens amnem: quę res poetis fabulãdi occasionem videtur subministrasse.

Iuuenalis, nomen proprium Satyri poetæ.

Iuuencius Celsus, consul, collega Neratij Marcelli, anno ab vrbe 881.

Iuuencius Celsus, iurisconsultus, consul cũ Crispino, anno salutis 865.

Iuuencus, presbyter Hispanus, Euangelia heroicis versibus explicuit, anno salutis 332.

Iuuentas, dea iuuentutis, Iunonis filia, quã Gręco nomine Heben vocamus. Acron, Aliud est Iuuentas, aliud Iuuenta, aliud Iuuentus. Iuuenta, ætas putatur: Iuuentas, ipsum numẽ: Iuuentus, ipsi iuuenes. Accipitur tamen aliquando Iuuentas, pro ætate ipsa iuuenili.

Iuuerna, insula in Oceano Septentrionali, tantum ferè à Britannia distãs, quantum Britannia à continente. Iuuena. Satyr. 2. Plinius Hyberniam vocat. Claudianus in quarto Honorij consulatu, Iernam. Hodie vulgi vocabulo *Irlandia* nominatur.

Iuuianus, XLI. Romanorũ imperator, mẽses VIII. regnauit, anno ab vrbe 1117. vno & altero pręlio à Persis victus, ignobilem, sed necessariam pacẽ fecit. Prouincias quinque trãstigritanas reddidit Persis, & Mesopotamiæ partem.

I X

Ixiæ, regiuncula Rhodi, ab Ixo portu: hinc Ixus Apollo. Steph.

Ixias, vrbs Oenotrorum in Mediterraneis.

Ixibatæ, populi iuxta Pontũ, prope Indicã. Steph.

Ixion, Phlegyæ, siue, vt Hyginus mauult, Leontei filius, qui socerum suum, siue is Deioneus fuerit, siue Eioneus, fraude peremit. A qua cæde cùm neque homines, neque dij eum lustrare vellent, diúque incertus vagaretur, Iupiter illius misertus, in cœlum assumptum expiauit. Cúmque iam purgatus apud superos degeret, Iunonem amare cœpit, eámque de stupro appellauit. Quod cùm Iupiter ab vxore intellexisset, nubem illi sub Iunonis effigie opposuit, ex qua ille Centauros genuit. Deiectus deinde in terrã, cùm passim gloriaretur, cum deorũ regina se rem habuisse, Iupiter indignatus, fulmine ad inferos eum detrusit, curauítque vt ibi rotæ alligatus, perpetuò circum ageretur.

Ixion, II. Corinthiorum rex.

Ixus portus. Vide IXIAE.

I Z

Izelus, castellum Siciliæ. Steph.

Izrahia filius Ozi filij Thola filij Issachar. 1. Paralipomenon 7.

K A

Kalla, Pãnoniæ regina, quæ maritum suum Vazulẽ excæcauit. Volater.

Kene, dux Hunnorum, qui postea Hũgari appellati sunt: quo duce ipsi

Hunni Pannoniam ingressi, ad Tulmam Austriæ locum contra Rom. victores fuere. Occubuit dux, cui successit Attyla. Volaterranus Geographiæ 8.

K I

Kitim regnauit apud Ianigenas, relicto in Celtiberis rege filio Sicoro, quem Kitim Ianigenæ sua lingua ob mentis excellentiam vocauerunt Italum Atlanta. Hic filiam suam Electram Ianigenarum principi Camboblasconi dedit coniugem, & Romam filiam suam primò subreginam Aboriginibus sacrauit. Berosus.

K V

Kunigúda, Henrici imperatoris vxor, virginitatem perpetuam obseruasse fertur cum marito, & post mortem miraculis claruisse, anno salutis 1018.

[De Kunigunda Munsterus libr. 3. Cosm. ita scripsit: Quanquam, inquit, continentissimè cum ea vixerit imperator, seminator tamen zizaniæ iniecit illi scrupulum zelotypiæ, cum ei suggereretur, quòd ipsa militem quendam amicius esset intuita, quàm par esset: quod vbi illa resciuerit, iussit secretò sex igniri vomeres, eósque in imperatoris, aliud agentis, afferri conspectum. Miratus ille, quid ageretur, vidit deinde clarissimam coniugem nudis pedibus conscendere ferrum ignitum intrepidam. Vides, inquit illa, ô imperator, illæsam à ferro, illęsam ab omni immunditia. Ille autem in se conuersus, cœpit cogitare, quid esset suspicatus: qui mox procidens, ad vxoris, immò sororis, genua prouoluitur: illa procumbentem amicissimè leuat: & ex illa die omnis sinistra cessauit suspicio. Cohabitâtes itaque, & simul commorantes, imperator & imperatrix, in pudicitia virginali, ad finem vsque perseuerarût: vnáque sepulti in cathedrali, quam côstruxerant, ecclesia. Hæc Munster. ibidem.]

L A

LA, vrbs Laconica, Homer' Laã vocauit: sic dicta, quòd in excelso saxo sita sit.

Labim, filius Mesraim, Gen. 10. Ab hoc, Libya, quę priùs (vt Hieronymus refert in Hebraicis quæstionibus) Phutensis regio appellata est, nomen habet.

Laad, filius Iahath filij Subal filij Iuda. 1. Paralip. 4.

Laada, filius Sela filij Iudæ. 1. Par. 4.

Laadan, filius Thaan filij Thale. 1. Par. 7.

Labę, vrbs Chattenię regionis Gerræorum: Gêtile, Labæus. Steph.

Laban, frater Rebeccæ filiæ Bathuelis filij Nachor ex Melcha. Gen. 24. Est & locus in deserto, vbi Moses Deuteronomium prælegit filiis Israel. Deut. 1.

Labana, ciuitas sacerdotum in tribu Iuda, Ios. 15. Eadem videtur quę & Lebna. Ios. 10.

Labanath, ciuitas, quæ tribus Aser terminus est. Ios. 19.

Labanis, insula in sinu Arabico, Plinius libr. 6. cap. 28.

Labara, vrbs Cariæ: Gentile, Labareus. Steph. Vide HERMOTYMBIEI.

Labarsadach, XXI. Babyloniorum rex, anno diluuij 1750.

Labatus, viri proprium, cuius crebra mentio apud Plutarch.

Labda, Amphionis cuiusdam ex Bacchidarum genere filia fuit, quę quòd clauda esset, & ob id à Bacchiadis cæteris sperneretur, Ætioni nupsit, eíque puerum peperit, quem ab euentu Cypselum nominauit. Nam quum duo Corinthiis reddita essent oracula, quibus illi monebantur fore vt Labdæ filius Corinthi aliquando tyrannidem inuaderet, missi sunt publico decreto decem viri qui puerum interficerent. Verùm quum fortè puer ei qui primus eum à matre acceperat, arrisisset, ille misericordia motus, adduci non potuit vt eum occideret: quapropter ille alteri tradidit, & ille rursus alij, atque ita deinceps per manus traditus infans à decimo matri redditus est, nemine eum interficere volente. Post hęc illi egressi, & pro foribus stâtes, sese mutuò, pręcipuè verò qui primus puerum acceperat, increpabant, qui eum ex conuento non occidisset. Quod quum audisset Labda, quæ intus ad fores astabat, puerum in mensura frumentaria, quam Cypselum vocant Græci, occultauit. Vide latiùs hanc historiam apud Herod. lib. 5.

Labdacus, Phœnicis filius, qui ætate iam in senium vergente Thebas euocatus, aliquandiu ibi regnauit, filiúmque habuit Laium, Oedipi patrem, qui illi in regnum successit: vnde & Labdacides dictus est. Statius 6. Thebaid. Et Labdacidæ, dicuntur Thebani à Labdaco rege.

Labdalon, promontorium Epipolęorum, prope Syracusanos. Steph.

Labdas, Hierosolymorum episcopus XXXIII. anno salutis 297.

Labeo Antistius, iuris quidem ciuilis disciplinã principali studio exercuit, & consulentibus de iure publicè responsitauit: cęterarum quoque bonarum artium non expers fuit, & in Grammaticam sese atque Dialecticam, literásque antiquiores, altioréssque penetrauerat: Lanitarúmque vocum origines, rationésque percalluerat: eáque præcipuè scientia ad enodâdos plerosque iuris laqueos vtebatur. Gell.

Gell.libro 13.cap.10.De quo rursus cap. 12. eiusdem libri scribit: agitabat hominem libertas quædam nimia, atq; vecors vsque eò, vt D. Augusto iam principe & Rempub. obtinente, ratum tamen, pensúmque nihil haberet, nisi quod iustum sanctúmque esse in Romanis antiquitatibus legisset. A labiorum magnitudine dictum putant. Labeones & Labrones cognominantur.

Laberius, poeta mimographus, Eques Roman9, Macrob. Saturn. lib.2. & Gell. li. 11. ca. 9. Seneca lib.7. Declamationum. Laberium mimum diuus Iulius ludis suis produxit, deinde Equestri ordini reddidit: quem quum iussisset ire sessum, omnes equites ita se coarctauerāt, vt venientem non reciperent.

Labetia, Arabiæ oppidum, ab Ælio Gallo dirutum. Plin. lib.6. cap.2.

Labici, Italiæ populi, qui genus suum à Glauco Minois filio traxerunt, quē Labicum appellarūt à scuto militari intus ansato, quod scuti genus primus in Italia ostendit. Nam λαβὴ Græcis ansam significat, vel manubrium. Virgil. lib.7. Quicūque enim magna labia habēt, Et Sacranæ acies, & picti scuta Labici. Hinc Labicanus ager Labicis vicinus, cuius meminit Liuius lib.2. ab vrbe.

Labienus, Cæsaris in Gallia legatus, qui magnas sub eo res gesserat: demum bello ciuili transfugit ad Pompeium, cui Cæsar bona, quæ habebat in potestate, remisit.

Labienus, historicus, cuius scripta abolita fuere. Tranquill. in Caligula cap.15. T. Labieni, Cordi Cremutij, Cassij Seueri scripta senatus consultis abolita, requiri, & esse in manibus, lectarique permisit: quando maximè sua interesset, vt facta quæque posteris tradantur.

Labina, vicus inter Veronam & Cremonam, duabus cladibus Romanorum notus, quæ antea Bebryacus dicebatur.

Labinetus, qui & Baltassar, XIII. Babyloniorū rex, regnauit annis V. anno diluuij 1757.

Labinetus, filius Nitocris reginæ Babyloniæ, tandémque Babyloniorum tyrannus. Herod. lib.1.

Lablatum. Vide SISCIA.

Laboriæ, arum, Italiæ pars illa, quæ vulgò *Terra laboris* dicitur. Plin. lib. 17. cap. 4. Campus est adeò pinguis, vt stipulam tantæ crassitudinis faciat, vt ea incolæ pro ligno vtantur. Sic dictus, quòd ingēs labor sit in eo colēdo: quippe solùm habet arduum opere, difficilè cultu, bonis suis acrius penè pascit, quàm vitiis. Idē lib.9. cap.11. Quātum autem vniuersas terras campus Circuncampanus antecedit, tantum ipsum pars eius, quæ Laboriæ vocantur, quē Phlegræon Græci appellant. Finiuntur Laboriæ via ab vtroque latere consulari, quæ à Puteolis, & quæ à Cumis Capuam ducit. Hinc Laborinus campus nobilis in Campania. Plin. lib.17. cap.4.

Labotes, IIII. Lacedæmoniorum rex, anno diluuij 1284.

Labradeus Iupiter in Caria colebatur, cui simulachrum primus cōsecrauit Arsalis rex, quòd victo Candaule Lydorum rege, securim quæ Lydorum regū erat, quæque à Lydis Labrys dicitur, in Cariam retulisset, à qua Ioui Labradeo nomen dedit. Cæl. lib.6. cap.11. & Plin. lib.32. cap.2.

Labranda, vicus Cariæ. Gentile, Labrandenus, & Labrandius. Steph.

Labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autē præcipuos fuisse Labyrintos docet Plin. lib.36. cap.13. Creticum à Dędalo factum, quo inclusus erat Minotaurus: Ægyptium in nomo Heracleopolitæ, quem describit Mela libro 1. Lemnium columnarum nitore insignem: Italicum à Porsena Hetruscorum rege sepulchri causa extructum.

Laccobriga, Hispaniæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap.6. nomine Coymbra.

Laccopluti, cognominati sunt Galliæ Atheniēsis posteri, quòd is repentè ditatus esset thesauro in campis Marathoniis subter terram inuento. Nam Græci λάκκους appellabāt, quos & siros dicimus, hoc est loca subterranea, in quibus vinum, oleum, frumentáve condebāt. Vnde & Laccum pro sepulchro vsurpat Psalmorum interpres, Et similis ero descendentibus in laccum.

[Lacedæmon, Semeles filius, Moysi tempore Lacedæmoniam ciuitatem condidit. Comest. in cap.10. Exod.]

Lacedęmon, clarissima Pelopōnesi totius vrbs, alio nomine Sparta dicta, Lycurgi olim legibus optimè instituta. Hęc Menelai regia fuit, quam Paris diripuit, Helenámque inde in Phrygiam abduxit Lacedæmones eius inhabitatores, populi olim bellis egregij, qui iuuētutem laboribus & nando, currendo, esuriēdo, algendo, æstuando erudiebant. Veget. lib. 3. omnes delitias odio habebant.

Lacedęmon, Cypri mediterranea: Ciuis, Lacedæmonius: possessiuum, Lacedæmonicus.

Laceria, vrbs Magnesiæ, & alia Italiæ: Gentile, Lacerius, & Lacerda, fœmin. vt primitiuum. Step. Vide LVCERIA.

Lachares, Mithridatis filius, Bosphori rex, à Lucullo in amicitiam receptus, anno ab vrbe 685. Florus lib 98.

Lachesis, vna Parcarum, quam Latinè Sortem interpretari possumus, nam λαγχάνειν, est sortiri. Hanc autem idcirco vitæ humanæ præesse voluerunt, quòd in ea sortem, hoc est, casum plurimùm valere arbitrabantur.

Lachis, ciuitas tribus Iudæ. Ios. 10. 15. 4. Reg. 18.

construɑa à Roboam,2.Par.11.

Lacia,vel Laciade, vicus in Oeneide tribu:Tribulis,Laciades.Steph.Hi abundabant raphanis, quibus vtebātur in deprehensos in adulterio ludibrij causa. Suidas & Erasmus in Chiliad.

Laciburgium,Ptol.lib.2.cap.11.Germaniæ vrbs, hodie Rostochium,vulgò *Roschoch*.

Lacinium,promontorium in extremis Italię finibus, inter Petiliam & Crotonem in mare excurrens, Ioniúmque dirimens ab Adriatico.Dictum Lacinium, à Lacinio quodam latrone, quem Hercules, quòd boues suos abegisset,ibi dicitur interemisse, templúmque ibi Iunoni condidisse, quam etiam à nomine illius Laciniam cognominauit. Virgil.3. Æneid.

Lacides,Cyrenęus philosophus,nouę Academię princeps, Arcesilæ auditor. Suid.Cic.lib.4.Acade.quęst.

Lacippo, Ptol.lib.2.cap.4.Hispanię ciuitas, alio nomine Lapecia dicta.

Lacius & Antiphemus fratres.Steph.

Lacmon, promontorium Pindi montis,ex quo Inachus & Aiax fluuij manant: inde Lacmonius.Steph.

Laconia, Peloponnesi regio inter Argiuum agrum & Messeniacum secundum littus extensa:olim à numero centum ciuitatum Hecatópolis appellata: quarum omnium caput fuit Lacedæmon, alio nomine Sparta appellata, salutaribus olim Lycurgi legibus optimè instituta. Incolæ, Lacones:fœmininū,Lacæna. Est item Lacon, canis nomen apud Ouidium 3.Metamorph.

Lacrines, vir Lacedæmonius missus ad Cyrum. Herodot.lib.1.

Lactiphagi, quidam Scythiæ populi,qui & γαλακτόφαγοι dicuntur.

Lactucinij,cognomina Romanorum procerum, à lactucis deducta.Plin.lib.19.cap.5.

Lacydes, philosophus fuit Cyrenæus primus nouę Academię institutor, tantoperè ab Ansere adamatus, vt ei perpetuò comes esset, nusquam ab eo non in publico,nō in balneis, non interdiu digrediens.

*Lacydes,rex Argiuorum, molli incessu, comámque perpetuò vnguētis delibuta.*Plu.in opusculo eo, quo docet quo pacto vtilitatem ex inimicis capere possumus.

Ladas,Alexandri Macedonis cursor,tanta pedū velocitate, vt vestigia eius in arena nō apparerent. Quo nomine statuam meruit apud Argos in templo Veneris, quam νικοφόρον cognominabant.

Lade,insula Æolidis:Gentile,Ladæus.

Ladepsi,populi Bithynorum.Steph.

Ladesta,aut Ladestum, vna Liburnidum insularum:Gentile,Ladestanus Steph.

Ladisacites,insula in Persico mari.Steph.

Ladislaus, Vngarorum rex, anno salutis 1078. Hic vir sanctus summè modestus, ad suscipiendum regnum à proceribus coactus est. Per mortem Zolouerì regis,cui nupta Ladislai soror erat,Dalmatiam,Croatiámque Pannonię finibus adiecit.Hunnos prælio superauit: Ruthenos item, qui olim Roxolani,in proprios fines remigrare(Vngariam enim inuaserāt)compulit,Polonos coërcuit, Cracouia capta.

Ladislaus, infans, Alberti regis filius, Vngarorū rex,anno salutis 1440.

Ladislaus III.Emerici ex Constantia Aragonia filius,Vngarorum rex,anno salutis 1201.

Ladislaus IIII. Vngarorū rex, anno salutis 1274. Bellum cum Comanis gessit, duce Oldamuro apud lacum Hood: prælio inito, victor tandem discessit:postea cum Comanis pacem fecit. Irreligiosè se erga Caroli Siciliæ regis filiam habuit, pluribus ei pellicibus superinductis. *Volat.*Ritius. A Comanis est interfectus,anno salutis 1289.

Ladislaus, Apuliæ rex, Romam armis intrauit. Capitolium obtinuit, molem Adriani obsedit:à Paulo Vrsino Pōtificis partes defendente fusus,fugatúsque est,anno salutis 1406.

Ladislaus,Bohemorum rex, sub tutela Friderici Cæsaris. Elegerant Bohemi Albertū Bauariæ ducem,à quo repulsi sunt,anno salutis 1440.

Ladon, fluuius Arcadiæ, iuxta quem poetæ fabulantur, Syringa Nympham in arundinem fuisse mutatam. Ouid.lib.1.Metam. Eius ripæ lauris abundant. Est & nomen canis Actæonis apud Ouidium lib.3. Metam. Habuit Ladon Telphussam filiam, à qua Arcadiæ vrbi nomen.Steph.

Læana, oppidum Arabiæ ad sinum illum rubrī maris,qui in Ægyptum vergit, qui ab oppidi huius nomine Lęaniticus vocatur.Plinio li.5. cap.11.

Laea,vrbs Cariæ:Gentile,Laites.Steph.

Lael,filius Eliazaph principis,Num.3.

Læna,siue Lemna, meretrix, amica Armonij & Aristogitonis, qui Hipparchum tyrānum interfeceerant,cùm tormentis cogeretur,vt socios proderet, linguam suam mordicùs amputauit.Eusebius.

Lęneus,fluuius Cretę,Cortinam vrbem pręterlabens,per quem à Ioue Europam, Agenoris filiam,tauri dorso vsque ad eam vrbem vectā fuisse prodiderunt.

Laerte,nomen vrbis Ciliciæ.

Laertes, Arcesij filius, pater Vlyssis, qui ab eo Laertiades dicitur.Ouid.in Epist. Penelopes.

Laertes, Strab.lib.14. castellum in tumulo quodam situm,qui mamillæ speciem præbet.

Λαέρτης, Stephano,parua regio Ciliciæ.Strab.lib. 14.Alexander verò & montem & vrbem esse tradit.

tradit. Gentile, Laërtinus, vel potiùs, Laërtius, a, um: vt Regna Laërtia, apud Virgilium 3. Æneid.

Laërtius, Diogenes historicus, qui de philosophorum vita scripsit.

Læstrygones, populi immanissimi, Formias Cāpaniæ vrbem incolentes, quos Plin. lib. 7. tradit humana carne victitasse. Horum rex fuit Antiphates, qui Vlyssem in littus suum tempestatis impetu eiectū, totis viribus oppugnauit, vnúmque ex eius sociis ore apprehensum dilaniauit. Hom. 10. Odyss.

Lætus, Ægypti Proconsul, anno salutis 1003.

Lagaria, castellū Siciliæ prope Thurios, quod Epeus & Phocenses condiderunt: inde Lagaritanum vinum. Steph.

Lagia, vnum ex nominibus Deli insulæ. Plin. lib. 4. cap. 2.

Laginia, oppidulum Cariæ: Gētile, Laginæus, Laginites.

Laginitis dea. Vide HECATESIA.

Lagus, pater Ptolemæi successoris Alexandri, cui Philadelphus successit in regno. Hinc Lagæus, a, um. Vide PTOLEMAEVS.

Lagusa, insula circa Cretā: Gentile, Lagusęus, aut Lagusius. Steph. vulgò, *Chrestienne*.

Lagyges, populi Sarmatiæ. Perottus.

Lagyra, Ptol. lib. 3. cap. 9. vrbs Tauricæ Chersonnesi.

Lahem, nomen loci. 1. Paral. 4.

Lahela, nomen fluuij. 1. Par. 5.

Laia. Vide LAEA.

Laini, populi Pæoniæ. Stephanus ex Thucydide.

Lais, idis, meretrix nobilissima, quæ quæstus gratia, ex Sicilia, vbi nata fuit, Corinthum sese contulit: vnde à scriptoribus passim Ephyræa, hoc est, Corinthia cognominatur. Ad hanc propter insignem pulchritudinem potentissimi quique ex omni Græcia conueniebant, nec quispiam admittebatur, nisi qui dabat quod poposcerat. Vnde profectū creditur prouerbium, Non cuiusuis hominis esse adire Corinthum. Tam carè enim Lais suis locabat noctes, vt vel potentissimi, pretij magnitudine, deterrerentur. Inter quos etiam Demosthenes fuisse fertur, qui cùm scorti tam nobilis fama accensus, aliquādo Corinthum nauigasset, illáque noctis vnius operam decem millibus drachmarum indicasset, expauefactus pretij immēsitate, Græcè respondit, οὐκ ὠνοῦμαι μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν. Non emo, inquit, decē millibus drachmarum pœnitentiam. Propert. lib. 2.

Non ita complebāt Ephyrææ Laidos ædes.
Hæc aliquādo in Thessaliam profecta, cùm ab adolescētibus Thessalis sic adamaretur, vt eius vestibulum etiam vino aspergerent, Thessaliæ mulieres inuidia motæ, eā in Veneris templo, dum sacra fierēt quæ viris nequaquam adire fas erat, cōfoderunt: propter quod facinus Thessaliam pestis inuasit, nec prius cessauit quàm Veneris ἀνοσίας templum condidissent.

Lais, regionis quidē Aser tribus, possessionis autem Dan. Iud. 16. quæ & Dan, & Lesen dicta est, Iudic. 18. & Lesem Dan, Ios. 16. Pater Phaltiel mariti Michol filiæ regis Saul, 2. Regum 3. Vide LESEM.

Laisa, ciuitas, quæ aliàs Dan dicitur, Isa. 10.

Laius, filius Labdaci regis Thebarū, pater Oedipi, qui Iocastam Creontis Thebani filiam vxorem duxit: quam cùm cōcepisse audisset, de futura prole oraculum consuluit: cui responsum est, eum nasciturì manu periturum. Quo responso perterritus, puerū recèns natum vni ex satellitibus necandum tradidit: qui cùm neq; herilis impietatis se ministrū præbere vellet, neque rursus domini mandata auderet negligere, viam mediam delegit, traiectísque vimine pueri pedibus, ex arbore eum suspendit, futurum ratus, vt inedia moreretur. Verùm cùm Phorbas, Polybi Corinthiorū regis pastor illac iter faceret, audito vagitu, eò accurrit, puerúmq; seruauit: quē & reginę, quę liberis carebat, magni muneris loco obtulit: à qua, veluti puer cœlitùs missus, filij loco est educatus, & à pedibus ex vulnere tumētibus Oedipus appellatus est. Grandior deinde natu factus, cùm generis sui cognoscendi auidus Apollinē consuluisset, responsum accepit, se patrem in Phocide inuenturum. Quò cùm venisset, Laium in tumultu quodam inter ciues suos exterósque exorto interfecit, matrémq; imprudens duxit vxorem. Vide OEDIPVS.

Lalætania, Hispaniæ regio in tractu Tarraconensi, Ilergetibus & Indigetibus contermina. Inde adiectiuum, Lalætanus, a, um: vt vinum Lalætanum, magis copia, quàm bonitate laudatum. Plin. lib. 14. cap. 6.

Lalassis, est fluuius Isauriæ, quæ Asiæ regio est inter Ciliciam & Pamphyliam sita. Plinius libro quinto capite 27. vulgò, *Calend*.

Lalisanda, vrbs Isaurica: Gentile, Lalisandεύς: sed vrbs nunc Dalisanda vocatur, ciues Dalisandeotæ. Steph.

Lamachus, Atheniensium dux. Plut. Thucydides lib. 6.

Lambotus filius Africæ. Strabo.

Lambrus, fluuius in Cisalpina Gallia, quē Padus defert in mare Adriaticum. Plin. libr. 3. cap. 16. & 19. A quo Lambrani dicti sunt eius accolæ. Sueton. in Cæs.

Lamec, nomen filij Mathusala, Genes. 4. 5. Lucæ 3.

[Lamech, septimus ab Adá, fuit ex generatione Cain, & pessimus: digamiam enim intro-

duxit: & sic adulterium cōtra legem naturæ, ac Dei decretū cōmisit. In prima verò creatione vnica vnico facta est mulier: atq; Deus per os Adæ dixerat. Erunt duo in carne vna. Comest. in cap. 4. Gene. Hic autem Lamech vir fuit sagittarius, qui diu viuendo oculorū caliginem contraxit: & habens adolescentem, dum exerceret venationē, ob vsum tātùm pellium (quia nō erat vsus carniū ante diluuium) dirigente iuuene sagittā, casu inter fruteta, interemit Cain. Comest. ibid.]

Lametini, vrbs à Lamete fluuio iuxta Crotonem, cuius ciuis Lametinus. Steph.

Λάμια, Steph. vrbs Meliēsium in Thessalia, vel à Lamio Herculis filio, vel à Lamia muliere, quæ Trachiniis imperauit. Illis etiā Lamicum bellum fuit. Est & alia Ciliciæ: Gētile, Lamiεὺς, & Lamiotæ. Est & λάμία, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lameates. Steph. Vide LAMPIA.

Lamiæ, ab antiquis mulieres esse putabantur, siue veriùs dæmonum quædam phantasmata, quæ formosarum mulierum specie assumpta, pueros, pariter & iuuenes blanditiis allectos deuorabant. Hæ cùm foris essent egregiè oculatæ, domi prorsus cæcutiebant. Horat. 1. Carmin.

Neu pransæ Lamiæ puerum viuum extrahat aluo.

Philostratus in Apollonio ait Lamias à quibusdam Laruas appellari, & Lemures, à nōnullis etiam Empusas, esséque ad amorē & venerem propensas, & carnes humanas, maximéque formosorum, auidè appetere, ideóque libidinis cupiditate allicere eos, vt postea deuorent. *Cæl. Rhodi. lib. 29. cap. 5.* Lamiarum nobilis Romę familia fuit, à Lamo orta Antiphatis patre, Lęstrygonū rege, qui Formiis regnauit. Ex hac familia fuit Ælius ille Lamia, senator Roman. ad quem scribit Horat. Carm. 3. Ode. 17. Chrysostomus Diō in intima Africa feras quasdam esse scribit *muliebri facie, quæ Lamiæ dicuntur: vberibus autem totóque pectore adeò speciosas, vt nullo pictoris ingenio effingi queat, qui*bus retectis homines in fraudem alliciunt, captósque deuorant. Lamia item meretrix quædam insignis fuit Demetrij regis amica, cui blandientes Thebani, Veneris Lamiæ delubrum consecrarunt.

Lamirus, Herculis filius, ex Iole Euryti regis filia.

Lamiscus, Samius, historiarum scriptor.

Lamissus II. Longobardorum rex, anno ab vrbe 1177.

Lamius. Vide LATMVS.

Lampadius, consul cum Oreste, anno ab vrbe 1283.

Lampado, vna ex Pleiadibus.

Lampares, XXIIII. Assyriorum rex.

Lampe, Argyrippa postea dicta, Dauniæ siue Apuliæ ciuitas. Steph. Alia est Lampe (vel Lampeæ) Cretæ vrbs, ab Agamemnone cōdita, à Lampo Tarrhæo dicta. Alia est Acarnaniæ, alia Argolidis. Steph.

Lampedo, mulier Lacedæmonia raræ fœlicitatis, vt quæ & regis filia fuerit, & regis vxor, & regis mater. Plin. lib. 7. cap. 41.

Lampetia, filia Solis ex Neæra, soror Phaetusę, quas pater gregibus suis in Sicilia pascendis præfecit. Ad has cùm Vlysses venisset, tempestate in Siciliā eiectus, socij, qui summa sibi penuria præmebantur, ipso dormiente, boues aliquot mactarūt. Quam rem cùm ex Lampetia filia sua Apollo didicisset, querelam ad Iouem detulit: qui nati precibus obsequens, Vlyssis socios ad vnum omnes fulmine & tempestatibus perdidit. Hom. ad finem libri 12. Odyss.

Lampetia, vrbs Brutiorum: Gentile, Lampetianus. Steph.

Lampetium, sepulchrum in Lesbo, à Lampeto Iri filio. Steph.

Lampeto, Amazonum regina. Iornand.

Lampeus, soror Phaetontis in arborem mutata. Seruius.

Lampeus, mons Arcadiæ. Plin. lib. 4. cap. 1.

Lampia, fluuius Arcadiæ. Stat. lib. 4. Theb.

-Cadénsque iugis Lampia vinosis.

Est item oppidum Arcadiæ eiusdem nominis apud Lactant. Vide LAMIA.

Lampon, Panchates, Pelorus, Camphasius, nomina equorū apud Silium. Fuit & Lampon, *sacrificus vates per anserem velut auem auguralem iurare solitus. Eras. in Prouer.*

[Lampon, miræ fuit velocitatis equus, de quo Silius lib. 9. sic scribit,

Euolat ante omnes, rapidóq; per aëra cursu Callaicus Lāpon fugit, atq; ingentia tranat Exultans spatia, & ventos post terga relinquit.]

Lamponia, vrbs Troadis.

Lamprides, XXII. Assyriorum rex.

Lampsacius, filius Cilicis, eiq; *successit in re*gno: Paulus & Theodontius antiquissimi scriptores. Bocat. lib. 2. cap. 48.

Lampsacus, siue Lampsacū, vrbs Asiæ ad Hellespontum, inter Simoentem & Granicum fluuios, in quo Priapus exquisitissimis honoribus colebatur. Ouidius 6. *Fastor.* Strab. libro 3. vrbem clarissimā nobili portu esse ait & templo Matris deûm insignem, Cicero in Ver. act. 3. Oppidum (inquit) in Hellesponto est Lampsacum, Iudices, imprimis Asiæ prouinciæ clarum & nobile: homines autem ipsi Lampsaceni, tum summè in omnes ciues Romanos officiosi, tum præterea maximè sedati & quieti, propè præter cæteros, ad

ad summum Græcorum otium potius, quàm ad vllam vim aut tumultum accommodati.

Lampsacus. Steph. vrbs iuxta Propontidem, à Lampsace quadam eius loci puella.

Lampsacus, Phocensium structura, olim Pithyusa dicta & ab Homero Pitea, à pinetis, cùm Laomedontia priùs nominaretur. Generoso vino abundat, quo nomine Themistocli à Persarum rege per beneuolentiam donata est.

Lamuel, nomen regis. Prouer. 31.

Lamus, filius Herculis ex Omphale Lydiæ regina. Ouid. in Epist.

Lamus, Neptuni filius, Læstrygonum rex, à quo nobilis Lamiarum familia nomen accepit apud Romanos. Horat. lib. 3. Carm.

Lamus, equus generosus apud Silium,
Tum Lamus & Sicoris proles bellacis Ilerdę.

Lamus, fluuius Ciliciæ: & regio circumiacens, Lamusia: Gentile, Lamusius. Steph.

Lamyra, vrbs Lyciæ & fluuius. Steph.

Lamyrus. Vide LAMIRVS.

Landia, fons, qui Archemoro illic à serpēte vulnerato, *Archemorus dictus traditur.*

Lādo, Romanorum pontifex CXXI. anno salutis 915.

Langia fons in Nemęa sylua, postea Archemorus dictus, ab Hypsipyles alumno, quem cùm illa, Argiuis fontem hunc ostēsura, in gramine reliquisset, serpens interemit. Stat. libro 4. Thebaidos.

[Languedoch, Galliæ Narbonensis, & Braccatæ prouincia, sic dicta ab hac dictione, *Gothland*, id est, terra Gothica, inscitè quibusdam literis transpositis, antea Langoth, ac tandem Languedoch. Bell. tom. 1. Cosm.]

Laniuium, siue Lanuuium, Romanorum *ciuitas*, Strabo lib. 5. in Appiæ vię dextera, à qua prospectus est maris & Antij.

Lāthberius, Vuidonis filius, iuuenis bellicosus, Italiæ rex, anno salutis 901.

Lanubium, Latinorum vrbs, Ptolemęo lib. tertio, capite primo, Hodie Lauinium. Vide LAVINIVM.

Laocoon, ontis, filius Priami ex Hecuba, Apollinis Thymbræi sacerdos, qui primus omniū equum ligneum, quo Troia prodita est, intra vrbem recipiendum dissuasit, hastámque in eum tanto impetu cōtorsit, vt sonantia intus arma audirentur. Quo facto deorum indignationem in se creditur concitasse, tāquam doni Mineruæ violator. Protinus enim è mari duo immensæ magnitudinis serpentes emerserunt, qui primùm duos eius filios, deinde & ipsum auxilo accurrentem occiderunt. Virg. 2. Æneid.

Laodamātia, insula in Libya. Fortassis à Laomedonte Troiano, Laomedontia dicebatur: Gētilia, Laomedontites & Laodamantites. Step.

Laodamas, Halius & Clytoneus, filij Alcinoi regis & Aretes. Hom. in Odyss.

Laodamia, Bellerophontis filia ex Achemene coniuge: cuius amore correptus Iupiter, cum ea concubuit, suscepítque Sarpedonem, qui postea Lyciæ rex factus est. Verùm cùm Bellerophontes rerum successu elatus, in cælum euolare conaretur Iupiter hominis temeritatem ægrè ferens, œstrū illi immisit, quo exagitatus equus sessorem excussit. Diana quoque Laodamiæ infensa, suis eam telis confixit. Hom. 6. Iliad.

Laodamia, Acasti & Laodothæ filia, quæ tanto amore Protesilaum virum suum adamauit, vt cùm ab Hectore occisum cognouisset, superstes ei esse noluerit. Priusquàm tamen interiret, in solatium mœroris optauit, vt mortui vmbram *videre posset: qua visa in illius* amplexibus expirauit. Ouid. Epist. 10.

Laodice, Priami filia & Hecubæ, quæ Helicaoni Antenoris regis Thraciæ filio nupsit.

Laodice, Agamemnonis filia, quam pater cum Chrysothemi & Iphigenia, seu Iphianassa A*chilli obtulit, vt ex his, quam vellet, vxorem* eligeret.

Laodicea, vrbs celeberrima in Asia, Lyco flumini imposita, Ptolemæo libro 5. capite 29. Primò Diospolis appellata, deinde Rhos, postea Laodice à Lyco flumine. Hanc vrbem loci virtus & ciues quidam fortunati valde magnificarunt. Primùm Hieronymus qui hęreditatem populo diuisit supra duo millia talentorum, & multis donis ciuitatem exornauit: postea Zeno orator, & Polemo eius fili⁹, qui ob res fortiter gestas, priùs ab Antonio, postea ab Augusto ad regiæ dignitatis fasti*gium euectus est. Est & alia ad montem Liba* num sita.

Laodicea (inquit Stephanus) vrbs est Syriæ, quæ priùs λευκὴ ἀκτὴ, id est, album littus dicebatur, & Rhamita ab initio: quòd pastor quidam fulmine tactus exclamasset Rhamāthas, hoc est, Deus ab excelso: Rhaman enim excelsum, Athas Deum significat. Hæc Philon. Postea nomen accepit à Laodice matre Seleuci Nicanoris. Optimo vino, & omni genere fructuum abundat. Alia est Lydiæ, ab Antiocho Stratonices filio condita, cuius vxoris nomē erat Laodice, per oraculum admonito, quod Stephanus recitat. Alia quoq; est Lycaoniæ, & alia Mediæ. Steph.

Laodochus, Antenoris Troiani filius, iuuenis imprimis strenuus, cuius formam assumpsit Pallas, cùm se in acies Troianorum inferret, Pandaro suasura, vt sagitta in Menelaum emissa fœdus violaret. Hom. 4. Iliad.

Laomedon, Ili filius, Troianorum rex, qui cùm de ædificandis Troiæ mœnibus cogitaret, Apollini & Neptuno id negotij dedit, pactus

mercedem, quam mox extructis mœnibus se illis soluturũ iurauit. Verùm cùm postea iuramẽti immemor, mercede eos fraudaret, illi indignati nouam vrbem duplici affecerunt calamitate, Neptuno inũdationem, Apolline verò pestem eò immittente. Qua de re cùm Laomedon oraculum consuleret, responsum est, alia ratione deos placari non posse, quàm si quotannis virgo Troiana, quam sors declarasset, ceto dilaceranda exponeretur. Verùm cùm sors post aliquot annos Hesionem eius filiam prodidisset, & iam scopulo alligata, mõstrum expectaret, Hercules illac fortè iter faciens, liberandam Hesionem ea conditione recepit, si equos diuino semine procreatos, quos habere eum constabat, in præmiũ sibi traderet. Hunc igitur in modum pactione facta, Hercules interfecta bellua, virginem liberauit. Sed cùm Laomedõ promissis non staret, indignatus Hercules, collecto vndiquaque exercitu, Iliũ expugnauit, Laomedontem occidit, Hesionem Telamoni vxorem dedit, quòd primus murũ conscendisset. Priamum quoque eius filium captiuum abduxit, qui postea auro à vicinis redemptus fuit. Ideóque ἀπὸ τοῦ πρίασθαι, hoc est, à redimendo, nomen obtinuit. Hinc Laomedonteus, Laomedontea, Laomedonteum. Item Laomedontiades, patronymicum.

Laomedõ, XVIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis XL.

Laomedon Mytilenus, rex Syriæ, anno ab vrbe 430.

Laomedontia, vrbs quæ Lampsacus pòst appellata est. Steph. Vide LAODAMANTIA.

Laomim, filius Dedan filij Iecsan. Gen. 25.

Laonome, Galliarum ex Odœdoco filium peperit, qui Locrorum vrbi nomen dedit. Steph.

Laosthenes, XXXIII. Assyriorum rex, regnauit annis XLV.

Lapersa, mons Laconiæ, à Dioscuris Laopersis: Gentile, Lapersæus.

Lapethus, vrbs Cypri, portum habens & naualia: Gentile, Lapethius. Steph.

Laphystius Iupiter dictus est à colle Laphystio, vbi colebatur.

Laphria Diana dicta est à Laphrio Phocẽsi, qui eam Calydoniis erexerat: licet alij malint sic dictam, quòd ira deę singulis annis in Oeneũ ἀλαφροτέρα, id est, mitior fieret.

Laphrya Minerua dicta est, quasi Laphyria, per syncopen, quòd victores ex bello ferant πυλάφυρα, id est, exuuias.

Lapidoth, maritus Deboræ prophetidis, Iudicum 4.

Lapis, Cretensium rex.

Lapithæ, populi Thessaliæ, Pindum & Othryn mõtes incolentes, Pyrithoi olim imperio parentes. Hi primi omnium frænos & strata equorum creduntur inuenisse. Virg. 3. Georgicorum.

Lapithe, es, vrbs Thessalię, à Lapitha Periphantis filio. Incolæ, Lapithæ.

Lapithę, mõs Laconię. Steph. Græcorum nõnulli Lapithas dictos volunt à Lapitha Apollinis & Stilbes Nymphæ filio.

Lapithes. Vide PHILAIDA.

Lapitos, vrbs in Cypro insula.

Lapyges, populi Sarmatiæ.

Lara, vna Naiadum, Almonis fluuij filia, ex qua Mercurius Lares dicitur genuisse. Ferũt enim Iouem, cùm Iuturnam Turni sororem adamaret, neque illa potiri posset, quòd protinus illa in fluuiũ insiliẽs, sui copiam illi eriperet, Latij totius Nymphas cõuocasse, & ab iis petiisse, vt Iuturnę ad Tyberis ripam obstarent, ne eo in fluuio sese posset occultare. Qua in re quum cæterę Nymphæ Ioui operam suam essent pollicitæ, Lara illius cõsilium primùm Iuturnę, deinde & Iunoni enuntiauit. Quam rem tam ægrè tulit Iupiter, vt vsu linguę eam priuarit, Mercurióq. statim tradiderit ad inferos ducendam. Verùm Mercurius, cùm iussa patris exequitur, Laræ forma captus, in itinere eam compressit, gemellósque legitimo tẽpore ex ea suscepit, quos ex nomine matris Lares appellauit. Ab aliquibus dij agrorũ vocati sunt. Quoniã autem Lares, siue penates, etiam priuatorum domibus præesse credebantur (Plautus in Aul.) factum est vt vtrunque vocabulum pro ipsis domibus vsurparetur. Salustius in Catilinam. Illos binas aut amplius domos continuare, nobis Larem familiarem nusquã vllum esse. Etiã pro foco posset accipi, sicut & alibi sępe apud poetas. Quandoque pro igne: Columella lib. 12. de villico, Consuescat rusticos circa larem domini, focúmque familiarem semper epulari.

Lararium, sacrarium domesticum, in quo lares & dij peculiares adorabantur. Scribit Lampridius Alexandrum Seuerum in larario rem diuinam matutinis horis factitasse, ad effigies deorum, in quibus habebat Apollonium, Orpheum, Abrahamum & Christum: in secundo larario simulachrum habuit Virgilij & Ciceronis.

Larãda, ciuitas Lycaoniæ: vnde Ptolemęus cap. 6. lib. 5. municipium Larandam in Lycaoniæ parte Antiochiana dicta collocat.

Lardana, apud Herodotum nomen est ancillæ, à qua fluxerunt Heraclidæ.

Larentia, nobilissima meretrix quæ populum Romanum (vtpotè quę ditissima esset) hæredem fecit, & postea pro dea habita, Flora appellatur, cuius sacra Floralia dicuntur. Vide FLORA, & LAVRENTIA.

[Largius, Romæ primus Dictator creatus. Tit. Liu. lib. 2.]

Largus,

Largus, Consul cum Messalino, anno ab vrbe 899.

Larina, virgo quædam Italica, vna ex Camillæ comitatu, quæ Turno aduersus Æneam suppetias tulit. Virg. 11. Æneid.

Larine, fons in Attica regione, Plin. lib. 4. cap. 7.

Larise, vrbs Æoliæ, Herod.

Larissa, nomen multarum ciuitatum. Vna est in plaga Thessalica iuxta Peneum, ab Acrisio condita, à qua Achilles Larissæus dictus est. Alia Pensilis in Creta, à nonnullis Pelasgia dicta (Stephanus Gortynem Cretæ vrbem olim Larissam dictam scribit) alia in Peloponneso arx Argiuorum, alia in agro Attico. Ad Tralles etiam Asiæ est Larissa, vt Strabo scribit, à qua Larissæus Iupiter est dictus. Larissa quoque in Italia quam, vt Diodorus libro 1. scribit, Pelasgi cōdidere. Cæsar 3. Belli ciuilis. Vniuersam simul Larissam versus se recipere cœperunt. Stephanus duas Cretę Larissas facere videtur, item duas Thessaliæ: vnam ad Peneum, alteram in cōfinio Macedoniæ. Alia est Troadis, cuius Homerus meminit: Alia Æolidis iuxta Cumā. Alia Syriæ, quam Syri Sizara vocāt: alia Lydiæ. Est & parua regio in Ossa. Strabo vicum Ephesi esse scribit, vbi Apollo Larissenus colebatur: alioqui à Larissa Larissæus fit, & Iupiter λαρισσεὺς. Idem alibi, Larissa, inquit, etiam Phriconis vel Phriconitis nominatur.

Larius, lacus, totius Italiæ amplissimus: vnde & à Virg. 2. Geor. maximus vocatur, quē à Como vicino oppido nonnulli appellant Comēsem. Per hunc lacum medius fluit Abdua fluuius, aquásque eius reddit suauiores: deinde per oppositam lacus partem erumpens, in Padum non longè à Cremona influit. Dictus Larius à fulicarum multitudine. A Græcis enim λάρος vocatur fulica, quæ est auis nigra & aquatica. Hinc fit Larius, a, um. [Iuxta hunc lacum fons est largus, horis singulis semper intumescens, & residens. Plin. lib. 2. cap. 103.]

Larodij, populi in Scythia Asiæ. Herodoto lib. quarto.

Larrius, filius Lydi, Herculis filij.

Larta, vrbs in Epiro hodie, olim Ambracia.

Larunda, Nympha, quam alij Laram vocant, ex qua Lares dicti. Vide LARA.

Laryna, oppidum Bœotiæ ad Cephisum fluuiū. Plin. Strab. & Pomp. lib. 2.

Lasa, ciuitas, quæ Hierony. in Hebraicis quæst. Callirhoe dicitur. Gen. 10.

[Lascaris, vir apprimè doctus, cura Francisci 1. Francorum regis, literas Gręcas attulit Parisios. Belf. tom. 1. Cosm.]

Lassia, insula, quæ & Andros, in mari Ægeo.

Lasthenes, nomen cuiusdam proditoris apud Herod. qui Olynthū prodidit Philippo Macedoni.

Lasthenia, mulieris nomen, quam Platone præceptore vsam scribit Plutarchus, ornatúque virili auditorium ingressam scribit etiam Laert.

Lasthenis, nomen viri. 1. Mach. 11.

Lasus, primus de musica scripsit, & dithyramborum certamē protulit primus, vixítque temporibus Darij Persarum regis.

Lateranus, proprium nomen Patricij Romani, qui latère frequens in otio solebat. Hic consul designatus, iussu Neronis interfectus est. Ædes eius amplissimæ datæ fuerunt à Constantino imperatore Pontifici maximo. Inde Lateranense palatium, & Lateranensis basilica, sancti Ioannis ædes vocata est, quæ in Lateranorum nobilissimæ gentis ædibus extructa fuit.

Lathirus. Vide PTOLEMAEVS.

Latialis. Vide LATIVM.

Latinæ, arum, sacrificia quædam Ioui cōstituta, ab Latinis populis dicta, quibus ex Albano monte ex sacris carmen petere fuit ius cum Romanis, vt inquit Varro. Cic. pro Plancio, Quibus municipiis vix iam qui carmen Latinis petant, inueniuntur. Latinæ autem, dies conceptiuus erat. Varro 4. de lin. Latin.

Latini, populi Italiæ in Latio: de quibus Salust. Primò Italiam tenuisse quosdam, qui appellabantur Aborigenes: hos postea aduētu Æneę Phrygiis iunctos, Latinos vno nomine nuncupatos. Seruius autem ait, Æneā victis Latinis, vt eorum fauorem sibi conciliaret, nomē Latinum, non solùm illis non sustulisse, sed etiam Troianis imposuisse.

Latiniensis. Vide LATINVS & LATIVM.

Latinus, Laurentum rex, Fauni & Maricæ Nymphæ, aut, vt Hesiodo placet, Vlyssis & Circes filius, qui ex Amata Dauni Rutulorū regis sorore Lauiniam suscepit: quam cùm externo genero tradere oraculo iuberetur, Æneę post excidium Troiæ in Latium delato eam despōdit. Qua re intellecta, Turnus qui illam impotētissimè adamabat, tam ægrè tulit aduenā sibi præferri, vt ea de causa bellum aduersus Æneam susceperit: cuius is fuit exitus, vt singulari certamine victus Turnus, vitáque exutus, victoriam cum sponsa riuali reliquerit. Virg. 12. Æneid.

Latinus Syluius, v. Latinorum rex, regnauit annis quinquaginta.

Latium, Straboni propriè ea pars Italię est, teste Plinio libr. 3. cap. 5. quæ inter ostia Tiberis & Circeios interiacet, millia passuum quinquaginta in longitudinē non excedens: quod postea prolatis imperij terminis, Antiquum Latium est appellatū. Noui verò Latij tractus ad Vulturnū vsque amnem extenditur, dimiditúrque in Latium citerius, & vlterius. Citerius Latiū & Tyberis ripa Fundos vsque pro-

tenditur: Vlterius à Fundis vsque ad Vulturnum amnem. Dictum autem Latium putatur, quòd illic latuerit Saturnus cùm Iouem fugeret. Ouid. lib. I. Fastorũ. Hinc Latius, a, um: & Latinus, na, num.

Latiniensis, idem quod Latinus. Cicero de Arusp. resp. Quòd in agro Latinięsi auditus est strepitus cum fremitu. Significare etiam potest eum qui alibi ortus, in Latio cum Latinis versatur.

Latialis, & hoc le, quod ex Latio est. Cicero, Sicut vtique ferias non Latiales, Latiarésve, sed Latinas dixerat aut Latias. Et Latialis sermo, Romanus & Latinus. Plin. lib. 3. cap. I.

Latmus, mons Cariæ, non procul à Mileto, Endymionis fabula notissimus, quem cùm Luna adamaret, in monte hoc dicitur eum sopiuisse, vt vnum ab eo osculum auferret: vnde & ipse Endymion Latmius dictus est.

Latoéos, vicus in Alexandria, deriuatus à Latona vocabulo.

Latobrigi sunt populi Heluetiorum finitimi, inter Belgas non longè ab Allobrogibus, quos Lausanenses fuisse coniectura est. Ciuitas est episcopalis prouinciæ Vesontinæ in Ducatu Sabaudiæ sita, ac eius proprio antistiti subdita: Vulgò, *Ceux d'aupres Lausanne.*

Latois, idis, patronymicum fœmininum, à Græco nomine λητὼν deductum: quo nomine illi Dianæ matrem appellant, quam & nos Latonam. Latois itaque à poetis accipitur pro Diana Latonæ filia, quam & Latini Græcorum imitatione Latoniam appellant.

Latomia, locus Romę in carcere prope Tullianum. Liu. li. 3. Triumuiri carceris Latomiarũ intentiorem custodiam haberi iussi. Latomiæ etiam carcer est Syracusis, in quas (sicuti scribit Cic.) si qui publicè custodiendi erant ex omnibus oppidis Ciciliæ deduci imperabátur. In eas Latomias Verres multos ciues Romanos coniecerat.

Latona, filia Cœi Titanis, quæ à Ioue compressa geminam ex eo prolem concepit. Quam rem tam ægrè tulit Iuno, vt immisso aduersus illam Pythone serpente, per totum terrarũ orbem pellicem persecuta sit, & ne partui quidem vicinæ quietem, locúmve pariendi concesserit, donec illa tandem post longos errores ad Asteriem sororẽ suam peruenit, in Ortygiam insulam iam permutatã: à qua suscepta, primùm Dianam peperit, quæ euestigiò obstetricis officiũ matri pręstitit, Apollinémque nascentem suscepit: qui postea adultus, maternæ iniurię memor Pythonẽ sagittis interfecit. Hinc Apollo Latonius, & Diana Latonia dicta est. Similiter Delos, vt ait Seruius, dicta est Latonia, quòd in ea Latona enixa fit Dianam & Apollinem.

Latonæ ciuitas, vrbs Ægypti, pars Memphidis, vbi Pyramides sunt, & Latonæ templum.

Latoria lex erat apud Romanos, qua cauebatur in eos qui pupillorum bona diriperent, aut eorum bona malis artibus alienarent.

Latreus, vnus ex Centauris.

Latussim, filius Dedan filij Iecsan. Genes. vigesimo quinto.

Latymnum, mons Crotonis, vel, vt alij Laconię vt scribit scholiastes Theocriti.

Lazarus, nomen viri, Luc. 16. Est & nomen cuiusdam alterius à Bethania, amici Christi: fratris Mariæ & Marthæ. Ioan. II. quem Christus suscitauit à mortuis, ibidem.

Lauanium. Vide LIBARNVM.

Lauce, insula in Ponto, Borysthenis ostio obiecta, dicta Achillea, quoniam Achilles ibi situs sit.

[Lauer, Aluerniæ fluuius, in Ligerim confluẽs, vulgò, *Lallier.*]

Lauerna, dea, quam Romani coluere, à qua Lauerniones dicti sunt fures, quòd sub tutela deæ Lauernæ essent, in cuius obscuro loco soliti erant inter se furta diuidere. Hinc Lauernalis porta, Romæ dicta est, ab æde Lauernæ propinqua.

Laugia, fons in Nemæa sylua Arcadiæ, cuius aquis ab Hypsipyle monstratis refectus fuit Græcorum exercitus, cùm ad Thebanam expeditionem proficisceretur: alij fluuium esse volunt.

Lauinia, filia Latini regis & Amatæ, primùm Turno desponsata. Verùm cùm Latinus postea Fauni patris oraculis externo eam genero locare iuberetur, denuò eam Æneæ despondit. Qua occasione, orto inter duos potentissimos riuales bello, magna vtrinque edita est strages, donec victus singulari certamine Turnus, vitáque exutus, victoriam vnà cum sponsa Æneæ reliquit. Mortuo verò post triennium Ænea, Lauinia, quæ pręgnans relicta erat, priuigni insolentiam timens, in syluas profugit, & apud Tyrrheum pastorem diuertit, ibíque peperit filium, quem Iulum Syluium Posthumum appellauit, eò quòd post patris funus in syluis natus esset. Hanc tamen postea Ascanius in regnum reuocauit, cùm ipse secessisset: Albam longam, vrbem à se conditam, Lauinio nouercæ relicto, quod illa moriens Iulo Syluio Posthumo filio suo reliquit. Virg lib. 12.

Lauinium, seu Lauinum, vrbs in Latio, ab Ænea condita, & à nomine Lauiniæ vxoris ita appellata. Liuius I. ab vrbe. Hinc adiectiuum Lauinus. Vir. I. Æneid.

Italiam fato profugus, Lauináque venit
Littora.

Launtium, metropolis Latinorum. Dionys. lib. 5. Rom. histor.

Laurea, Tullij Cicer.libertus, cuius meminit Plinius lib.31.
Laurea proprium nomen mulieris.
Laurentia, vxor Faustuli, pastoris Amulij, quæ Romulum & Remũ Amulij iussu ad ripam Tyberis expositos sustulit, domíque suæ liberaliter, tanquam filios suos educauit. Hæc quoniã vulgato corpore quæstum faciebat, à pastoribus Lupa appellabatur. Vnde factus est locus fabulæ, Romanæ vrbis conditores à Lupa fuisse nutritos. Hęc cùm opes multas corrasisset, moriẽs populum Romanum hæredem reliquit. Vnde diuinos honores promeruit, diésque festos, quos à nomine eius Laurentalia appellarunt, quibus sacerdotes in Velabro ei sacra faciebant. Varro 5. de Lingua Lat. Vide LAVRENTIA.
Laurentius, Laureolus, Laura, & Laurẽtia Faustuli, Romuli & Remi nutrix, nomina virorum ac mulierum propria, à Lauro dicta.
Laurentius, sub Decio imperatore martyr, igne excoctus est, anno salutis 151.
Laurentum, ciuitas Latij, Pici regis opus, non procul à Lauinio: ita dicta à sylua laurea, eo in loco, cùm cõderetur, inuenta. Huius incolæ Laurentes dicti.
Laureolus, latro fuit sceleratissimus, eóq; nomine in crucẽ sublatus & à feris deuoratus. Quæ fabula aliquoties Romæ in spectaculis repræsentata est. Et Domitianus imperator hanc fabulã repræsentaturus, nocẽtissimum quendam vltimo supplicio damnatum in crucem erigi iussit, & immissa vrsa dilacerari: atque ita rei veræ, nõ fictæ spectaculum populo exhibuit. Martial. in Amphitheatro Cæsaris, [theus

Qualiter in Scythica religatus rupe Prome-
Assiduè nudo pectore pauit auem:
Nuda Calydonio sic pectora præbuit vrso,
Non falsa pendens in cruce Laureolus.

Laurolauinium, vrbs Latij proxima Laurẽto.
Laurion, locus in Attica regione, vbi argẽtum fodiebatur.
Laus, vrbs Laconiæ, à Lao fluuio dicta: Gẽtile, Lainus. Steph. A La quoque vrbe Laconica, Gentile fit Laus.
Laüs, fluuius in ea parte Macedoniæ, quę mari Adriatico proxima est, per Apolloniatarum agrum in mare sese exonerans. idem opinor cum eo quem Plinius Acantẽ appellat. Ptolem. lib.3. cap.13.
Lausus, filius Numitoris, frater Iliæ Syluiæ, quem Amulius patruus fugato patre occidit. Alius fuit Mezentij filius, quem Æneas interfecit, cum parentem vulneratum defenderet. Virgil. lib.11.
Lautulæ, tularum, locus fuit in vrbe Romana, non procul à Iano gemino, à lauãdo dictus, quòd aquas calidas haberet. Varro lib.4. de lingua Latina.
Laus Pompeia, Italiæ transpadanæ oppidum à Boiis conditum. Plin. lib.3. cap.17.
Laynus Caluus, Castellæ iudex, ann. salut. 882.
Lazi, populi Scythiæ. Steph.

L E

Leæ, insula iuxta Cyrenaicam insulam Aphricæ regionem. Apud Plin. legitur Lea.
Leæna, nomen Atheniensis scorti. Plin. lib.34. cap.8. Vide LAENA.
Leander, iuuenis illustris ex Abydo Asiæ oppido in littore Hellesponti sito, qui cùm Erûs puellæ amore captus esset, quæ in oppositi littoris oppido Sesto habitabat, noctu ad eã tranabat. Quod vbi aliquoties nõ infœliciter cecidisset, iam audacior factus, cùm mari tumido & impacato se cõmisisset, vi ventorum fluctuúmque victus, in Hellesponto submersus est. Fabulam hãc, aut fortassis historiam, elegãtissimo carmine apud Græcos prosequutus est Musæus: à quo Ouidius mutuatus est argumentum Epistolarum, Erôs ad Leandrum, & Leandri ad Ero. Inde Leandrius, a, um: vt Leandrius Hellespontus, apud Silium lib.10.
Learchus, Athamantis & Inûs filius, quẽ pater furore correptus occidit, leænæ catulum sibi visus interimere. Quod cùm vidisset Ino, arrepto Melicerta altero filio, in mare se pręcipitauit: atque illa quidem in deam maris mutata est, quam Græci Leucotheam, Latini Matutam vocant: Melicertes autem in deum marinum, quem Græci Palæmona, Latini Portunum nominant. Ouid.6. Fast.
Lebadia, vrbs Bœotiæ, vbi Orchomenus & Cephisus amnes, arundinis tibialis fertilitate nobiles.
Lebana, nomen viri. 1. Esd.2.
Lebaoth, ciuitas sortis Iudæ. Ios.15.
Lebedus, Ioniæ ciuitas, à Colophone 120. stadia distans. Hic scenicorum histrionum collegium fuit, qui in honorem Liberi patris ludicra certamina quotannis edebant.
Lebna, locus in deserto, vbi XVII. Israelitarũ mansio fuit, egressorum de Remmon Phares, Num.33. Est & ciuitas sacerdotum in tribu Iuda, Ios.10. Dicitur & Labana. Ios.15.
Lebona, nomen oppidi. Iudic.21.
Lebynthus, insula maris Mediterranei.
Lecha, nomen loci. 1. Par.4.
Lechæum, portus Corinthi, ad sinum Crissæũ siue Corinthiacũ, qui Isthmũ Peloponnesi ad Occidentem alluit. Nam alterum, qui sinu Saronico ab Oriente alluitur, Schœnuntem appellant. Papinius,

Curua Palæmonio secluditur vnda Lechæo.

Lechi, locus cui Samson sic nomen indidit. Iudic.15.
Leci, filius Semidę filij Galaad filij Machir filij

Manasse.1.Paral.7.

Lecum,ciuitas quæ Nephthaliæ tribus terminus est.Iosu.19.

Leda, Thestij filia, Tyndari Laconiæ regis vxor,quam cùm Iupiter adamaret, transformatus in cygnũ cum ea concubuit,cùm iam antea ex Tyndaro grauida esset. Expletis itaque legitimis mensibus, Leda duo peperit oua: ex quorum altero nati sunt Pollux & Helena,ex altero Castor & Clytemnestra.

Ledan,siue Leedan,vir de cognatione Gerson filij Leui. 1.Par.23.& 26. [cta.

Legæa,vna ex Nymphis, à cãtus suauitate di-

Legerda , vrbs Armeniæ maioris,in Entetena regione,non longè ab Euphrate fluuio.Ptolemæo lib.5.

Legio secunda Augusta,Britanniæ vrbs.Ptolemæo lib.2.

Leheman,ciuitas in tribu Iuda. Iosu.15.

Leitus , vnus ex quinque Bœotorum ducibus, qui ad Troiam profecti sunt. Homer. libro secundo.

Lelannonius,sinus Britannicus. Ptolem.lib.2. cap.3. Lemannonius tamen legitur in antiquo exemplari.

Leleges, Asiæ populi, origine Græci,ita dicti, quasi λελεγμένοι, eò quòd diuersis è locis collecti essent.Hi primùm insulas tenuerũt:indéque in continentem transgressi,partim in Mysia ad Adramytenum sinum cõsederunt: vbi & Homerus maiorem Lelegum partem videtur collocare:partim in eo Ioniç tractu, qui Cariæ est proximus: vnde etiam Plinius tradit , Miletũ Ioniæ totius caput,Lelegeida olim fuisse appellatam.

Lelegum originem nonnulli ad Thessalos retulerunt: è quibus est Seruius,explicãs illud Virgilij 8.Æneid.

Hîc Lelegas,Caràsque,sagittiferósque Celonos.

Finxerat. Pli.verò lib.4.ca.7.Lelegas olim appellatos fuisse ait,quos postea Locros Epicnemidios nominarũt,per quos Cephissus amnis in mare illabitur. Eustathius λέλεγας multis ex locis confluxisse existimat , atque inde etiam nomẽ accepisse:quod etiam non obscurè innuit Stra.lib.7.Aristoteles autem Lelegum appellationem ad Lelegem quendam Leucadium refert,cuius nepotem ex filia tradit fuisse Teleboam.

Lelegum,vrbs in Icaria est,Megalopolis postea,tertiò Aphrodisias dicta.Steph.

Lemanus lacus Allobrogum,Geneuam & Lausannam vrbes alluens , Rhodanúmque fluuium impermistis aquis transmittens. *Le Lac de Geneue & Lausanne.*

Lemannonius. Vide LELANNONIVS.

Lemannus,Celtarum rex,Manetho.

Lemigius Thrax , Exarchus Italiæ VI. anno salutis 610.

Lemnos,insula maris Ægæi , Thraciam à Septentrione,ab occasu Athon mõtem habẽs, fabuloso Vulcani casu nobilitata. Eadem & Hypsipylæa dicitur, à filia Thoãtis eiusdem nominis , quæ in hac insula regnauit. Hinc deducitur Lemnius,adiectiuum:vt Lemnia turba,apud Ouidium in Ibin.Saxa Lemnia, apud eundem 5. Tristium. Lemnia mala, id est ingentia & inaudita, qualia Lemnum afflixisse dicũtur.Lemnia terra quę in Lemno insula effoditur.de qua Galen.lib.9.simpl.& Dioscorides.

Lemouices. Vide LIMVICI.

Lemures,laruæ nocturnæ, & terrificationes imaginum & bestiarum, inquit Nonius. Ouid.5.Fast. Mox etiam Lemures animam dixere silentum. Et Vulcanus Lemnius dictus est à Lemno insula,in quam à matre Iunone simul atque natus fuit , præcipitatus est ob deformitatem.

[Lemouix Celticus , Lemouicum princeps , à quo populi Lemouices vocati sunt. Gallicè, *Les Limosins.* Bell.tom.1.Cosm.]

Lemuria,festa erãt Lemuribus sacra,quæ cùm celebrabantur (id autem erat mense Maio) tẽpla omnia claudebantur , nuptiǽque omnes infaustæ putabantur : quæ res locum fecit prouerbio , Malum mense Maio nubere. Ouid.5.Fastor.

Ritus erat veteris nocturna Lemuria sacri
Inferias tacitis manibus illa dabunt.

Et paulo pòst,

Fana tamen veteres illis clausere diebus,
Vt nunc ferali tempore operta vides.
Nec viduæ tædis eadem, nec virginis apta
Tempora : quæ nupsit,non diuturna fuit.
Hac quoq; de causa (si te prouerbia tangũt)
Mense malas Maio nubere vulgus ait.

Lena meretrix. Vide LAENA.

Lenæus,vnũ ex Bacchi cognominib⁹ ἀπὸ τῶ ληνοῦ,hoc est,à torculari,siue lacu impositũ:vnde Lenaicus & ληναιεύς. Est etiã vicus quidã.

Lenas Pontianus , consul cum Antonino Rufino,anno ab vrbe 883.

Lentini,seu Lentuli,Romani quidam cognominati sunt à lente,vt Cicerones à cicere. A quibus denominatiuum Lentulitas. Cic. ad Appium lib.3. Vllam Appietatem,aut Lentulitatem valere apud me , plus quàm ornamenta virtutis existimas?

Lenus,regio Pisarum.

Leo Isaurus, LXXI. Roman.imperator,anno salutis 719. Apud Pontificem pluribus egit, imagines vt aboleret. Cui Papa restitit:pérque vniuersum orbem scripsit, ne imperatoris iussionibus obedirent : & in apertam rebellionem plurimos adduxit. Blond.lib.10. Idem Constantinopoli imagines sanctorum deponi-

deponi, in foro igne incendi, non obedientes interfici iussit. Blondus.

Leo, imperator Orientis, anno salutis 459. Olybrium Romam misit, vt viuente Anthemio purpuram indueret. Diac. Pomp. Leonem iuniorem in consortem imperij assumpsit. Cass.

Leo IIII. Romanorum imperator LXXIII. anno salutis 778. In Saracenos Syriam inhabitantes incursionem fecit. Blond.

Leo V. imperator Constantinopolitanus IIII. anno salutis 814. Is Chrumnum, Bulgarorum regem ex parta victoria elatum, qui Constātinopolim exercitum duxerat, eruptione facta interfecit, Bulgarósque repulit. Occisus est autem à Michaele Baldo domesticorum Comite, qui per arma ad imperium sublatus est anno sal. 821. Blond.

Leo VI. Basilij imperatoris filius, Constantinopolitanorū imperator XI. Hic Bulgaros desciscētes Turcarū auxilio primò vicit. Verùm ab his posteà per inanes inducias delusus, magna clade affectus est. Inde in Saracenos classe comparata, Nicetæ ductu, egregiam victoriam peperit. Egnatius.

Leogoras, Andocidæ rhetoris pater fuit. Suidas.

Leomomiges, canes Arcades ex canibus & Leonibus prognati.

Leo XIIII. Romanorum episcopus, anno salutis 442.

Leo II. Romanorum pōtifex LXXVIII. anno salutis 681.

Leo III. Romanorum episcopus, anno salutis 776. Hunc Paschalis Primicerius & Campulus armatis stipati, in Letania maiori interceperunt: quem prosternentes, linguam pars desecuit, pars illum excæcatura digitis oculorū cōcaua effodiebat. Qui recepto visu, vt aiūt, miraculo, ad Carolum Francorum regem fugit: à quo & sedi restitutus est. Blond. lib. 1. decad. 2. Platina. Hic Leo iuramento ab obiectis criminibus se purgauit, Carolo Romæ causas audiente. Æmil. lib. 3.

Leontius, nobilis fuit statuarius, qui Olympiæ fecit stadiodromō astylon: aliáque opera quæ commemorantur à Plin. lib. 34. cap. 8.

Leontius, quidā fuit Tripolis Lydiæ episcopus, ex Mœsia ortus: de quo vide Suid.

[Leontius, Antiochenæ præsul ecclesiæ, cùm presbyter esset, dignitate priuatus est, quia cum muliere, Eustalia nomine, degens, & turpem suspicionem celare volēs, genitalia sibimet noscitur abscidisse, ac deinceps quidem fiducialiter cum ea muliere viuebat. Postea verò imperatoris Constantij studio in Antiochena ecclesia ordinatus est episcopus. Qui autem cùm esset Arianus occultus, videns diuisos sacerdotes, & populum, & alios dicētes, Gloria patri, & filio: alios, Gloria patri per filium, & spiritui sancto: ipse sub silentio dicebat orationem: & nihil aliud audiebant astantes, nisi cùm diceret, In secula seculorum. Sed quia etiā contra milites veritatis acuebatur, non nisi hæreticos prouehebat, celabátq; pestē, modò timore populi, modò formidine imperatoris, qui filium Dei dissimilem patri prohibuerat dici. Theod. lib. 5.]

Leontiscus, Mamertinus quidam pyctes fuit, ex argumēto Acrochersites cognominatus, tāto corporis robore, vt summis aduersarium manibus arripiens, non priùs eum desereret, quàm deficientem sentiret. Suid.

Leo IIII. pontifex Romanorum CI. anno salutis 846.

Leo V. Romanorum pontifex CXVII. à Christophoro (qui postea pontifex factus est) XL. die vinculis est iniectus, anno salutis 904.

Leo VI. Romanorum pontifex CXXIII. anno salutis 929.

Leo VII. Pontifex Romanorum CXXVI. anno salutis 937.

Leo VIII. pontifex Romanorum CXXXI. anno salutis 965.

Leo IX. pontifex Romanorum CLII. anno salutis 1049.

Leo X. pontifex Romanorum CCXIII. anno salutis 1513.

Leo Iunior, cos. solus, anno ab vrbe 1227.

Leo Nomenculator, gener Theodori Romanæ ecclesiæ primicerij. Blond lib. 2.

Leo Byzantius auditor Platonis, sophista nobilis, Philippo contra Byzantium venienti occurrens, Dic age (inquit) Philippe, quæ te causa trahit oppugnatum nostra mœnia? At ille, Amor, inquit, tuæ patriæ, qua vti potiar, veni. Leo excipiens respondit, Atqui instrumento musico, non bellico, amantibus opus est. Hæc ex Philostrato Suidas ait, Philippum, quum Leonem in expugnatione Byzantij, præter cæteros aduersantem haberet, epistolas ad Byzantios scripsisse, calumniæ plenas: si voluisset tantum dare pecunię Leoni, quātum petebat, iamdudum vrbe fuisse potitum. Ciues hoc accepto, domum eius circumstetere: ille sibi metuens, laqueo vitam finiuit, parum philosophicè. Suid. [Hic Leo Byzantius olim venit Athenas, populo inter se dissidēte, de concordia suasurus: qui vbi visus pusillus, derisui habitus est. Quid, inquit, viri Atheniēses, si vxorem meā videretis, quæ tantilla est, vt vix me genu tenus pertingat? Maior hinc sublat⁹ est risus. At dixit excipiēs: Nos tātoperè pusillos & breues, si inter nos dissidiū esset, vix oppidum Byzātium capere posset. Plut.]

Leochares, sculptor eximius, qui Plin. lib. 36. ca. 5. vnus fuit eorum qui cælauere Mausoleum.

Leochrates XVIII. Atheniēsiū princeps, regnauit annis X. anno ab vrbe 42.

Leochorium, monumentum fuit ab Athenien-

ſibus in medio Cerámico erectum. nam cùm Attica vniuerſa maxima fame laboraret, vnúmque hoc ab oraculis oſtenderetur remedium, ſi quis ſuos liberos immolaret: inuentus eſt Leos quidam Orphei filius, qui tres filias ſuas virgines Paſitheam, Theopen, & Eubulen tradidit immolandas: cuius beneficij memores Athenienſes monumentum in Ceramico erexerunt, quod Leochorion appelrunt. Suidas.

Leodamas, mantis, philoſophus mathematicus.

Leona. Vide POLEMONIVM.

Leonatus, vir nobilis fuit ex Macedoniæ ducibus Philippi ex materno genere conſanguineus, vnà cum Alexandro educatus. Suid.

Leonidas, nobilis Spartæ, deinde Lacedæmoniorum rex, qui aduerſus Xerxem penè incredibilia egit. Hic cõmilitonibus dicebat, Pergite animo forti, hodie apud inferos fortè cœnabimus. Cecidit ad Termopylas, cùm illas anguſtias cuſtodiret quadringentis ſolùm militibus, [cuius col excidens Xerxes, piloſum inuenit. Plut. Parall.]

Leonides, Alexandri pædagogus, parum probatus. Quintilianus.

Leonina Roma, ab imperatore Henrico capta, anno ſalutis 1083.

Leonogildus, Gothorum rex, Sueuorum reliquias ex Hiſpania eiecit, anno ab vrbe 1326.

Leontini. Vide ARGVRA.

Leontium, ciuitas Siciliæ.

Leontius, LXXVI. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1448.

Leóntius, COS. cum Salluſtio, anno ab vrbe 1096.

Leopóldus, Auſtriæ dux, cepit Viennæ Iohannem fratrem Richardi, Angliæ regis. Polyd. lib. 14.

Leos, Orphei filius. Vide LEOCHORION.

Leóſthenes, nomen viri, qui cùm ſponſus eſſet, & Lamiacum bellum concitaſſet, interfectus eſt. Ob eius amorem ſponſa, Demotionis Areopagitarum principis filia ſe interfecit. Hieronymus contra Iouinianum. Suidas ait, Bello contra Macedones lapide percuſſum in prælio cecidiſſe.

Leóſtratus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 86.

Lepadúſa, ſiue Lopadúſa, inſula Siciliæ, à patellis oſtreorum genere dicta, quaſi Patellaria.

Lepánthum. Vide NAVPACTVS.

Lepontij, populi ſunt Alpini, Salaſſis finitimi, ex comitatu Herculis ibi relicti, quòd membra haberent niue præuſta. Plin. lib. 3. cap. 20. Vulgò *Griſons*.

Léprium, Plin. oppidum in Achaia prope Alpheum amnem: dictum à lepra, qua curabantur ibi, quodam de flumine mergentes: vel à Leprio heroe, quem occidit Hercules. Hinc Lepriatæ populi. Eſt & aliud Lepriũ (aliàs Leptum) in Arcadia, ait Cicero lib. 6. ad Atticũ. Stephanus in Maciſto, Phryxam vrbem in lato monte ſitam eſſe ſcribit verſus orientem. Lepritices.

Lepſemandus, oppidulum Cariæ. Steph.

Leptenacra, promontoriũ Indiæ, quod alij Drepanum vocitauerunt. Solinus.

Leptines, Atheniẽſis orator fuit nobilis: qui quũ liturgiarum onus ad paucos, eóſque tenuioris fortunæ rediiſſe videret, potentioribus ferè omnibus immunitate donatis, tulit legem, vt ſublato iure immunitatis, liturgiarũ ſumptus ex æquo à ditioribus ſuppeditarentur. Quam legem oppugnat Demoſthenes ea oratione, quam aduerſus Leptinem inſcripſit.

Leptis, Africæ minoris, quæ Zeugitana prouincia dicitur, duarũ vrbium nomẽ eſt. Eſt enim Leptis minor, quæ Sarrana cognominatur à Sarranis Phœniciæ. Altera trans Syrtim minorem ſita, iuxta Ocam oppidum, Magnæ cognomen habet: illam Neapolim dici exiſtimant. Hæc Vadianus, Melæ enarrator. Strabo lib. 17.

Lepydni vxor fuit Methymna, Macaris filia. Steph.

Lerina eſt inſula prouinciæ Narbonenſi adiacens, è regione Antipolis. Plinius libr. 3. capite 5.

Lerne, ſiue Lerna, lacus in agro Argiuo, Herculis labore notiſſimus: qui in eo Hydram Lerneam fertur interemiſſe, vicinæ omni regioni adeò infeſtam, vt locum fecerit prouerbio λέρνη κακῶν, hoc eſt Lerna malorum. Eſt & fluuius eiuſdem nominis per Praſias in ſinũ Argolicum illabẽs. Strabo lib. 8. Hinc Lernęus, a, um.

Lerne, oppidum in ſinu Argolico. Pomp. lib. 2.

Leros, quæ & Leria, inſula in Icario mari. Strabo lib. 24. Inſulani Lerij dicũtur, qui olim corruptiſſimis moribus fuiſſe perhibentur. Hinc illud Phocylidis: λέριοι κακοὶ, οὐχ ὁ μὲν, ὁ δ' οὔ, πάντες πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης λέριος, hoc eſt, Lerij mali, non vnus quidem, alter verò minimè, ſed vniuerſi excepto Patrocle: etiam Patrocles Lerius, &c.

Lertoſa, Ptolemæus libro 2. capite 6. Hiſpaniæ vrbs: Straboni, Dertoſa: hodie Tortoſa dicitur.

Lesbos, modò *Metelin*, inſula in mari Ægeo, Æolicarum vrbiũ metropolis, quæ olim vniuerſæ Troadis imperium obtinuit. Ambitus eius ſtadiorum centum ſupra mille, à Borea in Auſtrum protenſa, quingenta & ſexaginta ſtadia longitudinis habẽs: feraci agro, & multa materia ad claſſes conficiendas idonea. Vrbes in ea fuere memoratu dignæ Mitylene, à qua nunc tota inſula Mitylene vocatur: & Pyrrha, in occidẽtali littore ſita. Fuit & Ereſſos, &

sos, & Antissa cum portu, & Methymna. Dicta Lesbos ab vrbis nomine, quæ in ea potētissima fuit: siue à Lesba, Iapeti filio, qui in eā insulam nauigauit. Hinc Lesbius, a, um: vt Lesbium vinum, & Lesbous. Horat. 1. Carm. Item Lesbis, dis, hoc est, mulier ex Lesbo. Sapphó apud Ouidium in Epist.

[Lesbos quondam terra fuerat continens, Idæ monti continua, & adhærens, violentissimo terræ motu à continenti dissita. Bellef. tom. 2. Cosm.]

Lesem, nomen vrbis in tribu Aser, in possessione verò Dan, Iosue 19. quæ & Lais dicitur, & Dan. Hæc ea putatur à plerisque, quæ tādem à Philippo Tetrarcha, senioris Herodis filio, in honorem Tiberij Cæsarea Philippi appellata, vulgò à Barbaris nunc *Bellina* vocitatur.

Lesem-dan, vrbs quæ Dan, & Lesem, & Lais dicitur, Iosue 9.

Léstorum, regio Indiæ extra Gangen, cuius incolæ syluestres esse dicuntur, & in specubus habitare. Ferunt in eo esse coruos albos & psittachos. Ptolem. lib. 7. Hodie regnum Pegu dicitur.

Lestrigones. Vide LAESTRIGONES.

Lésyrus, fluuius. Vide HYPOS.

Letæus Nicarchus, vir clarissimus, ex illis qui cum Alexandro magno militarunt. Steph.

Lete, vrbs Macedoniæ, à Latonæ templo in vicinia.

Lethæus, fluuius Asiæ, ortum habens à Pactio Ephesiorum monte, & circa Magnesiam vrbem in Mæandrum influens. Strabo libro 14. Est & Lethæus alius in Creta insula non procul à Gortyne. Strabo lib. 10. Sunt & alij eiusdem nominis fluuij, qui recēsentur ab eodem Strabone.

Lethe, es, fluuius inferorum apud poetas, cuius aquam si quis gustasset, omnium statim præteritorum obliuisci eum voluerunt. Idcircò ἀπὸ τῆς λήθης, hoc est, ab obliuione nomen creditur accepisse. Constat autem reuera Lethen, amnem in Aphrica esse, circa extremū Syrtium cornu, Berenicen vrbem alluentem. Verùm quoniam terræ hiatu absorptus, & occulto meatu per aliquot lapsus millia, circa Berenicen magna aquarum copia erumpit, persuasum fuit accolis, ab inferis eum emergere. Inde Lethæus, Lethæa, Lethæum.

Letus, mons à M. Valerio captus, anno ab vrbe 578.

Leuaci sunt populi inter Belgas, sub imperio Neruiorū, proximi Crudiis, Pleumosiis, Cordumis & Centronibus. hodie Louanium.

Léuana, dea quæ pueris præerat de terra leuandis, August.

Leucagus, vir interfectus, excussus curru, apud Virg. lib. 10.

Leucadia, peninsula contra sinum Ambracium, opera accolarum à continente abscissa, arenæque accumulatione rursus continenti reddita. Pomponius lib. secundo. Hæc etiam Neritis appellata fuit. Plinius libr. 4. cap. 1. Hinc Leucadius, dia, dium.

Leucęthiopes, Plin. lib. 5. cap. 7. populi, qui primi omnium cum Libyægyptiis in interiori ambitu Africæ ad Meridiem versus, supérque Getulos, interuenientibus desertis, habitant. A quibusdam Leucoæthiopes, & Libyæ Ægyptij scribitur: quod Hermolao non placet.

Leucas, adis, oppidum in Leucadia peninsula, olim Neritum appellatum. Plin. libr. 4. cap. 1. Quinetiam Strabo totam peninsulam, siue (vt ipse appellat) insulam (aliquando enim humano opere à continenti fuit abscissa, & rursus arenæ alluuione eidem annexa) Leucadem appellat, eodē, quo oppidum, nomine. Leucadem (inquit libro 10) in insulę formam redegerunt, & in eum locum trāsportato Nerito, qui quondam fuerat Isthmus, nunc verò fretum, & Euripus est, ponte iugabilis, mutato nomine dixerūt Leucadem, sumpto, vt reor, à Leucate vocabulo.

Leucas, ciuitas Phœniciæ, Balaneæ priùs dicta, Steph.

Leucaspis, vnus ex comitibus Æneæ, natione Lycius, vnà cum Oronte in Tyrrheno mari tempestate submersus. Virg. 6. Æneid.

Leucates, tæ, promontorium est Acarnaniæ, ad sinum Ambracium, Apollinis templo nobile, à petræ candore nomen habens. Virgil. tertio Æneid.

Leuce, oppidulum in finibus Ioniæ & Æolidis, non longè à Smyrna, olim insula. Plin. lib. 5. cap. 29.

Leuce, insula Pōti exigua, Borysthenis amnis ostio obiecta: quæ, quòd Achilles in ea sepultus fuerit, alio nomine vocatur Achillea. Plin. lib. 4. cap. 13. Aliud item huius nominis oppidum in Italia, stadiis quingentis à Tarento distans. Lucanus lib. 5.

Secretáque littora Leuce.

Leuceacte, id est, Album littus, priùs vocabatur quæ post Laodicea, Syriæ vrbs. Steph.

Leuci, Gallię Belgicæ populi, Treuiris & Mediomatricibus finitimi, iaculandi peritissimi. Lucanus lib. 1.

Optimus excussa Leucus, Rhemúsq; lacerto.

hodie Tullenses dicuntur. Ciuitas est episcopalis in Lotharingia regione.

Leucíppides, id est, filiæ Leucippi, à Castore & Polluce raptæ, Phœbe & Elaira, ex Aphydnis ciuitate Laconica.

Leucippus, philosophus, qui omnia pleno & inani constare dixit. Cic. Tusc. quæst. lib. 4.

Leucippus VIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis 53.

Leuco, Bosphori rex, anno ab vrbe 360.

Leuco æthiopes. Vide LEVCAETHIOPES.

Leucogabi, siue Leucogæi, Plin. libr. 35. capit. 15. colles in Italia, in Neapolitano Campanóque agro, inter Puteolos & Neapolim, in quibus inuenitur alica simul & sulphur. Sunt etiam Leucogæi eidem Plinio libro 31. capite 2. fontes inter Puteolos & Neapolim, qui oculorum claritati & vulneribus medentur, dentibúsque firmitatem afferunt.

Leucogæi, colles sunt in agro Campano inter Neapolim & Puteolos, in quibus sulphur præstantissimũ effodiebatur: & cretæ genus optimum, quod alicæ admistum, candorem simul afferebat & teneritatẽ: fontes quoque ex his collibus erumpebãt, vulneribus medicinam, dentibúsque firmitatem afferentes. Plinius libro 18. capit. 11. & libr. 31. cap. 2. & libr. 35. capite 15.

Leucopolis, oppidum Asiæ in sinu Doridis. Plin. lib. 5. cap. 29.

Leucola, Plin. promõtorium Pamphyliæ, Lyciæ conterminum. Est & insula prope Cyprum, & quidem in mari Lycio. Strabo quoque portũ in Cypro vocari tradit Leucola.

Leucon, rex Ponti, à fratre Oxylocho necatus, quòd cum eius vxore adulterij & incestus cõsuetudinem haberet. Ouid. in Ibin,

Aut pia, te cæso, dicatur adultera: sicut
Qua cecidit Leucon vindice, dicta pia est.

Leucônis, lacus Bœotiæ, qui aliàs Couias, vel Copæa. Vide COPAE.

Leucópetra, Cic. Philip. 1. promontorium agri Rhegini, à candore nomen habens.

Leucósia, insula contra Pæstanum sinum, in mari Tyrrheno, Lucaniæ adiacens (Strabo libro 6.) paruum ad continentem habens cursum. Dicta Leucosia, ab vna Sirenum eiusdem nominis, quæ hoc in loco periit, quum spreta ab Vlysse, in profundum sese abiecisset. Festus ab Æneæ consobrino, loco datum nomen existimat. Quin & Samothracia, Leucosia priùs est appellata, vt inquit Aristoteles de Rep. Samothraciæ. Ptol. libr. 5. cap. 6. Cappadociæ locus.

Leucosyria priùs, nunc Cappadocia dicitur, Strabo lib. 12.

Leucósyrus, fluuius Ciliciæ, Pyramus postea dictus. Steph.

Leucóthea, vxor Athamantis, nomine Ino, quæ cùm virum tanto furore correptum videret, vt communem filium Learchum nomine, saxo illideret, idémque exemplum in sese, & alterum filium edere pararet, assumpto in vlnas Melicerta (id filio alteri nomen erat) excelsissima rupe in mare sese præcipitauit: vbi vterque deorum miseratione in marina numina sunt mutati, atque Ino quidem Leucothea à Græcis dicta est, à Latinis autem mater Matuta: Melicertes autem à Græcis Palæmon, à nostris Portunus est appellatus. Ouid. 4. Metamorph.

Leucóthoe, Orchami Babyloniorum regis filia, cuius amore captus Apollo, in Eurymones (ea Leucothoes mater erat) figurã sese transmutauit, & tanquam secretò aliquid cum filia colloqui vellet, famulas, quibus comitata erat, secedere iussit. Deinde pristinæ restitutus formæ, professus quis esset post multas blanditias, non admodum inuitæ vim intulit. Quod cùm resciuisset Clytie, quæ mutuo Apollinis amore tenebatur, zelotypiæ stimulis exagitata, Orchamo regi filiæ amores enuntiauit: qui, vt natura crudelis erat, filiam viuam defodit. Cuius mortem ægerrimè ferens Apollo, cùm vitæ eam restituere nõ posset, in virgam thuream eam transformauit. Ouid. 4. Metam.

Leuctra, ctrorum, vicus Bœotiæ iuxta Thespias, circa quem Epaminondas Thebanus Lacedæmonios vicit, adeóque attriuit, vt postea imperiũ nequiuerint reparare. Hinc deducitur adiectiuum Leuctricus, ca, cum: vt Leuctrica pugna, Leuctrica monumenta. Itẽ Leuctricæ puellæ, id est, Hippo & Miletia, siue, vt aliis placet, Theano & Euexippe, Scedasi filiæ, quæ à Lacedæmoniis quibusdam hospitibus vim passæ, doloris impatientia sibi necem intulerunt, eóque in campo sepultæ sunt, in quo postea commissa est ea pugna, qua Lacedæmoniorum opes conciderunt.

[Leucus, Celtarum rex, à quo vrbs Parisiensis quondam Leucotea dicta fuit. Bell. tom. 1. Cosm.]

Leui, tertius filius Iacob ex Lia. Gen. 29. Sic vocabatur & Matthæus apostolus, Matth. 2. Luc. 5. Pater Matthat. Luc. 3.

Leuiathan, magnus piscis marinus. Iob. 40.

Leuphana, Saxoniæ vrbs apud Ptol.

Leutichides, vir Lacedæmonius, inimicus Demarati, post cuius fugam cõstitutus fuit Spartanorum rex. Herod. lib. 6.

Lexúbij, Ptolem. lib. 2. cap. 8. Lexouij aliis, Galliæ vrbs. Vulgò *Lisieux*. populi in prouincia Rotomagensi, Ducatu Normandiæ.

L I

Lia, maior filia Laban. Ge. 29. [& vxor Iacob patriarchæ, in Ebron cum viro sepulta.]

Liba, libæ, insula in mari Indico.

Libanæ, vrbs Syriæ, iuxta Atras. Steph.

Libánius, sophista Antiochenus, floruit Iuliani trãsgressoris temporibus, vsque ad Theodosium seniorẽ. Hic multa scripsit: inter quæ est opus, De modo dictandi epistolas. vixit Constantinopoli. Hic etiam argumenta in omnes orationes Demosthenis edidit.

Libanotus, vetus flãs inter Liba, hoc est Africũ & Notum. Plin. libr. 2. cap. 47. Legendum potius

tius Libonotus.

Libanus, Syriæ mons, à Sidone Phœnices oppido, vsque ad Symirã vrbem Syriæ Cœles extensus, centum quinquaginta stadiorum longitudine. Huic ex aduerso obtenditur Antilibanus, valle tantùm interiecta, olim muro illi cõiunctus. Inter duos hosce montes Orontes fluuius oritur. Plin. lib. 5. cap. 19. 20. & 22.

Libarnum, Ptolem. lib. 3. cap. 1. Libarna Plinio, vrbs Liguriæ: hodie Lauanium, Lauaniæ Comitatus.

Libentina, dea Venus, seu Proserpina. Aug. lib. 4. de Ciuit. Dei. Vide LIBITINA.

Liber, deus vini, qui & Bacchus & Dionysius dicitur. Multos autem fuisse liberos ostendit Diodorus: quorum longè celeberrimus est, qui ex Semele & Ioue genitus fertur, quem tertiũ fuisse autumãt, & Thebis Bœotiis natum, qui Liber appellatus est, à liberando: nam libertatis deus est: siue quòd Bœotiæ vrbes liberas fecerit: (ipse enim, vt inquit Plutarchus, pro Bœotiæ libertate pugnauit) vel quia vinum curas soluat, & mentem ab illis liberet: seu quòd vino vsi liberè loquantur. Solem quoque poëtæ Liberum appellant, eò quòd liberè per aërem vagetur. Virg. 1. Georgicon,

-Vos ô clarissima mundi
Lumina, labentem cœlo quæ ducitis annum,
Liber & alma Ceres, &c.

[Liber pater, emere & vendere instituit: ac diadema regum insigne, ac triumphum inuenit. Plin. lib. 7. cap. 56.]

Libera, fę. Iouis & Cereris filia, quę & Proserpina dicitur. Cic. 1. de natura deorum.

Liberalia, liorum, Liberi festa, quæ apud Gręcos dicuntur διονύσια. Næuius.

Liberius, XXXIIII. Romanorum episcopus, anno salutis 351.

Liberius Maximus, Iudæę procurator, anno salutis 75.

Libertas, dea, cuius templum in Auentino constitutum fuisse narrant historiæ.

Libethra, Magnesię fons Musis sacer. Plin. lib. 4. cap. 9. Pom. Mela li. 2. Placet quibusdam fuisse vrbẽ in Olympo monte Asiæ, torrẽte funditùs euersam, quum iam olim oraculo prædictum esset fore, vt Libethrij ὑπὸ συὸς omnes interirent, quum Orphei ossa sol inspexisset. Erant autẽ Orphei reliquiæ in columna quadam cõditæ, quę viæ imminebat à Dio in Olympum ducenti. Quem in locum quum ingens hominum vis conuenisset, vt pastorem in somniis suauitate canentem audirent: euenit, vt, columna euersa, Orphei ossa nudarentur: eodẽmque die torrens nomine Sys supra modum auctus, Libethrios cum vrbe submersit. Cæl. lib. 18. cap. 22.

Libethrides, dictæ sunt Musæ à Libethra Magnesiæ fonte, Musis sacro, & poëtarũ carminibus celebrato. Mela lib. 2. in descriptione Macedoniæ. Strabo tamen libr. 10. author est Musas appellatas esse Libethridas, à Libethro Thraciæ monte, quem postea Macedones tenuerunt, sub quo & antrum fuisse ait Musis Libethridibus à Thracibus consecratum.

Libethrus, apud Lycophronẽ poëtam, videtur esse mons Macedoniæ, habens ad radicem Pimpleam fontem. Vnde Musæ dicuntur Libethrides. Alij Libethron Thraciæ montem esse aiunt, postea à Macedonibus occupatum, ad cuius radicem antrum fuit Musis Libethridibus consecratum. Strab. lib. 10.

Libisoca, Libisosona, Libora & Libunca, ciuitates in honorem Herculis à Celtiberis ædificatæ.

Libitina, dea apud Romanos, in cuius templo vendebantur & locabantur ea, quæ ad sepulturam pertinebant: ita dicta à libitu, vel à libidine. Plut. Venerem fuisse putat, reddítque rationẽ in Problematibus, quare Romani ea, quæ ad pompam funebrem spectarent, in Veneris tẽplo voluerint asseruari, vt scilicet eo ipso humanę fragilitatis admoneremur, certò scientes exitum ab ortu nõ procul abesse, cùm eadem dea & morientibus præsit, & vitã ingredientibus. Alij malunt Proserpinam esse, Plutonis vxorem: quam, quòd inferorum crederetur regina, mortuis pręesse putabant: ideóque etiã ea, quibus mortui exornati veluti ad inferos deducũtur, in eius templo voluerunt asseruari. Hinc factum est, vt Libitina à poëtis pro morte ipsa, seu pro feretro, quo mortui efferũtur, non rarò accipiatur. Horat. 3. Carm. Multáque pars mei vitabit Libitinã. Libitina quandoque pro funebri apparatu legitur, quem Libitinarij in vsum exequiarũ locabant. Liu. lib. 40. In vrbe tanta fuit pestilentia, vt vix tunc Libitina sufficeret ad suppeditanda scilicet funeribus necessaria: vnde Exercere libitinam illi dicebãtur, qui in æde Libitinę præerant locãdis, vendendísque iis, quæ necessaria erant funebrem pompa minstructuris.

Libo, ciuis fuit Rom. qui Romæ in comitio puteal primus extruxit: quod ideò Libonis puteal dicitur ab Horat. lib. 1. epist. 20.

-forum puteálque Libonis
Mandabo siccis, adimam cantare seueris.

Libo, consul cum Fabio Chilone, anno ab vrbe 956.

Libora, olim Elbora, Ptol. libr. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs: Talabrica hodie.

Libra, signum Zodiaci, quod Cæsaris ætate, octauo, hodie decimooctauo Cal. Octob. Sole hoc signum subeunte, æquinoctium facit autumnale. Virg. 1. Georg.

Libs, libis, vẽtus ab Occasu brumali flans aduer-

fus Vulturnū: ita dictus, quòd à Libya spiret, qua ratione & Africus à nostris appellatur. Gel.lib.2.cap.22.Plin.lib.2.cap.47.

Liburnia, regio supra intimum Adriatici sinus recessum sita, inter Istriam & Dalmatiam, ita dicta à Liburno quodam Attico, si Stephano credimus. hodie Croatiam vocant, in ditione Ducum Austrię: Incolę, Liburni. Item Liburni viatores, dicti sunt, qui ex agris iussu magistratuum sæpè vocabant ciues, frequénsque eorum via erat ab agris ad vrbem. Liburni inde dicti, quòd ferè ex Liburnia orti essent, qui hoc vilissimum officij genus administrabant. Iuuen. Satyr. 4.

-primus clamante Liburno.

Liburna, siue Liburnica, genus nauigij leuissimi velocissimíque: inde dictum à populis Liburnis in Illyrico, qui olim nauibus velocibus vsi, Ionium mare insulásque prædabantur: vnde Romani, naues leuitate celeritatéque pręstātes, Liburnas appellarunt, aut Liburnicas, vt refert Appianus. Horatius,

Ibis Liburnis inter alta nauium
Amice propugnacula.

Liburnum, vehiculi siue lecticæ genus fuit, ad Liburnicæ nauis similitudinem factum, quo principes Romani vehi solebant adeò molliter, vt interim vel dormire intus possent, vel legere, vel scribere, aut aliud quiduis commodè agere. Iuuen. Satyr. 3.

Liburnus, portus Tuscorum. Ptolem. libro 3. capite 1.

Libya, filia Epaphi ex Cassiopea, à qua tertia orbis terrarum pars nomen accepit (quam nos Africam dicimus) ab Asia Nilo fluuio, ab Europa mari Mediterraneo dirempta.

Libya, byæ, Libye, byes, Africa, quòd inde Libs ventus flare soleat, seu quòd pluuia indigeat propter nimiam siccitatem. ἀπὸ τοῦ λείπειν ὕδωρ. Est etiam hoc nomine fluuius in Mauritania.

Libycis, bycidis, vrbs Iudæę ab Orientali parte Iordanis: quam Herodes extruxit.

Libys, homo, & Libyssa, mulier, ex Libya orti, & λίβυ, neutrum. Vnde Libystinus, & Libystis, stidis. Libyx autem Libycis facit: à quo genitiuo fit Libycus, ca, cum. Vnde Libycum mare, Libycus campus dictus, quòd in eo primùm fruges ex Libya allatæ sint. Vnde & Ceres ab Argis Libyssa vocata est, vt inquit Festus. Apud Stephanum leguntur etiam hæc deriuata, Libysticus, Libystis, Libystias, Libyssæa.

Libyssa, Bithynię vrbs, Ptol. lib. 5. cap. 1. Vulgò *Polmen*. Nota Annibalis interitu. Stephan. castellum est Bithyniæ maritimum.

Libystinus, dictus est Apollo ab his qui Pachynum Siciliæ promontorium incolebant, eò quòd immissa Libycis, hoc est hostibus Carthaginensibus peste, penè cuncti subita morte interierint.

Libystini, populi Colchis vicini. Steph.

Licambes. Vide LYCAMBES.

Lichas, puer Herculis, per quem Deianira viro suo in Oeta monte sacrificaturo, vestem misit Nessi Centauri sanguine infectam: quam cùm ille induisset, serpente iam per corpus veneno, doloris magnitudine in furorē versus, Lichan perniciosi muneris latorem, capillis arripuit, & in subiectum mare præcipitauit: quem poetæ fabulantur in saxum sui nominis fuisse mutatum, quod à nautis in mari Euboico ostenditur. Ouid. libr. 9. Metamorph.

Lichades, insulæ tres sunt in mari Euboico: à Licha Herculis puero ita dictæ, quem in hoc mare pręcipitauit Hercules Nessi Centauri sanguine in furorem conuersus. Strabo libro 9.

Lichindus, vrbs Siciliæ: Gentile, Lichindinus. Steph.

Licianus, poeta Martiali æqualis & vicinus.

Licinius, Orientis imperator, Christianos ab exilio reuocauit, anno salutis 316.

Licinius Menenius, Tribunus militum, anno ab vrbe 307.

Licinius Mutianus, Syriæ Prætor, anno salutis 66.

Licinius Sura II. cos. cum Sossio Senetione, anno ab vrbe 854.

Licinius Stolo, cum L. Sextio, Tribunus plebis à plebe factus, postquàm solitudo magistratuum tenuit ciuitatem quinquennio, legem tulit, ne quis plus quingenta agri iugera possideret, qua lege ipse damnatus est. Liuius.

Licinius Valerianus & Gallienus, imperatores, anno ab vrbe 1006. Ambo ob dissidium obortum inter Gallienum & Aureolum, apud Mediolanum interfecti sunt. Eutrop. Oros. lib. 7. cap. 22.

Liebris, vrbs Phœnicum: Gentile, Liebrites. Steph.

Ligarius, nobilis Roma. quem defendit Cic. oratione ea quæ Pro Ligario inscribitur.

Ligea, Nympha, Nerei & Doridis filia, à cantus suauitate ita dicta, Virg. 4. Georg.

Liger, eris, siue Ligeris, Ptol. nobilis Celtarum fluuius, qui in Aruernorum finibus oriens, Heduósque à Biturigibus diuidens, non procul à Pictonibus in Oceanum Britānicum influit. Vulgò, *Loire*. Huius fluuij meminit Tibul. ele. VII.

Liger, Rutuli cuiusdam nomen, fratris Leucagi, quem Æneas Turni auspicia sequentem interfecit. Virg. 10. Æneid.

Ligij, populi in Hungaria proximi Hermunduris & Gattis. Tacit.

Ligilla, nomen vetulæ apud Martialem.
Ligur, Phaethontis filius. Berof.
Liguria, Italiæ regio, maiori sui parte montana, Macra fluuio ab Hetruria, Varo à Gallia Narbonensi dirempta, ab altero latere Padum, ab altera habens Apẽninum. Huius incolæ Ligures dicuntur, & mare vicinum, Ligusticum, à Ligysto videlicet Phaëthontis filio. [Apud Ligures fons quidam visitur, qui ex se bibentes, ebrios statim reddit. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 69.]
Ligyes, populi Asiæ, qui cum Xerxe, Herodoto libro Historiarum 4. contra Græcos militarunt.
Ligystides, insulæ eædem, quę Stœchades.
Ligystina, vrbs Ligurum prope occidentalem Iberiam & Tarsum: Incolæ, Ligyes. Steph.
Ligystus, Fabio pictori, Phaëthõtis filius, à quo Liguria cognominata est.
Lilæa, vrbs Phocidis. Steph.
Lilybæum, promontorium Siciliç, cũ vrbe eiusdem nominis, Libyam spectãs. Tria enim traduntur esse eius insulæ præcipua promontoria: ex quibus quod Grçciam respicit, Pachynum: quod Italiã, Pelorum, Scyllæ oppositum: quod autem in austrum, Libyam versus procurrit, Lilybæum appellatur. Pomp. libro 2. Hinc Lilybæius, bæia, bæium.
Limenia, Venus dicta est, cui apud Hermionios, virgines ante nuptias, & si qua vidua ad maritum rursus accederet, sacra faciebant.
Liménius, C O S. cum Acone Catulino Philomano, anno ab vrbe 1102.
Limenôtis, Chersonesus Celtica. Steph.
Limentinus, putabatur deus, qui liminibus præesset.
Limere, vrbis nomen.
Limiosaleum, Ptolemæo libro 2. cap. 11. vrbs Germaniæ.
Limnæ, locus in arce Athenarum, templum habens Dionysio sacrum, à Theseo rege extructũ: quo in loco vetustiora Bacchanalia peragebantur die duodecimo mensis Anthesterionis, qui nostro ferè Nouembri respondet. Aristophanes in Ranis, & Thucydides 2. Histor.
Límnæa, vicus in Argo. Steph.
Limni, insula iuxta orientalem plagam Hyberniæ quæ deserta est. Ptolem. libr. 2. cap. 2. Silimnus dicta Plinio.
Limnoria, Nympha, à cura lacus sic dicta, λιμνὴ enim lacus: & ὤρα, cura dicitur.
Limnothalassa, insula Hispaniæ adiacens, inter Carthaginem nouam & Sucronem, non procul à Diano. Strab. lib. 3.
Limone, vrbs Perrhebica, à prato in ea sito dicta: aliàs, Elone. Steph.
Limoniades, Nymphæ florum & pratorũ, quas alíquando mori ac deficere dicit Aristot. sicut Panes, Faunique faciunt.
Limonum, Pictonum oppidum in Gallia, Ptol. lib. 2. cap. 7. Vulgò, *Limon.*
Límnici, Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Galliæ populi: alio nomine Lemouices. Vulgò, *Limosin.*
Límira, vrbs Lyciæ, à Limyro fluuio. Steph.
Lincolina. Vide LINDVM.
Lindecolînum. Vide LINDVM.
Lindónium. Vide LINDVM.
Lindos. Vide LYNDVS.
Lindum, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. vrbs Britanniæ insulæ: alio nomie Lincolina, & Lindecolinum. Vulgò, *Lincolon.* Stephano Lindonium: Gentile, Lindonius. Vide LONDINVM.
Língones, populi Galliæ Belgicæ, ad ortum Matronæ fluuii, Heduis, Sequanis, & Luci vicini: qui etiam hodie, seruato nonnullo prisci nominis vestigio, Langri appellantur. Hinc fit adiectiuum Lingonicus, a, um: vt Bardocucullus Lingonicus, apud Persium, pro vestimẽti vilissimi genere, quod Lingonibus præcipuè erat in vsu. Hinc Statium poetã qui Thebaida & Achilleida heroico versu scripsit, ortum tradunt: quanuis Statij nomen serui significat, vt scribit Aull. Gell.
Lingus, castellum Cassandrorum. Inde Lingęus, & Lingius sinus.
Linon, parua regio Hellespontia, inter Pariũ & Priapum. Incolæ, Linusij. Stephanus ex Strabonis lib. 13.
Lintérnum, vicus Campaniæ, non procul à fluuio qui Linternus dicitur, vbi inclytus ille Scipio Aphricanus inuidiæ cedens obiit, & sepultus est. Silius.
Lintérnus, Bocatio, Campaniæ fluuius, haud longè à Vulturno fluuio & oppido.
Linum. Vide LINON.
[Linus, fons in Arcadia, qui partum custodit, abortúmque fieri non patitur. Plin. libro 31. cap. 26.]
Linus, primus post D. Petrum Romanorum episcopus, anno salutis 70. Euseb. lib. 5. cap. 6. hist. Eccles.
Linus, filius Apollinis ex Psammate Crotopi Argiuorum regis filia. Cùm enim Apollo, occiso Pythone serpẽte, ad Crotopum venisset, ab eo auspicio susceptus, clàm cum Psammate filia eius concubuit: quæ ex eo compressu grauida effecta, expletis legitimis mensibus puerum peperit, quẽ Linum appellauit. Hũc, cùm patris indignationem metuẽs, inter virgulta occultasset, canes inde extractum dilacerarunt.
Linus, Apollinis & Terpsichores filius, Musicæ peritissimus, Thamyræ, Herculis & Orphei præceptor. Hinc ab Hercule occisum ferunt, impacta in caput cithara, quòd ipsum rusticiùs canentem irrideret. Pausl. lib. 9.
Linx, fluuius, & vrbs Mauritaniæ: aliqui Li-

xum,& ciues Lixos nominant.Stephan.Vide LIXVS.

Lipara, insula vna ex Aeoliis, ita dicta à Liparo rege, Ausonis filio, cui successit Aeolus, cùm antea Meligunis vocaretur. Plin.libr.3. cap.9.

Líparis,Ciliciæ fluuius,ἀπὸ τοῦ λιπαροῦ, quoniam scribit Vitruuius libro 8. capite 3. natantes in hoc flumine aut se lauantes, non aliter vngi ab ipsa aqua, quàm si oleo aut adipe lauarentur.

Lipaxus,vrbs Thraciæ.Steph.

Liquentia, fluuius Galliæ Cisalpinæ,seu Venetię,post Trauisinū agrum. Oritur in Opiterginis,& in mare Hadriaticum cadit.

Litimiris,Ptolemæo lib.2.ca.11.Germanię vrbs: aliàs Lirimetis,oppidum Saxonum.

Litíope,Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, ex qua Cephissus amnis Narcissum puerum formosissimum suscepit. Ouid.lib.3. Metamorph. Liris, fluuius Campaniæ, ortus in Apennino, & Minturnas præterlabens: Qui & Glanicus. Vide LIRIS.

Lirnytea,vrbs Pamphyliæ.Steph.

Lisidas, Megalopolitanorum dux,anno ab vrbe 517.

Lissa est insula maris Adriatici cōtra Iader. Pli. lib.5.cap.vlt.

Lissus,siue Lisus,fluuius Thracię,inter Mesembriam Samothracum,& Strymam Thasiorum vrbem in mare illabens,quem Gręci scriptores inter eos annumerāt, quos à Xerxis exercitu exiccatos tradunt.Herodot.lib.6.

Lissus,oppidum in finibus Dalmatiæ,Macedoniæ contiguum,non procul à Nympheo promontorio, Plin.lib.3.cap.22.& Ptolem.lib.2. cap.vlt.

Litana,sylua in Gallia togata prope Boios. Cuius arboribus viæ finitimis cæsis, ac subito impulsu ruentibus, L. Posthumii COS. Rom. exercitus tam fœda strage est obrutus, vt ex vigintiquinque millibus vix decem homines superfuerint. Liuius libr.3. de bello Punico.

Lithesius, Apollo in Malea, quòd ibi in lapide collocatus sit, à lithos:sic, Marathesius à Marathos.Steph.

[Lithobolia,apud Trœzenos festa,à lapidum iactu sic vocata,quòd in seditione nōnulli duas Cretensium puellas, vnam nomine Lamiam, alteram Auxesiam, lapidibus nequiter obruerant,ac trucidauerant: vnde vt earum Manes pacarent, festum quotannis solenniter celebrandum statuerunt, quod Lithobolia, hoc est, lapidationes, vocitarunt. Belf. tom. 2. Cosm.]

[Lithuania,Sarmatię prouincia,à Lithuano flumine nuncupata, latè patens, ad orientem connexa Polonis, palustris fermè omnis, ac nemorosa: eò æstiuo tempore difficilis est transitus:hyems præbet aditum, astrictis gelu lacunis. Mercatores super glaciem, ac niuem iter faciunt, plurium dierum cibaria in vehiculo ferentes:nulla certa via,meatus(sicut in mari)siderum cursus ostēdit.Apud Lithuanos rara sunt oppida, neque frequentes villæ: opes apud eos præcipuæ, animalium pelles: vsus pecuniæ ignotus: locum eius pelles obtinent: viliores, cupri atque argenti vices implent, pro auro signato pretiosiores. Pius secundus Max.Pontif.Eur.cap.26.

Lithostrotos, nomen loci in quo sedit Pilatus, CHRISTVM D. nostrum morti adiudicaturus: qui locus ita dictus, quòd stratus fuerit lapidibus.Iohan.19.

Litorius,aruspicum respōsis & dæmonum oraculis addictus, à Gothis victus & occisus est, anno ab vrbe 1192.Diaco.Cassiod.

Lityersa, nothus erat Midæ regis.Hic cū ageret in Celænis, exceptos eos qui aduenissent, cōpellebat,vt secum meterent,deinde pręsectis capitibus reliquum corpus manipulis inuoluebat. Idem instituit, vt in honorem Midæ thericos,id est,ęstiuus aut messorius hymnus caneretur. vnde ductum prouerb. vt qui non ex animo canerent,aut qui coacti canerent,hi Lityersam cantionem canere dicerētur.Vide Eras.in Chiliad.

Liuiꝰ Fidenas,Tuscię rex,regnauit annis XLVIII.

Liuius,historicus Patauinus, res Rom.miro artificio luculētóque sermone perscripsit. Hieronymus ad Paulinū: Ad Titum Liuium lacteo eloquentiæ fonte manantem de vltimis Hispanię Galliarúmque finibus quosdam venisse nobiles legimus. Et quos ad contemplationē sui Roma non traxerat, vnius hominis fama perduxit. Hunc Caius princeps tāquam verbosum insectabatur: Pollio verò tanquam Patauinitatem redolentem: Quintiliano magnoperè laudatur,eúmque Herodoto comparat,in cōcionibus præsertim, suadétque pueris ediscendū,vt Ciceronis imitatorem. [Cōditus est in vrbe Patauina,cuius in hūc vsque diem ossa ibi seruantur honorificè. Munst.lib. 2.Cosm.]

Liuius Andronicus, Liuii Salinatoris libertꝰ,cuius filios erudiit, ab eóque ob ingeniū libertate donatus. Primus Romę fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio,& M. Tuditano cos.anno ànte natiuitatem Ennii. Diomedes. Gel.lib.15.

[Liuonia,regio maximè Septētrionalis,ad mare Sarmaticum & glaciale protensa, vasta,ac penè deserta ob frigoris perpetui rigores, cincta paludibus,ac propemodum obmersa. Belf. tom.2.Cosm.]

Liuthprándus, Ticinensis ecclesię Leuita,à Basilio imperatore historiā rerum per Europam gestarum exorsus est,anno salutis 865.

Liuth-

Liuthprándus,puer sub Asprandi ducis strenui tutela à patre Cuniperto Longobardorum rege,regni hæres relictus,anno salutis 687. Blond.lib.10.decad.1.
Lixa,vrbs Libyæ,à Lixo fluuio: Gentilia,Lixij,Lixitæ,& Lixatæ.Vide LINX.
Lixus,colonia à Claudio Cęsare ducta in Mauritania Tingitana,circa quam poetarum fabulæ & Antæi regiam, & Hesperidũ hortos collocarunt,aurea ferentes mala,à dracone peruigili summa cura asseruata. Cui fabulæ occasionem suppeditasse existimat Plinius flexuosum maris æstuarium,draconis modo nemus quoddam ambiẽs,nihil præter oleastros ferens,Plin.lib.5.cap.1.

L O

Lobna,ciuitas sacerdotum in tribu Iuda, Ios. 21.4.Reg.8.13.1.Paral.6. Eadem esse videtur quæ Lebna & Labana.
Lobni,filius Gerson filij Leui. Exod. 6.1.Paralipomenon 6.
Lobnitica,nomen familiæ.Num.3.
Lobrini,montes in Phrygia : vnde Rhea Lobrina,Scholiastes Nicandri.
Lochias est promontorium Ægypti,non procul ab Alexandria & Pharo. Strab.lib.17.
Locoritum,vrbs Germaniæ:hodie Trutonia, Ptolem.
Locôzus,vrbs Phrygiæ,in qua Thraces Locozij habitant:quos Xanthus, Locoxitas vocat.Ea vrbs diluuio absumpta est.Steph.
Locoritum,Ptol.vrbs Germaniæ,hodie Trutonia.Vulgò,*Forcheim* in Franconia.
Locri,crorũ,Græciæ populi,Parnassum montem vtrinque accolentes: quorum qui occiduam incolunt plagam, ad Crisseum vsq; sinum pertingentes, medij inter Ætolos & Phocenses, à grauitate odoris Ozolæ, & à situ Hesperij cognominãtur.Qui verò Parnassum ad ortum accolunt,ad mare vsq; Euboicum extensi, in duplici sunt differentia. Nam hi quidem à Cnemide monte Epicnemidij,illi verò ab Opunte vrbe Opuntij cognominantur.Strab.lib.9.
Locri, in extrema Italiæ ora, quam magnam Græciam antiqui appellarunt, oppidum incolentes eiusdem nominis,ab iis Locris,qui Aiacẽ Oileum ad Troiam sequuti sunt, conditum.Seruius in illud Virg.3.Æneid.
Hîc & Naricij posuerunt mœnia Locri.
Hi discriminis gratia, Epizephyrij cognominantur,quòd supra Zephyrium promontorium siti sint.
Locusta, venefica Neroni grata, ex Galliis euocata: cuius opera Agrippina Claudium,& Nero Britannicum de medio sustulerunt. Tacit.lib.11.Iuuen.Satyr.1.
od,ciuitas,quam ædificauit Samad filius Elphaad.1.Par.8.2.Esd.7.
Lodabar,oppidum Galaad montis,in ambitu, vt videtur,2.Reg.9.
Loide,auia Timothei,2.Tim.1.
Lœmium,Apollinis cognomen,quod ei Lydij imposuerunt ob malorum expulsionem, finita pestilentia.
Lollianus,Consul cum Arbitrione,anno salutis 1108.
Lollianus Auitus,Cõsul cum Gauio Maximo, anno ab vrbe 896.
Lollianus Auitus, Cõsul cum Pompeiano, anno ab vrbe 962.
Lomentus,vrbs Italiæ,aliàs λωρεντὸς dicta. Stephanus.
Lommini,trigemini fratres filij Gerionis Tyranni,ædificauerunt à suo nomine vrbẽ magnam Lomminiam.Beros.
Londinum.Ptol.alij Lindonium,oppidum celebre in Anglia, ciuitas episcopalis, in qua Reges,Principes,Senatus,populi & mercatores continentur in prouincia Cantuariensi sita. Vide LINDVM.
Longaalba,vrbs in Latio,quam Ascanius Æneæ filius ædificauit. Virgil.libro 1.Æneid. Vide ALBA.
Longho,apud Celtas regnauit. Beros.
Longimanus Artaxerxes,rex Persarum dictus est, quòd manũ alteram haberet longiorem.
Longinus successit Narseti Italiæ principi, & nouũ magistratum Exarchatum in Italiam introduxit. Blond.li.8.decad.1. Æmil.lib.1. anno ab vrbe 1323.
Longinus, Consul cum Decio, anno ab vrbe 1239.
Longobardi,populi Germaniæ, quos à longis bardis cognominatos ferunt, & ab Oceano Germaniæq; vltimis oris venisse, nouas sedes quærentes. Hi Albino duce Italiam intrauere, breuiq; omnes penè citerioris Galliæ vrbes cepere: ibi cùm ducentis annis regnassent, à Carolo magno superati fuerunt: sed tamen (vt diximus) vt Celtiberi ex Celtis & Iberis fuit vna natio: ita Lingones populi Germaniæ, & Bardi Galliarum populi,facta vnione, gentem vnam & vnum nomen admiscuerũt. Et ideò Ponticus, vir doctus nostri temporis, Lingobardos appellat, non autem Longobardos.
Longone,vrbs Siciliæ.Steph.
Longus, Consul cum Tyberio Claudio Cæsare,anno ab vrbe 794.
Lopadussa, insula iuxta Thapsum Libyę.Step.
[Lopũ, stupendũ in Bactriania regione desertum, in quo exploratum habetur, malignos quosdã spiritus,seu dęmones degere,qui peregrinis hac iter faciẽtibus multas & varias præstigias immittere solent,quibus ipsi perstricti,miserrimè pereãt:ꝙ si quis paululũ de via deflexerit, cuiusdã rei necessariæ gratia,

quod sæpè in itinere conficiundo cõfingere solet, protinus se nomine proprio audit appellari: qua re fretus, eam persequitur vocẽ, ac ita à recto calle procul aberrat. Vbi verò de via se deflexisse comperit, ad rectum tramitem reuerti non est potis. Idcircò, summa cum anxietate, sociorũ consortio priuatus, in locis omnium maximè desertis perit. Noctu præterea auditur, veluti quidam magnus ac nobilis equitatus aberrãs, vagus, & ad viã reduci queritans. Qui enim illac iter faciũt, in varia sæpenumerò vitæ incidunt pericula, ad incœptum iter redire nesciẽtes. Nonnulli denique copiosum exercitũ sibi occurrentẽ videre visi sunt: quẽ effugiẽtes, ac per deserta loca peruagãtes, timore, ac malesuada fama illic pereunt. Bellef. tom. 2. Cosm.]

Loryma, vrbs Cariæ. Etiam portus Rhodi: Gentile, Lorymæus. Steph.

Los, insula circa Thessaliam: Insularis, Lous. Steph.

Lot, filius Aran. Gen. 11.

Lotan, filius Seir Horræi. Gen. 36.

Lotharius, Italiæ rex interuentu Berengarij designatus, Luith. libro 5. cap. 12. anno salutis 947.

Lotharius, Roman. imperator XX. anno salutis 127. Blond. lib. 5. decad. 2.

Lotharius III. Ludouici Romanorum imperatoris filius, & ipse imperator, annis quindecim regnauit. Filij propter regni diuisionẽ, vehementissimis inter se odiis exarserũt, arreptis armis in Altissiodorẽsibus apud Fontanicum coactis copiis, prælium cõmiserũt grauissimũ: in quo strages Francorũ, quanta nunquã alia, facta est. Superatus Lotharius, fuga salutem quæsiuit. Blond. lib. 2. Ludouicum filium consortem imperij sumpsit, anno salutis 850. Imperio se abdicauit, & monasticum induit habitum, in quo & animam Deo reddidit in monasterio, quod Prumia dicitur, diuiso inter filios in primis regno: Ludouico imperium & Italiam: Lothario, Lotharingiam: Carolo Prouinciæ regnum tradidit. Æmil. lib. 3. anno salutis 856.

Lotharius, Francorũ rex, Ludouici regis filius ex Gerberga imperatoris sorore, anno salutis 56. Lotharingiã occupauit: Aquisgranũ vsque delatus, agros populatus est. In quem Otho imperator ex Bauaria exercitum cùm duxisset, Lotharingiam recepit: Lotharius in Parisios est reuersus. At imperator eũ insequens, Franciam ingressus, Laudunẽsium, Suessionúmque agris vastatis, Parisiorum suburbia incendit, anno salutis 979.

Lotis, tidis, Nympha formosissima. Neptuni filia, quæ cùm Priapi vim effugere non posset, inuocata deorum ope, in lotum arborem est commutata. Ouid. 9. Metam.

Lotophagi, populi in Africa apud Syrtes, à loto nomen sortiti, quòd arboris eius fructu credantur victitare: cuius cibus tam est dulci, vt aduenis incutiat patriæ obliuionem. Itaque cùm Vlyssis socij delati fuissent in Africam, & lotũ gustassent, vix inde abduci potuerunt. Hom. 9. Odyss.

Lotus quidam filium habuit Ammanum, à quo Ammanitæ, Arabes dicti. Steph.

Lous. Vide LOS.

Loxa, Ptol. li. 2. cap. 3. fluuius Britanniæ.

Loxias, Apollinis cognomentum, inde impositum, quòd obliqua ederet responsa: aut certè ab eo quòd Zodiacum obliquè percurrat. λοξὸν enim Græci vocãt obliquum. Macrob. in Saturnal.

L V

Lublana. Vide SISCIA.

Luca, ciuitas Tusciæ, à qua Lucenses, qui in ea habitant, vel qui in ea orti sunt. Dicta à Lucumone Hetruscorũ rege. Strab. lib. 5. Vrbs est olim vnà cum regione virorum probitate florens, & robur militare magnum educens, & equitum multitudinem, ex quibus Senatus militares cepit ordines.

Lucani, populi Italiæ à Samnitibus oriundi, secundum mare extensi, Silano fluuio à Picentinis, Lao à Brutiis dirempti: quorum oppida præcipua fuerunt, Velia, Pæstum, & Buxentum, aliáque nonnulla. Plin. lib. 3. cap. 5. Apud hos vt aliorum criminum, sic & ocij causæ arguuntur: ita vt, si quis homini ocioso ac voluptatibus dedito mutuasse aliquid conuincatur, priuetur apud eosdem mutuo dato. Stobæus sermone 42.

Lucania, Italiæ regio, inter Apuliam & Calabriam.

Lucanus, Cordubensis patria, poeta egregius, Senecæ viri grauissimi, & tragœdiarum scriptoris nepos. Hic bellũ ciuile inter Cæsarẽ & Pompeiũ hexametris, & plura alia scripsit: in quibus maximam laudem adeptus est ingenij & doctrinæ. Vide CRINITVM.

Lucaria, festa apud Roman. quæ solita erant celebrari in loco, in quo Romani à Gallis fugati sese occuluerant. Festus, Plutarch. Tacitus.

Lucaria. Vide LVCERIA.

Lucas, medicus Antiochensis, vnus è quatuor Euangelistis. Euseb. lib. 3. cap. 4.

Lucentia, citerioris Hispaniæ vrbs, Romanorum quondam colonia. Mela lib. 2.

Lucentum, Hispaniæ Tarraconensis oppidũ, à superiore diuersum, quod Ptolemæus lib. 2. cap. 6. statuit supra Carthaginem, occasum versus.

Luceres, tertia pars populi Romani, tẽporibus Romuli regis. Seruius. Cõstat (inquit) primò tres partes fuisse populi Romani: vnam

Tatiensiū, à Tito Tatio duce Sabinorum iam amico post fœdera: alteram Ramnetum, à Romulo: tertiam, Lucerum, quorum secundum Liuium & nomen & causa in occulto sunt. Varro tamen dicit Romulum dimicantem contra Titum Tatium, à Lucumonibus, id est, Tuscis, auxilia postulasse. Vnde quidam venit cum exercitu: cui recepto iam Tatio pars vrbis est data, à quo in vrbe Tuscus dictus est vicus. Ergo à Lucumone Luceres dicti sunt. Sic autem in tres partes diuisum fuisse populum Romanum constat, vt etiam qui præerant singulis partibus, tribuni dicerentur. Vnde etiam sumptus, quos dabant populo, tributa nominarunt.

Luceria, Dauniorum colonia in Apulia. Pli. lib. 3. cap. 11.

Lucerius, Ardeæ rex, qui auxilio fuit Romulo aduersus Tatium.

Lucerius, dictus est Iupiter, à luce, quam præstare hominibus putabatur. Sic Iuno Luceria, quòd lucis causa sit.

Luchinus Vicecomes, Mediolani vicarius à Benedicto pontifice constitutus, anno salutis 1340.

Lucianus Samotensis, scriptor dialogorum præstantissimus & facetissimus: floruit sub Traiano principe, primùm Christianus, demum fidei desertor: sed tandem suæ improbitatis luit pœnas grauissimas: nam à canibus deuoratus miserè interiit.

Lucifer, Iouis & Auroræ filius, qui Thraciniam Nympham adamauit, & ex ea geminam prolem Ceycem & Dædalionem suscepit.

Lucifer, vna errantium stellarum, quam & Venerem appellamus, quæ manè Solem præcedens, vnáque cum Aurora sese ostendens (vnde & Auroræ filius fingitur) Lucifer dicitur: vesperi autem Solem subsequens, Hesperus nominatur.

Lucilius, poeta venustissimus, patria Auruncanus, qui primus Latinorum Satyram scribere aggressus est. Obiit Neapoli anno ætatis suæ quadragesimo sexto, publicóque funere elatus est.

Lucilius Bassus, Iudææ legatus, anno salutis 74.

Lucilius, miles quidam Romanus fortissimus, qui quum videret inclinatam aciem Bruti apud Philippenses, obtulit se periculo, ac in medias hostium manus irrupit, vt ipsi Bruto faceret tempus ad fugam.

Lucilla virgo, filia Nemesij Tribuni, quæ cæca primùm, demum à Stephano pontifice visum recepit. Hęc sub Valeriano principe passa est. Volat.

Lucillus, Consul cum Valeriano Aug. anno ab vrbe 1017.

Lucina, dea partuum præses, quæ & Iuno dicitur, & Diana. Terentius in And. Iuno Lucina fer opem. Cic. lib. 2. de natura deorum, Luna à lucendo nominata sit: eadem est enim Lucina. Itaque, vt apud Græcos Dianam, eámque Luciferam, sic apud nostros Iunonem Lucinam in pariendo inuocant: quę eadem Diana omniuaga dicitur, non à venando, sed quòd in septem numeratur tanquam vagantibus. Dicta Lucina, quòd partum ferat in lucē. Pli. lib. 16. cap. 44. putat Lucinam dici, quòd oculis præsit & luci. Sunt qui à luco deducant, qui Romę Iunoni sacer est in Exquiliis. Oui. lib. 2. Fast.

Lucius, prænomē eius, qui primus ita vocatus, quia oriente luce natus est. Sic Lucia, nomen mulieris.

Lucius, nomen prophetæ. Act. 13. Rom. 16.

Lucius, XXI. Romanorum episcopus, anno salutis 154.

Lucius II. Romanorum pontifex, CLXVII. anno salutis 1144.

Lucius, III. Romanorum pōtifex CLXXII. anno salutis 1181. Propter consularem factionem Veronam fugit.

Lucius, Consul cum Herodiano, aliàs Heraclio, anno ab vrbe 1166.

L. Ælianus, Consul, collega Pastoris, anno ab vrbe 915.

L. Ælius Commodus Verus, & M. Ælius Antoninus philosophus Diui. F. AA. XVII. Romanorum imperatores, regnarūt annis XIX. tum primùm Romana Respublica duobus æquo iure imperium administrantibus paruit, anno ab vrbe 913. Eutrop. lib. 8.

L. Ælius Lamia, consul, collega M. Seruilij, anno ab vrbe 755.

L. Ælius Mamercus, magister equitum, anno ab vrbe 414.

L. Ælius Mamercus, cos. collega Q. Publij Philonis, Latinos per deditionem subegit, anno ab vrbe 417.

L. Æmilius Barbula, collega Q. Martij Philippi, anno ab vrbe 472.

L. Æmilius Mamercus, Consul, collega Cęsonis Fabij Vibulani, anno ab vrbe 270.

L. Æmilius Mamercus, Consul, collega C. Plantij Deciani, anno ab vrbe 429.

L. Æmilius Mamercus, cos. collega Caij Seruilij Prisci, anno ab vrbe 276. III. cos. collega Vobisci Iulij Tullij, anno ab vrbe 281.

L. Æmilius Mamertinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 367. II. cos. collega C. Genutij, anno ab vrbe 393.

L. Æmilius Paulus, Consul, collega Attilij Reguli, agrum Boiorum vastauit, triumphū duxit, anno ab vrbe 129.

L. Æmilius Paulus, cos. collega M. Liuij, Dimalē Illyrij ciuitatem vi cepit. Polyd. lib. 3. anno ab vrbe 535. II. cos. collega C. Terentij Varro-

bij Vibulani, anno ab vrbe 295. De equis & Volſcis coss. triumphum egerunt. Pax Equis data.

L.Cornelius Merula, cos. collega Q. Mutij Thermi, anno ab vrbe 561.

L. Cornelius Scipio interrex, anno ab vrbe 404.

L.Cornelius Scipio, II. cos. collega Cn. Domitij Caluini, anno ab vrbe 423.

L.Cornelius Scipio, cos. collega Cn. Fuluij Centumali. Hetruſcos fudit, anno ab vrbe 455.

L.Cornelius Scipio, cos. collega C. Aquilij Flori, anno ab vrbe 494. Corſicam & Sardiniam vaſtauit, triumphum egit, Eutrop. Florus libro 17.

L.Cornelius Scipio Aſiaticus, cos. collega C. Lælij Africani, anno ab vrbe 564.

L.Cornelius Sylla, cos. collega Q. Pompeij Ruffi, anno ab vrbe 666. Inter hunc & Marium contentio orta eſt propter Mithridaticum bellum. Dictator cùm eſſet, multos proſcripſit, tyrannidem exercuit, Romanorum primus fuit qui ciues ſuos morte mulctauerit, anno ab vrbe 674. Depoſito magiſtratu vitam vixit priuatam. Plutarchus. Mortui funeri honos datus, in Campo Martio ſepultus eſt.

L. Cornelius Sylla, cos. collega Seruij Sulpitij Galbæ, anno ab vrbe 785.

L.Cornelius Syllanus, cos. collega Publij Valerij Aſiatici, anno ab vrbe 798.

L.Cornificius, cos. collega Sex. Pompeij, anno ab vrbe 719.

L.Domitius Ænobarbus, cos. collega C. Cæcilij Caldi, anno ab vrbe 660.

L.Domitius Ænobarbus, cos. collega Ap. Claudij Pulchri, anno ab vrbe 701.

L.Domitius Ænobarbus, cos. collega P. Scipionis, anno ab vrbe 738.

L. Ebutius Helua, conſul, collega P. Seruilij Priſci, anno ab vrbe 291. quo tempore graſſata eſt peſtis, & mortem obiere coss. Liuius libro 3.

L.Fonteius Capito, cos collega C. Viſpanij Aproniani, anno ab vrbe 811.

L.Fuluius Curuus, cos. collega Q. Fabii Rutilani, anno ab vrbe 432. Is Magiſter equitum cùm eſſet, Samnites fudit, fugauítque, qui Poſtiam Pliſtiámque Romanorum ſocios, vt parem dolorem hoſti redderent, circunſederunt, anno ab vrbe 438.

L.Furius Camillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 358. Dictator dictus eſt, anno ab vrbe 406. cos. collega Appii Claudii Craſſi, anno ab vrbe 407. III. cos. collega D. Iunii Bruti Scæuæ, anno ab vrbe 430.

L. Furius Medullinus, cos. collega Caii Manilii Volſonis, anno ab vrbe 280. II. cos. collega C. Cornelii Coſſi, anno ab vrbe 347.

L.Furius Medullinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 331. VII. Tribunus militum, anno ab vrbe 365.

L.Furius Purpureo, cos. collega M. Claudii Marcelli, anno ab vrbe 558.

L.Furius Tricipitinus, IIII. Tribunus militum, anno ab vrbe 375.

L.Geganius Macerinus, Tribunus militũ, anno ab vrbe 378.

L.Gellius Publicola, cos. collega M. Coccei, anno ab vrbe 718.

L.Genutius Auentinenſis, cos. collega L. Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 383. II. cos. collega Q. Seruilii Halæ, anno ab vrbe 394. Bello cum Hernicis occubuit. Liu. lib. 7.

L.Genutius Auentinenſis, cos. collega Ser. Cornelii Ruffi, anno ab vrbe 451.

L. Genutius Clepſina, cos. collega C. Quintii Claudii, Rhegium cepit: legionem octauam, quæ Pyrrhi bello à Romanis defecerat, Romam miſit: populi iuſſu, virgis cæſi ac ſecuri milites percuſſi ſunt, anno ab vrbe 492. Oroſ. lib. 2. cap. 3.

L.Horatius Barbatus, Tribunus militum, anno ab vrbe 331.

L.Horatius Puluillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 370.

L.Hoſtilius Mancinus, cos. collega Q. Fabii Maximi Æmiliani, anno ab vrbe 609.

L.Iulius Cæſar, cos. collega Q. Martii Thermi, anno ab vrbe 690.

L. Iulius Libo, conſul, collega M. Attilii Reguli Serrani, anno ab vrbe 486.

L.Iulius, III. Tribunus militum, anno ab vrbe 317.

L.Iulius, magiſter equitum, anno ab vrbe 325.

L.Iulius Tullus, conſul, collega L. Papyrii Craſſi, anno ab vrbe 326.

L.Iulius Tullus, II. Tribunus militum, anno ab vrbe 359.

L.Iulius Tullus, cos. collega M. Æmilii Lepidi, anno ab vrbe 688.

L.Iulius Brutus, cos. filios proprios propter cõiurationem cum Tarquiniis capite plecti iuſſit. Vide BRVTVS.

L. Iunius Pullus, conſul, collega Appii Claudii Pulchri, anno ab vrbe 504. Ad Drepani portũ naufragium paſſus eſt.

L.Lentulus Cruſcellus conſul, collega C. Claudii Marcelli, anno ab vrbe 705.

L.Licinius Craſſus, cos. collega Q. Mutii Scæuolæ, anno ab vrbe 659.

L. Licinius Lucullus, cos. collega A. Poſthumi Albini, anno ab vrbe 603.

L.Lucretius Flauus, cos. collega Ser. Sulpitii Camerini, anno ab vrbe 363.

L.Lucretius Tricipitinus, cõſul, collega T. Veturii Geminij, anno ab vrbe 292. Conſules triumpharunt de Hernicis, Volſcis & Equis.

Volscũ nomẽ prope deletũ est. x. M.CCCCLXX. cecidisse inacie, & fuga M.CCL. captos viuos. signa XIIII. militaria relata, referunt. Liuius libro 3.

L. Manlius Accidinus, COS. collega Q. Fuluij Flacci, anno ab vrbe 575.

L. Manlius Capitolinus, tribunus militum, anno ab vrbe 334.

L. Manlius Imperiosus, figendi claui gratia Dictator dictus, anno ab vrbe 393.

L. Manlius Proconsul, ab Herculeio Sertorij legato victus est. Flor. lib. 90. Idem lib. 3. cap. 22. anno ab vrbe 676.

L. Manlius Regulus, consul, collega Q. Cæditij Longi, anno ab vrbe 497.

L. Manlius Torquatus, II. consul, collega Lucij Aurelij Cottæ, anno ab vrbe 689.

L. Manlius Volso, consul, collega C. Attilij Reguli, Serrani, anno ab vrbe 503.

L. Martius Censorinus, consul, collega M. Manilij, anno ab vrbe 605.

L. Martius Philippus, consul, collega Sextij Iulij Cæsaris, anno ab vrbe 663.

L. Martius Philippus, consul, collega Cn. Lentuli Marcellini, anno ab vrbe 698.

L. Memmius Regulus, consul, collega Verginij Ruffi, anno ab vrbe 815.

L. Menenius Lanatus, consul, collega Sestij Vaticani, anno ab vrbe 302.

L. Menenius Lanatus, consul, collega Proculi Gegani Macerini, anno ab vrbe 315. Liu. lib. 4. Eutrop. lib. 1.

L. Metellus Caluus, consul, collega Q. Fabij Maximi Seruiliani, anno ab vrbe 612.

L. Minutius Decemuir, anno ab vrbe 304. Præfectus annonæ creatus, anno ab vrbe 315. Aureo boue donatus est. Liuius libro 4. anno ab vrbe 316.

L. Minutius Carbetus, cõsul, collega Caij Nautij Rutilij, anno ab vrbe 296.

L. Minutius Ruffus, consul, collega Flau. Domitiani Augusti, anno ab vrbe 840.

L. Mummius Achaicus. Vide MVMMIVS.

L. Munatius Plancus, consul, collega M. Æmilij Lepidi, anno ab vrbe 712. II. consul, collega C. Silij, anno ab vrbe 765.

L. Muréna, consul, collega D. Iulij Syllani, anno ab vrbe 692.

L. Nonius Asprenas, consul, collega M. Aquilij Iuliani, anno ab vrbe 791.

L. Norbanus Balbus, consul, collega M. Syllani, anno ab vrbe 771.

L. Octacilius Crassus, consul, collega L. Valerij Flacci, anno ab vrbe 492.

L. Octauius, consul, collega Aurelij Cottæ, anno ab vrbe 679.

L. Opimus, consul, collega Fabij Q. Maximi, anno ab vrbe 633.

L. Ostius, tempore bellorum ciuilium, patrem suum proscriptum, quem Triumuiri ad supplicium perquirebant, latentem prodidit, vt eius bona acciperet. Plutarch. in Rom.

L. Papyrius Crassus, consul, collega M. Cornelij Maluginensis, anno ab vrbe 319.

L. Papyrius Crassus, Tribunus militum, anno ab vrbe 387.

L. Papyrius Crassus, consul, collega Gæsonis Duillij Heluæ, anno ab vrbe 420. II. consul, collega L. Plancij Venocis, anno ab vrbe 425.

L. Papyrius Mugillanus, consul, collega C. Seruilij Halę structi, anno ab vrbe 329. Tribunus militum, anno ab vrbe 334. Interrex, anno ab vrbe 335.

L. Papyrius Mugillanus Cursor, consul, collega C. Petirij Balbi, anno ab vrbe 429. De ære alieno grauatis, ne quis in compedibus teneretur, legem tulerunt. Idem Papyrius Dictator fuit, anno ab vrbe 430. II. consul, collega Q. Publij Philonis, anno ab vrbe 434. Ferentanos vicit, Samnites cecidit, Lucerias cepit. VII. M. Samnitum sub iugum misit, triumphauit. Eutrop. lib. 2. III. consul, collega Q. Ælij Cæritani, anno ab vrbe 435. IIII. consul, collega P. Philonis, anno ab vrbe 440. V. cõsul, collega C. Iunij Bruti Bubulci, anno ab vrbe 492.

L. Papyrius Cursor, consul, collega Sp. Caruilij Maximi, anno ab vrbe 460. Ad Aquiloniam Samnites vicit, cæsi sunt XXX. M. CCCXL. captiui IIII. M. DCCCLXX. Oros. lib. 3. cap. 20. II. consul, collega Sp. Caruilij Maximi, anno ab vrbe 481.

L. Passienus Ruffus, consul, collega C. Caluisij Sabini, anno ab vrbe 750.

L. Pinarius Ruffus, consul, collega P. Furij Medullini, anno ab vrbe 282.

L. Pinarius Mamercus, Tribunus militum: anno ab vrbe 324.

L. Piso Cæsonianus, cõsul, collega M. Liuij Drusi, anno ab vrbe 642.

L. Piso Cæsonianus, consul, collega A. Gabinij, anno ab vrbe 696. quo tempore Clodius Tribunus plebis Ciceroni diem dixit, Cicero in exilium abiit. Plutarch. in Cicerone. Appian. Florus lib. 103.

L. Plautius Venox, consul, collega L. Papyrij Crassi, anno ab vrbe 425.

L. Plautius Venox, cõsul, collega M. Folij Flaccinatoris, anno ab vrbe 436.

L. Pomponius Flaccus, consul, collega C. Cæcilij Ruffi, anno ab vrbe 769.

L. Popilius Volsus, Tribunus militum, anno ab vrbe 356.

L. Porcius Cato, consul, collega Cn. Põpeij Strabonis, anno ab vrbe 665.

L. Porcius Censorinus, consul, collega Caij Caluisij Sabini, anno ab vrbe 715.

L. Porcius Licinius, cõsul, collega P. Clodii Pulchri,

chri, anno ab vrbe 570.

L. Posthumius Albinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 367. III. consul, collega T. Sēpronij Gracchi, anno ab vrbe 539. Insidiis Gallorum occubuit. Liu. lib. 3. Eutrop. lib. 3. Oros. 4. Florus 2.

L. Posthumius Albinus, consul, collega M. Popilij Lenatis, anno ab vrbe 581.

L. Posthumius Albinus, consul, collega Q. Opimij, anno ab vrbe 606.

L. Posthumius Megellus, cōsul, collega. T. Minutij Augurini, anno ab vrbe 449.

L. Posthumius Megellus, consul, collega. Q. Manlij Vituli, anno ab vrbe 491.

L. Posthumius Regillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 375.

L. Quietus, Iudææ procurator, à Cæsare constitutus, Iudæos Mesopotamia expulit, multa millia interfecit, anno ab vrbe 867.

L. Quintius Capitolinus Barbatus, VI. consul, collega Agrippæ Menenij Lanati, anno ab vrbe 316.

L. Quintius in Valerij consulis locum suffectus, anno ab vrbe 294. Liuius lib. 3.

L. Quintius Cincinnatus, Tribunus militum, anno ab vrbe 370. Idem ab agro accersitus, vt Dictator fieret, arans, & sua manu semeu spargens inuentus est.

L. Quintius Crispinus, consul, collega Drusi Neronis, anno ab vrbe 745. II. consul, collega M. Statilij Tauri, anno ab vrbe 796.

L. Quintius Flaminius, cōsul, collega Cn. Domitij Aenobarbi, anno ab vrbe 562.

L. Quintius Flaminius, consul, collega M. Acinij Balbi, anno ab vrbe 604.

L. Quintius Gulo, cōsul, collega Q. Fabij Maximi Pictoris, anno ab vrbe 484.

L. Racilius Volso, Tribunus militum, anno ab vrbe 357.

L. Ragonius consul, collega Seueri, anno ab vrbe 987.

L. Scipio Asiaticus, consul, collega C. Norbani Bulbi, anno ab vrbe 671.

L. Scribonius Libo, consul, collega L. Atratini, anno ab vrbe 720.

L. Scribonius Libo, consul, collega Sisennæ Statilij Tauri, anno ab vrbe 768.

L. Sempronius Atratinus, cōsul, collega L. Papyrij Mugilani, anno ab vrbe 311. Tribunus militum, anno ab vrbe 336.

L. Septimius Seuerus, XXI. Romanorū imperator, anno ab vrbe 946. Apud Cysmum Æmilianū Nigri ducē fudit, fugauítque. Rursus in Bithynia Nigri milites à Seuerianis victi sunt. Ad Isicū sinū in Cicilia Niger victus fugatus est, cæsúsque, & in suburbano quodā capite truncatus. Clodium Albinum apud Lugdunū vicit, fugauit, cæciditq; ciuitatē incēdit. Albini caput Romā misit. Superato & occiso Albino. Senatores & optimates quāplurimos occidit. Arabiā Fœlicē vastauit. Armeniorū rex fœdus cū eo icit. Angarus Oschœnorū rex se dedidit, filios obsides tradidit. Artabanū, Parthorum regem, fugauit. Ctesiphontē cepit, & Adiabenos superauit. Britānis bellum mouit, vt receptas prouincias redderet securiores, vallum per CXXXII. passuum M. à mari ad mare duxit. Herodot. lib. 3. Cassiod. Herodia. Oros. Spar.

L. Sergius Fidenas, Tribunus militū, anno ab vrbe 359.

L. Sextius Lateranus, Tribun. plebis, anno ab vrbe 382. Consul creatus ex plebe, collega L. Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 390.

L. Sylla, consul, collega C. Cæsaris Octauiani Augusti, anno ab vrbe 749. Eutrop. lib. 7.

L. Tarquinius Collatinus, primus Romæ Cōsul, collega L. Iunij Bruti, anno ab vrbe 245. Rex sacrorum Consulatum abdicauit propter Tarquinij nominis inuidiam, & in voluntarium exilium abiit, cui suffectus est P. Valerius.

L. Tarquinius Priscus, V. Romanorum rex. Vide TARQVINIVS.

L. Telessinus, Consul cū C. Suetonio Paulino, anno ab vrbe 818.

L. Titinius Longus, Tribunus militum, anno ab vrbe 357. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 360.

L. Turpilius Dexter, Consul cum Prisco, anno ab vrbe 948.

L. Valerius, Consul cum Antistio Vetere, anno ab vrbe 848.

L. Valerius Flaccus, COS. collega Octacilij Crassi, anno ab vrbe 491.

L. Valerius Flaccus, COS. collega M. Porcij Catonis, anno ab vrbe 559.

L. Valerius Flaccus, COS. collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 602.

L. Valerius Flaccus, COS. collega P. Licinij Crassi, anno ab vrbe 626.

L. Valerius Leuinus, II. COS. collega M. Claudij, Marcelli, anno ab vrbe 544. Agrigentū subegit pulso hoste ex Sicilia.

L. Valerius Messala, COS. collega C. Cinnæ Magni, anno ab vrbe 757.

L. Valerius Potitus, COS. collega M. Fabij Vibulani, anno ab vrbe 272. II. Cōsul, collega M. Æmilij Mamerci, anno ab vrbe 284.

L. Valerius Potitus, COS. collega M. Horat. Barbati, anno ab vrbe 306.

L. Valerius Potitus, Tribunus militū, anno ab vrbe 342. V. Tribunus militū, anno ab vrbe 358. COS collega M. Manlij, ann. ab vrbe 364.

L. Valerius Publicola, V. Tribunus militum, anno ab vrbe 376.

L. Veturius Crassus, II. Tribunus militum, anno ab vrbe 389.

L. Veturius Philo, cos. collega Q. Cæcilij Metelli, anno ab vrbe 548.

L. Veturius Leuina, cos. collega C. Luctatij Scæuolæ, anno ab vrbe 534.

L. Vetus, Consul, collega Æmilij Æliani, anno ab vrbe 868.

L. Vipsanus Publicola, cos. collega A. Vitellij, anno ab vrbe 800.

L. Virginius, miles Romanus, filiá interemit, vt liberaret eam ab Appij Claudij Decemuiri libidine. Liu. lib. 3.

L. Virginius Tricostus, cos. collega Iulij Tullij, anno ab vrbe 320.

L. Virginius Tricostus, Tribunus militũ, anno ab vrbe 367.

L. Vitellius, cos. collega Pauli Fabij Prisci, anno ab vrbe 786. III. cos. collega Tiberij Claudij Cæsaris, anno ab vrbe 799.

L. Visellius Varro, cos. collega Sexti Cornelij Cethegi, anno ab vrbe 776.

L. Volumnius Flãma, cos. collega Appij Claudij Crassi, anno ab vrbe 449. II. cos. collega eiusdem Crassi, anno ab vrbe 458.

L. Volusius Saturninus, cos. collega C. Cæsaris Caligulæ, anno ab vrbe 793. Ouans vrbem natali suo ingressus. Intra IIII. mensem à Chærea interfectus. Sueton. Iosephus lib. 19. cap. 1.

Lucretia, Romanæ pudicitię præcipuũ lumen, filia Lucretij Tricipitini præfecti vrbis, vxor Tarquinij Collatini: quã Sextus Tarquinius, cùm precibus exorare nõ posset, vi oppressit. Stricto enim gladio in cubiculum irruens, mortem minabatur, ni voluntati suę obsequeretur: addebátque, se cum mortua iugulatum seruum positurum, vt in sordido adulterio necata diceretur. Quibus minis illa perterrita, vt infamiæ suspicionem effugeret, expugnari sese passa est. Postridie verò conuocatis patre, marito, cæterísque amicis, obortis repentè lachrymis, tyranni flagitium detexit, & educto cultro, quẽ sub veste occultũ habebat, sese statim confodit. Qua re moti pater cum marito & cæteris amicis, populo ad arma concitato reges expulerunt. Liu. ad finem lib. 1. ab vrbe.

Lucretilis, mons in Sabinis, de quo Horat. lib. 1. Carm.

Lucretius, poeta antiquissimus, qui Ciceronis tamen ætatem nõ multò antecessit. Scripsit de rerum natura libros sex: qui etiam hodie leguntur. Periit annos natus supra XL. Eusebius tradit eum tanto furore percitũ fuisse assumpto amatorio poculo, vt propria manu se interfecerit.

Lucrinum, Dauniorum oppidum in Apulia. Strab. lib. 6. Pomp. lib. 2.

Lucrinus, lacus Cãpaniæ in sinu Baiano, contra Puteolos, tam propinquus Auerno lacui, vt mari tempestatibus concitato quãdoque soleant cõiungi. Dictus à lucro, propter multitudinem piscium qui ibi capiebantur.

Luctatius Daphnis, Q. Catulli libertus, Romę professus est.

Luctatius Catullus, Romanus ciuis, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduersum Pœnos profectus, sexcentas earũ naues com meatibus & aliis oneribus impeditas apud Ægates inter Siciliam & Africam depressit, finémque bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, vt Sicilia, Sardinia, & cęteris insulis intra Italiam Africámque decederent, Hispania circa Iberum fluuium abstinerent.

Lucullus, vir clarissimus Romanus, qui pręclaras res gessit. Hic nobilis, disertus & diues, munus quæstoriũ amplissimũ dedit. Prætor Africã iustissimè rexit. Aduersus Mithridatem missus collegam suum Cottam Chalcedone obsessum liberauit. Cyzicõ obsidione soluit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, cúmque regno suo Ponto expulit: quem rursum cum Tigrane rege Armeniæ subueniente, magna fœlicitate superauit. Hic (vt refert Athenęus) cùm Romam post expeditionẽ Põticam rediisset, ad vitam sumptuosam & elegantem se conuertit: tantas enim opes parauerat, vt ędibus & pętoriis extruendis, hortis & cœnationibus amœnissimis, incredibilíque sumptu paratis, & bibliotheca insigni vtriusque linguæ libris referta, atque omnibus obuia & patenti, opes bello quæsitas conterere non potuerit, cũ interim quotidiano epularum apparatu in prouerbium penè venerit. Nimius in habitu, maximè signorum & tabularum amore flagrauit. Pòst cùm alienata mente desipere cæpit, tutela eius M. Lucullo fratri permissa est.

Lucumo, viri nomen, à quo Lucumedi appellati, qui postea Lucerenses sunt dicti: hi fuerunt Tusci.

Lucus, Celtarum rex, [à quo Parisienses Lucij, seu Lucenses appellati sunt: forsitánque eorum vrbs, Leucoteria, ab eo cognominata fuit. Berosl. lib. 5.]

Lucus Augusti, Ptol. lib. 2. cap. 6. alio nomine Oluca, Hispaniæ Tarraconensis vrbs, *Lugo* vulgò. Olucense episcopium ꝙ Aras Sextianas Pli. Augusti turrim Mela nominat.

Lucus Feronię, Tuscorum colonia, Ptol. lib. 3. cap. 1. Bientina hodie.

Lucus Feroniæ, promontorium Hetruriæ eidem Ptol. Vulgò *Petra sancta*.

Lud, filius Sem. Gen. 10.

Ludim, filius Mesraim. Gen. 10.

Ludouicus II. Romanorũ imperator, anno salutis 815. Heroldũ regno pulsum, victis Danis, patrio imperio restituit. Blod. Bernhardus,

dus, Italiæ rex, suasu quorundam episcoporum imperatori rebellauit, quem ideò imperator reû capite plecti iussit, alios exilio damnauit, quosdã monasteriis perpetuò inclusit. Hic Ludouicus Lotharium primogenitum imperij consortem declarauit. Pipinum secũdò natum Aquitaniæ, Ludouicum iuniorem Bauariæ reges designauit, Britãniam igne ferróque vastauit. Contra hunc commotio & simultas filiorum eius, & optimatum exorta est. A filiis captus, in vinculis habitus est. Rursus liberatus, militari se baltheo cinxit, & imperium reassumpsit.

Ludouicus Romanorum imperator, anno salutis 856. Cum Sclauis, præliis multis pugnauit: captum demum eorum principem, nomine Rastim, propter rupta fœdera exoculauit.

Ludouicus Balbus, VI. Romanorum imperator, anno salutis 879.

Ludouicus Balbus, Francorum rex, anno salutis 879.

Ludouicus Bauarus, IIII. Romanorum imperator, anno salutis 1316. Post Henrici imperatoris mortem inter electores variatum est in suffragiis, pars Fridericum Austriæ ducem, pars Ludouicum Bauarum creatum imperatorem iri volebãt. Lecti Cæsares, primò apud Francfordiam congressi, ad pugnam non venere. Dein Leopoldus Austriæ dux, fratri auxiliaturus, Ludouico ad Spiram occurrit: fugit Ludouicus. Hinc apud Eslingam dubio marte pugnatum est, vt neutri victoria cessisse videatur. Secundò ad Bruscam Alsatiæ fluuium cõgressis, fugit Bauarus. Octauo demũ anno Cæsares inter Milberg & Geringẽ congressi, victoria Bauarus potitus est, Friderico capto. Blond. lib. 9. Plat. Rerum potitus, Italiæ ciuitatibus, vicarios imperatorio nomine imposuit. Primúmque vicecomites Mediolanenses ita fouit, vt Mediolano sint potiti.

Ludouicus, Germaniæ rex, Abroditos à se deficientes bello perdomuit, anno salutis 845.

Ludouicus III. à proceribus, rex Germaniæ designatus, regnauit annis X. anno salutis 902.

Ludouicus VII. Caroli Simplicis filius, Francorũ rex, anno salutis 929.

Ludouicus, Lotharij filius, Francorum rex, anno salutis 987.

Ludouicus Grossus, Philippi filius, Francorum rex, anno salutis 1107.

Ludouicus Iunior, Ludouici Grossi filius, Remis, præsente patre vnctus est in regẽ, anno salutis 1131. Ad expeditionem aduersus Turcas se accinxit, Constãtinopolim se contulit: seductus pariter ab Emanuele per Syriæ deserta, summo cum periculo exercitum duxit: difficultate & inopia rerum pressus, Antiochiam re infecta, lacerum exercitum ducere fuit coactus. Alienoram vxorem dimisit, quã Henricus Northmannus sibi desponsauit: ob quas nuptias Aquitania, Andegaua, Cænomania & Turonensis Comitatus Henrico accessere. Ludouicus Constantiam Alphonsi Castellæ regis filiam vxorem duxit. Æmil. Tertiam duxit vxorem Alizam, Theobaldi Blesensis Comitis filiam. Huic natus est Philippus, quem Adeodatum nominauit. Sacri Cæsaris comitem cum sacro auro, quod populares, vt cuiusque animus religióque ferebat, contulerant, misit in Asiam, vt senex Latinos Asiaticos eo subleuaret, quibus ipse ætate florẽs, armis ac longinqua militia opem tulerat.

Ludouicus D. Ludouici pater, Francorum rex, anno salutis 1224. Auenionem, quæ Albigensium hæresi infecta erat, cepit, muros deiecit, extirpauit errorem. Gagui. lib. 7.

D. Ludouicus IX. Franciæ rex, anno salutis 1228. Proceres Franciæ ab eo defecerunt, quos vicit, superauit, & in fidẽ reduxit. Cruce signatus ad iuuandas res Christianas cum ingenti exercitu in Asiã nauigauit, ibíque, cùm Heliopolim in Ægypto cepisset, ipse captus est, redemptúsque pecunia: iterum cum tribus filiis Christianæ rei augendæ gratia, magna classe parata, exercitum in Africam duxit. Tunetim, olim Carthaginem, vi cepit: pestilentia hinc grassante, cùm exercitum inuasisset, morbo periit. Blond. Plat. Gaguin. Æmil.

Ludouicus Hutinus, Francorum rex, anno salutis 1313. Idem in Nauarræ regno matri successerat. Æmil. lib. 8.

Ludouicus XI. Francorũ rex, anno salutis 1462.

Ludouicus, Aurelianorum & Valesij dux, Francorum rex, anno salutis 1497. Adepto regno, Iohannam primam vxorem repudiauit: deinde Caroli regis relictam vxorem duxit. Mediolanum cepit: regno Neapolitano cum Friderico rege potitus est. Genuenses, qui ab eo defecerant, deditione recepit. Venetos vicit, Brixiam, Bergomum, Cremam, Cremonam in suam redegit potestatem.

Ludouicus, Vngarorum rex, anno salutis 1343. Italiam ingressus, filij necem vindicaturus, Apuliæ regnum obtinuit, Relicto præsidio in Neapolitano regno cum fidelissimo equitatu & peditatu, tertio mense, quàm venerat, in Vngariam est reuersus.

Ludouicus, Vngariæ atque Bohemiæ rex, anno salutis 1517. Mariã, Caroli archiducis Austriæ sororem, vxorem duxit, anno salutis 1521.

Ludouicus, Tarenti princeps, à pontifice Clemente Neapolitanus rex designatus est, anno salutis 1351.

Ludouicus, Bosonis filius, Italiæ rex, an. sal. 905.

Ludouicus Andegauensis, rex Sicilię, à pontifice Martino designatus, anno salutis 1422.

Ludouicus, Ludouici Romanorum imperatoris filius, Bauariæ rex à patre desinatus, anno salutis 821.

Ludouicus, Aquileiensis Patriarcha, Cardinalis, primus equos & canes alere cœpit, anno salutis 1444. Volat.

Ludouicus Andegauensis dux, cũ exercitu XXX. M. equitum Italiã intrauit, vt Iohannam Vngarorum reginam ab ipsis Vngaris liberaret, anno salutis 1382.

Ludouicus, Innocentij pontificis nepos, à quo Piceni agri Marchio, & Firmanus princeps constitutus est, anno salutis 1406. Plat.

Ludouicus, Aurelianus dux, Parisiis interfectus, anno salutis 1407. Gagui. lib. 9.

Ludouicus, Episcopus Tholosanus, Caroli secũdi Siciliæ regis filius, qui ea fuit castitate, vt nulli prorsus fœminæ præterquam matri & sororibus verba faceret: ne vel colloquio sanctitatem corrumperet.

Luentinum, Britanniæ vrbs. Ptol. lib. 2. cap. 3.

Lugdunum, emporiũ totius Galliæ Celticæ lõgè celeberrimum, à quo ea pars Galliæ, Lugdunensis dicta est: à L. Munatio Planco, dum Galliæ Comatæ præesset, conditum, in colle suprà confluentem Rhodani & Araris imminente: vbi etiam hodie non obscura antiquæ vrbis extant vestigia. Habuit hæc vrbs templum insigne, communi Galliç totius impensa extructum, & Cæsari Aug. consecratum, ea parte ante vrbem, vbi amnes confluunt: ibíque ara dignitatis eximiæ erat, gẽtium sexaginta titulo insignis, dicatis ibi totidem gentium simulachris. Ad hanc aram à Caligula Cæsare (vt in vita eius capite 20. testatur Suetonius) institutũ fuit certamen Latinæ, Græcæque facundiæ: idque ea lege, vt victoribus victi præmia conferrent, eorúmque laudes componere cogerentur. Qui verò maximè displicuissent, scripta sua spongia, linguáve delere cogebantur, nisi ferulis verberati, aut flumine proximo mergi maluissent. Huc spectasse videtur Iuuenal. Sat. 6. Hæc autem vrbs tam insignibus, tótque egregiis ornamentis nobilitata, teste Seneca in Epistolis, sub imperio Neronis, centesimo anno à quo fuerat condita, vna nocte conflagrauit. Hodie verò in plano sita est, magna sui parte Rhodano & Arari fluminibus inclusa.

Lugdus, Celtarum rex, à quo prouincia & homines cognomenta sumpserunt. Berof. lib. 5.

Lugidunum, Ptol. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, hodie Glogauia.

Luiba, Ricaredi filius, Gothorum rex, insidiis Victerici de medio sublatus est, anno salutis 595.

Luiduuardus, Vercellensis episcopus, anno salutis 890.

Luitbaldus, Bauariæ dux, anno salutis 907.

Luit, mons Lyrano & Hebræorum commentatori in Commentariis super Isa. cap. 15. Eusebio verò Pamphilo, vicus inter Areopolim & Ioaram. Aliis inter Petram & Segor.

Luna: Hetruriæ oppidum ad mare situm, fœcundissimis candidi marmoris fodinis, quod ab eo Lunense dicebatur, olim nobilitatum. Lucan. lib. 1.

-quorum qui maximus æuo
Aruns incoluit desertæ mœnia Lunæ, &c.

In hoc oppido casei genus conficiebatur, magnitudinis potius, quàm bonitatis nomine nobilitatum: quippe quòd ad singula millia pondo non rarò premeretur: vnde inter seruorum obsonia numeratur à Iuuenale lib. 14.

Caseus Hetruscæ signatus imagine Lunæ
Præstabit pueris prandia mille tuis.

Luna, montis promontorium, Ptolem. lib. 2. ca. 5. Lusitaniæ locus.

Lunarium, promontorium, Ptolem. lib. 2. capite 6. Alio nomine mons Iouis. *Lunemburg*. Vide MARONIS.

Lupa, quæ & Acca Laurẽtia dicta est, vxor Faustuli pastoris armenti regij, quæ geminos infantes Vestalis filiç Numitoris ad ripam Tyberis expositos aluit. Liu. lib. 1. ab vrbe.

Lupercal, locus sub Palatino monte, Pani pastorum deo cõsecratus, in quo solennia quædam sacra quotannis fiebant mense Februario, quibus Panos sacerdotes, qui Luperci dicebantur, nudi per vrbem cursitabant, mulierum palmas, vterósque caprina pelle feriẽtes: qua re & fœcũditatem & facilem partum fieri putabant. Instituta autem putantur hæc sacra ab Euandro, in honorem Panos Lycæi, quem Arcades simili honore colebant. Quare autem nudi discurrerent Luperci, Seruius hanc affert rationem. Cùm Romulus & Remus, ludicro huic intenti essent, latrones interim occasione arrepta, pecora illorum abegisse: eáque re intellecta, Romulũ cum omni iuuentute, abiectis vestibus, vt ad cursum expeditiores essent, latrones esse insecutos, iisque oppressis prędam recepisse. Quç res quoniam feliciter cessisset, mansisse deinde morem solennem, vt Lupercalia à ludis celebrarentur. Hæc Seruius in illud Virg. 8. Æneid.

Hîc exultãtes Salios, nudósq; Lupercos, &c.

Lupfurdum, Ptol. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs. Hodie Misna: vulgò *Meyssen*.

Lupia, Germaniæ fluuius, Pomp. lib. 3. Cõiectura est eum esse, quem hodie Neccharum vocant, qui haud longè à Danubij fontibus ortus, per Vuittembergensem Ducatum lapsus móxque in occasum, versus Rhenum seorsum illabitur. Strabo longè secus quàm Pomponius Lupiam in Visurgim deferri ait, vt Lupiæ nominis non Neccharus, sed is amnis, quem hodie Fuldam vocant, intelligatur. Tacitus

citus (adeò in re tantilla variant scriptores) libro Augustæ historiæ 2. Lupiam vocat amnem, non in Rhenum, sed in Oceanum elapsum. Vide LVSPIAE.

Lupicinus, consul, collega Iouini, anno ab vrbe 1120. Quo tempore Constantinopoli grando miræ magnitudinis decidens, aliquot homines extinxit, & apud Atrebatas vera lana de nubibus pluuia mixta defluxit. Pauſ.

Lupus, Foroiulianorũ dux, anno ab vrbe 1420.

Lupus, consul, collega Maximi, anno ab vrbe 984.

Lupus, Senonensis episcopus, qui tanta erat in pauperes munificentia, vt nullum sibi relinqueret thesaurum, sed omnes exhauriret in id loculos. Volat.

Lurius Tuscus, rex Tuscorũ, regnauit annis 25. Hic Lucam vrbem Italiæ condidit. Cato de Orig. anno ab vrbe 40.

Lurius Lupus, consul, collega Aure. Probi Aug. anno ab vrbe 1030.

Lurius Orphitus, consul, collega Fl. Antiochiani, anno ab vrbe 1022.

Lusia, vna ex Hyacinthi filiabus, à qua λυσιεύς, pertinẽs ad hunc vicũ tribus Oeneidis. Step.

[Lusignacum, oppidum apud Pictauos, à Melusina conditum, ac nominatum, Gallicè, *Lusignac.* Bell. tom. 1. Cosm.]

Lusitania, tertia Hispaniæ pars, quam Plin. lib. 4. cap. 12. à Durio amne finit, reliqua citeriori attribuens. In qua sententia & Ptolemæus est: at Strabo cum Mela conuenit. Huius regionis (inquit) latus Australe Tagus cingit, ab Occasu verò & Septentrione Oceanus, ab Aurora Carpetani, Vetiones, Vaccei, & Gallaici famæ maioris populi. Scribit Plin. lib. 3. cap. 3. Lusum Liberi patris, ac Lysam cum eo debacchantẽ, nomen dedisse Lusitaniæ. Hæc Oceano Occidentali alluitur, in qua est ciuitas Emerita, & Portugaliæ regnum. Lusitanum littus pollet gẽma ceraunio, quod Indicis præferunt: & aduersus vim fulgurum creditur opitulari. Belitani Steph. iidem cum Lusitanis sunt. Apud eundem legitur λυσιτανία, pars Beticæ: & Gentile, λουσιτανοί. [Lusus apud Celtiberos, eo tempore imperabat, quo Pharao Chencres in mari rubro periit: à quo Lusitania id habuit nominis. vulgò, *Portugal.* Berosſ. lib. 5.]

Lusius, Bocatio, siue, vt quidam, Lysius, Arcadiæ fluuius, quem penes est sepulchrum Æsculapij, Æsepi & Arsinoæ filij: qui primus alui purgationẽ, atque dentis euulsionem adinuenisse dicitur. Lusius etiam Gẽtile est à Lussis.

Lusius, Marij ex sorore nepos: qui cùm virgini pudicæ sanctitatis vim & stuprum vellet inferre, ab eadem est interfectus.

Luspiæ, Ptol. li. 3. ca. 1. Calabriæ vrbs: Lupia Plin.

Lussi, vrbs Arcadiæ, vbi Melampus Prœti filias lauit, & insula liberauit. Ciuis, Lusius, Lusiates, Luseus. Steph.

Lusus, Celtiberorum rex.

Lutetia, Galliæ vrbs maxima & nobilissima, magnitudine & frequentia certat cum maximis Europæ vrbibus. Græci λευκετίαν nominant ab albedine parietum, vt quidam contendut. Vulgò *Paris.*

Luza, ciuitas Chananææ in tribu Beniamin, Iosſ. 18. Quæ aliàs Gen. 28. & 35. nũcupatur Bethel à Iacob. Est secunda Luza, quæ cecidit in sortem filiorum Ioseph iuxta Sichem, in tertio lapide ipsius Sichem, siue Neapolos, Iosue 16. Est & tertia Luza, in terra Hethim, à veteris Luzæ proditore condita, Iudicum 1.

L Y

Lyæus, vnum ex Liberi patris cognominibus, inde impositum, quòd immoderatus vini vsus pariat λύαν, hoc est, rixam & seditiones. Aut certè παρὰ τὸ λύειν τὰ μέλη τῶν μεθυσκομένων, hoc est, ab eo, quòd ebriorum membra vel quòd curas soluat: vnde & λυσιμελὴς à Græcis cognominatur. Virg. lib 4. Æneid.

Legiferæ Cereri, Phœbóque, patrique Lyæo.

Inde Lyæus, a, um, pro Lyæius. Virg. 1. Æneid.

Regales inter mensas, laticémque Lyæum.

Lybarni, populi ab Hercule Lybio nominati & conditi.

Lycæa, vel Lycætha, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lycæus.

Lycæus, cæi, Arcadiæ mons, Ioui sacer, teste Pausania in Arcadicis, olim etiam Olympus, & ἱερὰ κορυφὴ, id est, sacer vertex ab incolis appellatus, quòd Iouem ibi educatum existimarent. In hoc etiam monte Iouis Lycæi ara fuit, à Lycaone Pelasgi filio primùm cõsecrata: quam cùm postea mactati pueri sanguine respersisset, in lupum dicitur esse transformatus. Erat ibid. & Iouis Lycæi lucus, quem, si quis lege spreta esset ingressus, annum superuiuere negabatur. Leonic. Thom. lib. 3 ca. 44. Item fons insignis, nomine Agno, tam admirabilis naturæ, vt re diuina ibi curiosiùs peracta, quernóque ramo aqua leuiter commota, mox densus inde surgeret vapor, nebulæ assimilis: quæ non multò pòst effecta nubes, aggregatis item aliis, largos demitteret imbres. Hæc Pausanias. Constat tamen Lycæũ montem non soli Ioui, verumetiam Pani sacrum fuisse. Virg. 1. Georg.

Ipse nemus linquens patriũ, saltúsque Lycæi,
Pan ouium custos, tua si tibi Mænala curæ,
Adsis ô Tegææ fauens.

Hinc etiam Pan Lycæus passim à poëtis cognominatur. Idem lib. 8 Æneid.

- gelida monstrat sub rupe Lupercal,
Parrhasio dictum Panos de more Lycæi.

Lycæa, sacra in Lycæo Arcadiæ monte in honorem Panos fieri solita: quæ postea ab Euãdro

in Latium translata, Lupercalia dicta sunt, vt placet Ouid. lib. 2. Fast.

Lycæus, Apollinis cognomen. Steph.

Lycambes, Neobules pater, qui cùm filiam Archilocho poetæ despondisset, posteáque pœnitentia ductus non tradidisset, tam acerbo carmine ab eo est perstrictus, vt vnà cum filia laqueo vitam finierit. Horatius in Epod. Ode 6.

- in malos asperrimus
Parata tollo cornua:
Qualis Lycambæ spretus in fido gener, &c.

Hinc Lycambæus, a, um. Ouid. in Ibin,

Tincta Lycambęo sanguine tela dabit.

Lycaon, Arcadię rex, Pelasgi filius, quem Iupiter, quòd aram suam in Lyceo monte, mactati pueri sanguine respersisset, in lupum mutauit, vt scribit Pausan. in Arcadicis. Ouid. tamen lib. 1. Metam. omninò aliam tradit transformationis huius causam, quæ sic habet. Iupiter aliquando cùm multa de humani generis impietate inaudisset, neque tamen omnia crederet, vt rem omnem certiùs exploraret, relicto cælo in terram descendit: aliquótque regionibus peragratis, tandem sub noctem in Arcadiam peruenit ad Lycaonis regiam: Vbi cùm se deum esse significasset, vulgúsque se ad sacrificia accingeret, irridens crudelitatem eorum Lycaon, ea ipsa nocte se periculum factur͞u esse dixit, deúmne, an mortalem hospitio suscepisset: conatúsque est noctu dormiẽtem interimere. Quod cùm frustrà tentasset, alia ratione rem aggressus est. Habebat obsides à Molossorum gente ad se missos. Horum vnum iugulauit, partímque assum, partim elixum Ioui epulandum apposuit. Cuius rei immanitate indignatus Iupiter, regiã tyranni immisso fulmine exussit, ipsúmque in syluas fugiẽtem, in lupum transformauit. Hinc Lycaonius, a, um: vt Axis Lycaonius, hoc est, Vrsa maior, in quam Calisto Lycaonis filia creditur transformata. Ouidius 1. Trist.

Quæque Lycaonio terra sub axe iacet.

Idem 1. Metamor.

Fœda Lycaonię referens cõuiuia mensę.

Lycaon, Nelei filius, & Nestoris frater, quem Hercules expugnato Pylo occidit. Alius Priami filius, ex Laothoe Altai Lelegentium regis filia, ab Achille occisus. Alius item Lycaon, Cnosius faber, & artifex ensis: quem Ascanius dedit Euryalo, vt ostendit Virgilius libro 9.

Lycaonia, regio Asiæ minoris prope Phrygiam à qua montibus separatur, ad Taurum Cilicium & Pisidicum extensa, medium quodammodò locum & arcem occupat. Sunt qui scribant Lycaoniam esse partem Arcadię cognominatam. Stephanus totam Arcadiam olim Lycaoniam dictam scribit, & à filio eius Hypsunte Thyreum in Arcadia conditum. Idem alibi Lycaoniam Lyciæ & Isauriæ regionem esse tradit. Gentile, Lycaonius, & Lycan, & Lycaon: quãquam & primus author eius inhabitandæ Lycaon dicatur. A Lycaonia fit Lycaonius, a, um.

Lycaones, populi Asię, Phrygibus & Gallogræcis, quos Galatas nominari antè scripsimus, vicini. Pompo. Mela lib. 1.

Lycapsus, vicus prope Lydiam. Steph.

Lycas, vir quidam qui ab Hercule præcipitatus est, quòd ei tunicam cruore Nessi tinctam & veneno imbutam attulisset. Sabellic. & Ouidius in Ibin.

Lycaste, filia Priami ex concubina, cuius amore flagrans Polydamas, Antenoris & Theanus sororis Hecubæ filius, eam vxorem duxit.

Lycaste, meretrix nobilis apud Drepanum Siciliæ vrbem, ob formę excellentiam Venus appellata, quę cùm Buten, Amici Bebryciorum regis filium hospitio excepisset, eius cõcubitu vsa, Erycem ei peperit: quo factum est, vt apud posteros creditum fuerit, Buten ex Venere Erycem genuisse. Vide BVTES.

Lycastos, vrbs Cretæ, sic à luporum multitudine dicta, quę ibi esse creditur. Pomponius Mela libro 2. & Strabo 10. Homerus,

Λύκτον μύλητόν τε, ϗ ἀργινέντα λύκαστον. Ciuis, Lycastius. Steph.

Lyceum, gymnasij celeberrimi nomen iuxta Athenas, in quo Aristoteles frequentissimo auditorio philosophiam profitebatur, quemadmodum Plato in Academia. Cicero 1. Acad. Qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lyceo. Idem alibi,

Inque Academia vmbrifera, nitidóq; Lyceo,
Fuderunt claras diuini pectoris artes.

Lyceum, gymnasium Ciceronis in fundo Tusculano, à nomine scholæ Aristotelicæ ita dictum, de quo lib. 1. de Diuin. sic refert, Nuper cùm essem cum Qu. fratre in Tusculano, disputatum est. Nam cùm ambulandi causa in Lyceum venissemus (id enim superiori gymnasio nomen est) perlegi (inquit ille) tuũ paulò antè tertium de Nat. deorum.

Lyceus. Vide LYCAEVS.

Lychas. Vide LICHAS.

Lychnidos, aliàs Lychnitos, vrbs Illyriæ; Gentile, Lychnidius, & Lychnia palus, & Lychnitis. Est etiam Lychnitis, parua regio Armeniæ. Steph.

Lycia, regio minoris Asię inter Pamphyliam & Cariam sita: olim (si poetarum fabulis credimus) Chimerę monstri ignibus infestata. Cuius fabulę occasionem prębuit. Chimera eius regionis mons, crebrò ignem eructans. Dicta est autem Lycia à Lyco Pandionis filio. Vrbẽ habet Pataram, Apollinis oraculo celebratã, à qua

à qua Apollo Pataræus cognominatur. Hinc Lycius, Gentile. Virg. 11. Æneid.
Vnam, quæ Lycios fidúmque vehebat Orontem.
Et Lyciæ sortes. Virg. 4. Æneid. id est, sortes Apollinis, qui in Lycia apud Pataram respõsa edebat.

Lycidas, dæ, nomen Centauri, vnius ex iis, qui Pyrithoo Hippodamiam sponsam eripere conathi, à Lapithis interempti sunt. Ouidius 12. Metamorp.
At non Eurynomus, Lycidásque, & Aræus, & Imbreus
Effugere necem.
Est & nomen pastoris apud Virgilium nona Ecloga.

Lycimnius, frater Astyochię, auunculus Tlepolemi, à quo & ipse interemptus est. Hom.

Lycisca apud Martialem notatur vt venefica: vbi ait,
Facere in Lyciscam Pauli me iubes versus,
Quibus illa lectis rubeat, & sit irata.
O Paule malus es, irrumare vis solus.

Lycisca, canis nomen, à Lyco lupo, vel quasi Lacesse, id est, ex Laconia, quia inde veniunt optimi canes.

Lyciscus, pueri nomen. Horatius Epod. 11.
Nunc gloriantis quamlibet mulierculam
Vincere mollitia, amor Lycisci me tenet.

Lycius, Apollo dictus est à Lyco lupo, quòd sicut lupi pecora rapiunt, ita ipse humorẽ haurit radiis. Prisci Græcorũ primam lucem quæ pręcedit solis ortum, λύκον appellarunt, ἀπὸ τῆς λύκης, id est à luce. Idque temporis hodie quoque λυκόφως cognominant. Et Lycij Apollinis oraculum, quia in Lycia maximæ claritatis fuit, ob luporum interfectionem.

Lycoa, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lycoates. Step. ex Paus. lib. 8.

Lycoanitis Diana dicta est à Lycoa ciuitate, vbi templum habebat. Paleph.

Lycomedes, Scyri insulæ rex, cui Thetis filium suum dormiente pręceptore suo Chirone clã raptum, seruandũ tradidit, vt ibi inter eiusdẽ regis filias (erat enim facie venusta & puellari, ita vt facilè pro puella sese gereret) muliebri habitu indutus latitaret, ne ad bellum Troianum, à quo illum non reuersurum esse sciebat, proficisci cogeretur. Ad quem cùm delitesceret, Deidamiã regis filiam vitiauit, & ex ea Pyrrhum suscepit.

Lycomedes, Creontis filius. Homerus libro nono Iliados.

Lycon, philosophus Pythagoricus.

Lycon Socraticus, siue Peripateticus, eloquens, & in dicendo suauis adeò, vt pro Lycon, Glycon nominaretur, quod significat dulcedinem. Hic fuit cultu & vestium mollitie nitidissimus, lucta & pilari lusione exercebatur. Periit podagræ morbo annos natus 74. Tertius Lycon fuit poeta. Quartus epigrammatum scriptor. Laërtius.

Lycon polis. Vide LYCOPOLIS.

Lycone, vrbs Thracię: Gentile, Lyconeus. Stephanus.

Lycophron, poeta, patria Chalcidensis, Sophoclis grãmatici, adoptione verò Lyci Rhegini historici filius, inter septem poetas, qui Pleiades dicebantur à numero stellarum, Philadelpho Ptolemæo receptus. Erant autem hi, Theocritus, Aratus, Nicandrus, Apollonius, Philecus, Homerus iunior, Lycophrõ. Author Suidas. Is scripsit Alexandram, poema valde obscurum, in quo meminit de vaticiniis Cassandræ, exorsúsque ab Hercule, & rebus Troianis, prosequitur vsque ad Alexandrũ Macedonem. De huius morte Ouid. in Ibin,
Vtque cothurnatum periisse Lycophrona narrant,
Hæreat in fibris fixa sagitta tuis.
Alius fuit Perinthi Corinthiorũ regis filius, qui matrem occiderat viuẽte adhuc patre: de quo vide multa apud Herod. li. 3. & Laërt. in Periandro.

Lycopolis, vrbs Ægypti, sic à lupis cognominata, eò quòd Æthiopes agros Ægyptios incursantes, lupi facta acie vsque ad ciuitatem Elephantinam repulerint. Sed ibidem ciuitatem construentes Ægyptij, vbi aciem struxerant, à bestiis illis Lycopolim cognominarunt, ac pro diis lupos ipsos venerantur. Author Diodorus Siculus libro 2. Stephanus. λύκων πόλις, vna est in Lycopolite præfectura Ægypti: altera, in Sybennitica iuxta mare: Gentile, Lycopolitæ.

Lycorea, vicus in Delphis à Lycoreo rege. Ciuis, Lycorus, Lycoreus, Lycorites. Est & Lycoræus Iupiter. Steph.

Lycoris, idis, Volumnij Senatoris liberta, vero nomine Citheris dicta, miserè à Corn. Gallo adamata: quo tamen spreto, Antonium in castra sequuta est. Virg. 10. Ecloga,
- tua cura Lycoris
Pérque niues alium, pérque horrida castra sequuta est.

Lycormas, fluuius Ætolię, flauas arenas voluens. Hic postea Euenus ab Eueno rege Ætoliæ, qui se in illum præcipitauit, appellatus est. Strabo lib. 7. Ouid. lib. 2. Metam.
Arsurúsque iterum Xantus, flauúsque Lycormas. Gentile, Lycormæus.

Lycosthéne, vrbs Lydiæ, Steph. Gentile, Lycostheneus, vel Lycosthenites.

Lycosura, vrbs Arcadiæ in Lyceo monte, inde Lycosureus. Steph.

Lycozea, vrbs Thraciæ: Ciues, Lycozei. Steph.

Lyctonia, vrbs Cretæ insulæ. Tortel.

Lyctus, Cretæ vrbs insignis, Idomenei patria: vnde ille Lyctius cognominatur à Virgil. 3. Æneid.

Et Salentinos obsedit milite campos
Lyctius Idomeneus.

Lycurgus, nobilis Spartiata, Polydectæ filius, & frater Eunomi Lacedæmoniorũ regis: cui etiam in regnũ successit, ignarus Eunomum vxorem grauidam reliquisse. Quod vbi primùm cognouit, posito regis nomine, Prodici, hoc est, tutoris nomen assumpsit, regíque adulto (Charilao ei nomen erat) regnum fideliter restituit. Verùm cùm ciuitatem pessimè institutam animaduerteret, ad cõstituendam salubrioribus legibus Rempublicam animũ adiecit. Conscripsit itaque iis, quæ longa peregrinatione didicerat ciuitati vtilia fore. Delphos sese contulit, vt dei quoque consilium in re sanctissima exploraret. Cúmque Pythia consilium eius à Phœbo maximè probari, deíque potius, quàm hominis inuentum esse respondisset, alacrior ad peragendum institutum factus, foro aliquot armatis occupato, leges suas perfert. Quibus cùm iam ciues mediocriter assuefactos videret, vt quas tulerat leges, æternas quoque redderet, hanc rationem commentus est. Simulat arduum adhuc quidam superesse, quod ad ciuitatis salutem pertineret, quod tamen inconsulto oraculo aggrediendum non esset, eáque de causa se Delphos proficisci velle. Interim tamen Reip. interesse, vt leges, quemadmodum latæ erant, in reditum suum inuiolatæ seruarentur: ídque ita futurũ, primùm à Regibus, deinde à cæteris omnibus iusiurandum exegit. Profectus itaque Delphos, cùm Pythiam respondentem audisset, nihil legibus illis absolutius esse, fœlicissimámque fore ciuitatem eam in qua illę quàm diutissimè seruarentur, constituit sibi amplius in patriam non esse redeundum: ne illi aliquando iureiurando soluti, leges suas excuterent. Misso itaque Spartã oraculo, amicósque itineris comites amplexus, iísque dimissis, Cirrham concessit, vbi mox suis sibi manibus necem consciuit. Quanquam alij Crissæ, nonnulli etiam in Creta interiisse volũt, vbi etiam sepulchrum eius apud Pergameã vrbem ostenditur. Spartani mortuo sacellum consecrarunt, & ob singularia eius in patriam merita, diuinos ei honores tribuerunt. Vide latiùs vitam eius apud Plutarchum.

Lycurgus, Nemeę rex, & pater Archemori, alũni Hypsipyles. Statius libr. quinto, & sexto Thebaidos.

Lycurgus, Thracię rex, filius Dryãtis, qui quòd Thracas immoderatè vino deditos conspiceret, vites omnes toto regno excidi iussit. Plutarchus eo in opusculo, quod de poëtarum vtilitate conscripsit. Hinc datus est poetis locus fabulæ, Lycurgum infestissimo Bacchum odio prosecutum esse, adeò vt nutrices illius, in Nysa latentes persequeretur, & Baccho ipsi tantùm terroris incusserit, vt præcipiti fuga traiecto mari, in Ñaxum se receperit: ideóque iusta numinum ira Lycurgum in furorem conuersum, cùm vites quoque, ne Baccho in posterum libaretur, excidere vellet, tibias sibi succidisse. Hic est ille Lycurgus, cuius meminit Virgil. 3. Æneid.

Terra procul vastis colitur Mauortia cãpis:
Thraces arant, acri quondam regnata Lycurgo.

Lycurgus, gigas ab Osiride in Thracia peremptus. Beros. libr. 5. Diod. lib. 1. de Fab. antiquit. gestis.

Lycurgites, filij Lycurgi apud Ouidium in Ibin,

Quíque Lycurgiden (Ancæum seu Angæum, intelligens, quanuis tamen hunc quidã Neptuni & Astypaleæ filium dicant, de quo suprà) lacerarat ab arbore natum,

Idmonáque audacẽ, te quoq; rumpat aper.

Quem autem idem poeta eodem loco Lycurgum Pentheiden vocat, inquiens,

Qua sua Pentheidem proles est vltra Lycurgum,
Hæc maneat teli te quoque plaga noui.

mihi non satis liquet, quanuis Guido quidã Morillonus hunc locum annotans, dicit, Buthen quẽdam Lycurgi Thracum regis filium & Penthei nepotem, Bacchi sacerdotes in patris vindictam occidisse, contra reliquos omnes authores, qui hunc Lycurgum Dryantis, non Penthei filium faciunt. Sic tamen cuique liberum iudicium.

Lycus, Bœotiæ rex, qui Antiopam Nyctei regis filiam vxorem duxit: quam postea, cùm à Ioue in Satyrum conuerso compressam cognouisset, repudiauit, Dircénque vxorem duxit: quę verita ne Antiope cum Lyco in gratiam rediret, arctissimis eam in vinculis asseruauit: quibus Iouis miseratione dissolutis, in Cithæronem mõtem profugit, vbi Amphionem & Zethum peperit: qui postea à pastore, qui ipsos nutrierat, edocti, eum vnà cum vxore interfecerunt, vt latiùs docuimus suprà in dictionibus Amphion & Dirce.

Lycus, exul Thebanus, qui id temporis, quo Hercules ad inferos descenderat, rei bene gerendæ occasionem sibi oblatam ratus, Creonte occiso, regnum Thebanorum occupauit: cúmque iam Megarę Herculis vxori vim inferre pararet, opportuno illius reditu oppressus est, & cum suis omnibus interfectus, vt latiùs est videre apud Senecam in Hercule furente.

Lycus, nobilis Troianus, vnus ex comitibus Æneæ. Virg. 1. Æneid.

Nunc Amyci casum gemit, & crudelia secum Fata Lyci.

Lycus, fluuius Asiæ, non procul à Laodicea, qui cuniculis subterraneis absorbetur, & rursus emergit. Ouid. 15. Metam.

Sic vbi terreno Lycus est epotus hiatu,
Existit procul hinc, alióque renascitur ore.

Item alius iuxta Heracleam Mariandinorum in Pontum Euxinum illabens. De hoc Ouid. lib. 4. de Ponto,

Huc Lycus, huc Sagaris, Peniúsque, Hypanísque, Cratésque
Influit, & crebro vortice tortus Halys.

Rursus alius in Germania, Rhœtos à Vindelicis dirimens. Ptol. lib. 2. cap. 12.

Lycus, Priami filius. Item vnus è Centauris. Item Lycus, fluuius Assyriorum, qui Tigri immiscetur.

Lycus, medicus nobilis Neapolitanus, qui Atriplicem herbam contra cantharidas bibēdam censet, Plin. lib. 20. cap. 20.

[Lycus, rex Lybiæ, qui cùm hospites suos immolare consuesceret, à Callirhoë filia proditus fuit. Nam cùm hæc Diomedem, qui direpta Troia, in Libyā tempestate deiectus fuerat, amore deperiret, eum è vinculis emisit. At ille spreto salutis authore, enauigauit. Ea autem vltrò vitam laqueo finiuit. Plut. Par.]

Lydda, Palæstinæ Iudææ vrbs, Ptol. lib 5. cap. 16. Alio nomine Diospolis: hodie Rama.

Lydia, regio Asiæ minoris, Crœso rege & Pactolo aurifero flumine notissima, quæ flexuosis Mæandri amnis recursibus perfusa, super Ioniam procedit, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Mysiæ, Meridiana parte Cariam amplectens. Lydia dicta à Lydo, Atyos filio, cùm antea Mæonia vocaretur. Vrbes habet Philadelphiam, Hypæpas, Magnesiam & Sardis Crœsi regiam, totiúsque regionis caput, Ouidius 6. Metamorph.

Lydia tota fremit, Phrygiæque per oppida facti Rumor iit. Huius regionis incolæ Lydi dicuntur, qui Herodoto lib. 2. primi aurum, argentúmque signarunt, primíque caupones institoréque fuerunt. Horum improbitas maxima abiit in Prouerb. Lydi mali: post hos Ægyptij. vide Eras. in Chil. Est & nomen mulieris purpurariæ. de qua Act. 16.

Lydus, Herculis filius ex Iole.

Lydus, Atyos Mæoniæ regis filius, & frater Tyrrheni, à quo Mæonia Lydiæ nomen accepit. Nam cùm Atys domi sibi multitudinem abundare videret, filiis suis hanc proposuit cōditionem, vt inter se sorte ducta, alter onerosam multitudinem educeret, nouásque sibi sedes quæreret, alter paterni regni successor remaneret. Quare cùm sors ita cecidisset, vt Tyrrhenus relicta patria nouarum coloniarum author fieret, in eam Italiæ partem sese contulit, quæ mare inferum spectans, ab eo Tyrrhenia appellatur. Lydus verò domi rectus, paternique regni successor factus, Mæoniam de nomine suo Lydiam appellauit.

Lygdamum, Plinio libro quinto, capite 3. oppidi nomen.

Lygdamus, nomen viri. Perottus.

Lygus, fœmina quædam, quæ quum metu militum filiam occultauisset, & illi per cruciatus interrogarent, vbinam occuluisset, vterum ostendens, ibidem dixit latere: nec vllis tormentis cogi potuit, vt constantiam vocis egregiæ mutaret. Corn. Tacitus.

Lygurinus, Horatij amasius, de quo 4. Car. Sed cur heu Lygurine, cur manat rara meas lachryma per genas? Cur fœcunda parum decoro inter verba cadit silentio?

Lyle, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lylæus. Steph.

Lymba, Gotthorum rex, regnauit annis III. viuens in Hispania principatu fratri cessit, anno ab vrbe 1323.

Lymira, Lyciæ flumen, & eodem nomine ciuitas, inquit Pomp. lib. 1.

Lyncestæ, populi à Brasida fugati, anno ab vrbe 230.

Lyncestis, Macedoniæ fluuius, cuius aqua pota non minus ebrietatem inducit, quàm si quis vino se ingurgitasset, Plin. lib. 2. ca. 106. Lyncestis aqua tumulētos facit. Hinc Lyncestius, stia, stium. Ouid. 15. Metamorph.

Huic fluit effectu dispar Lyncestius amnis,
Quem quicunque parum moderato gurgite traxit,
Haud aliter titubat, quàm si mera vina bibisset.

Lynceus, Apharei filius, vnus ex Argonautis, tāta oculorom acie præditus, vt videretur vel parietem visu penetrare, atque adeò vsque ad inferos videndi vim suam exprimere, (vt ex historicis nonnulli prodiderunt) nouissimam Lunam, primámque eodē die in signo Arietis conspicere: quod paucis mortalium cōtigit vidisse. Vnde Vale. lib. 1. Argon. Pauf. Pind. Theo. Arist. & Horat.

-solus transibit nubila Lyncæus.

Hūc Varro cētum triginta millia passuū prospexisse scribit: solitúmque exeuntem à Carthagine classem Punicam, numerúmque nauium, ex Libycana specula manifestissimè notare.

Lynceus, frater Idæ, qui pro duabus Leucippi filiabus, quas ipsis desponsatas Castor & Pollux rapuerant, arma sumpserunt, initáque pugna Castor Lyncei, Lynceus Pollucis manu occubuit. Idas verò, cùm ipsum etiam Pollucem conaretur adoriri, immisso à Ioue fulmine interiit. Vide Ouidium ad finē libri 5. Fastorum. Apollonius tamen in Argonauticis, Idam à Castore interfectum tradit: idque

Lynceum per abietem vidisse, & Castorem occidisse.

Lynceus, quem Ouidius alio nomine Limũ appellat, filius Ægypti, & solus ex L. fratribus misericordia Hypermestræ coniugis euasit à morte: qui postea expulso, vel etiam occiso Danao, regnauit apud Argos.

Lynceus, II. Argiuorum rex, regnauit annis 41.

Lyncus, vrbs Epiri à Lynceo nominata: Gẽtilia, Lyncius, Lyncistes, Lynceus, & fœmininum Lyncistis. Steph.

Lyncus, vt habet Ouidius: Lynceus, vt alij: Lynx, vt rursus alij, rex Scythiæ immanissimus, qui Triptolemum à Cerere missum, vt hominibus frugum vsum commonstraret, hospitio excepit: cúmque nomen, patriam, viæque causam ab eo didicisset, vt tam præclari inuenti gloriam in se transferret, hospitem obtruncare constituit. Cúmque iam noctu dormientem aggredi vellet, Ceres indignata in Lyncem feram eum cõuertit. Ouid. 5. Metamorph.

Rex ibi Lyncus erat, regis subit ille penates.

Lyndus, Homero, ciuitas Rhodi insulæ, in qua, vt ait Lactantius, Herculis sacra fiebant, quorum à cæteris longè diuersus est ritus. Siquidem non ἐυφημίᾳ (vt Græci appellãt) sed maledictis & execratione celebratur, eáque pro violatis habent, si quando inter solennes ritus, vel imprudenti alicui exciderit bonum verbum. Est & Herodoto ciuitas in Dorica regione.

Lynx. Vide LYNCVS.

Lynx, vrbs Libyæ iuxta Gades post Atlantem. Et insula Atlantis, & vrbs Lynxo: Gentile, Linxites, & Lyngius.

Lyra, signum cęleste, stellarum nouem, inter genu & manum sinistram Engonasis situm. Oritur cum Sagittario: occidit autem exoriente Virgine. Ouid. 3. Fast.

Illa nocte aliquis tollens ad sydera vultus,
Dicet, Vbi est hodie, quæ Lyra fulsit heri?

Qui poeticam astrologiam conscripserunt, volunt Lyram hanc esse à Mercurio primùm inuentam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Apollini donatam: ab Apolline autem inuenta cithara Orpheo concessam, eóque interempto, à Musis in cælum translatam.

Lyrcæ, populi Scythiæ, qui venatione victitant hoc modo: Conscensis arboribus, quas habent frequentes, insidiãtur feris. Singulis adest canis & equus in ventrem cubare edoctus, humiliùs subsidendi gratia: vbi quis feram ab arbore vidit, sagitta percutit: percussam, si fugiat, cõscenso equo persequitur, comitante cane.

Lyrceus, siue Lyrceum, fons Arcadię sub Cynutia monte, ex quo Inachus fluuius oritur. Strab. lib. 8 Stat. 4. Thebaid.

Aret Lerna nocens, aret Lyrceus, & ingens Inachus.

Stephanus Lyrceum agri Argiui montem esse ait, indéque vicinam regionem Lyrceam appellari. Hinc Lyrceus, a, um. Ouidius 1. Metamorph.

-iam pascua Lernæ,
Cõsitáque arboribus Lyrcea reliquerat arua.

Item Lyrceius, a, um, per quatuor syllabas. Val. Flac. lib. 1. Argonaut.

-dominum Lyrceia tellus,
Antráque deprẽsæ tremuerũt conscia culpæ.

Lyris, fluuius est Campaniæ ex Apenninis montibus illabens: Fregellas alluit, demum labitur in lucum sacrum, quem Minturnenses religiosissimè colunt.

Lyrnessus, oppidũ Troadis, patria Briseidis, quã Achilles euersa vrbe secum abduxit, occiso Mynete eius marito, ciuitatis illius principe. Hinc deducitur denominatiuum Lyrnessius, a, um. Ouid. in Epist. Briseidis,

Diruta marte tuo Lyrnessia mœnia vidi.

Item Lyrnessis, idis, quo poetæ vtuntur pro Briseide, ex Lyrnesso oppido orta. Ouidius 4. Tristium,

Fertur & abducta Lyrnesside tristis Achilles.

Lyris, fluuius Campaniæ, ex Apenninis montibus oriens, vrbem Minturnensium interfluit, item lucum eiusdem vrbis, quem incolæ religiosissimè incolunt.

Lyrnatia, Chersonesus & parua regio Lycię: Gẽtile, Lyrnaticus. Steph.

Lysa. Vide LVSITANIA.

Lysander, dux Lacedæmon inuictissimus, cuius ductu Athenienses cum duce Conone illam nauali pugna cladem acceperunt. Ex quo Athenæ semidirutæ, impositúmque iugum 30. tyrannorum fuit. Victus denique Lysander à Conone ipso terrestri pugna, & interfectus, vbi Pausanias eius collega in exercitu suspectus, in exilium profectus est. Emicuit enim Lysander tempore Pausanię & Agesilai Lacedęmoniorum. Lysander & rebus gestis, & animi magnitudine, Syllę ex nostris comparatur. Plutarch. in Parallelis.

Lysanias, orator Græcus. Alter fuit Arcas, qui Lycaonem regno expulit.

Lysanias, procurator constitutus à Romanis super Abylenam regionem. Luc. 3.

Lysanias, Ptolemæi Maneti, qui ad Libanũ habitauit, filius.

Lysiades, Atheniensis, Phędri philosophi filius. De quo Cicero Philippica 5. sic scribit, Lysiadem Atheniensem plerique nouimus: est enim Phædri philosophi nobilis filius, homo pręterea festiuus, vt ei cum M. Curio consessore eodem & collusore facillimè possit conuenire, &c.

Lysias, Syracusanus genere, Cephali filius, vnus è decem

è decẽ oratoribus,natus Athenis,quò pater se transtulerat.Puer Thurion coloniam migrauit.rediit annos natus XLVII. intérque principes oratores habitus.De quo sic Cicero in Bruto, Tum fuit Lysias, inquit, ipse quidẽ in causis forensibus non versatus, sed egregiè subtilis scriptor atque elegans, quẽ iam propè audeas oratorem perfectum dicere: (nam planè quidem perfectum, & cui nihil admodum desit, Demosthenem facilè dixeris:) nihil acutè inueniri potuit in eis causis,quas scripsit: nihil,vt ita dicã,subdolè,nihil versutè,quod ille non viderit: nihil subtiliter dici pressè, nihil enucleatè, quo fieri possit aliquid limatius: nihil cõtrà grãde,nihil incitatum, nihil ornatum, vel verborum grauitate,vel sententiarũ,quo quidquam esset elatius.Hactenus Cicero.

Lysias, princeps quidam exercitus,siue tribunus.1.Mach.3.Act.24.

Lysicrates, vir quidam qui capillos iam canos nigro tingebat, quo iuuenis etiamnum videretur.

Lyside. Vide PHILAIDA.

Lysidice,filia Pelopis & Hippodamiæ,Pitthęi soror,quę Electrioni nupsit,& ex eo Alcmenam Herculis matrẽ peperit, vt inquit Plutarchus. Alij verò,inter quos est commentator Homeri, matrem Alcmenes, non Lysidicen Pelopis, sed Anaxo Ancæi cuiusdam filiam faciunt.

Lysimachia,Stra.li.10.vrbs Ætoliæ humi prostrata,& ipsa ad lacum adiacens: quæ priùs quidem Hydra,hoc verò tẽpore Lysimachia nominatur.Verũ Iustino,vrbs est Hellesponti, quæ terræ motu corruit, 22.anno, postquàm à Lysimacho rege vno ex principibus Alexandri fuerat condita. Sed postmodum reædificata, causa fuit multarum cladium. Steph. vrbs est Chersonesi in Thracia,Cardia priùs appellata: Ciuis,Lysimachus.

Lysimachus,Agathoclis filius,è successoribus Alexandri Magni,Pergamo præfuit,vbi thesauri regis fuerunt. Hic illustri quidem Macedonię loco natus,virtute illustrior fuit,amore literarũ ac philosophiæ ardebat adeò, vt Callisthenem tunc ab Alexandro afflictũ, atque in vinculis habitũ, de virtute disserentem sæpius audiuerit, poculúmque ei,ac remedium miseriæ optanti propinauerit. Quod ægrè ferens Alexander,Lysimachum leoni obiecisse dicitur: sed ille viribus fretus,rem posteris prodendam fecit. Manum amiculo conuolutam in os leonis inferens, adrepta lingua feram exanimauit: quo facto vehementiùs postea Alexandro dilectus, & apud eum in honore maximo fuit. Trogus libro 15.

Lysimachus,natione Acarnanus,Alexãdri pædagogus,secundas post Leonidem obtinuit, nullo vrbanitatis genere præditus,nisi quòd se Phœnicem, Alexandrum, Achillem, Philippum verò Peleum nuncupabat. Author Plutarchus in Alexandro Magno.

Lysimachus,frater Menelai.2.Mach.4.

Lysippe,pes,vna filiarũ Prœti,quæ quòd se Iunoni præferre non essent veritæ,tãto furore correptæ sunt, vt per agros discurrentes, se vaccas esse crederent. Vide IPHIANASSA.

Lysippus,clarissimus statuarius, patria Sicyonius,qui ad sexcenta decem opera fecisse traditur, quorum singula arti claritatem dare potuissent. Hic,teste Quintiliano,ad veritatem optimè accessit:quamobrem etiam Alexander ille Magnus ab vno Lysippo se fingi voluit,vt pingi ab Apelle. Hora.lib.2.Epist. ad Augustum,

Edicto vetuit,ne quis se,præter Apellem,
Pingeret,aut alius Lysippo duceret æra
Fortis Alexandri vultum simulantia.

Propersius,

Gloria Lysippo est animosa fingere signo.

Lysippus,poeta comicus,cuius fabulas enumerat Athenæus.Plin.lib.7.cap.37.

Lysia,philosophus quidam: qui dixit Deũ esse numerum ineffabilem, aut maximi intimiq; numeri summitatem.Origenes.

Lysistrate,Aristophanis comœdia.

Lysistratus Sicyonius,Lysippi statuarij frater, primus statuas è gypso finxit, creuítque res in tantum,vt nulla signa statuæve sine argilla fierent. Quo apparet antiquiorem hanc fuisse scientiam quàm fundendi æris. Plin. cap.12.lib.35.

Lysius,Liberi patris cognomẽ apud Bœotios, ἀπὸ τοῦ λύειν, hoc est, à soluendo impositum. Ferunt enim Bœotios aliquando à Thracibus deprehensos, partim captos, partim in fugam versos fuisse:ex quibus cùm nonnulli ad Trophonii specum cõfugissent,visum est iis,noctu astãtem loci eius deum,Liberi patris sibi auxilium promittere. Quo somnio alacriores redditi,Thracas ex insidiis adorti sunt: quos cùm vino somnóque obrutos inuenissent,nullo negotio superarunt,receptísque suis,cùm in patriam rediissent,Dionysio, cognomento Lysio templum consecrarunt.Author Heraclides Ponticus.Iulius Pollux, deos omnes, qui auerruncandi mali gratia colebantur,Lysios vocari ait,quos & ἀλεξικάκους,ἀποτροπαίους Græci nominant. Vide LYSIUS.

Lyso,quidam Ciceronis hospes, vt scribit Epistolarum lib.16.

Lystra, ciuitas in Lycaonia, Act.14. Ciuitas item Lyciæ,Plin.lib.5.cap.27.Act.27.

Lysus,Arcadiæ fluuius,ad cuius radices est Æsculapij tumulus.

Lytæ, parua regio Thessaliæ, sic dicta, quòd Neptunus dissipatis diluuij aquis Tempe liberauit. Steph.

Lythyrambus, Bacchi cognomen: inde dictũ, quòd ex femore Iouis (cui interempta matre insertus fuerat) in lucẽ prodituro identidem Iupiter inclamarit, λῦθι ῥάμμα, solue suturam.

Lyus, fluuius minoris Asiæ in pontũ defluens.

Lyxea, vrbs Acarnaniæ, à Lyxeo quodam: Gentile, Lyxeus.

M A

MA. Vide MASSAVRA.

Maacha, filius Nachor ex Reuma concubina, Gen. 22. Filia Tholmai regis Gessur, 2. Reg. 3. 1. Paral. 3. Filia Absalon mater Abiam regis, 3. Reg. 15. quæ 2. Paralip. 13. dicitur Michaia: Concubina item Caleb. 1. Paralip. 2. Vxor Machir patris Manasse. 1. Paralip. 7. Vxor Iahiæ, 1. Paralip. 9.

Maachati, pater Aasbai, 2. Reg. 23. Pater Iezoniæ, 4. Reg. 25. Ciuitas Amorrhęorum super Iordanem iuxta montem Hermon, Ios. 12. & 13. 1. Paral. 4.

Maadi, nomen viri, 1. Esdr. 10.

Maai, nomen viri, 2. Esd. 12.

Maala, filia Salphaad filij Hepher filij Galaad. Num. 26. Ios. 17.

Maasai, filius Adiel, 1. Paral. 9.

Maasia, siue Maasias, filius Achaz. 1. Paral. 15. 2. Para. 28. nomen cuiusdam doctoris. 2. Paral. 26. Pater Sophoniæ, Ierem. 21. Princeps ciuitatis Ierusalem. 2. Paral. 34.

Maasias, pater Neriæ patris Baruch & Saraiæ, Ierem. 32. & 51.

Maaziau, nomen viri, 1. Paral. 24. 2. Esd. 10.

Mabsam, filius Ismahelis, Gen. 25. 1. Par. 4.

Mabsar, vicus grandis Gabalenæ, pertinens ad vrbem Petram, Gen. 36.

Macæ, populi Arabiæ fœlicis, Carmanis oppositi, in tractu nardum & myrrham ferente. Mela lib. 3.

Macar, filium habuit Eresum, qui Ereso Lesbi ciuitati nomen dedit. Steph.

Macara, insula Lyciæ.

Macarę, vrbs Arcadię, à Macaro Lycaonis filio. Romani Beatam vocant. Gentile, Macareates, Macareus, vel Macaricus. Steph.

Macareus, filius Æoli, qui mutuo Canaces sororis suæ amore correptus, cũ ea concubuit, puerúmq; ex ea suscepit, cuius & pater erat & auunculus. Quàrem cùm Canace patrem maximè celatũ cuperet, sacris frõdibus puerum tegit, curátque clanculum ad nutricem perferẽdum. Verùm cùm per Æoli aulam efferretur, vagitu suo puer proditus est, auiq; iussu canibus obiectus. Filię autem pater ensem per satellitẽ misit, vt eo pro meritis vteretur: quo & necem illa sibi traditur consciuisse. Macareus verò re cognita, fuga salutem quæsiuit: cúmque Delphos venisset, Apollinis factus est sacerdos. Extat Epistola Canaces ad Macareum inter Ouid.

Macaria, Herculis filia, se pro incolumitate publica deuouit inferis, ad expiandũ scelus, vt scribunt. Cælius & Eras. in Prouerb. Cyprus insula ob fertilitatẽ olim Macaria dicebatur

Macarius, nomen viri apud Homerum.

Macarius, sub Decio Romanorũ imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus, anno salutis 251.

Macarius, Hierosolymorum episcopus xxxv. anno salutis 316.

Macaros, nomẽ Cretæ insulæ, à temperie cæli.

Macabeus. Vide MACHABEVS.

Maccaræ, regio super Pharsalum: Gẽtile, Maccareus.

Macces, nomen loci. 3. Reg. 4.

Mace, aliàs μαγάκη, Celtica ciuitas: Gẽtile, Mæ nacenus. Steph.

Maceda, ciuitas tribus Iudæ. Ios. 10. & 15.

Macednon, parua regio in Pindo. Steph. ex Herodoti lib. 1.

Macedo filiũ habuit Europũ. Step. in Europo.

Macedonia, hodie, *Ronnelli*, latissima Europæ regio, duobus olim regibus, & terræ imperio clarissima, antea Æmonia & Emathia appellata, quæ à tenuibus initiis, regũ prudentia, gentisq; fortitudine eò magnitudinis excreuit, vt domina centũ quinquaginta facta fuerit populorũ. Hanc à Septẽtrione, Dalmatia Mœsiáque montana seiungunt: ab Occasu mari Adriatico, siue Ionio, ab ortu Aegæo abluitur. Meridianam orã Epiroticæ gẽtes, & ipsa Græcia excipit. Dicta Macedonia à Macedone quodam Osiridis, siue, vt Stephanus & Solinus scribũt, Iouis filio, & Thyrię filiæ Deucalionis: Gentile, Macedo, donis. Item Macedonicus, siue Macedonius, possessiuum. Reperitur & Macetes. Et fœminina, Macedonis, Macessa, Macetia, vel Maceta, Macetis. Steph.

Macedonius, hæreticus, qui Spiritum sanctum creaturam esse, non Deum dixit: quare πνευματομαχὸς appellatus est, August. de hæres.

Macella, vrbs Italiæ: Gẽtile, Macellęus. Steph.

Macellus, viri nomen.

Maceloth, nomen loci, ad quem profecti sunt filij Israel de Harada. Num. 33.

Maceloth, filius Abigabaõ, filij Iahiel. 1. Par. 9.

Macenias, Sacerdos, 1. Par. 15.

Macer, poeta de herbarum viribus scripsit.

Macestus. Vide MACISTVS.

Macetes, Macessa. Vide MACEDONIA.

Macha, vel poti⁹ Maacha, nomẽ regis, 2. Re. 10

Machabęus, filius Mathathię, 1. Mach. 2. nomẽ barba-

barbarum, quo vocati sunt viri illi fortissimi, apud sacras literas celebratissimi.

Machęrus, runtis, castellum Iudæę: Gentile, Machæritæ, Steph. ex Ioseph. & Plin. cap. 10.

Machalaum, oppidum in Brixiano agro, Insubrium clade nobile.

Machaon, filius Æsculapij & Arsinoës, alii Coronidis, alii Hesiones filię Meropis, alii Xanthiones filium faciunt, Podalirii frater, & medicus insignis, qui vnà cum reliquis Græciæ principibus ad Troiam profectus, tandem ab Eurypylo est occisus. Virg. lib. 2. Machaonem numerat inter eos, qui equo ligneo inclusi, Ilii portas suis reserarunt.

[Machaon Gerenię, Laconiæ ciuitatis, sepultus: cuius tumulus templo colebatur magnifico, quòd variorum morborum hinc peterentur remedia: qui locus Rhodos nominabatur. Itē eiusdem simulachrum æreum erat, quod insigniebatur corona. Quem quidem Machaonem quidam, nomine Eurypylus, interfecit: cuius homicidæ nomen in templo illo nominari fas erat. Pauf. lib. 3.]

Machara, Cyprus antea dicta est. Perottus. Meliùs Macaria.

Machbanai, nomen principis, 1. Par. 12.

Machbena, nomen loci, 1. Par. 2.

Machi, pater Guei, vel Gehuel principis tribus Gad. Num. 13.

[Machia, solennia quędam Turcarum festa, quę conuiuiis, choreis, fornicationibus publicis, aliísque turpitudinibus, ac deliciis isti celebrare solent. Bell. tom. 2. Cosm.]

Machir, filius Manasse, Genes. 50. Pater Galaad. Num. 26. 1. Paralip. 7. Filius item Ammihel, 2. Reg. 9.

Machiritæ, familia quædam. Num. 26.

Machmas, nomen vici magni siue oppidi in tribu Ephraim. 1. Reg. 13. Isa. 10.

Machmas, oppidum quondam tribus Ephraim ad australem plagam. Esd. 2. Nehem. 7.

Machmes. Vide MAZIES.

Machmethath, terminus tribus Manasse in sorte Ephraim. Ios. 16. & 17.

Machlyę, populi sunt Africę supra Nasamones, quos Androgynos esse tradit Calliphanes, vtriusque naturę inter se vicibus coëuntes. His Arist. tradit dextram mammam esse virilem, læuam muliebrem. Plin. lib. 6. cap. 2.

Macicratis, vrbs Aegypti, ab Atheniensibus cōdita, Euseb.

Macidos, vrbs Thraciæ, quam Ptolemęus Madi nominat degenere vocabulo. Mela libr. 2. in descriptione Thraciæ.

Macistus, vrbs Triphylię, quam Caucones inhabitarūt, à Macisto fratre Phryxi, à quo etiam Phryxa vrbs in alto monte Lepriticæ sita versus orientem. Et alia Elidis. Steph. Ciuis, Macisteus: Gentile, Macistius. inuenitur & Macestius. Steph.

[Macium, Indiæ prouincia, elephantis referta, quorum decem millia rex, ad bellum nutrit: ipse verò albo vehitur elephanto, cui catena aurea, gemmis distincta, collóque circūdata, ad pedes vsque propēdet. Viri ac mulieres stylo ferreo, variis coloribus, figurísque corpora pingunt: Idôla omnes colunt: è lecto surgentes, ad orientem solem se conuertunt, & iunctis manibus orant: in oratione trini Dei opem petunt: serpētésque assos in cibum pro deliciis habent. Pius 2. Max. Pontif. As. part. 1. cap. 10.]

Macomaca villa, Ptolem. lib. 4. cap. 3. vrbs Syrtis magnæ.

Macra, fluuius ex Apennino fluens, Liguriámque diuidens ab Hetruria, & iuxta Lunam ciuitatem in mare Ligusticum illabens. Pli. lib. 3. capit. 5. & Strabo lib. 5. Est & insulæ nomen in Carcinite sinu. Plin. lib. 4. cap. 13. Ptol. Marcalla dicitur.

Macri, campi inter Bononiam & Rauennam, per quos Romam itur.

Macrianus, imperator electus, in Illirico ab Aureolo imperatore Illyrici exercitus, cum filio victus est, atque occisus, anno salutis 262.

Macries. Vide MACRYES.

Macrinus, cos. collega Ælij Celsi, anno ab vrbe 916.

Macris, olim dicta est Eubœa, item Icarus, vna Cycladum. Macris olim & Doliche dicebatur. Steph. à Macris fit Macrieus, & Macreis, fœ. item Macrones. Idem Macrones esse scribit, qui nunc Sanni vocantur.

Macritius Cous, Sinopen in Ponto condidit. Steph.

Macrobij, populi Æthiopiæ vltra Meroëm, vt inquit Solinus, quibus dimidio protensior est vita quàm nostra. Iustitiam colunt, amant æquitatem, plurimùm valent robore, & forma pulcherrimi. Vltra hos populos desertæ inhumanæque solitudines sunt. Apud eos lacus est, quo perfusa corpora, quasi vncta nitescunt, adeò liquidus, vt ne folia quidem sustineat.

Macrobius, nomen viri, Latinè longæuus, dicitur. Nā μακρὸς, longus, & βίος, vita dicitur. scripsit Saturnaliorum libros & commētarios in somnium Scipionis.

Macroceni montes ab Istro flumine non lōginqui. Plin. lib. 4. cap. 12. aliàs Macrocemnij.

Macrocephali, populi, Pomponio, ad Bosphorū. Steph. Colchis vicinos esse scribit.

Macrochir, cognomē fuit Artaxerxis Assyriorū regis: ideò illi impositum, quòd alteram manum haberet longiorem: Latini Lōgimanum vertunt.

Macron, oppidum est Thraciæ non procul ab Isthmo Cherronesi, ita dictum à longo muro,

quem Miltiades à Propontide ad Melianum sinum duxit, Cherronesum à reliqua excludens Thracia. Plin. lib. 4. cap. 11.
Macrones. Vide MACRIS.
Macropolis. Vide EVRYELVS.
Macryes, populi Libyæ. Steph.
Macrynea, vrbs Ætoliæ: vnde Macrineus. Stephanus.
Mactorium, vrbs Siciliæ. Steph.
Macyberna, Herodoto, vrbs Sithoniæ.
Macynia, oppidum Ætoliç in Thaphiasso monte, Strab. lib. 10. & Plin. lib. 4. cap. 2. apud Steph. Macrynia legitur, sed corruptè, quod & ipsa literarum series & alphabetici ordinis lex satis indicat.
Madai, filius Iapheth, Genes. 10. Hic primùm Medorum genti nomen indidit.
Madan, filius Abrahæ ex Cetura. Gen. 25.
Madaura, *ciuitas in collimitio sita Getuliæ &* Numidię, à qua Apuleius Madaurensis est appellatus. *Ad hanc vrbem scribit Augustinus* lib. Confess. se contulisse, cùm adolescens esset, *discendarum ingenuarum literarum gra*tia, florente ibi gymnasio.
Madaurense, Plin. libr. 5. cap. 4. *vrbs in Africa libera.*
Madi. Vide MACIDOS.
Madia, nomen viri, 2. Esd. 12.
Madian, filius Abrahæ ex Cetura, Gen. 25. A quo ciuitas trás Arabiam ad meridiem Iudæę sita, *in deserto Saracenorum contra Orietem maris rubri:* inde Madianitæ. Alia vrbs est iuxta Arnonem & Ariopolin, cuius nūc ruinæ tantùm demonstrantur, vbi Hobab siue Ietro socer Mosis, sacerdos Madian habitauit, Exod. 2. Act. 7. Inde Madianitæ, Genes. 37. & Madianitis, fœm. gen. Nume. vigesimo quinto.
Madmena, ciuitas tribus Iudæ, 1. Par. 2. quæ & Bersabee dicitur. Sunt tamen qui sentiant non ipsam esse Bersabee, verùm in eius vicinia sitam.
Madon, ciuitas regis Iobab. Ios. 11.
Madytus, vrbs Hellesponti: Gentile, Madytius, vel Madyteus. Steph.
Mæa, vrbs Hellesponti: Gentile, Mæatos. Steph.
Męāder, fluuius Asiæ clarissimus, qui ortus è lacu in monte Aulocrene, plurimísque affusus, oppidis, & repletus fluminibus crebris, ita sinuosus redditur flexibus, vt sæpè ad fontem credatur reuerti. Apamenam primùm peruagatur regionem, mox Eumeneticam, ac deinde Bargylieticos campos, & Cariam alluit: omnésque eos agros fertilissimo rigans limo, ad decimum à Mileto stadium illabitur in mare. Plin. libr. 5. cap. 29. Vnde obliquitates omnes, Męandros veteres appellarūt, vt cùm rex agitur non simpliciter, sed vafris & obliquis consiliis, sumpta metaphora à fluuio Mæandro, qui sinuosus ac flexuosus labitur, vnde & nomen habere videtur, quasi oberret, quærēs hominū consortia. More Mæandri illud fie*ri dicitur, quod tortuosè flexuoséque fit. Hūc* poetæ fingunt Oceani & Terræ filiū fuisse, & *Cyaneen Nympham genuisse: quam postea* Miletus Solis filius compressit, & ex ea Caunū *& Byblidem suscepit.*
Mædia, ciuitas Thraciæ, prope Macedoniam, à qua Mędi populi. *Scribitur cum æ diphthongo*, vt differat à Medis populis Asiæ. Hinc præfectura Mędica Thraciæ, vicina Pæoniæ. *Horum nōnulli ad Macedonas migrauerunt,* Mædobithyni dicti. Steph. Apud Aristot. de Mirabilibus, & libr. 9 histor. anim. Hæc regio etiam per η scribitur μηδία, vt magna Asiæ Media.
Mænades, eædem quæ Bacchæ, hoc est mulieres *insanientium ritu Bacchi Orgia celebrantes.* Męnades dictæ à verbo Græco μαίνεσθαι, quod *significat insanire.*
Mænalus, siue Mænala, orum, Arcadiæ mons altissimus, Pani cōsecratus, & pinis refertus: ita dictus à Męnalo Lycaonis filio, vt annotauit Scholiastes Theocriti. Hinc Męnalius, a, um, id est Arcadicus. Est & nomē vrbis Arcadiæ. Steph.
Męnalia, vrbs Galatiæ. Steph.
Męnaria. Vide MENARIA.
Męnobora, vrbs Mastienorum: Gentile, Mænoborçus. Steph. qui alibi Mastianos ad Herculis columnas habitare scribit.
Męnoles, dictus est Dionysius, quod Latinè totum furentem significat, cui Bacchę Orgia celebrant. Et crudas carnes comedentes, sacro furore initiantur, Euan Euan clamantes: quæ vox aspirata secundum exquisitam Hebræorum linguam, fœminei sexus serpentem significat.
Męon. Vide MAEONIA.
Męonia, regio minoris Asię, postea Lydia dicta à Lydo Atyos filio, Phrygię ab exortu Solis vicina, ad Septētrionem Mysiæ, Meridiana parte Cariam amplectens, ad Occasum supra Ioniam excurrens: ita dicta à Męone fluuio, vt Stephano placet. Hanc Stra. li. 2. κεκαυμένην χώραν, hoc est, exustam regionem vocat: eámque arboribus prorsus carere tradit, præter vitē, vini iucundissimi feracem. Summam autem camporum faciem cinerulentam esse, petrosam, & nigram, adustionis quandam similitudinem retinentem. Imminet autem Mæoniæ Tmoli montis rupes altissima, ex qua Pactolus fluuius defluit, aureas trahens arenas: vnde & Chrysorrhoas dicitur. Hinc Męonius, a, um. Virg. 4. Georg. cape Męonij carchesia Bacchi.
Mæonis, Gentile fœminum, à Męonia deductum, quo Poetæ vtūtur pro Arachne, puella Lydia.

Lydia. Ouid. 6. Metamorph.
Mæonis elusam signat sub imagine tauri
Europam.
Mæonius dictus est Bacchus à Mæonia minori Asiæ regione, in qua nullæ sunt arbores præter vitem. Virg.
-cape Mæonij carchesia Bacchi.
Mæotis, palus Scythica, in regione Septentrionali, iuxta Phasidis ostiũ, Cimmerio Bosphoro à Ponto Euxino discreta, hyeme congelascens, Tanaim, alióſque innumeros ferè recipiens fluuios: ita dicta ab accolis, qui Mæotæ appellantur. Lucan. lib. 3.
Quáque fretum torrẽs Mæotidos egerit vndas. Inde fit adiectiuum Mẹoticus, tica, ticum. Virg. 6. Æneid.
-iam nunc Caspia regna
Responsis horrent diuûm, & Mæotica regna.
Aliqui Tauricam insulam (vel potius peninsulam) Mæotim vocarunt. Steph. Hinc pisces Mæotides, seu Mæotici dicti, qui in Mæoti capiuntur, vel in genere omnes, vel, vt Step. pũtat suæ speciei tãtùm: & Mẹotica mella, apud Plin. Ouid. lib. 3. Trist. eleg. 12. primã corripit,
-annóque peracto
Longior antiquis visa Mæotis hyems.
Mæsia. Vide MOESIA.
Mẹson, quidam histrio comœdiarum Megarensis: à quo natum Prouerb. Mæsonica dicteria.
Magarsus, maximus collis in Cilicia iuxta Mallum: inde Magarsius & Magarsia Minerua, cuius illic templum est. Steph.
Magdalena, mulieris nomen. Matt. 28. Luc. 8.
Magdalgad, ciuitas tribus Iudæ. Ios. 5.
Magdalel, ciuitas in tribu Nephthali. Ios. 10.
[D. Magdalena ab angelo sacrosanctam Iesu Christi lachrymam in phiala accepit, quam vnà cum fratre Lazaro, qui à Saluatore ex mortuis excitatus fuerat, in Galliam Narbonensem transtulit. Vbi ad Constantini magni tempora mansit, qui dein hanc Constantinopolim tulit, quam quidem hic imperator postea ad Henricum Francorum regem, ob immensa ab eodem accepta beneficia dono misit: ipsámque rex Vindocinum, Gallicè, *à Vendosme*, detulit, vbi nunc adhuc asseruatur. Belf. Tom. 1. Cosm.]
Magdalõ, vrbs Ægypti. Ier. 44. Exod. 14. Num. 33.
Magdiel, ciuitas Idumæorum principum, Gen. 36. 1. Paral. 1.
Magdolus, Ægypti oppidum apud Steph. cuius incolæ dicuntur Magdolitæ.
Magedã. Matt. 15. in Græco, Magdala, ciuitas in littore stagni Genezareth, siue maris Galilẹę. Hieronymus hanc regionem nunc Macedan cõtra Ierasan scribit in locis Hebr. A quibusdam dicitur & Dalmanutha regio & Magdalum, sita inter lacum Genezar & Thabor.
Mageddo, ciuitas in tribu Manasse, Ios. 17. quam reparauit Salom. 3. Reg. 9. 1. Par. 7. *Locus in quo occisus est Iosias, 4. Reg. 23.*
Mageth, ciuitas Galaad. 1. Machab. 5.
Mageturbia, locus in Celtis, in quo Ariouistus Germanorum rex copias Gallorum prælio vicit, nõ longè à paludibus: Rheno fluuio proximus, Gallicè *Toault*.
Magi, populi circa Mediam. Steph.
Magia, fons Siciliæ in agro Syracusano.
Magia, Steph. vrbs Illyriæ: Gentile, Magiates, vel Magianus.
Magistrica, regio Tauriscorum iuxta Alpes: Incolæ Magistrices, vicini Germanis.
Magdolus, vrbs Ægypti: Gentile, Magdolites. Stephano.
Magna, insula Lybica, quę Lybũ lingua σαμαθὲ, *i. Magna vocatur*: Gentile, Magnites. Steph.
Magna Græcia. Vide GRAECIA.
Magnata, vrbs Hyberniæ, à qua Magnatæ populi vocati sunt.
Magnensius, imperator Augustæ à militibus salutatus est, electúsque, anno ab vrbe 1103. Victus Lugdunum aufugit. Deinde in furorem cõuersus, Desiderium fratrem vulnerauit, arrepto gladio: pòst quosdam amicos interfecit: tãdem se gladio confodit, anno 111. imperij sui. Eutrop. Tripart. hist. lib. 5. cap. 10.
Magnes, Athenienſis comicus antiquæ comœdiæ tẽpore Epicharmi, docuit fabulas nouẽ, vicit duabus.
Magnes, Smyrnęus puer, præ cęteris mortalibus formosus, poetica insuper & musica ornatus, corona insignis aurea, ac habitu molliore indutꝰ ciuitates obibat, multis dilectus, præsertim Gygi Lydorum regi. Parẽtes autem probrum huiusmodi perosi, capta occasione comam eius inciderunt, vestem, ornatúmque omnem lacerauerunt. Quare perturbatus Gyges, in Magnesios bellum mouit: quibus tandem superatis reuertẽs, Sardibus panęgyricũ celebrauit magnificentissimum. Suidas.
Magnesia, Macedoniæ regio, Thessaliæ annexa. Plin. lib. 4. cap. 9.
Magnesia, Ioniæ oppidum ad Mæandrum fluuium, distans ab Ephesò (sicuti scribit Plin. lib. 5. cap. 29.) XVI. M. passuum. circa quam L. Scipio Asiaticus Antiochum regem magna clade affecit. Lucan. lib. 6. Et Magnetes equis, Minyę gens cognita remis. Item fæmininum Magnessa. Horat. lib. 3. Carm. Ode 7.
Magnessam Hippolitẽ dũ fugit abstinẽs, &c.
Magnetis, filius Glaphyras, conditor Glaphyrarum vrbis Thessaliæ. Steph.
Magnus, Olani filius, Dacorum rex. Polyb. lib. 8.
Magnus, Consul, collega Apollonij, anno ab vrbe 1213.
Magnus portus, apud Ptol. lib. 2. cap. 3. Britanniæ locus, vel portus Hannonis, vbi ciuitas Sonthampton.

Mago, castellum. Vide IAMNO.

Mago, authoris nomen, Plin. li. 17. ca. 10. & lib. 1. cap. 3. Item Varr. lib. 1. de re Rustica, cap. 1. Magones plures fuisse constat. Primus omnium rem ac disciplinam Carthaginensium auxit. Is ante vllum Punicum bellum, vt Liuius & Trogus referunt, cum cxx nauibus bello Tarentino auxilio venit Romanis, ægrè ferens Italiam ab externis inuadi: cui actæ à Senatu gratiæ, auxiliáque remissa. Duos moriens filios reliquit, Asdrubalem & Annibalem. Mago, Annibalis frater, causa victoriæ apud Trebiam fuit: sed apud Locros à Manlio clausus, ab Annibale liberatur. *Liuius quoque lib. 30.* scribit Magonem Annibalis fratrem, in agro Insubrium vulneratum, cùm in Africam per legatos reuocatus, nauigaret, apud Corsicam obiisse. Mago alius à Scipione capitur apud Carthaginem in Hispania, Romámque per *Lælium* mittitur. Mago denique Afer qui de re Rustica scripsit, de quo Columella lib. 1. sic ait, Veruntamen Carthaginensem Magonem vel rusticationis parentem veneremur. Nam huius 28. memorabilia illa volumina ex Senatusconsulto in Latinum sermonem conuersa sunt. Huius Magonis meminit & Seruius, quẽ Virg. in Georg. scribit immutatum. Mago item oppidum in minoribus Balearibus. Pomp. in fine lib. 2.

Magog, filius Iapheth, Gen. 10. A quo Scythæ genus ducũt, qui primùm Magogi dicti sunt. Apocal. 20.

Magron, locus in extremo Gabaad contra Machmas. Isa. 10.

Maguntina. Vide MOGVNTIA.

Magus, Samois filius, apud Celtas regnauit, à quo illis oppida plurima sunt posita. Beros.

Mahalath, vxor Roboam. 2. Paral. 11.

Mahalo, filius Elimelech Beth-lehemitę. Ruth. 1.

Mahanaim, nomẽ loci, in quo obuiam facti sunt angeli patri nostro Iacob: ab *ipso* propterea impositum, quòd duas turmas vidisset in eo loco, *suam & Angelorum*, Gen. 32.

Maharai, nomen viri, 2. Reg. 23. 2. Paralipomenon 11.

Mahath, filius Amasai filii Elcana. 1. Par. 6. 2. Paral. 29. & 31.

Mahazioth, nomen viri, 1. Par. 25.

Maheleth, tertia vxor Esau, filia Ismaelis, Genes. 28.

Mahida, nomen viri, 1. Esd. 2.

Mahir, filius Caleb, patris Sur. 1. Par. 4.

Mahol, nomen viri. 3. Reg. 4.

Mahometus Arabs, ex Hebræis partim, partim ex Christianis nouá desumptam doctrinam introduxit. Blond. libr. 9. Pomp. anno salutis 625.

[Cuius vitam, mores, & genus lege apud Polyd. Verg. lib. 7. cap. 7. de rer. inuent.]

Mahometes, Turcarum v. imperator, anno salutis 1398.

Mahometes, Ammuratis filius, Turcarum impe tor IX. imperauit annis XXX. anno salutis 1449. Constãtinopolim vi cepit & expugnauit. Hinc Cõstantinus imperator capite truncatus, sublatúsque cum tota gẽte fuit. Is Mahometes ad Bellogradum, vel, vt alij, Taurinum oppidum, quod nunc Albam dicunt, ad confluentes Sauum, Danubiúmque situm, à paucis Christianis fugatus, cæsúsque, castris exutus est. Plat. Hic præter Constantinopolitanum & Trapezuntium imperia, quæ subuertit, regna duodecim Christianis ademit, ducentas vrbes cepit, & in his Chalcidem insulam armis, & Scodram deditione Venetis extorsit. Bellum maritimum annis multis cũ nostris maioribus gessit. Capham Ponticam vrbem expugnauit, Rhodum frustrà tentauit. Italiæ, capto Hydrunte, arma intulit. Egnat. lib. 3. anno salutis 1463.

Mahumites, nomen viri. 1. Par. 11.

Maia, Atlantis filia ex Pleione, Nympha ex qua Iupiter Mercurium suscepit. Virg. 8. Æneid.

Vobis Mercurius pater est, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.
Vt Maiam (auditis si quicquam credimus) Atlas,
Idem Atlas generat, cæli qui sidera fulcit.

Horatius in Odis,

Mercuri facunde nepos Atlantis.

Nonnulli etiam tradunt eam Vulcano nupsisse.

Significat & obstetricem, vt ait Suidas in Socratis vita. Est & dea, Fauni filia, cui in mellario *vase non mel, sed vinum sacrificabant*.

Maiestas, dea, Honoris & Reuerentiæ filia. Ouid.

Donec Honor, placidóque decens Reuerentia vultu
Corpora legitimis imposuere toris.
Hinc sacra Maiestas quæ mundum temperat omnem,
Quáque die partu est ædita, magna fuit:
Nec mora consedit medio sublimis Olympo,
Aurea purpureo conspicienda sinu.

Maximin, nomen viri. 1. Par. 24.

Maiolus, patria Aruernẽsis, Archidiaconus Matisconensis qui ex morbo luminibus orbatus est: visum tamen compluribus prodigiosè restituit.

Maiorianus, XLIX. Rom. imperator, imperauit annis v. an. ab vrbe 1210. cos. collega Leonis Aug. in Africam mouit procinctum. Cassio. Proco. lib. 3. de bel. Vãdal. Haud procul à Ter trionensi ciuitate iuxta Hiriam flumen occisus est. Diac. Pomp. Cass. Iornandes, anno ab vrbe 1214.

Maiorica, insula.
Maius, mensis à maioribus dictus est, quia, vt inquit Macrob. maioribus consecratus erat, quorum consilio Respub. gerebatur: sicut Iunius à iunioribus, qui rem armis gerebant. Postquàm enim Romulus populum Romanum in maiores minorésque diuisit, vt altera pars consilio, armis altera Rempublicam tueretur, in honorem vtriusque partis hunc Maium, sequentem Iunium vocauit. Ouid.
Hinc sua Maiores tribuere vocabula Maio:
Iunius à Iuuenum nomine dictus adest.
Sunt qui Maium à Maiestate dea denominatum velint, quòd flamen Vulcanalis Calendis Maiis huic deæ rem diuinã facit. Alij à Maia Mercurij matre, propterea quòd hoc mense mercatores omnes Maiæ pariter & Mercurio sacrificare soliti erant.
Malaca, ciuitas in Hispania Bætica. Martianus Syga oppidum è regione Malacam vrbem Hispaniæ contemplatur. Pomp. lib. 2. Gentile, Malacitanus. Steph.
Malachias, nomen prophetæ. Mala. 1.
Malachitanã historiã Petrus Bosca descripsit.
Malachus, poeta Syracusanus, qui nunquam meliùs aut doctiùs scribebat carmine, quàm cùm ira percitus ad carmen accedebat.
Malalai, nomen viri. 2. Esd. 12.
Malaleel, filius Cainan. Gen. 5. Luc. 3.
Malasar, nomen viri. Daniel 1.
Malatesta, Pandulfi filius, Pisauriẽsis, Senator Romanis à Pontifice Benedicto datus est, anno salutis 1399.
Malchus, nomen illius, cui Petrus auriculam abscidit. Ioan. 18.
Malchus historicus, scripsit historiam à Constantino vsque ad Anastasium. Suidas.
Malcolmus, Scotiæ rex, anno salutis 1154.
Malconseglio. Vide SCORDANA.
Malea, siue Malia, promontoriũ Laconiæ, per 50. millia passuum in mare protẽsum, aduersísque ventorum flatibus nauigationem reddens periculosam: vnde factus est locus prouerbio, Cùm ad Maliam deflexeris, domesticos obliuiscere. Virg. lib. 5.
Ioniõq; mari, Maleæque sequacibus vndis.
Stat. lib. 7. Thebaid.
-Raucæ circunsonat ira Maleæ.
Dicta Malea à Maleo Argiuorum rege, qui in ea templum pulchrum construxit, quod Maleoticum appellauit.
Maleuentum, Campaniæ vrbs, quam nunc, teste Perotto, boni ominis causa Beneuentum dicimus. Plin. lib. 3. cap. 10.
Maleus, Plin. lib. 2. ca. 73. in Indiæ gente Oretũ mons est, iuxta quem vmbræ æstate in Austrum, hyeme in Septentrionem iaciuntur.
Maliaca, Hispaniæ Tarraconensis vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 6. Vulgò, *Malgrado*.
Maliacus sinus locrorum Epicnemidiórum est è regione Eubœæ, in quẽ Sperchius fluuius influit. Ptol. Ita dictus à Malieo oppido, cuius meminit Steph.
Malichis Antipatrum veneno necauit, anno ab vrbe 711.
Malica, vrbs Thessaliæ, à qua populi Maliees, & mare vicinum Malienum dicitur. Strabo lib. 13.
Μαλιεύς, Stephano, vrbs dicta à Malo filio Amphictyonis, aut Amyri Bœoti. Hinc sinus Maliacus. Gentile, Malieus, & Maleates, quod etiam à Malea promontorio Laconiæ deriuatur. Steph.
Malimnus, Siciliæ mons, malis, hoc est pomis, refertus. Theocritus.
Mallada vrbs Persica: Gentile, Malladenus. Stephanus.
Malli, populi Indiæ, ex illis qui cum Doriade Baccho restiterunt. Steph.
Mallois, entis, Apollo Lesbius: & Malois, locus in quo templum Apollinis Lesbij, ἀπὸ τοῦ μήλου τῆς μαντοῦς. Steph.
Mallos, Ciliciæ oppidum clarissimum, à Mallo conditore ita dictum, vt ex Callimachi sententia refert Steph. Lucan. lib. 3.
Mallos & extremæ resonãt naualibus Ægæ.
Mallotæ, nomen populi. 2. Mach. 4.
Mallotes, à populis Indiæ Mallis: vt Aristop.
Mallotes. Vide MALLI.
Malloch, filius Azabiæ filij Amasiæ. 1. Para. 6.
Malot Tages, apud Ianigenas regnauit.
Malsane, vrbs fœlicis Arabiæ: Gentile, Malsanites, Steph.
Malua, fluuius Africæ, ex Atlante oriens.
Malus. Vide MALIAE.
Mallus mons est in ea parte Indiæ, quæ est intra Gangem, à quo vicini populi, Malli appellantur. Plin. lib. 6. cap. 17.
Malys. Vide MEMPRICVS.
Mamarcina, vrbs Ausoniæ. Gentile, Mamarcinæus. Steph.
Mamaus, *fluuius est Pelopõnesi, in tractu* Triphiliaco, non procul à Pylo, quo olim Amathus dicebatur. Strab. lib. 8.
Mamblia, oppidum Æthiopiæ, ab ea parte qua Africam spectat. Plin. lib 9. cap. 29.
Mambre, ciuitas. Gen. 13. quæ & Hebron & Arbee dicitur, Gen. 23. & 35. Sunt tamen qui dicunt locum esse in Hebron, dictũ in quercub. procul sex stadiis ab Hebrone. Frater Eschol & Aner. Gen. 14 Heb. Manre.
Mambres, vnus ed illis qui Mosi restiterunt, 2. Tim. 3.
Mamelus, XVI. Assyriorum rex, regnauit annis XXX.
Mamercus, præsul Viennensis, qui, teste Ptolemæo Lucensi, anno CCCCLIIII. supplicationes primus instituit, quas Rogatio-

nes nostri vocant, ob frequentes terræ motus, quibus ea regio infestabatur. Volaterranus.

Mamers, lingua Oscorum, dictus est Mars, detractione syllabæ, qui & Mauors etiam appellatur. Mamertus, prænomen Oscum, ab eo quòd hi Martem, Mamertem appellant. Apud Liuium Mamertus Æmylius dictator, ex gente Mamerta. Quidam dicunt Æmyliam gentem à Mamerto appellatã, cui propter humanitatem ciuicam, cognomen fuerit Æmylio.

Mamerthes Corinthius, filiũ fratris sui Sisaponis libidine regnãdi interfecit, maximo suo malo. Nam vbi Sisapo factum resciuit, eum membratim discerpsit. Ouid. in Ibin.

Mamertina, quæ & Messana, nomen vrbis.

Mamertinus, consul, collega Neuitæ, anno ab vrbe 1115.

Mamertini, populi Campani. Hi cùm Messanam colonos misissent, ipsi quoque Mamertini potius quàm Messanenses sunt vocati: & cùm ager eorum vini feracissimus sit, Mamertinum vinum, non Messanense appellatum est. Martial.

Amphora Nestorea tibi Mamertina senecta
Si detur, quoduis nomen habere potest.

Dicti à ciuitate Mamertina, quæ à Lacedæmoniis subuersa fuit, quòd Messanij 50. virgines Lacedæmones violare tentassent, & non consentientibus, eas occidissent. Plin. lib. 14. cap. 6. *De Mamertinis & Mamertina* ciuitate, Cicer. in Verr. act. 4. & 3. de Orat.

Μαμέρτιον, Steph. vrbs Italiæ.

Mamertus. Vide MAMERS.

Mamertus Corinthius.

Mamitus, XIII. Assyriorum rex, regnauit annis XXX. Is rursus milites exercuit, & assuefecit laboribus, & interpositis deliciis, vnguentis & opobalsamis militiam & pugnas exequebatur, cœpítque formidini esse Syris & Ægyptiis. Berosus.

Mamius Papyrius, rex Sacrorũ, an. ab vr. 245.

Mammeanæ, puellæ alimentariæ, & Mammeani pueri ab Alexãdro Seuero instituti. Lamprid. anno ab vrbe 984.

Mammilla, nomen mulieris, Telegoni filiæ, à qua Mammillorum familia est vocata.

Mamuchan, dux Persarum. Esth. 1.

Mamurius, faber ærarius laudatissimus, qui tempore Numæ floruit, & Saliorum ancilia confecit, ad similitudinem eius, quod de cælo ceciderat. De hoc sic scribit Festus, Mamurij Veturij nomen frequenter in cantibus Romani frequentabant hac de causa: Numa Pompilio regnante, è cœlo cecidisse fertur ancile, id est scutum breue: quod ideò sic appellatum est, quia ex vtroque latere erat recisum, vt summũ infimúmq; eius latus medio pateret, vnáque edita vox est, omniũ potentissimam fore ciuitatem, quàdiu id in ea mansisset. Itaque facta sunt eiusdem generis plura, quibus id misceretur, ne internosci cæleste posset. Probatum opus est Mamurij Veturij, qui præmij loco petiit, vt suum nomen Salij inter carmina canerent. Hæc ille. Ouid. 3. Fastorum,

Inde sacerdotes operi promissa vetusto
Præmia persoluũt, Mamuriúmque vocãt.

Mamùrra, Formiis natus, eques Romanus, vt tradit Cornelius Nepos, primus Romæ in Cælio monte parietes domus suæ marmore incrustauit. Hic est qui Epigrãmate Catulli proscissus est. Idem columnas ex Carystio marmore habuit. Plinius. Mamurra alter ante hunc apud Oscos natus tempore Numę, ancilia, pluráque deorum signa ex ære composuit. Huius etiam meminit Ouid. in Fast.

Mamùrræ, senatoria familia erat Romæ.

Manæthus Ægyptius fuit ex Diospoli vrbe ortus, qui de physiologia & astrologia iudiciaria carmen reliquit. Fuit & alter hoc nomine Mandesius sacerdos apud Ægyptios. vtriusque meminit Suid.

Manahath, filius Sobal filij Seir, Gen. 36. 1. Par. 1. Est & regionis nomen, 1. Par. 8.

Manahem, filius Gaddi. 4. Reg. 16.

Manaim, ciuitas quæ est terminus tribus Gad, in regione Galaaditide, Leuitis & confugio concessa. Ios. 13. & 21. 1. Paral. 6.

Manalis lapis, ostiũ Orci, per quod animæ inferorũ ad superos manant, qui dicũtur Manes. Manalem lapidem etiam vocabant petram quandam, quæ erat extra portam Capenam, iuxta ædem Martis, quam cùm propter nimiam siccitatẽ in vrbem pertraherent, sequebatur statim pluuia: eúmque, quòd aquas manaret, Manalem lapidem dixere. *Festus.*

Manasse, siue Manasses, filius primogenitus Ioseph, Genes. 41. Pater Esriel, 1. Paralip. 7. Filius Ezechiæ, regis Iuda, filij Achaz, 4. Reg. 21. 1. Paral. 3.

Mancaleus, XIIII. Babyloniorum rex, regnauit annis XXX.

Mancinus, nomen viri, à quo Mancinates pro damnato, quòd Mancius insignem domum habuerit, quæ eo interfecto publicata est.

Mandane, Astyagis filia, quæ ei visa est per quietem tantum vrinæ facere, vt omnem ipsius vrbem oppleret, atq; vniuersam Asiam inundaret. Hæc Cambysi nupsit, ex quo genuit Cyrum. Herod. lib. 1.

Mandanes, 11. Medorum rex, regnauit ann. 50.

Mandanis fuit Gymnosophista insignis, quem cùm Alexãder per internũcios ad Iouis filii epulum vocari iussisset, & parẽti amplissima præmia, detrectanti verò grauissimũ cruciatum proponeret, constantissimè ferũt respõdisse,

disse, nec illum Iouis filium esse magnæ parti terrarum imperare, nec se illius donis permoueri, cui nulla esset satietas: nec minas pertimescere, quòd viuēti India abundè multa esset suppeditatura: mortem verò tātùm abesse vt formidaret, vt multis etiam votis eam expeteret quæ sese marcida senio carne liberatum, in puriorem melioremque vitam immutaret. Strab. lib. 15.

Mandaræ, pars Cyri Macedonicæ.

Mandonius, dux Hispanus, partes Romanorum cum Scipione Africano in Hispania iuuit: deinde Scipiōne ægrotāte, seditionem agitauere, in Romanósque insurgere cœperūt. Quos quum Scipio morbo liberatus comprehēdisset, veteris officij memor, tantum castigatos verbis dimisit, Liu. lib. 29.

Mandreni & Mandranitæ, populi Arabiæ. Vtūtur autem Arabes duobus his typis Gentiliū. Steph.

Mandro, nauicularius quispiam, qui aspirante fortuna, tandem factus est imperator: vnde etiam factus adagio locus in eos qui pręter meritum ad opes euecti, pristinæ conditionis nō meminerint.

Mandropolis, vrbs Phrygiæ: Ciuis, Mandropolites. Steph.

Mandubij Ausabij, Gallicè *Le pays à l'entour d'Alesie en la Duché de Bourgongne.*

Mandyrium, vrbs Apuliæ: Ciuis, Mandyrinus. Steph.

Manes, Manichæorum princeps, Perses vita, & morib⁹ barbarus, ingenio acer, Christi se nūc gerere formam conabatur ostendere, nunc se ipsum Paracletū esse prædicabat. Cuius imitatores Christum veram carnē sumpsisse negarunt, anno salutis 279. Euseb. lib. 7. cap. 27. August. lib. de Hæres.

Manes hæreticus, qui imperante Aureliano Romam venit è Perside. Hic ponebat duo principia inuicem contraria. Dicebat se natum ex virgine, & in montibus educatum. Ponebat vnicam in Christo naturam diuinam. Eius verò humanitatem dicebat esse phātasticā: causatus non esse verisimile Deum pati voluisse. Euseb. plura de hoc.

Manes, animas è corporibus egressas intelligimus, aut deos inferos, authore Seruio. Sunt autem, inquit, noxiæ, & dicuntur per antiphrasim. Nam manum bonum est. Alij Manes à manando dictos intelligunt. Nam manibus plena, sunt loca inter lunarem & terrenum circulum vnde defluunt. Hæc ille. Augilæ, populi Africæ iuxta Syrtes, Manes tantùm deos putant, per eos deierant: eos, vt oracula consulunt, precatique quæ volunt, vbi tumulis incubuêre, pro responsis ferunt somnia. Verba sunt Pomp. Melæ lib. 1. Manes etiā ad genios duos, quos cum vita sortimur, authore Seruio, retulit Virgil. 6. Æne. eo carmine,

Quisque suos patimur Manes, &c.

Nam manes, δαίμονες, sunt præsules corporib⁹ humanis attributi, qui parentum seminibus manauerunt. Inde Summanus, id est, summus inter Manes dictus est Pluto. Verùm Manes, quoniam corporibus eo tempore tribuūtur, quo fit prima cōceptio, post vitam iisdem corporibus delectantur, atque cum his manentes appellantur Lemures. Qui si vitæ prioris adiuti fuerint honestate, in Lares domorum vrbiúmque vertuntur. Si animi deprauantur ex corpore, Larụ perhibentur ac Manes. Manes igitur tam boni quàm truces sunt constituti, quos Agathos & Cacodæmonas vocant Grẹci. Antiqui animū à corpore separatū Manē deū vocabant. Apuleius de Socratis dæmonio dicit, Manes animi dicuntur melioris meriti, quæ in corpore nostro Genij dicūtur: corpori renūciantes, Lemures: cùm domus incursionibus infestarēt, Laruæ appellabātur: contrà si boni fuerint, Lares familiares. Festus ait, Manes Dij ab auguribus vocabantur, quòd per omnia manare credebant, eósque deos superos atque inferos dicebāt. Cic. li. 2. de legib. Deorum manium iura sancta sunto.

Manesium, vrbs Phrygiæ à Mane ditissimo conditore. Steph.

Manêthus Mendes, Ægypti sacerdos. Alter eiusdē nominis è Diospoli Ægypti, scripsit physiologiam & apotelesmata versibus in astrologia, id est, effectus astrorum. Suid.

Manethusa, vrbs Cretæ insulæ. Pomponius Mela lib. 2.

Manfredus, regem Siciliæ se appellari, adorari, coronarique ex ritu & maiorum more curauit. Blondus.

Mania, niæ, vrbs Parthorum ab oriente hyberno. Plin. lib. 6 cap. 25.

Mania, dea, larium mater, cui olim sacrificabant, & Maniæ, laruæ quædam, quas nutrices pueris minitari solent.

Manichẹi, hẹretici quidam dicti sunt à quodam Persa, qui vocatur Manicheus: quanuis & ipsum, cùm eius insana doctrina cœpisset prædicari (nam antehac Vrbicus vocabatur) disci puli eius in Græcia vitantes nomen insaniæ, quasi doctores, & eo ipso mendaciores, geminata in Mannichẹum, quasi manna fundentē, pro Manichæo, id est insano, appellauerunt.

Manili⁹ Octauius, à quo Manilij fluxere: is Tusc. dux, & Tarquinij gener, ad quem ille post fugam se recepit, eiúsque auxilio Romanis intulit bella. Liu. lib. 1.

Manilia lex illos etiam admittebat ad gerendos magistratus, quorū maiores in Romana rep. magistratum non exercuissent.

Maniolæ, insulæ ex aduerso Indiæ, extra Gan-

gem, in quibus tradunt nauigia, quæ clauos ferreos habēt, detineri, nec vlteriùs progredi sinunt, nequando lapis Herculeus, qui circa ipsas gignitur, illa ad se trahat. Eas tenent Anthropophagi, Manioli dicti. Ptolem. libro 7.

Manius Marcius, ædilis plebis, primùm frumento populum in modios assibus donauit. Plin. lib. 18. cap. 3.

Manliana, vrbs Lusitaniæ, Ptol. Vulgò *Mōs maior*. Manliana item, Tuscorum vrbs, Ptol. hodie Mallianum.

Manlius Capitolinus, prænomine Marcus, nobilis Romanus, qui re malè gesta à consulibus ad Alliam contra Gallos Senones, vidēs in mœnibus vrbis parum esse præsidij, lecta mille iuuenum manu, arcem Capitolinā occupauit, & à vi hostium seruauit intactam. A qua tamen ipsa arce, quod in affectati regni suspicionem venisset, postea præcipitatus est: cautúmque est Senatusconsulto, ne quis ex Manlia gente Marcus diceretur. Historiam hanc latiùs refert Liuius libro secūdo ab vrbe, & Seruius enarrans illud Virgilij, In summo custos Tarpeiæ Manlius arcis. Plinius de fortitud. cap. 28. lib. 7. Haud minora, inquit, forent Manlij Capitolini decora, ni perdidisset illa exitu vitæ. Ante XXII. annos bina ceperat spolia. Primus omnium eques coronam muralem acceperat, sex ciuicas XXXVII. dona. XXXIII. cicatrices aduerso corpore exceperat: P. Seruilium magistrum equitum seruauerat, ipse vulneratus humerū ac femur. Super omnia, Capitolium, summámque rem in eo solus à Gallis seruauerat, si non regno suo seruasset.

T. Manlius Torquatus, cognomento Imperiosus, quòd sæuissimi exempli author, insignem crudelitatis titulum occupaturus fuerit. Atque inde, Imperia Manliana dicta apud Liuiū Decadis primæ lib. 4. Gellius lib. 9. cap. 13. vel quòd filium, quòd contra edictum suum cum hoste pugnasset, virgis cæsum securi iussisset percuti: Eras. in Chil.

Manlius Torquatus, qui ob ingenij & linguæ tarditatem à patre in prædia rusticana relegatus fuit, patrémque iudicio exemit à Marco Pomponio accusatum, Liuius libro quarto. Decad. primæ.

Manlius Volso. Liuius lib. 8. de bello Macedonico: Cn. Manlius Volso, inquit, Consul in Asia acceptis à L. Scipione copiis & exercitu lustrato, contra Gallogræcos bellum gessit, eísque superatis reuertens, cùm in æde Bellonæ triumphum peteret, decem legati, qui cū eo missi fuerant, restitere: inter quos L. Furius Purpurio, & L. Æmilius Paulus dicebāt se legatos Cn. Manlio datos, pacis fœderísque cum Antiocho ineundi gratia: Manlium autem operam dedisse, vt eam pacem turbaret, multósque nobiles viros in exercitu, sua temeritate morti obiecisse: vicit tamen, amicis atque cognatis suffragantibus, res feliciter gestas, & exercitum integrum reportatū dicētibus. Triumphus igitur ei decretus. Hactenus Liuius.

Manlius proconsul, ex Hispania reuertens, cùm in æde Bellonæ triumphum ob res bene gestas peteret, exemplum obstabat, quod ita comparatum more maiorum erat, nequis qui exercitum non deportasset, triumpharet, nisi perdomitam pacatámque prouinciam tradidisset successori: medius autem honos Manlio habitus est, vt ouans vrbem intraret. Liu. lib. 50.

T. Manlius, iuris Pontificij peritus, iudex inter Macedonas accusatores & filium constitutus, audita causa ita pronunciauit: Cùm probatum sit Silanum filium meum pecuniam accepisse, ipsum republica & prole mea indignum iudico, protinúsque è conspectu meo eum abire iubeo. Silanus itaque dolore animi percitus, nocte proxima se suspendit: neque pater exequiis interfuit: sed dum funus duceretur, consulere se volentibus, sui copiam fecit, vacuásque præbuit aures. Valerius de seueritate.

Manlius Torquatus, Ciceronis temporibus, vir doctus, ex Rhodia disciplina Monolis, & natura ad dicendum nec satis solutus neque expeditus. Cui si vita suppeditasset, sublato ambitu Consul factus esset. Plus facultatis habuit ad dicendum quàm voluntatis. Itaque studio huic non suffecit. Hæc Cicero.

L. Manlius Torquatus, cui etsi non deerat (inquit Cicero) oratio, quā Græci Politicen dicunt, erant in eo plurimæ literæ, nec eæ vulgares, sed interiores quædam & reconditæ: summa verborum, & grauitas, & elegantia: atque hæc omnia vitę decorabat grauitas, me quidem admodum delectabat.

Pædianus autem de eodem sic scribit: L. Torquatus, qui P. Syllam patris competitorem in consulatu accusauit, qua & ipse Sylla & collega damnati sunt. Rursus eū accusauit, quòd in coniuratione Catilinæ fuisset: defenditur à Cic. cuius extat oratio.

L. Manlius, pictor egregius, apud quem quum Seruilius fortè cœnaret, filiósque suos deformes animaduerteret: Non similiter (inquit) Manli fingis & pingis. Ad quem Manlius, In tenebris (inquit) fingo, in luce pingo. Macrob.

Manlius Antiochenus, conditione seruus, arte astrologus ac poeta, vnà cum Plotio poeta mimorum, & Taberio grammatico conseruus, ex Asia vna naui aduectus describitur. Plinius libro 35. capite 17. Fuit & cognomen eius

eius qui Carthaginem vicit. Hunc Plinius maximis vtilem doctrinis nullo doctore fuisse prodidit.

Manlius Mathematicus apici gnomonis auratam pilam addidit, cuius vertice vmbra colligeretur in semetipsam, alia atque alia incrementa, iaculantem apice, ratione, vt ferunt, à capite hominis intellecta. Plin. lib. 36. cap. 10.

Manlius Theodorus, consul, collega Sabiniani, anno ab vrbe 1258.

Manacarta, vrbs Arabiæ: Gentile, Manacartenus. Steph.

Manneos, regio media inter fluuios, in qua habitant Arabes Manneotæ. Steph.

Mannus, filius Tusconis dei, aliàs Teutonis, à quo Alemanni dici gloriantur. Vide ALEMANNI.

Mantalus, vrbs Phrygiæ, à Mantalo eius conditore: Gentile, Mantalenus. Steph.

Manthyrea, vicus Arcadiæ: Gentile, Manthyreus.

Mantinea, vrbs Arcadiæ, quæ postea Antigonia dicta fuit, in adulationem Antigoni eius, qui Philippo Persæ patri curator regni fuit. Sed postea Hadriani imperatoris iussu rursus Mãtinea fuit appellata, Strab. lib. 8. Homer. οἵ τέγεαν τ' εἶχον, καὶ μαντινέην ἐνέμοντο. Mantineam, Epaminondas superatis secunda pugna Lacedæmoniis, illustrem reddidit, in qua & ipse diem obiit: Gentile, Mantineus, & Mantinis fœm. Mantinicus, possessiuum.

Mantius Melampi filius, ex Iphianassa filia Prœti. Ex qua Homer. lib. 5. Odyss. Polyphideum & Clytum suscepit.

Manto, ûs, mulier fatidica, Tiresiæ Thebani filia, quæ cùm post patris obitum, Creontis & Thesei tyrãnidem fugeret, primùm in Asiam venit, vbi Apollinis Clarij templum cõdidit. Deinde in Italiã delata, ex Tyberi fluuio (vt poetæ fabulantur) aut certè ex Tiberino rege Ocnum peperit: qui postea ad Padum fluuium vrbem condidit, quam à nomine matris Mantuam appellauit.

Mantua, vrbs Trãspadanæ regionis clarissima, ab Ocno filio Tyberis, & Mantûs Tyresiæ Thebani vatis filiæ, ad Padum condita, & à nomine matris eius Mantua appellata. Virg. lib. 10. Æneid.

Ille etiam patris agmen ciet Ocnus ab oris,
Fatidicæ Mantûs & Tusci filius amnis,
Qui muros, matrísq; dedit tibi Mãtua, nomẽ.

Sed an verum sit, quòd vnquam in Italiã venerit, nolo nunc citare Pausaniam, Hellanicum, & Græcorum multitudinem magnam. Poetarum clarissimo illustrissimóque principe Virgilio Marone gloriatur Mantua: cuius fœlix ingeniũ tam omnes efferre debent, quã imitari nulli possunt. Mantuanus, na, num, à Mantua deducitur. Vnde Mantuanus Homero, Virgilius dictus est. Est etiam Mantua, oppidum Hispaniæ, olim Viseria apud Ptolemæum.

Mantuanus poeta Strozas, qui Bucolica & alia poemata scripsit.

Manue, pater Samson. Iudic. 13.

Maoch, pater Achis regis Geth. 1. Reg. 27.

Maon, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. Filius Sammai filij Recem, 1. Paral. 2. Est & nomen solitudinis in campestribus ad dextram Iesimon, 1. Reg. 24.

Maonathi, filius Othoniel filij Cenez, 1. Reg. 23. 1. Par. 4.

Maozim, nomen idoli. Daniel. 11.

Mapeta, Sarmatiæ in Asia vrbs, Pto. vulgò *Copa.*

Mara, quinta Israelitarum mãsio: ibi enim Moses iactu ligni, amaras aquas in dulcem vertit saporem. Exod. 15 Num. 33.

Marache, vrbs Indica. Gentile, Marachius. Stephanus.

Marai, nomen viri, 1. Par. 27.

Maraia, nomen viri, 2. Esd. 12.

Maraioth, nomen viri, 2. Esd. 12.

Maras, nomen viri, apud Beroen Syriæ ciuitatem ditissimus, humanus & officiosus in omnes tum ciues, tum hospites. Eras.

Marathesium, vrbs Cariæ: incolæ Marathesij.

Marathius, XIII. Sicyniorum rex, regnauit annis XXX.

Marathon, hodie *Marason*, Attici agri ciuitas, distans ab Athenis circiter decem millia passuum, non procul à Tricorytho & Rhãnunte, nece Icari regis insignis, & Miltiadis gloria, qui ibi centum millia ex Darij Persarum regis exercitu profligauit. Item Thesei victoria, qui taurum Marathonium ibi superauit. Ouid. 8. Metam.

-te maxime Theseu
Mirata est Marathõ Cretæi sanguine tauri.

Stephano Marathon, vicus est in tribu Leontide: possessiuum, Marathoniacus. Et alibi vnam dicit ex Tetrapoli Attica. Est & oppidũ hoc nomine iuxta Tricorythum & Rhamnẽ vrbem: in qua clarũ Nemesis templum fuisse memoratur.

Marathonia, sylua fuit in Attica, in qua Theseus taurũ toti regioni formidolosum occidit.

Marathonia, vrbs Thraciæ, nõ procul Abderis. Gentile, Marathoniates. Steph.

Marathus, vrbs Acarnaniæ: Ciuis, Marathenus: Gentile, Marathusius.

Marathusa, insula quædam à copia fœniculi dicta, quæ & Clazomenia dicitur. Stephanus prope Clazomeniam esse scribit. Ciuis, Marathusius.

Maratus, XIIII. Sicyoniorũ rex, regnauit annis XX.

Marcæum, mons Troadis iuxta Geragithem. Incolæ, Marcæissij. Steph.

Marcella, mulier Romana, quę cùm à matre rogata esset, gauderétne se nupsisse, Ita valde, respondit, vt ampliùs nolim.

Marcellinus, Consul, anno ab vrbe 1095.

Marcellinus, alius Consul, cum Aureliano Aug. anno ab vrbe 1027.

Marcellinus, Roman. pontifex XXVII. anno salutis 295.

Marcellius, à Tiberio Cæsare Iudææ præfectus. Ioseph. lib. 18. cap. 11.

Marcellus, nomen viri clarissimi Romani proprium, cuius gesta & à Plutarcho, & ab aliis scripta sunt. Hinc Gallorum ducem singulari certamine fudit, spolia legit, Annibalem primus vinci posse docuit, Syracusas per tres annos expugnauit: quinquies cõsul insidiis Annibalis deceptus, magnificè sepultus fuit. Vide Marcellos reliquos in MARCVS.

[Marcellus, prępnomine Veius, Eques Romanus, Neronis imperat. procurator: cuius prædia, hoc est, prata & oleæ, intercedente via publica, in contrarias sedes fuerũt trãsgressa, quod maximè mirandum est. Plinius lib. 2. cap. 83.]

[D. Marcellus, primus Cabilonensis Apostolus, Toronensis, ac denique Matisconensis, anno Domini 160. tẽpore D. Polycarpi. Belf. To. 1. Cos.]

Marchia, Bohemiæ regio.

Marcia. Vide MENLARIA.

Marcion, hæreticus, Cerdonis hæretici discipulus, circa annum salutis 143.

Marclylas, latro insignis in sylua Dodonæa. Tortelius.

Marcomani, interioris Germanię populi, Hercyniæ sylvę accolę, qui hodie Moraui dicuntur. Hi Ariouisto duce Rhenũ transgressi, magna suorum strage à Cęsare fuerunt superati.

Marcomirus, Francorum Sicambrorum rex, primus in Galliam impetum fecit, eámque ad Mosam vsque subegit.

Marcus Acilius Auiola, consul, anno ab vrbe 13.

Marcus Acilius Balbus, cos. anno ab vrbe 640.

Marcus Acinius Balbus, consul, an. ab vrbe 604.

Marcus Ælius Antoninus, philosophus, & L. Ælius Commodus Verus Diui F. AA. XVIII. Rom. an. XIX. Tum primùm Romana Resp. duobus æquo iure imperium administrantibus paruit. Eutrop. lib. 8. Iul. Capitol. in M. Anton. anno salutis 162.

Marcus Æmilius Barbula, consul, ab vrbe condita 524.

Marcus Æmilius Lepidus, consul, ab vrbe condita 468.

Marcus Æmilius Lepidus Porcina, consul, ab vrbe condita 617.

Marcus Æmilius Mamercus, II. tribunus militum, ab vrbe condita 355.

Marcus Æmilius Mamercus, consul, ab vrbe cond. 346. V. trib. milit. ab vrbe condita 380.

Marcus Æmilius Paulus, magister equitum, Heruscos vicit, triũphũ egit, ab vrbe cõdita 452.

Marcus Æmilius Scaurus, consul, ab vrbe condita 639.

Marcus Æmilius Scaurus Hortensius, consul, ab vrbe condita 646.

Marcus Albinus, tribunus militum, ab vrbe condita 377.

Marcus, Alexandrinę Ecclesiæ Episcopus, Eumenidis successor. Euseb. libr. 4. capit. 11. anno salutis 147.

[D. Marcus Euangelista, D. Petri discipulus & interpres, quæcũque meminerat ab eo dicta, conscripsit: non tamen per ordinem, ea quæ à Domino dicta sunt, vel facta, digessit: quia nõ ipse auditor Domini fuit, vel sectator: sed nouissimè Petro adhęsit ad vsum, ac ministeriũ prędicandi, non ad conscribendos Domini sermones. Itaque nihil peccauit in eo, quòd ita quędam scripserit, quasi qui sparsim audita recordari videatur: & hoc solùm satis egit, ne quid ex auditis omitteret, aut aliquid falsum scriberet: ex ore enim D. Petri Euangelium scripsit. Euseb. lib. 3. cap. 4. & 39.]

[D. Marcus, D. Pauli discipulus, primùm Bauaris sacrum annuntiauit Euangelium. Ioannes Auentinus scripsit, se legisse in Bibliotheca Patauiensi, quòd Marcus quidam, D. Pauli discipulus, nõ Euangelista, Laureaci, & per ascensum Danubij, Christum prædicauerit.]

[Marcus eremita vltra dæmones sapiebat: huic occasio conuersionis, commissum homicidiũ fuit. Nam cùm puer esset, & oues pasceret circa Mareiam paludem, ludens, quendam coætaneum interfecit: & metuens, fugit in solitudinem. Qui cùm tribus annis sub dio moraretur, posteà paruum hospitiũ fecit sibi, in quo annis viginti quinque moratus est. Fuit valde mansuetus, sapiens, memoriáque scripturarũ sacrarum clarissimus, Deóque tã amabilis, vt cùm ad Dominicũ corpus accederet, angelus ei sacramẽta præberet, cuius manum vsque ad iuncturam Brachij tantummodò se dicebat aspicere. Sozom. lib. 8. cap. 1.]

Marcus Antonius orator. Vide ANTONIVS.

Marcus Antonius philosophus, patre Annio Vero, qui in prætura decessit: porrò Annio Vero auo, qui Consul II. fuit, natus. Iul. Capit. annò salutis 122. Qui etiam ab Antonino Pio Hadriani iussu cum L. Vero adoptatus fuit, pręceptores habuit in elementis primis Euphorionem, Geminum Commodum, Andronem musicum, & Geometram. Vsus est grammaticis, Græco Alexandrino: Latinis, Troseo Apro, Pollione, & Eutychio Proculo Siccensi. Oratoribus, Græco Annio Marco, Caninio Celere, & Herode Attico: Latino, Frontone Cornelio. Anno 12. ætatis, habitum Philosophi sumpsit. Vsus est Cõmodo magistro,

ſtro, Apollonio Chalcedonio. Audiuit & Sextum Cheronenſem, Plutarchi nepotem, Iuniũ Ruſticum, Cl. Maximum, & Cinnam Catullum Stoicos, & Cl. Seuerum, Peripateticum. Iul. Capitol.

[Marcus Antonius Bacchum & Oſirim ſe vocari voluit: & Cleopatram Iſidem & Lunam: duóſque ex ea ſuſcepit filios, quorum vnum Solem alterum Lunam appellauit: quos Cæſar Auguſtus in triumphum egit, quaſi Sole & Luna ſuperior, eorũq; victor. Amm. Marcel.]

Marcus Apuleius, Conſul, anno ab vrbe 204.

Marcus Aquilius, Conſul, anno ab vrbe 625. & 653.

Marcus Aquilius, Iuriſconſultus egregius. Cic. pro Cæcinna.

Marcus Aſinius Agrippa, Conſul, anno ſalutis 26.

Marcus Aſinius Marcellinus, Conſul, anno ſalutis 55.

Marcus Attilius Glabrio, Conſul, ab vrbe condita 563.

Marcus Attilius Metilius Bradua, Conſul, anno ſalutis 109.

Marcus Attilius Regulus, vir Romanus, egregia virtute, primò Carthaginenſes pluribus prę liis vicit, tandem tamen ab iis duce Xãthippo Lacedęmonio victus captúſque, Romam miſſus eſt, de captiuis commutandis acturus, fide data, ſe, ſi nihil perfeciſſet, rediturũ. Cùm autem Romæ in Senatu ita egiſſet, vt cẽſeret è Rep. non eſſe captiuos cõmutandos, factúmque eſſet in eius ſententiã Senatuſconſultum, amicis omnibus inuitiſſimis (vt fidem ſuam liberaret) ad Carthaginẽſes rediit, ab iíſque eſt exquiſitiſſimis ſuppliciis interfectus. Cice. in Paradoxis, & aliis locis.

Marcus Attilius Volſo, Conſul cum M. Iunio Bruto, anno ab vrbe 576.

Marcus Aufidius Fronto, Conſul cum P. Cornelio Anulino, anno ab vrbe 951.

M. Aurelius Cotta, Conſul cum L. Lucullo, anno ab vrbe 680.

Marcus Aurelius Cotta alius, Conſul cum M. Meſſala, anno ab vrbe 772.

[Marcus Aurelius imperat. exercitui ſuo, ſiti periclitanti, Chriſtianorum precibus à Deo pluuiam obtinuit optatam: de quo Euſeb. libr. 5. cap. 5. hiſt. eccleſ. ita ſcripſit. Igitur, inquit, Antonini temporibus, Marcum Aurelium, bella inferentem Germanis & Sarmatis, tradunt hiſtoriæ, cùm ſiti eius periclitaretur exercitus, æſtuantem, & querentem, quid opus eſſet, reperiiſſe in legione quadam milites Chriſtianos: quibus, ſicut & noſtris mos eſt, flexis genibus, obſecrantibus, exaudiſſe Deum ſupplicationes eorum, ac ſubitò, contra omnium ſpem, largiſſimis imbribus profuſis, exercitus quidem periclitantis, pro quo orauerant Chriſtiani, ſitim ſedatam: hoſtes verò, qui iam exitialiter imminebant, fulminibus crebris, ac cœlitùs prolapſis ignibus effugatos. Tertullianus hæc commemorat, & apud Paganos Apollinaris.]

Marcus Bœbius Pamphilus, Conſul cum Cornelio Cethego, anno ab vrbe 573.

Marcus Cæcilius Metellus, Conſul cum M. Æmilio Scauro, anno ab vrbe 639.

Marcus Calphurnius Bibulus, Conſul cum C. Iulio Cæſare, nullam partem iuris ſui tenuit, collega omnia pro libidine agente tanta petulantia, vt aliquando Bibulum liberiùs ſibi reſiſtentem in carcerem duci curauerit, magna omnium bonorum indignatione. Hic legem agrariam tulit, & item aliam de iure triũ liberorum.

Marcus Claudius Craſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe 353.

Marcus Claudius Marcel. Dictator, anno ab vrbe 428.

Marcus Claudius Marcellus, Conſul cum C. Nautio Rutilo, anno ab vrbe 466.

Marcus Claudius Marcellus. Vide MARCELLVS.

Marcus Claudius Marcellus, vir conſularis, cùm Pompeio fauiſſet, à Cæſare tamen per Senatũ venia impetrata redire vellet Romam, à familiari quodã ſuo occiſus eſt. Extat elegans Ciceronis oratio: qua Cęſari, ob eius reſtitutionem gratias agit.

Marcus Claudius Marcellus, tres Cõſulatus geſſit, quorum primo Alpinos Gallos domuit, anno ab vrbe 588.

Marcus Cornelius Decemuir legum ferẽdarum, anno ab vrbe 304.

Marcus Cornelius Cethegus, Cõſul cum L. Auitio Gallo, anno ab vrbe 594.

Marcus Cornelius Cethegus, alius Conſul cum P. Sempronio Tuditano, anno ab vrbe 550.

Marcus Cornelius Maluginenſis, Tribunus militum Conſulari poteſtate, anno ab vrbe 386. Iterum anno 389.

Marcus Cornelius Maluginenſis, alius Conſul, cum L. Papyrio Craſſo, anno ab vrbe 319.

Marcus Craieuicius, Bulgarorum princeps, pręlio ſuperatus à Pazaite, patris mortem vlturo, qui Pazaites magnam Bulgariæ partem ſibi ſubiecit. Egnat. anno ſalutis 1378.

[Marcus Craſſus, auaritię gurges, & abyſſus inexplebilis, cùm templum Ieroſolymitanum ſacris theſauris expoliaſſet, à Parthis, apud Charram, Iudææ ciuitatem, vnà cum Romanorum exercitu, peremptus eſt. Plut. in eius vita. App. Parth.]

Marcus Curtius, nobilis Romanus, qui cùm Romæ in foro, terra ingẽti hiatu diſceſſiſſet, reſpondiſſéntque aruſpices, deos Manes nõ aliter quã humana victima poſſe placari, neque

prius hoc barathrum claudendum esse, quàm si se aliquis in id sponte deiecisset, armatus equo insidens se diis Manibus deuouit, atque ita in apertam voraginē se præcipitauit: quæ eo facto clausa est. Vide CVRTIVS.

Marcus Curius Dentatus. Vide CVRIVS.

Marcus Fabius Ambussus, Tribunus militum consulari potestate, anno ab vrbe 375. & iterū anno 386. idem 11. Consul cum M. Popilio Lenate, anno ab vrbe 400. Tarquinienses & Faliscos superauit.

Marcus Fabius Buteo, bis Consul fuit: semel cū L. Cęcilio Metello, anno ab vrbe 506. iterum biennio pòst, cum C. Attilio Balbo: primo Consulatu classem Punicam apud Ægimurū superauit.

Marcus Fabius Dorsus, Consul cum Seruio Sulpitio Camerino, anno ab vrbe 411.

Marcus Fabius Licinius, Consul cum M. Octacilio Crasso Messala, anno ab vrbe 507.

Marcus Fabius, cognomine Pictor, nobilis Romanus qui præter studia literarum & rei bellicę, quibus insignis erat, etiam pingere didicerat, vnde cognomē reportauit. Scripsit etiā historias, quarum fragmenta quædam etiam hodie extant. Fuit autem consul cum D. Iunio Pera, anno ab vrbe 487.

Marcus Fabius Vibulanus, Consul cum Posthumio Ebutio Helua, anno ab vrbe 313. Idē decennio pòst, Tribunus militum Consulari potestate.

Marcus Folius Flacinator, Tribunus militum Consulari potestate, anno ab vrbe 323.

Marcus Folius Floccinator, Consul cum P. Plautio, anno ab vrbe 436.

Marcus Fronto, Consul cum Traiano Aug. anno ab vrbe 852.

Marcus Fuluius Flaccus, Consul cum M. Plautio Hypsæo, primus omnium Ligures transalpinos bello domuit, anno ab vrbe 629.

Marcus Fuluius Nobilior, Consul cum Cn. Mālio Volsone, anno ab vrbe 565.

Marcus Fuluius Pætus, Consul cum T. Manlio Torquato, anno ab vrbe 454.

Marcus Furius Camillus. Vide CAMILLVS.

Marcus Geganius Macer, Consul cum C. Iulio Tullo, anno ab vrbe 308. iterum cū T. Quintio Capitolino Barbato, anno 312. quo anno, Cluilium Volscorum imperatorem prælio victum cepit, & in triumpho duxit. tertiùm cū L. Seruio Fidenate, anno ab vrbe 310.

Marcus Genutius Augurinus, Cōsul cum P. Curiatio Philone, anno ab vrbe 310.

Marcus Germeus Achæorum dux primus, anno Romæ conditæ 498.

Marcus Herennius, Cōsul cum C. Valerio Flacco, anno ab vrbe 661.

Marcus Horatius Barbatus, Consul cum L. Valerio Potito collega, Decemuirorum tyrannidem fregit, App. Claudium vrbe pellēdum curauit: de Volscis, Equis, & Sabinis triumphauit.

Marcus Horatius Puluillus, Consul cum P. Valerio, eo ipso anno quo reges exacti sunt: nam cùm Brutus, Cos. cum Aronte Tarquinio cōgressus, mutuo vulnere occubuisset, Spuriúsque Lucretius in eius locum suffectus, paulò pòst esset etiam mortuus, Horatius ei successit, in id quod eius anni supererat, bieniòque pòst iterum Consul factus est cum Valerio Publicola.

Marcus Horatius Puluillus alter fuit, Pōt. Max. tanta constantia, vt cùm Capitolini Iouis ædem dedicaret, postémque tenenti allatum esset de morte filij, neque vultum mutarit, neque postem remiserit, carménve quod pronuntiabat interruperit, neque priùs quidquā nuntio responderit, quàm absoluta dedicatione.

Marcus, Iudæę præfectus, anno salutis 14.

Marcus Iulius Tullius, Tribunus militum, Consulari potestate, anno ab vrbe 353.

Marcus Iunius Brutus, Iurisconsultus egregius, scripsit tres libros de iure ciuili. Cicero de Orat.

Marcus Iunius Brutus, Iurisconsulti filius adeò à parēte degenerauit, vt comeso patrimonio accusatoriam factitarit. Cicer. de claris orator.

Marcus Iunius Brutus, C. Cæsaris interfector. Vide BRVTVS.

Marcus Iunius Pera, Consul cum M. Æmilio Barbula, anno ab vrbe 524.

Marcus Iunius Pœnus, Consul cum Q. Ælio Pæto, anno ab vrbe 587.

Marcus Iunius Syllanus, c o s. cum Q. Metello, dum collega Iugurtham Numidia exuit, ipse interim à Cimbris fusus fugatúsque est.

Marcus Iunius Syllanus, Consul cum C. Octauio Cæsare, anno ab vrbe 729.

Marcus Iuuentius Helua, Consul cum T. Sempronio Gracchо, anno ab vrbe 591.

Marcus Licinius Crassus. Vide CRASSVS.

Marcus Licinius Crassus, alius Consul cum C. Octauio Cęsare, anno ab vrbe 724. Item alius Consul cum L. Calphurnio Pisone, anno ab vrbe 779.

Marcus Licinius Crassus Frugi, Consul cum Q. Lecanio Basso, anno ab vrbe 816.

Marcus Licinius Lucullus, Consul cum C. Cassio Varo, anno ab vrbe 681.

Marcus Liuius, Consul cum L. Æmilio Paulo, anno ab vrbe 535.

Marcus Liuius Denter, Consul cum C. Æmilio Paulo, anno ab vrbe 452.

Marcus Liuius Drusus, Consul cum L. Pisone Cesoniano, Scordiscos vicit, gentem à Gallis oriundam, anno ab vrbe 642.

Mar-

Marcus Liuius Drusus. Vide DRVSVS.

Marcus Liuius Salinator, Consul cum Claudio Nerone, bello Punico secundo Asdrubalem ex Hispania ad fratris Annibalis auxilium aduenientem, collegæ ope interceptum, vicit & occidit: quæ res præcipuè Annibalis animũ debilitauit. Vide Claudius Nero. Idem cùm Tarentum amisisset, atque apud Fabium Maximum, qui illud recuperarat, gloriaretur sua opera receptum esse: Certè, inquit Fabius, nisi enim amisisses, nunquam id recepissem.

Marcus Lollius, Consul cum Q. Lepido, anno ab vrbe 733.

Marcus Manlius Capitolinus. Vide CAPITOLINVS. Item MANLIVS.

Marcus Manlius Tullus, Consul cum Seruio Sulpitio Camerino, anno ab vrbe 255.

Marcus Marullus, Consul cum Æliano, anno ab vrbe 936.

Marcus Messalinus, Consul cum C. Lentulo Getulico, anno ab vrbe 751.

Marcus Minutius Procos. in Macedonia Thraces superauit, anno ab vrbe 645.

Marcus Minutius Augurinus, consul cum Au. Sempronio Atratino, anno ab vrbe 257.

Marcus Minutius Rufus, cos. cum P. Cornelio Asina, anno ab vrbe 533.

Marcus Nonius Mutianus, cos. cum L. Annio Mutiano, anno ab vrbe 953.

Marcus Oblitius Malleolus, cos. cum M. Æmilio Lepido, anno ab vrbe 521.

Marcus Octacilius Crassus, cos. cum M. Valerio maximo, anno ab vrbe 490. Iterum cum M. Fabio Licinio, anno ab vrbe 507.

Marcus Papyrius Crassus. Vide PAPYRIVS.

Marcus Papyrius Mugillanus, tribun. militum, consulari potestate, anno ab vrbe 338. & iterum biennio pòst cos. cum C. Nautio Rutilio, anno 340.

Marcus Perpenna Nepos Aristonicum, Attali regis filium, victum prælio, interfecit.

Marcus Plautius Hypsæus, consul cum M. Ful. Flacco, anno ab vrbe 629.

Marcus Pætilius Libo, consul cum C. Sulpitio Longo, anno ab vrbe 441.

Marcus Pomp. Matho, cos. cum Q. Fabio Maximo, anno ab vrbe 520. Iterum triennio pòst cum C. Papyrio Masso.

Marcus Popilius Lenas, consul cum Cn. Manlio Capitolino, anno ab vrbe 397. Iterum cum Marco Fabio Ambusto, anno 400. Tertiò cum Aulo Cornelio Scipione Aruina, anno 406. quo anno de Gallis triumphauit. Quartò cum Marco Valerio Coruino fœdus cum Carthaginensibus percussit, anno ab vrbe 408.

Marcus Portius Cato. Vide CATO.

Marcus Posthumius Regillẽsis, cùm Tribunus militum consulari potestate multa egregia facinora fecisset, Equos vicisset, Volas cepisset, ab exercitu, superbiam eius peroso, lapidibus obrutus est.

Marcus Posthumius Albinus, tribunus militum consulari potestate, anno ab vrbe 353.

Marcus Pulcher Perpenna, cos. cum P. Claudio Pulchro, anno ab vrbe 662.

Marcus Pupius Piso Calphurnianus, cos. cum M. Valerio Messala, duobus annis post Cicer. consulatum.

Marcus Quintilius Varus, trib. militum, consulari potestate, anno ab vrbe 353.

Marcus Robuleius, tribunus militum, consulari potestate, anno ab vrbe 304.

Marcus Sempronius Tuditanus, cos. cum C. Claudio Centone, anno ab vrbe 513.

Marcus Sempronius Tuditanus, cos. cum Appio Pulchro, anno ab vrbe 569.

Marcus Seruilius Geminus, cos. cum T. Claudio Nerone, anno ab vrbe 552.

Marcus Statilius Taurus, cos. cum L. Quintio Crispino, anno ab vrbe 796.

Marcus Suillius Seruilianus, cos. cum C. Antistio vetere, anno ab vrbe 802.

Marcus Syllanus, cos. cum L. Norbano Balbo, anno ab vrbe 771.

Marcus Terentius Varro. Vide VARRO.

Marcus Titinius, magister equitum sub C. Iulio Bubulco Dictatore, de Equis triumphauit, anno ab vrbe 452.

Marcus Tullius Cicero. Vide CICERO.

Marcus Tullius Decola, cos. cum Cn. Cornelio Dolabella, sub Dictatore Sylla.

Marcus Valerius Coruinus, v. consul & Dictator. Vide VALERIVS.

Marcus Valerius Leuinus, consul cum L. Apustio, anno ab vrbe 528.

Marcus Valerius Leuinus, Cn. Cornelio Hispalo consule demortuo in consulatu suffectus, bello Ligustico cecidit, cùm priùs Letum montem de hostibus cepisset, anno ab vrbe condita 578.

Marcus Valerius Maximus, consul cum Sp. Virginio, anno ab vrbe 298.

Marcus Valerius Maximus, alius consul cum P. Decio Mure, anno ab vrbe 443.

Marcus Valerius Maximus, alius consul cum Q. Mamilio Vitulo, anno ab vrbe 488. iterũ biẽnio pòst, cum M. Octacilio Crasso. Fuit & M. Valerius Maximus Dictator, qui de Hetruscis triumphauit, anno ab vrbe 452.

Marcus Valerius Messala. Vide MESSALA.

Marcus Valerius Publicola. Vide VALERIVS.

Marcus Valerius Volesus, consul, vnà cum collega P. Posthumio Tuberto, de Sabinis triumphauit, anno ab eiectis regibus 5.

Marcus Vibullius Augurinus, consul cum Syluano, anno ab vrbe 908.

Marcus Viuitius Quartinus, iterum consul cum A. Cornelio Coruino, anno ab vrbe 796.

Marcus Vipsanius Agrippa. Vide AGRIPPA.

Mardi, Asię populi, Pli. lib. 6. cap. 5. ad Heracleam Cholcidis, Achęos, Mardos & Cretas nominat: quáquam & apud Persas Mardi sunt. Alij tamen ab his Stephano, populi Hyrcanorum, qui sagittandi periti sunt, & latrocinantur. Vide AMARDI.

Mardochai, nomen viri. 1. Esd. 2.

Mardochæus, filius Iair filij Semei patruus Hester, Hest. 2. Esd. 7.

Mardones, gens Epirotica. Steph.

Mardonius, Persa, quem Xerxes apud Salaminā victus cū exercitu reliquit, vt reliquias belli foueret: ab Arimnesto Spartiata saxo obrutus est. Plutarch. in Aristide.

Marea, vrbs & Palus iuxta Alexandriam, aliàs Mareotis. Steph. Aliis, Æthiopiæ ciuitas.

Mareotis, tidis, lacus in Ægypto Alexandriam à Meridie alluēs, multis Nili fossis, tum à superioribus partibus, tum à latere adauctus, portum habens nobilem, eóque, qui ad mare est, multò vtiliorem. Author Strab. lib. 17. Mareotis prętérea appellatur pars illa Libyę, quę est inter Cyrenaicā regionem & Ægyptum, à Ptolemęo Marmarica appellata. Eius descriptionē vide apud Plinium lib. 5. ca. 6. Est prætérea Mareotis, pars Epiri, in qua vinum optimum nascitur: vnde Mareotides vuæ dictæ sunt, & Mareoticæ vites.

Mares, populi vicini Mosinœcis. Steph.

Mares, nomen principis cuiusdam. Esth. 1.

Maresa, ciuitas in tribu Iuda, patria Michææ prophetæ, quam ædificauit Roboam. 2. Pa. 11.

Maresia, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. 1. Par. 4.

Mareth, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15.

Margea, nomen fontis apud Plinium, quo nomine etiam dicta est vrbs in Elide. Steph. Gētile, Margæeus.

Margana, vrbs Indiæ. Reperitur etiam μαργάναι, ῶν. Gentile, μαργανεὺς, Steph.

Margarita, Henrici VI. Anglorū regis vxor, magno animo fœmina, virum ab hostibus, victum & captum, celerrimè comparata manu, victis hostibus, liberauit. Fuit autem Renati Andium Ducis filia.

Margarita, Caroli Burgundiæ & Flandriæ domini filia & hæres, Maximiliano Cæsari nupsit.

Margiana, regio Asiæ minoris inclytæ apricitatis (vt inquit Solinus) ambitu stadiorum 1500. difficilis aditu propter arenosas solitudines, in qua Antiochus Antiochiam extruxit, vt li. 10. & 11. Stra.

Margium, ciuitas Phrygiæ, postea Apollonia dicta. Steph.

Margus, fluuius Asiæ, quem Ptol. libr. 6. cap. 10. duobus fontibus ex montibus Seraphiis descendere tradit, & per Massagetas, qui Margianis vicini sunt, ac Dorbicas in Oxum amnem deferri. Est & Margus, fluuius per Seleuciam fluens.

Maria, soror Aaron & Mosis, Num. 27. Filia Ezra, 1. Par. 4. Nomen item virginis, quę CHRISTVM tulit in vtero, Mat. 1. Soror item Marthæ sororis Lazari, Luc 10. Ioan. 11. Heb. Mariam. De quadam Maria loquitur & Paulus, Rom. 16. Fuerunt & aliæ duæ Iacobi & Salome vxores, CHRISTI sectatrices & administrę. Fuit & Maria nobilis mulier, quæ Hierosolyma à T. Vespasiano obsessa, proprium filium, fame vrgente, deuorauit. Iosephus libr. 7. cap. 15.

Mariaba, metropolis Sabæorum iuxta mare rubrum. Strab. lib. 15. Steph.

Mariammia, vrbs Phœnicum: ciues, Mariamitæ. Steph. ex Pauf. lib. 6.

Mariana Colonia, Corsicæ insulę ciuitas: ita dicta à C. Mario septies consule, qui eò coloniā duxit. Plin. lib. 3. cap. 6.

Marianæ fossæ, Narbonensis prouinciæ oppidum, quod hodie Aquas mortuas appellant, ita dictum à vicina fossa à C. Mario ad mare vsque ducta. Ptol. lib. 2. cap. 10. Plin. lib. 3. cap. 4. Strab. lib. 4.

Mariandyni, Bithynię populi iuxta Pōtum, olim sub tyrannide Crœsi regis, vt scribit Herodo. lib. 1. Strab. lib. 8.

Mariandynum, regio Asiæ, Bithyniæ contermina, Acherusia specu nobilitata, per quā Hercules Cerberum canem tricipitem ad superos traxisse dicitur: quem ferunt ibi virulentam spumam in saxis euomuisse, ex qua ibi natum volunt aconitum. Nomen regioni est (inquit Stephanus) à Mariandyno quodam Æolico: Gentile, Mariandinus: & fœminina, Mariandyne, Mariandynis.

Marianus, Ptol. Hispaniæ Bæticæ mons, vulgò *Sierra Morena.* saltus Castulonensis.

Maricus, quidam ex plebe Boiorum qui ausus est se deum facere. Cor. Tacit.

Marica, Nympha, Liris fluminis accola in littore Minturnensium, quæ regi Fauno nupsit, eíque Latinū peperit. Virg. 7. Æneid. Quidam per Maricam Venerem intelligūt, cui ibidem sacellum fuisse perhibent.

Maridunum, Britanniæ insulę vrbs. Ptolemęus 8. cap. 3.

Marimuth, nomen viri. 1. Esd. 10.

Marinianus, consul cum Paterno, anno ab vrbe 1020.

Marinianus alius, consul cum Asclepiodoto, anno ab vrbe 1176.

Marionis, Germaniæ ciuitas. Ptol. lib. 2. capit. 12. Vulgò *Lunemburgum.* Item altera eiusdem regionis eidem authori: Vulgò *Sberir.*

Mariotis. Vide MAREOTIS.

Maris, fluuius Agathyrsorum in Istrũ fluens. Herodot.lib.4. Marus,mons Thraciæ. Vide MARONEA.

Marium,ciuitas Cypri,à Marico quodã: Arsinoë postea dicta,Gentile,Marietis.Steph.

Marius,prænomine Caius, vir strenuus fuit,ex municipio Arpinate humili loco natus, qui multos annos in villa Ciuernate vitam rusticã egit,procul ab vrbanis deliciis.Hic per ordinem primis honoribus functus,legatus Metellum in Numidia criminando, Cõsulatum adeptus,Iugurtham captũ ante currum egit:tantámque fortitudinis suę opinionem Romanorum animis infixam reliquit,vt im minẽte Cimbrorum Teutonúmque terrore quinque continuos Cõsulatus ei detulerint. Sextùm cos.cum Catulo factus,Cimbros in Gallia,apud aquas Sextias,Teutonas in Italia vicit,déque his triũphauit.Victus à Sylla Minturnis in palude latuit:inuentus,& in carcerem coniectus, immissum percussorem Gallum vultus authoritate deterruit:Acceptáque nauicula in Africam traiecit,vbi diu exulauit.Mox Cinnana dominatione reuocatus, cæsis inimicis,septimo consulatu,morbo,aut (vt quidam ferunt) voluntaria morte decessit. Hic cùm in cruribus varices haberet,præbuit varicosum crus medico secandum: & dum secaretur,neque suspirans,neq; supercilia contrahens, pertulit sectionem, fixísque oculis spectauit cruciabilem curationem. Cúmque medicus alterum crus secare vellet minimè assensum præbuit,dicẽs, Curationẽ tanto dolore dignã esse non arbitror. Habuit filium Marium nomine, qui quum esset vigintiseptem annorum,Consulatum inuasit: quem honorem mater tam immaturum fleuit.Hic patri sæuitia similis,curiam armatus obsedit, & inimicos trucidauit:tandem & ipse crudelissimo mortis genere Catuli manibus inferias missus est.

[Marius, Cimbrico bello profligatus, in somnio præmonitus est,victoriam se consecuturum,si priùs diis victimam filiam, nomine Calpurniam,faceret. Patriæ igitur charitati natura postposita,eo facto victoriam comparauit.Duæ adhuc hisce temporibus in Germania aræ sunt, quæ eo tempore,quo victoriam Marius est consecutus, tubarum clangorem edunt. Plut.Paral.]

Marma,filius Saharaim ex Hodes vxore,1.Paralip.8.

Marmaces,populi Æthiopiæ. Steph.

Marmarica,regio Africæ Nilo proxima,Ptol. lib.4.ab Occasu Cyrenaica prouincia, à Septentrione Ægyptiaco pelago terminata:ab Oriente Ægyptum habens, à Meridie interioris Libyæ partem,quæ Ægypto cõterminà est. In ea Nasamones & Libyarchæ populi: hodie Barcha dicitur.Hinc fit Marmaricus,ca.cum,id est Libycus.Plin.li.5.cap.6. Mareotidem appellat, incolas autem ipsos Marmaridas.

Marmaridæ, populi Africæ Ægypto cõtermini, qui vsque ad maiores Syrtes protenduntur. Plin.lib. 5. Horum opera vsus est Cato, quum reliquias Pompeiani exercitus per deserta Libyæ ad Iubam regem perduceret.

Marmarion,vrbs Eubœæ,Steph. cuius incolæ dicuntur Marmarij & Marmarini: vnde & Apollo Marmarinus dictus est,qui insigne ibi habeat templum.Strab.lib.10.

Marmaridius, magi nomen apud Plinium lib. 3.cap.1.

Marme,vrbs Phœniciæ.Steph.

Marnan, templum Iouis Cretensis in Gaza Palestinæ. Vocantur autem puellæ in Creta Marnan.Steph.

Maro, opifex fuit figulus, siue (vt alij putant) magi cuiusdam viatoris mercenarius, Virgilij Latinorum poetarum principis pater.

Maro, Virgilij poetæ cognomen. Vide VIRGILIVS.

Maro.Vide MENOPHIS.

Maronea,Stephano,Ciconũ ciuitas,in Thracia,præstantissimo vino laudata.Inde Maroneus: Gentile, Maronæus, Maronites: & fœm.Maronitis.

Maronis,German.ciuitas.Vide MARIONIS.

Marpesia,prima Amazonum regina.Iust.

Marpessa,filia Eueni, & speciosa inter paucas Nympha,vxórq; Idæ, omnium illius seculi virorum formosissimi:mater Cleopatræ pulcherrimę fœminæ,vxoris Meleagri.Hãc maritus tam teneriter fertur adamasse, vt cùm eam Apollo rapere conaretur, sumpto arcu & sagittis, raptorẽ inuadere non dubitarit. Verùm cùm eius recuperãdæ spes nulla superesset,mater eam pro Marpessa Alcyonem nominauit, propterea quòd fatum Alcyone simile sortita videretur. Hom.lib.9.Iliad.

Marpessus,mons in Paro insula, candidi marmoris ferax. Hinc Marpessia cautes, apud Virgil.6.Æneid. pro marmore Pario.Steph. Marpessam scribit esse montem in Paro, à quo lapides excindantur.

Marrubij, populi Italiæ,circa Fucinum lacum habitantes,sic dicti vel à rege Marrubio,vel quòd circa mare habitarent.Stagna enim & lacus veteres etiam maria appellabant.

Marrucini, populi Italiæ in regione Marsorum. Sil.lib.18.

Marrucina simul Frentanis æmula pubes.

Mars, deus belli ab antiquis creditus: dictus Varroni lib. quarto de lingua Latina, quòd maribus in bello pręsit:aut certè à Sabina dictione Mamers,quo nomine illi Martem dicebant. A poetis Mauors dicitur per epen-

thesim, quòd magna vertat. Hic Iouis & Iunonis filius fuisse fingitur: vel, vt Ouid. fabulatur, solius Iunonis. Cùm enim olim Iuno turbata, quòd animaduertisset Iouem percusso capite sine fœmingę cōmercio procreasse Mineruam, versus Oceanum proficisceretur, vt scrutaretur quo pacto & ipsa sine viro parere posset, & in itinere fatigata, secus fores Floræ Deæ, coniugis Zephyri, consedisset, interrogata ab ea fertur, quá ab causam ad Oceanum pergeret: qua cognita, facturá se voti compotem Deam pollicita est, si id Iuno Iouem celaret. Quòd cùm Iuno iureiurando affirmasset, mox illam Flora monuit in campis Oleniis florem esse, quo tacto statim conciperet sine viro. Id experta Iuno concepit, & peperit filium, quem Martē nominauit. Hunc ferunt postea cú Venere concubuisse, eósque Vulcani artibus, vt erant nudi, occultis laqueis irretitos, deorum omnium risui expositos fuisse, donec Neptuni precibus motus Vulcanus eos dissoluit. Sororem habuit Bellonam, belli deam. Sacrum ei fecerunt lupum & picum: quos in Dei huius tutela esse credi voluerunt. Salios habuit sacerdotes & Flamines, qui ab eo Martiales dicebātur. Ponitur sæpissimè pro ipso bello. Hinc Martius, tia, tium, id est bellicosus, vel bellicus. Est & stella vna ex septem errātibus, supernè Ioui proxima, quatuor & viginti mēsibus & sex diebus orbem lustrans.

Martius, mensis primus olim anni apud Romanos, quem Romulus genitori suo instituit. Ouid. 3. Fast.

Marsana, nomen principis, Esther 1.

Marsi, sorum, populi Italię fortissimi, Picentibus, Æquiculanis & Samnitibus finitimi, à Marso Circes filio orti: qui saliua sua serpentum morsibus medebantur. Sunt & Marsi alij populi in Scythia. Herod. lib. 4.

Marsia, vel Marsias, fluuius Apamean præterfluens.

Marsia, fons in Phrygia, ad oppidú Cyllenarū.

Marsias, siue Marsius, Tuscorum rex, ante Romam conditam, anno 281.

Marsippus, vrbs Phœniciæ: Gentile, Marsippius. Steph.

Marspiter, Martis pater, sicut Diespiter, diei pater. Gel. lib. 5. cap. 12.

Marsius. Vide MARSIAS.

Marsus regnauit in Tuscia, circa annum ante Romam conditam 318.

Marsus, Syriæ præfectus, sub Claudio Cæsare.

Marsia, vrbs Phœnices à Marso dicta.

Marspiter, Martis pater, sicut & Iupiter, Iouis pater, hoc est ipse Iupiter & ipse Mars. Gel. lib. 5. cap. 12.

Marsyas, Peleus historicus, nutritus vnà cum Alexādro Magno, scripsit res Macedonicas libris decem, à primo rege vsque ad Alexandrú. De rebus Atticis libros duodecim. Marsyas Philippeus item historicus. Marsyas Tabenus, qui scripsit de trāquillitate libros duodecim: fabulosa libris septem, & quædā alia de patria sua. Suid.

Marsyas, fratrē habuit Cibyram: & Tabas in Lydia condidit. Steph.

Marsya, siue Marsyas, insignis tibicen, ex Celeni oppido Phrygiæ: Ouidius satyrum fuisse author est, qui tibiis à Minerua inuentis, ausus sit Apollinem ad certamē prouocare, à quo victus & excoriatus est, Ouidius lib. 6. Fastorum.

Marsyas, Phrygiæ fluuius, ab huius nomine dictus, quòd Nympharum lacrymis Marsyam deflentium creuisset, vt apud Ouid. 6. Metam. Vide MARSYA.

Martha, soror Lazari illius, quem suscitauit CHRISTVS. Luc. 10. Iohan. 11.

Martia, Catonis minor filia, quæ, cùm quæreretur ab eo, cur post amissum maritum denuò non nuberet, respondit, non se inuenire virum, qui se magis vellet, quàm sua: quo dicto ostēdit diuitias magis in vxoribus eligi solere, quàm pudicitiam.

Martia, Catonis Vticensis vxor fuit, quā postea, quum ex ea aliquot liberos sustulisset, Hortensio amico concessit: eóque mortuo sub initium bellorum ciuilium eam reduxit. Qua in re Cato maleuolorum reprehensione non caruit, qui vacuam & pauperem eam dimissam esse calumniabātur, vt postea Hortensij testamento locupletatam reciperet. Plutarch. in vita Caton.

Martiales, ministri publici Martis, atq; ei deo veteribus institutis, religionibúsque Larinatium consecrati.

Martialis, poeta lepidissimus, ex Bilbili Hispaniç oppido, cuius etiam extant epigrammatum libri doctissimi & festiuissimi.

[D. Martialis, Iesu Christi discipulus, primus Burdegalensis Apostolus, fidem Christi Pictauis annúciauit, atque Lemouicibus. Bell. tom. 1. Cosm.]

Martinus primus, pontifex Rom. anno salutis 642.

Martinus II. Pontifex Rom. anno salutis 883.

Martinus III. Pōtifex Rom. anno salutis 945.

Martinus IIII. Pōtifex Rom. ann. salutis 1417.

Martinus V. Pontifex Rom. ann. salutis 1417.

Martinus, ex Dalmata Turonum Archiepiscopus, post mortē inter diuos relatus, vixit circa annum salutis 380.

[D. Martinus, Sabariæ ciuitatis Hungariæ natus, Apostolorum discipulus, ac tertius Viennensis episcopus. Adon. Arch. Viennens.]

[D. Martinus, ex Pannonia ortus, post D. Gratianum

tianum Turonensem, archiepiscopatum adeptus, anno Domini 375. Multa disiecit Paganorum idôla, altariáque effregit. In episcopatu autem vixit annos 26. menses quatuor, atque dies septem. Sid. Apoll.]

Martion, Smyrnæus, Plinius lib. 26. ca. 3. de simplicibus affectibus scripsit.

Martius Ancus, quartus Romanorum rex, ęquitate & religione insignis, Latinos bello domuit, Auentinum & Martium montes vrbi addidit, noua mœnia oppido circundedit, syluas ad vsum nauium publicauit, salynarum vectigal instituit, carcerē primus ædificauit, Ostiam coloniam maritimis commeatibus opportunam in ostio Tyberis deduxit. Plin. lib. 31. cap. 3.

Martius campus, Romę, dictus, quòd Marti cōsecratus esset. Liuius, Ager Tarquiniorū, qui inter vrbem & Tyberim erat cōsecratus Marti, Martius deinde campus fuit.

Marullus, Tribunus plebis, coronas Cęsaris Dictatoris statuis detraxit, eósque, qui primi Cęsarem regem salutauerant, in vincula duci iussit. Quamobrem Cæsar Marullum magistratu priuauit. Plutarch. in Cæsa.

Marullus, poeta mimographus sub Antonino principe, Spart.

Pomponius Marullus, grammaticus, Romę profitebatur, sermonis Latini exactor molestissimus, cùm ex oratione Tyberium reprehendisset affirmāte Atteio Capitone & esse illud Latinum, & si non esset, futurum certè: Iam inde mentitur (inquit) Capito: tu enim Cęsar ciuitatem dare potes hominibus, verba non potes. Pugilem olim fuisse Asinius Gallus hoc in eum epigrammate ostendit,

Qui caput ad lęuam didicit, glossemata nobis
Pręcipit: os nullum, vel potius pugilis.

[Marunthas, episcopus Mesopotamiæ, Isdigertem Persarum regem, grauissimo capitis dolore, ac diutino, quem Magi profligare, ne mitigare quidem nequiuissent, solo crucis signo ita sanauit, ac liberauit, vt eum morbū postea rex nunquam persenserit. Socrat. lib. 7. cap. 8. hist. trip.]

Marus, mons Thraciæ.

Masæsylia, regio Libyæ Maurusis contermina: Gentile, Masæsylij, Masæsylitæ, Masæsylēs. Steph.

Masa, ciuitas in tribu Aser. 1. Par. 6. quæ Io. 19. dicitur Messal.

Masalia, Cretæ fluuius, Ptol. lib. 3. cap. 17. Hodie Mesano.

Masaloth, nomen vrbis. 1. Mach. 9.

Masanorada, vrbs Carię, à Masanorado Cyndarsi filio: Gentile, Masanoradeus. Steph.

Masaris. Vide MASSAVRA.

Masca, vrbs Celtiberorum. Strab.

Mascane, vrbs Scenitarum Arabum. Steph.

Martia aqua, quæ & Aufeia, omniū toto orbe aquarum clarissima fuit: à nono lapide structis fornicibus in vrbē producta: ita dicta ab Anco Martio Romanorum rege, qui eam primus in vrbē ducere auspicatus est. Vide suprà Aufeia, & apud Plinium libro trigesimo primo, cap. 1.

Manscotus, vrbs Libyæ, & alia prope Hesperides.

Masdorani, Asiæ populi iuxta Parthiam & Carmaniam desertam incolentes. Ptol. lib. 6. cap. 5.

Masdoranus, mons qui Parthos ab Aria separat.

Masepha, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. quæ aliàs Maspha dicitur.

Maserephoth, in Hebręo est Maserephot-maim, locus est vbi excoquunt aquam ad ignem, refrigerandóque salem faciunt. Commentator Hebræorum super Ios. sic inquit, Salinæ sunt, vbi aqua maris trahitur ad fossas, ad hunc vsum factas, & sole siccatur. Iosue 11. 13. Regio Sidoniorum.

Maserei, filius Sobal filij Hui, primogenitus Caleb ex Ephrata concubina, 1. Par. 2.

Mases, vrbs Argiuorum. Hom. οἵ τ᾽ ἔχον αἴγιναν μασῆτέ κοῦροι ἀχαιῶν. Dicitur etiam Masetus in recto: Ciues, Masetij. Steph.

Masetis, palus quædam & vicus, & insula. Stephano.

Masgaba, Masinissæ regis filius, rex Numidiæ.

Masinissa, rex Numidarum, acerrimus primùm nominis Romani hostis, postea verò fidelissimus socius. Hic ad extremā vsque senectam mira valetudinis prosperitate, vegetóq. corporis robore vsus est, adeò vt nonagesimo ętatis anno filium genuerit. Liuius lib. 3. belli Punici.

Masius, mons supra Nisibin: incolæ, Masieni vel Masiani. Steph.

Maslor Naum, Iudæorum dux, olympiade 5.

Masma, filius Ismaëlis. Gen. 25. 1. Par. 4.

Masmana, nomen viri principis, 1. Par. 12.

Masobia, nomen loci, 1. Par. 11.

Maspha, ciuitas in tribu Iuda, quam ædificauit Asa rex Iuda, 1. Reg. 15. quæ Ios. 15. Masepha dicitur iisdem consonantibus & punctis. Est & locus Galaad, 1. Reg. 22. 4. Reg. 25. vbi pactum inierunt Laban & Iacob. Gen. 31.

Masphath, ciuitas quæ & Maspha dicitur in tribu Iuda, 1. Reg. 7. Ierem. 40.

Masphe, Iosue vndecimo & decimo tertio, in Galaad sita videtur ciuitas.

Maspij, gens Persica. Steph.

Masreca, ciuitas Idumææ, regia Semlæ v. regis in Edom. Gen. 36.

Massa, Libyæ fluuius. Ptol.

Massa, filius Ismaëlis. Gen. 25.

Massaca, vrbs Indorum: Gentile, Massacenus, Stephano.

Massęsylia, Africæ regio, à Mauris Mulucha flu-

nio (quem Molochat appellant) dirempta. Strabo libro 17. & Plinius libro 5. capite 2. Huius regionis populi Massæsyli vocati fuerũt, quos Plinius testatur sua ætate extinctos fuisse, regionémque eorum à Getulis fuisse occupatam.

Massagetæ, populi Scythici in Asia vltra mare Caspium, Orientem versus trans Araxem. Qui cùm per deserta discurrunt, equorum suorum sanguinem cum lacte bibunt, quemadmodum & Bisaltæ populi, apud hos senio confecti, in frusta cæduntur: qui verò morbo intereunt, feris deuorandis abiiciuntur. Strabo libro secundo. Infestissimi sunt hospitibus: neque cum vicinis populis vllam seruãt amicitiam aut fidem.

Vxores habẽt communes, cum quibus in publico coire non verẽtur. Solem præcipuè venerantur, cui & equum immolãt: cæteros habent neglectui.

Massalia. Vide MASSILIA.

Massaura, vrbs Lydiæ, à Ma quadam, quæ Rheã sequebatur, cui Iupiter Bacchum nutriẽdum dedit. Et cùm à Iunone interrogaretur, cuius esset infans, respõdit ἄρεος, id est, Martis. Vocatur autem Bacchus apud Cares Masaris. Rhea etiã Ma vocabatur, & taurus ei immolabatur apud Lydos, vnde nomen vrbi: Gentile, Mastaureus, & Mastaurites. Steph. Vide MASTAVRA.

Massia, vrbs pertinẽs ad Tartesios. Gentile, Massianus. Steph.

Massica, regio Bæticæ, Tartesiis apposita. hanc Vitruuius Maxiam appellat.

Massicus, mons Campaniæ, optimi vini ferax, quod etiam Massicum dicitur.

Massilia, vrbs Narbonensis prouinciæ, optimarum olim disciplinarum studiis florentissima, legibúsque sanctissimis optimè constituta. Macedonibus Astyage, Hebręis verò Sedecia imperante condita, circa secũdam & quadragesimam olympiadem, annis antequàm virgo pareret, DCXIII. post obitum Dauidis regis annis CCCCXXXIIII. Diruta deinde, à Phocensibus instaurata est, qui Cyri tyrãnidem fugientes, destituta Grȩcia, in hanc Galliæ oram sese contulerunt. Agrum habet vini prȩstantissimi feracem. Olim Massiliæ studia ingenuarum doctrinarum adeò floruerunt, vt Romani pro Attica peregrinatione Massilioticum peterent gymnasium ad disciplinas capescendas.

Plautus in Casina, Massilienses mores tanquã optimos, & probatissimos dixit. Vbi tu es, qui colere mores Massilienses postulas? Fuit etiã rerum gestarum gloria, & opibus, & omni genere doctrinæ tam celebris & clara hæc vrbs, vt à Cicerone libro 2. de officiis multis verbis laudetur: tum etiam in oratione pro Flacco. A Massilia fiunt Massiliensis, Massilianus, Massilioticus.

Massima, Gulussæ filius, Masinissæ regis Numidiæ nepos, Romæ, ex insidiis, à Bomilcare quodam interfectus est.

Massurius, Eques Romanus, tempore Tyberij, Iureconsultus non incelebris, qui publicè scripsit, Sabinus cognomine.

Massyli, Stephano, populi Africæ, Cæsariensi Mauritanię & Massęsylis proximi. Hi neque frænis, neque ephippiis vtuntur, sola cõtenti virga, qua equos regunt. Hinc Massylus, adiectiuum.

Massuli, iidem cum Massylis.

Mastaura. Vide MASSAVRA: quanquam magis placet, vt Mastaura dicatur, à Ma, id est, Rhea, & tauro.

Mastiani, populi iuxta Herculis columnas, ab vrbe Mastia. Steph.

Mastinus Scaliger, Veronæ dominus, Parmam, Lucam & Patauium in suam potestatem redegit: coniuratione tamen Italiæ totius perterritus, Patauium quidem fœdere icto dimisit, Parmam tamen & Lucam retinuit. Blond. Platina.

Mastramelle, vrbs & palus Celticę. Steph.

Mataurus, vrbs Siciliæ à Locris cõdita: Gentile, Matаurinus. Steph. Metaurus fluuius est, de quo infrà.

Mater magna, Terra dicitur, & sus prægnans ei mactabatur, quę hostia est propria Terrę. Dicitur & mater alma, quòd omnia alat. Item mater deûm, quòd omnia generet. Vocatur item mater Phrygia, à monte Phrygiæ, quem plurali numero Dindyma vocant.

Maternus, consul cum Bradua, anno ab vrbe condita 937.

[D. Maternus, D. Petri discipulus, Coloniæ primus Christi fidem annuntiauit. Munst. libr. 3. Cosm.]

Mathan, Deiparæ virginis auus. Hieron.

Mathan, pater Saphatiæ, Ierem. 38. 2. Par. 33.

Mathana, solitudinis nomen. Num. 21.

Mathanai, nomen viri, 1. Esd. 10.

Mathania, siue Mathanias, filius Iosiæ, patruus Ioachim frater Ioacim siue Eliacim, à Nabuchodonozor Sedecias nominatus, 4. Regum 14. Filius item Micha. 1. Paralipomenon 9. 2. Par. 29.

Mathanian, nomen viri, 1. Par. 25.

Mathat, pater Heli patris Ioseph viri Marię, Lucæ 3.

Mathat, nomen viri, 1. Esd. 10.

Mathathia, siue Mathathias, pater Iudę Machabæi, 1. Mach. 2. Primogenitus Sellum Coritæ, 1. Par. 9. Sacerdos, 1. Par. 15.

Mathera, vrbs Italiæ, à Græcis destructa, anno salutis 979.

Mathias Hierosolymorum VIII. episcopus, anno

no CHRITI 109.
Mathias, frater Ionæ, summus Iudæorum sacerdos, anno CHRISTI 45.
Mathias, Huniadis filius, Vngariæ rex, circa annum CHRISTI 1460. magnam Bohemiæ partem subegit, posteáque Bohemorum rex electus est.
Mathildis, Angliæ regis filia, Henrici v. Cæsaris vxor, anno CHRISTI 119.
Mathildis, quædam virili animo mulier, Parmā, Mantuam & Ferrariam cepit, anno salutis 1101.
Mathusael, filius Mauiael, Gen. 4.
Mathusala, filius Henoch filij Iared. Genesis 5. Lucæ 3.
Matiana, pars Mediæ. Steph. ex Strab. lib. 12.
Matinus, mons Calabriȩ, authore Porphyrione, buxo & apibus abundans. Hinc Matinus, adiectiuum: vt Apis Matina.
Matinus, mons Apuliæ, buxis abundans. Latini dicuntur populi circa eum habitantes. Luc. lib. 9.

-& arua
Vulturis, & calidi lucent & buxeta Matini.

Matium, Cretæ insulȩ oppidum. Plin. li. 4. cap. 12.
Matiscon, oppidum in Ducatu Burgundiæ, vulgò *Mascon.*
Matoas, olim vocabatur Danubius.
Matralia, matris Matutæ festa.
Matred, virga descendens, aut virga imperātis, siue lectuli descēsio vel imperium: aut Syriacè labor. Pater Meetabel vxoris Adar regis in Edom septimi. Gen. 36.
Matrinus, fluuius in Piceno nō procul ab Adria vrbe. Strab. lib. 5. & Ptol.
Matra, Veneris cognomen apud Persas.
Matrona Iuno dicta est, quòd his præsit mulieribus, quæ aptæ sunt, vt fiant matres.
Matrona, fluuius est Galliæ, in Lingonum montibus nascens, vnáque cum Sequana Belgicam dirimens à Celtica. Gallicè *Marne.*
Matthæus, nomen Apostoli, Matth. 9. qui & Leui dictus est Marc. 2. [Hic D. Matthæus Hebræis, propria eorum lingua conscriptum edidit Euāgelium, cùm D. Paulus & Petrus in vrbe Roma euangelizarent, atque Ecclesiæ inibi fundamenta solidarent: quod Pantænus apud Indos repertū detulit. Æthiopibus Iesum Christum Saluatorem annunciauit. Euseb. lib. 3. cap. 1. & 24. hist. eccles.]
Mattiacum, oppidum in Germania calidis fontibus nobilitatum. Vnde Mattiacæ pilæ, quas Martialis pro sapone posuit,

Accipe Mattiacas quo tibi calua pilas.

Sunt & Mattiaci in Germania fontes trans Rhenum: quorū haustus triduo seruet, circa margines verò pumicem faciunt aquæ.
Matuta, ab antiquis dicta est Aurora, quam Grȩci λευκοθέαν appellant. Hanc poetæ volūt fuisse filiā Cadmi, nomine Ino, Athamantis vxorē, quæ mariti insaniā fugiens, in mare sese præcipitauit vnà cum Melicerta filio: quorū corpora cùm nusquā inuenirētur, pro diis marinis habiti sunt: & Ino quidem à Græcis λευκοθέα à nostris Matuta dicta est: Melicerta autē, à Græcis Palæmon, à Latinis Portunus est appellatus.
Matycetæ, gens Scythica. Steph.
Mauia, Saracenorum regina, circa annum salutis 876. Tripar. lib. 9. cap. 1.
Mauiael, filius Iared. Gen. 4.
Mauman, nomen eunuchi cuiusdam. Esth. 1.
Mauors. Vide MARS.
Mauortius, consul, anno ab vrbe 1189.
Mauregatus, Alphonsi regis Hispaniæ nothus, post patris mortem, Maurorum factione, regnum adeptus.
Mauri, populi, qui Mauritaniam Africȩ regionē Occidentalem versus Gaditanum fretū incolunt. Eos fuisse Indos, & Hercule duce cum innumera aliarum gentium multitudine, in hæc loca peruenisse multi crediderūt, vt Strabo libro vltimo scribit. Sallustius certè in Iugurthino, Mauros & Numidas, reliquósque qui maritimā Africam cultiorem reddiderūt, Medos, Armenios, Persas & Phœnices fuisse indicat. Hi Romanis bellis Punicis, maximè autem rebus contra Iugurtham gestis, innotuerunt. Strab. lib. vlt.
Mauricius, imperator Romanorum quinquagesimus octauus.
Mauricius, Bracharensis episcopus, circa annum salutis 1114.
Mauritania, Africæ regio extrema, versus Gaditanum fretum & Occidentalem Oceanum, in qua Antæus gigas regnasse dicitur, ab Hercule victus. Est autem duplex: Cæsariensis à Cæsarea, & Tingitana à ciuitate Tingi. Dictáque est Mauritania, ἀπὸ τοῦ μαύρου, quod inter cætera significat obscurum vel nigrum, quòd nigros habeat colonos. Gignit simias, dracones, struthiones & elephantes. Eius incolæ Mauri dicuntur. Inualuit autem iam apud nostros consuetudo, vt omnes Africæ aut Asiæ populi Mahometanæ superstitioni dediti, Mauri dicantur.
Maurusij, dicuntur Græcè Mauritani: hinc adiectiuum Maurusius, sia, sium, & Maurisiacus.
Mausolus, Cariæ rex, de quo Theopompus ait, nulla re abstinuisse, pecuniæ causa. Suidas. Fuit autem prouinciæ Græciæ prȩfectus, quem Satrapam Persæ vocāt, Artemisiæ maritus, quæ illum tam ingenti amore prosecuta est, vt eius fato perfuncti cineres vino permistos tradatur ebibisse. Ad hȩc sepulchrū eidem sumptuosissimum extruxit, quod à nomine eius Mausoleum est appellatū, ob operis magnificentiā inter septem orbis miracu-

la numeratum. Attollitur in altitudinē 25. cubitis, cingitur colūnis triginta sex. Ab hoc sepulchro omnia pretiosa sepulchra Mausolea dicuntur. Vnde Suetonius sepulchrum Cæsarum appellauit Mausoleum, quod extruxit Augustus.

Mausos, vicus agri Corinthij. Steph.

Maxentius, crudelissimus tyrannus, Romæ in Cæsaris nomen inuasit, Seuerum à Maximiano Cæsare adoptatum, prælio fudit: postea tamen à Constantino victus, in Tyberi submersus est, Christiani nominis hostis teterrimus. Euseb. lib. 9. cap. 9. hist. Eccles.

Maxies, Africæ populi, à Troianis, vt ipsi gloriātur, orti, qui dextram partem capitis comatā gestant, sinistram radunt, & corpus minio tingunt. Herod. lib. 4.

Maximianus Galerius, imperator Roman. cum Constantio, patre Constantini Magni, Christianis infestissimus.

Maximianus Herculius, imperator Romanus cum Diocletiano.

Maximilianus, imperator prudentissimus Caroli V. Cæsaris auus paternus.

[Maximilla, montani hæretici scortum, & pseudoprophetissa, vnà cum apostata & fornicatore sua ipsius industria laqueo vitam finiuit. Euseb. lib. 5. cap. 16.]

[D. Maximinus, Iuuaniensis episcopus, ab Herulis & Ostrogothis patibuli suspendio martyrium passus est, anno Christi 476. Munst. lib. 3. Cosm.]

[D. Maximinus, Apostolorum discipulus, vnà cum Lazaro, qui à Saluatore ex mortuis fuerat excitatus: venit in Gallias: qui in ciuitate huius nominis, in prouincia Narbonensi, sepultus. Belf. tom. 1. Cosm.]

Maximus Curio, cuius authoritate curię omnes Curionésque regebantur.

Maximus, Romanorum imperator cum Pupieno Balbino & Gordiano, Romæ in tumultu militari occisus.

Maximus pseudimperator Gratianum imperatorem Parisiis vicit, anno ab vrbe 1137.

Maximus Hierosolymorum episcopus IIII. anno Christi 148.

Maximus, consul cum Gordiano, anno ab vrbe 903.

Maximus, consul cū Orphito, anno ab vrbe 924.

Maximus, consul cum Apto, anno ab vrbe 959. Idem II. cum Æliano, anno 975.

Maximus, cōsul cum Albino, anno ab vrbe 977.

Maximus, consul cum Lupo, anno ab vrbe 984. Idem II. cum Paterno, anno 985. Idem III. cū Vrbano, anno 986.

Maximus Dexter, consul cum Numio Albino, anno ab vrbe 1015.

Maximus, cognomine Momma, consul cū Plinta, anno ab vrbe 1172.

Maximus, cōsul cum Theodosio Augusto, anno ab vrbe 1186. Idem II. cum Paterio, anno 1196.

Mazaca, Stephano, Plinius libro 2. cap. 108. ciuitas Cappadocię sub monte Argeo, quę nūc Cæsarea. Hinc Mazacenus, & Mazaces, zacis, in genitiuo.

Mazæna, vrbs Palæstinæ. Stephan. huius incolæ Mazæneni.

Mazæum, ciuitas in Bithynia. Steph.

Mazæi sunt Pannoniæ populi. Strab lib. 7.

Mazares, ex Medorum Satrapis fuit, qui Prienses in Cyri ditionem redegit. Herod. lib. 1.

Mazax, Africæ populus, in torquēdis missilibus non inferior Medis. Lucan. lib. 4.

Mazeras, fluuius in ora maris Hyrcani. Plin. libro 6. cap. 16.

Mazeres, Cyri regis miles. Herodot.

Mazyes, Nomades Libyæ: alij sunt Maxyes: alij Machmes. Steph.

Mazzabanes, Hierosolymorum episcopus, 31. anno Christi 253.

M E

Meandrius, Sami principatum obtinuit, pulso Silosonte. Olymp. 65.

Mearus fluuius Hispaniæ in ora Asturum. Pompon. lib. 3.

Mecades, Atheniensium princeps, circa annum ante vrbem conditam 160.

Mecestus, Troadis fluuius, in Rhyndacum influens. Strabo lib. 12.

Mecha, ciuitas hodie sic dicta in Arabia fœlice, quam Saraceni incolunt, Mahumeticæ superstitionis caput.

Mechmas, nomen oppidi in tribu Ephraim. 2. Esd. 11. qui 1. Regum dicitur Machmas, iisdem consonantibus & punctis.

Mechnedebai, nomen viri, 1. Esd. 10.

Mecholanum, vrbs Santonum ad Oceanū vergens, maxima ex Parte arenosa, & agro tenui. hoc in loco sinus est, in Narbonensi littore Isthmum efficiens, vt sinum Gallicum eodem cognomine. Strab.

Mecilius Hilarianus, consul cum Pacatiano: anno vrbis 1094.

Mecistus, fuit ex sociis Aiacis Telamonij. Homer. lib. Iliad. 13.

Mecistum, Triphylię oppidum est, Steph. Est autem Triphylia Peloponnesi regio littoralis: quæ & Messenia dicitur.

Mecœnas, Eques Roman⁹, Augusto gratissimus, ab Hetruriæ regibus oriundus: cui velut vnico studiorum patrono Virgilius Georgica sua, & Horatius libros Carminum inscripsit. Delicatum hunc fuisse, non solùm cultu ac moribus, sed etiam stylo commemorant: quare eum Augustus Malacinum vocabat, & exagitabat frequenter, vt Cacozelum. Tranqu. Fuit vir hic in prouehendis cùm omniū disciplinarum, tum præsertim poeticæ cultoribus

bus adeò benignus, vt ab eo etiam hodie stu diorũ patroni, qui in subleuanda doctorum hominum egestate se munificos præbent, Mecœnates appellentur.

Mecon, Steph. vrbs est Peloponẽsi, non procul à Corintho, quæ postea Sicyon est appellata Strab. lib. 8.

Meculonius, pupillus quidam Romæ ditissimus. Cicero pro Flacco.

Mecyberna, Macedoniæ oppidũ: & Mecyberneus sinus, eidem oppido adiacẽs. Plin. lib. 4. cap. 10. Stephan. vrbs Pallenes in Cherroneso Thraciæ. Ciuis, Mecyberneus.

Meda, vrbs est Thessaliæ, Perottus.

Medaba, vrbs Nabatheorũ: ciuis, Medabenus.

Medaba, vrbs Arabiæ in tribu Rubén, Num. 21. Ios. 13. 1. Par. 19. Isa. 15.

Medad, nomen viri, super quem requieuit Spiritus Domini in castris. Num. 11.

[D. Medardus, D. Gildardi frater, primus Noyensis episcopus, Suessione natus, & sepultus. Bell. tom. 1. Cosm.]

Meddin, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Meddix, summi magistratus nomen erat apud Oscos. Ennius, Summus ibi capitur Meddix, occiditur alter.

Medea, filia Ætę regis Colchorum ex Ipsea, vt alij, Idya cõiuge, quę Iasonem Colchos cum reliquis Argonautis profectum hospitio suscepit: cúmque eius amore flagraret, verere túrque ne incolumis nõ rediret, vtpotè quæ pericula nosceret, habita sui coniugij ratione, docuit ipsũ, qua ratione æripedes tauros domare, & iugo submittere, dracoñẽq; peruigilẽ sopire & deinde occidere, eiúsq; dentes sulcis immittere, & vellus aureum rapere posset. Quo peracto cum eo fugam arripuit, trahens secum fugæ comitẽ Absyrtum, paruulum fratrẽ. Quos cùm pater persequeretur, neque quisquam insequentem remorari posset, Medea fratrẽ Absyrtũ occidit, & articulatim discerptum passim per agros disiecit, atque sic dum pater filij mẽbra colligeret, illa cũ raptore aufugit. Tandẽ post longos errores in Thessaliã cum Iasone peruenit, vbi eius præcibus Æsonẽ patrem annis decrepitum, in robustiorem ætatẽ retraxit: cúmq; Iasoni duos filios peperisset, in Peliæ mortẽ suas filias armauit. Postremò ab ipso Iasone repudiata est, qui aliã vxorem Creusam, videlicet Creõtis Corinthiorum regis filiã duxerat. Quod Medea ęgerrimè ferens, ignẽ in scriniolo muneris loco Creusæ misit, quo ipsa cũ tota regia exusta est. Quo tamẽ impio facinore Iason iratus, supplicium de ea sumpturus irruit. Medea verò arreptis filiis, quos ex ipso susceperat, ipsos in patris cõspectu iugulauit. Veneficiis sublata Athenas venit, vbi Ægeo iã senescẽti nupsit, peperítque filiũ, quem de suo nomine Medum appellauit. Vide Iustinum libro 42. Tãdem nescio quo pacto Iasoni conciliata, cum eo Colchos rediit, patrémque senẽ & exulem Iasonis viribus in regnũ reduxit. Alij verò referunt: eam non Iasoni reconciliatam, sed post susceptum ex Ægeo Medum filiũ nubes carminibus excitasse, iísque cum Medo filio inuolutam in eam Asiæ partem, quæ hodie Media dicitur, prouolasse. Dio. Sicul. 5.

Medemena, ciuitas tribus Iudæ, quæ aliàs Bersabee dicitur. Ios. 15. Isa. 10. Sunt tamen, qui Medemena sentiãt diuersam à Bersabee esse ciuitatem, sed tamen vicinam.

Medena, ꝓuincia, de qua 1. Esd. 6. Heb. Madai.

Medeon vrbs Bœotiæ, & alia Phocidis, à Medeone filio Pyladis, filij Electræ: Gentile, Medeonius. Est & Epiri ciuitas & vic⁹. Step.

Medesicastes, filia Priami notha. Homer.

Media, Asiæ regio latissima, à Septẽtrione Hyrcano mari, ab Occasu maiori Armenia & Assyria terminata: à Meridie Persidẽ, ab Ortu Hyrcaniã habens & Parthiam, quæ Cassaorum montibus ab ea excluditur. Dicta Media (vt Solino placet) à Medo Medeę & Ægæi filio. Strab. lib. 11. Mediam in duas diuidit partes: quarum alteram Maiorem vocat, cuius caput facit Ecbatana: alteram Minorem, quæ & Atropatia dicta est, ab Atropato duce, qui eam à Macedonũ impetu tutã præstitit. Est autẽ Media, bona sui parte montosa & frigida, & ferè tota sterilis, excepta regione, quæ sub Caspiis portis in humili & cõcauo iacet solo, quę opulenta est, rerúmq; omniũ necessariarũ ferax, præterquàm olei. In ea campus est latissimus, quem Hippoboton vocant: in quo equorum quinquaginta millia pasci dicuntur. Regium id armentum est. Ex Media primũ allata est malus citrea, quæ inde Medica dicitur. Nascitur in ea regione Silphiũ, ex quo Medicus liquor, non multùm inferior Cyrenaico colligitur. Itẽ Medica herba qua optimè pascuntur equi. Huic prouinciæ attribuit sacra scriptura Aracusiã, Parthiã, Assyriã, Persidẽ. [In Media fertur existere palus, cuius aquis quoddã nigricãs supernatat virus, quo si quis delibutus, ad ignem accesserit, statim inflammatur, & exuritur. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 69.] Inde Medus, Medius, Medicus, fœm. Medis.

Medidus, Medorum rex tertius circa quintam Olympiadem.

Medina cæli. Vide MEDIOLVM.

Mediolanium, Ptolemæo, Britanniæ vrbs: Item Mediolanum eidem, Germaniæ vrbs, hodie Monasterium. Vulgò *Munster*. Mediolanium aliud Xantonum vrbs, authore eodẽ Stephano, Aquitaniæ: incolæ, Mediolanij: Gallicè *Xainctes*.

Mediolanum, vrbs Cisalpinæ Galliæ metropolis, populi multitudine refertissima: dicta à sue dimidia lanata. Nam apud Ambrosium legitur in quadam epistola, Cùm à Gallicanis populis initum consilium foret pro constituẽda vrbe, effosso solo, inuenisse suem dimidiam lanatam. Itaque à portento Mediolanum esse nuncupatum. Ferunt hanc vrbem à Gallis Senonensibus ante Christi aduentum annis 359. instauratam, seu conditam fuisse. hinc Statius Cæcilius comicus ortus fuit. Liuius lib. 5. Deca. 1.

Mediolanum, Britanniæ oppidum, alio nomine Mediolanium. Item aliud Germaniæ inferioris oppidũ in Coloniensi diœcesi: quod hodie Monasterium vocant. Strab. lib. 4. aliud huius nominis oppidum collocat inter Xantones Galliæ Aquitaniæ populos, quos hodie vulgò *Xainctes* vocant. Steph.

Mediolum. Ptol. li. 2. ca. 6. Hispaniæ vrbs. Vulgò *Medina cæli*.

Mediomatrices, populi Germaniæ inferioris, ad ripas Mosellæ fluuij, Treuiris finitimi, hodie Metenses. Cæsar. Pli. & Strab. Mediomatricos vocat. Gallicè, *Ceux de Mets*.

Medion, vrbs iuxta Ætoliam. Gentile, Medonius, fortè Medionius. Steph.

Medioxumi, dij minores antiquis dicti sunt. Plaut. in Cistellaria, Ita me dij deæque superi atque inferi & medioxumi.

Meditrina, medicamentorum dea, Festo.

Meditrinalia, sacra deæ Meditrinæ. Mos erat, ait Festus, Latinis populis, quo die quis primùm gustaret mustum, dicere ominis gratia, Vetus nouum vinum bibo: veteri nouo morbo medeor: à quibus verbis etiam Meditrinæ deæ nomen cœptum, eiúsque sacra Meditrinalia dicta sunt. Varro de lingua Latina libro quinto.

Medma, Stephan. oppidum in agri Brutij littore vnà cum portu. Plin. lib. 3. cap. 5.

Medmalus, vrbs Cariæ. Steph.

Medmæ, vrbs Italiæ, à Medme fonte: ciuis, Medmæus. Est & alia Liguriæ. Steph.

Medoacus. Vide MEDVA.

Medod, vnus ex Centauris, Perottus.

Medon, nothus Oilei, ex matre Rhena. Hom. lib. 2. Iliad.

Medon, filius Codri regis Atheniensiũ, primus eorũ princeps, sine regio nomine, circa annum ante Romam conditam 315.

Medon, vnus ex procis Penelopes. Oui. 1. epist.

Medua, portus, Plin. lib. 3. ca. 5. inde Meduacus siue Medoacus, Venetorũ fluuius, Patauium alluens: qui nunc vulgò *Brenta* dicitur. Nam ostia Padi, Plin. lib. 3. cap. 16. describens ait, Proximum portum facit Brundulum, sicut Edronẽ Meduaci duo, & fossa Clodia. Strabo libro quinto scribit Meduacum vocari, & portum & fluuium. Ibidem supra Venetos Carnorum & Meduatorum fuisse gentem tradit.

Meduali, populi Alpini, Vocontiis proximi, ad eos montes, è quibus prodeunt fluuij, Padus & Druentia.

Medullia, Steph. Latij oppidum fuit, Albanorum opus. Plin. lib. 3. cap. 5.

Medullina, virgo Romana, ab ebrio patre in tenebris violata, vt stupri authorem agnosceret, digito eius annulum detraxit: vbi ex pignore patrem esse comperit, cum ad aram gladio confodit. Plutarch. in Paral.

Medullus, Hispaniæ mons.

Medusa, filia Phorci ex Ceto marina bellua, quę vnà cum duabus sororibus Euryale & Sthenione, Dorcadas insulas in Oceano Æthiopico tenuisse fertur. Vnde & Gorgonides appellantur. Hæc præter alias formæ insignis dotes, capillos habuisse fertur, proximè ad auri colorẽ accedentes: quorũ splendore captus Neptunus, in Mineruæ tẽplo cũ ea concubuit: ex quo cõcubitu postea natus est Pegasus equus. Quam iniuriam Minerua graui & iniquo animo ferens, Medusæ crines, quibus maximè amatori suo placuerat, in angues mutauit: dedítque, vt omnes eam aspicientes in lapides verterentur. Quáobrem cùm nemo tam immane monstrum intueri posset, Perseus Iouis & Danaes filius, Mercurij talaribus, & falcato ense accepto, Palladis item scuto, vt ære repercussam effigiẽ eius videre impunè posset, ex improuiso, cùm ipsa anguésque sopiti essent, eã adortus, vno validissimo ictu peremit: & in patriam rediens, cùm eius caput secum deferret, contigit, vt guttæ sanguinis decidentes per solitudines Africæ mutarentur in serpentes. Lucan. lib. 9. Quidam non ex marina bellua genitam tradunt, sed ex muliere Phorci vxore, cui nomen esset Cero vel Cetho. Inde Medusæus, a, um. Vide PEGASVS.

Medyllia, vrbs ab Albanis condita, Romanorum colonia: Gentile, Medyllinus. Steph.

Meetabel, vxor Adar regis in Edom septimi. Gen. 36.

Mega, promontorium Mauritaniæ Cæsariensis. Ptolemæus.

Megabisus, nobilis Persa, vnus ex septem, qui Magorũ tyrannidem sustulerũt, à Dario rege dux exercit⁹ in Europa relictus, Perinthũ cepit, Pæones vicit, Thraciã omnem subegit, Macedoniã frustra per legatos tentauit quos rex Amyntas vino obrutos interfecit.

Megabyzi, siue Megalobyzi, Ephesiæ Dianæ sacerdotes, quos eunuchos esse oportebat: vnde & pro imbellibus ac mollibus poni cõsueuerunt, quales sunt spadones. Quint. lib. 5. cap. 11.

[Megacles, Musas pretio, vt sibi inseruirent, & honori ac decori forent, emit: quas omnia bonarum artium genera, maximè Musicam, edoceri curauit: vt patrē nomine Macdrem, Lesbiorum regem, morosum & ingenio difficilem, mitigarent: quarum vnicuique æreā statuā erexit. Clemens Alex. Orat. ad Gētes.]

Megaclides, philosophus Peripateticus tempore Protagoræ. Laertius.

Megera, vna Furiarum, Noctis & Acherontis filia, ita dicta ἀπὸ τοῦ μεγαίρειν, quod odisse seu inuidere significat.

Megalesia, dies qui dicatus erat Magnæ matris deorum ceremoniis. Ludi quoque qui celebrabantur ante templum in ipso magnæ matris deûm conspectu, Megalesia dicebantur, & ludi Megalenses. Liuius, M. Iunius Brutus ædem Magnæ matris deûm in palatio dedicauit, & ludos ob eam dedicationem factos Megalesia appellauit: μέγα enim magnum dicitur.

Megaliotæ, populi quidam, vt videtur, apud Aristotelem in libro De poetica: nisi legendum sit μεγαριῶται.

Megalocometes. Vide καλὴ ἀκτὴ.

Megalopolis, vulgò, *Londari*, vrbs Arcadiæ. Vocabatur autem dimidia sui parte Orestia, ab Orestis aduentu. Fuerunt autē non pauci clari Megalopolitæ, quorum aliquot à Stephano nominantur. Hinc possessiuum, Megalopoliticus. Alia est Icariæ ciuitas, quæ nunc Aphrodisias, olim Lelegum vrbs: eadem à Ninoë dicta: ciuis Ninoetes: Tertia est Iberiæ, Stephano. Vide NINOE, vbi non Icariæ, sed Cariæ legitur.

Megara, Creontis Thebanorum regis filia, & vxor Herculis. Nam cùm Erginus Orchomeniorum tyrannus Thebanos graui premeret tributo, Herculi filiam suam ea lege pactus est, si vrbem eo onere liberasset. Quo prœmio inductus Hercules, Orchomeniis bellum intulit, vrbéque expugnata, tyrannum interfecit: victórque Thebas reuersus, Megaram vxorē duxit: verùm cùm postea Eurystei iussu ad inferos descendisset, diutiúsque ibi moraretur, Lycus exul Thebanus, rei benegerēdæ occasionem sibi oblatam ratus, regnum Thebanorum inuasit: cúmque Megaræ animum ad nuptias suas inflectere non posset, vim ei inferre parabat. Inter hæc opportunè ab inferis rediens Hercules, Lycum interfecit, regnúmque Thebanorum Creonti restituit. Lyci autem necem iniquo animo ferens Iuno, tantum Herculi furorem obiecit, vt ille Megaram vxorem cum liberis ex ea susceptis interficeret. Hygin. Fab. Poet. cap. 32. & Seneca in Hercule furente.

Megara, ciuitatis nomē in Megaride Græciæ regione, iuxta Isthmum Corinthiacum, media inter Peloponnesum, Atticā & Bœotiam, dicta à Megareo Apollinis filio, vel ab Ægeo Pandionis filio: in cuius agro præstantissimi proueniebant bulbi, qui inde Megarici dicti sunt. Illic schola fuit Megarensium philosophorum, qui Euclidi Megarensi Socratico successerūt. Strabo lib. 9. Theognis etiā Megarensis fuit. Huius meminit Cicero lib. 4. epistolarum. Effertur autem hoc nomen, Megara, garæ, singulari numero: vel plurali Megara, garorum. Columella libro 10.

Iam Megaris veniāt genitalia semina bulbi.

Est item Megara, Siciliæ mons, apibus abundans, vrbem habens eiusdem nominis, in radice sitā: à qua propinquus sinus Megarinus, siue Megaricus nominatur, Hybla antè dicta, ab Hyblone rege. Alia est in Thessalia, alia in Ponto, alia Illyrica, alia Molossiæ: Gentile, Megareus, & fœm. Megaris, Megareis: possessiuum, Megaricus. inde Megarici κέραμοι. Steph. Hinc fit Megarensis, & Megarus, ra, rū.

Megareus, pater Hippomenis, nepos Neptuni, ex Onchesto Bœotiæ oppido oriundus, vel filius Onchesti: quæ controuersia ex eo orta est, qui locus est apud Ouidium lib. 10. Metam.

Nanque mihi genitor Megareus Onchestius illi
Est Neptunus auus: pronepos ego regis aquarum.

Alij ita legunt,

Nanque mihi genitor Megareus: Onchestus at illi, &c.

Fuit præterea eodem nomine vnus ex Apollinis filiis, qui Megaris à se conditis nomen fecit.

Megaricum, oppidulum Bithyniæ. Steph.

Megaris, regio Græciæ. Vide MEGARA.

Megaris, Nisæa vocabatur, à Niso Pādionis filio.

Megasa, vrbs Lybiæ: in qua σιλοφάγοι & ἀροτῆρες. Steph.

Megbis, nomen viri. 1. Esd. 2.

Megdagascar. Vide MENVCIAS.

Meges, vnus ex Græcorum principibus, qui Dulichio & Echinadibus insulis præfuit, & cum nauibus 40. ad Troiam est profectus. Homer. in Catalog. nauium.

Megistanes, dicuntur proceres & primates. Cor. Tacit. Et Megistanes Armenios (qui primùm à nobis defecerant) pepulit sedibus.

Megiste, vrbs & insula Lyciæ, à Megisteo quodam. Steph.

Megistias, patria Acarnanius Orimicus à Melāpode clarus vaticinio: qui prospectis extis futura prædicebat. Floruit tempore Leonidæ Spartani. Herod. lib. 7.

Megistheus, vnus ex amasiis Anacreontis. De quo Politianus in Rustico.

Megphias, nomen viri. 2. Esd. 10.

Meherdates, rex Assyriorum, sub Cl. Cæsare.

Mehusim, pater Abitob. 1. Par. 8.

Meionis, olim Cyprus dicebatur. Steph.

Mela Pomponius, Cosmographus, cuius extat liber de situ orbis.

Melachrena, Sibylla Cumana à quibusdam dicta est. Arist. in mirabilibus.

Melæna, insula maris Ionij ante Epirum: quæ alio nomine Corcyra dicitur. Plinius libro 3. capite 26.

Melæna, Plin. lib. 4. cap. 12. quondam Cephalene dicta.

Melæne, oppidum in Arcadia, à Melæneo Lycaonis filio, inter Heræam & Megalopolim. Steph. Gentile, Melenæus. Sunt & μελαιναί, vrbs Lyciæ: Gentile dici potest Melænites. Vide MELAENEIS.

Melæneis, vicus in Antiochide tribu. Callimachus Melænas vocat. Tribulis, Melæneus. Steph. Vide MELAENE.

Melampea, vrbs Lydiæ: Gentile, Melampeus. Steph.

Melamphylis, insula in Samothracia, & Samos ipsa dicta est Melamphylos. Steph.

Melamphylus, exiguus mons Thessaliæ. Aliàs Melamphylum, insulæ nomen in Asia. Plinius lib. 5 cap. 31.

Melampus, filius Amythaonis & Dorippes, Home. Odyss. lib. 23. ex prima Argo, Biantis frater. Nomen autem cepisse fertur, eò quòd mater infantē exposuerit toto corpore tectum præterquam pedibus, qui à sole, atro colore attracto, nomini causam dederunt. Augurio claruit: [omnium auium, cæterorúmque animalium voces nouit & intellexit: fuit & omnium medicorum præstantissimus, cui templum erectum, festáque solemnia, & sacrificia fuere statuta. Paus. lib. 1.] Biantem item iuuit in auferendis bobus Iphiclo, quas ille Neleo restituit: cuius beneficij memor Neleus, filiam suam nomine Pero, ei vxorē tradidit. Filias quoque Prœti furiis agitatas, sanitati mentis restituit: quarum vnam Iphianassam cognomine coniugem accepit.

Melampus, vnus ex canibus Actæonis, à pedum nigritie ita dictus. Ouid. 3. Metam.

Melampus, est etiam in tertio Europæ sinu, apud Ouidium 3. Metamorph. sicut & Melanchætes.

Melampygos, cognomen est Herculis, quasi nigro podice: quòd eam partem corporis, non Lydorum more vulsam neque candidam, quemadmodum solent effœminati: sed nigris pilis hirsutam ac syluosam haberet. Vide Erasmum in prouerbiis, Ne incidas in Melampygum.

Melanchætes, vnus ex canibus Actæonis ἀπὸ τῆς μελαίνης χαίτης, hoc est, à pili nigridine dictus. Ouid. 3. Metam.

Melanchlęni, populi iuxta Bosphorum Cimmerium in Asia. Ioan. Henterus,

Inde Melanchlęnis Męotidos accola, Sindon. μελάγχλαινοι, inquit Stephanus, populi Scythię, à vestibus nigris dicti.

Melandia, regio Sicyoniæ: Gentile, Melandius. Steph.

Melanea, oppidum in Arcadia. Plin. lib. 4. cap. 5.

Melanes, vel nigri, montes iuxta deserta Arabię. Ptol. lib. 5. cap. 17. Hodie mons Sinai, mons S. Catharinæ: Sur desertum Hebræis, à Mauris Tur dicitur.

Melaneus, Euryti pater, à quo Eretria Melaneis olim dicebatur.

Melaneus, numeratur inter canes Actæonis apud Ouid. 3. Metam. Est & Centauri nomen apud eundem 12. Metam.

Melanis, Venus dicta est, quòd ipsa tenebras amet, hominésque noctu sæpiùs coëāt. Palęph.

Melanion, vir quidam tantæ castitatis, vt odio mulierum in solitudinem abierit, & per auia montium & nemorum cane, quo vno conuictore vtebatur, feras insectaretur, nec vnquā domum reuocari potuerit: vide prouer. Melanione castior.

Melanthus fuit poeta Elegiographus, Cimonis ducis Atheniensium familiaris.

Melanium. Vide MELANYON.

Melanippiū, fluuius Pamphyliæ, vel, vt alij, Lyciæ: Gentile, Melanippius, Melanippeus, Melanippea. Vide CHELIDONIAE. Steph.

Melanius. Vide MELANEVS.

Melanthia, filia Deucalionis ex Pyrrha.

Melanthius, nomen viri, qui cùm Gorgię inimicus esset, dixit, Hic nobis de concordia pręcipit, qui tres in vna domo cōcordare non potuit. Est & nomen viri Troiani propriū, quem Eurypylus in bello Troiano interemit, vt scribit Homerus. Alius eiusdem nominis pastor apud Theocritum. Alius item pictor cura pingendi præcipuus.

Melanthius, pastor fuit caprarum Vlyssis: qui quòd & rem domini absentis vnà cum procis absumpsisset, & tam heræ, quàm herili filio molestum sese præbuisset, post reditum Vlyssis à Telemacho trucidatus est, vt est videre apud Hom. Odyss. lib. 22. Ouid. in Epistola Penelopes ad Vlyssem.

Melantho, filia Protei senis, cui consuetudo fuit, positis vestibus, dorso delphinum insidere, atq; sic per maria patris vagari. Qua re sic cognita, Neptunus se in delphinum transformauit, illámque blandiendo illexit, vt dorso suo insideret: transuectǽq; in aduersum littus stuprum obtulit. Ex quo concubitu Amycum natum fuisse quidam prodiderunt: quem tamen Seruius Melites filium facit.

Melanthus, XVI. Atheniensium rex, circa annū ante vrbem conditam 367.

Melanyon, dictus est Hippomenes, eò quòd pomis

mis certamen confecerit: ἀπὸ τῶν μήλων, hoc est, à malis, & ἀνύω, perficio. Alij per iota scribere malũt Melanium, putántque cõpositum esse à nomine μῆλον, & verbo ἀνίημι: vt Menalion dicatur, quasi mala è manu emittẽs. Hippomenes enim (vt suprà retulimus) cum Atalanta cursu certaturus, à Venere mala aliquot aurea accepit, quæ inter currendum emisit, vt Atalantam iis colligendis occupatã interim præuerteret.

Melaria. Vide MELOS.

Melas, multorum fluuiorum nomen est: nam vnum esse in Mygdonia ostendere videtur Ouid. lib. 2. Metam. Mygdoniúsque Melas. Alium esse eiusdem nominis in minori Asia, & Smyrnam circumeuntem Solinus scribit. Alium nauigabilem esse in Cilicia, & ipsius terminum, id est, qui Ciliciam à Pamphylia diuidat, scripsit Plinius libro 5. Alium item in Thracia, vt in eodem libro idem Plinius cõfirmat. Alium præterea esse dixit ipse Plinius libro 2. in Bœotia: qui à Parnasso profluens, Mineruæ sacer dicitur à poetis, quia ripæ eius oliuis sint refertæ. Is vnus omnium fluuiorum Græciæ ab ipso fonte nauigabilis, atque circa solstitium æstiuum, vt Nilus, stata accipiens incrementa, nec longiùs excurrit, sed in lacus & cuniculos delapsus, modica sui parte Cephiso infunditur. Statius libr. 7. Hero. lib. 7. [Huius fluminis aqua potata, oues efficit nigras. Plin. ibidem.]

Melas Pontus, id est nigrum mare, sic dictus est à Melane Phryxi filio illapso, vel à Melano fluuio eius loci. Post ipsam autem aiunt esse Sarpedoniam Petram.

[Melda, vulgò, *Meaux*, ciuitas Episcopalis ad flumen Matronam posita, quæ Parisiis viginti ferè milliaribus abest: sic dicta, quòd eius acropolis in aquarum Matronæ fluminis meditullio stet. Belf. tom. 1. Cosm.]

Melcha, vxor Nachor filij Thale, filia Aran fratris mariti sui Nachor, Genes. 11. Filia item Salphaad filij Hepher filij Galaad. Numer. 26.

Melcha, in Greco scribitur MELEA, pater Eliacim patris Iona. Luc. 3.

Melchi, pater Leui patris Mathat. Luc. 3.

Melchiades, siue Melciades, Roman. episcopus XXIX. circa annum salutis 309.

Melchias, pater Phassur, Iere. 21. filius Amelech, Iere. 38. Filius Athanai filij Zara. 1. Par. 6.

Melchiel, filius Beriæ filij Aser. Gen. 46. 1. Paralip. 7.

Melchiram, filius Iechoniæ filij Ioacim. 1. Paralip. 3.

Melchisedech, Sacerdos & rex Solymæ siue Ierusalem. Gen. 14. Heb. 7.

Melchisua, filius Saul. 1. Regum 14. & 31. 1. Paralip. 8.

Melchom, Idolum quod colebant filij Ammon 4. Reg. 23. 1. Par. 20. Ierem. 49.

Meleagenes, nobilis Architectus Atheniensis, qui fanum Mineruæ extruxit.

Meleager, Oenei Calydoniæ regis filius, ex Althæa coniuge, quo recenter nato, visa sibi est mater tres Parcas igni assidentes videre, manúque stipitem tenentes, æqualem puero cũ stipite vitam assignare. Recedentibus itaque Parcis, Althęa extinctum stipitem diligentissimè asseruauit. Adulto deinde Meleagro cõtigit, vt pater eius ex susceptis frugibus omnibus, diis sacrificaret, præter solam Dianam. Quapropter dea irata, aprum immisit, omnes Ætoliæ agros deuastantem. Ad hunc igitur conficiendum, Meleager, collecta robustissimorum iuuenum manu, aprum interfecit, capútque eius Atalantæ Iasij Argiuorum regis filiæ, quæ prima aprum vulnerauerat, velut partem spolij dedit. Quod ægrè ferentes Plexippus & Toxeus, Althęæ fratres, Atalãtæ caput auferre conati sunt. Quamobrem Meleager iratus eos obtruncauit, duxitque Atalantam in vxorem, quæ ei Parthenopeiũ peperit. Nuntiata itaque fratrum morte, Althęa doloris impatiẽtia in furorem versa, fatalem illum stipitem in ignem coniecit: quo exusto, Meleager etiam exustis intus intestinis omnibus consumptus est.

Meleagræa, Calydon vrbs dicitur: quoniam Meleager in ea imperauit, Perottus.

Meleagrides, Oenei & Althęæ filiæ, sorores autem Meleagri: quæ cùm fratrem immoderatiùs lugerent, in Meleagrides aues sunt commutatæ. Hyginus Fab. poet. cap. 174. & Ouid. lib. 8. Metam.

Meleagrus, rex Macedoniæ XXXI. circa annũ à Roma condita 474.

Melech, filius Micha filij Merib-baal. 1. Paralipomenon 8.

[Meledunum, oppidum Galliæ Celticæ, quod Sequana flumen alluit, ab vrbe Parisiensi viginti milliaribus distans. Gallicè *Melun*. Belf. tom. 1. Cosm.]

Melegene, insula in mari Adriatico adiacẽs Dalmatiæ. Ptol. lib. 2. cap. 17.

Melenis, amasia fuit Domitij Marsi. Martialis, Nota tamen Marsi fusca Melenis erit.

Meles, rex Lydorum III. circa Olympiadem 13.

Meles, lis, & letis, fluuius prope Smyrnam. Plin. lib. 5. cap. 29.

Melesigenes, proprium nomen Homeri poetę, sumptum à Melete fluuio Smyrnæ propinquo, iuxta quem natus esse dicitur, postea Homerus appellatus. Vide suprà.

Meleti sinus, à Meleto fluuio dictus, antea Smyrneus. Steph.

Meletius, præsul, in Ægypto Arianæ sectæ sectator: qui sub Diocletiano in exilium pulsus

est, quòd præter opinionem fidem nostram defendisset, cùm tamen Ariana vellet tutari. Historia Tripartita.

Melia, vrbs Cariæ: Gentile, Melieus. Steph.

Melibœa, littoralis vrbs Magnesiæ, vel secundũ aliquos, Thessaliæ, Herod. lib. 6. patria Philoctetę Pæantis filij: à quo Melibœus, a, um: nobilis ob purpuram quę illic inficiebatur. Stephanus ex Strabon. libr. 9. Thessaliæ vrbem esse scripsit. Est etiã hoc nomine vicus in mari Laconico. Itẽ Melibœus, nomen pastoris, dictus, quòd boum curam habeat. Theocritus & Virgil.

Melicerta, siue Melicertis, Inûs & Athamantis Thebarum regis filius: cum quo mater, cùm virum furore correptum Learchum filium suum videret occidisse, in mare se præcipitauit: ambóque deorum miseratione in numina marina sunt commutati: Ino quidem in Leucotheam, quam & Matutam matrem vocant: Melicerta verò in Palæmonem, quem Latini Portunum nominant.

Melici, vel Melienses, Thessaliæ populi. Steph.

Meligene, Melitusa à Polybio dicitur. Nos Melitem vocamus, de quo posteà. Vide suprà MELEGENE.

Meligunis, vna ex Æoliis, Lipara aliàs dicta. Steph. Gentile, Meliguneus.

Melina, vrbs in Argo: vnde Venus Melinęa. Stephanus.

Melinophagi, populi Thraciæ. Steph.

Melissa, Melissi Cretensium regis filia: quæ vnà cum sorore Amalthea, Iouem caprino aluit lacte. Hanc primam mellificium ferunt inuenisse: vnde data est occasio fabulæ, Melissam in apem fuisse conuersam. Colum. lib. 9. cap. 2. Nec sanè rustico dignum est, sciscitari, fuerítne mulier pulcherrima specie, quam Iupiter in apem conuertit.

Melissa, Periandri Corinthiorum tyranni vxor: quam ille concubinarum delationibus temerè credẽs, cùm grauida esset, pedibus conculcans interemit. Laërt. in vita Periandri.

Melissa, filia Epidamni, Stephanus in Dyrrhachio. Et Melissonius locus, vbi ex Neptuno Dyrrhachium peperit.

Melissa, vrbs Libyę: vnde regio Melissæa. Est etiam in Cyzico, Melissa vicus: Gentile, Melissenus. Steph.

Melissus, Cretensium rex fuit, pater Amaltheæ & Melissæ: quæ Iouem melle & lacte caprino aluerunt, vt latiùs suprà docuimus in dictione Amalthęa.

Melissus grammaticus, muneri datus Mecœnati, & manumissus ab eo. Tranquillus.

Melissus Samius, Parmenidis auditor, Philosophus ciuibus suis charus, quibus præcepta plura dedit, Rempublicã administrauit, classíque in bello præfuit. Apollodorus.

Melita, tæ, seu Melite, es, insula Siciliæ adiacens qua parte in Africam vergit, distans à Lilybæo CXIII. M. passuum. Plin. libr. 3. capit. 8. vt scribit Strabo, ante Pachynum sita, haud longè à Sicilia, periculoso tamen disiuncta mari. Ab Melita canes nobiles μελιταῖα κυνίδια aliquando dicti, Strabo lib. sexto, in deliciis habiti à fœminis: à quibus adagium natum, Melitæus catulus, de re hominéve ad solam voluptatem comparato. In qua insula fuit oppidum eiusdem nominis Carthaginensium colonia: à quo non longè in promontorio fanum fuit Iunonis celeberrimum. Cicero Melitensem rosam commendat. Puluinus, inquit, erat Melitensi rosa fartus. Diodorus refert in Melita insula pretiosam tenuitate ac mollitie telam fieri. & Cicero in Verrem, Act. 4. vestem & textrinum Melitense nominauit. A Melite fit Melitæus, a, um, & Melitensis: vt Canes Melitæi & Melitenses. Plin. lib. 30. cap. 5. Vide MELIGENE. ea nostra ætate nobilitata est ab equitibus Hierosolymitanis, quos Rhodios vocant, seu Rhodienses: qui Rhodo à Solymano imperatore pulsi, in ea sedem fixerunt, *Malte*.

Melite, vicus in tribu Oeneide: Tribulis, Meliteus. Steph.

Melitea. Vide MELITTAEA.

Melitena, vrbs Armeniæ minoris, iuxta Euphratem.

Melitene, vrbs Cappadociæ: Ciues, Meliteni. Steph. ex Strab. lib. 11.

Melites, fluuius. Vide MELESIGENES.

Melitis, vnus est ex fœlicissimis illis fatuis, quos Homerus suo carmine nobilitauit. Is non poterat numerare supra quinque: ductáque vxore nouam nuptam nõ attigit, veritus, ne se illa accusaret apud matrẽ: cuius stultitia abiit in prouerb. Melitide stultior.

Melito, episcopus. Eusebius libro quarto, capite 21.

Melittæa, vrbs Thessaliæ: Ciuis, Melittæus. Theopompus & Philon μελιτῆαι vocant, vnde Melitteus. Steph.

Melitus, nomen eius qui Socratem accusauit.

Melitusa. Vide MELEGENE & MELIGENE.

Melitusa, vrbs Illyriæ: Gentile, Melitusæus, vel Melitusius. Steph.

Melizandrus Milesius, Lapitharum & Centaurorum bellum scripsit. Ælian. de varia historia.

Mella, fluuius Galliæ, iuxta quem Amello herba frequens nascitur. Seruius in 4. Georg.

Mellicola, qui & Gargaris, regnauit in Hispania circa annum mundi 1382.

Mello, ambitus montis Sion interior, quem reges incluserant muro. Vel, vt alij volunt, vrbs non ita procul hinc, cuius ciues Abimelech regem sibi constituerunt, Iud. 9. Ab hoc loco Dauid cœpit munire terram, 2. Reg. 5. Salomon

mon hanc reparauit, 3.Reg.9. & 4.Reg.12. 2. Par.32.

Mellona, vel Mellonia, dea mellis Romanis putabatur.

Mellothi, nomen viri.1.Par.25.

Melluch, nomen viri.1.Esd.10.

Mellus, vrbs Grecię condita eodē tempore quo Thasus & Paphus, anno scilicet ante Romam conditam 675.

Melo, nomen fluuij, qui & Milus & Geon appellatus est. Ausonius in Ænigmate, Melonis albam paginam.

Melobosis, Nympha Oceani & Thetyos filia, Hesiodo in Theogonia, sic dicta ab ouibus pascendis.

Melocabus, Germaniæ vrbs, Ptole.libr.8.cap.11. Vulgò *Choburgk*.

Melodunum, oppidum inter Celtas, in insula fluminis Sequanę positum, vicinum Lutetiæ, ab ea solùm distans 20. miliaribus. Gallicè *Melun*.

Meloëssa, insula ex Syrenis vna, non tam à pomorum, quàm à pecorum abundantia dicta. Plin.lib.3.cap.10.Steph. μηλῶσσα, insula est iuxta Iberos: Gentile, Melussæus.

Melopa, Gothilę Gothorum regis filia, Philippi Macedonis vxor. Lycophron.

Melon, nomen Astrologi apud Plutarch. in Nicia, qui cùm esset militiæ, viderétque pessimè suæ parti futurum, insaniam mentitus est, atque etiam domum incendio dedit, vt missionem & militiæ vacationem impetraret. Plurarch. in vitis Alcib. & Pyrrhi.

Melos, gen. fœm. insula Cretæ adiacens, & vrbs in ea. Strabo, Melos insula inter Cretam Peloponnesúmque interuallo æquali sita, à Peloponneso promontorium Scylleum, à Creta Dictynneum habens. Inter Cycladas numeratur à Pomponio libr.2.capite 1. Hanc priùs (inquit Stephanus) Phœnices habitauerunt: vnde & Byblus vocata est à Bybliis Phœnicibus: item Zephyria. Hinc Diagoras Melius, & Socrates, & Aristophanes. In Thessalia verò populi quidam Melienses dicuntur. Est & vicus Acarnanię, à quo Melicus, vel Malicus Doricé. A Melius etiam formatur Melieus, Meliacus, & regio Melis, Stephano. Vide MALIEA.

Melos, & Melaria, duo oppida in finibus Hispaniæ, à malis sic dicta. fertur enim Hercules aurea mala illuc ex Libya attulisse. Steph. in Belo. Vide MELOESSA.

Melus, oppidum Thessaliæ, quod Niceas Atheniensium dux obsedit, expugnauítque non tam machinis bellicis quàm fame: vnde natū prouerb. Fames Melia.

Melus, filius Mantus, à quo Melois, Lesbilocus, Stephanus.

Melpomene, vna ex Musis, tragœdiarum inuentrix, à modulando nomen trahens. Virgil. de Musarum inuentis.

Melpomenos Bacchus dictus est ab Acharnensibus, quasi dicas cantu oblectabilem.

Melsus. Vide MESEMBRIA.

Meltias, nomen viri, 2.Esd.3.

Melus. Vide MELOS.

Memaliarus, vnus ex Cadmi sociis, Theram insulam condidit. Steph.

Membliarus, insula prope Theram & Anaphē: à Mēbliaro Phœnice, Cadmi socio, qui Theram habitauit. Dicitur etiā Bliarus per aphęresim: Gentile, Membliarius. Steph.

Memmius, ciuis Romanus, ambitu postulatus à Q. Curtio. Cic. ad Qu. fratrem li.3. Hic quum ageret Tarracinę, deperibat quandam mulierem, nō sine Largio quodam riuali: cum quo quum aliquando rixa incidisset, eo iracundiæ prouectus est Memmius, vt ipsi Largio brachium mordicus arripuerit: vnde fluxit adagium in vulgus, Lacerat lacertū Largij mordax Memmius.

[Memmius, genere Romanus. D. Petri discipulus, Catalauni, vulgò *de Chaalons sur Marne*, primus episcopus. Bell. tom. 1. Cosm.]

Memnon, Homero, filius Trithoni, fratris Laomedontis, ex Aurora susceptus: qui cum maxima orientalium populorum copia in auxilium venit Priamo, & in pugna ab Achille occisus, vel (vt alij tradunt) à Thessalis insidiis occisus est. qui quum in rogo cremaretur, precibus Auroræ in auem mutatus est: ex eadémque pyra multæ aliæ aues euolarūt, quas Memnonias vocarunt, quæ quotannis ex Æthiopia in agrum Iliacum dicuntur aduolare, Memnonísque sepulchrum ter lustrare, deinde duas in partes diuisæ, rostris vnguibúsque concurrere, & generis sui authori sanguine suo parentare. Ouid.13. Metam. Strabo lib.15.

Memnon, Darij Persarum regis dux exercitus, Chion, Methymnam, Eresam, ac Pyrrham & Mytilenem vel occupauit, vel vi cepit, quo tempore Alexander primùm in Asiam traiecit.

Memnones, populi Æthiopici. Steph.

Mempheus, mons circa Thessaliam.

Memphi, populi Memphim habitantes. Vide TAPVIS.

Memphis, vrbs Ægypti regia, ab Ogdoo rege condita, & à nomine filiæ eius ita appellata. Hæc inter omnes Ægypti vrbes secundum ab Alexandria locum obtinuit, pyramidibus, regum sepulchris imprimis insignis. Eius ambitus traditur fuisse centum & quinquaginta stadiorum. Sita est in loco totius Ægypti opportunissimo, vbi Nilus in duas scissus partes, literæ Δ speciem præbet: quo fit, vt portuosissima sit, omnísque penè ex nauigiis

aditum præbeat. Vulgus hodie *Alcayrum* vocat. Hinc fit Gentile Memphites, phitæ. Item Memphitis, tidis. Item Memphiticus, ca, cum.

Memphis, Ptolemæo libro 4. capite 5. in finibus Arabiæ ciuitas, quæ Nophet & Migdol Hebræis.

Mempricus, rex Britanniæ, qui fratrem Malym exuit vita, vt eo mortuo regnaret. Volaterran.

Mena, apud Romanos dea, quæ menstruis floribus præesse putabatur. Quo etiã nomine dictus est piscis quidam breuis, qui hyeme candidus, æstate nigrior fit: sed tunc Mæna cum diphthongo scribitur. Cic. lib. de finib. Qui voluptatem cõtemnunt, eis licet dicere se accipenserem Mænæ non anteponere.

Mena, primus Ægyptiorum rex, circa annũ mũdi 2251. Diodo. Sicu.

Menęchmi, apud Plautum Comœdia, in qua Menechmus introducitur. Legitur Menęhmi sine c.

Menęchmus, philosophus Platonicus, Proconnesius Eudoxi auditor, vixit temporibus Platonis, & scripsit libros tres in libr. Platonis de Republica.

Menęchmus, Sicyonius historicus, scripsit historiam Alexandri Magni. Suid.

Menala, Seruius enim sine diphthongo scribit. Vide MAENALA.

Menalcas, pastoris nomen apud Virg. in Ecloga tertia.

Menalippe, Antiopes Amazonum reginę soror. Hęc ab Hercule capta fuit in bello, quod cõtra Amazones gessit: quam quum Antiopę sorori restitueret, accepit pretium, arma reginæ & baltheum. Nam hæc quoque ex eo bello reportare fuerat iussus ab Aristeo.

Menalippides, poeta Melius genere, scripsit Dithyrambicorum plures libros, & poemata epica, & epigrammata, & elegos. Huius ex filia nepos Menalippides, iunior, item poeta, scripsit Lyrica & Dithyrambica. Vixit, mortuúsque est apud Perdiccam regem Macedoniæ. Suid.

Menalippus, ciuis fuit Thebanus, qui cùm Tydeo ad Thebas vulnus lethale inflixisset, ille sibi hoc mortis solatium à suis pręstari petiit vt antequàm moreretur, Menalippi caput ad se referrent. quod cùm non exiguo suorum, tum hostium sanguine obtinuisset, feræ ritu dentibus dilaniauit, tandémque veluti vindictæ satur, æquiore animo expirauit. Stat. Thebaid. 8.

Menalippus, Tydei frater, quem Tydeus in venatu fertur peremisse, obque id fratricidium exulasse.

Menalippus Troianus, ob virtutem, à Priamo filij loco amatus.

Menander, Atheniensis comicus nouæ comœdię, strabus fuit, mente acutus, amore in mulieres insanus. scripsit fabulas LXXX. & epistolam vnam ad Ptolemęum regem, aliáque nõnulla soluta oratione. Hęc Suidas. Quintilianus autem de eo, sic libr. 8. Menander, inquit, meo iudicio diligenter lectus, ad cuncta quæ præcipimus efficienda sufficit. Ita omnem imaginem in vita expressit, tanta in eo inueniendi copia, & eloquẽdi facultas, ita est omnibus rebus, personis, affectibus accommodatus, vt omnibus eiusdem operis authoribus tenebras obduxerit. Porrò tãto fuit in pretio vt etiam inuitatus sit à regibus Ægypti, oblatis magnis honoribus & diuitiis.

Menander, Laodiceus sophista, scripsit commẽtarios in artem Hermogenis, & in Pręexercitãmenta Mintiani. Suid.

Menander alius, Simoni Mago successit: non solùm eius referens impietatem, sed lõgè superans, maioribus portentis efferebat, sese seruatorem dictitans, ex Olympo ad hominũ salutem demissum, docénsque nullo pacto angelos ab hominibus vinci, aut cogi posse, quàm artis magicę disciplina & baptismo ab eo traditis, ex quibus immortalitas humano generi proueniat. Iustinus & Euseb. lib. 3.

Menander, Pergamenus historicus.

Menapij, populi, qui ad vtramque Rheni ripam habitant, iuxta Neruios, sed ad mare proximi, qui hodie vocantur Geldrenses, siue, vt alij volunt, Iuliacenses, qui sub duce Cleuensi sunt. Strab. lib. 4. Gallicè *Gueldres & Cleues*.

Menaria, melius per diphthongum æ scribetur, insula. Plinius libro 3. cap. 5. contra Magonem sic dicta à piscium multitudine, qui męnæ dicuntur.

Menas, Samnis quispiam, qui in solitudine ac paupertate vixit curãdis apibus intentus: neque tamen deerant adeuntium dona, quæ ad bonam frugem solebat conuertere.

Mendæ, vrbs Siciliæ prope Palicos. inde Mendæus. Steph.

Mende, vrbs Thracię, à Mẽde vel Mendi muliere. Inde vinum Mendæum. Steph.

Mendes, vrbs Ægypti, iuxta Lycopolin, vbi Pana & hircum colunt. Hircus cum Ægyptiorum lingua Mendes appellatur. Ciuis, Mendesius, aut Mendites. Steph.

Mendesicum, vnum ex Nili ostiis. Plin. libr. 5. capite 20.

Mendesus, vrbs Ægypti, à qua Mendesium, vnguentum dicitur. Vide MENDES.

Mendoza, familia illustris in Italia, à Roderico quodam originem traxit.

Meneceus, Creontis Thebanorum regis filius. Stat. 7. Thebaid.

Menecheus, oraculo edito largitus est patrię suũ sanguinẽ. Cic. in Tuscul. quæst. circa finẽ lib. 1. Vide

1. Vide MENOECEVS.

Menecina, vrbs Oenotriæ in Mediterraneis, à qua Menecinei & Meneceni populi. Steph.

Menecis, vrbs Phocensium vltima, quę ad occasum vergit.

Menecrates, Syracusanus medicus, nullam dicitur accepisse mercedē medendi. Curabat in primis sacrum morbum, tantùm hac mercedę contentus, vt liberati, se ipsius esse seruos faterentur: se verò Iouem appellabat. Vide MERECRATES.

Menecrates, comicus poeta. Suid.

Menedemium, vrbs Lyciæ: Gentile, Menedemius vel Menedemieus. Steph.

Menedemus, philosophus nobilis inter Socraticos, Phædri discipulus, pauperis architecti filius, ex Eretria ciuitate, à quo philosophi Eretriaci dicti sunt. Eretria verò in Eubœa est. Strab. lib. 9. Hic militiam primò exercuit, postea ad Platonem concessit: fuit honestate & grauitate insignis: status corporis in eo sene, vt in iuuene, fuit firmus & validus. Et cùm primùm ab omnibus ludibrio haberetur, postea in tanta admiratione habitus est, vt ciuitatis gubernacula ei traderentur. Obiit vitæ suæ anno septuagesimo tertio.

Menedemus Lampsacenus, Cynicus, qui in tam prodigiosam venerat superstitionem, vt sumpto habitu furiæ, prodiret, dictitans se exploratorem ex inferis venisse, delaturum dæmonibus mortalium peccata.

Pullatus ambulabat cum tunica talari adstricta baltheo puniceo. Arcadium pileum gestabat, cothurnos tragicos, virgam in manu. Laertius.

Menelaiū, parua regio Spartæ: Gentile, μενελαεύς, Possessiuum, Menelaicus: sed ab Ægyptia vrbe Menelaites dicitur. Steph.

Menelaus, filius Atrei & Aëropes, vt Homerus tradit, Plisthenis verò, vt Hesiodus, & frater Agamemnonis, rex Spartæ: qui Helenam Iouis & Ledę filiam vxorem habuit: quam cùm Paris Priami filius, eo absente rapuisset, legatos ad Paridem misit, qui illam repeterēt: qui cùm re infecta redissent, omnes totius Gręcię principes ad bellum conuocauit, qui collecta mille nauium classe, ad vnum sub Agamemnone rege in excidium Troianum coniurarunt. Quúmque iam tota Phrygia atque Mysia deuastata, Ilium Priami regiam, decennali bello oppugnassent, tandem fraudę magis, quàm viribus expugnauerunt: atque sic egregiam suam coniugem recepit, conscensáque naui post octauum erroris annū domum rediit: Tantæ molis erat infame reducere scortum.

Menelaus, vrbs Ægypti, Straboni lib. 14. & regio, Menelaites.

Menelaus quidam, cùm sacerdotium Iudæorum per fraudem adeptum duodecim annis occupasset, ab Antiocho Epiphane, Syriæ rege interfectus est, 1. Mach. 14.

Meneleus, vnus ex Centauris.

Meneleus, vnus ex canibus Actæonis. Ouidius 3. Metamorph.

Menephron, viri proprium, qui cum matre cōcubuit. Ouid. 7. Metam.

Menes, Herodoto, primus omnium hominum in Ægypto regnauit, sub quo tota Ægyptus præter Thebas, plaga palustris fuit.

Menesthius, Arithoi & Philomedusæ filius, ex Arna ciuitate, quem Paris in bello Troiano occidit. Homer. initio lib. 7. Iliad.

Menestho, nomen Nymphæ, à memorando dictæ. Vnde Menestheus, proprium nomen aurigæ Diomedis. Vide MENESTHIVS.

Menestratus, sculptor præstantissimus, qui Ephesi in templo Dianæ Hecaten tanta marmoris radiatione insculpsit, vt in eius cōtemplatione æditui admonerent, oculis parcere.

Menia columna, locus Romæ. Cic. pro Sestio.

Meninx, insula, Plin. lib. 5. cap. 7. circa Africam clarissima, longitudine XXXV. M. passuum, latitudine XXV. ab Eratosthene Lotophagitis appellata. Stephanus insulam & vrbem esse scribit iuxta Syrtes: Gentile, Meningius.

Menippus, Phœnix, philosophus Cynicus, nihil memoria dignum edidit: porrò ipse, liberíque eius ridendi. Cúmque habendi cupidissimus esset, bonis amissis laqueo vitam finiuit. Diogenes Laertius.

Menippus, poeta comicus. Suid.

Menippus, Stratonicensis, in tota Asia disertissimus, præceptor Ciceronis, vt ipse in Bruto testatur. Alium præterea eius nominis Macrobius adducit Menippum, quem philosophum & seruum fuisse tradit: scripsisséque libros, quos in Satyris Marcus Varro imitatur, quas Menippeas nominauit: alij verò Cynicas.

Menismini, populi Æthiopiæ, qui viuunt lacte cynocephalorum, quorum armenta pascunt, maribus interemptis nisi sobolis gratia.

Menius, Lycaonis filius: qui cùm patre in lupum verso, & domo conflagrante, Iouem detestaretur, ab eo fulmine percussus est.

Menius, Consul Roman. anno ab vrbe 430. deuictis naualι prælio priscis Latinis ac Antiatibus eorum rostra nauium ærata in foro posuit, appellaríque forum Rostra cœpit. Liuius lib. 8. Plin. 34 cap. 5.

Menelaria, Hispaniæ vrbs, vulgò Marcia. Ptol. lib. 2. cap. 6.

Menna, pater Melcha, siue, vt Gręcè habetur, Melea. Luc. 3.

Menna, episcopus Byzantinus, anno CHRISTI 536.

Menni, nomen regionis, Ierem. 51.
Mennith, vrbs in terra Gad Iudic. 11.
Menodotus, medicus insignis ætate Serapionis, cuius meminit Gaditan. in Therapeut.
Menœceus, iuuenis Thebanus, filius Creontis: qui pro patriæ salute sanguinem suum, atque adeò vitam ipsam sponte profudit. Nam cùm Thebanis eo tempore, quo ab Argiuis obsidebantur, redditum esset oraculum, vrbem saluam fore, si vltimus ex Cadmi posteris, spōtanea se morte manibus eius deuoueret, intelligens Menœceus oraculū illud ad se pertinere, nihil cūctatus, suo sibi gladio necem consciuit. Statius 10. Thebaid. Cic. 1. Tuscul.
Menœcis. Vide MENECIS.
Menœtes, vnus ex sociis Æneæ, qui gubernator fuit nauis, cui nomen erat Centauro. Virg. 5. Æneid.
Menœtius, Homero, filius Actoris ex Ægina, quam vitiatam Iupiter illi coniugem dederat. Hic postea relicta Ægina matre, in Opuntem Locrorum se contulit, ibique Patroclum ex Sthenele vxore suscepit, qui ab eo Menœtiades appellatur.
Menoba, ciuitas in Hispania inter sacrum promontorium & columnas Herculis. Strab.
Menoles, dictus est Dionysius. Vide MAENOLES.
Menon fuit arrogātissimus sophista Socratis ætate. Plut. in libello de multiplici amicitia.
Menophilus, Eunuchus, cui Mithridates à Pompeio victus filiam seruandā dedit in arce quadam: quam cùm Manlius Priscus obsedisset, defensoresque deditionem parātes Menophilus sentiret, gladium in viscera sua compegit, veritus ne captiua puella raperetur & violaretur. Ammianus Marc. 16.
Menophis, rex Ægypti circa annum ante Romā conditam 662.
Menosca, oppidum Vardulorum in Tarraconēsi Hispania. Plin. libro 4. capit. 20. Ptolem. lib. 2. cap. 7.
Menotharus, fluuius in Mæotim influens. Plin. lib. 6. cap. 7.
Menosgada, Germaniç vrbs, Ptol. hodie Egra.
Menostheus, portus in insula, quā Bætis bipartitus efficit. Strabo.
Mensaria, Ptol. libr. 2. cap. 6. Hispaniç vrbs. Vulgò *Marcia*.
[Menta, Plutonis concubina, quam Proserpina zelotypia impensè laborans, in herbam eius nominis commutauit. Strab. lib. 8.]
Mentaurus. Vide MOLVS.
Mentercosa, Hispaniæ vrbs, Ptol.
Mentisa, Hispaniç vrbs, Ptolemæo, alia nomine Mentesa.
Mentoas, fluuius olim dicebatur, quem nūc (Eustathio in Dionysium teste) Istrum siue Danubium appellamus.
Mentor, vasis cęlādis mirus artifex, Plin. libr. 12. cap. 11. Hinc Mentoreus, rea, reum.
Mentor, Asię maritimę pręfectus, sub Artaxerxe Persarum rege, omnes eius regionis ciuitates vi aut dolo regi subiecit.
Mentores, populi fuerunt in Illyrico: Plin. lib. 3. cap. 21.
Mentyrna, vrbs Samnitum in Italia: Gentile, Mentyrnæus.
Menuthias, insula Australis, Ptol. lib. 5. cap. 9. ad Æthiopam. hodie *Madagascar*, siue insulam S. Georgij nominant, licet accolę sint Mahometistæ: Gentile, Menuthieus.
Menuthis, vicus Ægyptius iuxta Canobū. Gentile, Menuthites. Steph.
Menus, vir fuit inter Samnites natus, qui mirè solitudinem amabat, in qua ne quid per otiū perperàm faceret, apes curabat.
Menus, Bocatio, Germanię fluuius est, in quo silurum aiunt piscem equos innantes deorsum trahere. Mœnus potius per œ, qui Frācfordiā alluit, nec procul inde Rheno iungitur. Vide MOENVS. Vulgò *Main*.
Mephaath, ciuitas Leuitarū in tribu Ruben, in terra Moab. Ios. 13. & 21. Iere. 48.
Mephitis, Dea odoris grauissimi, id est graueolentis. Alij Mephitim deum esse volunt, Leucotheæ connexum: sicut est Veneris Adonis, Dianę Virbius. Alij Iunonem intelligunt, quā aërem esse constat. Omnis autem putor, Mephitis appellatur.
Mephres, rex Ægypti circa annum mundi 230.
Mera, sacerdos Veneris. Stat. 8. Theb.
Mera, Prœti & Antiæ filia, quæ cùm venationi dedita, Dianam per nemora sequeretur, à Ioue cōspecta est, & adamata: qui cùm nulla ratione castissimę puellæ animum ad sui amorem posset pellicere, ad dolum cōfugit, Dianęque figura assumpta, vim ei intulit.
Quamobrem cùm Dianę consortium illa deinde fugeret, nec vocanti deinceps Deę parere vellet, suspicans, ne Iupiter aliquis sub eius imagine lateret, telis eius est confossa, tádémque deę eiusdem miseratione in canem mutata. Ouid. 7. Metam.
Mera, canicula Erigones, quę cùm Icariū herum suum à pastoribus interemptum videret, & in puteum coniectum, ad filiam herilem rediit, vestéque eius mordicùs arrepta, ad patris cadauer eam perduxit. Cúmque Erigone patris desiderio, dolorísque impatientia laqueo sibi necem cōsciuisset, Mera quoque dominis suis spiritu suo parentauit, Iouísque miseratione in cælum est translata, & in stellam Caniculæ conuersa. Vide ICARIVS & ERIGONE.
Meraioth, filius Achitob, 1. Par. 9. filius Zaraiæ filij Ozi. 1. Par. 6.

Merala, limes Zabuloniæ tribus. Iof.19.
Merari, filius Leui filij Iacob. Gen.46.1.Paralip.6.
Meraritæ, populi, Num.26.
Mercemanni. Vide MARCOMANNI.
Mercuria, mulier propter religionem Christi, sub Decio imperatore, apud Alexandriam, supplicio affecta.
Mercurius, Iouis & Maiæ filius: ita dictus à mercibus, eò quòd negotiatoribus præsidere existimaretur. A Græcis Hermes dicitur, ἀπὸ τοῦ ἑρμηνεύειν, hoc est, ab interpretãdo. Variis à Poetis appellatur nominibus: nã modò Ligius dicitur, modò Argiphontes, modò Nomius, modò Cyllenius. Præter hunc tres alij fuisse Mercurij dicuntur: vnus Cæli & Diei filius: alter Liberi & Proserpinæ: tertius Iouis & Cyllenes, quem fama est ob Argi cædem profugum, literas Ægyptiis ostendisse. Verùm omnes ad Maiæ filium referuntur: cui idcircò alas in capite & pedibus attribuunt, eo commento significare volentes, velocem ferri par aëra sermonem. Ideò autem deorum nuntium dictum, quoniã per sermonem omnia cogitata enuntiantur. Dictus est deus facundiæ, quòd hominibus eloquentiam præstare putabatur. Habitus est etiam deus mercatorum, lucri, palæstræ, furum. Lyram inuenit: Hermaphroditũ ex sorore Venere genuit: Martem è duris carceribus liberauit: Argum interemit: Prometheum in Caucaso religauit. Est etiam Mercurius vnus ex septẽ planetis, cuius corpus cunctorum siderum minimum, ferè semper subest radiis solaribus, à quibus non recedit longiùs, quàm viginti octo gradus.
Astronomis στίλβων dicitur, quod est radians. Vnde etiam perustus fingitur, quòd Soli vicinior sit, quàm reliquæ stellæ. Cicero tertiò de Natura deorum.
Mercurius Trismegistus, Philosophus Ægyptius, antiquissimus, scripsit plurimos libros de philosophia diuina: quorum quædã fragmenta hodie etiam extare putantur.
Mercurius, qui & Ioannes, LIIII. Rom. episcopus, sub annum salutis 532.
Merecrates, medicus Syracusanus: qui nullam ab eis mercedem accipiebat quibus medebatur. Curabat in primis morbum regium hac lege, vt liberati se esse ipsius seruos faterentur, eúmque Iouem appellarent: ferúntque in id tumoris fuisse euectum, vt quandoque ad Agesilaum Spartæ regem hoc modo scriberet: Merecrates Iupiter Agesilao regi salutem. Subridens Agesilaus respondit: Agesilaus Merecrati sanitatem. Plut. in Apoph. & Cal. cap.38. lib.6. Dicitur & alio nomine Menecrates, de quo suprà.
Mered, filius Bethiæ filiæ Pharaonis, 1. Paralipomenon 4.
Meremoth, nomen viri. 1. Esd.8.
Meres, Æthiops, rex Ægypti. Olympiade 22.
Meri-baal, filius Ionatham filij Saul. 1. Paralip.8.9.
Meribanes, Iberiæ rex, sub annum salutis 362.
Meriones, auriga Idomenei, & cum eo dux nauium, quæ è Creta venerant ad Troiam, fortitudine Marti, vel Martis ipsius iudicio, comparandus. Homerus in Catal.
Meritus, mons est in tertio Europæ sinu.
Mermerois, dux exercitus Persarum, sub Cosroe rege.
Mermeros, Centaurorum velocissimus, qui ea in pugna, quam in Pyrithoi nuptiis aduersus Lapitas commiserunt Centauri, grauiter vulneratus, vix fuga salutem quæsiuit. Ouidius 12. Metam.
Mermessos, vrbs Troica, patria Erythrææ Sibyllæ: Gentile, Mermessius & Mermesseus. Stephanus.
Mermuth, nomen viri, 2. Esd.10.12.
Mero dictus est Tyberius Nero per iocũ, quòd impendio vinosior esset. Tranquillus in Tyberio.
Merob, primogenita regis Saul. 1. Reg.14.
Merobandes, consul cum Gratiano Aug. anno ab vrbe 1130. Iterum cum Saturnino sexcennio pòst.
Merodach, rex Babyloniorum. Isa.39. qui 4. Regum 20. dicitur Berodach.
Merodacus, Sicambrorum rex XIIII. Olympiad.164.
Meroe, roes, insula Nili, omniũ, quæ eo fluuio ambiũtur, longè maxima: quippè cuius longitudo ad tria millia stadiorum, latitudo ad mille extendatur. Vrbem habet eiusdem nominis insulæ totius caput, à Cambyse conditam, & de nomine sororis ibi defunctæ, Merorem appellatam. De hac ita scribit Herodotus. Meroe fuit olim regni caput: clypei figuram ea insula imitatur, ad tria millia stadiorum cum Nilo protensa. Accolunt pastores eam qui passim venantur, & agricolæ qui aurifodinas habent. Effodiuntur in ea aurũ, argentum, æs, ferrum, ebenum: prçterea fert & lapidum multiplex genus: distãtq; à Syene quinque millibus stadiorum, vltra quam est ad torridam Zonam. Alia est Meroe Antiochiæ iuxta Daphnem, orientem versus: Gẽtile, Meroçus, aut Merusius. Possessiuum, Merusiacus. Est & Meroe, ciuitas Lyciæ. Stephan. Vide MERVSIVM.
Merom, aqua seu flumen in terra Chanaan, iuxta quod gentes conuenerant aduersus Israelitas, Ios.11. Hieron. in locis Hebraicis Merrum vicum fuisse dixit in XII. milliario vrbis Sebaste iuxta Dothaim.
Merome, nomen loci, Iud.5. Vbi alij interpre-

tes pro in regione Merome, legunt, in excelsis campi.

Merone, olim dicta insula, quę postea Siphnus. Steph.

Merope, insula dicta (vt quidam existimát) à Merope terrigena, Triopæ filio. Plin. lib. 5. cap. 31. Merope enim dictus est vnus ex terrigenis gigantibus illis, qui affectasse regnũ cæleste finguntur, hoc est, qui turrim Babel extruxerunt, in qua ædificanda, cùm interuenerit linguarum confusio, vocúmque diuisio, qui eã moliebantur, dicti sunt Meropes, id est diuersarum vocum.

Merope, es, vna filiarum Atlantis ex Pleione Nympha, cuius stella ex septem Pleiadibus obscurissima apparet, quòd cùm sorores omnes diis nupsissent, sola Sisypho nupserit homini mortali. Ouid. 4. Fast.

Meropia vna est insula Cycladum: quæ aliis nominibus & Siphnos, & Acis appellatur. Plin. lib. 4. cap. 11.

Meropis, insula est Cariæ adiacẽs: quæ notiore nomine Cos appellatur. Plin. lib. 5. cap. 31.

Meropus, mõs Græciæ, iuxta Thessaliã, variis præruptus anfractibus, vnde & nomẽ habet. Nam cùm ex variis anfractibus vndiq; referente Echo, voces diuersas reddat, ab effectu etymologiæ appellationem sortitus est.

Meros, siue Merus, mõs in finibus Indię, in cuius radice Dionysius in Indiam proficiscẽs, Nysam vrbem condidit. Curtius lib. 6. Inde Græci mentiendi traxere licentiam, Iouis femore Liberũ patrem fuisse celatum. Græcè enim μηρὸς femur significat.

Merouꝫus, Francorum rex tertius à Pharamundo.

Meroz, vrbs Galilææ. Iud. 5.

Merres Æthiops, Ægypti rex, Olymp. 22. Vide Meres.

Merthes, rex fuit Ægypti: qui Cornicẽ habuit vsqueadeò cicurem, vt quoquò iussisset ille, epistolas deferret, non ignorãs quò transuolandum esset, aut vbi considendum.

Merula, fluuius qui Albingæ ciuitatis latus alluit, alio nomine Centena dictus, quia centenis amnibus augeatur.

Merusium, parua regio, cuius incolæ Merusij. Diana quoque μερυσίωσα cognominatur. Locus abest Syracusis per stadia septuaginta. Aliqui à Meroë Æthiopiæ dictam volunt, Steph. fit etiam Merusius, Gentile. Meroë Antiochiæ, vt dictum est.

Mes, filius Arã. Ge. 10. qui 1. Par. 1. dicitur Mosoch. Ab hoc Meones traxerunt originem.

Mesa, rex Moab, 4. Reg. 3. filius item Caleb, fratris Ierameel, 1. Par. 2.

Mesa, fluuius notus per Leodium fluens, & per Brabantiam ac Gueldriam: vulgò tamen *Mose* dicitur, & coniungit se cum Rheno.

Mesacus, qui & Mesech, Mesiam veterem condidit: quæ Cappadocia appellatur.

Mesanites sinus nominatur à Marciano in Persici maris descriptione. Steph.

Mesapia, Apulia, à Mesapo rege dicta. Strabo lib. 9. Bœotia etiã, Steph. teste, μεσαπία priùs vocabatur: item insula quædam, de qua in Calabria, pro qua Messapia aliàs per duplex s, scribitur.

Μεσαπία, Steph. regio Apuliæ, Tarento vicina: Gentile, Mesapius.

Mesapium, mons Eubœæ (Vide suprà in Hesæno.) Hinc Mesapicus, à Mesapio, qui in Italiam migrauit. Steph. De Messapeis per duplex s, vide infrà.

Mesapus, Neptuni filius, inquit Seruius, per mare ad Italiã venit. Vnde Neptuni dictus est filius, quẽ inuulnerabilẽ ideò dicit, quia nusquam periit, nec in bello. Ignem autem ei nocere non posse propter Neptunum dicit, quia aquarum deus est. Ab hoc Ennius dicit se originẽ ducere. Seruius in 7. Æneid.

Mese, ses, ventus inter Boream & Cęciam medius, vnde & nomen habet. Plin. lib. 2. cap. 47. Vide MESSENE.

Mesech. Vide MESACVS.

Meselemia, nomen viri, 1. Par. 26.

Mesembria, vrbs Pontica: Ciuis, Mesembrianus.

Mesembria, vrbs Thraciæ, Megarensium colonia quam antea Menebriam vocabant, quasi Menapolim, id est Menæ ciuitatem. Eius enim ædificator Menas appellabatur: Bria verò, sermone Thracio, ciuitas vocatur, vt refert Strab. lib. 7. Hinc Mesembriacus.

Mesene, vel Mesenia, eadem regio quæ Adiabena. Vide infrà MESSENE.

Mesentius. Vide MEZENTIVS.

Mesezebel, pater Barachiæ. 2. Esd. 3.

Mesia, prouincia, quæ Pannoniæ iungitur, ad Pontum vsque cum Danubio decurrens.

Mesia, Pompon. lib. 3. palus est. Sunt qui hoc nomen cum œ diphthongo scribunt, alij cũ y psilo. Vide infrà.

Mesizabel, nomen viri. 2. Esd. 10.

Mesoa. Vide MESSOA.

Mesola, vrbs Laconiæ, vna ex quinque. Gentile, Mesolates, vt à μεσόα mesotes. Steph.

Mesoli, cuiusdam filius fertur Dexamenus. Vide DEXAMENVS.

Mesollam, filius Saphatiæ, 1. Par. 9. filius item Sadoc, ibidem.

Mesomedes, poeta Adriano principi charissimus, scripsit in laudem Antinoi liberti sui. Suidas.

Meson, astrologus ex his vnus, qui Atheniẽsib' adscriptus fuit, nauigaturis in expeditionem Siciliæ, onus detrectare cupiens, tẽpestatẽ futurã prædixit. Cúmq; propterea minimè

nimè proficeret, simulauit insaniã, atque hoc modo missionem impetrauit. Ælianus de varia historia.

Mesopontius, Neptunus, in Ereso Lesbi ciuitate colitur. Steph.

Mesopotamia, regio Asiæ latissima, Tigrim habens ab Oriente, Euphratem ab Occidéte, à Meridie Babyloniam, à Septétrione Caucasum. Mesopotamia dicta ab eo, quòd media sit inter duos fluuios, Tigrim & Euphratem. Hæc regio etiam dicta est Seleucia, vt refert Plin. lib. 6. Gentile, Mesopotamites.

Mespanense, vnum ex ostiis Rhodij fluuij, aliàs Rhodani.

Mesphar, nomen viri. 1. Esd. 2.

Mespharath, nomen viri. 2. Esd. 7.

Mesphe, in monte Iarim prope Silo domicilium Samuel. Vide MASEPHA & MASPHA.

Mesraim filius Cham, Gen. 10. Ab hoc Ægyptus Hebræa lingua Mesraim nuncupatur: quæ & sæpè in sacris literis dicitur terra Cham, à Chã filio Noe, Psal. 105. Hieronymus in quæstionibus Hebraicis.

Messa, regio Iudææ. Hiero. in locis Heb. in qua habitauerunt filij Iectan. Gen. 10.

Messa, nomen viri. 4. Reg. 11.

Messaba, vrbs Carum: Gentile, Messabeus. Step.

Messal, ciuitas in tribu Aser, Ios. 19. quæ & Massal. 1. Par. 6. dicitur.

Messala, dictus est Valerius Coruinus, quia Messanã in Sicilia vicit, & vrbis captę in se translato nomine, Messana primò, paulatímque vulgo permutante literas, Messala dictus est. Vnde & Messalarum familia Romę florentissima, ex qua Messala Coruinus orator nobilis ortum habuit. Hic cùm prouectior foret, ante biênium quàm moreretur, adeò memoriæ sensum amisit, vt vix paucula verba coniungeret, & nominis quoque sui immemor esset. Tandem verò vlcere ori innato, seipsum inedia confecit. Cælius & Crinitus libr. 1. cap. 12. Is orator fuit (Fabio teste libr. 10. cap. 1.) nitidus & candidus, & quodammodò prę se ferês nobilitatem suam, viribus tamen minor.

Messalemeth, mater Amon regis Iuda. 4. Re. 21.

Messalina, filia Barbari Messalæ, consobrini Claudij imperatoris. Quę cùm adulescentula esset, ipsi Claudio seni nupta fuit, summæ libidinis mulier, ita vt innumeris adulteriis se submiserit, & mutata veste lupanaria celebrauerit. Quinetiam cum scorto famoso aliquando certauit, & superatam à se meretricem gloriata est, & se inter diem & noctem vigintiquinque passim concubitus affirmauit: præterea sese labore potius fessam, quàm concubitu satiatam destitisse. Tandem ab ipso Claudio supplicio affecta est, cùm C. Silio nupsisset. Tranquillus in Claudio. Prodigiosam huius libidinẽ lege apud Iuuenalem Satyra 6. Tacitum lib. 11. & Plin. lib. 10. cap. 62.

Messalinus, Consul cum Largo, anno ab vrbe 899.

Messaliani, hæretici, sub tempore Valentis & Valentiniani, AA. omne opus manuum fugiebant, nihílque bonorum operum, præter orationem, probabãt, innumeris superstitionibus dediti.

Messana, vrbs Siciliæ, propinqua Peloro promontorio, à Messeniis Achaię populis condita, & à nomine relictę ab illis vrbis ita appellata. Huius incolę primùm Messanenses dicti sunt: postea verò quum Mamertini natio Cãpana, eò colonos misissent, ipsi quoque Mamertini potius, quàm Messanenses sunt vocati. Apud hos vinum nascebatur pręcipuę nobilitatis, quòd & ipsum Mamertinum dicebatur. Clarissima autem est ex bellis Punicis & Atticis etiam: fuit enim causa primi belli.

Messanicus. Vide PADVSA.

Messapeę, parua regio Laconica, vbi colitur Iupiter μεσσαπεύς. Steph.

Messapia, idem quod Calabria insula. Vide supra per simplex s.

Messapion, Eubœę insulę mons, dictus à Messapo quodam, qui inde in Italiã coloniam deduxit. Steph.

Messapus, vnus ex fortissimis Italiæ ducibus: qui Turno aduersus Æneam suppetias tulit. Virgil.

At Messapus equum domitor, Neptunia proles, &c. Vide suprà MESAPVS.

Messapius, Sicyoniorum rex nonus, circa annũ ante Romam conditam 1213.

Messene, ciuitas Græciæ in Peloponneso, à qua Messenij. De qua Hieronymus contra Iouinianum, Spartiatę & Messenij diu inter se habuere amicitias in tantum, vt ob quędam sacra etiam virgines ad se mutuò mitterent. Tandem verò Spartani Messenios, propter frequẽtem defectionem, in seruitutem redegerunt, eósque duriùs etiam quàm reliquos seruos tractarunt, ne denuò res nouas molirentur.

Hinc adagium natum, Seruilior Messena.

Hi se nota literę M, cognobiles reddebant.

Plinius lib. 4. cap. 5. Frequentiùs Mesene per simplex s, scribitur. Vide Messana & Missenia.

Messias, Hebraicè, Grecè, Christus, Latinè, vnctus dicitur.

Messoa, vrbs Laconię, & tribus eiusdem: Gentile, Messoates. Steph.

Messogis, mons Lydię: inde Messogites, optimi vini ferax. Steph.

Messulam, pater Asalia patris Saphan scribæ. 4. Reg. 22.

Mesthees, Homer. vnus ex his ducibus qui in Troianorum auxilium venerunt. Homerus 2. Iliad.

Mesuuiū, Ptol.lib.2.cap.11. Germaniæ vrbs, vulgò *Maydebourg*, in Saxonia.
Metabeel, nomen viri, 2. Esd.6.
Metaboli. Vide SYSAVM.
Metabus, Priuernatium tyrannus, Camillæ pater, quià suis per seditionem regno pulsus, filiá fugæ comitem assumpsit, quam & Dianæ consecrauit, Virg.11. Æneid.
Metabus, Sisyphi filius, nepos Æoli, qui Metapontum in Italiæ finibus condidit. Steph.
Metachœum, castellū Bœotię, inter Orchomenum & Coroneam: aliàs Metachœrū. Steph.
Metageitnia, sacra quędam in honorem Apollinis Metageitnij apud Græcos instituta, quæ fiebant secundo Græcorum mense, de quibus Gyraldus lib.17. hist.deorum.
Metagonium, promontorium Africam à Numidia diuidens, dictū quòd angulare sit. Step. vrbs est Libyæ inde Metagonites.
Metapa, vrbs Acarnaniæ: Gentile, Metapęus, vel Metapatus. Steph.
Metapnium, vnum ex ostiis Rhodani.
Metapontis, insula. Vide SYME.
Metapontum, Italiæ oppidum in sinu Tarentino, à Pyliis, qui Nestore duce à Troia nauigauerunt conditum: adeò terræ prouentu & agricolatione fœlix, vt ea gratia auream ęstatem Apollini Delphico aliquando donum obtulerit. Pomp.2. Ptolemæo Metapontium dicitur. Steph. à Metabo Heroë dictum scribit, qui Sisyphi filius fuerit: Metapontum autem barbaros Metabum vocare. Ciuis, Metapontinus vel Metapontius.
Metas. Vide METAVM.
Metasthenes, Persa, historicus, floruit Olympiade 124.
Metaum, vrbs Lesbi: quam Metas Tyrrhenus condidit. Steph.
Metaurus, Vmbrię fluuius, per Flaminiā decurrens, & inter Fanum Fortunæ & Senogalliā in mare defluens: iuxta quem Claudius Nero Consul & Liuius Salinator Asdrubalem cum copiis vniuersis delerunt.
Metelis. Vide METILIS.
Metellus, pontifex Rom. quem adeò impeditæ ac balbutientis linguæ fuisse tradunt, vt multis mensibus fatigatus, totúsque fuerit, dum meditatur in ęde Opiferę dicere. Multis diebus in pontificatu vixisse perhibetur. Is Metellus prænomine Lucius, conflagrante æde Vestæ, Palladium Troia aduectum subtraxit ab incendio, magna quidem pietate, sed euentu misero: nam dum in flammas auidus se coniiceret, orbatus est visu. Plin.lib.7.cap. 44. Hic Metellus etiam primo bello Punico, de Pœnis speciosissimum egit triumphum XIII. ducibus hostium, & CXX elephantis in eo ductis.
C. Metellus, à domita Macedonia Macedonicus vocatus, pręter Pseudophilippum & Achęos, quos bis prælio fudit triumphandos Mumio tradidit. Inuisus plebi ob nimiam seueritatem, & ideò Consul ægrè factus. Liuius libro 50. Memorátur alij plures Metelli, vt Balearicus, Vittacus, quem Plinius Diadematum vocat.
Metellus, præterea Numidicus dictus, quòd de Numidiæ rege Iugurtha triumphauit, Cic. & Aul.Gel.cap.6.lib.1. & lib.9.cap.1.
Metellus Creticus, à deuicta Creta dictus. Plut. in Pomp. Metellus Dalmaticus, à deuictis Dalmatis. Pædianus act.3. contra Verr.
Metelli, plebei fuere, vt ait Liu.lib.9. verùm clari victoriis & magistratibus, Cæciliíque omnes appellati.
[Metellus, Pœnis & Siculis, socia aduersus Romanos arma parantibus, imperator cùm esset creatus, omnibus diis; excepta duntaxat Vesta, sacrificium fecit. Quæ cùm aduersos classi ventos immisisset, Caius Iulius vates eos cessaturos dixit, si antea filiam immolasset. Ille vrgentibus rebus, filiam nomine Metellam, immolaturus adduxit. Dea verò adolescentulam miserata, bucculam supposuit, puellámque ad Lanusium pater deferens, sacerdotem eius, qui in eo loco colebatur, draconis fecit. Plut. Par.]
Metenses, populi Germanię inferioris. Vide MEDIOMATRICES.
Methea, nomen loci in quo castrametati sunt filij Israel, profecti de Thare, Num.33.
Metheon Astrologus, qui Atheniensibus expeditionem agitantibus, quum ex Astrologiæ disciplina præuideret futuram belli calamitatem, combusta domo, suáque fortuna palàm in concione deplorata, sic populum commouit, vt pręter consuetudinem filium suum receperit ab omni militia exemptum.
Methone, ciuitas litoralis Peloponnesi, in Magnesia regione: quam cùm obsideret Philippus rex Macedonum, Alexādri Magni pater, oculum amisit, ictu sagittæ quam iecerat Aster oppidanus, cui inscriptum erat, Aster telū Philippo immisit in oculum. Ptol.lib.3 cap.6. Hodie Modona: via peregrinantium Hierosolymam à Venetiis.
Methone. Steph. vrbs Thraciæ. Homer. Ciuis, Methonęus. Alia est Macedonię. Abundat vino, quod Græci μέθυ vocant, vnde nomen. Alia est Laconiæ, cuius Gentile, Methonæus. Quarta, Persidis. Quinta, Eubœæ.
Methuriades, insulæ inter Æginam & Atticam prope Trœzenem: Gentile, Methuricus. Stephanus.
Methydriō, vrbs Arcadię: Ciuis, Methydrieus: & alia Thessaliæ ciuitas. Steph.
Methymna, Ætoliæ oppidum.
Methymna, vel Methymne, vrbs Lesbi, à Me-

thymna Macharis filia vxore Lepydni: hinc Methymnæus, Stephano, apud quam nascitur bonum vinum. Ab hac vrbe ortum habuit Arion citharœdus nobilis, quem Herodotus à prædonibus in mari obrutum, & à delphine incolumen deuectũ, in portum ad Tænarum fabulatur.

Metilius Bradua, consul cum Vero, anno ab vrbe 912.

Metia, vna ex xxxv. tribubus populi Romani.

Metianus, Iurisconsultus tempore Alexandri. Augusti.

Metilis, vrbs Ægypti prope Alexandriam, quæ nunc Bechis vocatur. Hinc μετηλίτης νόμος. Fortè etiam pro vrbe μέτηλις legendum. Steph.

Metiochus, Miltiadis Atheniensis ducis filius, qui à Phœnicibus captus, & Dario Persarum regi, contra quem pater bellum gerebat, oblatus, nullo modo læsus fuit, sed eum donauit Darius pulcherrimo palatio, multis possessionibus & diuitiis, atque vxore Persiba, ex qua liberos suscepit. Herodotus libro sexto.

Metis, Hesiodo in Theogonia, Nympha, sic dicta à consulendo (μῆτις enim consilium significat) vna ex filiabus Oceani & Thetyos.

[Metis, antiquissima Galliæ Belgicæ vrbs, quã Mediomatricum vocant ciuitatem. Nam populi Mediomatrices eam regionem quõdam incoluerunt: sic dicti, quòd eorum metropolis medium teneret locum inter tres ciuitates, Tullum, Virdunum, ac Treuerim, Gallicè *Toul, Verdun, & Treues*. Habet autem Metis Treuerim ad Septentrionem, Tullum ad meridiem, & Virdunum ad occasum. Scribunt autem sic appellatam à Metio Romano, qui hanc vrbem à Iulio Cæsare expugnatam, ampliauit, murísque cinxit: quam vrbem Henricus 2. Francorum rex, suscepto contra Carolum 5. imperatorem bello, cepit, anno à Christo nato 1552. Munst. libro secundo Cosm.]

Metiscus, Turni auriga. Virgilius libro 12. Æneid.

Metius Carus, delator insignis. Plin. 1. epist. ad Voconium: & lib. 6. ad Hispanum.

Metius Geminus, dux Tusculanorum, superatus à Romanis bello Latino.

Metius Curtius, Sabinorum dux contra Romulum, ob raptas Sabinas acriter pugnauit.

Metius Suffetius, Albanorum Dictator, tempore Tulli regis Romanorũ: qui quòd ex præscripto fœderis ad belli societatẽ contra Fidenates vocatus, euntibus in hostem Romanis, suos prælio eduxerat, iussu Tulli, duabus admotis quadrigis, discerptus est.

Metra, Erisichthonis Thessali filia, quæ à Neptuno vim passa, hoc muneris ab eo impetrauit, vt in quascunque vellet species, transmutaretur. Quare cùm pater fame coactus eam vendidisset, illa statim in piscatoris habitum conuersa, seruitute se exemit. Qua occasione vsus Erisichthon, iterum atque iterum illam vendidit. At illa modò bouis, modò cerui, modò auis specie assumpta, protinus sese asserebat in libertatem. Ouidius ad finem libri octaui Metamorph. Reuera autem Metra nobilis fuit meretrix, quæ nondum inuento auro, aut gemmarum vsu, bobus aut equis, aut alterius generis pecoribus noctes suas locabat: vnde factus est locus vulgi fabulæ, vt Metra diceretur transmutari in ea omnia, quæ ab amatoribus accipiebat: indéque manauit prouerbium, Mutabilior Metra.

Metranus, sub Decio apud Alexandriam, martyrio coronatus est.

Metri, nomen viri. 1. Reg. 10.

Metrocles, philosophus Maronites, frater Hiparchiæ, Crateris leuir. Tortel.

Metrodorus, Lampsacenus, Epicuri discipulus, fidissimúsque amicus. Strab. Diogen.

Metrodorus Atheniẽsis, Carneadis auditor, pictor & philosophus. Cicero libro 1. de Oratore.

Metrodorus Sceptius, è philosophica vita in ciuilem mutatus est: magna ex parte in suis scriptis oratoriè loquitur: & nouo quodam dicẽdi genere vsus est, quo multos deterruit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen coniugium apud Carthaginenses adsequutus est: atque vti Carthaginensis viuebat. Quúmque amicitiam Mithridatis regis sibi conciliasset, ad illum cum vxore discessit, & honore maximo affect⁹ est. Strab. lib. 13. Huius summa memoria à Cicerone commendatur. 1. Tusc.

Metrodorus Chius, qui vniuersum sempiternũ esse dicebat. Nam si factum esset à non ente, infinitum etiam esse oportere: quoniam sempiternum, cùm non habeat principium vnde incipiat, nec exitum habebit quo terminetur. Immobile quoque asserit, quoniam moueri non possit, quod non transeat: trãsire autem necesse est aut in plenum, aut in vacuum, in quorum alterum transitus fieri non potest: ex æthere autem nubes fieri dẽsatione aquæ, quæ solem decurrens extinguit ipsum, quibus terrefactus, rursum accenditur. Solem siccitate constipatam ex aqua splendida, stellam efficere. Dicit etiam diem ac noctem inde fieri, quòd sol extinguatur atque accendatur. eclipsim quoque extinctione fieri. Euseb. libr. 1. 7. & 14 de præp. Euang.

[Metrodorus Melicus, artem memoriæ ita consummauit, vt nihil non iisdem verbis redderet auditum. Plin. lib. 7. cap. 24.

Metropolis, vrbs Phrygiæ, à matre Deũ condi-

ta. Est & alia rursus in Phrygia. Item aliæ octo sequentium regionũ, Lydiæ, Thessaliç, Acarnaniæ, Doridis, Mosynicorũ, Ponti, Scythiæ, Eubœæ, superioris Thessaliç: Gētile, Metrolites. Steph.

Mettinus, rex Tyri, anno à mundo 3061.

Meuania, Vmbriæ oppidũ, inclytum Propertio alumno, ad viam Flaminiam, armentorum & gregum ferax. Meuanates populi hinc dicti. Plin. lib. 35. cap. 41.

Meuius, poeta ineptissimus, Virgilij & Horatij tēporibus, vtrique æquè inuisus, quòd poemata illorum insectaretur, & ex alienæ laudis obtrectatione gloriam aucuparetur: vnde & Virgiliomastix vulgò appellatus est. Virgil. 3. Ecloga,

Qui Bauium non odit, amet tua carmina, Meui:
Atque idem iungat vulpes, & mulgeat hircos. Horatius lib. 1. Carm.
Mala soluta nauis exit alite
Ferrens olentem Meuium.

Meza, filius Rahuel filij Esau. Gen. 36.

Mezaab, pater Matred patris Meetabel vxoris Adar, regis in Edom septimi. Gen. 36.

Mezades, vi. Atheniensium iudex circa annum mundi 3021.

Mezentius, Tyrrhenorum rex, summus deorum contemptor: qui cùm tyrannidem domi crudeliùs exerceret, à suis per seditionem pulsus, vnà cum Lauso filio ad Turnum sese contulit, id temporis bellum aduersus Æneam gerentem. Quo in bello, cùm magnā tam Troianorum, quàm Hetruscorum stragem edidisset, vnà cũ filio ab Ænea est interemptus. Virgil. 10. Æneid.

M I

Miacorus, vrbs Chalcidica: Ciuis, Miacorius. Steph.

Miagrus, deus erat muscarum. Aliter vocabatur Myodes & Achor. Plutar.

Miamin, nomen viri. 2. Esd. 10.

Mibahar, nomen viri. 1. Par. 11.

[Micca, virgo Eliensis præclarissima, Philodemi filia, moribus & forma excellentissima, quam Lucius quidam, tyranni satelles, adamauit. Igitur misso nuncio, virginem statuto tēpore ad se venire iubet, itémque parentes necessitate compulsi, virginem, vt id faceret, hortabantur: verùm ipsum, vt erat natura prudens, tum ingenuè educata, paternis genibus aduoluta, rogat ne se in turpissimum flagitium proficisci pateretur: vtque mortuam potiùs, quàm amissa virginitate, turpiter viuentem aspicere vellet. Longior itaque mora cùm traheretur, libidine simul atque ebrietate furēs Lucius, ipse domum virginis proficiscitur, eámque paternis genibus apposito capite hęrentem offendēs, se statim vt sequeretur, minitabundus imperabat. Quod illa cùm facere cunctaretur, laceratis vestibus, Lucius nudatam grauissimis plagis cęcidit: quæ tam forti animo dolorem perferebat, vt ne gemitum quidem ad plagas vllum omninò ederet. At parentes tam acerbo spectaculo grauiter cōmoti, flentésque postquam nihil orando se proficere animaduerterunt, hominum, deorúmque auxiliũ clamoribus implorantes, indignis se contumeliis affici querebātur. Tunc ira, vinóque percitus Barbarus, virginem, vt fortè in paterno sinu posito capite constiterat, iugulauit. Plut. de clar. mulier.]

Michar, pater Abdon, 2. Par. 34. qui 4. Reg. 22. dicitur Michaia, filius Ioel, 3. Par. 5. Filius Meribbaal filij Ionatham, 1. Par. 8. Filius Miphiboseth, 2. Reg. 9.

Michael, filius Izrahia filij Ozi filij Thola filij Issachar. 1. Para. 7. Pater Galaad. 1. Par. 5. Pater itē Sthur principis tribus Aser. Num. 13. Est & nomen Angeli, Dan. 10.

Michael, Constantinopolitanus imperator, anno CHRISTI 812.

Michael Balbus, Cōstantinopolitanus imperator, sub annum CHRISTI 822.

Michael Theophili, cum Theodora matre, 11. annis Cōstantinopoli imperauit, sub annum Christi 846. Blond.

Michael Athenacus, Constantinopolitanus imperator, sub annum Christi 1024. Blond.

Michael Paphlagon, occiso Romano, Constantinopolitano imperatore, imperium arripuit sub annum salutis 1036.

Michael Calaphates, Zoes Augustæ adoptione Constantinopolis imperator factus, in insulā eam relegauit: sed ab ea postea & regno & oculis priuatus est. Blond.

Michael Senior, vno anno Constantinopoli imperauit, sub annum salutis 1058.

Michael Pirapinaceus, Constantini ducis filius, Constantinopoli imperauit, sub annum salutis 1076.

Michael Palæologus, Balduino pulso, Constantinopolitanum imperium arripuit: quem mortuum Græci sacerdotes (quia se Romanæ ecclesiæ, in concilio Lugdunensi, subiecerat) sepultura arcuere, Blond.

Michael Cathalaicus, Cōstantinopolitanus imperator, sub annum salutis 1009.

Michaia, pater Achobor, 4. Reg. 22. Filius Meribbaal filij Ionathan, 1. Par. 8. Mater item Abiam regis Iuda. 2. Par. 13. quæ 3. Reg. 15. dicitur Maacha.

Michale, Centaurea mulier, quæ docuit Thessalas, remedium amoris. Seneca.

Michas, Heb. Michæas, nomē viri de monte Ephraim. Iudic. 17.

Michæa, siue Michæas, filius Germariæ filij Saphan scribæ, Ierem. 36. Filius item Iemla, 3. Reg.

Reg.22. 2.Esd.12.

Michæas,nomen prophetæ.Iere. 26. Mich. 1.

Michol,nomẽ filiæ minoris regis Saul. 1.Reg. 14.eadem vxor Dauid.

Micipsa,Numidarũ rex,Massinissæ regis fili⁹: qui Iugurtham Manastabalis fratris filium, vnà cũ Adherbale & Hyempsale filiis regni participem reliquit. De quo Salustius, Fuit enim Iugurthæ patruus. Aliàs Micypsa.

Midæ,vel Midaëum,vrbs Phrygiæ: Hinc Midæus,Midaëus. Steph.

Midas,Gordij bubulci filius,Phrygiæ rex pecuniosissimus: qui cùm Bacchum hospitio suscepisset, iussúsque esset petere quicquid vellet,mox voti cõpos futurus, nihil æquè se optare respondit,quàm vt protinus,quicquid attigisset, in aurum verteretur. Quod cùm Bacchi benignitate obtinuisset,solidas arces & regias solo contactu in aurũ conuertit. Verùm cùm vrgẽte fame cibum sumere conaretur,atque illũ quoq; in aurum mutari videret,sensit tandem stolidus, se parum sapienter optasse:petiítque à Libero patre,vt munus illud,quantumuis speciosum sibi adimeret. Misertus itaque eius Bacchus, iussit vt in Pactolo fluuio se ablueret.Cui cũ morem gessisset, ipse quidẽ pristino restitutus est statui:cæterum Pactolus ex eo tẽpore aureas arenas voluere cæpit:vnde & Chrysorrhoas est appellatus.Post hęc cùmPan Apolline ad cantus certamen prouocasset. Tmolúsque iudex electus secundum Apollinem pronuntiasset,approbãtibus iudicis æquitatem cæteris,qui aderant,omnibus,vnus inuentus est Midas, qui Panem Apollini præferre non dubitaret,Tmolique sententiam, tanquam iniustã reprehenderet. Quamobrẽ indignatus Apollo,asininas ei auriculas addidit:quas tam scitè occultauit, vt nemo sciret,præter solũ tonsorem: qui cùm rẽ inauditam tacere non posset, fossam ingressus ꝓclamauit, Aures asininas habet rex Midas. Deinde fossam terra adopuerit:eóq; in loco temporis processu creuerũt arundines, quæ cõmotæ vocem,quam tõsor infoderat, reddiderunt: vt latiùs fabulatur Ouid. 11. Meta. Alij tamen malũt. Midam inter Apollinem & Marsyam decertãtes iudicem constitutũ, cùm pro Marsya sententiã tulisset,auriculis asininis à Phœbo fuisse donatũ. Hinc natũ est prouerbiũ,Auriculas asini Midas habet: quo vtimur in stolidos,&crassis auribus,pinguíq; iudicio homines. Alij rursus sic narrant.Cùm præteriret aliquãdo Midas Liberi patris asinos,atq; eos afficeret iniuria,iratũ Bacchum auriculas ei asininas addidisse. Sunt qui dicant huic aures natura prælõgas fuisse,&asininarũ instar prominentes:atque hinc fabulæ locũ ortũ esse. Quanquã pluribus placet,hac allegoria significatũ Midam, vtpotè tyrannum, corycæos ac subauscultatores dimittere solitum, per quos,quæcunq; per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur,cognosceret,nimirùm illis vtens auriũ vice. Proinde cùm vulgus admiraretur, ab illo resciri etiam ea, quæ clàm ac procul fierẽt,occasionem fabulæ datam esse,vt Midas diceretur auriculas asini habere: vel quòd nullum aliud animal acriùs audiat, quàm asinus, excepto mure: vel quòd aures habeat omnium longissimas.

Midea,vrbs olim in Argo,nunc vicus.

Midea,Haloei filia, Persei vrbs quõdam dicta. Hinc Mideates & Midięus. Alia est Persepolis in Perside,de qua infrà. Est etiam Bœotię Midoa. Homer. οἵ,τε πολυσάφυλον ἄρνην ἔχον,οἵ τε μίδειαν. Est & alia Lyciæ. Steph.

Mieza,oppidum Macedoniæ,quod olim Strymoniũ vocabãt,à Mieza Beretis filia cognominatũ: Gẽtile,Miezeus & Mieząus. Steph.

Milamon, vir quidã, quem ferũt poetæ in leonem fuisse cõmutatum. Palæph. lib. De fab.

Milesius cognomen Apollinis:cuius & Strabo & Lactantius meminerunt.Hic consultus aliquando vtrum Christus homo esset an Deus,respondit,

Θνητὸς ἔlω κϛ̀ σάρκα, σοφὸς τεραlώδεσιν ἔργοις,

Αλλ' ὑπὸ χαλδαίων κριlῶν ὅπλοις συλληφθεὶς,

Γόμφοις, καὶ σκολόπει πικρlὼ ἀνέλυσε τελευτlὼ.

Id est, Mortalis erat secundum carnem, sapiẽs portentosis operibus: Sed sub Chaldęis iudicibus armis comprehensus, clauis & cruce amarum tolerauit finem.

Miletopolis,vrbs inter Cyzicũ & Bithyniam, iuxta Pyndacẽ. Alia est in Perside, Ciuis, Miletopolites. Stephanus ex Strabonis lib. 12.

Miletus,filius Apollinis, & Argeæ Cleochi filiæ,vel vt Ouidius habet, Deiones:qui cùm Minoa Cretensium regem iam senem regno priuare vellet, à Ioue territus, in Samum, deinde in Cariam Asiæ regionem fugit, ibíque oppidum condidit,quod de suo nomine Mileton appellauit, eiúsque incolas Milesios. Ouid. lib. 9. Metam. Alij tamen Miletũ conditum malunt à Sarpedone Iouis filio, Minois ac Rhadamanti fratre, & ab eo Miletum appellatam fuisse, ab altera eiusdem nominis vrbe, quam in Creta reliquerat. Strab. lib. 14. Vrbem hanc præstantissimæ lanæ prouentus nobilitauit, ex qua fiebant Milesia stragula, & vestes Milesiæ, ob insignẽ mollitiẽ in matronarũ deliciis habitæ.

Miletus,vulgò Μελασο,vrbs in finibus Ioniæ & Cariæ,Herodoto,à Neleo ædificata, decem stadiis ab ostio Meandri amnis secreta. Hãc

autem Anactoria nominata super octoginta vrbium per cuncta maria genitrix, vbi oraculum fuit antiquitus Branchidarum appellatum, postea Apollinis Didymei. Pomp. lib. 1. Miletus (inquit) vrbs quondam Ioniæ totius, belli, pacisque artibus princeps, patria Thaletis Astrologi, & Timothei musici, & Anaximandri physici, aliorúmque ciuiũ inclytis ingeniis meritò inclyta. Ab hac Milesij, populi dicti sunt, qui quum priùs potentes essent & opulenti, deliciis dediti, & opes & potentiam amiserunt. Stephanus. Priùs Lelegeis vocabatur, quòd Leleges inhabitarent: deinde Pityusa, à Piceis arboribus, & quòd picea primùm illic nata dicatur Postea Anactoria nominata est, ab Anactore (sic enim legendum videtur in Stephano) Terræ & Cæli filio. Alia fuit eiusdem nominis vrbs in Creta. Hom. lib. 2. Iliad.

Milias, Herodoto, locus in Asia, cuius populi iam tunc appellabantur Solymi. His postquã imperauit Sarpedõ, Termilæ sunt appellati, tãtisper dum Lycus Pandionis filius à fratre Ægeo Athenis pulsus ad Serpedonẽ in Termilas abiisset, factúmque esset, vt temporis progressu ad Lyci nomen Lycij vocarẽtur. μιλύαι Stephano per υ in penultima. Dicuntur etiam Milyes à Milye, vxore Solymi & sorore, postea vxore Gragi. Gẽtile, Milyeus & Milyites. Vide Termilæ & Solymi.

Milichius, Bacchus dictus est, quòd nõ solùm vini, sed & ficorum & fructuum propè omnium inuentor fuit. Nam Milicha ficos olim significabant.

Milichiæ, fons in agro Syracusano. Plin. lib. 2. cap. 8.

Milicho, nomen viri, 2. Esd. 11.

Milinus, in Creta prædo & pyrata crudelissimus, ab Hercule Libyco interfectus. Beros.

Milissia, vrbs, Epidaurus postea dicta, vt suprà ex Stephano diximus.

Milo Crotoniensis, homo tãtę fortitudinis, vt in Olympico certamine bouem retento anhelitu per stadiũ portauerit: quẽ ictu pugni interfecit, vnóque die integrum deuorauit. Malum tenenti digitis nemo poterat extorquere dum cõstitisset, nemo vestigio educere. Quum autem nimia neruorum fiducia arborem in parte media hiãtem diducere vellet, brachiis hinc inde cõstructis, & deficiente conatu retentus, lupis fuit præda.

T. Annius Milo, è Lanuuio municipio, familia Papia, adoptatus à Tito Annio, auo materno: qui cùm P. Clodiũ Tribunus plebis multa seditiosè in repub. moliẽtẽ occidisset, frustra à Cicerone defensus elegãtissima illa oratione, quæ etiam hodie omnium manibus teritur, Massiliam dãnatus in exiliũ profestus est. Pædianus. Hic cũ ob eã causam exularet Massiliæ, vidissétq; Ciceronis orationẽ pro se scriptam, longè meliorẽ ea quæ habita fuerat, dixisse fertur. Si sic orassẽt Cicero, nõ ego Massiliç (alij legunt Vmbilicos) lumbricos legerem. Dion. in Romanorũ historia. Est item nomen montis Indiæ, in quo homines nascuntur auersis plantis, octonos digitos in singulis pedibus habentes.

Milonia, vrbs Samnitum clarissima: Gentile, Miloniates. Steph.

Milthas, vates quo in explicandis prodigiis Dion vsus est. Plaut. in Cimone.

Miltiades, dux Atheniensis clarus, qui decem millibus suorũ ciuium, & Plateensibus auxiliariis mille, profligauit Persarum sexcenta millia in campis Marathoniis. Iustin. lib. 2. Postea tamen peculatus damnatus, in carcere & vinculis mori ab Atheniensibus coactus est. Valerius Maximus lib. 5. cap. 3.

Miltiades, Doloneorum tyrannus. Olymp. 57.

Milcorus vrbs Chalcidica in Thracia. Steph.

Milyæ, Milyas. Vide MILIAS.

Mimalces, populi Libyæ. Steph.

Mimalion, adolescens, qui Atalantem puellam venatricẽ, in Arcadia amauit. Sũt qui eundẽ & Meleagrũ fuisse putẽt. Propert. li. 1. Ele. 1.

Mimallis, Plin. lib. 4. cap. 12. à Callimacho insula dicitur, quæ ab alijs Melos, à nonnullis Zephyria.

Mimallones, Straboni, mulieres Liberi patris orgia celebrãtes, quæ & Thyades dicuntur, & Menades, & Bacchæ. Mimallones autem dictæ putantur, à Mimãte Ioniæ mõte, Baccho sacro: vel à verbo Græco μιμεῖσθαι, quod est imitari, eò quòd thyrsos & cornua ferentes, Indicam Bacchi expeditionem viderentur imitari. Eędem & Mimallonides dicuntur. Hinc Mimalloneus, a, um.

Mimallonides, cognomen Bacchantium mulierum. Vide MIMALLONES.

Mimas, mons minoris Asiæ (vt docet Hom. in Hymnis) vel Thraciæ (vt Suid. ait) haud ꝓcul à Colophone, cõtinuis obsessus vrbibus, vnde futuræ tempestates sentiũtur. Solinus. In hoc monte quotannis Baccho sacra facere consueuerunt, à quo mulieres sacrificulæ Mimallones & Mimallonides dicuntur.

Mimermnus, Suidæ, Ligytiadæ filius, poeta Colophonius, aut (vt alij malũt) Smyrnęus, Elegiarum scriptor, Olymp. XLVII. natus: quanquam non desunt qui eodem tempore vixisse velint, quo in Græcia septem Sapientes floruerunt. Propert. lib. 1. Eleg. 9.

Mimnedus, vrbs Lydorũ. Gentile Mimnedius.

Minas, gigantis nomen, quem Iupiter fulminauit. Horat. lib. 3. Carm.

Minæi, Steph. populi in regione Arabiæ, mari rubro adiacẽtes, qui primi cõmerciũ thuris facere, nec præter hos Arabes alij thuris arbores

bores vident. Vnde ab ipsis thus ipsum Minæum dictum est. Plin.lib.12.cap.14.

Minalium. Vide MELANYON.

Mincius, Venetorum fluuius, qui ex Benaco lacu profluens, alium prope Mantuam lacum efficit: & inde rursus, multis torrẽtibus auctus, influit in Padum. Virg.4. Geor.

Minedus. Vide MINNEDVS.

Minerua, sapiẽtiæ & bonarum omniũ artiũ dea, ex Iouis cerebro sine matre procreata. Ferunt enim Iouem, cùm Iunonem sterilem videret, ne prorsus sine prole esset, cerebrũ suũ percussisse, indeq; Mineruã prosiliisse. Quo cõmento illud significare voluerũt poetę bonarũ artium disciplinas, humani ingenij non esse inuentũ, sed ex Iouis cerebro, hoc est, inexhausto diuinę sapientię fonte in humanum vsum esse depromptas. Dictã autẽ Mineruam quidam existimant à minando, quasi vim minetur. Solet enim simulachrum eius fingi ægide & hasta formidabile. Vnde & Pallas à Græcis dicitur, ἀπὸ τοῦ πάλλειν, propterea quòd hastam tenẽs, eam veluti vibrare videatur. Eadem & Tritonia appellatur, eò quòd Ogygis regis temporibus, circa Tritonidem Africę paludẽ virginali facie dicatur apparuisse. Ab Homero peculiari epitheto γλαυκῶπις dicitur, à glauco oculorũ colore: vnde & Cæsiã nostri cognominant. Hæc prima lanificij inuentrix creditur extitisse, déque artis eius præstantia cum Arachne puella Lydia cõtendisse: cúmq; iam penè ab ea vinceretur, radio percussam in araneã eam cõmutasse. Olei quoque vsum prima putatur ostendisse, diuinósque ob id honores meruisse, dignáque ideò iudicatã esse, quæ Athenarum vrbi nomẽ imponeret, reiecto Neptuno, qui edito equo nascenti vrbi potentiam bellicã promittebat. Vulcani nuptias constantissimè fertur repudiasse, virginitatémque perpetuò illibatam seruasse: vnde & innuptam peculiari epitheto appellãt poetę. Augustinus & Berosus scribunt eam Ogygis temporibus ad lacum, qui Tritonis dicitur, virginali apparuisse ætate. de hac etiã in dictione PALLAS. Hãc filiã Iouis ac virginẽ putauerunt, quòd & incorruptibilem aiunt esse natura, & extremum locum vniuersi obtinere cõtendunt. Tritoniã verò appellatam, quoniã ter in anno spatio, vere, æstate, hyeme cõmutatur. γλαυκῶπιν, id est, glaucoculum, non quia glaucos habeat oculos (quod vocabulum ipsum denotat) sed quoniam aer visum animalibus præbeat. Quinque autem Mineruæ fuerunt. Prima Apollinis mater. Secunda orta Nilo, quam Ægyptij Saitæ colunt, Tertia, quam à Ioue generatã suprà diximus. Quarta à Ioue nata, & Corphe Oceani filia, quam Arcades Coriam nominant: & quadrigarũ inuentricẽ ferunt. Quinta, Pallãtis, quæ patrem dicitur interemisse, virginitatẽ suam violare conantem, cui pinnarum talaria adfingunt. Cic.lib.3. de Natura deorum.

Mineus, vir quidam Thebanus, cuius filię in vespertiliones sunt commutatæ. Ouid.4.Meta.

Mineias, seu Mineis, Minei filia. Ouid. loco suprà citato.

Minilus, mons Thessaliæ, postea Orchomenus dictus.

Minio, fluuius Tusciæ, non procul à Cærete oppido.

Miniatæ, populi Italiæ Florẽtinorum ditionis. Blond.lib.10.

Minius, fluuius Hispaniæ, à colore pigmẽti quo plurimùm exundat.

Minius Rasaranus, Hispanus, vnus ex quatuor iudicibus, quos Hispani, post defectionem ab Ordonio rege, crearunt. Ritius.

Minnæi. Vide MINAEI.

Minoa, vrbs in Amorgo insula Cycladũ, Steph. in Amorgo. Est & altera in Sicilia. Itẽ Megarensium emporium fuit, duodeuiginti stadiis distãs ab vrbe, quod & Nisea appellatur. Str lib.9. Steph. Gazã Palęstinæ quoque Minoam olim dictã, author est. Alia quoque est in Sipho vna Cycladum. Et alia Arabiæ, cuius ciues Minoitæ, à Minoë. Itẽ insula quædã, non procul Megaris (fortè eadem à Megarẽsium emporio, de quo iam diximus.) Parus etiam vocabatur μινῶα, vnde ciues MINOÆ. Steph. Infrà MINOE, nois, legitur pro Paro.

Minos, filiꝰ Iouis ex Europa, vt poetę ferè omnes asserunt. Alij verò nõnulli affirmãt nõ Iouis sed Xanthi regis Cretẽsiũ ex Europa filiũ fuisse, cui in regno successit. Herodot. verò li. 1. dixit cum fratre Sarpedone de regno Cretæ dissensisse, sed illo fugato regnum obtinuisse. Idem primus Cretensibus leges dedit. Aristot. Polit. 1. Pasiphaen Solis filiã matrimonio sibi iunxit, & ex eo filios, filiásque progenuit. Maxima bella gessit aduersus Megarẽses & Athenienses, quòd filiũ suũ & Androgæũ occidissent: atq; Megarã quidem Scyllæ puellæ proditione cepit, quæ amore Minois capta, missum patrẽ fatali capillo spoliauit: Athenienses autem eò necessitatis cõpulit, vt septem quotãnis iuuenes in Cretam mittere cogerentur, Minotauro monstro obiiciẽdos. Dædalũ quoque Atheniensem patria exulantẽ hospitio suscepit, qui cũ ingenio, artísque fabrilis peritia plurimùm valeret: labyrinthũ ei extruxit innumeris viarum ambagibus intricabilem: cui & Minotaurum inclusit, monstrum ex tauro & Pasiphae vxore susceptum. Verùm cùm postea didicisset, Dædalũ vxori suæ in tam nephãdo concubitu adiutorẽ sese præbuisse, vaccámque ligneam fabricasse, cui illa inclusa tauro fuerat cõmista, ipsum quoque vnà cum Icaro filio eodem labyrintho

inclusi : cúmque illi alis cera conglutinatis inde euolassent, classe eos in Siciliam vsque est persequutus: vbi apud Camerinum, seu Camicum oppidum à filiabus Crocali seu Cocali regis occisus est. Alij tamē à Cocalo rege per proditionem captum, & in termis suffocatū, tradunt.

Minautaurus, mōstrum biforme, partim habens formam hominis, partim tauri, natumq ex Pasiphaë vxore Minoïs, quæ opera Dædali cum tauro concubuerat, iussu Minois Labyrintho inclusum, humanis carnibus vescebatur. Huic quotannis Athenienses ex præscripto fœderis septem ex suis liberis mittebant deuorandos. Sed tertio anno Ægei filius Theseus sorte missus, Minotaurum occidit, & ab Ariadne accepto fili glomere, fuga euasit. Seruiꝰ interpretatur Taurum, scribam fuisse Minois, qui absente rege, cum Pasiphae concubuit in domo Dædali: & quia Pasiphae eodem tempore gemellos peperit, quorum alter Minoi, alter Tauro esset similis, factum esse locum fabulæ, vt Minotaurum biforme monstrum peperisse dicatur.

Minthe, à poetis Cocyti filia fuisse fingitur: quam cùm Persephone cum Plutone deprehendisset, in herbam sui nominis commutauit. Nam μίνθη à priscis Græcis dicebatur herba, quæ postea ab odoris suauitate ἡδύοσμος appellata fuit. Latini vnius tantùm literæ immutatione Mentham vocant. Ouidius 10. Metamorph.

Minte, mons, vt scribit Strab. lib. 8. dictus à Plutonis pellice, quam Proserpina in herbam Mentham mutauit.

Mintius, Venetiarum fluuius, ex Benaco scaturiens, delabitur Mantuam. Polit.
O sacris Minti celebrate Musis.

Minturnæ, Ptolem. oppidū in Campania inter Sinuessam & Formias, ad Lyrim fluuium: habens propinquas paludes, in quibus Mariuş delituit, fugiens persecutionem Syllæ.

Minutia, Vestalis, quæ propter corporis elegantem cultum in suspicionē venit libidinis, vnde & viua defossa est. Liu. lib. 8.

Minutia, porta quædam Romæ, dicta ab ara Minutij, cui erat proxima.

Minutianus, sophista Atheniensis, qui artē Rhetoricam & præexercitamenta scripsit.

Minutius, Fundanus, Asiæ Procos. sub Hadriano Cæsare.

Minutius Augurinus. Trib. pleb. qui Sp. Melium regnum Romæ affectantem reum peregit. Huic, quòd farris precium trinis nūdinis ad eam vilitatem redegisset, vt asse modius væniret, tantum à plebe est habitum honoris, vt collata in capita stipe vnciaria, ænea ei statua extra portam Trigeminam fuerit collocata. Plin. lib. 37 cap. 5. & lib. 28. cap. 3.

Minya, vrbs Thessaliæ, à Minyo dicta, quæ priùs Almonia dicebatur. Inde Minyates, populi. Est & altera in Phrygia: Hinc Minyeon, Minyeis, Minyeius: Gentile, Minye. Stephanus.

Minyæ, populi Thessaliæ, aut certè Magnesiæ, quæ est regiuncula Thessaliæ ab ortu annexa: qui Iasonem in Colchos proficiscentem sequuti sunt. Dicti Minyę, à Minya Orchomeni rege, Chrysæ filio: Alij, populi Bœotiæ circa Iolcum montem habitantes.

Minyas, Chrysę filius, à quo Minyæ, quibus imperauit, nomē acceperunt. Hic quum omnes mortales suę ætatis opibus superaret, primus omnium gazophylacium recondendarum pecuniarum gratia construxit. Pausan. & Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 25.

Miphiboseth, filius Ionathæ filij Saul, 2. Reg. 4. 9. Fuit itē alter, filius Saul ex Respha, 2. Reg. 19. & 21.

Minyeus, siue Minyeius, Homero fluuius Thessaliæ, postea Orchomenus dictus. Plin. lib. 4. cap. 8. Hunc Strabo lib. 8. eundem facit cum Anigro. Homer. lib. 11. Iliad. iuxta Arenem in mare defluere tradit, cùm ait,
Ἐστι δέ τις ποταμὸς μινυήιος εἰς ἅλα βάλλων,
Ἐγγύθεν ἀρήνης.

Miracles, fuit nescio quis concinnatulus, qui vnguentatos auratósque capillos fertur habuisse. De hoc Val. Flac. lib. 2. Argon. Simul armiger ibat Semiuir, impubémque gerēs sterilémque iuuentam.

Mirandula, Italię ciuitas, Ioanne Pico Comite nobilis.

Miritus, exiguus mons Thessaliæ.

Mirobriga, vrbs Hispaniæ vlterioris in conuentu Cordubensi, Ptolemęo, Plin. libr. 3. cap. 1. Mirobricam vocat.

Misaam, filius Elphaal filij Mehusim. 1. Par 8.

Misach, vnus ex tribus pueris, de quibus Daniel, qui & Misael dicitur.

Misael, nomē viri, quem princeps Eunuchorum regis Nabuchodonosor vocauit Misach. Dan. 1. Filius item Oziel filij Caath, Exod. 6.

Misael, puer quidam, qui vnà cum aliis duobus Anania & Azaria in fornacem ignis cōiectus, hymnum Domini ibi cecinit.

Miscelus, Crotonis conditor. Vide SYRACVSAE.

Miscera, vrbs Sicanię: Gentile, Miscereus. Stephanus.

Misdates, Persarum rex, sub annum salutis 300.

Misenus, Æoli filius, Hectoris tubicen, [in ciendis militū animis pręstantissimus: vnde Virg. Quo non pręstātior alter, Ære ciere viros.] Quo mortuo Æneam secutus est in Italiam. Hîc cùm deos marinos ad tubę certamē prouocaret, à Tritone submersus est; sed postea ab Ænea inuentus, ab eo in monte quodam Italiæ

Italiæ ſepultus eſt, qui deinde Miſenus vocari cœpit. Virg. lib. 6.

Miſenus, promontorium eſt Cãpaniæ, non procul à Cumis, nomen habens à Miſeno Æneæ tubicine illic ſepulto. Virg. 6. Æneid.

Miſetus, vrbs Macedoniæ: Gentile, Miſetius.

Miſgetes, populi Iberũm. Steph.

Miſgomene, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Miſgomenius.

Miſpila, vrbs Medorũ: Gentile, Miſpilates. Stephanus.

Miſſenia, regio Peloponneſi, in qua eſt ciuitas Meſſenæ, cuius incolæ Meſſenij dicuntur, Ouid. lib 12.

Miſſeſſus, Armenius, Conſtantio Cęſare à ſe interfecto, Cæſar appellatus à militibus, ab iiſdem paulò pòſt eſt interfectus, ſub annum ſalutis 691.

Miſtillus, nomen coqui apud Martialem.

Mithra, à Perſis dicitur ſol. Strabo lib. 15. Ponitur aliquando pro primario ſacerdote. Apuleius libro vlt. Ipſúmque mithram illũ ſuum ſacerdotem præcipuum ſacrorum miniſtrum decernit.

Mithriaca, ſacra Solis, ſiue Oſiridis. De quibus Lamprid. in Commodo, ſacra Mithriaca homicidio vero polluit, cùm illi aliquid ad ſpeciem timoris vel dici, vel fingi ſoleat.

Mithridates, rex Ponti, vi tãta & animi & corporis, vt ſex iuges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur. Hic diſſidẽtibus Romanis ſociali bello, Nicomedem Bithynia, Ariobarzanem Cappadocia expulit: Græciam inſuláſque omnes, excepto Rhodo, occupauit: Ciues Romanos tota Aſia negotiantes, nocte vna occidendos curauit. Q. Oppium Proconſulem, & Apuleium legatum in vincula coniecit: ſed à Sylla apud Dardanum fuſus, cum L. Lucullo apud Cyzicum congreſſus, tanta ſuorum clade ſuperatus eſt, vt rebus ſuis diffidens, ad Tigranem Armeniæ regem confugerit: cuius ope cùm bellum inſtauraſſet, à Pompeio omnibus prorſus viribus eſt exutus, tandémque à Pharnace filio in regia obſeſſus, veneno vitam abrumpere tentauit. Verùm cùm ea via parum proficeret, quòd corpus multis antea antidotis aduerſus venena firmauiſſet, immiſſum percuſſorem Gallum, authoritate vultus eius territũ reuocauit, & in cædem ſuam manũ trepidantis adiuuit. Hic Mithridates arguitur maximæ crudelitatis: nam Laodicem coniugem & ſororem, præterea matrem, fratrémque, ac tres filios impuberes, totidémque filias interfecit.

Mithridates alius, Bruti epiſtolas collegit, quæ impreſſæ ſunt ab Aldo.

Mithridates, filius Gazabar. 1. Eſd. 1.

Mithridates, Arſaces, Parthorum rex, Olympiade 139.

Mithridates, rex Pergami. Olymp. 183.

Mithridates, Hiberus, Parthorum rex. Olymp. 203.

Mithridates, Armeniæ rex. Olymp. 206.

Mitylene, nes, & Mitylenæ, arum, vrbs maxima in Leſbo iuxta Methymnam, à cuius nomine nunc omnis inſula Mitylene appellatur: in qua fuerunt olim duæ nobiliſſimæ ciuitates, hæc videlicet & Methymna. Hanc eandem inſulam pridem Leſbum dictam volunt, ab vrbis nomine, quæ in ea potentiſſima fuit. Dicta Mitylene, Diodo. lib. 4. à Mitylene Macari filia. Hæc nunc Mitallinum dicitur, vrbs clara Pittaco ex ſeptem ſapientibus vno, & Alceo poeta, & Antimenide fratre eius, & Diophane oratore, & Theophane rerum ſcriptore, qui Magno Pompeio admodum familiaris fuit. De hac ſcribit Vitruuius lib. 1. quòd magnificẽter & eleganter ædificata fuerit, ſed non prudenter poſita: in qua Auſter cùm flat, homines ægrotant: cùm Corus, tuſſiunt, cùm Septentrio, reſtituuntur in ſalubritatem. Mitylene, Steph. (quãquam prima per υ, ſecunda per ι, apud eum ſcribitur) à Mitylene Macaris (ſic enim legendum videtur, non Cæſaris) aut Pelopis filia, vel à Mityle conditore, vel à Mytone Neptuni aut Mitylenes filio: proximo continenti abeſt quinquaginta ſeptem millia paſſus. Act. 20. [In hac inſula nullus omninò, poſt aduentum eò D. Pauli, ſerpens viſus eſt.]

Mitys, vir quidam, cuius ſtatua eum, à quo interfectus fuerat Mitys, collapſa oppreſſit. Ariſtot. cap. 10 de poetica.

Mitterim, inſula vltra Britanniam ſex dierum nauigatione, vt lib. 4. Plin. ſcribit. In ea candidum plumbum prouenit.

Mizraim. Vide MEZRAIM.

M N

Mnas, pirata, qui temporibus Pompeij oram Italiæ proditoria claſſe infeſtabat. Plut. in Antonio.

Mnaſyrium, locus eſt in Rhodo inſula non procul à Lyndo oppido. Strab. lib. 14.

Mnemoſyne, Nympha Pieria, quæ Ioui nouem Muſas peperit, Heſiodus in Theogonia, Latinè Memoriam interpretari poſſumus: quam ideo Muſarum matrem fingunt poetæ, quòd omnium ſcientiarum theſaurus memoriæ beneficio & acquiratur & conſeruetur.

Mneſarchus, inter principes philoſophorum Ciceroni numeratur Acade. quæſt. lib. 4.

Mneſimachus, poeta comicus, cuius tres fabulæ enumerantur à Suida.

Mneſitheus, medicus Athenienſis, Galen. libro 1. ad Glauc. Item Mneſitheus, herba quædam quæ vulgò oculus bouis dicitur. Dioſc. lib. 3.

Mneſter, Agrippinæ, quæ Neronis iuſſu interfe-

cta est, libertus. Is, Agrippina à satellitibus Neronis interempta, ferro se transfixit: incertum charitate in patronam, an metu exitij. Cornel. Tacit. lib. 14.

Mnestheus, nomen proprium viri Troiani. De quo Virgilius,

Mnestheúmque vocat, &c.

Is ab Assaraco rege originem traxit, vt idem Virgilius author est in 12.

Et genus Assaraci Mnestheus.

Nonnunquã verò causa metri additur e post m, Mnestheus. Virg. 10. Æneid.

Nec Clycio genitore minor, nec fratre Menestheo.

Nec aliter potest stare versus, vt annotauit Seruius.

Mnestheus, qui & Peteo, XI. Atheniensium rex, anno ante Romam conditam 450.

Mneus Suida, bos Soli sacer: quem Heliopolitę pro deo colebant, in septo eum nutrientes. Strab. lib. 17.

M O

Moab, filius Loth ex filia sua maiore, Genesis 19. A quo vrbs Arabiæ (quæ aliàs, vt Eusebius refert, Areopolis dicitur) & regio nomen acceperunt, Isa. 11. Est & regnum filiorum Lot ad Orientem Iudææ situm, proximum mari mortuo & Iordani. Est prȩterea nomen regis, 1. Reg. 12 & 20. 1. Par. 4.

Moabitæ, idem.

Moabites, idem.

Moabitides, idem.

Moabitis, idem.

Moadia, nomen viri. 2. Esd. 12.

Moba, pars Arabiæ, pro Moaba: vnde Mobeni & Mobites. Steph. Vide MOAB.

Mobonnai, nomen viri. 2. Reg. 23.

Mobucharax. Vide CHARACMOBA.

Mocarsus, parua regio Thraciȩ: Gentile, μοκαρσός, Steph.

Mocata, vrbs Bithyniæ: Gentile, Mocatenus. Steph.

Mochona, ciuitas. 2. Esd. 11.

Mochori, pater Ozi. 1. Paral. 9.

Mocle, vicus Phrygiæ: Incolæ, Mocleni. Stephanus.

Modestinus, aliàs Herennius, iurisconsultus, Alexandri Aug. temporibus.

Modestus, consul cum Arintheo, anno ab vrbe 1125.

Modin, ciuitatis nomen in monte sitæ, vt videtur, Baala, super torrenti qui apud Secronam effunditur, patria Machabȩorum, vbi est corũ memorabilis sepultura, septem pyramides ex quadrata mole surgentes. 1. Machab. 2.

Modona. Vide METHONE.

Mœmagus, Ptolemæo, Galliæ vrbs: hodie *Memours*.

Mœnis, Germaniæ fluuius in Rhenum fluens. Pomp. lib. 3. Huius fluuij meminit & Tacitus. Mœnus potius. Vide MENVS.

Mœragetes, Iupiter dictus est, quòd quę à Parcis mortalibus destinata sunt, non ignoret. Pausanias author est in templo Apollinis simulachra duarum Parcarum fuisse, Iouémq; pro tertia astitisse, cognomento μοιραγέτην, & eodem cognomine ibi Apollinem fuisse. Palæph.

Mœris, veneficus describitur Virgilio in Bucol. Item est insula in mari Lycio, de qua Plinius lib. 3. cap. 31. Fuit & rex Ægyptiorũ, cuius opus est lacus inter Arsinoithem & Memphitem manufactus, circuitu CCCCL. pass. qui ab illo Mœridis lacus appellatur. Plinius lib. 5. cap. 9.

Mœsia, Europæ prouincia, quę Pannonię iungitur, ad Pontũ vsque cum Danubio decurrẽs. In Mœsia Asiatica sunt Dardani, Mœsi & Triballi, Pontóque contermini Scythæ. Hæc tamen à multis per y scribitur Mysia. Vide infrà & suprà, MESIA.

Moga, primùm dicebatur, quę postea Cappadocia, nunc autem Cæsarea à Cæsare, vt refert Ioseph. & suprà dictum est in Cæsarea.

Moguntia, oppidum Transalpinæ Galliæ. Vulgò *Maintz*, ad Rhenum, *Maïence sur le Rhin*.

Mogus, Samotis filius, apud Gallos regnauit sub annum à diluio 330.

Mohola, nomen viri, 1. Par. 7.

Moholi, filius Merari filij Leui. Exod. 6.

Molada, ciuitas, quę in tribu tam Iudæ, quàm Simeonis reperitur, Iosue 15. & 19. 1. Paralipomenon 4.

Molathi, siue Molathites, 1. Regum 18. 2. Regum 21.

Molo, orator Alabandensis, qui Rhodi claruit Ciceronis ætate. Plutarch. in vita Cic. & Strabo lib. 14.

Moloch, idolum Ammonitarum, cui filios proprios immolabant Israelitæ. 4. Reg. 23. Act. 7. quod & Molchom dicitur.

Molochath, flumen. Vide MVLVCHA.

Molchom, filius Saharaim ex Hodes vxore, 1. Par. 8. Sic vocabatur & Moloch, Ammonitarum idolum, 3. Reg. 11.

Molid, filius Abisur filij Semei filij Onam, 1. Paralip. 2.

Molio, Iupiter dictus est ab hospite quodã Molione.

Molorcus, pastor seniculus in agro Cleonæo, qui Herculem illac iter facientem comiter hospitio suscepit. Cuius beneficij gratiam vt hospiti suo rependeret Hercules, leonem Nemeęum interfecit, qui circumiectam regionẽ latissimè deuastabat.

Huic seni sacra solennia instituta, quę Molochea dicebantur.

Molossia, pars Epiri, à Molosso Pyrrhi & Andromaches

maches filio nominata, quem postea Helenus, de nomine Chaonis fratris sui, quem in venatione imprudens occiderat, Chaoniam appellauit. Hinc Molossus, sa, sum. Hæc regio præstantissimos educabat canes, qui & eodem quo gens ipsa, vocabulo Molossi dicebantur.

Hos canes, poetæ fabulantur originem traxisse à cane æneo, à Vulcano fabricato, quem ille Ioui, Iupiter Europæ, Europa Procridi, Procris Cephalo dono dedit. Iulius Pollux lib. 5. cap. 5.

Molossus, pes dictus est, ab eius patriæ saltatione. Vel quòd eo metri genere odas, in templo Iouis ad laudem canere consueuerunt, id memoriam Molossi filij Pyrrhi & Andromaches: à quo postea festa Molossia sunt dicta. Vel, vt alij volunt, quòd Molossi, id est, Thessali ad bellum procedentes, huius modulata compositione vtebantur. constat autem tribus longis, vt Æneas.

Molus, vxorem habuit Siden, Mentauri filiam, & nomen dedit insulæ. Steph. in SIDE.

Molucha. Vide MVLVCHA.

Molus, Hom. vir Cretensis, Merionis aurigę & Idomenei pater.

Molybdana, vrbs Mestianorum. Steph.

Molycria, vrbs Ætoliæ. Strab. libr. 10. Hinc Molycrius, Molycrieus, Molycræus, Molycrisæ, Molycrias. Steph. Vide RAION.

Molyndea, vrbs Lycię, à Molyndeo: Gētile, Molyndæus. Steph.

Molytis, Aristoteli locustæ genus, quæ frumenta depopulatur.

Molys, vrbs Libyæ: vnde Molytes & Molyates. Steph.

Momemphis, vrbs Ægypti: vnde Momemphitis præfectura. Steph.

Momus, deus quidam à poetis fingitur, Nocte matre, vt inquit Hesiodus, ac Somno patre progenitus: cuius naturæ proprium esse ferunt, ipsum quidem nihil operis edere, sed aliorum deorum opera curiosis oculis cōtemplari, & si quid est omissum, aut perperàm factum, id summa cum libertate carpere: vnde & nomen accepit. Nā μῶμος Græcè, reprehensionem sonat. Vide de eo fabulam apud Lucianum Dialogo de hæresibus. Vide prouerbium, Momo satisfacere.

Mona est insula inter Britāniam & Hyberniam sita. Plinius libro 4. capite 16. Corn. Tacit. libro 14.

Mona, insula in Rheno fluuio, Hollādiæ, Phrysiæ, ac Gueldriæ proxima, vnde fortè dicti sunt Monasterienses. Tacit.

Monabæ, vrbs Isauriæ: Gentile, Monabates. Stephanus.

Monacris, Arcadiæ mons, quasi solus vertex, siue sola summitas, Tortelius.

Monacum, ciuitas Germaniæ: vulgò *Munchen*. Vide CAMBODVNVM.

Monęsis, Parthorum rex quidam, de quo Hora. 3. Carm. Ode 6.

Monaœda, Ptol. libr. 2. cap. 2. insula iuxta Orientalem plagam Hybernię: alio nomine Monarina dicta.

Monesio, ære à Vulcano fabricatus canis Cephali. Poll. 5.

Moneta, Iunonis cognomentum apud Romanos, à monendo impositum. Cicero primo de Diuinatione. Nam cùm vrbs maximo terræmotu concuteretur, nec quisquam nosset qua victima id mali posset expiari, vox ex Iunonis templo audita est, quæ sacerdotes monuit, sue grauida terręmotum esse procurandum.

Monerium, oppidum Iapodum prope Istriam. Strab. lib. 7.

Monna, insula Britanniæ proxima. Tacitus de Suc. Paulino. Est & eius nominis insula in Rheno fluuio Phrysiæ proxima.

Monodos, Prusię filius, qui dētium loco os vnū continuum habuit. ὀδὼς enim dens: vnde Monodos, quasi vnicus dens: quemadmodum Pyrrhum Epirotarum regē habuisse Plinius refert.

Monomœri sunt populi Septentrionales, singulis cruribus saltatim currentes, viuacissimæ pernicitatis: author Gellius.

Monœcus, portus & statio Liguriæ, paucarum nauium capax, ab Albinga oppido distās stadiis quadringentis & octoginta. Nomen ab Herculis ęde accepisse putatur, quòd is in ea solus coleretur, quasi μόνε ἡρακλέος οἶκος. Arcem habet munitissimam, non procul à Nicea, quam hodie Itali vocant *Monicho*. Dicitur portus Herculis, quia (teste Seruio) pulsis aliis, illic Hercules solus habitauit, vel quòd in eius tēplo alius deorum nō colitur. A Monœci portu vsque in Tusciā vniuersum litus continuum omninò sine portu est, exceptis quibusdam paruis stationibus ad iactandas anchoras.

Monogissa, locus mutilus est in Stephan. Hinc Diana Monogissena, cui templum Dædalus extruxit. Megissa enim lingua Carum lapidē sonat. Nūc verò crustaceos & molles lapides, Gissa nominamus. Steph.

Monophaga, erant sacra apud Ægienses, quæ copiosè describuntur à Plut. in quæstionibus Græcis, & Athenæo.

Monosceli, homines Indici singulis cruribus. σκέλος enim crus dicitur: qui & Sciapodes vocantur, quòd in maiore æstu humi iacentes σκιᾷ ποδὸς, hoc est, vmbra pedis se protegant. Plin. lib. 7. cap. 2.

Monothelitę, heretici quidam, qui duas in Deo voluntates negabant, diuinam scilicet & hu-

manam, quum tamen res aliter se habeat. Cõtra hos celebrata est sexta synodus, anno salutis 1035. Princeps sectæ fuit Sergius præsul Constantinopolitanus. Author Paul. Diac. de gestis Longob.

Mõs Ferratus, regio Italiæ, cuius fines sunt, hinc Padus, inde Apenninus & Tartarus amnis ex superiore parte, montes proximi Moncauerio, vbi Pedemontium incipit.

Mons sanctus. Vide PSENTRIS.

Mõthaburum, castellum munitissimum in Germania, à Basano Sicambrorum rege constructum. Olymp. 131.

Montanus, poëta quidam, Ouid. 4. de Ponto, Elegia 16.

Montanus, hæreticus quidam, sub annum Christi 173. Eusebius libro quinto capite 16. hist. eccles.

Montanus, alius hæreticus, sub annum salutis 254. à quo Montani, qui & Cathari. Euseb. li. 6. cap. 34.

Monycha, chæ, nomen matris diui Augustini, cuius vitæ sanctimoniam & ipse diuus Augustinus & Mapheus Vegius Landensis vates literis mandauere.

Monychia, apud Steph. Munychia legendum videtur. Vide MVNICHIA.

Monychus Centaurorum fortissimus, corporis robore intantum pollẽs, vt vel procerissimas arbores humo euelleret, & pro telis in hostes vteretur. Ductum est autẽ hoc nomen à Græco μόνυξ, quod perinde est, acsi Latinè solúgulum dicas. Hoc autem proprium equorum est epitheton, qui vnica, eáque solida vngula pedes habẽt calceatos. Quo fit, vt & Centauris tribuatur, quibus poëtarũ fabulę equinos tribuerunt pedes.

Monyma, Mithridatis vxor, quę in desperatione rerum profligatarum, detractum è capite diadema, illud collo circunligasse traditur, seséque suspendisse: & cùm corporis pondere laqueus ille diruptus esset, dixisse, Execrandum diadema, neque in tam tristi ministerio mihi profuisti: móxque cùm super illud humi abiectum insputasset, eunucho regio iugulandã sese obtulisse.

Monymus, Corinthij cuiusdã trapezitę seruus, qui cùm philosophiæ amore teneretur, cupierétque maximè operam dare Diogeni, neque tamen hoc à domino posset impetrare, simulata insania monetam cœpit spargere, eóque modo dimissus, ad philosophiam se conuertit, Diogenémque secutus est. Laërt.

Moos, filius Ram primogeniti Ierameel. 1. Paralip. 2.

Mophim, filius Benjamin. Gen. 46.

Mophis, rex Indiæ, ab Alexandro Magno deuictus.

Mopsi focus, locus Ciliciæ iuxta Pyramum fluuium à Mopso vate: Ciuis, Mopseates. Stephanus.

Mopsion, ciuitas Palasgitidis regionis Thessaliæ. Strab. lib. 9. Gentile, Mopsius.

Mopsistiæ, vrbs Ciliciæ, à Mopso condita.

Mopsocrenæ, vrbs in Cilicia, à Mopso condita.

Mopsopia, Attica regio, à Mopso rege sic dicta, Strabo.

Mopsos, liberum Cilicię oppidum ad Pyramum fluuium situm. Plin. libr. 5. cap. 27. Strabo libr. 14. μόψυ ἑστίαν vocat.

Mopsus, vates Thessalus, Ampyci & Chloridis filius, vnus ex Argonautis. Hyginus Fab. poët. cap. 14. Fuit & alius eiusdem nominis, Apollinis & Mantus filius, à quo Colophonem conditam volunt. Hic cùm in Calchantem vatem incidisset, de artis peritia cum eo certauit, victórque euasit. Quam rẽ tam ægrè tulit Calchas, vt ex dolore, ægritudine contracta, vitam finierit. Vide CALCHAS.

Morasti, vicus contra orientem Eleutheropoleos, patria Michææ Prophetæ. Ierem. 26.

Morasthites, idem.

Morauia, regio Germaniæ, nunc regno Bohemico adiuncta.

Mordiæum, ciuitas Pisidiæ, Apollonia postea dicta. Steph.

Morgentium, vrbs Italiæ: vocatur etiam Morgentina: Gentile, Morgentinus & Morgites. Stephanus.

Morges, in Italia regnauit sub annum mundi 2349.

Morgina, vrbs Siculorum: Gẽtile, Morgynæus, Stephan.

Moria, collis, 2. Par. 3. qui Terra visionis, Gen. 22. dicitur, à làtere montis Sion.

Moriei, populi Indiæ, ligneas domos habitãtes, Stephan.

Morgus, est fluuius ab Alpibus defluens, vnus eorum qui à Pado excipiuntur. Plin. libr. tertio, capite 16.

Morini, populi inter Belgas ad Oceanum Britãnicum, Caletibus & Neruiis vicini, quorum oppidũ mediterraneum, Ptol. teste, fuit Taruanna, etjam hodie nomẽ retinens. Hi à Virgilio 8. Æneid. extremi hominum appellantur, quòd (vt iam diximus) Oceano sint proximi, breuissimúsque ab eis, vel ipso Cæsare teste, in Britanniam sit traiectus.

Moriseni, Thraciæ populi circa Põti littora incolentes. Plin. lib. 4. cap. 11.

Morpheus, Somni minister, qui (vt in fabulis est) iusso domini quoscunque vultus hominum fingit, verba ipsa, mores item & gestus imitans. Ouidius libro 11. Metamorphos.

Morpho, apud Lacedæmonios Venus dicta est, ἀπὸ τῆς μορφῆς, id est, à forma. Huius simulachro

chro Tyndarus pedicas imposuit, non quòd Venerem vinxerit, vt deæ in filias opprobria vlcisceretur, quod nonnulli putarunt: sed vt per illas denotaret, mulieres domi manere debere maritorum dicto audientes. Palæph. libro 2.

Morta, vna ex Parcis quòd qui nascuntur ante tempus, vel post tēpus, quasi monstra habeātur. Parcas autem, Latini Nonam, Decimam & Mortam vocitarunt. Vide PARCAE.

Mortuum mare, sic dicitur, quia nihil viuum gignit. Lacus est Syriæ in prouincia Pentapoli, qui nihil præter bitumen gignit, nihil in eo graue submergitur. Ideò Asphaltus vocatur, quòd omnia in eo tuta sint.

Morylij, Macedoniæ populi in occasum vergētes, iuxta Allantenses & Lyncestas. Plin. libr. 4. cap. 10.

Morychus, cognomen Bacchi apud Siculos: cuius faciem vindemiæ tempore, musto & recētibus ficis oblinere cōsueuerunt. Eras. in prouerb. Morycho stultior.

Mosa, filius Caleb ex Epha concubina, 1. Par. 2. filius Zamri filij Ioada, 1. Par. 8.

Mosa, 1. Paralipom. 8. filius Saharaim ex Hodes vxore.

Mosa, vulgò *la Saone*, fluuius insignis Galliæ Belgicæ, ex Vogeso monte, non procul à Lingonum finibus profluens, & per Eburonum, Menapiorum, ac Sicambrorum agrum labens, tandémque in finibus Batauorū accepto Rheno in Oceano se exonerans. Plin. libro 4. cap. 14. & 15. Tacitus libro 2. & 20. & Cæsar de bello Gall. Vide MEZA.

Moschi, populi Asiæ, Albanis & Iberis finitimi: à quibus pars Tauri mōtis in Septentrionem declinans, Moschij nomen accepit. Plin. lib. 5. cap. 27. & lib 6. cap. 10.

Moschus, regio Asiatica, prope Phasim fluuium tripartita: vnam Colchi, alteram Hiberes, & tertiam Armenij inhabitant.

Moschus, grammaticus & poeta Syracusanus, Aristarchi familiaris: hic secundus à Theocrito scripsit carmen Bucolicon. Suid.

Mosella, fluuius qui circa fines Lingonū in Celtis oriens, Metensem ac Treuirensem vrbes præterfluit. Tacit. lib. 13. Gallicè *Moselle*.

Mosera, nomen montis vbi Aaron mortuus est & sepultus. Deut. 10. qui Hor, Num. 20. & Moseroth, Num. 33. dicitur.

Moseroth, locus in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Hesmona, Num. 33. Eadem quæ Mosera dicitur.

Moses, Mosis, & Mosi: sicut & Achilles, lis, li, nomen inclyti Iudæorum ducis, & interposito y, Moyses dicitur, quod habetur in frequentiori vsu.

[Moses, vir sapientissimus, primus cuiusuis hominis vetustissimi Hebręorū vitas cōscripsit: ciuilem, atque actiuū viuendi modum historica narratione docuit. Hoc igitur, quod Plin. lib. 1. scripsit, ridiculum est, videlicet, Pherecydem Syrum prosam orationē condere primùm instituisse tēpore Cyri regis. Nam Pherecydes multo posterior Mose fuit, vt ait Euseb. lib. 11. de præpar. Euāg. Magnus Hebręorum imperator fuit Moyses: qui cùm ex Ægypto Israelitas in patriam terram reduceret, statim atque mare rubrum diuinitùs cedentibus aquis, transgressus est, diuino afflatus numine, carmen hexametrum inuenit, quod in laudem Dei, gratiarúmque actionem edidit. Ioseph. lib. 1. Antiq. Instrumenta bellica dicitur inuenisse. Ioseph. ibid. lib. 2. Literásque, quas inuenerat, Iudæis tradidit. Euseb. libr. 8. & 10. de præp. Euang. quas tamen Philo Iud. ad Abraham refert. Mortuus est Moyses in monte Arabim: & non apparuit, nec inuentum est eius corpus, quod sepeliuit Dominus angelorum ministerio. quod ideò factum esse autumant Hebræi, ne eum ipsi pro Deo colerent, quia proni ad idololatriam erāt. Comest. in cap. 24. Deut.]

Moses, patruus Orcanis regis Turcarum Calepini filij, quia eundem Orcanem suæ fidei commissum & interfecit, & regno spoliauit.

Moses, Æthiops quidam, qui vbi multa furta commisisset, tandem in solitudinem se contulit, vbi 75. annos vixit, cellulam quandam annis septem nusquam egressus.

Mosobab, nomen principis. 1. Paralipomenon 4.

Mosoch, filius Iaphet, Genes. 10. Ab hoc Cappadoces originem traxerunt. Ezech. 27. Filius item Aran, 1. Paral. 1. qui Genesis 10. dicitur Mes.

Mosollam, pater Salo. 1. Paralipomen. 3. 5. 8. 9. Præpositus instauratoribus templi. 2. Paralipom. 34.

Mosollamit, filius Emmer. 1. Par. 9.

Mosollamoth, pater Barachiæ principis. 2. Paralipom. 28. Dicitur & Moseus, Moiseúsque.

Mosylon, promontorium & Emporium Æthiopiæ. Steph.

Mosyni, vel Mosynœci, populi Asiæ versus Septentrionem, qui (vt Pomponius libro primo refert) turres ligneas subeunt, notis corpus omne persignant, propatulo vescuntur, promiscuè concumbunt, & palàm reges deligunt, vinculisque arctissima custodia tenent. Stephanus à domiciliis quæ habitant, dictos scribit: possessiuum, Mosynœcicus.

Motho, vicus Arabiæ, in quo Antigonus Macedo à Rhabilo rege Arabum occisus est. Significat autem Arabum lingua locum mortis:

incolæ, Motheni. Steph.

Motieni, parua regio Iberię, colonia à Romanis deducta. Phlegon Mutienum vocat: Gentile, Motienus. Steph.

Motye, vrbs Siciliæ, à Motya muliere, quæ Herculi prodidit illos, qui boues ejus abegerant. Philistus maritimũ Sicilię castellum esse scribit: Gentile, Motysæus. Steph.

Motylæ, castellum Siciliæ iuxta Motyen: Gentile, Motylæus.

Moyses. Vide MOSES.

Mozel, nomen regionis. Ezech. 27.

M V

Mucissus, vrbs Cappadocię. Steph.

Mugius, cognomen Romani cuiusdam, à frequenti murmuratione, à quo Mugiola porta, cui ipse aliquando præfuit, nominata est. Vide MVGONIA.

Mugonia, porta Romę, à mugitu, quòd per eam venale pecus intraret. Hæc & Trigonia appellata est, hoc est, trium angulorum. Vide MVGIVS.

Mulciber, Mulciberis, & per syncopam Mulcibris (est enim tertij ordinis, non secũdi) idem qui Vulcanus, deus ignis præses, à mulcendo dictus, ꝙ ignis omnia mulceat, id est, molliat, vincat ac domet. Apud Ciceronem lib. 2. Tuscul. ex vetusto aliquo poëta legitur genitiuus Mulcibri secundæ declinationis, & triũ syllabarum, Iouísque numen Mulcibri adsciuit manus. Donatus putat Vulcanum Mulciberem dictum à mutilando, quòd claudus à poëtis singatur, & mutilatus. Fuit enim Mulciber Iouis ex Iunone filius, quem cùm parẽtes infœlicissima forma esse vidissent, ex cælo in Lemnum insulam præcipitarunt: ex qua ruina intorto pede fertur claudicationẽ contraxisse. Homerus fingit eum à Ioue ideò pręcipitatum, quòd Iunonem matrẽ ex eius irati manibus eripere conaretur.

Muliadas, fluuius Hispaniæ, post Tagum fluens. Strabo.

Mulierũ ciuitas, & mulierum portus. Vide GYNAECOPOLIS, & GYNAECON λιμὴν.

Mulucha, fluuius Numidiam à Mauritania dirimens. Strab. lib. 19. Plin. lib. 5. cap. 2.

Mumastis, vrbs Cariæ: Ciuis, Mumastites. Stephanus.

Mummius, vir Romanus, qui Corinthũ vrbem Achaiæ nobilissimam euertit, vnde Achaici cognomen tulit.

Munda, oppidum Hispaniæ Bęticæ, memorabili illo prælio inter Cæsarem & Pompeij liberos gesto nobilitatum, quo quidem in prælio tanta vtrinque edita est strages, vt Cæsar victor, hostes, qui fuga sese in vrbem receperant, obsidens, congestis corporibus vallum extruxerit.

Mundus, adolescens quidam, qui, cùm Paulinam Saturnini cuiusdam vxorem, quam deperibat, flectere non posset, eam in Isidis templo, adnitentibus sacerdotibus pecunia corruptis, constuprauit. Iosephus libro 18. capite 10.

MUnim, nomen viri. 1. Esd. 2.

MUnychia, chiæ, tumulus est in Cherronesi formam curuatus, ingressum habens augusto ore, à quo murus XL. stadiorum longitudine protendebatur, Athenarum vrbem cum Piręeo, duobúsque aliis portubus connectens. Hinc Munychius, possessiuum. Fuit item MUnychia, Dianæ cognomen, quæ apud Pygellam, non procul ab Epheso colebatur. Strab. libro 14.

MUnychia, MUnychiorum, festa Palladis. Inde MUnychius portus extra Athenas dictus, Hellanico teste, à quodam MUnychio rege Penteuclei filio.

MUnichiates, Ptolemęo libro 5. capite 17. Petrçę Arabiæ vrbs, hodie *Medina Talnabi*, vbi Mahumeti sepulchrum.

MUrcea dea, quam ita appellarunt, quòd præter modum faceret hominem murcidum, id est desidiosum. Cui cõtraria erat dea Strenua quę faciebat homines strenuos.

MUrena, cognomen viri Roma. ab eo pisce deductum, qui MUrena dicitur. Vnde Ciceronis extat pro MUrena oratio.

[MUretum, Gasconię oppidum, quod flumen alluit Garumna, vbi Albigensium hęreticorũ viginti millia à Catholicis mille cęsa fuere: in cuius oppidi monticulo Aragonum rex, Hæreticorum fautor, vnà cum his interemptus, iacet sepultus: in cuius rei memoriam Mõtisfortis Comes sacellum ibi erigi curauit. Bell. tom. 1. Cosm.]

MUrgantia, vrbs in Samnio à P. Decio IIII. cõsule capta, Liuius.

MUrgis, Plinio libr. 3. capit. 1. Bæticę sinus, à quo MUrgitana regio.

MUrita, vir quidam Christianę religionis defensor acerrimus, qui ab Arianorum principe in exilium missus, ibidem fame & frigore extinctus extremum diem obiit.

MUroela, Ptol. libr. 2. cap. 15. Pannonię superioris vrbs: vulgò *Morelx*.

MUrranus, priscus Latinorum rex, à quo postea Latini omnes reges MUrrani sunt dicti. Seruius.

MUrrhanus, fuit quispiam, qui de generis nobilitate apud Vergilium gloriabatur.

MUrrhanum hic atauos & auorum antiqua sonantem
Nomina, per reges actum genus omne Latinum,
Pręcipitem scopulo, atque ingenti turbine saxi Excutit.

MUrsa, vrbs Ioniæ, ab Adriano condita: Gentile,

tile, Murſæus. Dicitur etiam Murſium. Stephanus.

Murtius, Auentinus mons, quòd è lapidibus & veluti muro conſtaret. A quo Murtia dea Venus.

Murtia, tię, Veneris cognomentum, à myrtho arbuſcula illi ſacra impoſitũ: vnde primùm Myrtæa dicta eſt, & deinde corrupto nomine Murtia. Plin. lib. 15. cap. 29. Ara fuit Romæ vetus Veneris Myrtææ, quã nunc Murtiam vocant. Feſtus hanc deam Murceam appellat, & ſub Auentino eam ſacellum habuiſſe tradit. Murceam autem dictam vult, ſiue quòd homines murceos, hoc eſt ignauos & inertes redderet, ſiue quòd Auentinus, ſub quo ſacellum habuit, olim Murcus fuerit appellatus.

Muſa Antonius, Auguſti medicus fuit. Horat. lib. 1. epiſt. ad Vallam. Plin. lib. 19. cap. 8.

Muſæ, Iouis & Mnemoſynes filiæ, in Pieria natæ, ſedemq; habentes in Helicone, qui mons Bœotiæ eſt Phocidi vicinus: à quo Heliconides, & per epentheſim Heliconiades appellantur. Diſtat autem Helicon non procul à Parnaſſo Phocidis mõte, æmulus illi & altitudine & ambitu, rupẽ vt ille ſaxeam habẽs. Quin & Parnaſſum habitare dicũtur. Vnde & Parnaſſides dictæ. Et quoniã Phocidi confinis Aonia eſt, etiã Aonides appellantur. Alio etiã nomine dicũtur Cithærides vel Citheriades, à Cithærone, Atticæ regionis mõte, quę ſimiliter Muſis ſacrũ eſſe dicũt. Pierides item dictæ ſunt à Pieria, quæ regio eſt Macedonię, Emathia antè dicta. Hæc Muſarum patria, domúſq; eſt, à nemore ita appellata, cui nomẽ eſt Pieris. Itẽ dicuntur Theſpiades, à Theſpia oppido Heliconi propinquo. Item Pegaſides & Hippocrenides, ab Heliconis pulcherrimo fonte, qui à Græcis Hippocrene, à noſtris Fons Caballinus vocatur, & Pegaſus eo loco ſaxum vngula feriens, fontem dicatur aperuiſſe. Rurſus Muſæ Libethrides vocatæ ſunt, à fonte Libethra, Muſis ſacro, in ea Theſſaliæ parte, quæ Magneſia dicitur. Item Pimpleides, ſeu Pimpleæ, à Pimpla Thraciæ monte, vel à fonte Pimpleo in radice eius mõtis ſito. Itẽ Caſtalides, à fonte Caſtalio, in radicibus Parnaſſi, Muſis ſacro, qui à Caſtalia Nympha nomen aſſumpſit. Nouem autem Muſæ finguntur, quibus hæc nomina impoſita fuere. Primam enim à bonitate vocis dixere Calliopen. Secundam Clio, à gloria & celebritate rerum geſtarum, quas canit. Tertiã Erato, vel à canendis amoribus, vel quòd cantus ab omnibus deſideretur. Quartã à voluptate ac laſciuia cantus Thaliam: θάλλειν enim virere, germinare, florere eſt. Quinctiam Melpomenen à Græco μέλπεσθαι, quod eſt canere ſeu modulari: vnde & Tragœdiis præſidere putabatur. Sextam Terpſichoren, ἀπὸ τοῦ τέρπειν τοὺς χορούς, hoc eſt, à delectandis choreis: vnde à quibuſdã dicitur Cithariſtria. Septimam Euterpen, à ſuauitate cõcentus. Hæc ab aliquibus Tibicina dicta eſt, & peculiariter tibiarum cantui creditur præſidere. Octauam Polyhymniam, à multitudine cantus: ſiue Polymneiam, à magnitudine memoriæ. Nonã Vraniam, quaſi cæleſtem, vel à cæleſtium rerum cantu, vel à cantus diuinitate. Vnde autem dictæ ſint Muſæ, inter ſcriptores non ſatis conuenit. Plato in Cratylo, ἀπὸ τοῦ μῶσθαι dictas putat, hoc eſt, ab inquirendo: vnde ab antiquis interdum vocatæ ſunt Moſæ. Alij Muſas dictas putant, quaſi ὁμοῦ οὔσας, quòd inter omnes diſciplinas ſimilitudo ſit, & quaſi cognationis vinculum, quo inter ſe omnes coniũguntur & copulantur: vnde & Muſæ ita pingi ſolent, vt ſe mutuò tenentes, choros ducant. Sunt etiam qui Muſas dictas putent ἀπὸ τοῦ μυεῖν, quod ſignificat, bona, honeſtáque diſciplina inſtituere. Cicer. lib. 3. de Natura deorum de Muſis ſic ſcribit: Iam Muſæ primæ quatuor natæ Ioue altero, Telxiope, Aœde, Arche, Melete. Secundæ Ioue tertio & Mnemoſyne procreatæ nouẽ. Tertiæ Ioue tertio Pierio natæ & Antiopa, quas Pieridas & Pierias ſolent poetæ appellare iiſdem nominibus, eodem numero quo proximæ ſuperiores.

Muſæus, poeta inſignis, Orphei tempore, cuius & diſcipulus & filius putatus eſt. Primus, teſte Diogene, Deorum genealogiam verſibus tradidiſſe fertur, ſphærámque inueniſſe. Scripſit amores Herus & Leandri hexametris qui extant.

Deceſſit Faleriis, vt indicat epigramma:

Eumolpi exanimem Muſęum terra Falerũm
Cõtinet hoc tumulo pignora chara patris.

Vnᵘˢ fuit ex Argonautis, de quo extat verſus:

Ancus erat Romę quo Martiᵘˢ optimus æuo,
Muſæus Græcis floruit in patribus.

Quod Epigramma ſi verum eſt, Muſęus non fuit vnus ex Argonautis, qui expeditionem fecerũt in Colchon, ante tempora Troiana. Muſæos tres Suidas commemorat, vnum Eleuſenium, Antipheni filium, verſificatorẽ, diſcipulum Orphei, qui ſcripſit ὑποθήκας, id eſt, vitæ præcepta, ad Eumolpum filiũ verſuum ferè IIII. millibus. Alterũ Thebanum Thamiræ filium, ante Troianũ bellum, qui pœta Melicus fuit, ſcripſitq; hymnos & cantica. Tertium Epheſiũ item verſificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergamiregum, ſcripſitque res Pergamenſes, præterea de Perſide lib. 10. Suid.

Muſæum, locus circa Olympum in Macedonia. Stephan.

Musarni,populi Italiæ antiquissimi,à Libyco Hercule conditi.

Musca, poetria fuit lyrica, quæ & epigrãmata & odas scripsit. Cæl.lib.8.cap.1.

Muschianus,Consul cum Paulo,anno ab vrbe 2266.

Musi,filius Merari filij Leui. Exod.6.1.Par.6.

Musolani, Africę populi,à Cosso duce exercitus Octauij Cæsaris victi. Oros.lib.6.ca.21.

Mustella,viri nomen,qui Ciceronẽ plurimùm dilexit,vt ipse scribit ad Atticum 12.

Mustella alius,gladiator. Cic.Philip.2.

Mutieni. Vide MOTIENI.

Mutina,Straboni,ciuitas Galliæ Cisalpinæ in Flaminia,Romanorũ colonia, in qua Antonius D.Brutum obsedit: quã tamen Hirtius & Pansa Cõsules,victo Antonio, liberarũt. Inde Mutinensis color dictus est à Mutinensibus lanis, ex quibus natiuo colore panni fiunt,& Mutinẽses vestes. [In Mutinensi agro duo montes inter se concurrerunt,crepitu maximo assultantes,recedentésque,inter eos flamma,fumóque in cœlum exeunte interdiu,spectante è via Æmilia magna equitum Rom.familiarúmque,& viatorum multitudine.Eo concursu villæ omnes elisæ, animalia permulta,quæ intra fuerant, exanimata sunt, anno ante sociale bellum : quod haud scio,an funestius ipsi terræ Italiæ fuerit,quàm ciuile. Plin.lib.2.cap.83.]

Mutius,nobilis Romanus,qui accepta potestate à Senatu,in castra Porsenæ regis,tum tẽporis Romanos obsidẽtis, solus intrauit,eo animo, vt regem occideret.Sed cùm regem nõ cognosceret, vnũ ex purpuratis pro rege occidit. Propter quod comprehensus, & ad regẽ perductus est:qui cùm extrema illi supplicia cõminaretur, Mutius iniecta in foculum dextera, sponte sibi eam exussit:partim vt eo specimine doceret, se vel exquisitissima supplicia facilè posse contẽnere partim vt pœnam eam à dextera sua exigeret, quæ in cæde aberrans, satellitem purpuratũ pro rege occidisset.Hinc postea Scæuolæ cognomen traxit, quòd sinistra manu pro dextera vteretur. σκαιὰν enim Gręci sinistram vocãt. Admiratus itaque hominis fortitudinem Porsena,liberum eum dimisit. Cuius beneficij nomine cùm regi gratiæ aliquid vellet rependere,indicauit illi trecentos iuuenes simili modo in eum coniurasse. Quare territus Porsena,acceptis obsidibus,bellum pace mutauit. Fuerunt præterea alij Mutij, quorum historiam multis prosequitur Raphael. Volaterran.lib.17.

Mutunus,aliàs Mutonus, deus qui & Priapus dicitur.

Mutuscæ,Sabinorum ciuitas, quæ & Trebula & Suffena appellata est. Hãc quoque postea Trebiam dictam Seruius in lib.7.Æneid.testatur,vbi Annibal Romanos maxima clade affecit. Virg.lib.7.

Oliuiferæque Nutuscæ,&c.

Muzirum,Indiæ emporium.Plin.lib.6.cap.23.

M Y

Myagrus,nomẽ viri proprium, cuius meminit Plin.lib.34.cap.4.Quo etiam nomine dictus muscarum deus, qui aliter vocatur Myodes & Achor, vt scribit Plut. Plin.lib.10.ca.28. Inuocãt & Ægyptij Ibes suas contra serpentium aduentũ,& Elei Myagron deũ,muscarũ multitudine pestilentiam afferente, quæ protinus intereunt,qua litatum est illi die.

Mycale,nomen veneficæ mulieris,apud Ouid. libro duodecimo Metamorph.Est præterea, Herodoto,promontoriũ in cõtinenti situm. Stephano vrbs est Cariæ. Hinc Mycalesius, Mycaleus,& fœm.Mycalesis.Didymus montem esse scribit.Nomẽ inde natum est,quòd reliquæ Gorgones μηκώμεναι, id est,mugiẽtes eo in loco, dum Perseum insequerentur,caput Medusæ reuocarint. Aliqui Mychalem nominant,quòd sita sit ἐν μυχῷ τῆς καρικῆς ἁλὸς, id est,in recessu Carici maris. Steph.

Mycalessia, Ceres dicta est, à Mycalesso mari, iuxta quod tẽplum habebat: vel à Mycalesso ciuitate Bœotiæ,secundum mare.Illud verò memoratu dignũ, quòd Mycalessiæ Cereris templum singulis noctibus ab Hercule aperiri rursúsque claudi putabatur.Quin etiam fama erat omnes fructus autumno colligi solitos, si ante pedes Mycalessiæ Cereris depositi fuissent,toto anno integros manere.

Mycalessus,vrbs mediterranea Bœotiæ, Thucyd.li.7. sic dicta,quòd vacca,quæ Cadmum cum exercitu Thebas duxit, mugitum illic ediderit.Est & alia Cariæ: Gentile,Mycalessius,& fœm.Mycalessis. Est item mons è regione Sami.Steph.

Mycenæ,narum, & Mycena,næ,penul.producta,vrbs Peloponnesi,quam Perseus Danaes filius extruxit, regiuncula, in qua regnauit Agamemnon,à Mycena Nympha sic appellata. Stephanus dictas scribit à Mycenæo Spartonis filio,Phoronei fratre, vel à capulo glãdij,Gręci μύκητα vocant,quem Perseus gestabat,quo delapso,Mercurij iussu vrbem condidit. Vel quia Io bos illic mugiuerit. Hinc Mycenæus,Myceneus,& fœmin.Mycenis.

Mycerinus,Cheopis Ægyptiorum regis filius, qui postquàm patri successit in regnum, ita paterna facta perosus est, vt populo ad extremum calamitatis afflicto res suas agendi fecerit potestatem : quinetiam præ regibus omnibus iustitiam exercuisse dicitur. Herod.lib.2.

Mychale. Vide MYCALE.

Mychtho-

Mychthonia. Vide MYGDONIA.

Myci, populi, de quibus Hecateus, ἐκ μυκῶν εἰς ἀ-ῥάξιον ποτέ. Steph.

Myciberna, vrbs Hellesponti, à Philippo Macedone per proditionem capta. Did.

Mycithus. Anaxilai Rheginorum tyranni seruus, cui cùm dominus moriens & regnum & liberos suos commendasset, tutelam eorum tam sanctè gessit, imperiúmque tam clementer obtinuit, vt Rhegini à seruo regi non dedignarentur: adultis deinde pueris & bona & imperium tradidit, ipse paruo viatico sumpto profectus est: & Olympiæ, cum summa tranquillitate consenuit. Macrob. Saturn. li. 1. cap. 11.

Mycon, medicus fuit, qui aduersus serpentes nihil esse efficacius hippomarathro scripsit. Cęl. cap. 38. lib. 6.

Mycon, nomen pictoris egregij. Fuerunt autem duo Mycones, vnus Atheniensis, Syracusanus alter.

Mycone, nes, seu Myconos, ni, insula maris Ægęi, vna Cycladum, sub qua Poetæ fabulantur sepultos esse Gigantes, postremò ab Hercule interfectos: vnde factus est locus prouerbio, Omnia sub vnam Myconon congerere: quod in eos dici cõsueuit, qui res natura disiunctas, eodem libro vel titulo conatur complecti. Scribit Seruius, hanc insulam terræ motu diu laborasse: quo cessante, è vicinis insulis populos venisse, qui eam tenerent & incolerent. Hinc Myconius, nomen possessiuũ. Huius insulæ incolæ, Myconij dicti sunt, de quibus literis proditum est, caluos esse solere. Hinc factum est, vt Myconium prouerbiali metaphora pro caluo accipiamus. Plin. libr. 11. cap. 37.

Mydia, insula, quæ etiam Delos dicitur: vna ex Clycladibus, vbi primùm ignis inuentus fuit.

Mydon, teste Hom. libr. 5. Iliad. Atymnis filius, Pylemenis ducis Paphlagonum auriga, ab Antilocho Nestoris filio in bello Troiano interemptus.

Myes, Myetis, vrbs Ionica: Gentile, Myesius. Stephanus.

Mygdon. Vide MYGDONVS.

Mygdonia, regio Macedonię in Thraciam vergens trans Argum fluuium, teste Plin. libr. 4. cap. 10. Huius incolę Mygdones dicũtur, qui in Asiam transgressi, in ea parte Mysię consederunt, quę Troadi superiacet, Rhyndaro amni & Dascylitico lacui propinqua, eámque regionem de nomine relictæ patriæ Mygdon ã appellarunt. In hac regione Nioben natam volunt poetæ.

Mygdonus, frater Otrei, ac (teste Porphyrio in Iliad. 3.) Hecubę regis Priami vxoris, Cissei filij, ambo reges in Thracia: & à Mygdono, eius filius Chorœbus, Mygdonides dictus est. Malim Mygdon, qui fratrem habuit Edonũ, à quo Edoni Thraciæ populi. Steph. & alibi, A Mygdone, inquit, Mygdonia dicta est, vt etiam Herodoto à Mygdone rege. Mygdon filium habuit Gerastũ. Steph. in Parthenopoli.

Mygisi, vrbs Cariæ. Hinc Mygisia Minerua, & Mygisais. Steph.

Myle, vrbs Sicilię: Ciuis, Mylaites. Sunt & Mylę in Thessalia. vnde Mylæus. Steph.

Mylaces, gens Epirotica. Lycophron.

Mylãtia, promõtorium in Camiro Rhodi, Hinc dij Mylanij. Fuit autem illic Mylas quidam, qui molę vsum primus reperit. Steph.

Mylas, oppidum. Seneca. lib. 4. Naturalium quęstionũ, Circa Messanam & Mylas fimo quiddam simile mare profert, feruétque, & æstuat non sine calore fœdo. Vnde illic stabulari Solis boues fabula est.

Μύλας, vrbs est Carię, à Mylaso Chrysaoris filio hinc Mylaseus. Steph.

Mylasa, liberum Carię oppidum, dictũ à Mylaso Æoli abnepote. Plin. lib. 5. cap. 29.

Mylisin, gens Phrygiæ. Steph.

Mylitta, Venus dicta est apud Assyrios, ad cuius templum mulieres indigenæ semel in vita cum externis hominibus consuetudinem habere lege cogebantur: hospitem verò illum, qui pecuniam in sinum mulieris iniiciebat, dicere oportebat, Tanti ego tibi deam Mylittam imploro.

Mylon, vrbs Ægypti: Ciuis, Mylopolites, Stephanus.

Mylon fuit poeta comicus. Hesychius.

Mymnernus fuit poeta Colophonius Elegiographus, qui dicebat, Nihil esse iucundum sine amore & iocis, Horat.

Si Mymnernus vti cẽset sine amore iocísque,
Nil est iucundum, viuas in amore iocísque.

Propertius,

Plus in amore Mymnerni versus Homero.

Idem fuit tibicen clarissimus. Strab. lib. 14.

Myndus, vrbs Cariæ. Est & alia antiqua Myndus in Caria: Gentile, Myndius.

Myndones, populi Libyæ. Steph.

Mynes, etis, Lyrnessi princeps, maritus Briseidis, quẽ Achilles capta vrbe occidit, vxorémque eius abduxit, quæ postea ab Agamẽnone ei erepta, implacabilis inter eos odij causa extitit. Hom. 3. Iliad.

Mynetes. Vide MENETES.

Mynias, fuit quispiam sua ætate mortalium ditissimus, qui primus thesaurum recondendis pecuniis struxisse fertur.

Myõ, vrbs Locrorum in Epiro: Ciues μύωνες, vel μυονεῖς, Steph.

Myonia, vrbs Phocidis. Steph.

Myonesus, vrbs vel parua regio inter Teon & Lebedon. Insularis, Myonesius. Steph.

Myoparo, genus erat nauigii, quo vtebantur piratæ, authore Nonio, Cicero lib. 3. de Repub. Nam cùm quæreretur ex eo, quo scelere impulsus mare haberent infestum vno Myoparone, Eodem (inquit) quo tu orbem terræ. Salustius libro quarto histor. Maríque placido à duobus prædonum Myoparonibus circumuenta.

Mypsei, seu Nipsæi. Herod. lib. 4. populi Thraciæ, qui Dario Thraciam oppugnante, vltrò sese dediderunt. Vide NIPSA.

Myra, vrbs Lyciæ, cui D. Nicolaus episcopus præfuit. Strab. lib. 14.

Myrãdrus, ciuitas Syriæ, iuxta Phœniciam. Step. vnde sinus Myrandricus.

Myrgetæ, populi Scythiæ. Steph.

Myrcinus, locus & vrbs apud Strymonem fluuium condita. Steph. Gentile, Myrcinnius.

Myrica, Macedoniæ ciuitas eadem quæ Amphipolis. Steph. Et alibi μυρίκη, inquit, insula est in mari rubro.

Myricus, vrbs Troiæ è regione Tenedi & Lesbi. Ciuis, Myricusius. Steph.

Myrina, regina Amazonum, quæ 30. millia peditum, & 2. millia equitum in exercitu habuisse dicitur. Dio. li. 4. Fuit præterea Homero vrbs in Ætolia, & alia in Lemno. Steph. Vide MYRINAEVS.

Myrinus, Apollinis cognomentum, à Myrina Æolidis vrbe, in qua religiosissimè colebatur. Vnde & Myrini campi appellati.

Myrinus, nomen proprium. Martialis,
　Nuper cum Myrino peteretur Mysia læso.

Myrinutta. Vide MYRINVS.

Myrlea, Plinius lib. 5. cap. 32. oppidum Bythiniæ, quod Apamea postea dictum est, à Myrrho Colophoniorum duce, vel à Myrlea Amazone. Nicomedes autẽ Epiphanes, Prusiæ regis filius, de matris nomine Apames, Apameam vocari voluit. Alij à Myrlea Amazone. Hinc sinus Myrleanus, & regio Myrleatis. Strab. Steph.

Myrmecides, nomen viri proprium, de quo Cicero in Academicis. Vt etiã inter deos Myrmecides minutorum opusculorũ fabricator fuisse videatur.

Myrmecium oppidulum Tauricæ: inde Myrmecius, vel Myrmecieus.

Myrmex, Epimethei vxor, filium habuit Ephyrum: à quo Corinthus olim Ephyra dicta. Stephanus.

Myrmidones, populi Thessaliæ, qui Achillem ad bellum Troianum secuti sunt. De horum origine variè fabulantur poetæ: alij enim sic dictos putãt à Myrmidone rege, Iouis & Corymosæ Nymphæ filio, quem etiam post Cecropem Atheniensium regem fuisse tradunt. Alij à Myrmice puella, in Attica regione: quæ cùm ob castimoniam & solertiam gratissima esset Mineruæ, contigit, vt aratrũ in odium Cereris à Minerua conditum omnibus ostenderet: qua propter dea irata eam in formicam transformauit: quæ cùm multitudinem procreasset, euenit, vt morientibus Thessalis, regnante Æaco, in homines mutarẽtur: Nam (vt inquit Seruius in 2. Æneidos) Æacus, cùm in arbore fisci formicas, id est μύρμηκας vidisset, optauit tot sibi socios euenire: & statim formicæ in homines versæ sunt. Ouid. libro 7. Metamorph. dicit ex formicis homines factos, precibus à Ioue postulante Æaco, postquàm pestilentia ipsius totus populus periisset, & inde Myrmidones dictos. Æginetas autem Myrmidonas dictos constat, teste Strabone libro septimo, quòd agricolæ strenui essent, perpetuóque in fodienda terra formicarum more versarentur.

Myrmissus, vrbs iuxta Lampsacum: inde Myrmissius.

Myrõ, statuarius insignis, Ageladis discipulus: qui cùm multis aliis operibus, tum præcipuè bucula ex ære veræ vaccæ simillima claruit, multis poetarum versibus celebrata. Ouid. 3. de Ponto. Alter Atheniensis fuit, vt scribit Pausan. Vnde Propert.
　Atque aram circumsteterant armenta Myronis,
　　Quattuor artificis inuida signa, boues, &c.

Myron, vrbs Lyciæ, à Myrone vel Myro fluuio præterfluente, vel potius à Myra. Vsurpatur in fœm. & neut. gen. Gentile.

Myronis, insula in Arabico sinu est: Gentile, Myronesites, vel Myronosæus. Steph.

Myrrha, filia Cynaræ Cypriorum regis, quæ patris sui nefando amore flagrans, nutricis auxilio cum eo concubuit, peperítque Adonim filium. Pater verò cùm illud nefas cognouisset, filiam suam gladio interficere voluit: sed illa fugiens per Arabiam, deorum commiseratione in arbusculam sui nominis commutata est. Vide suprà, CYNARAS. item ADONIS, &c.

Myrrina, vrbs Asiæ terræmotu euersa, anno salutis 105.

Myrsilus, Myrsi filius, vltimus ex Heraclidarum genere Lydiæ rex, alio nomine Cãdaules appellatus: qui cùm vxorem haberet formosissimam, non contentus secreta suarum volupta tum frequẽtia, Gygi cuidam ex suis satellitibus nudam eam ostendit. Quod indignè illa ferens, Gygem ad viri necem impulit, seséque illi & Lydorum regnum tradidit. Herod. lib. 1.

Myrtea, Venus dicta est, à Myrto Veneri dicata, quòd Myrtus odorifera sit, & Venus odorib⁹ vnguentísque delectetur. Paleph.

Myrsinus (aliàs Myrsum) Hom. ciuitas in Peloponneso.

ponneso. Steph. vrbs Elidis, postea Myrtotium dicta. Gentile, Myrtusius.

Myrsus, Herod. pater Candaulis Sardium tyranni: à quo Myrsilus dictus est.

Myrtilus, Mercurij ex Phaetusa, seu Myrto Amazone filius, auriga Oenomai: qui à Pelope curuli certamine cum Oenomao certaturo pollicitis corruptus, axi vectem non obiecit, vt ea ratione Oenomai currus dissolueretur, & Pelops victor euaderet. Quæ res cùm Pelopi ex sententia successisset, Oenomaus, curru delapsus, ceruicem fregit, iámque animam agens, Pelopem obsecrauit, vt vicem suam vlcisceretur. Quare cùm pactum sibi perfidiæ præmium à Pelope reposceret, ab eo in mare proiectus est: quod inde Myrtoum est appellatum.

Myrtoum pelagus, pars maris Ægæi, seu eius quod est inter Ægæum & Ionium, nomen habēs à Myrtilo Mercurij filio: qui cùm Oenomai auriga esset, herúmque in certamine curuli prodidisset, à Pelope victore cùm perfidiæ præmium reposceret, in hoc mare præcipitatus est. Plin. tamen libro 4. cap. 11. appellatum mauult à Myrto exigua insula, non procul à Caristo Eubœę oppido sita, quę cernitur à Gerasto Macedoniam petentibus. Incipit à Megarico sinu, Cretámque abluit, & Atticam, occiduámque Cariæ oram: habétque insulas plurimas, Cythera, Calauriam, & quæ Æginam cingunt, & Salaminem, & ex Cycladibus plerasque.

Myrtotium. Vide MYRSINVS.

Myrtussa, mons Lybiæ, vnde Myrtuseus, & Myrtisius. Vide MYRSINVS.

Myrus, fluuius. Vide MYRO.

Mys, Myos, proprium nomen viri qui claruit argento cęlando. P. item Decius hoc fuit cognomine.

Mysia Ceres dicta est à Mysia regione, vel à Mysia quodam. Palæph.

Mysia, regio minoris Asiæ ad Hellespontum, Troadi cōtermina: cuius incolæ Mysi dicti sunt, abiectissimæ conditionis homines, fortísque adeò contemptæ, vt cesserint in prouerbium. Quoties enim hominē nullius pretij volebant denotare, Mysorum vltimum esse dicebant, vt est author Cicero in oratione pro L. Flacco. Strabo etiam Mysos constituit in Europa, in confinio Pannoniæ, ad Danubium fluuium, putátque Mysos, Asię populos ab his, vt originem, ita & nomen duxisse. Sed hi à Plinio non Mysi, sed Mœsi appellantur: in Hypiis etiam montibus sub Pontica Heraclea Mysos habitare aiunt. Steph. Apud eundem *Μυσία*, regionis & vrbis nomen est, vnde Mysi, Mysij, & Mysadij, Æolicè. Mysos alij Thraces, alij Lydos fuisse dixerunt. Et quoniam Lydiphagum acetosam (quæ multa nascitur in Olympo) Mysiá vocauere, ab eo Mysos dictos putarunt, quibus sermo fuit ex Lydo, Phrygióque permistus. Phryges & Mysi, inquit Stephanus, vtriusque Phrygiæ incolæ dicūtur. Vide NISIA & MOESIA. Sunt qui dicāt transisse ex Europa Mesas & Brigas & Hunnos, à quibus appellantur in Asia Mysi, Phryges & Bithyni.

Mysomacedones, sunt populi Asiæ in tractu maioris Mysiæ à Macedonibus oriundi, vnde & nomen habent. Plin. lib. 5. cap. 29.

Mystia, vrbs Samnitum: Ciues, Mystiani. Stephanus.

Mytilene, Mytanides, Mytonides, Mytile, Myton, &c. Vide suprà in Mitylene, cum prima per iota.

Mytiserata, castellum Siciliæ: Gentile, Mytiseratinus. Steph.

Mytistraton, oppidum iuxta Carthaginem: Gētile, Mytistratius. Steph.

Myus, untis, vrbs Ioniæ, Strabo libro 12. Ciuis, Myusius.

N A

NAæra, vna ex pedisequis Cleopatræ reginæ, quæ vnà cum Charmione (quæ etiam erat vna ex pedisequis) spontaneam Cleopatrę mortem est imitata: Vide Plutarch. in vita M. Antonij, & Prouerb. apud Eras. Naæra & Charmione.

Naalol, ciuitas Leuitarum in tribu Zabulon. Iosue 19. & 21. Iudic. 1.

Naama, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. Mater item Roboam, 3. Reg. 14.

Naaman, filius Beniamin, Gen. 46. qui 1. Par. 8. dicitur Nohaa.

Naaman, princeps militiæ regis Syriæ, qui cùm leprosus esset, à rege in Iudæam missus, ab Helisæo Propheta curatus est, 4. Reg. 5. Luc. 3. Filius item Bela filij Beniamin, 1. Par. 8.

Naara, siue Naaratha, terminus tribus Ephraim, Ios. 16. Altera vxor Ashur, 1. Par. 4.

Naarai, nomen viri. 1. Par. 11.

Naarda, vrbs Syriæ iuxta Euphratē, vnde Naardanus. Steph.

Naaria, filius Semeiæ filij Secheniæ 1. Par. 3. & 4.

Naas, ciuitas, 1. Par. 4. Rex Ammonitarū, 1. Reg. 12. 1. Par. 19. Est & nomē cuiusdam viri, de quo 1. Reg. 11. 2. Reg. 17.

Nabaioth, filius Ismaelis, Gen. 25. Ab hoc omnis regio ab Euphrate vsque ad mare rubrū, vsque hodie Nabathena dicitur, quæ pars Arabiæ est, Isa. 60.

Nabal, viri nomen, cuius vxor Abigail dicebatur. 1. Reg. 25. Is omnium Iudæorum ditissimus, cùm Dauidi esurienti escas denegasset, eum ita iratum reddidit, vt in animo haberet domū eius euertere: fecissétque, nisi Abi-

gail eius vxor obuiam progressa, eum placasset.

Nabalia, flumen trans Rhenum, Phrysium & Gueldrensem agrum alluens. Tacitus.

Nabat, pater Ieroboam serui Salomonis. 3. Regum 11.

Nabatha, ciuitatis cuiusdam nomen.

Nabathæa, Steph. regio orientalis, ab Arabia incipiens, eámque intra se continens: quæ vsque ad mare rubrum ex latere dextro, Persicũ ex sinistro, Indicúmque ex superiori parte protenditur. Nomen habet à Nabath Ismaelis primogenito. Huic metropolis est Petra. Hinc Nabathæus, adiectiuum. Et quia Nabathæa regio orientem spectat, factum est, vt Nabathæus accipiatur pro orientali. Ouid. 1. Metam. Eurus ad Auroram, Nabathæáque regna recessit.

Nabis, Lacedæmoniorum tyrannus, cum Romanis bellum aliquandiu gessit, mox pacem impetrauit, sub annum ab vrbe condita 560.

Nabius, Tarraconensis Hispaniæ fluuius, Ptol. lib. 5 cap. 6. Narium dicit Mela.

Nabo, ciuitas in terra Moab, in tribu Ruben, Isaiæ 15. Ierem. 48. quam ædificauerunt filij Ruben, Nu. 32. Est & nomẽ montis eiusdem nominis. Dicitur & Nebo. Idoli præterea nomen, Isa. 46.

Naboth, vir Iudæus, per iniuriam & dolum ab Achab rege circumuentus & interfectus: quia ei vineam suã vendere noluerat. 3. Reg. 21.

Nabrissa, Ptol. lib. 2. cap. 4. aliis Nebrissa, hodie Veneria cognominata, Hispaniæ ciuitas.

Nahu, nomen vnius ex principibus regis Babylonis, Ierem. 39.

Nabuchodonosor, rex Chaldæorum.

Nabusezbaz, nomen viri, Ierem. 39.

Nabuzardan, princeps exercitus regis Babyloniorum, 4. Reg. 25. Is reliquias Iudæorum in Mesopotamiam abduxit.

Nachon, nomen loci, 2. Reg. 6.

Nachor, filius Sarug. Gen. 11. Luc. 3. filius item Thare, Gen. 11.

Nachoragas, dux exercitus Persarum sub rege Cosroe.

Nacolla, aliàs νακολία, vel νακόλφα, vrbs Phrygiæ, à Nacole Nympha, vel à Nacolo Dascoli filio, aliàs Nacolæ. Gentile, Nacoleus. Strabo lib. 12.

Nacone, vrbs Siciliæ: Gentile, Naconæus. Stephanus.

Nacria. Vide NVCRIA.

Nadab, filius Aaron, Exod. 6. filius item Semei filij Onam, filij Ierameel, 1. Paralipom. 2. filius Iahiel, 1. Paralipom. 9. filius Ieroboam, 3. Reg. 14.

Nadabia, filius Iechoniæ filij Ioacim. 1. Par. 3.

Næniam deam veteres coluere: cui sacellum, authore Festo, extra portam viminalem fuerat dedicatum.

Næssus, vrbs Thraciæ, patria Constantini regis, à quo etiam condita est: Gentile, Næsitanus, vel Naisitanus. Steph.

Næuia, nomen mulieris, à Næuo sic appellatæ.

Nęuia, sylua quędam prope vrbẽ Romã. Festus.

Næuius, poeta comicus Roman. stipendia fecit primo bello Punico: idque bellum versibus descripsit.

Næuius Turpio, Verris in omni calumnia præcursor & emissarius. Cic. 7. in Verrem.

Nagis, vel Nagidos, vrbs inter Ciliciam & Pamphiliam à Nagide gubernatore condita: Gentile, Nagideus. Est & insula Nagidusa. Steph.

Nagnata, Hiberniæ vrbs insignis, Ptol. libro 2. cap. 2. Magnata legimus in codice manu scripto vt suprà.

Nagnia, Vilumbrorum vrbs in Italia, Ptole. lib. 3. cap. 1. priùs Nequinum, Narnia hodie. Vide infrà.

Nahabi, filius Vaspi. Num. 13.

Nahaliel, locus vbi castra fixerunt Israelitæ, Num. 21.

Naham, frater Odaiæ mulieris, & filius Caleb filij Iephone. 1. Par. 4.

Nahamani, nomen viri. 2. Esd. 7.

Naharai, armiger Ioab. 2. Reg. 23. 1. Par. 11.

Nahasson, filius Aminadab, frater Elizabeth, vxoris Aaron. Exod. 6.

Nahath, filius Rahuel filij Esau. Gen. 36. 2. Paralip. 31.

Nahor, qui & Nachor, auus paternus Abrahami.

Nahum, nomen Prophetæ, Nahum 1. 2. Esd 7.

Naiades, siue Naides, Nymphæ fontium & fluuiorum: ἀπὸ τοῦ νάειν, quod est fluere. Ab his fit Naicus, ca, cum. Propert. lib. 2.

Supposita excipiens Naica dona manu.

Naim, ciuitas Galileæ, duobus millibus distãs à monte Thabor. [Hîc Iesus Christus puerum viduæ vnigenitum ex mortuis, ad vitam excitauit.]

Naioth, nomen loci, 1. Reg. 19.

Nais, fluuius, qui ex Tauro monte nascens, in Pontum mergitur.

Nais, meretrix insignis. Steph. in Eucarpia.

Namnitæ, siue Namnetes, populi Galliæ Celticæ ad Ligeris fluminis ostia, quorum ciuitas Condiuincum, Ptolem. libro 2. cap. 8. Vulgò *Nantes en Bretaigne.*

Nampsi, pater Iehu regis Israel. 3. Reg. 19.

Namuel, filius Simeonis filij Iacob, 1. Par. 4. qui Gen. 46. 10. dicitur Iamuel.

Namuelitæ, idem. Num. 26.

Nancium, oppidum in Lotharingia, iuxta quod Carolus Dux Burgundiæ à Duce Lotharingiæ prælio commisso superatus est. Gallicè *Nancy.*

Nanea appellabatur Diana, lingua Persica, 2. Machab. 1.

Nanius Actius, vir Romanus, tanta augurãdi peritia, vt à Tarquinio Prisco Romanorũ rege accersitus, & interrogatus, an id quod cogitasset, fieri posset, capto augurio, posse responderit: cúmque illi cotem se nouacula diuidere velle dixisset, id quoque fieri posse cõfirmarit, tanta erat artis fiducia: ac denique cotem allatam nouacula diuiserit.

Nannacus, rex ante Deucalionem fuisse narratur, qui diluuium futurum præuidit. Vnde ob eius antiquitatem natũ est Prouerb. A Nannaco.

Nannes, rex Galliæ, sub annum ante Romam cõditam quingentesimũ. Maneth. in Suppl. & Ann. in com. Bero.

Nannetes. Vide NAMNITAE.

Nantuates (qui à quibusdam Antuates dicuntur) sunt populi Germaniæ citra Rhenum fluuium, per quorum fines lõgo spatio quasi ab ortu suo Rhenus ipse citatus fertur: proximi Heluetiis ac Sequanis. Hi sunt quos Constantienses appellamus. Ciuitas est episcopalis Maguntinæ prouinciæ. Horum meminit Plin. lib. 3. cap. 20. & Strab. lib. 4. Gallicè, *Le pays de Vaud.*

Napææ, syluarum Deæ, quæ & Dryades dicuntur. Nam νάπη siue νάπος saltum significat. Alii syluarum, seu collium & florum deæ, sicuti Dryades arborum, & Nymphæ sunt fontium, vt scribit Seruius.

Nape, vrbs Lesbi, vnde Apollo Napæus. Sunt etiam Napæi in Epiro.

Napæi. Vide NAPE.

Napatæi, populi in Æthiopia. Steph. Napatæ, vrbs est Libyæ iuxta Æthiopiã: Gẽtile, Napatæus. Vide NAPITAE.

Napheg, filius Isaar filij Caath filij Leui, Exo. 6. Filius item Dauid, 1. Par. 14.

Naphis, filius Ismaelis. Gen. 25. 1. Paral. 5.

Napitæ, populi in Scythia, quorum caput vicus Napis, qui & Napatę nominatur. Steph. vicus est Scythię: Incolæ, Napates aut Napites. Vide NAPATAEI.

Nar, Stephano, fluuius Vmbriæ, qui per Narniam effluens, Tyberi immiscetur. Est & alius hoc nomine, qui à Danubio videtur deriuari. Virgil.

Sulphurea Nar albus aqua. Strab. hunc Narrarem vocat. Plin. lib. 30. cap. 5.

Nar, Sabinorũ fluuius, à Viscello monte oriẽs aquis sulphureis miscetur. Alius itẽ in Dalmatia, qui & Naro dicitur. Vide NARANE.

Narane, fluuius Dalmatiæ, ab Epidauro distans centum millibus passuum. Vide NAR.

Naracustoma, secundum Istri fluminis ostium. Plin. 4. cap. 12.

Narbasis, vrbs in Hispania, & æstuarium.

Narbis, vrbs Illyriæ, Steph.

Narbo, cognomẽto Martius, olim amplissimũ fuit Galliæ Braccatę emporium, teste Strab. lib. 4. hodie tutissimum Galliarum aduersus Hispanos propugnaculũ: à quo tota ea pars Galliarum, quæ olim Romanorum fuit prouincia, nomen accepit: Martium autem Narbonem ex eo dictum putant, quòd eò Cæsar ex Martia legione colonos deduxerit. Martianus Narbonesiam vocat: Gentile, Narbonites. Est & Narbonitis palus. Hecatæus Narbæos nominat. Stephanus.

Narbonensis Gallia, à Narbone ciuitate dicta est. Hæc olim Braccata Gallia dicebatur. Amne Varo ab Italia & Alpibus discernitur: à reliqua verò Gallia, mõtibus Gebenna & iura, agrorum cultu, virorum morúmque dignatione, amplitudine opũ nulli prouinciarum post ferenda. Mela lib. 2. cap. 5. & Strab. lib. 4.

Narcæa Minerua dicta est à Narce quodã Græcorum principe, qui vbi bellum cum finitimis gessisset, magnámque potentiam fuisset adeptus, Mineruæ Narcææ templum de suo nomine condidit. Palæph.

Narcasus, vicus & vrbs Cariæ: inde Narcaseus, Stephano.

[Narcissus, Hierosolymorũ episcopus vndecimus, sub annũ salutis 180. de quo hũc in modũ scripsit Euseb. lib. 6. cap. 7. hist. eccl. Accidit aliquãdo, inquit, in die solẽni vigiliarum Paschæ, oleũ deesse luminaribus: cúmque id per ministros innotuisset, mœror plebi maximus fuit. Sed Narcissus fide fidens, ministris imperat aquã haurire, sibíq; deferri. Cúmque detulissent, orauit, & benedixit aquã, & infundi luminaribus præcepit: tum repẽte, miro & seculis inaudito genere virtutis, natura aquæ in olei pinguedinẽ versa splendorẽ luminum etiam reddit clariorem. Is prætereà, cùm inter cætera virtutũ suarum bona esset valde cõstãtis animi, & iusti rectíque indeclinabiliter tenax, quidã homunculi nequã, & malè sibi cõscij, metuentes, ne criminum suorum, si arguerentur, non possent effugere vindictam, præueniũt, & factionibus circũuenire parãt eum, cuius iudiciũ verebantur. Concinnãt igitur aduersum eum infame satis, & noxium crimen: cõueniunt auditores: & ex semetipsis producũt, qui sub sacramento iuramenti, quæ obiiciebantur, confirmarent: quorum vnus testis, ita non igni cõsumeretur, vera se dicere testabatur: alius ita, ne regio morbo corrũperetur: tertius ita, ne luminibus orbaretur. Et quãuis ne iuramentis quidẽ istis quisquam fidelium, ac Deum timẽtium crederet, eo quòd vita Narcissi, & institutio, ac pudicitia ab omnibus noscere-tur, ipse tamen eorum, quæ mota sunt, indi-

gnitatam, ac molestiam non ferens, simul & secretam, ac philosophicam vitam semper habere desiderãs, subterfugit ecclesiæ multitudinẽ, & in desertis locis, atque agellis secretioribus delitescit annis quãplurimis. At nõ ille magnus diuinæ prouidentiæ oculus quiescit in longum, sed in impios vltionem per ea, quæ sibi in periuriis statuerant maledicta, molitur. Primus namque ille testis, parua ignis scintilla, noctis tempore, domo sua succensa, cum omni genere suo, omníque familia, flammis vltricibus cõflagrauit. Alter repentè ab imis pedibus, vsque ad summum capitis verticẽ, morbo regio, quo fuerat imprecatus, repletur, atque cõsumitur. Tertius autem priorum exitum vidẽs, & oculum diuinum non se latuisse perspiciens, prorũpit in medium, & audientibus cunctis, sera pœnitentia, vniuersum cõcinnati sceleris ordinem pandit. Tãtis autem lacrymis commissum facinus deflet, & in tantum die, noctúque perdurat in fletibus, vsquequò luminibus orbaretur. Hi igitur figmenti sui huiuscemodi pœnas dederũt, & Narcissus episcopatui restitutus. Hæc ibi Euseb.]

Narcissus, puer formosissimus, Cephissi amnis & Liriopes Nymphę filius: quo recèns nato Cephissus Tiresiã vatem de pueri fato cõsuluit, responsúmque accepit, tãdiu victurum, quandiu à sui conspectu abstineret. Quod responsi genus quamuis primùm ridiculum videretur, euentu tamen ipso est approbatũ. Nam cùm Narcissus iam adultus, à Nymphis compluribus & præcipuè ab Echo adamaretur, mira omnes constantia est aspernatus. Verùm cùm aliquãdo æstu defatigatus, ad limpidissimum fontem bibendi gratia se contulisset, imagine sua in fonte conspecta, sui amore captus est: cúmque nulla potiundi amoris spes esset, nimio desiderio cõtabuit, & in florem sui nominis est commutatus. Ouid. 3. Metam. Monumentum eius fuit in ora Bœotiæ, per quod transeuntes silebant, vnde Taciturnum vocabant.

Narcissus, nomen fluuij.

Narcissus, Claudij imperatoris libertus, potentissimus & ditissimus apud principem.

Narcissus, nomen viri, cuius meminit Paulus, Rom. 16.

Naritia, & Narix, Brutiorum ciuitas in Italia, ab Aiacis Oilei sociis condita, à qua Naritij dicũtur populi, & Naritius, tia, tium. Est & Naritia, insula in mari Ægeo, sub Vlyssis imperio Vide NARYCIVM.

Narix. Vide NARYCIVM.

Narius. Vide NABIVS.

Narmalis, vrbs Pisidiæ: Gentile, Narmaleis.

Narna, vel Narnia, Strab. li. 5. Vmbrię ciuitas, per quam Nar labitur, à quo & nomen accepit. Liuius lib. 10. à Nare flumine Narnia appellata. Vide NAGNIA.

Narnienses, Narniæ populi. [In Narniensi agro quædam terræ imbribus sicciores fiunt, quod admirandis suis inseruit M. Cicero, siccitate lutum fieri, prodens: imbre autem, puluerem. Plinius libro 31. capite quarto.]

Narnienses, vna ex XXXV. tribubus populi Romani.

Naro, fluuius Dalmatiæ, juxta Epidaurum in mare Adriaticum influens. Vide NAR.

Narona, fluuius Dalmatiæ, Ptol. lib. 2. cap. 17. Melæ Nar dicitur, hodie Narenta. Vide NAR & NARANE.

Narses, Eunuchus Iustiniani principis cubicularius, bibliopola priùs, deinde ob animi virtutẽ patriciatus honore auctus, vir religione pietatéque præditus. Is in locum Belisarij ducis in Italiam missus, decem annos variis euentibus pugnauit, Volater.

Narses, Persarum rex, sub annum salutis, 294.

Nartes, populi Vmbriæ, qui & Interamnates. Plin. lib. 3. cap. 4.

Narthecis, parua insula prope Samũ, ad dextram appellentibus ad vrbem.

Narthecusa est insula in mari Carpathio. Pli. lib. 5. cap. 31.

Narycium, quod & Naryx, & Naryce, dicitur oppidum Locrorum vetustissimum, vnde Aiax. Et Narycij populi, Steph.

Narycia, insula in mari Ægeo vel Ionio, quæ fuit Vlyssis. Abũdant autem pice optima, vt testatur Virgil. 2. Georg. Hinc dicta est pix Narycea. Vide NARITIA.

Nasamones sunt populi Libyæ, nauiũ Syrtibus inuolutarum spoliatores, & viuẽtes rapto. Herodot. lib. 4. Lucan. lib. 8.

Quas Nasamon gens dira legit, qui proxima Ponto,
Nudus rura tenet, quẽ mundi barbara dãnis
Syrtis alit: nam littoreis populator arenis
Imminet, & nullos portus tangente carina
Nouit opes: sic cum toto cõmercia mundo
Naufragiis Nasamones habent, &c. & Plin. lib. 5. Stephan. à Nasamone quodam dictos scribit. Inde Nasamonis, fœmininum. [Apud quos moris erat, vt cùm quis primùm vxorem duxisset, sponsa, nocte prima, cum singulis conuiuis coiret, ac mox perpetuò castitatem seruaret. Polyd. Verg. lib. 1. cap. 4. de rer. inuent.]

Nasia, nomen viri. 1. Esd. 2.

Nasibus. Vide NISIBIS.

Nasica Scipio dictus est, nobilis Romanus, qui Gracchum seditiosum virum occidit. Cicero primo Tusculanarum.

Nasium, Ptol. lib. 2. ca. 9. Galliæ Belgicæ vrbs.

Napsus,

Napsus.vrbs Thraciæ:aliàs νίσος.Steph.

Nastes frater Amphimachi, vnus ex his qui in auxilium Troianorum venerunt. Homer.lib. 2.Iliad.

[Natalis, confessor egregius, qui propter Christum innumera tormenta passus fuerat, tandem ab hæreticis deceptus, eorũ constitutus fuit episcopus: sed in somnis frequenter admonitus à Domino, quia misericors Deus & Dominus noster Iesus Christus nolebat martyrem suum, qui sibi in multis passionibus testis extiterat, de ecclesia perdere. Sed cùm negligentiùs susciperet visiones, turpis lucri deuictus illecebra, ad vltimum à sanctis angelis per totam noctem verberatus, & pœnis grauibus excruciatus, manè consurgens, cilicio se induit,& cinere conspergit,ac multis lachrymis errorẽ suum deflẽs, ante pedes Zephyrini episcopi seipsum prosternit,& vestigiis omnium,non modò clericorum,sed etiam laicorum,multa cum lamẽtatione, prouolutus, in lachrymas & lamentationes omnem prouocauit ecclesiam, vt indulgentiam sibi à Christo, continuis & iugibus pro ipso precibus implorarent, ostendendo simul in conspectu omnium liuores corporis sui,& cicatrices, quas pro nominis ipsius confessione susceperat, vix aliquando in communionem corporis Ecclesiæ reuocatus est. Euseb. lib.5.cap.vlt.hist.eccl.]

Nathan, filius Dauid, 2. Reg. 5. 1.Paralipomenon 3. Nomen item Prophetæ, 3. Regum 7. Filius item Ethæi filij filiæ Sesan ex seruo, 1. Par.2.

Nathanael, frater Semeiæ & Choneniæ, 2. Par. 35. filius Suar, princeps tribus suæ Issachar, Num.1. Quartus filius Isai,1.Par.2.

Nathanael,frater Philippi Apostoli.

[D. Nathanael, quem in sacro Euangelio tantoperè commendauit Iesus Christus, Biturigum, Galiæ populorum, Apostolus,& primus ibidem episcopus, Vrsinus posteà nominatus. Petr. de Natal. libro 1.capite 9. & libro 10.capite 41.

Nathania, siue Nathanias,pater Ismaelis. 4.Regum 25.

Nathan mélech,nomen Eunuchi.4.Reg.23.

Natio,dea à nascentibus dicta, quòd Matronarum partus tueretur. Cicero tertio de Natu. deorum.

Natiso, Venetiæ fluuius, Ptol.lib.3.cap.1.

Naualia, Ptolem. lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ, Vulgò *Suoll*.

Nauaria,pars Hispaniæ Septentrionalis, versus Arcton Vasconibus adiacet:ad Meridiẽ verò Tarraconiam habet regionem.

Naubolus,Laij regis Thebarum auriga.Statius, Naubolus Hipasides tuus ô mitissime Lai, Hospes adhuc currus,securáque lora tenebat.

Naucratita,Grammaticus, qui docuit Athenis sub Commodo principe.

Naucratis,Stephano, oppidũ Ægypti, à Milesiis maris imperium tunc obtinentibus, appellatione indita,cuius incolę Naucratitę & Naucratiotæ dicuntur.Strab.lib.17.

Nauliũ, ciuitas in Liguria, portu ac turribus inclyta, & vadorum Sabatiorum portus,à quo decem millibus distat Sabatia.

Naulochum, dicta est olim Smyrna Ioniæ vrbs. Stephanus.

Naupactus(hodie Lepanthum dicitur,per Turcas Venetis ereptum) vrbs Achaiæ apud Locros,Ptol.lib.3.cap.15. Stephanus dictam scribit à fabricatione nauium per Heraclidas.Inde *Naupactius*.

Nauferius, Aquitaniæ dux, temporibus Pipini, patris Caroli Magni.

Nauplia,vrbs in Argo, Straboni li.8.dicta,quòd eò naues adnauigent.

Naupliades, patronymicum, id est, Nauplij filius.

Nauplius, filius Neptuni, & Amymones filiæ Danai Argiuorum regis. Item rex Eubœæ, pater Palamedis,qui cùm filium,Vlyssis opera,iniquo iudicio circumuentum, & ab exercitu lapidibus obrutum audisset, necis eius vlciscendæ auidus, per totam Græciam vagari cœpit, vxorésque principum, qui ad Troiam militabant,in iuuenum adulteria pellexit: futurum sperans, vt grauissimis ea de causa inimicitiis inter ipsos exortis, mutua cęde Palamedis necem expiarent.Nec eo cõtentus, Græcis capta iam Troia in patriam redeuntibus, & tempestate laborantibus, ex Caphareo monte ignem ostendit,bonámque classis partem ad ignem, tãquam ad vicinum portum,adnauigantem,in asperrimos scopulos pellexit,miserandóq; perdidit naufragio. Postea verò cùm intellexisset Vlyssem & Diomedem, quibus eas insidias potissimùm struxerat,incolumes euasisse,doloris impatientia seipsum in mare præcipitem dedit.

Naupontus,amnis,qui & Pãportus etiam à Strabone vocatur, ex Illyrio nauigabilis defertur in Sauum.

Nausicaë,Alcinoi Phęacum regis filia,& Aretes: quæ cùm fortè cum pedissequis suis extra ciuitatem se contulisset, vestes in flumine ablutura, incidit in Vlyssem naufragum in littore sedentem,nudum, arborum ramis circumtectum,cui supplici & vestes dedit,& in regiam patris sui eum perduxit.

Nausimenes,vir Atheniensis: cuius vxor cùm liberos in incestu deprehẽdisset, indignitate facinoris perterrita vocem amisit.

Nausithous,Rex Phęacum, filius Neptuni & Peribeę,Eurymedontis filiæ.Hesiod.tamẽ Vlyssis & Calypsus filiũ facit. Hic pater fuit Alci-

noi, qui ei in regno successit.

Nauius Accius, insignis augur fuit, qui sub Tarquinio Prisco Romanorum rege floruit. Liu. libr. 1. ab vrbe condita. hic nouacula cotem discidit.

Nautes, nomen est vatis Troiani apud Virg. lib. 5. Æneid. qui dum incensæ ab Iride in Sicilia cōburerentur Æneæ naues, docuit ipsum fieri Iunonis odio, vt Latio Troianos auerteret: monuítque Æneam ipsum, vt non succumberet calamitatibus, sed inuicto perseueraret animo.

Naxiportus. Vide HERACLEA.

Naxia, vrbs Cariæ: Gentile, Naxieus, vel Naxiates. Steph.

Naxium, cotes in insula Cypro genitæ. Plin. lib. 36. cap. 7.

Naxos, insula in mari Ægeo, vna ex Cycladibus cæteras superans, antea Strongyle dicta. Hæc Dia pòst appellata fuit: verùm cùm Cares ex Lamia profecti, duce Naxo eam occuparunt, à duce Naxon appellarunt. Hanc Dionysiam à vinearum fertilitate dici scribit Plin. libr. 4. cap. 12. vel quia (vt alij volunt) solæ Naxiæ mulieres octauo mense pariant, quoto & Liber pater natus creditur; siue quia fons in ea vino fluat. Distat à Delo septem millibus. Hinc Naxius, xia, xium. Vnde Naxius ardor, apud Columellam, quo significatur Bacchi coronæ sydus: nam, vt ferunt poetæ, in insula Naxo, relicta Ariadne à Theseo, nuptias cum Baccho fecit, donatáque corona, inter sydera relata fuit. Alij Siciliam minorem, alij Callipolim appellarunt. Virg. Bacchatámque iugis Naxū, viridémque Donysam. Vide DIA. Est & oppidi nomen apud Pliniū libro 3. cap. 8. Stephano insula νάξος, insula præclara inter Cycladas, à Naxo Carum duce dicta, vel à Naxo Endymionis filio, vel παρὰ τὸ νάξαι, quod interpretantur sacrificare.

Nazaræus, consecratus dicitur, & à Nazareth, Nazarenus CHISTVS filius Mariæ, Seruator & Deus noster. Nazaræi autem dicebantur, qui votum ad tempus habebant in Lege, Augustinus. Vnde Samsoni iussum est, vt ferrum non ascenderet in caput eius.

[Ioseph. lib. 4. antiq. & Origen. super Numer.]

Nazareth, viculus Galilęę, iuxta montem Thabor, in quo fuit nutritus IESVS noster, Mat. 2.

Nautulphus, puer natura cæcus qui precibus sancti Henoch visum recepit, author Grego. Turon.

N E

Nea, insula, Plin. li. 2. cap. 87. de insulis enatis, inter Lemnum & Hellespontum Nea.

Neæ, Stephano, insula prope Lemnum, in qua Philoctetes secūdum aliquos ab hydro morsus est: sic dicta, quòd Hercules ad eam annauerit: Gentile, Neæus. Est etiam Nea, vicus & castellum Mysiæ. Steph.

Neæra, nomē fœminæ seu Nymphæ formosissimæ, quæ peperit Soli duas filias, Phaethusam & Lampetiam, quæ armenta Solis transeunte Vlysse iuxta Siciliam ostendebat. Hom. Odyss. 12. Est etiam mulieris cuiusdam nomen proprium apud Virg. Ecloga 3.

-ipse Neæram
Dum fouet.

Neæra, ancilla Cleopatræ reginæ, quæ vnà cū Charmione spontaneam dominæ mortem imitata est, ac semiuiua reperta, dominæ iam mortuæ capite coronam delapsam reponens.

Neæthus, fluuius Crotonis, sic dictus, quòd Gręcorum naues olim in eo exustæ sint. Vide NIAETOS.

Nealces, pictor, qui Venerem pinxit, Naumachiam Ægyptiorum & Persarum. Item Asellum bibentē in littore, & Crocodylum ei insidiantem.

Neandria, vrbs Troadis in Hellesponto, aliàs Neandrium in neutro genere: Ciuis, Neandreus. Strab.

Neanthus, vir quidam qui propter Chelyn Apollinis temerè affectatam deo vindice à canibus disceptus est. Politian. in Nutricia.

Improbus hanc stultè Chelym affectare Neanthus
Ausus, Apollinea pendentem sustulit æde:
Quem tamen indocto feriētem pollice chordas
Vindice discerpsit rictu nocturna canum vis.

Neapolis, ciuitas Cariæ aut Thraciæ, Act. 16. Hanc vocari Sichem, testis est Hiero. in Heb. quæstion.

Neapolis, Campaniæ vrbs clarissima, secundum maris littus in longitudinē extensa, à Cumana iuuentute condita, primúmque Parthenope appellata, de nomine vnius Sirenum, eo in loco sepultæ. Verùm cùm frequentiùs habitari cœpisset, veriti Cumani, ne patria sua desereretur, Parthenopen diruerūt. Non multò tamen pòst, grassante pestilentia, cùm oraculum ea de re consulerent, responsúmque accepissent, vt nouam vrbem instaurarent, splēdidiùs eam restituerunt, & ex verbis oraculi accepto nomine, Neapolim, id est nouam vrbem appellarunt.

Neapolis, Africæ oppidum, Pomp. lib. 2. Est itē eius nominis Cariæ vrbs ad Iasium sinum, eodem authore.

Neapolis, quæ & Leptis magna, Ptol. lib. 4. cap. 3. vrbs Syrtis paruæ. Vulgò *Tripoli* in Barbaria, regia ciuitas.

Neapolis, colonia, Ptol. lib. 4. cap. 3. vrbs Africæ. Vide PHANTISON. Samaria Iudææ etiam inquit Stephan. postea dicta est Neapolis: itē Tripolis, Cariæ ciuitas.

Nearchus, iuuenis eximiæ pulchritudinis. Hor. lib.3.Carm.

Nebahaz, Idolum Heuæorum. 4.Reg. 17.

Nebai, nomen viri.2.Esd.10.

Neballat, ciuitas.2.Esd.11.

Nebis, Ptol.lib.2.ca.6. Tarraconensis Hispaniæ fluuius, Benis Straboni dictus.

Nebo, vrbs & mons terræ Moabitarum supra Iordanem contra Ierichuntem ciuitatem, in sorte tribus Ruben.Num.33. Deut. 34.1.Par.5. Nomen viri, 1.Esd.2.& 10.Vide NABO

Nebrissa. Vide NABRIASSA.

Nebrodes, mons in Sicilia, cui Damarum copia nomen dedit.

Nebros, clarissimus ex Asclepiadis fuit in Co insula, vel Pythiæ testimonio: vnde Nebridæ dicti, ex quibus & Hippocrates. Stephanus in Co.

Nebsan, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iosu.15.

Neceb, ciuitas tribus Nephtali, quæ & Adami dicitur. Iosu.19.

Necepso, nomen medici: de quo Firmicus libro 8.

Necepsus, rex fuit Ægyptiorum in astrorum cognitione peritissimus, de quo Auso. scribit, Quíque magos docuit mysteria vana Necepsi. Iulius Firmicus: Necepsus, inquit, Imperator iustissimus Ægypti, & Astrologus valde bonus, per ipsos decanos omnia vitia, valetudinésque collegit.

Nechao, nomen Pharaonis regis Ægypti, illius videlicet cui Iosias rex Iuda iuit in occursum, 4.Reg.23.

Nehac, qui & Necepsos, Ægypti rex. Olympiade 40.

Nechia Pharao, Ægypti rex, is qui Abrahamo vxorem suam abstulit. Ioseph. de bello Iudai. lib.6.cap.18.

Necho, rex Ægypti, à Nabuchodonosore victus ad Euphratem.

Necoda. nomen viri.1.Esd.2.

Necos, filius Psammitichi, Ægypti rex, cui filius Psamis in regno successit. Herodotus libro 2.

Necropolis, vrbs Ægypti, distans ab Alexandria XXX. stadiis, vbi Cleopatra, anguibus admotis vberibus, se extinxit, ne in triũpho duceretur ab Augusto.

Nectanebus, Ægypti rex, Platonis temporibus.

Necuia, vrbs Vmbrorum: Gentile, Necuites. Stephanus.

Nede, vrbs Arcadiæ, à Nede Nympha. Steph.

Nedon, vrbs & locus Laconiæ: vnde Minerua Nedusia. Steph.

Negla, oppidulum Arabiæ: Gentile, Neglius vel Neglites. Steph.

Nehel-eschol, nomen torrentis, Num.13. Vocatus est locus ille torrens Eschol, qui torrens est in vicinia Hebronis. Eo irrigatur vallis dicta Botri. Vide ESCHOL.

Nehemias, nomen viri.1.Esd.2.

Nehiel, ciuitas, quæ terminus est Aser. Iosu.19.

Nehusta, mater Ioachim filij Ioacim. 4.Reg. 24.

Neis. Vide ITYLVS.

Neium. Vide CROCYLION.

Neium, mons Ithacæ, à quo Naiades dictæ, vel vt alij volunt, quòd versentur ἐπὶ τὰ νάματα, id est aquas.

Neleidas, patronymicum à Neleio, & Neleius, possessiuum. Ouid.12.Metamorph.

Neleus, Neptuni filius ex Tyro Nympha Salmonei filia, qui à Pelia fratre Thessalia pulsus, in Laconiam venit, vbi Pylon vrbem cõdidit. Homer. Odyss.2. Huic vxor fuit Chloris, Amphionis Orchomeni regis filia, ex qua duodecim filios suscepit, quos postea omnes præter vnicum Nestorem, tum sorte ablegatum, Hercules euerso Pylo interfecit. Ouid. 12.Metam.

Nemausus, Galliæ Narbonensis ciuitas, Arecomicorum metropolis, & omnium in eo tractu clarissima olim: quatuor enim & viginti vicos eiusdem nationis subditos habuit, virorum fortitudine excellentissimos. Strabo lib.4. Stephano νέμαυσος, vrbs est Italiæ, à Nemauso Heraclide: Gentile, Nemausius, vel Nemausinus. Gallicè *Nimes.*

[Nembroth, filius Cham, filij Noæ, post diluuium cùm homines à Dei timore, aquarum vim interminantis, auocare conaretur, spem suam in virtute propria ponendam ratus, turrim altissimam ædificandam suadebat, quam aquæ superare non possent. His itaque opere iam incœpto ita insanientibus, Deus discordiam immisit linguarum: vt per multas, absonásque voces intellectu inter se carerẽt. Hæc igitur tot linguarum, quibus etiam nunc homines vtuntur, diuersitatis est origo. Ioseph. lib.1.antiq. Nembrotus (inquit Berosus lib.3.) assumpto filio Ioue Belo, cum coloniis, furatus est rituales Iouis Sagi, & cum populo venit in campũ Sennaar, vbi designauit vrbẽ, & fundauit maximam turrim, anno salutis ab aquis diluuij centesimo primo: regnauítque annis quinquaginta sex: ac deduxit turrim ad altitudinem & magnitudinem montium, in signum atque monumentum, quòd primus in orbe terrarum est populus Babylonicus, & regnum regnorum dici debet. Hæc Berosus. Itémque Comest. in cap.10. Genes. de ipso sic ait: Nembroth, gigas 10. cubitorum, qui cœpit primus potens esse in terra, & robustus venator coram Deo, id est, oppressor, & extinctor hominũ, dominãdi & regnandi cupiditate: & cogebat homines ignem adorare. Vnde prouer. Fortis & malus vt Nembroth.]

Nemea, meæ, seu, Nemee, mees, sylua Achaiæ, seu regio syluosa, inter Cleonas & Phliũtem, in qua Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit, qui à loco cognominat⁹ Nemæus. Vnde ibi in honorem eius instituta sunt solennia quædam certamina, quæ & ipsa à loco Nemeęa dicta sunt. Quanquam non desunt, qui ea potius in honorem Archemori institu ta velint, Lycurgi Nemeę regis filioli, quem cùm Hypsipyle nutrix Argiuis Langiam fontem ostensura in gramine deposuisset, serpẽs è proximis virgultis arrepens interfecit.

Nemertis, Nympha marina, dicta quasi incorruptibilis.

Nemesis, amasia Tibulli.

Nemesis, dea scelerum vltrix, & bonorum remuneratrix, Iouis & Necessitatis filia, cuius sedem theologi Ægyptij supra Lunam constituere, vt inde, veluti è speculo, hæc inferiora despectaret. Stat. 13. Thebaid. Hæc & Adrastea cognominatur ab Adrasto Argiuorum rege, qui primus ei templum erexit. Eadem & Rhamnusia dicitur, quòd Rhamnunte Atticę oppido templum habuerit, Phidiaco simulachro nobilitatum. Hoc etiam nomine dicta fuit Tibulli poetę amica.

Nemetes, Germanię populi, Gallię tractum incolentes citra Rhenum fluuium: vbi hodie est Spira vrbs, inter Argentinam & Moguntiam sita. Cæsar in Commen. bel. Gal. & Plin. lib. 4. cap. 17.

Neminia, fons est in agro Reatino, vario ortu annonæ mutationem significans. Plin. libr. 2. cap. 103.

Nemetobriga, Ptol. libr. 2. cap. 6. Hispaniæ Tarraconensis vrbs.

Nemorense. Vide ARTEMISIVM.

Nemotocerna oppidum in Gallia Belgica, dictum fortè à Nemetibus, nunc Spirensibus.

[Nemptai, vrbs apud Arimphęos populos, cuius ambitus triginta millibus passuum cõtinetur, eáque omnium populosissima. Pius 2. Max. Pont. in part. 1. Asiæ. cap. 15.]

Nemra, ciuitas Num. 32.

Nemrim, locus terræ Moab. Isa. 15.

Nemrod, filius Chus. Gen. 10.

Neobule, Lycambis Thebani filia, quam cùm pater Archilocho poetę despondisset, posteáque facti pœnitẽs tradere eam recusaret, tam acri Iambo ab Archilocho fuit perstrictus, vt doloris impatientia mortem sibi laqueo credatur consciuisse. Vide ARCHILOCHVS & LYCAMBES.

Neocęsaria, vrbs Pontica: Gẽtile, Neocęsareus. Eadem Adrianopolis dicebatur. Est etiam Bithyniæ. Steph.

Neocles, philosophus Atheniẽsis, frater Epicuri, scripsit de secta sua. Diog. Laert.

Neodunum. Ptolem. lib. 2. cap. 8. Galliæ Lugdunensis ciuitas: vulgò *Leondoul.* Scribitur & Nœodunum.

Νέον τεῖχος, id est, Nouus murus, in Æolide est: inde Neotichites. Steph.

Neomagus, oppidum in Gallia Belgica vicinum Trecis & Lutetiæ, vulgò *Nogeans sur Seine.*

Neon, vrbs Phocidis, Hero. lib. 8. Gentile, Neonius & Neonæus. Steph.

Neoptolemus, cognomen Pyrrhi Achillis filij, inde impositum, quòd admodum adolescentulus primum tyrocinium in bello Troiano posuerit: νεοπτόλεμος enim Gręcis tyronem sonat, seu militem nouitium.

Neoris, Iberię oppidum insigne iuxta Harmastim fluuium. Plin. lib. 6. cap. 10.

Neotichitæ sunt populi Æolidis: quorum vrbs νέον τεῖχος, hoc est noua mœnia, commemoratur à Steph.

Neoterius, Consul cum Valentiniano Aug. anno ab vrbe 1183.

Nepeta. ciuitas Hetruriæ, à qua Nepesini.

Nephath-dor, ciuitas in tribu Manasse, eadem quæ Dor dicitur. 3. Reg. 4.

Nephad-dor, ex Hebręo vertẽdum erat, In omni termino Dor.

Nephalia, erant quædam Græcorum sacrificia, quę sine vino celebrabantur, vt testes sunt Iulius Pollux, & Suid.

Nephed, filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Paralipomenon tertio.

Nephele, vxor Athamantis, mater Phryxi & Helles: à qua Ouid. 11. Metamor. Hellem Nepheleida cognominat.

Nephelococcygia, confictum vrbis nomẽ, apud Aristoph. comicum. Steph.

Nepher Cheres, Ægypti rex, sub annum ante Romam conditam 180.

Nepherites, rex Ægypti. Olymp. 93.

Nephthali, nomen loci. 3. Reg. 4. 4. Reg. 15. Sextus filius Iacob ex Bala ancilla Rachel vxoris suæ, Gen. 30.

Nephthalitæ, populi in oriente. Ioseph. Stephanus.

Nephtoa, nomen fontis, Iosue decimoquinto & decimooctauo.

Nephtuim, filius Mesraim, Genes. 10.

Nephusim, nomen viri. 1. Esd. 2.

Nepos, nomine Cornelius, vir multę facundiæ, scripsit vitas illustrium virorum.

Nepotianus quidã, Romę imperator salutatus, 28. pòst die interfectus est, sub annum vrbis 1104.

Neptunalia, Neptuni sacra, quę & Salatia à Salo dicuntur.

Neptunus, mons Siciliæ.

Neptunus, Saturni & Opis filius, cui in orbis totius diuisione maris regnũ obtigit: vnde & tridẽtẽ gestat, peculiare eius regni sceptrum. Vxorem habuit Amphitritem, multarum

Nympharum matrem, quarum nomina exequitur Hesiodus in Theogonia. Hinc deducitur Neptunine, patronymicum fœm. Catul. in Argonaut.

Téne Thetis genuit pulcherrima, Neptunine? Hinc Neptunius, nia, nium, possessiuum. [Neptunus equos primus omniũ domuisse, artémque equitandi tradidisse fertur. Diod. Sicul. libr. 6. Alij volunt ipsum hominibus equum antea ignotum primùm edidisse, quod asserit Lucanus, dicens:

Primus ab æquorea percussis cuspide saxis,
Thessalicus sonipes bellis feralibus omen
Exilit. Et Verg. lib. 1. Georg. sic ait:
-túque, ô cui prima frementem
Fudit equum magno tellus percussa tridenti
Neptune, & cæt.]

Nequinum, oppidum, quod nunc Narnia dicitur, ob incolarum libidinosam inertiam. A quo Nequinates, qui nunc Narnienses. Vide NAGNIA & NARNIA.

Ner, pater Abner, 1. Re. 19. Pater Cis patris Saul, 1. Par. 8. Filius Iahiel. 1. Par. 9.

Nerabus, vrbs Syriæ: Gentile, Nerabius. Stephanus.

Neratius, iurisconsultus clarissimus, cuius scriptorum fragmenta extant in Pandect.

Neregel, vnus ex principibus regis Babylonis. Ierem. 39.

Nereides, maris Nymphę Nerei & Doridis filię, humanam effigiem habentes: quarum nomina sunt Nesea, Cymothoe, & infinita alia, quę vide apud Hesiod. in Theogonia. Nominatiuus singularis est Nereis.

Neressus est oppidum in Lea insula, cuius meminit Æschines epist. 1. ad Polyc.

Nereus, Deus maris (Hesiodus in Theogonia) Oceani & Tethyos filius, qui ex Doride vxore, eadémque sorore, maximam Nympharum turbam suscepit, quæ à nomine patris Nereides appellantur. Hunc Orpheus in Argonaut. deorum antiquissimum appellat: vnde & Grandæuus à Virgilio dicitur 4. Georg. Figuratè accipitur pro mari. Persius Satyra 1.

Et qui cæruleum dirimebat Nerea Delphin.

Nereus, nomen viri. Rom. 16.

Nergel, Idolum Cuthęorum. 4. Reg 17.

Neri, pater Baruch, filius Maasiæ. Iere. 32.

Nerias, idem. Ierem. 51.

Nericus, vrbs Acarnaniæ, quam Homerus vocat ἀκλὴν ἠπείροιο, quæ Acarnania est, Luperco Neritus vocatur, vt mons: Ciuis, Nericius, & possessiuum à monte Neritius. Stephanus.

Nerio, rionis, vel Neriene, rienes: & apud antiquissimos Neria, riæ, Martis vxor: Plautus in Trucul. Gell. lib. 13. cap. 21. docet Sabinum esse vocabulum, quo significatur virtus & fortitudo: vnde & pro vi, potestate, & maiestate Martis accipitur.

Neriia, summus sacerdos apud Iudæos. Olym. 8.

Neris, nomen vrbis Peloppónesi in agro Messeniaco. Steph.

Neritus, riti, mons in Ithaca insula, Straboni lib. 10. & Pli. lib. 4. cap. 12. à quo Vlysses Neritius passim cognominatur à poetis. Est item Neritus, siue, vt apud Plinium legitur, Neritis, peninsula Acarnaniæ adhærens: alio nomine Leucadia appellata, opere accolarum olim à continenti abscissa, denuóque reddita ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium.

Neritus item, siue Neritum, neut. gene. peninsulę huius oppidum est, quod recẽtiores Leucaden appellarunt. Plin. lib. 4. cap. 1.

Nerium, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. promontorium Tarraconensis Hispaniæ: Artabrorum promontorium, alio nomine.

Nero, Gellio libr. 12. capit. 21. verbum Sabinum est, quo significatur virtus & fortitudo. Itaque ex Claudiis, quos à Sabinis oriundos accepimus, qui erat egregia ac præstanti fortitudine, Nero appellatus est. Sabini autem id nomen à Græcis accepisse videntur, qui vincula & firmamentum membrorum, νεῦρα dicunt, nostri neruos. Hoc nomine fuit imperator Romanorum omnium, quos terra sustulit, crudelissimus. Hinc proprium nomen in appellatiuum commutatum est, vt Nerones nunc crudeles, Neroniores crudeliores dicamus. Fuit & Sextus Nero, cuius apophthegmata Erasmus scripsit inter cætera. [Huius Neronis imperatoris tẽporibus, amnes retro fluere visi sunt. Pli lib. 2. cap. 103. Iste in tantum sceleris est progressus, vt ne à propriis quidem, ac domesticis temperarit: sed & in matrem, in fratres, in vxorẽ, atque in omnes sanguinis proximos parricida extiterit: & ipse primus ex imperatoribus Romanis in Deum, impietatis arma conuertit, &c. Euseb. lib. 2. cap. 24. hist. Eccles.]

Nerua XIII. Roma. imperator, Flauio Domitiano, cui successit, dissimillimus, animóque verè paterno erga populum affectus. Hic quum liberos sibi nullos genuisset, Ælium Traianum sibi adoptauit, qui illi etiam in imperio successit.

Neruij, populi inter Belgas, in finibus Ambianorum: qui semper reliquos Belgas increpitabãt quòd se populo Romano dedissent, se autem neque legatos ad Cæsarem missuros, neque vllam pacis conditionem accepturos affirmabant. Tandem difficillimo & periculosissimo bello à Cæsare victi. Lucan. lib. 1.

-nimiúmque rebelli Neruius, &c.

nunc Tornacenses dicuntur: *Ceux d'alentour de Tournay.*

Nerulani, populi in Latio iuxta Romam. Plin. libro 3.

Nerulium, oppidulum in Lucanis, vi captum repentino aduentu Æmilij. Liuius libr. 9. Inde Nerulonenses, Sueton. in Augusto.

Nesa, regio montana iuxta Ætnam.

Nesæus, campus est, à quo apud Medos campi Nesæi. Steph. Vide NISÆVM.

Nesea, Nympha, à narando sic dicta: νέω enim, nato significat. Hesiod. in Theog.

Nesi, populi in Scythia Europæ, optimis quondam equis abundantes. Plin. lib. 6. cap. 20.

Nesib, ciuitas in tribu Iuda. Iosu 15.

Nesibis. Vide NISIBIS.

Nesium, insula in Campano litore, inter Pausilypum & Puteolos: quæ alio nomine dicitur Nesus.

Nespetus, vrbs Italiæ: Gentile, Nespesinus. Stephanus.

Nesson, vrbs Thessaliæ: Gentile, Nessonites. Stephanus.

Nestos, vrbs & fluuius Illyriæ: Hinc Nestius. Stephanus. Vide NAPVS & NESTVS.

Nessus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius: qui cùm Herculi ab Euenum fluuium operam suam obtulisset, ad Deianiram in ripam vlteriorem traiiciendam, iámque traiectæ vim inferre pararet, ab Hercule sagittis est confossus: [cuius quidem corpus suo ipsius fœtore totam fœdauit & infestauit regionem, quę ob id Ozolis, quasi putida, nomen habuit, incolæ verò Ozolę dicti.] Quare cùm iam mortem imminentem videret, Deianiræ vestem tradidit, sanguine suo infectam, vim amatoriam illi inesse simulans, virúmque alterius fœminæ amore captum, ad ipsius amorem posse reuocari. Cuius verbis illa temerè fidem adhibens, Herculi in Oeta monte sacrificaturi, per Licham puerū vestem eam misit: quam cùm ille induisset, veneno statim per viscera serpente, doloris impatientia in ardentem sese rogum coniecit. Hinc Nesseus, Nessea, Nesseum.

Nesroch, Idolum quod adorabat Sennacherib. 4. Reg. 19. Isa. 37.

Nestor, filius Nelei & Chloridis, Homer. libr. Odyss. 2. qui adhuc adolescens bellum gessit, etiam tum viuo patre, aduersum Epeos, & Peloponnesi populos, qui postea Elij dicti sunt: & deinde cùm Pirithoi nuptiis interesset, aduersus Centauros, qui Hippodamiam rapere conabantur, strenuè pugnauit. Postremò belli Troiani tempore, iam senior effectus, vt idem Homer. lib. 2. Iliad. scribit, quinquaginta nauibus cum reliquis Græcis principibus ad Troiam venit, cùm iam tertiam hominis ætatem viueret, vt ipse refert apud Ouid. lib. 12. Metamorph. vbi consilij dexteritate tantum Græcorum rebus profuit, vt Agamemnon profiteri non dubitaret, breui se Ilium fuisse expugnaturū, si decem sibi contigissent Nestores. Nam præter summam prudentiam ætatis diuturnitate collectam, tanta preterea eloquētia excelluit, vt ex eius ore, melle dulcior fluere diceretur oratio. Vxorem habuit Eurydicem Clymeni filiam, ex qua septem filios & vnicam filiam suscepit.

Nestor, poeta è Lycia regione, pater Lysandri poetę, tempore Seueri principis scripsit Ilia. Triphiodorus verò Odysseam ad imitationē Homeri.

Nestor Alexandrinus Grammaticus, qui Marcellum Augusti sororis filium erudiit.

Nestorius, episcopus Constantinopolitanus, qui hæresim Nestorianorum protulit.

Nestus, fluuius Thraciæ à Strymone secus Abderam vrbem fluens, vt Diomedis fabulis infamis, ita Democriti patria, quam preterfluit, clarus. Diomedis, qui hospites apud Nestum equis suis deuorandos dabat, meminit Hesiodus in Theogonia. Meminit & huius Plinius multis in locis.

Nesus, vrbs Iberica. Steph.

Nesus, Thraciæ fluuius. Vide NESTVS.

Netophati, nomen loci. 1. Par. 2.

Netupha, nomen loci 1. Esd. 2.

Netuphati, nomen loci. 2. Esd. 12.

Neuceria, vrbs Vmbriæ. Vide NVCERIA.

Neuius, poeta comicus. Hic epigramma sibi posuit plenum superbiæ Campaniæ:

Immortales, mortales si foret fas flere,
Flerent diu Camœnæ Neuium poetam.
Itaque postquàm Orci traditus est thesauro,
Obliti sunt Romæ Latina lingua loquier.

Gell. libro 1. capite 24. Varro autem in libro de poetis, dicit eum stipendia fecisse primo bello Punico, idque bellum carmine scripsisse.

Neuita, Consul cum Mamertino, anno ab vrbe 1115.

Neumenius, filius Antiochi. 1. Machabæorum 12.

Neuola, flumen in Sentinati agro.

Neuri, populi in Scythia Europæ. Vadianus in Melam. Herm. in Castig. & Plin. lib. 4. cap. 12. Stephano, populi sunt Sarmatiæ, qui & Neuritæ: Regio, Neuris.

Neuris, insula, quę aliàs Alone, apud Stephanū: item eadem Proconneso.

[Neustria, vel Vvestria, Gallię Celticę regio, sic dicta quòd totius Galliæ pars proximè ad occiduum solem vergat: nam Germano & antiquo Gallorum idiomate, *Vuestrich*, idem est, quod occidens: posteà Normania cognominata à Normanis, quibus fœdere cum Frācorum rege percusso, hæc prouincia cessit. Munst. lib. 2. Cos. & Belf. Tom. 1 Cos.]

N I

Niæthos, fluuius Theocrito, quem enarratores ipsius dicunt esse in Sicilia. Vide NEAETHUS.

Nibis, vrbs Ægypti: Gentile, Nibithes. Stephanus.

Nicæa, vrbs Bithyniæ, Botticorum colonia, quę prius Ancore dicebantur: deinde Antigonia, postea à Lysimachi vxore Nicæa.

Sunt & aliæ octo, nempe Locrorum, Epicnemidiorum, Illyriæ, Indiæ, Corsicæ insulæ, Leuctrorum Bœotiæ, septima Galliæ, Massiliensium colonia, octaua Thraciæ. Sunt & aliæ iuxta Thermopylas & Thraces. Ciuis, Nicæus, vel Nicaeus: Gentile, Nicæus. Steph. qui etiam claros aliquos viros Nicaenses enumerat. Vide NICIA.

Nicęarchus, pictor, sua ætate eximius. Hic inter alia Venerem inter Gratias & Cupidinē pinxit, & Herculem tristem insaniæ pœnitentia. Plin. lib. 35. cap. 11.

Nicandrus, Colophonius grammaticus, poeta & medicus, tempore Attali iuuenis illius, qui Gallogræcos vicit, scripsit de Theriaca, contra venenum: De agricultura: Curationũ collationes: Prognostica Hipp. versibus edidit, aliáque complura. Suid. Cic. de Orat.

[Nicanor, natione Cyprius, vnus ex septē Diaconis ab Apostolis in diuinum ministerium selectus. Act. Apost. cap. 6 apud Cyprum martyrio coronatus. Belf. Tom. 2. Cosm.]

Nicanor, Medicus apud Græcos, qui de medicina multa scripsit.

Nicanor Alexandrinus, Grammaticus sub Hadriano principe. Suid.

Nicanor, dux exercitus, Demetrij regis Syriæ, à Iuda Machabæo prælio victus & interfectus, 1. Mach. 7.

Nicanor, Clodomiri filius, Sicambrorum rex, circa Olymp. 138.

Nicarchus, Philos. fuit Corinthius sub Periandro. Plut. in Symp. septem sapientum.

Nicasipolis. Vide THESSALONICA.

Nicasia, parua insula iuxta Naxum: inde Nicasius, quod & proprium nomen viri est.

[D. Nicasius, vndecimus Rhemensis episcopus, vnà cū Eutropia, sorore germana, ab Hunnis occisus, ac martyrij coronā consecutus. Belf. Tom. 1. Cosm.]

Nicator, cognominatus est Seleucus, qui, vt Appianus inquit, Syriacis in bello semper inuictus extitit. Fuit autem is Syriæ rex.

Nicatoris, vrbs Syriæ iuxta Europam, à Seleuco Nicatore condita. Inde Nicatorites. Steph.

Nicáta, regina Ægypti Æthiopum, quæ ab extrema Arabia in Iudæam vt audiret Salomonem regem, profecta est.

Nice, mulier. Vide THESSALONICA.

Nicearchus, pictor eximius, qui Venerem inter Gratias & Cupidinem depinxit, Herculem verò tristem insaniæ pœnitentia.

Nicedorus Mantyneus Pyctes, qui ab adolescentia totum se palæstræ dedidit: factus senior cœpit philosophari, legibúsque ac institutis incumbere.

Nicephorium, vrbs circa Edessam, quæ aliàs Cōstantina: Gentile, Nicephorus. Stephan. Vide ZEDOTIUM.

Nicephorus, Constantinopolitanus imperator, sub annum salutis 803.

Nicephorus alius, cognomine Phocas, item imperator, anno salutis 961.

Nicephorus III. cognomine Botoniates, etiam imperator, anno salutis 1083.

Nicetes, Smyrnæus, sophista, Adriano principi gratiosus, ab eóque Musæo Ægyptio adscriptus. Quum causas tentaret, foro etiam aptissimus videbatur. Adeò ingeniũ ad vtranque dicendi rationem accommodauit, vt iudiciale sophistica quadam facultate exornauerit: sophisticum verò & vmbratile forensibus aculeis roborauit, genus dicēdi antiquum & politum retinuit: lasciuus nihilominus, & dithyrambicus visus. Philostr.

Nicepsos, rex Ægypti, circa Olymp. 27.

Nichor. Vide NICOMEDIA.

Nicia & Nicæa, nomen duarum vrbium, quarũ vna est Galliæ, alia Asiæ & Bithyniæ metropolis. Strab. libr. 4. Niceam primus Antigonus Philippi filius condidit, & Antigonam nominauit: postea Lysimachus à nomine vxoris Antipatri filiæ Niceā appellauit. Vrbis ambitus stadiorum XVI. fuit figura quadrata, in campo sita: habuit quatuor partes ad rectos angulos, ex lapide, qui circa medium gymnasiũ positus erat, omnes quatuor portę cernebantur. Hîc iubēte Constantino famosa illa Synodus celebrata est trecentorum decem & octo episcoporum, & perfidum Arij dogma recisum. Vide NIÇAEA.

Nicię, vicus in Ægypto est: Gētile, Niciotes. Ste.

Nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabritium veniens, ei promisit Pyrrhum veneno necaturum. At ille auersatus facinus, Pyrrho rescripsit vt à Nicia sibi caueret. Curtius.

Nicias, grammaticus Romę, familiaris Pompeio & Ciceroni, qui eius in epistola quadam ad Atticum meminit: item in epistola ad Dolabellam. Tranquillus.

Nicias Atheniensis, gente clarus. Aristoteles scribit tres viros Athenis eodē tempore ęquè potentes fuisse, Niceam Nicerati, Thucydidem Milesium, & Theramenem Agnonis. Thucydides his natu aliquantulū maior multa cum Pericle clara pro Republica gessit. Post mortem Periclis ad Niciam primæ partes delatæ sunt. Missus igitur imperator vnà cum Demosthene altero duce contra Syracusanos, qui Gilippum Lacedæmoniorum du-

cẽ auxilio accersiuerant, infœliciter pugnantes ambo à Syracusanis in bello capti sunt, in carcerémque coniecti, sibi manus attulere. Ex Plutarcho. Nicias Marco Crasso ex nostris comparatur. Plutarcho in Parallelis: quòd & diuitiis abundauerit, & eundem ferè exitum hic apud Siculos, ille apud Parthos inuenerit.

Nicias, Atheniensis pictor, qui Plin. lib. 35. capit. 2. diligentissimè mulieres pinxit, lumẽ & vmbras custodiuit, atque, vt eminerent è tabulis picturæ, maximè curauit. Hic etiam in artem tanta contentione animi incubuisse dicitur, vt cibum sumere sæpè oblitus sit. Ælian. de varia histor.

Nico, vnus ex XIII. principibus Tarentinorum, qui coniurarunt contra Annibalem: tandem comprehensus cum Philomene, ad Annibalẽ deductus est. Liu. Decad. 3.

Nicochares, poeta comicus Græcus, Atheniensis, Philonidis filius, coæuus Aristophanis, qui multas fabulas scripsit.

Nicocreon, ontis, Cypriorum tyrannus, qui Anaxarchum Philosophum malleis ferreis cædi iussit. Vide ANAXARCHVS.

Nicocris, Assyriorum regina, quæ multis annis post Semiramidem floruit. Hæc Euphratem fluuium, qui mediam Babylonem rectus præterfluebat, fecit tortuosum, supráque põtem erexit trium stadiorum difficilimum factu propter paludes, quę vrbem ambiunt: fecit & ingentes cauernas ad excipiendum fluminis impetum, egessítque quicquid erat limi ad iacienda fundaméta. Author. Herodot. & Curtius.

Nicodemus, nomen viri Pharisæi, Iudæorum principis. Iohan. 3.

Nicolaitæ. Vide NICOLAVS.

Nicolaus, vnus ex septẽ diaconis, qui electi sunt à CHRISTI discipulis, vt egenis ministrarẽt. Is author fuit Nicolaitarum hęreseos, cuius summa dogmatis fuit, vxorum communio. Euseb. lib. 3. cap. 29. hist. eccl.

Nicolaus, philosophus Peripateticus, patria Damascenus, moribus suauissimis & iucundissimis, procero quidem, sed non indecoro corpore, bene doctus: nam historiam librorum centum triginta quatuor conscripsit. Eo maximè delectabatur Octauius Cæsar. Plin. libr. 13 cap. 4.

Nicolaus, episcopus Mirę, quę est Cariæ ciuitas, tanta vitæ sanctimonia fuit, vt mortuus, in diuorum numerum relatus sit.

Nicolaus I. pontifex Romanorum, anno salutis 859.

Nicolaus II. pontifex Rom. anno salutis 1059.

Nicolaus III. pontifex Rom. anno salutis 1277.

Nicolaus IIII. pontifex Rom. anno salutis 1288.

Nicolaus V. pontifex Rom. Franciscanus, anno salutis 1448.

Nicolaus Tollentinus, omnium sui temporis abstinentissimus: qui pane & aqua semel tantùm die vescebatur, procul ab omni ocio & verborum vanitate.

Nicomachus, pater Aristotelis philosophi. Nicomachos sex tradit Suidas. Primum ex Alexandria Troadis, poetam tragicum, qui scripsit tragœdias vndecim. Secũdum Atheniensem, item tragicum, qui vicit Euripidem & Theogenem. Nicomachum item medicum, Machaonis filium, Æsculapij nepotem, qui scripsit de medicina libros sex, & philosophia vnum. Reliquos duos, patrẽ & filium Aristotelis ponit: ambos medicos, quorum filius scripsit commentarios in Physicam patris. Sextum addit Plin. pictorẽ, Aristodemi filium & discipulum, qui pinxit raptum Proserpinę, quæ tabula fuit Romæ in delubro Mineruæ in Capitolio supra ædiculam Iuuẽtutis, Scyllámque quæ erat in templo Pacis. Plin. lib. 35. cap. 2.

Nicomedes, nomen proprium regis Bithyniæ, Rom. amici, qui olim raso capite sumpsit pileum, & se Romanorum libertum vocauit.

Nicomedia, ciuitas Bithyniæ, à Nicomede rege clarissimo, Zelę filio, qui eam condidit, appellata. Ptol. libro quinto capite 1. Turcis hodie dicitur *Nichor*. Olim etiam Olbia vocabatur. Ciuis, Nicomedeus, & possessiuum Nicomedius. Stephanus. In huius ciuitatis villa Magnus Constantinus obiit, qui cùm vellet in Iordane fluuio baptizari, atque idcircò Hierosolymam peteret, morte præuẽtus, ab Eusebio Nicomediensi Episcopo, Arianæ perfidiæ sectatore baptizatus est: quæ res Christiani principis fidem apud plerósque in dubium vertit. Sed non est verisimile eum principem, qui per omnem vitam suam Ariani dogmatis hostis fuerat, in extremo spiritu ei dementiæ consensisse, quam summo studio de suo imperio priùs eliminauerat.

Nicomedium, emporium Bithyniæ: Gentile, Nicomedeus. Steph.

Nicon, pater Galleni fuit, qui Geometriæ & Architecturæ erat peritissimus.

Niconia, vrbs in Ponto iuxta Istri ostia. Strabo lib. 7. Gentile, Niconiates. Steph.

Nicophanes, nomen pictoris, quasi vir illustris: & fuit sanè is pictor elegans & concinnus, ita vt vetusta opera pingeret propter æternitatẽ rerum: impetuosi animi, & cui pauci comparentur. Cothurnus ei, & grauitas artis. Pli. li. 36. cap. 10.

Nicopolis, vulgò *Gallipoli*, ciuitas Epiri, à victoria Augusti sic appellata, quia Cleopatram & M. Antonium apud Actium prælio superauit. Alia est in Ægypto. Item Alexander Issum vrbem inter Ciliciam & Syriam Nicopolin appel-

appellauit, quòd ibi Darium vicisset. Steph. Est & Bithyniæ Nicopolis, & alia minoris Armeniæ: Ciuis, Nicopolites. Steph.

Nicopolis, Thraciæ ciuitas, quæ Histro flumini imminet. Tit. 3.

Nicostratus, Macedo, orator inter decē secundus tēpore Marci Antonij & Dionis Chrysostomi, Aristidis oratoris æqualis: scripsit nōnulla, vt author est Suidas. Fuit item alter Nicostratus, poeta comicus, Athenæus in Dipnosoph. Nicostratus citharœdus & Laodocus, quum inter se certarent, dixit Nicostratus Laodocum esse in magna arte paruū, se autem in parua magnum: satrúsque nō domum diuitiis, sed artem studio & diligentia augere. Ælianus de varia historia.

Nicostrata, mater Euandri Arcadis, futurorū vaticinatrix, quæ à carminibus, quibus Phœbi oracula significare volebat, Carmenta seu Carmentis Latinè dicta fuit: vel, vt alij nōnulli voluerunt, à Carpento quo vtebatur.

Niger Pescēninus, Procōsul Syriæ, Didio Iuliano interfecto, cū Septimio Seuero de imperio certauit, & victus est. Herodianus.

Niger, cognomen prophetæ cuiusdam, Act. 13.

Nigidius Figulus, philosophus Pythagoricus, Romæ floruit Cæsaris tēpore. Hic doctissimus in Grammatica multa scripsisse fertur, quæ in vulgus non prodierunt.

Nigrinus, vir quidam fuit, qui propter excitatum bellum viuus combustus est.

Nigris, fluui' est, à quo Nigrites, Step. populi Libyæ cognominati sunt, Dictus Nigris, ꝓpter solitudines nigri pulueris, eminētibus interdū velut exustis cautibus. nunc *Seneca*.

Nigris, fons in Æthiopia, quem nonnulli caput Nili esse autumauerunt, quòd sit eiusdem cum Nilo naturæ: calamum enim & papyrum, eosdémque gignit animantes, & iisdem temporibus augescit. Plin. lib. 5. cap. 8. & Ptol. lib. 4. cap. 5. Dionysius.

Nigroæ, populi sunt qui regem habent monoculum, Herod.

Nilis, lacus est inferioris Mauritaniæ, nō procul ab Oceano, quem Nili aquæ stagnantes efficere creduntur. Plin. lib. 6. cap. 9.

Nilus Ægypti fluuius, à Nileo rege sic dictus, vel à nouo luto, quo totam feracem reddit Ægyptū. Vnde Seruilius Nilum dici existimat, quasi νέαν ἰλὺν, hoc est, nouū trahentem limum, quòd oblimet, hoc est, limo obturet Ægyptū, & oppleat. Nascitur in monte inferioris Mauritanię, non longè ab Oceano, stagnāte ibi lacu, quē vocant Nilidem: deinde condit se itinere aliquot dierū, rursúmq; erumpit alio lacu maiore in Mauritania Cæsariensi: iterúmque arenis receptus, per deserta viginti dierū spatio fertur ad ꝓximos Æthiopas, & denuò prosilit fonte, q Nigris dicitur: inde Africā ab Æthiopia distermimans, medios secans Æthiopas, sic plerasque insulas facit, quarum clarissima est Meroe, cuius metropolis etiā Meroe vocatur: postquàm se aquis omnibus auxit, Nilus appellatur. Tandē septem ostiis in mare se exonerat: vnde modò Septemgeminum, modò Septemfluum vocāt poetæ. Ostiorum nomina sunt, Canopicum, Bolbiticū, Sebēniticum, Pharnaticū, Mendesicum, Taniticum, & Pelusiacum. Plin. lib. 5. cap. 9. Ægypti inferiorem partem dextra læuáq; diuisus, amplexu suo determinat. Canopico ostio ab Africa: ab Asia, Pelusiaco: propter quod aliqui Ægyptū inter insulas posuere, ita se diuidēte Nilo, vt triquetrā terræ figuram faciat. idcircò multi Ægyptū Δ Græcæ literæ similitudine Delta vocauerunt. Augetur Nilus certis diebus mirum in modum, & per totam spatiatus Ægyptum, fœcūdissimus innatat: pluuiæ loco atque roris est Ægypto: fluit ac refluit instar maris. A Nilus fiunt adiectiua, Niloticus, Nilotica, Niloticum: vt Nilotici pisces: & Niliacus, Niliaca, Niliacum.

Nilus, vrbs Ægypti, vbi & Nili fluuij tēplum: Gentile, Nilopotes vel Nilæus.

Nimblis, insula non longè à Gyaro, quam Callimachus Agathyrsam vocat.

Nimphis, Heracleotes, historiographus fuit, qui res gestas ab Alexandro libris 24. scripsit. De Heraclea 13. vsque ad euersionē Tyrannorum.

Ninæa, vrbs Oenotrorum mediterranea: Gentile, Ninæus, vel Ninæeus. Steph.

Niniue, vrbs Assyriorū, quæ & Ninos dicitur, quā ædificauit Assur, egrediēs de terra Sennaar, à Nino rege sic dicta, vt scribit Augustinus. Est & alia ciuitas Iudæorū in angulo Arabiæ. Populi, Niniuitæ. Est autē sita iuxta Tigridis amnis partem. Ptolem. Ionæ prophetæ prædicationem audiuit. Nunc tota vasta est. Haitonus lib. de Tartaris, cap. 11.

Ninoe, vrbs Cariç, aliàs Aphrodisias, quā Leleges Pelasgi condiderunt, à quibus etiā Lelegum vrbs vocabatur, deinde Megalopolis, postea à Nino Ninoe. Gentile, Ninoetes.

Ninos, Steph. vrbs Assyriorum, quam condidit Ninus Semiramidis maritus in Aturia: Ciues, Ninij. Strab. initio lib. 16.

Ninus, filius Beli, primus Assyriorū rex. Nam Belus solam habuit Babylonem: Ninus verò totam Assyriam.

[Ninus, Iouis Beli filius, 111. rex Babyloniæ, regnauit ann. 52. Hic omnibus suis viribus, sumptis armis patris sui, omnibus bellū intulit, nulli parcens. Omniū primus regnum Babylonicū propagauit: & primus tēplum Belo patri, & matri Iunoni, & Rheæ auiæ, & statuas in oppidi medio erexit, Ber. lib. 4.

Igitur idololatriā in orbē inuexit. Hic Ninus à Chaldæis quoq; dicitur Hercules Assyriis Iupiter, quibus oppidulum paternum tetrapolim,& caput imperij statuit: ab ipso Assyrij dicti sunt. Xenoph. de æquinoc. Fundator Niniues ciuitatis,& inuētor idololatriæ, belliq; author primus ab vxore Semiramide de medio sublatus. Diod. Sicul. lib. 3. cap. 1. & Bell. tom. 2. Cosm. Mortuus est anno Abrahæ vndecimo. Comest. in cap. 25. Genes. & cap. 11.]

Niobe, filia Tantali, soror Pelopis, vxor autē Amphionis, regis Thebanorū, quæ cùm viro suo sex filios, totidémq; filias peperisset, animo elata, Latonę sese pręferre non dubitauit. Quamobrē indignata dea, Apollinis & Dianę sagittis liberos eius ad vnū omnes interficiēdos curauit. Niobémque ipsam sibi conuitiantem turbine venti in Asiam rapuit,& iuxta Sipylū vrbem (quæ illi patria erat) in saxū trāsformauit. Ouid. 6. Meta. Alia fuit Phoronei filia, ex qua Iupiter Apim, qui postea Osiris & Serapis dict' est, genuit.

Niphæus, nomen viri proprium, ab equis interfecti, apud Virg. 10. Æneid.

Niphates, mons diuidēs Armeniam maiorem ab Assyria, ex quo Tygris fluuius oritur. Quidam verò maioris Armeniæ fluuiū esse putant, qui ex eodem monte defluens, in Tigrim defertur. Strabo lib. 11. Dictus Niphates à niuibus, Stephanus. Alij Scythiæ fluuium faciunt.

Niphe, phes, vna ex comitibus Dianæ, à niueo candore appellata. Ouid. 3. Metam.

Nipsa, vrbs Thraciæ: Ciuis, Nipsæus. Step. ex Herodiano. Vide NYPSAEI.

Nireus', rex Naxi, Charopi & Aglaiæ filius, quem omnium formosissimum ad Troiam venisse Hom. tradidit.

Nisa, Hom. lib. Iliad. 2. vrbs Hellados. Est etiā nomem fœminæ, de qua Virgil. in Damone Mopso Nise datur.

Nisæa, nauale Megaridis: & ipsa Megaris, à Niso, Pandionis filio. Steph. Est item Nisęa Parthyenes regio, cui' caput fuit Alexādropolis ab Alexandro conditore denominata. Plinius lib. 6. cap. 26. Hæc regio præstantissimos alebat equos, qui ab ea Nisæi appellabantur. Strab. lib. 11.

Nisæ, nomen Nymphæ. Virg.

Nisæ, Spióque, Thaliáq;, Cymodocéque.

Nisarus, vir fuit apud Rhodiginos, mollicie plusquam muliebri infamis, de quo Cæl. Rhod.

Nisęus, Syracusanorum tyrannus, totus luxui deditus: hic enim vbi ab aruspicibus didicisset se breui moriturum, quicquid superfuit vitæ comessationibus & ebrietati id totum impendit. Volat.

Niseus, locus in Media, in quo pulcherrimi equi nascebantur.

Nisia, montana regio Siciliæ iuxta Ætnam.

Nisibis, vrbs iuxta Tigrim fluuium, sita in regione Peræa: Reperitur etiā Nesibis & Nasibus.

Nisope, insula Lesbi, quæ Sigrim portum efficit. Gentile, Nisopæus. Steph.

Nissa, vrbs quæ ad Mediterraneā iacuit supra Tralleis ad Orientem, & maxima ex parte mōti accubuit, torrente quodam diuisa, qui conuallē efficit. Ex hac fuerunt Apollonius philosophus, Stoicus Panætij familiaris,& Menecrates, Aristarchi discipulus,& Aristodemus eius filius. Strabo item Sostratus, Aristodemi frater,& alius Aristodem', eius consobrinus, qui Magnum Pompeium erudiuit.

Nisus, Megarēsium rex, purpureo capillo insignis, à quo cùm regni sui fatū pendēre nosset, diligētissimè eū asseruabat. Verùm cùm postea Megarenses vnà cum Atheniēsibus, inuidia correpti, Androgeon Minois filium, palæstritem insignem interfecissent, Minósque eam ob causam Megarēsibus bellū inferret, Scylla, Nisi filia, hostis amore correpta, patrē purpureo capillo spoliauit, vnáq; (vt erat in fatis) patriā hosti tradidit. Quā rem tam iniquo animo tulit Nisus, vt doloris impatientia extabuerit, deorúmque miseratione mutatus sit in Haliæetum auem, ex genere accipitrum. Scylla autem cùm sese præter spē à Minoë (quē patriæ proditione satis se demeruisse putabat) desertam videret, in Cirin auem cristatā conuersa est, cum qua Haliæetus etiam hodie internecinum odium exercet. Ouid. lib. 8. Metamorph.

Nisus, Hyrtaci filius, indissolubili amicitiæ vinculo cōiunctus Euryalo: quorū historiā satis copiosè describit Virgil. lib. 9. Æneid.

Nisyros, Homer. insula est in mari Carpathio, vna Sporadum: quā Poetæ fabulantur olim Coo adhæsisse, Neptuníq; sceptro inde fuisse auulsam, in qua optima vina fiunt, inter Cycladas numerata, celsa, saxosa, & molendinariis abundans lapidibus. In ea Neptuni aliquando templum, & subtus iacens Polybotes, gigas à Neptuno victus, vt veteres tradidere fabulæ. Nam thermas habet abundē scaturientes. Strab. libro 10. Vrbs in ea est eiusdem nominis. Hinc Nisyrius & Nisyriaticus, aliàs Porphyris, à purpuris, vel purpurarum piscaribus dicta est Stephano. Strab. lib. 10. inter Sporadas numerat.

Nitiobriges, populi Narbonēsis Gallię, vicini Ruthenis: vocāt hodie Montē Pessulanum.

Nithocris, Babyloniorum regina, Nabuchodonosoris vxor, quæ Babylonæ multa præclara opera fecit. Herod. lib. 1.

Nitria, Ægypti regio,& nomen duarū vrbium supra

supra Memphim.Strab.lib.17. Stephano locus est Ægypti:Gentile, νιτριώτης. Hinc & Nitriotis præfectura.

Nitrites Nomos, Straboni præfectura est in ea parte Ægypti, quę est supra Memphim, nomen habēs à duabus Nitrariis,quòd plurimū ferunt nitri.Plin.lib.5 cap.9.& Strab.lib.6.

Nixus,xi,sidus cæleste, quod Iulius Firmicus Ingeniculum vocat.Cic.in Ara. Hunc Hyginus Herculem esse ait,qui dextro genunixus,sinistro pede capitis, Draconis dexteram partem opprimere conatur.

N O

Noa,filia Salphaad filij Epher filij Galaad, Num. 26. Ciuitas item quæ terminus est tribus Zabulon.Iof.19.

Noa. Vide NOE.

Noæ,vrbs Siciliæ:Gentile,Noëus.Steph.

Noas,Thraciæ fluuius est, ex Hæmo monte nascens & in Istrum influens.Herod.lib.2.

Nobe,ciuitas sacerdotum,1.Reg.22.

Nobe, ciuitas in tribu Dan vel Beniamin. Isa. 10.1.Reg.21.& 22.

Nobe,ciuitas quę & Canath dicebatur in tribu Manasse.1.Reg.21.

Noctiluca,Lunę cognomē, quòd noctu luceat. Horat.4.Carm.Ode 6.

Nodab,nomen viri.1.Par.5.

Nodinus deus, quem D.Augustinus in libro de Ciuitate Dei ex Varrone scribit cultum fuisse à veteribus Roman.putantibus Proserpinam frumenti præpositam germinantibus,& proserpētibus: geniculis verò nodísque culmorum deum Nodinum: inuolucris autem illis folliculorum deam Volutinam:cùm folliculi patescunt quo exeat spica, deam Patelenam: cùm segetes nouis aristis exæquantur, Hostilinam deam, quia hostire ac hostimētum veteribus exæquationem significabat: Floram quoque adiicit & Lactucinam ac Matutam, quæ florentibus, lactantibúsque ac maturescentibus præsint frumentis.

Noë,filius Lamech,vir Deo gratus:cui,cùm homines eius temporis perdere vellet, iussit vt nauem siue arcam fabricaret: cuius beneficio ab aquis cum familia tutus, cęteris submersis hominum genus restituit. [De quo sic Berosus libr.1.scribit: Vnus, inquit,inter gigantes erat, qui deorum venerator, & prudentior cunctis,reliquus ex probis erat in Syria:huic nomen Noa, cum tribus filiis, Sem, Iaphet, Cham,& vxoribus, Tytea magna, Vlodora, Noëla, & Noëgla.Is timens, quam ex astris futuram prospectabat, cladem, annò 78. ante inundationem,nauim instar arcæ coopertam fabricare cœpit. Anno igitur 78.ab inchoata naui,ex improuiso exūdauit Oceanus,& omnia maria mediterranea: fluminàque,ac fontes ab imo ebullientes, inundauerunt supra omnes montes,accedentibus item impetuosissimè,& supra naturam,è cœlo copiosissimis imbribus,multis diebus corruētibus.Ita omne humanum genus aquis suffocatum, excepto Noa cum sua familia, quæ naui recepta est: nam eleuata ab aquis, in Gordiei montis vertice quieuit, cuius adhuc dicitur aliqua pars esse, & homines ex illa bitumen tollere, quo vtuntur maximè ad expiationes.Pręterea idem Beros.de eodem lib.2.sic ait: Noam Scythæ omnium deorum maiorum & minorum patrem appellauerunt, & humanę gentis authorem,& Chaos,& semen mundi: Tyteam verò, eius vxorem, Aretiam,id est,terram,nominarunt,in quam semen Chaos posuit,& ex qua,tanquam ex terra, cuncti prodierūt homines. Hæc Beros. Noë autem non iniuria nauigandi, & condendarum nauium vsum primus prodidit:ante quem(quod memoriæ proditum sit) nemo mare tentauit.Ioseph.lib.1.Antiq.]

Noëga,oppidum est Hispaniæ Tarraconensis in tractu Asturum in peninsula Pisici.Plin.lib.4. cap.20.

Noema, filia Lamech ex Sella vxore. Genes.4. [Hæc texturæ variæ artem inuenit.Comest. in cap.4.Gen.]

Noemachus.Ptol.lib.2.ca.10.Narbonensis vrbs prope Gebennam.

Noeman,filius Balæ filij Beniamin.Num.26.

Noemi vxor Elimelech Bethlehemitæ.Ruth.1.

Nœodunum. Vide NEODVNVM.

Noes,fluuius Thraciæ in Istrum fluens, Herod. libro 2.

Noga,filius Dauid.1.Par.24.

Noge,filius Dauid.1.Par.3.

Nohaa, filius Beniamin.1.Par.8.qui Gen.46.dicitur Naaman.

Nola,vrbs Campaniæ,quæ priùs Sidicinum dicebatur.Plin.lib.2 cap.5. Gentile,Nolij vel Nolani.

Nomades, populi in Scythia Europæ, quorum vita omnis in pascendis gregibus habetur. Nunc Tartari dicuntur, iuxta quos Sauromatas locat Plinius. Meminit eorum etiam Strab.lib.11.

Nomades, Africæ populi,inter Zeugitanam regionem & Mauritaniā siti, qui postea litteris aliquot mutatis. Numidæ appellati sunt.Hos scribit Salustius ex Persis ortum traxisse, qui Herculem in Hispaniā sunt comitati: eóque mortuo, in Africam traiecisse, locáque occupasse Oceano proxima, alueósque nauium inuersos pro tuguriis habuisse: deinde paulatim per connubia sibi Getulos miscuisse: posteáque Numidię nomo propter multitudinem à parentibus digressos, possedisse ea loca, quæ proximè Carthaginem Numidia appellatur. Hæc ille.Dicti sunt autem Noma-

des, ἀπὸ τῶ νέμειν, hoc est, à pascendo, quòd pastionibus præcipuè vacarent, herbísque in vno loco depastis, papiliones suos curribus aliò transueherent. Virgilius 4. Æn.

Nomantia. Vide NVMANTIA.

Nomba, vrbs Iudææ: Gentile, Nombęus. Stephano ex Iosepho.

Nomęi, populi qui postea Scythæ dicti sũt Step.

Nomantum, oppidum in Latio non procul ab vrbe Roma. Hinc Nomẽtana via Romę, qua itur Nomentum, & Nomentani. ναμῳτῖνοι, qui Nomentum habitant. Dictum Nomentum à Nomento conditore. Habuit autem vrbs hęc colles vitiferos, vino nõ omninò pessimo nobilitatos.

Nomius dictus est Apollo, ἀπὸ τῆς νομῆς, id est, à pascuis, hoc est pastor. non ex officio pastorali, sed quia Sol pascit omnia, quæ in terris gignuntur. Siue, vt alij volunt, quod olim iuxta Amphrysum Thessaliæ fluuiũ diuinitate, ob interfectos Cyclopas, priuatus, Admeto regi armenta pauit.

Nona, vna ex Parcis. Latini Nonam, Decimam, & Mortam, Parcas dixere. Gell. lib. 3. cap. 16.

Nonacris, mõs Arcadię, Stygem fontem ad radicem habens, cuius aquę ob frigus immoderatum nullo neque aureo, neque argenteo vase, neque ęneo, neq; ferreo contineri possunt, neque alia vlla re, quàm vngula mulina. Stephano vrbs est Arcadiæ. Hinc Nonacrius, a, um. Itẽ Nonacrius & Nonacrites: vnde Mercurius Nonacrites dictus est.

Nonius Asprenas, cõsul cum Laterano, anno ab vrbe 846.

Nonius alter, consul cum Valentiniano Cæsare, anno ab vrbe 1198.

Nonius Marcellus grammaticus, cuius libros habemus de Latinorum nominum origine.

Nonnus Panopolita, poëta egregius, qui carmine hexametro Ioannis Euangeliũ scripsit. Volater.

Nonymna, vrbs Sicilię. Ciuis, Nonymnęus. Step.

Nora, vrbs Sardiniæ insulæ: Gentile, Noranus, Stephano.

Noracus, vrbs Pannonię: Ciuis, Noratius.

Nophe, nomen loci. Num. 21.

Nopheth, vrbs in tribu Manasse. Ios. 17.

Nõraan, nomen loci. 1. Par. 7.

Norba Cęsarea, Lusitanię vrbs. Ptol. li. 2. cap. 5.

Noricum, regio Germanię (quam nunc bona ex parte Bauariam appellant) habens ab Occasu Ænum fluuium, qui medius est inter Vindelicos & Noricos: à Septentrione, Danubium: ab Ortu solis montem Cecium, qui Pannoniã superiorem disterminat à Norico: à Meridie montem Curuancum, qui est supra Istriam. Hinc Noricus, a, um.

[Normani, Galliæ Celticę populi, antea in Noduuergia, seu Normania habitantes, qui tandem cum Danis, suis vicinis, diuturno bello, vtro citróque habito, ac denique victi, & subacti, sedes nouas quærere maluerunt quàm subiici, & extraneo obedire principi: ac proinde circa annum Christi 700. excursiones ac depopulationes horrendas fecerunt in Saxonia, Frisia, Scotia, Gallia, Aquitania, & cætera omnia loca igne & ferro deuastantes: infensi vbique Christianis. Fuit autem inter alios crudeles duces Haddingus, regio sanguine cretus, vir animo feroci, ad arma natus, qui fortem exercitum exposuit in Gallia prædabundus, incedens quocunque se verteret. Ecclesiarum incendia, matronarum stupra, puellarum raptus, virorum neces, sine numero peregit. Displicuit illi præda, quam non sanguis commendabat. Sæuissima istorum hominum crudelitas tantum iniecit terroris agricolis, vt diu nemo inueniretur, qui exercitum opponeret grassabundis. Durauit ad multos annos ista hominum crudelium debacchatio. Sub Ludouico 2. Lotharij filio, fuerunt ex iis in Frisia prostrati circiter millia decem. Deinde circa annum Domini 880. Normani ad Ligerim fluuium grassantes, ad nouem millia cæsa fuere. Tandem post multa facinora ab istis commissa, Godfridus, eiusdem gentis princeps, cum sacro baptismate, Frisiam omnem à rege Carolo, huius nominis tertio, dono accepit. At nec sic istorum hominum cessauit insania, quin Ambianum, Cameracum, Neomagum, Leodium, Traiectum, Tungros, Coloniam Agrippinam, Aquisgranum, & cæt. exusserunt, & fœdarunt. Tandem post multa incendia, ac deuastationes, cùm viderent Galli gentem inuictam, & quam ferro & armis nemo pellere præualeret, pactis cum ea conditionibus agere cœperunt, vt acceptis sedibus in regno, Christum incipiat venerari. Princeps itaque gentis istius, nomine Rollo, sacro lauacro tinctus, fidei Christianæ rudimentis imbuitur, commutato Rollonis nomine in Robertum. Datur illi Neustria, quam exinde de suo nomine Normani dixerunt Normandiam. Deinde post aliquot secula hic Ducatus degenerauit in Comitatum: ac subinde regibus Franciæ permissa est maior pars eius. Postea verò magnum exarsit bellum aliquot seculis continuatum inter Francorum & Anglorum reges ob hanc terram: ac tandem Angli victi, ex Normania, totáque Gallia abacti sunt, ex quo tempore Francorum regis ditioni subita permansit. Hist. Normand. cap. 53.

Northmannia, regio Galliæ, vltra Sequanam flumen, quæ à Carolo Magno deuicta fidem Cristianam suscepit.

Nothum-

Northumbria, regio Septẽtrionalis, Angliæ & Scotiæ finitima.
Noruegia, regio in Europa, Septẽtrionalis, versus Oceanum Germanicum sita.
Norosa, insula rubri maris. Insularis, Nosorenus. Stephano.
Nostia, vicus Arcadiæ, aliàs Estania: Gentile, Estanicus. Steph.
Notium, vrbs in Ætolia, Homer 2. Iliad.
Notium, Hyberniæ promontorium, Ptol. lib. 2. cap. 2 Stepha. vrbs Ioniæ.
Notus, ti, vẽtus Meridionalis, Auster dictus: νότις enim, Latinè humor dicitur: & est hic ventus nebulosus & humectans, vt docet Gellius.
Noua ciuitas, olim vocabatur Carthago, tum illa Africæ, tum altera Hispaniæ, in qua & vetus Carthago fuit.
Nouamenia, Sarmatię vrbs in Europa. Ptol. lib. 3. cap. 5. Hodie Album Castrum. *Vuissemburg.*
Nouellius, Mediolanensis quidam temporibus Tyberij Cæsaris, qui gestis honoribus à pręturа ad consulatum vsque peruenit, & tricongius cognominatus est, quòd tres congios vini vno impetu epotauerit.
Nouemontum, oppidum Nysiæ, quæ nunc Seruia dicitur.
Nouendium, seu Nouendiale, sacrificium erat funebre, quod fiebat nono die post mortem alicuius. Horat.
Nouendiales dissipate pulueres.
Nouenniæ, ciuitas Thraciæ, quæ & Amphipolis dicitur.
Nouesium, oppidum Germaniæ, nũc Misnia dictum, Coloniẽsis Diœcesis, Rheno fluuio & Cliuẽsi Ducatui proximum, citeriores Rheni ripas attingens. Tacit.
Nouiodunum, oppidum Galliæ Belgicæ, Suessionibus finitimum. Vulgò *Noyon.*
Nouiodunũ, olim oppidũ Biturigum. Cæs. lib. 7.
Nouiodunum, oppidum Heduorum olim ad Ligeris ripas, nunc Niuernensium caput.
Nouium, Ptol. lib 2. cap. 6. Tarraconensis Hispaniæ vrbs.
Nouius, fluuius Britanniæ, Ptol. lib. 2. cap. 3.
Nouocomenses dicti sunt, quos Comum Cæsar inquilinos ad habitandum deduxit. Fuerunt enim quinque millia, è quibus quingenti illustrissimi Gręci fuerũt, qui oppido nomẽ relinquentes, & Nouũ comum appellãtes, Nouocomenses oppidanos vocauere. Hos ciuitate donatos in habitatorum numero descripsit.

N V

Nuba, rex Daniæ, ab Henrico primo Cæsare ad Christianismum vi adactus.
Nubæ, populi Libyæ iuxta Nilum. Dicuntur & Nubæi, & Dabæi, & Mumides. Steph.
Nuceria, ciuitas Campaniæ in Italia, IX. millibus passuum à mari distans.
Nuceria colonia, Vmbrorũ vrbs, Ptolem. lib. 3. cap. 1. hodie Alphatenia. Vide NEVCERIA.
Nucria, inuenitur etiam Nacria, vrbs Tusciæ. Gentile, Nucrinus. Steph.
Nudipedalia, ludi quidã, seu spectacula, Lacedæmone instituta circa annũ à cõdita Rom. 82. & hęc nudis pedib⁹ celebrabãtur à sacerdotib⁹.
Numa Pompilius, ex Curibus Sabinorum vrbe ortus, secundus à Romulo, Romanorum rex, iustitia & pietate insignis: qui pacatis finitimorũ odiis, quò truces efferatósque longa militia animos ad pacis artes traduceret, ad deorũ cultũ animũ adiecit: primúmq; ad infimũ Argiletum Iani tẽplum cõdidit, quod apertũ bellum: clausum, pacẽ indicaret. Deinde Dialem, Martialẽ, & Quirinalẽ Flamines creauit: Salios item duodecim Marti assignauit: virgines Vestales sacrauit: Pontificẽ maximum primus declarauit: dies fastos, nefastósque condidit: annum in duodecim menses diuisit. Quæ omnia quò maiore apud imperitam plebẽ in veneratione essent, simulauit sibi cũ Ægeria Nympha nocturnos congressus esse, eiúsque se monitu, quæ acceptissima diis essent, sacra instituere. Postremò vbi maxima cum reuerẽtia & suorum, & finitimorũ 40. annis regnasset, diem obiit. Liu. 1. ab vrbe condita.
Numana, oppidum Piceni in Italia, vt scribit Mela. lib. 2.
Numanus Romulus, fuit quispiã Rutulus, qui cùm multum sibi tribueret, & immodicè placeret, Troianos in Italia obsessos arguebat molliciei & ignauię: sic enim apud Virg. Is primam ante aciem digna atque indigna relatu Vociferãs, tumidúsq; nouo pręcordia regno Ibat, & ingentem sese clamore ferebat.
Numantia, vrbs Hispaniæ Tarraconensis, aliàs Celtiberiæ, circa viginti annos bellum cũ populo Romano gessit, & à Romanis obsessa per annos 14. cùm haberet tãtùm quatuor hominũ millia non solùm sustinuit, sed etiã vicit 40. millia Romanorũ: tandem tamẽ à Scipione posteriore post lõgam & arctissimam obsidionem deleta. Cùm enim fame laborarent, nec eis daretur iusti certaminis copia, omnia sua & seipsos igni immiserunt. Florus lib. 2. Vnde Scipio Numantinus cognominatus est. Numantini, ciues. Steph.
Numãtius Flaccus, Põpeiani nominis defensor. Hic obsessus à Cęsare in Hispania, & inclusus Attingentiũ mœnibus, omnes eius oppidi ciues, quos Cęsari fauere intellexerat, iugulatos ex muris dedit præcipites: fœminas verò virorũ illi aduersantiũ vnà cũ liberis interfecit. Alios infantes in cõspectu parentũ humo infixit, alios superiactos pilis excipi iussit. Plut.
Numerianus, Ro. imperator, cũ Caro & Carino.
Numerius, à numero prænomen deductum.
Numucius, fluuius in Latio, in quo repertũ fuit cadauer Æneæ, & in quo Anna soror Didus

sese submersit. Hic postea decreuit, & in fontem redactus fuit, qui & ipse postea exiccatus est, sacris etiam Vestæ (cui nō nisi ex hoc fluuio libari fas erat) vnà interceptis.

Numidia, pars Africæ: inter Cæsariensem Mauritaniam, & Carthaginēsem regionem, cuius populi à Latinis Numidæ, à Græcis Nomades dicuntur, quasi in pascuis inter armenta degentes, ἀπὸ τοῦ νέμειν, quod est pascere. Erat enim ea gens rei pecuariæ imprimis studiosa, & ob id ad lætiora pabula subinde magalia sua transferebat. Habebant olim alueos nauium conuersos pro tuguriis, vt est apud Sallustium. Numidia habet ab ortu Syrtes quasdam paruas: vnde regio Carthaginensis incipit à Septentrione mari, quod versus Sardiniā tendit, ab occasu Mauritaniam, & à meridie Æthiopiam: nec præter marmoris Numidici, ferarúmque prouentum aliud insigne habet. Sunt in ea claræ vrbes, Hippon & Rhegiū. Ea regio, vt Pomponius scribit, spatio angustior est, quàm Mauritania, sed magis culta, & durior, vbi Numidicum marmor effoditur. Hinc Numidicus, ca, cum: vt Lapis Numidicus, qui inter generosa marmora annumeratur: à Papinio Libycus silex appellatur. Et pauimenta Punica à veteribus dicebātur, quæ ex marmore Numidico strata erant. Et Numidæ populi. Hi à Virg. lib. 4. Æneid. Infræni appellantur, quòd equos non fræno, quemadmodum nos consueuimus, sed virgula duntaxat regerent.

Numitius, amnis est non longè à Lauinio. Vide NVMICVS.

Numitor, filius Procæ, Albanorom regis, quem Amulius frater minor natu regno pepulit, Lausúmque filium eius interfecit, filiámque eius Rheam Syluiā virginem Vestalem legit, vt sub specie honoris perpetua virginitate spē partus ei adimeret. Verùm cùm illa ex Marte (vt Romani credi voluerunt) grauida facta esset, ipsam quidē in Tyberis ripa viuā defodit: pueros autem in fluuio mergi iussit: quos cùm in sicco destitutos Faustulus inuenisset, Accæ Laurentiæ vxori suæ educandos tradidit. Hi postea adulti Amulium interfecerunt, regnúmque auo suo Numitori restituerunt.

Numius Albinus, consul cum Max. Dextro, anno ab vrbe 1015.

Numius Tuscus, consul cum Amulino, anno ab vrbe 1047.

Nun, pater Oseecuiusdam, Num. 13. Pater item Iosue, Iosu. 1. Filius Elisama filij Ammiud. 1. Paral. 7.

Nundina, næ, Romanorū dea, à nono die nascētium dicta, qui & lustricus dicitur. Erat autē lustricus dies, quo infantes lustrabantur.

Nursia, Sabinorū ciuitas in montibus sita. Ptol. lib. 3. cap. 1. Hodie Norica.

Nursia, Piceni ciuitas, à Virgilio frigida dicta. Hinc Nursinus, na, num, adiectiuum.

Nursia, vrbs antiqua in Vmbria.

Nussia, ciuitas Germaniæ, ad Rhenum, non lōgè à Colonia Agrippina.

N Y

Nycea, vrbs in Corsica insula, à Nycio Ethruriæ rege condita.

Nycius Fesulanus, Tuscorum rex, sub annū 300. ante Romam conditam.

Nyctages, hæretici quidam fuerunt à nocte denominati, quòd vniuersam noctem somno & quieti concedebant: dicētes naturæ genium violari atque corrumpi, si ipso noctis tempore vigilaretur.

Nyctelius, vnum ex Bacchi cognominibus, tractum ab eo, quòd nocturno tempore eius sacra celebrabantur, quæ Nyctelia dicta sunt. Ouid. 4. Meta. & Virg. 4. Æneid.

Vbi audito stimulant Trieterica Baccho
Orgia, nocturnúsq; vocat clamore Cytherō.

Nycteus, Neptuni filius ex Celęne Atlātis filia, quem ex Amalthea Cretēsi Nympha Antiopam & Nyctimenem suscepisse ferunt. Ex his Nyctimene fœdo patris amore capta, opera nutricis cum eo fertur concubuisse: tandem agnita, cùm pater eam occidere vellet, Mineruæ miseratione in noctuam esse conuersam. Ouid. 2. Meta.

Nyctelia, sacrificia quæ Baccho fiebant, à nocturno tempore dicta.

Nyctime. Vide NYCTEVS.

Nyctorix, regina Babyloniæ, quæ Herod. libr. 1. post Semiramin regnauit sola.

Nymphæ, aquarū deæ, quasi lympharum numina, quanuis etiam latiùs Nymphæ nomē accipiatur pro montium deabus, quas Oreades vocant: & pro iis, quæ arboribus & syluis putabantur præsidere, quas Dryades vocabant, & Hamadryades, & Napæas.

Nymphęa, insula iuxta Adriam, vbi Calypso habitauit: Gentile, Nymphæus. Steph.

Nymphæum, Macedoniæ oppidum. Vide NYMPHAEVS & LYSSVS.

Nymphæus, Italiæ fluuius iuxta Velitras: & Nymphęum, Proconnesi promontorium: author vtriusque Raphael Volater. Nymphęum montem semper ardere, eiúsque cratere bitumen egerere omnium dilutissimū, Strabo author est lib. 7.

Nymphęū, vrbs Taurica inter Panticapæū metropolim & Theodosiam. Strabo. Hinc Nymphæeus, Nymphæus, Nymphaites. Steph.

Nymphas, in Arcadia est. Paus. libro 8. Inde fons Nymphasius. Steph.

Nymphon, vir quidam Colophonius. Cic. ad Q. fratrem lib. 1.

Nyrax, vrbs Celtica: Gentile, Nyracius. Stephanus.

Nysa, fuit nutrix Bacchi, quam Plin. ait sepultum fuisse prope Scytopolin.

Nysa, vrbs Arabiæ, siue, vt alij putãt, Ægypti, Arabiæ propinqua, apud quam Bacchus, vt Diodoro placet, à Nymphis est educatus: vnde & Dionysius dictus est, ex Ioue & Nysa conflato vocabulo. Plin. lib. 8. cap. 13. Nysam Indiæ montem esse tradit, lacertas immensæ magnitudinis alentem.

Nysa, etiã non tam mons, quàm ciuitas in India, à Libero patre, vt refert Strab. lib. 15. cõdita, carminibus poetarum celebratissima, sita sub radicibus montis, quẽ Neron, aliàs Merum, incolæ appellant. Alia est Nysa in Bœotia. Hom. Plin. in Caria. Strab. vicus in Helicone, vbi simili modo colitur Bacchus. Ptolem. in Ionia ac Lycia. Steph. in Thracia. multi tamen Nysæ, arum declinãt. Vide THESTIDIVM.

Nysa, vnus ex verticibus Parnasi montis, Baccho consecratus. Steph. Nysæ decẽ enumerantur: Prima in Helicone: secunda in Thracia: tertia in Caria: quarta in Arabia: quinta in Ægypto: sexta in Naxo: septima Indiæ: octaua in Caucaso monte: nona Lybiæ: decima Eubœæ, vbi eodem die vitem florere aiunt, & botrum maturescere. Hinc Nyseus, Nysæus, Nysaeus, & fœmininum Nysais: Possessiuum, Nyseus. Steph.

Nysa, mulieris nomen apud Virgil. Eclog. 8. Mopso Nysa datur, &c. Sed pro muliere doctiores per iota scribunt.

Nysæa, Herodoto & Curtio, vrbs clarissima in India, à Libero patre condita, sub radicibus montis, quẽ Merum, aliàs Neron vocant. Eadem quæ Nysa.

Nysea, Megarensium emporium, duodeuiginti stadiis ab vrbe, quod & Minoa vocatur.

Nyseus, Bacchi cognomentum, à Nysa vrbe (siue ea Arabiæ est, siue Indiæ) impositum, in qua illum Nymphæ educarunt.

Nysiros. Vide NISIROS, sic enim legẽdũ est.

Nyssa. Vide PYTHOPOLIS.

Nysus, Megarensium rex, qui obsessus à Minoe rege Cretæ, proditione Scyllæ filiæ (quæ Minois amore tenebatur) fatalem amisit crinem: atque ita ab hoste interfectus est. De vtroque Ouidius,

Filia, néve magis capiti sit fida parentis
　Quàm tua vel Pterela, vel tua Nyse fuit.

Nysus, viri nomẽ, melius per iota scribitur.

O　A

OA, vicus Atticæ in Pandionide tribu, aliàs ὄεις.

Oanus vrbs Lydię Steph. (σις.

Oasi, ciuitas Ægypti. Vide αὔα-

Oaxis, fluuius Cretæ insulæ, ab Oaxe Apollinis filio sic vocatus: vnde & Oaxia tellus. At Seruius putat esse fluuium Mesopotamiæ, quem non sequuntur alij Virg. enarratores.

Oaxus, ciuitas Cretæ, ab Oaxo Minois ex Acallide filia nepote: vel à situ loci, quòd crepidines Græci Axos vocent. Herod. quoque lib. 4. Oaxum vrbem Cretæ facit, in qua Etearchus pater Phronimæ matris Batti regnauit, qui Cyrenem Libyæ vrbem ædificauit. Ciuis, Oaxius.

O　B

Obada, regio parua Nabateorũ, vbi Obodes rex, quẽ inter deos numerãt, sepult⁹ est. Step.

Obadia, filius Arnam filij Raphaiæ filij Iesaię. 1. Par. 3. Filius Izrahia filij Ozi, 1. Par. 7.

Obal, filius Iectan, Gen. 10.

Obareni, pars Armeniæ, circa Cyrũ fluuium, inquit Quadratus: quem Obarenitæ & Oteni habitãt, qui magna pars Armeniæ sunt. Stephanus.

Obdia, siue Obdias, filius Asel filij Elasa, 1. Paral. 8. 9. & 12.

Obed, pater Gaad, Iudic. 9. Filius Booz, pater Isai, Ruth. 4. 1. Par. 2. Filius Ophal filij Zabath, 1. Par. 2. & 11.

Obed-edom, nomen viri. 2. Reg. 6.

Obedia, nomen viri. 1. Esd. 8.

Obolcon, vrbs: Gentile, Obolconites, Steph.

Oboth, nomen loci, Num. 21. 36. Israelitarum mansio, cùm ex Ægypto proficiscerentur in terram Chanaan, Num. 33.

Obris, nomen fluuij, Põp. li. 2. Secundũ Bæterras Obris fluit. Ptol. Obriũ vocat, Gal. *Orb.*

O　C

Ocalea, leæ, siue Ocalee, es, Bœotiæ oppidum. Hom. in Catalogo nauium,

Ὠκαλέην, μεδέωνά τ' εὐκτίμενον πτολίεθρον.

Est autem prope Haliam, sic dicta à breuitate viæ à Thespiis in Thebas, oppidum Ocaleæ proximum: Gentile, Ocaleus.

Occam, Theologus insignis floruit sub annum salutis 1330.

Occasio, à poetis dea fingitur, rerum gerendarum opportunitati præsidẽs. Huius simulachrũ ita fingebatur, vt pennatis pedibus volubili rotæ insisteret, vertigine quadã velocissima se in orbe circumagens, priore capitis parte capillosa, posteriore glabra. Quo cõmento Occasionis breuitatem & inconstantiam voluerũt denotare: quæ nisi, cùm primùm sese offerat, arripiatur, statim elabitur è manibus: nihilq; nobis remanet præter pœnitentiam, quæ perpetua Occasionis fingitur esse comes. De Occasionis effigie extat elegans Epigramma apud Ausonium.

Oceanus, Cęli & Vestæ filius, maris deus, maritus Tethyos, fluuiorũ fontiúmque omnium pater. Propriè tamẽ Oceani nomine intelligimus vastissimũ illud mare, quo vniuersus

ambitur terrarum orbis. Dictus Oceanus ab ὠκὺς, quod est velox, testibus Solino & Seruio. Quod & neutro genere Oceanum dicitur, præsertim si mare sequitur. Falsam autē illam opinionē velocitatis maris Lusitani, id est, Portugallesij, hac nostra ætate deprehenderūt. Nam Columbus Nauarchus, vltra Gades Oceanū ingressus, vltra torridam Zonam penetrauit per Oceanum ad Indos, vsque ad Beatorum insulas, nō tamen istam velocitatem deprehendit. Et quamuis sit nomen proprium Oceanus, aliquando tamen pro appellatiuo ponitur, quando partes eius significat. Quomodo mare, cùm totum significat, proprium est: cùm partem, appellatiuum. Nam à littoribus plerunque accipit nomen: ad dextram siquidem, vbi primùm terrā intrat, Atlanticus dicitur: ad sinistram Gaditanus: illinc Arabicus, Persicus, Indicus: hinc Britannicus, Germanicus, Scythicus. Poetæ tamen Oceanum pro quocunque mari vsurpant. Virgil.

- Et ruit Oceano nox.

Hinc deducitur patronymicū fœmininum, Oceanitis, idis, & Oceanius, nia, nium.

[Oceanus, Babylonicus rex, an. 15. post Nimbrothum fuit, qui multos ex sorore Thetide edidit liberos. Ber. lib. 4.]

Ocelum, Hispaniæ Tarraconensis vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 6.

Ocelum (quod & Oscelū seu Oscella) est citerioris prouinciæ extremū, à quo per alpes in vlteriorē Galliam, Lentionésq; (nunc Tarentasios) ac Garoceles, Laturiges, Vocontios & Allobrogas transitus est, Auillanç & Seclusæ vicis proximum: nunc, vt cōiectura est, Nouclesium nūcupatur. Seclusa autem, vt nonnullis placet, dicitur quasi citeriorem Galliam ab vlteriori secludens: Diœcesis est Taurinensis. Cæsar in Comment.

Ocha, mōs in insula Eubœa, à quo insula quoque ipsa quandoque dicta Oche. Calep. Vide in Caristo.

Ochesius, Ætolorum dux, vir longè præstantissimus, qui in bello Troiano interemptus est. Homerus.

Ochozat, amicus Abimelech regis Geraræ. Genesis 26.

Ochosias, filius Achab regis Israel, 3. Reg. 22. Filius Ioram regis Iudæ. 4. Reg. 8. 1. Par. 3.

Ochram, pater Phegiel principis tribus Aser, Numer 1.

Ochus, rex Persarū auaritiæ nota, qui adeò laborauit, vt vrbem nunquā iniret, ne mulieribus cōgiarium impartiretur. Nam Cyrus lege sanxerat, vt vbi primùm rex Persarum ingrederetur, mulieres, quotquot adessent, singulos auri nūmos ab ipso rege acciperēt.

Ochus Artaxerxes, rex Persarū, qui Ochā sororem eandem & socrum viuam capite defodit. Patruum cum centum liberis & nepotibus telis imperauit transfigi, quòd in his maximam apud Persas probitatis laudem videbat consistere.

Ochus, fluuius, qui in Indiæ montibus ortus, per Acarnaniā fluit. Plin. lib. 6. cap. 16. Idem lib. 31. cap. 7. Præterea apud Bactros amnis Ochus & Oxus, ex oppositis montibus deferunt salis ramenta.

Ocnus, filius Tyberis & Mantûs filiæ Tiresiæ vatis. Hunc Mantuam condidisse tradunt, & Æneæ in auxiliū venisse aduersus Turnum Maro testatur lib. 10. Idem hunc Bianora vocat, Ecloga 9. teste Seruio. Vide BIANOR.

Ocnus, nomen cuiusdam apud inferos, multis insignium artificum picturis celebrati: quem effinxerunt perpetuò torquentem funem astante asella: quæ quantū ille torsisset, statim præroderet. Inde ortum est prouerbiū, Ocnus funiculū torquet: quod cùm in eos omnes competat, qui non profuturam in re aliqua operam collocāt, tum in eos præcipuè, qui cùm nihil neq; laboris, neque industriæ ad augendam rem familiarem prętermittāt, nihilo tamen redduntur ditiores, quòd domi habeant asellam, hoc est, vxorem prodigam, quæ quicquid misellus multis sudoribus corrasit, strenuè profundit.

Ocolum, parua regio Eretriensium: Gentile, Ocolius.

Ocrazapes, qui & Ascrazapes, rex Assyriorum XXXVIII.

Ocricola, vrbs Tuscorum. Gentile, Ocricolanus. Steph.

Ocrinum, Britanniæ promontorium. Ptol. lib. 2. cap. 3. Vulgò *Mons S. Michaelis.*

Octauia gens à Velitris originē accepit, quam assentationis gratia propter Augustum excellere dixerunt. Ipse autem Augustus nihil amplius quàm equestri familia ortum se scribit, vetere ac locuplete, & in qua primus senator suus pater fuerit. M. Antonius libertinum ei proauum exprobrat Restionem è pago Turino, & auum argētarium. Tranquill. Cicero in Epistola quadam, eum nepotem argentarii, & filium adstipulatoris vocat. Vtcunque, constat Augusti patrem honestissimum virum fuisse, magnáque laude Macedoniam prouinciam administrasse, ex ipsius etiam testimonio Cicero, quod ad Qu. fratrem scribens hortatur, vt promerendis sociis vicinum suum Octauium imitetur.

Octauia, Octauij Cęsaris soror, Antonij Triumuiri vxor, ab eo postea repudiata.

Octauia, Claudij Cæsaris filia, Neronis vxor ab eo interfecta.

Qu. Octauius à Lucio Cinna suo collega interfectus. Pædianus.

Octauius

Octauius Auitus & Pœtelius Faustinus, furta Virg. adnotarũt, notantes vnde quæque carmina surriperentur, vt ait Seruius.

[Octauius Cæsar, à Sibylla edoctus, quòd virgo foret, quæ hominum pareret salutẽ: quapropter ante illius virginis natiuitatẽ, eius imaginem fieri curauit, quam & ipse venerabatur, ac venerandam proponebat. Bell. tom. 1. Cosm. Plura vide in dictione Augustus.]

Octodurum, Ptol. lib. 2. cap. 6. campus Gotthorum, alio nomine. Vulgò *Toro*: Hispaniæ Tarraconensis vrbs.

Octodurus, vicus Veragrorũ: hodie dicitur S. Mauricij, extra Celtas, Belgas & Aquitanos, in Sabaudia, inter Sedunos, Antuates & Allobrogas, in valle non magna adiecta planitie: altissimis montibus vndique continetur in duas partes Rhodano fluuio diuisus, Diœcesis Sedunensis.

Ocyalus, vnus ex Phæacibus, tempore Alcinoi regis. Hom. Odyss. 7.

Ocypete, vna Harpyarum, à celeri volatu nomẽ habens. Sorores habuit Aëllo & Celæno, cũ quibus Strophodas insulas fertur incoluisse. Vide HARPYIA.

Ocyron, fluuius in finibus Arcadiæ.

Ocyroë, Nympha, Chironis centauri & Chariclûs Nymphæ filia: ita dicta à celeriter fluendo, quòd in rapidi fluuij ripis nata esset. Augurij fuit peritissima: Æsculapium enim vniuerso orbi profuturum prædixit, & patrem optaturum mortem, seséque equam futuram: quæ omnia euenere. Ouid. lib. 2. Metam. Hesiod. in Theogon.

O D

Odaia, siue Odaias, soror Naham. 1. Paralipom. 4. 2. Esd. 9.

Odarcu, nomen viri, 1. Mach. 9.

Oded, nomen viri prophetæ, 2. Paralipomenon 15. & 28.

Odenatus, princeps Palmyrænorum, multa aduersus Saporem Persarum regem præclara gessit.

Odessos, vrbs in Mœsia inferiori. Pomp. lib. 2. Steph. vrbs est in Ponto iuxta Salmydessum. Apollodorus magnum montem esse scribit. Ciuis, Odessites, & Odeseus.

Odeuia, nomen viri: in toto cap. 2. Esd. 10. scribe Odaia.

Odia, nomen viri, 2. Esd. 8.

Odites, vnus ex centauris, Ixionis ex Nube filius, à Mopso interfectus in nuptiis Pyrithoi. Ouid. 12. Metam.

Odiua, quidam in Dalmatiis, ab Odoacro tyrãno victus, sub annum salutis 483.

Odiupolis, regio Heracleæ iuxta Pontum: Gentile, Odiupolites. Steph.

Odius, Halizonum dux, quem Agamemnon in bello Troiano interfecit. Homer. Iliad. 5.

Odocer tyrannus, cùm arripuisset imperium Romanum, præclaras res gessit per aliquot annos: tandem tamẽ à Theodorico obsessus Rauennæ per triennium, cùm se dedidisset, occisus est sub annum salutis 493.

Odœdocus. Vide CALLIARVS.

Odoia, nomen viri, 1. Par. 5.

Odollam, ciuitas in Iudæa, à Roboam constructa, 2. Par. 11. Mich. 1. Videtur esse eadem quę Adullam dicitur. Nomen item speluncæ. 1. Regum 22.

Odomanti. Vide HODOMANTI.

Odones, populi Thraciæ Medis vicini. Dionys. in Bassaricis. Stepha. sunt populi Thraciæ, vt suprà diximus.

Odrysæ, populi Thraciæ, vrbs Odrysa, Strab. lib. 17. quorum olim amplissimum fuit regnũ, ab Abderis Thraciæ vrbe vsque ad Pontum Euxinum & Istrum fluuium extensum. Thucyd. lib. 2. Inde Odrysius, Odrysites, Odryses, Odrysides: & fœminina, Odrysis, Odrysias, Stephano.

Odysseia. Vide OLYSIPPO.

O E

Oea, Africæ ciuitas, vna ex tribus quæ à numero Tripolim illam Africanã fecerũt. Solinus, Achæi Tripolim lingua sua signant, de trium vrbium numero, Oeæ, Taphræ, Leptis magnæ, &c.

Oeagrus, pater Orphei, à quo Oebrus fluuius Oeagrius cognominatur, epitheto satis lõgè petito, ab Orpheo nimirum Oeagri filio, quẽ cùm Ciconum matronæ discerpsissent, caput eius in Hebrum fluuiũ proiecerunt. Vel Oeagrus fluuius Thraciæ, pater Orphei vatis, vt scribit Seruius: vnde & Hebrus, quod ex eo fluat, Oeagrius dicitur.

Oeanthe, vrbs Locrorum, aliàs οἰάνθεια. Steph.

Oebalia, regio Peloponnesi, Laconiæ pars: ita dicta ab Oebalo Arguli filio, Lacedæmoniorum rege. Hinc Oebalius, lia, lium. Agri quoque Tarentini tractum poetæ nonnunquam Oebaliam appellant, respicientes nimirùm ad vrbis eius originem, quæ à Lacedæmoniis condita putatur. Ab Oebalia, Laconiæ regiuncula, Castor & Pollux Oebalidæ dicuntur.

Oebates, Darij stabularius, cuius industria ipse Darius Persarum regnum adeptus est.

Oebalus, Arguli filius, rex Laconiæ, ab se Laconiam prouinciam Oebaliam dixit.

Oebalus, Telonis regis capreарum insulæ prope Neapolim filius, & Nymphæ Sebetidis. Seruius apud Virg. 7. Æneid.

Oebatis, nomen viri proprium. Tortel.

Oechalia, vrbs Bœotiæ, Euryti regia, ab Oechaleo fluuio eam præterfluente ita dicta. Hanc Hercules funditùs euertit, cùm Eurytus pa-

ctam ipsi certaminis lege filiam Iolem tradere recusasset. Homeri interpres 5. Iliad. Virg. 8. Æneid. Fuit & alia eiusdem nominis vrbs in tractu Messeniaco. Plinius libr. 4. cap. 9. Item alia in Eubœa insula, postea Chalcis dicta. Plin. lib. 4. cap. 12. Alia in Trachine, & in Thessalia, & in Arcadia. Ciuis, Oechalieus, Oechaliotes, Oechalius, & fœm. Oechalis. Steph.

Oecides. Vide BVRA.

Oecirynes, vir Argiuus, qui donauit Agamemnonem thorace pulcherrimo. Homerus Iliados 11.

Oecus, Cariæ vrbs: Gentile, Oecusius. Steph.

Oedantium, vrbs Illyriæ: inde Oedátes, & terra Oedantica. Steph.

Oedipodonius, ab Oedipus deducitur.

Oedipus, Laij, Thebanorum regis & Iocastæ filius, quem pater, cùm ex Apollinis oraculo futurum intellexisset, vt à filio occideretur, pastori occidendum tradidit: qui misericordia commotus, cùm inuitus regiæ stirpi manus inferret, neque tamē regis imperium auderet detrectare, perforatis gladio plātis, viminéque traiecto, ex arbore suspendit, futurum putans, vt ita inedia moreretur. Cæterùm, cùm Phorbas, Polybij Corinthiorū regis pastor, illac iter faceret, audito vagitu, eò accurrens, puerum seruauit, reginæque, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit: à qua, veluti puer cælitùs missus, filij loco est educatus, & à pedibus ex vulnere tumentibus, Oedipus appellatus. Grandior deinde natu factus, cùm audisset se non Polybij filium, patrem perquirere statuit, & consulto oraculo accepit se in Phocide patrem inuenturum. Quò cùm venisset, orta inter Phocēses seditione, Laium conātem reprimere tumultum, incognitum interemit. Postremò tanquam oraculo lusus, Thebas petens, in itinere in Sphingem incidit, quam problematibus solutis cùm occidisset, Thebas intrauit: & quoniā Polybij filius credebatur, Iocastam matrem insciens vxorem duxit, & ex ea quatuor filios genuit. Postea verò cùm se matrem sibi coniugio copulasse, patrémque occidisse cognouisset, dolore percitus, sibiipsi in pœnam oculos eruit, quem postea cæcum Antigona filia duxit, & se occidere volentem custodiuit. Alij dicunt, quòd repudiata matre, Astymedusam vxorem duxit. Athenas autem in voluntarium concessit exilium. Declinatur autem Oedipus, Oedipodis, vel Oedipus, Oedipi, vel Oedipodes, Oedipodæ. Vide SPHINX.

Oena, vrbs Tusciæ munitissima, in cuius medio altus collis est 30. stadiorum, aquas & varias arbores supra se habens. Aristóteles de mirabilibus: Gentile, Oenates. Steph.

Oenania, vrbs Sarmatiæ in Asia. Ptolemæo libro 5. Hodie S. Sophia, aliàs Oenanthe. Plin. libro 3. cap. 3.

Oenarea, vrbs Tuscorum: in cuius medio collis erat altissimus. Vide OENA.

Oenade. Vide OENIADE.

Oenus, Calydoniæ rex, filius Pathaonis, qui ex Althæa Thestij filia Meleagrum, Tydeum, & Deianiram genuit, Herculis postea vxorem. Hic cùm Dianam in sacrificiis suis per contemptū præteriisset, indignata dea, miræ magnitudinis aprum ei immisit, qui regionem vniuersam latissimè deuastauit, donec Meleager collecto iuuentutis flore eum interfecit. Ouidius 8. Metamorph. Hinc Oenides, & Oeneis, patronymica: & Oeneius, ia, ium, adiectiuum.

Oeniade, ciuitas & populi Acarnaniæ iuxta Achelorum, quæ ἐρυσίχη dicebatur. Regio etiam Oeneas vocatur. Oenade, item alia ciuitas est Oetææ. Steph.

Oenipons. Vide INVTRIVM.

Oenisteria, Atheniensiū sacra fuerūt, quæ peragebantur ab ephœbis pubescentibus, antequàm languinem comámque tonderent. Herculi verò vni certam mensuram offerebāt ac libabant. Horum meminit Iulius Pollux & Hesychius.

Oenanda, vrbs Lyciæ. Plin. lib. 5. cap. 17. Gētile, Oenandeus. Steph. Apud Strabonem lib. 13. Oenoandrus vocatur.

Oenochema, mons in finibus Africæ.

Oenochonus, Herod. lib. 7. fluuius in Thessaliā defluens sicut Peneus.

Oenoe, vna ex duabus vrbibus Icariæ: Gentile, Oenoæus. Vide SICENVS. Item vna ex tetrapoli Attica. Steph.

Oenomaus, Hippodamiæ pater, Elidis rex, & Pisæ, ex Marte & Harpina Asopi, seu, vt alij tradunt Eurythoe Danai filia progenitus: qui cùm ex oraculo se à genero interfectū iri didicisset, & filia tamen à multis porcis ob formæ præstantiam ambiretur, curule certamen procis proposuit, ea lege, vt filia victori in matrimonium cederet, victus mortem subiret. Tredecim igitur victis & occisis, Pelops, Tantali filius, amore eius captus, Myrtilum eius aurigam pretio corrupit, vt axes infirmos & fragiles currui subiūgeret. Quo facto Oenomaus vnà cum curru corruit, membrísque omnibus ea ruina collisis, iámque morti vicinus, Pelopen precatus est, vt vicem suam vlcisceretur. Quare cùm Myrtilus pactum sibi perfidiæ premium à Pelope contumeliosiùs exigeret, ab eo in mare est præcipitatus: eóque modo & puella & regno potitus Pelops, totam Chersonesum de nomine suo Peloponnesum appellauit.

Oenō, portus Locridis: Gētile, Oenoneus. Steph.

Oenone, Nympha Idæa, mutuo amore Paridis capta, cùm ille adhuc incognitus, circa Idam Phrygiæ pecus pasceret. Hæc mulier fatidica fuisse fertur, Paridíque in Græciam nauiganti prædixisse futurum, vt inde patriæ incendium secum referret. Extat epistola Oenones ad Paridem inter Ouidianas, qua illum ad sui amorem conaretur reuocare. Author est Dictys Cretensis, Paridis interempti cadauer ad Oenonem fuisse relatum, vt ab illa sepulturæ mandaretur: illam verò pristini amoris recordatione ad primum statim cadaueris conspectum mortuam concidisse, eodémque cum illo funere sepultam fuisse. Stephano, insula est, Aeacidarum vna: Incolæ, Oenonæi.

Oenopedes, vir Mathematicus ex Chio insula, Anaxagora aliquanto minor.

Oenops, vir Peloponnesius, Homerus.

Oenotria, Italiæ pars maritima, à freto Siculo ad Tarentinum vsque & Posidoniatem sinum extensa: à præstantia vini (quod οἶνον Græci vocant) nomen sortita: vel ab Oenotro Arcade, vt ait Pausanias lib. 8. vel, vt Varro putat, ab Oenotrio Sabinorum rege: quanquã temporis processu id nominis vniuersæ Italiæ sit communicatum. Strab. lib. 5. Incolæ, Oenotrij dicuntur.

Oenotrius Ianus dictus est, vel quòd in Oenotria ante Saturnum regnauerit, vel quòd primus in Latio vinũ ad religionis & sacrificiorum vsum inuenerit, quod etiã Iani interpretatio denotat. Nam Annio Authore Iain Hebræorum lingua vinum significat.

Oenotrides, duæ insulæ contra Veliam, Pontia scilicet & Isacia. Plin. lib. 3. cap. 7.

Oenotrorum in Mesopotamia ciuitas est Arinthe, vel Arianthe. Steph.

Oenus, fluuius Rhœtiæ.

Oenus, oppidulum Laconiæ: Gẽtile, Oenuntius. Steph.

Oenussa, olim vocabatur Carthago. Steph. Sed Oenusæ, insula est proxima Chio: Gẽtile, Oenusæus & Oenusius. Steph.

Oeon, vicus in Leontide tribu. Steph.

Oeos, oppidulum Tegeæ: Ciues, Oeatæ. Steph.

Oesyme, vrbs Macedoniæ, Thucyd. lib. 4. quæ nunc Æmathia: Gentile Oesymæus. Homer. Aesymen vocauit. Steph.

Oeta, mons in finibus Thessaliæ, Doridi à tergo incũbens, morte & sepulchro Herculis nobilitatus: vnde factũ est nomẽ Tragœdiæ Senecæ, quæ Hercules Oetæus inscribitur. Ibidem elleborum optimum nascebatur. Plinius libr. 25. capite 5. A Parnaso vsque Pindum pars in Thermopylas vergẽs, propriè Oeta vocatur. Hinc Oetæus, tæa, tæum, Oetætes, & fœmini num Oeteis, Stephanus: qui Oetam montem iuxta Thrachinem esse scribit: & ciuitatem Meliensium, eiusdem nominis.

Oeta, mons Doridos, Plinius libro 4. cap. 27. & lib. 35. cap. 11.

Oëta, vrbs Italiæ, olim à Zacharia pontifice de Luithprandro Longobardorum rege recepta ex fœdere.

Oeteus, frater Ephialtis, Aloei filius, pugnauit in Creta, vt Sallustius refert. Vnde Oetij campi dicti sunt. Vide OETVS.

Oethyni, populi iuxta Pontum. Perottus.

Oetoscyros, lingua Scythica Apollo dicebatur.

Oetus, frater Ephialtis gigantis, filius Aloei. Virgil. 6. Æneid. Vide OETEVS.

Oetylus, vrbs Laconiæ, vel Oetylum, neut. gen. ab Oetylo heroe. Gentile, Oetylius. Steph.

Oezenis, vrbs Ponti, quæ deinde Trapezus dicta est. Steph.

O F

Offotus, vt scribit Saxo grammaticus, fuit gigas & Pastor, cuius armenta tutabatur canis Biornonis cuiusdam.

O G

Og, rex Basan, Num. 21. gigas immensæ magnitudinis à Iosue deuictus & interfectus.

Ogdolapis, fluuius nauigabilis, ex Alpibus fluẽs. Strabo lib. 6.

Ogdous, Ægypti rex, Vohæus cognominatus, qui Memphim condidit à nomine filiæ. Hic priùs Venereus cognominatus fuit. Dio. lib. 2.

Ogenus, antiquus quidam deus: vnde Ogenidæ & Ogenij pro antiquis dicuntur. Steph.

Ogyges, Thebanorum rex: qui Thebas Bœotias condidit, circiter mille & quingentos annos ante vrbem conditam. Sub hoc rege fuit diluuiũ magnũ, teste Augustino de Ciuitate Dei, non illud quidem maximum, quod Noe tẽporibus cõtigisse sacræ literæ testantur: sed tamẽ maius eo, quod Deucalionis seculo bonã terræ partem inundauit. Hinc Ogygius, gia, giũ. Thebæ Ogygiæ, & Ogygidæ, ipsi Thebani.

Ogyges, à quibusdam dicitur idem qui & Ianus, & Noa, vel Noë.

[Ogyges fuere plures: primus, quem Babylonij Gallum cognominarunt, qui in inundatione prima etiam superstes alios eripuerit, & genuerit. Aliter verò Atticus in tertia. Xenoph. de æquiuo. Sub primo aurea cœpit ætas. Fab. Pict. de orig. vrb. Rom.]

Ogygia, insula inter Phœnicium & Syriacum mare, ab Ogyge Thebanorum rege, qui in ea regnauit appellata: Calypsus Nymphæ sedes, quæ Vlyssem tempestate eò adactum hospitio & lecto excepit, eiúsque amore capta, septem annos apud se detinuit, tádémque Ioue iubẽte eum dimisit. Homerus lib. 1. Odyss. Bœotia etiam & Thebe, Stephano priùs ὠγυγία vocabatur, ab Ogyge filio Termeræ: item tota Attica, & Lycij Ogygij.

Ogylus, insula inter Peloponnesum & Cretam:

Gentile, Ogylius. Steph.

Ogyris, insula ante fœlicem Arabiam, Erythræi regis monumento nobilitata. Plinio libro 6. cap. 28. Stephano, insula rubri maris: Gentile, Ogyrites.

O H

Oham, rex Hebron. Iosu. 10.

Ohel, filius Zorobabel filij Phadaia. 1. Par. 3.

Oholai, filius Sesan filij Iesi filij Apphaim. 1. Paralip. 2.

O I

Oicles, filius Antiphatis, Melampodis filij, pater Amphiarai, vatis Argiui. Homerus 15. Odyss.

Oileus, Locrorum rex, pater Aiacis, quem ab illius nomine Virg. Oileum cognominat.

O L

Olachas, fluuius est in Bithynia, cuius gurgite periuri notantur pati velut flammâ vrentem.

Olanus, Noruegię rex, à Canuto rege Daciæ victus, sub annum salutis 1017.

Olba. Vide OLBIA.

Olbelus, vrbs Macedoniæ: Gentile, Olbelius.

Olbi, vrbs Ægypti, iuxta Libyam: Gẽtile, Olbites. Steph.

Olbia, Ptolemæo libro 5. capite 5. vrbs Galliæ Narbonensis. Stephano, ciuitas est Troglodyticæ, Arsinoe postea dicta. Est & alia Ponti vrbs, de qua in Borysthene & Nicomedia. Et alia Bithyniæ ab Olbia Nympha. Alia Pamphilię, vt Philoxenus scribit: at non Pamphiliæ est, sed Solymorum terræ, neque Olbia, sed Olba vocatur: ciues autem Olbęi vel Olbij. Alia est Iberię, alia Sardinię, alia Illyriæ, alia Hellesponti, alia Ciliciæ, alia denique Ligurię, cuius vicinus etiam mons Olbianus est. Ciues, Olbiopolitę, Olbiani. Dicitur etiam Olbenus & Olbiacus. Stephano. Vide SELEVCIA.

Olbisinij, populi quidam. Steph.

Olbius, rex Gallię, anno ante Romam conditam 540.

Olbilij, populi circa columnas Herculeas. Step.

Olcachites, Ptole. lib. 4. cap. 3. Zeugitanę regionis sinus: hodie Alcou ciuitas.

Olcades. Vide HOLCADES.

Olcion, vrbs Tyrrhenorum: inde Olcietę & Olcię... Steph.

Oldericus, Bohemorum rex, Henricum III. imperatorem vicit.

Oleastrum, Hispanię vrbs, Ptole. lib. 2. cap. 4. alio nomine *Oleatro* dicta.

Olearus. Vide OLIAROS.

Olenus, oppidum Achaię propriè dictæ, non procul à Patris & Araxo promõtorio: vbi Iouem Amalthęę caprę lacte, quæ inde Olenia dicta est, educatum ferunt. Nomen habet ab Oleno Iouis & Anaxithęę filio: non amplius autem extat.

Olenus, Bœotię vrbs, sic dicta ab Oleno Vulcani filio. Fuit & alia vrbs in Ætolia, iuxta quã fuit aper Calydonius.

Olerus, vrbs Cretę, in alto loco sita, vltra Hierapytnam. Hinc Minerua Oleria, & festum Olerium, in eius honorem. Steph.

Olganus, filius Beretis Macedonis. Stephanus in μίεζα.

Oliaros, insula in mari Ægæo, vna Cycladũm, Stephanus Sidoniorũ coloniam esse scribit, & distare à Paro stadiis LVIII. Gentile, Oliarius.

Olba, Ptol. lib. 2. ca. 6. Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Vulgò *Olit*.

Olicana, vrbs Britanniæ, Ptol. lib. 2. cap. 3. Vulgò *Kirlbi*.

Olina, vrbs iuxta Caspium mare: Gentile, Olinæus. Steph.

Olit. Vide OLIBA.

Olìueti mons, siue mons oliuarũ, siue oliuetum, mons ad orientem Ierosolymę, torrente Cedron interfluente, sabbathi habens iter ab Ierusalem. Act. 1. Luc. 19.

Olizon, vrbs Thessalię. Homerus. Inditum est ei nomen à paruitate. Thessali enim paruũ, ὀλίζον vocant: Gentile, Olizonius. Steph.

Olla, pater Haniel. 1. Paral. 7.

Olmi & Olmium. Vide suprà cum aspiratione.

Olmones. Vide HOLMONES.

Olobogra, vrbs Macedoniæ: Gẽtile, Olobogrus, Steph.

Oloossus, vrbs Magnesię. Homer. Ciues, Oloossonij. Steph.

Olophyxus, vrbs in Thracia iuxta Athon.

Olpę, castellum Acarnanum, & prætorium Amphilochium: qui inhabitat, Olpæus. Steph.

Olurus, oppidulum Achaiæ, non procul à Pellene. Steph.

Olus, vrbs Cretæ: ciuis, Oluntius. Steph.

Olybrius, Cõsul cũ Protino, anno ab vrbe 1148.

Olyca, vrbs Macedoniæ: Ciuis, Olycæus. Steph.

Olycræ, vrbs circa Naupactum: Gentile, Olycræus. Steph.

Olympe, vrbs Illyriæ: Gentile, Olympæus, vel Olympeus. Steph.

Olympia, piæ, vrbs erat inter Ossam & Olympum montem, non procul ab Elide & Pisa ciuitatibus Græciæ, vbi erat templum Iouis Olympij, aliàs Olympici. Fuit etiam mercatu famigerata, & celebritate illa quinquennali ludorum inclyta. Strabo libro 8. Eadem hæc dicitur etiam Arpina, vt Nicanor scribit à matre Oenomai. Stephanus etiam hanc ipsam vrbem, Pisam priùs vocatam tradit. Vide ARPINA.

Olympia, orum, ludi ab Hercule instituti in honorem Iouis, circa Olympiam Eleæ regionis vrbem: à qua & nomen habent. Hercules enim, Augea Elidis rege superato, repurgató-

que

que eius stabulo, in campis Olympiæ vicinis iuxta Alpheum fluuium, sacrum certamen instituit, quod quinto quoque anno, vel (vt Lycophronis interpres asserit) quinquagesimo mense celebrarentur: idque eo cõsilio, vt in illo certamine, Græciæ iuuentus sese pentathlo, siue quinquertio exerceret, cæstibus scilicet, cursu, saltu, dico, & palæstra: iisque veluti meditationibus vero certamini præluderet. Huic certamini quinto die finis imponebatur, & victor, qui Olympionices vocabatur, oleastro, vel, vt Aristoteli placet, olea, quę philostephanos dicitur, coronabatur: tãtúmque ei honoris habebatur, vt non per portas vrbis, sed per ruinas murorum, sublimis in curru in patriam reueheretur. Hinc Olympiacus, ca, cum. item Olympicus.

Olympias, adis, quinque annorum spatiũ, quod à Romanis Lustrum dicitur. Exinde Græci tempora per Olympiadas supputare cœperũt, ita numerantes: Olympiadis primæ, aut secũdæ, aut centesimæ: anno primo, vel secundo, vel tertio, vel quarto. Atque vt consules, ita & in Olympiis victores iterum & tertium dicimus.

Olympias, Magni Alexandri mater.

Olympicus, ca, cum, quod est Olympi, vel quod ad Olympum pertinet: vt Iupiter Olympicus. Dictus est autem Iupiter Olympicus, ab Olympo, à quo eruditus, & ad virtutem institutus sit. Alij verò à cęlo, quem Olympum Gręci vocant, in quo regnare fertur.

Olympicum, locus in Delo: quẽ cùm Athenienses Adriani sumptu cõdidissent, nouas Athenas Adrianas vocauerũt: Gentile, Olympicus, vel Olympius, Steph.

Olympiodorus, nomen viri proprium, eius qui docuit Epaminundam cantare tibiis.

Olympionices, siue Olympionicus, qui in Olympiaco certamine victor euasit: νίκη quippè victoria dicitur. Ælianus de varia historia libr. 10. Duxit ad Olympicũ certamen filiũ suum Pherenice fœmina, prohibentibus eam spectare qui præsidebant. Licere id sibi persuasit, quæ patrem & fratres treis haberet Olympionicas. Cic. pro L. Flacco refert, quòd apud Græcos esse Olympionicem, iudicatur propè esse maius & gloriosius, quàm Romæ triumphasse.

Olympius, pia, pium, id est cælestis, possessiuum ab Olympo.

Olympius Mysus, tibicen, & poëta melicus, & elegiarũ, Marsiæ Satyri discipulus, qui citharæ legem dedit, modósque pulsandi reperit & docuit. Floruit ante bellum Troianum, à quo & mons in Mysia nomen accepit. Fuit item alius iunior è Phrygia tibicen, tempore Midę regis. Suid.

Olympius Nemesianus, qui (ait Vopiscus) in vita Cæsarum, scripsit Halieutica, Cynegetica, Nautica.

Olympius pręsul, natione Hispanus, inter Christianos scriptores cõmemoratur à Gennadio. Edidit librum aduersus eos qui naturæ, non arbitrio culpam referunt.

Olympius, Exarchorum Italiæ vnus.

Olympus, mons editissimus, in ea parte Thessaliæ, quæ in Macedoniam vergit, cuius vertex vsque adeò attollitur, vt nubes penetrare, cęlúmque ipsum attingere credatur. Quo factum est, vt Olympũ Poëtæ pro ipso accipiãt cælo. Dictus Olympus, quasi ὅλος λαμπρὸς: eò quòd claros habeat solares radios, nullísque omninò nubibus offuscetur. Sunt autem quatuor mõtes hoc nomine. Primus mons altissimus inter Thessaliam & Macedoniam, qui tamen Thessaliæ ascribitur. Alter in Gallogræcia, vel in Cypro. Alius apud Mysos, ad cuius radices Prusa ab Annibale condita. Quartus, ad mare Rubrum in Æthiopia, haud longè ab Heliopoli oppido, qui oriente Sole vsque ad quintam diei horam flammas emittit. Ab Olympo tum Mysiæ monte, tum vrbe Pamphiliæ (cuius meminit Strab. lib. 34.) Gẽtile fit Olympenus. Steph.

[Olympus, plura significat: nam omnis mons cuiuslibet regionis altior, Olympus à Græcis dicitur. Vnde & plures Olympi dicti, quasi toti lympidi. Xenoph. de æquiuoc.]

Olynthus, vrbs Thraciæ iuxta Atticam regionem, sub Atheniensium imperio: quam cùm Philippus Macedonum rex obsideret, nec tamen vi capere posset, eius custodes auro corrupit, atque hoc modo suæ ditioni adiecit. Postea verò ab Atheniensibus deleta fertur: quanuis non desint, qui à Philippo euersam tradant. Eam autem à Chalcide, quæ in Eubœa fuit, coloni cõdiderunt. Stephano, vrbs Thraciæ iuxta Sithoniam Macedoniæ ab Olyntho Herculis filio: Ciuis, Olynthius.

Olyras, fluuius prope Thermopylas, quem fabulatur conatum esse Herculis rogum extinguere. Strab. lib. 9.

Olysippo, vel Olysippum, oppidũ in Lusitania ad Oceanum apud mõtem Tagum: vbi quædã è vento Fauonio tempore certo cõcipiunt equæ, quarũ pulli non plus triennio viuunt. Hæc vrbs Vlysbona hodie vocatur. Plin. lib. 4. cap. 21. Vide VLYSBONA.

O M

Omana, vrbs fœlicis Arabię: Gentile, Omanens. Steph.

Omar, filius Eliphaz filij Esau ex Ada vxore. Gen. 36.

Omarium, vrbs Thessalię, in qua Iupiter & Minerua coluntur: Gentile, Omarius, Omareus. Steph.

Ombrici, populi iuxta Illyricum, ex quorum a-

gro, Capris & Albis fluuij in Istrum cadunt. Herodot.lib.3. Stephano, Italiæ populi iuxta Adriam inter Padum & Picetiam. Est & Ombros, fluuius. Apud hos, inquit Aristoteles libro de Mirabilibus, bis anno pariunt pecora: & terra fructus ac fruges omnes magno cum fœnore reddit, & fœminas habent perquàm fœcundas: quę rarò singulos, pleręque geminos aut trigeminos fœtus edunt. Stephanus. Vide VMBRIA.

Ombris, vna & prima ex Fortunatis insulis, habens in montibus stagnum, & arbores ferulę similes.

Omophagia, Gręcorum erant festa, Bacchanalibus haud absimilia, de quibus Arnobius lib.5.

Omphace, vrbs Sicilię: Gentile, Omphacus, Stephano.

Omphale, nomen reginæ Lydiæ, cui Hercules propter amorẽ seruiuit, multísque ab ea muneribus est donatus, quòd ad Sangarim fluuium, serpẽtem multos homines interficientem, interemisset. Hæc, vt tradit Donatus in Terentium, ipsum Herculem sibi seruientem etiam ad lanificium compulit, cùm ipsa calathum & colum, cultúsque fœmineos, sagittis & claua, leonísque tegmine mutasset. Alij dicunt, quòd ob Iphiti Euryti regis filij cędem à Mercurio, iussu Iouis Omphalæ Lydorum reginę, fuerit in seruitutem venditus, & inde esse, quòd illi seruisse, & calathos subministrasse dicatur.

[Omphale ista fuit, quã Lydi obscœna affecerunt contumelia (ea enim turpiter abusi fuerant): ob id eorum tyrannidem grauem exercuit, præteritásque vlcisci percupiẽs iniurias, matronas, & virgines illorum in dulcem angulum (sic enim obscœnitatis, spurcitiæque suæ locum quendam amœnum vocitabant) coniectas, & conclusas, omnimodę sanè libidini exposuit: & ab eorundem etiam seruis illudi, constuprarive coëgit: eóque vltionis modo ab illis præteritarum contumeliarum sumpsit pœnas. Leonic. Thom. libro tertio cap.96.] Vide HYDE.

Omphalium, locus Cretæ prope Thennas & Cnosum. Aliud Thessaliæ: Gentile, Omphalites. Steph.

Omrai, pater Amri. 1. Paral.9.

O N

Onaba. Vide ONOBALISTVRIA.

Onã, filius Soba filij Seir Horræi. Gen.36. Filius item Ierameel ex Atara vxore, 1. Par.2.

Onan, filius Iudæ ex Sue vxore sua. Gen.38.

Oncęę, portę Thebarum. Nam Onca secundum Phœnices, Minerua est. Steph.

Oncęum, parua regio Arcadię ab Onco illic dominato. Incola, Oncæus. Steph.

Onchestus, filius Neptuni, qui Onchesten ciuitatem Micalesso promontorio propinquam condidit, déque suo nomine appellauit. Vide COPE & MEGAREVS.

Onchestus, Bœotię vrbs, non procul à lacu Copaide, vbi Amphyctionum concilium cogi solet. Strab.lib.9. Condita putatur ab Onchesto heroë, Neptuni filio, & ab eo nomen accepisse. Homer. in nauium Catalogo.

Onchiston, locus in finibus Thebanorum. Homer. Iliad 2. ὀγχηστὸς, Steph. de quo Homerus ὀγχηστ' ἐνθ' ἱερὸν ποσιδήιον ἀγλαὸν ἄλσος, in Haliartorũ regione templum est, ab Onchesto Bœoto conditum, teste Hesiodo. Est & vrbs Bœotiæ, Pausan. libro 9. Apollonius Rhodius magnã vrbem esse scribit inter Haliartos & Græphios. Est etiam fluuius Thessaliæ. Ciuis, Onchestius.

Onchoe, vrbs Phocidis: Gentile, Onchæus vel Oncheus.

Oneabates, vrbs Ægypti. Steph.

Onesicritus, philosophus & historicus Æginensis: vt autem Demetrio Magnesio placet, Astypalęus è Diogenis schola. Similitudinẽ quandam cũ Xenophõte habere videtur: vt enim hic cum Cyro, ita ille cum Alexandro militauit: Xenophon Cyri pædian, Onesicritus Alexandri incunabula & originem scripsit. Similiter & vterque principis sui persequitur laudes, stylus insuper vtriusq. simillimus, Diog. Laert. Fuit item medicus.

Onesimus Cyprius, seu Spartiata, tempore Constantini Magni scripsit de Rhetorica, De statuum differentia, Pręexercitationes, Declamationes & alia. Suidas.

Onesiphorus, vir quidam fidelis. 2. Tim.1.

Onias, summus sacerdos apud Iudæos. 1. Machab.12.

Onna, emporium fœlicis Arabiæ: Gentile, Onnæus. Steph.

Ono, ciuitas quam ædificauit Samad filius Elphaal. 1. Paral.8. In 1. Esd.2. & 2. Esd.6. fit mentio vallis Ono.

Onoba, ciuitas inter sacrum promontorium & Herculeas columnas. Plin.lib.3.cap.1. & Pom. lib.3. Vide ONOBALISTVRIA.

Onobalisturia, Ptolemæo libro 2. capite 4. Hispanię vrbs, alio nomine Onaba Lusturia. Vide ONOBA.

Onomacritus, sortilegus fuit apud Athenienses, & Musęi socius, quem Hipparchus Athenis expulit. Author Herod. in Polyhym.

Onophrius, vir quidam, qui vsqueadeò solitudinis erat amator, vt annos LX. hominem non viderit: vnde & ex illa solitudine agrestis adeò factus est, vt superiore corporis parte totus & barba & capillis tegeretur, pudendis arborum cortice & foliis coopertis. Vixit annos XXX. herbis & baccis syluestribus contentus. Eidem cœlitùs quotidie dimidiatus panis afferebatur, vt Paulo. Hunc cùm reperis-

perisset Panutius, extimuit, Satyrum esse suspicatus.

Onthyrion, vrbs Thessaliæ iuxta Armen: Gentile, Onthyrieus. Steph.

[Onoscelum, puella ex homine & asina concepta, hoc modo. Aristo Ephesius, Demostrati filius, cuidam se immiscuit asinæ, quæ suo deinde tempore puellam specie honestissimã peperit, cui Onosceli nomen fuit. Plutarch. Parall.]

Onuphis, vrbs celebris Ægypti: Ciuis, Onuphites. Steph.

Onychion, locus Cretæ, ab vngue anchoræ in eum infixo, cùm Amyclæi coloniã misissent. Steph.

Onytes, nomen viri proprium, quod Donatus, inquit Seruius, dicit aut Gentile esse, aut Patronymicum: sed hoc non procedit, quia neque patronymicum in tes exit, neque Onytes, à qua gente veniat, vsquam lectum est. Proprium ergo est, &c. Hæc Seruius in 12. Æneidos.

O O

Ooli, pater Zabad. 1. Par. 11. Heb. Oholli.

Ooliab, filius Achisamech. Exo. 31.

Oolibama, vxor Esau, filia Anæ. Gen. 36. Ciuitas Idumæorum principum. Gen. 36. 1. Par. 1.

Oonæ, insulæ in Oceano Septẽtrionali, in quibus, vt Plin. refert libro 4. cap. 13. ouis auium, & auenis incolæ viuunt.

Oopellum, Britanniæ insulæ vrbs. Ptole. lib. 2. cap. 3. Vxellum aliis dicta, hodie Cestria: vulgò *Chestre, Vuchestre.*

Oozam, filius Ashur ex Naara vxore ipsius. 1. Paralip. 4.

O P

Opalia, dies festus, Opi deæ dicatus. Et erant post Saturnalia, vel eodem die quo Saturnalia, quoniam Opem Saturni coniugem esse crediderunt.

Opharus, fluuius apud Canthabros.

Ophel, nomen muri, 2. Paral. 27. & 33. Aut potius turris Ierosolymę, non procul à templo. 2. Esdr. 3.

Opheltes, filius fuit Lycurgi regis Thracũ, alio nomine Archemorus, à serpente necatus. Vide HYPSIPHILE.

Ophera, ciuitas in tribu Beniamin. Ios. 18.

Ophi, nomen viri. Ierem. 40.

Ophim, filius Beniamin. Gen. 46.

Ophioneus, Messeniorum vates, qui à natali die lumine captus, publicè & priuatim futura prædicere solitus est.

Ophiogenæ, genus hominum in Hellesponto, quos Crates Pergamenus scripsit, serpentum ictus tactu leuare solitos, & manu imposita venena extrahere corporibus. Plinius libro 7. cap. 2.

Ophir, filius Iectan, Gen. 10. Inde Ophira regio, 3. Reg. 9. quæ, vt refert Ioseph. lib. 8. etiam aurea terra nuncupatur: vnde aurum Ophitizum, quod Obrizum vocant.

Ophitæ, à serpente dicti sunt quidam hæretici. Hunc autem Christum arbitrabantur, sed habebant etiam verum serpentem, quem venerabantur & nutriebant.

Ophiuchus, sidus cæleste, stellarum sexdecim, quod poetarum Latinorum nõnulli verbum verbo reddentes, Anguitenentẽ appellarunt. Qui Astronomicum poeticũ conscripserunt, Herculem esse putant: qui adhuc in cunis vagiẽs, angues à Iunone immissos manibus præfocauit.

Ophiusa, insula in mari Balearico, Ptolemæo, ex duabus Pityusis minor, nam maior Ebusus dicitur, propter serpentum copiam inculta: vnde & Colubraria à Latinis appellatur. Rhodus quoque insula, aliquando propter serpentum copiam Ophiusa dicta fuit. Strabo libro 14. Hinc Ophiusius, sia, sium: vt Ophiusia arua.

Ophlal, filius Zabab filij Nathan filij Ethei. 1. Paral. 2.

Ophni, filius Heli sacerdotis. 1. Reg. 1. Hebr. Haphni.

Ophni, nomen ciuitatis, Ios. 18.

Ophra, filius Maonathi filij Othoniel filij Cenæ. 1. Par. 4.

Ophrateus, Assyriorum rex XXXV.

Ophthys, vrbs Libyæ, Ægypto adiacens: Gentile, Ophthites. Steph.

Ophyon, nomen propriũ viri, qui ante Saturnũ rerum potitus est, quem Saturnus fugauit.

Opiæ, populi iuxta Indum fluuium. Steph.

Opicorum in Italia vrbs Parthenope. Steph.

Opici, Italiæ populi, quorum sermonem confusum esse aiunt: aliqui à serpentibus dictos volunt. Stephanus.

Opigena, ab Ope dicta est Iuno, quam matronæ colebant, quòd ea ferre opem in partu laborantibus credebatur.

Opilio, consul cum Vincomalo, anno ab vrbe 1206.

Opilius Macrinus, cum Diadumeno filio imperator ab exercitu salutatus, post mortem Caracallæ, annum aut non multò diutius, in imperio fuit: ab exercitu enim vterque interfectus est.

Opis, huius Opis, Nympha, Dianæ comes. Virgilius libro 11. Est item nomen ciuitatis, iuxta quam Tigris influit in mare rubrum. Strabo lib. 1. & Herod. lib. 1.

Opiter Virginius Tricostus, consul, Cameriam cepit, anno vrbis 253. ab eiectis verò regibus octauo.

Opitergium, Carnorum oppidum, Ptolem. lib. 3. cap. 1. hodie Opitergum.

Opites, Argiui proprium, quem Hector in bello

Troiano interfecit.

Opitulus, dictus est Iupiter, quasi opis lator rebus dubiis & malis. Festus.

Opon, promontorium Cretæ in Occidentem vergens.

Oppia, vna ex Vestalibus, quæ conuicta stupri, viua defossa est: Cuius scripsit epitaphiũ Stroza filius,

Vestalis virgo, læsi damnata pudoris,
Contegor hoc viuens Oppia sub tumulo.

Liuius lib. 22. hanc Opimiam vocat.

Oppianus, poeta patre Agesilao, matre Zenodota, genere à Zerbo Ciliciæ ciuitate. Scripsit ἁλιευτικὰ & κυνηγετικὰ elegantissimis versibus, quę Antonino imperatori Seueri filio obtulit, nõ sine doctrinę suę maxima commendatione. Obiit Zerbi, sæuiente illic peste.

Ophraganeus, Assyriorum rex XXXVI.

Ops, Opis, filia Cęli ex Vesta, soror & cõiunx Saturni, quę & ῥέα dicitur Gręco vocabulo, ἀπὸ τοῦ ῥεῖν, quod est fluere: propterea quòd terra rebus omnibus affluat. Eadem Cybele appellatur, vel à monte atque oppido Phrygiæ Cybelo, vbi sacra eius primò instituta sunt: vel ἀπὸ τῶν κυμβάλων, quibus in sacris eius vtebantur sacerdotes. Ops autẽ idcircò dicta putatur, quòd terræ ope vita hominum sustentetur: Vel ab antiquo adiectiuo Ops, quo veteres pro diuite vtebãtur, quemadmodum contrà inopem dicimus pauperem & egenum. Veteres enim quorũ opes pręcipuè in re pecuaria & agricultura consistebant, terram huiusmodi opum largitricẽ diuinis prosecuti sunt honoribus, Opémque, hoc est opulentã nuncupauęre.

Optiletis Minerua dicta est ab oculis, quos ὀπτίλλους Dores appellant. Refert enim Plutarch. in vitis, cùm Lycurgus priuatorum luxum sustulisset, diuitibúsque ob hoc factus esset inuisus, quendam insolentem hominem Alcandrum nomine, alterum oculũ Lycurgo eruisse, posteáque Lycurgũ in huius calamitatis memoriam Mineruę templum statuisse, quam Optiletim vocauit.

Opus, Opuntis, ciuitas Locrorum Epicnemidiorum, non procul ab Asopo fluuio. Hinc Opũtius, tia, tium: vt sinus Opuntius in Ægæo. Opuntij populi, Phocẽsibus Bœotis finitimi. Dicimus Opus, Opuntis, & Opois, vt annotat Vadianus. De Opuntiis populis Plin. libro 4. Opuntẽ dictam ferunt ab Opoente quodam Eleo. Vide OZOLAE.

Opus, Achaię ciuitas: & alia Elidis: Ciues, Opuntij. Steph.

Orata, cognomen Sergij cuiusdam, de quo Cicero in libris de Oratore.

Oratha, vrbs Messenes, Tigride flumine inclusa: Gentile, Orathenus. Steph.

Oratianus, cònsul cum Gadalaipho, anno vrbis 1119.

Oratorius, Alemannorum rex, sub annum vrbis 1109.

Orbelia, regio ab Orbelo monte dicta.

Orbelus, mons in Macedonia, Plin. lib. 4. cap. 10. Ab hoc Orbelia regio.

Orbilius, Beneuentanus, grammaticus, tempore Ciceronis profitebatur, vir acer in discipulos, ac plagosus propterea ab Horatio appellatus. Vixit propè ad centesimum annum, amissa iampridem memoria, relicto ex sese Orbilio, & ipso grammatico. Tranquill.

Orbitæ, populi Indiæ. Steph.

Orcades. Vide ORCHADES.

Orcelis, vrbs Hispaniæ. Ptol. lib. 2. cap. 7.

Orchę, Babyloniorum vrbs, iuxta paludes & desertam Arabiam. Ptol. libr. 6. Vrchoa dicitur ab aliis. Ipsa est Vr Chaldęorum Abrahę patria, aliàs Orchoa.

Orchades, pen. cor. insulę Oceani Septentrionalis vltra Britanniam & Hyberniam, numero triginta, secundum Pomponium, parum inter se distantes, non longè ab insula Thule. Hodie parent regi Scotorum.

Orchanes, Turcarum imperator, Prusiam Gręcis imperatoribus ademit, sub annum sal. 988.

Orchanus, Assyriorum rex, Achæmenidis filius, qui ex Eurynome cõiuge Leucothoen filiam suscepit, quam postea viuam defodit, quòd cum Sole concubuisset. Domitius in Commentariis in Ibin Ouidij, & Ouid. ipse 4. Metamorph.

Orcheni, secta quædam Chaldæorum astronomorum.

Orchimus, filiam habuit Cydippen. Stephan. in Lindo.

Orchomenus, Thessalię fluuius, antea Minyeus appellatus, Plin. lib. 4. cap. 8.

Orchomenus, siue Orchomenum, Thessalię oppidum, ad sui nominis fluuiũ situm, olim potentissimum, vtpote cui & Thebani aliquando tributum pependerint. Strab. lib. 9.

Orchus, à veteribus inferorũ deus est existimatus, quem & Plutonem & Ditem patrem vocabant, Aliquãdo tamen figuratè pro ipso inferorum loco ponitur.

Orcus, Homero 2. Iliad. Thessalię fluuius è Stygia palude profluens, aquis adeò pinguibus, vt Peneo fluuio, in quem illabitur, olei in modum supernatet. Hinc factus est locus fabulæ, vt Orcus inferorum fluuius esse dicatur, cuius apud deos sanctissimum semper habitum sit iuramentum. Festus Orcum ab vrgendo dictum putat, quòd ad mortem homines vrgeat.

Alij ἀπὸ τοῦ ὅρκου, hoc est à iuramento, dictum malunt, quòd nullum iuramẽtum apud superos firmius esset, aut religiosius, quæ cùm per Stygiam

Stygiam paludem iurabant, aut per Orcum fluuium, qui ex Styge profluit.

Orcus, Molossorum rex, anno ferè ante Romam conditam 717.

Orcynius, Theophrasto, Lesbi mons, Ordinus dictus.

Ordea, vrbs Macedoniæ: Gentile, Ordi & Ordæi, Steph.

Ordessus, fluuius maximus Scythiæ, qui ab Oriente profluit: miscetur cum Istro. Herod. libro 3.

Ordinus. Vide ORCYNIVS.

Ordolucæ, populi in Anglia, arduis montibus proximi, apud quos, vt Tacitus scribit, Ostorius dux Romanus Carataccum in Anglia imperantem prostrauit.

Ordonius, I. Hispaniæ rex, anno salutis 828.

Ordonius, II. Hispaniæ rex, cùm quatuor nobilissimos totius Castellæ viros, per interpositam fidem circunuentos in carcere necasset, seditionem principum aduersus se concitauit, qua & regno pulsus est, & magistratus constituti, qui totius regni negotia administrarent.

Ordonius III. Hispaniæ rex, anno salutis 916.

Ordonices, sunt populi in Anglia arduis montibus proximi, apud quos Ostrius dux Romanus Carataccum in Anglia imperantem prostrauit. Tacit.

Oreades, Nymphæ mõtium, ἀπὸ τοῦ ὄρεος, quod montem significat. Strabo lib. 10. Ouidius libro 8.

Talibus agrestem compellat Oreada dictis.

Orebatis, Ptolem. lib. 6. cap. 4. vrbs Persidis in mediterraneis.

Oreges, vnus ex colliculis Imai montis. Plin. lib. 5. cap. 13.

Oreni, populi Celtiberis proximi ab Austro.

Oreos, vrbs Eubœæ: Gentile, Orites. Steph.

Oreb, mons Arabiæ, qui & Sinai dicitur.

[Iuxta hunc montem Moyses tactu virgæ è saxo summam aquarum copiam erumpere fecit in omnium Hebræorum salutem. D. Hieronym.]

Oreb, vir Madianita à tribu Ephraim interfectus. Iudic. 7. & 8. Psal. 82. Isa. 10.

Oresitrophus, vnus ex canibus Actæonis, ita dictus, ἀπὸ τῶν ὀρέων καὶ τρέφω, quasi in montibus educatus. Ouid. 3. Metamorph.

Orestæ, populi in Molossia. Nam cùm Orestes insania liberatus, præ pudore cum Hermione & Oreste filio fugeret, in hanc terrã peruenit: vbi ab eius filij imperio, Orestæ nominati sunt.

Oreste, vrbs cuius Hecatæus in Europa meminit: Gentile, Orestæ.

Orestes, Agamemnonis & Clytẽnestræ filius, sic appellatus, ob ferinam atque agrestem, & quasi montanam naturam: cui soror Electra necem parari ab Ægistho, qui patrẽ Agamemnona interfecerat, matrémq; constuprauerat præuidens, ipsum per pædagogũ in Phocidem clàm ablegat ad Strophium Phocensium principem, qui Agamemnonis sororem duxerat. Illic XII. annos moratus, cum pædagogo suo Argos rediit: vbi sub specie hospitum Phocensium, quos Strophius miserat, vt Orestis obitum nuntiarẽt, intromissus ad Clytemnestrã, eam cum Ægistho adultero conscia Electra in vltionem patris occidit. Sophocles in Electra, & Euripides in Oreste. Deinde Pyrrhũ quoque Macarei sacerdotis ope in tẽplo Apollinis interficit, eò quòd Hermionem Menelai filiam, sibi priùs desponsatam, rapuisset. Propter quæ scelera agitatus est furiis, quibus nõ antè purgari potuit, quàm ad aram Dianæ Tauricæ à Pylade perductus, perpetrata facinora expiasset. Vide IPHIGENIA. Amicum habuit Pyladem perpetuum omnium suarum profectionum comitem, periculorúmque omnium socium: cum quo tam sanctè amicitiam coluit, vt alter pro altero mori non recusarit. Cicero de Amicitia. Cùm ignorante rege Thoante, vter eorum esset Orestes, Pylades Orestem se esse diceret, vt pro illo necaretur: Orestes autem, ita vt erat, Orestem se esse perseueraret, morsus à vipera, in Arcadiæ loco, quem Orestion vocant, moritur.

[Orestis corpus oraculi iussu refossum, septem cubitorum fuisse monumentis traditur. Plin. lib. 7. cap. 19.]

Orestes præfectus Sardibus, sub Magorum imperio postea iussu Darij Histaspis interfectus. Is Polycratem Samiorum tyrannum in crucem egit. Vide POLYCRATES.

Orestes, XIII. rex Macedoniæ.

Orestes, cos. cum Lãpadio, anno ab vrbe 1283.

Orestes, cognomen familiæ cuiusdam de gente Aufidia apud Ramanos.

Oresthasion, vrbs Arcadiæ, ab Orestheo Lycaonis filio. Pausanias lib. 8. Ciuis, Oresthasius. Stephan.

Orestia, vrbs Orestis, in monte supra Macedoniã eminente, in qua natus est Ptolem. Lagi filius, primus Ægypti rex. Ciuis, Oresticus. Alia est Arcadiæ Orestia, quã nõnulli ὀρέστιον vocant. Stephan. Vide MEGALOPOLIS.

Orestis, idis, pars Macedoniæ.

Oretæ, gẽs Indica, Strab. li. 15. post Arbim amnem Arianorum: quos Plin. lib. 6. cap. 2. ait non Indorum, sed propria vti lingua.

[Oretes, quidam Persa polemarchos, qui cùm Polycratem, regem Samium, omnium hominum fœlicissimum, cepisset, eum laqueo suspendit. Herod. lib. 3.]

Oretus, Siciliæ fluuius, apud Panormum.

Oreus, dictus est Liber pater, à mõtibus, in qui-

bus ei fieri ſacrificia ſolebant.

Orgalema, vrbs iuxta Iſtrum: Gentile, Orgalemeus. Steph.

Orgia, orũ, apud Grecos, teſte Seruio, primùm dicta fuerũt quęuis ſacra. Erat enim Orgiorum appellatio generalis, quemadmodũ apud Latinos Cæremoniarum. Poſtea tamen abuſiuè factũ eſt, vt peculiariter hoc nomine Liberi patris ſacra nominarẽtur, ἀπὸ τῆς ὀργῆς, hoc eſt à furore, vt quidã putant, quòd hæc præcipuè ſacra à mulieribus furore correptis celebrarentur: vel ἀπὸ τῶν ὀρέων, hoc eſt à montibus, in quibus potiſſimùm fiebant, idque tertio quoque anno: vnde Trieterica dicta ſunt, id eſt, triennalia.

Orgomene, vrbs Illyriæ: Gentile, Orgomenius. Steph.

Orgon, inſula, prope Thuſciam: Gentile, Orgonius. Steph.

Oriadas, Arabum rex, Olymp. 191.

Oribaſius Sardianus, Iuliani principis familiaris, à quo & Quæſtor Conſtantinopolitanus factus eſt. Scripſit libros medicinæ LXXII. ad Iulianum: eorum epitomen in libris nouem ad Euſtachium filium, de regno & de affectibus.

Hæc Suidas. Eunapi⁹ verò, Grecus author in libro Sophiſt. eius vitã plurib⁹ ſequitur. Oribaſius, ait Pergamen⁹ genere, in eloquẽtia pariter & medicina profecit, Iulianóque propterea vt medicus fuit accerſitus. Inuidia deinde ſuccedẽtiũ principũ, bonis priuatus, ac in exiliũ ad Barbaros miſſus, animũ philoſophi ſemper in calamitate retinuit. Tanta apud eas nationes gratia & opinione ob doctrinæ & medicinæ experimẽta perſeuerauit, vt pro deo penè coleretur.

Oricos, ſiue Oricum, ſiue Orithos, ciuitas Epiri à Colchis condita, in confinibus Macedoniæ. Plin. libro 3. capite 23. iuxta quam naſcitur terebinthus, nigrum lignum habens, & ſolidum in buxi ſpeciem. Vnde Oricia terebinthus, apud Virgilium libro decimo Æneidos.

Oricos, Stephano, vrbs eſt in Ionio ſinu. Hecatæus in Europa, Oricũ portum Epiri nominat poſt Buthrotũ. Oricij, inquit Polybius lib. 7. primi ad dexteram occurrerunt in Adriaticum nauiganti. Hinc Orizia regio, & mulier. Steph.

Origenes author eccleſiaſtic⁹, cuius dogmata dãnata ſunt, cùm in varios errores inciderit, quos Auguſtinus libro de Hæreticis cõmemorat. A quo Origeniani dicti ſunt, qui eos imitãtur. Fuit & alius Origenes Adamãtius cognominatus, qui virilia ſibi amputauit, ne moleſtã ſibi venerẽ experiretur. Imitatus Hierophãtas Athenienſium ſacerdotes, qui ſorbitione cicutæ ſe caſtrabant, quò caſtiùs in ſacerdotio viuerent.

Origo, Arbuſcula, & Cythoris, nobiles meretrices eodem tempore fuerunt.

Orion, onis, Iouis, Neptuni & Mercurij filius, ex vrina ꝓcreatus: de cuius ortu ſic fabulantur poetæ: Tres hoſce deos, cùm terras peragrarẽt, ſuperueniẽte nocte ad pauperẽ quendam, Hyreũ nomine, diuertiſſe: qui cùm benignè eos hoſpitio excepiſſet, bouémque, quem vnicũ habebat, iis mactaſſet, Iouem hominis pietatẽ admiratum, optionẽ ei feciſſe petẽdi quicquid vellet: cúmque ille reſpondiſſet, ſe nihil æquè cupere, ac filium, vxorem tamen ducere nolle, quòd defunctæ cõiugi fidem dediſſet, cælibẽ ſe in poſterum vitam acturũ: deos hoſpitis ſui votis obſequentes, in bouis paulò antè immolati tergus lotium reddidiſſe, iuſſiſſéque vt id terra obrueret, nec ante legitimum tẽpus retegeret. Itaque decimo tandẽ menſe puerum natum eſſe, quem à re ipſa Vrionẽ vocauit, qui deinde literę vnius mutatione dictus eſt Orion. Hic poſtea adultus, ſtrenuus venator extitit, Dianæque adhæſit. Verùm cùm corporis robori plus ſatis fidens, iactitaret nullam eſſe feram, quam conficere non poſſet, Terra hominis inſolẽtiam non ferens, ſcorpionem peperit, cuius ictu Orion interiit. Diana autem comitis ſui necẽ ægrè ferẽs, in cælum eum trãſtulit, & iuxta Tauri ſydus cõſtituit. Contrà tamen Lucanus ſcorpionẽ hunc à Diana immiſſum tradit, aliorúmque deorũ miſeratione in cælum fuiſſe trãſlatum. Horatius autem Dianæ eum vim inferre voluiſſe tradit, ideóque telis eius confoſſum occubuiſſe. Conſtat autem Orionis ſidus ſtellis omninò ſedecim, quarũ tres in capite ſitæ ſunt, in vtroque humero ſingulę, in cubito dextro vna, in manu vna, in zona tres, in gladio itẽ tres, ſed obſcuriores, in vtroq; genu ſingulæ lucidæ, in pedibus quoque ſingulæ, ſed obſcuræ. Creditur autẽ hoc ſidus ex ortu ſuo maximas concitare tempeſtates: vnde Nimboſum Orionem appellat Virg. 1. Æneid. Seruius autem hãc fabulam longè aliter tractat, dicẽs, Oenopionis Siciliæ habitum eſſe filium, qui cùm Candiopen (quam Chriſtophorus Landinus Meropen vocat) ſororem vitiaſſet, à patre excæcatus eſt. Conſulto igitur oraculo reſponſum accepit, Si per pelagus ad orientem pergeret, vt oculorum concauitates ſemper haberet ſoli expoſitas, lumina recuperaturũ. Quod quum facere conaretur, audito ſtrepitu, ad Cyclopas peruenit, ex quibus vnum humeris ſuis impoſuit, cuius ductu in ſolem cadens oculos recepit. Heſiod. Neptuni & Euryales filium facit, áque patre datum fuiſſe, vt in ſummo maris incederet. Alij rurſus

hanc

hanc fabulam diuersè tradunt. Ferunt enim, postquàm oculis ab Oenopione priuatus esset, in Lemnum insulam venisse, & ibi à Vulcano caballo accepto, ad ortũ solis perrexisse, & sic visum recepisse. postea verò reuersum Oenopionem vlcisci statuisse: sed quum hic à ciuibus suis sub terra occultaretur, in Cretam profectum, vbi ob insolentiam à scorpione immisso occisus. Sunt qui Græcè ab aquarum inundatione sic dictum velint, quòd habeat ortum hyeme, & mare ac terras tempestatibus turbet. ὀρίνω enim, turbo & concito significat. Plautus Iugulam vocat, quòd sit armentorum gladius, stellarum fulgore terribilis. Hic si fulget, serenitatem: si obscurat, tempestatem denotat.

[Orionis corpus in Creta, terræmotu rupto monte, inuẽtum est stans 46. cubitorum, quod alij Eetionis fuisse tradunt. Plin. libro 7. capite 19.]

Orisia, vrbs Iberiæ: Gentile, Oritanus, Artemidorus.

Oritę, populi Indiæ liberi, Stephano ex Strabone lib. 15.

Orithea, Nympha, dicta quasi hortans ad cursum.

Orithos, vrbs inter Macedoniam & Epirum. Vide ORICOS.

Orithyia, Homero, filia Erichthei Athenarum regis, quam cùm Boreas adamaret, neque bona cum gratia nuptias eius posset impetrare, vi eam rapuit, raptámque tulit in Thraciam, & ex ea Zethen & Calaim suscepit, qui cum Argonautis in Colchos nauigauerũt, & Harpyias fugauerũt. Vide CALAIS. Hoc etiam nomine dicta est Amazonum regina, quę Marpesię matri successit in regno. Iustin. libr. 2.

Ormenius, Homero, Magnesię ciuitas. Plin. lib. quinto.

Ormisdates, Persarum rex, sub annum salutis 273.

Ornan, nomen viri. 2. Par. 1. qui 2. Reg. 24. dicitur Areuna.

Ornea, sacra Priapi, quem Corinthij Orneum vocabant. Celebrabant hæc festa Nymphæ iuxta Colophonem.

Orneus, Ixionis & Nubis filius, vnus ex Centauris. Ouid. 12. Metam.

Ornithiæ, Columellæ libr. 11. capit. 2. venti Septentrionales.

Oroandes, mons, ait Plin. lib. 5. cap. 27. non longè ab Imao monte, imò vnus ex colliculis Imai.

Oroantis, aliàs Oroatis, fluuius in sinu Persico Meridiem versus. Ptol. lib. 6. cap. 3. Plin. libro 6. cap. 23.

Oroba, Ptol. libr. 6. cap. 1. vrbs Assyriæ in mediterraneis.

Orodes, rex Parthorum, qui Crassum Romanum cepit & occidit. Plut. in Crasso.

Orodes, apud Virg. à Mezentio interfectus.

Oroetes Virpesa, Sardium præfectus, qui Polycratem Sabiorum tyrannum dolo captum suspendit. Hic postea iussu Darij & opera, astúque Bagei in Sardis trucidatus est. Herodot. lib. 3. Vide ORESTES.

Oromasdes fuit deus Persarum. Plutarch.

Oromedõ, nomen est Gigantis apud Propertiũ lib. 3. scribentem: Te duce vel Iouis arma canam cœlóque minãtem Cæum & Phlegręis Oromedonta iugis.

Oronaim, duo vici, qua via est ad Assyrios, siue duæ vrbes Moabitarum: vna superior, altera inferior. Isa. 15.

Orontes, fluuius Cœlesyriæ, qui non procul à Seleucia Pieria & Libano mõte nascens, deinde terra absorptus, rursus emergit in agro Apameno, & pręter Antiochiam fluens, in mare Seleuciæ proximũ defertur. Dictus Orõtes de nomine eius, qui primus pontem eum constrauit, cùm antea Tryphon diceretur. Strab. lib. 14.

Orontes, Lyciorum dux in bello Troiano, qui capto Ilio cum Ænea in Italiam nauigans, naufragio periit. Virg. 1. Æneid.

Orope, Eubœæ ciuitas, Apollinis templo clarissima. Steph. in Corope.

Oropus (Gẽtile, Oropeus, vel Oropius) vrbs Macedoniæ, patria Seleuci Nicanoris: & alia Bœotiæ, dicta ab Oropo filio Macedonis, filij Lycaonis. Et alia Eubœæ vrbs, quam alij Gręan vocant: vel locus iuxta mare Eubœæ & Eretriæ. Alia in Syria iuxta Amphipolin, à Nicanore condita, aut potiùs restaurata, & Oropus dicta ab vrbe Græcię eiusdem nominis. Alia in Argo postea condita. Alia in Thesprotia, scilicet in Nicopoli. Thucyd. libro 2. Vide GRAEA.

Orori, ciuitas, 2. Reg. 23.

Orosius, natione Hispanus, historias Romanas scripsit sub Arcadij & Honorij Cæsarum tempora.

Orpha, vxor Chelion filij Elimelech Bethlehemitæ. Ruth. 1.

Orpheus, Music⁹ & poeta insignis, genere Thrax, Calliopes & Apollinis filius: quanquam non desunt qui Oeagri filium faciant, quẽ à Mercurio, siue, vt alij habent, à patre Apolline lyram accepisse ferunt, eáque tantùm valuisse, vt illius cantu syluas & Saxa mouerit, fluuiorum cursum inhibuerit, feràsque mitiores reddiderit. Eurydicen vxorem habuit, quę Aristęum vim sibi inferre volentem fugiens, à serpente occisa est. Cuius mortem ægerrimè ferens Orpheus, accepta lyra ad inferos descendit. Plutonémque & Proserpinam suo carmine tantoperè demulsit, vt Eurydicen sibi restituerent, id tamen ea lege, ne antè eam,

quàm ad ſuperos perueniſſet, intueretur. Quā legem cùm ille amoris impotentia eſſet præuaricatus, Eurydice rurſus ad inferos retracta eſt. Quam iacturam ægrè ferens Orpheus, cœlibem deinde vitam agere ſtatuit: cúmque e iam multas nuptias reieciſſet, aliósque inſuper à mulierum conſortio deterreret, atque in puerorum amores pelliceret, à Mœnadibus inter Bacchi ſacrificia iuxta Hebrum fluuium occiſus & diſcerptus eſt: cuius membra paſſim per agros ſparſa, Muſæ collegerūt, dederúntque ea ſepulturæ: lyra verò & caput in Hebrum deiecta, ad Lesbon inſulam delata ſunt, vbi caput ab incolis ſepulturę mandatum eſt, lyra autem in cælum aſſumpta. Alij Orpheum, Ciconum regem, Oeagri (à quo Oeagrius appellatur) & Polymnias filium dicunt, atque cum Argonautis Colchos nauigaſſe, ideóque aſſumptum, quòd iuxta vaticinium Chironis, Sirenes præterire non poterant, niſi præſente Orpheo. [Orpheus & Linus, ambo diis geniti, muſici inſignes fuere, cùm alter eorum rudes atque agreſtes hominum animos demulceret, cantúſque ſuauitate non feras modò, ſed ſaxa etiam, ſyluáſque duceret. Vnde Horat. in Art. poët.

Syluestres homines ſacer, interpréſque deorū
Cædibus, & victu fœdo deterruit Orpheus:
Ob hoc lenire tigres, rapidóſque leones.

Virgil. Eclog. 4.

Non me carminibus vincet, nec Thracius Orpheus,
Nec Linus: huic mater quamuis, atque huic pater adſit,
Orphi Calliopeia Lino formoſus Apollo.

Sunt qui duos Orpheos fuiſſe dicūt, quorum alterum Colchos nauigaſſe perhibent.
Orphæus, phæa, phæū, idem quod Thracius. Martialis.

Orphitus, conſul cum Priſco, anno ab vrbe 901.

Orphnæus, vnus ex equis Plutonis, à tenebris nomen habens.

Orrea, Ptolem. lib. 3. cap. 9. Britanniæ vrbs: vulgò *Neucaſtel, Moncaſtre*, vbi carbonum copia.

Orſia. Vide ORISIA.

Orſilochus, filius Idomenei. Hic patrem ſecututus ad expeditionem Troianam, quū per totum bellum ex voto omnia ſucceſſiſſent, in exitu rei ob inſolentiam, dum obſtaret totis viribus, ne ex præda capti Ilij ſors debita daretur Vlyſſi, ab eo occiſus eſt.

Orſilochus, Hom. lib. 5. Iliad. filius Alphei fluminis, qui lato gurgite terram interfluit Pyliorum. Eſt etiam Troiani cuiuſdam nomen de quo Virg. lib. 11.

Orthia Diana dicta eſt apud Lacedæmonios, in cuius ſacrificiis adoleſcentuli, qui Bomonicę dicebantur, aris ſuperpoſiti contendere ſolebant, quis plura verbera ſuſtineret.

Orithocoribantij, populi quidam Scythiæ in Aſia, Herod. lib. 3.

Orthopolis, Sicyoniorum rex, annis ante Romā conditam ferè 870.

Orthoſia, vrbs Syriæ, Ptol. libr. 5. capit. 15. hodie Tortoſa, priùs Antaradum.

Orthoſia, nomen loci. 1. Mach. 15.

Orton, Ptol. lib. 3 cap. 1. Pelignorum vrbs, hodie Ortona.

Ortopſa, Dalmatiæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 17. Ortopula hodie.

[Orthyades, dux contra Argiuos, cùm prælium cōmiſiſſet, duo ex Argiuis, Agenor & Chromius ſuperſtites, victoriam in vrbem renunciarunt. Per ſummam poſtea quietem Orthyades, qui ſolus ex Lacedæmoniis ſuperuixerat, ſemifractis innitens haſtis, ex cęſis militibus ſcuta corripiens trophæum erexit, ex proprio illud inſcribēs cruore, his verbis: Ioui in cuius poteſtate ſunt trophæa. Deinde, orta vtrinque diſcordia, Amphictyones cùm rei ſpectatores eò aduentaſſent, palmam Lacedæmoniis adiudicarunt. Plut. Paral.]

Ortygia, inſula in mari Ægęo, omnium Cycladum clariſſima, Apollinis alumna, templo & mercatu nobilis. Dicta Ortygia ab Aſteriæ Latonæ ſorore, primùm in cothurnicē, quam Græci ὄρτυγα vocant, & deinde in hanc inſulā commutata. Nicander ab Ortygia oppido dictā putat. Hæc etiam dicta eſt Delos, quòd cùm antea ſub aquis merſa eſſet, Latonæ ſorori ſuæ tutum pariendi locum quęrenti ſubitò ſe oſtenderit: nam δηλόω, oſtendo ſignificat. Ab aliquibus præterea Pyrpyle nominatur, ab igne ibi primùm reperto: ab aliis Cynthia, ab aliis Aſteria, ab aliis Cynætus, teſte Plin. lib. 4. cap. 12.

Ortygia, inſula in Sicilia, Syracuſanorum pars, reliquę vrbi ponte coniuncta, quæ fontē habet Arethuſam. Hęc ex oppoſito Plemmyrij Siciliæ amnis ſita eſt. Virg. 3. Æneid.

Ortygia, Epheſus olim dicta. Steph.

Orus, Ægypti rex, ante Romam conditam annis plus minus 830.

Orus Apollo. Vide HORVS ſuprà.

Orychion, locus Atticæ: inde Orychius.

O S

Oſaias, nomen viri. 2. Eſd. 12. Iere. 42.

Oſca, dux Saxonum, à Britannis victus & interfectus, ſub annum ſalutis 492.

Oſca, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ ciuitas, Iſca dicta: vulgò *Cineſca*.

Oſcela, Lepontinorum in Alpibus Scutiis vrbs. Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie *Secuſa*.

Oſci, Italiæ populi antiqui in Campania, ab oris fœditate dicti. Vnde oſcena verba, id eſt impudica, quia frequentiſſimus fuit Oſcis, libidinum ſpurcarum vſus.

Oſchophoria, Athenienſium ſacra erant, in quibus

bus pueri ingenui pubescenntes eligebantur, qui ferrent ὄσχας, id est ramos ac palmites cum suis racemis in templum Mineruæ Sciriados. Hesychius Nicandri interpres.

Oscus, Thuscorũ rex, sub annum ante Romam conditam 540. Eius insigne fuit serpens.

Osee, filius Ela, 4. Reg. 15. Nomen item prophetæ filij Beeri, Osee 1. Filius Nun, Num. 13. qui ibidem dicitur Iosue à Moyse.

Osiris, Iouis filius ex Niobe, Phoronei filia; licet eum fuisse Ægyptium multis verbis referat Diodorus Græcus historicus libro 1. Hic, vt Græci & nostri affirmant, quum Phoroneo auo in regno Argiuorũ successisset, & plures annos regnasset, Ægialum fratrem regno Achaiæ præfecit, ipse verò maioris gloriæ cupidine in Ægyptum nauigauit, & ea ditioni suæ subacta, Io (quã postea Isidem vocarunt) Inachi primi regis Argiuorum filiam duxit vxorem. Vbi, quũ illa literas, Osiris varias artes Ægyptios docuisset, vterque diuinos honores meruerunt. Tandem à Typhone fratre clàm occisus, ab Iside diu quæsitus, postremò apud Phialam iuxta Syenem laceratus repertus est: curauítque eum Isis sepeliendum in Abato, insula eius paludis, quæ Memphi proxima est: quam etiam Stygem, id est, mœrorem, appellauit: nec nisi sacerdotes, certis diebus, eósque mitratos eò accedere voluit: sed cùm apparuisset Ægyptiis deinde bos quidã eximia specie, Osirim putarunt, adorauerúntque vt deum, & vocauerunt Apim, id est, bouem, eorum lingua. Idem & Serapis dicitur. Ferunt Osirim apud Ægyptios haustum, viníque vsum comperisse. Hunc Berosus Iouem Hammonem fuisse dicit, patrem Libyci Herculis, eúmque toti orbi imperasse. Vide APIS.

Osissimi, populi sunt inter Celtas, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingẽtibus, proximi Lexobiis, Vnellis, Nannetibus, Curiosolitis & Rhedonibus: horũ littora Britannico sunt mari aduersa, vt refert Pompon. Mela. Gallicè, *Le pays de Landriguer en Bretaigne.*

Osochor, rex Ægypti, anno ante Romam conditam circiter 170.

Osorthon, rex Ægypti, anno ferè 100. ante Romam conditam.

Osroeni, populi, Herodian. sub finem lib. 6.

Ossa, mons in finibus Thessaliæ, Centurorum stabulum, quem Seneca dicit Olympo olim fuisse coniunctum: Herculis autem opera abscissum, ab ea parte, vbi per Tempe fluit Peneus fluuius. In hoc esse fertur tanta pinorum copia, vt inflexione atque reflexione ramorũ tonitrua referantur. Hinc Ossæus, sæa, sæũ, denominatiuum.

Ossonoba, Lusitaniæ ciuitas, Ptol. lib. 2. cap. 5. alio nomine Silucra.

Ostia, vrbs in ostiis Tyberinis sita, ab Anco Martio condita (inquit Liuius) in ipso maris fluminísque confinio: vt totius mundi opes illo, veluti maritimo vrbis hospitio, reciperentur. Ab hac Ostienses dicti, & Ostiensis ager. Ptol. lib. 5. cap.

Ostiensis porta Romę, eo quòd Ostiam versus ducat. Ea nunc sancti Pauli porta appellatur.

O T

Otanes Persa, vir nobilis, vnus ex his qui cum Dario in Magum coniurarunt, Herod. lib. 3. Is oræ maritimæ à Dario præfectus, post Megabysum, Byzantium, Chalcedonem, Antandrum, Lamponiam, Lemnum & Imbrum cepit. Herodot. lib. 5.

Otene, pars Armeniæ, circa Cyrum fluuium. Steph.

Otha, dux Saxonum, à Britãnis prælio victus & interfectus, sub annum salutis 492.

Othei, filius Ammiud filij Amri. 1. Par. 9.

Othir, nomen viri, 2. Par. 25.

Othui, nomen viri. 1. Par. 26.

Otho Syluius, ex Hetruscorum regum genere eques Romanus, Galba imperatore iugulato, per scelus adeptum imperium, cùm aduersus Vitellium tueri non posset, sibi vim attulit, vir per totam vitam paulò mollior, in sola morte fortis visus.

Otho Iunior, Rom. imperator, sub annum salutis 962. Ioannem Pontificem Roma pepulit, Leonémque creandum curauit: quem postea à Romanis pulsum, obsessa & capta vrbe, restituit, pulso Benedicto v. Saracenos item expulit Italia.

Otho II. Rom. imperator, Bauaros rebelles subegit: Gręcos imperatores adortus, ab iis Saracenorum auxilio victus, cùm scapha effugisset, animi dolore interiit.

Otho III. Rom. imperator, aduersus Crescẽtiũ in Italia præclarè se gessit. Ferrando Flandriæ Comiti aduersus Frãcos auxilio veniens, ingenti prælio victus, vix effugit, capto Ferrando, amissóque penè omni exercitu.

Otho V. ex Saxonũ duce imperator factus, cùm pontificis Romani ditionem inuasisset, à pontifice deuotus, & imperio pulsus, obiit tertio imperij anno.

Otho, Germaniæ rex, sub annum salutis 938. Bauaros, Bohemos, Hungaros, frequentissimis cladibus affecit.

Otho, Bauarorum dux, Hungariæ rex factus, à Ladislao Transsyluaniæ præfecto captus, & in carcerem coniectus est.

Othocarus, Bohemiæ rex circa annum salutis 1271.

Otholia, filius Ieroam. 1. Par. 9.

Othomanni, Turcarum imperatores dicti sunt, ab Othomanno quodam, qui primus eius gẽtis imperator fuit.

Othoniel, filius Cenez, frater Caleb. Iosue 15. 1. Par.4. quartus dux Israelitarum.

Othronus, vrbs, vel insula ad Meridiem Siciliæ, aut, secūdum alios, Melitenæ. Incola, Othronius. Steph.

Othrys, Thessaliæ mons, non procul ab Oeta. Centaurorum olim sedes, & Lapitharū. Strab. lib. 9. Vide HOMOLE.

Othus. Vide OTVS.

Otieis, pars Cypriorum. Steph.

Otreus, Cissei filius, frater Mydonis & Hecubæ, & patruelis Polymnestoris. Porphyrius in 3. Iliados.

Otryades, cùm primæ tum tertiæ declinationis, Spartiata: qui cùm inter Argiuos & Spartiatas conuenisset, vt trecenti vtrinque delecti de agro Tyreatæ inter se decernerent, & vtri superiores extitissent, eorū regio foret, vnus hic tātùm victor è Spartiatis superfuit. Cùm duo, qui ex Argiuis reliqui erant, fugissent, castris suorū relictis, aiunt Otryadem, spoliatis priùs hostium corporibus, & ad sua castra relatis armis: deinde in scuto sanguine suo, Vici, conscripto, cùm puderet Spartam reuerti ob socios interfectos, sibi mortem consciuisse. Valerius, Plutarchus, & Ouidius in Fastis.

Ottarus, rex Bohemiæ: qui ignauiæ insimulatus & timoris ab vxore, quòd cum Rudolpho Cæsare fœdus iniisset, bellum mouit, in quo profligatus est.

Otus, Neptuni filius ex Iphimedia Aloëi vxore, frater Ephialtis, quos poetę fabulantur nono ætatis anno in nouem iugerum altitudinem excreuisse. quo corporis robore freti, ausi fuerunt etiam diis bellum mouere, montésque montibus imponentes, cælum ipsum oppugnare, donec Apollinis telis confixi, temeritatis suæ pœnas dedere. Hom. 11. Odyss.

Otys, Paphlagonum rex, qui à Persis ad Agesilaum defecit. Xenoph. lib. 4.

O V

Ouidius, poeta satis ex iis notus, quæ scripta ab eo in manibus habemus.

Ouinius Paternus, consul cum Flauio Claudio Augusto, anno vrbis 1021. Aureolum vicit variis præliis, trecenta viginti Gotthorum millia cæcidit.

Ouinius Gallicanus, consul cum Septimio Basso, anno vrbis 1069.

O X

Oxeæ, insulæ, eædem quæ Echinades, Stephano in Dulichio.

Oxeas, Herculis ex Megara filius. Bocat.

Oxos, Asiæ fluuius, per deserta Scythiæ fluens. Pomp. lib. 3. & Strab. lib. 11.

Oxus, amnis ortus in lacu Oxia, inquit Ptol. siue Oxo, vt Solinus.

Oxus, Plinio libro 31. capite septimo, apud Bactros amnis.

Oxybij, pars Libyum. Steph.

Oxydracæ, populi Indiæ: à quibus cùm Alexandrum liberasset Ptolemæus, Soter, id est, seruator cognominatus est. Alij fabulosa esse tradunt, quæ de Oxydracis feruntur. Stephanus.

Oxynthes, Atheniensium rex, sub annum ante conditam Romam 390.

Oxyrynchus, Stephano, ciuitas Ægypti, dicta ab Oxyryncho pisce, qui ibi templū habuit. Cæterùm Ægyptij omnes Oxyrynchum piscem colunt. Nam quædā animalia sunt quæ Ægyptij vniuersi colunt, quemadmodum ex terrestribus tria, bouem, canem, felem: ex volatilibus accipitrem atque ibin: ex aquatilibus duo, lepidorum piscem & Oxyrynchum. Strabo lib. 17. Alij Oxyringum scribunt, sed perperàm.

O Z

Oza, Horti nomen, 4. Reg. 21 Nomen viri, 1. Paral. 6. & 8.

Oza, filius Abinadab, 2. Reg. 6.

Ozan, pater Phaltiel principis tribus Issachar, Num. 34.

Ozaziu, nomen viri, 1. Par. 15 & 27.

Ozen-sara, vrbs condita à Sara filia Ephraim. 1. Par. 7.

Ozi, filius Bocci filij Abisue, 1. Paralip. 6. Filius item Thola filii Issachar, 1. Par. 7. & 9.

Ozi, nomen viri, 2. Esd. 3.

Ozia, filius Amasiæ, regis Iuda, 3. Reg. 26. qui 4. Reg. 15. dicitur Azarias. Filius Caath filij Leui, 1. Par. 6.

Oziau, nomen viri. 1. Par. 6.

Oziel, filius Bela, filij Beniamin filii Iacob, 1. Paralip. 7. Filius Caath filii Leui, Exod. 6. & 1. Paral. 4. 2. Paral. 29.

Ozni, filius Gad, filii Iacob, Num. 26.

Ozolæ, Locridis populi, pars vna è tredecim, quorum regio Ozolis.

Ozriel, pater Ierimoth. 1. Par. 27.

P A

Pacatianus, consul cum Mecilio Hilariano, anno vrbis 1084.

Pacatus Minutius, grāmaticus, qui scripsit de tragicis & comicis dictionibus: item de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ.

Pachetes, Atheniensis quidā belli peritissimus, qui Mitylenem & Lesbum de Persis recepit. Olymp. 89.

Pachiri, montes in minori Asia.

Pachinus, siue Pachynum, promontorium Siciliæ, Peloponnesum spectans: ab aëris crassitudine nomen habens. Nam παχὺ pingne & crassum dicitur.

[Pachomius abbas, seu pater eremitarum, in Scythia

Scythia florebat, à iuuentute ad senium vsque optimè conuersatus: quem neque circa corporis sanitatē, neque circa animę passionem dæmon aliquando decepit. Sozom. lib. 8 cap. 6. hist. trip.]

Pachysos, fluuius Siciliæ, ciuilis sanguinis notatus infamia.

Pacidianus, gladiator nobilis, socium habens æqualem sibi Ersenium nomine, à quibus natum est prouerbium, Ersenius cum Pacidiano. Cicero de perfecto Oratore: A me autē (quò maximis minima cōferam) gladiatorum par nobilissimum inducitur, Æschines tanquam Ersenius, nō spurcus homo, sed doctus & acer. Cum Pacidiano hic componitur, optimus longè post homines natos.

Pacinus, vnus ex nepotibus Volsinij regis, cognomento Luculli, à quo pacinates Italiæ populi.

Pacorus, Suid. Orodis regis Parthorum filius, eius qui Crassum dolo circunuētum interemit. Quam maculam postea Ventidius Bassus Antonij legatus deleuit, Pacoro cum toto exercitu ad internecionem cæso.

Pactia, eadē quæ Paros, insula Cycladū. Step.

Pactolus, fluuius Lydiæ, ex mōte Tmolo nascens, & per Sardianum agrum in Hermum influens. Alio nomine Chrysorrhoas, ab eo quòd aureas trahat arenulas: in quo cùm se Midas rex lauisset, aureis arenis fluere cœpit. Vide MIDAS.

Pacuuius, Brundusinus poeta, Tragœdiarum scriptor, Ennij poetæ ex sorore nepos, Romæ picturā exercuit, ac fabulas venditauit: inde Tarentum transgressus, propè nonagenarius diem obiit. Eius epitaphium extat apud Gell. lib. 1. cap. 24. in hæc verba,

Adolescens tametsi properas, hoc te saxum rogat
Vt se aspicias: deinde quod scriptum est, legas:
Hic sunt poetæ Pacuuij sita Marci
Ossa: hoc volebam, nescius ne esses. Vale.

Hic (vt Quintilianus ait) grauitate sentētiarum, pondere verborum, authoritate personarum clarissimus fuit, citra tamē nitorem.

Padua, Venetorū vrbs, à Padi vicinitate dicta, quæ & Patauiū dicitur, quasi Padauiū. Vel ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι, id est, à volando, quòd captato augurio dicatur cōditū. Vel à petēdo, quòd telo auē Antenor petisse dicatur, eōque in loco vrbē condidisse. Primò Antenorea dicta est: vnde Antenoridæ, postea Patauini & Paduani. Patauij natus est Titus Liuius historicus celeberrimus, qui res Romanas sūma facūdia perscripsit. Similiter Stella & Valerius Flaccus poetæ, & Paulus Iureconsultus. Fertur quoq; Volusius poeta Patauinus, qui post Ennium, rerum gestarū populi Romani annales carmine descripsit.

Padus, fluuius è gremio Vesuli montis, finibus Ligurum Gabiēnorum, visendo fonte profluens, cōdēnsque sese cuniculo, & in Foroiuliensiū agro iterū exoriens, nulli amnium claritate inferior, à Gręcis dictus Eridanus, pœna Phaetōtis illustratus. Augetur ad Canis ortus, liquatis niuibus, agris quàm nauigiis torrentior. Plin. lib. 3. cap. 16. Metrodorus refert, quoniam circa fontem arbor sit multa picea (quæ *Pades* Gallicè vocetur) Padum hoc nomine accepisse.

Padusa, sæ, fossa ex Pado Rauennam vsque ducta, quam Messanicium olim appellarunt. Pli. lib. 3. cap. 15.

Pæan, anis, hymnus in laudem Apollinis, sicut Dithyrambus in laudē Bacchi, qui teste Polluce post victoriam, nonnunquam etiam auertendorum malorum causa cani solebat. Virg. 6. Æneid. καταχρηστικῶς tamen pro omni deorum laude ponitur. Vnde opus suum Pindarus de deorū omnium laudibus Pæana inscripsit. Accipitur item quandoq; Pean pro ipso Apolline, ἀπὸ τοῦ παύειν, hoc est, à medendo. Medicinę enim inuentum antiquitas Apollini tribuit.

Pæantiades & Pæantius Philoctetes, id est, Pæantis filius.

Pædaretus, proprium nomen viri, ἀπὸ τῆς παιδείας καὶ ἀρετῆς, hoc est, à disciplina & virtute.

Pæon, nomen viri, medicinæ artis peritissimi, quem Hom. lib. 5. Iliad. scribit curasse Plutonem grauiter ab Hercule vulneratum, à quo Pæonia herba dicitur, quā inuenit. Et Pæonius, nia, nium, id est medicinalis, &c.

Pęonia, regio in Europa, à Pęone Endymionis filio, Epei fratre, qui victus cursu ab Epeo (sicut inter eos cōuenerat) imperiū victori dedit, & in Macedoniā seu Thraciā ad amnem Axium discessit. A quo Pæonia regio dicta, quæ ex regis nomine Aemathia, pars Macedoniæ, à qua Pæones populi. Iust. libro 7. Quandoq; Pæonia ponitur pro Macedonia, sicut Æmathia, cuius litoris regio iuxta Sithoniam & Thermopontum Pallene vocatur. In hac regnasse fertur Telegonus. In Pæoniæ mōte Hesæno, qui Pæonicā & Medicam regionem disterminauit, aiūt esse feram, quam Pæones Monopem vocant, &c. Aristot. ab initio mirabilium narrationum.

Pæonia, Minerua dicta est, ab arte medēdi, bonāque valetudine, quā præstare credebatur.

Pæsarcæ, populi sub Caucaso. Steph.

Pæstum, oppidum Lucaniæ, rosarū abundantissimum, vbi ob cæli clementiā bis in anno producebantur fructus, Maio scilicet & Septembri. Huius mœnia propè mare magni spatij adhuc integra videntur, latitudine & altitudine mirāda. A Tuscis conditū, Possi-

doniam dixerunt, & eius ſinum Poſſidoniatem. Poſtea Romani, miſſis huc colonis, ampliauerũt, vt ait Strab. Hinc Pęſtanus, na, nũ.

Pæſus. Vide APAESVS.

Pætalia, pars Thraciæ: Gent. Pętaliotes. Step.

Pætinus, Conſul cum Caſſio Aproniano, anno vrbis 875.

Pætouiũ, vrbs Pannoniæ ſuperioris, id eſt Auſtriæ. Ptol. lib. 2. ca. 15. Pætouionem Tacitus ſcribit lib. 19. alij Pætoniam. Vulgò *Botta*.

Pætus, vir quidã fuit, qui in Ægyptũ cauſa pecuniæ comparãdæ nauigans, ſubmerſus eſt: de quo ſic Proper. lib. 3. pecuniam alloquẽs:

Tu Pætũ ad Pharios tendentẽ lintea portus
Obruis inſano térque quatérque mari.

Paganus, rex Bulgariæ, anno ſalutis 764.

Pagaſa, Plin. (παγασὰ Ptolem. & Strab.) oppidum Theſſaliæ, non procul à Pelio monte, à quo propinquus ſinus Pagaſicus appellatur, Plin. lib. 4. cap. 8. Iuxta hanc vrbem Argonautis ædificata fuit, quam inde poetæ Pagaſæam cognominant. Ouid. 7. Metamor.

Pagus, antiquum nomen Corinthi. Steph.

Pagyris, nomẽ fluuij & ciuitatis, à qua Pagyritæ populi. Quidã tamen Pacyrim dicunt. Plin. lib. 4. cap. 12. ſcribitur Pacyris.

Palæmon, filius Athamãtis & Inus, alio nomine Melicertes dictus. Huius mater cùm virũ tanto furore correptũ videret, vt Learchum alterum ex filiis ſaxo allideret, iámque ſibi ſimilẽ exitum videret imminere: alterum filiũ nomine Melicertem vlnis complexa, in mare ſe præcipitauit, ambóq; dij marini facti ſunt: mutatíſque nominibus, mater Leucothea, hoc eſt, alba dea, dicta eſt: creditúrq; eadẽ eſſe cum Aurora, quæ & Matuta à Latinis nominatur: ille verò à Græcis Palæmõ, à noſtris, quòd portubus præeſſe putetur, Portunus eſt appellatus. In Palæmonis honorem Iſthmia celebrabãtur, à Theſeo primùm inſtituta, quorum præmia erãt coronæ ex pinu cõfectæ, quæ à Palæmone dictæ ſunt Palæmoniæ. Erat autẽ hoc vnũ ex quatuor ſacris certaminibus, quæ magno totius Græciæ concurſu celebrabantur: quorum duo dicata erant diis immortalibus, Ioui Olympia, Apollini Pythia: duo itidẽ mortalibus, Nemeæa Archemoro, Palæmoni autẽ Iſthmia. Circunfertur ea de re Epigramma Græcum nomine Archiæ poetæ, in hæc verba,

Τέσαρες εἰσὶν ἀγῶνες ἀν' ἑλλάδα, τέσαρες
Οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων, [ἱροὶ,
Ζηνὸς, λητοΐδαο, παλαίμονος, ἀρχεμόροιο,
Ἆθλα δ' τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

Alius item grãmaticus Vicentinus, qui Romæ vixit ſub Tyberio & Claudio principibus, tanta vir arrogantia, vt M. Varronem porcum appellaret: ſecum autem & natas & morituras literas iactaret. Luxuriæ ita indulſit, vt ſæpius in die lauaretur, nec ſufficeret ſumptibus. Tranquil.

Palæpaphus, Cypri vrbs, Veneri ſacra: inde Palæpaphia vocatur Venus à Virg. in Cyri.

Palæphatus, ſcriptor antiquus, patria Parius, aut (vt alij malũt) Prienæus, Artaxerxis tempore natus, teſte Suida, qui ἀπίστων, hoc eſt, rerum incredibiliũ volumina quinque conſcripſit. Hinc Palæphatius, tia, tium.

Palælcamander, fluuius in Troade in Propontidem fluens.

Palæſtina, prouincia Syriæ, Arabiæ contermina dicta à Philiſtim vrbe metropoli. In ea, inquit Plin. lib. 5. cap. 13. & 20. (nam & Herodot. Syriam alteram Palæſtinam vocat.) quinque ciuitates continebantur, Gaza, Aſcalon, Geth, Acaron & Azotum. Palæſtina etiam (inquit Steph. in Iope) Phœnicia dicebatur. Eſt & altera Palæſtina prope Phæaciam: de qua Lucanus lib. 5.

Palætyrus, vocabatur antiqua Tyros Phœniciæ vrbs, in continente ſita è regione nouæ Tyri quæ in mari erat condita. Steph.

Palamedes, Nauplij Eubœæ regis filius, acerrimus Vlyſſis inimicus, à quo tandẽ iniquo iudicio circũuentus eſt, & ab exercitu lapidibus obrutus. Nam cùm omnes totius Græciæ principes ad bellum Troianũ conuocarẽtur, Vlyſſes, quem vxoris iuuẽculæ amor domi retinebat, inſaniam ſimulauit, & quò melius rei fidẽ faceret, iunctis diuerſæ naturæ animalibus, ſalem ſerebat. Palamedes autem, vt viri aſtutiam deprehenderet, Telemachum filiũ aranti obiecit: quo viſo Vlyſſes aratrũ ſubitò ſuſpendit, ne eum læderet. Quo argumẽto ſimulatione deprehenſa inuitus eſt pertractus. Deinde cùm in Thraciã frumentatũ miſſus eſſet Vlyſſes, & nihil inde attuliſſet, neque quicquam ſeſe inueniſſe diceret: Palamedes eodem miſſus, plurimum frumenti aduexit. Quamobrem Vlyſſes, inuidiæ ſtimulis agitatus, adulterinam Priami nomine epiſtolã ſcripſit, in qua agebat Palamedi proditionis gratias, cõmemorabãtque ſecretum auri pondus eſſe tranſmiſſum, quod ipſe Vlyſſes per corruptos ſeruos in tabernaculo eius infodi curarat. His igitur literis in Græcorũ cõcilio recitatis. Palamedes ꝓditionis accuſatur. Ibi Vlyſſes reo adeſſe ſimulãs, hoſtilibus literis nihil fidei habẽdũ contẽdit: câſque re ipſa facilè poſſe coargui, ſi Palamedis tabernaculum ſcrutaretur: in quo ſi aurũ inueniretur, nullũ illum ſupplicij genus recuſare. Miſſi itaque, qui tabernaculũ eius perſcrutarentur, cùm aurum inueniſſent, Palamedes veluti ꝓditionis cõuictus, lapidibꝰ obrutus eſt. Ouid. li. 13. Hic fertur Troiano bello quatuor literas inueniſ-

ſe,

se, scilicet, θ, ξ, χ, φ. Praeterea calculorum ludū, & mensurarum, & ponderum, rationem excogitasse: [& suffragia, quibus in deliberando, iudicandóque nunc vtimur, primus omnium reperiit. Polyd. Verg.] Astrologię insuper peritus fuisse dicitur, annúmque ad cursum Solis, & menses ad cursum Lunae accommodasse: primúsque in castris visam atque reformidatam Solis eclipsim, naturalem, miniméque timendum esse docuisse. Praeterea ordinē aciei & tesseras, hoc est symbolum bellicū & vigilias inuenisse. Quae omnia à gruibus fertur didicisse. Illae enim non nisi acie instructa volant, electo duce, quem sequantur, depositísque in extremo agmine, qui gregem voce contineant, & qui noctu, caeteris dormientibus, excubias obeant. Inter volandum etiam mutatis subinde ordinibus, literas quasdam videntur effingere, quas etiam ab eis primus obseruasse fertur Palamedes. Hinc à poetis Palamedis aues, grues dicuntur.

Palamedes Eleates grammaticus scripsit Onomasticum de tragicis & comicis dictionibus, ac de proprietate Atticae & Doricae linguae. Suidas.

Palanteū, vrbs in Palatino monte, à balatu ouiū dicta, κατ' αὐτίστοιχον, quasi Balanteū, vt Varroni placet: aut certè à Pallante Euandri proauo, vt Virgil. lib. 8. Aeneid. Stephano, vrbs est Arcadiae, à Palante vno filiorum Lycaonis apud Hesiodum. Aliqui Palantiadem vocant. Gentile, Palancius.

Palantia, vrbs Hispaniae Tarraconensis, vt ait Ptol. libro 2. cap. 6. Vacceorum colonia, à qua Palantini dicti: vt à Numantia, Numantini. Aliàs Pallencia. Ciuis, Palancius. Steph. Est & nomen fluminis in Valentino littore.

Palantina: regio Romae, cuius Arcades, duce Euandro, palantes authores extiterunt.

Palatium, vnus ex septem vrbis Romae montibus, nomen habens ab eo, quòd ante vrbem conditam pecus in eo pascens balare consueuerit (sic enim vox eius animalis exprimitur) quasi Balatium: qua etiam voce vtitur Naeuius. Aut certè à palando, siue quòd ibi palare, id est, errare pecudes soleant: siue quòd palantes Arcades cum Euandro ibi cōsederint. Alij à Palantia Latini matre, qui ibi habitauerit, Palatium dictum volunt. Alij à Pallante Euandri auo.

Alij à filia Euandri Palantia, ab Hercule viciata, & postea illic sepulta: vel certè à Pallante eius filio illic sepulto. Plinius à Palantio Arcadiae oppido, patria Euādri, dictum existimat. Ferunt enim Euandrum ob patris caedē domo profugum, in Latium venisse, mōtémque in quo consedit, Palatium appellasse.

Alij à Pale, pastorali dea, nomen inditum autumant.

Hinc Palatinus, na, num: vt Palatinus mons, & Euāder Palatinus. In eo reges primò, deinde consules, pòst imperatores maiore ex parte sedem habuerunt.

Palatinus Apollo dictus est à Palatio, vbi Augustus Apollini post Aruspicum responsa aedem construxit, porticibus & Bibliotheca Latina Graecáque valde celebrem: vnde est illud apud Horatium, Scripta Palatinus quaecūque recepit Apollo. In eo templo fuit Columna quaedam quinquaginta pedum: dubium pretióne an pulchritudine nobilior, cortinaeque aureae ab Augusto conflatis omnibus aliis imaginibus Apollini Palatino dicatae.

Palatium, vrbs Diocletiani, quam nunc nautae Spalatum vocant. Euseb. in Chronicis, Diocletianus haud procul Salonis in villę suae Palatio moritur.

Palatua dea, in cuius tutela Palatium esse putabatur.

Palatual, sacrificium erat quod Romae fiebat in Palatio.

Palatualis, flamen dictus est, qui ad sacrificādum ei deae constitutus erat.

Palatuus, Celtiberorum rex, anno ferè ante Romam conditam 550.

Palbus, mons est Africae.

Palepharus, Atheniensis poeta, qui scripsit de situ orbis & contētione Mineruę cum Neptuno ad mille versus. Veneris quoque & Amoris sermones quinque millibus versuum. Itē de crine Latonae, & quaedam alia.

Pales, pastorum vel pabuli dea. Hanc quidam, teste Seruio, Vestam, quidam deorum matrē appellant. Hanc Virg. gen. foem. vocat. Alij, inter quos Varro, mascul. gen. vt hic Pales. Huic sacra soluuntur, quae Palilia vocantur, de quibus infrà. Seruius.

Palfurius Sura, orator & causidicus (saepe etiam declamauit) Martialis & Lucani amicus, sed ob suspicionem, quòd cum Vitellianis sensisset, Senatu à Domitiano fuit amotus.

Palicenus, Stephan. fons in Sicilia, dictus quòd iuxta Palicos fratres sit. In eum mittitur tabella à iuratis: quae, si verum dixere, fluitat: si falsum mergitur, & periurus inceditur. Vide PALICI & PALISCORVM.

Palici, quasi Palisci, gemini fratres, Iouis filij & Thaliae Nymphae, siue (vt alij volunt) Aetnae. Tradunt enim hanc Nympham à Ioue in Sicilia iuxta Simethium fluuium non longè à Catina vrbe cōpressam, metu Iunonis optasse vt sibi terra dehisceret, & à Iunonis ira sese occultaret. Quibus precibus exauditis, terra molliter dehiscens, intra viscera sua eam recepit, vbi illa legitimo tempore gemellos peperit, quos terra denuò sese aperiēs, in lucem edidit: vnde & Palici dicti sunt, ἀπὸ τοῦ πάλιν

ἵκεσθαι, quòd in terrã demersi, denuò sint reuersi. Ostendunt accolę duos lacus, ex quibus fratres hosce putãt emersisse, eósque Dellos appellant: qui tanta olim in veneratione habiti sunt, vt circa eos iuraméta exigi solerét, si quis in furti suspicionem incidisset, priùs tamen accepto fideiussore: qui si iuranti quid accidisset, præstaret, quòd exitus ostenderet. Nam quum rei negatæ fides quærebatur, & iusiurandum à suspecto petebatur, vterque ab omni contagione mundi ad Crateras accedebat, deinde loci numine inuocato iurabat. quod si iure fiebat, discedebat illæsus: si verò malè iuratum esset, mox in lacu amittebat vitam falsus iurator. Magna præterea veneratione erat Palicorum templum, quod cùm Siciliam sterilis annus arefecisset, diuino Palicorum responso admoniti Siculi, certum sacrificium fecerunt, post quod statim reuersa est vbertas. Quapropter Siculi omne genus frugum congesserunt in aram Palicorum: ob id pinguis vocitata est. Palice, Stephano, vrbs Siciliæ. Theophilus Palicenum fontem esse scribit, & iuxta templum Palicorum dæmonum, quos Æschylus filios facit Iouis & Thaliæ Vulcani filiæ: Silenus Vulcani & Oceani filiæ: & Palicos esse dictos, quòd mortui iterum in homines rediissent. Palicorum fons decaclinos, id est, magnitudine, quę decem lectos caperet, esse fertur: cuius aqua ad sex cubitorum altitudinem exilit, ita vt spectantes diluuium loci metuant, iterum verò intra se colligatur. Ciuis, Palicenus. De fonte eadem Aristoteles in mirabilibus.

Palilia, vel Parilia, Palis deæ festa. Hæc à pastoribus in agris fiebãt XI. Calend. Maij, quo die Romulus vrbem fundauit, ad lupos arcẽdos, morbósque à pecore pellendos, seu pro partu pecoris.

Palimbotri, Indiæ cis Gangem populi. Steph.

Palimbothra, vrbs Indiæ: Ciuis, Palimbothrenus.

Palinurus, Lucaniæ promontorium, haud longè à Velia, ita dictum à Palinuro, nauis Æneæ gubernatore: qui somno oppressus, vnà cum gubernaculo in mare decidit, totóque triduo fluctibus iactatus, quarto demum die ad litus Velinum adnauit: iámque terrã tenebat, cum loci eius acolæ spe prędæ impetum in eum fecerunt, occisúmque & spoliatũ denuò in mare abiecerunt. Quod ob facinus cùm Velini postea graui pestilentia laborarent, oraculo moniti, vt Palinuri Manes placarent, lucum ei consecrarunt, cenotaphiúmque erexerunt in promontorio, quod ab eo Palinuri nomen obtinuit. Virg. 6. Æneid. Dicitur autẽ Palinurus, quasi iterum meiens, πάλιν enim iterum, οὖρος, vrina. Ad quam etymologiam alludit Martialis lib. 3.

Minxisti Pauline semel currente carina:
Meiere vis iterum, sic Palinurus eris.

Paliscorum, stagnum in Sicilia, sulphurei odoris. Apud Stephanum legitur κρήνη τὶς ἐν πολικοῖς, quod magis probo: apud Aristotelem verò in mirabilibus, ἐν παλίσκοις. Vide Palicenus & Palici.

Palla, vrbs Ptolemæo, à latere meridionali Corsicæ.

Palladium, Palladis simulachrum, quod Romæ in æde Vestę fuit, cuius meminit Herodianus, lib. I. Id fuit è ligno compactum, mouens oculos, atque hastam quam manu gestabat, vt scribit Seruius. Nam quum apud Troiam in honorem Palladis arx, & in eius summo templum illi ædificaretur, è cęlo cecidit, & locum sibi in eo templo delegit, nondum cooperta æde: móxque ab Apolline redditũ est oraculum, eius ciuitatis futurũ exitium, si id simulachrũ extra mœnia portaretur. Ouid. 5. Fast. Quo factũ est, vt tempore belli Troiani Diomedes & Vlysses cuniculis, vel (vt alij dicũt) cloacis ascenderint in arcem, & occisis custodibus simulachrum sustulerint.

Palladius, nomen viri proprium, qui de Agricultura scripsit.

Pallanteum, vide Palantheum, per l, simplex.

Pallantias, vt Callimachus refert, lacus, alio nomine Triton, ex qua Palladem genitam volunt.

Pallas, nomen paludis in Africa.

Pallas, adis, filia Iouis, ex cerebro eius prognata, sapientiæ, disciplinarúmque omnium dea, quam Latini Mineruam vocant: dicta, quòd Pallantem gigantem interfecerit, cùm priùs Tritonia vocaretur à Tritone palude, vbi primùm visa est. Vel à πάλλω, vibro, quatio. Fiebat enim eius simulachrũ galea & scuto terribile, & hastam manu tenẽs, quam veluti vibrare videbatur. Vide MINERVA.

Pallas, Claudij Cæsaris libertus, ditissimus, qui Crasso fertur ditior vicies & quinquies centenis millibus.

Palladius, dia, dium, quod est Palladis. Vnde Palladium forũ Romæ, quod erat propinquum templo Palladis.

Pallas, lantis, filius Euandri, quem cùm pater iis copiis, quas Æneæ auxilio misit, præfecisset, magna iam hostium strage edita, à Turno est interfectus.

Pallas, Pandionis filius. Ouidius 7. Metamorph. Hunc Steph. scribit habitasse in Diacria, tribu Atticæ.

Pallene, ciuitas, à Pallena Sithones filia, vxore Clethi dicta, quam alij Thraciæ, alij Macedoniæ ascribũt, ob regionem vicinam, vbi gigantum bella fuisse memorantur. Herod. lib. 7. Gentile, Pallenius. Hæc Phlegra olim dicta fuit, à gigantibus inhabitata, cũ quibus dum Hercu-

Hercules pugnaret, tonitrua & fulmina cælitùs emittebantur: vnde conficta est fabula pugnæ deorũ contra gigantes. Hæc vrbs Cherronesus est, triangulam basim meridiei obuersam habens.

Pallene, vicus in Antiochide tribu Atticæ: tribulis, Palleneus. Steph. Vide PELLENE.

Palma, Ptolem. libro 2. cap. 7. oppidum in Hispania.

Palma, ciuitas in maiori Baleari. Vide IAMNO.

Palma, COS. cũ Sosio Senecione, anno vrbis 851.

Palmaria, insula vltra Tyberina ostia, in mari Tyrrheno. De ea Plin. lib. 3. cap. 6.

Palmyra, Syriæ vrbs inter Romanorũ ditionem sita, & Parthorum, Ptol. libro 5. cap. 15. & Plin. lib. 5. cap. 25. Stephanus, castellum est Siciliæ: Gentile, Palmyreni, qui & Adrianopolitæ nominantur, restaurata ciuitate ab imperatore Adriano.

Palmyrena, regio Syriæ, in qua metropolis est Palmyra. Illic regnauit Zenobia mulier eruditissima.

Palsum, flumen Britanniæ. Plinius libro 5. capite 1.

Paltos, Pom. & Strab. oppidum Syriæ. Ciuis, Paltenus. Vide CARNE.

Pambotades, vicus Atticus in Erechtheide tribu, & tribulis similiter.

Pamisus, Thessaliæ fluuius, dictus quasi totus odiosus, ob damna quæ agris inferebat. Plin. lib. 4. cap. 5.

Pammilia, sacra erant apud Græcos: de quibus copiose Gyraldus.

Pamphagi, Æthiopiæ populi, omnibus rebus vescentes.

Pamphili, tribus Doriensium. Stephanus in Dyman.

Pamphile, mulier textrix peritissima. Pli. lib. 21. cap. 22.

Pamphilus, Neoclidis filius, Platonis auditor. Cic. de natura deorum, Plato circa Phædonis principium, dicit illum inter eos qui in acie ceciderunt, decem dies iacuisse, triduóque, postquam inde sublatus fuerat, impositũ rogo reuixisse, ac mira quędam tempore mortis visa narrasse.

Pamphilus, presbyter, Eusebij Cæsariensis necessarius, tanto bibliothecę diuinę amore flagrauit, vt bonam partem voluminum Origenis sua manu descripserit. Extinctus idem martyr, apud Cæsaream Palæstinæ sub Maximo. Hieron. Suidas autem tres Pamphilos commemorat, duos grammaticos, quorum alter Sicyonius genere, de grammatica, picturáque, ac pictoribus claris scripsit. Alter Alexãdrinus Dictionarium edidit, quod Pratum appellauit, id est variarum rerum collectanea. Tertius Atheniensis fuit, reipublicæ expilator. Vnde prouerbium natum est, Pamphili furtum.

Pamphilus Alexandrinus, grammaticus, qui scripsit Dictionarium, quod vocauit Pratum.

Pamphilus Sicyonius, grammaticus, qui scripsit de pictura & claris oratoribus.

Pamphilus, pictor egregius, Apellis victor, qui neminem minoris talento in disciplinam admittebat, nec minori tempore quàm annis decem.

Pamphilia, Ptolemæo libro 5. regio est minoris Asiæ inter Ciliciam & Syriam, ab occasu Lyciam, & Asiæ minoris partem, à Septentrione Galatiam & Cappadociam, à Meridie Mediterraneum mare, quod illic Pamphilij maris nomen habet. Hæc tota montana ex Tauro in mare procumbit. In ea (vt Pomp. refert) est fluuius Melas, nauigabilis, & Eurymedon: apud quem Cimon Atheniensis Persas nauali pugna superauit.

Pamphilia, Steph. regio Isauriæ contigua, dicta à Pamphile Rhachij & Mantus filia. Incolæ, Pamphilij. Possessiuum, Pamphiliacus. Dicitur etiam Pamphilis, fœm. gen.

Pamphilia, vrbs Macedoniæ. Steph.

Pamprepus, Panopolita poeta, qui scripsit de Etymologiis, & Isaurica, soluta oratione. Floruit ætate Zenonis principis.

Pan, Panos, à poetis pastorum, atque adeò totius naturæ deus esse fingitur: vnde etiam à Græca dictione πᾶν, quæ idem significat, quod totum vel omne, nomen accepit: quòd putabãt vno naturam nomine omnia complecti: vnde etiam ita Pana pinxerunt, vt nihil ex toto vniuerso in eo videatur prętermissum. Habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunæ similitudinem: rubet eius facies ad ætheris imitationem: in pectore Nibridem habet stellam, ad stellarum imaginem: pars eius inferior hispida est: propter arbores, virgulta, feras. Caprinos pedes habet, vt ostendat terræ soliditatem. Hic Dæmogorgonis filius creditur fuisse, & fistulam composuisse septem imparibus calamis simul coniunctis, propter harmoniam cæli. [Vnde Virg. in Corydone. Pan primus calamos cera coniungere plures Instituit, &c.]

Pan, Latinè incubus dicitur. Incubi verò sunt nocturna phantasmata mortalibus terrorem incutientia. Traditur & cũ Cupidine aliquãdo pugnasse, à quo superatus incidisse in amorem Syringis seu Syringæ virginis: quã, cùm transire Ladonem Arcadiæ amnẽ non posset, Nympharum precibus in palustrem calamum mutatam vidisset, ex hoc statim cõposuisse fistulam, quę ex illius nomine apud Græcos est vocata. Hunc præterea prodiderũt, cornua in frõte habuisse in similitudinem radiorum Solis & cornuum Lunæ: prolixam barbam, faciem instar aeris rubẽtem, partémque corpo-

ris inferiorem esse hispidã propter virgam, quã manu gestare solebat: pedibus præterea caprinis, & assiduo risu insignem fuisse Colebatur per totam Arcadiam, potissimùm tamē in Lyceo & Mænalo montibus. Festa eius dicebantur Lupercalia, fiebántque in Auentino monte, mẽse Februario, quorum author fuit Euander.

Panachæi. Vide PANELLENES.

Panacra, montes Cretæ. Callimachus. Gentile, Panacreus: & Panacris, fœm. gen. Est etiã Panacron, vrbs Cypri: Gẽtile, Panacreus, vel Panacrius.

Panacton, castellum Atticum. Steph.

Panæi, gens, ab Edonica non procul.

Panætius, nomen proprium philosophi Rhodij Stoicę sectę. Is fuit Scipionis præceptor, quẽ imitatus est Cicero in Officiis.

Panætius senior, item Rhodius cuius inter philosophos multa mentio, scriptáque feruntur. Suid.

Panętius, primus in Sicilia tyrannus. Olymp. 42.

Panętolium, quasi totam continens Ætoliam, mons Ætolię altissimus. Plin. lib. 4. cap. 2.

Pançura, vrbs iuxta Indum fluuium. Gẽtile, Pançureus. Steph.

Panagęa, Diana dicta est, quòd vagaretur & per nemora montésque oberraret. Quin domicilium etiam subinde mutat, nũc apud superos, nunc apud inferos agens. Nespecie quidem semper eadem, sed nũc pleno orbe, nunc mutila, nunc nulla: vnde natum prouerb. Panagęa Diana.

Panaretus, dici potest omnium virtutum continens. πᾶν enim totum significat, ἀρετὴ, virtutẽ. Martialis;

Arguto madidus pollice Panaretus.

Panathenęa, festa Athenis, à Theseo instituta in honorẽ Mineruæ, quæ à Latinis Quinquatria appellãtur. Hisce ludis gymnicum certamen per pręconẽ & tubicinẽ indicebatur: à cuius spectatione mulieres arcebantur. Pueri quoque & puellę sese manibus cõplexi, Pyrrhicã in theatro saltabant. Erant autẽ duplicia, Maiora quinto quoque anno celebrari solita: & Minora, quæ quotannis peragebantur.

Pancale, insula vna Cycladum, aliàs Amorgus. Steph.

Panchai, populi, qui, vt Pomp. refert lib. 3. deserta Saba habitant, & Ophiophagi vocantur, quoniam serpentibus vescantur.

Panchaia, quasi tota dehiscẽs, regio Arabię, tota arenosa, in qua arbores sponte natæ thus emittunt. Virgilius,

Totáque thuriferis Panchaia pinguis arenis.

Seruius scribit Panchaiam, Arabiã, & Sabęorum gentem eãdem esse, apud quam nascitur thus.

Pandæ, Indiæ populi, qui cũ Deriade cõtra Bacchum pugnauerunt. hi soli reguntur fœminis Steph.

Pãdana, porta Romę, à pando dicta, quòd semper pateret ad res, quę in vrbẽ ferebantur. Eadem dicebatur Libera, à libertate.

Pandaria, insula in sinu Caietano parua, à continenti ducentis quinquaginta stadiis distans, habitaculis frequens. Strabo.

Pandathara, insula in Puteolano sinu, seu in mari Tyrrheno, vt libr. 2. scribit Ptolemęus. Vide Pandana, aliàs Pandatria, Ptolemęus libro 3. cap. 1.

Pandemus, meretriculę cuiusdam fuit nomen, authore Cęlio.

Pandion, Erichthei Athenarum regis filius, qui patri successit in regno. Huius filię fuerunt Progne & Philomela: quarum Prognem Tereo Thracum regi, cuius ope Ponti regẽ profligauerat, vxorem dedit: qui postea & Philomelam violauit, pretextu visendę sororis, à patre abductã, vt docebimus infrà in dictionibus Philomela & Progne. Hinc Pandionius, nia, nium, idem quod Atticus.

Pandora, ræ, Hesiodo fingitur prima mulier, à Vulcano Iouis iussu fabricata. quã singuli dij donis suis ornauerunt. Pallas enim sapientiæ donum ei contulit, Venus formæ, Apollo musices, Mercurius eloquentiæ. inde dicta fuit Pandora, quasi omnium donum, vel quasi ab omnibus donata, vel omnium rerum genere dotata. Hanc postea cũ pyxide clausa missam fuisse tradunt ad Epimetheum (cùm humano generi malè cupiebat Iupiter, ob Promethei audaciã, qui ignem è cęlo furatus, ferulæ inclusum detulerat in terras) qui illa recepta, & pyxide aperta, cui omne malorum genus inerat, terrã morbis calamitatibúsque repleuit. Est & nomẽ matris Deucalionis, à qua Thessalia, Pandora dicta est. Hoc nomine dictæ sunt gentes in conuallibus Indię: quæ, vt ait Plinius libr. 7. cap. 3. ducentos annos viuunt, in iuuentute capillos candidos habent, in senectute nigros.

Pãdora, filia Erichthei Atheniensium regis, quæ vnà cum Protogenia sorore, ingruente Bœotio bello, se pro patrię salute vltrò immolandam prębuit. Quod factum est in pago Hyacintho, vnde & virgines Hyacinthides sunt cognominatæ.

Pandorę, Indorũ populi, qui degunt in conuallibus. Viuunt annos ducentos: in iuuentute sunt cãdido capillo, in senectute verò nigro.

Pandosia, Plinio libro 3. capite 1. Lucanorum in Italia vrbs, in qua Alexander Epirotes (aliàs Ætolus) occubuit, Dodonæo deceptus oraculo, Acherontem atque Pandosiam cauere iubente, cùm similis appellationis loca in Thesprotio monstrentur agro. Est etiam altera, vt idem testatur libro quarto capite primo, eius

mo, eius nominis in Epiro, Oenotriorũ quoque regum regiam fuisse Pandosiam, memorię proditum est. Steph. Brutiorum castellum esse scribit: Gentile, Pandosenus, vel Pandosianus.

Pandosius, Arcadiæ lacus.

[Paneada, fons in monte Libani, vnde Iordanis fluuius erumpit. Ioseph. lib. 3. cap. 18.]

Paneas, oppidulum Phœniciæ. Ciuis, Paneates.

Panellenes, Homero, vt Panachęi, pro omnibus Græcis, per synecdochē partis pro toto. Hellenes enim propriè sunt Homero, qui Phthiotin Græciam habitant, aliàs Myrmidones & Achæi dicti.

Panelus, vrbs circa Pontum, sic dicta ab Heracleota quodam (ex posteris Penelei ducis in bello Troiano) qui illuc ex Bœotia venit. Stephanus.

Paneus, pictor egregius, frater Phidiæ, qui pinxit Ægidem Mineruæ.

Paneus, fons sub Libano monte, in quo si qua natantia proiiciantur, in lacu cui Phiala nomen est, cuncta reperiuntur. Vide Iordanem & Panium. Est etiam hoc nomine Colchorũ fluuius, Bocatio, cui oppidum imminet sui nominis, habens post se Homochorum multimodas gentes.

Pangæus, quasi totus terra, ob nimiam fertilitatem, promontorium Thraciæ, Bessis conterminum, & Macedoniæ coniunctum, in quo, vt scribit Herodotus libr. 7. aurea sunt & argentea metalla: & ad eius radices Nestis amnis defluit. In singulari est generis masculini, in plurali neutri. Hinc Pangæus, gæa, gæũ: vt arua Pangęa. Hinc Pangæus mons, apud quē Cęsar à Pompeianis ferè ad deditionem coactus est.

Panhellenia, sacra totius Gręciæ: Panionia toti⁹ Ionię erant, de quibus Strabo & Suidas.

Panhormus, & Panhormum, & Panhormium, ciuitas Sicilię, & portus, Stephano ex Polybio, dicta à nauium applicatione, quæ vndique illuc conueniunt: est enim ὅρμος portus pars. Inde nautæ dicuntur hormizare, id est, nauem anchoris & retinaculis instruere, quò secura sit in portu à repētinis procellis. Hinc Panhormita, Panhormitanus & Panhormi⁹, Ptolem. lib. 3. cap. 4.

Pania, vetus nomen Arcadię, Steph. Alibi verò nauale esse scribit Cilicię, circa campum Aleium: Gentile, Panieus.

Paniada, quę & Cęsarea, Philippi vrbs Iudææ, à Philippo filio Herodis condita.

Panionium, locus sacer in Mycale promōtorio, ad Septentrionem vergens, communiter ab vniuersis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus. Hunc in locum quotannis conueniebant Iones ad peragenda sacrificia, quæ & ipsa Panionia dicebantur. Herodo. lib. 2. Steph. templum est & vrbs in maritima regione Ephesiorum & Samiorum. Ciuis, Panionius.

Panionicus, ca, cum, denominatiuum.

Panis, rex Chalcidis, qui quia satis impudenter Hesiodum Homero prætulerit, eius stultum ac ineruditum iudicium abiit in prouerbium, Panidis suffragium.

Panisci, dij syluestres, quasi per diminutionem dicti minutuli Panes, sicut à Satyro Satyriscus inclinatur.

Panium, specus Palęstinæ, è quo Iordanes fluit. Inde Panieus. Steph. Vide PANEVS.

Pālateria, insula in quam Tiberius Nero Agrippinam vxorem relegauit: Gentile, Panlaterenus, vel Panlaterianus.

Pannias, Assyriorum rex XXV.

Pannonia, Ptolemæo, regio Europæ latissima. Danubio à Germania ad Septentrionem dirempta, ab Oriente habens Mœsiam, quæ & Seruia & Bulgaria dicitur: ab Occidente Noricum: à Meridie in Istriam vsque & Illyricum extensa. Diuiditur autem in superiorem & inferiorem. Pannonia superior ab Occasu Norico, à Septentrione Germania & Istro terminatur: ab Oriente habet Pannoniam inferiorem, à Meridie Illyrim. Hodie hæc Pannonię pars Styria & Asturia appellatur, caput habens Viennā vrbem celeberrimam, firmissimúmque orbis Christiani propugnaculum. Inferior verò Pannonia à Septentrione Germaniam, Danubiúmque: ab Occasu Pannoniam superiorem, à Meridie Liburniam, quā hodie Sclauoniam appellāt, prospicit: ab Ortu verò Iazyges Metanastas: quem tractum hodie Septem castra vocant. Hæc Pannoniæ pars hodie ferè vno nomine Hungaria dicitur. Vtriusque regionis populi Pānones, siue Pannonij.

Panolbus fuit Epicus poeta.

Panōphæus, Iouis Epitheton, à πᾶν, & ὀμφὴ, vox, siue quòd ab omni lingua colatur, siue quòd omnium voces audiat. Ouid. 7. Metam.

Panope, pes, siue Panopea, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, ita dicta à perspicuitate visus.

Panon, vicus. Vide PANOS.

Panopes, Acestæ regis Sicilię comes, venator egregius: de quo Virg. 5. Æneid.

Tum duo Trinacrij iuuenes, Helymus, Panopésque,
Assueti syluis, comites senioris Acestæ.

Panormus. Vide PANHORMVS.

Panos, vicus iuxta rubrum mare est, qui & Panon: Gentile, Panocomites.

Panos insula, vrbs Æthiopum, quę aliàs Adulis.

Panos, ciuitas in Ægypto est, vbi & Panis simulachrum magnum habetur, pudendo ad septē digitos erecto, quod dextra flagellum intentat Lunæ: Ciuis, Panopolites. Steph.

Panotea. Vide PHANOTEVS.

Pantaces, nomen amnis, ab vsu medicinæ pecorum dicti. Est in Samo prope Calchantis & Podalirij sacella. Strabo.

Pãtænus, theologus eruditissimus, primus scholæ ecclesiasticę præfuit apud Antiochiam, anno salutis 181. Euseb. libro 5. capite 10. hist. eccle.

Pantagias, fluuius Siciliæ rapidissimus, quem poetæ fabulantur ante Proserpinæ raptum, cùm pleno ferretur alueo, vicina loca strepitu latè impleuisse. Verùm cùm Cereri, filiam raptam quærenti, molestus esset, deam indignatam aquas eius imminuisse, & in posterũ silentio fluere iussisse. Seruius. Dictus autem videtur pantagias, παρὰ τὸ πάντ' ἄγειν, quòd rapiditate sua, obuia quæque prosternat, ac secum rapiat.

Pantanus, lacus Apuliæ, in Italia. Plinius lib. 3. cap. 11.

Panthea, vxor Abradatę, Susij doctoris sub Cyro maiore castissima, quã Cyrus expugnatis Assyriorum castris, ob pulchritudinem duxerat captiuam. Xenophon apud Cælium lib. 7. cap. 53. Et pædiæ lib. 5.

Pantheon, templum Romæ (vt Dion historicus refert) sic dictũ, quòd in Martis Veneríſque imaginibus, sub ipso templo cõstitutis, omnium deorum imagines effictæ erant. Siue quòd templum ipsum rotundum sit, cęlóque persimile: & sic quoque omnium deorum habitatio censeatur. Pãtheon Ioui vltori ab Agrippa factum fuit. Hodie appellatur Templum diuæ Mariæ rotundæ.

Panthesilea. Vide PENTHESILEA.

Pantheus, & Pãthus, nomen proprium filij Otrei fratris Hecubæ: qui fuit vir Troianus ex primoribus vrbis. Hom. Ilia. 3. Virg. 2. Æneid. Quo res summa loco Panthu? quam prendimus arcem? Inde fit patronymicum, Panthoides quo poetæ vtuntur pro Euphorbo, Panthoi filio. Ouid. 15. Metamorph.

Panticapæum, maxima vrbiũ in Bosphoro, Metropolis cęterarum. Condita est ab Ætę filio, cui Agateus Scytharum rex hunc locum donauerat, & à præterlabente amne Panticape nominato. Ciuis, Panticapæeus, & Panticapæates. Steph. Vide PANTICAPVM.

Panticapes, fluuius Scythiæ, quintus ab Istro. Herod. lib. 4.

Pãticapum, oppidum ibidem prope Bosphorũ, eodem authore. Vide PANTICAPAEVM.

Pantole, impostor nominatissimus. Eustath. in Homerum.

Pantomatrium, oppidum Cretæ insulæ maritimum. Plin. lib. 4. ca. 12. Ciuis, Pantomatrius, vel Pantomatreus.

Pantrepes, fluuius Scythiæ.

Papæus, nomen, Herod. lib. 4. quo apud Scythas Iupiter vocatur.

Paphages, nomen regis Ambraciæ. Is cùm obuiam factus esset leęnæ, catulis suis stipatæ, ab ea occisus est.

Paphlagonia, regio minoris Asiæ, ad Septẽtrionale littus versa, supra Galatiam, cuius eam Ptolemæus partem facit: ita dicta, Stephan à Paphlagone Phinei filio. Incolæ, Paphlagones: ex quibus fuerunt & Heneti, qui per seditionẽ patria pulsi, & rege Pylemene ad Troiam amisso, Antenorem in Italiam sequuti sunt, & pro Henetis, literæ vnius immutatione Veneti appellati. Liuio lib. 1. ab vrbe condita. Paphlagonia (vt Solinus scribit) à Cytoro monte consurgit, porrecta in spatium triũ & sexaginta millium. In ea Mithridates Eupatoriam condidit: quæ subacta à Pompeio, Pompeiopolis nominata fuit.

[Paphnutius, homo Dei, Episcopus ex Ægypti partibus confessor, ex illis, quos Maximianus dextris oculis effossis, & sinistro poplite succiso, per metalla damnauerat. Sed in hoc tãta virtutum inerat gratia, vt signa per eum non minus, quam dudum per Apostolos fierent. Nam & dæmones verbo tantùm fugabat, & ægros sola oratione curabat: sed & cæcis visum dedisse dicitur, & paralyticos ad stabilitatem corporis reuocasse. Quem Constantinus imperator in tanta veneratione & affectu habuit, vt sæpius eum intra palatium euocatum complecteretur: & illum oculum, qui in confessione fidei fuerat euulsus, auidioribus osculis demulceret. Ruff. lib. 10. cap. 4. hist. ecclesi. Is concilio adfuit Nicæno, vbi patribus suasit, presbyteros, qui ante adeptum sacerdotij ordinem duxerant vxores, eas nullatenus relinquere: sed eos, qui non haberent, nulla prorsus lege ducere posse. Socrat. lib. 1. cap. 8. hist. ecclesi.]

Paphus, Cypri ciuitas, Veneri quondam sacra, in qua ante nuptias puellæ dotem quæsituræ, in honorem Veneris in littore se prostituebant. Iustinus lib. 18. Pomponius lib. 2. Strabo 14. Plin. lib. 5. cap. 31. Hæc frequenti terræ motu lapsa nunc ruinarum tantùm vestigiis, quid olim fuerit ostendit. Inde Paphius, phia, phiũ. Stephanus Paphum, Cypri vrbem, Erythram olim dictam scribit.

Paphus, filius Pygmalionis, filij Cilicis, ex Eburnea matre. Cùm enim olim Pygmalion in Cyprum insulã peruenisset, comperissétque mulieres omnium libidini obsequẽtes, cœlibem vitam ducere statuit. Porrò cùm ingenio valeret, essétque sculptor insignis, dicitur sibi ex candidissimo ebore muliebre sculpsisse simulachrũ, omnibus venustatis formęque numeris, quoad fieri potuit, absolutum. Inquo cùm homo ingeniosus artem suam miraretur, in eius amorem incidit, orauítque

Vene-

Venerem, quæ summa cum veneratione id temporis in Cypro colebatur, vt vxorem sibi concederet, statuæ suæ eburneæ simillimam. Quibus precibus à Venere exauditis, Pygmalion domum rediens, statuam suam animatam inuenit, seruatísque iisdem lineamentis, eodémque candore, in formosissimam virginem transformatam. Cuius postea cõcubitu vsus, ex ea Paphum filium suscepit, qui & patri in regno successit, conditítque vrbem in Cypro, quam de suo nomine Paphum appellauit, constructo etiam in ea templo, & ara in honorem Veneris, quæ à loco Paphia est cognominata, cui diu solo thure sacrificatũ est.

Paphia, ciuitas Insubrium, Ticinum alio nomine appellata, olim Ostrogotthorũ & Lingobardorum regum sedes. Et fluuius eodem nomine. Vide TICINVM.

Papias, grammaticus, qui scripsit Dictionarium Latinum ex ordine literarum.

[Papias, D. Ioannis auditor, D. Polycarpi condiscipulus & socius, Hierapoleos ciuitatis episcopus fuit: cuius quinque feruntur libri, qui inscribũtur, Verborũ Dominicorum explanatio. Euseb. lib. 3. cap. 35. & 39. hist. eccles.]

Papinianus, Iurisconsultus, Seuero principi gratissimus, Scæuolæ discipulus, cui in aduocatione fisci successit. Is est, cui filios suos Seuerus moriens commendauit: deinde ab Antonio Caracalla securi percussus est. Causa necis traditur, quòd Caracalla, interfecto fratre Geta, ei mandauerit, vt & in Senatu, & apud populum facinus dilueret: illum autẽ respondisse, nõ tam facilè parricidium excusari posse, quàm fieri. Spartianus.

Papinius Statius, Neopolitanus, inter heroicos poetas relatus, haud ignobili genere ortus est. Quidam scribunt maiores eius oriundos esse Epiro, diúque versatos Sellis, nõ sine admiratione ingenij & probitatis. Patrem Papinium habuit, qui ob insignem erudirionem, egregiásque virtutes, Neapoli ciuitate donatus est, in qua Statius Papinius poeta natalem suum habuit. Composuit multa & varia poemata, Thebaidem libris duodecim, quos cõsecrauit Cęsari Domitiano. Deinde aggressus est scribere opus de Achille: præterea opus Syluarum Crinitus.

[Papis, aliàs Baal, vel Beelphegor, idôlum quõdam fuit, quod Israelitæ in monte Phagor adorandum erexerant: ob quam rem horrẽdam, ac Deo summo abominabilem, Iudæi toties à Deo grauiter culpantur, & in sacris literis reprehenduntur. Quod quidem idôlum Romani sub nomine Priapi colebant, Arrian. lib. 6. & 7.]

Papitium, vrbs Paphlagoniæ: Ciuis, Papitius. Steph.

Papippus, sculptor egregius, Praxitelis discipulus, qui Zetum & Amphionem, Dircen, & Taurum insculpsit.

Paprimis, vrbs Ægypti. Ciuis, Paprimites. Stephanus.

Pappus, philosophus Alexandrinus, scripsit de situ orbis, & de fluuiis Africæ commentarios in Ptolemæum.

Papyrius, à velocitate Cursor dictus, quum Cõsulem se aduersis omnibus contra Samnites progressum esse sensisset, ad auspicia repetenda Comum regressus, edixit Fabio Rutillano magistro equitum, quem exercitui præponebat, ne manus cum hoste consereret. Sed cùm ille opportunitate ductus pugnasset ac vicisset, reuersus eum ferire securi voluit: ille in vrbem confugit, nec supplicem Tribuni tuebantur. Deinde parentis lachrymis, populus veniam precibus impetrauit. Papyrius item de Samnitibus triumphauit. Liu. lib. 9.

L. Papyrius Cursor, superioris filius, de Samnitibus secundum patrem, omnium pulcherrimam victoriam reportauit: ædem Fortunæ de manubiis faciendam locauit.

Papyrius Crassus, quum Priuernates intra mœnia fugasset, ac pro rebus bene gestis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphauit, & pro laurea, vsus est myrtea corona. Valer. lib. 4.

Papyrius Carbo, cum dentibus natus. Plinius lib. 7.

Papyrius Prætextatus, nobilis adolescens, ex eo cognomen assequutus, quòd in prætexta & adolescentia magnoperè visus est sapere. Cùm enim à patre duceretur in curiam, in eáque fortè arcana quędam tractarẽtur, domum reuersus, interrogatúsque à matre, quidnam in senatu actum esset, Vt duæ, inquit, vni nubere possint. At illa manè conuocatis matronis, ad curiam properat: rogántque, vt eadẽ lege viros duos habendi licentia sit etiã fœminis. Re cognita, ingenium & constãtia pueri laudata est. Macrob. Papyrius alius Publicium nobilem adolescentem, quòd stuprum pati nollet, contumeliis ac plagis afficiebat: re ad senatũ delata, damnatus est. Lex deinde lata, ne quis in corpora libera ob æs alienum ius haberet. Liu. lib. 8. Valer. de pudicitia.

Parabolos, insula parua cõtra Phœnicem. Pomponius.

Paracheloitæ, diuersi populi, alij ad Acheloum in Phthia, alij in Ætolia. Steph.

Paradisus, nomen oppidi Syriæ, supra Antaradum, in Meridiem ad Libani Orientalis latus siti. Plinius & Strabo. Est & locus in Oriente longo tractu maris distans à continente; de quo Augustinus ad Orosium scribit sic, Paradisus in Oriente situs est, inter ecto Oceano, & à nostro orbe longè remotus, in altissimo loco constitutus, pertingens vsque ad Luna-

rem circulũ: vnde illuc aqua diluuij minimè peruenisse dicitur. [Hanc opinionem D. Augustinus ex Platonis Phædone sumpsit, quam & Beda secutus est.] Hic locus à primi hominis reatu interclusus est, nec vlli animantium datur in eum aditus. Amnis itē Paradisi meminit Capella li.6. Est etiam vicus in Sicilia. Steph.

Paræsus, vrbs condita à Paræso Minois cognato. Steph.

Parætaca, vrbs Medica: Gentile, Parætacenus, Steph.

Parætonium, Lybiæ Marmaricæ oppidum, stadiis ferè nongentis distans à Catabathmo, portúmque habēs ingentem, XL. ferè stadiorum, Strabo lib.17. Hinc Parætonius, nia, niũ. Lucan. lib.3.

Paratonium, vrbs prope Alexandriam, quã vocant Ammoniam. Steph.

Parali. Vide ERVIA.

Paralus, Plin. lib.7. nomen eius, qui primus longam nauem inuenit. Sunt & Parali in Attica, qui Paraliam incolunt, Stephan. Plutarchus, Paralos factionem vnam è tribus, quæ Athenis erant, Solonis tempore, intelligit. Est etiã πάραλος, vrbs Meliensium in Thessalia. Ciues, Parali. Steph.

Paramedesidæ, agreste hominum genus, qui Bactrianis ad Occidentem sunt coniuncti. Tuguria latere primo struunt in montibus fora mine supernè relicto, vnde lumen accipiunt. Altis præmuniuntur montibus.

Parapotamia, regio Tigri proxima. Plin. libr.6. cap.27. Stephano, vrbs Phocidis. Ciues, Parapotamij.

Parasius filius Philonomiæ cuiusdam, quæ cùm pastoris cuiusdam concubitu prægnans facta gemellos enixa esset, Parasium videlicet & Lycastum, metu patris abiecit in Erymanthũ, vbi in concauam quercum delati lupam reperunt, quę abiectis propriis eosdem lactauit. Author Plutarch.

Parauæi, populi Thesprotiæ, sic dicti, quòd iuxta Auum fluuium habitent. Rhianus libro 4. Thessalonicorum.

Parcæ, deæ fatales, humanæ vitæ stamina dispensantes. Dictę autem putantur Parcę à partu, teste Varrone, eò quòd nascentibus hominibus bona maláque conferre censeantur. Alij à parcendo κατ' ἀντίφρασιν dictas putant, propterea quòd nemini parcant. Hæ autem tres esse finguntur, Clotho, Lachesis, & Atropos, Erebi & Noctis filiæ: quarum primam colum volunt gestare, secundam nendo humanæ vitæ terminũ præfinire, tertiam filum incidere: hoc est, vitam tempore statuto abrumpere. Hinc sorores lanificæ à poëtis appellantur. Apuleius ternarium Parcarum numerum à triplici tempore ductum existimat. Nam quod in fuso perfectum est, præteriti temporis habet speciem: & quod torquetur in digitis, momenti præsentis indicat spatia: & quod nondum ex colo tractum est, futuri & consequentis seculi posteriora videtur ostendere. Lachesim dictam esse putant, ab eo quòd λαγχάνω Græcè, sortior, designat. Atropō, quia verti, hoc est mutari aut flecti nō possit, ab α priuatiua particula, & verbo τρέπω, quod est verto. Clotho, quoniam contorta & conuoluta omnia teneat: à verbo Græco κλώθω, quod significat neo, vel circumuoluo. Latini veteres earum tria nomina fecerunt, Nonam, Decimam, & Mortam.

Paremphis, vrbs Ægypti: Ciuis, Paremphites. Steph.

Parentalia, erant sacra funesta, quæ fiebant ab antiquis in honorem mortuorum: cuiusmodi sunt, Anniuersalia nostra.

Parentium, Istrię vrbs, Ptol. libro 3. cap.1. Vulgò Parenzo: Gentile, Parentinus.

Paresitacini, populi montani, & latrones Persis contermini. Strabo lib. 11.

Paretaceni, gens in Media. Herod. libr.1. Meliùs Parætaca, per æ, vt suprà.

Pariani, populi in Hellesponto, qui Amorem inter deos venerantur.

Paricane, vrbs Persica: Gentile, Paricanij, & Paricani. Steph.

Pariedrus, confractus maris à lęua Tauri montis.

Parienna, Ptolem. libr.2. cap.11. Germanię vrbs, Vulgò Frideck.

Parilia, deæ Palis festa.

Parilitium, sydus vulgò ita appellatum: quia ea oriente Parilia celebrantur. Peritiores hoc sydus Hyadas vocant. Dicitur etiam Palilitium.

Paris, ridis, Priami Troianorum regis & Hecubæ filius, alio nomine Alexander appellatus: cuius matri, cùm illa se facem ardentem parere somniasset, coniectores responderunt fore, vt filius quem in vtero gestabat, causa esset Troiani excidij. Qua rę cognita, Priamus puerum, vbi primùm fuit natus, Archelao seruo exponendum tradidit. Contrà, Hecuba cùm materno affectu, tum infantuli forma commota, curauit vt furtim nutriretur à pastoribus in Ida monte. Vbi cùm adoleuisset, Oenonem Nympham amauit, & compressit, suscepítque ex ea duos filios. Porrò quum in dirimendis controuersiis esset æquissimus, maximam iustitiæ famam sibi comparauit, adeò vt orta inter deas, Iunonem, Palladem & Venerem disceptatione de formæ præstantia, propter aureum malum à Discordia ad Pelei nuptias illatum, in quo scriptum erat, Detur pulcherrimæ: iudex sit constitutus. Quas cùm vidisset nudas, sen-

das, sententiam tulit secundum Venerem, quæ pulcherrimam fœminarũ sibi promiserat, neglecto regno, quod pollicebatur Iuno, & contempta, quam Pallas offerebat, sapientia. Præterea cùm esset fortissimus, in agonali certamine, quod ad Troiã agebatur, cùm alios omnes superauit, tũ ipsum etiam Hectorem: qui cùm ægrè ferret à pastore se esse superatũ, gladiúmque in eum stringeret, Paris illi aperuit, se eius fratrẽ esse germanum, quod & allatis crepũdiis probauit. Sic igitur cognitus, à patre receptus est. Deinde constructis viginti nauibus sub specie legationis ad repetendam Hesionẽ, in Græciam missus est, vbi à Menelao hospitio est susceptus. Verùm cùm ille necessaria de causa in Cretam nauigare cogeretur, Paris sibi occasionem rei bene gerendæ oblatam ratus, Helenã, quam mutuo amore deperibat, rapuit, & in Asiã abduxit. Herodotus tamen author est in Græciã venisse, absente Menelao, Helenésque pulchritudine captum, Spartã expugnasse, illámque etiam renitentem, & omnes regios thesauros rapuisse, & ob id postea Helenam à viro recipi meruisse. Ex quo raptu deinde secutum est bellum Troianũ, in quo, singulari certamine, cum Menelao congressus, cùm penè vinceretur, à Venere pugnæ subtractus est. Postremò, Hectore & Troilo fratribus occisis, cùm ipse sumpto arcu & sagittis, quibus plurimùm valebat, Achillem sub prætextu desponsandæ Polyxenæ sororis in templo Tymbræi Apollinis interfecisset, ipse quoque à Pyrrho, siue (vt aliorũ est opinio) à Philoctete occisus est, post cuius mortẽ Helena Deiphobo nupsit. Hũc Homerus vbique parum strenuum inducit, amoribúsque & citharæ, quam tractandis armis, aptiorem. Vnde est illud apud Ouidium in Epistola Helenes,

Bella gerant alij, tu Pari semper ama.

Paris, rex Galliæ, anno ferè ante Romam conditã 660. [Hic vrbem Parisiensem, omnium florentissimam, condidit, ac de suo nomine nominauit. Maneth. & Ann. in Commentar eiusd.]

Paris Histrio, libertus Domitiæ, Neronis amasiæ, qui solebat Neroni luxus intendere cœnæ tẽpore, eiúsque animũ demulcere. Cornelius Tacitus. Tranquillus scribit à Nerone eum fuisse interfectũ, quasi grauem aduersarium. Idem scribit Domitianum vxorẽ repudiasse, Paridis Histrionis amore perditam.

Parisades, rex Ponti, sub Darij vltimi & Alexandri Macedonis tempora.

Parisij, orum, populi inter Celtas, qui Senonẽsi prouinciæ attribuũtur, Senonibus, Bellouacis, Agẽdico ac Meloduno finitimi, Lutetiam habent oppidum, quã nũc Parisiensem, episcopalem vrbem inhabitant, positam in insula fluminis Sequanæ. Cæs. lib. 6. Comment. Ptolem. lib. 2. cap. 8. Ad ortum verò & iuxta Sequanam Parisij: & vrbs, Parisiorum Leucocecia: vulgò *Paris*.

Parium, ciuitas Asiæ, in regione Mysiæ: ex qua fuit Neoptolemus, cognomẽto Glossographus, vir memoratu dignus. Strabo lib. 10. & 11. Pomponio Bithyniæ, Ptolem. Plinio, Straboni, Propontidis in Hellesponto oppidum, à Milesiis, Erythræis, Parisque conditum. Stephanus à Pario Iasonis filio nominatum ait. Gentile, Parius: Ciuis, Parianus vel Parianeus. Iuxta hoc, teste Plinio libro 7. capit. 2. gentes sunt, quæ Ophiogenes vocantur, serpentum ictus leuare solitæ, & manu imposita, venena extrahere corpori. Varro etiam nunc esse paucos ibi dicit, quorum saliuæ contra ictus serpentum medeatur. In eodem oppido, Plin. libr. 36. capite 5. Cupido nudus fuit par Veneri Gnidiæ nobilitate & industria.

Parma, nomen fluuij, à quo vrbs inter Placentiam & Cremonam sita, Parma appellata est. Plinius lib. 2. cap. 1. Hæc patria fuit Cassij poetæ, & Macrobij viri ingenio & doctrina præstantis: Gentile, Parmæus, Parmanus, vel Parmensis.

Parmena, nomen diaconi, Act. 6.

Parmenides, Eleata philosophus, Xenophanis auditor atque amicus, cuius meminit Plato, qui eius nomine dialogum scripsit, vocauítque Parmenidem, siue de Ideis. Hic carmine Physiologiam expressit, sicut Empedocles & Hesiodus: duplicem eam esse dixit, vnam quæ veritate constaret, alteram que opinione. Primus deprehendisse dicitur eũdem esse Luciferum & Hesperũ: alij Pythagoram dicunt. Suid. Diog.

Parmenio, inter Alexãdri comites maximè dilectus. Curtius & Plutarchus.

Parmeno, apud comicos, nomen viri, quasi deses, à παρὰ, & μένω, maneo.

Parnassus, mons Phocidis, Apollini & Musis sacer, duos vertices habẽs, quorũ vnũ Thithorea vocari, alterum Hyampeum, author est Herodotus in Vrania. Cithæron autẽ & Helicon, quos Seruius malè putauit esse Parnassi iuga, montes ab hoc diuersi & disiuncti sunt: ille circiter quindecim passuum millia, Cithæron verò triginta, ab eo distans. Ouidius 1. Metamorph. In hoc monte rupes vel maiestate numinis, vel situ ipso horrorẽ visentibus facit, vndique ferè præceps. in formã theatri, hîc est Apollinis Delphici tẽplum, hîc fons Castalius, Musis sacer. Hîc habitauere Pieres, natio Thracia. vnde Pierius mõs, & Pierides Musæ. Sub Parnasso habitauerũt Hyantes populi. Vnde aquæ Par-

nassi fontis, Hyantida dicuntur. Hîc fontes Atticam versus, Hippocrene & Aganippe. Hinc Parnassius, sia, sium: Nec tantùm his hæbo gaudet Parnassia rupes. Parnassus, Stephano mōs Delphorum: Incola, Parnassius: fœmininum, Parnassia, Parnassias, Parnassis. Possessiuum, Parnassiacus. Vocabatur autē priùs Larnassus, quòd Larnax, id est arca Deucalionis illic appulisset. Alij à Parnasso vate dictum volunt, qui primus in Pythiis vaticinatus sit. Steph.

Parnes, mons Atticæ: vnde Parnetius. Steph.

Parnopius, Appollo dictus est apud Bœotios, siue à mure qui apud Æoles πωρνοπίων dicitur: siue à culicibus, qui sic apud Bœotios nominantur. Pausanias Parnopium vocat, quòd infestas agro Atheniēsi locustas, hoc est παρνόπας, de regione propulsauerit.

Parnetes est cognomen Callistrati Atheniensium principis: qui quia instituit, vt in iudiciis & concionibus numuli distribuerentur, datus est Prouerb. locus, Obolum reperit Parnetes.

Parnus, quidam qui ob amissam nauiculam, cū obuiis quibúsque litigabat. Hinc Adagium, Disceptare ob Parmi scapulā, id est, ob res minutulas, multum mouere litium & querelarum. Diogenianus apud Erasmum.

Parœtea, regio prope mare rubrum: Incolæ, Parœtæi. Steph.

Paropanisadæ, Ptol. lib. 6. cap. 18. populi Asiæ, qui ab Occasu Aria, & ab Oriente parte Indiæ, à Meridie Arachosia terminātur, sic dicti à monte Paropaniso, eis à Septentrione imminente. Torcastēsis, Tartarorum regni pars, præter oleum omnia proferens. Steph. ciuitas & mōs Indiæ: Incolæ, Paropamissadæi, & Paropamissadæ.

Parorea, vrbs Arcadiæ. Ciues, Paroreatæ. Est etiam Macedonum vrbs: Gentile, Paroræi, vel Paroritæ. Steph.

Paros, insula maris Ægei, vna Cycladum, XXXVIII. M. passuū distans à Delo: ita dicta à Paro, Iasonis filio, vel ab Arcade quodā Paro Parasij filio. Pli. lib. 4. ca. 12. In hac insula marmor candidum proueniebat, ad deorū simulachra maximè expetitum: ídque à loco Parium dicebatur. In ea est oppidum etiam Paros vocitatum. Diuersa eius diuersis tēporibus nomina fuerūt Pactia, Demetrius, Zacynthus, Hyria, Hyleessa, Minoa, & Cabarnis à Cabarno, qui filiæ raptū Cereri prodidit: Ciuis Parius: non, vt Apollonius habet, Parianus. Hinc natum est prouerbium ἀναπαριάζειν, de illis qui pacta & cōuenta violāt, Steph. vel potius Erasm. in Chiliadibus.

Paros, insula Liburnorum. Steph.

Parparon, regio Æolidis in Asia, vbi Thucydidē obiisse ferunt. Aliqui Perinē vocant. Ciuis, Parparonius, vel Parparoniotes. Steph.

Parrhasia, Arcadiæ oppidum, Plin. lib. 4. cap. 6. non procul à Stymphalo, Lycaonis patria: à quo vniuersa Arcadia à poetis quandoque Parrhasia appellatur.

Parrhasia, Stephano, vrbs Arcadiæ: sic dicta à Parrhaso vno filiorum Lycaonis. Nicanor Parmasiam olim vocatam scribit, propter Lycaonis paranomiā, id est, impietatē erga Iouem: Ciuis, Parrhasius, Parrhasicus. Step. Item Parrhasis, Gentile fœmininum: vnde Parrhasidem Vrsam, pro Septentrionibus poetæ vsurpant, respicientes nimirum ad Callisto Lycaonis Parrhasiæ regis filiam, in hoc sidus conuersam.

Parrhasius, pictor insignis, qui primus symmetriam picturę dedit, primus argutias vultus, elegantiā capilli, venustatem oris expressit, & artificum confessione in ligneis extremis palmam adeptus est. Vide alia eius opera apud Plinium quamplurima: superatus tamē est à Timante in Aiace.

Idem venit in certamen cum Zeuxide. Et cùm ille detulisset vuas pictas tanto successu, vt in scenam aues aduolauerēt: ipse detulisse linteum pictum traditur, ita veritate repræsentata, vt Zeuxis alitū iudicio tumēs, flagitaret tandem remoto linteo ostendi picturam, atque intellecto errore concederet palmam ingenuo pudore, quoniam ipse aues fefellisset, Parrhasius autem se artificem. Plinius libro 35. capite 10.

Parthaon, pater Oenei regis Aetoliæ, auus Deianiræ.

Parthenaspates, Parthorum rex à Traiano designatus, paulò pòst à Parthis pulsus est.

Parthenia, vicus prope Pontum, Steph. Samos etiam olim sic dicta est. Idem.

Parthenium, vrbs Eubœæ, & alia Thraciæ: Gentile, Parthemius & Partheneus, Steph.

Parthenius, mons Arcadiæ. Plin. lib. 4. cap. 6. ita dictus à virginibus, quæ in ea Veneri frequenter sacra facere solebant.

Parthenius, fluuius Paphlagonum, in Pontū Euxinum influens.

Parthenius, fluuius, Steph. per mediam Amastrionorum vrbem fluit: sic dictus, vel quòd Diana virgo frequenter in eo venaretur, vel quòd placido, tanquam virgineo gradu profluat, vel quòd Virgo Palætini regis filia in eo sumersa sit. Est etiam promontorium prope Heracleam.

Parthenius, poeta Nicæus, Suidæ, elegiacus, diuersorúmque metrorū: à Cinna in bello Mithridatico captus, deinde ob ingenium manumissus. Vixit vsque ad Tyberiū Cæsarem, qui eius scriptis admodū delectabatur. Huius Parthenij locos Virgilius quādoque mutuabatur: cuiusmodi est illud Glauco, &

Panopeę, & Inoo Melicertę. Author Gellius, Fuit item alter Chius genere, filius Thestoris, qui vocabatur Chaos, Homero poeta prognatus: scripsit versus in laudem patris Thestoris. Suidas.

Parthenopęus, vir, filius Meleagri & Atalantæ. Nonnulli perhibent illum Martis & Menalippes fuisse filium, siue Melanionis, qui fuit rex Arcadię. & Thebana bella puer admodũ petiit, & in bello Troiano periit, eúmque apud inferos vidit Æneas.

Parthenopæus, adolescens quidam formosissimus, Statij amasius.

Parthenope, vna Sirenum, quę prę dolore, quòd prętereũtem Vlyssem cum sociis in scopulos cantu pellicere nõ potuissent, in mare se pręcipitauerũt. Harũ aliæ alia in loca. Parthenope autem eò delata est, vbi postea cõdita fuit Neapolis, præclara vrbs Cãpaniæ, quæ ab eius nomine etiam Parthenope est appellata. Neapolim autem postea dictã fuisse hanc vrbem nõnulli putauerũt, quòd ab Augusto fuerit instaurata: sed hoc verum esse non potest. Nam etiam apud Lycophronem, qui Ptolemæi Philadelphi temporibus multis ante Augustum annis claruit, Neapolis hæc vrbs appelatur, & ciues ipsi Neapolitani: quos scribit quotãnis ad tumulum Parthenopes faces ferre consueuisse. Verisimilior est itaque aliorũ opinio, qui hãc vrbem à Cumanis conditam tradunt: qui quũ in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumẽto conditũ reperissent, nomen eius vrbi indidere. Sed postquàm loci vbertate atque amœnitate maiorem in modum frequentari ciuitas cœpit, veriti ne Cumæ desererentur, diruendi Parthenopen consilium iniuere. Quo facto, mox immani pestilentia vexati, oraculo moniti sunt, vt nouam vrbem restituerent. Cui oraculo morem gerentes, vrbem paulò antè dirutam, splendidiùs instaurarunt, & ex responsi verbis arrepto nomine, Neapolim, hoc est, nouam vrbem appellauerunt. Hinc Parthenopæus, Parthenopæa, Parthenopęũ. Vide NEAPOLIS.

Parthenopolis, vrbs Macedoniæ, sic dicta à filiabus Gerasti filij Mygdonis, quæ cùm agrestes & inhumanæ essent, pater, vt eas ad ciuiliorẽ vitam inuitaret, ciuitatem earum gratia condidit. Steph.

Parthenũ hieron, id est Virginis tẽplum, & Parthennacra, nomen loci & promontorij ante Cherronesum Bosphorij vrbem. Strabo. vbi templum & simulachrum dæmonis cuiusdam est, locus patet stadiis cẽtum. Incola, Parthenius.

Parthia, Asiæ regio, ab Occasu Media, ab Aquilone Hyrcania, ab Ortu Ariana, à Meridie Carmaniæ desertis terminata. Huius incolæ Parthi dicuntur, pertinacissimi olim nominis Romani hostes, qui crassum insidiis circunuentum, cum vniuerso exercitu ad internecionem cęciderũt. Hi arcu plurimùm valuerunt, quo vel fugientes hosti plurimum detrimẽti afferebant.

Parthini, populi Macedonię. Plin. libr. 4 cap. 23. in descriptione Macedoniæ.

Parthus, vrbs Illyrica: Gentile, Parthenus. παρθῖς, Steph. regio Macedoniæ.

Parysatis, Plutarch. Cyri filia, Artaxerxis mater, quæ famulam habuit Gygem nomine, qua vtebatur ad veneficia.

Paschalis I. Romanorum pontifex XCVI. anno salutis 817.

Paschalis II. sub annum Christi 1100. multa bella gessit.

Paschasius, martyr, sub Genserico Gotthorum rege supplicio affectus.

Pasiphaë, filia solis, vxor Minois regis Cretæ, quam fabulæ ferũt tauri amore captam fuisse, Dædalíque opera, qui ligneæ eam vaccæ inclusit, voti compotem factã Minotaurum peperisse, media parte hominem, reliqua taurum referentem: quod monstrum postea in Cretensi labyrintho Theseus dicitur interfecisse, Ariadnes ope adiutus.

Seruius Minois scribam tradit nomine Taurum, cum Pasiphaë mutuo eius amore capta, in Dædali ædibus cõcubuisse: expletísque legitimis mẽsibus, gemellos peperisse: quorum alter Minoi, alter Tauro scribæ similis extiterit: indéque factum esse locum fabulæ, vt Pasiphaë monstrum biforme traderetur peperisse.

Pasithea, theę, siue Pasithee, es, quæ & Aglaia à quibusdam appellatur, vna Gratiarum, filia Iouis & Eurynomes, soror Thaliæ, & Euphrosynes.

Pasithoë, Nympha marina, Nerei & Doridis filia. Hesiod. in Theogon.

Pasithoë, Atlantis filia ex Æthra.

Pasiteles, sculptor egregius in Græcia natus, & ciuitate Romana donatus. Plasticem matrem statuariæ sculpturæq́; & cælaturæ esse dixit, & cùm esset in omnibus his summus, nihil vnquam fecit ante quàm finxit. Plinius libro 35. capite 12.

Pasitigris, Plin. lib. 6. cap. 27. nomen quo tigris fluuius, vbi remeauere aquę, appellatur.

Passa, vrbs Thraciæ: Gentile, Passæus. Steph.

Passala, nauale Mylassensium: Gẽtile, Passalæus.

Passalus, filius Sennonidis, mulieris fatidicæ, frater Achemonis. Vide ACHEMON.

Passanda, parua regio iuxta Adramyteum vrbẽ & Cisthenem: Gentile, Passandeus. Steph.

Passardagæ, ciuitas, quam Cyrus condidit eo in loco, vbi vicit Astyagẽ. Si interpreteris, Persarum castra significat. Steph.

Passer, nomen loci, cuius meminit Martialis,
Non mollis Sinuessa, feruidíque
Fluctus passeris, aut superbus Anxur.
Pasteris, vrbs Ægypti. Ciuis, Pasterites. Steph.
Pastophori, sacerdotes sacrosancti Ægyptiorũ honoratiores cæteris. Dicti Pastophori, quòd ferant pallium Veneris, cui nomẽ est Pastos. Pastophoros etiam Venus est appellata. Hinc Pastophorium, thalamus in quo habitat præpositus templi.
Pastor, presbyter castissimus, qui studio castitatis seruandæ matrem ad se venientem cella clausa repulit.
Pastor, cos. cum Æliano, anno vrbis 915.
Patala, vrbs Indiæ: vnde Patalæus, & Patalemicus, Steph.
Patalus, insula vicina Cariæ: Gentile, Patalius, & fœm. Pataleis. Steph.
[Patales, portus Indię celeberrimus, vbi sol dexter oritur, & vmbræ in meridiẽm cadunt. Plin. lib. 2. cap. 73.]
Patacion, vir quidam vsqueadeò calumniator, vt leui de causa bonis viris calũnias strueret, eóque turpi quęstu rem domesticam augeret. Hinc natum prouerbium, Patacione calumniosior.
Patara, vrbs Lyciæ, Patari opus, Strab. libr. 14. in qua Apollo hybernis sex mẽsibus oracula edebat. Seruius in illud Virgilij 4 Æneidos.
Nunc Lyciæ sortes, &c Dicta à Pataro Apollinis filio & Lyciæ Xanthi filiæ, vel ab alio Pataro Lapeonis filio. Hinc Pataręus, ręa, ręũ. Alexander scribit Salaciam puellam ex Ophionide, sacra Apollini in patera (sic cistam illi vocant) attulisse: videlicet bellaria, lyras, arcus & sagittas, quibus ille puer adhuc ludẽdo se oblectasset. Et cùm quiescẽdi gratia vas deposuisset, illud vento in mare abreptum ad Lyciorum Chersonesum delatum esse, ac illic à quodam illorum qui ex Salacia fugerant, inuentum, qui bellaria omnia cremauerunt. Itaque Chersonesum Apollini consecratam, & à patera, id est, cista, illic inuenta denominatam.
Patauium, ciuitas Venetiæ, recentiore nomine Padua appellata. Hãc Antenor fertur condidisse, cùm capta iam Troia, vnà cum Henetis & Paphlagonibus in intimum maris Adriatici sinum sese contulisset. Vide PADVA.
Patauium. Ptolem. lib. 5. cap. 1. vrbs in Ponto siue Bithynia, quę hodie *Polmen* dicitur.
Patellarij, dij ita dicti, quòd Patellis, quæ vasa erant in sacrificiis vsurpari solita, placarẽtur. Plautus,
Dij me omnes magni Minutiæ & Patellarij.
Et Ouidius,
Fert missos Vestæ pura patella cibos.
Paterius, cos. cum Maximo, anno vrbis 1196.
Paterniana, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs, quę vulgò *Pastrana* dicitur.
Paternus, consul cum Maximo, anno vrbis 985.
Patmos, insula vna ex Cycladibus, vt docet Strabo, in mari Ægęo, quæ, sicut Plinius scribit li. 4. cap. 12. patet circuitu triginta millibus passuum, ad quam relegatum ferunt Iohannem Apostolum à Domitiano imperatore Romano, Apocalypsínque scripsisse in ea, Apocaly. 1. Eusebius libro 3. cap. 18. Ecclesiastic. histo.
Patizites, vir Persa, magus, Smerdim fratrẽ suũ similem Smerdi fratri Cambysis, Persarum regem declarauit. Fuit enim præfectus Cambysis apud Persas.
Patracorij, Ptole. libro 2. cap. 7. Galliæ populi, vulgò *Perigort*.
Patræ, arum, ciuitas in Achaia, quam Pausanias Aroen dici priùs solitam affirmat, mox à Patreo mœnibus ampliatis nomen accepisse, quod nunc habet. Plinius libr. 4. cap. 4. Ciuis, Patreus. Ibi D. Andreas est martyrium passus.
Patrasis, vrbs Pontica: Gentile, Patrasites, Patrasius, Patrasieus. Steph.
Patriamphes, vir Persa, Xerxis auriga. Herod. libro 7.
Patricius, vicus Romæ dictus, quòd ibi Patricij habitauerunt iubẽte Seruio Tullo, vt si quid aduersus ipsum mollirentur, ex locis superioribus opprimi possent.
Patricij, dij octo erant, Ianus, Saturnus, Genius, Pluto, Bacchus, Sol, Luna, Tellus: qui & ipsi magnos in mũdi administratione gerere putabantur magistratus.
Patricius, consul cum Hypatio, anno ab vrbe 1254.
[D. Patricius, D. Martini sororis filius, anno Christi 433. à Celestino Papa in Hiberniam missus, Hibernios ad Christi fidem assiduis sacri Euangelij prædicationibus, vitæ probitate, honestísque moribus, & exemplis apprimè Christianis, statim conuertit. Vad. Ann. in li. 3. Mel Pomp.]
Patrigadæ, locus Persicus: qui inhabitant, similiter. Steph.
Patroba, nomen viri. Rom. 16.
Patroclides, assentator Philippi Macedonum regis.
patroclus, Menœtij filius & Stheneles, qui occiso per ludum astragalorum Cleonymo, seu, vt aliis placet, Aeane Amphidamantis filio, solum vertens, in Phthiam venit, vbi à Peleo propter generis propinquitatẽ susceptus est, & vnà cum Achille apud Chironem educatus, cum eodem arctissima amicitia iunctus vixit: postea etiam cũ Achille ad expeditionẽ Troianam profectus est, vbi armis Achillis indutus cum Hectore pugnans, ab eodem confossus, occubuit. Quod cùm resciuisset Achilles, tametsi propter ereptam sibi ab Agamemnone Briseida bello abstinere omninò constituisset

constituisset, nihilominus mutato proposito, acceptis etiam à Thetide matre aliis armis à Vulcano fabricatis, ad bellũ rediit, nec priùs quieuit ex animo, quàm socij mortem crudelissimè vindicasset. Homerus postremis libris Iliad.

Patrocli insula iuxta Atticam est. Inde Patroclonesius. Steph.

Patronus Volusianus, consul cum Gallieno Augusto, anno vrbis 1013.

Patræcion, quispiam infamis calumniator: cui cùm mos esset bonis viris calumnias struere, atque hoc tam fœdo quæstu parare rem, tandem comprehensus conuictúsque pœnas capite luit. Huic fuit præcipuum studium, probati nominis iuuenibus negotium facessere. Idem popularibus comitiis lapidatus est, quòd fur esset, & ædium perfossor. Vide prouerbium, Patræcione calumniosior.

Pattagia, fluuius Siciliæ, ἀπὸ τοῦ πατάσσω, id est, à sonitu: nam per saxa fluens clamare videtur.

Patulcius, dictus est Ianus, quòd tempore belli portæ templi eius pateant.

Patumus, vrbs Arabiæ: Gentile, Patumius vel Patumenus. Steph.

Patycus, vrbs Oenotrorum mediterranea: Gentile, Patycites. Steph.

Paulinus, Nolanus episcopus, adeò misericors, vt, cùm in captiuis redimendis omnes fortunas suas effudisset, filium viduæ mulieris corpore suo in eius vicem seruituti addicto, redemerit. Diacon.

Paulinus, cos. cum Ioanne, anno vrbis 1251.

Paula Romana quædam mulier, quæ mortuo marito, suas facultates indigẽtibus erogauit.

Paulus, cognomen familiæ Aemiliæ.

Paulus, Christi Apostolus.

[In Cenchris totondit comam, rasit caluitiũ, exercuit nudipedalia. D. Hierony. contra Iouinian. cap. 8. Barbam itidem, aut comam, ne præsul, néve clerici nutrirent, ex Mosis instituto, secundum Apostoli præceptum, primus vetuit Anacletus, quintus à D. Petro Apostolo summus pontifex, teste Platina. D. Paulus quidem Romæ capite cæsus, ac D. Petrus Apostolorum princeps, ibidẽ in crucem actus, imperante Nerone. Euseb. lib. 2. cap. 23. hist. Eccles.]

Paulus pontifex Romanus nonagesimus, anno salutis 757.

Paulus II. pontifex, anno salutis 1494.

Paulus Affiarta, præfectus vrbi Rom. sub annũ Christi 769.

Paulus Guinisius, Lucæ dominus, dolo suorum ciuium captus, ad Mediolani ducem perductus, diuturno carcere afflictus est, sub annũ Christi 1429.

Paulus Fab. Priscus, consul cum L. Vitellio, anno vrbis 786.

Paulus Samosatenus, Antiochenus pontifex, idémque hereticus, CHRISTVM è cælo descendisse negauit.

Paulus primus Anachoreta, cui in latebris solitariam ferarum vitam agenti, coruus quotidie dimidiatum panem afferebat. Quũ autem eò venisset Antonius, vt Paulum ipsum videret, coruus integrũ attulit panem, & propter nouum hospitem cibum duplicauit.

[Non pauciores quingentis Monachos habens, trecentas orationes de vnoquoque die reddebat: & ne numero fortè delinqueret, trecentos lapides ponebat, & singulis orationibus lapidem mittebat in sinum. Expensis verò lapidibus, orationes sciebat esse cõpletas. Sozom. lib. 8. hist. trip.]

Pausanias Macedo adolescens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primus pubertatis annis stuprum per vim passus ab Attalo fuerat, &, quod deterius est, conuiuis vti scortum vltrò oblatus. De qua iniuria apud Philippum sæpe questus, cùm eum ridentem facinus videret, iram in eum cõuertit, & vltionem quam ab inimico nõ poterat, ab iniquo iudice exegit. Trogus.

Pausanias Cęsariẽsis, Grammaticus, æqualis Aristidi, scripsit de cõstructione librum vnum, Problematum item vnum. Suid. Philostr.

Pausanias, Cleombroti filius, Lacedæmoniorũ dux, res multas bello fœliciter pro Lacedæmoniis gessit. Contra Atheniẽses, qui bellum excitauerant, missus, eos pacatos reddidit, eiectis ex vrbe decem tyrannis.

Pausanias, rex Macedonum, Olymp. 95.

Pausias, pictor Sicyonius, Brietis filius, Pamphyli Macedonis discipulus, qui Glyceram corollarum textricem adamauit, cámque depinxit humi sedẽtem, & coronas ex floribus plectentem: quod opus ex argumẽto Stephanoplocon appellauit. Hinc Pausiacus, ca, cum. Hic pictor primus, lacunaria & cameras pingere instituit. Eius tabulam Lucullus duobus talentis emit.

Pausilypum, villa Campaniæ, sic dicta ab amœnitate non procul à Neapoli, ἀπὸ τῆς παύσεως τῆς λύπης, hoc est, à curæ mœrorísque cessatione.

Pax Iulia, Ptol. Lusitaniæ vrbs.

Pazaites, Turcarum imperator, Constantinopolim decem annis frustra obsedit.

Pazaites, x. Turcarũ imperator, aduersus Ægyptios infœliciter pugnauit, fœlicius aduersus Christianos, quibus Methonem, Naupactum & Dyrrhachium ademit: tandem à filio Selimo, imperio pulsus est.

P E

Peda, vrbs Ausoniæ: Gentile, Pedanus. Steph.

Pedæus, Antenoris filius nothus. Hom. Iliad. 5.

Pedalij, Indorum populi, qui in sacrificiis nihil aliud à Deo petebant, quàm iustitiam arbitrati se omnium rerum compotes futuros, si eā consequerentur.

Pedana, regio Italiæ, non procul à Roma, dicta à Pedo antiquo oppido.

Pedasa. Vide PEGASA.

Pedasus, Homero libr. 6. Iliad. Bucolionis, maximi filiorum Laomedontis filius, frater Æsepi ex Abarbarea Nympha. Est & eius nominis ciuitas, Pylo vicina, vini feracissima, vt idem Homer. est author lib. 9. Iliad. Vide CORONE & PEGASVS.

Pedasus, vnus ex equis Achillis, vt idem tradit Iliad. 16. quem præ cæteris egregium tāquam equorum immortalium comitem habebat. Si quidem hunc Podagre inter equas rapidissima, cùm in verno prato pasceret, ad Oceanum ex Zephyro genuit: eóque ventos, vnde originem traxerat, cursu & quasi volatu æquabat.

Pedias, tribus Atticæ. Steph.

Pediani. Vide TRACHEA.

Pedieis, vrbs Cariæ. Gentile similiter, vel Pediitæ.

Pednilissus, vrbs Pisidiæ: Gentile, Pednilisseus. Stephanus.

Pedum, oppidum in Latio, olim à Camillo Cōsule captum. Liu. lib. 2.

Pegę, vicus Megarensium: Incolæ, Pegæi. Est & vrbs in Cyrenia Cypri. Steph.

Pegasa, vrbs Cariæ: aliqui non rectè Pedasa per d, scribunt. Ciues, Pegasei.

Pegasæ, Thessaliæ oppidū, quod postea Demetrias dictum est. Propter quod nauis longa Argonautarum Pegasęa nūcupatur, quòd Iason, qui eam ædificauit, fuit filius Æsonis fratris Pelię, regis Thessaliæ. Hinc Pegasicus sinus, in Thessalia appellatus.

Pegasides, Musæ dictæ à fonte, qui πηγὴ dicitur, quem Pegasus ictu vngulæ fingitur aperuisse.

Pegasides, Nymphæ, quæ & Naiades.

Pegasus, (sed videtur Pedasus legēdum per d, vt etiā Gentilia) vrbs supra Idam, quam Achilles diripuit. Ciuis, Pedaseus, & Patronymicū Pedasides. Steph. Fuit item Pedasus, vnus ex equis Achillis: quē euersis Thebis Eetioneis, equis suis immortalibus comitem addidit, vt placet eidem. Hom. lib. 16.

Pegasus, equus alatus, ex Medusæ sanguine procreatus, ita dictus ἀπὸ τῆς πηγῆς, id est à fonte, quòd iuxta πηγὰς, id est, fontes Oceani natus sit, vbi Gorgones habitabant. Hic cùm in Helicona euolasset, saxum vngula feriens aperuit, qui ex eo Hippocrene, id est, fons equinus est appellatus. Postea verò cùm ex Pirene Corinthio fonte biberet, à Bellerophōte, qui id temporis expeditionem in Chimęram parabat, captus est. Cúmque is rerum terrestrium tædio ductus, in cælum euolare conaretur, indéque terram despiciens, timoréque perculsus è sublimi decidisset, Pegasus nihilominus cursum seruans, in cælum dicitur euolasse, ibique inter sidera constitutus, Arcticum circulum spectare, pedibúsque æstiuo orbi adnixus, extremo ore caput Delphini tangere, & Aquarij manum dextram ceruici suæ adiungere. Fuit & hoc nomine Iurisperitus: vnde & Pegasianum Senatusconsultum. Pomp. de Orig. iuris.

Pegasus, Triarchi filius, cuius nauis Pegasæ monumentum accepit. Est & viri nomen apud Maronem lib. 11.

Pelagia, mulier Antiochena, voluptatibus & illecebris primùm deditissima, vt quæ nulli rei attētius vacaret, quàm corpori cōmendo. Tandem tamen meliore ducta spiritu, aspernari cœpit quod ante amabat maximè.

Pelagiæ, septem insulæ, Sachalite sinu Indiæ. Stephanus.

Pelagius, Hæresiarcha, sub annum salutis 415.

Pelagius, Pont. Max. quinquagesimus octauus, anno Christi 555.

Pelagius II. anno salutis 583.

Pelagius, Hispaniæ rex aduersus Saracenos electus, anno salutis 710.

Pelagonia, regio Siciliæ: Gentile, Pelagonæus: Incolæ, Pelagones. Steph.

Pelasgia, regio Græciæ, circa extremam partem Macedoniæ, versus Achaiam, olim Thessalia dicta, inter duo maria propter angulosos recessus. Plin. lib. 4. cap. 4. A qua Pelasgi populi, quasi Pelargi, id est ciconiæ, quoniam errabundi ritu ciconiarum per multas nationes iuerunt: vel à Pelasgo Iouis filio. Plin. libro 4. cap. 36. Vide PARRHASIA. Stephano, regio est τῆ ἄργους, à Pelasgo quodam cōdita. Gentile masculinum Pelasgus, non autem Pelasgius: licet in fœminino vsurpetur Pelasgia & Pelasgiotis, masculinum quoque Pelasgiotes. Hinc Argos Pelasgicum & Pelasgiacum. Stephanus. Poetæ tamen Pelasgos indifferenter vsurpant pro quibusuis Græcis. Stephanus Delum insulam, olim Pelasgiam dictam meminit. Item Issam Lesbi vrbem, & aliam in Creta pensilem, quæ aliàs Larissa.

Pelasgis, regio est Achaiæ, vndique à mari remota, quæ priùs Drymodis dicebatur. Inde Pelasgus, ga, gum. Dicta quoque est Pelasgis Arcadia, vt annotat Hermolaus in Plinij castigationibus, à Pelasgo rege, magno & sapiente viro scilicet, quia vitæ cultioris eius author fuisset, & victum ex stirpibus herbarum, arborúmque frondibus transtulisset ad glandem maximéque fagineam. Stephanus.

Pe-

Pelasgis, Ceres dicta est à Pelasgo Driopæ filio. Palæph.
Pelasgus, rex Sicyoniorum xxv. anno ferè ante Romam conditam 430.
Pele, nomen duarum ciuitatum Thessaliæ: quarum vna Eurypylo, altera Achilli parebat. A Pele fit Peleia.
Pele, parua insula quædã: Gẽtile, Peleus. Step.
Pelecces, vrbs in Libya: Gẽtile, Pelecites. Step.
Peleg, siue Phaleg, filius Hebri, pater Ragul. Genesis 10.
Pelegonius heros. Vide PELAGONIA.
Pelethronij, cognominati sunt Lapithæ, à Pelethronio oppido, Pelio monti subiecto. Hi primi omnium frænorũ vsum inuenisse dicuntur, & domandorum equorũ artem. Seruius in illud Virg. 3. Georg.

Fræna Pelethronij Lapythæ, gyrósq; dedere.

Est item oppidum Thessaliæ. Steph. mons Thessaliæ: Incola, Pelethronius.
Pelethronius, nomen eius, qui primus (vt scribit Plin.) frænos & strata equorum inuenit.
Peleus Æaci, & Æginæ filius, qui ex Thetide genuit Achillem, qui Pelides dicitur.
Pelias, liadis, Achillis hasta, quam nemo præter Achillem vibrare ob magnitudinem poterat. Hanc à Pallade decorticatam & politam, à Vulcano cuspidatam fuisse ferunt.
Pelias, liæ, filius Neptuni & Tyrus, Salmonei regis filiæ, frater Æsonis, Thessaliæ rex: qui Iasonem fratris sui filium, cuius indolem formidabat, cùm eum perditum vellet, ad Colchicam expeditionem incitauit. Quod tamen consilium tantum abest vt illi ex sententia successerit, vt aureo vellere potitus Iason, magna cum gloria in patriam redierit: Pelias autem tandem filiarum suarũ manibus sit interfectus, idque instinctu Medeæ, quæ integræ ætati se illum restituturũ simulabat. Ouid. 7. Metamorph.
Peligni, populi in quarta regione Italiæ, Marsis finitimi, quorum caput fuit Sulmo, Ouidij poetæ patria. Ibi pessima nascuntur vina. Inde Pelignus, gna, gnum.
Pelignianus, Consul cum Pompeiano, anno vrbis 983.
Pelinna, vrbs Thessaliæ in Phthiotide, à Pelino Oechalei filio dicta.
Pelinus. Vide PELINNA.
Pelion, Thessaliæ mons, in sinum Pelasgicum incumbens, verticem habẽs pineto, reliquã partem querneo nemore tectam.
Pelion, Stephano, vrbs Thessaliæ. Inde Peleus, Pelieus, Pelites, Peliotes. Et fœminina, Peliotis, Pelia. A monte verò eiusdem nominis, gentile fœmininum fit Pelias: vsurpatur etiam Pelioticus, possessiuum.
Pelion, ciuitas Illyriæ: Gẽtile, Pelenus. Steph.
Pelius quidam, quẽ Acastus Peliæ Iasonis patrui filius falsò apud se de stupri appellatione ab vxore accusatum, in Pelio monte omnibus armis spoliatum, feris deuorandum reliquit. Vide ACASTVS.
Pella, vrbs Macedoniæ, in littore Ægei maris, illustrata maximè natalibus Philippi Macedonum regis & Alexandri. Vnde vterque Pelcæus à poetis cognominatur.
Pella, vrbs Thessaliæ, Achaiæ, Cœlesyriæ quæ & Butis vocabatur. Macedonica verò Bunomus antea dicebatur, & Bunoma, dein de Pella à conditore. Ciuis, Pellæus: Gentile, Pellenus.
Pella, mons Æthiopiæ.
Pella, ciuitas Syriæ, quæ aliàs Apamea, à Pella Macedoniæ sic dicta, Stephano. Hæc & Berenice postea dicta est. [Eò omnes Christiani, cùm à Romanis obsideretur Hierusalem, sese receperunt.]
Pellæa, gula apud Martialem pro deliciis Macedonicis. lib. 13.

Princeps Niliaci raperis Coranice macelli:
Pellææ prior est gloria, nulla gulæ.

Pellæneus, mons in Chio, & possessiuum Pellænæus similiter. Steph.
Pellene, oppidũ Achaiæ, Stra. lib. 8 quod à mari LX. stadia distat, à quo Pellenæi populi. Et Pellenæa vestis: versa in prouerb. de prisco cultu: Item lanæ Pellenicæ. Vide Eras.
Pelene, vicus, Strab. à quo Pellenicæ, vbi Chlænæ vestes ad agonas victoribus prẹmia proponebantur.
Pellina. Vide PELLENE.
Pelodes, sinus Susiæ insulæ. Vide TAXIANA.
Pelope, vicus Lydiæ iuxta Phrygiam: Gentile, Pelopeus. Steph.
Pelopæa, Thyestæ filia, quæ à patre grauida facta insigni forma infantulũ peperit, quẽ recẽter natũ, ne turpitudo sua palã fieret, feris deuorandũ in syluis reliquit. Euenit tamen diis ita volentibus, vt pastor quidã illac iter faciens, in puerũ incideret, qui misericordia motus, domũ suã illũ detulit, lactéque capri no educauit: vnde & Ægisthus appellatus est.
Pelopidas, Lacedæmonius vir clarissimus, cuius vitam lege apud Plutarchum.
Peloponnesus, nobilissima totius Europæ peninsula, Isthmo angustissimo Græciæ annexa, inter duo maria, Ægeũ & Ioniũ, platani folio similis, angulosis recessibus duos efficiẽs sinus, ab ortu Saronicum, Crissæum, siue Corinthiacum ab occasu, sex milliũ angustiis diremptos: olim Apia & Pelasgia appellata. Postremò Pelopónesus dicta à Pelope Tantali filio, qui cùm Oenomaum Eleorum regẽ curuli certamine superasset, Hippodamiam filiã eius vxorẽ duxit, regnúmque dotale accepit: totámque illã peninsulam Peloponnesum appellauit, vt latiùs do-

cebimus in dictione sequenti.

Pelops, opis, Tantali Phrygiæ regis, & Taygetes filius: cuius pater cùm deos in terris peregrinantes hospitio excepisset, vt certo aliquo argumento diuinitatem eorum experiretur, filium suũ illis epulandum apposuit: à cuius esu cùm dij cæteri abstinuissent, sola Ceres humerum eius dextrum assumpsit. Quem cùm Iupiter deinde ad vitã reuocasset, eburneum humerũ ei restituit. [Ad quẽ quidem humerum, post eiusdẽ Pelopis mortem, varia morborum sanabantur genera, & multiplicia edebãtur miracula. Plin. lib. 28. cap. 3.] Hic cùm postea adoleuisset, in Elidẽ se contulit, cui id temporis Oenomaus imperabat. Is cùm filiam vnicam haberet, nomine Hippodamiam, eámque formosissimã, & regni totius hæredem, iisque nominibus multis procis ambitã, nulli tamen eam voluit collocare, quòd à genero suo se interfectum iri intelligeret. Hanc itaque rationem excogitauit, vt procis curule certamen proponeret (habebat enim equos velocissimos ex ventorum flatu procreatos) eámque certaminis legem, vt victor filiæ nuptiis potiretur, victus mortem subiret. Cúmque iã multos certamine victos neci tradidisset, tandẽ Pelops amore Hippodamiæ incensus, cùm equis suis parum fideret, Myrtylum Oenomai aurigam pecunia corrupit, vt axes fragiles currui subiungeret. Quo facto Oenomaus aurigę perfidia fracto curru collapsus, mẽbrísque omnibus ex ruina collisis, cùm se morti vicinum esse animaduerteret, Pelopem orauit, vt vicem suam vlcisceretur.

Cui ille morem gerens, Myrtylum perfidiæ præmium importuniùs exigentem in mare præcipitauit, quod deinde de nomine eius Myrtoum est appellatum. Pelops autem vxore & regno potitus, vniuersam Cherronesum à nomine suo Peloponnesum appellauit. Strabo libro 8.

Peloria. Vide AZOTVS.

Peloris, idem quod Pelorus.

Pelorus, vnum ex tribus Siciliæ promõtoriis, quod in Italiã vergẽs, Scyllæ aduersum est: ita dictum à Peloro Annibalis gubernatore, quem is, in Syriã fugam parans (vt Pomponio placet) ibi interemit, se ab eo proditum ratus, eò quòd procul intuẽti cõtinua videbantur esse littora, pelagúsque minimè peruium. Valerius lib. 9. cap. de Temeritate, Pelorũ hũc ab Annibale interfectum arbitratur eo tempore, quo is à Petilia soluẽs, in Africam reditum parabat, à suis reuocatus, vt patriæ periclitãti opẽ ferret aduersus Scipionẽ. Quæ sẽtẽtia videtur multò verisimilior. Nõ enim video quid ex Africa Syriã petẽti in Siculo freto fuerit negotij: nisi quis hoc prætexat, vi tempestatis eò fuisse appulsum: quáquã legimus etiã antè Pelorum dictum.

Peltæ, vrbs Phrygiæ: Gẽtile, Pelteneus. Steph.

Pelus, insula iuxta Ciũ: Gẽtile Pelusius. Steph.

Pelusiotæ, populi Pelusium habitantes.

Pelusium, sij, oppidum in extrema Ægypti ora, quæ Casiotidi contermina est: à quo & extremum Nili ostium, quo Ægyptus ab Asia terminatur, Pelusium, seu Pelusiacum appellatum est. Hanc vrbem condidit Peleus, Achillis pater, monitu deorum, post fraternæ cædis lustrationem. Hinc fit Pelusius, sia, sium, & Pelusiacus, ca, cum: eius ambitus fuit xx. stad. Virg. 1. Georgic.

Nec Pelusiacæ curiam aspernabere gentis. Martial.

Accipe Niliacum Pelusia munera gentem.

Pempte, vrbs Ægypti: inde præfectura Pemptitis. Steph.

Penates, Seruio, omnes dij qui domi coluntur. Virg. Sic dicti sũt, inquit Cic. de Nat. deo. 2. quòd penes nos nati sint, vel quòd nõ longè absunt ab hac vita, siue quòd penit⁹ insidẽt.

Peneleus, vnus è quinque Bœotorum ducibus. Hom. Iliad. 2. Vide PENELVS.

Penelope, Icarij filia, Vlyssis vxor, inexpugnabilis castitatis mulier, totiúsque pudicitiæ exẽplar, quæ absẽte totos viginti annos marito, nullis aut parentum præcibus, aut procorũ pollicitationibus adduci potuit, vt fidem, quam viro discedenti dederat, secũdis nuptiis violaret. Cùm autẽ proci acriùs instarent, atque adeò vim illaturi viderentur, tantum moræ ab illis sibi pepigit, quantum telæ, quam tum in manibus habebat, absoluendæ sufficeret. Quod cùm impetrasset, mulier astuta, quicquid interdiu texuerat, noctu retexebat: eóque commento eorum cupiditatem in reditum mariti distulit: qui ab illa sub mendici habitu hospitio susceptus, procos ad vnũ omnes interemit. Hom. in Odyss. Dictam autem volunt Penelopen ab auibus, quæ Penelopes dicuntur, siue Meleagrides, cùm antè Arnea diceretur, quasi abiecta & repudiata. Ferunt enim cùm ab Icario, Peribœáque parentibus esset exposita, ab hoc auium genere fuisse educatam.

Penestæ, populi Thessaliæ. Steph.

Peneus, fluuius Thessaliæ, inter Ossam & Olympum decurrẽs, collibus dextra, læuáque molliter curuis. In eo cursu sunt Tempe, ad quinque millium passuum longitudinem, & fermè sesquiiugeris latitudinem extensa. Ouid. 1. Meta. Strab. lib. 7. 8. & 9. Pli. li. 4. ca. 8. Hinc Peneus, nea, neum: & Peneius, a, um, per quatuor syllabas: vnde Daphne ab Ouidio Peneia dicitur, quòd in Penei fluminis ripa in laurum fuerit commutata.

Penna. Vide PINNA.

Pentapolis, Syriæ regio ad Orientem Iudææ, à quinque ciuitatibus, Sodoma, Gomorrha, Adama, Seboim, Segor, quibus olim fuerat inclyta appellata, igne & sulphure euersa, Gen. 13. & 19. Hanc regionem, vt Solinus scribit, de cælo tactam testatur humus nigra, & cinere soluta. Nascuntur ibi poma quę comedi non possunt, licet matura videantur, quòd leniter manibus pressa fumum exhalent, & in puluerem fatiscant.

Pentapolis, regio in Libya, à quinque ciuitatibus dicta, quæ & Cyrenaica vocatur. Plinius libro quinto, capite 5. Cyrenaica, inquit, eadem Pentapolitana regio, illustratur Ammonis oraculo, vrbibus maximè quinque, Berenice, Arsinoë, Ptolemaide, Apollonia, ipsa Cyrene.

Pentateuchus, sic vocantur à Gręcis quinque libri Moysi, Genesis, Exodus, Leuiticus, Numeri & Deuteronomium.

Penthesilea, Amazonũ regina, quę, teste Iustino libro 2. Otteræ, siue (vt alij) Orithyę successit in regno: eiúsque Troiano bello inter fortissimos viros, cùm auxilium aduersus Græcos ferret, magna virtutis documenta extitere. Hæc, vt ait Seruius, dicta est furens, quia sororem suam in venatione confixit, simulans se ceruam ferire. Cùm Troianis opem ferret, ab Achille occisa est. Prima, inquit Plinius, securim inuenit.

Pentele, vicus in Antiochide tribu: possessiuum Pentelicus.

Pentheus, Ouid. in Metam. filius Echionis, ex Agaue coniuge, filia Cadmi: qui cùm Liberi patris sacra aspernaretur, ira numinis, matre & sorore in furorem versis, laceratus est. Inde Pentheus, thea, theum.

Penthile, vrbs Lesbi, à Penthilo quodam. Steph.

Penthylus, filius Demonoi, qui è Papho naues duodecim in auxilium Xerxis eduxit, quas oborta tempestate amisit. Ipse verò captus, multa de exercitu Xerxis Græcos edocuit. Herod. lib. 7.

Peparethos, insula vna Cycladum, cum vrbe eiusdem nominis. Ciuis, Peparethius, fœm. Peparethis. Steph.

Pephnon, vrbs Laconię. Apollodorus insulã esse scribit. Vsurpatur etiam in fœminino & neutro genere. Hinc Pephnius, Pephnites, Pephnæus. Steph.

[Pepinus, Francorum rex, Caroli magni pater, Longobardos Romanorum agros assiduis bellis vexantes prælio aggressus vicit, & oppressit. quippe qui ob amplissima beneficia in Romanos pontifices, & in ecclesiam catholicam collata, Augustum Christianissimi regis titulum sibi, & successoribus suis meruit in hodiernum vsque diem. Munster. libro secundo Cosm.]

Pera, vrbs Pisidiæ. Gentile, Peræus. Steph.

Perga, Plin. lib. 5. cap. 14. Iudęę pars vlterior. Arabię & Ægypto proxima, asperis dispersa mõtibus, & à cæteris Iudęis Iordane amne discreta. Vide Nisibis. Est & Syriæ oppidulũ, & regio Corinthi: Gentile Pereæus. Steph.

Perantia, vrbs Ætoliæ, Steph.

Peræbus. Vide PERRHAEBE.

Perasia. Vide CASTABALA.

Perce, antiquum nomen Thraciæ. Steph.

Perces, Hispaniæ fluuius, ab incolis sic dictus, aliàs Bætis. Steph.

Percope, ciuitas iuxta Pontum, quæ Troianis auxilium misit. Hom.

Percote, tes, quæ & Percope olim dicta fuit, vrbs Troadis. Steph.

Percosius, Troianorum amicus, omnium longè doctissimus scientia diuinandi futura. Cuius filij Adrastus & Amphius, quos neque admiranda patris doctrina, neque paterna solicitudo à morte subtrahere potuit, cùm eos retinere conaretur, ne ad Troianũ bellũ, vbi morituri erant, proficiscerentur. Illi enim (nam sic misera fati necessitas trahebat) nec parere imperio, nec credere consilio senis toties monentis voluerunt.

Perdiccas Macedo, inter comites Alexandri magni, qui etiam in regni partem successit, tãta vir audacia simul & fortitudine, vt leæna pręsente, catulos è cubili per vim auferret. Ælia. de varia historia.

Perdiccas IIII. Macedonum rex. Olymp. 11.

Perdix, venator fuit infando matris Polycastes amore correptus, quam & contaminauit: vnde Perdicis libido abiit in prouerbium, pro efferata, turpi ac infami. Author Cæl.

Perdix, dicis, Dædali nepos, quem, cùm serræ vsum primus reperisset, à patruo inuidia percito, ab excelsa quadam turri ferunt præcipitatum, deorúmque misericordia in auem sui nominis transformatum: quæ etiam nunc ruinæ illius memor, vitat sublimia, humi nidũ construens, Ouid. 8. Metamorph.

Peregrinus, Consul cum Aemiliano, anno vrbis 996.

Perennius, præfectus prætorio, sub Commodo imperatore, eiúsque satelles crudelissimus. Lampr.

[D. Peregrinus, ciuis Romanus, primus Antissidorensis, vulgò *d'Auxerre*, Episcopus, ibíque martyrio coronat⁹, cuius sacrę reliquię apud Dionysiacũ conseruatur. Belf. tom. 1. Cosm.]

Perfector Iupiter & Perfectrix Iuno dicti sunt, quòd hi primi duces perfectorésque rerũ omnium crederentur.

Perga, oppidũ in Pamphylia, à quo Diana Pergea dicta est, propter templum illi dicatum. Pomp. lib. 1. Apud Stephanum Diana Pergasia nominatur.

Pergama,morum,arces Troianæ,quæ quoniam altissimæ erant, omnia alta ædificia pergama sunt appellata,Seruio. Ponitur item pro ipsa Troianorum vrbe, quæ propriè Ilium fuit appellata. In eadem etiam significatione legitur Pergamos,siue Pergamus.

Hinc Pergameus,mea,meum, hoc est Troianus.

Pergæa, Diana à Perga oppido Pamphiliæ, vbi templum habebat operosissimum,& in eo fiebant celeberrima quotannis festa.

Pergamum,siue Pergamus,ciuitas Asię insignis, diu sub Attalicis regibus fortunata, & postea Romanorum prouincia facta. Apud quam chartæ vsus inuentus est, quæ nunc quoque vulgò *Pergamena* dicitur ab Attalo, vt Ælianus: vel ab Eumene, vt Plinius ait. Ex Pergamo Galenus medicus celebris & Apollodorus fuit.

Pergamum,Idæ promontoriũ,vt Pergamus, ciuitas minoris Asiæ, thesauros seruabat Lysimachi Agathoclis filij, qui vnus fuit ex successoribus Alexandri,Strabo lib.13.

Pergantium,vrbs Ligurum: Gentile,Pergãtius. Steph.

Pergase,vicus in Erechtheide tribu:Incola,Pergaseus. Stephanus. De Pergasia Diana. Vide PERGA.

Perge.Vide PERGA.

Perialla, antistes fuit mulierum apud Delphos vaticinantium ætate Cleomenis.

Periander,Corinthiorum rex, vnus è septem sapientibus, Cypselo patri in regno successit, regnauit annos quadraginta. Rogatus cur in tyrannide perseueraret, quum esset sapiens: respondit,Et sponte,& inuitum cedere,periculosum. Crudeliter igitur & magna suspicione agebat, stipatus semper militibus,otiosos in foro & oscitantes vsque formidans.

Quapropter cõtinuò erat in bellis naualibus præsertim. Dicitur & Isthum voluisse profodere,& vxorem adeò dilexisse, vt etiam cũ mortua concubuerit. Scripsit ὑποθήκας,id est, humanæ vitæ præcepta.Huius illud est,Iram compesce Diogenes,Suid.

Peribœa, Eurymedontis Gigantis filia, ex qua Neptunus Nausithoum suscepit, Alcinoi patrem,Hom.7.Odyss.

Pericles,vir clarissimus Atheniensis,qui rempublicam quadraginta annis gubernauit.Pollebat enim authoritate & eloquentia. Olympium poetæ comici vocant, quòd tonare in concionibus ac fulmen ciere videretur.

Habuit in administratione reipublicæ aduersarium Thucydidem Milesium, virum nobilem ac potentem. Suggestum ascensurus, diis vota faciebat,ne verbum se imprudente aut inuito efflueret, quod ad rempublicã minus pertineret. Quum Sophoclem haberet in magistratu collegam, ac simul aliquando nauigasset, collaudassétque Sophocles formã pueri prætereuntis inter graues sermones: Non solùm,inquit,ô Sophocles, magistratum decet manus,sed etiam oculos habere continẽtes. Thucydide quondam vociferante, quòd nimis multa ex publico pro ædificiis erogasset, ipse ad populum dixit: Si ita eis videtur, de suo erogaturum,modò eius nomen inscribi in operibus paterentur. Respõderunt, sumptus omnino fieri debere.

Periclymenos, Nelei filius, frater Nestoris & Chromij, Homero 11. Odyss. Cui à Neptuno auo concessum erat,vt in quas ei visum esset, formas se posset transformare. Quum igitur Hercules bellum contra Neleum gereret,ipse in muscam versus,ab Hercule consilio Palladis,quæ illum prodebat,claua interfectus est: quum ille aculeum Herculi, ceu solent muscæ grauiores, immisisset. Ouid. libro 12. Metamorph. fabulatur Periclymenum in Aquilam versum,ab Hercule,quem plurimùm vnguibus vncis infestabat,sagitta in sublimi cõfossum.

Perillus, Atheniensis, faber ingeniosissimus, qui Phalaridi Agrigentinorum tyranno taurum ex ære fabricauit: cui ianuã in latere posuit, vt quum inclusus reus subiectis ignibus torqueretur,mugitum,non hominis vocem, videretur emittere: pro quo inuento, cùm munus à crudelissimo tyrãno Phalaride,qui nouis hominum tormentis delectabatur, postulasset,in eo ipse vt eam pœnam primus experiretur,includi à tyranno iussus,ac suppositis ignibus exustus est. Plinius libro 34. capite 8.

Perine. Vide PARPARON.

Perinthus,clara vrbs in Propontide,olim Thraciæ metropolis, quæ hodie dicitur Heraclea, ab Heraclio Constantinopolitano cognominata: in qua Vespasiani, Domitiani, Antoniníque Palatia fuerunt ingentia,& amphitheatrum ex vno marmore magnum & mirandum: quod inter septem orbis miracula numeratur.

Perinthij,Perinthi,ciuitatis incolæ circa Hellespontum, authore Herod. circa initium lib.5. Inde Perinthius,thia,thium.

Perion, fluuius iuxta Indicum sinum, vbi Chadramotitæ habitant.Steph.

Peripatetici,Philosophi Athenis,quorum originem ita assignat Cicero Academicarum quęstionum libro primo, Platonis autem authoritate,qui vari⁹ & multiplex & copiosus fuit, vna & consentiens duobus vocabulis Philosophię forma instituta est Academicorum & Peripateticorum,qui rebus congruentes,nominibus differebãt. Nam quum Speusippum sororis filium Plato Philosophiæ quasi heredem

dem reliquiſſet: duos autem præſtantiſſimos ſtudio atque doctrina, Xenocratem Chalcedonium,& Ariſtotelem Stagiritem: qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, qui diſputabant inambulantes in Lyceo: illi autem qui Platonis inſtituto in Academia, quod eſt alterum gymnaſium, cœtus erant & ſermones habere ſoliti, è loci vocabulo nomen habuerunt. Sed vtrique Platonis vbertate completi, certam quandam diſciplinæ formulam compoſuerunt, & eam quidem plenam ac refertam.

Periphanes, nomen Comici Græci.

Periphas, phantis, Theſſalus quidam, pater Lapithæ: à quo Lapithæ nomen acceperunt. Stephanus.

Periphas, Virg. nomen cuiuſdam ex comitatu Pyrrhi, quē vnà cum illo Priami regiam oppugnantem inducit. 2. Æneid.

Periſtenes, vrbs in Ponto condita. Olymp. 34.

Peripoltas, vates fuit ex Theſſalia, qui Ophelten regem ſuóſque in Bœotiam populos deducens, familiam multis deinde temporibus nobiliſſimam ex ſe reliquit.

Periſtere, vrbs Phœnicum. Gentile, Periſterites. Stephanus.

Perithœdæ, vicus in tribu Oeneide: Incola, Perithœdes. Steph.

Perithous, viri proprium. Vide PIRITHOVS.

Permeſſus, fluuius Bœotiæ ex Helicone prouenienſ per Bœotiam in Copaidem, lacū fluens, Phœbo & Muſis ſacer. Strab. 9. Declinatur etiam hic Permeſſis, ſidis vel ſidos.

Perne, vrbs Thraciæ, è regione Thaſi: Gentile, Perneus. Steph.

Pero, rûs, Nelei filia ex Cloride filia Amphionis, ſoror Neſtoris & Periclymeni, eximia pulchritudine: quā cùm multi certatim proci vxorem ſibi depoſcerent, Neleus, qui id temporis irreconciliabili odio ab Hercule diſſidebat, negauit ſe cuipiam illam deſponſurum, niſi priùs boues Herculis abactos ad ſe adduxiſſet: Quod cùm Bias Amythaonis & Aglaiæ filius, à fratre Melampode adiutus præſtitiſſet, vxorem eam accepit. Homer. 11. Odyſſ.

Perorſi, Plinio lib. 5. cap. 8. populi Æthiopum in fine Mauritaniæ: qui, vt idem teſtatur libro ſexto, capite triceſimo, quadrupedum ferarum modo vagi ſunt, earum viſceribus veſcuntur.

Perozes, Perſarum rex, anno Chriſti 457.

Perpenna, vir Romanus, belló Sertoriano à Pōpeio in Hiſpania victus.

Hic cùm partes Marianas ſectaretur, Quintū Sertorium quocum priùs magna amicitia dimicauerat, inter epulas nihil ſibi timentem interfecit, vt ſolus imperio potiretur in Hiſpania.

Perpetuus, Conſul cum Corniliano, anno vrbis 989.

Perrhæbe, vrbs Theſſaliæ.

Perrhæbi, populi Theſſaliæ, qui Lapitharū potentia fracti, fugerunt in Ætoliæ montana, Pindo mōti proxima: quæ regio ab ipſis Perrhębia dicta eſt. Ouid. 12. Metamor. In hac regione eſt Pindus mons, qui inde cognominatus eſt Perrhæbus.

Perrhæſij, vrbs Tuſciæ, vna ex duodecim, quæ principales vocantur: Gentile, Perrhæſenus. Steph. Vide ne ſit eadem cum Peruſia.

Perrhidæ, vicus in Antiochia tribu. Steph.

Perſa, vrbs iuxta Euphratem & Samoſa: Gentile, Perſenus & Perſeus.

Perſa, Oceani & Tethyos filia, ex qua Sol Ætā fertur ſuſcepiſſe. Hyginus in Fab. poet.

Perſæ, populi. Vide PERSIA.

Perſamenia, regio inter Perſiam & Armeniam, ab vtraque nomen accipiens.

Perſebolis, Perſidis regia. Ptolemæus tamē hanc vrbem Perſepolim, non Perſebolim vocat, & ſic legendum opinor. Ptolem. lib. 6. Vide Perſepolis.

Perſeis, idis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia.

Perſephone, Iouis & Cereris filia, Latinis Proſerpina appellata, quam ab Orco in Sicilia raptam fuiſſe poetæ fabulantur. Ouid. 4. Faſt. At neque Perſephone digna eſt prædone marito.

Perſes, rex Macedonum, qui ab Æmilio victus, & in acie captus, ductus eſt in triumpho Romam cum filiis: periítque in carcere animi mœrore confectus: vel (vt alij tradunt) vigiliis maceratus. Fuit & alter Perſes, Solis & Perſæ Nymphæ filius, pater Hecatus, rex Tauricæ regionis crudeliſſimus.

Perſes, Hero. 7. filius Perſei Danaes filij ex Andromeda Cephei filia, à quo Perſas originem duxiſſe ſcribit. Hic Plin. lib. 7. cap. 5. primus ſagittas reperit.

Perſes Aſcræus, Poeta, frater fuit Heſiodi.

Perſepolis, vrbs Perſidis, à Perſeo condita, vt eſt apud Strabonem libro decimoquinto, quam poſtea Alexander ebrius demoliri iuſſit. Vide Perſebolis. Alia eſt in Argo, olim Perſei vrbs dicta.

Perſeus, Iouis filius, ex Danae, Acriſij Argiuorū regis filia, quam Iupiter, commutatus in ſpeciem aurei imbris, vitiauit. Acriſius enim, cùm ex oraculo didiciſſet, futurum aliquando, vt à nepote occideretur, filiam munitiſſimę turri incluſit. Iupiter itaque Danaes amore captus, cùm alius nō pateret aditus, aſſumpta ſpecie aurei imbris, per tegulas turrim ingreſſus eſt, puellæque fruſtrà iam arcta cuſtodia ſeruatæ, ſtuprum intulit.

Quo ex concubitu cùm illa grauida effecta

esset, indignatus Acrisius, filiam vnà cum nepotulo arcæ includi iussit, atque in mare proijci, futurum ratus, vt ventis vndisque obrueretur. Quæ res illi omninò cecidit prȩter opinionem: nam arca ad Dauniȩ litus delata & à piscatore reperta est: in qua cùm Danaen cum filio inuenisset, vtrumque Pilumno regi obtulit: qui cùm genus & patriā eius didicisset, Danaen quidem vxorem duxit: Perseum verò Polydectæ Seriphi insulæ regi educandum tradidit: qui postea adultus, talaria & falcatū ensem, nomine Harpen, à Mercurio, à Minerua autem ægidem accepit: quibus fretus, expeditionem aduersus Gorgonas suscepit.

Erant autē eȩ sorores tres, Medusa, Sthenyo, & Euryale, Æthiopiæ extrema incolētes, angues pro capillis habentes, oculúmque vnicum, quo vicissim vtentes, quotquot eas aspiciebant, in saxa vertebant.

Id veritus Perseus, à Pallade ægidem accepit, ex ære fulgentissimo, in quo, veluti speculo, effigiem earum impunè intueri posset. Adortus itaque Medusam, cùm & ipsa & angues sopiti essent, vnico ictu illā peremit: capútque eius abscissum in ægide collocauit: quo Atlātem Mauritaniæ regē, hospitio ipsum excludentem in montem mutauit. [Quo capite Seriphiēsibus populis ostēso, eos omnes Perseus mutauit in lapides.] Post hȩc, Andromedam marino monstro expositam, periculo liberauit, liberatámque vxorem duxit, Phineo, eiúsque fautoribus, qui sponsam sibi prȩripere conabantur, partim occisis, partim in saxa mutatis. Postremò cum vxore in Seriphum insulam reuersus, Acrisium ibi offendit, quem iactu disci imprudens interfecit. Hyginus tamen Fabularum Poet. cap. 63. author est, Danaen vnà cum filio non in Italiam, sed in Seriphum insulam delatam fuisse, ibíque Polydectæ regi nupsisse: vbi cùm Acrisium auum suum iactu disci (vt iam diximus) imprudens interemisset, dolorísq. impatiētiā extabesceret, Iouis patris sui miseratione in cælum est translatus. Hinc Perseus, sea, seum.

Perseus, vrbs Attica, & portus eiusdem nominis ab Atheniensibus conditus.

Persia, siæ, seu Persis, idis, & Persida, dȩ, Orientalis regio, à Perse, seu à Perseo rege sic dicta. Curtius de gestis Alexandri. Steph. à Perse Medeæ filio dictā scribit, cuius populi Persæ dicti sunt, luxu & deliciis corruptissimi.

Hæc regio Ptolemȩo li. 5. à Septētrione Medis terminatur, ab Occasu Susiana, ab Ortu solis duabus Carmaniis, à Meridie parte sinus Persici. Hinc Persicus, sica, sicum.

Persica, mulier Paulo charissima, Rom. 16.

Persinus, Galatiæ ciuitas, à Galo quondam Parsinunte dicta, vel à Rhysecolle, vbi Marsyas sepultus est. Gentile, Persinuntius. Steph.

Persius, doctissimus Romanorum. Cicero de Oratore: C. Lucillius homo doctus & perurbanus dicere solebat, ea quæ scriberet, neque se ab indoctissimis, neque à doctissimis legi velle, quòd alteri nihil intelligerent, alteri plus fortasse quàm ipse de se: qui etiam scripsit, Persium non curo legere: hic enim fuit, vt nouimus, omnium ferè nostrorum hominum doctissimus: Lælium Decimum volo, quem cognouimus virum bonum & non illiteratum, sed nihil ad Persium. Hactenus Cicero.

Persius Flaccus, Vollaterris Hetruriȩ oppido natus, claruit iisdem ferè temporibus, quibus Domitius Nero imperium vrbis Romȩ suscepit. In grāmatica præceptorē habuit Rhemmium Palæmonem Vincētinum, qui grauissimas inimicitias dicitur exercuisse cum Marco Varr. in Rhetorica Flauium Virginium: Anneum verò Cornutum, qui philosophiæ studio excelluit, magna diligentia, singularíque obseruatione coluit, cúmque eo familiarissimè diu vixit.

Persusenes, Ægypti rex, anno ante Romam cōditam 160.

Perusia, Hetruriæ ciuitas, ab Achæis condita, in qua L. Antonius ab Augusto obsessus, cùm extrema fame laboraret, coactus est deditionem facere. Hinc Perusinus, Perusina, Perusinum.

Pessinus, nuntis, Phrygiæ oppidum, ab Attalicis regibus splendidè extructū, Matris deûm tēplo & porticibus ex candido marmore egregiè nobilitatum. Hinc Cybeles simulachrum Romani in vrbem aduexerunt: vnde & Pessinuntia dicta est. Plin. lib. 5. cap. 32. Ibi Gordius nodus est ab Alexandro rescissus. Steph. est ciuitas Caucanidis, Arabyza priùs dicta.

Peteo, qui & Mnestheus, rex Atheniensium, anno ante Romam conditam 450.

Peteon, vrbs Bœotiæ: Gentile, Peteonius.

Petilia, Plinio, Ptolemæo, & Stephano, magnæ Græciæ vrbs, non procul à Lacinio promontorio, à Philoctete cōdita, ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι, id est à volando, quòd ex volatu auium sumpto augurio, ibi futuræ vrbi locus sit delectus. Virg. 3. Æneid.

Parua Philoctetæ subnixa Petilia muro.

Inde πετιληνὸς, Steph.

Petorsi, magna & populosa gens Libyæ. Stephanus.

Petosiris, Ægyptius mathematicus insignis. Plin. lib. 7. cap. 49. & lib. 2. cap. 23.

Petra, Siciliæ oppidum, prope Hyblan. Petræ Sirenum, vrbs Lucaniæ. Pli. lib. 3. cap. 4. Surrentum cum promontorio Mineruæ, Sirenum quondam sedes.

Petra, Straboni lib. 16. Arabiæ oppidum, Nabatæorum metropolis. Vnde ea pars Arabiæ Petrea

trea nuncupatur. Steph. vrbs est tertiæ Palæstinæ: Ciuis, Petraus.
Petra deserti, arx & ciuitas principalis in regno Moab, in finibus Arabiæ sita. Isa. 16. Hebræi Selam dicunt. Ab hac, Arabia Petrça dicta est. Hegesippus lib. 1. cap. 14.
Petrogorij, Galliæ populi, vulgò *Perigort*, Ptol. lib. 2. cap. 7.
Petræa, Nympha Oceani & Tethios filia. Hesiodus in Theogonia.
Petreius, vir rei militaris peritissimus: Legatus sub C. Antonio Consule, Catilinam vicit & occidit: Legatus Cæsaris in Gallia multa præclara gessit: pòst à Cæsare, cùm Pompeij partes sequutus esset, primùm in Hispania, iterū deinde in Africa victus cum rege Iuba, seicum eodem mutuis vulneribus confecit. Cæsar, Sallust. Appianus.
Petreius Atinas, Cimbrico bello primipilus sub Qu. Catulo, exclusam ob hoc legionem suam adhortatus, Tribunum suum, dubitātem per hostium castra erūpere, interfecit, legionémque eduxit: donatus propterea corona graminea ob seruatum exercitum.
Petrinus, rex Cypri, sub annum salutis 1371.
Petrogorij, sunt populi in Aquitania, proximi Pictauis ac Santonibus. Eorū ciuitas est episcopalis, nomen retinens, in prouincia Burdegalensi & Francorum regno sita. Gallicè *Perigordins*.
Petronia, nomen vxoris Vitellij. Sueton.
Petronia, nomen fluuij in Tyberim defluentis, dicti, quòd per petras fluat, quem magistratus auspicato transeunt, cùm in campo quid agere volunt: quod genus auspicij perenne vocant.
Petronius, Ægypti præfectus, ab Augusto missus Cornelio Gallo successit, aduersus Æthiopes bellum gessit, quibus regina Candace imperabat, virili quidem animo mulier, sed altero capta oculo. Strab. lib. 17.
Petronius Granius, cēturio octauæ legionis, sub Cæsare bello Gallico militās, cùm nauis eius, qua Quæstor designatus in Aphricam vehebatur, in Scipionis potestatem venisset, & cæteris interfectis, Quæstori Scipio incolumitatem polliceretur: respondit Cęsarianos aliis incolumitatem dare, non accipere consueuisse: quo dicto se gladio transuerberauit. Plut. in Cæsare.
Petronius, Ælij beneficio ex humili loco ad equestrem ordinem peruenerat. Mox quum Ælius Placentiæ, ne in manus hostium veniret, gladio incubuisset: Petronius quoque, qui morientem iuuerat, super eum cecidit. Valerius de amicitia.
Petronius Consularis, moriturus inuidia Neronis, vt mensam eius exhæredaret, trullam murrhinam c c c. sestertiis emptam fregit. Plin. libro 37. cap. 2.
Petronius, pater Vespasiani Cæsaris.
Petronius Perpenna, Constantinianas thermas in pristinum splendorem restituit.
Petronius Diodorus medicus, scripsit Antilegomena: citatur testis à Plinio libro 20. capite octauo.
Petronius poeta, cuius aliqua de medicina versibus conscripta, ad nostram ætatem peruenerunt. Volaterranus.
Petrosaca, parua regio Arcadiæ: Gentile, Petrosacæus. Steph.
Petrossa, insula Ciliciæ: Gētile, Petrossæus. Step.
Petrus, nomen vnius Apostoli ex duodecim, à Christo sic cognominati. Ioan. 1. qui priùs Simon dicebatur, Mat. 4. Marc. 3.
[D. Petrus, in Asia ecclesiis ritè constitutis, & in Antiochena ciuitate, ad maiora inde rerum initia, Romam anno Claudij Cæsaris secūdo proficiscitur, prædicánsque euangelium, primordia ibi nouæ fundat Ecclesiæ, cuius plures mox annos custos fuit: tandem iussu Neronis, eodem die, quo D. Paulus capite obtrūcatus fuit, pedibus in sublime elatis, cruci est affixus. Sic ambo, iactis iam validis ecclesiæ fundamentis, sunt martyrij coronam adepti. Euseb. lib. 2. cap. 15. Polyd. Verg. libro quarto cap. 2.]
[Petrus, nomine Cephas, cuius Clemēs in quarto Dispositionum libro mentionem facit: de quo etiam D. Paulus sic ait. Cùm autem venisset Cephas Antiochiam, in faciem ei restiti. Epist. ad Galat. capit. 2. Et dicit eum vnum esse ex septuaginta discipulis, cognomine D. Petri Apostoli. Euseb. libro 1. capite 14. hist. eccles.]
[Petrus Comestor, vir literatissimus, qui historiam scholasticam compilauit, Nouariæ, Italiæ Transalpinæ ciuitatis, natus fuit. Cuius corpus in cœnobio S. Victoris, in Parisiorum suburbio quiescit. Belf. tom. primo Cosm.]
Petrus, episcopus Alexandrinus, anno salutis 302.
Petrus Lombardus, Parisiorum episcopus, summus Theologus, cuius extat opus Sententiarum Theologicarum, floruit sub Ludouico Crasso Francorum rege.
Petrus, Clareuallēsis abbas, amisso ob ægritudinem altero oculo, non solùm non visus est conqueri, imò verò plurimum lętari, quòd ex duabus partibus sibi inimicissimis, alteram amisisset.
Petrus Altissiodorēsis, Gręcorum imperator, ab Epirotarum duce ex insidiis captus est, sub annum salutis 1215.
Petrus, Hispaniæ rex crudelissimus, cunctam

Hispanorum nobilitatem, ac proximos quosque de medio sustulit, sub annum salutis 1348.

Petrus, Hungariæ rex, regno pulsus, ab imperatore Henrico restitutus est, sub annum salutis 1043.

Petrus Aragonũ rex, Sicilia potitus, anno salutis 1283.

Petrus Angliæ rex, dimisso suis regno, Romam venit, vbi in paupertate priuatus vixit.

Petrus Gambacurta, Pisarum dominus, ab Appiano quodam, publico scriba, cum filiis interfectus, anno salutis 1392.

Petrus Vrceolus, Venetorũ dux, cum Gregorio Constantinopolitani imperatoris duce Saracenos bello victos, Italia expulit.

Petubastis, rex Ægypti, anno ante Romam cõditam 70.

Peuce, parua insula in vno ostiorum Istri, quod ab illa Peuces appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Peucetia, insula. Vide CALABRIA.

P H

Phabia, vrbs Celtogalatarum, à Fabio imperatore Romanorum condita: Gentile, Phabiates, Stephano.

Phabentia. Vide FAVENTIA.

Phabiranum, Ptolemęo lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, vulgò *Bremen*.

Phocee, filius Romeliæ, rex Israel. 4. Reg. 15. & 16. Hic vno die deleuit ex copiis Achab Iudęorum regis post Ioathan CXX. millia bellatorum, & ducenta vtriusque sexus millia captiua duxit.

Phaceia, filius Manahem, 4. Reg. 15.

Phacion, oppidum Thessaliæ, Thucydidi lib. 4. Gentile, Phacius. Steph.

Phacussa, vicus inter Ægyptum & mare rubrũ, Strabo lib. 17. Hecatęus in plurali Phacussa & Phocussas dicit. Sunt & Phacussæ, insulæ, & Phacæi: Gentile, Phacussius. Steph.

Phadaia, pater Zebda, matris Ioacim, 4. Reg. 23. filius Iechoniæ filij Ioacim. 1. Par. 3.

Phadassur, pater Gamaliel principis tribus Manasse. Num. 1.

Phadon, nomen viri, 1. Esd. 2.

Phæa, proprium nomen suis Cremoniæ. Vide CREMYON.

Phæaces, populi Phęaciæ, hoc est Corcyrę insulę, otio olim luxuíque dediti: vnde Phæacen pro homine bene curato, ventríque ac gulæ addicto, vsurpat Horati⁹. Hinc Phęacius, cia, cium, & nonnunquã Phęacus, vna minus syllaba. Propert. lib. 3.

Nec mea Phęacas æquant pomaria syluas.

Phæax, filius Neptuni & Cocyræ filiæ Asopi, à qua insula etiam Corcyra vocata est, cùm priùs Drepane & Scheria diceretur. Est etiam Phæax gentile, & fœmininum Phæacis. Stephanus.

Phędmius, cursor nobilis, de quo Stat. li. 6. The.

Et bis in Isthmiaca victor clamatus arena
Phædmius, Alipedúmque fugam prægressus equorum, Antè Dimas.

Phædimus, Byzantius fuit Elegiographus poeta.

Phædon, Atheniensis, in conuiuio à triginta Atheniensium tyrãnis necatus. Huius filiæ virgines erant, quæ, vt virginitatem seruarent morte, inuicem se complexæ in puteum præcipitauere. Fuit & alius hoc nomine philosophus Elidensis, Gellius lib. 2. capite 18. Noct. Attic. & Laertius de vit. philosophor. Socratis auditor, ingenio liberali: qui (vt quidam scripserũt) seruiuit lenoni, perinde quasi meritorius puer, quæstuariúmque mancipium. Eum Cebes Socraticus emisse dicitur, habuisséque in philosophorum disciplinis: atque is postea philosophus illustris fuit, cuius nomini Plato librum de immortalitate animæ dedicauit.

Phędra, Minois Cretẽsium regis filia, vxor Thesei, quę amore Hippolyti priuigni capta, cùm ipsum adducere non potuisset, vt paternum thalamum conspurcaret, apud patrem eum detulit, tanquam stuprum sibi inferre voluisset. Cui delationi temerè fidem adhibẽs Theseus, Neptunum inuocauit, vt de filio supplicium sumeret. Cuius precibus exauditis Neptunus, Hippolyto in maris litore currum agitanti Phocas immisit: quarum conspectu territi equi, relicta via, currũ per saxa & auia traxerunt, Hippolytúmque frustra renitentẽ, lorísque implicitum, varias in partes distraxerunt, [& ista sponte vitam laqueo finiuit. Plut. Paral.] Extat inter Ouidianas epistola Phædræ ad Hippolytum.

Phædyma, Otantis nobilis Persæ filia, Herod. lib. 4.

Phædrus, vnus ex discipulis Platonis, cuius nomine Plato nobilẽ librum edidit, qui inscribitur Phædrus.

Phęmonoe, virgo prima Delphi Apollinis vates fuisse dicitur, carménque heroicum inuenisse. Plinius libro decimo, Phæmonoe Apollinis dicta filia, dentes ei fuisse prodidit. Lucan. lib. 5.

Phęmonoe errore vagam currúque vagantẽ
Corripuit, cogítque fores irrumpere templi.

Phæniana, Ptolel. lib. 2. cap. 12. Rhetiæ vrbs, alio nomine Phæbiana castra. Vulgò hodie *Bebenhusium*.

Phæstum, vrbs in Cretã, à qua Phæstius quidam dictus est, quem adiutorem condẽdis legibus Solonis fuisse tradit Plutarchus, inclytũ vaticio, & rerum diuinarum peritia. Condidit hanc vrbẽ Phæstus, filius Ropali, filij Herculis. Ciuis, Phęstius, & Phęstias fœm. Est item

Phęstus Achaiæ: Gẽtile similiter Phęstius, & à Phæstino Phęstinius. Alia denique est Peloponnesi, quæ priùs Phryxa dicebatur.

Phæstus, Homero 5. Iliados, Bori Męonij filius, siue Lydij: qui veniens in auxilium Troianorum, ab Idomeneo interficitur. Est etiam mons Cretæ, siue promontorium circa Gortynam vrbem. Idem Homerus 2. Iliad. & in Odyssea, & Strabo libro decimo. Vide PHAESTVM.

Phęstus, siue Phęstum, oppidum Locrorum, cognomento Ozolarum, ad sinum Crisseum, siue Corinthiacum: vbi Apollo insigne habuit templum, à quo & Phæstius est cognominatus. Plin. lib. 4. cap. 5.

Phaethõ, Solis filius ex Clymene: cui quum Epaphus Iouis & Iũs filius aliquando obiecisset, falsò ipsum Sole patre gloriari: id enim à matre ipsius excogitatum fuisse, vt adulterij culpam authore honestiore velaret, ægrè id ferens Phaethon, matris suasu ad regiam Solis contendit: qui cùm filio muneris eligendi potestatem fecisset, nihílque se ei negaturum per Stygiam paludem iurasset, Phaethon petiit, vt currus sui regendi potestatem vno die sibi permitteret. Quod quanuis Phœbus filio suo exitiale fore videret, quoniam tamen dissuadere ei non poterat, neque item pernegare, quod per Stygiam paludem iurasset, monitis quibus potuit optimis instructum, currui eum imposuit. Verùm cùm ille aurigandi imperitus, cœlum & terram combureret, à Ioue fulmine è curru excussus, in Padum fluuium decidit. Ouidius 2. Metamorphoseon.

[Hoc incendium accidit circa tempora Mosis. Comest. in cap. 10. Exod.]

Phaethon, Sol dicitur (vt inquit Seruius lib. 5. Æneid. item lib. 6.) à luce ardoris sui. Cic. 3. de Nat. deorum.

Phaethõ, Ligurum rex vetustissimus, cuius multæ in Hetrusco littore coloniæ fuerunt, vt Cato est author. Berof. lib. 5.

Phaethontiades, Clymenes & Solis filiæ, sorores Phaethontis: quæ dum extinctum fratrẽ insolabiliter deflent, conuersæ sunt in alnos arbores, vt fabulatur Virg. 6. Ecloga: vt verò 10. Æneid. in populos.

Phaethusa, vna ex filiab⁹ Solis ex Neæra Nympha, soror Lampetiæ, quæ in Sicilia patris sui, id est, Solis armenta custodiebant: ex quibus cùm socij Vlyssis contra Circes monita boues aliquot mactassent, ad vnum omnes naufragio perierunt, vt lib. 12. Odysseæ fabulatur Homerus. Ouidius 2. Metamorph. Phaethusam & Lampetiã Solis & Clymenes filias fuisse tradidit, sorores Phaethõtis, quæ cùm fratrem fulmine percussam supra modum lugerent, ad Eridani ripam in arbores conuersæ sunt, lachrymarum loco electrum exudantes.

Phago, vir adeò gulosus & vorax, vt adhibitus mensæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, veruecem & porcellum vno die comederit, biberítque orcam vini. Flauius Vopiscus.

Phagres, vrbs Thraciæ: Gentile, Phagresius & Phagresæus. Steph. Thucyd. lib. 2.

Phagrorion, quæ & Phagriopolis: Ciuis, Phagriopolites. Alexander Polyhistor in Ægyptiacis. Steph.

Phahath moab, nomen viri. 1. Esd. 2.

Phai, nomen vrbis Astar regis septimi in Edom, 1. Par. 1. quæ Gen. 36. dicitur Phau.

Phalus, fuit athleta fortissimus, in cuius honorẽ Alexãder Macedo multas exuuias dono Crotoniatis dedit.

Phalacræ, cacumen Idæ, in quo propter niuem nihil prouenit, sed caluum est. Omnes autem montes caluos vocabant Phalacras.

Phalacreus, vicus Libyæ.

Phalacron, promontorium Corcyræ. Stephanus.

Phalacreus, Æoli filius, Homer. 10. Odyss. Græcis caluum significat.

Phalæsia, vrbs Arcadiæ. Pausan. lib. 2. Gentile, Phalæsieus.

Phalaia, nomen viri. 2. Esd. 8.

Phalanna, vrbs Perrhębiæ, à Phalãne filia Tyri. Hecatęus Hippian vocat, Ephorus Phalannõ. Alia est Cretæ: Ciuis, Phalannęus. Steph.

Phalãnæa, nomen vrbis Cretæ: Ciuis, Phalannæus. Steph.

Phalanthus, vrbs & mons Arcadiæ. Pausan. lib. 8. Gentile, Phalanthius. Steph.

Phalanthus, Lacedæmonius quidam, Tarenti in Italia conditor. Nam cùm eo in bello, quod Lacedęmonij cum Atheniensibus gesserunt, vtrinque vires attritę essent, Spartani iuuentute exhausti, edixerunt, vt virgines quibuslibet nullo discrimine sui copiam facerent. Sedatis autem bellis iuuenes incertis parentibus nati, cùm & patrię & sibi essent opprobrio (nam Partheniatę dicebantur) accepto duce Phalantho, octauo ab Hercule, patriam reliquerunt, delatíque ad breue oppidum Calabrię, quod Tharos Neptuni filius condiderat, id auxerunt, & prisco nomine Tarentum appellauerunt.

Phalara, ciuitas à Phalaro amne Ithomę Mineruę proximo. Plin. lib. 4. cap. 7.

Phalara, vrbs Thessalię prope Lamiam: Gẽtile, Phalareus. Steph.

Phalarica, genus erat teli, quod ex Phalis, id est turribus ligneis intorquebatur. Erat autẽ pręfixa ferro valido in modum hastę intra tubũ, cuius hasta sulphure, resina bitumine & stuppis conuoluebatur infuso oleo, quod incen-

diarium vocabant,& è balista emittebatur.
Phalaris, crudelissimus Agrigentinorum tyrannus,qui pręter cętera nouorum suppliciorum instrumenta, taurum habuit æneum, Perilli arte fabricatum: in quem immissi damnati, ignéque subiecto, bouis mugitum edebant: cuius muneris nomine cùm artifex non leue munus speraret, iussu tyranni in taurum coniectus,primus artis suę specimen prębuit. Ipse quoque Phalaris,cùm nimia eius atrocitas vlteriùs ferri non posset, facto in eum vniuersorum ciuium impetu, correptus, ei ipsi tauro,quo alios exusserat,inclusus,viuus crematus est.
Phalaron. Vide PHALERON.
Phalasarna,vrbs Cretę,à Phalasarne. Ciuis,Phalasarnius.Steph.
Phaleg,filius Heber filij Sale.Gen.10.Luc.3.
Phaleba nomen viri.2 Esd.10.
Phalel,nomen viri.2.Esd.3.
Phaleron,vicus & nauale Atticæ. Vocatur autē Phalereus quoque tam vicus, quàm incola, qui & Phalerçus,& fœmina Phaleris. Neapolis etiam vrbs in Opicis,in quam Parthenope Siren eiecta est,sic vocabatur. Alia est Thessaliæ iuxta Oetam,quam Rhianus Phalaron & Phaleron vocat. Steph.
Phalereus Demetrius philosoph⁹, dictus à Phalero portu,siue à Phalaria prouincia, Phanostrati filius,Theophrasti auditor,Athenis prę fectus à Cassandro Macedonum principe, cū esset ciuis:qui(vt author est Strabo)non modò popularem non destruxit potentiam, sed etiā melius reformauit. Verùm tantū inuidia valuit,vt post Cassandri obitum, in Ægyptū fugere coactus sit,& eius inimici statuas plures trecentis disiectas conflauere. Hic tādem morsu aspidis periit, cùm multa apud Ptolemæum in calamitoso otio scripsisset.
[Phalereus quidam deploratus à medicis vomicæ morbo,cùm mortem in acie quæreret,vulnerato pectore, medicinam inuenit ex hoste. Plin.lib.7.cap.50.]
Phalerides,aues sunt aquatiles in Seleucia Parthorum.
Phaleriū, vrbs Tyrrheniæ: inde Phalerius, ria, rium.Step. Vide PHALISCI & FALISCI.
Phalerus, Pli.lib.4.cap.7. portus Athenis celeber,à quo Demetrius Phalereus cognominatus est. Vide PHALERON.
Phalet, filius Iahadai, 1. Par.2.filius Azmoth.1. Paral.12.
Phaleth, filius Ionathan filij Iada filij Onam,1. Paral.2.
Phalga,vicus medius inter Seleuciam Pieriæ,& Seleuciam Mesopotamiæ: Gētile, Phalgenus, Phalgæus.Steph.
Phalisci. Vide FALISCI.
Phallu, filius Ruben filij Iacob. Genes. 46. 1. Paral.5.
Phalora, vrbs Thessalię: inde Phalorēsis & Phalorites: Rhianus Phaloriam vocat.
Phalorias, vrbs Locridis: Ciuis, Phalorieus,ea, eum.Stephanus.
Phalti, filius Raphu, Num.13. filius Lais, 1.Reg. 25.Est & nomen vrbis,2. Reg.23.
Phaltias,filius Ananiæ filij Zorobabel filij Phadaiæ.1. Paral.3.& 4.
Phaltiel, filius Oxan, Num.34. princeps tribus Issachar: filius Lais.2.Reg.3.
Phamizon,vicus Amasceæ, australior Amiso. Incolæ Phamizonitæ,regio Phamizonitis, quæ & Neapolis.Step.
Phana,vrbs Italiæ. Vide FANVM.
Phanæ, promontorium Chij, dictum quòd Latonæ illic Delos apparuerit. Incolæ,Phanæi. Steph.
Phanæus, mons est in promontorio Chij, vitibus cōsitus: sic dictus à Phanæo rege. Seruius. Vide PHANEVS.
Phanagora & Hermonassa, insulæ adiacēt Tauricæ. Steph. Phanagoreia, inquit, ciuitas, à Phanagora. Est & insula eiusdem nominis, Phanagoreia, vel Phanagore. Item φαναγόρεια, τὰ, emporium: Gentile, Phanagorites.
Phaneas,nobilis Carthaginensis, qui bello Punico tertio ad Romanos defecit. Liu.
Phanes,vir Harlicarnasseus,qui cùm diu in amicitia & societate Amasis regis Ægypti fuisset, tandem accusatus ex Ægypto ad Persas transfugit, & Cambysæ traiicere volenti in Ægyptum adhæsit, eiúsque consilio Cambyses vsus est: & quum viam non satis commodam ad traiiciendum comperiret, hic eum docuit per Arabiam iter facere. Herodot. lib.3.
Phanesij, populi in insulis Oceani Septētrionalibus,qui(vt Solinus ait)habēt aures adeò effusas,vt reliqua viscera contegant illis.
Phaneta, Græci apparētem dicunt Deum,quoniam cùm adhuc nihil esset, primus ex infinito apparuit. Etiam Sol dicitur,quia quotidie apparet nouus.
Phaneus,mons in Chio insula,ferax optimi vini. Vide PHANAEVS.
Phania, vir quidam fuit, qui quia falsam de se præbuit opinionem, quasi multam diuitiarū vim domi constructam ac reconditam haberet, eius dissimulatio abiit in Prouer. Phaniæ ianua.
Phanias,libertus Appij Pulchri. Cicer. Epist.famil.3.
Phanoteus, vrbs Phocidis: Ciuis, Phanoteis.
Phantia, vrbs Troadis, à Cumanis condita: Gentile, Phanteis. Steph.
Phanus fuit quispiam, qui quum vxorem haberet adulterij suspectā, atrij fores sic occlusit, vt non nisi cum stridore sonitúque possent aperiri:

periri: verùm cùm illa per tegulas adulterũ admitteret, vicini per iocum dicebant, Phani ostium. Quo prouerbio innuebãt aliquid seruatum frustra.

Phanuel, locus iuxta torrentẽ Iaboc in finibus Amorrhæorũ, in Rubenia sorte: vbi Iacob, qui deinceps Israël, tota nocte luctatus est cum Angelo, Ge.32. ita appellatus, quòd vidisset illic Dominum. Hæc ciuitas Gedeonis exercitui panes negauit: cuius turrim destruxit Gedeon & habitatores occidit, Iudic.8. Hanc Strab.lib.16. faciem Dei appellat. Est autem continua Tripoli, apud eámque mons Libanus desinit. Ieroboam ipsam ædificiis reparauit, 3.Reg.12. Fuit hoc nomine filius Sesac, 1.Par.8. Pater item Annæ Prophetissæ, Luc.2.

Phaon, iuuenis Lesbius, qui à Venere alabastrum vnguenti dicitur accepisse, eóque oblitus, omnium formosissimus euasisse, eximiáque pulchritudine cùm alias mulieres Mitylenæas, tum præcipuè Sappho Poëtriam ad sui amorẽ allexisse. Extat epistola Sapphus ad Phaonem inter Ouidianas.

Phara, famulus Gedeonis, Iud.7. Nomen item vrbis, 1. Mach.9.

Pharæ, vrbs in Creta, à Misenis cõdita. Pli.lib. 4.ca.2. Stephano, vrbs Messenes, ex qua erãt Apharitiadæ: Gẽtil. Pharaïtes. Alia Achaię: Gẽtile, Phareis, vel Pharæeis. Alia Bœotiæ: Gẽtile, Phares, etis. Alia Cretæ, colonia illius quæ in Messene est. Possessiuum, Pharaicus. Aliæ sunt Pheræ, vnde Pheræus, Steph.

Pharai, nomen viri, 2.Reg.23.

Pharam, rex Ierimoth. Ios.10.

[Pharamundus, anno Christi 420. vigesimus quartus Francorum rex, à Francia Orientali in Franciam Occidentalem suam transtulit sedem: legémque tulit, quam Salicam vocant. Munst.lib.2. Cosm.]

Pharan, nomen oppidi. Gen.14. Itẽ nomen deserti Saracenorum trans Arabiam cõtra australẽ plagam, per quod Israel perrexit trãsiens ex Ægypto in terrã Chanaã duce Mose, in quo sunt multa loca terminata, XVIII. scilicet mãsiones, quarum vna est Haseroth, Num.10.12.13. Accipitur Pharan pro prima parte deserti Arabiæ prope montem Sinai: At Deu.1. pro vltima parte versus terrã promissionis. Et Haseroth est in medio, Gen.14. 21. Num.33. dicitur desertum Sin.

Pharan, mõs Sinai contiguus, Abac.4. Deu.33.

Pharan, vrbs inter Ægyptũ & Arabiam. Possessiuum, Pharaneticus: Gẽtile, Pharanites, Stephanus.

Pharaones, appellabantur Ægypti reges, quod cognomen fuit dignitatis, vt scribit Euseb. Et Ioseph.8. Antiq. Pharaonis nomen secundum Ægyptios significat regem. Et reges cùm primùm conueniebant ad imperium, hoc nomen accipiebant. Maneth. in princ. Supplem.

Pharathon, ciuitas in Ephraim in monte Amalec. Iudic.12.

Pharathus, vrbs Galilęæ: Gentile, Pharathonites. Stephan.

Pharbæthus, vrbs Ægypti. Ciuis, Pharbæthítes. Stephano.

Pharbelus, vrbs Eretriensium: Gentile, Pharbelius. Steph.

Pharcedon, Theopõpo Pharcadon, vrbs Thessaliæ: Ciuis, Pharcedonius: fœmininũ, Pharcedonis & Pharcenis, Steph.

Phares, filius Iudæ ex Thamar nuru sua. Gen. 38. 1. Paral.4.

Phares, 1. Paral.7. filius Machir ex Maacha vxore.

Pharia, Ptolemæo, Plinióque: Straboni verò Pharus, insula contra Dalmatiam & Iaderã, quæ nunc vulgò *Lisna*, Illyrico sermone dicitur. Est & vrbs in ea, à qua Pharienses populi. Ptol.lib.2.cap.17.

Pharis, vrbs Laconiæ: Ciues, Pharitæ, Pausaniæ: vel Phariatæ, Homero.

Pharisæi, secta quædã apud Iudæos, orta tẽporibus belli Punici tertij: cuius sectæ homines, non modò victu, vitæq; instituto à reliquo vulgo secreti erãt, sed etiã veste & corporis cultu: quapropter Pharisæi dicti sunt. quæ dictio idẽ Hebrais sonat, quod Latinis separati. Eius generis hominũ tanta fuit fatuitas, vt multò plus laborarẽt probi videri, quàm esse: tãta superbia, vt neminẽ alterius sectæ virum bonũ existimarẽt: quapropter CHRISTVS vbique exagitat eorum vanitatem. Erant autem apud Iudæos tres sectæ, Pharisæorum, Sadducæorum & Essæorum. A Pharisæus fit Pharisaicus, ca, cum.

Pharmaçusæ, duæ insulæ exiles, iuxta Atticam regionem in mari Salaminiaco, in quarum altera, Straboni lib.9. sepulchrum Circes visitur. Alia est supra Miletum, in qua Attalus occisus est: Gẽtile, Pharmacusæus, vel Pharmacusius. Steph.

Pharnach, pater Elisaphã principis tribus Zabulon. Num.34.

Pharnacia, regio & vrbs Pontica, Trapezunti contigua: Gentile, Pharnaceus.

Pharnacium, vrbs in Phrygia Steph.

Pharnax, nacis, Mithridatis filius, qui patrem à Põpeio victum in regia obsedit, & ad necem spontaneam compulit. Hic postea cùm maiore ciuilis belli, quod tũ inter Cæsarem & Põpeij liberos gerebatur, quàm propriarum virium fiducia, Cappadociam inuasisset, à Cæsare fulminis in morem est obtritus, & (vt Cæsar gloriari solet) antequã hostem vidisset, victus: vnde etiã inter Pontici

triumphi fercula (Suetonio in Cæsare) tria hæc verba fuerunt prælata, Veni, vidi, vici: non acta belli significantia, sed celeriter cõfecti notam.

Pharos, olim insula Ægypti oblõga, paruáque, Canopico Nili ostio obiecta, diéique vnius nauigatione (si Homero credimus) à continente dirempta, hodie verò Alexãdriæ ponte cõiuncta. Cuius mutationis causam quidam Nilo assignant, cuius ostia magnã perpetuò limi vim ad proxima aggerunt vada. Habuit hæc insula turrim ingentem ex candido marmore, in petra sitam, octingẽtis talẽtis à Ptolemæo Philadelpho Sostrati Gnidij architecti opera extructam, quæ & ipsa Pharos dicta est: in qua noctu accensæ faces nauigantiũ cursum regebant. A cuius similitudine cæteræ quoque speculæ similem in vsum cõstructæ, Phari appellatæ sunt. Hinc Pharius, ria, riũ, id est, Ægyptius: vt Pharij tyranni, pro Ægyptiorũ regibus: & Phariacus, riaca, cum, vt sistra Phariaca. Scribit Hegesippus libr. 4. à Græcis Latinísque Pharõ appellari ipsius rei vsu, eò quòd lõgè videatur à nauigantibus, tanquam phanos, quod significat lucidum, immutata litera, Pharos dicatur. In hac Alexander nouam vrbem cõdere statuit, sed cùm magnæ sedis capax nõ esset, ex illius aduerso cõdidit Alexãdriam. Eadẽ insula palmis abũdat, Ouid. lib. Amorum. 2. Eleg. 13. Ipsa etiã Alexandria Pharos dicebatur. Est etiã insula in Adriatico mari Phariorũ structura, cum fluuio eiusdẽ nominis. Item ciuitas Illyriæ, & alia Perrhæbiæ. Gentile, omnibus cõmune, Pharius. Steph.

Pharos, nomen viri. 1. Esd. 2. & 8.

Pharphar, nomen fluuij Damasci. 4. Reg. 5.

Pharphariades, Plin. lib. 5. ca. 17. pars vna Tauri montis.

Pharrhalios. Vide PHARSALOS.

Pharsalos, Thessaliæ oppidum, in ripa Enipei fluminis situm. Hinc vicini cãpi Pharsalici dicti, in quibus duorum ingẽtium bellorum ciuiliũ procellæ detonuerũt: primum inter Cæsarem & Pompeium, alterũ inter Augustum & percussores Cæsaris, Brutum & Cassiũ. Hi postea Philippici dicti sunt, siue à Philippo rege, siue à Philippis vicina vrbe, quã alio nomine Thebas Thessalicas nominãt, à Pharsalo Acrisij filio. Gentile, Pharsalius, & Pharsalis fœm. Alia est Pamphyliæ vrbs. dicitur etiã Pharrhalios per duplex r. Steph. Vide PHASELIS.

Pharsalis, est inusta voracitatis nota: sic enim Mnesimachus apud Cæl. Pharsalorũ venit aliquis, vt mensas voret ipsas.

Pharsandatha, filiꝰ Amã, filij Amadatha. Est. 9.

Pharua, nomen viri. 3. Reg. 4.

Pharuda, nomen viri. 1. Esd. 2.

Pharusij, Pharusi, Plinio lib. 5. cap. 8. & Pomponio lib. 1. populi Africæ vltra Mauritaniam, quondã Persæ: comites fuisse dicũtur Herculis ad Hesperidas tendentis. Pomponio in fi. lib. 3. nunc inculti, & nisi quòd pecore aluntur, admodum inopes. Qui fabulosa narrant, Thebano hæc Herculi tribuunt: at qui historicam veritatem prosequuntur, Ægyptio Herculi, qui Libycus cognominatus est, potius adscribenda censent. Meminit & horum Strabo lib. 17. vbi de Mauris mẽtionẽ fecit. At Pharusij, qui vltra hos habitãt, Hesperiis Æthiopibus vicini, sagittãt quẽadmodum Æthiopes: falcatis quoque curribus vtuntur: miscentur nonnunquam Mauris Pharusij, per deserta aquarũ vtres equis portantes, nonnunquam per loca quædã palustria & lacus Cyrtam veniunt. Quidam ex eis Troglodytarum more sub terram habitare, & æstiuis imbribus abundare, hyeme verò siccitate laborare. Nonnunquam ex iis barbaris, serpentum ac piscium coriis, indumentis ac stramentis vtuntur.

Pharyge, vrbs Locridis, quã Homerus Tarphen vocat, vel à Tarphe in Pharygis, vel à densitate arborum. Hinc Iuno Pharygæa, Steph. Vide Tarphe.

Phasaëlis, vrbs Iudææ, ab Herode primo Iudææ rege, nomine fratris eius condita: Gentile, Phasaëlites, Steph. ex Iosepho.

Phasea, nomen viri. 1. Esd. 2.

Phaselida, nomen loci. 1. Mach. 15.

Phaselis, Pamphyliæ vrbs in monte sita, piratarum olim perfugium. Cicer. act. 6. in Verr. Hi quia solerẽt pisciculos salsos diis sacrificare, citra sanguinem, eorum tenuis ac sordidus sacrificandi mos abiit in prouerb. Phaseliarum sacrificium.

Phaselis illa quem cepit P. Seruilius, nõ fuerat vrbs ante Cilicum atque prædonũ: Lycij illam Græci homines incolebant, sed quòd erat eiusmodi loco, atq; ita proiecta in altũ, vt & execũtes è Cilicia prædones sæpe ad eã necessariò deuenirẽt, & quum ex hisce locis se reciperent, eodem deferrentur, asciuerũt illud sibi oppidum piratæ, primò cõmercio, deinde etiã societate. Hactenus Cicero. Stephano, vrbs Pamphyliæ, Pityussa priùs dicta, & postea Pharsalos: Ciuis, Phaselites. Solus Herodianus insulam esse scribit.

Phaselus, Hierosolymæ præfectus ab Antipatro Herodis filio, anno vrbis 710. Ioseph.

Phaselus, Antipatri ex Cypride filius, Herodis Iudææ regis nepos.

Phaselussæ, duæ insulæ Libyæ prope Sirin fluuium. Insulares, Phaselussei. Steph.

Phasga, nomen montis Moabitarum. Num. 21. Iosue 13.

Phasis, maximus Cholchorũ fluuiꝰ, ex Armenię

montibus nascens, & in Pontum Euxinum illabens. Plin. libr. 6. cap. 4. Nauigatur Phasis quamlibet magnis nauigiis 18. mill. pass. Inde minoribus longo spatio, pontibus centum viginti peruius. Ex hoc fluuio ab Argonautis ad nos phasiani, aues notæ afferuntur. Hinc Medea ipsa Phasias à poetis cognominatur. Est & oppidum, Plin. lib. 6. cap. 4.

Phasis, Steph. vrbs Aeæ iuxta Phasin fluuium in Colchis, à Milesiis condita. Hinc Phasiates, Phasiaticus, Phasianus.

Phasis, fluuius in Taprobane. Step.

Phaspha, filius Iether. 1. Par. 7.

Phassur, sacerdos filius Emmer. Ierem. 20. Hebr. Phassur: filius item Melchiæ, Iere. 21. 1. Par. 9. Pater Gedeliæ Iere. 38.

Phastæa, vrbs in Sacis: Gentile, Phastæus. Step.

Phatuel, pater Ioelis Prophetæ. Ioel. 1.

Phathures, nomen loci in Ægypto, Ierem. 44. Idē videtur esse quod Phethros, cùm Hebręis iisdem punctis & consonantibus scribatur.

Phau, nomen vrbis Adar regis VII. in Edom, Gen. 36. quæ 1. Par. 1. dicitur Phai.

Phauorinus Philosophus, licet Eunuchus foret, & Androgynus, adulterasse tamen viri consularis vxorem creditus est. Cæl. Rhod.

[Phauorinus philosophus, genere Arelatensis cuius toties meminit Aulus Gellius in Noct. Attic.]

Phaurusi, regio Africæ. Vide PHARVSII.

Phea, vrbs Elidis, Homero: Gentile, Pheæus. Vide PHIA.

Phebol, insula iuxta Arabicum sinum. Aristot. de Mundo.

Phedael, filius Ammiud princeps tribus Nephthali. Num. 34.

Phedalia. Vide PHIDALIA.

Phedon Socraticus (cui Plato librum de immortalitate nuncupauit) seruus fuit, quem Cebes Socraticus hortante Socrate emit.

Phegęa, vicus in tribu Ægeide, & Phegeę, alius in tribu Pandionide: Gentile vtriusque, Phegeæus. Steph.

Phegea, vrbs Arcadiæ, à Phege rege Phoronei fratre condita. Priùs vocabatur Erymanthus, postea Sophis. Ciues, Phegeis. Steph.

Phegeus, pater Alphesibœę, qui Alcmeonē, cùm iussu patris matrem occidisset, & ob eam rem Furiis agitaretur, purgauit, eíque Alphesibœā filiam matrimonio locauit. Ouid. 9. Metamor. & suprà Alcmæon.

Phegiel, filius Ochran princeps tribus suæ Aser. Num. 1.

Phegor, lingua Hebræa Priapus appellatur, inquit Hieronymus contra Iouinianum.

Phegus, vicus in tribu Erechtheide: tribulis, Phegusius. Steph.

Pheldas, filius Nachor ex Melcha, Gen. 22.

Pheleia, filius Elioenai filij Naariæ. 1. Par. 3.

Phelelia, nomen viri. Nehe. 11.

Phelesięi, populi vicini Vmbris iuxta Iapygiam. Stephanus.

Phelestheus, Corinthiorū rex 11. anno ante Romam conditam 1377.

Pheleth pater Hon. Num. 16.

Phelethi, nomen populi siue legionum quarundam Dauid, 2. Reg. 8. & 20. 1. Par. 18.

Phellas, mons Atticæ, & cuiusuis loci habentis saxa, & super iis terram pinguem, ac oliuetis idoneam. Steph.

Phellus & Antiphellus, regiones Lyciæ. Step. & alibi apud eundē, φελλὸς, vrbs Pamphyliæ, aut Lyciæ, authore Alexandro Polyhistore: Ciuis, Phellites.

Phelti, nomen viri. 2. Esd. 12.

Pheltia, siue Pheltias, nomen viri. 2. Esd. 10. Filius Banaiæ, Ezech. 11.

Phemiæ, vrbs Arnæę, à Phemio Ampecis filio: Gentilia, Phemæus, Phemiates. Steph.

Phemonoe, prima Apollinis Delphici sacerdos, teste Pausania, quę carmen heroicum dicitur inuenisse. Est & Phœbados nomen apud Lucanum libro quinto. Sunt qui Phœbi filiam dicāt fuisse. Meminit eius Hesiodus in Theogon.

Phenebetis, vrbs Ægypti, patria Herapollinis. Steph.

Pheneum, oppidum in Arcadia, vbi nascitur illa herba contra omnia veneficia præsens remedium, quā Homerus à diis Moly vocari putat. Plin. lib. 4. cap. 6. & lib. 27. cap. 4.

Phenenna, altera vxor Elcanę, patris Samuelis, 1. Reg. 1. Est autem vrbs Azaniæ, Clitoriæ vicina, Boream versus.

Pheneus, lacus Arcadiæ, in Alpheum defluens: cuius aqua nocturno tēpore perniciosa, diurno tempore salutaris est.

Pheræ, rarum, oppidum Thessaliæ, ad Bœbeidem lacum, vbi Magnesia à Pelasgicis campis dirimitur. Homerus in Catalogo, à Pherete filio Crethei, qui pater Admeti fuit, vel à Phera Æoli filia. Sunt & aliæ Pheræ veteres, quæ distant à nouis per octo stadia. Alię item Apuliæ & Ætoliæ & Parthorum. Est item eiusdem nominis oppidum in Achaia propriè dicta, non procul à Patris. A Pheris deducitur adiectiuum Pheręus, ręa, ręum, id est Thessalus: & oppidum Atticæ inter Megaram & Thebas.

Phereclus, fuit nauium architectus, qui naues Paridis ad raptū Helenę ituri fabricauit: vnde & nauis proprio epitheto Pherecleа dicitur.

Pherecrates, Atheniensis poeta comicus, militauit sub Alexādro Magno, docuítque fabulas XVII. Suidas.

Pherecydes, philosophus & poeta tragicus, ex Scyro insula, teste Strabone libro 10. qui Seruio Tullo Romæ regnante dicitur floruisse.

Hic primus soluta oratione traditur scripsisse (vt est author Apuleius in Floridis) repudiato versuũ nexu. Periit pediculis toto corpore enascentibus: quod genus morbi medici phthiriasim appellant. Hunc Pythagoras magistrum coluit. Hic etiamsi nullum magistrum habuit, tamen per se multum eruditionis est consecutus. Suidas. Quanquam Diogenes Laertius eum Pittaci auditorem dicat extitisse. Vide in Cadmo de literarum inuentione.

Pherecydes, alter à Diogene ponitur, antiquior etiam superiore, Atheniensis & philosophus qui ab Orpheo multa didicit, scripsitq́; Theogoniam libris 10. item libellum de rerũ principio. Pherecydem alium Lerium genere, historicum scripsit. Suidas.

Pheredus, Atheniensium rex octauus, anno ante Romam conditam 110.

Pherenice, mulier, de qua Ælianus lib. 10. de Varia histor. Duxit ad Olympicum certamen filium suum Pherenice fœmina, prohibẽtibus eam spectare qui pręsidebant. Licere id sibi persuasit, quæ patrem & fratres treis haberet Olympionicos. Spectauit, & victorem filium reduxit. Vide BERENICE.

Pherentinus. Vide FERENTINVM.

Pherezei, populi in Samariam & Gabaon vrbis regionem tenent. Gen. 15.

Phermesta, filius Aman filij Amadatha. Esth 9.

Pheron, Sesostris filius, rex Ægypti, cùm in Nili inundatione telum in medios vertices fluminis torsisset, cęcus factus est: vndecimóque pòst anno, oraculo monitus, vt oculos ablueret lotio mulieris, quę vnicum virum cognouisset, paruit, & visum recepit. Hero.

Pheroa, Herodis Iudęorum regis frater veneno periit.

Phesdomim, nomen loci. 1. Par. 11.

Pheshur, nomen viri. 1. Esd. 2.

Phesse, filius Esthon. 1. Par. 4.

Phestus, Sicyoniorum rex XXII. anno ante Romam conditam 490.

Phetheia, nomen viri. 1. Par. 24.

Phethros, nomẽ regionis, quę Arabia Petrea dicitur, Isa. 11. Idem videtur esse quod Phathures, cùm Hebręis iisdem punctis & cõsonantibus scribatur.

Phethrusim, filius Mesraim. Gen. 10.

Phia, vrbs de qua Messenij & Lacones pugnauerunt iuxta Iordanem fluuium, vt scribit Homerus. Hinc Phieus, Phiates, Phięus. Step. Vide PHEA.

Phialia. Vide PHEDALEA.

Phiceon, mons Bœotiæ. Steph.

Phidalia, vxor Byzantis. Vide Stephanum in Gynæcopolis.

Phidene. Vide FIDENA.

Phidamus Epicure⁹, fuit poeta admodũ lasciu⁹.

Phidias, diæ, nobilis statuarius, qui in ebore scalpendo citra æmulum claruit: diis tamen (vt inquit Quintilianus) quàm hominibus efficiendis melior. Inter huius opera maximè commendata est Mineruæ statua, quam Athenis ex ebore fecit, XXVI. cubitorum altitudine, in cuius clypeo Amazonum pugnam & Gigantomachiam insculpsit: in soleis verò, Centaurorum & Lapitharum certamen. Proximam commẽdationem meruit Iupiter Olympius, & ipse totus ex ebore, & Romę in porticibus Octauiæ, Venus. Plinius libro 35. capite octauo. Hic etiam statuam Nemesis deæ denûm cubitorum apud Rhamnuntem Atticæ oppidum fecit, quæ in manu mali ramum tenebat, ex quo parua surgebat complicatio: vbi, teste Antigono, inscriptum erat, Agoracritus Parius fecit. Hunc enim discipulum suum Phidias adeò dilexit, vt nomen eius inscripserit operi, ex quo prouerbium, Rhamnusia Nemesis. Hic Phidias initio pictor fuit, pinxítque clypeum Mineruæ Athenis.

Phichol, princeps exercitus Abimelech regis Geraræ. Gen. 21.

Phidippus, proprium viri filij Thessali. Homer. Est & proprium personæ comicæ, apud Terentium.

Phigalea, vrbs Arcadiæ. Rhianus 5. Messeniacorum. Dicitur etiam Phialeia sine g, à Phialo quodã. Est item φιάλεια, Bithyniæ (in Stephan. Bithanię legitur.) Gentile prioris, Phigaleus & Phigaleites. Huius populi vino adeò gaudent, vt non alibi, quàm in cauponis habitent, hospitibus domos elocantes cum vxoribus. Hostilis tubæ ne in somno quidem sonum perferunt.

Phihahiroth, nomen loci, in quo castrametati sunt Hebræi, reuertentes de Aegypto, Exod. 14. siue quarta mansio Hebræorum. Num. 33.

Phila, vrbs Macedoniæ, quam Demetrius Antigoni filius, Gonatas cognominatus, iuxta Peneũ, matris nomine condidit: Gentile, Philæus. Est etiam insula Ægypti, Herod. libr. 4. iuxta magnum fluuium Tritonem, qui in maximum lacum Tritonidem exit: Gentile, Philates. Steph. Vide TACOMPSVS.

Phila, insula in mari Gallico. Plin. lib. 3. cap. 5.

Philace fuit amasia Stratoclis, authore Plutar.

Philadelphia, ciuitas in Mysia, regione Asiæ, proxima Lydię, quam Strabo libr. 12. circa finem ait terrę motibus vexari. Cuius incolæ in agris magna ex parte degebant. In hac fuit vna ex septem ecclesiis. Supra Philadelphiam Orientem versus exusta regio patet, stadiis longa quingentis, quadringentis lata: vbi nullæ arbores pręter vitem inueniũtur, quę exustum vinum fert, ita elegans, vt nulli cedat.

Summa

Summa corporum facies cinerulenta est : mõtana,petrosa,& nigra: quidam ex crebro fulminum ictu id contigisse arbitrantur, nec dubitant,quæ de Typhone dicũtur,hoc in loco fabulari : sed credibilius est subterraneum ignem,qui postea defecerit, regionẽ exussisse. Alij dicunt esse ciuitatem Lydiæ ad radices Tmoli mõtis.Vide RABBATH.Stephano, vrbs Lydię,ab Attalo Philadelpho cõditore. Item regionis combustæ,quam Mysi & Lydi tenent.Strabo lib. duodecimo. Alia est Ægypti , tertia Syriæ insignis ciuitas , quæ priùs Ammana , deinde Astarte , demum Philadelphia à Ptolemęo Philadelpho dicta est. Ciuis, Philadelpheus & Philadelphenus. Iosephus lib.10.Iudaicæ antiquitatis. Steph.

Philadelphus,nomen regis Ægypti, qui bibliothecam fecit Alexandriæ ferè 50000.librorũ continentem. Idem libros Moysi curauit per 70. interpretes ex Hebræo in Græcum sermonem verti.

Philæ , vrbs iuxta Nilum , paulò supra minores cataractas : centum fortasse stadiis distans à Syene & Elephantine. Heliodorus 8.historiæ Æthiopicæ.

Philæ,Philarum, insula aspera,& vndique præruptа,adiacens Ægypto,duobus in vnum coituris amnibus cingitur , qui Nilo mutantur, & eius nomen ferunt. Philæ autem Straboni libro 17.infra Meroën sunt,ad quas ipse Strabo se ex plaustro per plana aliquando vectum scribit.

Philæmon poeta quidam , qui quum videret asinum ficus mensæ paratas comedere , tanto difflixit gaudio , vt statim expirauerit. Valer. Maxim.

Philæni,fratres Carthaginenses,qui pro finium suorum propagatione se viuos sepeliri sustinuerunt. Nam cùm inter Carthaginenses & Cyrenenses de finibus controuersia incidisset, placuit vt certo tẽpore duo viri ex vtraque ciuitate egrederentur,& vbicunque sibi obuij fierent , ibi vtriusque ditionis termini essent. Itaq; Carthagine egressi Philęni,cùm aliquot passuum millia in fines Cyrenensium processissent,indignati aduersarij se esse præuentos,optionem Philęnis proposuerũt, mallentne ad fines suos retrocedere,an eo in loco viui defodi:illisque respondẽtibus, se patriæ salutẽ vitæ anteferre,à Cyrenẽsibus,qui viribus superiores erant , viui ibidẽ sunt defossi. Quo in loco Carthaginẽses,ne eximia illorũ in patriam pietas,vlla temporum iniuria obliteraretur,duas illic aras constituerunt,quas à fratrum horum nomine Philęnorum aras vocauerunt.Sallust.in bello Iugurth.

Philagrus, Sophista Cilix,auditor Lolliani, iracundus maximè. Nam & dormitanti quãdoque auditori pugnum in malam fertur impegisse.Cæl.lib.11.cap.41.

Philaida, vicus in Ægeide,à Philæo filio Aiacis & Lysides filiæ Coroni, filij Lapithæ. Tribulis,Philaides.Steph.

Philãmon,filius Apollinis ex Chione Nympha, clarissimꝰ carmine & cithara.Vide CHIONE.

Phileas,regio Byzãtij: Gentile, Philiates.Aliqui Phineam,alij Philean vocant. Steph.

Philelphus,poeta Italus nostri temporis.

Philenorium,vrbs in Arnæa,regione Bœotiæ à Philenore Ætolo. Gẽtile, Philenorius.Steph.

Philemon,poeta comicus:quãuis(inquit Quintilianus)prauis sui temporis iudiciis,Menandro sæpe prælatus , consensu tamen omnium meruit secundus credi.

Philenis,puella quędam deformis apud Mar. li. 2.Cur non basio te Phileni? calua es.Cur non basio te Phileni?ruffa es.Cur non basio te Phileni? lusca es.

Philenis,meretrix fuit,quam Philocrates poeta Græcus suis carminibus lacerauit. De hac etiam Mar.lib.7.

Phileros,tabellarius quidam,de quo Cic.ad Pætum,lib.9.Epist.

Philesius,cognomẽ Apollinis, Bocat.li.3. Philesia quoque templa vocauit Bocatius Apollini consecrata,quæ ab osculo Branchidis , siue à certamine puerorum Philesia vocari dicit. Græci φιλήσιον , amabilem dicunt, quia lumen solis exoriens , amabili veneratione oculorũ consalutamus.

Philetas,poeta elegiographus ex insula Co, Philippi & Alexandri Macedonum ætate floruit. Præceptor Ptolemęi Philadelphi. Suis carminibus celebrauit Battidem puellam,quam adamauit. Fuisse fertur corpore adeò tenui, vt necesse fuerit ei plumbum adhibere,ne vẽtorum flatu raperetur.

Philetus,vir quidã, qui à fide CHRISTI excidit.2.Tim.2.

Philetus , Antiochensis episcopus , anno salutis 224.

Philetius fuit bubulcus Vlyssis , & Eumæus porcarius. De his intelligit Ouidius in Epist. Vlyssis,

Hoc faciunt custósque boum longæuáque nutrix,
Tertius immundæ cura fidelis aræ.

Phileum,Ptolem.lib.12.cap.1.ciuitas Germanię, in regione, quę hodie Frisia vocatur. Vulgò *Grueningen.*

Philia,insula. Vide TACOMPSVS.

Philides, quidam equorum nutritor, à quo quũ Themistocles equum dono postulasset , passúsque esset repulsam,minatus est se domũ eius continuò ligneum equum facturum. Quo ænigmate significabat se propinquorũ accusationes & crimina in eum cõiecturum. Plutarch.in Themist.

Philippi, ciuitas Thraciæ vel Thessaliæ, quæ Dathos antea dicebatur, quam Philippus Macedonum rex ædificauit, & à nomine suo Philippos nominauit. Iuxta hanc sunt campi Philippici, in quibus Cæsar & Pompeius primò, deinde Augustus & Cassius pugnauerunt.

Philippi, Siciliæ ciuitas, à Philippo sic dicta, cùm priùs Crenides vocaretur, Steph. Idem alibi, Philippi vrbs Macedoniæ, Crenides pòst dicta: deinde Philippi à Philippo, cùm Crenitis aduersus Thraces auxilio fuisset. Thessaliæ Philippi dicti sunt, & Gomphi Thesprotiç: Gentile, Philippeus, & apud Polybium Philippenus. Steph.

Philippicus, ca, cum, quod est à ciuitate Philippis, vt Campi Philippici, item Philippensis.

Philippicus Bardanus, Romanorū imperator, secundo imperij anno ab Anthemio excæcatus, & in carcerem coniectus, sub annum salutis 713.

Philippides, comicus poeta haud ignobilis, ætate iam prouecta, quum in certamine poetarum præter spem vicisset, gaudio repentè mortuus est: quod & Diagoræ Rhodio accidit. Suid.

[Philippides, Atheniensis cursor, ea nempe tempestate, qua in Græciam Persarum venit exercitus, vnicæ noctis spatio, mille & quingenta stadia, pedibus confecisse perhibetur (quę 93. Francicas cõficiunt leucas) vt Lacedæmoniis Persarum aduentum palàm faceret, eósque, vt præstò adessent, admoneret. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 29.]

Philippopolis, vrbs Macedoniæ, quam Philippus Amyntæ filius condidit: Ciuis, Philippopolites. Steph.

Philippus v i. Macedonum rex, Olymp. 34.

Philippus, Amyntæ filius, Alexandri Magni pater, Macedonum rex, rei militaris peritissimus, rebúsque gestis clarissimus, qui Macedoniæ regnum, quod angustis antea finibus continebatur, adeò ampliauit, vt centum quinquaginta populi in Macedonum ditionem numerarentur. Hic à Pausania quodam adolescente fuit interfectus: qui cùm de stupro sibi per vim ab Attalo illato, apud regem questus esset, & pro rei indignitate vltionem frustra postulasset, séque etiam irrideri animaduerteret, iram in regem conuertit, & vltionem, quam ab inimico non poterat, ab iniquo iudice sumpsit. Natus fuit Pellæ, quæ Macedoniæ ciuitas est, regum sepulchris nobilitata: vnde passim Pelleus à poetis cognominatur. Puer, quondam bis obses datur ab Alexandro fratre, primùm Illyriis, deinde Thebanis, conciliādæ pacis gratia. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ summi ducis, pueritiæ rudimēta exercuit. Diodorus & Throgus lib. 7 8. & 9.

Philippus Alexandri Magni frater, Macedonum rex, Olympiadis iussu interfectus, alio nomine Aridæus.

Philippus, Demetrij filius, rex Macedoniæ, à T. Quintio Flaminio victus. Is cùm videret Anibalem fœliciter in Italia res gerentem, legatos ad eum de societate misit: quibus in reditu, à Marco Valerio Flacco præfecto classis interceptis cum literis, missísque ad Senatum: statim Leuinus consul contra eum mittitur, qui regem agentem Apolloniæ, incautum, semíque sopitum nocte intempesta adoritur. Ille in Macedonia cum exercitu terrestri itinere fugit, incensis priùs, ne hostis potiretur, suis nauibus. Liuius primo belli Macedonici.

Philippus, medicus Alexandri Magni. Curt. lib. 2. Plutar. in vita Alexandri. Hic gratus vsque adeò erat Alexandro, vt cùm Parmenio literas ad Alexandrum dedisset, quibus eum monebat, vt ab insidiis Philippi velut ab hoste Dario corrupti, sibi in ægritudine caueret, Alexander exploratam habēs medici fidem, poculum ab ipso Philippo datum hausit, & literas Parmenionis eidem legendas tradidit. Philippos etiā Romanos, viros claros legimus, inter quos L. Philippus orator, Crassi aduersarius. Cic. 3. de Orat.

Philippus, primus ex Rom. imperatoribus Christianus fuisse perhibetur.

Philippus, frater Herodis, procurator Iturçæ & Trachonitidis constitutus à Romanis. Luc. 3.

[D. Philippus, qui fuit vnus ex Apostolis Domini, Hierapoli dormiuit. Sed & duæ eius filiæ inibi virgines consenuere, & alia eius filia, Spiritu sancto repleta, permansit apud Ephesum. Euseb. lib. 3. cap. 31. hist. Eccles. Ex Bethsaida fuit oriundus: primus Euangelium Samariæ prædicauit, & ad fidem ciues diuino sermone conuertit. Act. cap. 8.]

[Philippus, genere Cæsariēsis, vnus ex 7. diaconis, qui & Euangelista cognominabatur: cuiúsque filiæ erant prophetissæ, vt D. Lucas ait, Act. cap. 21. & 24.]

Philippus, I x. Hierosolymitanus episcopus, anno salutis 112.

Philippus imperator, Gordiano successit, qui tam seueri & tristis animi fuisse dicitur, vt iā tum à quinquenni ætate nullo cuiusquam commento ad risum solui potuerit, aut ab inflexi naturæ toruitate dimoueri. Author Sex. Aurelianus.

Philippus, imperator Occidentis, victo Othone competitore, sub annum salutis 1200.

Philippus, Henrici filius, Francorum rex, anno salutis 1060.

Philippus, frater Alphōsi x. Hispaniæ regis fuit, qui Christianam Daciæ regis filiam, & fratris

sui vxorem sibi per vim copulauit spreta regione ac sacerdotio, cùm esset abbas & præsul Hispalensis.

Philippus, Francorum rex bellicosissimus, ob idque Augustus cognominatus, in Asiam nauigauit, Aconē & Ptolemaidē expugnauit, sed paulo pòst morbo coact⁹, rediit. Northmanniam & Aquitaniam bello de Anglorū rege cepit. Othonē III. imperatorē Ferrando Flandrensi auxilium ferētem ingēti prçlio fudit, in quo & Ferrādus captus, & innumera hostiū millia cæsa sunt. Iudæos Frācia expulit. Heluios hæreticos (*Albienses* vulgò dicūtur) sustulit, eorū vrbe in Aquitania incensa. Floruit autē sub annum salutis 1212.

Philippus, D. Ludouici filius, Francorum rex anno salutis 1271.

Philippus Pulcher, Frācorū rex, annis XXVIII. Flandrenses variis præliis domuit, à Bonifacio pontifice sacris interdictus, & à Benedicto XI. absolutus est.

Philippus Longus, Franciæ & Nauarræ rex, anno salutis 1316.

Philippus Valesius, Frācorum rex, suffectus in locum Caroli Pulchri, cui sine liberis mortuo, genere proximus erat. Flandros ingenti clade afflixit, qua ceciderūt ferè viginti hominū millia: postea nō eadē fortuna sæpius cum Anglis congressus, terra marique victus, Calisium Anglis inuitus permisit.

Philippus, Syriæ rex, XXI. sub quo Syriç regnum defecisse dicitur. Olymp. 171.

Philippus, Gaulanitidis tetrarcha, sub Octauio Cæsare.

Philippus, cognomine Augustus, princeps optimus, ciuitatem Andegauensem dirutam restituit.

Philippus, Austriæ dux, filius Maximiliani Cæsaris, rex Hispaniæ, pater Caroli V. Cæsaris.

Philippus Audax, filius Ioannis Franciæ regis, frater Caroli quinti, Burgundiæ dux, & Flādriæ comes.

Philippus, cognomine Bonus, Burgūdiæ dux, eius Ioannis filius, qui ad Monterellum occisus est: & multos in Francia motus excitauit, sub regibus Carolo VI. & VII. vixítque vsque ad imperium Ludouici XI.

Philippus dux Mediolani, sub annum CHRISTI 1420.

Philippus Maria, Papiæ dominus, Galeatij Mediolani ducis filius.

Philiscus, Atheniensium tyrannus. Olymp. 23.

Philiscus, cælator egregius, qui Venerē in Octauiæ porticu: item Latonam, Dianā, Musas nouem & nudum Apollinem insculpsit.

Philistæi, siue Philistiim, populi Iudæis finitimi, quorū regio posteris dicta est Palæstina.

Philistion, Nicæus, poeta comicus, qui Socratis ætate floruit, nimio risu mortuus est.

Philistion, medicus Locrensis, cuius meminit Gel. lib. 17. cap. 12.

Philistus Milesius, musicæ primùm operam dedit, euasítque clarissimus tibicen. Ad oratoriam demum conuersus, auditor fuit Isocratis.

Philistus Syracusanus, historiographus, propinquus Dionysij tyranni, scripsit res Siculas libris XII.

Philix, nutrix Domitiani principis. Sueton.

Phillyra, mater Chironis centauri, à qua Chiron Phillyrides dictus, Seruio apud Virgil. 3. Georgic.

Phillyrides, dictus est Chiron, Saturni & Phillyræ Nymphæ filius.

Philo, is fuit, qui ex Proserpina filia, quam in balneis conspexerat, sustulisse creditur Mercurium: quem cùm vellet exponere, cōsuluit mathematicum quendam, à quo hoc accepit responsum, puerum futurum maximum rerum diuinarum interpretem. Quo nomine eum seruauit & diligenter educauit. Hic autem Mercurius, non erat is Mercurius quem aiunt poetæ Iouis & Maiæ fuisse filium, sed Hermes ille, qui Trismegistus appellatur. Palæph. lib. II.

Philo Academicus, Clitomachi discipulus, Romæ profitebatur, quò profugerat Mithridatico bello, atque à Cicerone cultus est.

Philo Herennius, Byblius genere grammaticus tempore Adriani, de cuius imperio scripsit: præterea de ciuitatibus & viris claris libros 30. Suidas.

Philo Iudæus, Alexādriæ natus, disciplinísque omnibus eruditus, in nostra & Græcorum philosophia bene versatus. Eloquentiæ Platonis adeò æmulator, vt prouerbium fuerit, Aut Plato philonizat, aut Philo platonizat. In diuinis autem legibus & patriis institutis quātus fuerit, ex his quæ nobis librorum suorum tradidit monimentis, palàm est. Igitur temporibus Caij quanta acciderint Iudæis mala descripsit, quibus & suam legationem pro Iudæis apud ipsum imperatorem retulit.

Philo, statuarius, Hephæstionem expressit. Tatianus.

Philochorus Atheniensis, vir doctissimus & vates, tempore Eratosthenis extinctus, insidiis Antigoni Macedoniæ regis, ob amicitiæ suspicionem cum Ptolemæo rege. Scripsit Athidis libros 17. qui continent res gestas Atheniensium, & reges & magistratus, vsque ad Antiochum cognominatum deum, aliáque complura. Suid.

Philocrates, vir Atheniensis, proditionis nota infamis, apud Demosthenem.

Philoctetes, ctetis vel ctetæ, Pæantis filius, comes Herculis, cui idē moriēs in Oeta mōte

mādauit, ne corporis sui reliquias cuiquam indicaret:idque iurare eum adegit,deditque pro munere pharetrā & sagittas Hydræ felle intinctas. Quare cùm postea Delphico oraculo moniti essent Græci, ad euertendam Troiam sagittis Herculis opus esse,inuētus Philoctetes,& de Hercule interrogatus,negauit primùm se scire quid illi accidisset: cū verò illi vehementiùs vrgerent,tandē mortuum esse cōfessus est:cúmque illi instarent, vt sepulchrū eius sibi indicaret,ne iusiurandum violaret,ictu pedis locum ostēdit. Post hæc, cùm ad bellum Troianū deduceretur, quòd ipse solus Lerneis sagittis vti posset, vnius sagittæ casu,in pede, quo Herculis tumulū monstrauerat, vulnere penè immedicabili affectus est:cuius fœtor cùm à Græcis ferri non posset,in Lemno relictus est. Verùm occiso Achille, Vlysses in Lemnum regressus, ad Troiam illum reduxit,vt inquit Ouid.lib.13.Metam. vbi & Paridem, singulari certamine ab eo prouocatus,sagittis interfecit.Euersa autem Troia, pudore, ne in patriā æger rediret,impeditus,in Calabriam venit,ibique Petiliam condidit. Tandem opera Machaonis medici sanatus est.

Philochorus, vates Atheniensis, Eratosthenis tēpore, qui extinctus est in insidiis Antigoni Macedoniæ regis,quòd venisset in suspicionem contractæ cum Ptolemæo rege amicitiæ. Hic scripsit Atthidis libros septemdecim, qui continent res gestas Atheniensium & reges & magistratus vsque ad Antiochum deum. Scripsit etiam libros quatuor de vaticinio.

Philogonus, Antiochiensis episcopus,anno salutis 322.

Philolaus, Pythagoricus quidā philosophus, cuius tres libros Plato, cùm tenui admodū esset pecunia,decē millibus denariûm mercatus est, quod pretium à Dione Syracusano acceperat.

Philolaus,Corinthius, leges Thebanis dedit, ex familia Bacchiadum,amicus Dioclis,qui Olympia vicit: sed vbi ille ciuitatem deseruit, commotus ob amorem matris Alchinoæ, Thebas migrauit, atque ibi ambo defuncti sunt. Habitauit igitur ob huiusmodi causam apud Thebanos, legésque illis descripsit, & de aliis quibusdam, & de sobole procreanda, quas illi proletarias appellant. Et hoc est præcipuè ab illo prouisum,vt numerus hæreditatum conseruetur. Aristoteles 2.Politicorum.

Philologus,nomen viri. Rom.16.

Philomela, Pandionis Atheniensiū regis filia, quam Tereus Thraciæ rex, qui Prognē sororem eius vxorem duxerat, visendæ sororis prætextu à patre abductā, in itinere violauit: & ne flagitium cuiquam indicare posset,linguā ei præcidit, arctissimæque custodiæ eam inclusit. Verùm illa (vti erat lanificij peritissima) rem omnem,quo gesta erat ordine, in tela depinxit: cámque per famulā ad Prognen misit:quæ quamuis sororis iniuria grauissimè commota,vltionem tamen in Orgiorū tempus distulit: quo tempore magna mulierum caterua comitata, thyrsisque & pellibus instructa sororem carceri eripit, & in regiam perducit: vbi cōmunicato cum illa consilio, Itym filium suum iugulat, patríque comedendum apponit:illóque epulis tam nephandis iam satiato, sub finem cœnæ pueri caput in conuiuium affert. Quo agnito, Tereus furore percitus, cùm stricto gladio vxorem insequitur, in vpupam commutatur, etiam nunc cristam militarem in capite gerentem,Progne autem in hirundinē, Itys verò in phasianum, Philomela denique in lusciniam, etiam hodie de Terei iniuria suauissimo cantu conquerentem.

Philomelium,vrbs magnæ Phrygiæ. Strab.li. 12. Gentile,Philomelus.Steph.

Philomelus, Phocensium dux,templum Delphicum occupauit, Locrenses vicit ad Petras Phedriades. Olymp.106.

Philonides,Melitensis quispiam,qui quia erat prægrādi corpore,cæterùm insulsus & indoctus,abiit in prouerb. Indoctior Philonide.

Philon,medicus fuit nobilis, qui quum medicamenta quædam ad medendi vsum exquisitissima concinnaret, & ad regias quasdam Alexipharmacas facultates,eas Deorum manus appellabat, velut diuinas & salutares. Cæl.lib.16.cap.10.

Philomelus,nomen citharœdi cuiusdam,cuius meminit Mart.lib.3.

Plus habuit Dydimus, plus Philomelus habet.

[Philonomia, Nyctini & Arcadiæ filia, dū in venationibus cū Diana versaretur, in Martem incidit, qui sumpta pastoris forma,grauidam puellam effecit. Ea verò gemellos enixa,patris metu in Erymanthum eiecit infantes,qui deorum prouidentia illæsi, delati ad cauam quandam quercum, aguntur: vbi cùm lupa quædam lustrum haberet,propriis abiectis in fluentū catulis,infantibus vbera præbuit: quod quidē Tyliphus pastor conspicatus,susceptos pueros educauit vt suos: & alterum quidem Lycastum, alterum verò Parrhasiū appellauit.Hi deinde Arcadiæ regnū successione consecuti sunt. Plut.Para.]

Philopœmenes Megalopolitanus, dux Achæorum præstantissimus, Lacedæmonios & Messenios multis cladibus afflixit, vt est autor Plutarchus. Liuius in bello Macedonico libro 5.

Philorcho-

Philorchorus, Atheniensis historicus, qui libros Atthidis XVII. scripsit, qui cõtinent res Atheniensiũ & magistratus & reges vsque ad Antiochum deum cognominatum.

Philostratus Lemnius, temporibus Seueri principis, eiúsque vxoris Iuliæ epistolarum magister, vt ipse planè monstrat in vita Apollonij Tyanei: scripsit vitas sophistarum ad Seuerum, de vita Apollonij libros octo, præterea Heroica.

Philostratus, hujus pater, Athenis docuit Neronis tẽpore: scripsit Panægyricos plures, & declamationes oratoribus valde probatas, com pluráque alia quæ à Suida commemorantur.

Philostratus tertius, superioris filius, docuit Athenis: scripsit Panathenaicum, Troiam, Paraphrasim Homerici clypei, Iconásque huic multi referunt. Suid.

Philotas, vnus ex comitibus Alexandri Magni, cui post eius mortem, Ciliciæ regnum sorte obtigit.

Philotera, vrbs iuxta Troglodyticam à Satyro condita. Apollodorus Philoteridem vocat. Est etiam Philotera Cœlesyriæ, aliàs Philoteria. Gentile, Philoterius: ab Ægyptia verò Philoterites dicitur. Steph.

Philoteris, ciuitas in littore sinus Arabici, aliàs Arsinoë dicta, vt suprà indicatum est. Alia videtur dicta in Philotera.

Philoxenus, philosophus qui gruis collum sibi exoptabat, quò diutiùs ciborum & poculorũ sapore oblectaretur.

Philoxenus, grammaticus Alexandrinus, Romę scripsit de monosyllabis verbis, de hellenismo, de genere linguarum, & alia. Suid.

Philoxenus, Eretriẽsis pictor, Nicomachi discipulus, cuius tabula nullis postponenda, Cassandro regi picta, continuit Alexandri prælium cum Dario. Idem pinxit & Lasciuiam, in qua tres Sileni comessabantur. Hic præceptoris celeritatem sequutus, breuiores etiãnum quasdam picturæ vias & compendiarias inuenit. Plin. lib. 35. cap. 10.

Philoxenus, poeta lyricus, scripsit lyrico carmine Æacidarum genealogiam. Hic quum aliquando apud Dionysium tyrannum ageret, tragœdiásque eius, in quibus ille ambitiosissimus erat, minimè laudaret, coniectus est in Latomias, indéque Tarẽtum aufugit. Dionysio verò eum per literas reuocare conanti, respondit hoc tantùm monosyllabum, Non, sæpius iteratum. Suid.

Philoxenus, cos. cum Probo, anno vrbis 1278.

Philyra, filia Oceani, ex qua Saturnus in equum conuersus, Chironem Cẽtaurum dicitur suscepisse, qui à matre Philyrides & Philyreius dicitur. Scribitur autem hoc nomen, & eius deriuatiuã, simplici l. Poetæ tamẽ suo iure, vt primam syllabam extendant, geminant hanc consonantem.

Philyres, populi iuxta Pontum, à Philyra matre Saturni. Hinc Philyretes, fœmininũ Philyris & Phyliris. Steph.

Phinees, filius Eleazari, filij Aarõ. Exod. 6. filius item Heli sacerdotis. 1. Reg. 1. Hebraicè Phinehes.

Phineum, locus Ponti à Phineo conditus: Gentile, Phineieus. Steph.

Phineus, Agenoris filius, Hellanico: Hesiodo, Phœnicis & Cassiopeæ, Agenoris nepos, frater Cilicis Dorycli & Atamini. Hic igitur rex Arcadiæ, vel, vt alij, Thraciæ, vel, vt rursus alij, Paphlagoniæ, vxorem duxit Cleopatram (quam quidam Sthenobœam vocant) ex qua genuit Orythum & Crambum, vt Sophocles: vt alij, Mariandinum & Thynum: vel, vt rursus alij, Palæmonem & Phinea: quibus, mortua priore coniuge. Harpalycen, Calais & Zethæ sororem, nouercam superinduxit: quanuis Flaccus non Harpalycen, sed Cleopatram Boreadum sororem appellet: cui etiam Apollonij Cõmentarius subscribit, qui lib. 1. dicit, Phineum Cleopatram Boreæ & Orithyæ filiam vxorem duxisse, secundam verò Idæam Dardani filiam nouercam superinduxisse: cuius suasu filios suos ex Cleopatra susceptos excæcauit. Quapropter & ipse excæcatus est à diis, & Harpyiæ cõtra eum missæ, quæ cibos & mensam eius turpissimè fœdarunt. Postea verò aduenientibus ad ea loca Argonautis, à Calai & Zethe fratribus alatis, rursus ad Strophades insulas fugatæ sunt, vt suprà docuimus in dictione Calais. Postremò occisus est ab Hercule, cùm is in solitudine liberos Phinei offendisset excæcatos, comperissétque eos calumniis nouercæ eiectos fuisse. Hinc Phineus, a, um, & Phineius, a, um.

Phinon, ciuitas Idumæorum. Gen. 36.

Phinopolis, vrbs Ponti à Phineo dicta: Gẽtile, Phinopolites. Steph.

Phison, magnum Indiæ flumẽ, è paradiso fluẽs, Gen. 2. quod ab Eusebio & Hierony. in quęst. Hebr. Ganges dicitur, siue Getha, Ioseph. lib. 1. cap. 2. Iud. antiq. Salomonis commentator Nilum vocat, Gen. 2.

Phithom, vrbs quam ædificarũt filij Israel Pharaoni regi Ægyptiorum. Exod. 1.

Phithon, filius Micha filij Meribaal, 1. Paral. 8. & 9.

Phla, Herod. libr. 4. insula in Tritonide palude grandi. Aiũt Iasonem posteaquam sub Pelio Argos exædificauit, impositis in ea cum aliis solennibus hostiis, tũ verò tripode æreo, circuisse Peloponnesum animo Delphos eundi: eúmque cùm teneret cursum circa Maleam, abreptum à vento Aquilone, & abductum in Africam, & priusquam tellurem cerneret, in aspretis paludis Tritonidis astitisse, eíque he-

sitanti de egressu apparuisse Tritonem, ac iussisse sibi dari tripodem, quòd diceret ostensurum se illis exitum, atque incolumes remissurum. Cætera vide apud Herodotum.

Phlanō, vrbs & portus iuxta Absyrtum insulam post Aloum, Artemidorus. vnde totus ille sinus Phlanonicus vocatur. Gentile, Phlanonites. Steph. Vide PHLANOTES.

Phlanotes, populi, Pli. lib. 3. cap. 22. à quibus nomē sinui est inditum, quē modò nautę Quarnarium appellant, alij Garnarium, propter naufragia, procelloso fermè semper transitu. In recessu eius Senia vrbs, cuius à tergo specus sunt, vnde vehementes nulla ferè non hora venti perflant, eáque res infamem eum sinum reddidit. Per hæc fortè loca id genus tēpestatis est, de qua Plinins libro 2. capite 45. In Dalmatiæ, inquit, ora specus vasto in præceps hiatu, in quē deiecto leui pondere, quāuis tranquillo die, turbini similis emicat procella. Dicti Phlanotes ab oppido Phlano, inter Polā coloniā & Iaderam. Vide PHLANON.

Phlegeton, fluuius infernalis, flammis æstuantibus rapidus: à φλέγω, ardeo.

Phlegon, vnus ex equis solis, ἀπὸ τοῦ φλέγειν, quod est ardere, dictus.

Phlegon Trallianus, libertus Augusti (nonnulli Adriani dicūt) historiam scripsit Olympiadū libris sedecim vsque ad Olympi. XXIX. De fastis Romanorum lib. 4. Item de nominibus locorum vrbis Romæ, & Epitomen Olympionicorum libris duobus. Suid.

Phlegon, viri nomen. Rom. 16.

Phlegra, grę, vel Phlegre, gres, vrbs Macedonię, Pellene proxima. Plin. lib. 4. cap. 10. aut, vt Eudoxus mauult, eadem cum Pellene, & vallis circa hanc vrbem in qua Gigantes olim cum cælestibus conflixere. Vide Pallene. Step. vrbs Thracę, quam Eudoxus postea Pallenem dictam scribit. Hinc Phlegręus, a, um, & Phlegrus gra, grum.

Phlegrȩi, cāpi duo fuere, alter in Gręcia, à Phlegra Thessaliæ valle, vbi Gigantes cum cælestibus pugnauere. Vel ἀπὸ τοῦ φλέγειν, quod est vrere atque inflammare. Alter in Campania prope Cumas, in quo Gigantes Herculem superasse dicuntur. Plinius libro 3. capite 5. & Strabo libro 5. Theogenes verò & Eudoxus, qui ad historicam fidem pugnam hanc conātur reducere: Pallenem, inquiunt, quæ veteri nomine Phlegra vocabatur, homines tenuerunt, quibus immanitas & superbia morum, Gigantum cognomen peperit. In hos innuēte prælium Hercule, fulmina de cælo missa sunt, donec ij fugere coacti sunt, sicque ingenti victoria superati. Ex hac re rumor in vulgus ortus, vt Gigantes mouerint bellum diis. Id autem ideò fictum est, quoniam ea regio tota sulphure plurimo scatet. Hinc fit, vt vētorum impulsu excitetur passim ignis, qui cùm exitum è cauernis natura expetat, dū luctatur assiduè, terram tandem quatit & commouet, exurítque frequenter: vnde & nomen sortitur. φλέγειν enim Græcè exurere, arderéque significat.

Phlegræus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius.

Phlegya, Steph. vrbs Bœotiæ, à Phlegya Martis & Chryses filio: Ciuis, Phlegyas & Phlegyeus, gyéa, gyeum. Regio quoque Phlegyantis nominatur.

Phlegyas, Martis filius, rex Lapitharū in Thessalia, pater Ixionis & Coronidis Nymphæ: quam cùm ab Apolline vitiatam sensisset, cōfestim ira percitus, templum eius Delphis incendit. Quapropter Apollo iratus, ipsum sagittis interfectū ad inferos detrusit: vbi hac pœna afficitur: vt sub ingenti saxo ruinā minitante sedens, semper illud casurum suspicetur & timeat.

Phlegiæ, populi insulani Thessaliæ, à Phlegya Ixionis patre cognominati. Hi cùm sacrilegi essent, deósq; & homines spernerent, ab irato Neptuno immisso diluuio, submersi sunt, quorum apud inferos meminit Virg. lib. 9.

Phlius, untis, vrbs in medio Sicyonij Argiuíque agri, Strab. libr. 8. vbi religiosissimè colebatur Hebe. Castellum Phlium nominat Plin. lib. 4. cap. 5. Hæc olim Arethyrea dicta est, Steph. & Arantia Phlius dicta à Phliunte Bacchi & Chthonophyles filio, vel à Phliante. Gentilia, Phliuntius, Phliusius, Phliasius. Vel nomen habet à φλεῖν, quod est fructibus abundare. Nam & Lacedæmonij Phliasium mensem vocant, in quo fructus terræ vigent. Dicitur & Phliuntis fœmininum.

Phlyeis, vicus in Cecropide tribu: tribulis, Phlyeus, Steph.

Phlygonium, vrbs Phocidis: Ciuis, Phlegonius & Phlygonius. Steph.

Phocæ, arum, insulæ Cretæ adiacentes, Plin. lib. 4. cap. 13.

Phocæa, Ioniæ ciuitas, Atheniensium colonia ita dicta à phocarum multitudine, quę vrbem condentibus circa hoc littus apparuerunt. Strabo lib. 14. Incolæ, Phocæi & Phocenses, qui assiduis Persarum bellis exagitati, cōmuni consensu patriam reliquerunt, dirísque execrationibus se deuouerunt, si quando eò redire conarentur. Varia deinde fortuna vsi, tandem in Galliam delati sunt, vbi Massiliam condiderunt.

Phocas, Romanorum imperator, sub annum salutis 606.

Phoce, es, oppidum est Bœotiæ.

Phochereth, nomen viri. 1. Esd. 2.

Phoces, populi Ionum, qui primi longis nauibus vsi sunt.

Phocion,

Phocion, Atheniensis vir clarus, cognomento Bonus, semper pauper, cùm ditissimus esse potuisset, propter frequentes ei delatos honores. Hic neque ridere, neque lachrymare ab vllo vnquam est visus. Et in concione, cùm quis dixisset, Cogitabundus videris, ô Phocion: Rectè, inquit, coniectas. Cogito enim, si qua valeo in his breuitate vti, quæ apud Athenienses dicturus sum. Huic cùm legati Philippi Macedonum regis ingentia munera offerrent, hortarentúrque vt ea acciperet: (quanuis enim ipse facilè his careret, liberis tamen eius essent necessaria, quibus difficile foret in summa paupertate ad paternam gloriam peruenire.) Si mei, inquit, similes erunt, idem hic agellus alet illos, qui me ad hanc dignitatem perduxit: si dissimiles, nolo meis impensis illorum ali augerísque luxuriam. Plutarch. in Phocione.

Phocion, Peripateticus Hispanus. Vide Socion infrà perperam scriptum: scripsit librum Cornucopiæ multæ, variæque doctrinæ refertissimum. Gellius.

Phocis, idis, exigua Græciæ regio, sinui Crissæo adiacens, Delphico oraculo, & Helicone, Parnassóque montibus inclyta. Huius incolæ dicuntur Phocenses, à quibus nonnulli putant profectos esse Massiliæ cõditores, nõ (vt alij existimant) à Phocensibus Ioniæ populis. Cui etiam sententiæ non obscurè subscribit Plinius lib. 3. cap. 4. vbi Massiliam Græcorũ Phocensium coloniam appellat, ad discrimen, vt videtur, Asiaticorum. Hinc Phocaicus, ca, cum.

Phocus, Phocionis filius, qui quum paternas opes prodigo luxu dilapidasset, Atheniensibus vsqueadeò inuisus factus est, vt occurrentes omnes diffamatorem sui generis nuncuparent.

Phocus, filius Æaci. Ouid. 7. Metam.

Phocusa, Plin. lib. 4. cap. 12. insula vna ex Sporadibus.

Phocylides Milesius, poeta Græcus, qui floruit post bellum Troianum, scripsit 58. elegias, & quasdam sententias ad vitæ institutionem.

Phœbas, adis, Phœbi sacerdos, quæ diuino correpta furore, consulentibus ex tripode oracula edebat. Sidonius.

Phœbe, eadem quæ Diana siue Luna, à Phœbo fratre ita dicta. Ouid. 2. Metam.

Phœbe & Elaira, Leucipi filiæ, Stephanus in Aphidnis.

Phœbia, oppidum Sicyoniorum: Gentile, Phœbias, aut Phœbianus. Steph.

Phœbus, idem qui Apollo, siue Sol, Iouis & Latonæ filius, eodem partu cum Diana editus, diuinationis & musicæ deus à poetis habitus, & medicinæ repertor. Dictus Phœbus, quasi φῶς τοῦ βίου, hoc est, lux vitæ.

Phœnon, lacus Arcadiæ. Ouidius lib. 13. Metamorph.

Phœnices, populi Syriæ, Iudæis cõtermini, quorum præcipuæ vrbes fuerunt Tyrus & Sidon, & quæ cum his Tripolim efficit Aradus. Horum regio Phœnice dicitur, à Phœnice quodam Neptuni & Libyes filio. Steph. Hos Strabo libro 16. arithmetica & astronomia, naualibus ac bellicis artibus insignes scribit. Rufus ex Dionysio.

Phœnicæum, mons Corinthi: Gentile, Phœnicæus. Steph.

Phœnicia, vel Phœnice, Asiæ regio: sic dicta à cõditore Phœnice, Agenoris, Neptuni & Libyes filio. Steph. Iosephus etiam author est, Phœnices inuenisse Græcas literas.

Phœnicus, vrbs Cretæ, & insula iuxta Lyciã. Est & Phœnicus, stagnum Thucyd. lib. 8. Gentile, Phœnicuntius, & Phœnicusius. Steph.

Phœnicussæ, duæ insulæ in Libyco sinu iuxta Carthaginem. Insulares, Phœnicussæi. Est etiã ciuitas Phœnicum in Syria. Steph.

Phœnissa, mulier ex Phœnicia.

Phœnix, Agenoris filius, Cadmi frater, qui Phœnicibus imperauit. A quo Phœnicia.

Phœnix, Amyntoris filius, præceptor Achillis, qui cùm matris suæ hortatu cum patris concubina rem habuisset, diris impetitus à patre, relicta Hellade in Thessaliam sese cõtulit ad Peleum regem, qui illi Dolopum procurationem commisit, filiúmque Achillem in disciplinam tradidit, quem etiam ad bellum Troianum comitatus est, vt ipse narrat apud Homer. lib. 9. Iliad. Hic oculis tandem captus est: vnde Ouid. in Ibin,

Id quod Amyntorides videas trepidúsque minister,
Prætentes baculo luminis orbus iter.

Phœtiæ, vrbs Acarnaniæ, à Phœtio filio Alcmeonis, filij Aphiarai. Polybius libro 4. Dicitur quoque Phœtium: Gentile, Phœtius & Phœtij. Steph.

Phogor, mons in terra Moab in supercilio Libyadis, respiciens solitudinem, in quẽ Balac rex Moab Balaam ariolum duxerat ad maledicendum Israeli. Nume. 23. In hoc Baal à Gẽtibus fuit cultus, Numero. 25. Iuxta hunc in valle sepultus est Moses, Deuteron. 34. Est etiam idolum Moabitarum. Num. 25. Deut. 3. & 4. Ios. 22.

Pholegandrus, insula vna Sporadum, à Pholegandro filio Minois. Hanc Aratus ferream vocat propter asperitatem. Ciuis, Pholegandrius. Steph.

Phollathi, nomen viri. 1. Par. 26.

Pholoo, mons Arcadiæ syluosus, oppidum habens eiusdem nominis. Pli. lib. 4. cap. 6 in quo Cẽtauri morati sunt. Est etiã famulę cuiusdã textricis nomen apud Virg. 5. Æneidos.

Olli serua datur operũ haud ignata Mineruæ
Cressi genus Pholoe, geminíque sub vbere nati.
Pholoe, nomen est Nymphæ apud Stat. libro 2. Syluarum.
Pholon, vrbs Arcadiæ, à Pholo Centauro: Gentile, Pholoeus. Steph.
Pholus, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius, qui Herculẽ ad Pirithoi nuptias euntem hospitio excepit, eóque in tumultu, qui inter Lapithas & Centauros iisdem in nuptiis exortus est, occubuit.
Phoraphul, rex Babylonis, Iosepho: aliis Phul dicitur.
Phoratha, filius Aman filij Amadatha. Esth. 9.
Phorbæ, vrbs Achęorum, in Thessalia: Gentile, Phorbantius.
Phorbantium, mons Trœzenis. Steph.
Phorbas, bãtis, filius Priami & Epithesię, Stasippi Mygdonię regis filię, inter fratres natu maximus, adeò vt Priami frater potiùs, quàm filius videretur. Quàm ob causam cùm pater eum, veluti emeritum, à prælio iuberet abstinere, illo tamen inuito non semel in pugnam descendit, & post multa egregia facinora, fauente Mercurio edita, tandem à Menelao est obtruncatus. Huius imagine assumpta, Somnus deus Palinurum decepit. Virg. 5. Æneid. Seruio dicitur fuisse Triopę filius, pater Ilionei Troiani, qui fuit comes Æneæ, cum quo in Italiam quoque capto Ilio nauigauit. Alius item pastor Polybij Corinthiorum regis. Vide DEXAMENE.
Phorbas, v. Atheniensium princeps, anno ante Romam conditam ferè 200.
Phorbas, vi. Argiuorum rex, anno ante Romam conditam ferè 830.
Phorcus, ci, vel Gręco more, Phorcys, aut etiam Phorcyn, cynos, filius Neptuni & Thoosæ Nymphę, rex Corsicę & Sardinię insularum: quem ab Atlante nauali prælio victum, vndáque obrutum, postea socij superstites, in marinum deum conuersum dixere, eíque diuinos honores exhibuere. Hic pater fuit Medusæ, quę ob id nomine patronymico Phorcynis dicitur. Nonnunquam etiam Phorcys, Phorcydos.
Phorcyn, is fuit, quem fabulántur poetę tres habuisse filias, quæ vicissim vno oculo, quem duntaxat inter omnes habebant, cùm videre illi opus erat, vtebantur, atque ita fiebat, vt quoties ex illis vna oculo vti vellet, capiti suo illum insertaret, sicque videret: quo quidem cùm illa satis vsa fuisset, aliis eum vicissim tradere consueuerat, ita vt omnes hoc pacto viderent. Cùm autem ad illas Perseus fortè accessisset, atque eam quæ tunc oculum habebat, cunctanti gradu à tergo adortus esset, denudato ense, vt sibi Gorgona ostẽderẽt, petiit, mortémque iis, nisi eã vtique manifestarent, minitatus est. Illę verò mortem formidantes, eam protinus indicarunt. Palęp. li. de fabulis.
Phorentanum, vrbs Italiæ: Gentile, Phorentanus. Stephanus ex Strabonis libro 5. Ferentinum. Phorentini etiam Italiæ populi dicuntur. Steph.
Phoriami, locus Elidis inter Partheniũ, insidiis aptus, vtpotè in angusto situs. Steph.
Phoriea, vicus Arcadiæ: Gentile, Phoriecus. Stephanus.
Phormani, vrbs Italiæ: Gentile idem. Step. Vide FORMIAE.
Phormio, Crotoniata dux, bello nauali Lacedęmonios vicit. Theopom. in Philippic.
Phormio, dux Atheniensium in bello Peloponnesiaco. Thucyd. lib. 2.
Phormio, philosophus, Cic. 2. de Oratore, Peripatetic⁹, cùm Annibal Carthagine expulsus Ephesum ad Antiochum venisset exul, próque eo, quòd eius nomen erat magna apud omnes gloria, inuitatus esset ab hospitibus suis, vt eum, quem dixi, si vellet, audiret: cúmque is se non nolle dixisset, locutus esse dicitur homo copiosus aliquot horas de imperatoris officio, & de omni re militari: tũ, cùm cæteri qui illum audierãt, vehementer essent delectati, quærebãt ab Annibale quidnam ille ipse de illo philosopho iudicaret. Hic Pœnus non optimè Græcè, sed tamen liberè respondisse fertur, Multos se deliros senes sæpè vidisse: sed qui magis quàm Phormio deliraret, vidisse neminem.
Phormus, Syracusanus comicus, Geloni tyrãno familiaris, & filiorum ipsius alter, docuit fabulas septem, quas commemorat Athenæus.
Phorobrentatium, vrbs Libyæ: Gentile, Phorobrentatienus. Steph.
Phoroneus, filius Inachi fluuij, Argiuorum rex, qui initio dispersos populos in vrbem coegit, quam appellauit Argos Phoronicon. Hinc Phoronis, nidis, Patronymicum fœmininum, quod poetæ vsurpãt pro Iside Inachi filia, Phoronei sorore. Item Phoroneus, nea, neum.
Phoroneus, Atheniensium rex, anno ferè post inundationem aquarum 500.
Phorunna, vrbs Thraciæ, Polyb. libro 9. Gentile, Phorunneus. Steph.
Phosech, filius Iephlat filij Heber filij Bariæ. 1. Paral. 7.
Phosphorion, portus quidam Byzantij: causam nominis indicat. Steph. in Bosphoro.
Phosphorus, Latinè Lucifer stella, Cic. 2. de Natura deorum.
Photinæon, vrbs Thessaliæ. Steph.
Photinus, Lugdunensis episcopus, annum agens ætatis 80. religionis ergo supplicio affectus,

anno salutis 169.[D.Polycarpi discipulus fuit. Euseb.lib 5.cap.2.hist.eccles.]

Photinus,hæreticus,sub annum salutis 355.diuinam Christi naturam negauit.Tripar.hist.li. 5.cap.5.

Phraapsa, vrbs Mediæ: Gentile, Phraapsenus. Steph.

Phraates,Parthorum rex,anno salutis 342.

Phrada,vrbs in Drangis, quam Alexander Propthhasian nominauit.Steph.

Phragmon, statuarius & pictor egregius, sicut & Polycletus.

Phrangi, populi Italiæ prope Alpes, Parthenio Pocaensi lib.1.Steph.fortè Franci.

Phraotes, rex indorum, ad quem Apollonius Tyaneus peruenit:quem cùm de victu interrogaret, respondit, Tantum vini bibo,quantum Soli sacrifico: quę autem venãdo acquiro, pascuntur alij: mihi sat fuerit ipsa exercitatio. Cibus mihi olera & palmarum fructus: multa mihi quoque ex arboribus nascentia, quæ manus hæ plantauerunt. Philostratus in vita Apollonij.

Phrearrhi, vicus Athenis in tribu Leontide, à Phrearrho insigni heroe Athenis. Tribulis, Phrearrhius.Steph.

Phregella. Vide FREGELLAE.

Phregena, ciuitas in Hetruria, altera in Latio: vnde Phregenates populi.

Phretes,populi Libyci.Steph.

Phricion,mõs Locridis supra Thermopylas,cuius incolæ Æoles & Phricanes dicũtur, cùm Phricies potius dicendum esset:fœmininum, Phricias. Dictus à Phricio Centauro, quem occidit Hercules, olim Drios dicebatur. Est & Larissa Phriconis cognominata, vel Phriconitis:Incolæ,Phricones.

Phriconitis Cuma,ciuitas quædam. Steph.

Phrinicus, poëta tragicus Atheniẽsis, Thespiadis discipulus, qui primus vultum mulierum protulit in scænam, & tetrametrum reperit: filium habuit Polyphradmonem poëtam tragicum:docuit tragœdias nouem.

Phrinicus Bithynicus sophista, qui libros aliquot de dictionibus Atticis scripsit.

Phrinicus, fuit Lacedæmoniorum proditor, quem vetus comœdia carbone notauit. De quo extat prouerb.Phrynichi lucta.

Phrixa,vrbs Pelopõnesi,Phęstus pòst appellata. Distat ab Olympia stadiis 30. Pherecydes in Arcadia ponit.Gentile,Phrixeus.Steph.Vide MACISTVS.

Phrixus,Macisti frater,à quo Phrixa vrbs. Vide MACISTO.

Phrixus, ciuitas Lyciæ: & Phrixi portus iuxta fauces Ponti in Chalcedonia vlteriore. Gentile,Phrixius vel Phrixeus.

Phroilla,Hispaniæ rex,anno Christi 751.

Phronyma, nomẽ puellę cuiusdam,filiæ Etearchi regis Cretæ, quæ suasu nouercæ in aquas ab Etearcho patre iussa est præcipitari, Themisone quodam sceleris ministro.Herod.

Phrurentani,populi Italiæ.Steph.

Phrygia,locus Oetæ, sic dictus, quòd Hercules in eo tostus & exustus sit.Steph.

Phrygia, minoris Asiæ regio, Carię,Lydiæ,Misię,& Bithyniæ finitima:quarum omnium fines ita coëũt, vt difficulter possint distingui. Strabo lib.13. Dicta est autẽ Phrygia à Phrygibus populis, è Thracia oriundis, qui antea Bryges dicebantur. vel à Phrygio amne, qui eã à Caria diuidit: vel à Phrygia Cecropis filia.Duæ tamen feruntur Phrygię, maior scilicet & minor,quę Epictetus dicta fuit.Phrygia ab Aquilonis parte est Galatię collimitata,à Meridiæ Lycaoniæ,Pisidię,Mygdonięq; cõtermina. In ea est Ida mons, & Tmolus,& Pactolus fluuius.

Phrygia,locus inter Bœotiam & Atticam:vnde Phrygieus.Steph.

Phrygius,fluuius. Vide Phrygia. Est & adiectiuum,significans quod Phrygiæ est.

Phryna,nomẽ meretricis apud Athenas,de qua Quintilian.lib.2.cap.15.Et Phrynen non Hyperidis actione, quanquã admirabili,sed conspectu corporis, quod illa speciosissimũ alioqui diducta nudauerat tunica, putant periculo liberatam.

Phrynicus, Atheniensis tragicus, Thespiadis discipulus, qui primus vultum fœmineum protulit in scænã, & tetrametrum reperit:filium habuit Polyphradmonem poetam, & ipsum tragicum:docuit tragœdias nouẽ.Alter item Atheniensis comicus, inter secundos antiquæ comœdiæ, qui docuit fabulam vnam. Tertius eiusdem nominis Bithynicus sophista, qui scripsit de Atticis dictionibus. Suid.

Phrynondas hospes Atheniẽsis,homo versutus, maleficus,impostor summus,rerum malarum artifex, cuius improbitas effecit, vt hominis vocabulum in rei trãsierit appellationem. Etenim quoties insigniter malum accipi volebant,Phrynõdam appellabant. Vide prouerbium,Phrynondas alter,apud Eras.

Phryx,ygis, Gentile à Phrygia deductum: cuius fœmininum est Phrygia.Virg.9.Æneid.

Phryxus,filius fuit Athamantis & Nepheles,qui vnà cum sorore Helle, cùm defuncta matre Inûs nouercæ insidias timerent, conscenso aurei velleris ariete, quem antea à matre, vt quidam volũt,vt alij, à patre acceperat, pontum ea parte, quà angustior est, transfretare cœpit. Sed Helle vndarum strepitu in pontum decidit, & submersa est, à qua deinde pars illa maris Hellespontus dictus est.Phryxus verò incolumis in Cholcos ad Ætem regem peruenit. Iustinus libro 42.vbi arietem

Ioui,vel,vt aliis placet, Marti immolauit,vellúſque illud aureum in templo ſuſpēdit,quod poſtea Iaſon Medeæ arte adiutus abſtulit. Aries verò inter ſydera locatus, priſtinam effigiem tenuit, qui à Phryxo Phryxeus appellatus.

Phtha, Vulcanus dictus eſt, quatenus ſine mendacio peragit omnia, & artificiosè ſimul cum veritate.Palæph.

Phthia, vrbs Theſſaliæ, patria Achillis:à qua Phthius & Phthiota.

Phthiotis,tidis,vna ex quatuor Theſſaliꝗ partibus.Stra.lib.9.in hęc verba,Cęterum Phthiotis tractum continet Auſtralem ad Oetam à ſinu Maliaco & Pylaico vſque ad Dolopiam orámque Pindi protēſum:in latitudinem verò porrectum vſque ad Pharſalium, planáque Theſſalica.

Phthirophagi,populi,de quibus Strab.lib.11.Ex gentibus quæ Dioſcuriadem conueniunt, eſt Phthirophagorum natio,cui nomen à ſordibus ac fame datum eſt:his proximi ſunt Soanes nihilo fama meliores, robore autem meliores: nam vi ac potentia penè præſtant. Hi gentibus circunuicinis dominantur, Caucaſi extrema obtinentes.

Phua,filius Iſſachar. Gen.46.

Phua, nomen obſtetricis cuiuſdā Hebræorum. Exod.1.

Phua,pater Thola ducis in Iſrael,Iud.10. Filius Iſſachar filij Iacob.1.Par.7.

Phul,rex Aſſyriorum.4.Reg.15.1.Par.5.[Ad Ionæ prophetæ prędicationem conuerſus,& vnà cum ciuibus ſuis pœnitentiam egit.]

Phulaſſar, Babyloniorum rex, qui Ioſepho Tadaphaſſar,Olymp.1.

Phulbelochus, rex Babyloniorum, anno ante Romam conditam ferè 70.

Phunda.Vide FVNDA.

Phunon,nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael profecti de Salmona.Num.33.

Phurnita,vrbs Libyę: Ciues,Phurnitani,Steph.

Phut,filius Cham.Gen.10.à quo Libyes.

Phuth,indè Phuthæi,Ioſepho, Mauritaniæ populi. Fuit autē Phuth Chamæ filius, cuius pater Noëus (ita enim à Græcis vocari dicitur, quem Hebræi Noë dicunt) vel potius Chamoch.

Phuthei, filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb ex Ephratha concubina.1.Par.2.

Phutiel,nomen viri.Exod.6.

Phutiphar, Eunuchus Pharaonis., Ioſephi herus.Gen.27.

Phutiphar, ſacerdos vrbis Heliopoleos, ſocer Ioſeph filij Iacob. Gen.41.& 46.

Phycus,untis, Cyrenarum promontorium.Pli. lib.4.cap.12.Steph.vrbs Libyę,& promontorium.Strabo.lib.17.cōtra Tænarum Laconię ſeu Peloponneſi Hinc ſtagnum Phycuſium.

Phycuſſæ,inſulæ Libyæ: dictæ, quòd plenæ ſint fucis,id eſt algis.Inſulares,Phycuſſęi, aut Phycuſſij.Steph.

Phygellus,vir quidam,de quo Paulus 2. Timothei 1.

Phylace,oppidum Phthioticæ,regionis Theſſaliæ. In hoc Proteſilaus regnauit, vnde ipſe Phylacides cognominatus eſt, & Laodamia eius vxor Phylaceia,dicta à Phylaco Deionis filio:Gentile,Phylaceſius.Steph.

Phyle,vic⁹ in Oeneide tribu:tribulis,Phylaſius. Menander locum eſſe ait Phylē, Phylarchus caſtellum.

Phyleus,vnus è ducibus Gręcorum,qui ad Troiam nauigarunt.Hom.

Phylleon,mons Macedoniæ. Vide PIRESIA.

Phyllira,Oceani filia, ex qua Saturnus Chironē ſuſcepiſſe dicitur, qui à matre Phyllyrides & Phyllireius dicitur.

Phyllis, Lycurgi Thracum regis filia,quæ Demophoonta Theſei filium,ex Troiano bello redeuntem,hoſpitio, lectóque excepit, accepta priùs ab eo fide, vt domi compoſitis rebus ſeſe vxorē duceret.Profectus itaque Demophoon,cùm vltra ſtatutum tempus variis diſtrictus negotiis in patria detinetur, Phyllis & amoris impatientia, & doloris impulſu,quòd ſe ſpretam eſſe crederet, laqueo vitam finiuit,& conuerſa eſt in arborem amygdalum ſine foliis. Poſtea reuerſus Demophoon, cognita re eius amplexus eſt truncum,qui(velut ſponſi ſentiret aduentum)folia emiſit. Vnde etiam Phylla ſunt dicta à Phyllide,quæ antè Petala dicebantur. Extat Epiſtola Phyllidis ad Demophoontem inter Ouidianas.

Phyllis,amnis Bithyniæ:à quo Phylli,Phyllienſéſque,dicuntur Straboni &Stephano.Ouid. in Epiſtolis,

Hoſpita Demophoon tua te Rhodopeia Phyllis.

Phyllis, apud Herod.lib.7.regio Thraciæ,apud Pangæum montem.Steph.

Phyllus, oppidum Theſſaliæ. Inde Phylleis. Steph.

Phyſcia,vrbs Lycię in alto monte:Gentile,Phyſcius.Steph.

Phyſcus, vrbs Locridis, à Phyſco filio Ætoli, filij Amphictyonis,filijDeucalionis.Alia Phyſcus eſt Cariæ,& portus Rhodi.Hinc Phyſcicus, Phyſceus.A Phyſco Leleges, Locri nunc dicti, deſcenderunt, quos Rhianus Phyſceas vocat. Alia eſt Macedoniæ,cuius incolę Phyſci.Item fluuius.Steph. Phryſcus etiam apud Theocritum Idyllio quarto, montis nomen.

Phyſcoa, mater Narcei cuiuſdam, de quo vide ſuprà Narcæa.

Phytheum,vrbs Ætolię. Polyb.11. Gētile, Phytæus.Steph.

Phytal-

Phytalmius Neptunus dictus est à Trœzeniis, à quibus extra muros templum Neptuno erectum fuerat, quòd eorum precibus motus, nō amplius aquam salsam frugibus inspergeret. Hesychius idem cognomē Ioui tribuit: & certè Iupiter à poetis subinde appellatur hominum sator atque deorum. Nam φύειν idē quòd sero seu planto.

Phyteon, vrbs Elidis cauæ, à Phytæo quodam. Gentile, Phyteates. Steph.

P I

Piacus, vrbs Siciliæ: Ciues, Piaceni. Steph.

Pialia, vrbs Thessaliæ, supra Cerceticum montem. Steph.

Piastæ, populi iuxta Pontum. Steph.

Piacularis, porta Romæ appellata, ob quædam piacula, quæ ibi fieri solebant.

[Piamon, eremita & presbyter, cùm sacrificaret aliquādo sanctum angelum circa sacrum vidit altare stantem, & præsentes monachos in codice scribentem, absentésque delentem. Sozom. lib. 8. cap 1. hist. trip.]

[Picardia, Galliæ Belgicæ prouincia, sic dicta à Begardis hereticis. Cenal. perioc. 15.]

Picens, centis, nomē gentile: vt Homo Picens, ex Piceno. Hinc Picentinus, Picentina, Picentinum.

Picentes, qui & Piceni dicuntur, populi in quinta regione Italiæ, ad mare Adriaticū siti, Prætutianis finitimi: à quibus Heluino amne dirimuntur, Plinio lib. 3. cap. 13. Horū regio Picenum appellatur, olim vberrimæ multitudinis quippe ex qua CCCLX. hominū millia aliquando in fidem populi Romani venere. Dicti Picentes, Straboni lib. 5. à Pici Martij omine, qui in vexillis eorum è Sabinis (à quibus originem traxerunt) Asculum commigrantium dicitur insedisse.

Picentini, populi ad mare Tyrrhenum, Lucanis proximi, inter Surrētinū promontorium & Silarum amnem incolentes, à Picentibus maris Adriatici accolis originem trahentes. Horum oppida Picentia & Surrentum. Strab. lib. 5. & Plin. lib. 3. cap. 5.

Picenum, regio Italiæ, in qua est Asculū, à Pico Martio aue dicta, cuius ductu & auspicio Sabini, cùm Asculum proficiscerētur, in vexillo eorum picus consederat. Nam sicut Strabo lib. 5. scribit, conditores Picentium è Sabinorum terra profecti sunt.

Picenum, regio Italiæ trans Apenninum, ab ipsis montibus vsque ad mare Adriaticum extensa, inter Aesim & Leustrum fluuios. Strabo lib. 5. Hodie ab Ancona celeberrimo emporio Marchia Aconitana appellatur. Vrbes habet præcipuas Pisaurum, Fanum fortunæ, Senam Gallicam, Vrbinum, Camerinum, Asculum, ipsámque Anconam, à Syracusanis, Dionysij tyrannidem fugientibus, conditam. Huius populi Picentes & Piceni appellantur, diuersi à Picentinis, maris Tyrrheni accolis. Hinc Picenus, cena, cenum: vt Ager Picenus, &, Oliua Picena. Plin. lib. 15. cap. 3. [In hac Picena regione lapidibus pluit, qui strages illas indicabāt futuras, quas Italiæ intulit Annibal. Tit. Liu. lib. 1.]

Piciantes, populi Italiæ, Stephano, nimirùm Picentes.

[Pictauia, quæ à Ptolemæo Augustoritum vocatur, vulgò *Poictiers*: vrbs est antiquissima Galliæ Celticæ, insignis, ac metropolis totius Comitatus Pictauorum, seu Pictonum. Floret in iuris ciuilis studium. Munst. libro 2. Cosm.]

Picti, populi Septentrionales, qui olim Britanniam insulam subegerunt. Polyd.

Pictones, Galliæ populi, Ptolem. libro secundo cap. 7. [quos nonnulli historiographi à Pictis populis, qui ex partibus Septentrionalibus in Scotiam venerunt, ibíque diu sedes habuerunt. quod tamen Belf. tom. 1. Cosm. negat, multis rationibus innixus.]

[Pictoreus rex, trecentos annos vixit. Plin. lib. 7. cap. 48.]

Picumnus, deus, qui in sacris Romanis adhibebatur. Æmilius Macer in Theogonia.

Picus, rex Latinorū, Saturni filius, Fauni pater, Latini regis auus, augurioru peritissimus: qui à Circe adamatus, cùm spreto eius coniugio Canentem Nympham duxisset vxorem, ab irata dea, virga percussus fertur, & mutatus in auem sui nominis. Quod idcirco fingi creditur, quoniam primus hac aue vsus est auspiciis. Ouid. 14. Metamorph.

Picus, equorum domitor apud Virg. lib. 7.

Læuáque Ancyle gerebat Picus equûm domitor.

Pidytes, vir Percosius: ab Vlysse, vt ait Homer. Iliad. 7. in bello Troiano interemptus.

Pieria, regio in finibus Macedoniæ, inter Axium & Aliacmonem fluuios, quam Macedones pulsis indigenis occuparunt. Plinius libro 4. capite 10. Æmathia antè dicta, à nemore ita appellata, cui nomen est Pieris. Hinc Musæ Pierides dictæ creduntur, quòd in Pieria ex Ioue & Mnemosyne natæ sint.

Pieria, Stephano, vrbs in regione eiusdem nominis. Ciuis, Pierietes, Pierites, & Pierius. Alij ex Græcis Pieriam Thraciæ montē esse scribunt, in quo versatus sit Orpheus.

Pieria, mons & ciuitas Bœotiæ, quam primus Pierus Lini pater ædificauit, Musis sacer.

Pieres, populi dicti, quibus extinctis, Macedones ea loca incoluere.

Pierus, mons Thessaliæ post Pheras, in Macedoniam vsque protensus, Plinius libro quarto, capite 8. In loco monte quidam Musas natas volunt, atque inde Pieridas appellatas.

quanquam alij à Pieria regione, & alij rursum à Pieri filiabus, quas cantu vicerunt, dictas malunt.

Pierus, Macedo quidam prædiues, qui ex Euippe vxore nouem suscepit filias, quæ Musas ad certamen cantus prouocare ausæ, & ab illis superatę, in totidem picas sunt mutatę: vnde postea Musæ earum nomen velut trophęum, vsurpantes: Pierides sunt cognominatę: quãuis alij à Pieria, quę est Macedonię regio, alij à Piero Thessaliæ monte sic dictas velint. Ouid.5. Metam.

Pietas Iulia. Vide POLA.

Pigelasus, vrbs Cariæ: Gentile, Pigelasses. Stephanus.

Piginda, vicus Cariæ: Incolæ, Pigindes. Stephanus.

Pila, nomen loci, Soph.1.

Pilatus, nomen procuratoris Iudeæ à Romanis constituti, Luc.3. qui Christum morti adiudicauit. Matth.27. Luc.3.

Pigres, Halicarnasseus, frater Artemisiæ vxoris Mausoli poetæ. Suid.

Pilumnus, Iouis filius, eius Apuliæ partis, quæ postea Daunia dicta est, rex, qui Danaē Acrisij filiam, ad Apulum littus vnà cum Perseo filio delatam, vxorem duxit, & Daunum ex ea suscepit, Turni patrem. Seruius Picumnum & Pilumnum fratres fuisse ait, quorum ille stercorandorũ agrorum vsum inuenerit, vnde & Sterculinus dictus est: Pilumnus verò, pilandi frumenti rationem: vnde & pilum ab ipso nomen volunt accepisse.

Pimolisa, castellum Ponticę regionis intra Halyn, à quo regio Pimolisena: & Ciuis, Pimolisenus. Steph.

Pimpla, mons Macedoniæ, olim à Thracibus possessus, in cuius radicibus fons fuit Pimplęus, & antrum Pimplęum, Musis consecratum.

Pimpleides & Pimpleæ, dicuntur Musæ à fonte Macedoniæ Pimpleo, propter liquoris eius vnicam subtilitatem. Sunt tamen qui à Pimpla loco quodam iuxta Parnasum montem (de quo modò diximus) sic appellatas tradant.

Pinamus, vrbs Ægypti. Gentile, Pinamytes. Stephanus.

Pinara, vrbs maxima supra Casium Cilicię montem: Gentile, Pinareus, Stephan. Vide ARTIMNESUS, apud Stephanum.

Pinarius & Potitius Arcades duo senes, quibus qualiter coli vellet, ostendit Hercules, scilicet vt manè & vesperi ei sacrificaretur. Perfecto itaque matutino sacrificio, cùm circa solis occasum essent sacra repetenda, Potitius prior aduenit, Pinarius postea, extis iam comesis. Vnde iratus Hercules statuit vt Pinariorum familia tantùm ministra esset, epulantibus Potitiis & complentibus sacra, vnde & Pinarij dicti sunt, ἀπὸ τῆς πείνης, id est à fame. Nam senem illum Pinarium constat alio nomine nuncupatum. Seruius.

Pinarius, fluuius iuxta Issum vrbem, inter Ciliciam & Syriam, Stephanus. Vide TREMILE.

Pindarus, poeta Thebanus, Lyricorũ apud Græcos princeps, Æschyli Tragœdi æqualis. Scripsit lingua Dorica Olympia, Pythia, Nemeæa, & Isthmia, quæ etiam hodie extant. Fertur imprimis sublimis, verborúmque & sententiarum copia torrentis instar affluens: vnde & inimitabilem esse affirmat Horatius libro quarto Carm. Ode 2. Duas suscepit filias: à patre tibiam primùm, mox ab Hermione lyram edoctus est. Lacedæmonij in reliquam Bœotiam sæuientes, Thebis pepercerunt. Huic etiam tantum tribuit Alexãder, vt cùm Thebas euerteret, & in omnes sine discrimine sęuiret, vnius Pindari penatibus familięque parci iusserit. De morte eius tradit Valerius, quòd in gremio pueri adamati expirarit.

Pindarus, Ephesiorum tyrãnus, qui capta Epheso postea à Crœso auunculo suo iussus discedere, secessit in Peloponnesum cum parte substantię, dimisso domi pręside amico. Ælianus de varia historia.

Pindus, mons Perrhęborum, inter Arcaniam & Thessaliam, Lapitharum olim sedes, quem nonnulli etiam inter montes enumerãt, Musis consecratus.

Pindus, Lapitharum sedes, mons Thessaliæ, Apollini Musisque sacer. Arcananiam ab Ætolia diuidit, vt inquit Solinus: in eo inuenitur lapis Galactites. Sunt tamen qui hoc nomen cum ypsilo scribunt. Est & nomen vrbis Thessaliæ, à Pindo monte appellatæ, iuxta quam est fluuius eiusdem nominis. Strabo libro nono. Scholiastæ aliqui poetarum apud Gręcos Pindum Arcadiæ montem esse scribunt, aut fluuium: alij montem esse Perrhæbię iuxta mare: alij Thessaliæ fluuium.

Pinna, Vestinorum, qui Prægutiis finitimi magis sunt Orientales, in Italia vrbs, hodie Penna. Inde Pinnenses. Plinius libro tertio capite 12.

Pintia, Ptol lib.2. cap.6. Vallis Oletana alio nomine dicta, vrbs Hispaniæ.

Pinton, insula ex Cuniculariis inter Sardiniam & Corsicam.

Pinyrhus, Cretẽsium episcoporum clarissimus, floruit sub annum salutis 176.

Pinythus, nobilis grammaticus Romę vnà cum Epaphrodito liberto Neronis, Pausan.

Piones, populi, in Mysia Asię, quę supra Caicum amnem.

amnem sita est, ab vrbe dicti, quam Pionis conditor Pionias vocauit.

Pior, Monachus insignis, cùm de domo patris ad philosophiam conuersionis exiret, promisit denuò nullum se propinquorum fore visurũ. Post quinquaginta verò annos cùm soror eius ipsum videre vellet, non cessabat, donec eum inspiceret. Quam dum episcopus loci iam grandæuam propterea videret affligi, scripsit præsulibus eremi, vt Piorem mitterent: ille autem obediens, & quendam assumens, venit ad patriam. Cúmque ad ianuam domus suæ accessisset, & suum nuntiasset aduentum, veniente germana, clausis oculis dixit: Ecce ego sum Pior, quantumuis (ô soror) aspectu satiare. Tum illa, gratiis actis, Deum laudauit. At ille, oratione facta, rediit in eremum. Is verò ambulans comedebat: cur autem id faceret, à quodam interrogatus, ita respondit: Non (inquit) volo veluti necessario vti cibo, sed tanquam extraneum aliquid agere. Pro qua re ab alio rogatus, ait, Ne dum comedo, anima voluptatem sentiat corporalem. Socrat. libro octauo, cap. 1. hist. trip.

Pipinus, Caroli magni pater, Franciæ regnum virtute adeptus, cùm ex regio genere natus non esset, ob ignauiam scilicet eius qui tum regnabat.

Piquentum, Ptolemæus libro tertio, capite 1. vrbs Istriæ.

Piræus, dictio trisyllaba, eu diphthongum habens in vltima, portus Athenarum, 400. capax nauium, muro duorum millium passuum vrbi coniunctus. Dicitur & Pirȩus, Stephan. Est etiam πειραιεος, vicus in Hippothoontide tribu, cuius tribulis similiter Piræeus, possessiuum Piraicus.

Piræeus, portus Corinthiæ regionis: inueniuntur & alia deriuatiua, Piræates, Piretes, Piretis. Stephan.

Pirasia. Vide PIRESIA.

Pirene, nes, Straboni & Suidȩ, fons ad radicem Acrocorinthi, Musis sacer, non copiosas ille quidem, attamen perspicuas, potúque suauissimas habens aquas.

Piresia, Thessaliæ ciuitas, olim Asterion dicta. Steph. & alibi vrbs Magnesiæ; inde Pirasieus, fœmin. Pirasis. dicitur etiam Piresius. Inuenio & alibi apud Græcorum scholiastas πιρεσίαν, regionem, aut ciuitatem esse prope Phileum Macedoniæ montem.

Pirheicus, egregius sculptor in paruis imagunculis.

Pirithous, Ixionis filius, non ex nube, quẽadmodum Centauri, sed ex legitima vxore, firmissimo amicitiȩ fœdere Theseo cõiunctus: cuius etiam ope Centauros, qui sibi Hippodamen sponsam præripere conabãtur, superauit. Mortua autẽ Hippodame, ita illi cum Theseo conuenit, vt vxorẽ, nisi ex Ioue natam: nullam ducerent: & cùm iam Theseus Helenam Iouis & Ledæ filiam rapuisset, nec alia eo temporis nosceretur, quȩ Iouis esset, præter Proserpinam Plutonis coniugem, ad rapiendam illam simul profecti sunt ad inferos. Verùm Pirithous primo impetu à Cerbero interfectus est: cui cùm Theseus opem ferre conaretur, viuus in Ditis potestatem peruenit, & ab eo in catenis est seruatus, donec Hercules ab Eurystheo ad inferos missus, eum liberauit.

[D. Pirminius ex Augia maiore, Germaniæ insula, omnes venenatas effugauit bestias, adeò vt in hodiernúm vsque diem in ea non inueniantur, & illatæ non maneant, aut moriantur. Munst. lib. 3. Cosm.]

Pirous, nomen fuit herois cuiusdam. Homerus Iliad. 1.

Pirus, Lambrasi filius, Thracum princeps, profectus ad bellum Troianorũ, à Thoante Ætolorum rege interficitur: Homerus 4. Iliados.

Pisa, Pisæ, ciuitas in Elide, Peloponnesi regione, iuxta Alpheum fluuium, circa quã quinto quoque anno celebrabãtur certamina Ioui sacra, quæ Olympia dicebantur. Ex hac vrbe ortum traxerunt, qui Pisas in Tuscia condiderunt. Hinc Pisæus, sæa, sæum.

Pisa, Steph. fons Olympiæ & regio, in qua constructum est Iouis templum, vbi Olympiacum certamen celebratur. Aliqui Pisam dictam scribunt à Piso Apharei filio, vel à Pisa filia Endymionis: postea Olympiadem appellatam, & Pisæi Iouis templum habuisse. Gentile, Pisates & Pisæus.

Pisæ, Pisarum, Tusciæ oppidum inter Arnum & Auserem amnes, à Pisæis conditum, Elidis populis. Strabo lib. 5. qui Nestorem ad Ilium secuti, in reditu tempestate disiecti, alij quidem Metapontum, alij littus Tyrrhenum tenuerunt, vbi à nomine relictæ patriæ Pisas condiderunt. Virgilius Pisas Alpheas cognominat.

Pisandrus Camireus (Camirus autem ciuitas est Rhodi) Eumolpi tẽpore, poeta, vt nonnullis placet, antiquior Hesiodo.

Pisandrus Lycaonius, sub Alexãdro Mammea versificator, scripsit variam historiam.

Pisandrus, Nestoris filius. Suidas.

Pisandris, Venetorum classis ductor, anno salutis 1379.

Pisaon, in Pelagonia est: Gentile, Pisæus. Stephanus.

Pisaurus, fluuius Piceni, à quo Pisaurũ, ciuitas Vmbriæ ei superposita, nominata est. Serui⁹ verò scribit Pisaurum dictũ, quòd illis aurum pẽsatum sit. Nam quum Camillus Gal-

los interemiſſet, aurúmq; quod Galli à Romanis acceperant, pro Capitolio nō euerſo recepiſſet, & ſigna ciuitati appendiſſet, ciuitati nomen dedit. Plinius libro tertio capite quarto.

Piſenor, Centaurus, Ixionis & Nubis filius.

Piſeus, rex Tuſciæ, anno ante Romam conditam 260. æneam tubam inueniſſe dicitur. Plin. lib. 7. cap. 56.

Piſidia, diæ, Aſiæ regio, Lycaoniæ, Iſauriæ, & Pamphyliæ finitima, cuius oppida enumerātur Selga, Sagalaſſum, Petneliſſum, Adadata, Brias, Grēna, & alia nōnulla. Populi Piſidæ, antea Solymi dicti. Plin lib. 20. cap. 27.

Piſinoe, vna Sirenum.

Piſis, vrbs & mons Armeniæ vel Suſianæ: Ciuis, Piſideus. A Piſidia fit etiam Piſideus. Stephanus.

Piſiſtratus, Hippocratis filius, Athenienſis tyrannus, clarus genere, eloquētia verò tanta; vt ea deliniti Athenienſes, libertate, qua nihil clarius habebant, ſe ſpōte exuerent, illiúſque facundiæ ſanctitatem Solonis, qui numen fuerat ciuitatis, poſthaberent. Artes liberales maximè fouit: Bibliothecam primus Athenis publicauit, quam Xerxes vrbe potitus, ad Perſas tranſtulit. Eam deinde multis poſt annis Seleucus Nicanor reſtituendum curauit. Trog. lib. 2.

Piſiſtratus, Lariſſæus hiſtoricus. Suidas.

Piſiſtratus, Neſtoris & Eurydices filius, quem pater Telemacho comitem addidit, in Laconiam profecturo, vt Menelaum de patre percontaretur, Hom. 3. Odyſſ.

[Piſiſtratus, Orchomeniorū rex, cùm nobilitatē odio inſectaretur, plebis ſtudioſus erat: quare in ſenatu eum necare decreuerūt. Diſcerptum igitur, intra ſinus condunt, ac ſolū emundāt. Plebeia dehinc multitudo concepta ſuſpicione, in curiam aduolat. Regis autem filius ætate minor, nomine Teleſimachus, cōſpirationis conſcius, ex curia turbā extraxit. Patrem enim ſupra mortalem ſpeciem ad Piſæum montem, magna velocitate, deferri commentus eſt: eáque fraude plebem abduxit. Plut Parall.]

Piſones, appellati ſunt quidā Romani nobiles, quòd optimè piſa ſererent, ſicut à lente Lētuli. Et hi quidem è Calphurniorum proſapia fuere, quæ à Numa rege deſcendit. Calphurnius enim Numæ filius fuit, vt ait Feſtus.

Piſtor, Iupiter dictus eſt, quòd Romanos, quo tēpore à Gallis obſeſſi propter famē de deditione cogitabāt, in ſomnis admonuiſſet, vt ex omni frumēto quod habebant, panes facerent: eóſque in hoſtium caſtra iacerent. Ita enim futurū, vt deſperata victoria Galli animis cōſiderēt, atque ipſi ſuperatis hoſtibus obſidione liberarentur. Ouidius 6. Faſtorum,

Eſſe Ceres viſa eſt, iaciunt Cerealia dona:
Iacta ſuper galeas, longáque ſcuta ſonāt.
Poſſe fame vinci ſpes excidit hoſte repulſo:
Candida Piſtori ponitur ara Ioui.

Piſtoria ciuitas, quam Ptolemæus ponit inter mediterraneas Tuſciȩ ciuitates: eſt enim inter Florentiam & Lucam. A qua Piſtorienſes, Pli. lib. 3. cap. 4.

Piſtiron, emporium Thraciæ: Gentile, Piſtiritæ. Steph.

Piſyæ: vrbs Cariæ: dicitur etiam Pityæ: Gentile, Piſyetes & Pityates. Capito Pityuſſam vocat.

Pitane, ſiue Pitana, vrbs Æolidis in Aſia, non procul à Caici fluminis oſtio, duobus inſignis portubus: cuius incolæ Pitanæi & Pitanitæ nominantur. Ouid. 7. Metam. Fama eſt apud Pitanam lateres inuentos eſſe, qui ſuper aquas innatarent, quod & de aliis locis traditum eſt. Ouid. 7. Metam.

Æolicam Pitanen à læua parte reliquit.

Hinc Pitanitis regio, & Nympha Pitanitis. Stephan.

Pitane, Laconiæ oppidum: cuius incolæ Pitanatæ dicuntur. Hermolaus apud Plinium.

Pitanæ, vrbs ſita in ripis Eurotæ, à pitana heroina Eurotæ filia. Vnde Pindarus in Olympiis: πρὸς πιτάναν δ' ἐπ' Εὐρώτα πόρον. Pindari ſcholiaſtes.

Pitaupolis, vrbs Cariæ, à Pitao Phrygiæ Medi amico dicto: Gentile, Pitacis. Steph.

Pitea. Vide LAMPSACVS.

Πιθηκῶν κόλπος, id eſt, Simiarum ſinus, portus in Libya iuxta Charthaginem: Gentile, Pithecocolpites. Steph.

Pithecuſa, ſæ, vel Pithecuſæ, ſarum, Stephano, inſula Campano littori adiacēs, non procul à Neapoli, à Virgilio Inarime dicta, à quibuſdam etiam Ænaria, à ſtatione nauiū Æneæ. Dicta Pithecuſa (vt Ouid. lib. 14. fabulatur) à Cercopibus deterrimo hominū genere, quorum fraudē periuriáque exoſus Iupiter in ſimias eos commutauit, & in hac inſula collocauit. Græci enim ſimias, πιθήκους appellant. Verùm hanc nominis rationem tanquam fabuloſam reiicit Plin. lib. 3. ca. 6. docétque Pithecuſas non à ſimiis appellatas, ſed à figlinis doliariorum. Dolia enim Græci πίθους vocant. Habet autem hæc inſula in vertice oppidum eiuſdem nominis.

Pithniſſa, vrbs Lycaoniæ: Gentile, Pithniſſæus. Steph.

Pitho, dea flexanima, illa dicēdi præſes, quam Ennius Suadam, Quintilianus perſuadendi deā, Horatius Suadelam, & poetica mella. Cicero leporem appellat. Plinius, Colebatur & Diana cognomine Pitho Corinthi:

vna ex Atlantidibus.

Pithodemus, luctator egregius, cuius statuam fecit Dinomenes. Plin.lib.34.cap.8.

Pithonoſcome, locus in Aſia, in campis patentibus, vbi primo aduentus ſui tempore ciconię congregantur, & eam quæ vltima aduenerit, lancinant vniuerſæ, atque ita abeunt.

Pithos, vic⁹ in tribu Cecropide: Incola, Pitheus. Nomē eſt ἀπὸ τῶν πίθων, id eſt, à vaſis ſeu doliis quæ illic fiunt. Steph.

Pithumus. Vide PILVMNVS.

Pittacus, philoſophus Mitylenæus, vnus ex ſeptem Græciæ ſapiētibus, qui ex Leſbo tyrānum Melanchrum depulit: exortóque deinde inter Athenieſes Mitylenęóſque bello, Phrynonem hoſtium ducem ad ſingulare certamē prouocauit, retíque, quod occultè ſecum attulerat, implicitum facilè ſuperauit. Qua ex pugna Retiariorum & Mirmillonum factiones originem ſumpſiſſe putantur: fuit autem tempore Crœſi regis. Huius illud, Prouidere ne caſus veniant; ſi fortè venerint, æquo animo tolerare. Fuit alter Pittacus legiſlator (Fauorinus & Demetri⁹ in Homonymis) qui minor eſt appellatus. Ælianus de varia hiſtoria, Pittacum quēdam commemorat, qui de molà piſtrina encomium conſcripſit, vt in paruo argumento vim dicendi oſtentaret.

Idem de ſapiēte dicit, eum in templo Fortunæ ſcalam conſtituiſſe, vt eius exprimeret effectum, cùm multi in vita mortales aſcendāt, deſcendántque.

Pittheus, thei, Theſei auus maternus, qui Trœzene regnauit: de quo Vide Plutarchū in vita Theſei. Hinc Pittheis, patronymicum fœmininum, quo poetæ vtuntur pro Æthra Pitthei filia, matre Theſei. Ouid. in epiſt. Ariadnes ad Theſeum.

Pityæ. Vide PISYAE.

Pityea, vrbs inter Parum & Priapum. Stephanus.

Pityuſa, inſula quæ Miletus dicitur, & vrbs Lāpſacus poſtea vocata, vt ſuprà diximus.

Pityuſſa. Vide MILETVS & PISYAE. Phaſelis etiam vrbs Pamphyliæ, Pityuſa priùs dicta eſt. Steph.

Pityuſſæ, inſulæ à Græcis dictæ à frutice pineo, monumentis ſcriptorum inclytę. Steph. inſulæ diuerſæ ſunt. Alcman πιτυώδεις vocat.

Pius, Romanorum epiſcopus nonus, anno ſalutis 144.

Pius II. Romanor. epiſcopus, vir doctrina & ingenio clarus, Æneas Syluius antea dictus, an. 1459.

Pius III. pontifex Rom. anno ſalutis 1503.

P L

Place, vrbs Helleſponti: Ciuis, Placius. Gentile, Placianus. Steph.

Placentia, Stephano, ciuitas Ligurię, ad Trebiū amnem, nec procul à Pado. Plinius libro 3. ca. 15. vnde Placentinus, poſſeſſiuum. Cicer. de clar. Orat.

Placia, Myſię oppidū, iuxta Cyzicum Mileſiorum oppidum, Pli. lib. 5 cap. vlt.

Placidia virgo, Valentiniani imperatoris & Eudocię filia, quę repudiatis opibus, nulli rei prę terquàm ſaluti ſtudebat.

Placiadæ, ſunt incolæ vici cuiuſdam regionis Atticæ, apud quos moris erat, adulteros puniri grauiter impactis in pudendam corporis partem raphanis, qui apud illos mirę magnitudinis eſſe dicuntur. Quòd ſi raphani fortaſ ſe non fuiſſent ad manum, Stelęo vtebantur, id eſt ligonis ligno. Vide prouerbium Placiadæ, apud Eraſ.

Placidia, Theodoſij Magni Cęſaris filia, ab Alarico Gotho in vrbis expugnatione capta.

Placidianus, conſul cum Ann. Tacito, anno vrbis 1025.

Placidus, cos. cum Romulo, anno vrbis 195.

[Placilla, Theodoſij Magni imp. vxor, non regni faſtigiis elata eſt, ſed potius amore ſuccēſa diuino. Repentè ergo vt venit ad purpurā, claudorum atque debilium maximam habebat curā, non ſeruis, non aliis miniſtris vtēs, ſed per ſeipſam agens, & ad eorum habitacula veniens, & vnicuique, quod opus haberet, prębens. Sic etiam per Eccleſiarum xenodochia diſcurrens, ſuis manibus miniſtrabat infirmis, ollas eorum tergens, ius guſtans, offerens coclearia, panem frangens, cibóſque miniſtrans, calices abluens, & alia cuncta faciens, quæ ſeruis & ancillis mos eſt ſolenniter operari. Illis autem, qui ei talia nitebantur prohibere, dicebat: Aurum diſtribuere, imperij eſt opus: Ego autem pro ipſo imperio hoc opus offero; bona mihi omnia conferenti. Nam viro ſuo ſępè dicere erat ſolita, Oportet te ſemper, marite, cogitare quid pridem fueris, quid modò ſis: hęc ſi ſemper cogitaueris, ingratus benefactori non eris, ſed imperium, quod ſuſcepiſti, legitimè gubernabis, & harum rerum placabis auctorem. Theod. lib. 9. cap. 31. hiſt. trip.]

Pladaræi, populi Septentrionales: Gentile, Pladaræus, vel Pladarites. Steph.

Plamus, vrbs Cariæ: Gentile, Plameus, Stephanus.

Planaria, inſula vltra Corſicam, à ſpecie ſic dicta quòd ęqualis freto exiſtat, ideóque nauigiis fallax. Plin. lib. 3. cap. 6.

Planaſia, inſula in mari Tyrrheno, nō longè ab Ilua. Ptolem. lib. 3. cap. 1.

Plancius, Romanus quidam, cuius extant epiſtolæ luculenter ſcriptæ. Qui (teſte Euſebio) cùm Galliam Comatam regeret, Lugdunum condidit.

Plaræi, populi Epiri. Steph.

Plarassa, vrbs Cariæ: Gentile, Plarasseus. Steph.

Platææ, arum, Stephano, ciuitas Bœotiæ, sub Cithærone monte, nõ longè à Thebis. Dicta à latitudine remorum. Strabo lib. 9. nam λάτη Græcis, est latior pars remi. Platæẽses autem remigatione victum quæritabant. Non procul ab hac vrbe Pausanias & Aristides Mardonium Xerxis ducem, & consobrinum superauere. Stat. 6. Thebaid. Eodẽ nomine est insula in mari Libyco, quasi opposita ad Cyrenem, Herodot. libro 4. cuius ciues, inquit Stephanus πλαταιεῖς: regio Plataica dicitur. Cæterùm à Platęis Bœotię, quas Homerus in singulari πλάταιαν nominauit, similiter Platęis vel Platæatis.

Platanodes, Achaiæ promontorium.

Platea, insula in mari Ægęo, quę & Paros & Minois dicitur. Est item insula Libyæ: Gentile, Plateates & Plateites. Steph.

Platanos, vrbs Phœniciæ: Gentile, Plataneus. Steph.

Plateis, insula iuxta Lyciam: Gentile, Platæus.

Platius Syluanus, consul cum Iulio Seuero, anno vrbis 593.

Plato, Philosophus insignis, sectæ Academicæ princeps, Aristonis & Perectonię filius: ex humerorum latitudine sic dictus, cùm antea ex aui nomine Aristocles vocaretur. Hic adhuc adolescens palæstra se exercuit: picturæ operã dedit: Tragœdiásque & poëmata quædam cõscripsit. Post hæc ad Socratem sese cõtulit, sub quo breui tãtum in Philosophia profecit, vt non immeritò diuinus Plato, & Philosophorum Homerus fuerit appellatus. Fuit varius, multiplex, & tantæ eloquẽtiæ, vt Iouem (si Græcè voluisset) Platonicè loquuturum Philosophi diceret. Athenis primùm Socrati dedit operã. Deinde dum licuit per ætatem, in Italiã profectus est, vt Pythagoreos audiret, vbi Philolai Crotoniatæ librum de secta Pythagorea centum minis etiã in rei familiaris difficultate mercatus est, ex quibus multa in suum Timæum transtulit. In Ægyptum deinde properans, vt audiret Gymnosophistas, oleum (ait Plutarch.) secum mercaturæ gratia vexit, vt viatico suppeditaret, vbi libros Moseos legisse creditur. Ter in Siciliã nauigauit, primùm Ætnæ flagrantis visendæ gratia, vt Apuleius ait. Reuersus, apud Æginam captus est à piratis, ac minis triginta venundatus: deinde à Nicete Cyrenæo redemptus. Iterum rediit sub iuniore Dionysio, spe liberãdi Siciliam. Sed paulò pòst expulso Dione & ipse suspectus remigrauit. Tertiò, quum maximè nollet, rogatus ab Archyta, vt Dionem tyrãno reconciliaret, iter ingressus, ab eodem Dionysio obuiam procedente, quadrigis exceptus est. Demum in suspicionem veniens, vix rogante & spondente pro eo Archyta, dimissus Dialogũ primus illustrauit, licet priùs, vt aiunt, inuentum à Zenone Eleate, vt Aristoteles tradit: vt Fauorinus, ab Alexamene Teio. Decessit annos natus 81. morbo, vti fertur, pediculari. Vita fuit cælebs, ac castus, vt Augustinus scribit: de quo plura vide apud Plutarch.

Plato alter, Atheniẽsis, poëta priscæ comœdiæ, tempore Aristophanis & Eupolis, cuius fabulas Suidas & Athenæus commemorãt in Dipnosophistis. Tres item alios Diogenes Laërtius commemorat: vnum Rhodium philosophum, discipulum Panætij: alium Peripateticum, de Aristotelis ludo: tertium Praxiphanis discipulum.

Plato, Martyr quidã fuit, qui pro fide Christiana imperante Maximiano passus est, paternámque hæreditatem, dum viueret, pauperibus est largitus.

Plautianus, consul cum Geta Cæsare, anno ab vrbe 955.

Plautius, poëta comicus, Gell. lib. 3. cap. 3.

Plautius, Romanus quidam: qui quum ob vxoris obitum dolore incredibili torqueretur, mortémque appeteret, in rogum se coniecit, quem togatum calceatúmque corpori vxoris iunxerunt amici. Author Valer. Max. de amore coniugali.

Plautus, poëta comicus Farsinas (cùm vulgò Sarcinas corruptè scribatur) Plotus ab initio, teste Festo, appellatus à pedum planitie, quos plotos Vmbri vocant. Si quando à mola asinaria vacabat, cui addictus ob paupertatem erat, fabulas cõponebat, quas venditaret. Hic cęteris comicis præfertur, sententia multorũ, præsertim Varronis, qui ait, Si Musæ Latinè loquerentur, Plautino sermone loquerentur.

Plaxura, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Hesiodus in Theogon.

Plecusa, ancilla Dianę fuit, cuius meminit Martial. lib. 2.

Et cecidit sectis icta Plecusa comis.

Plegra, templi Delphici incensor, anno ferè ante Romam conditam 700.

Pleiades, septẽ stellæ, inter os Tauri, & caudam Arietis sitæ, Higyn. in Astron. poetica, quæ ortu suo primę nauigationis tẽpus ostendũt: vndè Gręcè Pleiades dicũtur, ἀπὸ τοῦ πλεῖν, quod est nauigare. Latinè Vergiliæ dicuntur, à verni temporis significatione, quo oriũtur. Nam circa æquinoctiũ vernũ, earum ortus matutinus est. Has poetæ Alantis filias faciunt, ex Pleione Nympha: vnde & Pleiadũ nomen tractum esse quidam existimant. Sunt qui putẽt Pleiades dictas, quasi πλείονας, hoc est plures, quòd nunquam singulæ appareãt, sed omnes simul, præter Meropen, quę vix conspici potest. Pherecides has tradit septẽ sorores fuisse, Lycurgi filias, ex Naxo insula, Liberi patris nutrices,

nutrices, ab Ioue inter sydera relatas. Harum nomina putantur, Electra, Alcyone, Celæno, Maia, Asterope, Taygete, Merope: quarũ septima vix cerni potest: cuius causam afferunt, quòd cùm reliquæ sorores diis nupsissent, sola Merope, mortali viro Sisypho nupserit: quam ob causam, veluti pudibũda, latitat. Alij putant hanc esse Electrã, & idcirco obscuriorem videri, quòd excidium Troianum spectare non potuerit, sed oculis manũ opposuerit. Alij ferunt eas in cœlum assumptas, & in stellas esse mutatas ob pietatem, quòd Atlantis calamitatẽ perpetuo fletu prosecutæ sint, vel quòd cùm perpetuam virginitatẽ seruare decreuissent, & ob id Dianæ studia sequerẽtur: Orionem verò, qui illarũ amore captus, eos persequebatur, effugere non possent, implorato Iouis auxilio, in stellas mutata sunt. Fit autem quandoque hæc dictio tetrasyllaba, diuisione diphthongi.

Pleione, Nympha, Oceani & Tethyos filia, vxor Atlantis, ex qua Pleiades suscepit.

Plemmyrium, fluuius Siciliæ, agrum Syracusanũ, per quem labitur, crebris rigans inundationibus: vnde & nomẽ videtur accepisse ἀπὸ τοῦ πλημμυρῆ, quod est exundare. Steph. castellũ Siciliæ esse scribit per simplex m, perperam vt videtur: Incola, Plẽmyriates, vel Plymiriates.

Plenneus, Sicyoniorum rex XI. anno ab inundatione aquarum 634.

Pleumosij, populi sunt inter Belgas, sub imperio Neruiorum, proximi Gordunis, Lenacis, Grudiis, ac Centronibus in Diœcesi Tornacensi siti, Gallicè *Flandrois*.

Pleuratus, Thraciæ rex, Olymp. 142.

Pleurõ, Stephano, Ætoliæ vrbs, Plin. lib. 4. cap. 2. Meleagri patria. Stat. 4. Theb.

Plexaure, res, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogonia.

Plinius secundus Veronensis, tẽporibus Vespasiani vixit, cuius negotia administrabat: noctibus verò & succisiuis (vt ipse inquit) tẽporibus, opus de rerum natura cõscripsit, vnius omniũ parcissimus temporis. Periit in mõtis Vesæui incendio, dum eius causam indagare cupit. Eius vitã diligentiùs narrat nepos eius ex sorore Cæcilius Plinius, cuius extat liber Epistolarũ, & Panægyricus, Troiano Cæsari dictus, quo gratias agit consul ab eo factus. Quintiliani filiam dote iuuisse, & Martialem poetam secedẽtem viatico prosecutum fuisse, testatur ipse in epistolis. Volat. lib. 18.

Plinthine, vrbs Ægypti, à Samaria: Ciuis, Plinthinites. Steph.

Plione. Vide PLEIONE.

Plistarchia, vrbs Cariæ, quæ antea & postea iterum Heraclea vocata est: Gentile, Plistarchites. Steph.

Plisthenes, Pelopis filius ex Hippodamia, qui cùm iuuenis moreretur, Agamẽnona & Menelaum filios suos paruulos Atreo fratri cõmendauit, qui eos suscepit, filiorúmque loco educauit, & ob id Atrei habiti, Atridæ sunt appellati.

Plistonicus author, de quo Athenæus. Fuit & Appion quidã cognominatus Plistonicus, nõ multo tempore Plinio superior, vt idem vltimo volumine testatur. Quin & Plistonices quandoque scribitur, sicut Olympionices.

Plotæ, insulæ duæ ad Occidentale latus Pelopõnesi sitæ, non procul à Zacyntho, Meridiem versus, postea Strophades dictæ, à conuersione Zethæ & Calais, qui Harpyias in eas vsque insulas sunt prosecuti. Plin. libro quarto, capite 12.

Plothia, vicus in tribu Ægeide. Tribulis, Plothieus & Plotheus. Steph.

Plotina, Traiani Cæsaris cõiunx, sanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebrem sexum cadũt, virtutibus celebrata. Hæc tonso capillo virum mentita, coniugem comitata est in exilium euntem imperterrita.

Plotinus, philosophus Platonicus, Ægyptius natione, è ciuitate Lyco, discipulus Ammonij, præceptor Porphyrij, Galeni, Taciti & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenui valetudine, morbóque sacro obnoxius. Suid.

Plotius Gallus, patria Lugdunensis, dicẽdi præceptor, Romæ profitebatur, à quo se Cic. libr. de Oratore vnà cum Q. fratre Latinas literas edoctum fuisse testatur: à Tranquillo autem inter rhetores ponitur.

Plotius Crispinus, quem Aretalogum fuisse cognominatũ, quòd garrula scripserit carmina. Porphyrius est author.

Plotus, postea Plautus dictus, poeta comicus. Vide PLAVTVS.

Plutarchus Cheronẽsis philosophus, floruit sub Troiano & Hadriano imperatoribus. Nam Troiano libros Apophthegmaton dedicauit, vir eruditissimus, à Troiano in Illyricũ missus consulari potestate, iussúmque omnibus Illyricis magistratibus, vt absque eo nihil agerent.

Plutarchus, Nestorij filius, Atheniẽsis sophista, præceptor Syriani, qui scholæ præsidebat Athenienfi sub Iuliano principe. Suidas.

[Plutarchus, discipulorum Origenis primus, qui per ipsum ad fidem de perfidia conuersus, non solùm perfectæ vitæ instituta seruauit, verùm etiam (quæ est summa beatitudinis) martyrij consecutus est palmam. Euseb. libro 6. cap. 3. hist. eccles.]

Plutium, vrbs Tyrrhenorum: Gẽtile, Plutinus. Stephanus.

Pluto, Saturni filius ex Ope coniuge, frater Iouis atque Neptuni: qui cùm ad regni diuisionẽ venissent, Plutoni, qui natu minimus erat,

& Agesilaus vocabatur, pars Occidētis obtigit, secus inferū mare: Ioui plaga Orientalis: Neptuno insulæ. Hinc datus est locus fabulæ, Ioui imperium cæli, Neptuno maris, Plutoni inferorum obtigisse. Dictus Pluton ἀπὸ τοῦ πλούτου, hoc est à diuitiis, eò quòd opes omnes ab inferis, hoc est, ex intimis terræ visceribus eruantur. Eandem etiam ob causam Latini Ditem appellarunt. Cic. 2. de Nat deo. Vragus ab vrgēdo, Vedius Iupiter, idem Quietalis est appellatus, quasi mors quies sit ærūnarum. Huius vxorem fuisse Proserpinā Cereris filiam ex Claudiano poeta satis constat. Idē & Summanus dicitur, quasi summus deorum Manium. Item Orcus, quasi Vrgus, ab vrgendo, quòd omnes in interitum vrgeat. [In cuius templū ingrediebatur nemo, præter eiusdem sacerdotem, idque semel in anno. Bell. tom. 2. Cosm.] Hinc Plutonius, nia, nium.

Plutus, à Græcis fingitur diuitiarum deus: quem in aduentu claudum esse volunt, in recessu alatum: hoc nimirum innuentes, quòd seriùs quidem opus contrahantur: partæ autem, nisi frugaliter dispenses, velocissimè dilabantur. Eundem & cæcum faciunt, & iudicij expertē, propterea quòd indignissimum quenque opibus affluere videamus: probos autem & condignos in re tenuissima versari. Huius domicilium constituit Posidonius in subterraneis Hispaniæ locis, eò quòd regio ea metallorum fœcunditate reliquis antecellat.

Pluuius, dictus est Iupiter, quòd Athenis esset simulachrum à Ioue pluuiam precantis: vt est apud Tibullum,

Te propter nullos Tellus tua postulat imbres
Arida nec Pluuio supplicat herba Ioui.

Plyneæ, insula Nili: Gentile, Plynæus & Plyneates.

Plynteria, festa erant Cereris apud Græcos, qui dies inter nefastos sunt repositi: Pollux libro 8. In his à Solone permissum fuit tria iurare numina, Icesion, Catharsion & Hecasterion, quæ sunt Iouis cognomina. Xenoph. libro 1. Hellenicon.

P N

Pnebebis, vrbs Ægypti: Gentile, Pnebebites. Stephan.

Pnyx, forū siue locus iudicij Athenis, sic dictus παρὰ τὸ πυκνὸν, id est, à densitate ædium per vicos olim coniunctarum. Qui inhabitat, Pycnites, & fœmininum Pycnæa. Steph.

P O

Podalirius, Æsculapij filius, ob insignem medicinæ peritiam è Creta insula vna cum fratre Machaone ad bellum Troianum euocatus. Dictus à pedum magnitudine. Est etiam Itali cuiusdam nomen apud Virg. 12. Æneid.

Podalia, vrbs Lydiæ prope Limyra. Steph.

Podarge, vna Harpyiarum, à pedum velocitate nomen habens, ex qua Zephyrus ventus Xāthum & Balium Achillis equos progenuit. Homer. 16. Iliad.

Podargi, populi Thraciæ. Steph.

Pœan, antis, pater Philoctetis, qui ab eo Pœantius & Pœantiades à poetis appellatur.

Pœcilasium, vrbs Cretæ. Ptol. lib. 3 cap. 17.

Pœcile, Plin. lib. 35. cap. 9. porticus clara Athenis quam Polygnotus Thasius gratuitò pinxit, cùm partem eius Mycon mercede pingeret, in qua Stoici philosophabantur. Latinè dici potest varia, siue variegata, à multiplici pictura. Græci enim ποικίλον varium dicunt. Vnde & lapis Similites (fortè Sinites vel Sinadicus. vide infrà) vocatus est Pyrrho Pœcilos, à varietate rubentium. In hac autem porticu Zenon philosophus discipulos docebat. Vnde & Stoica secta nomen accepit, & philosophi Stoici nuncupati, qui antea Zenonij ab ipso doctore appellabantur: στοὰ enim Græcè, porticus vocatur. Fuit & in Helide porticus Pœcile, quæ à Plinio Heptaphonos appellatur, quoniam septies eadem vox in ea reddebatur.

Pœeessa, vrbs in Ceo: Ciuis, Pœeessus. Steph.

Pœmandria. Vide TANAGRA.

Pœmaninum, vrbs siue castellum. Est etiam parua regio Cyzici: Gentile similiter. Steph.

Pœmen, mōs Ponticæ regionis, à quo Parthenius profluit per mediam Amastrin. Incolæ, Pœmenij. Est etiam mons Macedoniæ Pœmænium, cuius incolæ similiter Pœmænij. Steph.

Pœmenis, canis fœminina, ex eorum canum numero, qui Acteonē lacerarunt: ita dicta quòd in seruandi gregibus, pastoris quodammodo officio fungeretur. Ouid. 3. Metamorph.

Pœni, iidem qui Carthaginenses: ita dicti quasi Phœni, Seruio, propterea quòd à Phœnicibus originem traxerint: qui ob Pygmalionis sæuitiam relicta Tyro, duce Elisa in Africā appulerunt, & primùm Byrsam, deinde Carthaginem condiderunt. Hinc Punicus, ca, cum, quasi Pœnicus, œ in u conuerso.

Pola, Istriæ ciuitas, vbi Polaticus sinus est, quondam à Colchis condita, sed postea facta colonia Romanorum. Pietas Iulia, Plin. lib. tertio cap. 19. in descriptione Istriæ. Stephanus πόλλα (sed legēdum potiùs per simplex λ.) Gentile, Polates.

Poleades. Vide CYNDIPPE.

Polemius, consul cum Vrso, anno vrbis 1090.

Polemon, rex Lyciæ, anno salutis 55.

Polemon, philosophus Atheniensis, Philostrati filius: qui cùm in iuuentute petulans esset, & aliquando ebrius, & coronatus Xenocratis scholam ingressus fuisset: eius oratione quæ tunc de pudicitia erat, adeò mores immutauit,

uit, tantúmque in philosophia profecit, vt Xenocrati in schola succederet, Gellius. Diogenes eum multa scripsisse testatur: Suidas nihil scriptum reliquisse asserit.

Polemon, cognomento Helladicus, genere Iliæus, historicus nobilissimus, æqualis Aristophanis Grammatici, Panætij discipulus, scripsit de origine ciuitatum Phocidis, Pōti, Laconiæ, Geographiam, & de cursu solis libros tres. Suidas.

Polemon alius è Laodicea Cariæ, qui Smyrnæ vixit ac præcepit, æqualis Herodis Attici, sub Adriano principe, ad quem legatus quandoque Smyrnæorum missus, ab eoque honorificè exceptus, & Musæo Ægyptio adscriptus est.

Polemonium, Ptolem. lib. 5. cap. 6. Cappadociꝫ vrbs. Vulgò *Leona*. Steph. port⁹ & ciuitas in Pōto: Gētile, Polemonius & Polemonieus. Est & pontus Polemoniacus prouincia.

Polentia, vrbs Liguriæ, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Vulgò *Palanza*. Est castellum in maiori Baleari. Vide IAMNO.

Polesij, ciuitas quædam, & Ciues similiter. Stephanus.

Polias, Minerua dicta est, quasi vrbana, quòd ea delectaretur vrbibus ad differentiam eius quæ extra muros ædes sacras habebat. Meminit Lucianus in Lapythis huius cognominis ὤμοκα, inquit, κατὰ τῆς πολιάδος μὴ εἰληφέναι, id est, iuraui per Poliadem me nō cepisse.

Polichna, vrbs Troadis. Ciues, Polichnæi. Est & vrbs Cretæ: Ciuis, Polichnites. Steph.

Policum, vrbs Italiæ, quæ priùs Sitis dicebatur: Gentile, Policius. Steph. Vide SIRIS.

Polignotus, Thasius pictor, qui primus mulieres lucida veste pinxit, instituit os adaperire, dentes ostendere, vultum ab antiquo rigore variare. Pinxit Delphis ædem, & Athenis porticum.

Polimartium, ciuitas in Italia, in diui Petri, quod vocant, patrimonio. Blond.

Polis, nomē vrbis Ægyptiæ: qui inhabitat, Polites & Polieus: hoc enim nomine Iupiter illic colitur. Fœmininum, Polias. Steph.

Polites, Priami filius, ex Hecuba: quē Pyrrhus capta vrbe, in conspectu patris interfecit. Virg. 2. Æneid.

Politia, vrbs Achaiæ. Steph.

Politorion, vrbs Latinorum: quam Martius rex Romam transtulit: Gentile, Politorites. Stephanus.

Polium, locus in Lesbo.

Polla Argentaria, Lucani fuit vxor, mulier doctissima, quæ iuuit maritum in emendandis tribus primis libris Pharsaliæ. Stat. l. 1. Syl.
Huc castæ titulum, decúsque Pollæ iucūda
Dabis allocutione.

Pollētia, dea potētiæ, quæ à Rom. colebatur.

Pollētia, Plinio, oppidū in maiore Balearium insula. Fuit & altera Pollentia iuxta Alpes, inclyta lanarū nobilitate. Fuerūt & Pollentini in Piceno, in quinta regione Italiæ, non multū distantes à Tolentinatibus. Pli. lib. 3.

Pollio. Vide ASINIVS.

Pollio Macedonicus hæreticus, qui dicebat Spiritum sanctum nihil habere commune cum Patre & Filio: fatebatur tamen Filium Patri similem.

Pollux, Iouis filius & Ledæ, frater Castoris: q cùm immortalis esset (vtpotè eodē ouo cum Helena prognatus) à Ioue fertur petiisse, vt sibi cum fratre iam vita functo immortalitem suam partiri liceret: qua re impetrata, alternis mori dicuntur & reuiuiscere.
Cui fabulæ occasionem dedit Geminorum signi natura, quorum altero oriente, alter occidit. Vide CASTOR.

Pollux Iulius Naucratita, Grammaticus sub Commodo principe præcipiebat Athenis. Decessit annos natus LVIII. Scripsit ad Cōmodum Onomasticon libris decem: scripsit & alia quædam quæ non extant. Suid.

Polmen. Vide LIBYSSA.

[Polonia, est regio vasta, Hūgaris, Lituanis ac Prutenis cōtermina: cuius ciuitates, præter Cracouiā, parùm nitidæ. Ex maceria domos penè omnes componunt, plerasque luto linunt. Plaga regionis nemorosa est: potus genti ceruisia, ex tritico atque humulo factus: vini rarissimus vsus, nec vineæ cultura cognita: ager cereris ferax, multa genti armenta, multa ferarum venatio. Equum syluestrem, præter cornua, ceruo similem edūt. Piscibus ac volucribus abundant: argenti atque auri inops terra, vectigalia regi parua. Pius 2. Pont. max. Europ. cap. 25.]

Polrymbria, Steph. ciuitas Thraciæ.

Polus, histrio illustris in Græcia, qui gestus & vocis claritudine & venustate cæteris anteibat. Egit Tragœdias poetarum: Athenis etiam Electram Sophoclis poetę vrnam cum Orestis ossibus gestātem. Quem actum scitè adeò ac doctè absoluit, vt imagines rerū verbis exprimens, spectatores ad fletum & lachrymas compulerit.

Polyænus Sardianus, temporibus Cæsaris dictatoris & Antonij Triumuiri, scripsit orationes iudiciales, triūphi Parthici M. Antonij libros tres. Fuit & alter eiusdē nominis Macedo genere: qui de Thebis scripsit, & de re militari. Suid.

Polyægas, insula à caprarū multitudine. Plin.

Polyara, vrbs Cariæ: Ciuis, Polyareus. Steph.

Polybius, rex Corinthiorū: qui cùm liberis careret, Oedipū, Laij patris iussu in sylua expositū, & à pastore inuentū, pro suo educauit, vt latiùs docuimus in dictione Oedipus.

Polybius, è Megalopoli ciuitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani, Ptolemæo Euergetæ apud Ægyptum regnãte. Scripsit Romanam historiam libris quadraginta. Incipit à fuga Cleomenis Spartiatæ & Persei Philippi filij Macedonum regis, posthac Romam attigit. Suid.

Polybius, vates Corinthius, qui filio Troiam proficiscenti, & multis aliis mortem prædixit. Author Cicero.

Polybotes. Vide NISYROS.

Polybus, Sicyoniorum rex, anno ante Romam conditam 550.

Polycarpus, Smyrnensis episcopus, anno salutis 91. Hic pro Christiana fide palàm & spectante populo in Amphitheatro combustus est. Volat. Euseb. lib. 4. cap. 5. hist. eccl.

Polycaste, Nestoris filia.

Polycletus, statuarius eximius, diligẽtia & decore supra cæteros facilè vincens, vt inquit Quintilianus. Nam ex ære signa fecit, nobilitata scriptorum præconio. Cumprimis fecit astragalizontes, hoc est, talis ludentes, quo opere nullum absolutius iudicant. Fuit Sydonius, & discipulus Ageladis. Duas eodem argumento statuas fecit: alteram arte sua, alteram verò de vulgi opinione, quam de sententia cuiusuis prætereuntis cælauerat. Quibus perfectis turbã admittit, ac primum sua ostensa magnoperè laudatur: altera deinde non æquè. Atqui scitote, inquit, quòd hanc quam tantoperè laudatis, ego feci: quam verò vituperatis, vos fecistis. Ælianus de varia historia.

Polycrata, quædam nobilis mulier è Naxo insula, quæ insperato gaudio penè exanimata, vltimum spiritum emisit. Plutarch. de claris mulieribus. & Arist. apud Gell.

Polycrates, tyrãnus qui regnauit in Samo insula. Hic & opibus & fœlicitate apud historicos inclytus, qui quoad vixit, nõ tã fortunæ alumnus dici potuit, quàm partus. Nam aliquãdo, vt aliquid aduersitatis habuisse videretur, annulum proiecit in mare, quem tamẽ cocus eius redinuenit in pisce. Sed mors infamis & ærumnosa docuit neminem ante obitum meritò dici posse fœlicẽ. Ad postremum enim à Persarum satrape Oronte dolo captus ac crucifixus. Strab. li. 14. Herod. li. 3.

Polycrates, Ephesiorum præsul, temporibus Seueri principis. Hieronym.

Polycrates, episcopus Ephesius, anno sal. 191

Polydamas, antis, nobilis Troian', Antenoris & Theanûs sororis Hecubæ filius, qui quãuis Lycastem Priami filiam, ex cõcubina susceptam vxorẽ duxisset, cum Antenore tamen patre suo & Ænea, vrbem Troianam Græcis dicitur ꝓdidisse. Poetæ Græci, vt primam huius nominis syllabã extẽdant (nam alioqui in hexametro versu locum non habet) πολυδάμα scribunt, quos & Persius imitatus est Satyra 1.

Ne mihi Polydamas, aut Troiades Labeonem Prætulerint.

Polydamas Troianus, Panthoi filius, socius, magister, & æqualis Hectoris. Ælianus. Homerus scribit Iliad. 10. hunc eloquentia, Hectorem armis valuisse.

Polydamas, Pancratiastes, æmulatus Herculẽ, leonem inermis amplexus superauit: taurum ingentẽ apprehẽsis extremis pedibus retrotenebat: currũ agitatum sese opponẽdo altera manu apprehẽsum ex cursu retrahebat, in equósque insiliebat deiecto auriga. Accersitus à Dario Artaxerxis magni filio, ter apud eum ex prouocatione victor fuit. Postremò post cœnam in cauerna, cùm saxum in vertice ruinam minaretur, diffugientibus conuiuiis, confiscus ipse viribus ac manibus posse illud sustinere, oppressus est. Pausan.

Polydectes, Magnetis filius, rex Seriphi insulæ. Hic Perseum Iouis & Danaes filiũ educauit. Cuius tandem ingenium veritus, audaciámque & fœlicitatem, sub prætextu æternæ gloriæ illum ad superandum Gorgonem Medusam impulit: qua deuicta, redeũti Perseo cum semper detraheret, conuersus est ab illo in silicem, monstrato capite Medusæ. Ouidius 5. Metam.

Polydice, mulier quædã, quæ Pterelam patrem Thebarum regem Creonti prodidit, & occidi suasit. Seruius interpres Virgil.

Polydora, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogonia. Est & Plin. lib. 9. cap. 32. insula Propontidis. Steph. insula iuxta Cyzicum: Gentile, Polydoreus.

Polydorus, Priami filius ex Hecuba, quẽ pater initio belli Troiani, incertũ cõmunis Martis exitum metuens, cum magno auri põdere educandum tradidit Polymnestori Thraciæ regi, antiquo hospiti amico & genero suo. Sed ille deleta Troia, cæterisq; Priami ferè omnibus liberis interfectis, auri cupiditate adductus, Polydorũ in littore spatiantẽ telis aggreditur, & frustrà fidẽ deorũ, hominúmque implorantẽ, occidit, cęsóque tumulum iniecit, cui postea myrtetum increuit, sanguineis guttis distillãs. Virg. li. 3. Æneid. Quod cùm mater Hecuba intellexisset, simulauit se ingẽs adhuc auri põdus velle illi secretò indicare, quod pro filio acciperet. Quod auarus rex verum existimãs, mox ad Hecubam profectus, illius vnguibus obcæcatus est. Extat tamẽ & alia de Polydoro opinio: nẽpè Græcos per Thraciã venientes hunc cepisse. Priamum autem redimentẽ filium, Græcis pro eo dedisse vrbẽ, quæ postea ab euentu Antandros dicta est: qua accepta,

pta, illos tamen nihilominus Polydorum lapidibus obruisse. Seruius in 3. Æneid. Alius fuit Polydorus, Priami filius ex Laothoe Altai Lelegum regis filia: quem Achilles cum fratre Lycaone in bello Troiano interfecit.

Polyenus, insignis quidam fuit mathematicus: qui Epicurum postea sequutus est, totámque Geometriam falsam credidit. Cic. li. 4. Quæst. Acad.

Polygius, Mercurius dictus est, cui Herculem clauam consecrasse, eámque paulò pòst iterum pullulasse, quòd esset ex oleastro, refert Pausan.

Polygnotus, patria Thasius, nonagesima Olympiade floruit, pictor antiquissimus. Quintil. in de institutione oratoria: & Plin. lib. 7. cap. 35. Is in picturæ tenuitate valebat, plicas vestium, mollitiásque signorum imitabatur. Aelianus. Is pinxit Ocnum torquentem spartū, & asinam propè rodentem. Quod sanè ænigma est eius, qui frustrà laborat, si vxorem habet prodigam. Hic primus mulieres lucida veste pinxit. Delphis ædem pinxit & Athenis porticum, quæ Pœcile vocatur, gratuitò.

Polyhistor, Latinè multiscius dicitur. Hoc nomine appellatus fuit Appion. *Gellius libro 5. cap. 14.*

Polyhymnia. Vide POLYMNIA.

Polyidus, medicus qui Glaucum Minois filium mortuum ad vitam reuocauit porrecta quadam herba, cuius vsum didicerat à Dracone quodam, quem viderat Draconi cuidam mortuo herbam illam porrexisse, eúmque illius herbæ opera ad vitam reuocasse. Palęph. libr. de fabulis.

Polymedia, Plin. lib. 5. cap. 3. Troadis oppidum Hellesponto adiacens.

Polus Agrigentinus, sophista, Gorgiæ auditor, primus in oratione inuenisse dicitur parisa & antitheta, & similiter desinentia: quod minimè verum, sed iam inuentis sa pè vsum fuisse constat. Hæc Philostratus. Suidas scribit eum genealogiam eorum qui ad Troiam profecti sunt, scripsisse, simul & nauium catalogum.

Polycharmus, cælator eximius, qui Venerem lauantem sese & Dædalum astantem insculpsit marmore.

Polydorus Rhodius, cælator nobilis: qui ex vno lapide fecit Laocoontē & liberos, nexúsque mirabiles.

Polymnestor, Thracum tyrannus, qui Polydorum Priami filium, quem pater euentum belli metuens, eius fidei cum magno auri pondere crediderat, auri cupiditate occidit. Quod vbi cognouit Hecuba, accito tyranno, tanquam aliud ei auri pondus vellet indicare, à mulieribus Troianis adiuta, vnguibus ei oculos eruit. Eurip in Hecuba.

Polymnia, siue Polymneia, vna Musarum à magnitudine memoriæ dicta. Nam μνείαν Græci memoriam vocant. Sunt qui à πολὺ, & ὕμνος deducunt, quod est laudatio, quia laudationibus præsit: & scribunt Polyhymnia. Ouid. Fastor. 5.

Polynices, filius Oedipi, Thebanorum regis, ex nephando Iocastæ matris concubitu, frater Eteoclis: quibus pater sponte in exilium proficiscens, regnum ea lege reliquerat, vt alternis annis regnarēt. Verùm cùm Eteocles, cui vtpote natu maiori, Polynices priores regnādi vices concesserat, fratri suo regno cedere recusaret, ille Argos sese contulit ad Adrastū regem, qui filiā suam, nomine Argiam, vxorem illi despondit, cōtractísque, quàm maximas potuit, viribus, vnà cum Tydeo altero genero Thebanis bellum intulit: cuius is fuit exitus, vt duo fratres singulari certamine cōgressi, mutuis vulneribus caderēt. Quinetiā cadaueribus rogo impositis, flāma se dicitur diuisisse, tanquam implacabile illud odium, quod inter viuos extiterat, ne morte quidem potuerit finiri. *Stat. in Theb. & suprà in dictionibus Adrastus & Eteocles.*

Polypœtes, filius Pirithoi & Hippodamię. Hom. Iliad. 12.

Polyphemus, Cyclops, Neptuni filius, ex Thoosa, Phorci filia, ingēti corpore, qui vnum tantùm oculum, eúmque in fronte habuit. Hic Galateam Nympham fertur adamasse, Acínque puerum, quem sibi illa præferebat, saxo interemisse. Vlyssem quoque vi tempestatis in Siciliam delatum antro suo inclusit, quatuórque ex comitib⁹ eius deuorauit, reliquos eodem mortis genere perempturus, nisi præuertens Vlysses vino nigro eum inebriasset, altóque sopore obruto, adusto stipite oculum eruisset. Homerus 10. Odyss. Virg. 3. Æneid. De quo Seruius sic scribit: Multi Polyphemum dicūt vnum habuisse oculum, alij duo, alij tres: sed totum fabulosum est. Nā hic vir prudentissimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuisse dicitur, id est, iuxta cerebrum, quia prudentia plus videbat. Verùm Vlysses eum prudentia superauit, & ob hoc eum cæcasse fingitur.

Polyphôtes, rex quidam qui fratrem interfecit quòd intellexisset ab eo sibi parari insidias. Author Gell. lib. 4. cap. 2.

Polypodusa, insula Cnidia: Gentile, Polypodusæus. Steph.

Polyren, vrbs Cretæ, quòd habeat multas oues, quas ῥῆνας vocant. Steph.

Polystrephanos, olim dicebatur Tybur, Italiæ vrbs. Steph.

Polyteba, oppidum Mesopotamiæ.

Polytes, Priami filius. Vide POLITES.

Polyxena, Priami filia formosissima, ex Hecuba coniuge, quam Pyrrhus Achillis filius, Troia capta, ad patris sui tumulum iugulauit. Ferunt enim Achillem, cùm ad Troiam bellùm gereret, Polyxenā fortè in mœnibus cōspectam adamasse, eámque sibi vxorem postulasse. Quod cùm Priamus annuisset, placuit vt in Thymbræi Apollinis templum cōuenirent, pacis nuptiarúmque fœdera inituri. Quod cum resciuisset Paris, post Apollinis simulachrum sese occultauit, Achillémque nihil tale opinantem sagitta interfecit. Capta deinde Troia, cùm & Polyxena viua in hostiū manus peruenisset, Achillis vmbra Græcorum proceribus in somnis apparuit, præcipiens vt Polyxena, cuius nuptiarum prætextu erat interfectus, inferias sibi mitteretur: cuius crudelitatis Pyrrhus se ministrum præbuit. Ouid. 13. Metam. Hinc Polyxenius, xenia, xenium.

Polyxenus, inter Græcorum duces numeratur, Homer. Iliad. 2.

Polyxo, xûs, mulier ex Lemno insula, Apollinis vates, quæ Lemniaci sceleris dux, & hortatrix fuit. Nam cùm Lemni mulieres ob spretam Venerem hircum olerent, maritíque earum ex Thracia vxores sibi eam ob causam asciscerēt, Polyxûs instinctu omnem virilem sexum interemerunt, sola Hypsipyle excepta quæ Thoanti patri suo pepercit. Statius 5. Thebaid.

Polyxelus, poeta comicus Græcus, cuius fabulas enumerat Suid.

[Polyxenus Atheniensis, cùm quendam iuuenem, humana specie augustiorem, conspexisset, impudicè amisso visu, cæcus factus est. Plut. Paral.]

Pomarius Hercules dictus est, quòd apud Bœotos Herculi malis sacra fieri mos esset. Vide Prouerb. Pomarius Hercules.

Pometia, vrbs olim in Italia, Latinorū colonia.

Pometina, vna ex triginta quinque tribubus populi Romani.

Pomona, Nympha Latialis, hortorum dea, quā cùm Vertumnus miserè deperiret, in alias atque alias identidem sese formas transmutauit, vt saltem amatæ conspectu frui posset. Tandem in anum conuersus, multis ei argumentis persuadere conaretur, vt Vertumno nubat. Verùm cùm nihil aliud, quàm operam se ludere animaduerteret, pristina resumpta figura, non admodum inuitæ vim intulit, nuptiísque eius est potitus. Ouidius 14. Metamorph. Eam Picus Latinorum rex adamauit: propter quod Circe coniunx illum in auem suis nominis transmutauit, vt superius ostendimus.

Pompeia Plautina, Imperatrix optima, quæ Iulianum Imperatorem maritum suum diuertit ab extorquenda populo pecunia, & colligendo fisco. Author Sex. Aurel.

Pompeia, Q. Pompeij filia, & neptis Syllæ, vxor Iulij Cæsaris, quæ à Iulio Cæsare repudiata fuit, quòd venisset in suspicionem adulterij commissi cum Clodio inter sacra Bonæ deæ.

Pompeianus Lupercus, consul cum Attico Attiliano, anno vrbis 881.

Pompeianus alter, consul cum Lolliano Auito, anno vrbis 961.

Pompeij, populi, quos Sarnus amnis alluit, incolentes oppidum eiusdem nominis. Inde Pompeianum, id est prædiū circa Pompeios.

Pompeij, oppidum Campaniæ, non procul à Puteolis & Neapoli. Mela lib. 2.

Qu. Pompeius contra Numantinos missus, ab eísque superatus, turpem & ignominiosam pacem fecit. Author Florus lib. 2. Huius filius siue nepos Cn. Pompeius Strabo, Magni Pompeij pater, Nouocomum coloniam deduxit: in bello sociali imperator creatus, de Picentibus triumphauit, vir admodum duræ disciplinæ.

Cn. Pompeius, huius filius, qui ex rerum gestarum magnitudine Magni cognomen inuenit, L. Syllæ partes sequutus, ab eóque ad vlciscēdos inimicos in Africam missus, Domitium primùm expugnauit, deinde & Iarbam regem cepit, de quo triumphauit ante legitimam ætatem. Quare ab exercitu Syllæ Magnus est salutatus. Inde contra Sertorium in Hispaniā profectus, Metelli copiis sese coniungēs, eum cum tota factione sustulit. Mox delectus imperator ad bellum piraticum, tribus mēsibus id confecit. Dein successor L. Lucullo missus, de Mithridate triumphauit. Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem, in regnum restituit. Inde Iberos, Albanos, Iudęos debellauit, capto eorum rege Aristobulo. Extincta vxore Iulia, Cæsaris filia, Corneliam Scipionis filiam, à P. Crasso, M. filio, viduam relictam, vxorem duxit. Neapoli demū acutissima febre correptus, parum abfuit à morte: quæ si contigisset, melius cū eo actum fuisset, ob insequentis belli ciuilis calamitatē. Nam Pharsalica pugna à Cæsare copiis longe inferiore superatus, in Ægyptum fugiēs, regis perfidia ab Achilla præfecto interfectus est. Filios reliquit Cn. & Sextum Pompeios: quorum ille apud Mundam Hispaniæ vrbem terrestri, hic apud Siciliam nauali prælio superatus fuit.

Sext. Pompeius alius, vir prætorius: sub quo Valerius Maximus militasse se dicit, & quem Ouidius de Ponto, pluribus locis laudat. Huius pater Sextus Pompeius, Hispaniæ citerioris princeps, quum horreis suis ventilandis præsideret, correptus dolore podagræ, mersit in triticum sese super genua, leuatúsque siccatis

pedibus

pedibus mirabili modo, quo postea remedio vsus est, Plin.

Qu. Pompeius Rufus, Syllæ è filia nepos, Trib. pleb. cum T. Numantio Planco aduersissimus Miloni: in cuius causa dixerat paucis pòst diebus, quàm Clodius esset occisus, Milo dedit, quem ex Curia desideretis: ego dabo quẽ ex Capitolio mulctetis. Idem Milonem ad se venientem in hortos aspiciẽs, misit nuntium ne veniret.

Qu. Pōpeius, Bithynicus, summo studio dicendi, multáque doctrina, incredibilíque labore atque industria. Huius actio non satis commendabat orationem: in hac enim satis erat copiæ, in illa leporis parum. Cicero. Festus quoque de eodem sic ait: Pompeius Bithynicus è supellectili regia signũ Ephebi mitram tenentis, arenámque ruentis, exercitationis gratia, more Græcorum, Romam portauit, & in Capitolio posuit.

Pompeius Lenæus, Pompei Magni libertus, qui de herbis & plantis scripsit.

Pompeiopolis, Ciliciæ vrbs. Melæ lib. 1. in descriptione Ciliciæ: deinde vrbs est à Rhodiis, Argiuísque, pòst piratis, Pompeio assignáte, possessa: nũc Pompeiopolis, tunc Soloe. Quæ etiam Solino teste, postea Traianopolis est appellata, mutato nomine, postquam in ea fato cedere Traianus coactus est, Steph. vrbs Paphlagoniæ. Inde Pompeiopolites. Vide POMPELON.

Pompelon, Ptol. lib. 2. cap. 6. Martua dicta: Pampilona, Hispanicè *Pamplona*, Pompeiopolis, caput regni Nauarræ.

Pomponia, nomen matris Scipionis: alij Pompeiam nominant.

Pōponius Atticus, nobilis eques Romanus, excellenti ingenio, amicus Ciceroni in primis fuit, vnde Attic⁹ Ciceroni est appellatus. Qui postquã vidit Cinnæ tumultu Rempublicam esse turbatam, secessit Athenas, vbi longo tẽpore moratus, & ciuitatem, & omniũ gratiã moribus elegantissimis promeruit: linguã ita probè didicit, vt Attici nomen adsequeretur. Humanitate diuitiísque simul præditus fuit, quibus amicos libenter impartiebat. Nam & Ciceronem ab vrbe pulsum opibus iuuit, & Brutum ab vrbe fugientem, minus cẽtum est prosequutus. Erat alioqui grauissimus, vt quę religiosè polliceretur, præstare niteretur. Mẽdaciũ nec ipse dicebat, nec pati poterat. Plut. Cornelius Nepos.

L. Pomponius Bononiensis, Attellanarum scriptor, quem Solinus ait, vt mirum, nunquam ructasse.

Cn. Pomponius orator, patronus acer, acerbúsque dicendo, & lateribus pugnans. Cic. in Oratore. Iulius item Pomponius secundus, tẽpore. Quintiliani inter Tragicos longè princeps, quem senes Pindarum tragicum putabant, cõpositione atque nitore præstare confitebantur, Quintilianus. Plin. libr. 14. cap. 4. eum cœnam C. principi Germanici filio dedisse ait, in qua vinum centum sexaginta annorum fuit.

Pomponius Iurisconsultus, ex Pandectarum libris notissimus.

Pomponius Mela, insigni opere De situ orbis clarissimus.

Pomponius Bassus, consul cum Aurelio Fusco, anno vrbis 1010.

Pomponius Victorinus, cõsul cum Aurelio Probo Aug. anno vrbis 1034.

Pomponius Ianuarius, consul cum Maximiano Aug. anno vrbis 1040.

Poneropolis, vrbs Thraciæ: Ciuis, Poneropolites. Steph.

Pontia, Romana mulier castissima, quæ nullis verborum lenociniis aut pollicitationibus ad adulteriũ cum Octauio Trib. plebis impelli vnquam potuit, quin ab eo interfici maluit. Cor. Tacitus.

Pontia, insula Tyrrheni maris, Ptol. lib. 3. cap. 1. vulgò *Porce*, non longè à Palmaria, in sinu Caietano, in qua turtures ac coturnices, cùm ad Italiam veniunt, prima volatura requiescendi causa paucos dies morantur. Varro. Ex hac fuit Pontius Pilatus.

Pontiæ, insulæ in mari Tusc. Plin. libro 3. cap. 6.

Pontianus, Roman. episcopus XVII. anno salutis 233.

Pontianus, consul, anno salutis 990.

[Ponticus, annorum ferè quindecim puer, martyr fuit admirandus. vide in verbo, BLANDINA.]

Pontina, Volscorum palus iuxta forum Appij, haud longè à Tarracina, distat ab vrbe viginti passuum millibus, quam Plin. libro 3. cap. 5. non longè fuisse à Circeis dicit, quem locum XXIIII. vrbium fuisse Mutianus ter consul prodidit. Exiccata est à Cornelio Cethego consule, cui ea prouincia obuenerat: agérque ex ea factus. Liuius libro 47. Insequentibus deinde seculis, iterum exiccata à Theodorico Gotthorum rege, vt ex eius inscriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuisse sedem Iuuenalis Satyra tertia ostendit.

[Pontius, præstantissimus diaconus, D. Cypriani scripsit vitam, quæ eiusdem Cypria. libris adscripta legitur.]

Pontus, Nerei filius & Neptuni, Euseb. libr. 1. Præparat. Vnde pontus mare dici videtur.

Pontius Aufidianus, Romanus ciuis, qui vbi resciuit filiam à Fannio Saturnino pædagogo suam corruptam, vtrunque morte puniuit. Valer Maximus.

Pontus totum illud mare, quod à palude Mæo-

Pp

tide vſque in Tenedum protenditur. Sed vbi primùm ſe arctat, à Tenedo incipiens, à caſu Helles vocatur Helleſpōtus: vbi ſe expandit, Propontis: vbi iterum arctatur, Thracius Boſphorus: vbi autē latiſſimè diffunditur, Pontus Euxinus, qui curuatus in figuram Scythici arcus, committitur oſtio Mæotidis paludis: idque oſtium Cimmerius Boſphorus vocatur. Figuratè autem pro quouis mari ponitur.

Pontus, regio Aſiæ minoris, à Pōto rege ſic cognominata, ad Occidentem, Haly flumine: ab Oriente, Colchide clauſa: à Meridie, minori Armenia: à Septentrione, mari Euxino terminata. Strabo. Ptolemæus verò libro 5. paulò aliter: Pontus, inquit, ab Occaſu, ore Ponti, & Thracio Boſphoro: à Meridie, regione quæ propriè Aſia dicitur: à Septētrione, parte Euxini maris terminatur. Eſt autem hæc regio venenorum in primis ferax, vnde & fabula de Medeę veneficiis locum videtur arripuiſſe. Virg. Eclog. 8. Hinc Ponticus, ca, cum: vt Pōticum abſynthium.

Popanium, vrbs Tyrrhenorum, Ariſtoteles in mirabilibus.

Popilij, à Pompiliis diuerſi leguntur, quorum princeps M. Popilius: qui cùm conſul eſſet, eodémque tempore ſacrificiū publicum cum læna faceret, quòd erat flamen Carmentalis: plebis cōtra patres cōncitatione & ſeditione nuntiata, vt erat læna amictus, ita venit in concionem, ſeditionémque cùm authoritate, tum oratione ſedauit. Cic. in Bruto. Hic etiā ſecundò conſul cū M. Fabio Ambuſto factus, Tyburtes bello vicit, agris eorum vaſtatis. Liuius.

M. Popilius, à Numantinis, cum quibus pacem factam irritam cenſuerat, cum exercitu fuſus fugatúſque eſt. Liuius libro 55. Hic deinde ob rem ſua culpa malè geſtam in exilium eſt actus.

Popilius, legatus ad Antiochum, qui Ptolemæum regem, amicum populo Romano obſederat, miſſus nuntiatum, vt à ſociis populi Romani abſtineret: cunctantem, reſponſúmque differentem, virga circunſcripſit, ne vltra ſpatium illud differendo exiret: ex quo territus Antiochus, bellum omiſit. Liuius lib. 45. & Valer.

Popilius Lanatus Ciceronem occidit, patronum ſuum in cauſa capitis. Valer.

Popularia ſacra erant, quę ab omnibus ciuibus fiebant, nec erant priuatarum familiarum, ſed omnium communia, vt à diis impetrarentur quę ſpectabant ad communem populi ſalutem.

Populifugia, feſta erant quæ Romæ menſe Iunio celebrabantur, vt docet Macrob. & Varro. Sunt autem ideò dicta, quòd eo die repentino tumultu fugerit populus Rom. in bello Gallorum cum Romanis.

Poppea, fuit Neronis vxor, quæ iumentis ſuis ſoleas ex auro induebat. Plutarch.

Populonia, Iuno dicta eſt, quòd ex maris & fœminæ coniunctione cui præeſſe credebatur, noui ſubinde populi creentur. Palæph. libro ſecundo.

Populonia, vrbs Hetruriæ, iuxta Piſas, Melæ li. 2. (hodie Plumbinum appellata) à populorum multitudine, quæ in eius agro eſt: vel à populando, quòd frequentibus piratarum populationibus pateret.

Populonium, Tuſcorum promontorium, Ptole. lib. 3. cap. 1. Baractus portus hodie.

Porcius, cognomen Catonis familiæ, tractum à porco.

Porcius, Præſes Paleſthinę & Iudęæ, cognomēto Feſtus. Act 24.

Porcia, Catonis Vticenſis filia, M. Bruti vxor, nuntiata viri ſui morte, cùm illi ferrum ad ſe conficiendam negaretur, furibūda ad ignem acceſſit, auidéque, hauſtis accenſis carbonibus, ſibi necem intulit.

Pordoſelene, inſula iuxta Leſbum cum vrbe eiuſdem nominis: Ciuis, Pordoſelenitis. Aliqui vt ciuiliùs loquantur, Poroſelenē nominant, Steph.

Porphyreō, vrbs Phœniciæ: Gētile, Porphyreonius & Porphyreonites. Steph.

Porphyrion, onis, Gigas vaſtiſſimus, vnus ex iis qui ſuperis bellum intulerunt. Claudianus in Gigantomachia. Fuit item hoc nomine auriga Praſinę factionis, Neronis tempore. Hoc etiam nomine dicitur, qui in Horatium commentatus eſt.

Porphyrione, inſula in Propōtide ante Cyzicū, Plin. lib. 5. cap. vlt.

Porphyris, Plin. lib. 4. inſula in ſinu Laconico, à Malea promontorio quinque millibus paſſuū diſtans, ancipiti mari propter anguſtias. Eadem poſtea Cythera appellata eſt, ob memorabile templum Veneris, quod in eo conſtructum fuit.

Porphyrius, philoſophus, Tyrius genere, clara ortus proſapia, à puero vſus præceptore Longino, viro doctiſsimo: priùs Malchus vocabatur: deinde ob veſtem regiam purpuream, qua ob nobilitatem vtebatur, Porphyrius appellari cœptus eſt. Romam poſtea profectus, Plotinum audiuit, vnà cum Origene & Amelio condiſcipulis. Inde in Siciliam nauigans, apud Lilybeū morbo correptus, à Plotino magiſtro, qui eò ſe contulerat, & pręſenti & philoſophica oratione recreatur, adeò vt ſtatim conualuerit: móxque Romam ſimul repetens, ibi diem obiit, relictis operibus, in quibus contraria & pugnātia inter ſe videtur aſſerere. Cauſa putanda eſt, quòd quæ priùs probauerat,

probauerat, ea postea retractauerit. Eius opera sunt: De diuinis nominibus liber vnus. De principiis, duo. De materia, sex. De anima quinque. De animalium abstinentia, quatuor. De cognoscendo seipsum, quatuor. Quòd vna fuerit Platonis Aristotelísque secta, libri septem. In historiam Iuliani Chaldæi Philosophi, libri quatuor. Contra Christianos libri quindecim. In dialecticam Isagoge, aliáque complura. Floruit Aureliani Cæsaris temporibus, vsque ad Tacitum & Probum principes. Suidas. Aduersus autem libros, quos contra nos edidit, Methodius, Eusebius, & Apollinaris 30. voluminibus apologiam edidere. Hieronymus.

Porphyrussa, insula. Vide PORPHYRIS & CYTHERA.

Porsena, rex Hetruscorum, qui pro restitutione Tarquiniorũ Romanis bellum intulit: cúmque iam ex Ianiculo in vrbem irrueret, Horatij Coclitis virtute est remoratus, donec pons à tergo solueretur. Post hæc cùm vrbem obsidione cinxisset, nihílque se proficere intelligeret, acceptis obsidibus ad sua se recepit, incredibili Romanorũ virtute perterritus, cuius specimen viderat in Q. Mutio, qui solus castra hostium ingressus, vnum ex purpuratis per errorem pro rege occidit: statímque captus, cùm Porsena exquisitissima illi supplicia comminaretur, dextram in foculum iniecit, nulláque vultus mutatione exussit, partim vt regi fidem faceret, nullis sese tormentis posse perterreri: partim vt de dextera sua, quæ in cæde aberrans, purpuratum satellitem pro rege occiderat, pœnã sumeret. Virgil. 8. Æneid. mediam dictionis huius syllabam consonante licenter geminata extendit.

Porta Augusta, Hispaniæ oppidum. Ptol. li. 2. ca. 6.

Porthmia, vicus ad ostium Mæotidis paludis: Gentile, Porthmieus.

Portia, filia fuit Catonis, quę audita more Bruti mariti apud Philippos interfecti, ferro sibi mortem intulit: cuius mortem describit Marti. lib. 1. Epigram.

Coniugis audisset fatum quum Portia Bruti,
Et subtracta sibi quæreret arma dolor:
Nondum scitis (ait) mortẽ mihi posse negare,
Credideram satis hoc vos docuisse patrem.
Dixit, & ardentes auido bibit ore fauillas,
I nunc, & ferrum turba molesta nega.

Plutarch. & Valer. Maxim.

Portius Licinius fuit scriptor Epigrammatum: Ex cuius versibus sequentes maximè probãtur.

Custodes ouium tenerǽque propaginis agnũ
Quæritis ignem? ite huc. quæritis? ignis homo est.
Si digito attigero, incendã syluã simul omnẽ:
Omne pecus flamma est, omnia quę video.

Portunus, deus maris à Græcis dictus, à portubus, quibus præsidere putabatur, nomen habens. Hunc poetę fabulantur, fuisse Melicertam, Inûs filium, quem mater Atamãtis furorem fugiens, vlnis complexa, vnà cum illo se in mare præcipitem dedit: atque ipsa quidem in deã marinã mutata, à Græcis λευκοθέα à nostris Mater Matuta appellatur: ille autem in deum marinum similiter conuersus, Græcis Palæmõ, nobis Portunus nominatur. Hinc & ludi ipsi in honorem Palæmonis, siue Portuni instituti, Portunalia à Romanis vocabantur, quę Gręci à loco Isthmia appellabãt. Vide Athamas, Ino, & Melicertes.

Porus, Indiæ rex miræ proceritatis, ab Alexandro Macedone superatus, deinde & suorum dolo interemptus.

Posideon, mensis qui dicitur à Latinis December.

Posideum, Ionæ promontorium, Pompon. lib. 1. in descriptione Ioniæ. Stephano, vrbs inter Ciliciam & Syriam: Gentile, Posideus. Vide POSIDIVM.

Posidippus Casandreus, comicus, docuit anno tertio post Menandri mortem, cuius fabulas triginta commemorat Suidas.

Posidium, Syriæ oppidum, Ptol. lib. 5. cap. 2. Vide POSIDEVM.

Posidonia, à Neptuno dicta (qui Græcè ποσειδῶν dicitur) aliter Ionia dicitur, ab Ione Zuthi filio. Stephano, vrbs Italiæ: Gentile, Posidoniates, vel Posidonius. Vide Sirenussæ apud Stephanum.

Posidonias, olim vocabatur Trœzen, Peloponnesi vrbs. Steph.

Posidonius, Philosophus Apamiensis, discipulus & successor Panętij, ex Syria (vt Strabo li. 14. author est) sed Rhodius existimatus, quia Rhodi vixit ac philosophatus est, sicut & Apollonius Molo dictus est Rhodius, cùm esset Alabandensis: vtrumque audiuit Cicero. Hic cùm aliquãdo morbo articulari laborasset grauissimè, fertur sæpè dixisse (erat enim Stoicus) Nihil agis dolor, quanuis sis molestus: nunquam te esse confitebor malum. Venit etiam Romam M. Marcelli tempore, scripsitque multa, Plut.

Posidonius, Olbiopolita, historicus, scripsit post Polybium historiam libris LII. vsque ad bellũ Cyrenaicum & Ptolemæi. Præterea declamationes rhetoricas, argumẽta in orationes Demosthenis. Suidas. Hunc Strabo testatur suo tempore fuisse.

Possidonius, Africæ præsul, Augustini contubernalis, cuius etiam vitam scripsit: prǽterea Homiliarum libros septẽ, Epistolarum totidem, aliarúmque rerum complures. Author Ptolemæus Lucensis.

Posidonius, nomen viri. 2. Mach. 14.

Posthumia, virgo Vestalis, de incesto causam dixit, crimini obnoxia ob suspicionem cultus elegãtioris, ingeniúmque liberius quàm virginem deceret, parum abhorrens à fama. Tãdem sentẽtia pontificis maximi absoluta, qui eam abstinere iocis, colique sanctè potius, quàm scitè iussit, Volat.

Posthumia, Seruij Sulpitij vxor, cuius sępè meminit Cic. Epist. lib. 4.

Posthumius Albinus, missus ad Iugurtham, ab eóque coruptus auro, patriã magno damno affecit. Idẽ de Vaccęis & Lusitanis triumphauit. Liu. lib. 64.

A. Posthumius, Dictator in bello Latinorum, quod Tarquinij fuga excitauit, cõfugientis ad generum suum Manlium ducem Tusculanorum. Itaque collatis signis ad lacum Regillum, cùm victoria vtrinque nutaret, magister equitum Romanis equis frenos detrahi iussit, vt irreuocabili impetu ferrentur in hostes, vbi tandẽ aciẽ Latinorũ Romani fudere. In eo prędio visi sunt duo iuuenes acriter pugnare, quos post pugnã ad pręmia quæsitos, Dictator reperire nõ potuit. Ratus itaque eos Castorem & Pollucem, eis communi titulo templum dedicauit. Author Cælius.

Posthumius Tubero, magister equitum Æmilij Mamerci Dictatoris in prima dictatura cõtra Volscos: mox in eodem bello à Q. Cincinnato consule eius genero, Dictator dictus, de eis triumphauit: quã victoriam funestauit mors filij, viri magna virtutę: quem quòd iniussu eius occasione rei bene gerendę pugnã iniisset, securi percussit. Liu. lib. 4.

L. Posthumius, post Cannensem pugnam Cõsul in Galliam profectus, à Boiis cũ exercitu profligatus, ne caperetur, magno studio cadere in prælio cõtendit. Cuius inuenti caput præcidẽtes Barbari, ouantes in templo obtulerũt, ídque sacrum vas erat, in quo in solennibus libarent. Liu. lib. 22. Vide LITANA.

Sp. Posthumius, & T. Veturius cos. apud Furcas Caudinas, deducto in locum iniquum exercitu, cùm nulla euadendi spes esset, fœdere cum Samnitibus facto, & sexcentis equitibus Romanis obsidibus datis, ita exercitum abduxerũt, vt omnes sub iugum mitterentur: iidémque authore ipso Posthumio, qui in senatu suaserat, vt eorũ deditione, quorũ culpa tam turpe fœdus ictum erat, publica fides liberaretur, cũ duobus tribunis plebis, & omnibus qui fœdus spoponderant, dediti Samnitibus non sunt recepti.

Posthumius Ebutius Helua, cos. cum M. Fabio Vibulano, anno vrbis 313.

Posthumius Cominius Aurunus, consul cum T. Largio Flauio, anno vrbis 253. Iterum cum Sp. Cassio Vicelino, anno 261.

Postia, Italiæ ciuitas, à Samnitibus obsessa, Lenate & Rutilio coss.

Postuorta, dea Romanorum, quæ futura prospiceret.

[Potamiena, Origenis discipula, formosissima fœminarum, & martyrum. Etenim, inquit Eusebius libro sexto, capite quinto hist. eccl. in nostram vsque memoriam ab incolis loci perennis virtutum Potamienæ fama celebratur, quòd immensos, & innumeros agônes, primò pro virginitate, & pudicitia desudauerit: deinde etiam pro martyrio exquisita, atque inaudita tormenta pertulerit: atque ad vltimum, vnà cum venerabili matre Marcella, ignis suppliciis consummata est. Et carnificem Basilidem in tormentis existens ad Christi confessionem & fidem conuertit: Inde ipse quoque coronatus est martyrio, & cætera lege ibi Christiano homine dignissima.]

Potamosacum. Stephano, Sacon, nomen fluuij & insulæ Æolidis.

Potamus, oppidum Atticæ. Plin. lib. 4. cap. 7.

Potentia, Ptol. lib. 3. cap. 1. Picenorum vrbs.

[D. Potentianus, & Sauinianus, à D. Petro Apostolo in Gallias missi, Carnutenses fide Christi, & lauacro salutifero initiarunt: & martyrium, anno Domini 74. passi sunt. Bell. tom. 1. Cosm.]

Potidęa, Macedonię vrbs, antè Casſãdria dicta, Plinius libro 2. capite 58. & libr. 4. cap. 10. Stephano, vrbs Thraciæ: Ciues, Potidæatæ, vel Potidæis.

Potidania, vrbs Ætoliæ: Gentile, Potidaniates, Steph.

Potina, dea quam veteres à potando dixerunt.

Potina, Stephano, ciuitas Bœotiæ, ex qua Glaucus fuit, & à qua Potineus dictus. Straboni fons prope Thebas Bœotias. Plinius tamen libr. 4. capit. 19. oppidum in Magnesia statuit, circa quam, vt idem testatur libr. 25. cap. 8. asini pasti, rabie inflammantur.

Potioli. Vide PVTEOLI.

Potitius, & Pinarius, sacerdotes Herculis. Nam cùm Euander aram maximam Herculi, vbi nunc Roma est, post interfectũ Cacum, ædificasset, & Hercules de suo armento boues ad sacrificia dedisset, inuenti sunt senes duo, à quibus se qualiter coli vellet, ostẽdit, statuitque vt manè & vesperi sacrificarent. Perfecto itaque matutino sacrificio, cùm circa Solis occasum essent sacra repetẽda, Potitius prior aduenit, Pinarius postea, extis iam editis. Quare iratus Hercules statuit, vt Pinariorum familia tantùm ministra esset epulantibus Potitiis, & complentibus sacra. Seruius, Fenestella, & Liuius libro primo. Vide PINARIVS.

Potniæ, Magnesię oppidum, Plin. lib. 4. cap. 9. in quo Glaucus Sisyphi & Meropes filius, equas humana

humana carne pauisse dicitur, quo cupidius ferrentur in hostem. Verùm cum pabuli eiusmodi copia deesset, versæ in rabiem equæ dominum ipsum deuorarunt. Hinc Potniades quadrigæ, Virgil.3.Geor. Inde Potnius, Potnieus: & fœmininũ, Potnias: possessiuum, Potniacus. Hanc aliqui etiam Hypothecas vocant. Steph.

P R

Praaspa, vrbs Atropatenæ: Gentile, Praaspenus. Steph.

Praces, vel Praciæ populi à Prace, qui relicta Epiro Laconiam inhabitauit: Gentile, Praces & Praceni. Steph.

Pracnus, vrbs Illyriæ: Gentile, Pracnij Stephanus.

Practius, ciuitas Ponti, quę Troianis auxilia misit. Homer.

Practius, fluuius Troadis, Strab.lib.13. inter Lãpsacum & Abydum, in Hellespontũ influens, Hom.in Catal.

Præcia, Romana mulier, venustate formæ nulli secunda, quæ sua pulchritudine Cethegum sibi deuinxit, adeò vt nihil probaretur Cethego quod Præcia non iussisset. Plutarch.in Lucullo.

Prædator Iupiter dictus est, quòd ei de prȩda deberetur aliquid. Virg.3.Æneid. Ipsúmque vocamus in prædam, patrémque Iouémque.

Præcutini. Vide PRAEGVTII.

Prægutij, Italiæ populi, Marsis magis Orientales, Ptol.lib.3.cap.1. Hodie Præcutini: *Abruzi* vulgò.

[Præmonstratum, locus est iuxta oppidum, nomine Laudunum, in Gallia Belgica, vbi anno Christi 1120. ordo monachorũ Præmonstratensium inchoatus fuit: vulgò, *Premonstré*. Auctor verò huius ordinis fertur fuisse quidam presbyter, nomine Northbertus, natione Lotharingus, quem probauit Celestinus 2. Papa anno domini 1170. Amiciuntur autẽ Prȩmonstratenses alba tunica, cũ linea toga, sub candido pallio, quo potissimùm à canonicis differunt. Munst.lib.2.Cosm.]

Præneste, vel Prænestis, oppidum Latij edito in loco, naturáque munito situm: ita dictum (si Stephano credimus) à Prænesto conditore, Latini filio, Vlyssis & Circes nepote. Alij ἀπὸ τῶν πρίνων, id est, ab ilicibus, quæ illic abundãt: nomen accepisse existimant. Festus nominis huius originem ad loci situm refert, eò quòd montibus præstet: vnde & altum Prȩneste à Virgilio dicitur 7. Æneid. Fuerunt qui à Cæculo, Vulcani filio conditam putarint, quorũ sententiæ ibidem quoque subscribit Virgil. Strab.lib.5. Græcam vrbem esse tradit, cuius rei argumentum hoc affert, quòd olim Polysthephanus dicta fuerit. Habuit hoc oppidũ nobile Fortunȩ templum, cuius pauimentum lithostrotis strauit L.Sylla. Plin.lib.36.cap.25. Hinc Prȩnestinus, na, num, possessiuum: vt dea Prȩnestina, apud Ouidium sexto Fastorũ. Fortuna Prænestina apud Lucanum lib.2. Et Sortes Prænestinæ.

Præpenissus, vrbs Mysiæ maioris in mediterraneis.

Prȩpesinthus, insula vna ex Cycladibus.

Prȩsens, cos.cum Rufino, anno vrbis 905.

Prȩsens, cos.cum Albino, anno vrbis 998.

Prȩsidius, cos cum Asterio, anno vrbis 1247.

Prȩsius, vrbs Cretȩ: Gentile, Prȩsius & Præsus. Steph.

Prætetia, parua regio ab Adria non procul: Incola, Prætetianus.

Prætextatus, cos.cum Attico, anno vrbis 994.

Prætides, filiæ fuerunt Prœti Argiuorum regis, quȩ cùm Iunoni auderent se prȩferre, ab eadẽ feruntur in vaccas transformatæ. Alij fabulantur hoc factũ, quòd Venerem spreuissent.

Pras, vrbs Perrhæbiæ: Gentile, Prantes. Stephanus.

Prasiȩ, vicus Athenis in Pandionide tribu. Est etiam oppidulum Laconiæ: Incola vtriusque, Prasieus. Steph.

Prasias, palus in qua Pæones habitant prope Obelum montem.

Prasij, Indilæ populi, Plinius libro 6. cap. 18. Sed omnium in India propè non modò in hoc tractu, potentiam, claritatémque antecedũt Prasij, amplissima vrbe, ditissimáque Palibotra. Steph. Indiæ populus, qui contra Bacchum, militauit.

Prason, promontorium iuxta mare rubrum: Incolæ, Prasij. Step.

Praspenus. Vide PRAASPA.

Prassæbi, gens Thesprotica. Steph.

Prastillus, vrbs Macedoniæ, aliàs Crastillus. Stephanus.

Prasutagus, Ignetorum rex, qui Neronem, cum filiabus suis, fecit hæredem.

Praxaspes, nobilis Persa, qui Smerdim Cambysæ fratrẽ iussu regis occidit. Hieronym. Herod. lib.3.

Praxeas, hæreticus Asiaticus, qui plures negabat personas in Trinitate: sed eundem Patrem & creasse omnia & in cruce perpẽdisse: quòd (vt dicebat) comunicata pluribus monarchia authoritatem principatus minuat. Huius argumentis respondit Tertull.

Praxidice, Nympha, ex Tremilete filium habuit Cragum, qui Lyciæ monti nomen dedit. Stephanus.

Praxilla, fuit quędã Sicyone poëtria, quæ in suis cantionibus Adonidem inducit ab inferis interrogatũ, qui apud superos reliquerit, respõdere, Solem, cucumeres, mala. Quòd cùm vehementer insulsum videretur, cucumeres & mala cum sole componere, abiit in Prouerb.

Stupidior Praxilla Adonide.

Praxilus, vrbs Macedoniç: Gentile, Praxilius. Steph.

Praxiteles, marmoris sculpendi insignis artifex, duplici pręcipuè Venere nobilitatus, Gnidia, & Coa, quę ob artis pręstantiam, magnã mortalium vim eas in insulas ad sui spectaculum allexerunt. Sed Gnidia væsano amore iuuenis cuiusdã insignis, qui delituit in templo, simulacróque cohęsit: tũ Nicomedis ęstimatione regis, grandi Gnidiorũ ære alieno permutare eã conantis. Natus est in extrema Italiæ ora, quam Magnam Gręciam olim appellabant: deinde ob artis excellentiã ciuitate Romana donatus, quamplurimis etiam egregiis signis ornauit. Scripsit (teste Varrone) quinque volumina nobilium operum in toto orbe. Eius Romæ opera Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Seruilianis, Boni euẽtus, & Bonę fortunę simulachra in Capitolio: item & Męnades, & quas Thyades vocant & Caryatidas, & Sileni in Asinij Pollionis monumentis, & Apollo & Neptunus. Plin. libr. 36 cap. 5. Claruit autem potissimùm cãdido marmore, quod ab insulæ nomine, in qua effodiebatur, Parium dicebatur. Propert. lib. 3. [Praxiteles Satyrum ex Pario marmore, & Cupidinem ex Pentelico lapide, summa industria cùm elaborasset, Phrynen meretricem, insignéque scortum, amore deperiisse fertur: à qua interrogatus, quodnã opus haberet pretiosissimum? Tacuit ipse: spondens autem ei, quod eligeret, se daturum. Techna autem quadam Phrynes seruus accurrit, officinam Praxitelis ardere nuntians. Intentus itaque Praxiteles, impendio resistere sperans, foras repentè sese proripuit, inquiens, Nihil misero mihi ex laboribus superest, si Satyrus, & Cupido conflagrarint. At Phryne, Ne festines, inquit: calliditate tãtùm mea circumuentus es. Tali itaque astutia Cupidinis simulacrum Phryne à Praxitele dono accepit. Id autem, ea mortua, à Thespiensibus octingentis auri minis cõparatum, & Cerissi seruatum, Caius Cæsar Romam aduexit: quod postea à Clodio imp. remissum, Nero denuò abstraxit. Plut. in Hyper. Athenęus lib. 12. cap. 22.]

Preciani, populi in Aquitania, proximi Bigerrionibus & Hispaniç citeriori, in regno Francorum siti.

Pretanides, Martiano & Ptol. insulę Britannicę vocatæ. Steph.

Priçsus, vrbs Cretæ: Ciuis, Prięsius, & Priæsieus. Steph.

Priamus, filius Laomedontis, qui Ilio ab Hercule euerso, vnà cum Hesione sorore in Græciam abductus est captiuus. Postea tamen auro redemptus, Ilion instaurauit, simul & exornauit: regníque limites vsqueadeò protulit, vt non solùm Troiæ, sed totius ferè Asiæ rex videretur. Hecubam filiam Cissei regis Thraciæ vxorem duxit: habuítque, teste Cicer. Tuscul. 1. filios quinquaginta, quorum decem & septem ex iusta vxore: ex quibus fuit & Paris, qui repetiturus Hesionem sororem, in Græciam profectus, Menelao Helenam vxorem eripuit: qua de causa motum est bellum decennale à Græcis in Troianos, in quo vidit filios suos ferè omnes ab hostibus interfectos. Tandem capto Ilio, & ipse à Pyrrho Achillis filio occisus est, prope aram Iouis Hircæi, in sanguine Politæ filij. Virg. libro secundo Æneid. A Priamo fit Priamides patronymicum, & Priameius, ia, ium.

Priamus, Politę filius, superioris nepos, quem Æneas ex Troię excidio secum in Italiam duxit. Virg. 5. Æneid.

Priapeia, carmen obscœnum, quod nonnulli Virg. alij Ouid. adscribunt.

Priaponnesos, insula in sinu Ceramico. Plin. lib. 5. cap. 32.

Priapus, Liberi patris & Veneris filius, quem superstitiosa antiquitas hortorum præsidem credidit. Idem & Lampsacenus dicebatur, à Lampsaco non ignobili Troadis vrbe ad Hellespontum sita, in qua & natus creditur. Ferunt enim Venerem Liberi patris amore captam, ei ex India redeunti obuiam prodisse, coronámque illi ex rubenti rosa, tum primùm ex sanguine suo enata, obtulisse, eáque illum coronatum, tanquam sponsum suum sequi se iussisse. Verùm cùm ex illius concubitu grauidam sese, & partui vicinam animaduerteret, Lampsacum sese contulit, vt ibi partus tempus expectaret. Iuno interim zelotypia exagitata, cùm se parturienti opem ferre simulat, peracta priùs incantatione, deinde & vtero eius contacto, fœtum eius cùm cæteris omnibus partibus deformem, tum prægrandi pene dehonestatum reddidit. Quem cùm mater recèns natum vidisset, pudore affecta, pro neglecto habuit, Lampsacíque reliquit. Verùm cùm postea adultus Lampsacenis mulieribus nimiùm gratus esset, à ciuibus eiectum ferunt. Ob quam rem, quum nescio quo malo postea premerentur, templa ei & sacra constituerunt, factúsque etiam hortorum Deus est. Immolabant ei asinum, quòd cùm olim in festo Magnę matris, ad quod omnes dij conuenerant, epulísque satiati noctem lusibus ducebant, Lotidi Nymphę, siue, vt aliis placet, Vestæ humi dormienti vim inferre conaretur, intempestiuo asini, quo Silenus vehebatur, clamore excitata virgo, manu eum reiecerit, magno omnium, qui aderant, risu. Ouid. 1. Fastorum. Higinus verò tradit, ob id Lampsacenos

cenos asinum ei immolare consueuisse, quòd ab eo, cùm de magnitudine membri certarent, superatus videretur. Adferunt etiam nonnulli priscos illos, cùm vellent hominũ pudenda occultiùs nominare, Priapum dixisse. Diod. lib. 5.

Priapus, Hellesponti vrbs. Plinio lib. 5. cap. 32. à Priapo superiore, Liberi & Veneris filio condita: seu, vt alij volunt, à Milesiis nomine Priapi. cœptus est enim ibi coli ob vineta vberrima, quæ iuxta in Pariana & Lampsacena regione sunt. Strabo. Ciuis, Priapenus: regio, Priapis.

Priene, Ioniæ vrbs olim maritima, postea limo Meandri fluminis decursu inuecto mediterranea effecta: Biante alumno nobilis. Inde fit Prieneus & Prienensis.

Primigeni, populi in Anglia Antonæ, & Sabrinæ flumini propinqui. Hos socios aliquando Romanorum memorat Tacitus.

Primislaus, bubulcus primùm, deinde verò factus est rex Bohemorum. Volat.

Primus, episcopus Alexandrinus, anno salutis 110.

Prinassus, vrbs Cariæ: Gentile, Prinasses. Steph.

Priola, vrbs prope Heracleam: Gentile, Priolæus, Steph.

Prisca, adiutor Pauli. Rom. 6.

[Prisca, & Maximilla, duæ mulieres pseudoprophetissæ, & Mõtani hæretici meretrices: de quibus ita scripsit Euseb. lib. 5. cap. 16. histor. Eccles. Montanus, inquit, in tantum temeritatis progressus est, vt etiam duas quasdam mulieres insani spiritus, quo ipse replebatur, participes sibi faceret, & ad insaniendum secum pariter edoceret, quò faciliùs vterque sexus in errorem per vtrumque caperetur. Dicuntur etiam Montanus, & ambæ istæ mulieres, ipso dæmone, quo inspirabantur, adigẽte, diuersis quique temporibus, vitam laqueo finiuisse. hæc Euseb.]

Priscianus, Cæsariensis, claruit Athenis tẽpore Iustiniani principis: scripsit de arte grammatica ad Iulianum cõsulem: ad Cosroën verò Persarum regẽ librum De naturalibus quæstionibus. Conuertit in Latinum sermonem Dionysij De situ orbis carmina. Sũt qui scribant hunc ab initio Christianum, deinde fidei desertorem fuisse. Volater.

Priscilla, vxor Aquilæ Pontici. Act. 18.

Priscinus, consul, anno vrbis 845.

Priscus Eluidius, sub Nerone quæstor Achaiã administrauit, quæstoriúsque adhuc à Pæto Thrasea gener adscitus: è moribus soceri nihil æquè ac libertatem hausit, opum cõtemptor, recti peruicax, constãs aduersus metus. Erant quibus appetentior famę videretur. Quinetiã sapientibus, cupido gloriæ nouissima exuitur. Tacitus. Probus quoque grammaticus: Priscus, inquit, post damnationem Thraseæ soceri sui, interdicta sibi Italia, Apolloniam concessit, Sed post interfectũ Neronem restitutus à Galba, non aliter quàm liberæ ciuitatis statu egit. Idẽ postea Vespasianum in studio libertatis offendit, vt putaret, id optante Clodio, pristinum libertatis statum posse reuocare. Quo nomine reus, ac præter spem absolutus est.

Priscus alter, Panites genere, sophista, Theodosij iunioris epistolarũ magister: qui se scribit à Cæsare missum fuisse oratorem in Scythiam, ad Attilam Hũnorum regem, ac eius regiam pulcherrimè describit, magnifico opere, sumptuosóque factã. Scripsit historiam Constantinopolitanam, & ipsius Attilæ, lib. 8. Præterea declamationes & epist. Suid.

Priscus, venator quidam: de quo Mart. lib. 12.

Parcius vtaris moneo rapiente veredo,
Prisce, nec in lepores tam violentus eas.
Sæpè satisfecit prædæ venator, & acri
Decidit excussus, nec rediturus equo.

[Priscus, Carnuti, Galliæ Celticæ ciuitatis, quondam Comes, statuam ac tẽplum in honorem virginis ac deiparæ, seu Dei matris, multis temporibus antè, quàm ipsa conciperetur, & nasceretur, fieri & ędificari curauit, à Druidibus Galliarum sacerdotibus edoctus, virginem fore, quæ hominum salutem pareret. ad quam quidem virginis statuam, & in quo templo miranda iam edebantur miracula. Belf. tom. 1. Cosm.]

Priuernum, Steph. vrbs Volscorum, Camillæ patria. Virg. 11. Æneid. Abundat optimo vino, quod Priuernatium dicitur.

Priuernus, viri nomen, apud Virg. lib. 9.

Proæresius, adolescẽs, è Cæsarea Cappadociæ, Antiochiam venit, permotus fama Vlpiani dicendi magistri, apúdque eum primas tulit. Cum quo, paruo pòst tẽpore Athenas profectus, sub Iuliano Sophista adeò profecit, vt primus inter auditores esset. Ephæstionem condiscipulũ amicum, comitem sibi adiunxit. Accersitus inde in Galliam à Constantino principe, apud eum fuit in honore. Romam postea petiit, vbi aliquot annos magna nominis fama moratus: tandem opibus ac honoribus auctus, Athenas rediit, vbi magno exceptus applausu, extemporalem orationem habuit in Theatro. Suid.

Proana, vrbs Thessaliæ: Gẽtil. Proaneus. Step.

Proba Valeria, Romana puella, Græcis Latinísque literis eruditissima: quæ truncatos Virgilij versus, ad fidem & mysteria catholicæ fidei conuertit, fecítque de Christi gestis, & eius morte opus nobilissimum, quod Centones appellauit.

Proarna, vrbs Meliensium: incolę, Proarnij. Stephanus.

Probalinthus, vicus in Pandionide tribu. Inde Probalinthius, Stephanus, vna ex Tetrapoli Attica.

Probatica, locus vbi pecora sacrificanda tenebantur Ierosolymis. Ioan. 5.

Probianus, Consul cum Leone Aug. anno vrbis 1224.

[Probianus, vir quidam clarus fuit: de quo hunc in modum scripsit Sozom. lib. 2. ca. 19. hist. trip. Audiui enim, inquit, Probianũ, virum in Palatio habẽtem militiam medicorum, crudeli podagræ passione detentum, in Archãgeli basilica doloribus liberatum, eique apparuisse sanctam mirabiliter visionẽ. Cùm enim dudum paganus esset, factus postea Christianus, aliquatenus dogma sequebatur. Totius verò salutis causam, id est, sacrosanctissimam crucem, nolebat adorare. Hanc habenti sententiã diuina virtus apparens, signum mõstrauit crucis, quod erat positum in altari eius ecclesiæ. Et apertè palàm fecit, quia ex quo crucifixus est Christus, omnia quæ ad vtilitatem humani generis facta sunt, quolibet modo prĉter virtutẽ adorandæ crucis gesta non essent, neque ab Angelis sanctis, neque à piis hominibus. Hæc Sozom.]

Probinus, cos. cum Olybrio, anno vrbis 1148.

Probus, cos. cum Arcadio August. anno vrbis 1159.

Probus, consul cum Auieno iuniori, anno vrbis 1256.

Probus, cos. cũ Clementino, anno vrbis 1267.

Probus, martyr, propter religionem à Genserico Gothorum rege supplicio affectus, anno salutis 1439.

Probus, imperator Rom. qui bello Sarmatico trãsmisso Danubio multa fortiter egit. Donatus est hastis puris quatuor, coronis vallaribus duabus, ciuica vna, vexillis puris quatuor, aureis armillis duabus.

Probus, Berytius, grãmaticus, Romæ docuit, non tamen vt magistri personam sustineret, vnũ & alterum, vel cumplurimùm, tres aut quatuor pomeridianis horis admittere solebat, cubánsque inter lõgos & vulgares sermones legere quædã, idque perrarò. Nimis parua & exigua de quibusdã minutis quæstiunculis edidit. Reliquit autẽ non mediocrem syluam obseruationum sermonis antiqui: ab initio enim ad studia se contulit, postquàm in militia diu centuriatum frustra petiisset. Tranquil.

Procas, rex Albanorum, pater Amulij & Numitoris, auus Romuli & Remi. Liuius 1. ab vrbe condita.

Prochone, insula, quæ aliàs Alone apud Step.

Prochorus, nomen Diaconi. Act. 6.

Prochyta, insula in mari Tyrrheno, nõ procul à Puteolis Campaniæ vrbe, vna ex Æoliis. Dicta autem Prochyta, quasi profusa, ἀπὸ τοῦ προχέειν, quod est profundere. Ferũt enim Inarimes vicinæ insulæ montem terræ motu cõcussum, insulam hanc fudisse. At Dionys. lib. 1. scribit, Prochytam dictam esse à nutrice Æneæ eiusdem nominis.

Procilius, grammaticus, vir suis tẽporibus doctissimus. Cùm de peregrinandis regionibus loquitur, commemorat apud Memphim, in aurea columna Ægyptiis literis scriptum, tunc demum Ægyptum liberã fore, cùm in eam venissent Romani fasces. Lamprid.

Procle, vrbs Lydiæ: Gentile, Procleus. Steph.

Procles, frater Eurysthenis, qui per totum vitæ tempus inter se dissenserunt, & mutuum inter se odium fouerunt.

Proclus, Lycius, discipulus Syriani, philosophus Platonicus, præfuit scholæ Atheniẽsi: cuius discipulus & successor fuit Marinus Neapolitanus. Scripsit plura in grãmatica & philosophia cõmentarios in totum Homerum, in Hesiodi ἔργα κỳ ἡμέρας, in Rempublicam Platonis, præterea contra Christianos Epicheremata XVIII. Hic est Proclus, qui post Porphyrium secundus contra nos latrauit, aduersus quem Ioannes cognomento Grammaticus scripsit Apologiam, dictitans eum, quanquam in rebus Græcanicis magnum, stultum tamen esse, & in hac parte indoctum. Suidas. Is etiam est, cuius hodie cõmentarios in Platonẽ habemus. Præceptor item L. Antonini, qui eum ad consulatum vsque prouexit, vt scribit Spartianus.

Proclus, Malleotes patria, scripsit in Sophismata Diogenis, & contra Epicurum.

Proclus, cognomento Proculeius, è Laodicea Syriæ, qui scripsit Theologicum in Pandoræ fabulã Hesiodi, in Aurea carmina, Isagogen in Arithmeticã Nicomachi, & alia quędam geometrica. Proclum Naucratitam his Philostratus addit, qui dicit vnum fuisse ex suis præceptoribus, ac docuisse Athenis, filiúmque habuisse luxui deditum: in quẽ non modò non seuerus fuit, sed vsqueadeò indulgens, vt in alendis canibus, auibúsque adesset, dictitãs has nugas eum citius cum senibus dimissurum, quàm cum æqualibus. In docendo hunc omninò seruasse morem, vt initio ab discipulis centum drachmas pro totius temporis mercede acciperet, bibliotheca domi publicata, vt illi solùm lectioni intenti, dum cogerentur, minimè per otium (vti moris est in ludo) inter se sibilent aut iurgentur, pueris cum pædagogis, ac adolescentibus in medio constitutis. Philostratus apud Volaterranum.

Procõnesia, ancilla est apud Plin. quæ eiusdem diei coitu alterum domino similem, alterum eius-

eius procuratori peperit.

Proconnesus, insula in Propontide, quam solam inter alias habitari plerique dixerunt. Plinius lib. 5. cap. vlti. Insulę in Propōtide ante Cyzicum Elaphōnesus, vnde Cyzicenũ marmor. Eadē Neruis & Proconesus dicta. Stephano, Proconesus per n simplex, vna Sporadum est in propontide: Ciuis, Proconesius.

Procopius, è Cæsarea Palæsthinæ, orator & sophista, scripsit res Iustiniani, quas in Oriente aut Occidente, aut Africa per Belisarium patricium gesserat, cuius subscriba & comes, in cunctis expeditionibus fuit. Composuit item alterum librũ, quem inscripsit ἀνέκδοτα, id est, non edēda, siue non edita: vbi Comœdia quadam Iustiniani, & eius vxoris Theodoræ vituperationem describit. Suid.

Procopius, scriba & comes Iustiniani.

Procopius, tyrannus Constantinopolitanus, insurgens contra Valentem principē apud Natoliam Phrygię ciuitatem, in eius potestatem cum exercitu venit, proditus à duobus militibus: alligatúsque deinde duabus per vim reflexis arboribus, discerptus est. De proditoribus etiam sumptum supplicium. Ex historia tripartita.

Procopius, Bithynię pręses, sub Valente Augusto imperium inuasit: paulò tamen pòst militibus ab eo deficientibus, ad Valētem ductus, capitali pœna affectus est. Ammian. lib. 26.

Procris, Erechthei Atheniensium regis filia, soror Orithiæ, Cephali vxor, quam Cephalus certo iaculo emisso interemit, ratus feram esse. Vide Prouerbium, Procridis telum. Vide CEPHALVS.

Procrustus, Plutarcho in Theseo, latro insignis in Attica regione, ad Cephissum flumen habitans: qui cogebat hospites super lectum aliquem ascendere, quo si lōgiores fuissent, pars supereminens amputabatur: qui verò breuiores, distendebātur: à qua re etiam nomen illi inditum putant. Hunc postea Theseus interfecit.

Proculeius, Acroni, Horatij interpreti, eques Romanus, Augusti amicissimus, qui pius sic erga fratres suos Scipionem & Murænam fuit, vt spoliatis bello ciuili patrimonium suum ex integro diuideret, quod cum eis iam antè diuiserat. Plutarchus in vita Antonij, ait Antonium, paulò antè quàm expiraret, admonuisse reginam Cleopatram, vt maximè omnium, qui cum Augusto erant, Proculeio secederet. Mortuo Antonio Augustum Proculeium misisse, vt curaret Cleopatram viuam in suam potestatem habere. Demùm quum illa arrepto ense voluisset sibi mortem inferre, Proculeium ensem è manibus ademisse.

[Proculus, vir nobilis & clarus, hoc apud plebem de Romuli morte figmento est vsus. Senatus enim finitimis bellis implicitus, consuetam annonæ largitionem pbebi subtraxit: Romulus indignatus, plebi restituit, & complures ex primoribus supplicio affecit. Hi postmodum in senatu minutim obtrũcatum intra sinum condunt. Plebs igitur cum facibus ad curiam decursans, ab Æetio Proculo reuocata est, cum eius orationi fidem adhibuisset. Is enim primarius in ciuitate vir, se Romulum in monte aspexisse dixit, qui humana augustior forma diuinitatem assecutus erat. Plut. Parall.]

Proculus, imperator vsque adeò libidinosus fuit, vt cẽtum Sarmatas virgines bello captas diebus 15. (vt ipse gloriabatur) grauidas reddiderit, magno libidinis argumento. Flauius Vopiscus & Sabellicus in Exemplis.

Proculus, cognomen eius, qui natus sit patre peregrinante à patria procul.

Proculus, Iurisconsultus celeberrimus, temporibus Alexandri Cæsaris.

Proculus Virginius Rutilus, Consul cũ Sp. Cassio Vicellino, anno vrbis 268.

Proculus Geganius Macerinus, Consul cum L. Menenio Lanato, anno vrbis 315.

Proculus quidam, sub Aurelio Probo Cæsare, in Gallia imperium arripuit, sed ab eo victus est.

Procyon, sidus æstiuum, Canis ortum præuertens: vnde etiam à Latinis verbum ex verbo exprimentibus, Antecanis appellatur. Cic. 2. de Natura deor. Antecanis tamen nomen videtur minus vsitatum fuisse, & à Cicerone primùm confictum: vnde etiam Plinius libro 18. cap. 28. sidus hoc nomen Latinum habere negat, nisi quis (inquit) Caniculam velit appellare. Columella tamen libro vndecimo, capite secundo, Caniculam manifestè distinguit à Procyone, huius ortum Idibus Iuliis, illius VII. Calendas Augusti assignans: Caniculam nimirùm appellās, quem nos Canem dicimus.

Prodicus Cous, sophista, cuius quanta fuerit authoritas, ex Xenophonte deprehēdere licet: qui in Bœotia captus, vadem pro reditu dedit. In concilio Atheniensiũ magnam est laudem adeptus, quanquam voce grauiore atque absona. Conatúsque est in ea ciuitate primarios ex quaque nobili familia adolescētes sibi deuincire, quorum hospitium vsui sibi & voluptati foret. Hæc ex Philostrato. Suidas autem dicit eum Chium fuisse Democriti ac Gorgiæ temporibus, librúmque edidisse, qui inscribitur ὧραι, in quo finxit Herculem virtuti pariter ac voluptati cōgressum, vtraq. hũc ad se trahente: tandem à virtute persuasum, alteram spreuisse.

Prodicus, medicus fuit, authore Plin. Æsculapij discipulus, Selybriæ natus, qui medicinam

instituit, quam Iatralepticem vocant.

Prodromi, venti dicũtur, qui in ortu Caniculæ statis anni temporibus spirare solent. Lucret.
Puluerulenta Ceres & Etesia flabra Aquilonum.

Prœtides, Prœti Argiuorum regis & Antiæ filiæ, quæ cùm forma essent præstantissima, se Iunoni ausæ sunt pręferre. Quare irata dea talem eis immisit furorem, vt vaccas se esse arbitrarentur, & ad syluas confugerent. Postea autem helleboro sanatæ à Melampode dicuntur: vnde quoddam hellebori genus, Melampodij nomen accepit. Plin. lib. 25. ca. 5. Virg. in Sileno.

Prœtus, Abantis regis Argiuorum filius, ei successit in regno. Hic Homer. 11. Odyss. Antiam habuit vxorem, ex qua filias quatuor habuit: quę quũ forma se Iunoni prætulissent, offensa dea eis furorem talem immisit, vt vaccas se esse arbitrarentur, & aratra timentes, syluas peterent.

Progne, Pandionis regis Atheniensium filia, vxor Terei Thracum regis: qui cùm Philomelæ, alteri Pandionis filiæ, sub prætextu visendæ sororis à patre abductę, vim intulisset, vitiatæque linguam abscidisset, tam impotenter id tulit Progne, vt Itym communẽ filium dilacerarit, patríque epulandum apposuerit. Qua re tandem cognita, ex pueri capite sub finem cœnæ in conuiuium illato, Tereus furore correptus, gladium stringit: vxorémque iam occisurus, in hirundinem eam videt conuersam. Philomelam autem in auem sui nominis. Itym verò in phasianum. Quinetiam ipse, dum nouas hasce suorum transformationes admiratur, in vpupam mutatus est, quæ auis etiam nunc militarem quandam cristam in capite retinet. Ouid. 6. Metamorph. Vide PHILOMELA.

Promerus, regius quidam minister fuit: is Euripidem tragicum poëtam supra modum exosum habebat, delatus ab eodem aliquãdo nescio quo nomine apud regem. Quare postea canes quosdam feros in poëtam soluit, à quibus ille deuoratus interiit. Vide prouerbium, Promeri canes.

Prometheus, filius Iapeti ex Asia coniuge, pater Deucalionis, primus hominem ex luto dicitur finxisse: cuius ingenium admirata Minerua, se illi daturam promisit, quicquid apud superos esset, quod ad operis perfectionem pertineret: cúmque respondisset Prometheus, coniicere sese non posse, quæ apud superos essent operi suo vtilia, nisi præsens singula esset, intuitus, Mineruæ opera in cælum sublatus est: vbi cùm corpora omnia cœlesti igni videret animata, operi suo id vtilissimũ fore ratus, ferulam, quam secum attulerat, rotę Solis admouit, eáque accensa, ignem detulit in terras, luteúmque suum hominem eo animauit. Quod Promethei furtum ægrè ferens Iupiter, Pandoræ, Epimethei vxori pyxidem tradit ad virum perferendam: quam cùm ille aperuisset, mille morborum aliarúmque calamitatum generibus genus humanum impleuit: Prometheum autem ipsum per Mercurium in Caucaso monte religandum curat, aquilámque adhibet iecur eius assiduè depascentem. Verùm postea cùm Iupiter Thetidis amore captus, vxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum præscius, à nuptiis eiusmodi magnoperè eum deterruit, quòd in fatis esse diceret, quicunque ex Thetide nasceretur, patre suo maiorem fore. Memor itaque Iupiter eius exempli, quod ipse in Saturnum patrem suum ediderat, veritúsque ne similiter à filio de cæli possessione depelleretur, à Thetidis nuptiis abstinuit: memórque beneficij, quod in se Prometheus contulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui interfecta aquila, Prometheum vinculis liberauit. Narrant alij, Iouem ideò Prometheo iratum fuisse, quòd in conuiuio quodam eum fefellisset in diuisione carnium, ossa pinguedine obducta ei apponens, melioremque interim partem sibi reseruans. Hæc autem omnia non sine ratione finguntur. Nam Prometheus vir prudentissimus fuit. Vnde etiam Prometheus dictus est, ἀπὸ τῆς προμηθείας, id est, à prouidentia. Hic primus Astrologiam Assyriis indicauit: quam residens in monte altissimo Caucaso, nimia cura & solicitudine deprehẽderat. Hic autem mons positus est circa Assyrios, vicinis penè syderibus. Vnde etiam maiora astra demõstrat, & diligenter eorũ ortus occasúsque significat. Dicitur autem aquila cor eius exedere, quòd ἄχος est solicitudo, qua ille adfectus, syderum omnes deprehenderat motus. Et hoc quia per prudentiam fecit, duce Mercurio, qui prudentię & rationis deus est, ad saxum dicitur esse religatus. Deprehendit pręterea rationem fulminum, & hominibus indicauit: vnde cęlestem ignem dicitur esse furatus. Nam quadam arce ab eo mõstrata, supernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, donec eo bene vsi sunt. Nam postea malo hominum vsu in perniciem eorum versus est. A Prometheus fit partronymicũ Promethides.

Pronastæ, antiqui populi Bœotiæ. Steph.

Pronectus, vrbs Bithynię prope Drepanen, quã Phœnices condidere. Steph. Vide ne hęc verba prope Drepanen pertineant ad Propalas Sicilię, de quibus iam dicetur.

Pronomus fuit quispiam tibicen, cuius prolixa barba, gestamine tamen non admodum apposito professioni, abiit in prouerb. Pronomi barba.

Propalę,

Propalæ, vrbs Siciliæ: Gentile, Propalæus. Steph.

Propontis, vno nomine dicitur totum illud mare, quod ab Hellesponti angustiis ad Thracium vsque Bosphorum protenditur. Nam Geographi primas angustias maris Ægæi se coarctantis Hellespontum vocant. Inde expatiatur æquor, quæ laxitas Propõtis appellatur. Vbi iterum in arctum coit & stringitur, Bosphorus Thracius nũcupatur. Deinde vbi rursus diffunditur, Pontus Euxinus dicitur, qui curuatus in figuram Scythici arcus, committitur ostio Mæotidis paludis: ídque ostiũ Cimmerius Bosphorus vocatur. Ouid. 4. de Ponto. Propontis etiam (inquit Stephan.) Byzantiorum terra vocatur. Incola, Propontides & Propontius.

Propertius, elegiarum poeta, ex Meuania oppido oriundus, quod in Vmbria est. Sunt qui scribant eius patrem equestri dignitate ornatum, ac triumuirali potestate fuisse: tum inter eos connumeratum, qui L. Antonium secuti Perusia capta ex Octauij Cęsaris authoritate, ad aram Iulij perducti, ibi occisi fuerunt. Illud omninò constat, hunc Propertium magna ex parte amissis bonis Romam se recepisse, quum patrem adhuc in tenera ætate amisisset.

Prophthasia. Vide PHRADA.

Prosa dea, cui ara deprecandi gratia periculi ab ægro partu constituta est, Gell. libr. 15. cap. 16. Huic altera aduersaria erat Postuersa, nominata à peruerso partu.

Proschion, regio Ætoliæ. Steph.

Proselini, Arcades dicebantur. Inde Proselenia, fœmininum. Steph.

Proserpina, Iouis & Cereris filia, quæ cùm in campis Ennæis flores legeret, à Plutone rapta est. Quam cùm Ceres diu frustrà toto terrarũ orbe inuestigasset, tandem à Cyane Nympha rem omnem edocta, petiit à Ioue, vt commu nem filiam ab inferis sibi reducere liceret: quod ea duntaxat lege impetrauit, si nihil illa cibi apud inferos gustasset. Quare cùm Ascalaphi indicio palàm factum esset, aliquot mali punici grana illam gustasse, omnis reditus spes illi fuit interclusa. Quod ægrè ferẽs Proserpina, Ascalaphum commutauit in bubonem, noctis auem, & tristium semper rerum nuntiam. Postea tamen Ceres à Ioue dicitur impetrasse, vt Proserpinę senis quotannis mẽsibus secum apud superos, & totidem apud inferos cum marito esse liceret. Quod poëtarum commentum Mythologici ad Lunæ naturam referunt (quã Proserpinæ nomine intelligunt) quæ æquali tẽporis spatio superius & inferius hemisphærium illustrat. Seruius. Cic. in Verrem lib. 6.

Prosopis, insula in Delta Nili, in qua est ciuitas Atarbethis, vt ait Herodotus. Stephano, vrbs est Ægypti: Gentile, Prosopites: quod etiam fit à Prosopon, quæ insula est non procul à Carthagine: quanquam & Prosopius ab ea dicatur. Steph.

Prospalta, vicus in Acamantide tribu: Incola, Prospaltius. Steph.

Prosper, Rhegynus præsul, qui scripsit de vita solitaria, de temporibus ab Adam vsque ad sua tempora.

Prostaterius, Apollo dictus est, quòd ante Ianuas statueretur.

Prostropæa, vrbs Siciliæ: Gentile, Prostropæus. Steph.

Prosumia genus est nauigij speculatorij: Cæcilius apud Nonium. De nocte ad portum suum profectus Prosumia.

Prosymna, pars Argolicæ regionis: Incola, Prosymnæus. Steph.

Protagoras, Abderites, Democriti auditor, natus Menandro patre, Thracum locupletissimo, qui & Xerxem aduersus Græcos proficiscentem, domo muneribúsque excepit: ob quam liberalitatem Magi qui cum eo erant, facta à rege potestate, eius filium Protagorã tunc adolescentem, sua disciplina erudierunt. Nam iniussu regis eam communicare non licet, quòd de diis haud bene sentiant, dubitaréque se dicant eos esse. Illis quoque clàm sacrificant, ne clara religionis professione illis seruire, aut per illos nonnihil posse videátur. Ex hac igitur consuetudine & ritu Protagoras ab Atheniensibus cõdemnatus est: vt autem placet nonnullis, tantùm accusatus, spõte exulauit. Cúmque sparsas toto orbe triremes Atheniensium videret, paruo se nauigio credens, insulas lustrauit, vbi tunc mercede dicitur primus omniũ profiteri cœpisse. Igitur Plato cùm videret eum arte rhetorica intumescentem, verbáque ex poetica plus iusto ostentantem, eius ideam longo sermone expressit. Philost. De eo secus scribit Gellius ca. 3. libro. 5.

Protagoras, astrologus, in quem Euphorion Epicedium scripsit. Alius item Stoicus, Laertio.

Protagoras, Salaminis rex, Persis se dedidit, Olympiad. 107.

Prote, insula vna ex Stœcadibus tribus, in Ionio mari contra Ætoliam sita, Plin. li. 3. cap. 5. Stephano, insula, à Sphacteria & Pylo non procul: Gentile, Protæus.

[Proteas, natione Macedo, homo bibacissimus fuit: cui Alexander, cognomento Magnus, in symposio quodã, cùm paulò liberiùs hausto mero comiter incaluisset, scyphũ bicongium acceptum, vinóque repletum propinauit: qui quidem Proteas scyphum hilariter accipiens, multa priùs in regis laudem clara effatus voce, illum omnium conuiuarum profusissimo cum applausu, impigrè totum hausit:

paulóque pòst, eundem scyphum spumanti plenum mero, idem Proetas expostulauit, ac primoribus degustatum labiis Alexãdro propinauit. Quem accipiens rex, generosè quidem illum ebibisse dicitur. Indéque in morbum incidit, quo paulò pòst extinctus est. Quamobrem nonnullis inde datam fuisse loquendi ansam contenderint, qui Alexãdrum Dionysij.i. Bacchi, indignatione, immatura ætate extinctum fuisse prodiderunt. Quoniã is patrias Bacchi sedes, Thebarum scilicet vrbem funditùs euertisset, & ob illius æmulationem gloriç, Indis bellum intulisset. Leon. lib.3.cap.89.]

Protemplaris Minerua dicta est, Græcè προνοία, de qua sic Herodotus: Saxa quæ à Parnasso deciderunt, adhuc ad nostram vsque memoriam integra extant in fano Mineruæ Protemplaris locata. Paleph.lib.2.

Proteruia fuit sacrificij genus, in quo quicquid ex epulis supererat, incendio dabatur. Auson. Capripedas agitat quum læna Proteruia Panas. Albidius adolescẽs quum vniuersum patrimonium decoxisset, & ædes vnas (quæ supererant) rerum desperatione dedisset incendio, ferũt Catonem hoc in eum cauillo vsum fuisse: Hic proteruiã facit. Facere autem proteruiam, adagium est in prodigos, qui omnia absumunt vsque ad assem.

Protesilaus, filius Iphicli, vnus ex Græciæ principibus: cui, quanuis oraculo prædictum esset primum omnium in bello Troiano peritorũ, si eò proficisceretur: contemptis nihilominus vaticiniis, vnà cum cæteris ducibus eò profectus est: cúmque omnium primus è naui in terram exisset, & in Hectorem incidisset, primus Grçcorum omnium ab illo est interfectus. Vocatur & Phylacides, à Phylace Thessaliæ oppido. Vxorẽ habuit Laodamiã, Acasti filiam, quæ cùm eius interitum rescisset, hoc vnum doloris sui solatium petiit, vt mortui vmbram posset intueri: quod cùm à diis impetrasset, in illius amplexibus expirauit. Extat epistola Laodamiæ ad Protesilaum, inter Ouid. Sunt ex aduerso Heliensium vrbis iuxta Hellespontum in Protesilai sepulchro arbores, quæ cùm intantum accreuere, vt Ilium aspiciant, inarescunt, rursúsque adolescunt. Plin.lib.16.cap.44.

Proteus, deus marin⁹, Oceani & Tethyos filius, Neptuni phocas in mari pascens, idémque vaticiniorum peritissimus, & in quamlibet formam sese transmutans. Proteum aliquando in Carpatho insula regnasse, Pallene vrbe Thessaliæ relicta, ad quam tamen reuersus est postea, Seruius author est. Alij ferũt hunc captum amore Pomonæ, in omnigenam speciem se variasse, Hinc Latinis Vertumnus dicitur, à verso mutatóque cursu fluminis Tyberini. Huic, vt idem author est, olim frugum primitiæ dicabantur. Vide prouerbium, Proteo mutabilior.

Proteus, Ægypti rex, patria Memphites, qui Pheroni in regnum successit, regnauítque belli Troiani temporibus. Tradit enim Herodotus libro secundo Paridẽ, cùm rapta Helena patriam repeteret, vi tempestatis ad Canopicũ Nili ostium fuisse appulsum, captúmque à Thomi regionis eius Præfecto ad Proteum regem missum fuisse: qui cùm ex seruis Alexandri cognouisset, mulierem, quam ille secum vehebat, hospitis illius vxorem esse, absentéque viro raptam fuisse, perfidiam hominis detestatus, illum quidem triduo finibus suis excedere iussit: Helenam verò cum omnibus opibus, quas ille direpta Sparta secum vehebat, Menelao integram seruauit. Expugnato itaque Ilio, cùm Menelaus reuera cognouisset, vxorem eò nunquam aduectam fuisse, sed à Proteo retentam, Canobi gubernatoris ductu in Ægyptum nauigauit: qui cũ ibi diem suum obiisset, Canopico ostio nomẽ fecit. Menelaus autem adito Proteo, vxorem suam liberalissimè ab eo habitam, cum opibus vniuersis recepit. Ad quam opinionẽ videtur respicere & Virgilius libro 11. cùm ait,

Atrides Protei Menelaus ad vsque columnas Exulat.

Quæ verò de Protei mutabilitate poetç sunt commenti, ab Ægyptiorum regum consuetudine videtur emanasse. Illis enim, teste Diodoro, mos erat aut leonis, aut tauri, aut draconis priorem partẽ in capite ferre, insignia principatus: quandoque verò arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia supra caput vnguenta. Hęc tum ad decorem spectabant, atque ornatum: tum stuporem ac superstitionem quandam aspicientibus iniiciebãt. Vnde factus est locus fabulæ, Proteum in ea omnia, quæcunque capite gestabat, solere transformari.

Prothenor, Hom. Iliad.2. vnus ex quinque Bœotiorum principibus, qui ad Troiam cum Grçcis profecti sunt.

Prothous, vnus è Græcorũ ducibus, qui ex Magnesia ad Troiam venit. Hom. Iliad.2.

Protogenia, filia Erichthei Atheniensium regis. Vide suprà, PANDORA.

Protogenes, significat aliquem primi generis, & à quo genus incipit. Et à poetis sumitur pro eo qui se talem confingit. Iuuenalis,

Non est Romano cuiquam locus hic, vbi regnat Protogenes aliquis. Pictor nobilissim⁹, cui patria fuit Caunus, gens Rhodiis subiecta. Palmam habet tabularũ eius Ialysus, qui est Romæ dicatus in templo Pacis: quẽ cùm pingeret, traditur madidis lupinis vixisse, quo-

quoniã simul famem sustinerent & sitim, ne sensus nimia dulcedine obstrueret. Huic picturæ quater colorẽ induxit subsidio iniuriæ & vetustatis, vt decedente superiore, inferior succederet. Est in ea canis mirè factus vt quem pariter casus, & ars pinxerit. Non iudicabat se exprimere in eo spumam anhelantis posse, cùm in reliqua omni parte (quod difficillimũ erat) sibi ipse satisfecisset. Displicebat autẽ ars ipsa, nec minui poterat, & videbatur nimia, ac lõgiùs à veritate discedere, spumáque illa pingi, non ex ore nasci, anxio animi cruciatu, cùm in pictura verum esse, nõ verisimile vellet: absterserat sæpius mutauerátque penicillum, nullo modo approbans. Postremò iratus arti, spongiã eam impegit inuiso loco tabulæ, & illa repo suit ablatos colores, qualiter cura optauerat, fecítque in pictura fortuna naturã. Plin. lib. 35. capite 10.

[Protogenes, martyr admirandus, instructus notariorũ scientia, inuẽto idoneo loco, vbi ludũ aperire, & instruere posset pueros, magister iuuẽtutis effectus est, imbuítque illam diuinis literis, dictata proponens Dauidica carmina, ediscẽdósque tradens conueniẽtes Apostolicæ doctrinæ locos. Vno autẽ fortè puero morbo correpto, venit ad eum Protogenes ægrotantẽ, & dextera ipsius apprehẽsa, oratione depulit morbũ. quod cùm aliorum quoque puerorum parentibus innotuisset, eũ deduxere. Et ipsi eum orabãt, vt infirmis succureret. At ille negabat, priùs se supplicaturum Deo, vt morbum fugaret, quàm infirmus domum sacri baptismatis suscepisset. Cupidè igitur parebant patres, vrgente desiderio sanitatis suorũ: atque ita coniunctim corporis & animi sanitatem percipiebant. Theodorit. lib. 4. capite 18. hist. trip. & eccles.]

Protogenia, Deucalionis & Pyrrhæ filia. Aristarchus 10. Odyss.

Prouincia Gallia Romanorum, finitima erat Rhodano fluuio, qui eã à Celtis diuidebat ac mari Ligustico & Alpibus, quas maritimas dicimus, & Allobrogibus, quibus limitibus etiam Delphinatus pars ac prouinciæ seu metropoles Ebredunensis, Tolosana, & Narbonẽsis, pro parte includebantur: licet Viẽnã vrbẽ Strabo Allobrogibus ascribat.

Proxenúpolis, vrbs iuxta Naucratiam. Ciuis, Proxenupolites. Steph.

Prunia, monasterium in quo Lotharius imperator, cùm rerum curam filiis reliquisset, reliquum vitæ tempus exegit.

Prusa, vrbs apud Mysios, ad radices Olympi, Strabo libro 12. quam Prusias condidit, qui cum Crœso bellum gessit. Hinc ortus est Dion sophista & philosophus, qui de regno scripsit, & Traiani tempore claruit, eodem propter familiaritatem curru dignatus. Ab hac Prusences dicti sunt. Suprà per b Brusa scribitur, quod non placet. Est & altera Prusa sub Hippo monte, seu fluuio, vt apud Ptolemæum. Hoc autem discrimine à Prusa, quæ sub Olympo est, dirimitur. Hæc enim à Plinio Perusia dicitur, quæ Chios quondam fuerit. A qua Prusienses vocantur. Vide PRVSIAS.

Prusias, rex Bithyniæ, apud quem Annibal exulauit, postquàm victus à Romanis (tanquam rupti fœderis author) deposcebatur ad pœnas.

Prusias, ciuitas Bithyniæ, à Prusia Zielate, Bithynorum rege condita, Cio olim dicta: Ciuis, Prusieus.

Pryminas, IIII. Corinthiorum rex, anno ante Romam conditam ferè 240.

Prymnesia, vrbs Mœoniæ, in finibus Lydiæ, siue Phrygiæ ac Mysiæ. Ptolem. lib. 5. cap. 2. Stephan. vrbs Cariæ, à Mimetho condita: Gentile, Prymnesieus.

Prymno, ûs, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogon.

Prymnos, Nympha Oceani filia.

Prytaneum, locus Athenis in arce dignissimus, vbi iudices & magistratus habere cõcilium solebant. In Prytaneo alebantur publicè, qui bene meriti erant de Republica, qui honos maximus habebatur. Cicer. 1. de Orat. Sic dictum quasi πυρῦ ταμίειον, tritici promptuarium, velut horreum publicum. Dionysius Prytana vocat Curias, in quibus sacra fiebant ab iis, qui maximam in vrbe habent potestatem.

P S.

Psamathe, Crotopi Argiuorum regis filia, quæ ab Apolline compressa, Linũ peperit, quem inter sentes occultatum canes dilacerarunt. Stat. 1. Thebaid.

Psammathus, vrbs Laconica, post Tænarum: Gentile, Psammathuntius & Psammathusius. Steph.

Psammenitus, Herod. li. 3. Amasis filius, Ægyptiorum rex, qui à Cãbyse victus, epoto sanguine taurino expirauit.

Psammetichus, nomen regis Ægypti, cuius seruitia (vt inquit Herodotus) vnà cum Diodoro ducenta hominum millia ex Ægypto in Æthiopiam profugere. Strabo libro 16. Tenessis regio vocatur, quã qui Psammetichum fugerunt, obtinent, & Sebritæ nominantur, hoc est, aduenæ. Huius filias rapuerunt Crodocili, inquit Ælianus, propter quod ipsum sanctum credidit.

[Psammetichus, Ægyptiorũ rex, cùm regnum adeptus esset, incessit ei dignoscẽdi cupido, qui re vera primi hominũ extitissent, ex eo

tẽpore didicerunt Ægyptij Phrygas primos fuiſſe, ſe verò ſecũdos. Pſammetichus enim cùm haud aliter id deprehẽdere poſſet, duos pueros recẽns natos, inter pecora educandos paſtori tradidit, iubẽs neminem coram eis vocem edere, ne alicuius ſermonem perdiſcerent: vt qualis eſſet prima vox, quæ erumperet, intelligeretur. Pueri itaque poſt bimatum tempus, paſſa ianua (intus enim à capris nutriebantur) ambo porrectis paſtori manibus, *Becchus*, clamitarunt. Quo quidem verbo Phryges conſtat panem appellare. Tali igitur negotio, Phrygas primos omnium natos cõpertum eſt. Herodot. lib. 2.]

Pſammis, Ægyptiorum rex, Olymp. 44.

Pſammites, Ægyptiorum rex. Olymp. 98.

Pſammus, rex Ægypti, anno ante Romam conditam 38.

Pſapho, vir quidam in Libya, qui diuinitatis opinionẽ affectans, quãplurimas aues cepit vocales, & humani ſermonis dociles, quas docuit ſonare hæc verba, μέγας θεὸς ψάφων, id eſt, magnus deus Pſaphon: atque ita doctas emiſit in montes. At illæ quæ didicerant canebant: ac reliquas item aues ſonare docebant. Porrò Lybes cùm ignorarint cõmentum, credentes id diuinitùs accidere, Pſaphoni rem diuinã facere inſtituerũt, ipſúmque in deorum numerum retulerunt. Vnde prouerbium, Pſaphonis aues.

Pſebo, regio interior quàm Æthiopia, quinque itineribus ab ea diſtans. Artemidorus ſtagnũ eſſe ſcribit: Gẽtile, Pſebœtes. Steph.

Pſellus, nomen Autoris, qui ſcripſit de ratione victus.

Pſénaco, vicus in Athribite præfectura. Incolæ, Pſenacœtæ. Steph.

Pſenerus, vicus Ægypti: Gentile, Pſenerites.

Pſentris, Ægypti' vicus: Gẽt. Pſentrites. Step.

Pſeſſi, populi Tauriniæ. Steph.

Pſeudartace, collis in Scythia, poſt mõtem qui ſanctus appellatur: Inde Pſeudartacæus, ſeu Pſeudartacenus, Steph.

Pſeudocoraſium, littus magnum inter Corycum & Seleuciam Iſauricam, tria ſtadia longum, luniforme, ſuſpectum. Steph.

Pſeudulus, falſus ſeruus. Vnde & Plautinæ fabulæ Pſeuduli nomen inditum eſt.

Pſeuſenſes, Ægypti rex, anno ferè ante Romam conditam 225.

Pſilas, Bacchus dictus eſt, quaſi pennatus apud Amiclas, quòd homines non minùs attollantur vino, quàm aues plumis. Pauſa. & Palæph. libro 3.

Pſilion, fluuius inter Thyniã & Bithyniã. Eſt & alius Pſilis, fluuius Bithyniæ, in Euxinum Pontum efflués. Inde Pſilites: ſed cõſuetudo obtinuit, vt ab vtroq; fluuio Pſiliani dicãtur. Pſimada, regiũcula Iſauriæ. Steph.

Pſinaphos, Ægypti oppidulum: Gẽtile, Pſinaphites, Steph.

Pſinectabis, vicus Ægypti: Gentile, Pſinectabites. Stephan.

Pſittace, vrbs iuxta Tigrin, vbi Pſittacia fructus naſcuntur. Hinc Pſittacius & Pſittacenus, Stephanus.

Pſitachemmis, vicus Ægypti: Gentile, Pſitachemmites. Chemmis etiam, vt ſuprà diximus, Ægypti vicus eſt. Steph.

Pſochemmis, oppidulum Ægypti: Gentile, Pſochemmites. Steph.

Pſophis, idis, Arcadiæ ciuitas, non procul à Mantinea, à Pſophide Lycaonis filio, aut (vt alij malunt) à Pſophide, Erycis Siculi filia nomẽ habẽs. Pſophis, Acarnaniæ vrbs, vetus dicta: tertia Achaiæ: Ciuis, Pſophidius, cùm Pſophites potiùs dicendum fuiſſet. Alia etiam Libyæ: vnde Pſophites. Pſophis quoque Corinthiorum arx dicebatur, Pauſan. lib. 9. Steph. In inſula Venetorum Zacyntho, arx ipſa vocabatur Pſophis, & aliæ multis locis. Hermolaus in Plinium.

Pſychia, inſula vna Cycladum, aliàs Amorgus, Stephano.

Pſylli, Libyæ interioris populi, Garamãtibus proximi, à Pſyllo rege ſic dicti. Plin. lib. 7. cap. 2. Horum corpori virus ingenitum fuit ſerpẽtibus omnibus exitiale: vnde & recẽns natos infantulos ſæuiſſimis obiiciebant ſerpentibus, eóque argumento coniugum ſuarum pudicitiam explorabant, partum adulterio conceptum iudicantes, cuius ſolo odore ſerpẽtes non fugarentur. Author eſt Plutarchus in vita Catonis, per deſerta Libyæ iter facientem Catonem, Pſyllos ſecum duxiſſe, qui morſibus ſerpentum mederẽtur, partim ore exugentes venenum, partim ſerpentes cantibus ſopiẽtes. Lucan. lib. 9. Horum finibus cùm aliquando Auſter perquàm validus & diuturnus flauiſſet, eoq; flatu vniuerſa eorum aqua exaruiſſet, dolore moti iniuriam illã vlciſci decreuerunt. Itaque cõmuni edicto omnes ſumptis armis in Auſtrum perinde, quaſi hoſtem, iure belli profecti ſunt. Atque ita profectis ventus magno ſpirituum agmine venit obuiam, eóſque omnes cum omnibus copiis & armis cumulis arenarum & montibus operuit. Author Herodotus.

Pſyllicus, ſinus in Libya magnus & profundus, nauigationis trium dierum.

Pſyllium, Ptolem. lib. 5. cap. 1. vrbs Bithyniæ, vulgò *Picello*.

Pſyra, Strab. lib. 14. inſula in Chio, iuxta Melænam promõtorium, & in ea vrbs eiuſdem nominis, in qua vinum non prouenit: vnde natum prouerb. Pſyra Bacchum.

Pſyttalea, parua inſula inter Salaminẽ & Epirum ſita. Herodianus Pſittalem vocat: hinc Pſytta-

Psyttaleus, nomen à Psyttalo quodam inditum. Steph.

P T

Ptelea, Ephesus olim dicta, vide suprà ex Steph. Est & vicus in tribu Oeneide: vnde Ptelasius, Stephan. ab Epheso Ptelæus.

Pteleum. Vide HELOS.

Pteleum, vrbs Ioniæ & Troadis, & maritimorũ Achiuorũ ab vlmorum copia sic dicta. Hinc Pteleatæ, Pteleusij. Steph.

Ptera. Vide PTERIVM.

Pterelas, rex quidam quem vicit Amphytrio, pater Herculis, Plautus in Amphitryone.

Pteria, Herod. lib. 1. vrbs Cappadociæ omnium munitissima, quam Cyrus expugnauit. Vide PTERIVM.

Pteria, vrbs Sinopes: à qua Pterius, Pterienus. Stephano.

Pterium, vrbs Medorum. Aliqui verò Ptera, arcem Babylonis vocant. Dicitur etiam Pteria in fœminino genere.

Pterophoros, regio apud Riphæos montes. Ibi creduntur esse cardines mundi, extremíque syderum ambitus. Hæc ita dicta est ab assiduo niuis casu similitudine Pinnarum. Plin. lib. 4. capite 12.

Ptimyris. Vide DELTA.

Ptocostoţ, Oenotri. Vide Stephanum in Drys.

Ptolemais, oppidum in margine Rubri maris ad primos elephantorum venatus, à Ptolemęo Philadelpho conditum in regione Troglodytarum. Plinius libro 7. capite 73. Ptolemæus enim Troglodyticem primus excussit ad venatus elephantorum, quæ ideo Epitheras à Græcis cognominata est: eidem Plinio libro 6. capite 29. Ptolemais, Phœniciæ vrbs, colonia Claudij Cæsaris, quæ quondam Acce dicta est. Plinio libro 5. cap. 19. De istis quinque vrbibus hæc dicit Hieronymus ad Eustochium, Per arenas Syriæ peruenit ad Coum, quæ nunc Ptolemais dicitur: altera est in Æthiopia: tertia in Phœnicia: quarta Nili fluminis: quinta in Cyrenaica prouincia Aphricæ. De Ptolemaide ciuitate Pentapoleos Libyæ, vide in BARCAE. Ciuis, Ptolemaites, & Ptolemæus. Stephano.

Ptolemais, anus quædam, quæ quoad vixit, lites agitabat, nec vnquam à causis dicendis feriabatur: vnde prouerb. Lis Ptolemaica.

Ptolemæus, Lagi gregarij militis filius, maximæ authoritatis apud Alexandrum Macedonem: post cuius mortem Ægypto & Aphrica, & magna Arabiæ parte potitus, regnauit annis quadraginta: à quo deinceps Ægyptij reges, Ptolemæi appellati sunt. Hic duos filios habuit, Ptolemæum Philadelphum, & Ptolemæum Ceraunum. Decessit in rerum gestarũ gloria, cùm paulò antè regni abdicata administratione regem filium constituisset Philadelphum. Trogus lib. 15. Philadelphus itaque in regno patri successit, vir doctissimus, Stratonis discipulus: qui bibliothecam illam celeberrimam instituit, quæ vsque ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum durauit. Regnauit annis XXXVIII. obiítque relicto successore Ptolemæo, cognomẽto Euergete, quod Latinè beneficiũ vertere possumus. Hic XXVI. annis regno potitus, moriens successorem habuit Ptolemæum Philopatorem, qui XVII. annis regnauit. Post eum Ptolemæus Epiphanes regni gubernacula suscepit, eáque tenuit annos XXIII. Post hunc Ptolemæus Philometor, quũ XXV. annis Ægypti regnum tenuisset, fratrem suũ Euergetem alterum, moriens regem constituit. Euergetes, qui & Physco dictus est, regnauit annis XXIX. cui Ptolemæus cognomento Lathyrus successit: Lathyro Auletes, Cleopatræ pater. Post hunc Ptolemæus cognomento Dionysius, Cleopatræ frater, qui Pompeium post Pharsalicam cladem in Ægyptum fugientem, interimendum curauit. Strabo libro 17. Est autem hoc nomen ἀπὸ τοῦ πτολεμεῖν, hoc est, à bellando deductum. Hinc denominatũ Ptolemęeus, Ptolemæea, Ptolemæeum.

Ptolemæus, Alorites, Alexandro XIX. Macedonum rege per dolum interfecto, regnum eius occupauit: idem tamen aliquot annis pòst à Perdicca passus est circa Olymp. 103.

Ptolemæus Ceraunus, XXX. Macedonum rex, à Gallis victus, periit, cùm anno duntaxat regnasset, Olymp. 125.

Ptolemæus, miles, sub Decio apud Alexandriam Christianæ religionis ergo supplicio affectus.

Ptolemæus filius Dorymini. 1. Mach. 3.

Ptolemæus, astrologus, natione Ægyptus, Alexandriæ professus est: liberalium artium ac Græcarũ literarum studiis clarus, temporib⁹ Antonini. In astrologiæ scientia priorũ nulli cessit. Primus enim apud Græcos cæli rationem diligentiùs explicuit: inuentáque ab Hipparcho instrumenta clariùs demõstrauit. De musica & rebus aliis, tum de geographia absolutissimè scripsit. Fuerunt & alij hoc nomine, vt Pyrrhi regis filius, & Cypriorũ rex, qui suis diuitiis Romanorum locupletauit ærarium. Ptolemęos quoque sex alios cõmemorat Suidas, quinque grãmaticos, & vnum versificatorem: quorum opera ad nos minimè peruenerunt. Iosephus item alium ponit, Abobi filium, Simonis ducis Iudæorum generum, quem socer Iericho tempore belli Machabæorum præfecerat. At ille incensus regni cupiditate, inuitatum ad cœnam, incautum interfecit.

Ptous Apollo dictus est, à Ptoo monte, vbi certissima reddebat oracula: vel à Ptoo Athamã tis & Themistũs filio, Palæph. lib. 1.

Ptychia, insula iuxta Corcyram. Gentile, Ptychieus. Steph.

P V

Pubastus, ciuitas Ægypti. Ezech. 30. Appellatur & Vicus Iudæorum.

Publicola, cognomen Publij Valerij, qui primus cum Bruto post expulsos reges Consul declaratus est, quod coleretur à populo, seu quòd ipse populum coleret.

[Publia, D. Ioannis Chrysostomi mater, pulsata iussu Iuliani Apostatæ à satellite quodam, quòd contra illius edictum virginum choros psallentiũ haberet. Hæc ex catalog. episcop. Theodorit. lib. 6. cap. 36. hist. trip.]

Publius & Laberius, poetæ mimorum, Iulij Cæsaris familiares ambo, sed Publius acceptior. Nam Laberij maledicentia, simul & arrogantia, Cæsar magnopere offendebatur. Is Publius genere Syrus fuit conditione seruus: puer enim & forma & ingenio à Domitio ma numitti & erudiri meruit. Romam venit ad ludos Cæsaris, vbi mimos suos legit, magno ipsius populi applausu. Authores Gellius, & Macrobius. Publius prænomen eius qui populo gratus fuit.

P. Ælius Ligo, cos. cum C. Popilio Lenate, anno vrbis 582.

P. Ælius Pætus, cos. cum C. Sulpitio Longo, anno vrbis 419.

P. Ælius Pætus, cos. cum Cn. Cornelio Lentulo, anno vrbis 553.

P. Alphenus Varus, cos. cum P. Vinitio, anno vrbis 754.

P. Cæpio, cos. cum Q. Volusio Saturnino, anno vrbis 808.

P. Claudius Pulcher, cos. cum L. Portio Licinio, anno vrbis 570.

P. Claudius Pulcher, cos. cum M. Perpenna, anno vrbis 662.

P. Cornelius Aruina, cos. triginta millia Samnitium prælio interfecit, anno vrbis 448.

P. Cornelius Asina, cos. cum M. Minutio Rufo, anno vrbis 533.

P. Cornelius Cossus, Trib. mil. Consulari potestate, anno vrbis 341. iterum anno 350.

P. Cornelius Dolabella Maximus, cos. Gallos, Samnites, Lucanos, Brutios, Hetruscos, inita societate Romam petentes, deleuit, anno vrbis 470.

P. Cornelius Falco, cos. cum T. Sẽpronio Graccho, anno vrbis 515.

P. Cornelius Lentulus, cos. cum Cn. Aufidio Oreste, anno vrbis 683.

P. Cornelius Lentulus, cos. cuius opera præcipuè factum est, vt Cicero ab exilio rediret.

P. Cornelius Lentulus Caudinus, cos. cum Licinio Varo, anno vrbis 517.

P. Cornelius Maluginensis, Trib. mil. Consulari potestate, anno vrbis 352.

P. Cornelius Nasica, cos. Dalmatas domuit, anno vrbis 599.

P. Cornelius Rufinus, cos. cum M. Curio Dentato, anno vrbis 463.

P. Cornelius Scapula, cos. cum P. Plautio Proculo, anno vrbis 427.

P. Cornelius Scipio. Vide SCIPIO.

[Publius Cornelius Rufus, dormiens oculorum visum amisit, cùm id sibi accidere somniaret. Plin. lib. 7. cap. 50.]

[Publius Catienus Philotimus, patronũ adeò dilexit, vt hæres omnibus bonis institutus, in eius rogũ se ipsum iaceret. Plin. lib. 7. cap. 36.]

P. Curiatius Philo, cos. cum M. Genutio Augurino, anno vrbis 310.

P. Decius Mus, cos. bello Latino cũ Tito Manlio Torquato, cùm oraculo responsum esset eam partem superiorẽ futuram: cuius dux se vltrò diis manibus deuouisset, ita cum collega pactus est, vt cuius ex duobus cornu priùs pedẽ retulisset, is se deuoueret: cúmque prior ea pars, in qua constiterat, hosti cederet, ipse solẽni se certamine deuouit pro salute exercitus, atque ita equo concitato, in confertos hostes se immisit, suáque morte suis victoriã peperit. Plut. Parall.

P. Decius Mus, superioris filius, patris exemplũ imitatus, quarto Consulatu se pro exercitu deuouit anno vrbis 458.

P. Decius Pyrrhicus, cos. de Pyrrho victo nomẽ reportauit.

P. Fabius Maximus, cos. cum Q. Tuberone, anno vrbis 743.

P. Furius Philo, cos. cum C. Quintio Flaminio, anno vrbis 531.

P. Furius Phylo, cos. cum Sex. Attilio Serano, anno vrbis 618.

P. Furius Medullinus, cos. anno vrbis 282.

P. Gallus Camerinus, cos. cum Q. Nouiano, anno vrbis 787.

P. Genutius Scipio Nasica, cos. de Boiis triumphauit, anno vrbis 563.

P. Horatius Decemuir legibus scribundis, anno vrbis 303.

P. Horatius Trigeminus, cos. cum Sexto Quintilio Varo, anno vrbis 301.

P. Iulius Apulus. cos. cum L. Cornelio Lentulo, anno vrbis 555.

P. Licinius Caluus, primus ex plebe Trib. militum consulari potestate, anno vrbis 356.

P. Licinius Crassus, cos. cum P. Scipione, anno vrbis 548.

P. Licinius Crassus, cos. cum C. Cassio Longino, anno vrbis 583.

P. Licinius Crassus, cos. cum Cn. Lentulo Clodiano, anno vrbis 657.

P. Lucre-

P. Lucretius, Tricipitinus, Tribunus militum Consulari potestate, anno vrbis 339.
P. Manlius Capitolinus, Trib. mil. Cōsulari potestate, anno vrbis 356.
P. Manilius, cos. cum C. Papyrio Balbo, anno vrbis 634.
P. Manlius Capitolinus. Trib. mil. Consulari potestate, anno vrbis 389.
P. Melius, Trib. mil. Consulari potestate, anno vrbis 356.
P. Menenius, Trib. militum Consulari potestate, anno vrbis 356.
P. Minutius Augurinus, cos. cum T. Geganio Macerino, anno vrbis 262.
P. Mutius, Scęuola, cos. cum Sp. Posthumio Paulo, anno vrbis 580.
P. Pinarius Ruffus, cos. cum C. Iulio Tullo, anno vrbis 255.
P. Plautius Proculus, cos. cum P. Cornelio Scapula, anno vrbis 427.
P. Popilius Lenas, cos. cum C. Sulpitio Galba, anno vrbis 622.
P. Posthumius Albinus. Vide POSTVMIVS.
P. Posthumius Tubertus, cos. cum M. Valerio Voleso collega de Sabinis triumphauit, anno vrbis 249. Iterum cos. cum Agrippa Menenio, Lanato, de Aruncis triumphauit biēnio pòst.
P. Rutilius Lupus, cos. bello sociali interfectus, anno vrbis 964.
P. Rutilius Rufus, cos. cum C. Manlio Maximo, anno vrbis 949.
[Publius Rutilius, morbo leui impeditus, nuntiata fratris repulsa in Consulatus petitione, expirauit ilicò. Plin. lib. 7. cap. 36.]
P. Scipio Nasica, cos. cum C. Martio Figulo, anno vrbis 592.
P. Scipio Nasica Serapion, cos. anno vrbis 616.
P. Scipio Nasica, cos. cum L. Calphurnio Bestia, anno vrbis 643.
P. Sempronius Sophus, cos. cum P. Sulpitio Auerrione, anno vrbis 450.
P. Sempronius Sophus, cos. cum Appio Claudio Rufo, anno vrbis 485.
P. Sempronius Tuditanus, cos. in Brutiis Annibalem fudit, anno vrbis 550.
P. Seruilius, Cilicia à prædonibus liberata, Isauri vrbe capta, Isaurici cognomen deportauit.
P. Seruilius Geminus, cos. cum C. Aurelio Cotta, anno vrbis 501. Iterum cum eodem anno 505.
P. Seruilius Priscus, cos. Volscos Sabinósque superauit, anno vrbis 259.
P. Sestius Varicanus, cos. cum L. Menenio Lanato, anno vrbis 302.
P. Sestius Decemuir legibus scribundis, anno vrbis 303.
P. Silius Nerua, cos. cum Appio Iunio Syllano, anno vrbis 780.
P. Sulpitius Auerrio, cos. cum P. Sempronio Sopho, anno vrbis 450.
P. Sulpitius Decemuir legibus scribundis, anno vrbis 303.
P. Sulpitius Galba, cos. cum Cn. Fuluio Centimalo, anno vrbis 543.
P. Sulpitius Longus, Trib. mil. Consulari potestate, quo anno Roma capta est à Gallis, vrbis scilicet 366.
P. Sulpitius Quirinus, cos. cum M. Messala, anno vrbis 742.
P. Syllius Nerua, cos. cum M. Apuleio, anno vrbis 734.
P. Titinius Trib. mil. Consulari potestate, anno vrbis 356.
P. Valerius Asiaticus, cos. cum L. Cornelio Syllano, anno vrbis 798.
P. Valerius Flaccus, cos. cum M. Attilio Regulo, anno vrbis 527.
P. Valerius Leuinus cos. à Pyrrho rege, auxilio elephantorum, victus.
P. Valerius Potitus, Trib. mil. Consulari potestate, anno vrbis 370. Iterum biennio pòst. Tertium, anno 376. Quartū, anno 380. Quintum, anno 388. Sextum, anno 389.
P. Valerius Publicola. Vide PVBLICOLA.
P. Valerius Publicola, cos. de Sabinis, Veientibus & Etruscis triumphauit, anno vrbis 279. Iterum cos. cum C. Claudio Sabino à seruis concitatis, qui Herdonio duce, Capitolium occupauerāt, interfectus est, XXV. annis post priorem Consulatum.
P. Vaticanus, cos. cum Q. Fusio Galeno, anno vrbis 707.
P. Veturius Geminius, cos. cum T. Ebutio Helua, anno vrbis 255.
P. Venitius, cos. cum P. Alpheno Varo, anno vrbis 754.
P. Virginius Trib. mil. Consulari potestate, anno vrbis 354.
P. Volumnius Auentinus, cos. anno vrbis 293.
Publius, Ierosolymorum episcopus tertius, anno salutis 145.
[Pulcheria, beata & pia imperatrix, obdormiuit in Christo, anno Dom 459. omnia sua pauperibus reliquit bona: multa autem construxit oratoria, domósque pauperibus, necnon sepulchra peregrinis ædificauit, intra quæ sancti Laurentij martyris templum construxit. Niceph. Monach hist. Eccles.]
Punicum, oppidum Histriæ in mediterraneis. Ptol. lib. 3. cap. 1. Vnde & Punicum vinum dicitur, quod crescit in Adriatico sinu in saxeo colle, Plin. lib. 14. cap. 6.
Pudens, nomen viri, 2. Timoth. 4.
Punicus. Vide POENVS.
Puppius, poeta tragœdiographus (inquit Acron apud Horatium) affectus spectantium admonuit, vt eos flere compelleret. Inde huius poe-

mata lachrymosa vocauit Horatius Epistol. lib. 1.

Pupulum, vrbs à latere meridionalis Sardiniæ.

Puteoli, Steph. vrbs Tyrrhenorum. Plin. lib. 3. cap. 4 ciuitas Campaniæ, ab aquæ calidæ putore dicta, vt inquit Festus: licet alij putent à multitudine puteorum, earum aquarum gratia factorum. Hæc etiam vocata est Dicæarchia, à iustitia administrationis & gubernationis, à Samiis cõdita, vt voluit Eusebius eo tempore quo Tarquinij à Bruto sunt expulsi. Hinc Puteolanus, adiectiuum.

[Pusicius, Martyr insignis, qui super omnes Persarum regis artifices erat, vbi consistens, & videns Ananiam tremẽtem, cùm præpararetur ad necem, ait: Paululùm, ô senex, claude oculos, & securus esto: mox enim Christi videbis aspectum. Cúmque dixisset hoc, repentè comprehensus, ad regem ductus, & Christianus esse manifestatur, eo quòd pro dogmate fuisset locutus libera intentione martyribus. Tunc rex extraneo quodam, & crudeli modo eum mori præcepit, ita vt perforata ceruice, exinde linguam eius eiicerent. Hoc itaque facto, quibusdam accusantibus, etiam eius filia, virgo sacra, tunc comprehensa est, & perempta. Sozom. lib. 3. cap. 1.]

P Y

Pyanepsia, sacra erant apud Athenienses, à Pyanis fabis nuncupata, dicata Apollini. Hæc verò Panopsia à cæteris Græcis dicebantur, & Octobri mense celebrabantur. Suid.

Pydes, vrbs & fluuius Pisidiæ: Gentile, Pydesius. Steph.

Pydna. Vide CYDNA.

Pyenis, vrbs Colchorum: Gẽtile, Pyenites. Stephano.

Pygela, vrbs Ioniæ: Ciuis, Pygeleus. Steph.

Pygmæi, populi in extremis Indiæ mõtibus habitantes. Plin. li. 7. cap. 3. salubri cœlo, sempérque vernãte fruentes, ternos dodrantes non excedentes: vnde & Pygmæi dicti sunt, quasi πηχυαῖοι, hoc est, cubitales: πῆχυς enim cubitũ significat. Horum mulieres quinto anno pariunt, & senescunt octauo. Fama est, insidentes arietum caprarúmque dorsis, armatos sagittis, veris tempore vniuerso agmine ad mare descendere, & oua pullósque gruum cõsumere ternis eam expeditionem mensibus cõfisci, aliter futuris gregibus non resisti. Casas eorum luto pennisque & ouorum putaminibus construi. Plin. præterea libro 4. capite 11. in Thracia Pygmæos fuisse scribit, vrbémque Geraneam tenuisse, donec à gruibus fugati, nouas sibi sedes quærere sunt coacti. Stepha. Pygmæos dictos scribit à Pygmæo filio Dori, nepote Epaphi.

Pygmalion, onis. Suidæ, Beli Tyriorum regis filius, frater Didûs, qui cùm ardentissima auri cupiditate flagraret, ad Sichæi patruelis sui, & sororis suæ viri opes animũ adiecit: illumq; spe potiũdi auri, ante aras dolo interemit. Cuius cædis cùm in somnis à mariti vmbra certior facta esset Dido, clàm sublatis thesauris, fugæque comitibus assumptis, naues conscendit: & in Africam appulsa, primùm Byrsam, deinde & Carthaginem condidit. Virg. 1. Aeneid.

Pygmalion, Cilicis filius, qui ex eburnea statua, Veneris beneficio in puellam transformata, Paphum suscepit, Paphi Cypriæ vrbis conditorem. Ouid. 3. Metam.

Pylades, dæ, vel dis, Strophij Phocensis filius, indissolubili amicitiæ vinculo cum Oreste coniunctus. Nã cùm Clytemnestra ab Aegistho adultero adiuta, Agamemnonem occidisset, Strophius Orestem adhuc puerum certissimæ neci subduxit, & in regno suo vnà cũ Pylade educauit. Posteaque cùm Orestes, gratia vindicandæ paternæ mortis, matrem peremisset, eámque ob rem in furorem conuersus esset, Pyladem perpetuum omnium suarum profectionum comitem habuit, & socium periculorum: tantáque sese mutui amoris vehementia sunt prosequuti, vt alter pro altero mori non recusaret. Vide ORESTES.

Pylæ, locus Arcadiæ: Gentile, Pyleites. Pylates.

Pylæmenes, dux Paphlagonum, ex his qui venerunt in auxilium Troianorum, atque in bello à Menelao interfectus. Scribitur & Pylæmenæus. Homer.

Pyleus, nomen proprium.

Pylagora, Ceres dicta est, quòd Pylagoræ, id est legati, quos ciuitates Græciæ bis in anno ad concilium Amphictyonum mittebant de maximis rebus consulturos, priùs ἐν πύλαις, id est ante portas huic deæ rem diuinam religiosissimè facere consueuissent. Paleph. lib. 2.

Pylartes, vir Troianus, ab Aiace in bello interfectus. Hom. Iliad. 11.

Pylene, Aetoliæ oppidum. Hom. 2. Iliad.

Pylus, agri Messeniaci oppidum, in tractu occidentali Peloponnesi, Nestore alumno (qui inde Pylius cognominatus est) nobilitatum. Sunt præterea aliæ duæ eiusdem nominis vrbes in Peloponneso. Strab. lib. 8.

Pyracmon nomen vnius ex Vulcani ministris, quorum opera in fabricando vtitur. Dictus Pyracmon, quòd ab incude, ferróque ignito non recedat. Nam πῦρ Græci ignem, & ἄκμονα incudem appellant. Virg. lib. 8.

Pyræa, pars Thessaliæ, à Pyra nominata: qui habitat, Pyræus. Steph.

[Pyræchmes, rex quondam fuit Eubœæ, quem Hercules, florenti adhuc ætate, bellũ Bœotiis inferẽtem vicit, victúmque pullis equinis ita alligauit, vt in duas discerperetur partes insepultúsque iaceret. Locus adhuc Pyræchmæ pulli

pulli vocatur. Est autem hic locus penes Heraclium fluuium, vbi potãtibus equis hinnitus emittitur. Plut. Parall.]

Pyramides, in Ægypto nihil aliud fuerũt quàm regum pecuniæ otiosa & stulta ostentatio. Plin. lib. 26. cap. 12. quippe cùm faciendi eas causa à plerisque traditur, ne pecuniam successoribus aut ęmulis insidiantibus pręberẽt. Plures in Ægypto passim extiterunt, nullę tamẽ clariores tribus illis, de quibus Põponius Mela scribit, quę orbem impleuere fama cõspicuæ vndique adnauigantibus, sitę in parte Africæ, monte saxeo sterilique inter Memphim oppidum & Delta. Turres autem sunt (inquit Solinus) fastigiatę vltra excelsitatem omnem, quæ manu fieri possit. Sub Pyramidibus fuerunt Ægyptij reges sepulti.

In Pyramidum structuram Ægypto, inquit Stephanus, 15. millia talentorum insumpta sunt, pro cæpis duntaxat & alliis & caseo. Nominatæ autẽ sunt ἀπὸ τῶν πυρῶν, hoc est à tritico, quo illic per regẽ collecto, magna annonæ caritas per Ægyptum sequuta est.

Pyramus, adolescens Babylonius, qui Thysben mutuo amore prosequutus est: verùm cùm adeò à parentibus vterque obseruaretur, vt nullo modo se complecti possent, egredi vrbem ad constitutum locum decreuerũt. Quò quidem cùm prior peruenisset Thysbe, leæna illic transeunte, perterrefacta, in antrum vicinum confugit. Pyramus deinde adueniens, cùm velum, quod fugienti Thysbe è capite deciderat, cruentatum reperisset, eam putans à feris fuisse dilaniatam, gladio quem secum habebat, sub moro arbore incubuit. Thysbe autẽ ex antro egressa, cùm Pyramum vulnere cõfectum vidisset, eodem se gladio confodit. Vtrumque autem sub moro arbore occisum volunt, eiúsque fructus, cùm antea candidi essent, ex eorum sanguine atrum colorẽ traxisse. Ouid. 4. Metam.

Pyramus, fluuius, qui per angustias Tauri montis per Ciliciam defertur, de quo & Cydno digna sunt lectu in Ariano & Curtio. Stephano, fluuius Cicilię, Leucosyrus antea dictus.

Pyrander, quęstor Atheniensis, à populo saxis obrutus, quòd tempore belli triticum parcè suppeditaret. Plutarch.

Pyrãth⁹, vrbs parua, aut vicus Cretę iuxta Gortynem: Incolę, Pyranthij. Steph.

Pyrasus, vir Troianus, ab Aiace bello interfectus. Hom. 2. Iliad. Steph. vrbs Phthię, dicta quòd regio sit πυροφόρος, id est, tritici ferax: Gentile, Pyrasęus. Steph.

Pyrechmes, rex Eubœę, qui cùm bellum inferret Bœotiis, ab Hercule victus, equis discerpẽdus traditus est apud Heracleum fluuium. Author Plut. in Paralel.

Pyrechmes, luctator fuit Aetolus, qui Degmentum Epeum singulari certamine vicit. Hero. lib. 6.

Pyreicus, pictor nobilis, qui humilia secutus, humilitatis tamẽ summam gloriam adeptus. Pinxit tonstrinas, sutrinas, asellos & obsonia. Plinius.

Pyrenæa, vrbs Locridis, Steph. Vide PYRONAEA.

Pyrene, Bebricis regis filia, iis in montibus, qui Galliam ab Hispania dirimunt, ab Hercule compressa: quæ postea à feris laniata, ibidémque sepulta, fecit, vt totus ille tractus montanus ab eius nomine Pyrene diceretur. Alij tamen montis huius nomen ἀπὸ τοῦ πυρὸς deducere malunt, hoc est ab igne: siue quòd crebris fulminum ignibus feriatur: siue quòd Pyrenæi montis syluæ (vt author est Diodorus libro 6.) iniecto à pastoribus igne, olim vniuersæ conflagrauerint. Strabo libro 3. Pyrenes inquit, latus in Hispaniam vergens, consitam est variis arboribus materiæ multitudine, & quæ semper virens germinet: alterum autem Galliam spectans, nudum omninò. Diodorus libro 6. vbi de Pyrene. Ferunt, inquit, priscis temporibus igne à pastoribus iniecto, montanas omnes regiones fuisse combustas, qua ex re montes aiũt cognominatos Pyrenæos.

Pyreneus, Phocidis rex, qui cùm Musas ex Helicone in Parnassum proficiscentes hospitio excepisset, vim his inferre est conatus: cúmque illæ assumptis alis effugerent, Pyreneus conat⁹ insequi, è fenestra delapsus fregit ceruicem. Ouid. 5. Metam.

Pyrgessa. Vide PYRGVM.

Pyrgi, vrbs Mesenes: cuius Gentile, Pyrgites, Steph. Vide PYRGVM.

Pyrgi, gorum, oppidum in ora Tusciæ, inter Antium & Grauiscas.

Pyrgo, nutrix filiorum Priami. Virgilius quinto Aeneidos.

Pyrgum, Tusciæ oppidum (Stephano oppidulum Italię) quod & Pyrgi numero plurali dicitur. Plinius libro 3. cap. 5. vnde Gẽtile, Pyrgessæus.

Pyrgoteles, gemmarũ sculptor artificiosissimus, à quo tantùm Alexander Magnus se in gemmis sculpi passus est, edictóque alios vetuit. Plin. lib. 7. cap. 37.

Pyriciades, vel Pyritidias, rex Assyriorum, anno ante Romam conditam 225.

Pyrindus, vrbs Cariæ. Steph.

Pyritidias. Vide PYRICIADES.

Pyrnus, vrbs Cariæ: Ciues, Pyrnij. Steph.

Pyro, Nympha Oceani & Tethios filia. Hesiod. in Theogonia.

Pyrodes, Cilicis filius, qui primus è silice excussisse ignem dicitur, quemadmodum asseruas-

ſe in ferula Prometheus. Plinius libro 7.capite 56.

Pyrois, Pyroentis, vnus ex equis Solis: ſunt enim quatuor, Pyrois, Eous, Æthon, & Phlegon. Ouid. 2. Metam.

Pyrois, Pyroentis, Martis ſidus, ab igneo colore dictum.

Pyrolabes, quòd ea quæ ignita ſunt, capiat.

Pyronę1, vrbs Locridis, à Pyrone quodã dicta: Inde Pyronęus. Steph. Eadem videtur, quam paulò antè πυρηναῖαν vocauit.

Pyrpile, inſula ſic dicta, quòd ignis ibi primò repertus fuerit: hanc Delon dicunt eſſe. Eſt & hoc nomine Cariæ ciuitas iuxta Myrtoum pelagus, & inſula circa Męotim, quam pontus abſtulit. Plinius cap. 92. lib. 2. Steph. vrbs eſt in Lesbo. Ciuis, Pyrrhæus. Eſt & Liguriæ vicus.

Pyrrha, Deucalionis vxor, quæ poſt diluuium vnà cum marito, iactis poſt terga lapidibus, humanum genus fertur reparaſſe. Vide DEVCALION.

Pyrrander, fuit quiſpiam Sycophanta inſigniter verſutus, notæque malitiæ. Ariſtoph. in Equitibus, κὴ νὴ δί᾽ ἦν καὶ τοῦτο πυρράνδρου τὸ μηχάνημα. id eſt, Ac per Iouem fuit quidem Pyrrhandrica iſta techna.

Pyrrhias, quidam Ithacẽſis negotiator, qui ſenẽ quendam ex Piratarum manibus dato pretio redemit: non ob id quòd eò ſibi foret opus, ſed partim quòd miſertus eſſet ſenilis fortunæ, partim hominis oratione perſuaſus.

Emit autem vnà cum ſene cados fictiles plenos pice, quos ſenex ille ſecum aduehebat, ídque authore ſene. Deinde profectis Piratis, quò Pyrrhię gratiam referret ſenex, quòd nõ ob lucri cupiditatem, ſed ob beneuolentiam ſeſe liberum feciſſet, indicauit in cadis multam pecuniæ vim pici admixtam abditam eſſe. Qua reperta, cùm Pyrrhias derepentè diues eſſet redditus, cùm magnificè collaudauit ſenis erga ſe gratitudinẽ: tùm eidem bouem immolauit, officij præmium. Vide Prouerb. Nemo benemerito bouem immolauit, pręter Pyrrhiam.

Pyrrho, philoſophus, à quo philoſophi Pyrrhonij dicti, quos Gręco cognomẽto σκεπτικοὺς id eſt, conſideratores appellant. nihil enim decernunt, ſed in quęrendo ſemper, conſiderandóque ſunt: ac ne videre quidem planè quicquam, neque audire ſe putant. Aiúntque veritatem incomprehenſibilem videri.

Idem ἀπορητικοὶ, id eſt, ambigentes dicuntur, quoniam nihil affirmãt, & de omnibus ambigunt. Hic patria Elidenſis fuit, primò pictor, deinde Anaxarchi diſcipulus: vixit annis fermè nonaginta.

Pyrrhodes, Elidenſis philoſophus, Philiſtarchi filius. Hunc Apollodorus priùs fuiſſe pictorẽ dixit, qui in ſapiente ἀπάθειαν non admittebat. Cicero Acad. quæſt. 4.

Pyrrhus, Achillis filius, ex Deidamia Lycomedis filia: ita dictus à fuluo colore capillorum, teſte Seruio. Hic & Neoptolemus appellatus eſt, propterea quòd admodum adoleſcentulus ad belli Troiani reliquias fuerit perductus. Erat enim in fatis, ſine Æacidarum aliquo Troiam capi non poſſe. In Ilij autem expugnatione primùm Politem, Priami filium, deinde patrem ipſum interfecit, Polyxenam Achillis patris ſui Manibus inferias miſit.

Andromachem verò, quæ in pręda ſibi ceſſerat, aliquandiu iuſtæ vxoris loco habuit: quam deinde, Hermionem Menelai & Helenes filiam ducturus, Heleno Priami filio vxorẽ tradidit. Erat autẽ Hermione multò antè à Tyndareo auo Oreſti deſponſata, cuius etiã mutuo amore tenebatur. Aegrè itaque ferẽs Oreſtes vxorem ſibi eripi, ex inſidiis Pyrrhũ obtruncauit, vt apud Virg. refert Andromache 3. Æneid.

Pyrrhus, rex Epirotarũ, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus: qui quũ à ſuis ob odium paternæ crudelitatis, ad necem quęreretur, clàm à matre ſubductus, ad Illyricos defertur, tradítúſque Heroæ, Glauci regis vxori nutriendus fuit. Quúmque natus annos vndecim eſſet reuocatus à ſuis, tanta virtute creuit, vt quum (ſicut Cęcilius ſcribit) imperiũ orbis agitaret, & Romanos potentes videret, Apollinem de bello conſuluerit: Ille ambiguo reſpondit, Aio te Æacida Romanos vincere poſſe. Hoc ad ſe dictũ putans, auxilio Tarẽtinis contra Romanos venit, aduerſus quos vario euentu pugnauit.

Periit ictu tegulæ percuſſus, cùm Thebas cepiſſet. Vide vitam eius latiùs apud Plutarch.

Pyrrhus, XXVIII. Macedonum rex. Olymp. 259.

[Pyrrhus, Dędali filius, in Gręcia omniũ prim⁹ picturam inuenit, vt Ariſtoteli placet.]

Pythagoras, Samius, Mneſarchi gemmarũ ſculptoris filius, Italicæ philoſophiæ princeps, auditor Pherecydis Syri: poſt cuius mortem Hermodamanti iam ſeni, Creophili nepoti, ſe in diſciplinam dedit. Sub quo cùm ſatis profeciſſe videretur, in Ægyptum nauigauit, vt illorum Theologiam, ritus, moréſque cognoſceret. Deinde Aſtrologiæ Chaldaica quę diſciplinę cupidus, Babylonẽ ſeſe contulit: vbi ſyderum curſus, eorúmque in genituris hominũ effectus eſt edoctus. Auditores fertur habuiſſe non pauciores ſexcentis, qui noctu ad eum confluebant: ex quibus clariſſimi fuerũt Architas Tarentinus, Alcmæon Crotoniata, Hippaſus Metapontinus, & Philolaus Crotoniata.

Primus τῆς μετεμψυχώσεως hoc eſt, trãsfuſionis animarum in alia corpora, aſtructor fuit,

idque,

ífdque, vt facilius perfuaderet, primùm fe Æthaliden Mercurij filium fuiffe affirmabat. Cúmque à patre optio fibi facta effet petẽdi quicquid vellet, excepta immortalitate, fe ab illo petiiffe, vt & viuens, & vita functus, omnium quæ contigerent, memoriam haberet. Eámque ob caufam fe omnium, quæ in vita geffiffet, meminiffe, eandémque memoriam poft obitum referuaffe. Poft Æthalide mortẽ Euphorbum fe fuiffe aiebat, & deinde Hermotimum, poftea Delium quendam pifcatorem, nomine Pyrrhũ: mortuóque Pyrrho, fe factum effe Pythagoram. Crotoniatis & Metapontinis leges confcripfit: populófque luxuria diffluentes authoritate & doctrina ad frugalem cultum reuocauit, adeò vt & mulieres integritate eius, vitęque feueritate adductæ, auratas veftes, ornamentáque lafciuiora, in templo Iunonis confecrarent. Poftremò cùm multos annos Crotone egiffet, Metapõtum commigrauit, vbi & fupremũ diẽ obiit: quanquam, aliis alia tradentibus, de mortis genere nõ fatis conftat. Quanti autem illum viuum fecerint Metapontini, poft obitũ eius declararunt, ædes eius pro templo ei confecrãtes, diuinífque honoribus mortuum profequentes. Ab animalium omnium carnibus, & à fabis religiofiffimè abftinebat. Iuuenalis Sat. 15.

[Pythagoras, primus omnium Philofophiam, féque philofophum appellauit, non autem fophum, id eft fapientem fe dici voluit: quòd Deus folus fit fapiens. Philofophus enim idem eft, quod fapientiæ ftudiofus, feu cupidus: omnes verò homines fapientiam appetere debent, Laërt. in Prooem. libri 1. Lact. libro 3. Pythagoras harmoniam in cœleftibus terrenífque rebus effe docuit: nam quo pacto vniuerfum confifteret, nifi certa ratione, numerífque præfinitis ageretur? Polyd. Verg. libro 1. capite 9. de rer. inuent. Mundum ingenitum, & incorruptibilem, genúfque hominum abfque vllo ortus principio ab æterno fuiffe, opinatus eft. Cenforin. Deum definiuit, animum effe per naturam rerum omnem intentum, & commeantem, ex quo omnia, quæ nafcuntur, animalia vitam caperent. Polyd. Virg. libro 1. cap. 1. de rerum inuent.]

Pytheas & Pythernus à Pytho deriuantur, & Pythodorus, qui marmoris fculptor eximius fuit.

Pythermus, Phocẽfis, cùm Ionum, Æolúmque legati Spartam appuliffent, ex omnibus delegatus, qui poftulata proponeret: purpureáque vefte indutus, in Spartiatarum conuentum proceffit, hortatúfque eft Lacedæmonios multis verbis ad auxilium Ionibus ferendum. Herod. lib. 2.

Pythes. Vide PYTHOPOLIS.

Pythia, thiorum, ludi Apollinares, in Apollinis honorem inftituti in Pythio Macedoniæ loco, ob cædem Pythonis ferpentis nocentiffimi: aut, vt Strab. lib. 9. fcripfit, hominis fceleratiffimi, cognomẽto Draconis. Ouid. 1. Metamor. Victores huius certaminis tefte Luciano, lauro coronabantur, additis pomis ex Appollinis templo defumptis.

Pythia, nomen eft facerdotis Apollinis, eáque virgo, quæ in machina tẽpli Apollinis Delphici confiftens, dei fpiritu afflabatur, refpõfáque confulentibus reddebat. Hæc autem tandiu ex virginibus eligi confueuit, donec vna fuit ab Echerate violata. Palæph. libro primo.

Pythis, pictor fuit egregius, qui de picturæ præftantia certauit in Timagoram Chalcidenfem.

Pythium, intimus olim locus Gortynæ in Creta: vel iuxta Aftacenum finum: vnde pocula Pythiana. Steph. Vide CYTEVM.

Pythius, Appollinis cognomen, à Pythone ferpente, quem fagittis fuis adhuc puer dicitur interemiffe. Aut certe ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι, hoc eft, à cõfulẽdi vfu: vnde & Pythiarũ, Phœbi facerdotum, nomen tractum effe exiftimat Str. li 9. Alij tamen Pythium dictum putãt ἀπὸ τοῦ πύθει, hoc eft, à putrefcendo, eò quòd fine vi caloris nunquam fiat putrefactio.

Pythodorus, fculptor eximius. Plin. libro 36. capite 5.

Python, ferpentis mirę magnitudinis proprium nomen, ex putredine terræ poft diluuiũ Deucalionis nati. Hic à Iunone Latonæ ex Ioue grauidæ dicitur fuiffe immiffus, nullámque ei pariendi quietem conceffiffe, donec illa ad Afterien fororem fuam perueniffet, non multò ante in infulam commutatam: à qua fufcepta, Dianam & Apollinem peperit: quarum illa vix dum nata, protinus matri obftetricis officium præftitit, fratrémque nafcentem excepit: qui poftea memor iniuriæ, qua Python matrem fuam affecerat, fagittis fuis eum cõfixit. Cuius rei memoria ne vllo temporum lapfu obliteraretur, facra certamina inftituit, quæ à nomine ferpentis Pythia appellauit. Ouid 1. Metamor.

Python, Solino, locus eft in Afia, in campis patentibus, vbi primo aduẽtus fui tempore aduolant ciconię. Atque eam, quę vltima venit, laniant vniuerfæ. Plin. libro 10. cap. 23. Vide PITONOSCOME per iota, quanquam per y fcribendum fit.

Python, orator Byzantius eloquẽtiffimus, apud Philippum Macedoniæ regem: cuius meminerunt Æfchines & Demofthenes in orationibus.

Pythopolis, ciuitas Afiæ, pars eius, quæ Mifia

vocatur. Steph. in Antiochia vndecima. Idem alibi, Præter Pythopolin Mysię, alia est in Caria, sic dicta à ditissimo viro Pythe, qui Xerxe suscepto, singulis militibus sex Daricos aureos distribuit. Hęc postea Nyssa dicta est.

Pyxis, vrbs in mediterranea parte Oenotrorũ: à qua fit Gentile, Pyxius. Steph.

Pyxus, vrbs Siciliæ à Mantho condita: cuius Gentile, Pyxuntius. Steph.

Q V A

Quadi, Bohemorum olim gens sicut & Marcomanni. Hieronymus: Sarmatæ, Quadi, Vãdali, & innumerabiles aliæ gentes, equorum & vulpium carnibus delectantur.

Quadratus, Apostolorum discipulus, præsul Atheniensis, vnà cum Philippi filia, prophetico spiritu clarus. Hieron. Euseb. lib. 3. cap. 37. hist. eccles.

Quari, Galliæ Narbonensis populi inter Salios & Vocontios. Strab. lib 4.

Quartus, nomen viri. Rom. 16.

Querquentulana, vna ex portis vrbis Romæ.

Querquentulanæ, Nymphæ querceto præsidẽtes. Græcis Dryades dictæ.

Quietalis Pluto dictus est, quòd quies ad mortuos maximè pertineat: aut potius quod mors quies sit ærumnarum omnium.

Quinquatria, orum, festa Romæ, Palladi sacra, non dissimilia iis, quæ ab Atheniẽsibus παναθήναια vocabantur, dicta à numero quinque dierum, quibus celebrabantur: quorum primo fiebant sacrificia: secundo, tertio, & quarto, gladiatorum spectacula edebãtur: quinto vrbis fiebat lustratio. Videtur autem primus ex hisce diebus fuisse quintus post Idus Martias, hoc est, XIII. Calend. Aprilis. Varro 5. de lingua Lat. auctor est, antiquitus vnum tantummodò festi huius diem fuisse, post quintum scilicet Idus Martias: eúmque Quinquatrum vocatum fuisse, tracto vocabuli exemplo à consuetudine vicinorum populorum, qui dies post sextum & septimum Iduum Sexatrum & Septimatrum appellauere: paulatim tamen nominis errore consuetudinem irrepsisse, vt quinque dies crederentur. Varronis sententiæ Festus quoque subscribit, vnde apparet non nisi mera esse somnia, quæ à recentioribus Grãmaticis de vocis huius etymo sunt excogitata, qui Quinquatria inde dicta tradiderunt, quòd celebrarẽtur quinque diebus continuis post diem atrum, qui erat postridie Iduum: cùm probatissimorum, quos iam adduximus, authorum testimoniis satis constet, Atrus siue Atria, particulas in hisce vocibus nihil significare, sed solas esse nominum productiones. Fuerunt & minora Quinquatria, siue (vt Festus appellat) Quinquatrus minusculæ, quæ Idibus Iuniis à tibicinibus personatis celebrabantur.

Quintilia, amasia Licinij poetæ.

Quintilianus, rhetor, Hispanus ex ciuitate Calaguritana: quamobrem ipse quoque Hispanos prouinciales suos vocat. Romam cum Galba venit, breuíque tempore Domitiani principis nepotes erudiit. Ludum Romæ aperuit, primúsque è fisco salarium tulit. Scripsit Institutiones rhetoricas ac declamationes.

Quintilis, mẽsis ideò dictus, quòd ordine quintus esset à Martio, qui apud antiquos primus anni mensis erat, sed postea in honorem Iulij Cæsaris Dictatoris, Marc. Anto. cos. legem ferente, Iulius appellatus est.

[D. Quintinus, Neruiorum primus Apostolus, martyrium ob Christi fidem passus est. Cuius postea sacrum corpus D. Egidius inuenit, ibique multa edidit miracula: ob quam causam ciuitas de eius nomine hodie vocatur Gallicè, *S. Quentin* Belf. Tom. I. Cosm.]

Quintius, cognomen. Vnde Quintia porta trãs Tyberim à Quintio Cincinnato dicta. Quintiorum autem familia Romæ multiplex fuit, ex qua Cincinnati, Flaminij, Crispini, Martij, diuersis temporibus claruere. Volater.

Q. Luctatius Catulus. Vide CATVLI.

Quintipor, seruile nomen apud veteres, vt Publipor.

Quintilius, cos. cum Commodo Cæsare, anno vrbis 930.

Quintilius. cos. cum Prisco, anno vrbis 911.

Q. Aelius Pætus, cos. cum M. Iunio Pœno, anno vrbis 587.

Q. Aelius Tubero, cos. cum P. Fabio Maximo, anno vrbis 743.

Q. Aemilius Barbula, cos. cum C. Iunio Bruto Bubulco, anno vrbis 437.

Q. Aemilius Pappus, cos. cum C. Fabricio, anno vrbis 471. iterum cum eodem, anno 475.

Q. Antonius Merenda, Trib. mil. Consulari potestate, anno vrbis 334.

Q. Apuleius Pansa, cos. cum M. Valerio Coruino, anno vrbis 453.

Q. Aquilinus, cos cum Asiatico, anno vrbis 877.

Q. Cæcilius Metellus, cos. cum L. Veturio Philone, anno vrbis 548.

Q. Cæcilius Metellus, Achæos ad Termopylas primùm, hinc in Phocęis deuicit: Pseudophilippum in suam potestatem redegit, Macedoniam recepit, vnde & Macedonicus cognominatus est. Secundo Consulatu primùm à Gallis victus, postea eos vicit, cæciditque ex iis quinque millia.

Q. Cæcilius Metellus, cos. Baleares vicit, vnde Balearicus est cognominatus, anno vrbis 631.

Q. Cæcilius

Q. Cęcilius Metellus Celer, cos. cum L. Afranio, anno vrbis 694.

Q. Cæcilius Metellus Nepos, cos. cum P. Lentulo, quibus referentibus Senatusconsultum de Ciceronis reditu factum est, anno vrbis 697.

Q. Cæcilius Metellus, Numidicus dictus à Iugurtha Numidiæ rege deuicto, tantæ constantiæ fuisse perhibetur, vt in exilium abire maluerit, quàm in leges per vim à Mario rogatas iurare, vnde postea est à populo commoto ob filij eius Q. Metelli lachrymas (qui ob eam rem Pij cognomen tulit) reuocatus.

Q. Cæditius Lōgus, cos. cum L. Manlio Regulo, anno vrbis 497.

Q. Cęditius Noctua, cos. cum M. Valerio Coruino, anno vrbis 464.

Q. Calphurnius Piso, cos. cum Ful. Flacco, anno vrbis 619.

Q. Cassius longinus, cos. cum A. Manlio Torquato, anno vrbis 590.

Q. Chælius Siculus, cos. cum T. Largio Flauio, anno vrbis 256.

Q. Fabius Æmilianus, filius Æmilij Pauli Macedonici, frater Africani inferioris, in Fabiorum familiam adoptatus.

Q. Fabius Labeo, cos. cum M. Claudio Marcello, anno vrbis 571.

Q. Fabius Maximus, magister equitum, quòd contra præceptum L. Papyrij Dictatoris pugnasset, ab eo penè securi percussus, víxque tandem populi precibus dimissus est. Vide PAPYRIVS.

Q. Fabius maximus, cos. Allobroges & Bituitũ eorum regem perdomuit, vnde Allobrox dictus est, anno vrbis 633.

Q. Fabius Maximus Seruilianus, cos. Lusitanos deuicit, sed fidem eis datã violauit, anno vrbis 612.

Q. Fabius Maximus Verrucosus, vel Ouicula, vir tantæ prudentiæ, vt primus ex Romanis ducibus Annibalem armis inuictum vicerit, non alia magis re, quàm abstinendo à pugna, adeò vt inde Cunctatoris cognomen tulerit: Dictatura & quinque Consularibus clarus. Plutarch. in eius vita. Vide FABII.

Q. Fabius Rutilianus, vir egregiæ virtutis, Dictaturam & quinque Consulatus gessit: de Ethruscis, Samnitibus, Vmbris & Gallis sæpius triũphauit, quos variis prælijs ferè ad internecionem cæciderat. Gessit autem quintum Consulatum cum P. Decio filio, qui eo se anno deuouit, vrbis scilicet 458.

Q. Fabius Vibulanus, cos. cũ Ser. Cornelio Maluginensi, anno vrbis 269. Iterum cum C. Iulio Tullo, anno vrbis 272.

Q. Fabius Vibulanus alter, cos. cum T. Æmilio Mamerco, anno vrbis 287. Iterum biennio pòst cum T. Quinto Capitolino Equos deuicit. Tertium, cos. cum L. Cornelio Maluginensi de Equis & Voscis triumphauit.

Q. Fabius Vibulanus Trib. mil. Consulari potestate, anno vrbis 342. Iterum, anno 349.

Q. Fuluius Flaccus, cos. cũ Appio Caudice, anno vrbis 489.

Q. Fuluius Flaccus, cos. anno vrbis 575. Ligures vicit, & de iis triumphauit.

Q. Fuluius Flaccus, cos. cũ L. Cornelio Lentulo, anno vrbis 516. Iterum cũ T. Torquato, anno 530. Boios in deditionem accepit. Tertiò cũ Appio Pulchro, Pœnos ad Beneuentum cęcidit. Quartò cum Fabio Maximo Tarentum recepit, anno 545.

Q. Fuluius nobilior, cos. cum T. Annio Fusio, anno vrbis 601.

Q. Fusius Calenus, cos. cum P. Vaticano, anno vrbis 707.

Q. Haterius Antoninus, cos. cum D. Iunio Syllãno, anno vrbis 805.

Q. Hortensius Nepos. Vide HORTENSIVS.

Q. Lecanius Bassus, cos. cum M. Licinio Crasso Frugi, anno vrbis 816.

Q. Lepidus, CONSVL cum M. Lollio, anno vrbis 733.

Q. Luctatius Catulus Cercus, cos. cum A. Manlio Attico, anno vrbis 512.

Q. Luctatius Catulus. Vide CATVLVS.

Quintus Mamilius Vitulus, Consul cum Valerio Maximo, anno vrbis 488. Iterum cum L. Posthumio, anno 491.

Q. Martius Philippus, cos. cum L. Æmilio, anno vrbis 472.

Q. Martius Philippus, cos. à Liguribus victus, anno vrbis 568.

Quintus Martius Rex, Consul Saruios, gentem Alpinam, superauit, anno vrbis sexcentesimo trigesimosexto.

Q. Martius Thermus, cos. cum L. Cæsare, anno vrbis 690.

Q. Martius Tremulus, cos. de Hernicis triumphauit, anno vrbis 448.

Q. Martius Varia, cos cum L. Metello Cretico, anno vrbis 686.

Q. Maximus Eburnus, cos. cum C. Licinio Geta, anno vrbis 638.

Q. Minutius Rufus, cos. cum Cn. Cornelio Cethego, anno vrbis 557.

Q. Minutius Thermus, cos. cũ L. Cornelio Merula, anno vrbis 561. Ligures vicit fudítque.

Q. Mutius Scæuola. Vide MVTIVS.

Q. Nautius Augurinus, cos. cũ C. Horatio Puluillo, anno vrbis 297.

Q. Niger, cos. cum T. Aproniano, anno vrbis 769.

Q. Nouianus, cos. cum P. Gallo Camerino, anno vrbis 787.

Q. Opimius, cos. Transalpinos Ligures subegit, anno vrbis 600.

Q.Pedius,cos.cũ puero Octauio in locum Hircij & Pansæ, qui in Mutinensi prælio occubuerant,suffectus.

Q.Pedo,cos.cum Valerio Messala, anno vrbis 867.

Q.Petilius Spurinus,cos.cum Cn. Scipione Hispalo,anno vrbis 578.

Q. Pompeius Nepos, cos. anno vrbis 613 à Numantinis superatus,ignobilem pacem fecit.

Q.Pompeius Rufus, cos.cũ L.Sylla,anno vrbis 666.

Q.Publius Philo, cos. cũ L.Æmilio Mamerco, anno vrbis 317.Iterum cum L.Cornelio Lentulo,anno 428.Tertiò,anno 434. Quartò,anno 448.

Q.Quintilius Varus,in Germania bellũ gerens sub Octauio Cæsare, cũ tribus legionibus ad internecionem cæsus est.Suet.

Q.Seruilius Cæpio,cos.cum Q.Martio Philippo,anno vrbis 585.

Q.Seruilius Cæpio,cos.cũ C.Lælio, anno vrbis 614.

Q.Seruilius Fidenas, Trib. Mil.anno vrbis 354. Iterum,anno 358. Tertiò, anno.361. Quartò, anno 366.

Q.Seruilius Priscus Dictator Equos & Labicanos vicit,anno vrbis 338.

Q.Seruilius Hala, cos. cum L. Genutio Auentinensi, anno vrbis 391. Iterum cum eodem triennio pòst. Idem dictator,anno 396. Tertiùm cos.cum C.Martio Rutilio, anno vrbis 414.

Q.Sulpitius Camerinus, Trib. Mil. anno vrbis 354.Iterum,anno 358.

Q.Sulpitius Camerinus,cos.cum C.Popæo Sabino,anno vrbis 761.

Q.Sulpitius Cossus,cos.cum M.Manlio Capitolino,anno vrbis 322.

Q.Verannius,cos.cum C.Pompeio Gallo,anno vrbis 801.

Q.Volusius Saturninus, cos.cum P. Cæpione, anno vrbis 808.

Quirinalia, vocabant diem quo sacra Quirino fiebant. Fiebant autem XII.Cal.Maij. De his Ouid.& Varro.

Quirinalis collis, Romæ dictus, quòd in eo Quirini templum esset,siue quòd in eum cõmigrauerant Sabini, à Curibus venientes:& Quirinalis porta, quòd ea in collem Quirinalem itur,vel quòd proxime eam esset Quirini templum. Hodie Romanorum vulgus à duobus equis marmoreis, Phidiæ & Praxitelis operibus,in hoc colle sitis,Montem caualllum appellat.

Quirinus,ni, Romuli cognomen, ab hasta,qua assiduè vtebatur:quam Sabini(*inquit Festus*) Curim, siue Quirim vocabant: vel à Curibus, hoc est, Sabinis, quos in vrbis partem recepit. Varro quarto de lingua Latina,Quirinum à Quiritibus appellatũ existimat. Alij Quirinum dici existimant, ob generis nobilitatem à patre suo Quirino, hoc est Marte. Romani enim Martem,dum sæuiret, Gradiuum: dum tranquillus esset, Quirinum nominabant. Vide Ouid.2.Fastor.

Quirites, Romani dicti, à Curibus Sabinorum vrbe. Romulus enim, inito fœdere cum.T. Tatio Sabinorum rege, eóque in partem regni, Sabinísque in vrbis portionem receptis, vt nouorum incolarum beneuolentiam aliqua sibi ratione conciliaret, mistam Romanorum Sabinorúmque gentem vno nomine Quirites appellauit.Liu.1.ab vrbe.

R A

RAab, Psalm. 86. Ægyptum esse quidam memorant.

[Raab, meretrix Chananæa,in Iericho ciuitatis deuastatione sola seruata,cum tota sua familia, & omnibus quæ possidebat: quòd absconderit nuntios, quos eò miserat Iosue, Israëlitarum dux sapientissimus, ad ciuitatis explorationem.Ios.cap 6.]

Raaia,filius Subal filij Iuda,1. Paral.4. 1.Esd.2.

Raamias,nomen viri,2.Esd 7.

Raba,vrbs ad sinum Ionium:Gentile, Rabæus. Steph.

Rabathmoma,vrbs tertia Palestinæ, quæ nunc Areopolis.Ciuis,Rabathmomenus.Step. Vide Areopolis.

Rabba,licet diuersè à Rabbath scribatur,videtur tamen eadem esse ciuitas.Ierem.49.

Rabbath, metropolis filiorum Ammõ, quæ hodie à rege Ægypti Prolemæo, cognomento Philadelphi, qui Arabiam tenuit cum Iudæa, Philadelphia nominatur.

Rabbatamana,Step.vrbs montanę Arabiæ:profertur etiam in neutro genere. Huius autem Gentile est,Rabbatammenus.

Rabboth,ciuitas in tribu Issachar.Ios.19.

Rabbothe. Vide PHOENICE.

Rabirius,eques Romanus, perduellionis,id est, læsę maiestatis accusatus à T.Labieno tribuno plebis,quòd Saturnium virum sceleratum & hostẽ patriæ in tumultu occidisset,de quo extat oratio Ciceronis.

Rabilus. Vide MOTHO.

Rab-mag,princeps quidam.Iere.39.

Rachal,ciuitas, quam Dauid suorum spoliorum participem fecit.1.Reg. 30.

Rachel, filia Laban, altera vxor Iacob. Gen.29. [Sepulta est in via, quæ Bethleem ducit: quæ sola inter cognatos suos honorem sepulturæ cum Abrahã, viro suo, habere non meruit. Erexítque Iacob titulum super sepulchrum eius, qui in hodiernum vsque diem visitur. In quo loco (vt aiunt Hebræi) templum ædificatum

catum fuit. At D. Hieronymus ait, locum esse iuxta Bethleem, vbi angelorum grex in natiuitate Domini cecinit, & in quo Iacob suos ponit greges. Comest. in cap. 35. Gen.]

Rachisius, Longobardorum rex, sub annũ Christi 793. cùm propè 7. annis regnasset, monachus effectus, regnũ Astulpho fratri reliquit.

Racilius, Tribunus plebis, qui de Clodianis facinoribus est questus in Senatu. Cic. in Epistola ad Qu. fratrem.

Racole. Vide CATIZI.

Radagasus, Gothorum rex, Archadij & Honorij Cæsarum temporibus dicitur habuisse in exercitu sub signis supra ducenta bellatorum millia. Paul. Diacon.

Radamirus, Galleciæ rex Christianus, Hispaniæ regem Saracenũ bello vicit, anno CHRISTI 944.

Raddai, quintus filius Isai. 1. Par. 2.

Ragau, filius Phaleg. 1. Para. 1. qui Reu. Gen. 11. scribitur, Luc. 3. Hebr. Reu.

Rages, ciuitas apud Medos. Tob. 1.

Raguel, sacerdos in vrbe Madian, socer Moysi. Exod. 2. qui Exod. 3. dicitur Iethro.

Ragab, mulier quæ hospitio suscepit exploratores missos à Iosue in Ierico. Ios. 2.

[Raguel, pater Saræ, vxoris Tobiæ iunioris. Tob. cap. 8.]

Rahabia, nomen viri, 1. Par. 26.

Rham, filius Samma filij Hebron. 1. Par. 2.

Rahelaia, nomen viri. 1. Esd. 2.

Rahuel, filius Esau ex Basemath vxore, Gen. 36. Filius Iebaniæ. 1. Par. 9.

Raia, filius Subal filij Iuda, 1. Par. 4. 1. Esd. 2.

Ram, filius Esrõ filij Phares, 1. Par. 2. Filius item Ierameel primogeniti Esron, 1. Par. 2.

Rama. Vide RAPHIA.

Rama, ciuitas in tribu Benjamin, haud procul à Gabaon, Ios. 18. Iud. 4. 19. quam reædificauit Baasa rex Israel in Iuda, 3. Reg. 15.

Ramatha, vrbs Syriæ in monte Ephraim. 1. Reg. 1. 15. Hieronymus in Tamnitica regione iuxta Diospolin sitam scribit. Vocatur etiam Ramathæ.

Ramathæ, ciuitas, 1. Mach. 11. Eadem quę Ramatha & Ramathaim.

Ramathaim, ciuitas eadem quæ Ramatha: dicitur & Arimathæa. 1. Reg. 1.

Ramath-lechi, nomen loci. Iud. 15.

Ramesses, ciuitas in extremis finibus Ægypti ab Israelitis cõdita olim (vt Hieronymus ait in Hebraicis quæstionibus) pagus Arsenoitis dicta. Gen. 43. Num. 33.

Rameth, ciuitas in tribu Issachar. Ios. 19.

Rameus, Propheta sub Ieroboam, rege Israel. Iosephus.

Ramises, rex Ægypti (cuius ætate captum est Ilium) Obeliscum fecit 40. cubitorũ, & alium longitudine vndenis pedibus, per latera cubitis quatuor, quem fecisse dicũtur viginti hominum millia. Cuius operis admiratione factum est, vt cùm Syenem oppidum expugnaret Cambyses rex, ventúmque esset incendio ad crepidines Obelisci, extingui ignem iuberet, molis reuerentia.

Ramitha. Vide LAODICEA.

Ramyrus, filius Veremundi, rex Hispaniæ, qui fratrem Garsiam adhuc impuberẽ regni consortem assumpsit, eo fuit erga fratrem amore. Euseb.

Ramoth, ciuitas sacerdotum atque fugitiuorũ in tribu Gad, nõ procul à monte Galaad. Ios. 13. 1. Reg. 30.

Ranses, regnauit in Ægypto annis LXVI. vixit autem anno ferè ante Romam cõditam 560.

Rapha, filius Beniamin, 1. Paral. 6. qui Genes. 46. dicitur Echi. Filius item Baana, 1. Paral. 8. 20.

Rapha, nomen viri. 1. Par. 7.

Raphaël, nomen viri. 1. Par. 26.

Raphaia, filius Iesaiæ filij Phaltiæ, 1. Par. 3. 4. Filius Thola, 1. Par. 7. Filius Baana, 1. Par. 9.

Raphaim, populi quos Moabitę, Enim: Ammonitę Zomzomim vocãt, Deut 2. Vide ENIM. Item nomẽ vallis iuxta Ierusalem, Ios. 15. Isa. 17. Eadem quæ Sephela dicitur, forsan latiùs patens ad austrum.

Raphaneæ. Vide Rhaphaneæ.

Raphia, Ptolemæo lib. 5. ca. 16. vrbs Idumeæ Palestinæ prope Iordanem fluuium, à Iudæis Roma appellatur. Steph. vrbs Syriæ, sic dicta ab historia Bacchi. ῥάπτειν enim suere est: Gentile, Raphiotes.

Raphidim, locus in solitudine, non procul ab Horeb monte, vbi vndecima Israelitarũ mansio fuit. Exod. 17. Num 33.

Raphon, locus trans torrentem, opinor Iacob, 1. Mach. 5.

Raphu, pater Phalti. Num. 13.

Rarentum, vrbs Italiæ: Gentile, Rarentinus. Stephanus.

Rascia. Vide DACIA.

Rasias, nomen viri. 2. Mach. 14.

Rasin, rex Syriæ, 4. Reg. 16. 1. Esd. 2.

[Rasis, genere Arabs, institutione & educatione Africanus, philosophorum, & medicorum sui temporis facilè princeps. Bell. tom. 2. Cosm.]

Ratiastum, Ptol. lib. 2. cap. 7. Lemouicum vrbs, vulgò *Limoges*.

Ratumenna, auriga, qui cùm in ludis Circẽsibus excussus fuisset, equi eius cum corona & palma in Capitolium peruenerũt, sedémque ter lustrarunt. Ex quo factum est, vt porta, per quam intrauerunt, Ratumennia diceretur.

Raudusculа, porta Romæ appellata, à raudo, id est ære, quòd ærata sit.

Rauenna, vrbs in octaua regione Italiæ, in littore maris Adriatici, CII. M. pass. ab Ancone,

palustri in loco sita, aëre tamen innoxio, propterea quòd crebris tum fluuiorum, tum maris inundationibus sordes abluantur: vnde gladiatoribus educandis exercendísque locum hunc veteres præcipuè delegerũt: Strab. libro 5. qui eam à Thessalis conditam tradit: qui cùm perpetuis Tuscorum incursionibus pares non essent, Vmbros in partem ciuitatis receperunt. Plinius tamen libro 3. capite 15. Rauennam Sabinorum coloniam facit. Olim tota ligneis compacta ædificiis, aquis diffusa, pontibúsque ac lembis peragrata. Hanc vrbem vetustam esse, res ab Ostrogothis gestæ commemorant, qui eam sibi regiam posuere. Liuius autor est, ab Augusto muris cinctam fuisse, quas Valẽtinianus imperator ampliauit, eiúsque archiepiscopo duodecim ciuitatũ episcopos subiecit, Arimini, Cæsenæ, Fori Liuij, Fori Cornelij, Fauẽtiæ, Brixij, Bononiæ, Mutinæ, Regij, Parmæ, & Placentiæ, quæ ciuitates deinceps sub Exarchatu fuere. Et Alaricus subinde eam magnificauit. sic Theodoricus, qui octo & triginta annis regni sedem habuit.

Rauraci, Galliç Belgicç populi, Cæs. in Cõmen. & Plin. cap. 17. lib. 4. Gallicè, *Le pays à l'entour de Basle.*

Raymirus, Hispaniæ rex, sub annum salutis 822.

Raymirus, II. Hispaniæ rex, anno salutis 896. Is Alphonsum fratrem, qui Christianam fidem abnegarat, persecutus cepit, eúmque effossis oculis in vincula coniecit.

Raymirus, III. Hispaniç rex, sub annum sal. 932.

Raymirus, primus Aragonum rex, anno salutis 1016.

Razenua, Deus erat Ethruscorum: qui cõiugiis præerat.

Razon, filius Eliada, 3. Reg. 11.

R E

Reate, oppidũ Sabinorũ, Italiæ vmbilicus, vnde Reatini populi. Plin. lib. 2. cap. 12. & Reatina præfectura. Val. Maxim.

Rebe, rex Madianitarum, Num. 31. Iosu. 13.

Rebecca, filia Bathuel filij Nachor, vxor Isaac, Gen. 22.

Rebba, siue Reblata, ciuitas Syriæ, Numero. 34. 4. Reg. 23. 25. quæ postea (vt Hieronymus tradit) Antiochia dicta est. sunt tamen qui id negant. Postremò Iustiniani principis tempore (Volaterra. libro 11. authore.) Theopolis dici cœpit.

Recanetum, ciuitas in Italia, quæ à priscis Recinata.

Reccath, ciuitas in tribu Nephthali. Iosu. 19.

Recem, ciuitas in tribu Beniamin, Iosu. 18. nomẽ ducis, Iosu. 13. filius Hebron, 1. Par. 2. Rex item Madianitarum, Num. 31. quem Ioseph. lib. 4. scribit sui nominis in Arabia condidisse vrbẽ: à Græcis postea Petram dictam.

Recha, nomen viri, 1. Par. 4.

Rechab, pater Ionadab, 4. Reg. 10. filius Remmon Berothica, 2. Reg. 4. 1. Par. 2.

Redarij, populi Germaniæ ab Henrico imperatore victi, anno salutis 931.

Rediculi, fanum Romæ extra portam Capenã, idcirco dictum, quia accedens ad vrbem Annibal, ex eo loco redierit, visis quibusdam perterritus.

Reema, regio sic dicta à Regma filio Chus. Ezechiel. 27.

Reg-Azar, Babyloniorum rex 11. Olymp. 55.

Regericus, Gothorum rex, anno salutis 417.

Regiacum, oppidum vicinum Ambianis, vulgò *Arcas.*

Regifugium VI. Calen. Aprilis, sacrũ verò VI. Calen. Iulii celebrabatur in commemorationem Regum exactorum. Ouid.

Regillus, vrbs Sabinorum. Steph.

Reginfridus, Danorum rex, anno salutis 813.

Regisuindus, Gothorum rex, anno salutis 650.

Regium, Siciliæ ciuitas maritima, viginti millia passuum à promõtorio Peloro secreta. Actor. 28.

Regium, oppidum Galliæ Cisalpinæ, à Lepido ædificatum, vnde & Regium Lepideum vocatur. Regium autem propter pulchritudinem & amœnitatem. Ab eo fit adiectiuum Regiẽsis, Regiẽse. Sed Calepinus à Rhegyo, inquit, quod per h aspirationem & ypsilon scribitur, de quo infrà, Rhegyẽsis deducitur. A Regio autem Reginus. Vide Plin. cap. 15. lib. 3.

Regiuscampus, locus prope Rhenum inter Rysam Arulámque, Heluetiorum flumina. Æm. libro 8.

Regma, filius Chus. Gen. 10.

Regom, filius Iahaddai, 1. Par. 2.

Regulus. Vide Marcus, item Attilius.

[D. Regulus, D. Dionysii Areopagitæ discipulus, primus Syluanecti, Gallicè, *de Sanlis*, episcopus: ad cuius aduentum omnia corruerunt idôla: quo quidem miraculo magna hominũ caterua ad Christi fidem statim est conuersa. Belf. tom. 1. Cosm.]

Rehum, nomen viri, 1. Esdr. 2.

Rei, nomen viri, 3. Reg. 1.

Roia, filius Ioel. 1. Par. 5.

Remeia, nomen viri, 1. Esdr. 10.

[D. Remigius, Rhemensis quondam episcopus, Clodoueum, Francorum regem, Christianam edocuit fidem, sacróque abluit lauacro: sed cùm oleum sacrum, quo baptizandi inungi solent, tunc deficeret, cœlitùs ampulla, oleo plena, illo in temporis momentulo, eò demissa est: vnde rex vnctus, ac ita baptismus omnibus numeris fuit absolutus. Quæ quidẽ ampulla in hunc vsque diẽ apud Rhemos asseruatur. Ex quo etiam oleo sacratissimo omnes

nes Francorũ reges priùs,quàm apud Dionysiacum coronentur, adhuc inungi solent. Aimonid.cap 16. Ronsard. Franciad.lib.4. Belf. tom.1. Cos.]

Remismundus,Sueuorum rex,anno vrbis 469.

Remmon,ciuitas in tribu tam. Iudę quã Simeonis, Ios.15.19. Item Petra in tribu Beniamin, Iudic.20. Vallis item apud Zachariam,14.siue ciuitas secundum Lyranum,non procul à Mageddo,quæ à quibusdam nũc Maximianopolis dicitur. Sic vocabatur & pater Baana & Rechab seruorũ Isboseth,2.Reg.4. Nomen idoli,4.Reg.5.

Remmon-phares , decimasexta Israëlitarum mansio.Num.33.

Remmono, ciuitas sacerdotum in tribu Zabulon.1.Par.6.

Remoria, locus in summo Auẽtino,vbi Remus de vrbe condita fuerat auspicatus.Stephano, vrbs est prope Romam: Gentile, Remuriates & Remurianus.

Rempha, Idoum. Act.7.

Remulinus ager,dictus à Remo,possessiuum.

Remuria. Vide REMORIA.

Remus,frater Romuli, primi Romanorũ regis, qui quòd noua vrbis Romæ mœnia per ludibrium trãsiliisset,à fratre est interfectus. Liu. ab vrbe condita, aut certè, vt Ouid. mauult lib.5. Fastorum, à Celere quodam Tribuno. Post cuius mortem oborta pestilentia, consulto oraculo responsum est, placandos esse manes Remi: ob quam rem sella curulis cum sceptro & diademate,& cæteris regni insigni bus,semper iuxta Romulum quiduis sancientem ponebatur, vt mortuus etiã Remus pariter imperare videretur.

Remus Syluius, Latinorum rex, qui præsidium Albanorum inter montes posuit, vbi nunc Roma est: ob impietatem fulmine ictus creditur.

Renunciata, insula in Æthiopico mari, quæ, vt Plin.lib 6.scribit, ita diues est, vt equos talentis auri incolæ permutent.

Reseph,nomen viri.1.Paral.7.

Reseph,4. Regum 19. Isa.37. Vrbs Syriæ, vt ait Hieronymus. Alij dicunt fuisse Petram, Arabiæ ciuitatem. Vide RECEM.

Resen, ciuitas ab Assur ædificata inter Chale & Niniuem. Gen.10.

Resia,filius Olla.1.Par.7.

Respha,concubina Saul,filia Aia.2.Reg.3.

Ressa, nomen loci in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Lebna.Num.33.

[Retana, ancilla Romana, quæ consilio & stratagemate effecit, vt Romani suarum ancillarum coitu Gallos vicerint,vide in verbo, Ate pomarus.]

Rethma, locus ad quem venerunt filij Israel de Aseroth.Num.33.

Reuocatus, vir quidam, qui pro fide Christiana leopardis deuorandus traditus est,imperantibus apud Romanos Valerio & Galeno sub Taruntio præside.

Reu,filius Phaleg, Gen.11.qui Ragau.1. Paral.1. dicitur: iisdem tamen consonantibus & punctis apud Hebræos.

R H

Rha,Ptolemæo lib.5.cap.9.Sarmatiæ fluuius in Europa: alio nomine Volga, à Tartaris Edel nuncupatus. Hinc nomen Rha Põticæ radici.

Rhabilus, Arabum rex. Vide MOTHO.

Rhacelus,vrbs Macedoniæ.Steph.

Rhacolæ. Vide CARIZI.

Rhacotes, Alexandria priùs vocabatur. Inde Rhacotites.Steph.

Rhadagasus,Gothorũ rex, Stiliconis opera Italiam ingressus, cùm eam vastasset, tandem in Fesulanis montibus cõclusus,captus & occisus est cum multis suorum millibus.

Rhadamanthus,Iouis ex Europa filius, rex Lycię,qui quòd seuerus fuerit iustitię executor fingitur à poetis apud inferos nocentum explorare culpas.

Rhadamistus,Pharasmanis Hiberorum regis filius,cùm Mithridatem Armeniæ regem dolo cũ vxore & liberis interfecisset,ab Artabano Parthorum rege fusus fugatúsque est,sub annum salutis 52.

Rhadhanusia,vrbs Massilia: Gentile, Rhadanusieus.Steph. Fortè à Rhodani vicinitate dicta. vide RHODANVSIA.

Rhæa,vrbs inter Scythiam & Hyrcaniam,Gentile, Rhææus.Steph.

Rhætia, Stephano, Europæ regio, quæ vt lib.2. Ptolemæus refert, ab occasu limites habet montem Adulam, & fontes Danubij & Rheni: ab ortu Lycũ fluuiũ, qui in Danubiũ exit, & Rhetiam à Vindelicia diuidit: à Septentrione Danubium: Meridie Alpibus terminatur supra Galliam Cisalpinam. Post Rhætiam versus Orientem sequitur Vindelicia, cui Noricum adhæret, Æno tantùm fluuio disiuncta. Diuiditur hodie Rhætia in duas partes, superiorem & inferiorem. Superior Rhætia appellatur totus ille tractus, qui ab Heluetiorum finibus initium sumens, bonam Galliæ Cisalpinę partem ad Larium vsque lacum occupat, cuius incolæ vulgo Grisones appellantur. Inferior à Lyco amne, qui hãc à superiore diuidit, sumit principiũ, & vsque ad Ænum fluuium porrigitur, qui Rhætię & Norici terminus est: quam hodie incolũt Boioarij. Vtriusque regionis incolæ Rhæti dicuntur, à Tuscis, vt creditur, oriundi, qui à Gallis sedibus suis pulsi, loca vtrinque Alpibus vicina occuparunt. Apud hos pręstantissima nascebantur vina, & præcipuè in ea Rhętiæ parte, quę ab Alpium radicibus Veronam Comúmque

pertingunt: quæ à regionis nomine Rhætica dicuntur.

Rhagę, arum, ciuitas Medorum, ab auulsione terrę motus: vnde Rhagenus. Cōdita fertur à Seleuco Nicanore. Olim Europus vocabatur, deinde Arsace, ab Arsace rege Persarum.

Rhamitha. Vide LAODICEA.

Rhamnes, etis, regis & auguris nomen, qui Turni partes sequutus, noctu dormiens à Niso est interemptus. Virg. 9. Æneid.

Rhamnas, untis, Atticæ regionis vicus in tribu Æantide, Amphiarai templo, & Nemesis Phidiacæ simulachro insignis: quæ ab hoc vico Rhamnusia dicta est. Hæc indignationis dea putabatur, ab iis pœnas repetens, qui præsentibus bonis se indignos præbuissent. Ouid. 5. Trist.

Rhampsinitus, rex Aegypti, post Protea, qui tātam pecuniarum copiam habuit, quātam nemo regum posterorum adæquauit. Her. lib. 2.

Raphaneæ, oppidulum Syriæ: Ciuis, Rhaphaneotes. Steph.

Rhaphia. Vide RAPHIA.

Rhapsij. Vide RAPTAE.

Rhaptra, portus quidam: item metropolis Barbariæ, Stephano.

Rhaptus, fluuius quidam. Steph.

Rharium, campus in Eleusine: vnde Rharia regio, & Ceres Rharias. Steph.

Rhauchus, vrbs in mediterraneis Cretæ. Gentile, Rhaucius. Steph.

Rhax, insula Lyciæ: vnde Rhagius. Steph. Vide ARSACIA.

Rhea, Cœli & Terræ filia, aliis nominibus, Cybele, Ops, Vesta, Magna mater, Dindymene, & Berecynthia appellata. Rhea autē dicta putatur à verbo Græco ῥέω, fluo, eò quòd nullo non bonorum genere affluat. Vide OPS & CYBELE.

Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, alio nomine Ilia appellata: quam cùm Amulius patruus eius, Vestę virginē legisset, à Marte cōpressa, Romulum & Remum peperit: vt latiùs docuimus suprà in dictione ILIA.

Rhebas, vel Rhebanus apud Orpheum in Argonauticis, fluuius ad fauces Bosphori, Plin. cap. 1. libri 6. Stephanus scribit fluuium esse iuxta Pontum: item regionem: Gentile, Rhebæi.

Rhecharedus, Hispaniæ rex, anno salutis 615.

Rhedones, Galliæ populi in ducatu Britanniæ. Cæsar in Commentariis. *Renes en Bretaigne.* Munst. lib. 2. Cosm.

Rhegium, siue Rhegion, Steph. extremum agri Brutij oppidum: inde nomen habens, quòd ibi Sicilia ab Italia credatur esse auulsa: ῥηγνύναι enim Græcis rumpere est. Ciues, Rhegyni. Steph. cùm à Regio Galliæ Cisalpinæ oppido dicantur Regienses.

Rhegma, ciuitas quædam. Item sinus iuxta Persicum sinum: Gentile Rhegmatites. Steph.

Rhemi, Galliæ Belgicæ populi. Mediomatricibus & Leucis finitimi, magna à Cæsare strage apud Gergobiam victi. Hi iaculandi, sagittandíque peritia cęteris Gallię populis credūtur præstitisse. *Ceux de Rheims en Champaigne.* Mane. in Sup. Beros.

Rhemus, rex Galliæ, à quo Rhemi populi dicti, fratres & consanguinei proximíque Suessionibus, finitimi Veromāduis. Ciuitas est metropolis, nomen hoc retinēs: in qua Rex Frācorum vngitur & consecratur, in regno Frācorum sita.

Rhemnius Palæmon, Grāmaticus, qui gloriabatur secum natas esse literas, ac secum demum morituras. Idem M. Varronem Porcum appellare non est veritus.

Rhene, insula vna ex Cycladibus in Algeo, deserta olim, in quam defunctos suos Delij inferebant: cùm in Delo, vt Thucydides lib. 4. scribit, nec parere, nec sepelire fas esset, sicut nec canem alere. Hermolaus. vnde Rhenius, Rhenæus.

Rhenus, fluuius insignis, Germaniam à Gallia dirimens, qui de iugo Rheticarum Alpium defluens, circa Batauorum fines in tria cornua diuiditur, totidémque hostiis partim in Mosam fluuium, partim in Oceanū se exonerat. Tria Rheni cornua, teste Glareano in Cæsarem, à Germanis hodie nominantur, Lecca, Vuallis, & Isella: quorum postremum olim non erat: sed à Druso aduersus Germanos bellum gerente, ducta fossa à Rheno ad mare, effectum est, vt munimentum esset aduersus incursus Barbarorum. Quare mirum non est, si tertium hoc ostium Virg. fuerit ignotum, qui Rhenum vocet bicornem, quasi duo ostia habentem. Horat. de Arte poet. Rhenum protulit neutro genere.

Rhenus, Italiæ fluuius apud Bononiam. Plinius cap. 16. lib. 3.

Rhesala, vrbs Vmbrorum. Gentile, Rhesalenus. Stephanus.

Rhesina, vrbs circa Aborum fluuium: vnde Rhesinates, vel Rhesinæus. Steph.

Rhesus, filius Strimonis & Euterpes Musæ, rex Thracię, qui albis equis in auxilium Troianorum venit, sed prodente Dolone speculatore Troiano, à Diomede & Vlysse, qui & ipsi speculatum venerant, prima nocte occisus, antequàm eius equi Xanthum bibissent, cùm vespere tum primùm aduenisset, & clausisiam portis in littore tetēdisset: fuerat enim responsum illi oraculo, si ipse & equi ipsius Xanthum bibissent, Troianáque pabula gustassent, inuictam forte Troiam: sed illi rege occiso, statim abduxerūt equos, à quibus pendebant fata Troiana.

Rhetico, conis, mons in Rhetiis. Pomp. libr. 3. Vulgò *Prettignen*.

Rhetinum. Vide RHITYMNA.

Rhetus, gigas, quem Dionysius in leonem conuersus occidit, vel Centaurus quidam, Ixionis filius.

Rhexenor, Nausithoi fili⁹, frater Alcinoi, pater autem Aretes, quam Alcinous, fratre Apollinis sagittis interfecto, vxorem duxit. Homer. circa initium 7. Odyss. Hic ab Apolline percussus obiit.

Rhinocurara, vrbs Ægypti, sic ab antiquis incolis dicta, quorum nasi erant mutilati. Gentile, Rhinocuraræus & Rhinocurorites. Stephanus.

Rhion, Ætoliæ promontorium. Plin. lib. 4. ca. 2. Promontorium (inquit) Antirrhiũ, vbi ostiũ Corinthiaci sinus, minus mille passuum latitudine influentis, Aetolósque dirimẽtis à Peloponneso. Promontorium quod contrà procedit, appellatur Rhion.

Rhipe, vrbs Arcadiæ. Gentile, Rhipæus. Step.

Rhiphæi, montes Septẽtrionales Scythiæ, Plin. lib. 4. capit. 12. Græci hoc nomen in secunda syllaba non aspirãt, quòd ἀπὸ τῆς ῥιπῆς, hoc est, à flatuum vi deductum putent: quòd ibi vehementissimi esse dicantur Boreæ flatus. Latini tamen tenuem mutant in aspiratam: ad differentiam Rhipeorum montium, teste Seruio, qui in Arcadia collocantur. Hinc fit Rhiphęus, a, um, id est, Scythicus, & Aquilonaris: vt Riphæus populus & Riphæanix.

Rhipheus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius. Ouid. 12. Metam.

Rhipheus Troianus, iustitiæ nomine Troianis omnibus prælatus. Virg. 2. Æneid.

Rhitymna, Ptol. lib. 3. cap. 17. vrbs Cretæ: hodie Rhetinum: vulgò Aretina. Step. ῥιθυμνία: inde Rhithymniates & Rhithymnius.

Rhizenia, vrbs Cretæ: Ciuis, Rhizeniates. Step.

Rhizis, promontorium magnum quod Troglodytæ habitãt: Rhizij inde, & Rhizitæ, & Rhiziati dicti. Steph.

Rhizon, vrbs & fluuius in Illyrica (Stephanus in Βυθόν: & Rizonicus infrà) Ciuis, Rhizonites. Steph.

Rhizus, vrbs Thessaliæ: Gentile, Rhizuntius. Steph.

Rhodæ. Vide RVDIAE.

Rhodanus, fluuius Galliæ rapidissimus, à Rhoda colonia, Rhodiorum nomen habens. Plin. lib. 3. ca. 4. Nascitur in Alpibus Rhæticis, non ita lõgè à Rheni fontibus: fertúrque per Lemanum lacum: deinde versus Occidẽtem per Galliam fluẽs, Ararim apud Lugudnũ suscipit. Inde ad Meridiem conuersus, Isaram Druentiámque admittit: tandémque apud Heracleã vno ostio, & paulò vlterius duobus aliis in mare Massilioticum euoluitur.

Rhodanusia (meliùs quã Rhadanusia, vt suprà, licet vtrumque apud Stephanũ diuersis locis reperiatur) vrbs Massilię. Ciuis, Rhodanusius.

Rhode, vrbs Iberiæ: Gentile, Rhodæus. Steph.

Rhodericus, rex Gothorum, in bello quod gessit contra Saracenos, perdidit DCC. millia hominum.

Rhode, nomen puellæ. Act. 12.

Rhodia, Nympha, Oceani & Tethyos filia, Hesiodo in Theogonia. Steph. vrbs est Lyciæ: Gentile, Rhodięus, Rhodieus: & fœmininum, Rhodias.

Rhodoë, vrbs Indica: Gentile, Rhodoetes. Step.

Rhodogune, filia Darii, quæ post mortem viri, nutricem, quæ illi secũdas nuptias suadebat, occidit.

Rhodope, mons Thraciæ, à Rhodope Thracum regina, in hunc montem (vt Ouidius fabulatur) conuersa, vel (vt aliis placet) ibi sepulta: vel à Rhodope, Strymonis amnis filia, ex qua Neptunus Athon gigantẽ genuit, qui & ipse monti nomen dedit. Vnde Rhodopeius Orpheus cognominatus est.

Rhodope, siue Rhodopis, Suid. meretrix nobilissima ex Thracia, Æsopi fabulatoris aliquãdiu conserua, & postea à Charaxo Sapphûs poetriæ fratre, qui eius amore tenebatur, ingenti pecunia redempta. Hæc, teste Plin. lib. 36. cap. 12. tantas opes meretricio quæstu corrasit, vt pyramidem insignem suis sumptibus extructam reliquerit.

Rhodope, Stephano (Gẽtile, Rhodopeos) Ionię ciuitas.

Rhodophone, Syria dicta, ea parte, qua transit Taurum montem.

Rhoduntia, regio prope Getam: Gentile, Rhoduntius. Steph.

Rhodus, insula nobilissima in mari Carpachio, Cariæ adiacens, ambitu CXXX. M. passuum. Hæc insula inter Asiaticas insulas tertia numeratur. Nam Lesbus & Cyprus maiores habentur. Solinus author est, nullum toto anno diẽ tam nubilũ esse, quo in hac insula sol non cernatur, Pli. lib. 2. cap. 62. In ea autẽ tres fuerunt vrbes, Rhodus, Lyndus & Chamyrus.

Rhodus, vel Rhodos, vrbs in Carpathio mari in insula eiusdem nominis, olim admodum celebris: dicta à Rhodia puella, ab Apolline adamata, vt fabulatur Diodorus lib. 6. siue ab eo quòd capulo rosæ illic inuento sit ædificata. Gymnasium habuit Asiatica eloquẽtia, & mathematicis studiis clarissimum. Ideò Aristippus philosophus Socraticus clarissimus, cùm naufragio eiectus in Rhodiensiũ littus animaduertisset Geometrica schemata descripta, exclamasse ad comites ita dicitur: Bene speremus, hominum vestigia video. Vitruu. li. 7. In ea fuit admirandæ magnitudinis colossus, 70 cubitis altus, Soli dicatus: à quo po-

stea Rhodij appellati sunt Colossenses, ad quos Apostolus epistolam scripsit. In ea etiam vrbs opulentissima Lyndus, ex qua Cares statuarius, qui colossum extruxit: apud hos olim sacrificium quoddam fiebat, vbi res iurgiis & verbis malè ominatis peragebatur. Quũ Dianæ Lyridiæ sacrificabāt, dies aliquot apud aram deæ cõuiuia peragebant, atque inibi perpetuò manebant.

Rhodussa, vrbs Argiuæ terræ. Vnde Rhodussius & Rhodussæus. Steph.

Rhœbus, equus Mezentij. Virg. 10. Æneid.

Rhœsus. Vide RHEBAS.

Rhœteum, siue Rhetus, promontoriũ Troiæ, in quo sepultus fuit Aiax Telamonius. Inde Rhœtus & Rhœteius, a, um.

Rhœtus, Cycladum insularum nobilissima, quæ distat à portu Asiæ nonaginta millibus passuum, Act. 21. Est etiam ciuitas Troadis. Ciuis, Rhœteus: fœm. Rhœteas, Rhœtis.

Rhœtia, vrbs Bactrorũ: Gentile, Rhœtianus vel Rhœtienus. Steph.

Rhœtus, Marrubiorũ rex in Italia, qui Anchemolo filio Casperiam superduxit nouercam: hanc priuignus stuprauit. Quo cognito, cùm eum pater persequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille se ad Turnum contulit. Seruius.

Rhœtus, gigas, qui cùm Iouem de cœli possessione deiicere conaretur, à Dionysio in leonē transmutato interēptus est. Hor. 2. Carm. Vide RHETVS.

Rhœxus, nauale Ciliciæ, iuxta ostia Sari fluuij: Gentile, Rhœxius, aut Rhœxites. Steph.

Rhon, vrbs Scithiæ Gandaricæ: Gentile, Rhonius, vel Rhonites. Steph.

Rhogane, vrbs Indiæ. Steph.

Rhoge, insula iuxta Lyciam: Gentile, Rhogæus. Steph.

Rhogmi, nauale Ciliciæ: Gentile, Rhogmites. Steph.

Rhondra, gens Thraciæ. Vide GONDRAE.

Rhondæi, Steph. populi Thraciæ.

Rhopes, populi quidam. Steph.

Rhos. Vide LAODICEA.

Rhosus, nominatur à Stephano, nec explicatur: cuius Gentile est Rhosius vel Rhoseus: possessiuum Rhosicus, vt scopulus Rhosicus. Strabo lib. 14. Rhosum scribit ciuitatem esse in Issico sinu.

Rhotinus, Britonũ rex, anno salutis 469. Steph. vrbs est Messenes, vel Achaiæ, & alia Ætoliæ quæ Molierium etiam vocabatur.

Rhoxane, amasia Alexandri, Satrapis Barbari filia, quam Alexander totius penè orientis victor & Imperator, ob solam eius pulchritudinem matrimonio sibi iunxit. Vide Curtium lib. 5.

Rhoxia, regio Septentrionalis, quam Poloni & Sarmatæ suam esse dicunt.

Rhoxolani, populi Scythici vltra Danubium, quos quidam Rhutenos esse putant.

Rhoxonocæa, ciuitas quædam. Steph.

Rhuteni, populi Galliæ Aquitanicæ (vt inquit Plinius) contermini Narbonensi prouinciæ. vulgò *ceux de Rhodez*. Vide RHOXOLANI.

Rhybdus, castellum Siciliæ: Gentile, Rhybdius. Steph.

Rhymnus, fluuius, à quo populi & montes Rhymnici dicti sunt. Hermolaus in Plinium.

Rhynchæ, parua regio Eubœæ: Gentile, Rhyncæus. Steph.

Rhyndacus, fluuius qui in Pontum euoluitur. Hinc Rhyndacius, a, um. Iuxta hunc oppidulum est, quòd Artæi murus vocatur.

Rhyndacus, fluuius, Strabo libr. 12. ex Aranitide ortum habens, qui assumptis ex Abrettana Mysia cum aliis, cum etiam Mecesto, ab anchora Abasitica in Propontidem iuxta Besbicum insulam emittit. Metrodorus verò, vt ait Plin. lib. 8. cap. 14. scribit circa Rhyndacũ amnem in Ponto serpentes in tantam magnitudinem adolescere, vt superuolantes, quamuis altè pernicitérque, alites haustu captas absorbeant.

Rhyndacus, Steph. vrbs inter Phrygiam & Hellespontum. Vnde Rhyndacenus, Rhyndacites, & fœmininum Rhyndacis.

Rhynitaclus, vir Thracius, cuius exemplo (ait Plutarchus in vita Romuli) Cæsar sæpè dicere consueuerat, amare quidem se proditionē, sed proditores magnoperè abhorrere.

Rhynton, Tarentinus nugator vilissimus, in agendis præcipuè fabulis: à quo Rhyntonicæ fabulę dictę sunt. Varroni & Columellæ, modò Mython, modò Rynthon dicitur.

Rhypæ, vrbs Achaica. Vnde Rhyps, Rhypæus: & possessiuum Rhypicus. Steph.

Rhysa. Vide HYSIA.

Rhytius, Cretę ciuiuitas, Homer. 2. Iliad. ῥύτιον. Stepha. Ciuis, Rhytieus: à Rhythiasso, Rhytiasseus.

R I

Ribai, pater Ithai. 2. Reg. 23.

Ricardus, Angliæ rex, cum Philippo Augusto Francorum rege sępius bellum pacémque fecit: aliquando verò ex fœdere in Asiam cum eo profectus, cùm non satis se ei fidum præstaret, meritò suspectus, regem optimum naues conscendere coëgit. Ipse autem pòst rediens, tempestate in Austriam delatus, ibi à Leopoldo duce captus est, diúque in vinculis habitus, vixque tādem pecunia numerata dimissus. Vir ingenio maximè versatili, fide leuissima, fortuna virtutibus eius dignissima.

Ricardus II. Anglię rex, anno salutis 1377.

Ricardus III. Anglorum regnum, quod dolo adeptus erat, fratris filiis trucidatis, eadem penè

ſenè fortuna amiſit, victus interfectúſq; ab Henrico Richemodię comite, anno ſalutis 1485.

Ricardus, Vvalliæ princeps, & Aquitaniæ dux, Anglorũ regis Edouardi filius, vir bello clariſſimus, multis egregiis victoriis celebratus, inter quas ea nobiliſſima fuit, qua Ioannem Franciæ regem cepit: periit Burdigalæ, aqua intercuti diu vexatus.

Ricardus, Viſigothorum rex, in conuentu Toletano Arianorũ dogma damnatum, Hiſpania expulit circa annum ſalutis 593.

Richardis, Caroli Craſſi imperatoris vxor, ab eo propter adulterij ſuſpicionem repudiata, in monaſterio conſenuit.

Richomerus, cos. cũ Clearcho, anno vrbis 1137.

Riciarius Sueuorũ rex, cùm Hiſpanias inuaſiſſet, victus, in fuga occiſus eſt, anno ſalutis 457.

Ricina vna ex inſulis quæ Hiberniæ adiacent, Ptol. lib. 2. cap. 2. Plin. Ricnea dicitur.

Ricnea. Lege Ricina.

Regiacum, auth. Ptol. lib. 3. cap. 9. Atrebatum ciuitas. Vide ALEXIA.

Rigodulum, locus eſt inter Belgas ſupra Moſellam fluuium, nõ longè à finibus Treuirorum editus: vbi Petilius Cerialis Romanus copias Treuirorum & Germanorum magis caſu quàm prouidentia fudit, proximus Metenſium finibus, montibus & Moſella fluuio ſeptus. Tacitus.

Rinna, filius Simeonis. 1. Par. 4.

Ripaltɔ, Britanniæ locus, Ptol. lib. 3. cap. 2. vulgò *Roxemburg*.

Ripæ, ſiue Ripei, ſine h, montes Arcadiæ, quam addimus, quoties Riphæos montes Scythiæ ſignificamus.

Ripæa. Vide RIPHAEI.

Riphæi. Vide RHIPHAEI.

Riphath, filius Gomer, Gene. 10. Ab hoc Riphæi dicuntur, qui Paphlagones cognomentũ ſortiti ſunt.

Riſinum, Liburniæ vrbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 17. hodie Rhiſinium.

Riuſiana, Ptol. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs: vulgò *Gengen*.

Rizon, vrbs & fluuius Illyriæ.

Rizonicus, ſinus Liburnię, Ptol. hodie Catharũ.

R O

Roaga, filius Somer filij Heber. 1. Par. 7.

Robertus Bauarus, imperator Rom. anno ſalutis 1410.

Robertus Conſtantin. imperator, anno ſalutis 1220.

Robertus, Franciæ rex, regis Hugonis filius, vir pietati admodum deditus, omnibúſque diſciplinis, præſertim ſacris, Burgundiam regno ſuo adiecit, ex Henrici regis teſtamento.

Robertus, rex Neapolitanus, anno ſalutis 1308.

Robertus Bruſeus, Scotorum rex, vir bellicoſiſſimus, Anglos perpetuos hoſtes, innumeris cladibus affecit: vixit autem ſub annum ſalutis 1314.

Robertus, Saxoniæ dux, imperator electus, ſæpiùs cum Henrico Cæſare varia fortuna congreſſus, ad poſtremũ victus & interfectus eſt.

Robertus Guiſcardus, Northmannus. Apuliæ rex, bello clariſſimus, in omnibus bellis victoria potitus Calabriam, magnámque Siciliæ partem cepit: Græcos, Venetos, & Alexium Conſtantinopolitanum imperatorem pluribus præliis fudit: vixit autem ſub annum ſalutis 1080.

Robertus Stuartus, Scotiæ rex, anno ſalutis 1366.

Robertus, Aquitaniæ dux, apud Sueſſiones, à Carolo Simplici rege Frãcorum victus, anno ſalutis 922.

Robigo, ginis, ſiue Rubigo, dea Romanorum, quæ ideò colebatur, vt vitium ſegetum, quod robiginem ſiue rubiginem appellamus, auerteret. Varro 1. de re Ruſt. cap. 1. Robigũ deum facit, eúmque Floræ coniungit: cui etiã Robigalia feſta publicè inſtituta aſſerit, quemadmodum Floræ Floralia. Author eſt Plinius lib. 18. cap. 29. Robigalia, ſiue Rubigalia à Numa Pompilio fuiſſe inſtituta anno regni ſui vndecimo, eáque ad ſeptimum Cal. Maij celebrari ſolita: quo tempore ſegetes rubigini maximè ſunt obnoxiæ. Tales ſunt noſtro tempore ſupplicationes Amburbiæ & Ambaruales, quæ fiunt vt fructus terræ agricolarum voto reſpondeant.

Roboam, filius Salomonis, cuius cùm auaritiam & crudelitatẽ Iudæi, quibus imperabat, ferre nullo modo poſſent, ab eo defecerũt ad Ieroboam, præter duas tribus, Iudæ ſcilicet & Beniamin: quæ regni diuiſio in poſteris etiam regibus durauit, vt alteri reges Iuda, alteri reges Iſrael dicerentur, 3. Reg. 11. 1. Par. 3.

Rodericus, Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 707.

Rodericus Cidus, nobilis Hiſpanus, Valentiam vrbem, pulſis Saracenis, recuperauit, anno ſalutis 1030.

Rodoaldus, Longobardorum rex, anno ſalutis 657. is in adulterio deprehenſus, à marito adulteræ interfectus eſt.

Rodolphus, Rom. imperator, anno ſalutis 1273.

Rodolphus Burgũdus, regnauit in Gallia annis duobus, anno ſalutis 927.

Rodolphus, Bohemiæ rex, anno ſalutis 1306.

Rodulphus quidam, Gondaga cognominatus, quum vxorem adulterij compertam haberet, eam vnà cum adultero in concubitu deprehenſam occidit.

Rogatianus, ſenator Romanus, qui ſemel tãtùm in die cibo dabat operam. Volat.

Rogel, fons prope Ieruſalẽ in tribu Iuda ad Se-

ptentrionem, Iof.15.18.3.Reg.1.
Rogelim, opidum Galaad, videtur esse in vicinia Mahanaim, 2.Reg.17.
Rogerius Roberti Guiscardi filius, Apuliæ rex.
Rogerius, Siciliæ Comes, per quadraginta sex ampliùs annos varia fortuna regnauit, Apuliam & Calabriam subegit: qua re elatus, Italiæ regẽ se appellari voluit: vnde à Lothario Cæsare pulsus, iterum eam recepit, in Africã classe delatus: Saracenos multis cladibus eò compulit, vt tributum sibi quotannis penderent. In Græcos quoque incitatus, Corcyrã, Corinthum, Thebas, Euboeámque cepit. Constantinopolim obsedit: vnde cùm soluisset, in Siciliam rediturus, à Venetorum classe spoliatus est.
Rogon melech, princeps Darij regis, Zach.7.
Rohob, ciuitas Leuitarum in tribu Aser, Iof.13. 19 1.Par.6. rex Soba.2.Par.8.
Rohobia, filius Eliezer, filij Moysi, 1.Par.23.
Rohoboth ciuitas Idumeæ prope flumẽ, patria Saulis, Idumæorum regis. Gen.36.
Rollo Danus, nouas sedes quærens, cum magna iuuentutis manu in eam Galliæ regionẽ cùm venisset, quæ Rothomago vicina est, eámque occupatam Northmanniam à sui populi nomine dixisset, fœdus cum Carolo Simplici, Francorum rege, fecit: eiúsque filiam vxorem duxit, assumpta Christianorũ religione: ab eo deinde Northmannorum principes profecti sunt.
Roma, regina vrbium, & totius propemodum orbis olim caput, à iuuentute Albana condita, ducibus Romulo & Remo, Numitoris nepotibus. Alij multis ante Romulum seculis conditam volunt, primúmque Valentiam appellatam. Romam autem dici cœpisse post Euandri & Aeneæ aduentum, qui Latina voce in Græcam eiusdem significationis translata, ῥώμην appellarunt. Sunt qui existiment Aeneæ neptem & Ascanij filiam, nomine, ῥώμην, huic nomẽ indidisse. Nec desunt, qui Troia capta Argiuos quosdam ea in loca venisse asserant: cúmque in Palatino monte oppidum condidissent, à nobilis captiuæ nomine ῥώμην appellasse. Plura apud Festum Pompeium libro 16. Id certè constat, à tenuissimis ortam esse principiis, primúmque in Palatino monte conditam fuisse: sæpiúsque deinde pomœria eius fuisse prolata. Scribit enim Plinius libr. 3. cap. 5. Vespasiani temporibus ambitum vrbis fuisse XIII.M.CC.pass. Vopiscus autẽ tradit, Aurelium imperatorẽ ambitum eius ad XXX. M. passuum ampliasse. Septicollis dicta est, quòd septem colles habeat, Palatinum, Quirinalẽ, Auentinum, Cælium, Viminalẽ, Exquilinum, Tarpeium, siue Capitolinum.
Roma, concubina Nachor fratris Abraham. Gen.22.
Roma Itali filia, quæ Romam primùm in Palatino monte, vt quidam volunt, constituit, anno à diluuio 681. Berof.lib.5. Dionys. Halicarnass. in princ. hist.
Romandues, Ptolemæo libro 2. capite 9. populi sub Rothomago, quos Northmãnos esse Volaterranus scribit. Hodie Veromandui. *Vermandois.* Aliàs Romandui, vt Volaterranus habet.
Romaniam, M. Antonius Sabellicus Thraciam vocat.
Romanessus, Romæ filius, primus Montanorũ Aboriginum rex, anno à diluuio 727.
Romanula porta, erat in vrbe habẽs gradus in Naualia ad ædem Volupiæ.
Romanus, papa, anno salutis 898.
Romanus, Italiæ Exarchus, anno salutis 596.
Romanus Diogenes, Cõstantinopolitanus imperator, anno salutis 1071.
Romanus, classis præfectus, sub Constãtinopolitanis imperatoribus, vir astutissimus, & rerũ gerendarum scientissimus, cùm animaduertisset Constãtinum VII. Cæsarem, literis, picturæ & philosophiæ deditum, matre eius in vxorem accepta, primò imperium (quasi vicarius) gerere cœpit: deinde, cũ res magnas gessisset, non solùm se imperatorem, sed & filios suos, Stephanum & Constantinum, appellare ausus est: & imperauit etiam annos triginta nouem, conniuente Constãtino vero imperatore, donec à filiis potestate omni exutus, monasterio inclusus est.
Romanus Iunior, nepos Romani Leucapeni senioris ex filia, vir fuit omnium ignauissimus, vino tantùm, otio ac voluptatibus omnibus deditus. Vnde cuidam Iosepho Bringæ præfecto imperij cura, ob Cæsaris ignauiam tradita est. Eius incredibilis ingratitudo, hunc ad mortem adegit. Volat.lib.23.
Romelia, pater Phaceæ regis Israel, 4. Regum 15.16.
Romenthiezer, nomen viri.1.Par.25.
Romoaldus, Grimoaldi filius, Dux Beneuentanus.
Romula arbor dicebatur, ficus secundum aliquos, sub qua Remus & Romulus pueri inuenti sunt.
Romuleo, vrbs in Italia à P. Decio PROCONS. de Samnitibus capta, anno vrbis 457.
Romulus, Martis ex Ilia filius, nepos Numitoris, frater Remi, eodem cum illo partu editus. Erat enim Numitori frater nomine Amulius, praeferoci ingenio: qui non contentus fratri natu maiori imperium præripuisse, vt posteritati quoque suæ tyrannidem constabiliret, Lausum prolem illius masculam interemit. Iliam quoque, vt spem omnem nepotũ fratri eriperet, sub specie honoris virginẽ Vestalem legit, eóque modo perpetua virgini-
rate

tate damnauit. Ea tamen postea ex Marte (vt Romani credi voluerunt) grauida deprehēsa, gemellos peperit: quos Amulius in Tyberim abiici iussit, matrem autem viuam in ripa fluminis defodi. Verùm cùm id temporis Tyberis extra ripas restagnasset, nec adiri vsquā ad iusti amnis cursum posset, qui mergendorum puerorum negotium susceperat, in proxima eos alluuie, vbi postea Ruminalis ficus fuit, expositos reliquit.

Quo in loco à Faustulo regij pecoris magistro inuenti sunt, & Laurentiæ vxori educādi traditi: quæ quòd vulgato corpore quæstū faceret, ideóque Lupa inter pastores vocaretur, factus est locus fabulæ, Romulum & Remum à lupa educatos fuisse. Hi postea cùm adoleuissent, de genere suo à Faustulo edocti, Amulium trucidāt: auúmque Numitorem in regnum restituunt. Nec ita multò pòst collecta magna pastorum manu, vrbem nouam in Palatino monte, vbi educati fuerant, ædificāt. Et quoniam fratres gemini erant, nec ætatis verecundia differentiam facere poterat, orta inter eos contentione, vter nouæ vrbi nomē daret, & conditam imperio regeret, placuit rem auium iudicio permitti. Cúmque Remo in Auētino vultures sex priores, Romulo autē in Palatino duodecim, sed posteriores apparuissent: illo tempore, hoc numero se potiorē esse asserēte, exorta inter pastores primùm altercatio est, quæ deinde ad manus peruenit. Ibi Remus in turba ictus cecidit.

Vulgatior fama est, ludibrio fratris Remum nouos muros transiliisse: inde à Romulo, siue à Celere quodam militum tribuno, Romuli iussu fuisse interfectum.

Solus itaque regno potitus Romulus, vt vrbem incolis frequentiorem redderet, Asylum aperuit. Senatores centum, quos ab honore Patres appellauit, conscripsit.

Vicinis connubia negantibus, virgines, quæ ad Consualium spectaculum conuenerant, rapuit. Ceninenses bellum inferentes prælio vicit, regéque obtruncato, Ioui Feretrio opima spolia obtulit. Antemnates deinde, & Sabinos prælio superatos in ciuitatem recepit. Fidenates acie fudit, & ad oppidum fugientes insequutus, vrbem eodem impetu cepit. Veiētibus quoque post aduersam pugnam pacem petentibus, centum annorum inducias concessit. Hisce rebus gestis, cùm ad Capreæ paludem cōcionem haberet, ingenti coorta tēpestate, repentè nusquam comparuit, patrum, vt creditur, manibus discerptus. Ab huius nomine Romani dicti sunt Romulidæ.

[Romulus item annum decem ordinauit mēsibus: eiúsque initium cœpit à Martio: qui diebus trecentis & quatuor absoluebatur.]

Romulus COS. cum Placido, anno vrbis 1095.

Romus, Vlyssis & Circes filius. Steph.

Romus, rex Galliæ, anno ferè ante Romam cōditam 700.

Romus, Celtiberorum rex, annis ante Romam conditam ferè 700. Maneth. in Supplem. Beros.

Romylia, vrbs Samnitum in Italia. Gentile, Romyliates. Steph.

Ros, filius Beniamin. Gen. 46.

Roscea, Festo, campus in agro Reatino, quia in eo arua rore semper humida feruntur. Aliàs Rosea sine c.

Roscius, histrio insignis, in arte sua vsqueadeò absolutus, vt si quem significare velimus cæteris sui generis hominibus præcellere, Roscium κατ' ἐξοχὴν appellemus. Hic cùm obliquos haberet oculos, turpíque esset aspectu, primus persona in scena vsus est: populus tamen eū sine persona intueri malebat, ob pronuntiādi dulcedinem. Cicero de Orato. Scripsit & librum in quo histrionicam eloquentię comparauit.

Roscius Amerinus in causa parricidij defensus à Cicerone.

Roscius Otho, in tribunatu suo legem tulit, qua equestrem ordinem à plebe distinxit, Equitibus XIIII. gradus seorsum assignans, in quos nemo reciperetur, nisi qui 400. sestertiorum censum expleret. Hæc lex à latore Roscia appellata est.

Rosea. Vide ROSCEA.

Rosimunda, filia Cunimundi Gepidarum regis, quæ maritum habuit Alboinum regem Longobardorum: cui cùm aliquando inter pocula, patris caluaria per iocum propinasset, irata Rosimunda non priùs minitari destitit, quàm eum curauerit necandum. Vno mortuo alium maritum Heluringem nomine sibi copulauit, quem postea veneno necauit.

Rostra, templum Romæ in foro ante curiā Hostiliam, in quo erat suggestus è rostris nauium Antiatum, ex quo concionabantur. Lucan. lib. 1.

Rosus, ciuitas in Issæo sinu. Strab. lib. 14.

Roth, ciuitas tribu Gad data in possessionem, Num. 32. Heb. Atroth.

Rotoris, Longobardorū rex, Arianæ hæresi addictus, præcepit vt singulæ ciuitates episcopos duos haberent: alterum Arianum, alterū Catholicum. Blond.

Rotho quidam, teste Saxone grammatico, pirata quidam. Ea tempestate, inquit, Rotho Ruthennoum pirata patriam nostram rapinæ & crudelitatis iniuriis profligabat.

Rothomagus, Ptolemæus libro secundo capite octauo, Galliæ ciuitas ad Sequanam. *Rouan.*

Roxana, Darij filia, Alexandri concubina, quæ

cùm prægnās esset, à sorore Satyra in puteum demersa est, quòd eam præcipuis honoribus Macedones cumularent. Plutarchus in Alexandro.

Roxicum, Corsicæ insulæ ciuitas, Ptolem. libr. 3. cap 2. vulgò *Rogela*.

R V

Ruben, filius Iacob, ex Lia, Gene. 28. natu maximus.

Rubi, orum, oppidum Campaniæ, à Ruborum frequētia, siue à Rubore dictū. Inde Rubeus, a, um: vt, vimen Rubeum, virgæ Rubeæ, quæ Rubis afferebantur, fiscellis texendis vtiles.

Rubicon, Rubiconis, fluuius in octaua Italiæ regione, in Apennino monte nascens, & inter Ariminum & Rauennam in mare Adriaticum influens, antiquus Italiæ & Galliarum terminus.

Rubigo. Vide ROBIGO.

Rubricatus, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ Tarraconensis fluuius: vulgò *Lubregat*.

Rubrum mare dicitur, quia aquas rubere credebant. Quidā à Solis repercussu existimabant talem reddi colorem. Alij ab arena terráque. Quod Latini Rubrum mare nuncupant, Græci Erythræum vocāt: erythros enim rubrum Latinè dicitur. Curtius ab Erythro rege inditum esse nomen existimat.

Rudiæ, arum, Ptolem. (ῥοδαί Stephano) siue Rhudia, æ, Plinio, oppidum Pediculorum, siue Salentinorum, non procul à Brundusio, à Græcis conditum, patria Ennij poetæ: quem idcircò Rhudium hominem vocat Cicero pro Archia poeta.

Rufæ, oppidum Campaniæ, quod Turno auxilia misit aduersus Æneam. Virg. 7. Æneid.

Rufinus, consularis à Fabritio Censore damnatus, quòd decem pondo argēti apud eum inuenta essent.

Rufinus alter, vnà cū Stilicone & Gildone, relictus à Theodosio seniore imperij administrator, pro tutela Arcadij & Honorij filiorum: Gildo in Africa, Stilico in Occidente, Rufinus verò in Oriente: omnes sanè cupiditate regni incensi, in suos principes arma conuerterunt, ex quo diuersis modis oppressi periere. Volater.

Rufinus, consul cum Eusebio, anno vrbis 1100.

Rufinus, cos. cum Laterano, anno vrbis 949.

Rufius Volusianus, cos. anno vrbis 1066.

Rufius Albinus, cos. cum Constātio Cæsare, anno vrbis 1087.

Rufius Posthumianus, cos. cū Zenone, anno vrbis 1201.

Rufrimacerie, oppidum Campaniæ. Cato ca. 22.

Rufus, cos. anno vrbis 934.

Rufus, cos. cum Constantio, anno vrbis 1210.

Rufus Purpureo, legatus Rom. in concilio Ætolorum. Liuius libr. 32. Rufus, Centurio sub Scipione Africano, cuius res gestas, & quæ in bello præparantur, scripsit Appian. Virginius Rufus orator egregius interfectus à Nerone.

Rufus poeta Bononiensis, cuius meminit Martialis.

Rufus medicus, sub Traiano principe multa conscripsit, quorum nihil apud nos peruenit, sæpè tamen ab aliis testis citatur.

Rufus Corinthius, sophista, quanquā diuitiis & generis nobilitate pollebat: plus tamen ad eius laudē dicendi gloria, linguęque gratia cōtulit. Philostrat.

[Rufus Cyreneus, Simonis Cyrenei, qui crucē Saluatoris nostri portauit, filius: quíque postea verbi diuini fœlicissimus, & illustrissimus disseminator extitit. Marc. cap. 15.]

[Rufus, D. Pauli discipulus, primus Auenionis episcopus. Anton. part. 1. titul. 6. cap. 28.]

Rullus, Plin. lib. 8. cap. 51. solitum aprum Romanorum primus in epulis apposuit, qui Ciceronis consulatu legem Agrariam promulgauit, neque tamen pertulit, resistente Cicerone.

Ruma, ciuitas in tribu Iuda, Iudic. 9. 4. Reg. 23. quæ aliàs Rēphtis. item & Arimathæa, Eusebio vocatur. Legitur Ios. 15. Rum, iuxta LXX. vbi ex Hebræo legendum Duma.

Rumia, dea, quæ rumis, id est mammis, hoc est, pueris lactentibus præsidebat. August. 4. Ciuitat. Varro 2. de re Rust. cap. 11. Non negarim, inquam, ideò apud diuæ Rumiæ sacellum à pastoribus satam ficum. Ibi enim solent sacrificare lacte pro vino, & pro lactentibus: alio nomine dicitur Rumilia.

Ruminalis ficus, sub qua lupa Romulo & Remo dicitur mammam præbuisse, quæ & Romula vocitata est. Siue quòd sub ea pecudes ęstatis tempore frigora capientes, herbas ruminare consueuerant.

Ruminus, Iupiter dictus est, quòd rumam, id est, mammam animalibus cunctis præberet.

Rumoridis, cos. cum Theodosio Augusto, anno vrbis 1156.

Ruficadæ, solùm à Ioanne Hontero in Aphrica recensetur.

Russia, regio Sarmatię Europæę.

Rusticius, cos. cum Olibrio, anno vrbis 1217.

Rusticus Bolanus, cos. cum Calphurnio Pisone, anno vrbis 863.

Rusticus, cos. cum Vitali, anno vrbis 1273.

Ruth, vxor Maholo filij Elimelech Beth-lehemitę. Ruth. 1.

Rutheni, populi Galliæ Narbonensis non lōgè ab Auernis & Santonibus. Alij sunt Rutheni in Sarmatia Europęa, vltra Liuoniam: hodie Russi dicuntur, & eorum regio Russia. Vide RHVTENI. *Le pays à l'entour de Rhodez.*

Rutilia, Romana mulier, quę constās vsq. adeò fuit, vt post amissum filiū Cottā (quem in exiliū fuerat sequuta) lachrymas nullas emiserit.

Rutilius Geminus, libros pontificales fecit. Cicero in Bruto, Rutilius in quodam tristi & seuero dicendi genere versatus est, magnū munus de iure respondendi sustinebat. Sunt eius orationes ieiunæ, multa pręclara de iure, doctus vir, & Græcis literis eruditus, Panętij auditor, propè perfectus in Stoicis. Rutilius primus legem pugnandi militibus tradidit. Is enim nullius ante se imperatoris exemplum secutus, ex ludo C. Aurelij Scauri doctoribus gladiatorum accersitis, vitādi atque inferendi ictus subtiliorem rationem legibus ingenerauit. Hic actus in exilium à partibus Syllanis, & à Sylla deinde redeūdi potestate facta, respondit illud quod à Seneca in 6. De beneficiis ponitur, Malo vt patria mei exilij erubescat, quàm reditu mœreat. Valer. & Seneca lib. 6. De beneficiis.

M. Rutilius Censorinus, teste Valerio de moderatione, iterū Censor creatus, in cōcione populum corripuit, quòd eam potestatem bis sibi detulissent, cuius maiores, quia nimis magna videretur, tempus coarctandum iudicassent.

Rutilius Lupus, rhetor, cuius meminit Quintilianus.

Rutuba, fluuius Liguriæ ex Apennino fluens. Plin lib. 3. cap. 5.

Rutuli, antiquissimi Italiæ populi, qui eam partem Latij tenuerunt, in qua fuit Ardea, à Danaë Acrisij filia condita. Hi Turno duce bellum aduersus Æneam gesserunt. Virg. libr. 6. Æneid.

Rutupiæ, Prole. Cantiorum oppidum, in tractu Orientali Britāniæ: à quo vicinum promontorium Rutupinū, littoráque adiacentia Rutupina appellantur.

R Y

Rysa, fluuius Heluetiorum, in Rhenū influens.

S A

Saaph, filius Iahaddai. 1. Par. 2.

Saal, nomen viri. 1. Esd. 1.

Saanaim, ciuitas limes tribus Nephthali. Ios. 11.

Saaraim, ciuitas in tribu Iuda, in qua posteri Simeonis habitauerunt. Ios. 15. 1. Par. 4.

Saba, filius Regma, Gen. 10. à quo ciuitas regalis Æthiopiæ nomen accepit, 3. Reg. 10. Isaiæ 60. Hanc Iosephus libro secundo à Cambyse rege Meroen ex sororis vocabulo cognominatam scribit. Hanc Nilus circundans inexpugnabilem reddebat. Filius item Iectan. Gen. 10. Postremò, sic nominabatur filius Iecsan, Gen 25.

Saba, Gen. 10. 1. Par. Psal. 71. Isa. 43. Filius Chus. Inde Sabæi populi, qui fœlicem Arabiam incolunt, dicti.

Saba, Arabum metropolis in monte sita, hoc vocabulo appellata, quod est reuereri, seu venerari: quia thus mittit, quo in sacrificiis vtimur vt notat Seruius: & ideo thuriferā vocat Ptolemæus. Vel ἀπὸ τοῦ σέβειν, quod est sacrificare. Vide SABAEA & SABAEI.

[Saba, eremita insignis, qui & Iulianus vocabatur, quo pacto mortem Iuliani Apostatę procul absens, diuina reuelatione resciuerit, Cristianísque nuntiauerit, vide in verbo, Iulianus Saba.]

Sabactani, nomen viri. Mat. 27.

Sabacus, Æthiopum rex, qui Anisim Ægypti regem fugauit, & illius regnum quinquaginta annis obtinuit. Herod. lib. 2.

Sabacus, Æthiops quidam Vulcani sacerdos.

Sabæa, regio Arabiæ fœlicis, in qua sola thus nascitur.

Sabæi, populi fœlicis Arabiæ, ditissimi thure, & syluarum fertilitate odorifera: corpora mortuorum non pluris faciunt quàm stercora. Quinetiam reges ipsos inter sterquilinia reiiciunt. Horum metropolis est Saba, quam Strabo lib 16. Metrabam vocat. Vide Strabonem libro 6.

Sabama, ciuitas quā ædificauerunt filij Ruben. Num. 32. Ios. 13. Locus hic vitifer in vicinia Lazer. Isa. 16.

Sabania, nomen viri. 2. Esd. 9.

Sabanus, Bulgarorum rex, Constantino Iconomacho quòd cōsentiret, regno à suis exutus, Constantinopolim se recepit.

Sabarcę, populi Indiæ, qui populi, non regū imperio regebantur. Author Curtius.

Sabarim, locus trans Iordanem in terra Amorrhæorum, qui à frangendo hoc nominis inuenit: siquidem ibi Israelitarum acies fracta est. Ios. 7.

Sabarim, Ezech. quadragesimoseptimo, nomen loci, qui est inter terminum Damasci, & confinium Emath.

Sebastianus, vir sanctissimus, ciuis Mediolanēsis, qui pro fide Christiana sagittis confossus est sub Diocletiano imperatore. Volaterranus.

Sabat, mensis quandoque Februario nostro respondens, Zach. 2.

Sabata, Ptol. lib 3. cap. 1. Sabatium Pli. lib. 3. ca. 4. Sabatia Pomp. lib. 2. maritima ciuitas Liguriæ, vulgò *Sauona.*

Sabate, locus: vnde fit Sabatinus, na, num.

Sabath, nomen proprium, à quo Sabatheni nominātur, qui à Græcis Hastabari, vt Iosephus inquit.

Sabatha, filius Chus. Gen. 10.

Sabathacha, filius Chus. Gen. 10.

Sabathra, Ptolemæo libro 4. capite 3. vrbs parua Syrtis. Plinius. Sabatra dicta vulgò *Raxaniabes.*

[Sabbath, Phœniciæ fluuius, qui cùm reliquis diebus lentè fluat, Sabbato celerrimè, & maximo cum impetu decurrit, quod maximè mirum. Ioſeph. lib. 7. cap. 24. Antiq.]

Sabbathai, nomen viri. 2. Eſd. 11.

Sabbatia, vicus Celticus, Gentile, Sabbatianus vel Sabbatius. Steph.

Sabbatina, tribus populi Romani, vna ex triginta quinque.

Sabbazius, Bacchus dictus eſt à Sabaſmis, id eſt, tripudiis & furioſis ſaltationibus, cuiuſmodi fiebant in huius dei ſacris.

Sabee, ciuitas in tribu Simeon. Ioſ. 19.

Sabelli, populi Italię, à Sabinis oriundi, inter Sabinos & Marſos incolentes: alio olim nomine Samnites dicti, Stephano lib. 3. ca. 12. Hinc Sabellus, a, um.

Sabellicus hiſtoricus, qui hiſtoriam vniuerſalem ab exordio mundi vſque ad ſua tempora ſcripſit, eámque per Enneades digeſſit.

Sabellius, hæreticus, Chriſtum filium Dei eſſe negabat. vixit autem ſub annum ſalutis 257. Socrat. lib. 6. cap. 20. hiſt. trip.

Saber, filius Caleb ex Maacha concubina, 1. Paral. 2.

Sabi, populi Phrygiæ: Phrygios etiam Bacchos appellant Sabos. Steph.

Sabidius, vir Romanus, gulæ deditus, plus vorabat quàm poſſet cōcoquere: quocirca ita fœtebat eius halitus, vt nemo poſſet cum eo loqui, quem Martialis epigrammate inſectatur.

Sabina, imperatrix Adriani imperatoris Romani vxor, quæ ſeruilibus iniuriis ab eo affecta, adiit mortem voluntariam, quòd tam immane ingenium, humaníque generis perniciem (multos enim Adrianus cruēta morte extinxit) matrimonio ſibi coniunxiſſet. Author eſt Sextus Aurelius.

Sabini, populi in quarta Italiæ regione, non procul à Roma, à religione & cultu deorum cognominati: quaſi Sebini, ἀπὸ τοῦ σέβεσθαι. Silius verò, à Sabo authore gentis, Sabinos dici putat, libro octauo. Hos Plinius Apennini iugis vallatos vtrinque ſcribit. Strabo Sabinos ait anguſtum incolere agrum, in longitudinem protenſum à Tyberi vſque Nomentum oppidum ſtadiis mille vſque ad Veſtinos.

Sabinianus, cos. cum Manlio Theodoro, anno vrbis 1258. Vide SAMNITES.

Sabinianus, papa, anno ſalutis 608.

Sabinillus, cos. cum Gallieno Auguſto, anno vrbis 1018.

Sabinus, declamator tempore Senecæ, lepido vir ingenio.

Sabinus, Veſpaſiani frater, interfect⁹ à Vitellio, qui Veſpaſiano res cōtra Iudæos gerēte, poſt Othonis mortem, Capitolium cum ęde Iouis occupauerat.

Sabinus, ſophiſta, ſub Adriano principe, ſcripſit Iſagogen ad materias & hypotheſes, declamationū libros quatuor, præterea in Thucydidem enarrationem. Suid.

Sabinus Maſurius, iuriſconſultus, ſcripſit Faſtorum & memorabilium rerum libros.

Sabinus Syrus, memorandæ fortitudinis, qui tempore Titi, primus Hieroſolymæ muros aſcendit. Ioſeph. lib. 6. cap. 1.

Sabinus Tyro, ſcripſit περὶ κηπουρικῶν, id eſt, de hortenſibus. Plin. lib. 19. cap. 10.

Sabinus, cos. cum Meſſala, anno vrbis 966. iterum cum Anulino biennio pòſt.

Sabis, fluuius eſt inter Belgas, qui Neruios irrigat, & in Moſam fluuium penes Condruſios ſeu Namurcium oppidū Leodienſium influit. Hodie Sambram vulgus nominat.

Sabus, primus Aboriginum rex, à quo Sabini dicti.

[Sabus, vir illuſtris, ferè ſtatim à diluuio Sabæā Arabiam fœlicem tenuit. Beroſ. lib. 4.]

Sabilius, Gelæ vrbis Siciliæ tyrannus poſt à ſeipſo interfectum Cleandrum. Herodotus libro 6.

Sacæ, apud Steph. & Sacis fœmininum, Scythiæ populi, quos Herod. tradit vocari à Perſis omnes Scythas: itē Pli. lib. 6. cap. 17. Vltra, inquit, ſunt Scytharum populi. Perſæ illos Sacas vniuerſos appellauere à proxima gente, antiqui Arameos: Scythæ ipſi Perſas, Chorſaros. Stra. lib. 11. Vide SACARVM.

Sacamaca, Ptol. lib. 4. cap. 3. vicus Syrtis magnæ, vulgò *Zedicho*.

Sacarum, Aſiæ regio, Ptol. lib. 6. cap. 13. vltra mare Caſpium, Sogdianis cōtermina: in qua nec vrbes, nec vicos eſſe teſtatur, cuius incolę nemora & ſpecus habitant, ſagittandi arte peritiſſimi, qui olim Bactrianam prouinciam occupauere, & optimam Armeniæ regionem, (Strab. lib. 2.) atque vſq. ad Cappadocas proceſſerunt. Sed quū ex ſpoliis feſta celebrarent, Perſarū imperatores noctu eos adorti, funditus deleuere. Vide Sacæ. Hos quidam Sacaſſanos vocant.

Saccaſſani. Vide SACARVM.

Saccheni, populi Arabiæ. Steph.

Sacer mons, locus ad tertium milliarium ſupra Anienem, quem plebs Romana poſt reges exactos, dum à potentioribus premeretur, occupauit. Cic. in Bruto: & ibi creati ſunt tribuni plebis.

Sacer ſinus. Vide HIEROS COLPOS.

Sacerani, appellati fuerūt Reate orti, qui ex Neptimontio Ligures Siculos eiecerūnt, dicti quòd iure ſacro nati eſſent. Vide SACRANI.

Sachacha, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Sachalitæ, populi Indiæ: vnde Sachalites ſinus, in quo Pelagiæ ſeptem inſulæ iacent. Stephanus.

Sacar, nomen viri, 1. Par. 11. qui 2. Reg. 23. dicitur Sarar. 1. Par. 26.

Sacon. Vide POTAMOS ACON.

Sacos, vicus Pieriæ in Lacedæmone: sic dictus, quòd incolæ scutum, σάκος Græcis dictum, primi inuenerint. Gentile, Sacius. Steph.

Sacrani, populi Italiæ Romæ vicini, qui à Corybante quodam, magnæ matris sacerdote ea loca tenente, initium duxerunt: à sacrificando dicti. Corybantium enim erat. Matri deûm sacra facere. Seruius tamen Ardeates intelligi putat, propter ver sacrum, quod apud eos immolationis genus erat: quo grauibus periculis adducti, vouebãt se diis sacrificaturos, quęcunque proximo vere apud se animalia nata essent. Seruius in 7. Aeneid.

Sacra via, in vrbe Romana vocitata est, quòd in ea ictum fœdus sit inter Romulum & Tacitum. Hac triumphantes in Capitolium ibant: tendebat autem à regia vsque ad arcem. Hanc Horatius Sacrum cliuum nuncupauit.

Sacrum promontorium, Lusitaniæ locus, Ptol. lib. 3. cap. 2. Caput sancti Vincentij hodie dicitur, vbi Cuneus ager.

[Sacrum Cęsaris, vel Sacrum Cereris, Galliæ Celticæ ciuitas, vulgò *Sanxerre*. Belf. tomo 1. Cosm.]

Sadalis, vrbs Aegypti. Gentile, Sadalites. Steph.

Sadragesilius, Dagoberti regis Franciæ præceptor: cui tã fauit fortuna, vt ex ludi magistro Dux Aquitaniæ factus fuerit. Volat.

Saducęi, dicti inter Iudæos qui Saducæũ quendam magistrum legis sequentes, neque resurrectionem credebant, neque Angelos, neque spiritus.

Sadoc, filius Achitob, 2. Regum 8. 1. Par. 6. Est & nomen sacerdotis, 2. Regum 16. Filius item Meraioth, 1. Par. 9.

Sadyates, Ardyos filij Gygis filius, qui Herodoto libro historiarum 1. post patrem regnauit in Lydia.

Sædene, mons Cumę: Gentile, Sædenus, & regio Sædene. Steph.

Sætabis, fluuius, Ptolemęo lib. 2. cap. 6. Augusta Valeria alio nomine dicta, Sectanis olim, nũc Xatiua.

Sætæ, Indiæ populi, quos argento abundare docet Plinius lib. 6. Fertilissimi, inquit, sunt auri Dardæ, Sętæ argenti. Sed omnium in India propè non modo in hoc tractu potentiã claritatémque vincunt Prassi, amplissima vrbe, ditissimaque Palibotra.

Sagæ, idem qui Sacæ antea dicti. Mela libro tertio.

Sagalassus, vrbs Pisidiæ. Vocatur etiam Selgessus. Gentile, Sagalasseus & Sagalassenus. Stephanus.

Sagana, meretrix quædam.

Sagana, nomen veneficæ mulieris, quæ Varum puerum prætextatum suis veneficiis fascinauit. De qua sic Hora. At expedita Sagana per totam domum spargens auernales aquas, horret capillis.

Sagaris Ptolemæo & Straboni fluuius Asiæ, qui ex Dyndimo Galatiæ monte nascens, & per Phrygiam Bithyniámque flexuoso cursu delatus, tandem influit in Pontum Euxinum. Ouid. 4. de Ponto, Eleg. 10.

Sagartia, Cherronesus iuxta mare Caspiũ. Gentile, Sagartij.

Sage, nomen viri. 1. Par. 11.

Sagitta, signum cæleste. Plin. lib. 18. cap. 26.

Sagittarius, signum cœleste, quem alij Centaurum Chironẽ arbitrantur, alij Crocum filium Euphemis nutricis Musarum, & habitasse in Parnasso cum Musis, & venationi incubuisse, vnde & vsum sagittis, & equo insedisse, post mortem precibus Musarum à Ioue inter astra relatum, & varia forma conscriptum. Idibus Februarij vesperè occidit, ac vehementer hyemat. Columel.

Sagra, fluuius in ora Magnæ Græciæ in Italia. Plin. cap. 10. de Locris & Italiæ fronte, lib. 3. & Cic. lib. 2. de Natura deorum.

Saguntia, Ptolemæo libro secundo, capite 4. & Plinius libro 5. capite 3. Hispaniæ vrbs. Vide SAGVNTVS.

Saguntus, vel Sagũtum, Steph. Hispanię ciuitas vltra Iberum fluuium à Zacynthiis condita: quam Annibal contra populi Romani fœdera diruens, belli Punici secundi suscitauit incendium. Fuit itẽ populi Romani fidelissima socia, quam cùm Annibal contra ius fœderis obsidione premeret, maluerunt Saguntini se suáque omnia igni consumere, quàm aut fœderati populi amicitiam deserere, aut viui in hostis potestatem peruenire. Liuius belli Punici lib. 1.

Sahar, filius Ashur ex Halaa vxore. 1. Par. 4.

Sahar, filius Simeon filij Iacob. Gen. 46. Hebr. Sohar.

Saharaim, nomen viri. 1. Par. 8.

Sais, vrbs Ægypti iuxta vnum ex Nili fluminis ostiis, quod ab ipsa Saiticum dicitur: & Saitæ, populi in Ægypto: huius loci incolæ Mineruam colunt. Cice. 3. de Natura deorum. Ciuis, Saites, & præfectura Saitis: dicitur etiam Saitinus: & possessiuum, Saius, vel Saiticus. Stephanus.

Saixæ, populi iuxta Istrum. Steph.

Sala, fluuius Hispaniæ, qui & Bilbilis dicitur, quo temperatur ferrum, atque acrius redditur.

Sala, nomen sex vrbium, & fluuij in Germania. Strabo lib. 7. Inter quem & Rhenum, cùm Drusus Germanicus belligeraret, domitis hostibus victor oppetiit.

[Sala, Germaniæ vicus, non procul ab oppido *Kunigshofen*: à quo Franci dicti sunt Salici, qui circa hunc vicum, & fluuium eiusdem nominis, habitarunt. Verùm leges Salicæ non ab isto vico, seu fluuio, sed à Sala, dictione Frāca, quæ Latinè, palatium, seu aulā significat, hoc nomen habent. Munst. lib. 3. Cosm.]

Sala, oppidum & fluuius Mauritaniæ. Plin. lib. 5. cap. 1.

Sala, oppidum magnæ Phrygiæ, Pannoniæ superioris atque Armeniæ, Ptolemæo libro 4. capite 1.

Salaboni, nomen loci. 2. Reg. 23.

Salacia, quam quidam Salicā vocant, aquę dea, à salo ciendo appellata, Neptuni vxor, quam inferiorem aquam maris esse dicunt, quòd in salū redeat: vnde à poetis pro aqua sumitur.

Salacon, vir qui, cùm pauper esset, se diuitem simulabat, Suid. Huius meminit Cice. 7. Epist. Ab hoc natum prouerb. Salacones.

Saladinus, Turcarum rex bellicosissimus, circa annum salutis 1180. cum Christianis per XXX. ampliùs annos varia fortuna bellum gessit, sæpius tamen victus, quàm victor, donec Balduino Hierosolymorum rege mortuo multis partibus superior, Hierosolymā cepit, eiúsq; regno finem imposuit. Ægyptum Syriámque imperio suo adiecit.

Salai, mater Azuba. 3. Reg. 22.

Salambria, quæ & Sarabręa, ciuitas Cappadocię, Ptol. lib. 5. cap. 6.

Salamiel, filius Surisaddai, princeps suæ tribus Simeon. Num. 1.

Salamij, populi Arabiæ, sic dicti, quòd fœdus cū Nabathæis pepigerint. Salama enim pacem significat. Steph.

Salamin, siue Salamis, Stephano, & Salamina, hodie Coluri, insula in Euboico mari contra Athenas sita, in qua vrbs est eiusdem nominis, vbi Telamō Aiacis & Teucri pater regnauit. Tacit. lib. 3. Horat. in odiss.

Salāga, mons altissimus, mari imminens, inter Brittanniam & Hyberniam, à Salanga, Barculani primi habitatoris Hyberniæ filio dictus. Mons domini alio nomine vocatur hodie.

Salangus, gens Italiæ. Est etiam alia Indiæ. Stephano.

Salapia, vrbs Apuliæ. Plin. lib. 1. cap. 11.

Salapusius, à sale & pusius compositum nomen. Pusius enim, siue pusus & pusio, apud Latinos dicitur puer. Quo nomine dictus est Caluus, Catulli familiaris, tanquam puer, ob staturam puerilem, plenus salis & oratoriæ mordacitatis.

Salaria via, Romæ dicta, quòd per eam Sabini sal à mari deferebant. Sipontinus.

Salaris, insula Libyæ: Gentile, Salarisius. Steph.

Salassi. Vide SALISI.

Salassi, Ptol. libr. 3. cap. 1. populi Insubriæ: hodie Marchia Salutarium. Strab. lib. 4.

Salathi, nomen principis militum. 1. Par. 18.

Salathiel, pater Zorobabel ducis Iuda. Agg. 1. 1. Esdra. 3. filius Iechoniæ filij Ioachim. 1. Paral. 3.

Salanacha, celebris & forma exuperāti meretrix apud Aristoph.

Saldæ colonia, Mauritaniæ Cæsariensis vrbs, Ptolem. lib. 4. cap. 2. hodie *Alger*. Barbarossæ regnum.

Sale, filius Arphaxad. Ge. 10. Luc. 3. Dicitur filius Cainan filij Arphaxad.

Salebim, nomen loci. Iudic. 1. 3. Reg. 4.

Salecha, ciuitas in Basan. Iosue 12. Dicitur & Selcha.

Saled, filius Nadab filij Semei, filij Onam. 1. Paralip. 2.

Salenis Bassus, Lyricus poeta, cui propter ingenium singularémque eruditionem, auri quinquaginta sestertia Vespasianus imperator est largitus. Corn. Tacit. in dialogo de Claris Oratoribus.

Salem, nomen vrbis in Sichimis, quę est in terra Samariæ, ciuitas Iacob, sita in finib⁹ Ephraim. Videtur quoque dicta Sichem. Hæc non est Ierusalem. Gen. 33. Alia fuit Salem. Vide IERVSALEM.

Salemot, nomen viri. 1. Par. 24.

Salentini, populi in finibus Italiæ, proximam Apuliæ peninsulam incolentes, quæ est inter Tarentinum sinum & fauces Adriatici protensa, circa Brundusium & Rudias in Isthmum contracta, latum stadia circiter trecēta. Dicti à Salentino promontorio, in extremis eius peninsulę finibus sito: quod ἄκραν ἰαπυγίαν appellant. Festus tamen à salo dictos mauult, fortassis ob id, quòd penè circunquaque mari ambiantur, tenui tantùm Isthmo continenti annexi. Ortos autē putat à Cretensibus & Illyricis, qui societate cum Locrēsibus inita, iis in locis consederunt. Hinc Salentinus, a, um. Virg. 3. Æneid.

Salentinus, locus Salentinorum, iuxta Anduriā oppidum. Hic ad margines vsque plenus, neque exhaustis minuitur, neque superfusis augetur aquis.

Saleph, filius Iectan. Gen. 10.

Saleranus, vir quidam apud Martialem, qui fingebat se mortem vxoris ægrè ferre, cùm tamen lætaretur plurimùm, vt solus potiretur bonis.

Salernum, Picentinorum oppidum in Italia.

Salesij, pars Pæonum, Steph. Fortè qui hodie Silesij, vel Slesij vulgò.

Salganeus, vrbs Bœotię, Euripo contigua, post Chalcidem sita. Inde Salganius vel Salganeites, & Salganeus Apollo. Steph.

Salgas, fluuius, & vrbs Salga, in Mauritania: Gentile, Salgæus, aut Salganus. Steph.

Salia, fluuius Hispaniæ ad oram Britannici maris: à quo Salieni accolæ dicti, quos Selinos Ptolemæum lib. 2. cap. 6. nominasse existimat Hermolaus.
Salica, insula nunc vocatur, quæ olim Taprobane. Steph.
Salij, sacerdotes Martis, numero duodecim, à Numa Pompilio primùm instituti, tunicisque pictis, ænecóque pectoris tegmine exornati. Salij dicti, quòd salientes ancilia per vrbem circumferrent. Vocantur etiam Salisubsuli à Catullo Epigram. 17. ad Coloniã. Virgilius verò etiam Euandri temporibus eos fuisse dicit, lib. 8. nisi hæc poetica licentia dixerit, ad sua tempora respiciens.
Salim, nomen loci. 1. Reg. 9. Ioan. 3. Filius Roboam, 1. Par. 11.
Salinæ, arum, vrbs Siciliæ, iuxta Lilybæum, palmis abundans, quòd iuxta eam salinæ fuerint, id est, fossæ in quibus fit sal.
Saliocanus, portus Galliæ, vrbs Ptolem. lib. 2. cap. 8. vulgò *S. Paulus.*
Salisa, regio est. 1. Reg. 9.
Salisi, populi Alpini, Boiis Heluetiisque finitimi, quos Cato Tauricæ gentis esse arbitratur. Salassos rectiùs appellaueris. hodie *die Ougstaler.* Meminit eorum Strabo lib. 1.
Sallem, filius Nephthali, Gen. 46. qui Sallum, 1. Par. 7. dicitur.
Sallustius, insignis orator & historicus Romanus, qui mutuas gessit inimicitias cum Cicerone: quorum odium vide in duabus inuectiuis vtriusque.
Salma, filius Nahasson filij Aminadab. 1. Par. 2. qui Salmon & Salma in fine 4. cap. Ruth. dicitur. Filius item Hur primogeniti Caleb ex Ephrata concubina, 1. Par. 2
Salmacis, fons Cariæ limpidissimus, iuxta Halicarnassum, eo nomine olim malè audiens, quòd lauantium in eo, aut ex eo bibentium corpora effœminaret. Cuius rei rationẽ poetæ ad huiusmodi referunt fabulã. Salmacidẽ Nympham fuisse fonti huic præsidẽtẽ, quæ Hermaphroditi Mercurij & Veneris filij, pueri formosissimi, amore capta, cùm nullis eũ blãditiis ad cõcubitũ posset adducere, simulato discessu sese post vepres occultauit: cumque vidisset illum, qui solum se esse existimabat, positis vestibus fontem ingressum esse, subitò accurens, abiectis indumentis, arctissimè eum cõplexa est. Verùm cùm ne sic quidem obstinatum iuuenis animũ posset inflectere, à superis dicitur petiisse, vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus precibus vix finitis, ambo vnum in corpus coaluerunt, ita tamen, vt sexus vterque integer remaneret. Quam corporis sui mutationem cernens Hermaphroditus, parẽtes suos dicitur inuocasse, & ab iis summi muneris loco petiisse, vt ea fonti natura maneret, vt qui vir eũ ingrederetur, ἀνδρόγυνος, hoc est, vtrumque sexum habens, inde exiret. Ouid. 4. Metam.
Salman, nomen regis cuiusdam, de quo Oseæ 10.
Salmana, rex Madian. Iud. 8. Psal. 82.
Salmanasar, rex Assyriorum. 4. Reg. 17.
Salmantica. Ptol. lib. 2. ca. 5. alio nomine Salmanca, Lusitaniæ vrbs. Vide an sit Elmantica Stephani & Salmyca.
Salmeni, gens solitaria. Steph.
Salmias, nomen viri. 1. Esd. 10.
Salmon, filius Nahasson filij Aminadab. Ruth. 4. qui & ibidem, & 1. Par. 2. dicitur Salma.
Salmõ, ciuitas maritima Cretæ insulæ. Act. 27.
Salmon, Hellanicus vocauit ciuitatẽ Bæotiæ, quæ propriè ἄλμων vocatur. Steph. in Almon. Et alibi, σάλμος (inquit) vrbs est Bœotiæ, cuius ciues Salmonij.
Salmona, locus in quo castrametati sunt filij Israel, profecti de monte Hor. Num. 33.
Salmone, vrbs Pisatidis, & fons eiusdem nominis, à Salmoneo rege. Ciuis, Salmoneus, vel Salmonites. Steph.
Salmoneus, Æoli filius, non regis ventorũ, inquit Seruius, sed cuiusdam apud Elidẽ, vbi regnauit: qui cum regia maiestate contẽtus nõ esset, conatus est se Deum suis ostẽdere, & fabricato æneo põte sublimi, adeò vt Elidis partẽ desuper tegeret, super eo agitabat currus, ad imitanda tonitrua: & in quem iaculatus esset facem, eum iubebat occidi. Ob quam superbiam Iupiter iratus, eum vero fulmine ad inferos deturbauit.
Salmonis, idos, filia Salmonæ, id est Tyro.
Salmos. Vide SALMON.
Salmoxis (aut potius Zamolxis) Herodo. li. 4. dæmon quidam Thracum. Vide in Z.
Salmyca, vrbs iuxta Herculis columnas: Gentile, Salmycenus. Steph. Vide Salmantica.
Salmydessus, sinus Ponti. Gentile, Salmydessius & Salmydessenus. Steph.
Salo, Strab. lib. 7. littus Dalmatiæ, & emporium. Vide Sala & Salonæ.
Salo, onis, fluuius apud Celtiberos, non procul à Bilbili oppido, ferri tẽperatura nobilis.
Salo, filius Mosollam. 1. Par. 9.
Salome, Filia Antipatri, Herodis filij.
Salome, mulieris nomen. Marc. 15.
Salomi, pater Ahiud principis filiorum Aser. Num. 34.
Salomith, filia Zorobabel filij Phadaiæ, 1. Par. 3. & 23. Filius Roboam. 2 Par. 11.
Salomon, vel Selomon, filius Dauidis, rex Iudææ, omnes suæ ætatis homines doctrina antecellens: is Hierosolymis templũ ornatissimum extruxit, quod de eius nomine vocatum est. 3. Reg. cap. 6. & 7.

[Is primus modum effugandi dæmones, qui bus sæpè humana diuexatur corpora, & incantationes, quibus morbi sedari solét: docuisse dicitur. De quo Ioseph. li. 8. Antiq. ita scribit. Præstitit autem, inquit, ei etiã Deus, vt contra dæmones artem, ad hominũ vtilitatem, edisceret. Item incantationes intuit, quibus ægritudines mitigari solét: modum etiam coniurationum, quibus obstructi dæmones, ne denuò redeant, effugantur, inuenit. Et quonã pacto huiusmodi dæmones expellerentur, perspicuè demonstrat Iosephus, inquiẽs: Vidi etenim, ait, quendã nomine Eleazarum, de gente nostra, præsente Vespasiano imperat. & eius filiis, atque tribunis, totóque simul exercitu, curantẽ eos, qui à dæmonibus vexabantur. Modus autẽ medicinæ fuit huiusmodi. Intulit naribus eius, qui à dæmonio vexabatur, annulũ habentem subter signaculum, radicem à Salomone monstratam: deinde dæmonium per nares odorátis abstraxit, & repentè cecidit homo: postea cõiurauit eũ, iuramentũ obiiciẽs Salomonis, ne ad eum denuò remearet, id est, Cantica, quæ ille composuit, super eũ dicẽdo. Hodie enim sacerdotes Christiani & Catholici (vti videmus) sacris quibusdã verbis, dæmones ex humanis corporibus exire cogũt. Hæc autem mihi hoc loco potissimũ referre placuit, quò legentes facilè intelligant, diuina verba longè, quàm dæmones aut artem magicam, vim maiorem habere.]

Salomon, Vngariæ rex, Hunnos ingẽti multitudine Pannoniam ingressos fudit: cũ Græcis Bulgarísque cõgressus, eos ingenti clade superauit: tandem à Geisa quodam bello ciuili superatus, & regno exutus est, sub anno salutis 1075.

[D. Salomon, Britanniæ Armoricæ princeps, martyrio coronatus. Sigebert. in Chron.]

Salon, Strab. lib. 12. regio Bithyniæ, pascendis bobus idonea. Vnde & Salonensis caseus: Stephano, vrbs Bithyniæ: qui inhabitat, Salonites vel Saloneus. Steph.

Salone, arum, Steph. vrbs Dalmatiæ, olim capta ab Asinio Pollione: à qua & filium suum Saloninum appellauit.

Salonia Vide Salon.

Salonius. Asinij Pollionis Germanici exercitus ductoris filius, qui cùm post captas Salonas Dalmatiæ ciuitatẽ, primò laureã, pòst etiã cõsulatũ adeptus fuisset, eodẽ anno suscepit filium, quem à capta ciuitate Salonium vocauit, quem constat natum statim risisse: quod parentibus omen infelicitatis fuit. vixit enim perparum. Seruius.

Salphaad, filius Hepher filij Galaad filij Machir filij Manasse. Num. 26. 1. Paral. 7. Hebr. Salphaad.

Salpiæ, Ptol. li. 3. cap. 1. Apulorum vrbs in Ionio pelago. Salapia, Plinio.

Salpina, palus in Apulia, iuxta Salpiam ciuitatem meretricio amore Annibalis inclytam.

Salsusæ, fons Narbonensis Galliæ iuxta Ruscinonem, salsioribus, quàm marinæ sint, aquis defluens. Pomp. libr. 2. vbi est arx munitissima regum Hispaniæ ditionis. Gallicè *Salses.*

Saltiæ, populi iuxta Pótum Euxinum, à veteribus sic dicti: aliter φθειροφάγοι vocantur.

Saltus, pater Adeodati. 2. Reg. 21. 1. Par. 20.

Salu, pater Zamri illius qui cum Madianitide occisus est. Num. 25.

Saluius Iulianus, iurisperitus nobilissimus, temporibus Commodi Cæsaris.

Salus, dea credita, vnde Salutaris porta Romæ appellata, ab huius deæ æde, quæ ei proxima fuit.

Salusã, filius Supha filij Helem. 1. Par. 7.

Salyes, populi Occidentales, qui contra Romanos bellum gesserunt. Steph.

Sama ciuitas in tribus Iuda, Ios. 15. Nomen item viri, 1. Par. 8.

Sama, filius Iechoniæ filij Ioachim. 1. Par. 3.

Samaa frater Dauid, 2. Reg. 21. 1. Par. 6. Filius Merari, 1. Par. 6. 12.

Samaa, filius Macelloth filij Abigabaon. 1. Par. 8. qui 9. dicitur Samaam.

Samachias, nomen viri. 1. Par. 26.

Samad, filius Elphaal filij Mehusim. 1. Par. 8.

Samaia, siue Samaias, pater Semri patris Idaiæ, 1. Para. 4. Filius Ioel, 1. Para. 5. Vir Gabaonites. 1. Par. 12.

Samanei. Vide BRACMANES.

Samaoth, nomen viri, 1. Par. 27.

Samara, promontorium in Oceano Orientali, vbi deficit Caucasus.

Samaraim, ciuitas in tribu Beniamin. Ios. 18.

Samarath, filius Semei. 1. Par. 8.

Samareus, filius Chanaan. Gen. 10. Hic Edessam incoluit.

Samaria, mons. 3. Reg. 16.

Samaria, vrbs Syriæ inter Iudæam & Galilæã media. Iosephus lib. 3. cap. 2. ab Amri Israelitici populi rege condita, qui Simeron vel Sameron montem à quodã Semer emit: ciuitatémque, quã in montis vertice extruxerat, à vendentis nomine Simerõ, siue (vt trãstulit noster interpres, 3. Reg. 16.) Samariã appellauit. Qua deinde reges Israëlitarũ pro regia vsi sunt. Aliàs, vt Eusebius testatur. Ecthenias est dicta. Mox post Hircani Iudæorũ põtificis expugnationem, ab Herode rege iterum ædificata, atque in honorẽ Augusti, Græco vocabulo Σεβαστὴ nominata est. Stephano quoque Neapolis, Ios. 11. 4. Reg. 6. Isaiæ 7. 10. hodie *Napoloje.*

Samaria, siue Samarias. 1. Par. 12. 1. Esd. 10. nomen viri.

Samarobrini, populi in Gallia inter Belgas: quorum pręcipua vrbs est Samarobrinum, vulgò *S. Quentin* dicta, quam Samara fluuius pręterfluit: in qua etiam Cæsar Gallorum concilium indixit. Ptol. lib. 2. cap. 9. tab. 3. Eur. vocat eam ciuitatem, Samarobrinam: vulgò *Cambray*.

Sambicus, latro insignis, qui templum Dianæ expilauit in Elide. Quod flagitium cùm fateri nollet, annũ integrum grauissimis cruciatibus vexatus est. Hinc prouerbium, Sambico grauiora pati.

Sambos, vrbs Arabum: Ciues, Sãbi, vel Sambitę. Steph.

Same, es, insula in mari Ionio, ante Acarnaniam alio nomine Cephalenia dicta, vrbem habẽs eiusdem nominis, vulgò *La Cephalonia*. Vide SAMOS.

Samedi, populi Nomadum. Steph.

Samgar, filius Anath, iudex in Israel. Iud. 3.

Samicum, vrbs Triphyllię: Gentile, Samiceus. Stephano.

Samir, ciuitas in tribu Iuda, in montanis Ephraim, Iosue 15. Iudic. 10. Nomen viri. 1. Paralip. 24.

Samma, filius Isai patris Dauid. 1. Reg. 16. qui 1. Para. 2. dicitur Simma. Filius Rahuel filij Esau, Gen. 36. 1. Par. 1. Filius Supha filij Helem, 1. Para. 7.

Samma, 1. Par. 2. 8. filius Hebron. Filius item Azaz, 1. Par. 5. 11.

Samma, filius Recem filij Samma. 1. Par. 2. Filius Ezra. 1. Par. 4.

Sammua, filius Zechur, Numer. 13. Filius Dauid. 1. Par. 3.

Samnites, populi in Samnio, quod nunc Aprutium vocamus: quę regio est Italię inter Picenum, Campaniam & Apuliam. Idem & Sabelli dicuntur, nomine per diminutionem à Sabinis deducto. Strabo li. 5. Ferunt enim Sabinos, cùm aduersus Vmbros bellũ gererent, Marti votum fecisse, si victoria potirentur, se illi consecraturos quicquid eo anno apud ipsos nasceretur. Quare cùm re bene gesta in patriã rediissent, cùm reliquum anni totius prouentum, tum etiam filios eo anno natos Marti consecrasse. Quos deinde, cùm adoleuissent, duce Tauro in Campaniam ad sedes nouas querẽdas emiserũt: vbi nullo propemodum negotio eiectis Opicis, sedes suas collocarũt: originísque suę memores, Sabellos sese, quasi Sabinorum sobolem appellarunt. Hi grauissima olim bella cum Romanis vario euentu gesserunt. Sp. Posthumium cõsulem, cum collega, totóque exercitu ad furcas Caudinas locorum angustias circunuẽtos, ex fœdere sub iugum miserunt: quam tamen ignominiam Romani nõ ita multo pòst magna illorum clade deleuerunt, Samnitibus vicissim sub iugũ missis. Postea cùm sępius rebellassent, tãdem à L. Sylla Dictatore multis prælijs fracti, cùm ne sic quidem iugum ferre possent, funditùs sunt deleti.

Samnites, rex Ægypti. Vide SAMNETICVS.

Samnium, vrbs Britanniæ. Gentile, Samnius, Samnites: & possessiuum, Samniticus. Stephanus.

Samogitia, Sarmatiæ regio ad Oceanum.

Samonium, Cretę insulę promontorium, Rhodo aduersum. Mela lib. 2.

Samorna, Ephesus olim dicta ab vna Amazonũ. Vide suprà in Epheso ex Step. Gẽtile, Samornęus & Samornius.

Samos, nomen duarum insularum: quarum altera Ionię adiacet è regione Ephesi, ambitu LXXXVII. M. pass. Ideò Iunoni consecrata, ꝙ in ea nata fuerit & educata, & Ioui nupta. Scribit Varro, Samon priùs Partheniam nominatam, ibíque antiquissimum fuisse Iunonis templum, & simulachrum in habitum nubentis figuratum: vbi & sacra eius anniuersaria nuptiarum ritu celebrabantur. Altera quæ & Same dicta è regione Epiri non procul à sinu Ambracio, Cephalenia etiam dicitur, breuissimo maris spatio ab Actio dirempta.

Samos, siue Same, oppidi nomen in eadem insula, à Romanis diruti. Strabo lib. 10. [De Cephalenia verò, quæ est tetrapolis, id est ciuitates habet quaternas, neque huius temporis nomine dixit, neque vlla de ciuitate, vna tantùm excepta, siue Same, siue Samo: quod oppidum hodie deletum prorsus est. Plinius libro 4. cap. 12. Cephalenia quondam Melæna dicta, XI. M. pass. abest: circuitu patet XLIIII. Same diruta à Romanis, adhuc tamen oppida tria habet. Ex his satis constat, vanam esse eorum differentiam, qui insulam Samon, vrbem verò Samen dicendam contendunt.

Samos, Ioniæ insula, præstantissimis fictilibus olim fuit celebrata, quæ ab ea vasa Samia dicebantur.

Samotes, primus Gallorum rex & legumlator, anno à diluuio 252. [neque quisquam illa ętate isto sapientior fuit: ac propterea, Samotes dictus est, Dísque vocatus: eò missus à Iano, hoc est, Noa patre suo. Beros. libro 3. & 4.]

Samot, nomen viri, 1. Par. 11.

Samothrace, siue Samothracia, Stephano, insula maris Ægęi, Thracię adiacens ea in parte, quà Hebrus in mare influit. Olim Dardania dicta à Dardano Troiano, qui Palladium secum ferens, eò traditur confugisse. Aristoteles de Republica Samothracię scribẽs, ait eam olim Leucosiam dictam, deinde Samum (m litera interposita) à Sao Mercurij & Rhenes filio: postremò Samothraciam alicubi Samum vocat. Gentile, Samothrax, vel Samothracius.

Samonion, promontorium Cretæ.

Samosata, vrbs Asiæ ad Euphratem, Straboni libro 14. Luciano alumno nobilis. Steph. vrbs Comagenę ad Euphratem. Ciuis, Samosateus.

Samphe, vrbs Phœniciæ. Gentile, Samphæus, Samphirine. In Steph. legendum Saphirine.

Sampsa, vicus Arabiæ. Gentile, Sampsenus. Significat autem Sampsa Arabicè Solem. Stephanus.

Sampsira, vrbs Ægypti. Gentile, Sāpsireotes & Sampsirites. Steph.

Samri, nomen viri, 2. Paral. 29. Pater Iedihel, 1. Par. 11.

Samsai, nomen viri, 1. Esd. 4.

Samsame, nomen loci, 1. Mach. 15.

Samsari, filius Ieroham, 1. Par. 8.

Samson, vir Hebræus, miro corporis robore præditus, sed eo fato, vt tādiu robur firmitatémque corporis retineret, quādiu cæsariem, in qua omnis eius vis sita erat. Itaque cùm Philisthini innumeris ab eo cladibus afflicti, per mulierculam quandam, cuius amore tenebatur, perfecissent, vt ei capillus abraderetur, facilè ab eis comprehensus & excecatus est: eam tamen ille iniuriam postea sua & hostium clade vindicauit. Nam cum capillo renascente vires redeuntes dissimulans, à principibus eorum in amplissimo quodam triclinio conuiuium agitantibus ludibrij causa introductus, columnam quandam totas ædes fulcientem complexus, eámque summis viribus concutiens, simul cum ædificio euertit: qua ruina & ipse & inimici eius omnes obruti sunt. Iudicum 4.

Samuel, Propheta, Iudæis quadraginta annos præfuit, eisque tādem petentibus Saulem regem dedit, 1. Reg. 1. 1. Par. 6.

Samua, filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Par. 14. qui Sammua 1. Pa. 3. dicitur, iisdem consonantibus & punctis apud Hebræos.

Samydace, vrbs Carmaniæ. Gentile, Samydacenus. Steph.

Samylia, vrbs Cariæ, condita à Motilo, qui Helenā & Paridem hospitio suscepit. Gētile, Samylianus. Steph.

Sanaballath, Samariæ præfectus, Alexadro Macedoni cum VIII. millibus suorum se dedidit, & ab eo impetrauit, vt sibi in monte Garizim templum ædificare liceret, quod & perfecit.

Sanan, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Sanates, dicti qui infra supráque Romam habitauerunt: quod nomen iis fuit, qui cùm defecissent à Roma, breui pòst redire in amicitiam, quasi pòst sanata mente. Itaque XII. Tabulis cautum est, vt idem iuris esset Sanatibus, quod fortibus, id est, bonis, & qui nunquam defecerant à populo Romano.

[D. Sanctinus, D. Dionysij Areopagitæ discipulus, & secundus Meldensis, Galliæ ciuitatis, vulgò, *Meaux*, episcopus. Bell. tom. 1. Cosm.]

Sanctius Crassus, Hispaniæ rex, portentosa obesitate, pace facta cum Abderamo, Saracenorū rege medicinæ perito, vt ab eo curaretur, Cordubam profectus est: ac postea rediens, regnum suum, ab Ordonio cognomine Malo occupatum, Saracenorum auxilio recuperauit. Vixit autem sub annum salutis 921.

Sanctius Desideratus, Hispaniæ rex, anno salutis 1157.

Sanctius IIII. Hispaniæ rex, anno salutis 1284.

Sanctius Abarca, tertius Nauarræ rex.

Sanctius Maior, V. Nauarræ rex, filiis suis tribus tria regna diuisit, Castellæ, Nauarræ, & Aragonum.

Sanctorinum. Vide THERASIA.

Sandalion, parua regio Pisidiæ: Incola, Sandalieus. Steph.

Sandaliotis, Sardinia insula denominata, ab effigie sandalij, hoc est soleæ, quam nonnulli Ichnusam vocāt, à similitudine vestigij, quod Græcè ἴχνος dicitur.

Sandanis, vir quidam Lydus, qui Crœso suadere conatus est, ne Persis bellum inferret. Herod. libro 2.

Sando, vrbs Italiæ: Gentile, Sandonius. Stephanus.

Sanea, vrbs Indiæ: Gentile, Saneus. Steph.

Sane, vrbs Thraciæ, inter Athon & Pallenem: Gentile, Sanij & Sanæi. Steph.

Sanga, Plin. lib. 4. cap. 20. fluuius Cantabrorum in Hispania citeriori. Est etiam serui nomen apud Terentium in Eunucho.

Sangarius, Ptolemæo & Straboni, fluuius Asiæ, alio nomine Coralius dictus, in Dindymo monte nascens, & per Phrygiam Bithyniámque in Pontum illabens. Ouid. 4. de Ponto Sagarim appellat.

Sangibanus, Alanorum rex, anno salutis 453.

Sanina, vrbs ad mare rubrum: Gētile, Saninæus vel Sanonites. Steph.

Sanir, mons qui & Hermon & Sarion dicitur. Deuter. 3. Ezech. 27. 1. Par. 5. Vocatur & Siōn. Deut. 4. Vide HERMON.

Sannaus, lacus, de quo Plin. lib. 2. ca. 102. Lacus, inquit Sannaus in Asia circumnascente absinthio inficitur. A Ptolemęo Sannis appellatur. Apud Græcos per simplex n scribitur.

Sanni, populi, antè Macrones dicti. Strab. lib. 10. Vide MACRIS.

Sannigæ, populi Scythiæ, Abasigis vicini. Steph.

Sannites. Vide SAMNITES.

Santis, vrbs Celtica: Gentile, Santites. Steph.

Santones, siue Santoni, populi Gallię Aquitanicæ, non longè à Tolosatium finibus. Hinc adiectiuum Santonicus.

[Santonicum, Gallicè, *Saintonge*, Galliæ Aquitanicæ ciuitas Ptol. libr. 2. cap. 7. tab. 3. Europ. & Strab. lib. 5.]

Santonum portus, Ptolem. lib. 2. cap. 7. Galliæ vrbs, Gallicè *La Rochelle.*

Saorus, vrbs dicta à Saora Nympha. Vide ELEVTHERAE.

Saos, insula Saiorũ, Steph. Dicũtur autem Saij, qui Sain Ægypti vrbem habitant.

Sapæ, populi Thraciæ, aliàs Sapæi dicti & Sipij (Sinties fortè legẽdum, vide infra) possessiuũ Sapaicus. Steph.

Sapæi. Vide SINTIES & SAPAE.

Saph, nomen gigantis, 2. Reg. 21.

Saphai, nomẽ proprium gigantis, 1. Par. 20. qui 2. Reg. 21. dicitur Saph.

Sapham, filius Gad. 1. Par. 5.

Saphan, scriba quidam filius Asalia. 4. Reg. 22.

Saphateni, equi apud Vegetium.

Saphat filius Huri, Num. 13. Pater Elisei. 3. Reg. 19. Filius Semeiæ filij Secheniæ, 1. Par. 3. Filius Gad. 1. Par. 5.

Saphatia, siue Saphatias, filius Dauid ex Abital, 2. Reg. 3. 1. Par. 3. Filius Rahuel, 1. Par. 9. Vir Aruphites. 1. Par. 12. Vide Iere. cap. 38. 2. Esdr. 7.

Saphon, nomen loci. Iof. 13.

Sapiri, appellantur (teste Orpheo in Argonautica) populi iuxta Pontum. Steph. populi in mediterraneis Ponticę regionis, nunc Sabites dicti.

Sapis, Flaminiæ fluuius, subter Senogalliam vrbem Isauro se coniungens.

Sapores, Persarum rex, notissimus cladibus ab imperatoribus Romanis acceptis & illatis, maximè tamen insignis victoria de Valeriano imperatore parta: quem bello captum tã miserè habuit, vt quoties currum conscẽderet, eius humeris pedibus inniteretur.

Sapphira, vxor Ananiæ illius qui Deo mentitus, ad verbum Petri mortuus est. Act. 5.

Sapphirine, insula in Arabico sinu, è qua Sapphirus gemma, Steph. licet corruptè legatur Samphirine.

Sappho, insignis Poëtria, carminis inuentrix, quod ab ea Sapphicũ appellatur. Ferunt nonnulli fuisse duas hoc nomine, quarũ vna Eresia fuit, eodémque tempore floruit quo Tarquinius Priscus Romæ regnauit: qua tempestate Alcæus etiam & Therpsichorus claruerunt. Ea plectrum prima inuenit. Maritum habuit Cersylam ditissimum virum ex Andro, ex quo filiam suscepit Clio nomine. Scripsit Lyricorum libros nouem, præterea Epigrammata, Elegias, Iambos & Monodias: carmini Sapphico, cuius inuentrix fuit, dedit nomen. Sunt qui aliam dicunt fuisse Lesbiam, siue, vt alij tradunt, Mitylenæam, poëtriam quoque lõgè iuniorem, cuius pulcherrimum opus ad amicum Phaonem extat. Scripsit & alia multa apud Græcos, vt immeritò nõ inter Lyricos poëtas annumeretur. De huius morte memoriæ proditum est, quòd cum à Phaone, quem miserè deperibat, contemneretur, doloris impatientia ex Leucade sese in mare præcipitauerit. Vtracunque fuerit, vnam tantùm commendant Latini poetæ. Extat epistola Sapphus ad Phaonem inter Ouidianas.

Sara, vxor Abraham, Gen. 17.

Sara, Gen. 46. Num. 26. 1. Par. 7. Filia Aser filij Iacob.

Sara, siue Saraa, Iosue 19. Iudic. 13. 16. 2. Esdr. 11. Ciuitas in tribu Dan. Eadem & Sarea, Iof. 15. dicitur.

Sara, 1. Par. 7. Filia Ephraim.

Sarabias, siue Sarabia, nomen viri, 1. Esd. 8.

Saraca, Ptol. lib. 6. cap. 2. oppidum in mediterraneis Mediæ. Est & eidẽ lib. 5. cap. 10. Sarace ciuitas in Colchide, Steph. regio est Arabiæ post Nabathæos; Incolæ, Saraceni. Vide SARRACENI.

Saraceni. Vide SARRACENI & SARACA.

Sarai, vxor Abraham, Gen. 11. Filia Aran fratris mariti sui, quæ & Iesca ibidem dicitur: dicta est & Sara.

Saraia, siue Saraias, filius Cenez, 1. Par. 4. 6. 2. Reg. 8. Filius Ezriel, Ieremiæ 36. 4. Reg. 25. 1. Par. 6. 1. Esd. 2.

Sarapis, insula in sinu Indico: Gentile, Sarapites. Steph.

Sarapta. Vide SAREPTA.

Sarar, pater Ahiam, 2. Reg. 23. qui 1. Par. 11. dicitur Sachar.

Sarasar, filius Sennacherib, 4. Reg. 19. Isa. 37. Principis cuiusdam nomen, Zach. 7.

Sarastes, populi. Vide Sarnul: sed melius Sarrastes.

Sarath-asar, ciuitas in tribu Ruben in monte Bethphegor. Iof. 13. Heb. Sarath-asahar.

Sarathi, nomen viri, 1. Par. 4.

Sardanapalus, vltimus Assyriorum rex, trigesimus à Nino, [vno & eodem die duas condidit vrbes, Tarsum, & Anchialim. Bell. tom. 2. Cosm.] omni libidinis, mollitiæque genere effœminatissimus: adeò vt nõ erubuerit inter scortorum greges nere, & muliebri habitu fœminas omnes lasciuia anteire. Quãobrem indignũ rati Assyrij tali fœminæ parere, duce Arbace desciscentes, bellum Sardanapalo intulerunt. Qui victus in regiam se recepit, & extructa pyra, rebúsque omnibus clarissimis eò congestis, seipsum vnà cum regia combussit.

Sardanis. Vide SANDANIS.

Sardemisos, Tauri mõtis promontorium, quod inter Lyciam & Pamphyliam in nostrũ pelagus imminet. Plinius capite 27. libro quinto.

Sardenus, à *Sardo vrbe Illyriæ.*

Sardessus, vrbs Lyciæ prope Lyrnessum, vbi Sardessius Iupiter colitur. Steph.

[Sardiani, quo pacto à Smyrnæis, ancillarum coitu, victi fuerint, vide in dictione Smyrnęi.]

Sardinia, insula in mari Ligustico, à Corsicæ extremis nouem tantùm millium passuum freto dirempta, ab Austro Libyco mari abluta: ita dicta à Sardo Herculis filio (sicut Strabo & Solinus scribunt) qui è Libya veniẽs, cum multitudine colonorum, insulam occupauit, mutatóque nomine Sardiniam appellauit, cùm antea Sandaliotis appellaretur, ab effigie soleæ, quam Græci σανδάλιον vocant: & Ichnusa, à similitudine vestigij, quod Græcè dicitur ἴχνος. Huius latitudo est milliũ passuum nonagintaocto, longitudo ducentorum viginti: quanquam alij stadia multa adiiciant. Habet hæc insula à Septentrione montes editissimos, qui prohibent, quò minus à Borea possit perflari: quò fit vt aëris pestilentiæ maximè sit obnoxia. Quo nomine olim tam malè audiuit, vt M. Cicero Quintum fratrem moneat, etiam tum cùm optimè valeret, meminisse eum debere, in Sardinia se esse: & alibi Tigellium quendam Sardũ hominem esse ait patria sua pestilentiorẽ. Martialis quoque Sardiniam Tyburi, tanquam saluberrimo loco pestilentissimum opponit.

Nullo (ait) fataloco possis excludere: cũ mors
Venerit, in medio Tybure Sardinia est.

Mirum, in ea insula neque lupum gigni, neque serpentem reperiri. Habet ciuitates multas: sed omnium præclarissima Calaris est, Austrum spectans, qua in parte Sardinia ad Libycum mare pertingit, vbi coraliorum piscatio est. In qua diui Augustini ossa tandiu conquieuere, quoad ab Heliprando rege Papiam translata sunt. Hæc ciuitas Iole à priscis appellabatur, ab Iole illa, quam Hercules perditissimè amauit. Insulam Pœni occupauere, sed à Romanis expulsi, tandem primo bello Punico amisere. A Sardinia Sardus, Sardous, & Sardiensis, adiectiua fiunt. Multa in ea insula insignia sunt: at nihil magis quàm quæ adagio locum præbuit herba Sardoa, cuius ex varia opinione scriptorum meminit Erasmus in Chiliad. Mela angustiùs spectare eam in ortum, quàm occasum ait, littoribus videlicet medio contractis: in vniuersum autem vbique spatiosiorem esse, quàm Corsica sit, etiam tractu quo latissima est. Fertilissima est frumenti. Huius insulæ incolæ ob insignẽ vilitatem nequitiámque in prouerbium abierunt. Sardoa lex in otiosos constituta est, quæ pœnas ignauiæ & socordiæ infligebat, & vnumquenque laborum, victus totiúsque vitæ rationem reddere cogebat. Author Sextus, Ælianus de varia historia.

Sardes, Sardium, vrbs Lydiæ insignis, ad Tmoli montis latus sita, Crœsi olim regia. In ea Ecclesia fuit vna ex septem Asiæ, quarum Ioannes meminit. Ciuis, Sardianus: possessiuum, Sardianicus.

Sardo, quæ Latinis Sardinia.

Sardonici, montes Liburniæ, Ptolemæus libro secundo, cap. 17. vulgò *Maranai*. Vide SCARDONA.

Sardous, a, um, possessiuum à Sardinia. Vide suprà SARDINIA.

Sardus, Herculis filius, à quo Sardiniam volunt nominatam.

Sardus, vrbs Illyriæ: Ciuis, Sardenus. Steph.

Sarea, olim vocabatur Cappadocia. Stephan. in Cabasso.

Sarea, vrbs tribus Iudæ siue Dan. Ios. 15. Eadem quæ & Sara siue Saraa dicitur.

Sares, filius Thanehumeth, Iere. 40.

Sarebias, nomen viri, 2. Esdr. 9.

Sared, filius Zabulon, Gen. 46.

Sareda, patria regis Ieroboam, 3. Reg. 11.

Saredatha, nomen loci, 2. Par. 4.

Sareptha, Plinio libro 5. cap. 29. vrbs Sydoniorum, vbi diuinus vates Helias esurientem viduam miraculo pauisse creditur. Hinc Sareptanus, a, um.

Sares, frater Phares filij Machir. 1. Paralipomenon 7.

Sargacæ, populi, Pomp. iuxta Męotidem, quorum oppida Murmetion, Ponticapęũ, Theodosia, Hermisium.

Sargantha, vrbs Iberiæ: Gentile, Sarganthenus. Steph.

Sargãtis, vrbs & arx in Ægypto. Ciuis, Sargantites. Steph.

Sargapise, Tomyris filius, à Cyro Rege Persarũ captus, cùm manicas & brachiorum vincula eximi sibi impetrasset, seipsum interfecit. Herodotus.

Sargon, nomen regis, aliàs Sennacherib dicti. Isaiæ 20.

Saria, filius Asel. 1. Par. 8, 9. Hebr. Saria.

Saria. Vide SAREA.

Sarias, idem quod Sareas.

Saricha, vrbs Cappadociæ: Gentile, Sarichenus, aut Saricheus.

Sarid, terminus Zabulonię tribus. Ios. 19.

Sarinensem portũ descripsit Claudianus: idem fortè Saronicus infrà dicitur.

Sarion, mons à Sidoniis sic vocatus, quem Amorrhęi Sanir vocant. Deuter. 3. Vide Sanir & Hermon.

Sarmantus Rom. eques, scurrilitate notissimus sub Augusto Cæsare. Aliàs Sarmentus.

Sarmatia, regio latissima, ab ipsis Germanię finibus, & Vistula amne in Hircaniam vsque extensa: cuius incolę Sarmatę, siue Gręco nomine Sauromatę dicuntur. Sunt autem duę Sarmatię, Tanaide fluuio diuisę: quarũ quę Occasum spectat, Europęa: quę Ortum, Asiatica cognominatur. Habet autem

Sarma-

Sarmatia Europæa à Septentrione Oceani partem, quẽ Sarmaticum ab ea appellamus: ab Occasu Germaniæ partẽ & Vistulã amnem : à Meridie Iazigas Metanastas : ab Ortu verò (vt iam diximus) Sarmatiã Asiaticam & Tanaim fluuium. Quem tractũ hodie tenẽt, quos Polonos, Ruthenos, & Tartaros appellamus. Sarmatia Asiatica ab Ortu Hyrcania terminatur, à Septentrione terra incognita : ab Occasu, Sarmatia Europæa, & Tanaide fluuio: à Meridie verò Põti Euxini parte. Habet autẽ vtraque populos efferatissimos, partim montes & saltus incolẽtes, partim claustris pro domibus vtentes, qui inde Hamaxobij dicũtur: partim rapto viuẽtes, sanguinéque equino cũ lacte cõmisto ediã tollerãtes. Pascũtur lacte equino, vnde quidã eos ὑπτπομόλγους, hoc est equarũ mulsores: alij γαλακτοφάγους, hoc est lacte vescẽtes appellãt. Sunt etiam quidã interius habitantes, qui sanguinem equinum lacte mistum potant, quos vocat Gelonos. Virgilius 3. Georgicorum.

Itẽ Sarmatæ alij sunt, qui cruda farina equino sanguine mista è cruris venis alũtur. Alii etiã qui pro victimis homines immolãt. Alij bellorũ & cædis amatores, quibus bellãtibus mos est cruorẽ eius, quem primùm interemerint, ex ipsius vulneribus bibere : & vt quisque plures interemerit, ita apud eos eximius habetur. Sunt & in Scythiæ extremis Sarmatæ, qui carne equina vescũtur, alij qui humanæ carnis alimẽto vitam ducunt, propter quod vocãtur antropophagi, ἀπὸ τοῦ φάγειν τοὺς ἀνθρώπους, hoc est, ab hominib' edẽdis. Hi, vt author est Mela libro secũdo, auri & argenti ignari, vice rerũ cõmercia exercẽt: atque ob sæua hyemis admodũ assiduæ demersis in humũ sedibus, spec' aut suffossa habitant. Totum bracchati corpus, & nisi qua vident, etiam ora vestiti. Plinius libro 4. cap. 12. & Strab. lib. 11. Dicti Sauromatæ ab oculis lacertarum: σαυρὸς enim lacerta est, ὄμμα, oculus. Idola hactenus colunt. A Sarmatia fit Sarmatis, tidis, & Sarmaticus.

Sarnus, fluuius Campaniæ, in Sarno mõte nascens, inter Pompeianum agrum & Salernũ, iuxta oppidum in Sarni mõtis radicibus positum, primò magno cum murmure defluit, mox in palludes amplas desinit, quæ graues incolis nebulas toto anno emittunt: deinde coactis rupibus, Vesæuum montem radit, & inde paruo contentus cursu, in Tyrrhenum mare influit.

Sarnus, vrbs Illyriæ. Gentile, Sarnusius. Steph.

Saro, nauta quidam, qui moribus suis inelegãtibus & inurbanis prouerbio locum fecit, Sarone magis nauticus.

Sarohen, ciuitas in tribu Simeon. Ios. 19.

Saron, siue Sarona, regio, teste Hieronymo, inter Tabirinum mõtem & lacum Tyberiadis, à Cæsarea vsque ad Ioppem se extẽdẽs. Hæc pinguis & fertilissima est, 1. Par. 27. Isaiæ 33. Act. 9. Est & vrbis nomen, in qua filij Gad habitauerunt, 1. Par. 5.

Saron, locus Trœzenis : vnde Saronius & Saronicus. Steph.

Saronia, olim vocabatur Trœzen, Peloponnesi vrbs.

Saronicus portus in Achaia, ad Isthmum Corinthiacum. Ptolemæus sinum facit Saronicum, Plin. quoque libro 4. capite 5. Sinus, inquit, Saronicus olim querno nemore redimitus, vnde nomen, ita Græcia antiqua appellante quercum. Multi à Sarone deo marino. Nam Saronem fuisse regem, qui illic Atlepiæ marinæ regioni imperarit, in Corinthiacis scribit Pausanias. Vide Sariensis & Saron.

Saronites, nomen viri. 1. Par. 27.

Sarpedon, Iouis filius ex Leodamia Bellerophontis filia, vt est author Homerus 16. Iliados: aut, vt Herodorus tradit in Polymneia, eiusdem Iouis filius ex Europa, frater Minois. Hic cùm Lyciæ rex esset, & in armis strenu', Priamo suppetias tulit aduers' Græcos: vbi cùm multa edidisset virtutis suæ documenta, tandem à Patroclo est interfectus. Corpus autem eius Iouis iussu ab Apolline à medio pugnãtium sublatum est, & flumine ablutum, ambrosióque respersum liquore, ac regia indutum veste, ad sepulturam suis restitutum.

Sarpedon, Ciliciæ promontorium, finis aliquãdo regni Sarpedonis, quod Ciliciam à Pamphylia distinguit. Põponius lib. 1. in descriptione Ciliciæ. Steph. vrbs est Thraciæ. Gẽtile, Sarpedonius.

Sarpedonia petra. Vide MELAS PONTVS.

Sarra, vrbs in Phœnicia, deinde Tyr' dicta, pisce quodam qui illic abundat, quem Sar appellant, ex cuius sanguine sericum in purpuram tingebatur. Inde Sarranæ vestes, Tyriæ dictæ sunt, quæ & ostrinæ & purpureæ.

Sarraca, nomen duarum vrbium, quarum vna in Media, altera in fœlici Arabia. Vide SARACA per simplex r.

Sarraceni, populi post Nabatheos, à Sarraca (vt Steph. inquit) quæ est pars Arabiæ. Vide Saraca. Horũ mores sic describit Ælianus. Omnes, inquit, pari sorte sunt bellatores seminudi, coloratis sagulis pube ten' amicti, equorũ adiumẽto perniciũ, graciliũque camelorũ per diuersa reptantes in tranquillis vel turbidis rebus. Nec eorum quisquam Stiuam apprehendit, vel arborem colit, aut arua subigendo victum quæritat: sed errant

ſemper ſine lare, ſine ſedibus fixis, aut legibus. Vita eſt illis ſemper in fuga, vxoréſque mercenariæ, cõductæ ad tẽpus ex pacto. Atque, vt ſit ſpecies matrimonij, dotis nomine futura coniux haſtam & tabernaculum offert marito. Vide reliqua.

Sarraſtes, populi circa Sarnum fluuium.

[Sarrõ, adhuc Iano, hoc eſt, Noa, ſuperſtite, apud Celtas regnauit: qui, vt contineret ferociam hominum tum recentum, publica literarum ſtudia inſtituit. Beroſ. lib. 4. & 5.]

Sarſachim, vnus ex principibus regis Babylonis. Ierem. 39.

Sarſina, vetus ciuitas in Æmilia, vberrimis paſcuis nobilitata. Hãc nonnulli Plauti Poetæ patriam faciunt, indéque Sarcinatem dictũ volunt. Quanquam non deſunt ex eruditioribus, qui Farſinatem dicere malint.

Sarte, dicitur vrbs iuxta Athon. Gentile, Sarteus. Steph.

[Sartha, amnis Cenomanorum vrbem præterfluens, & apud Northmãnos ſcaturiginem habens, ipſos à Cenomanis ſuo ipſius curſu ſeparat. Belleſ. Tom. 1. Coſm.]

Sarthan, vel Sarthana, locus non procul à Iezrahele. 3. Reg. 4. 7.

Sarug, filius Reu. Gen. 11. Luc. 3.

Saruia, mater Abiſai, filia Iſai patris Dauid. 1. Regum 26. 1. Par. 2.

Sarus, fluuius. Vide, RHOEXVS ſuprà.

Saſabaſar, princeps in tribu Iudæ. 1. Eſd. 1. Et annumerauit ea Saſabaſar principi Iudæ, &c.

Saſagazi, Eunuchus regis Aſſueri. Eſth. 2. Heb. Saaſagaz.

Saſon, inſula inter Epirum & Brunduſium, quinque ab vtroque millia paſſuum diſtãs. Strabo lib. 6. Eſt & fluuius in mare Adriaticum influens.

Saſſina. Vide SARSINA.

Sattagitæ, populi in Aſia Scythica, vt lib. 4. teſtatur Herodotus: aliàs cum y in penult.

Satala, vrbs Armeniæ. Gẽtile, Satalæus. Steph.

Satarchæ, populi in Scythia Europæa, iuxta Mæotidem: qui (vt Solinus refert) damnato auri & argenti vſu, ſe à publica auaritia abdicarunt. Hi bellicoſiſſimi ſunt: de quibus Valerius Flaccus lib. 6. Iaxamatæ, Toriníque & flaui crine Satarchæ.

Sataſpes, Perſa Theaſpis filius, à Xerxe rege cruci adfixus eſt, quòd Zopyri filij Megabyzi filiam virginem vitiaſſet, quódque etiam totam Africam non peragraſſet, quod ſe feciſſe ad diluendum ſtuprum dixerat. Herodotus lib. 4.

Saticuli, populi Campaniæ, moribus aſperi, de quibus Verg. li. 7. Pariterque ſaticulus Aſper.

Sarnium, mons, apud Lycophronem, Οἱ Θίβρον οἱ κἠσυσι Σειλιόν τ᾽ ὄρος. Steph.

Satorchæi, inquit Stephanus, inhabitaſſe dicuntur Traphas regionem, iuxta Mæotim paludem.

Satra, vrbs Cretæ, Eleutherina deinde dicta. Ciuis, Satræus. Steph. Vide ELEVTHERINA.

Satræ, populi Græcorũ in littoribus Thraciæ. Herodot. lib. 7.

Satria, vrbs Italiæ. Gentile, Satrianus.

Satrocentæ, populi Thraciæ. Steph.

Satricula, oppidum Samnitum à Romanis captum, anno vrbis 439.

Satricum, oppidum in Italia, à Camillo COS. captum, anno vrbis 370.

Satron, rex Galliæ, anno à diluuio 350. Is primus publica literarum ſtudia inſtituit.

Saturæ palus, quæ & Pontina, iuxta Circeios, XXIII. olim vrbiũ locus, vt ex Mutiãni ſententia tradit Plinius libro 3. cap. 5. Hæc ad viam vſque Appiam pertingebat, vbi & nauibus traiiciebatur, inter Apij Forum & Tarracinam.

Saturium, ſiue Satureium, Stephano, vrbs Calabriæ non procul à Tarẽto. Hinc Satureianus, a, um. Quidam etiam Satyrum ſcribũt. Vnde & nonnulli agrum, in quo Tarentum conditum eſt, Satyram vocari affirmant.

Saturnalia, feſta ſeptem, ſeu quinque dierum, menſe Decembri Saturno dicata, quibus Romani ſynthesin veſtem ſumebant, ſeruíſque diſcumbentibus inſeruiebant: muneráque vltrò citróque mitti, remittíque ſolebant. Hinc Saturnalitius, a, um.

Saturnia, oppidum Latij, à Saturno conditũ. Ferunt enim Saturnum Iouem filium fugiẽtem, naui in Italiam fuiſſe aduectũ, Ianúmque, qui id temporis in Latio regnabat, agriculturam docuiſſe: eiúſque beneficij memorẽ Ianum in partẽ regni eum ſuſcepiſſe: duóque ab iis oppida condita fuiſſe, quorum alterum à Iano Ianiculum, alterum à Saturno Saturniam appellarunt. Editiora etiam loca, (vt Diodorus ſcribit) Saturnia dici conſueuerunt: σατύρνια, inquit Stephanus, Italia primùm dicebatur. Gentile, Saturninus, quod & proprium viri eſt.

Saturniana colonia, Tuſcorum vrbs. Ptol. lib. 3. cap. 1. Hodie Saturnia.

Saturniani, hæretici à Saturnino quodam nominati, qui mundum ſolos Angelos ſeptem, præter conſcientiam Dei patris feciſſe dicebant.

Saturninus mons quondam dicebatur, qui poſtea Tarpeius. Eſt & Gentile Saturnia. Stephanus.

Saturninus, Syriæ præfectus, anno vrbis 749.

L. Saturninus, homo ſeditioſus, cùm Trib. pleb. legem Agrariam per vim ferre vellet: itaque cum ſuæ factionis hominibus ſibi adiunctis Capitolium occupaſſet, iuſſu Senatus eſt interfectus.

Saturninus

Saturninus Antiochenus hęreticus, veram Christi humanitatem pernegabat: vixit autem sub annum salutis 134.

Saturnus, Cœli & Vestæ filius, qui Opem Sororem suam matrimonio sibi coniunxit, & patri Cœlo virilia execuit: ex quibus in mare abiectis, spumáque agitatis nata est Ven⁹, quę inde dicta est Aphrodite. Fratrem habuit Titanem maiorem natu, qui cùm parenti, vti par erat, succedere deberet, animaduertens tamē matrem sororésque in Saturnum proniores esse, iure suo ille cessit, ea tamē lege, ne Saturnus prolem masculam tolleret, sed regnum ad suā stirpem rediret. Saturnus igitur ex pacto cum fratre inito, liberos suos masculos, vbi primùm nati essent, deuorabat. Verùm cū Ops vno partu Iouem ac Iunonem edidisset, Iunonem quidem Saturno ostendit, Iouem verò clàm nutriendum ablegauit, adhibitis interim Corybantibusqui cymbalorum tympanorúmque pulsu obstrepebant, ne pueri vagitus audiretur. Saturno autem, cùm ille puerum deposceret, vt & ipsum deuoraret, Ops lapidem ostendit pannis inuolutum, eúmque partu illo à se editum simulabat: quem ille acceptum sine mora deuorauit. Post hæc cùm & Neptunum illa peperisset, eum quoque clàm Saturno educandum curauit. Tertiò deinde geminos enixa Plutonem & Glaucam, Glaucam rursus Saturno ostendit, Plutonem autem abscondit. Verùm detecta tandem fraude, cùm Titam resciuisset, fratri prolem masculam esse, suósque ea ratione regni successione pulsos esse, vnà cum filiis, qui Titanes à patre cognominabātur, bellum aduersus Saturnum suscepit: cuius exitus is fuit, vt victoria potitus Titan, Saturnum, Opémque vtriusque sororem, in potestatem suam redactos, muro incluserit, donec Iupiter adultus, deuictis Titanibus eos liberauit. Post hæc Saturnus cùm ex oraculo didicisset, fore, vt à filiis regno pelleretur, cùm ob hoc Ioui insidias strueret, ab eo regno pulsus, in Italiam profugit, vbi aliquandiu apud Ianum regem latitauit: vnde ea pars Italiæ Latium dictum est. Hoc regnante ætatem aureā fuisse fabulantur, terrámque sua spōte expertem vomeris & aratri peperisse fruges, cōmunésque id temporis, & nullis distinctas limitibus agrorum possessiones fuisse. Philosophi interpretantur Saturnum Cronon, veluti à satietate intellectus, eo quòd Grecę satietas κόρος, intellectus verò siue mens, νοῦς dicitur, vt sit nomen cōpositū Saturnus, ex prima parte Latina, & posteriore Græca, ipsa satietas mētis. Sunt qui Saturnum à satu deducant, quoniam peritiam ruris & satorum omnium primus edocuisse fertur. Quidam à verbo quod Græci dicunt σάθην quo virilia significantur, quòd patris pudenda abscidisse, atque in mare proiecisse dicitur. Hinc Saturnius, nia, niū, vt Iuno Saturnia, quæ fuit filia Saturni. Versus quoque, quos olim Fauni vatésque canebant, Saturnios antiqui nominabant, vt ait Varro.

[Saturnus, idē fuit, quod Nembrothus. De quo Berosus lib. 3 ita scripsit. Anno, inquit, 131. à salute ab aquis diluuij, prima omnium gentium, & ciuitatum, fundata est à Saturno Babylonico vrbs, & gens nostra Babylonica, multiplicatáque est nimis numero posteritatis, magísque studuit paci, & religioni Saturnus deorum, quàm opulentiis: & turrim quidem ædificauit, sed non compleuit, nec designatam vrbem fundauit: quia post quinquaginta sex annos subitò non comparauit, translatus à diis, & cæt. Saturnum omnium deorum parentem vocauerunt Ethnici: qui ex Ope Ioué, Iunonē, Neptunum, Plutonem & Glaucam filios suscepit: qui cùm de mortalibus plurimùm essent bene meriti, dij habiti sunt. Lactant. lib. 1. diuin. Instit. & Enn. hist. sacr. Saturnij dicuntur familiarum nobilium, & regum, qui vrbes condiderunt, senissimi: & eorū primogeniti, Ioues & Iunones: Saturnorum patres, cœli: vxores, Rheæ: & cœlorū, Vestæ. Quot ergo Saturni: tot cœli, Vestę, Rheę, Iunones, & Hercules. Xenoph. de æquiuòc. Saturni temporibus, hoc est, aureo seculo, nullus hominum carnes comedit: sed vniuersi vixerunt frugibus, & pomis. D. Hieronym. contra Iouian. Saturnus nummos æreos Latinis primus instituisse fertur. Eutr. lib. 1.]

Satyri, syluarum numina habita sunt, Syluanis & Faunis simillima, humano capite, sed cornuto, pedibus caprinis, toto corpore villoso, syluarum latebris gaudētia, lasciua in primis & in Venerem procliuia: vnde & Satyri dicti putātur à mēbro virili, quod σάθην prisci Gręci appellabant.

Satyrorum insulæ, sunt tres contra Indiam, extra Gangen sitæ, Ptol. lib. 7. cap. 2. quas qui habitāt, caudas habere dicuntur, quales Satyri pinguntur.

Satyrus, fluuij nomen in Aquitania. Lucanus libro 1.

Satyrus apud Græcos histrio, qui Demosthenis lingua præpediti, ac propterea ingrati populo, sic formauit vocem, vt non prior Demosthenes, sed alter videretur. Author Plutarchus.

Satyrus, vir quidam sanctissimus, qui quum nullis tormentis nullísque cruciatibus ab orthodoxæ fidei cultu auocari posset, leonibus deuorandus traditus est, Valeriani & Galeni tēporibus sub præside Tauurtio. Volat.

Saua, vicus Arabiæ fœlicis: incolæ, Saueni.

Saue,ciuitas siue vallis, Genes.14. quæ & vallis regis ibidem dicitur.

[D.Sauinianus, Iesu Christi Saluatoris discipulus, à D. Petro Apostolo in Gallias missus, & primus Senonensis episcopus: vbi tres construxit ecclesias, vnam in memoriam beatæ Mariæ virginis, alteram D.Ioanni Baptistæ, tertiam D.Stephani protomartyris.Bell.tom. 1.Cosm.]

Saul,sextus rex in Edom, qui fuit ex Rohoboth, Gen.36.Filius item Simeonis filij Iacob.Gen. 46.1.Par.4.6.Filius postremò Cis,rex primus Israelitarum.1.Reg.9.

Saulus, dicebatur Paulus Apostolus ante conuersionem.Act.7.

Saunis,vrbs Arabiæ.Steph.

Saunite.Vide SAMNITES.

Sauo, fluuius in finibus Campaniæ. Plin. libr. 3. cap.5.

Sauona,Ptol.lib.3. cap. 1. Sabbatium Plin. Sabbatia Pomponio, vrbs Liguriæ notissima: hodie Genuensium ditionis: vulgò *Sauone*.

Saura,vrbs Samnitum: Gentile, Sauramis.

Sauromatæ,populi Septentrionales, qui & Sarmatæ dicuntur: quorum alij Asiatici sunt, alij Europæi, Tanai fluuio discreti. Vide SARMATA.

Saurus,nobilis statuarius, cuius opera commemorat Plin.lib.36.cap.5.

Saus.Vide SAOS.

Saxo Grammaticus,rerum Danicarum scriptor notissimus.

Saxoforatum, Volaterrano. Vide SAXVM FERRATVM.

Saxones,illustres Alemaniæ populi, qui Angelæ reginæ auspicio Angliam deuicerunt. Hos Ptolemæus non longè à Cimbris in Oceani Septētrionalis littoribus & paludibus inuiis constituit,lib. 3. cap. 1.Steph. collocat eos in Cimbrica Chersoneso.

Saxum ferratum, oppidū in Piceni atque Vmbriæ finibus situm, ita appellatū à ferro, propter fodinas ferrarias, quas eo loco multas fuisse earum reliquiæ ostendunt. Sentinum à veteribus dicebatur, à Setino amne iuxta mœnia habente, quē nunc quoque incolæ Sentinum vocant. Hoc oppidum nobile factum est duorum virorum ortu, Bartholi scilicet & Alexandri: quorum prior Cæsarearum legum interpretatione clarissimus, alter in sacris literis eminētissimus, qui cùm in omni doctrinę genere, vitæq; sanctimonia summus haberetur, Augustinianæ religioni magno omniū consensu præfectus est, nec multo pòst rebus præclaris gestis, cardineis insignibus à Pio pontifice maximo decoratus: alio nomine Saxoforatum. Vide SENTINVM.

S C

Scabala, regio Eretriensium, Gentile, Scabalæus.Stephanus.

Scadorna,insula in mari Adriatico, adiacens Illyrico (vt Ptolemæus lib.2.refert.) In ea sunt duæ vrbes, Colentum & Arba.

Scæa,vrbis Troianæ porta, fatali Laomedōtis sepulchro nobilitata,ita dicta (vt Grammaticis placet) quòd ad sinistrum,hoc est Occidētale vrbis latus sita esset. In Augurum enim disciplina,quæ Ortum spectant, dextra: quæ Occasum,sinistra dicuntur.Strabo tamen lib. 13.videtur sentire Scęæ portę nomen,à Scęis Thracię populis sumptū fuisse, cum quibus Troianos multa nomina communia habuisse ostendit Virg.3.Æneid.

Et arentem Xanthi cognomine riuum
Agnosco,Scæęque amplector limina portæ.

Scæi,sunt Thraces populi.Scęus amnis, & Scęus murus.Steph.populi inter Troadem & Thraciam.

Scęnopegia, erant Tabernaculorū festa, in quibus Iudæi extruebant Tabernacula ad similitudinem eorum in quibus habitabant, quum peruagarentur Ægyptum.

Scęua,miles Cæsaris fortissimus,qui apud Dyrrhachium, magna Pompeianorū vi oppugnatus,multísque vulneribus acceptis,adduci tamen non potuit, vt castelli sibi commissi custodiam desereret.Lucan.lib.5.

Scęuola, Q.Mutij cognomen, inde tractum, quòd ex quo in Porsenæ castris dextrā exussisset,eius loco sinistra fuerit vsus: Σκαιὰν enim Græci sinistram vocant. Vnde Scæuę, & per diminutionem Scęuolæ dicti sunt, qui sinistra dextræ loco vterentur. Vide MVTIVS.

Scalauiscus,Ptol.lib.2. cap. 5. Lusitaniæ ciuitas antea Iulium pręsidiū,siue turris Iulia: hodie Trosilium: vulgò *Trugillio*.

Scalde, fluuius Galliæ Belgicę ex Cęsaris commentariis notissimus. De quo Plin.lib. 4. capite 17.

[Scaliger, suę tempestatis philosophorum facilè princeps, tanta oculorum acie præualebat, vt nocte etiam obscurissima, tenuissimas & scriberet, & legeret facillimè literas.Bel.tom. 2.Cosm.]

Scamander, fluuius Troiæ ex Ida mōte defluēs, quem Hesiodus θεῖον σκάμανδρον, id est diuinū Scamandrum appellat. Antea Xanthus dicebatur: quod & Homerus innuit, cùm eum ab hominibus quidam Scamandrum, à diis verò Xanthum vocari ait, suo more vetustiorem appellationem diis, recentiorem hominibus assignans. In hoc fluuio sponsæ iam nupturæ sese abluebant. Scamandrum nominatim his verbis inuocātes, λαβέ μου σκάμανδρε τὴν παρθενίαν. Qua occasione vsus Cimon quidam Atheniensis, cùm generosæ puellę amore teneretur, quę iam viro desponsata erat, in Scamandri virgultis sese occultauit, capútque arundin

dine coronauit: cúmque illa ex more lauaretur, carménque solenne caneret, Scamãdrum, vt virginitatem suam acciperet, inuocans: Cimon è virgultis prosiliens, Ego verò (inquit) accipio lubens: virginémque in ripam sustulit, vbi & vitium ei obtulit. Videre poteris hac de re plura in Epistolis Æschinis.

Scamãder, filius Hectoris & Andromaches, quẽ tamen Troiani Astyanacta, hoc est, ciuitatis principem vocare maluerunt, Hectori id honoris tribuentes: cuius virtute Ilium nouem perpetuos annos fortissimè fuerat defensum. Hom. Iliad. 5.

Scamãdria, Plin. lib. 4. cap. 30. vrbs Troadis parua, à portu Ilij parum remota.

Scamandrus. Vide SCAMANDER.

Scambonidæ, vicus Atticæ in Leontide tribu.

Scandia, nauale in Cytheris. Steph. ex Pauli lib. tertio.

Scandinauia, insula Oceani Septentrionalis: sed Plin. lib. 4. cap. 13. insulam Ponti, incompertæ magnitudinis esse scribit. Eam gens habitans alterum orbem terrarum appellat.

Scaptensula, locus in Macedonia, Festo dictus à σκάπτω, id est, effodio. Nam argentum illic fodi solebat. Steph.

Scaptesyle, Stephano, vrbs parua Thraciæ è regione Thasi: Gentile, Scaptesylitæ.

Scaptia, Plin. lib. 3. ca. 5. oppidum in Latio, à quo Scaptia tribus vocitata est.

Scardamilites. Vide CARDAMILA.

Scardona, Ptol. lib. 2. cap. 17. Liburniæ vrbs, hodie *Scardo*. Vide SARDONICI.

Scari, vrbs Lyciæ, Gentile similiter. Est etiã fons quidam sacer, &c. Steph.

Scarphe, vrbs Euboeæ, Eteoneus priùs dicta. Ste.

Scarphea, vrbs Locridis prope Thermopylas, à Scarphea nominata. Gentilia, Scarpheus, Scarpheius, Scarphæus, Scarphius.

Scatinia lex, à Scatinio latore nomen accepit: qua præposteræ veneris vsus coërcebatur. Iuuenal. Satyra 2.

Scaurus, cognomen familiæ Romanæ, ex qua Æmilius Scaurus nobilis & pauper, sed eloquentia sua gloriam peperit. Consul Ligures & Cantiscos domuit, atque triumphauit. Censor viam Aemiliam strauit, põtem Aemilium fecit, ac carbonariam ob paupertatem exercuit. Scaurum filium suum, quòd in saltu Tridentino hosti loco cesserat, in cõspectum suum venire vetuit. adolescens verecundiæ ignominia pressus, mortem sibi cõsciuit. Plin. rursus de eo, Scaurus (inquit) à Vario Tribuno plebis repetũdarũ accusatus & absolutus. Sallustius in Iugurthino, Scaurus homo nobilis, impiger, factiosus, audax, sed vitia sua callidè occultans, cùm esset vir consularis, & in Senatu princeps, ab eo mittitur ad Iugurthã orator, vt eum ab oppugnatione Cirtæ, & à seditione Adherbalis amoueret.

Scaurus alter, superioris filius, de cuius ædilitate Plin. lib. 34. cap. 7.

Scaurus, Aurelius legatus, à Cimbris fuso exercitu captus est, & cùm ad consilium ab his euocatus, eos deterreret, ne Alpes transirent, Italiam petituri, eò quòd diceret Romanos vinci minimè posse, à Bolo rege, feroci iuuene, occisus est. Liu. lib. 67.

Scedasus, vir inter Bœotios ditissimus, cuius filias Hipponem & Miletiam quum impudici adolescentes per vim constuprassent, ac demũ occultandi sceleris causa in puteum demersissent, Scedasus pater impatiẽs mœroris, ad earum tumulos seipsum confecit.

Scempsa, vrbs Thraciæ: Gentile, Scempseus. Stephanus.

Scenæ, vrbs Persica insignis: Ciues, Scenitæ. Ex Strab. lib. 3. Vide SCENITAE.

Scenici, ludi dicti à scena, in qua celebrabantur, à Theatricis actoribus instituti sunt ob pestilentiam, accitis ex Hetruria histrionibus ad tibicinis modos saltantibus. Ludi scenici fiebant in Theatris venationes & gladiatorij in Amphitheatris.

Scenitæ, populi Arabiæ fœlicis, Plin. lib. 6. cap. 28. vagi, & à tabernaculis cognominati, ciliciis metantur vbi libuit. De his & Solinus his verbis, Scenitæ causam nominis inde ducunt, quòd tentoriis succedunt, nec alias domos habent. Ipsa autẽ tentoria cilicina sunt. Ita nuncupantur velamenta, è caprarum pilis texta. Præterea carnibus suillis abstinent. Sanè hoc animalis genus, si inuectum illò fuerit, moritur illicò. Vide SCENAE.

Scepsij, Daunotichitæ nominantur apud Steph.

Sceps, ciuitas Phrygiæ, quam quidam Æneæ regiam tradunt. Hinc Scepsius, a, um. Ex hac fuerunt Metrodorus, qui artẽ memoriæ consummauit: & Demetrius Grammaticus, qui Troianam extructionem exposuit. Stephan. vrbs Troica, Xenophonti rerum Græcarum libro 3. sic dicta, quòd illic Rhea finxerit se lapidem pro filio peperisse. Gentile, Scepsius. Stephanus. Est & Plinio lib. 5. capite 30. vrbs Aeolidis.

Scerdiletus, Illyrij rex, anno salutis 334.

Sceua, vir Iudæus. Act. 19.

Scangar, VI. filius Aemath, stimulo bouis DC. Philistinorum percussit, liberauítque Israelẽ: regnauit annum vnum, anno mundi 2658. Ioseph. lib. 5. cap. 3.

Scheria vocata est olim Phæacia, eò quòd Ceres metuens, ne fluuij ex continente influentes continenti eam adiungerent, Neptunum rogauerit vt amnes auerteret, quo facto non amplius Drepane, sed Scheria vocata est. Gẽtile, Scherieus: Incolæ, Scherij vel Phæaces. Steph.

Schinis,aliàs Scinis,latro insignis,à Theseo dilaniatus. De quo Pausanias in Corinthiacis. In Isthmi initio locus est, vbi Schinis latro apprehēsas piceas in terram flectebat,& quos pugna vicisset,hos alligatos sinebat in aërem efferri: quocirca cùm vtraque arbor alligatū ad se traheret, vinculique nodus in neutram laxaretur partē, sed vtrinque pariter conuelleret,eueniebat, vt qui alligatus esset, laceraretur. Eodem pacto ipsum quoque Schinin Theseus dilaniauit,viámque,quę ex Trœzene Athenas ducit,latronibus infestam,tutam reddidit.Hactenus Pausanias.

Schinusa,Plin.libr.4.cap.12. insula vna ex Sporadibus.

Schineben.Vide SCVRGVM.

Schinussa,insula Phocidis.Gentile,Schinussius, & Schinussæus.Steph.

Schitæ,populi,Palæstinam vsque penetrarunt, Asiam occuparunt, Ægyptum molestarunt, Asianis annos XXXII. imperarunt.Herodot. libro 1.

Schœneus, rex Arcadiæ, pater Atalantę, vxoris Hippomenis:quę inde patronymico nomine Schœneis,à Poëtis appellatur.

Schœnos,vrbs Bœotię,à Shœneo Atalante patre sic appellata.

Schœnus,untis,flumen Athenis proximum (inquit Strab.)à iuncis dictum.Proindéque iuncarios in Hispania cāpos Schœnuntas vocat. Sed & in Arcadia Schœnuntis fit mentio ab amne, quem Schœnium appellant.Schœnus, Steph.parua regio est Arcadiæ,à iuncis dicta: locus enim est palustris: vel à Schœneo Atalantę patre.Ciuis,Schœnieus,quod & cōditoris nomen est,& fluuij à Schœneo Atamantis filio.Est & Plin.lib.4.ca.7. portus & oppidum Atticæ regionis.

Scia,oppidum Eubœæ.Steph.

Sciapodes, Stephano, populi Æthiopiæ, quasi vmbripedes:aliàs Sciopedes. Plinius libro 7. capite 2.Hominum genus qui Monosceli vocarentur,singulis cruribus,miræ pernicitatis ad saltum,eosdémq; Sciapodas vocari, quòd in maiori æstu humi iacentes resupini,vmbra pedum se protegant: non eos à Troglodytis abesse: Rursúsque ab his Occidentem versus quosdam sine cereuice, oculos in humeris habentes.

Scias,regio Arcadię:Gentile,Sciates.Steph.

Sciathos,insula in Ægæo.Steph.Eubœæ insula: Gentile,Sciathius.Vide SCYATHOS.

Scidros.vrbs Italiæ:Gentile,Scidranus.Steph.

Scillus, vrbs Triphyllię. Hinc Scillusius,Scillūtius & Scilluntis.Steph.

Scilurus. Vide Scylurus: quanquam meliùs per iota.

Scinis, latro crudelissimus Corinthius, qui arbores complicabat,hísque alligabat hominū brachia,vt sublimè redeuntes lacera membra discerperent.Propert.lib.3.

Arboreásque cruces Scinis & non hospita Graiis.

Saxa,& curuatas in sua fata trabes.

Scione, Plin.lib.4.cap.10. oppidum Macedoniæ in sinu Thermaico:Stephano,vrbs Thraciæ, vbi fertur Troianas captiuas,ne abducerētur à Græcis pro ancillis,incēdisse naues: quibus illos destitutos necessariò mansisse, & vrbem Scionem habitasse.Ciuis, Scionæus & Scioneus.

Sciopodes.Vide SCIAPODES.

Scipiadæ, patronymicum, pro Scipionibus. Virg.1.Georg.

Scipio Cornelius, à quo Scipionum gens patritia initium habuit, teste Macrobio, patrem luminibus carentem pro baculo regebat,quē Scipionē grammatici appellant. P. Cornelius Scipio, cū quo primùm imperatore Annibal signa in Italia contulit. Is cùm multas esset in Hispania victorias consecutus, résque gessisset memoratu dignas, demum in quodam prælio aduersus hostes inito, dum se offert, vbi plurimùm periculi erat, subitò occiditur. Liuius.

Scipio Africanus,huius filius,cuius vitam ac res gestas C. Oppius & L. Reginius literis mandauere, puer certis diei horis secretū templi petere solebat, putabatúrque apud vulgus cū Ioue loqui.Annū agens decimum septimum, à patre in castra ductus est principio belli Punici secundi. Constátque iam tunc in congressu Annibalis primò circunuētum ab hostibus,ac saucium patrē liberasse, vt sunt authores Liuius & Plutarchus. Deinde in Hispania cùm Carthaginenses vicisset, nouámque Carthaginem cepisset,in Africam traiecit, vbi victo Annibale Carthaginem vectigalem reddidit.

Scipio Æmilianus, qui & Africanus minor, ab Africani maioris filio adoptatus (filius enim erat L.Æmilij Pauli) Carthaginem & Numātiam, duas vrbes populo Romano inimicissimas euertit: tādem immatura ætate domi suę dormiens interfectus est, non sine suspicione dolo id Gracchorum factum.

Scipio Nasica, Scipionis, qui vnà cum fratre in Hispania cecidit, filius, à Senatu vir optimus iudicatus,Matrem deûm tunc primùm aduectam, apúdque virum optimum ex oraculo diuertentem hospitio excepit.Cùm aduersus auspicia consulem se à Graccho nominatum comperisset,magistratu se abdicauit. Censor statuas, quas sibi consul quisque in foro per ambitionē ponebat, sustulit. Consul Delminium Dalmatię vrbem,superauit.Imperatoris nomen à militibus, & à Senatu oblatum triūphum recusauit. Eloquentia primus,iuris con-

ris consultissimus, ingenio sapiētissimus fuit: vnde vulgò *Corculum* dictus. Ex Cæcilio. Liuius verò alia plura. Scipio item, qui Serapio cognominabatur, propter similitudinem Suarij cuiusdam negotiatoris. Ob id erat in tribunatu plebeis admodum gratus, dignúsque Africanorum familia: nec erat in bonis funeris impensa. Asses ergo contulit populus, ac funus elocauit: quáque præferebatur, flores è prospectu omni sparsit. Hactenus Plin. lib. 21. cap. 3. Scipio, Africani filius, ponitur inter eos apud Valerium, qui à parentibus claris degenerauerunt. Inter eruditos tamen à Cicerone in Bruto his verbis describitur: Scipio Africanus filium habuit illum, qui minorem Scipionem à Paulo adoptauit: qui si corpore valuisset, in primis esset habitus disertus. Indicant tum oratiunculæ, tum historia quędam Græca scripta de Cassina. Hęc ille. Plutarchus in Africano, nihil sanè de eo se compertum habere dicit, nisi eum Pręturam gessisse, & in ea consequenda, à Circeio patris scriba adiutum fuisse.

[Hic Scipio Romæ primus aqua horas diuisit æquè noctium atque dierum: idque horologium sub tecto dicauit, anno vrbis quingentesimo nonagesimo quinto. Ctesibius Alexandrinus horologium ex aqua primus reperiit. Vitruui. lib. 9. de Arch.]

Scipio, Pompeij Magni socer, post bellum Pharsalicum inter Pompeianos bellum refouentes, in Africam se recepit cum exercitu & Catone, Iuba etiam rege adscito. Qui primò fœliciter aduersus Cæsarianos pugnans, victus tandem cum exercitu occubuit. Scipionem cognomento Salutionem, è Corneliorum familia, alioquin virum despectissimum, inter prędiandum in Africa, perinde ac exercitus ducem Cæsar præposuit: quòd cognosceret aduersarios vetusto quodam confidere vaticinio, vt sēper in Africa vincere fatali Scipionum generi foret. Plutar. in Cæsar.

Scira, erāt festa Atheniēsibus peculiaria, in quibus vmbracula & Scenę fiebāt: de quibus Gyraldus copiosè in libro de annis & mensibus.

Sciraphion, locus vbi conueniebant, qui tesseris ludebant, vt videtur. Steph.

Sciri, populi Galatiæ: Gentile, Scirieus, vel Scireus. Steph.

Sciritis, dodecapolis Cariæ: qui habitant, Scirítæ. Steph. A Sciro & Arcadiæ vico Scirítę dicuntur.

Scironides petrę apud Sunium. Strabo ab initio ferè lib. 9. Post Cromionem igitur Scironides Atticis finibus imminent petræ, iuxta mare trāsitum nō relinquētes. Et paulò pòst: Hoc in loco Scironis res in mōte gestę, latronúmque & flectentes ad terram arbores pinus, fabulis memorantur, quas Theseus obtruncauit. Ab hisce locis extremis flantem, procellásque cientem sæuum Caurum produnt: Athenienses Scironē appellāt. Vide SCIRON.

Sciron, latro insignis, qui proximos Megaris scopulos insidens, in viatores prætereuntes nullo non crudelitatis genere sęuiebat. Hunc tandem Theseus dicitur occidisse, & ossa eius in mare sparsisse, quę poetę fabulātur in saxa quędam coaluisse, quę à nomine eius Scironia dicuntur. Sunt autem Scironia saxa in Attica regione simul oppido eiusdem nominis, non longè à Megaris, iuxta mare ita sita, vt transitum non nisi angustissimum relinquāt. Hinc Athenienses ventum procellosum, ab his locis flantem, Scironem appellant, quoniam spirat à saxis, quę Sciron latro incoluit. Hic paulò ab Argeste deflexus esse dicitur, & à quibusdam Olympius vocatur, ab aliis Hellespontius.

Sciros, locus habitatus in Arcadia, prope Menelcos & Parrhasios. Incolę Scirítę (quòd etiam à Sciritis Cariæ vrbe fit) fœmininū Sciritis. Est & aliud Scirō, locus Atticus (vbi σκιρωνίδες petrę sunt, à Scirone dictę: aut ille potius à loco, locus autē à Sciro heroë.) Eo in loco meretrices agebant. Fortè & Sciraphium locus aleatorum, & σκιροφόρος, quod libidinosum & aleatorem significat, nomina acceperunt ab illis qui habitāt in Sciro. Vocatur autem Scira (fortè Sciros) vel quod Sciro (ἐπὶ Σκίρῳ) Athenis immolatur: vel à sacris Cereris & Proserpinę, quę Episcira vocant: profertur etiam τὸ Σκίρον. Steph.

Scirphthę, vrbs Phocica: Gentile, Scirphius & Scirpæus. Steph.

Scirtonium, vrbs Arcadiæ: Gentile, Scirtonius. Steph. ex Pausan. lib. 8.

Scirus, vates fuit Eleusinius, à cuius nomine Minerua Sciras dicta est.

Scithæ, vrbs Thracię prope Potidęan: Gentile, Sciathius (quod etiam à Sciathō fieri iam diximus.) Steph.

Sciti, populi Pæonię. Steph.

Sclauini, populi, ab Hercule apud Istrum superati sunt ac cęsi, anno salutis 548. A Vectari, Vincentię Comite fugati, anno salutis 770. A Vuilzo subiugati, ab vrbe condita 1540.

Sclauonia, vrbs ab imperatore Othone Italiam petente, conscripto exercitu, capta, anno salutis 980. quem Huldenricus Corinthiorum princeps Othocaro vendidit. Æneas Syluius cap. 27.

Scodra, Ptol. libr. 2. cap. 17. vrbs Liburnię, hodie Scutaram vocant, sub Venetorum dominio.

Scolis, vrbs Achaię. Ciuis, Σκωλιεύς. Steph.

Scolus, Straboni lib. 9. pagus in ora Asopia, sub Cytherone sedes iniucunda atque aspera: indéque natum est prouerbium, Ad Scolon neque ipse vades, neq. alteri comes ibis. Ex eo

quoque loco deductum Pentheum, discerptũ fuisse, memoriæ proditur. Est & vicus in Heraclia, quem præterfluit Asopus amnis. Steph. in fœminino genere vrbem Bœotiæ esse tradit: in masculino autem, vicum quendam. Ciuis, Scolius & Scolieus.

Scopa, nomen villæ in Libya.

Scopas, insignis marmoris scalpendi artifex, vnus ex iis, qui Mausoleum cælauerunt.

Scopas, Ætolorum Prætor, Acarnaniis arma intulit, anno mundi 3754.

Scopelianus Clazomen. Herodis Attici præceptor.

Scopelus, insula quædam in Mediterraneo mari.

Scordana, insula Dalmatiæ adiacens. Ptol. lib. 8. cap. 17. vulgò *Malconseglio.*

Scordisci, populi Pæoniæ. Steph.

Scorpiani, populi. Stephanus ex Herodoti libro 7.

Scorpius, siue Scorpio, vnum ex XII. Zodiaci signis, quod à Sole subitur pridie Idus Octobris. Oritur autem eodẽ tempore, quo Orion occidit. Qui Astronomicum poëticum conscripserũt, hunc eum volunt fuisse Scorpium, qui Orientem interemit, cùm ille iuuenili robore ferox nullam esse feram iactasset, quam ipse conficere non posset. Quam hominis iactantiam ægerrimè ferens Tellus, in perniciẽ eius scorpium protulit, qui infixo aculeo eum interemit. Hunc autem Scorpium à Ioue ideò inter astra relatum volunt, vt mortalibus documento esset, ne suis plus æquo viribus siderent. Hygin. lib. 2. de signis cælestibus.

Scoti, Britanniæ populi, quondam Anthropophagi, vt est author Hieronymus cõtra Iouinianum, lib. 2. Quid (inquit) loquar de cæteris nationibus, cùm ipse adolescentulus in Gallia viderim Scotos, gentem Britannicam humanis vesci carnibus, & cùm per syluas, porcorũ greges, & armẽtorum pecudúmque reperiant, pastorum nates, & fœminarum papillas solere abscindere, & has solas ciborum delicias arbitrari? Hæc ille. Cui diuus Chrysostomus in sermone Pentecostes, studio pietatis subscribit: Ante hoc (inquit) quoties in Britannia humanis vescebantur carnibus? Nunc ieiuniis reficiunt animam. Lingua omnibus sibila. Ideò Strab. lib. 4. Britannos balbutientes vocat, quos ipse Romæ viderit. Olim nulla coniunx apud eos propria erat.

[Scotia, est eius insulæ, in qua est Anglia, suprema portio, in Aquilonem versa, fluminibus haud magnis, & monte quodã ab Anglia, discreta. Ibi dies, brumali tempore, est duntaxat horarum trium. Aiunt ibidem arborẽ esse, cu ius fructus in aquã demersos, mox animatos enare, & in aërem plumis, pennísque euolare: attamen experientia compertum est, hanc famosam arborem, non in Scotia, sed apud Orcades insulas inueniri. Pius 2. Pont. Max. Europ. cap. 46.]

Scotina, locus in Lacedæmone plenus quercubus: verùm inde nomen non habet, sed à Ioue, qui nomine Scotinos illic honoratur. Stephan. ex Pausaniæ lib. 10.

Scotussa, Strab. lib. 7. vrbs est & regio Thessaliæ Pelasgicę: Gentile, Scotussæus. Steph.

Scotussæ, loca in Macedonia & Thessalia, quorum alterũ insigne est victoria Romanorum contra Philippum regem, Flaminio duce.

Scribonius Aphrodiseus, Orbilij seruus atque discipulus, mox à Scribona Libonis filia, quæ priùs Augusti vxor fuerat, redemptus & manumissus. Tranquillus.

Scriptonini, populi, qui perpetuis ferè niuibus rigent, ferarúmque carnibus vescuntur, quarum pellibus sibi indumenta conficiunt. Author Paul. Diaconus.

Scropha Tremellius, Varroni De re rustica. lib. 2. ca. 4. primùm appellatus est Scropha: quòd quæstor cùm esset, Licinio Nerua prętore in Mãcedonia prouincia relictus, qui præesset exercitui, dum prætor rediret, hostes arbitrati occasionẽ se habere victoriæ, impressionẽ facere cœperunt in castra. Tremellius quum hortaretur milites vt caperent arma, ac exirent contrà: dixit celeriter se illos, vt scropha porcos, disiecturum: ídque fecit. Nam eo pręlio hostes ita fudit ac fugauit, vt eo Nerua prętor imperator sit appellatus, & ipse cognomen inuenerit.

Sculponeę, sunt calcei ex lana cõfecti. Plautus, Qui quæso potius quàm Sculponeis, quibus batuatur tibi os? Cato scribit Sculponeas bonas alternis annis dare oportere familiæ rusticanæ.

Scurgum, Germanię vrbs, Ptolem. lib. 2. cap. 11.

Scutara. Vide SCODRA.

Scyathos, insula cũ oppido in Ægæo mari prope Thraciam. Mela lib. 2. Melius cum iota, vt suprà.

Scybis, Cretensis sculptor, qui Sicyone in excalpendo marmore floruit.

Scybros, parua regio Macedoniæ: Gentile, Scybrius. Steph.

Scydra, vrbs Macedonica. Gentilę, Scydræus. Steph.

Scylace, vrbs circa Cyzicum, inquit Hecatæus. Pomponius lib. 1. Placia & Scylace paruæ Belasgorum coloniæ. Ciuis, Scilacenus & Scylacius. Steph.

Scylacenum. Vide SCYLLACEVM, & SCYLLETIVM.

Scylatium, Brutiorum ciuitas, Ptol. libr. 3. cap. 1. Scyletium hodie, vulgò *Scylazo.* Vide SCYLLAEVM, & SCYLLETIVM.

Scylax Cariãdeus (Cariando autem Carię ciui-

tas

tas est) Mathematicus & musicus, scripsit circuitum mensurámque maris extra columnas Herculis, telluris item: præterea Antigraphē ad historiam Polyb.

Scylla, filia Nisi, regis Megarēsium, quę Minois paterni hostis amore capta, vt illum sibi beneficio aliquo demereret, patrē purpureo capillo, in quo situm erat regni totius fatum, spoliauit, eúmque hosti obtulit, tanquam futuri coniugii dotem. Verùm cùm se ab illo sperni videret, doloris impatientia in Cirim auem commutata est: Nisus autem in aliam auem sui nominis: quæ veluti tantæ adhuc impietatis pœnas à filia repetens, etiam nunc eam vbique insectatur. Ouid. 8. Metamorph. Vide NISVS.

Scylla, Phorci filia, quæ cùm mutuo Glauci amore teneretur, indignata Circe, quæ Glaucū miserè deperibat, Scyllam sibi ab illo præferri, fontē, in quo illa lauari solebat, noxiis herbis veneficiísque infecit. Cuius rei illa ignara, cùm lauandi gratia fontem ingressa esset, videt inferiorem corporis partem in caninos rictus esse cōmutatam: quam deformitatem tantoperè exhorruit, vt sese statim in vicinū præcipitauerit fretum: vbi & in saxum mutata fingitur, Charybdi ex aduerso obiectum, præternauigantibus vehemēter periculosum. Ouid. 4. Metamorph.

Scyllaceum, oppidum in finibus Calabriæ. Strab. lib. 6. Virg. 3. Æneid. abiecto altero l, primam syllabam corripuit, cùm ait,

Caulonísque arces, & naufragiū Scylaceum.

Scyllæum (vel Scylleum sine diphthongo) promontorium in Peloponneso, vt Plin. Strabóque lib. 6. testantur, sed sinu Argolico iuxta Hermionem, quo Scylla Nisi filia, fluctibus eiecta creditur: Gentile, Scyllæus. Steph. Est & oppidum Brutiorum in Italia. Mela. lib. 2. Vide SCYLATIVM.

Scylletium, Strab. lib. 6. Atheniensium colonia eorum qui Mnestei comites fuere, hoc tēpore Scylatium vocatur. Vide Scyllaceū. Steph. vrbs Siciliæ: Gentile, Scyllenus: possessiuum, Scylleticus. item mons Cretæ, cuius accolæ Scyllæi. Illic enim Scyllius Iupiter colitur, & Curetes cum Spartiatis Iouem illic deposuisse feruntur. Steph.

Scyllias, Herodoto lib. 8. vir quidam Scionæus, omnium ea tempestate hominum optimus vrinator, qui etiam in naufragio ad Pelium facto, multam pecuniam Persis seruauit, multa & sibi lucratus est. hunc Pausanias Scyllin vocat, de quo inquit: Scyllis Scionæus homo cum Cyane filia, classis Persicæ, qua Xerxes Græciæ bellum intulerat, anchoras natando vrinandóque præcidit ad Pelium montem & Sepiada Magnesiæ: idque signum in Apollinis templum positum ab Amphictyonibus, quod erat commune Græciæ cōcilium, à Nerone principe Romam translatum.

Scyllis, & Dipœnus Cretenses, marmore sculpendo laudatissimi, Olymp. 50. fuerunt. Plin. lib. 36. cap. 4.

Scyllius Iupiter. Vide SCYLLETIVM.

Scyllus, untis, oppidum Achaiæ (vt Strabo scribit) quo Xenophon donatus est à Lacedęmoniis.

Scylurus, vir, qui (vt Plutarchus author est) cùm relictis maribus filiis octoginta, diem esset obiturus, hastiliū fascem cuique obtendens, vt illum confringeret, iubebat. Id autem singulis se posse negantibus, ipse singulatim educta hastilia omnia facilè confregit: ita docens illos, vbi vnà esse perseuerarent, firmos ac potentes fore, imbecilles autem, si separarentur ac dissiderent. Græci tamen per iota scribunt.

Scymniadæ, populi cum Getis habitātes. Steph.

Scymus, proprium nomen viri.

Scyphia, oppidulum Clazomeniorum. Steph.

Scyrmus, vrbs in Dolionide prope Cyzicū. Ciues, Scyrmij. Steph.

Scyritæ, gentes inter Nomadas Indos, quæ narium loco foramina tātùm habēt. Plin. lib. 7.

Scyron, latro insignis prope Athenas, qui hospites è saxo præcipites dabat in mare. Hunc interfecit Theseus & in mare deiecit, vbi eiusdem ossa mutata sunt in saxa, quæ propterea vocantur Scyronia.

Scyros, insula contra Magnesiā, in mari Ægæo, vna ex Cycladibus, Lycomedis regis patria: in qua Achilles puellari habitu educatus, Deidamiam regis filiam vitiauit, & ex ea Pyrrhū suscepit, quæ ab hac insula & ipsa Scyrias est appellata. Hinc Scyrius, a, um.

[Scytha, cum Araxa, matre sua, & aliquot coloniis, qui Armeniam incolerēt, rex primus relictus est, constituto summo pontifice Sabatio Saga, ab Armenia vsque in Bactrianos, quę longitudo à nobis ad hanc ætatem, vocatur Scythia Saga. Beros. lib. 3.]

[Scythæ, & Ægyptij, diu de generis antiquitate cōtenderunt: in quo certamine superatis Ægyptiis, Scythæ antiquiores visi sunt. Inst. libro 2.]

Scytheni, populi prope Macrones. Steph. citans Xenophontis Anabaseos lib. 4.

Scythes, Herod. lib. 4. Herculis filius, à quo Scythiam dictam putant. Plin. lib. 7. cap. 56. Iouis filius, qui primus arcus, sagittarúmque vsum reperisse dicitur.

Scythes, rex Scytharum, qui Opœam nouercam duxit in vxorem. Author Herodot.

Scythes, thæ, qui ex Scythia est: vt Anacharsis Scythes, apud Ciceronem in Tusc.

Scythia, regio Septentrionalis latissima, in duas diuisa partes, Europœam & Asiaticam: qua-

rum Europæa à Tanaidis ripis per Mę otidis & Pōti Euxini litora, vſque ad Iſtri oſtia expanditur. Aſiatica à limitibus oppoſitorum litorum in Oriētem procurrit, Oceano à Septentrione, à Meridie Tauro terminata. Vtriuſque variæ ac propè innumeræ ſunt gentes, ad bella magis, quàm ad vllum humanitatis ſtudium appoſitæ. Vicinis inter ſe fines nulli: neque enim agrum exercēt, nec domus illis vlla, aut tectum, aut ſedes eſt, armenta & pecora ſemper paſcentibus, & per incultas ſolitudines errare ſolitis. Vxores, liberóſque ſecum in plauſtris vehunt, quibus imbrium, hyemíſque cauſa corio tectis, pro domibus vtuntur. Iuſtitia gentis ingeniis culta, non legibus. Nullum ſcelus apud eos furto grauius. Quippe ſine tecto & munimento pecora & armenta habentibus quid ſaluum eſſet, ſi furari liceret? Aurum & argentum perinde aſpernantur, ac reliqui mortales appetunt. Lacte & melle veſcuntur. Lanę iis vſus ac veſtium ignotus. Dicta eſt autem Scythia (vt eſt author Herodot. lib 4) à Scythe quodā, Herculis ex muliere ſemiuipera filio, fratre Geloni & Agathyrſi, qui primus arcus ſagittarúmque vſum creditur inueniſſe: quibus Scythæ ſemper plurimùm valuerunt. Scythius, aliud nomen poſſeſſiuum. Virg. 3. Georg.

At non qua Scythiæ gentes, Mæoricáque vnda.

[Scythia, à fulminum caſu eſt immunis, quoniam omnis regionis illius exhalatio rigens ac gelida, quicquid accipit ignei vaporis, extinguit. Plin. lib. 2. cap. 50.]

Scythias, olim dicta eſt Delus inſula. Steph.

Scython, onis, viri neſcio cuius nomē, quē Poëtę fabulātur pro ſuo arbitrio, modò in fœminam ſeſe cōmutaſſe, modò rurſus in virilem formam rediiſſe. Ouid. 4. Metam.

Scythorauci, populi Scythiæ, Tauricæ regioni iuga incolentes, qui (vt Solynus refert) pro hoſtiis aduenas cædere conſueuerunt. Meminit horum & Plin. lib. 4. cap. 12.

Scytopolis, vrbs Libyæ: Gentile, Scytopolytes. Steph. Alia eſt Scythopolis cum aſpiratione, vrbs in Decapolitana Syria, vt ſcribit Pli. lib. 5. cap. 18. Strab. lib. 16. Gallilęæ proximam eſſe ſcribit. Step. vrbs Paleſtinæ, vel Nyſſę (ſi rectè legitur) in Cœleſyria Scytharum ciuitas, illorū qui Bęſi priùs à Barbaris dicebantur. Gentile, Scythopolytes.

S E

Seba, ſiue Sebe, nomē viri. 1. Par. 5. Filius Bochri, 2. Reg. 20.

Sebadius, Bacchus dictus eſt, quòd idem putaretur cum ſole, quaſi tu dicas piū & religioſum: nihil enim veteres putauerunt ſole venerabilius. Palæph. lib. 3.

Sebaſte, vrbs Iudææ, antè Samaria dicta, quam Herodes Baſtam appellauit. Strab. lib. 16. Plin. lib. 5. ca. 13. Eſt etiam σεβαστή, inſula Ciliciæ. Vide Eleuſſa. Item vrbs Armeniæ, quæ nunc Sebaſtia vocatur: & oppidulum in Samaritide: & Cherroneſus iuxta Corycem. Gentile, Sebaſtenus. Stephanus.

Sebaſtia, ciuitas Auguſti nomini dedicata. Vide SEBASTE.

Sebaſtianus Zianus, Venetorum dux, anno ſalutis 1167.

Sebaſtopolis, Ponti Cappadocij vrbs, Ptol. lib. 5. cap. 6. vulgò *S. Gregorius*. Vide DIOSCORVS.

Sebeda, portus Lyciæ: Gentile, Sebedeus. Steph.

Sebenia, ſacerdos quidam, 1. Par. 15. nomen viri, 2. Eſd. 9. 10.

Sebennytum, Stephano, vrbs in Ægypto, vbi & palus & amnis ſunt cognomines. Vnde prę fectura quoque Sebennytica, & Sebennyticū, Nili oſtium vocari conſtat, quod, teſte Herodoto li. 2. in duo alia diuiditur, ſcilicet in Saiticum & Mendeſium. De Nili oſtiis pulchrè Plin. lib. 5. cap. 10. & Strabo lib. vlt. Hinc ciuis Sebennytes, & Sebennytis prę fectura. Stephanus.

Sebeon, pater Anæ patris Oolibama alterius vxoris Eſau, de filiabus Chanaan. Gen. 36.

Sebetos, fons apud Neapolim, cuius aqua vicatim decurrens, amnis ferè vſum Neapolitanis præſtat.

Sebetus, fluuius ſæpè à Iouiniano Pontano celebratus, prope Neapolis mœnia labitur.

Sebia, mater Ioas, filij Ochoziæ filij Ioram filij Achab. 4. Re. 12. Filius item Saharaim ex Hodes vxore. 1. Par. 8.

Sebichus, Ægyptiorum rex, anno mundi 3239.

Sebinus, lacus Iſtriæ inclytus, quem facit fluuius Lollius apud Sarnicum, vallis Calepinæ oppidum. Hodie vulgus lacū Iſei appellat. Plin. lib. 3. cap. 19.

Sebnia, nomen viri. 2. Eſd. 9.

Seboim, nomen vrbis. Gen. 10.

Sebritæ, populi qui aliquando Sembritę, ab inſula Meroë vicina.

Sebthai, nomen viri. 1. Eſd. 8.

Sebuſiani, populi inter Celtas extra Galliam prouinciam Romanorum trās Rhenum fluuiū primi, Allobrogibus Sequaníſque ac Heduis, quorū erant clientes finitimi, inter Lauſanenſem & Lugdunenſem diœceſin ſiti. Ciuitas eſt epiſcopalis in prouincia Veſontina, Duci Sabaudiæ ſubdita. Alio nomine Seguſiani appellantur. Cęſ. in Com. Gallicè, *Le pays de Breſſe*.

Secela, vrbs Palæſtinæ: Gentile, Seceli. Steph. ex Ioſepho.

Sechem, filius Galaad filij Machir filij Manaſſe. Num. 26. 1. Par. 7. Ab hoc, metropolis Samariæ in tribu Manaſſe, quæ Sichem dicitur. Vide SICHEM.

Sechenias, filius Obdiæ filij Auan filij Raphaiæ. 1. Par. 3. 24. 2. Par. 31.

Sechia, filius Saharaim ex Hodes vxore sua. 1. Par. 8.

Sechrona, ciuitas in tribu Dan. Ios. 15.

Secoanus fluuius Massiliensium: vnde Gentile, Σηκόανοι, Steph. de Sequana fluuio potius, & Sequanis populis accipiendum videtur. Vide Sequana.

Secundinus, Cõsul, anno ab vrbe cõdita 1265.

Seculares ludi in honorem Apollinis & Dianæ instituti, fiebãt cẽtesimo quoque anno, præcone per compita clamãte: Venite ad ludos quos nemo mortalium vidit, neque visurus est. Hos instituit Valerius Publicola ob exactos reges. Celebrauit Philippus Impe. anno post vrbem conditam 1000. In quibus fuerunt elephanti XXX. alces X. tygres X. leones mansueti XL. leopardi mansueti XXX. hyenæ X. Gladiatorum fiscalium duo milia, hippopotami quoque, rhinocerotes, arcoleontes, camelopardi, onagri & equi feri.

Secundus, nomen viri, de quo Act. 20.

Secundus, sophista Atheniẽsis, quem aliqui Epithyrum vocãt, quòd architecti filius fuerit, multæ quidem doctrinæ, mediocris eloquentiæ, æqualis æmulúsque Herodis Attici: ex quo Herodes illud Hesiodi elegãti mutatione in eum cauillatus est, Figulus æqualem exagitat τὸν τέκτονα τέκτων. Qui nihilominus senem postea morientem, & epicedio & lachrymis honorauit. Ex Philostrato.

Secũdus alter, Tridẽtinus, vir sanctus, Agilulphi regis Longobardorum tempore, scripsit breuiter Longobardorũ historiam. Author Paulus Foroiuliensis.

Sedecias, filius Iosiæ regis, sic nominatus à Nabuchodonosor, cũ priùs Mathanias diceretur. 4. Reg. 24. 1. Par. 3. Filius item Hananiæ. Iere. 36. Hoc nomine vocabatur propheta ille blasphemus, 3. Reg. 22. Filius Chanaana. Fuit & filius Ioacim filij Iosiæ. 1. Par. 3.

Sedeur, pater Elisur principis tribus Ruben, Num. 1.

Sedigitus Volcatius, illustris poeta, Sedigitus à sex digitis dictus est. Plin. lib. 11. cap. 43.

Sedusij, vel Seduni, populi Germaniæ, si pro Sedunũ vrbem incolentibus capiantur, Heluetiis & Celtis finitimi, quod fluuius Rhodanus irrigat: finitimi etiam Veragris inter montes, quibus nunc Briga & sancti Bernardi nomen est, non longè ab Antuatibus & Allobrogibus, Germanicâ lingua magna ex parte vtentes. Ciuitas est episcopalis Tarantesiæ nomen retinens: in cuius finibus Rhodanus oritur, nec longè ab eis versus Curiensem & Tridentinam diœcesim Rhenus exoritur. Cæsar in Com. Gallicè, *Le pays alentour de Sion en Vallois.*

Segalauni, populi Valentiniani. Gallicè, *Le pays à l'entour de Valence en Dauphiné.*

Segesta, oppidum Siciliæ, ab Ænea conditum. Cic. 6. in Verrem: alio nomine Acesta. Vide suprà. Vide etiam Egesta & Epidamnus.

[Segestorium, Galliæ ciuitas, vulgò *Cistron.* Belf. tom. 1. Cosm.]

Segetia dea, quam prisci colebant, vt lætas faceret segetes.

Segni, inter Selgas populi ex gente & numero Germanorum, Condrusis finitimi, qui ambo sunt populi inter Eburones & Treuiros, Comitatui Namurcensi, Arduennæ syluę & Ducatui Lucemburgensi, Mosæque fluuio proximi.

Segobrida, oppidum Celtiberiæ, vbi Sertorius & Metellus prælium commisere. Strab. lib. 3. Stephano, vrbs Celtiberorum. Gentile, Segideus. Strabo libro iam citato Segidam non Celtiberorum, vt Segobridam, sed Arvactorum oppidum facit.

Segontiaci, populi in Anglia mari proximi, alio nomine Eboracenses dicti.

Segor, oppidulum Sodomorum, Genes. 19. Isa. 15. quod Gen. 14. dicitur Bala.

Segub, filius Hiel reædificatoris Iericho, 3. Regum 16. Filius Esron filij Phares, ex filia Machir patris Galaad. 1. Par. 2.

Segusium, Ptol. lib. 3. cap. 1. Segusianorum vrbs in Græcis Alpibus: vulgò *Sion.*

Sehesema, ciuitas in tribu Issachar. Ios. 19.

Sehon, rex Amorrhæorum. Num. 21. Ios. 3.

Seia dea dicta à serendo, alio nomine Segesta à segetibus. Simulachrum eius Romæ extabat ætate Plinij.

Seir, mons Idumææ inter Asphaltitem & Ægyptum, qui ab Esau huius montis accola, eò quòd esset hirsutus, nomen accepit. 1. Paral. 4. Isaiæ 21. Est & nomen viri cuiusdam Horræi. Gen. 36.

Seira, ciuitas Idumææ. 4. Reg. 8.

Seirath, nomen loci. Iudic. 3.

Seius, viri nomen, à quo Seianus equus, de quo Gellius libro 3. capite 9. & Erasmus in Chiliadibus.

Sela, filius Iudæ ex sua vxore. Genesis 38. 1. Paralip. 4.

Sela, ciuitas in tribu Beniamin. Ios. 18.

Selahi, mater matris Iosaphat regis Iudæ. 2. Paral. 20.

Selaitæ, nomen familiæ. Num. 26.

Selasia, vrbs à Lacedæmoniis occupata, anno mundi 3580.

Selcha, ciuitas regis Og in Basan. Deu. 3. 1. Paral. 5. Salecha eadem appellatur.

Selchim, Sicyoniorum rex 111. regnauit annis XX. anno mundi 1969.

Selebin, ciuitas in tribu Dan. Ios. 19.

Selec, nomen viri. 2. Reg. 23. 1. Par. 11.

Selemian, nomen viri. 1. Esdr. 10.
Selemias, idem. Pater Iuchal, Iere. 38. Pater etiã Ieriæ, Ierem. 37. filius Hananiæ, ibidem. Filius Abdeel. Iere. 36.
Selemith, nomen viri. 1. Par. 26.
Selene, vrbs Tyrrheniæ. Gẽtile, Selenopolites. Et alia magna, vna ex centum insulis. Incola, Selenites vel Selenæus. Steph.
Selenitides mulieres, quas ait Herod. oua parere, indéque nascentes homines quinquennes decies esse nobis ampliores.
Selenus, fluuius Ciliciæ in finibus Celendrarũ, in cuius ostio portus est. Vide SELINVS.
Seleph, nomen viri. 2. Esdr. 3.
Selethai, filius Semei, 1. Par. 8.
Seleucia, ciuitas in promontorio Syriæ Antiochenæ sita, à Seleuco Nicanore condita. Iosepho 18. Anti. Iudic. capite 16. & Hegesippo libro 4. cap. 1. quam Paulus peragrauit. Act. 13. 1. Mach. 11.
Seleucia, vrbs Ciliciæ Thracheæ, quam Seleucus Nicanor ita nominauit. Prius autẽ Olbia dicebatur & Hyria. Ciuis, Hyricus. Olbianus, Seleuceus, Seleucenus, & regio Seleucis. Est etiã Seleucis, genus poculi à Seleuco.
Seleucobelus, vrbs prope Syriam. Ciuis, Seleucobelites, vel Seleuceus iuxta Belum. Stephanus.
Seleucus, qui & Philopater, VII. Syriæ rex, regnauit annis XII. anno mundi 3777.
Seleucus, vrbs iuxta Apameam in Syria (sic enim legendum videtur apud Stephanum.) Ciuis σελευκηίτης.
Seleucus, cos. ab vrbe condita 973.
Seleucus, vnus ex principibus Alexandri, qui post Alexandri mortem primus in Syria regnauit annos XL. De quo Appian. clarissimus historicus Græcus in Syrico.
Seleucus, Gryphi filius, cum patruo Cyziceno de Syriaco imperio dimicauit, atque acie victum interfecit. Ipse à patruele regno pulsus & à ciuibus in Palatio concrematus est, Olymp. 53.
Seleucus Ceraunus, V. Syriæ rex, regnauit annis III. anno mundi 3738.
Seleucus Gallinicus, IIII. rex Syriæ, regnauit annos XX. anno mundi 3718.
Seleucus Nicanor, Syriam occupauit, & regnauit in ea annis XXXI. Olym. 22. Is transtulit Iudæos in eas vrbes, quas extruxerat: ius eis & municipalem ordinem cum *Græcis* æqualem tribuit. Olymp. 25.
Selge, vrbs Pisidiæ, Lacedæmoniorum colonia. Ciues, σελγεῖς: Possessiuum, Selgicus.
Selgessus. Vide SAGALASSVS.
Selim, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.
Selinis, vrbis nomen, à selino, id est apio, quòd ibi plurimum nascatur.
Selinis, vrbs Siciliæ iuxta Lilybæum, palmis abundans. Virg. 3. Æneid.
Téque datis linquo ventis palmosa Selinis.
Selinũta, Ciliciæ vrbs, quæ Traianopolis pòst dicta, ab vrbe condita 869.
Selinus, untis, duorũ fluuiorum nomẽ in Asia, qui in mare influentes, Dianæ Ephesiæ templum vtrinque complectũtur. Vide Plinium lib. 5. cap. 29. Est & Selinus alius in Ægiorum agro, qui est in Achaia propriè dicta. Item alius in Elide. Rursus alius in Sicilia, iuxta Megara & Hyblam montem: quorum omnium meminit Strab. lib. 8.
Selinus, untis, filius Neptuni, filiã habuit Helicen quæ nupsit Ioui. Steph. in Helice.
Selinus, XI. Turcarũ Imp. Solimani pater eius qui nunc regnũ obtinet, patrẽ regno exuit, imperauit annis VII. Duos Sultanos post diuersa bella vicit & occidit: Ægyptũ Arabiãque suo adiecit imperio, anno mundi 5473.
Sella, vxor Lamech. Gen. 4.
Sellæ, oppidum Epiri, cuius incolæ Sellani dicuntur. Vide SELLI.
Sellai, nomen viri. 2. Esd. 11.
Sellasia, vrbs Laconicæ: Gentile, Sellaseus. Stephano: apud eundem rursus Σιλλασία. Ciuis, Sillasicus.
Sellem, filius Nephthali, Num 26. qui Genes. 46. Salem: & 1. Par. 7. Salum dicitur.
Selles, filius Hellem. 1. Par. 7.
Selli, aliàs Elli, iidem qui Dodonæi. Steph. Iidem videntur Selani, de quibus in Sellæ.
Sellu, nomen viri, 2. Esd. 11. & 12.
Sellũ, filius Iabes, 4. Reg. 15. Filius Sisamai filij Elasa. 1. Par. 2. 4. Filius Iosiæ. 1. Pa. 3. Ier. 22. Filius Nephthali. 1. Par. 7. qui Gen. 46. dicitur Sallem: & Num. 26. Sellem. Filius Sadoc. 1. Par. 6. Pater Ezechiæ principis, 2. Par. 28.
Sellun, filius Chol-hoza, 2. Esd. 3.
Sellus, vir quidam Atheniẽsis, qui quum esset pauper, volebat tamen videri diues.
Salmai, pater Hagaba, 2. Esd. 7.
Selmon, mons in Ephraim vmbrosus & caliginosus, cuius meminit Iud. lib. 9. Est & nomen viri, 2. Par. 13. Psal. 67.
Selomith, nomen viri, 1. Esd. 8.
Selymbria, ciuitas in Propontide, propinqua Byzantio, Herod. lib. 6. Bria ciuitatem apud Thraces significat. Salũbria, suprà dicta est. Stephano, vrbs Thraciæ, à Selye quodã vocata. Ciuis, Selymbrianus.
Sem, filius Noe Gen. 5. Luc 3.
Semaath, mulier, 2. Par. 24.
Semachide, vicus Atticæ in Antiochide vel Epactria tribu: Semacho, cuius filiæ Bacchum hospitio susceperunt, & deinde sacerdotes Bacchi ex earum familia electæ sunt. Incola, Smachides. Steph.
Samaia, filius Secheniæ. 1. Paral. 3. 2. Esd. 6.

Semarith,

Semarith, nomen mulieris, 2. Paralip. vigesimo-quarto.
Semathei, filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb ex Ephrata concubina. 1. Par. 2.
Semeber, rex Seboim. Gen. 14.
Semegar, vnus ex principibus regis Babyloniorum. Iere. 39.
Semei, filius Gerson filij Leui. Ex. 6. Filius Gera. 2. Re. 16. Filius Phadaia filij Iechoniæ. 1. Par. 3. Filius Ioel. 1. Par. 5. Filius Masma. 1. Par. 4. Filius Ieth filij Gerson. 1. Par. 6. Frater Choneniæ. 2. Par. 29. 31.
Semei, 1. Par. 2. filius Onam filij Ierameel ex Atara vxore.
Semeia, siue Semeias, pater Vriæ prophetę, 3. Re. 12. Filius Hassub. 1. Par. 9. Iere. 26. 2. Esdr. 12. 2. Par. 29. 31. 35.
Semeias, 1. Par. 25. 27. filius Elisapham. Semeiticus, idem.
Semele, Cadmi Thebarum regis filia, ex qua Iupiter Bacchum genuit: hinc Semeleius.
Semer, nomen viri, 3. Reg. 16.
Semeria, nomen viri, 1. Esd. 10.
Semeron, 2. Par. 13. nomen montis.
Semeron, Ios. 19. ciuitas in tribu Zabulon.
Semida, filius Galaad filij Machia filij Manasse. Num. 26. 1. Par. 7.
Semiramis, Assyriorum regina, Nini regis vxor, quæ post viri obitum, quòd intelligeret Assyrios grauatè mulieris imperiũ passuros, dissimulato illius obitu, personam eius assumpsit, donec filius Ninus adolesceret, regnóque administrãdo idoneus fieret. Hæc & Babylonẽ muro lateritio cinxisse dicitur, & subactis vicinis regni sui terminos latissimè propagasse. Valer. lib. 9 cap. 3. cùm aliquãdo circa corporis cultum occupatæ Semiramidi defectio Babylonis nuntiata esset, soluta adhuc altera capillorũ parte, protinus ad eam expugnandam accurrisse ait, nec priùs comã in ordinem redegisse, quàm vrbem recepisset.
[Semiramis Ascalonita fuit, quę quarto loco apud Babyloniã annis quadraginta regnauit. Hęc antecessit militia, triumphis, diuitiis, victoriis, & imperio omnes mortales. Ipsam vrbem Babyloniam maximam ex oppido fecit, vt magis duci possit illam ædificasse, quàm ampliasse. Nemo vnquam huic fœminæ comparandus est virorum, Beros. lib. 4. cùm expirauit Semiramis in columbam versa est: ideò abstinent Syri ab his auibus: & columba vexillum Babylonię insignitur, vt ait Diodorus Sicul. quod insinuat Hieremias propheta cap. 25. exhortans Hierosolymitanos, vt fugerent à facie irę columbę, id est Babyloniorũ, quos columba, hoc est, Semiramis, armorum ferociã magis, quàm Ninus, instruxerat, D. Thomas Aquin.]
Semiramoth, sacerdos quidam. 1. Par. 13.
Semla, v. rex in Edom. Gen. 36.
Semlai, nomen viri. 1. Esd. 2.
Semma, filius Age. 2. Reg. 23.
Semmaa, pater Ionadab, frater Dauid. 2. Reg. 13.
Semones dij dicebantur, qui ob meritorum exiguitatem non omninò censerentur cœlo digni cuiusmodi sunt Priapus & Vertumnus. quidam Semones dici putant eos, qui quicquid ab aëre vsque ad terrã interualli est, incolebant: quíque vota mortalium ad superos deferebãt, vt scilicet iidem essent cum Medioxumis. Diuus Augustinus, Ianũ vocari credit Semonem, quòd semini pręsit, dum concipitur infans. Palæph. lib. 1.
Semphe, vrbs Arabię iuxta Euphratem: Gẽtile, Semphæus & Semphenus. Steph.
Sẽpronius Atratinus 11. Consul, ab vrbe condita 331.
Sempronius, Ægypti præses, anno mundi 3939.
Semran, filius Issachar filij Iacob. Num. 26.
Semri, filius Samaia. 1. Par. 4. & 26.
Sen, nomen loci procul à lapide adiutorij versus austrũ, quantum lapis distat à Masphath. 1. Reg. 7.
Sena, vrbs Hetrurię, octingẽtis stadiis à Roma distans, quam Brennus Gallorum dux ædificauit, vt senes valetudinarios & armẽta in ea collocaret. Profertur etiam numero multitudinis Senæ, Senarum. Plin. cap. 5. libr. 3. Vide SENOGALLIA.
Sena, insula in Britãnico mari aduersa litoribus Galliæ. Pom. lib. 3. Stephano, vrbs Celtica est.
Senaa, ciuitas. 1. Esd. 2.
Senaab, rex Adamæ. Gen. 14.
Sene, rupes opposita rupi Boses. 1. Reg. 14.
Seneca, x. Hierusalem episcopus, anno mundi 4076.
Seneca, Hispanus, patria Cordubensis, Academicus philosophus, Neronis pręceptor: à quo diuitiis ingentibus auctus, cùm in Pisonianæ coniurationis suspicionẽ venisset, eiusdẽ iussu incisis venis mortem obiit. Mun. lib. 2. Cosm.
Seneca, Tragicus poeta, cuius fabulæ decem ad nos peruenerunt.
Seneia, nomen viri. 2. Esd. 11.
Sennaar, cãpus Babylonis, in quo regnauit Nẽrod, Gen. 10. quę Babylonia siue Chaldæa interdum dicitur. Isa. 11.
Sennacherib, 1111. rex Babyloniorum, Iudæam deuastauit, Hierusalẽ obsedit. 4. Reg. 18. Isa. 36.
Senneser, filius Iechoniæ filij Ioachim. 1. Par. 3.
Senogallia, ciuitas agri Gallici, infra Picenum. Pli. lib. 3. cap. 14. dicta à Senonibus Gallis, qui eam condiderunt. vnde & Senam Gallicam nonnulli appellarunt.
Senogallia, Italię vrbs, quam quidam in Vmbria constituunt. Eam verò Plinius & Ptolemæus infra Anconam Ariminum versus statuunt. Mela verò sitam esse ait ad Aterni fluminis

ostia. Senones Galliæ Celticæ populi, Sequanis finitimi, Brenno duce in Italiam irruperũt, Romanósque ad Alliam fluuium sibi occurrentes, ingenti clade profligarunt: vrbem defensoribus vacuam incenderunt: Capitoliũ quò sese iuuentus, veluti in arcem receperat, obsederunt: eóque angustiæ obsessos redegerunt, vt suam vrbisque salutem auro redimere sint coacti. Verùm cùm in pendendo auro se immoderatiùs gereret, Brennúsque pôderi etiam gladij capulum adiiceret, eos interim adortus Camillus, ad internecionem cæcidit.

[Senomani, Gallicè, *Les Manceaux*, priùs Lemani vocati, à Lemano principe, qui Lemanum ciuitatem de suo nomine condidit, seu potiùs restituit, ac restaurauit. Antea enim istud oppidum Sarrhon, Samothæ nepos, condiderat, quod Sarrhã, vel Sarthã nominauerat: istúdque postea Druidæ bello in Lemanos moto diripuerãt, ac solo funditùs æquauerãt, quod dehinc nomen Sarthæ amni, hanc vrbem alluenti, permansit. Lapsu verò temporis, Lemani & Senones bello inter se cõcitati, multísque prœliis vtrinque commissis, pacẽ inierunt: ac fœdere percusso, ex vtraque gente vnicam fecerunt: ea tamen conditione, vt nomine composito vocarentur: cuius nominis duę priores syllabę Senones, duæ posteriores Lemanos significarẽt. Itaque his de causis Senomani, nõ Cenomani, Latinè scribi debent. Quod hęc inscriptio vetus, quę hoc tẽpore in Castello, quod vulgò, *du Gué*, vocatur, satis indicat: quę est huiusmodi: L.A. Marinio. EQ. ob eius merita, plebs vrbana Senoman. D. Hęc Belf. tom. 1. Cos. de Senomanorum origine. Vide Tit. Liu. decad. 3. libr. 1. & decad. 4. lib. 2. & lib. 8.]

Senones, populi Gallię finitimi Belgis, qui olim Brenno duce vrbem Romam incenderunt, & Capitolium obsederunt: quos Furius Camillus omnes ad internecionem redegit. Dicti Senones, quasi ξένονες, id est, noui, quia noui venerunt ex Gallia Transalpina. Author Verrius.

Senscoris, Ægyptiorum rex, Dynasta XX. regnauit annis XXI. anno mundi 3090.

Sensenna, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Senta Fauna, filia Pici regis, cõiunx Fauni fratris sui, teste Lactantio. Hanc Varro scripsit tantę pudicitiæ fuisse, vt nemo illam, dum vixit, pręter suum virum mas viderit, nec nomen eius audierit. Propter quod in operto mulieres illi sacrificabant, & Bonam deã nominabant. Veteres Faunam & Fatuam dixerunt.

[Senta, specus est in ora Dalmatię, vasto in pręceps hiatu: in quẽ deiecto leui pôdere, quamuis tranquillo die, turbini similis emicat procella. Plin. lib. 2. cap. 45.]

Sentica, Hispaniæ vrbs, Ptolemæo libro 2. capite 6.

Sentina. Vide XYLINE.

Sentinum, Vmbrię oppidum, quod nunc Saxum ferratum appellatur. Vocatum Sentinum ab amne, qui Sẽtinus dicitur. Vide SAXOFORATVM, & SAXVMFERRATVM.

Sentinus Saturninus, Consul, anno mundi 1966.

Sentinus, Augur poeta Romę natus, scripsit Epigrammata, in quibus secutus est Val. Catullum & Licinium Caluum.

Senus, vrbs Ægypti: Ciuis, Senicus, Steph. eiusdem meminit in Polis.

Seon, ciuitas in tribu Issachar, Ios. 19.

Seor, pater Ephron. Gen. 23.

Seorim, nomen sacerdotis. 1. Par. 24.

Sepham, filius Hir. 1. Par. 7.

Sephama, terminus Iudę ad solis ortum. Numero. 34.

Sephamoth, ciuitas, quam Dauid suorum spoliorum participem fecit. 1. Reg. 30.

Sephar, mons Indiæ. Gen. 10.

Sepharuaim, ciuitas Assyriorum. 4. Reg. 18.

Sephath, ciuitas, in qua filij Iudę Chananæos ad vnum interfecerunt, eámque Harma nominauerunt. Iudic. 1. in tribu tam Iudæ quàm Simeonis. Num. 21.

Sephatha, nomen vallis. 4. Par. 4.

Sephei, pater Ziza principis. 1. Par. 14.

Sepher, mõs in quo castrametati sunt filij Israel proiecti de Ceelata. Num. 33.

Sephi, 1. Paralip. 1. filius Eliphaz filij Esau: qui Genesis 36. dicitur Sephua, siue Sepho iuxta Hebræum.

Sephi, 1. Par. 1. filius Sabal filij Seir Horræi: qui Gen. 36. dicitur Sepho.

Sephim, nomen viri, 1. Par. 26.

Sepho, filius Eliphaz. Gen. 36.

Sepho', filius Sobal filij Seir Horręi, Gen. 36. qui 1. Par. 1. dicitur Sephi.

Sephon, filius Gad. Gen. 46.

Sephor, pater Balac. Num. 22.

Sephora, nomen obstetricis cuiusdam Hebręorum, Exod. 1.

Sephora, Exod. 2. 4. & 18. Filia Raguel siue Ietro sacerdotis Madian, vxor Mosis.

Sephorim, vrbs ab Herode', & Autocratorida dicta, anno mundi 3977.

Septhã, pater Camuel principis tribus Ephraim. Num. 34.

Sephuphan, nomen viri, 1. Par. 8. Filius Bela filij Beniamin.

Sepia, scopulus, Herodoto diuersis in locis, iuxta litora Atheniensium.

Sepinium, à Papyrio vi captum, ab vrbe condita 460.

Sepius, ciuitas, quæ nunc Sipontum dicitur, à sepiarum multitudine fluctibus eiectarum.

Seplasia, forum Capuę, in quo vnguentarij negotiabantur

gotiabantur. Hinc Seplasiatius, pro vnguentario & effœminato.

Septentriones, à bobus coniunctis appellatę septem stellæ, ex quibus quasi iuncti Triones (hoc est, boues arandæ terrę idonei, quasi terriones, inquit Varro) figurantur, vel quòd hę stellæ sic quidem sitæ sunt, vt terræ quæque stellæ proximæ inter se, trigonā, id est, triquetram figurā constituant. Ex septem siquidem stellis duæ pariles vno in loco videntur, quæ pro bobus accipiūtur: reliquæ quinque plaustri figuram designant. Itaque & proximum huius sydus Bubulcus, id est, Bootes appellatur, qui more bubulci currum sequitur. Hoc sydus à figura, quia simile plaustro videtur, antiqui Græcorum ἅμαξαν, id est, plaustrum dixerunt. Ab his stellis ventus spirat, Austro obiectus, Latinis Septentrio, & Septentrionalis, & Septētrionarius. Gręcis, quòd ab Arcto flet, Aparctius dictus. Cic. ad Attic. lib. 9. Ex ea die fuere Septentriones venti.

Septimius Bassus, consul, ab vrbe condita 1069.

Septimius Acyndius, consul, ab vrbe condita 1091.

Septimontium, festum Romanorum fuit institutū, cùm septimus collis vrbi esset additus, in cuius celebritate in locis septem sacrum factum fuisse testis est Varro, Palatio, Suburra, Velia, Fagutali, Cælio, Oppio, & Cespio, quo die per vrbem vehiculis vehi erat piaculum. Plutarch. in causis Rom.

Sepulueda. Vide SETVBIA.

Sequana, fluuius Galliæ, Lutetiam Parisiorum mediam intersecans, vnáque cum Matrona Belgas à Celtis diuidens. [quo quidem flumine nullum in tota Europa fœcundius, pacatius, atque salubrius videre licet: quod ex Voga, Burgundiæ monte, iuxta Lingones, scaturit. Bels. Tom. 1. Cosm.]

Sequani, Stephano, populi Galliæ, Heduis, Lingonibus & Heluetiis finitimi: à Sequana fluuio qui apud eos oritur, nomen sortiti. Horum loca hodie tenent Burgundiones.

Ser, ciuitas in tribu Nephthali. Iosue 19. Vide CERES.

Sera, insula in mari Britannico, &c. Legendum Sena, vt supra.

Sera, nomen vrbis in Asia Scythica.

Seranus, cognomen cuiusdam Romani nobilissimi: sumptum à sero, pro semino seu planto, quòd agrum cùm sereret, absens Dictator dictus est.

Seraphin, vox Hebræa, chorus Angelorum.

Serapion, Ælianus dictus, orator Alexandrinus, multa scripsit. Vide Suidam.

Serapion, pictor, cognominatus Rhyparographus. Plin. lib. 35. cap. 10.

Serapion, præsul Antiochenus sub Commodo principe. Hieronymus.

Serapiō quidam, pater fuit decem milliummonachorum, quos omnes tempore messis pretio conducebat, vt sua opera iuuarent pauperum laborē: viuebat ipse pane & aqua, vnica veste contentus. Sozom. lib. 8. cap. 1. hist. trip.

Serapion, qui ob elegantiam ingenij, Scholasticus meruit cognominari: scripsit contra Manichæos, laudatus ob fidei constantiam sub Constantino principe. Hieronym.

Serapion, sub Decio, martyrio apud Alexandriā coronatus, anno salutis 251.

Serapion, Alemannorum rex, anno salutis 359.

Serapis, deus Ægyptiorum, sub bouis figura coli solitus, qui & Apis dicitur, & Osiris.

Serapis, deus, qui apud Gręcos Pluto. Huius meminit Cicero lib. 3. de Natura deorum, & multis aliis locis. Cælius Rhodiginus cap. 34. lib. 1. antiq. Lectionum.

Serbonis, palus, iuxta quam est mons Cassius. Herodot. lib. 2. Vide SIBRONIS.

Serebia, nomen viri. 2. Esd. 9.

Seres, populi Scythiæ Asiaticæ inter Tabim & Taurum montem, à Sera vrbe sic dicti, apud quos arbores sunt, lanam in frondibus ferentes tenuissimam, ex qua vestimēta conficiunt, quæ Serica nuncupantur. Virgil. 2. Georgic. Velleráque vt foliis despectāt tenuia Seres. Iustissimi sunt, & ducentesimum vitę annum excedunt. Rutilas habent comas, oculos cæruleos: frugalissimi sunt & vitæ pacatioris cultores, vitantes hominū cœtus. Aduenis illuc euntibus, nulla sermonum vice, rerum pretia solis proponunt oculis: nihil ipsi comparant aduectitium.

Sereser, vnus ex principibus regis Babyloniorum. Ierem. 39.

Sereth, filius Ashur ex Halaa. 1. Par. 4.

Sergestus, Æneæ nauta. Virg. 4. Æneid.

Sergianus, consul, anno ab vrbe condita 885.

Sergium, suburbanum in faucibus Ponti ad sinistram, Daphne aliàs vocatum. Steph.

Sergius, nomen proconsulis, cognomento Pauli, Act. 13.

Sergius LXXXII. pontifex Romanus, anno salutis 685.

Sergius II. Rom. Episcopus, anno salutis 843.

Sergius III. Rom. Episcopus, anno salutis 905.

Sergius IIII. pontifex, anno salutis 1007.

Sergius Seruianus, consul, anno ab vrbe condita 886.

[Sergius monachus Constantinopolitanus, hæreseos Nestorianæ sectator & fautor, Mahumetum impostorem, & pseudopropheram in Alcorano conficiendo & compilando iuuit, eúmque omnis summam impietatis docuit. Zonar. Tom. 3.]

Seria, Hispaniæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 4. Plinio, Fama Iulia dicta. Aliàs vrbs Tuditanorum in Hispania.

Seriphus,insula exigua in mari Ægæo,vna Cycladum, viginti non amplius passuum millia distans à Delo,vt refert Plinius lib. 4. cap.12. In hac insula ranæ prorsus mutæ esse traduntur: vnde prouerbialiter Seriphia rana dicitur, in homines mutos, ac dicendi canendique prorsus imperitos. Plinius libro 8.cap.58. In eam relegabantur nocentes, vt in Gyaron.

Serius,fluuius Cisalpinæ Galliæ, per Bergomatem agrum in Aduam fluens, à quo vallis Serania in eodem agro populosa, artificiosáque nominata est.

Sermyla,ciuitas in Sithonia Macedoniæ. Herodotus libro 7. Stephano, vrbs iuxta Athon. Gentile, Sermylius, Sermyliæus, Sermylieus.

Seron, Princeps exercitus Syriæ, 1. Machabæorum tertio.

Seropta,ciuitas Phœniciæ,apud quam nascebatur vinum laudatissimum. Vnde Seroptanum vinum. Vide SAREPTA.

Seror,filius Bechorath.1.Par.9.

Serrheum, promontorium Thraciæ, & ciuitas Samothraciæ: Gentilia, Serrheieus, Serrheotes, Serrheates. Est & Serrheus murus. Gẽtile, Serrheotichites. Serrhei quoque montes, vnde Serrheius.

Sertorius,à Nursia oriundus,partium Marianarum fuit vnà cum Cinna: moderatiùs tamen se gessit, quàm alij. Sylla redeũte è bello Mithridatico, vrbéque potito, ipse quoque in Hispaniam aufugit: vbi breui tempore ob virtutem, sibi gratiam earum gentium conciliauit, traditúrque per eum, Hispanos disciplinam rei militaris Romanam didicisse, ac fortiores deinde fuisse. Nam prẹter artem rei militaris, abstinẽtissimus etiam voluptatum, tam religiosus est habitus,vt ceruam quãdam secum in expeditionibus haberet sequentem, quam Dianæ numen dicebat esse, ex eáque responsa accipere, résque gerendas auspicari. Quare dux Lusitanorum delectus,paruis copiis multas vrbes subegit. Sed & quatuor Romanorum duces contra se missos variis cladibus adflixit. Primum Cottam nauali prælio superauit: Phidiam,Hispaniæ prætorem cum duobus millibus ciuium Romanorum interfecit: Domitium proconsulem contriuit. Postremò Troianum à Metello missum cum toto exercitu deleuit. Denique à Pompeio victus, à Perpennio socio belli & eiusdem factionis per proditionem in cœna interfectus est. Plutarch.

Serua, mater Ieroboam serui Salomonis. 3. Regum 11.

Seruandus,consul,exilio damnatus,anno ab vrbe condita 1221.

Seruiam,vrbem,à Venetis occupatam,Papa armata manu obtinuit,anno salutis 1509.

Seruianus Marcellus II. COS. anno salutis 105.

Seruilia, mater M.Bruti, Iulij Cæsaris adultera, cui sexagies sestertiorum gemmam mercatus est.

Seruilius Asta,cos. ab vrbe condita 866.

Seruilius Hala, magister equitum, Labicanos, Equósque Dictator vicit,ab vrbe cõdita 338. Spurium Melium ob regni affectati suspicionem interemit.

Seruius Cornelius Dolabella, consul, ab vrbe condita 838.

Seruius Cornelius Maluginensis, consul, ab vrbe condita 369.

Seruius Cornelius Maluginensis, tribunus mil. ab vrbe condita 370.

Seruius Cornelius Merenda,cos.ab vrbe condita 479.

Seruius Cornelius Orphitus, cos. ab vrbe condita 803.

Seruilius Cornelius Rufus,consul,anno ab vrbe condita 289.

Seruius Fuluius nobilior,consul, ab vrbe condita 498.

Seruius Galba,consul,à Lucanis comprehensus, opera vnius mulieris liberatus. Flor. lib. 72. Oros.lib.5.cap.18.

Seruius Sulpitius Camerinus, consul, ab vrbe condita 254.

Seruius Sulpitius Galba, prẹtor, malè aduersus Lusitanos pugnauit,ab vrbe condita 604.

Seruius Sulpitius Galba,consul, ab vrbe condita 785.

Seruius Sulpitius Rufus, COS. ab vrbe condita 395.

Seruius Tullus,VI. Romanorum rex, annis regnauit XLIIII.
[Hic sensum primus omnium ordinauit, qui (vt Eutropius ait)adhuc per orbem terrarum incognitus erat.]

Sesa,pater Ahiæ.3.Reg.4.

Sesac,rex Ægypti.3.Reg.11.

Sesac,1.Par.8.filius Bariæ.

Sesach,rex Babylonis. Ierem.25. & 51. secundum commentatorem Hebræorum super Iere. secundum Lyranum verò,rex Ægypti.

Sesai,filius Enac.Ios.15.Iud.1.

Sesamus, Steph. vrbs Paphlagoniæ, in qua primus Phineus habitauit. Didymus insulam esse scribit. Gentile, Sesamenus vel Sesamites.

Sesan,filius Iesi filij Apphaim. 1.Par.2.

Sesaretus,vrbs Taulantiorum. Gentile, Sesarethius. Steph.

Sesindium,vrbs Indiæ. Gentile, Sesindius. Stephanus.

Sesostris,Ægyptiorum rex, Mœridis successor, qui subactis maris rubri accolis, alueum nauigabilem conatus est ducere ex Nilo in mare rubrum. Idem & Colchos & Getas creditur

tur subegisse, regionésque omnes à se subactas trophæis insigniuisse, quorũ aliquot se vidisse testatur Herod.muliebri pudẽdo insculpta.

Sestiæ aquæ, oppidum in Narbonensi prouincia, hodie prouinciæ caput, summo iudicum ordine insigne: vulgò *Aix*. Plin.lib.31.cap.2. Sextiæ potiùs scribendum videtur.

Sestium, vrbs in mediterraneis Oenotrorum. Gentile, Sestius. Steph.

Sestius, ciuis Romanus, à quo Sestiæ aquæ cognominatæ. Fuit & scriptoris nomen, item medici, quorum meminit Plin. Sextius fortè magis aptè scriberetur.

Sestos, vrbs in littore Thracio, ab Abydo Asiæ vrbe, Hellesponti angustiis dirempta, Leandri & Erûs amoribus nobilitata. Hinc Erò ipsa Sestias appellatur.

Sessuuij, populi inter Celtas, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, quæ Armoricæ appellantur, proximi Curiosolitis, Rhedonibus & Venetis. Hos quidam putãt esse Exisinos, quæ ciuitas est episcopalis prouinciæ Turonensis in regno Francorum sita. Cæs. in Com.

Seta, Rhesi soror, ex Marte Bithyn filiũ suscepit, à quo Bithyni populi Thraciæ. Steph.

Setabis, oppidum Hispaniæ, quod agrum habet nomine Spartarium, à sparto lini genere: inde fit Setabus, a, um.

Setabis, amnis Hispaniæ: inde sudaria Setaba Catullus dixit. Quod de vrbe dictum (quãquam res indicat, fluuiũ esse Setabin) Strabo, Plinius, Ptolemæus, & Pomponius testantur in descriptione Hispaniæ.

Setæum, parua regio iuxta Sybarin, vbi Setæa vna ex captiuis Græcorum naues incendisse fertur, ideóque illic crucifixa esse. Gentile, Setæus, quod etiam à Setis Bithyniæ deriuatur. Steph.

Seth, filius Adam. Gen.4. Num.24. Luc.3.

[Seth, Adam mortuo, suã separauit cognationem à cognatione Caim, quæ redierat ad natale solum. Nam & pater viuẽs, prohibuerat ne commiscerentur. Habitauit verò Seth in Cordam, in quodam monte proximo Paradiso: Cain autem in campo, vbi fratrem occiderat. Comest. in cap.6. Genes.]

Sethar, nomen ducis. Esth.1.

Sethon, sacerdos Vulcani, Ægypti rex. Olympiad.10.

Sethri, fili' Oziel filij Caath filij Leui. Exo.6.

Sethron, vrbs Ægypti: Ciuis, Sethroites, Ste.

Setia, vrbs Campaniæ, nõ procul à Tarracina, vino generoso nobilitata, quod ab eo Setinum appellatur. Mart.lib.13.

Setim, locus in campestribus Moab, nõ procul à Iordane & Phegor monte, vnde Iosue misit exploratores ad inuestigãdam Ierichontis terram. Num.25. Vide SITIM.

Setrai, nomen viri. 1. Par.27.

Setubia, Ptol.lib.2.cap.6. vrbs Hispaniæ, alio nomine Sepulueda.

Seuerinus, pontifex Rom. anno salutis 638.

Seuerinus Boetius, vir Consularis, orator & philosophus non ignobilis, satis ex scriptis suis notus, vixit circa annum ab vrbe condita 1275.

[Seuerinus, episcopus Patauiæ clarissimus, anno salutis 476. reuelatione diuina monitus, ex Patauinis misit ad Iuuornense oppidũ in Germania, nuntiũ, vt habitatores illud oppidum sine cũctatione relinquerẽt: aliàs, mox perituri, si contemnerent imperata. Instantiùs autem iussit admonere S. Maximũ, eius oppidi præsulem. At cùm ille cũctaretur discedere, & cuperet præbere hospitalitatem nuntio, Heruli ea nocte insperatè oppidum ceperũt, qui omnia vastantes, plurimos duxere captiuos: præsulem verò patibulo suspenderunt. Munst.lib.3. Cosm.]

Seuerus, proprium multorum virorum nomẽ, vt Seueri Cæsaris, Seueri Attilij, ad quem Lactãtius scripsit duo epistolarum volumina, cuius meminit Hieronymus. Est & Seuerus, proprium montis in Italia, cuius meminit Virgilius, authore Seruio.

Seuerus Lucanus, V. Rom. imp. L. regnauit annis IIII. anno salutis 464.

Seutes, Maritinorum princeps, anno mundi 3568.

Seuus, apud Thuyscones regnauit, anno mundi 2219.

Sextilius Lateranus, cõsul, anno mundi 4116.

Sextius Caballus, scurra maximus, à calcitratu Caballi nomen adeptus. Vide TERTIVS.

Sextus, philosophus Chæronensis, Plutarchi nepos, qui doctor fuit Marci Antonini imperatoris.

Sex. Ælius Catulus, consul, anno mundi 3966.

Sex. Ælius Pætus, cõsul, ab vrbe condita 556.

Sex. Apuleiũs, consul, ab vrbe condita 766.

Sex. Attilius Seranus. Vide SERANVS.

Sex. Aurelius Victor, cõsul, ab vrbe cond. 1122.

Sex. Ecclesiasticus, vir nobilis, an. sal. 1500.

Sex. Cornelius Cethegus, consul, ab vrbe condita 776.

Sex. Domitius Caluinus, consul, ab vrbe condita 630.

Sex. Furius Medullinus IIII. Tribunus militum, ab vrbe condita 356.

Sex. Iulius Cæsar, consul, ab vrbe condita 663.

Sex. Iulius Tullus, Tribunus militum, ab vrbe condita 332.

Sex. Nonius Quintilianus, consul, ab vrbe condita 760.

Sex. Papinius Gallienus, consul, ab vrbe condita 788.

Sextus Pompeius, consul, ab vrbe cõdita 766.
Sex. Quintilius Varus, consul, ab vrbe condita 301.
Sex. Sulpitius Galba, Cæs. VII. regnauit mens. VII. anno mundi 2374.

S F

Sfortia, vir exiguo loco natus ob rei militaris scientiam, cùm in primis Italiæ clarus euasisset, in transitu Piscariæ fluminis submersus est, anno salutis 1425.

S I.

Siaa, nomen viri. 1. Esd. 2.
Siagathurgi, populi, quorũ meminit Martian. in descriptione Sarmatiæ. Steph.
Siaha, nomen loci. 2. Esd. 11.
Siba, seruus Saul, 2. Reg. 9. Puer item Miphiboseth. 2. Reg. 16.
Sibæ, Indiæ populi, qui cum Ceriade contra Dionysium pugnauerunt. Steph.
Sibda, vrbs Cariæ: Ciues, Sibdatæ: Gentile, Sibdanus & Sibdites. Steph.
Siberene, vrbs Oenotrorũ: Gẽtile, Siberenus.
[Sibor, Ægypti fluuius, aliàs Nilus. Sibor aũt idẽ est, quòd turbidus, vel cœnosus: quia hic fluuius sit huiusmodi naturæ. Apud Mosen, Geon vocatur, id est, vallis gratiæ. Gen. cap. 2 & Francis. Ximenez interp. nom. Hebr.]
Sibrus, fluuius Lyciæ. Steph. in Tremile.
Sibutzates, sunt populi in Aquitania, proximi Garumnis & Hispaniæ citeriori, in Francorum regno siti.
Sibyllæ, fatidicæ mulieres omnes dictæ, quasi σιόβουλαι, hoc est, diuinorum consiliorum consciæ. Decẽ fuisse scribit Varro, Persicã, Libycam, Delphicã, Cumæam, Erythræam, Samiam, Hellespontiacam, Tyburtinã, Albuneam & Cumanam, nomine Amalthea, quæ postrema Sibyllinorum librorũ author fuisse creditur: de quorũ origine Gell. li. 1. ca. 19. Hos autẽ Stilico, cùm aduersus Honorium & Arcadium principes defectionem moliretur, excussit. Munst. lib. 2. Cosmog. multa & præclara eleganter scribit de Sibyllis.
Sibynicum, Vngariæ regis ciuitatẽ vi cepit Pisaneus, Venetæ classis dux, anno mũdi 3683.
Sibyrtus, vrbs Cretæ: Gentile, Sibyrtius, Stephan. ex Polybij lib. 13.
Sicãbri, populi Germaniæ, Menapiis finitimi, vtramque Rheni ripã incolẽtes, flauos natura habẽtes capillos, quos in humeros vsque olim promittebant, & artificio quodã intorquebãt. Eruditi eos esse iudicãt, quos hodie Gueldrẽses vocamus: quanquã videtur olim latiores fuisse Sicambrorũ, quàm hodie sint Gueldrensium termini. Gallicè *Gueldrois*.
Sicane, vrbs Iberiæ: Gentile, Sicanius.
Sicani, populi Hispaniæ, Sicoris fluuij olim accolæ, qui relictis sedibus suis, Sicano duce, in Italiam se cõtulerunt, pulsisque Aboriginibus Latium occuparũt: ipsique postea ab ipsis pulsi, quos antè pepulerant, insulam vicinam Italiæ occupauerunt: & eam Sicaniam à suo nomine nuncupauerunt. Seruius in illud Virg. 7. Æneid.

Auruncæque manus, Rutuli, veterésque Sicani.

Sicania, dicta est insula, Siciliæ quædam pars in finibus Agrigentinis, & amnis in ea Sicano olim fuit. Sed & insula quandoque tota Sicania dicta est, à Briarei Cyclopis filio Sicano, vel à Sicanis populis, qui primam eam insulam incoluisse feruntur. Vide DERA.
Sicanus, filius Mallottæ, Getis Ianigenis imperauit, à quo Sicania Vetuloniæ regio cognominata fuit, annis ante conditã vrbem 345.
Sicaris, fluuius in Hispania, à quo Sicani populi dicti sunt. Vide Sicani, & Sicoris, & Dera.
Siceleg, ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis. Ios. 15. & 19. 1. Reg. 27. 1. Par. 4.
Sicelcus apud Celtiberos regnauit, anno mundi 2409.
Sicemus, vrbs Arabiæ: inde Sicemi, Sicemij, Sicemitæ, Steph.
Sicenus, insula iuxta Cretã, quæ priùs Oenoe vocabatur: Incola, Sicenites. Steph. ex Stra. lib. 10. vbi Sicenus similiter legitur, non Sicynius, vt infrà.
Sichæus, filius Plisthenis Phœnicis, sacerdos Herculis, maritus Didûs, Phœnicũ omnium locupletissimus, quem eius thesauris inhiãs Pygmalion, vxoris eius frater, sacrificiis intentum interfecit. Virg. 1. Æneid.
Sichem, metropolis Samariæ in limitibus Manasse, Ge. 12. Ios. 20. Act. 7. quã ædificauit Ieroboã, 3. Reg. 12. Hanc postea dictã Neapolim Hiero. in traditionib. Heb. refert. Dicitur & Sichar corruptè. Filius Emor. Gen. 33.
Sichima, idem: eadémque metropolis, Iud. 21. Psal. 107.
Sichimi, idem: Gen. 33.
Sicilia, Tyrrheni maris insula, à Thucydide Sicania dicta, frumẽti adeò ferax, vt nõ immeritò olim Romani imperij horreũ fuerit appellata. Hæc olim agro Brutio creditur adhæsisse, posteàq; impetu maris auulsa fuisse: inde nomẽ traxisse, quasi Sicilita, id est, resecta. Virg. 3. Æneid. Eadẽ & Triquetra à quibusdam appellatur, à figura triãgulari. Item Trinacria, à trib⁹ promõtoriis, quorũ quod in Meridiẽ vergit, Pachynum appellãt: alterum Pelorũ, quod ad Septentrionẽ spectat, & ab Italia mille quingẽtis passibus distat: tertium Lilybeum Carthaginẽ maximè spectans, & ab Aphricæ littoribus CXX. millibus passuum distans. Hæc ab Oriẽte & Occidente, Septentrionéque Tyrrheno mari, à Meridie Aphrico alluitur. Patet in longitudinẽ à Peloro vsque ad Pachynum, millibus passuum

passuum centum octoginta septem, in latitudine centum octoginta nouem, in circuitu autem DCXVIII. vt ex Agrippæ sententia tradit Plin.

Sicinius Dentatus, strenuus bellator, ob ingentem fortitudinem Achilles Romanus appellatus. pugnasse dicitur centum & viginti prælijs. Cicatricem auersam nullam, aduersas quadraginta quinque tulisse. Coronis aureis octo donatus est. Triumphauit cum imperatoribus suis triumphos nouem. Gellius libro 2. cap. 11. Plin. lib. 7. cap. 38. Item libro 22. cap. 5.

Sicoris, Hispaniæ Tarraconensis fluuius, nō longè ab Ilerda fluens, iuxta quem Cæsar Afranium & Petreium, Pompeianos duces, siti ad deditionem compulit.

Sicorus, rex Celtiberorum, ante vrbem conditam annis 540.

Siculus, apud Celtiberos Hispanos regnauit annis fermè LX. anno mundi 2485.

Siculum mare, angustum atque anceps alterno cursu, modò in Tuscum, modò in Ionium pelagus influit, verticosum, & Scyllæ ac Charybdis sæuitia inclytum. Bocatio, ambit Siciliam à qua ita denominatur. Ab Occasu Sardum habet, ab Aquilone Tuscum, ab Oriente Ionium, à Meridie Africum. Hoc mare, teste Strabo. lib. 1. eadem cum Oceani æstuarijs pati dicitur. Quolibet enim die, ac nocte bis fluxum alternat, sicuti & Oceanus bis inundat, totiésque recedit.

Sicynus, insula quam Plin. lib. 4. ca. 12 inter Sporadas numerat, vt etiam adnotauit Vadianus. Vide SICENVS.

Sicyon, vrbs Achaiæ propriè dictæ, non procul ab Isthmo Peloponnesiaco, metallicis olim officinis & copioso olearum prouentu in primis nobilitata.

Sicyonis, insula in mari Ægæo, ex opposito ad Epidaurum, alta quidem & eminens, vt refert Plinius. Ab hac insula Minerua Sicyonia dicta est, quòd templū ibi haberet, quod Epopeus ob partam cōtra Bœotios victoriam solenniter extruxit.

Sida, Beli filia, vt in Sidon dicetur.

Sida, Pamphiliæ vrbs, Pomp. lib. 1. in descriptione Pamphiliæ. Vide SIDE.

Sidace, vrbs Lyciæ, à Sydace, Amisodori filia: Gentile, Sidacenus vel Sidaceus. Steph.

Sidarus, vrbs & portus: Gentile, Sidaruntius. Steph.

Side, vrbs Pamphiliæ, dicta à Side filia Mentauri, vxore Moli, à quo insula nominata est. Ciuis, Sedetes. Steph.

Sidele, vrbs Ioniæ: Ciuis, Sidelenus. Steph.

Siden, nomen loci, 1. Mach. 15.

Sidene, vrbs Lyciæ: Gentile, Sidenus, Steph.

Sidia, regio quædam, si rectè legitur apud Steph. cui Tios ciuitas est Sidiæ.

Sidicinum. Plin. oppidum Campaniæ.

Sidon, vrbs insignis Phœniciæ, ad mare sita, ab iis qui mediterranea incolebant, condita: qui cùm perpetuis vexarentur terræ motibus, relictis suis sedibus, nouam vrbem ad mare posuerunt, quam à piscium vbertate sua lingua Sidona vocauerunt.

Sidonij, populi Sidonis vrbis. Sidones verò populi Thracum prope Hebrum, quos Plin. Sidones appellat. Sunt & alij Sidones in Scythia. Hi ab Ascaloniorum rege expugnati, Tyrum condiderunt. Iustin. lib. 18.

Sidonia, vrbs Troadis: Gentile, Sidonius. Steph.

Sidonius, Apollinaris poeta.

Sidrach, nomen viri, qui & Ananias dicebatur. Dan. 1.

Sidrona, Ptolemæo lib. 2. capite 17. Dalmatiæ vrbs: alij Stridona. vulgò *Sdrigna*, S. Hieronymi patria.

Sidus, vicus Corinthi, aut Megaridis nauale: Gentile, Siduntius. Est etiam vicus circa Clazomenas, & alius rubri maris, & locus Pamphyliæ: Gentile, Sidusius. Steph.

Sidussa, vrbs Ioniæ. Steph.

Sidyma, vrbs Lyciæ, à Sidymo quondam dicta: Ciuis, Sidymeus. Steph.

Siga, ciuitas, colonia Mauritaniæ Cæsariensis, Ptol. lib. 4. cap. 2. Siphacis & Bochi regia: hodie vulgò *Zersen*.

Sigalion, simulachrum apud Ægyptios in sacris Isidis & Serapidis, quod digito labiis impresso, silentium imperare videbatur: vnde & nomen accepit ἀπὸ τοῦ σιγᾶν, quod est silere. Alio nomine Harpocratē appellabant. Vide HARPOCRATES.

Sigatha, vrbs Libyæ: Ciuis, Sigatheus. Stephanus ex Strabonis lib. 17.

Sige, vrbs Troadis: Gentile, Sigites. Steph. qui & Sigeum, Troadis vrbem esse scripsit.

Sigeum, promontorium & oppidum Troadis, Aiacis sepulchro nobilitatum. Dictum σίγειον, vt quidam volūt, ἀπὸ τοῦ σιγᾶν, hoc est, à silēdo, eò quòd Hercules premio suo à Laomedōte fraudatus, dissimulato discessu, ibi se occultarit, indéque silentio magno reuersus, vrbem repentè adortus ceperit. Alij per antiphrasin Sigeum dictum putant, quòd nullum ibi vnquam sit silentium, aquis se perpetuò magno cum murmure saxis illidentibus. Hinc Sigeus, a, um, & Segeius. Virg. 2. Æneidos.

Sigillaria, vicus Romę, vbi sigilla vendebantur. Gell. lib. 5. Apud Sigillaria fortè in libraria ego & L. Paulus poeta consederamus.

Sigisbertus, Metensium rex, anno salutis 567.

Sigisbertus, Dogoberti filius maior natu, Austrasianorum, Transrhenanorúmque rex, Galliam Clodoueo minori natu concessit. Paulus Aemil. lib. 1.

Sigiſmundus Imperat. fratri Vinceſlao in regno Bohemio ſucceſſit, anno ſalutis 1419. Qui in Turcas bellum mouit, obſeſſa arce Calabocz, accepta clade, deſideratis multis domum rediit. Ritius, anno ſalutis 1412.

Sigiſmundus, rex Bohemiæ, anno ſalutis 1420.

Sigiſmundus, Vngariæ rex, Romanorum imperator XXXIIII. regnauit annis XXVII. anno ſalutis 1411.

Sigiſmundus March. rex Vngariæ, regnauit annis LI. Boſnam & Croatiam ſubegit, Modaniam domuit, anno ſalutis 1387.

Sigiſuultus, cos. anno ab vrbe condita 1190.

Signia, Latij oppidum, in cuius agro vinum naſcebatur mirè auſterum, ideóque ventris pro fluuio ſedando vtile: à loco Signinum appellatum. Martial. lib. 13.

Signia, Plin. lib. 5. cap. 29. mons eſt, cuius radicibus ſita eſt Apamia.

Sigris portus, quem Niſope inſula Leſbi efficit. Steph. Et alibi Sigiim, Leſbi portum eſſe ſcribit: vnde Sigrieus vel Sigrius.

Sigynnus, vrbs Ægyptiorũ. Ciues, Sigynni. Ste. Apud hos ſunt equi toto corpore hirſuti, puſilli tamen & geſtandis viris inualidi, ſed qui iuncti currui perniciſſimi ſunt.

Siha, nomen viri, 1. Eſd. 2.

Sihor, Nilus, Ægypti flumen. Ioſ. 19. & 1. Paral. 13.

Silanus, Claudij principis gener, qui erepta ſibi Octauia, datáque Neroni, præ dolore gladio proprio ſe ſuffocauit, idque die nuptiarum ad augendam inuidiam. Author Corn. Tacitus lib. 12.

Silanus, filius T. Manlij põtificis, qui à patre repudiatus, quòd pecuniam accepiſſet à Macedonibus, dolore animi ſe ſuſpendit nocte ſequenti: cuius exequiis neque pater interfuit, neque ſuadẽtibus vt adeſſet auſcultauit. Author Val. Maximus de Seueritate.

Silanius mons Hyberniæ inſulæ altiſſimus, à Silanio rege in vertice eius ſepulto dictus.

Silas, nomen viri. Act. 15. & 18.

Silo, ciuitas in tribu Ephraim. Ioſ. 21. 22. Ierem. 7. Iudic. 21.

Silarus, Italiæ fluuius, Picentinos diuidens à Lucanis, cuius ea fertur eſſe natura, vt virgulta & folia in ipſum decidentia lapideſcant. Plin. lib. 2. cap. 103.

Silenus, Bacchi nutritius & pædagogus, ſemper aſino vehi ſolitus: quem Aratus in gratiam alumni inter ſidera tranſlatum dicit. Virgil. 2. Eclog.

Siler. Vide SILARVS.

Sileſij. Vide SALESII.

Silia, fluuius, de quo Strabo libro 14. In regione montana Siliam flumen eſſe, in quo nihil innatet: quanquam id Democritus nõ credat, qui multam Aſiæ partem peragrauit: ſed nec id Ariſtoteles cõcedit: etſi aeres quidam ſint adeò tenues, vt nulla in eis volatilia inueniãtur. Vide SILA.

Silimnus. Vide SIMNI.

Silindium, oppidulum circa Idam. Ciues, Silinditæ & Silindiotæ. Steph.

Silis, amnis Venetiæ primus in ſtagnum cadẽs, vbi nunc habentur ſuburbanæ Venetiarum inſulæ, Murianum, Torcellúmque.

Silis, Plinio lib. 3. capite 18. fluuius Venetiæ ex montibus Turiſanis fluens. Silis verò cum y Græco, nomen eſt, quo, vt idem teſtatur, Scythæ Tanaim fluuium appellant, libro 6. cap. 7.

Silius Italicus poeta, conſul, anno ab vrbe condita 820.

Silius Nerua, conſul, anno ab vrbe condita 817.

Silius Italicus, poeta præſtantiſſimus, ex Hiſpania oriundus, natus eſt Romæ & educatus, gratiſſimus Domitiano, cuius fauore ad tertium conſulatum perductus eſt. Virgilij natalem quotannis celebrabat. Septuagenarius ſeipſum interfecit dolore cuiuſdam claui inſanabilis. Pet. Crinitus.

Sillo, Hiſpaniæ rex, regnauit annis VI. pulſo Veremundo: habuit Egimandam, Aurelij ſororem, vxorem, anno ſalutis 770.

Sillura, inſula in Oceano Britannico (vt Solinus inquit) cuius homines numos refutant. Dant itaque res, & accipiunt mutationibus.

Sillyos, vrbs Ioniæ, iuxta Smyrnam: Gentile, Sillyeis. Steph.

Silon, inſulam Indiæ docet eſſe Auguſtinus de ciuitate Dei, libro 12. Quæ ex eo cæteris terris præfertur, quòd omnis arbor quæ in eo gignitur, nunquam foliis nudatur.

Siloni, nomen viri, 1. Par. 9.

Silonites, idem, 2. Par. 9.

Silphij, populi Libyci ab inſula Plateæ vſque ad os Syrtium protẽſi, Herodoto libro hiſtoriarum 4.

Siluanus, nomen viri, 2. Cor. 1. ſiue per y, ſiue per i, ſcribas, non refert.

Siluerius, LVI. pontifex Rom. regnauit annum I. menſes V. dies XI. anno ſalutis 536.

Silueſter, XXX. Roma. epiſcopus, regnauit annis XXX. anno ſalutis 314.

Silueſter II. pontifex CXLII. magicis artibus imbutus, regnauit an. IIII. menſ. I. anno ſalutis 997.

Simæthis, Nympha, ex qua Faunus Acin ſuſcepit. Ouid.

Acis erat Fauno, Nymphãque Simethide cretus.

Simæthus, Siciliæ fluuius, non procul à Catanẽſi vrbe: ſed pro fluuio meliùs cum ypſilo ſcribitur, vt infrà.

Simana, vrbs Bithyniæ inter duos fluuios: Gentile,

tile, Simanęus, & Simaneus. Steph.

Simena, vrbs Lyciæ: Gentile, Simaneis. Stephanus.

Simeon, Bulgarorum rex, cum Bulgaris Græcos incursionibus vehementer afflixit. Quem Romanus filij sui Christophori filia, filio illius Petro, vxore data, ab incœpto furore cõpescuit, & fœdere sociauit. Vnde & puella mutato nomine εἰρήνη dicta est. Luithpran. li. 3. cap. 9.

Simeon, secundus filius Iacob ex Lia, Gen. 29. 1. Para. 4. Fuit & nomen cuiusdam qui Christũ nostrum suscepit in vlnas, cùm inferretur in templum. Luc. 2.

[Simeon, Cleophæ filius, & secundus Hierosolymorum episcopus, & per martyrium carnis vinculis resolutus. Nam à quibusdam hæreticis accusatus fuit, tanquam Christianus, & multis suppliciis afflictus per multos dies, ita vt etiam iudex ipse cum amicis suis, de eius patientia miraretur, & ad vltimum iuberet simili eum, quã dominus pertulit, passione vitã finire. Quòd autem hic Simeon vnus fuerit ex ipsis auditoribus Domini, longæuitas eius est indicio, & euangeliorum fides, vbi etiam mater eius Cleophæ vxor refertur. Natus igitur annos centum & viginti, suppliciũ crucis pertulit. Euseb. lib. 3. ca. 32. hist. eccles. ex Hegesippo.]

Simeon, filius Issachar. Gen. 46. 1. Par. 7.

Simichida, pastor ponitur Theocrito in carmine Bucolico, quem enarratores ipsius Theocriti patrem dicunt fuisse.

Similax, amasia Croci. Plin. lib. 16. cap. 36.

Simmaa, filius Dauid, 1. Par. 3. qui 2. Reg. 5. dicitur Samua. Tertius filius Isai. 1. Par. 2. qui 1. Reg. 16. 17. dicitur Samma.

Simmias, philosophus Thebanus, scripsit dialogos 23. qui ordine à Diogene Laërtio commemorantur.

Simoesius, vir Troianus, quòd ad ripas Simoëtis fluuij sit natus. Is ætate florens, necdum vxorem sortitus, ab Aiace Telamonico interfectus est. Hom. Iliad. 4.

Simois, entis, fluuius Troadis, qui ex Ida monte labitur per campum Troianum, qui ab eo dicitur Simoesius, & mari appropinquans, cõmiscetur Xantho, atque in paludem cogitur: deinde exit in Hellespontum iuxta Sigeum promontorium.

Simõ, filius Mathathię filij Iohannis, 1. Mach. 2.

Simon Magus, impostor, qui à Petro, Spiritus sancti gratiam mercari volebat: vnde Simoniæ nomen inditum, Act. 8. Nomen Apostoli, Matth. 10. Fuit & alius sic nominatus, qui post CHRISTVM crucẽ coactus baiulauit. Matt. 27. [Hic Simeõ dicitur Cyrenaicus, qui primus Carthagine in Africa salutis fidem fœliciter prædicauit. Pet. de natal. li. 4. cap. 146.]

[Simon, cognomento Leprosus, apud quẽ Saluator noster cœnauit. Fuit ille beatus Iulianus Cenomanorum primus Episcopus. Belf. Tom. 1. Cosm.]

Simon, Herodis seruus, seditionis author, anno mundi 3969.

Simon Oniæ filius, summus Iudæorum sacerdos, anno mundi 3779.

Simon, summus sacerdos constitutus ab Herode, deposito Iesu, anno mundi 3940.

Simon Asmonæus, frater Iudæ, dux & pontifex maximus, regnauit annis VIII. Cum Romanis fœdus renouauit, eisque aureum clypeum mille minarum misit. Olymp. 159.

Simon Iustus, põtifex maximus Iudæorum, annis 28. Olymp. 134.

Simon Priscus, pontifex maximus Iudæorum, annis 13. Olymp. 119.

Simon puer Tridentinus, à Iudæis martyrio coronatus: quare Iudæi variis suppliciis necati, debitam luerunt pœnam, anno mundi 3789.

Simon Atheniensis, philosophus, Socratis discipulus, scripsit dialogos 34. Alius fuit qui scripsit de arte rhetorica. Alius medicus. Alius sculptor, quorum omnium author Diogenes Laertius.

Simon Magnesius, musicus egregius, qui & ipse superiorum musicorum more correpto, Simodiam introduxit, quemadmodum etiam & Lysis Lysiodiam. Strab. lib. 14.

Simon Constantinopolitanus, ludimagister, annos abhinc circiter 200. composuit Græcè Metaphrastes, id est, sanctorum vitas, quæ habentur in Bibliotheca Vaticana.

Simonides Ceus, poeta Melicus, primus artem memorandi inuenisse fertur. Cùm enim cœnaret in Thessalia apud Scopam fortunatum hominem & nobilẽ, cecinissétque id carmen, quod in eam scripsisset, in quo multa ornandi causa, poetarum more, in Castorem & Pollucem scripta fuissent, nimis illum sordidè Simonidi dixisse, se dimidium eius ei, quod pactus esset, pro illo carmine daturum: reliquũ à suis Tyndaridis, quos æquè laudasset, peteret, si ei videretur. Paulò pòst esse fertur nuntiatum Simonidi, vt prodiret, iuuenes stare ad ianuam duos quosdam, qui eum magnoperè euocarent: surrexisse illum ipsum, prodisse, vidisse neminem. Hoc interim spatio conclaue illud, vbi epularetur Scopas, concidisse: ea ruina ipsum oppressum cum suis interiisse: quos cùm humare vellent sui, neque possent obtritos internoscere vllo modo, Simonides dicitur ex eo, quòd meminisset, quo eorum loco quisque accubuisset, demonstrator vniuscuiusque sepeliendi fuisse. Hac tum re admonitus inuenisse fertur, ordinem esse maximè, qui memoriæ lumen adferret. Cicero. Iambicum poetam Strabo fuisse dicit:

Suidas verò Caryſtium, ſiue Erythreum, qui ſcripſit Græcorum apud Aulidem Conuentum, trimetrorum libros duos, & alia. Præter hos, alios duos ponit: vnum filium ſororis Simonidis Cei, cognominatum Melicertam, qui ante bellum Peloponneſiacum fuit, ſcripſitque genealogiam libris tribus. Alterum Simonidem Magnetem, poetam Antiochi Magni tempore, cuius res geſtas ſcripſit, ac bellum aduerſus Galatas. Suidas. Primus ille literas inuenit longas η, ω: preterea lyrę tertium ſonum. Plinius octauam chordam addidiſſe ſcribit.

[Simonides, poeta ſapientiſſimus, à tyrãno Hierone rogatus, quid, aut qualis eſſet deus, deliberandi cauſa ſibi vnum diem poſtulauit: cùm idem ab eo poſtridie rogaretur, biduum petiit: cùm verò ſæpius duplicaret numerum dierum, admiratúſque Hiero quæreret, cur ita faceret: Quia quanto, inquit, diutiùs conſidero, tanto mihi res videtur obſcurior. Quod ſi feciſſent philoſophi, qui more Andabatarum, gladium in tenebris ventilantes, tot deliramenta commenti ſunt, profectò Deum creatorem ſuum tam impiis ſententiis non offendiſſent. Satius enim propè eſt, vera ignorare, quàm falſa docere. Polyd. Virg. lib. I. de rer. inuent.]

Simonides, poeta Iambicus ex Amorgo inſula, traditur primus fuiſſe apud Græcos lyricus, ad mouendas lachrymas aptiſſimus: flebile carmen inuenit.

Simplicius XLV. Roman. epiſcopus, annis XV. menſ. I. diebus VII. anno ſalutis 469.

Simpri. Vide OMBRICI.

Simſon XVI. filius Manue, de tribu Dan, regnauit an. XX. liberauit filios Iſrael à Philiſtinorum ſeruitute, quibus annis XL. tributa ſoluerãt. Vir fortiſſimus, leonem manu ſuffocauit. Maxilla aſini 1000. Philiſtinos interfecit, cæteris in fugam verſis. Demum fraude Dalilæ deceptus, captus ab hoſte, excęcatus, ludens coram Palæſtinorum principibus, apprehẽſis columnis, quibus domus nitebatur, ędificium ſubuertit, vbi perierunt 3000. Philiſtinorum, Iud. 13. Ioſeph. lib. 5. cap. 10.

Simundi, inſula, quæ poſtea Taprobane, vt infrà dicetur.

Simyrus, vrbs Syriorum: Gentile, Simyrius vel Simyreus. Steph.

Sin, eremus inter Elim & Sinai, in qua octaua Iſraelitarum manſio fuit. Exod. 16. Num. 33. Latinus Ezechielis interpres pro hoc tranſtulit Peluſium, Ezech. 30.

Sin, Num. 13. 20. 27. 33. 34. Deut. 32. Ioſ. 15. Deſertum in terra Edom, quod aliàs Cades vel deſertum Pharan dicitur. Vide CADES.

Sina, vrbs Meſopotamiæ, quo nomine etiam dictus eſt mons Petrę & Arabię. Apoſtolus, Sina mons eſt in Arabia, qui coniunctus eſt ei qui nunc eſt Hieruſalem. Vide SINARUM.

Sinada, ciuitas Aſiatica ad Cariæ fines, non magna, ante quam planities iacet oleis conſita, ſexaginta ferè ſtadiorum. Dicitur & Sinnas, adis, vt apud Sidonium. Sunt qui per y pſilon in prima ſcribant, & rectiùs, & per duplex n. Vide infrà.

Sinæus, filius Chanaan, Gen. 10. I. Par. I.

Sinalus, fuit medicus quidam, de quo Silius Italicus libr. 5. Ipſe olim antiquo primùm Garamanticus Amnon, &c.

Sinapodes, populi in deſertis Africę, qui, vt Pomponius refert, inflexi lentis cruribus ſerpere magis, quàm ingredi traduntur.

Sinarum regio, Ptolem. lib. 7. cap. 3. terminatur à Septentrione parte Serum expoſita, ab ortu ſolis atque meridie, terra incognita, ab occaſu India extra Gangen. Vide Sina. Steph. metropolis eſt Sinarum.

Sinda, vrbs iuxta magnum ſinum Indiæ, vnde populi. Apud hos hic mos erat ſepeliendi, vt tot piſces in ſepulchra mortuorum mitterẽt, quot hoſtes interfeciſſent. Steph.

Sindarus, arx in Cyrro oppido Syrię. Steph.

Sindeſſus, vrbs Carię: Gentile, Sindeſſus vel Sindeſſeus. Steph.

Sindi, populi ad Meridiem Męotidis. Alij Sindicam gentem à Męotis deſcendiſſe ſcribunt. Stephano.

Sindia, vrbs Lyciæ: Gentile, Sindij. Steph.

Sindonæi, populi Thraciæ. Steph.

Sindones, populi Aſiæ iuxta Mæotidem. Ioannes Hunterus.

Sinera, vrbs Phœniciæ: Gentile, Sinereus. Steph.

Singar, vrbs Arabiæ iuxta Edeſſam. Ciuis, Singarenus. Steph.

Singya, vrbs Pamphylię. Gẽtile, Singyates. Steph.

Singus, vrbs iuxta Athon. Hinc Singius, Singeus, Singicus. Steph.

Sinnear, regio plana, omnis generis deliciis abũdans, anno mundi 1765.

Sinoë, vrbs Sicilię: hinc Sinoëſſæus. Steph. Vide SINVESSA.

Sinon, filius Siſyphi, nepos Autolyci furis, qui cum Vlyſſe ad bellum Troianum profectus, cùm Gręci decimo demum anno diffidentes Ilium vi capi poſſe, ad dolum proditionémque confugerent, omnium maximè idoneus viſus eſt, cui ob ingenij aſtutiam fallendorum Troianorum, equíque aperiendi negotium imponeretur. Virg. 2. Æneidos. Plinius ait huius inuentum fuiſſe ſignificationem ſpeculariam.

Sinonia. Plin. lib. 3. cap. 6. inſula Corſicę vltra Tyberina oſtia in Antiano.

Sinope, nomen regis Numidarum.

Sinope, Aſopi filia, quam Apollo raptam in Põtum traduxit, & ex ea genuit Syrum. vnde Syri poſtea

ri postea appellati sunt, tametsi alij Martis & Æginæ, alij Pernasses & Martis filium fuisse tradunt: quidam autem non ab Apolline vitiatam, sed ab eo & Ioue perpetuã virginitatem sortitã, cùm illi spe cõcubitus, quicquid postulasset, ei daturos se promisissent.

Sinope, vrbs Ponti in colle peninsulæ cuiusdam sita, ex vtraque Isthmi parte portus & stationes habens, olim etiam frequenti gymnasio, & rubricæ genere, quam Sinopicam vocant, clarissima. Sinopem (inquit Strabo libro 12.) vrbium, quæ in Ponto sunt, clarissimam, Milesij condidere: quæ classe comparata, mari quod intra Cyaneas est, imperauit. Extra verò multorum certaminum particeps fuit cũ Græcis: & cùm libera fuisset, tandem amissa libertate, Pharnaci obtẽperauit (fuit enim obsidione capta) posteáque successoribus eius vsque ad Eupatorem & Romanos, qui illum sustulerunt. Hinc deducitur Gentile Sinopeus.

Sintiæ, vrbs Macedoniæ iuxta Thraciam. Incolæ, Sintij, vbi fluuius quidam est Pontus dictus in quo reperiũtur lapides, quos aqua inspersa accendit, flatus extinguit, graui odore, bituminis ferè, dum vruntur, & serpentibus omnibus infesto. Step. ex Arist. mirabi. Dicuntur etiam Sintij.

Sinties & Sapæi, dicebãtur Thraces qui Lemnũ olim incoluerunt. Steph. Vide SAPAE.

Sintœum, castellum Armeniæ à Galatis conditum: Gentile, Sintœus. Steph.

Sinuessa, oppidum, Plin. libr. 3. cap. 5. noui Latij extremũ, non procul à Liri fluuio, olim Sinope appellatum. Liuius lib. 10. ab vrbe. Cuius ager Sinuessanus dictus est, copiosum apricis in saxis vinum gignens.

Sinus magnus Ptole. in India is est, quem mare *de Sur* hodie vocant, ad quem Hispani versus occidentem nauigando perueniunt, terrestri itinere aliquot dierum interiecto.

Sion, mons Ierosolymæ, qui aliàs mons Domini, item & mons sanctus dicitur, in cuius vertice erat arx constructa, quę à Dauide, ciuitas Dauidis est vocata, 2. Reg. 4.

Sion, Deut. 4. nomen montis Amorrhęorum, qui & Hermon dicitur.

Sionia, vrbs Pontica: Gentile, Sionites. Steph.

Sior, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Siphe vel Siphæ, nauale Thespiacæ: Gentile, Siphæus vel Sipheus. Steph.

Siphnus, vna ex Cycladibus in Ægæo. Plinius, Strabo & Mela lib. 2. Locupletissima erat, teste Herodot. lib. 3. vt in qua auraria & argentaria metalla essent, vnde tantum pecunię fiebat, vt ex decima eius parte reponeretur apud Delphos thesaur⁹ locupletissimo cuique par, Siphniis pecuniam, quæ quotannis conficiebatur, distribuentibus. Hæc antè Merope & Acis appellata est. Vide BYBLIS. Steph. insula est circa Cretam.

Sipij. Vide SAPAE.

Sipontum, vrbs Apuliæ iuxta Garganum montem à Diomede ędificata, quę & Sipus, & à Gręcis (ob multitudinem sepiarum, quæ ibi capiuntur) Sepius, untis, dicitur. Pomponius libro 3. cap. 1. Vulgò *Siponto*. Strabo libr. 6. Lucanus lib. 4.

Sipylus, vrbs Phrygiæ, quæ regnante Tantalo, terræ motu concidit. Ouid. 6. Metam.

Tum cùm Mæoniam virgo, Sipylúmque colebat.

Siraces, populi Meridiem versus, vsque ad Caucasi montes descendunt. Strab. lib. 11.

Sirbonis, palus in Palęstina, Stephano stagnum est prope Casium montem. Possessiuum, Sirbonius. Vide SERBONIS.

Sirenes, monstra marina, poetarum fabulis celebrata, superiore sui parte virginis effigiem referẽtia, inferiore verò in piscis caudam desinentia. Hę tres fuisse finguntur, Acheloi fluuij, & Calliopes Nymphę filię, Parthenope, Ligea, & Leucosia, quæ cùm littus Siculum incolerent, nautas pręternauigantes suauitate cantus in naufragium pelliciebant. Vlysses autem cùm illac ipsi iter esset, sociorum aures cera obturauit, seipsum verò malo nauis iussit alligari: eóque modo periculum tutus euasit. Sirenes itaque cùm se contemni viderent, impatientia doloris se pręcipitauerunt in mare. Homer. 12. Odyss. Ouidius 5. Metam. fabulatur has fuisse comites Proserpinę, eámque raptam diu quęsisse, eáque non inuenta, doloris impatientia in mõstra marina esse conuersas, superiore corporis parte virgineam formam, inferiore pisces referentia: voce autem, cithara & tibiis tam blãdè canẽtia, vt pręternauigantes sopirent, sopitos demergerent; demersos etiam deuorarent. Virgil. 5. Æneid.

Sirenussę, insulæ in Italia iuxta fretum Siculum in ipso promontorio loci auulsi sitę, qui locus intra sinus suos cõtinet Cymen & Posidoniã: vbi etiam templum Sirenũ est in magna veneratione. Gentile, Sirenusius & Sirenussęus. Steph. Strab. lib. 5.

Sires, populi Thracię supra Bizantium. Steph.

Siriopæones. Vide SIRIS.

Siris, fluuius Lybiæ, prope insulas Phaselussas. Stephan.

Siris, ab Æthiopibus dicitur Nilus antequàm totus confluat. Nam, vt inquit Plin. nec antè Nilus dicitur, quàm se totum aquis concordibus iunxit. Dictum Sirin autumat Stephanus & Eustathius à Sirio, quoniam sub ortum canis per introitum Solis in Leonem augeatur, vt Hermolaus scribit.

Siris, vrbs Italiæ iuxta Metapontum, & fluuius,

Polieum quoque pòst appellata, à Minerua Poliade in Ilio. Inde Sirenus (vel potiùs Sirinus) Sirites & Siritis fœm.gen. Est etiam Siris in Pæonia, de qua Gentile à gignendi casu factum Siriopæones. Step. meminit etiam in Polieo, & alibi, Metapontum quoque olim Sirin dictam.

Sirius, stella in ore Canis, quę à Latinis Canicula dicitur. Hyginus tamen in tractatu de Signis cælestibus, Sirium diuersum facit à Canicula, neque in ore Canis, sed in capite eius collocat. Hæc in cæli centro cum Sole coniuncta, æstum eius duplicat, mortaliúmque corpora nimio calore languida reddit. Dictus Sirius, vt quidam volunt ἀπὸ τοῦ σειραίνειν, hoc est siccando, propterea quòd & fluuios & fontes nimio calore exiccet: vt alij, ἀπὸ τοῦ σύρειν, hoc est, ab euacuando, quòd corpora nostra sudoribus euacuet. Seruius enarrans illud Virg. 10. Æneid.

Non secus ac liquida si quādo nocte cometæ
Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor.

Sirius, inquit, stella est in ore Canis, quę quātum in ipsa est, pestifera est, sed pro qualitate adiacentium aut vincitur, aut maioribus vtitur viribus. Hinc est, quòd cùm tempore certo oriatur, non semper est noxia. Quin & Solem ipsum quidam Sirium, & astra omnia Siria appellarunt, vt annotauit Suid.

Sirmion, Ptolemæo lib. 2. cap. 1. vrbs est Pannoniæ inferioris, non procul à Danubio fluuio: Gentile, Sirmieus.

Sirrha, vrbs Thraciæ: Gentile, Sirrhæus.

Sis, cliuus, de quo legitur. 2. Par. 20.

Sisai, filius Enach. Num. 33.

Sisamnes, Iudex, qui licet Cambysi regi charissimus, tamen ob iniquam sentētiam, quam pecunia corruptus tulerat, iussu Cambysis excoriatus est, eiúsque pellis ante tribunal iudicum exposita, vt ea cōspecta alij iudices aliena fruerentur insania, sibíque cauerent.

Sisamoi, filius Elasa filij Helle. 1. Par. 2.

Sisamus, vrbs Paphlagoniæ, Home. Iliad. 2.

Sisapho Corinthius, frater Mamertis: qui vbi intellexisset filios suos à Mamerte fratre regnādi libidine interfectos, eum membratim discerpsit. Ouid. in Ibin.

Sisapo, Plin. lib. 3. cap. 1. oppidum Hispaniæ, vnde & Sisaponensis regio in Bætica, vbi optimum minium nascebatur, eodem Plin. lib. 33. cap. 7.

Sisara, dux exercitus Iabin regis Chanaan, Iudic. 4. Magister militiæ Asor, 1. Reg. 12. Psal. 82.

Sisauranum, oppidum, à Belisario per deditionē captum, anno salutis 545.

Siscia, Pannoniæ superioris vrbs, Ptol. lib. 2. ca. 15. hodie Lablatum, Lublana.

Sisecundus, Hispanorum rex, Suintillę filius, excluso Germano fratre, regnum adeptus est: regnauit annis VII. anno sal. 627.

Sisanius, Assyriæ & Satrabanæ præfectus, anno mundi 3419.

Sisenna Statilius Taurus, cons. anno sal. 12.

Sisenna, antiquus scriptor historię Romanæ.

Sisidius, consul, anno ab vrbe condita 1241.

Sisigabis, vxor Darij vltimi Persarum regis, quę nulli suæ ætatis fœminę pulchritudine cessit, teste Curtio. Quam tamen victo Dario Alexander non solùm non violauit, sed & summam adhibuit curam, ne quis captiuo corpori illuderet.

Sisigyllis, vrbs magna prope Celticam. Gentile, Sisigylites. Steph.

Sisimus, LXXXV. Pontifex Rom. regnauit diebus xx. anno sal. 6.

Sissebuta, Hispanorum rex, regnauit annis IX. mensib. VII. Is Christianam religionem mirificè amplexus, ampliauit. Classe in Aphricam traiecit, plures in ea gentes in suam redegit potestatem. Rit.

Sisualdus, Brentorum rex, fœdus cum Narsete percussit. Hinc ad Francos defecit, an. sal. 557.

Sisyde, vrbs condita in Sicilia, anno à Roma condita 151.

Sisyphus, Æoli filius, qui cùm Atticam latrociniis infestaret, à Theseo occisus est. Hūc poetæ fabulantur eo supplicij genere apud inferos plecti, vt saxum ingēs in montis cuiusdā verticem cogatur prouoluere: quod cùm ad summum penè extulerit, repentè deorsum relabitur. Ouid. 3. Metam.

Sisyphus, Corinthiorum rex, cui Merope Atlātis filia nupsit. Ouid. 4. Fastor.

Sisyrba, pars Ephesi, à Sisyrbe Amazone dicta. Gentile, Sisyrbites. Steph.

Sitalces, Thracię rex, contra Perdiccā exercitū duxit, Macedoniam vastauit, quibusdam castellis captis, anno mundi 3554.

Sithalcus, Germanorum terras, quas nunc Frāci obtinent, depopulatus est. Iornand. lib. rerum Geticarum.

Sitheni, populi iuxta mare rubrum. Steph.

Sithon, filiam habuit Pallenem: quæ Clito nupsit, & Pallenæ Thraciæ vrbi nomen dedit. Steph.

Sithon, mons Thraciæ: ab eo Thracia dicta est Sithonia.

Sithonia, pars Thraciæ, Plin. lib. 4. cap. 11. quę ab Hæmo monte auersa, vergit in Pontum Euxinum. Herodotus verò lib. 7. Sithoniam regionem in ora maritima Macedoniæ collocat, ad sinum Termęum: eiúsque vrbes facit Toronam, Sermylam, Mecybernam, & Olynthum, Poetę autem Sithoniā pro ipsa Thracia ferè accipiunt: vnde Sithonias niues frequenter legimus, pro altissimis Thracię niuibus. Virg. 10. Eclog.

Sithoniásque niues hyemis subeam᷑ aquosæ,

Sitim,

Sitim, nomen torrentis. Ioel 3. vbi legitur, Irrigabit torrentem spinarum. Vide SETIM.
Siton. Vide ITON.
Sitta, Orientis dux, anno salutis 534.
Siua, scriba regis Dauid, 2. Reg. 20.
Siuan, nomen mensis. Esth. 8. vbi corruptè legitur Siban.
[D. Sixtus, à D. Petro Apostolo in Gallias missus, & primus Rhemorum episcopus ordinatus, ac deinde sub Nerone vnà cum sociis, Amasio scilicet, & Sinicio palmā martyrij reportauit. Belf. Tom. 1. Cosm.]
Sixus, vrbs Mastianorum. Steph.
Siza, pater Adina. 1. Par. 11.
Sizara, Syriæ vrbs, aliàs Larissa dicta. Steph.

S K

Skiodus, Lotheri Danorum regis filius: qui quū ab adolescentia venandi studio flagraret, immanem belluam, quam nemo aggredi audebat, subegit, quæ futuram in eo fortitudinem ominata est. Idem postea repertum miræ magnitudinis aprum cingulo detinuit, sociisque dedit occidendum. Saxo Grammaticus.

S M

Smaragdus, alter Exargus, Classense oppidum cepit. Longobardos vicit, Beroaldum ducem cum militibus cepit, atque occidit. Blond.
Smendis, Ægyptiorū rex, regnauit annis XXVI. anno mundi 2960.
Smerdis, Cambysæ Persarum regis frater, quem cùm Cambyses per somnium vidisset regio throno insidentem, metuens ne regnum occuparet, occidi iussit. Fuit & alter Smerdis, vt scripsimus in dictione PATIZITES.
Smeredus magnus III. Persarum rex, regnauit mensib. VII. anno mundi 3440.
Smila, Stephano, vrbs Thraciæ: Gentile, Smillaus.
Smilax puella formosissima, quæ Croci pueri amore capta, cùm ab eo sperneretur, mutata est in fruticem sui nominis, hederæ non dissimilem, aut certè in eius flores, candore odoréque lilium referentes. Ouid. 4. Metamorph.
Sminthe, vrbs Troiæ. Gentile, Sminthæus vel Smintheus. Scribitur etiam per ι & ει diphthōgum. Steph.
Smintheus, Apollinis epithetum, cuius duplicem originem refert Homeri interpres. Primā hanc fuisse in Chryse oppido Mysiæ Crinim sacerdotem Apollinis, cui deus iratus immisit in agros illius mures, qui fructus illius vastabant. A quo exoratus deus, cùm rursus placatus pestem hanc tollere vellet, ad Ordem pastorem illius venit, à quo hospitio acceptus, pollicitúsque mali remedium, mures sagittis omnes interfecit: eóque facto iussit pastorem Crinidi indicare, ipsum Apollinem humana specie apud se diuertisse, & ab eo mures occisos: quod audiens Crinis, templum deo construxit, vocauítque Apollinis Sminthei, quod eius linguæ dialecto mures σμίνθαι vocantur. Altera talis est: Quum Cretenses aliquando coloniam deducturi essent, ab Apolline responsum acceperūt, vt ibi vrbem conderent, vbi eis terra geniti obstitissent. Venientibus igitur ad Hellespontum, noctu mures clypeorum lora arroserunt: itaque manè cùm id factum viderent, memores oraculi vrbem posuerunt, quam Sminthiam appellauerunt.
Sminthion, locus quidam, Strabo lib. 13. Incola, Sminthius, vel Smintheius, & regio Sminthia.
Smyrna, vrbs Ioniæ, Milete amne irrigata, Homeri (vt plurimi credunt) patria: qui inde à poetis passim Smyrnæus cognominatur. Smyrna, inquit Steph. nominata est à Smyrna Amazone, quæ Ephesum occupauit: cùm antea Naulochon diceretur, condita primùm & habitata à Tantalo. Hinc Smyrnæus, & sinus Smyrnaicus.
[Smyrnæi Sardinianos, castris circa mœnia positis, hoc stratagemate vicerunt. Sardiani igitur ad Smyrnæos mittunt legatos, se non antè discessuros, quàm vxores ad coitum concessissent. Cùm igitur Smyrnæi magnum ex necessitate probrum perpessuri forent, ancilla quædam honesta facie ad herum Phylarchum accurrens, Mittite, inquit, ancillas ornatu liberali. Quo facto, earum defatigati coitu, capti sunt. Quamobrem etiam hoc tempore, apud Smyrnæos festum diem Dioni agitant, quem Liberalem vocant: in quo ancillæ dominarum ornamenta gestant. Plut. Paral.]

S O

Soan, nomen viri. 1. Par. 24.
Soana, fluuius Asiæ.
Soana, Ptol. lib. 7. cap. 4. fluuij ostia in Taprobana insula.
Soanes, Steph. populi strenui Asiæ, Caucasi extremi obtinentes, sicut Strabo refert libro 11. qui ducenta hominum millia cogūt in exercitum. Vide PHTHIROPHAGI.
Soba, nomen loci, 1. Reg. 14. 2. Reg. 8. 1. Paral. 18. Psal. 59. Iud. 13.
Sobab, filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Par. 3. Filius Caleb ex Azuba prima vxore, 1. Par. 2. 14.
Sobach, magister militiæ Adarezer regis. 2. Reg. 10.
Sobal, filius Seïr Horrei, Gen. 36. Filius Hur primogeniti Caleb ex Ephratha cōcubina. 1. Par. 2. Filius Iuda, 1. Par. 4. qui Ge. 46. dicitur Sela.
Sobala, vrbs Cariæ. Gentile, Sobaleus. Steph.
Sobec, nomen viri. 2. Esd. 10.
Sobi, filius Naas de Rabbath filiorum Ammon, 2. Reg. 1.

Sobna, nomen scribæ. 4. Reg 8. Isa. 22.
Soboba, filius Cos. 1. Par. 4.
Sobochai, nomen viri. 2. Reg. 21. 1. Par. 20.
Socho, duę sunt in tribu Iuda, huius nominis ciuitates, Ios. 15. vbi leges Socoth deprauatè, 1. Reg. 17. 19. 2. Par. 28. Vrbs constructa à Roboam, 2. Par. 11.
Socion, Philosophus Peripateticus, genere Hispanus, scripsit κέρας ἀμαλθαίας, id est Cornu copiæ, librum multæ variæque doctrinę. Gellius.
Socoth, tribus Gaddi ciuitas, montis Galaad in vicinia Penuel, in via fugæ Madiã, munitissima, inquit Iosephus, & optima, Iosue 15. Cui Iacobius patriarcha hoc nomẽ imposuit, Genes. 33. Est & regio à Græcis τρωγλοδύτες dicta, quæ ad Rubrum mare excurrit, vbi Troglodytæ habitant. Num. 33. Prima mansio filiorũ Israel, postquàm reliquerunt primas sedes Ramesses.
Socoth-benoth, idolum Babyloniorum. 4. Regum 17.
Socrates, philosophus Atheniensis, Sophronici statuarij, & Phanaretę obstetricis filius. Vxores eodem tempore duas habuit, Myrto, Aristidis Iusti filiam, & Xãtippem mulierem molestissimam, quę (ipso cum discipulis disserente) mẽsam non raró subuertit. Naturalem philosophiam omnium primus in moralem transtulit, identidem inculcans, Quæ suprà nos sunt, nihil ad nos pertinere. Accusatus tandem ab Anyto quodam diuite, & Melito poeta, & Lycone oratore, quòd de diis malè sentiret: cùm à iudicibus de more interrogaretur, quánam potissimùm pœna se dignum cẽseret, Vt, inquit, in Prytaneo alar ex publico. Qua eius voce irritati iudices, capitis eum damnauerunt, & ad bibendam cicutam compulerunt: qua ille intrepidè accepta, supremũ vitę diem clausit. [Iam valde senex, instituí lyra non erubuisse dicitur. Fab. Quint. & primus omnium Philosophiam deuocauit è cœlo, & in vrbibus collocauit, & in domos etiã introduxit: & coëgit de vita & morib⁹, rebúsque bonis, & malis quærere. Cicer. li. 5. Tusc. quæst.]
Socrates pictor, inter cuius opera est Piger, qui appellatur ὄκνος, spartum torquens quod asellus arrodit, Pli. lib. 35. cap. 11. Pausanias autem dicit hunc à Polygnoto pictum.
Socrates Constantinopolitanus, historiam Ecclesiasticam, à tempore Apostolorum vsque ad Chrysostomum scripsit, quo tempore fuisse par est, vnum ex his qui in Tripartita connectitur historia.
Socratio, cinædus quidam, quem ob stuprum commissum Piso prętor postposuit duobus aliis adolescentulis Veraniolo & Fabullo.
Socus, vir Troianus Hippasi filius, generosus animo & corporis dignitate. Hic, teste Homero, magno animo Vlyssem vulnerauit, sed ab eo deinde ipse interfectus est.
Sodi, pater Geddiel. Num 13.
Sodoma, mę, & Sodomum, & Sodoma, orum, oppidum Iudææ, de quo legitur in Genesi. σόδομα (inquit Steph) metropolis erat decem oppidorum, quę in Asphaltide lacu submersa sunt. Ciuis, Sodomites. [Nam Sodomorum hęc regio versa est in lacum salis & sterilem, qui dicitur mare mortuum: quia nec pisces in eo viuunt. Nauem quoque non patitur, nec vllam sustinet materiam, quin supernatet, nisi bituminatam, propter homines intus viuentes: nam omne carens vita in profundum mergitur: si quid viuum arte aliqua immerseris, superexibit. Lucerna ardẽs superenatat, extincta mergitur: in quem ait Iosephus, grauissima quęque cõtecta, in altum referri. Vnde Vespasianus imperat. quosdam iũctis post tergũ manibus, in altum proiici iussit: & omnes, tanquã spiritus, sursum repulsi, superfluitarunt. Multis in locis iste lacus nigras glebas bituminis vomit: & ideò lacus Asphaltidis dicitur. Poma item in arboribus nata si incidas, fauillas intus inuenies. Come. in ca. 19. Gen.]
Sogdiana, prouincia Asiæ, quæ, vt libr. 6. cap. 12. ait Ptolemęus, à Septentrione paruæ Scythię terminatur, ab Oriẽte Sacis, à Meridie & Occasu Bactriana. In ea sunt vrbes, Oxiana, Maruca & Alexandria, quã, vt Solinus ait, Alexãder tertiam condidit, ad cõtestandos itineris sui terminos. Incolę, Sogdij & Sogdi. Steph.
Sogdianus VIII. rex Persarum, regnauit menses VIII. anno mundi 3538.
Soha, nomen viri, 2. Esd. 7.
Sohar, filius Simeon filij Iacob, Gen. 46. Exod. 6.
Sohoria, filius Ieroham, 1. Par. 8.
Solci, vrbs in Sardinia. Steph.
Solennus Orphitus, consul, anno salutis 111.
Solimanus XII. Turcarum imperator, anno salutis 1519. diadema accepit.
Solimna, vrbs Indiæ. Gentile, Solimeus. Steph.
Solin⁹ historic⁹, qui de miraculis mundi scripsit.
Solis fons. Vide FONS SOLIS.
Solis insula, est in mari Indico, semper rubens, & (vt Solinus refert) omni animantium generi inaccessa, quoniã eò ingressos vi circũfusi aëris confestim exanimat.
Solis mensa, Æthiopiæ locus, apparatis epulis semper refertus: & quia, vt libet (inquit Pomponius) vesci, volentibus licet. Solis mensam appellant, & quę passim adposita sunt, adfirmant nasci subinde diuinitùs. Ad quem locum Seuerus imperator, cùm Alexandriam venisset, rei fama permotus, profect⁹ est. Author Spartianus. Cælius libro 16. Antiquarum lectionum scribit, Solis mensam, adagio dici diuitum opulentorúmque hominum domos,

domos, omni rerum copia vbertim adfluentes, expositásque inopum necessitatibus & alimentis.

Solis ostia, Pomponio in descriptione Indiæ, loca sunt, ob æstum intolerabilem, & aquarum lógo tractu penuriam: sic dicta, propter periclitatú Alexandri illis locis exercitum. Diodor. lib. 17.

Sollium, Corinthi oppidum: Gentile, Solieus, Stephánus ex Thucydidis lib. 2.

Solœ, ciuitas insignis Ciliciæ, ab Achiuis & Rhodiis ædificata, postea Pompeiopolis appellata à Pompeio, qui piratas in eam transtulit, quos dignos existimauit, vt seruarẽtur. Vide POMPEIOPOLIS. Steph. à Solone conditã scribit, & à Pompeio restauratam. Dionys. in Bassaricis σώλεων vocat. Ab hac Soléses. Aratus, Chrysippus Stoicus, & Philemon poeta comicus. Strabo lib. 14. Plinius ex Polycleti authoritate tradit iuxta Solos fontem fuisse, cuius aquæ olei vicem præstiterint vtentibus. Curtius Heliopolim, seu Solis ciuitatem nominat. Vide SOLVS. Eustathius Dionysij interpres, hoc oppidum ab epulãte Solone colonis Atticis ornatum fuisse scribit: cùm verò Barbari linguam Atticam paulatim coinquinassent, Solœcissari dicti sunt, & inde Solœcismi.

Sologorgus. Vide HEREA.

Solomon, III. Israelitarum rex, regnauit annis XL. anno mundi 2931. Pharaonis regis Ægypti filiam duxit vxorẽ, anno mundi 2932. Ætate vltima mulierum alienigenarum amore deceptus, deos adorauit alienos: quare decem tribuum regnum à posteritate eius ablatum, 3. Reg. 11. Vide SALOMON.

Solon, vnus ex septem sapientibus Græciæ, patria Salaminius, Athenis claruit, Tarquinio Prisco Romæ regnãte. Gell. lib. 17. cap. 21. Atheniensibus leges dedit, tãto tẽperamento compositas, vt parem gratiã à Senatu & plebe inierit, qui duo Reipub. ordines irreconciliabili propemodum odio dissidebant. Draconis autem leges (iis exceptis, quæ in homicidas pœnas statuebant) quòd iusto atrociores viderẽtur, omnes abrogauit. Tyrannũ fugiens, primùm in Ægyptũ secessit, deinde in Cyprũ, postremò ad Crœsum regem, qui cùm opes suas ei ostentaret, rogarétque, num quem sese fœliciorẽ iudicaret: respondit, Tellum quendam, pauperẽ admodum, aliqui iustum, Athenis agentem: qui in suo prædiolo consenuerat, eius limites nunquam egressus erat. Fieri tamen posse, vt & Crœsus ipse olim inter fœlicissimos numeraretur. Cæterùm ante supremum vitæ diem, neminem beatum esse iudicandum. Qua sentẽtia nihil verius esse, Crœsus postea re ipsa est expertus. Nam cùm Cyro, Persarum & Medorum regi bellum inferret, acie victus, viuus in hostis potestatem peruenit. Quo tempore pyræ impositus, vt viuus exureretur, salubre Solonis consilium dicitur agnouisse, eiúsque nomẽ in supremo illo vitæ discrimins sæpiùs inclamasse. Quo audito, Cyrus ex suis misit, qui cognoscerent, quisnam esset deorum hominúmve, quem ille summo in periculo solum inuocaret: rémque totam edoctus, memor & ipse humanæ vicissitudinis, Crœsum ab incendio liberauit, summóque, quoad vixit, in honore penes se habuit. Decessit in Cypro insula, annos natus LXXX. mandauítque ossa Salaminem transferri, ibíque per regionem proiici ac dissipari, ne Athenas inferrentur: quoniam discedens iureiurando ciues adegerat, nõ antiquaturos leges suas, donec rediret. Reliquit etiam conciones & epistolas quasdam. Epigramma sepulchro eius inscriptum, Cicero in hanc sententiam commemorat, Tuscul. Quæst. lib. 1.

Mors mea ne careat fletu, linquamus amicis
Mœrorem, vt celebrent funera cum lachrymis.

Ex Plutarcho & Diogene Laertio. [Mercaturam exercuit, quia tũc temporis non erat vilis, modò non tenuis esset, teste Plutarcho.]

Solona, à Gothis recepta, anno salutis 538.

Solophytus, iuuenis regius, qui cũ Ilino regio simpliciter, per optimam factionem, domo regia pulsus, ingentem iuuentutem secum contraxit, & in Cappadociæ ora consedit.

Solus, vrbs Ciliciæ, sic dicta à Solunte prauo hospite, quem Hercules interfecit: Gentilia, Soluntius, Soluntinus: & fœminina Soluntinis, & Soluntias, & Soluntis, quod postremum à Solis quoque diuerso Ciliciæ oppido fit. Steph.

Solyges, vicus Corinthi: vnde collis Solygeus, Stephano.

Solyma, Solymæ, vel Solyma, Solymorũ, vrbs clarissima Iudææ, quæ postea addito templo Hierosolyma dicta est. Inde Solymus, a, um. Iuuenalis Satyra sexta, Interpres legum Solymarum.

Solymi, orum, populi Asiæ, Lyciis & Pisidiis proximi, à Bellerophõte subacti, postea Milyceæ appellati. Strabo libro 1. & 14. Plinius eosdem facit cum Pisidis, libro 5. capite 27. Alij Solymos eosdem fuisse cum Lyciis asserunt: quorum tamen sententia cum Homero non satis conuenit, qui Bellerophontem à Lyciorum rege missum ait ad subiugandos Solymos.

Somer, filius Moholi filij Musi, 1. Par. 6. Filius Heber filij Bariæ filij Aser filij Iacob. 1. Paralipom. 7.

Sommoria, filius Roboam ex Abihail. 2. Paralipomenon 11.

Sontiates, populi inter Aquitanos, Tolosæ ac Narbonæ, ciuitatibus Galliç prouinciæ Romanorum & Hispaniæ citeriori proximi, habentes oppidum natura loci ac manu munitum, in regno Francorum situm.

Sopater, dux Philippi, anno mundi 3763.

Sopater, sophista Iambici discipulus, Constantini Magni consiliarius.

Sophac, princeps militiæ regis Adarezer. 1. Paral. 19.

Sophaci, appellati sunt Afri à Sophono, qui in Africa regnauit.

Sophai, filius Elcana, 1. Par. 6.

Sophan, ciuitas possessa à filiis Gad. Num. 32.

Sophar, nomen viri. Iob. 11.

Sophene, regio Asiæ, Armeniæ maiori ab ea parte adiacens, qua vergit in Comagenem, iuxta Antitaurum & Masium montes. Huius regionis incolæ Sopheni à Plinio, ab aliis Sophenæ appellantur.

Sopher, princeps exercitus regis Sedeciæ. 4. Regum 25.

Sophereth, nomen viri. 1. Esdr. 2.

Sophi, in agendis armentis puer victum quæritauit, postea verò rex fuit Turcarum.

Sophia, mulier quædam Romana, quæ tres filias imperante Adriano iugulari vidit cum gaudio.

Sophilus, Sicyonius, vel Thebanus, comicus mediæ comœdiæ: ipsius fabulæ nonnullæ commemorantur apud Athenæum.

Sophin, mons in tribu Ephraim, 1. Reg. 1.

Sophocles, poeta tragicus, patria Atheniēsis, tāta orationis suauitate, vt vulgò μέλιττα, hoc est, Apis cognominaretur, æqualis Euripidis & Periclis, cuius etiā quādoque collega fuit in prætura. Natus fuit Olymp. LXXIII. ante Socratē annis XVII. Primus tribus actoribus vsus est, adiecto eo qui vocatur Tritagonista, hoc est, tertiarū & vltimarum partium histrio. Primus etiam Choros ex iuuenib⁹ quindecim introduxit, cùm antea duodecim tantùm introducerētur. Primus quoque tragicas cōtentiones ac compositiones instituit. Scripsit insuper Elegiā & Pæanas, atque orationē prosam, cùm de Choro aduersus Thespim & Chœrylum cōtenderet. Obiit autē sexto anno post Euripidis mortem. cui styli magnitudine præfertur, licet eius sentētiis inferior. Filios habuit Iophontem, Leosthenem, Aristonē: Stephanus Meneclidem. Exhibuit fabulas centum viginti tres: quāquam alij dicant multo plures. Victorias autem viginti tres reportauit: quarum postrema cùm præter spem illi cōtigisset, repētino gaudio dicitur expirasse, vt est author Valerius li. 5. Hinc Sophocleus, a, ū. [Sophocles, tragici cothurni princeps fuit, quē, ob animi præstantiā, defunctū Liber pater sepeliri iussit, obsidentibus mœnia Lacedæmoniis, Lysandro eorūdem rege in quiete sæpiùs admonito, vt pateretur suas humari delitias. Requisiuit rex, qui supremum diem Athenis obiisset: nec difficulter ex iis, quæ Deus significasset, intellexit: pacémque fieri dedit, Plin. lib. 7. cap. 29.]

Sophocles, dux Lacedæmoniorum, anno mundi 3193.

Sophocles, grammaticus, interpres Lycophronis & quorundam aliorum poetarum.

Sophonias, sacerdos, filius Maasiæ, Iere. 21. & 37. Nomen item prophetæ filij Chusi filij Godoliæ. Soph. 1.

Sophron, poeta Syracusanus, cuius scriptis Platonem vsqueadeò delectatū ferunt, vt etiam moriens capiti ea habuerit subiecta. Scripsit Mimos viriles & fœmineos, & alia quædam non contemnenda, sed adeò implicita, vt à paucis intelligerentur.

Sophronia, matrona Romana, altera Lucretia Christiana, cùm vim Decij principis videret se passuram, consentiente viro, arrepto gladio seipsam trāsfixit, ac inter sanctas mulieres est relata. Euseb. lib. 8. cap. 17.

Sophronium, nomen fœminæ, per diminutionem adulationis amatoriæ prolatum.

Sora, æ, oppidum Campaniæ, à Romanis captum. Pli. lib. 3. cap. 5. Steph. Soram alteram collocat in Phœnice.

Soracte, ctis, vel Soractis, ctis, mons Faliscorum, Apollini sacer, circa quem fiebat sacrificium annuum, in quo Hirpiæ familiæ super ambustam lignorum struem ambulātes, non adurebantur, vt refert Plin. lib. 7. ca. 2. & lib. 31. cap. 2. Varro ad Soractem scripsit esse fontem, cuius sit latitudo quatuor pedum: sole oriēte eum exundare feruenti similē, auésq; quæ gustauerint, iuxtà mortuas iacere.

Soranus, Ditis seu Plutonis cognomen: à voce Græca σωρός, quæ tumulum sepulchralem significat: vel à Sora oppido, ad Soractem montem sito. Tradit enim Plin. lib. 2. ca. 92. eo in tractu tam pestiferos spiritus exhalari, vt auibus sint lethales. Vnde videri potest Pluto dictus esse Soranus, non dissimili ratione ab ea, qua Auernum pro inferis Poetæ acceperunt.

Soranus, Ephesius medicus, Alexandriæ vixit. Deinde Romam venit, vbi artem exercuit, Traiani & Adriani temporibus. Suid.

Socrates, XXIII. Assyriorum rex, regnauit annis XX. anno mundi 2617.

Sorbotæ, populi Æthiopiæ, apud quos homines creduntur esse octonûm cubitorum.

Sordolibyes, populi quidam. à Græcis nominantur.

Sorec, torrentis nomen in tribu Dan, in terra Philistinorum, prope Esthaol, iuxta quem Samson adamauit Dalida Iudic.16.

Sori, nomen viri.1.Par.25.

Soritæ, populi phthirophagi, quos Arabis fluuius ab Indis disterminat, nullum alium cibum noscẽtes quàm piscium, quos vnguibus dissectos torrent sole, panémque ex eis conficiunt.

Sornus, Medorum rex superatus à Tauuasi, anno mundi 2734.

Sosandra, insula iuxta Cretã, sic dicta, quòd cùm Lycij aliquando noctu vrbẽ inuaderent, eos qui intus erant, conseruarit. Insularis, Sosandrius.Steph.

Sosarmon, III.rex Medorũ, regnauit annis XXX. anno mundi 3217.

Sosarmus, II.Medorum rex, regnauit annis XXX. Euseb.

Sosarmus, XXVI.Assyriorum rex, regnauit annis XIX.anno mundi 2712.

Sosia, nomen viri proprium apud Comicos.

Sosibianus, vir quidam, de quo sic Mart.

Et seruo scis te genitum blandéque fateris.
Quum dicis dominum Sosibiane patrem.

Sosigenes, Astrologus fuit, quem Cæsar dictator annos vitio Pontificum per intercalandi licentiam turbatos, ad solis cursum redigens, adiutorem sibi adhibuit. Plin.lib.18.capite 25.

Sosibius, grammaticus Laconicus, cuius meminit Suidas.

Sosipater, nomen ducis, 2.Mach.12. Filius item Pyrrhi.Rom.16.

Sosipatra, fœmina vates doctissima è Libya, vxor Ædesij sophistæ. Author Eunapius.

Sositheus Syracusanus, vnus de numero eorum, qui Pleiades appellantur apud Ptol. æmulus Homeri tragici, Suidas.

Sosius, Syriæ præfectus, anno mundi 3925.

Sosthenes, XXIII.rex Macedonum, regnauit annis II. Gallos vicit. Iustinus lib.24.

Sosthenes, princeps synagogæ Iudæorum. Act. 17.1.Corinth.1.

Sostrates, Gnidius, Pharum in Alexandria construxit. Euseb. Vide SOSTRATVS.

Sostratus, vir Ægineta, Laodomantis filius.

Sostratus, architectus qui turrim excitauit in insula Pharo, iussu Ptolemæi Philadelphi, ad ostentandos nocturnos ignes nautarum cursibus, eique nomen suum inscripsit. Fuit autem inscriptio huiusmodi: Sostratus Gnidius, Dexiphanis filius, diis seruatoribus pro nauigantibus. Nam quum ora ex vtraque parte importuosa & humilis esset, & cautes & breuia haberet, signum aliquod necessariũ fuit, altum & clarum, quo nauigantes ad portus ingressum dirigerentur. Hæc Strab.17. Sostratus sculptor qui ex ære signa faciebat. Plin. libr.36.capite 12. Sostratus, Cereris sacerdos apud Tacitum. Sostratus, vates, qui per furorẽ multa Græcis prędixit. Nam Bacchis Nanseus & Sostratus, Atheniensibus Xerxis aduentum prędixerũt, vt est author Herod. Sostratus itẽ Sicyonius cognomẽto Acrochersites, vt scribit Suid.

Sotades, Maronites, poëta turpissimus, scripsit iamborum libros, quos appellauit Cinædos lingua Ionica, vbi libidinum lasciua species & descriptio inerat. Fuere & alij duo Athenienses: alter comicus medię comœdiæ, alter philosophus, qui scripsit de mysteriis librum vnum, Suid.

Sotai, nomen viri.1.Esd.2.

Soter, XI.Romanæ ecclesiæ episcopus regnauit annis VIII.anno sal.169.

Soterichus, faber fuit quispiã, cuius quia opera priscam & rudem simplicitatem præ se ferebant, factus est Prouerbio locus, Soterichi lecti.

Soterichus, Asites poëta, sub Diocletiano, scripsit encomium Diocletiani, Dionysiaca, vitam Apollonij Tyanei, & alia. Suid.

Soteridas, Epidaurius, scripsit Musicæ libros tres, vt ait Dionysius.

[Soter, duodecimo loco ab Apostolis episcopatus obtinuit sortem, & easdem, quas Apostoli tradiderunt, prędicationes, diuinitùs fidei integras, illibatásque custodiuit. Euseb.libr.5. cap.6.hist.eccles.]

Sotiani, Gallorum populi, quorum rex sexcentos habebat apud se ex prudẽtioribus, qui regi ipsi conuiuebant, & commoriebãtur, adeò cupidi, vt nullus eorum periculum subterfugeret.

Soticena, Iuno dicta est ab antiquis, quasi salutaris & sospitatrix.

Sotira, vrbs Arienorum, ab Antiocho Seleuci filio condita. Gentile, Sotirenus. Steph.

Sozomenus, historicus Presbyter Pistoriensis, qui historiæ vniuersalis amplissimũ volumen scripsit.

Sozusæ, tres vrbes, Phœnices, Pisidię & Æthiopiæ. Steph.

S P

Spaco, nutrix Cyri regis: quæ dictio, quoniam Medorũ lingua canem significat, factum est vt Cyrus creditus sit nutritus à cane. Herod.

Spada, vicus Persicus, in quo primùm eunuchi facti sunt, qui inde spadi aut spadones nominantur. Gẽtile, Spadoneus. Steph.

Spalatum, oppidum à Venetis captum, anno sal. 1122.

Spammus, rex Ægypti, regnauit annis X. Euseb.

Sparetus, XVII. Assyriorũ rex, regnauit annis XL. anno mundi 2406. Phœnices & Syros subegit, anno mundi 2438.

Spargapises, Herod. libr. I. filius Tomyridis Massagetarum reginę, qui captus à Cyro, seipsum interfecit.

Sparsus, fuit quispiam quem Seneca scribit inter scholasticos insanú, inter insanos fuisse scholasticum. Vide CAELIVM.

Sparta, Peloponnesi ciuitas nobilissima fuit, Lycurgi legibus optimè olim instituta, ita dicta à Sparto, Phoronei filio, aut (vt alij malunt) à Sparta, Eurotæ filia, cùm antea Lacedæmon diceretur. Hinc Spartanus, a, um, Lacedæmonius. Virg. I. Æneid.

Spartacus, gladiator Thracius, qui vnà cum Chyso & Oenomao, effracto Lentuli ludo gladiatorio, cum septuaginta gladiatoribus erupit Capua, manúque seruorum quasi iusto exercitu comparato, Ceruesium montem in Campania occupauit: vbi cùm à Clodio Glabro obsideretur, eius castra diripuit, & Campaniam populatus, raptis Prætorũ fascibus appellatus est Imperator. Inde Lẽtuli exercitum in Apẽnino dissipauit: apud Mutinam Cassij castra deleuit. Tandem cùm de vrbe inuadẽda deliberaret, à M. Crasso pulsus, fugatúsque, cùm Brutium angulum occupasset, nec in Siciliam præ nauium penuria traiicere potuisset, cum suis omnibus fortissimè dimicans, occisus est.

Spartacus, vrbs Thraciæ. Gentile, idem, vel Sparticus. Steph.

Spartacus, Bosphori rex, anno mundi 3609.

Spartacus, Ponti rex, anno mundi 3614.

Spartha, lacus in Atropacia, in quo sales nascũtur & congelascunt.

Spartolus, vrbs Macedonię. Gentile, Spartolius. Steph. ex Thucyd. lib. 2.

Sparton, frater Phoronei, filium habuit Mycenæum. Steph. in Mycenæ. Est & mõs Sparton. Steph.

Spatale, meretrix de qua Mart.

Nouit loturos Dasius numerare, poposcit
Mammosam Spatalem pro tribus, illa dedit.

Spelæitę. Hercules, Mercurius & Apollo nominantur, quòd eorum simulachra alicubi in speluncis colantur. Steph.

Sperchius, fluuius Thessalię, teste Strabone lib. 8. qui Pelio monte effusus, velocissimo cursu defluit in sinum Maliacum.

Speusippus, philosophus Atheniensis, Platonis ex sorore nepos, qui VIII. annos Platonicæ scholæ pręfuit. Ferunt hunc senio confectum sibi mortem consciuisse, mœrore impulsum. Plutarchus verò scribit, illum pediculis efferuescẽtibus interiisse. Primus inuenit, quo pacto ex gracilioribus lignis fierent vasa capacia. Composuit dialogos à Diogene commemoratos.

Sphacteria, confinium Eleorum, versus Messenen, sic dictum, quòd illic Heraclidæ, mactatis hostiis, amicitię & concordię pacta iniuerint. Est etiam insula quędam, cuius meminit Pausanias lib. 3. aliàs Sphagia dicta. Gentilia, Sphacterius, Sphacteriotes, Sphagieus. Steph. Vide PROTE.

Sphagitis promontorium Scithiæ. Steph.

Sphecea, Cyprus olim dicebatur. Steph. Est item Eubœæ ciuitas. Lycophron.

Sphendale, vicus in tribu Hippothoontide: vnde Sphendaleus. Steph.

Spherus, XV. Assyriorum rex, regnauit annis XX. Eusebius.

Sphettus, vicus in Acamantide tribu, à Sphetto Trœzenis filio: inde Sphettius. Steph.

Sphinx, monstrum ex Typhone & Echidna natum, vt tradit Hyginus Fabularum poet. cap. 151. caput & faciem habens puellæ, alas verò auium, reliquo corpore canis referens effigiem. Sedem habuisse dicitur in Sphincio monte iuxta Thebas, atque inde in viatores impetum facere solita. Qua de re cùm Apollo consuleretur, non alium tanti mali finem esse respondit, quàm siquis sphingis ænigma dissoluisset. Id autem erat huiusmodi, Quodnam id esset animal, quod manè quadrupes, meridie bipes, vesperi tripes esset. Quod cùm plurimi id frustrà conati dissoluere, à sphinge essent interempti: Creon, qui id temporis Thebanis imperabat, edicto per Græciam vniuersam promulgato, Iocastam sororem suam, Laij viduam, vxorem se ei daturum pollicitus est, qui sphingis ænigma dissoluisset. Cuius rei fama excitus Oedipus, hunc in modum ænigma est interpretatus, vt hominem esse diceret, qui in infantia manibus & pedibus repens veriùs, quàm incedens, quadrupes esset. Deinde in medio iuuentę robore, non alio quàm pedum adminiculo nitens, meritò, vt est, bipes dici posset. Ingrauescente autem ætate, assumpto scipione, tripes deberet iudicari. Quam ænigmatis solutionem tam ægrè illa dicitur tulisse, vt protinus sese de saxo præcipitans, fregerit ceruices. Sed hęc fabulosa esse constat. Reuera enim sphinges, teste Diodoro libro quarto, ex simiarum genere sunt, comis villosis, mammis prominentibus, forma haud dissimili ab ea, qua pingũtur, sed paulò pinguiores: natura autem mansueta, pluribus exercitiis, disciplinísque apta. Palæphatus hanc fabulam ex Cadmi historia natam putat: qui cùm vxorem haberet nomine Sphingem ex Amazonum genere, vnà cum ea Thebas peruenit: vbi occiso Dracone rege, Thebarum regnum inuasit: Harmoniámque insuper Draconis sororem matrimonio sibi coniunxit. Quam rem Sphingem tam ægrè tulisse ferunt, vt relicto viro, cum plerisque eorum, quos secum è patria adduxerat, Sphincium montem occuparit,

indéque

indéque quotidianas in Thebanos fecerit excursiones, donec Oedipus, regis promissis excitus, mõtem noctu occupauit, sphingémque nihil tale suspicantem de medio sustulit.

Sphinx Cadmea, fera fuit, quæ corpus canis habens, caput & faciem puellæ, alas verò auium atque hominis voces habebat. In Sphincio autem monte sedens hæc, ænigma quoddam vnicuique ex ciuibus proponebat, & quemcunque illud soluere nescientem interimebat. Quod cùm soluere Oedipus propositum ænigma sciuisset, sese ipsam (vt quæ grauatè ferebat) ex monte deiiciens interfecit. Palep. de fabulis.

Spica, signum in cœlo oriẽs in Virginis parte x.

Spiculus, gladiator Romanus, cui Romani statuam subiectam statuæ Neronis posuerunt.

Spinther, histrio Romanus, à cuius nomine vocatus est Lentulus Spinther, quòd eius similitudinem maximè referret.

Spitigneus, rex Bohemorum, qui dominandi libidine bellum gessit cum fratre Vratislao: Volaterranus.

Spina, vrbs Italiæ. Gentile, Spinates. Est etiam fluuius Spinus. Steph.

Spinaces, Ægyptiorum rex, annis I X. Euseb.

Spintharus, nobilis architectus Corinthius, Delphicum templum ædificauit. Pausanias.

Spio, Nympha marina, Nerei & Doridos filia: sic dicta à speluncis, in quibus Nymphæ habitare dicuntur. σπῆος enim speluncam sonat.

Spiræum, promontorium in Peloponneso.

[Spira, Germaniæ ciuitas, vulgò *Spire*. Hoc nomen recens esse censetur, tametsi hæc ciuitas antiqua & vetusta sit, quæ quondam appellabatur Nemetes. vnde autem hoc nominis habuerit, certò sciri nequit. Quidam verò aiũt istud habuisse nomen, quòd Rhenus flumen in modum sphæræ olim eius alluerit mœnia: quod certè fieri nequit. Constat enim Rhenum hanc nunquam ambire potuisse, quòd ab occidua eius parte, terra ima flumine multo sit elatior ac sublimior. Belf. tom. I. Cosm.]

[Spiridion, Tremithũtis Cyreneorũ episcopus, rusticus, sed non propterea in rebus diuinis minor. Aliquando enim per noctem venerũt fures ad caulas eius ouium, qui subitò vincti sunt, nullo ligante. quos cùm inuenisset præsul, eos inuisibilibus soluit vinculis: eisque dixit, ad meliora eos erudiens, Abite hinc, sumentes arietem. Quod quidem quilibet iustè poterit admirari: nihilominus etiam illud mirandum, quod sequitur. Apud filiam eius virginem, Irenem nomine, quidam notus eius, speciem aliquam deposuerat: quæ sumẽs depositum, sub terra recondidit, vbi cautè credidit custodiri. Contigit interea mori puellã, nihil confessam patri: venit homo depositum petens, ignorante Spiridione, quid loqueretur. Cúmque in tota domo requisisset, nec inueniret, vehementer angebatur animo: & nocti vicinus esse videbatur ille, qui deposuerat. Hęc Spiridion fieri videns, & cursim veniens ad filiæ sepulchrum, vocauit nomine puellam: qua respondente, de causa depositi requisiuit. Et dum ab ea didicisset, reuersus, & inueniens, vbi puella significauerat, reddidit homini, quod petebat. Illud etiam adiicere non erit incongruum, quod sequitur. Mos igitur erat Spiridioni, ex frugibus, quæ nascebantur ei, alias quidem pauperibus, alias verò mutuari gratis volentibus. Sed neque per se dabat, neque per se recipiebat: sed solùm cubiculum demonstrabat, inuitans petentes, vt quantum opus haberent, tollerent, ac denuò reportarent, quantum se nouerant abstulisse. Quidam verò dum mutuum percepisset, reuersus est pòst aliquantum, quod tulerat redditurus: quem dum secundum consuetudinem iussisset reponere in cubiculo, quod fuerat exinde mutuatus, credens latere Spiridionem, non reddidit quod debebat, sed auferens debitum, quasi reddidisset, abstulit. Post certum namque tempus venit, rursum petens ab eo mutuum. At ille misit eum ad horreum, data potestate, vt ipse sibi metiretur, quantum opus haberet. Vacuum verò eundem locum inueniens, Spiridioni nuntiauit. Mirum, ô homo, quod loqueris: quomodo tibi soli visum est horreũ necessariis defecisse? Sed cõsidera potiꝰ apud temetipsum, ne fortè mutuatus alia vice, quod debueras primitùs, nõ solueris: si enim hoc nõ est, indubitàter non priuaberis, quibus eges: sed rursum accedens, inuenies. Sic igitur ille captus, quod ei deliquerat, indicauit. Dignũ est igitur, huius sacratissimi viri mirari puritatẽ, & ecclesiastici ordinis valde custodiã. Dicitur itaq; quodã tẽpore pro aliqua vtilitate in vnũ Cyprios episcopos cõuenisse, & inter eos fuisse hũc Spiridionẽ, & Triphylliũ, Ledressem episcopum, virũ eloquio, & sapientia, necnon Beryto legibus eruditum. Cùm itaque collecta celebraretur, iniunctũ est Triphyllio, vt haberet concionẽ in populo. Cúmque ille locus in mediũ venisset, Tolle lectum tuũ, & ambula, cubile dixit, pro lecto, mutans nomen. Spiridiõ autem indignatus in eum, & exiliẽs de Cathedra sacerdotali: Tu melior es, inquit, eo, qui lectum dixit, quia eius verbis vti confunderis. Hoc autem fecit populo conspiciente, mediocritatẽ docens eum, qui eloquij supercilio prętumebat. Erat enim idoneus ad pudorem incutiẽdum, cùm esset venerandus, & operibus gloriosus, simúlque senex æuo, atque sacerdotis officio. Sozom. lib. I. cap. 10. hist. trip.]

Spledon, eadémque Aspledon. Step. Vide suprà.

Splandius fuit quidam Italus, Capua oriundus

qui captiuos in bello bestiis laniandos obiiciebat. Author Polybius.

Splendustaus, rex Bulgarorum, anno mundi 4937.

Spodius Apollo à Thebanis nuncupatus, ab hostiarum multitudine.

Spitamenes, barbarus quidam, quem somno & vino sepultum vxor in castris Alexandri necauit. Curtius lib. 7.

Spoletium, ciuitas in Vmbria, quæ nūc Ducatus Spoletinus dicitur, non Spoletanus, sicut ab Aretio Aretinus.

Spoletum, oppidum in Italia, captum à Longobardis, anno ab vrbe condita 1490.

Sporades, insulæ quædam circa Cretam: in mari Carpathio, sicut Strabo lib. 10. scribit. Dictæ, quòd in mari sparsæ sint, non in orbem coarctatæ, quemadmodum Cyclades. Sunt autem harum nomina, Helene, Phocusa, Phæcasia, Schinusa, Pholegadros, Thera, Anaphe, Astypalęa, Lagusa, & Ios: in qua Homerus fertur esse sepultus.

Sporgilus, vicus Atticæ: vnde Sporgilius, Stephanus.

Spurina, dux regis Parthorum, qui Crassum interemit. Item Mathematicus ac vates, qui Cæsari prædixit, vt Martias caueret Idus, cuius Tranquillus in Cęsare & Valerius meminere. Tertius hujus nominis adolescēs egregia forma, qui cùm fœminas virósque ad libidinem aspectu decoro inuitaret, oris pulchritudinē vulneribus sponte dehonestauit. Valerius de verecundia.

Spurius, inter prænomina antiquorum, duabus literis notatur Sp. quasi sine patre.

Sp. Caruilius Maximus, consul, anno ab vrbe condita 460. I I. consul, anno ab vrbe condita 481.

Sp. Cassius Vicellinus, ob regni Romæ affectati suspicionem interemptus.

Sp. Furius Medullinus, à plebe consul electus. Dionysius lib. 9.

Sp. Furius Medullinus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 378.

Sp. Herminius Continisanus, consul, anno ab vrbe condita 307.

Sp. Largius Rufus, consul, anno ab vrbe condita 248.

Sp. Lucretius Cinna, consul, anno ab vrbe condita 25.

Sp. Melius, cùm regnum Romæ affectare crederetur à Seruilio Hala, magistro equitum, approbante L. Quintio Cincinnato Dictatore interfectus.

Sp. Nautius Rutilius, consul, anno ab vrbe condita 266. Tribunus militum, anno ab vrbe condita 332. I I I. consul, anno ab vrbe condita 340.

Sp. Papyrius, Tribunus mil. anno ab vrbe condita 374.

Sp. Posthumius Albinus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 362.

Sp. Posthumius Decemuir, anno ab vrbe condita 303.

Sp. Posthumius Albus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 324.

Sp. Posthumius Lauinius Regillensis, consul, anno ab vrbe condita 288.

Sp. Posthumius Paulus, consul, anno ab vrbe condita 580.

Sp. Oppius Decemuir, anno ab vrbe cond. 304.

Sp. Rutilius Crassus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 339.

Sp. Seruilius primus Romæ diuortium fecit. Olympiade 64 Dionys. Hal. lib. 2.

Sp. Seruilius Priscus, consul, anno ab vrbe condita 278.

Sp. Seruilius Structus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 387.

Sp. Tarpeius Capitolinus, consul, anno ab vrbe condita 300.

Sp. Virginius Cælimontanus, consul, anno ab vrbe condita 298.

S Q

Squincij, Italiæ populi, quos Sabellos & Samitas vocat Plin. lib. 3.

S T

Stachyn, Pauli amicus. Rom. 16.

Staclia, olim dicta est Rhodos.

Stagira, vrbs Asiæ, Aristotelis patria. Steph.

Stamatus, homo Cretensis, qui sancti Marci thesaurum Venetiis expilauit. Author Volater.

Stamene, vrbs Chalybum: Gentile, Stamenæus & Stamineus, Steph.

Staphilus, Sicheni, vel, vt alij, Sichen filius, Plinio libro 7. cap. 56. primus vinum aqua misceri docuit.

Starcaterus, rex Danorum, qui cùm Lenū quēdam per nefas occidisset, pœnitentia ductus eius filio Hathero se prębuit occidēdum. Saxon. lib. 8.

Starcatherus, athleta fuit, qui nulli mortalium suo tempore viribus cessit. De cuius præclaris facinoribus lege Saxonem Grammaticum.

Staseas Neapolitanus, philosophus Platonicus, vt scribit Cicero de finibus bonorum & malorum.

Stasicrates fuit artifex Alexandrinus, Macedoni gratissimus: qui dicebat Thraciæ montem Athon in hominis statuam formari exculpique posse.

Stasis, vrbs Persica, sita in magna petra, quam Antiochus, Seleuci filius, habuit: Gentile, Stasithes, vel Stasenus.

Staterius, ciuis Romanus ætate Cicer. qui ob cōuitiosa verba & sermones mordaculos rei capi-

capitalis iure damnatus est.

Statillinus & Statanus, dij præsides, quasi nobis astantes.

Statina, insula, de qua Papinius in Syluis.

Statius, nomē poetæ comici qui Cæcilius dictus est. Statius autē appellatus fuit, quoniam seruus fuit. Statius enim nomē seruile est. Fuit & alius poeta hoc nomine, qui heroico carmine multa conscripsit.

Stator, Iupiter Romæ templum habuit à Romulo conditū, quòd cùm eius milites in fugam à Samnitibus versi essent, repētè eo inuocato ad pugnam redierint.

Statyelli, Plinio lib.3.ca.5. populi Liguriæ celeberrimi, vnde & aquæ Statyellæ. Strab. Via ea quæ ab oppido Genua ducit Placentiam aquæ Statyellæ habentur.

Stama, oppidum est, vulgò *Estauyer au pays de Vaud.*

Stauratius, II. Const. Imperator, regnauit anno I. anno salutis 812.

Stele, vrbs Cretę prope Paræsum & Rhythimnem: Gentile, Stelæus vel Stelites. Steph.

Stelenus, rex Argiuorū, quem Danaus regno pepulit, & ipsum regnum ad se pertraxit.

Stella Arūtius, Poeta Patauinus lepidissimus, familia Cōsulari ortus, Violantillam amauit, puellā Neapolitanam, quam tandē duxit vxorem. Hæc in deliciis habuit columbam, auem dicatam Veneri, quam Stella defunctam pulcherrimo defleuit carmine, opúsque ipsum Columbam inscripsit.

Stennio, Bocatio lib.10. vna est Gorgonū, sed Sthenyo scribendū, vt infrà, filia Phorci, ex mōstro marino suscepta. Vide GORGONES.

Stenobœa. Vide STHENOBOEA.

Stentor, Græcorum omniū vocalissimus, qui quinquaginta hominū clamorem vocis magnitudine adæquabat, vt placet Homer. 5. Iliad. Vnde prouerbium, Stētore clamosior.

Stenyclerus, vrbs Mesenes: Gētile, Stenyclerius.

Stephane, vrbs Phocydis: Gētile, Stephanęus. Steph.

Stephanis, vrbs Mariandynorum: Gentile, Stephanites. Steph.

Stephanopolis, quid significet, declarat his verbis Plin. lib.35. ca.11. Amauit in iuuēta Glycerium municipē suam, inuētricem coronarum, certādóque imitatione eius, ad numerosissimam florum varietatem perduxit artē illam. Postremò pinxit illam sedentem cum corona, quæ nobilissima tabula appellata est Stephanoplocos, ab aliis Stephanopolis: quoniam Glycera coronas venditando sustinuerat paupertatem.

Stephanus Vuaiuoda vltimo supplicio affectus. Rit. anno salutis 1402.

Stephanus, nomen Diaconi. Act. 6.

Stephanus, Vngarorum rex primus, regnauit annis XXXIX. anno salutis 1000.

Stephanus, XXII. Rom. episcopus, regnauit annis II. anno salutis 254.

Stephanus II. Syrus, pontifex LXXXVII. Blondus.

Stephanus III. Siculus, pontifex XCII. regnauit annis IIII. mens. III. anno sal. 768.

Stephanus IIII. Roman. episcopus XCV. regnauit menses IX. anno salutis 816.

Stephanus V. episcopus Rom. CVIII. regnauit annis VI. diebus XI.

Stephanus VI. pontifex CXI. regnauit anno I. mensibus IIII. Hic Formosi decreta omnia abrogauit, & tumulo traxit, corpúsque mortuum, abscissis digitis priuato tumulo recondidit, anno salutis 897. Luith.

Stephanus VII. pontifex CXXIIII. regnauit annis II. mense I. dieb. XII. anno sal. 930.

Stephanus VIII. pōtifex CXXVII. regnauit annis III. anno salutis 940.

Stephanus IX. pontifex CLIIII. regnauit mensibus VII. dieb. VIII. anno salutis 1058.

[Stephanus, eremita circa Mareotē habitauit. Qui circa sexaginta annos ꝓbatissimus monachus fuit, & Antonio magno notissimus. Fuit itaque mansuetus, & sapiens, locutione suauis, & vtilis, tristantium consolabatur animos, & alacritatē reuocabat, licet necessaria accideret tribulatio. Talis etiā erat in cladibus propriis. Deniq; cùm infirmitatem incurabilē incurrisset, & medici putria membra eius incidissent, ille manibus tamē operabatur, palmarū plectens folia, & præsentibus persuadens, vt de rebus huiusmodi non dolerent: neque aliud cogitarēt, nisi de bono fine: Deus, inquit, quæ fecit, cuncta vtilia sunt. Ego autē noui huiusmodi morbos accidere ꝓpter peccata: Et melius est, hîc pœnas soluere, quàm post mortē perpetua supplicia sustinere. Sozo. lib.8. cap.1. hist. trip.]

[Stephanus, natione Aluernus, amplissima familia natus, in Aquitania primus Grādimontensium monachorū ordinem instituit: cui quidem ordini mons, in quo horum monachorū familiæ sedes locata est, nomē dedit. Polyd. Verg. lib.7. cap.2. de rer. inuent.]

Stephanus I. Francus, Henrici ex sorore Adela nepos, Stephani Blesensis comitis filius Angli, regnauit an. XIX. mens. XI. Polyd. lib.12.

Stephanus II. Vngarorum rex, regnauit annis XVIII. anno salutis 1115.

Stephanus III. Geisæ filius, Vngarorum rex, regnauit annis XI. anno salutis 1163.

Stephanus, Vngarorū rex, Othocorū Germanorū auxilio ad flumen Rapscham fudit, fugauítque Bulgaros: Buda expugnata, imperata facere coēgit, anno salutis 1274.

Stephanus Cursus, Ro. ciuis potētissimus, an-

no salutis 1106.

Stephinatis, Ægyptiorum rex, regnauit annis VII.

Stercutius, dictus est Saturnus, quòd primus stercorandi agri rationem inuenerit: ex qua re fortassis regni eius tempora fœlicissima fuisse feruntur.

Sterenontium, Ptolem. libro 2. cap. 12. Germaniæ vrbs, hodie Cassilium, vulgò *Cassel*.

Steria. Vide STIRIA.

Sterope, Atlãtis filia, vna Pleiadum, quæ Marti Oenomaum peperit. Hyginus Fabul. poet. cap. 159.

Steropes, vnus ex Vulcani ministris, à fulmine nomen habens. 8. Æneid.

Stesibrotus, ab Epaminonda patre Thebanorum duce interfectus est, quòd contra mandatum patris cum hostibus Lacedæmoniis manum conseruisset, quamuis parta victoria. Plutarch.

Scribitur aliàs Stesimbrotus.

Stesichorus poeta lyricus, ex Himera Siciliæ vrbe, à qua & Himeræus est cognominatus. Stesichorus autem dictus est ab eo, quòd primus cum citharæ cantu chorum coniunxerit: nam vero nomine Tisias dicebatur. Hic cùm aliquando acerrimo carmine in Helenam, tanquam belli Troiani facem, esset inuectus, à Castore & Polluce luminibus dicitur orbatus, alióque rursus carmine cantata palidonia visum recepisse.

Stesilea, mulier admodum elegãti vultu, & rara pulchritudine, cuius spectabili forma causa fuit litium inter Aristidem & Themistoclem, qui eam valde amabant. Plutarchus in Themistocle.

Stesimbrotus, Tarsensis historicus, scripsit res gestas Cimonis ducis Atheniensium. Plut. in eius vita.

Starbuzanai, nomen viri, 1. Esd. 5.

Stenelus, Capanei & Euadnes filius, vnus ex Græcorum ducibus, qui bello Troiano interfuerunt. Hunc Virgilius 2. Æneidos inter eos annumerat, qui lignei equi aluo fueruut inclusi.

Stenelus, Persei filius ex Andromeda. Hom. 2. Iliad.

Stenobœa, Prœti Corinthiorum, aut, vt alij malunt, Argiuorum regis vxor, filia Iobatæ regis Lyciorum, quæ Bellerophontis amore capta, cùm repulsam tulisset, apud virũ eum detulit, tanquam vim sibi afferre voluisset. Vide BELLEROPHONTES.

Sthenyo, vna ex filiabus Phorci, & belluæ marinæ, Medusæ soror, & Euryales: de quibus suprà in dictione Gorgones.

Sthur, filius Michael, princeps tribus Aser. Num. 13.

Stilbe, Nympha Lapitham filium ex Apolline peperit, à quo Lapithæ populi dicti.

Stilbon, ontis, Mercurij stella dicitur, id est, radians, quòd eius orbis splendeat. Ea anno ferè vertente signiferum lustrat orbẽ, neque à sole longiùs vnquã vnius signi interuallo discedit, tum anteuertens, tum subsequens.

Stilpæ, vrbs Siciliæ: Gentile, Stilpæus. Stephanus.

Stilpo, philosophus, qui capta patria, amissis liberis & vxore, cùm ex incendio solus, & tamẽ beatus exiret, interrogãti Demetrio (cui cognomẽ ab exitio vrbiũ Poliorcetes fuit) nũquid perdidisset? Nihil (inquit) perdidi: omnia mecum sunt, videlicet virtutes, quas nulla vis hostilis eripere quiuit.

Stilpo, Megarensis philosophus, tẽpore primi Ptolemæi, discipulus Pasiclis Thebani, præfuit scholæ Megariẽsi, scripsitque dialogos non minus xx. author Suid. De hoc, Cic. lib. de Fato, Stilponem Megareũ philosophum acutum sanè hominem, & probatum temporibus illis accepimus. Hunc scribũt ipsius familiares & ebriosum & mulierosum fuisse. Neque hæc scribũt vituperantes, sed potius ad laudem: vitiosam enim naturam ab eo sic edomitam & cõpressam esse doctrina, vt nemo vnquam vinolentum illum, nemo in eo libidinis vestigium viderit.

Stiphelus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, à Cæneo interfectus ea in pugna, quæ in Pirithoi nuptiis commissa est inter Lapithas & Centauros.

Stiria, vicus Atticus in tribu Pandionide, vnde Stirieus, Stiriacus. Steph.

Stœæ, vrbs Libyæ. Gentile, Stœetes.

Stœchedes, insulæ numero tres, Massiliensium litori vicinæ: sic dictæ propter ordinem quo sitæ sunt. Plin. lib. 3. cap. 5. Has nominant singulis vocabulis, Proten & Mesen, quæ & Pomponiana vocatur: tertia Hypæa.

Stoici, philosophi appellati, ab στοὰ, quod significat porticũ, quò cõuenire ac disserere solebãt. Erat enim porticus Athenis dicta Pœcile, ex varietate picturæ. Græci enim ποικίλον, varium dicunt. In hac porticu Zeno philosophus discipulos docebat. Vnde & secta Stoica, & philosophi Stoici nũcupati sunt, qui antea Zenoni dicebãtur, à Zenone doctore. Hæc est illa porticus Stoicorum memoratissima, quam Chrysippus dictus est fulcire, quam pinxit Polygnotus gratuitò.

Stolus, vrbs vna barbaricarũ in Thracia, quas Chalcidenses ex Edonis in suas ciuitates transtulerunt. Gentile, Stolius. Steph.

Strabo, Cretensis philosophus, Geographus insignis, temporibus Augusti, quem sæpè citamus in hoc libro.

[Strabona, vicus in Burgundiæ Comitatu, vbi fons est, qui miranda in dies singulos edit mira-

miracula. Nam eius aqua scrofulas, seu strumas, vel chœrades sanat: cuius quidem miraculi talis dicitur causa. Trium igitur Sapientum, seu Magorum, qui Saluatorē Bethleem adoratum venerunt, sancta corpora, cùm Coloniam Italiæ ciuitatem, asportarentur, Strabonæ quodam temporis spatio quieuerunt: quo in loco prope hunc fontem, sacellum ædificatum fuit. Ad quem locum strumarum ægritudine laborātes, adeuntes, & istius fontis aquam bibentes, ac panem, quem illius loci dominus eis in eleemosynam largitur, & manducātes vel sanitati restituūtur, vel morbo leuantur. Quē quidem panē, vulgò, eleemosynæ dictum, eiusdem loci domini secum circumferre solent, hoc morbo laborantibus dare: quo sumpto & mādacato, protinus multum se leuari sentiunt. Bell. tom. 1. Cosm.]

Stragona, Ptol. lib. 2. cap. 11. Germaniç vrbs: vulgò *Possenau*.

Strambæ, vrbs Thraciæ: Gētile, Strambeus.

Strapila, Gepidarum rex, qui Arderico successerat, anno salutis 489.

Stratia, vrbs Arcadica, à Phinei filia sic nominata: Gentile, Stratieus & Stratiates. Steph.

Stratium, vrbs Acarnaniæ (Steph. in Mytistratio & in Stratylo.) Gētile, Stratiotes & Stratius. Vide STRATOS.

Stratius, vnus ex filiis Nestoris.

Strato, Sidonis regulus, qui (vt Hieronymus scribit) manu propria se volēs confodere, ne imminentibus Persis ludibrio foret, quorum fœdus Ægypti regis societate neglexerat, retrahebatur formidine, & gladium quem arripuerat, circunspectans, hostium pauidus expectabat aduentū. Quem iam iámque capiendum vxor intelligens, extorsit acinacem de manu, & latus eius transuerberauit, compositóque ex more cadaueri se moriēs superiecit, ne post virginalia fœdera, alterius coitum sustineret. Ælianus quoque in varia historia, Stratonem Sidonium quendam scribit in cōuiuiis valde delicatum, ac lautitia victus, amicissimum Neoclis Cypri regis pari luxuria certantis.

Straton, Suid. Lampsacenus philosophus, Theophrasti familiaris & successor, qui vocatus est Physicus, propter speculationē physicæ. Præceptor fuit Ptolemęi Philadelphi, scripsitque multos libros.

Straton, Berœæ tyrannus, anno mundi 3864.

Stratones, octo fuerunt. Primus Isocratis auditor. Secūdus Lampsacenus, Theophrasti discipulus. Tertius medicus, qui Erasistratum audiuit. Quartus historicus. Quintus poeta Epigrammatum. Sextus antiquus medicus, vt ait Aristoteles. Septimus Peripateticus, qui vixit Alexandriæ. Hæc Diogenes Laert. Octauum Plutarchus Stratonem ponit Rhetorices præceptorē, ac Bruti familiarem, qui vnà cum eo in bello Philippensi fuit, solúsque adhibitus, dum ille sibi mortem consciuit. Conciliatus postea Augusto per M. Messalam, cui comes ad bellum Actiacum fuit. Lachrymās enim Messala, Hic est (inquit Augusto) qui meo Bruto gratias extremas subministrauit.

Stratonicea, vrbs Macedoniæ prope Cariam, à Stratonice Antiochi vxore dicta. Ciuis, Stratoniceus. Cōdita est autem ab Adriano, & Adrianopolis dicta. Est & aliud oppidulum iuxta Taurum. Steph.

Stratonicus, fuit citharœdus, qui habuit in ludo nouem Musarum imagunculas & Apollinis vnam, discipulos duos. Propterea interroganti cuidā quot haberet discipulos, Cum diis, inquit, duodecim. Idē ridere solebat, & cauillis nonnunquam afficere duos alios sua ætate citharistas, Propin Rhodium, & quendam, qui Bos vocabatur, quòd imperiti essent & rudes in arte.

Stratos, vrbs Acarnaniæ: Ciuis, Stratius. Vide STRATIVM.

Strenus, vrbs Cretica: Gentile, Strenius. Steph. ex Herodot. lib. 7.

Strepsa, vrbs Macedoniæ. Gentile, Strepsæus & Strepsianus. Steph.

Stridon, oppidū in agro Iustinopolitano, à quo diuus Hieron. ortum habuit. Quod à Gothis euersum, Dalmatiæ quondam Pannoniæque confinium fuit. Vide SIDRONA.

Stryges, à veteribus, creditę sunt aues esse funestæ, infantium labris vbera sua immulgentes, eosdémque ex cunis rapiētes, sanguinémque omnem iis exugentes: ita dictæ à stridore, quē noctu lugubrem edunt & horrendum. Ouid. 6. Fast.

Strobus, vrbs Macedoniæ, Romanorum colonia. Gentile, Strobæus.

Stroë, vrbs Libyæ. Gentile, Stroæus vel Stroites. Steph.

Strœbus, Byzantis frater. Vide Steph. in Gynęcopolis.

Strogola, vrbs Lydiæ. Gentile, Strogoleus. Stephanus.

Strongyle, insula maris Tyrrheni, non procul à Sicilia, vna Æolidum, cuius incolę triduo antè ex fumo prædicere solebant quinā flaturi essent venti: vnde factus est locus fabulæ, vt Æolus, qui in hac insula regnabat, ventorum rex crederetur. Dicta est autem Strongyle à rotunditate: nam Græci rotundum στρόγγυλον appellant. A Silio Italico lib. 14. Strongylos appellatur. Strongyle item dicta fuit, Ægæi maris insula, vna Cycladum, quæ notiore nomine Naxos appellatur. Plinius libro quarto capite 12.

Strophades, duæ insulæ in mari Ionio, ad occi-

dentale latus Peloponnesi, quę ante Plotę dicebantur. Strophades dictæ ἀπὸ τῆς στροφῆς, hoc est, à conuersione Calais & Zethæ, qui ad has vsque insulas Harpyias persequuti, inde retrorsum se conuerterunt.

Strophius, rex Phocidis, pater Pyladis: cuius beneficio Orestes matris suæ crudelitati est ereptus, & vnà cum Pylade eius filio liberalissimè educatus. Vide Orestes & Pylades.

Struthia, vrbs Phrygiæ in finibus Lycaoniæ. Gẽtile, Struthæus. Steph.

Strybia, insula Sporadum. Gentile, Strybiæus. Steph.

Stryme, vrbs Thraciæ. Hinc Strymenus, Strymesius, Strymiæus: & possessiuum Strymaicus. Stephanus.

Strymon, fluuius Macedoniam à Thracia diuidens, vt Plinio placet. Nam Ptole. Nesso fluuio eas disterminat. Oritur in Hæmo monte, septémque efficit lacus, quibus deinde in vnũ alueũ collectis, iuxta Amphipolim influit in maris Ægæi sinum, qui ab ipso Strymonicus appellatur. Inde Strymonius, nia, nium: vt Grues Strymoniæ.

Strymonium, vrbs. Vide MIEZA.

Studius, consul, anno ab vrbe condita 1206.

Stuinus, vrbs Ligurum: Ciues, Stuini. Steph.

Stura, insula in mari vltra Tyberina ostia in Antiano. Vide ASTVRA.

Sturæ. Plin lib. 4. cap. 15. insulæ in Gallico Oceano, inter Eleum & Fleuum.

Styella, castellum Megaridis in Sicilia. Gentile, Styellenus. Steph.

Styllageum, vrbs Triphylię. Gentile, Styllagius, & Styllagieus. Steph.

Stymphalus, oppidum Arcadiæ, iuxta Stymphalidem lacum, ex quo Erasinus fluuius erũpit. Ab hoc lacu Stymphalides aues appellatæ sunt: quæ tantæ magnitudinis fuisse dicũtur, vt solis radios obumbrarent, omnémque Arcadiam deuastarent, donec ab Hercule ænei crepitaculi sonitu pellerentur. Ab hoc oppido Mineruа Stymphalia dicta est, quòd in ea templum haberet.

Stymphelus olim vocabatur vrbs Eubœæ, Chalcis postea dicta.

Styra, vrbs Eubœæ prope Carystum. Gentile, Styreus. Steph.

Styracium, mons Cretę: hinc Styracites Apollo. Steph.

Styx, Stygis, fons ad Nonacrin Arcadiæ, è saxis profluẽs, exitiosus omnibus animalibus, támque frigidus, vt potus statim enecet, ferrúmque ac æs erodat, soláque mulæ vngula possit cõtineri, cætera vasa frigoris vehementia statim dirumpens. Hoc veneno quidam Alexandrum ab Antipatro sublatum putant, non sine Aristotelis consilio. Poetę fabulantur Stygem paludem esse apud inferos, à superis tãta in veneratione habitam, vt nefas ducerent, quidquam eorum, quæ Styge teste iurassent, quouis modo violare. Siquis contrà fecisset, totos cẽtum annos diuinitate spoliatus, à nectare arcebatur. Hinc Stygius, a, um: vt Iuppiter Stygius, pro Plutone apud Virgiliũ quarto Æneid. Item Stygius canis, id est, Cerberus inferorum custos.

S V

Sua, vxor Iuda filij Iacob, Gen. 38.

Sua, 4. Reg. 17. rex Ægypti.

Sua, 1. Par. 4. frater Caleb.

Sua, filius Heber filij Bariæ, 1. Par. 7.

Suadocopus, rex Mauritanæ & Bohemiæ, qui ab Arnulpho imperatore superatus, mutata veste consenuit in solitudine nemorum cum tribus Anachoretis.

[Suęuus, Germanorum rex, eo tempore, quo Osiris in Ægypto regnaret, à quo Suæui dicti sunt. Beros. lib. 5.]

Suagela, vrbs Cariæ, vbi sepulchrum erat Caris. Vocant autem Cares Suan, sepulchrum: Gelà verò, regem. Ciuis, Suageleus. Steph.

Suadela, & Suada, persuasionis dea, quæ à Græcis πειθὼ appellatur: hæc comes Veneris fingitur, quòd qui amantur, gratia & oratione capiantur.

Sual, filius Supha filij Helem, 1. Par. 7. Est & nomen regionis, 1. Reg. 13.

Suaui, sunt populi, apud quos tanta est auri copia, vt regnum ipsum velleribus aureis trabibúsque & columnis aureis & argenteis vbique scateat.

Suauilda, regina Daniæ, quæ tãtæ fuisse pulchritudinis fertur, vt quum vincta loris exposita esset equinis calcibus obterenda, ipsis quoque iumentis horrori fuerit, artus eximio decore pręditos sordidis lacerare vestigiis. Saxo Grãmat. lib. 1.

Suar, pater Nathanael principis tribus suæ Issachar. Num. 1.

Subsolanus, ventus spirans ab ortu æquinoctiali, aduersus Fauonium: ita dictus, quòd sub sole nasci videatur: vnde & Græci Apelioten appellarunt. Plin. lib. 2. cap. 47.

Subuel, filius Gerson filij Moysi. 1. Par. 23.

Subueteribus, loci nomen in vrbe Roma, sicut & subnouis, Plaut. in Curc. Suet. in Aug. Var. sub nouis dicta pars in foro ædificiorũ, quod vocabulum eius peruetustum.

Subur, Hispaniæ oppidum ad flumen Rubricatum. Plin. lib. 1. cap. 3. Vulgò *Cubelles*.

Suburra, vicus Romæ. Varro 4. de ling. Lat. sic dictus ab eo, quòd situs sit sub loco, quẽ Terreum murum appellant, vel potius à pago Succusano dicta Succusa: inde mutatis literis Suburra. Cuius rei iudiciũ est, quòd antiquitùs per c, literam, nõ per b, scribebatur. Festus verò Verrium sequutus, à succurrendo dictam existimat

existimat, quòd in ea statione soleat habere, præsidium statiuum, vt Exquiliis succurreret, Gabinis eam partem infestantibus. Vnde & suo seculo Succuranam tribum asserit per c, literam scribi solere, non suburranam per b. Hinc vicina regio dicta est Suburrana, in qua meretricum diuersoria erãt, quæ ob id suburranæ dicuntur à poetis.

Suculæ, stellæ, quæ alio nomine hyades vocãtur, à pluuia. Nam & orientes & occidentes, tempestates & pluuias cient. Exoriũtur 12. Calen. Iunij. Plin. lib. 4.

Sue, filius Abrahæ ex Cetura, Gen. 25. 1. Par. 1.

Sue, 1. Par. 2. Filius Iahaddai.

Sue, 1. Par. 7. Filius Supha, filij Sue.

Sueno, Dacorum rex, Angliam inuasit, instructa classe insulam diripuit, Northũbros primùm, hinc Mertios subegit, obsedit Londinum, anno salutis 1012.

Sueropilus, Dalmatię rex, cùm Bulgari primùm ad fidem Christi sunt conuersi, anno salutis 868.

Suessa, Campaniæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 5.

Suessij, populi sunt Germaniæ, Sedunensi agro finitimi. Cæsar in Com.

Suessiones, Galliæ Belgicæ populi. Plin. libro 4. in prouincia Remensi, *Ceux de Suessons.*

Suetonius Tranquillus vitas duodecim Cæsarum scripsit.

Sueui, bellicosissimi Germaniæ populi, olim Albis, hodie Danubij accolæ, flauis insignes capillis quos & ferro olim crispabant, & nodo substringebant. Lucan. lib. 1. Ita dicti à Sueuo monte, qui ab ortu solis Germaniæ initium faciẽs, ad Cimbrorum vsque promontorium magno aditu protenditur, fortè dicti.

Suffenus fuit ineptissimus poeta, qui in suis operibus mirabatur se plurimùm, sibique blãdiebatur & arridebat. Catullus, Quẽ non in aliqua re videre Suffenum possis?

Sugilas, architectus nobilis qui Mausoleum Artemisiæ extruxit.

Suham, filius Dan filij Iacob. Num. 26.

Suhamitæ, idem, Num. 26.

Suintilla, Hispanorum rex, Recharedi I. filius, regnauit annis X. anno sal. 617.

Suintilla II. Hispanorum rex, regnauit annis IIII. anno sal. 634.

Suitgerus, Bombergensis episcopus, qui Clemens II. dictus est, pontificem in synodo fecit, à quo & imperiale diadema accepit, Romanósque à pontificum electione prohibuit. Blond. lib. 3 decad. 2.

Sulla, mathematicus fuit, qui Caligulæ consulenti de genitura sua certissimam necem appropinquare affirmauit.

[Sulpitia, Paterculi filia, & Fuluij Flacci vxor, fœminarum pudicissima fuisse matronarum sententia iudicata est, quæ simulachrũ Veneris ex Sibyllinis libris dedicaret. Plin. libro 7. capite 35.]

Sulpitius Gallus, Astrologus, qui in exercitu P. Æmilij contra Perseum, deprehensam noctu eclipsim Lunæ mirantibus militibus enarrauit. Plin. cap. 12. lib. 2. & Cice. 1. Offic.

[Sulpitius, trigesimus primus Biturigensis Archiepiscopus: cujus ossa ibi in cœnobio, in sui honorem ædificato, & hoc nomine vocato quiescunt. Belf. tom. 1. Cosm.]

Sulmo, oppidum Pelignorum, in quarta regione Italiæ, nonagesimo ab vrbe distans lapide. Ouid. Poe. patria, vt ipse testatur 4. Trist. Dictus Sulmo à Solymo Æneæ comite, conditore eius vrbis, vt testatur idem 4. Fast.

Summanus, Pluto, deus inferorum, ita dictus, quasi summus deorum Manium: vt in Nup. Philologiæ docet Martianus. Huic Romani nocturna fulmina assignabant, quemadmodum diurna Ioui. Plinius libro 2. capite 51. Ouid. 6. Fastor.

Summœnium locus lupanaris Romæ.

Sunam, ciuitas 4. Reg. 4.

Sund. Vide SVNITIVM.

Sunẽ, ciuitas in tribu Issachar. Iof. 19. 1. Reg. 28.

Suni, filius Gad filij Iacob. Gen. 46.

Sunici, populi prope Coloniam vrbem, olim Agrippinam dictam, & Rheni fluminis ripis citerioribus adiacentes à Tacito proditi.

Sunnium, vicus & promontoriũ Atticæ regionis, quod in extima acie Helladis est, supra Athenas & Marathonem. Stepha. vicus est in Leontide tribu. Hom. promontorium vocat hoc versu,

Ἀλλ' ὅτε σούνιον ἄκρον.

Hinc Sunieus, & fœmininum Sunias. Steph.

Suoll. Vide NAVALIA.

Suph, filius Thau patris Eliu, 1. Reg. 1. filius Elcana filij Ioel, 1. Par. 6. nomen loci, 1. Reg. 9.

Supha, filius Helem. 1. Par. 7.

Supham, filius Beniamin. Num. 26.

Sur, pater Cozbi Madianitidis illius, quæ cùm Zambri interfecta est in genitalibus: qui quidem Sur princeps erat Madianitarum, Num. 12. 31. Iof. 13. Fuit & nomen filij Abigabaon, 1. Par. 8. & 9.

Sur, 4. Reg. 11. nomen portæ in templo Salomonis.

Sura, locus Lyciæ vbi oracula dabantur.

Suranus II. consul, anno ab vrbe cond. 856.

Suriel, filius Abihaiel, princeps Moholitarum. Num. 3.

Surrentum, Campaniæ oppidum à Græcis cõditũ, quod alio nomine dicitur Petræ Sirenum, Plin. lib. 3. 5. & Strab. lib. 5. Hinc Surrẽtina vina dicta sunt, & Surrentini colles. Columel. lib. 3 cap. 2.

Susa, Scriba quidam, de quo 1. Par. 18.

Susa, orum, vrbs nobilissima inter Persidem &

Babyloniam sita, Persarum olim regia, à Cario, Hystaspis (si Plinio credimus) aut (vt Straboni placet) à Tithono Mĕnonis patre condita, trans Choaspem fluuium: à cuius vrbis nomine circumiecta regio dicta est Susiana. In hac vrbe fuit nobilis illa Cyri regia, è candido varióque marmore, columnis aureis, magnáque gemmarum copia exornata, cæli in lacunaribus habens simulachrum, stellis micantibus insignitum. Dicta autem putantur Susa, à liliorum copia, quæ illorum lingua Susa dicuntur. Prope hanc ciuitatem Susorum, quædam sunt aquæ, quæ se bibentes, edentulos statim efficiunt. Leonic. Thom. libro 3. cap. 69.

Susanna, vxor Ioachim, Dan. 13. Est & nomĕ alterius mulieris quæ CHRISTVM sequebatur, Luc. 8.

Susarion, Græcus poeta, qui tanta libertate hominũ flagitia insectabatur scribĕdo, vt opus fuerit lege, quæ maledicam illam & effręnem mordendi licentiam cohiberet & comprimeret.

Susi, pater Gaddi. Num. 13.

Susia, regio in Perside.

Susia, insula. Vide TRAXIANA.

Susiana, prouincia Asię (vt li. 6. ca. 3. refert Ptol.) qua Septentrione terminatur Assyria, ab Occasu Babylonię adiacet, ab Oriĕte habet Persidem, à Meridie partĕ Persici sinus. Cuius ciuitates insignes, Traiana & Susa, in qua templum Dianæ Susiæ. Steph.

Suthala, filius Ephraim, Num. 26. Filius item Zabab filij Tahath. 1. Par. 7.

Suthalaitæ, idem. Num. 26.

Sutrium, vrbs priùs Tyrrhenorum, deinde Romanorum: Gentile, Sutrenus. Steph.

Sutrus, nomen imposititium, quod Cato vni elephanto, qui in Punica acie fortissimè fuerat præliatus, imposuit.

S Y

Syagra, regio Cilicię, prope Adum & Laertem: Gentile, Syagræus. Steph.

Syalis, vrbs Mastianorum: Gentile, Syalites, vel Syaleus, Stephano.

Syassus, vicus Phrygię. In hoc vico aiũt Cimmerios inuenisse in doliis reconditam ingentem copiam tritici, vnde longo tempore nutriti sint: Gentile, Syasseus. Steph.

Sybaris, Steph. Magnę Gręciæ oppidum, inter Crathin & Sybarin amnes, ab Achiuis conditum, qui post Troiæ excidium vi tempestatis eò fuerant appulsi. Huius olim tanta fuit potentia, vt quaternas proximas rexerit gentes, & 25. vrbes suo subdiderit imperio, & contra Crotoniatas trecenta hominum millia armarit. Strab. lib. 6. Sybaris, fluuij nomen iuxta vrbem eiusdem nominis: à cuius potu incolę submouĕt greges, siue quòd pecora sternutamentis exagitet, vt visum est Straboni: siue quòd vellera nigrorę inficiat: cùm Crathis vicinus amni candorem his inducat, vt tradit Plin. libr. 31. capit. 2. [Sybaridis autem fluuij latices cõspersi, & fotu etiam suo homines reddunt continĕtes, & castos. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 69.] Est item Sybaris, adolescentis nomen, apud Horat. 1. Carm. Ode 8.

Sybaritæ, Sybaris vrbis incolę, omni deliciarum genere effœminati: vnde Sybaritica mensa. Conuiuas in proximum annum inuitabant, ne spatium interim deesset, aut conuiuatori conquisitis terra maríque deliciis epulas instruendi, aut conuiuis ipsis corpus auro, gemmísque exornandi. Hi postremò aduersus Crotoniatas bello suscepto, cùm trecenta hominum millia in aciem eduxissĕt, turpissimè tamen victi, vnáque cum vrbe sua sunt deleti. [Isti namque Sybaritę eò luxuriæ, ac delitiarum deuenere, vt molliùs cubarent, nullóque strepitu illorum interpellarentur somni, artes illas omnes, quę obstrepunt, quales ærariorũ, lignariorúmque sunt fabrorum, similiúmque omnium extra vrbis pomœria exerceri iussisse: qui gallos etiam gallinaceos eam ob caussam in vrbe educari, edicto prohibuisse dicuntur. Ac tandem ad tãtam luxus insaniam peruenere, vt equos etiam suos ad tibiam saltare condocefacerent: quæ res illos funditùs postremò euertisse perhibetur. Siquidem Crotoniatæ, illis finitimi, & semper infensi (vt author est Aristoteles) hac percepta re, tibicines militum ornatu cõplures in aciem eduxerũt, qui in ipso pugnę congressu modũ illum, quĕ nouerant equi, canere iussi, non solùm illos ordine mouisse, sed cũ sessoribus etiam ipsis in mediam suorum aciem nullo negotio traduxisse perhibentur: & isto stratagemate penitùs deleti sunt. Leonic.]

Hinc Sybaritis, idis. Ouid. 2. Tristium ad Augustum,

Nec qui composuit nuper Sybaritida fugit.

Quo in loco Sybaritida vocat Ouidius opus Hemitheonis cuiusdam cinædi de generibus voluptatum & obscœnarum libidinum.

Sybennitica, præfectura maritima in Ægypto. Steph.

Syberos, vrbs Illyrię. Gĕtile, Syberius, Sybereus, Syberites. Steph.

Sybotæ, populi habitantes secundum flumen Astapum, ad Septentrionem vergentes. Plin. Stephano, insula & portus: Insularis, Sybotius.

Sybotes fuit Suarius, qui Vlyssem profugum & iam scius ignotum in patriam deduxit.

Sybra,

Sybra, Phrygiæ castellum: Gentile, Sybrianus.
Sybr dæ, vicus in Erechtheide tribu.
Sy æ, vrbs è regione nouę Romę, quam nostro tempore Iustinianas vocant. Ciuis, Sycaites, vel Sycæus.
Sycaminon, vrbs Phœnicum: vnde Sycaminites. Steph.
Syceus, vnus Titanum, quem fugientem Tellus mater suscepit, & inde ficum protulit. Stephanus.
Sychæus, Didonis fuit maritus, agri ditissimus inter Phœnicas. Quæ opulentia fuit ei exitio, impulítque Pygmalionem regem Tyri, vt eum interficeret. Quantum autem auri atque argenti habuerit, hinc licet suspicari, quòd eius thesauris profuga Dido ęmulam Romani imperij Carthaginem ædificauit.
Sycion, XIX. rex Sycioniorum, à quo Sycionij nuncupati, qui primò Ægialæi vocabantur, regnauit annis XLV. anno mundi 2612.
Sycites, Bacchus dictus est ἀπὸ τῶν συκῶν, à ficis, quòd is non solùm vini, sed etiam ficorum & fructuum propè omnium fuerit inuentor.
Sycoris, Plin. lib. 3. cap. 3. fluuius Hispaniæ, iuxta Illerdenses Surdaonum gentis. Lucan.
Hesperos inter Sycoris non vltimus amnes.
Vide SICARIS.
Syderis, Plin. li. 6. ca. 16. fluuius, à quo mare Hyrcanum vocari incipit.
Sydo & Italicus, Sueuorum reges, anno salutis 70.
Sydon, Corinthius fuit adeò hospitalitate insignis, vt eius fores omnibus essent peruiæ. Hinc Prouerbium, Semper aliquis in Sydonis domo.
Syedra, vrbs Isauriæ: Ciuis, Syedreus. Stephanus.
Syene, vrbs in confinibus Æthiopię atque Ægypti, non procul à Nilo, supra Alexandriam, versus Meridiem quinque millibus stadiorũ sub tropico Cancri directè locata: vnde Sole existente in Cancro, medio solstitij die, supra verticem ciuitatis, nullã prorsus ibi corpora vmbram iaciunt, vt est author Plinius libr. 2. cap. 73.
Syessa, tuguriũ quoddam in Lycia, à vetula quadam Syessa, quæ Latonam excepit. Gentile, Syessæus & Syesseus. Est etiam Syessa, vrbs Tyrrhenorum. Gentile, Syessenus. Step. Vide SINESSA.
Sya, vrbs parua Cretæ, nauale Elyri. Ciuis, Syiates, & Syieus. Steph.
Syis, vrbs Ægypti: vnde præfectura Syitis. Step.
Syla, mons Lucaniæ, syluam habens eiusdem nominis latrociniis crebris infamem. Vnde & nomẽ accepisse videtur ἀπὸ τοῦ συλᾶν, quod est prædari.
Sylci, vrbs Sardiniæ, à Carthaginensibus condita. Steph.
Syleon, vrbs Phrygiæ, secundum alios Pamphyliæ: Gentile, Syleieus. Steph.
Syliones, populi Chaoniæ. Steph.
Sylla, per duplex ll. Vide SYLA.
Sylla, Romanus nobilis ex antiqua Scipionum familia, adolescentiæ omnibus flagitiis inquinatus, Quæsturã sub Mario adeptus est, in qua vitam omnem penitùs commutauit. Literis Græcis & Latinis bene eruditus, facundus, acer, astutus, gloriæ cupidus, sui securus, pecuniæ maximus largitor, animo grandis: vt de illo dubitari potuerit (inquit Sallustius) fortiórne an fœlicior esset. Missus à Mario ad Bocchũ regem legatus, Iugurtham vinctum retulit: Mithridatem Asiam crudelissimè vastantem compescuit: socialis belli luctus repressit: Cinnę dominationem fregit & Marium, qui olim se Quæstorem fastidierat, ipsam illam prouinciam proscriptum & exulem petere coëgit. Dictator deinde effectus, ita Rempub. oppressit, vt, teste Cicerone in Verrem, nemo illo inuito, nec bona nec patriam, nec vitam retinere potuerit. Postremò Repub lic. constituta, Dictaturam deposuit, & priuatus Puteolos concessit: quo in loco pediculari morbo periit.
Syllanion, statuarius nullo doctore nobilis.
Syloson, vir egregius, aliquando exilio mulctatus est: sed quia diuitiis & corporis præstantia affluebat, chlamydem sumptuosam semper gestabat. Quam cũ Dario (qui postea Persarũ rex effectus est) dono dedisset, is postea regnum adeptus, beneficij memor, Sylosontem solo natalitio restituit. Vnde tractum est prouerbium de chlamyde Sylosontis, quod dicitur de his, qui iactãt se magnificentia vestimentorum. Fuit autem Polycratis Samiorum tyranni frater: à Dario verò accepta tyrannide, vrbem assiduis cædibus exinaniuit. Vnde dictũ est prouerbium, ἕκητι συλοσῶντος εὐρυχωρίη, id est, Sylosontis opera locus amplus est. Strab. lib. Geogra. 14.
[Syluanectum, vulgò, *Senlis*, Galliæ Belgicæ oppidum, in Picardiæ prouincia, sic dictum à syluis, quòd istud oppidum olim in medio esset syluarum. Greg. Tur. libro nono capit. 20. hist.]
Syluanus, syluarum deus, Cyparissum puerum, quem in deliciis habuit, in arborem sui nominis transformauit. Quidam eundem esse putarunt cum Pane. Virgilius tamen 1. Georgicorum, manifestè eos distinguit. Nam cùm dixisset, Pan ouium custos, &c. interiecta deinde Mineruæ & Triptolemi mentione, subdit tandem,
Et tenerã ab radice ferẽs Syluane cupressum.
[Syluanus, aui sui & sororis filius, hoc modo. Valeria Tusculanaria ob iram Veneris Valerium patrem suum deperibat, rémque nutrici

communicat: quæ dolis subiens herum, puellam quandam ex vicinis eum dixit adamare, quæ aspectum eius, apertúmque concubitum vereatur. Aliquando pater postmodum debacchatus, lumen petiit: nutrix verò præueniens, fugiénsque, sese præcipitauit: filia quoque inde euadens, peperit Syluanum, quem Græci Ægypanẽ vocát. Pater quoque Valerius dolore affectus, sese dedit in præcipitiũ. Plut. Par.]

Syluanus, consul, anno ab vrbe condita 833.

Syluanus in Galliis à militibus Cæsar est appellatus. Agrippinæ ab Vrcisino est occisus: imperauit paulò plus II. mens. Pomp. Ammi. libr. 15. ab vrbe condita 1109.

Syluester III. pontifex Romanus electus, anno salutis 1044.

Sylua, nomen, quo Ilia Romuli mater vocata est. Virg. 7. Æneid.

Syluius, Æneę filius, à quo postea omnes Albani reges Syluij dicti sunt.

Syluius Posthumius, III. Latinorũ rex, regnauit annis XXIX. Syluius dictus, quia in rure educatus: Posthumus, quia post patris mortem natus fuit. Eutrop.

Syluius Athis, Eutropio, qui & Ægyptus, Albæ filius, VII. Latinorum rex, regnauit annis XXIIII.

Syma, vrbs in Asia. Quin & pro monte iuxta Pontum posuit Orpheus in Argonautis. Vide SYME.

Symachia, vna fuit ex Sibyllis, teste Martiano Capella, Hippotensis filia.

Symætha, vrbs Thessaliæ: Ciuis, Symætheus. Steph.

Symęthus, fluuius Sicilię, non longè ab Æthna, qui, vt ait Strabo libro sexto, agrum Catanęum irrigat. Hinc deducitur adiectiuum Symæthius.

Syme, Plinio libro quinto, capite 38. insula inter Rhodum & Gnidum, sic dicta à Syma, Ialysi filia, cùm prius Metapontis, deinde Ægle vocaretur. Author Hermolaus. Meminit Strabo libro decimosexto. Vide Syma. Stephanus, Syme, insula est Cariæ, teste Strabone libro 14. & vrbs eiusdem nominis. Gentile, Symæus, vel Symeus.

Symmachia Venus dicta est à Mantinensibus, quòd in Actiaco prælio Romanis opem tulisset.

Symmachus, Romanus orator, missus à Senatu Constantinopolin, ad Theodosij liberos, rogatum vt Vestales à Christianis destrui minimè paterentur. Cuius rei gratia putabant se aduersa multa à diis esse passos. Eius igitur orationem & Prudentius & Ambrosius, qui huius meminerunt, acerrimè confutarunt. Fuit & Symmachus, sacrorum librorum interpres, doctrinę parum syncerę & Christianę, cuius meminit Euseb. lib. 6. cap. 14. hist. eccles.

Symmachus, XLIX. Romanorum episcopus, regnauit annis XV. mens. V. diebus XXVII. anno salutis 499.

Symmachus, consul, ab vrbe condita 1275.

Symmachus, vnus ex interpretibus Bibliorum, qui putauit Christum ex concubitu Ioseph & Mariæ natũ. Quam insaniam probare voluit ex Euangelio Matthæi.

Symon, Cleophę filius, Hierosolymorum episcopus. Euseb. lib. 3. cap. 11. Cruci affixus est. Idem lib. 3. cap. 35.

Symon, summus sacerdos Iudęorũ, filius Oniæ, Iustus appellatus, anno mundi 3660.

Symphorosa, Getulij martyris vxor, quę mortẽ septem filiorum pro religione Christiana occumbentium tulit patiẽtissimè, imò verò eos ad supplicium animauit.

Symplegades, quæ & Cyaneæ, insulæ duæ, siue potius scopuli, trans Bosphorum Thracium, in ipso Ponti Euxini ostio mille quingentis passibus ab Europa distantes: tam modico autem inter se discretæ interuallo, vt ex aduerso quidem intrantibus geminę cernantur, paulùm verò deflexa acie, coëuntium speciem præbeant. Quę res occasionem prębuit poetarum fabulis, qui eas olim inter se concurrisse tradunt. Vnde & nomen acceperunt ἀπὸ τοῦ συμπλήττεσθαι, hoc est, à concurrendo, seu confligendo.

Synadis. Vide SINADA.

Synangus, vrbs Phœnicum: Gentile, Synangius. Steph.

Syndicus, vrbs cõtigua Scythię, cum portu. Aliqui Georgipen vocant. Steph.

Synesius, è Petapoli Aphricę philosophus Christianus, pręsul Ptolemaidis factus, scripsit libros in Grammatica, Philosophia, Panegyricos, epistolas, & alia. Suid.

Synnada, vrbs Phrygię (indigenę Docimitem & Docymęam vocant.) Aiunt autem Acamantem, cùm post bellum Troianum aberrasset, in Phrygiam venisse, & illic, dum obsesso regionis principi suppetias ferret, agrum quendam accepisse, ibique vrbem condidisse: quæ primùm Synnęa dicta sit, quòd multi ex Gręcis Macedones per Asiam collecti in ea habitarent: deinde à finitimis corrupto vocabulo Synnada: Ciuis, Synnadeus. Stephanus.

Syntiche, mulieris nomen. Philip. 4.

Syopij, populi Liburnis vicini. Steph.

Sypalettus, vicus in Cecropide tribu: vnde Sypalettus. Steph.

Syphax, Numidię rex, qui cùm Scipioni per Lælium fuisset conciliatus, bellique societatem cum eo iniisset, postea violata fide Annibali adhęsit. Tandem victus à Masinissa, viuus in Scipionis manus perductus est: à quo in triumpho circumductus, & in carcerem in-

exclusus: inedia vitam finiit, regno Masinissæ concesso.

Syra, locus qui secundum Iosephum viginti stadiis ab Hebrone distat, 2. Reg 3.

Syracusæ ciuitas Siciliæ amplissima, sub Pachyno monte sita, vbi fons Arethusa ab Alpheo (vt creditur) Elidis fluuio per subterraneos cuniculos means, magna aquarū vbertate erumpit. Cic. 6. in Verr. scribit Syracusas vrbē esse maximam Græcarum vrbium, pulcherrimámque: quæ ex quatuor quasi vrbibus maximis constare videatur: quarum vna insula nominatur, altera Arcadia, tertia Tyche, à nobili Fortunæ templo in ea extructo: quarta Neapolis. Hinc Syracusius, a, um. sed Græco more dicitur: nam Latinè Syracusanus, a, um. Hi populi, quia ditissimi, voluptatibúsq; ac deliciis dediti erant, factus est prouerbio locus, Syracusanę mensæ, & Syracusanæ diuitiæ. [Syracusis autem nunquam tanta obducitur nebula, vt non aliqua hora sol cernatur. Plin. lib. 2. cap. 62.]

Syrbane, insula in Euphrate: Gentile, Syrbanus. Steph.

Syrenes, filiæ fuerunt Archeloi & Calliopes Musæ, de quibus vide suprà SIRENES.

Syria, regio Asiæ, quæ ab Oriente fluuio Euphrate, ab Occidente nostro mari & Ægypto terminatur, à Septentrione habens Ciliciam, & partem Cappadociæ, à Meridie Arabiam: cuius insignes ciuitates, vt libro 5. refert Ptolemæus, sunt Laodicea, Hierapolis, Antiochia, Apamea, Palmyra, Heliopolis, Ptolemais, Sidon, Tyrus, Berytus, Botrys, Tripolis, Byblus, Seleucia, Cæsarea, & Damascus: Montes clari, Carmelus, Casius, Libanus: Fluuij, Euphrates, Chrysorrhoas, Singas: Regiones, Phœnice, Palestina, Iudæa, Idumæa, Comagena, Samaria, & Syria Cœle. Sunt qui quadripertitam faciunt diuisionem, in Syros, Assyrios, Leucosyros, & Cœlosyros. Plinius libro quinto, capite duodecimo Mesopotamiam quoque & Babyloniam Syriæ attribuit: totiúsque Syriæ partem facit Assyriam. Multi confundunt, vt Herodotus, qui Syros à Græcis dictos, Assyrios à Barbaris dici scribit, & illis Chaldæos adnumerat. Acron quoque & Porphyrio insignes grammatici, apud Horatium, eam, quæ nunc Syria dicitur, detracta syllaba, olim Assyriam dictam scribūt. Huius regionis incolæ Syri dicti sunt: qui olim astutiæ nomine malè audierunt, quemadmodum & Phœnices. Hinc factus est locus prouerbio, Syri aduersus Phœnices: quo vtimur, quoties significare volumus, duos egregiè astutos hoc agere, vt dolis se mutuò circumueniant. Iidem vsque adeò gulosi sunt, vt maximam diei partem in conuiuiis absumāt. Masculi à XIIII. anno, fœminæ à XII. vsque ad LXV. tributo obligantur. Fortunam colūt. Proni sunt in cachinnos & scommata. Diuino cultui satis dediti. vnde Stat. libro 1. Syl. Quod ramis pia germinat Damascus. Operosissimi sunt in hortis. Hinc Prouerb. Multa Syrorum olera.

Syria soba, in titulo Psal. 60. ea est quæ Palæstina dicitur.

Syrianus, Alexandrinus, philosophus Platonicus, docuit Athenis, scripsítque in totum Homerum commētarios, libros septem in Platonis rempublicam, & alia. Huius discipulus & successor fuit Proclus. Suid.

Syrictæ, vt ex Megasthene notat Plin. lib. 7. ca. 2. gentes inter Nomadas Indos, narium loco foraminum tantùm habentes, anguium modo loripedes.

Syrinthus, vrbs Cretæ. Gentile, Syrinthius. Stephanus.

Syrinx, gis, Nympha Arcadica, vna Naiadum, quæ cùm vim Panos alioqui effugere nō posset, inuocato sororū numine, in calamos palustres est mutata. Ouid. lib. 1. Metamorph.

Syrisca à Syrus fit, sicut Cilisca à Cilix.

Syritha, filia Danorum regis Sylualdi, tantæ pudiciæ, vt cùm ob elegantiam formæ magnam procorum frequentiam pateretur, neminem tamen probauerit. Saxo lib. 7.

Syrmæum, campus inter Nomades & Nabathes: Gentile, Syrmæus. Steph.

Syrmatæ, iidē qui Sauromatæ. Scribit enim Eudoxus Syrmatas ad Tanaim fluuium habitare. Steph.

Syrna, vrbs Cariæ à Podalirio condita. Aiunt enim Podalirium cùm aberrasset, delatum in Cariam à Caprario quodam seruatum esse, & ductum ad Cariæ regem Damæthum, cuius filiā à tecto delapsam, detracto ab ambobus brachiis sanguine, ille curauit: quod admiratus rex, filiam ei coniunxisse fertur, & Chersonesum donasse: in qua Podalirius duas ciuitates, alteram, vxoris nomine, Syrnam: alteram verò, pastoris nomine, à quo seruatus fuerat, condiderit. Gentile, Syrnius, & Syrnias fœmininum. Steph.

Syroë Persis imperauit, anno 1. anno salutis 627.

Syrophœnix, ora maritima Syriæ, circa Euphratem, cuius pars Idumæa & Iudæa.

Syrsigabis, Darij mater: quæ audita morte Alexandri, sese perpetuæ nocti dedit.

Syrsimithritas, Persarum satrapas fuit, qui duos ex matre liberos suscepit. Nam authore Curtio, apud Persas parentibus stupro coire cum liberis fas est.

Syrtes, tium, duo sinus periculosissimi in mari Libyco, qua Africā propriè dictā alluit: quorū alter qui Carthagini propinquior est, minorem Syrtim vocant) CCC. M. passuum ambit. Alter, qui in Cyrenaicā vergit, maior est

tis dicitur: habétque circuitũ DCXXXV. M. pass. Vtraque Syrtis nauigãtib⁹ est periculosissima, quòd mare ibi vadosum sit, arenæ vehens cumulos, qui loci faciẽ vicissim immutant, dorsáque & breuia in alia atque alia loca transferunt. Sunt & in terra Syrtes in eadem Africa, vento arenas excitante, & proxima quæque operiẽte. Vnde Solinus author est, iis in locis, quamuis terra iter faciẽtes, cursum sideribus regere. Nam arenarum cumuli, vento agitati, locorum faciem mutant: & quemadmodũ in mari, nunc aggere sublimia faciunt, quę priùs desidebãt, nunc vallibus profunda, quę priùs excelsa erant.

Syrus, Mesopotamiæ rex, anno mundi 2909.

Syrus insula Ionica, Asiæ opposita, cuius prima producitur, à qua Pherecydes Syrus ortum habuit, non à Syria regione. Strabo libr. 12. Stephanus Ioniæ vel Acarnaniæ insulam esse scribit: Gentile, Syrius. Scyrus verò Thracię adscripta est, vt Strabo & Plinius testantur, longè à Rhodo.

T　A

TAbæ, Tabarum, vrbs Carię. Pli. lib. 5. cap. 27.

Tabæ, vrbs Lydiæ, de qua oraculum Pisidis datũ, ἀσυλάβων ἐρικυδὲς ἐλεύθερον οἰκίζεσθαι. Dicta à Tabo heroë. Alij aiunt Cybirã vrbem cõdidisse sui nominis: Marsyam verò fratrem eius Tabas super rupe: Taban enim petram significare. Vel à Tabeno Argiuo. Ciuis, Tabenus. Sunt etiam Tabę, vrbs Cariæ, & tertia Peræę, quam Alexãder in libro de Syria interpretatur bonam. Steph.

Tabathra. Vide TABRACA.

Tabbaoth, nomen viri. 1. Esd. 2.

Tabee, filius Nachor ex Roma concubina. Genesis 22.

Tabeel, nomen viri. 1. Esd. 4. Isa. 7.

Tabelias, nomen viri. 1. Par. 26.

Tabeni, populi iuxta desertum Carmaniæ habitantes. Steph.

Tabereni, populi iuxta Chalybes, Pomponio libro 1. quos Strabo Tabarnos nominat. Rectiùs Tibareni, vel Tibarani dicẽdi, teste Hermolao. Iustissimi sunt, nec priùs prælio congrediuntur, quàm diem, locum & horam, ex fide hosti denuntiarint. Cùm mulier partu liberatur, vir in lectulum, tanquam pueri author decumbit, cúmque vt puerperã effœta vxor curat, vt ex Nympho Cælius annotauit.

Tabernæ, locus iuxta Romam. Act. 28.

Tabij, vrbs Italiæ, in qua Remus institutus est. Stephano.

Tabis, vrbs Arabiæ: Ciuis, Tabenus. Steph.

Tabor mons in medio Galilęę, rotundus ac sublimis.

Tabraca, oppidum Africæ minoris. Silius Sabatrã nominat libro tertio. Aliis Tabatra, quod minimè mirum est. Barbara enim vocabula inepta sunt, nec semper eodem sono vtraque lingua efferri consueuerunt, vt Hermolaus scribit. Θάβρα, Steph. vrbs Libyę: Gentile, Tabathrenus.

Tabremon, pater Ben-adad regis Syriæ, tertij Regum decimoquinto.

Taburnus, mons Campanię, oliuetis abundans. Virg. 2. Georg.

Tacapa, Ptole. libro 4. cap. 3. vrbs Syrtis paruæ: Plinio Tacape: vulgò *Capis*.

Tacasin, ciuitas in tribu Zabulon, Ios. 19.

Tacfarina, Numidarum rex, victus ab Decio ad Pagydam. Tacit. lib. 3.

Tachelotis, Ægyptiorum rex, regnauit annis 13. anno mundi 3126.

Tachempso, Herodoto libro 2. histor. quædam Nili insula. Vide Tacompsos. Stephano insula Æthiopię iuxta Libyam: Gẽtile, Tachempsites.

Tacitus, Imperator Romanus, qui apud Tarsum febre correptus obiit. Author Sextus Aurelius.

Tacitus Cornelius, sub Adriano principe orator clarissimus, æqualis ac familiaris Plinij Iunioris, Belgicę Galliæ rationes procurauit, ad Vespasianos vsque peruenit, ab iisque honoribus euectus, historiam principum conscripsit, ab Augusto vsque ad Adrianum. Vide CORNELIVS.

Tacola, Indiæ emporium extra Gangem, Ptolemæo lib. 7. capit. 2. Malacha nunc dicitur, miræ magnitudinis, à Portugalensibus vi capta: quod testatur epistola Emanuelis regis ad Leonem X.

Tacompsos, vicus in finibus Ægyptiorum & Æthiopum iuxta Philiam insulam: Gentile, Tacompsites. Stephanus. Vide TACHEMPSO.

Taddæus, nomen viri.

Tænarus, ri, siue Tænara, orum, promontorium Laconicæ regionis, circa medium meridionalis lateris Peloponnesi, quàm lõgissimè in mare procurrens, oppidum habens eiusdem nominis. Suidas ait Tænarum, promontorium esse Laconiæ, in quo fauces erant ad inferos deducentes, vbi & Neptuni præsidis tẽplum: illic supplicantes in sacello Neptuni Helotes, nihil veriti Lacedęmonij interfecerunt. Circa Tænarũ, antrum ostẽdebatur, per quod Herculem ab inferis rediisse poetæ fabulati sunt, Cerberúmque vinctũ ad superos traxisse, vulgóque creditũ est, eas inferorum esse fauces. Ibidem marmor Laconicum effodiebatur, coloris viridis, quòd & à loco Tænarium cognominatur.

Tænon, Hermol. in lib. 9. Plinij cap. 37. fuit vrbs

Laconię,

Laconiæ, à qua mulier poetria nomine Herina ortum habuit.

Taga, regio dicta à Tago, rege Assyriorum.

Tagesta (aliàs Tegesta) Plin. lib. 5. cap. 4. ciuitas Africæ, à qua Tagestensis. Vnde qui Aurelij Augustini vitam scripsere, Tagestensem eum fuisse memorant.

Tages, is, filius Genij, teste Festo, & nepos Iouis, qui adhuc puer XII. Hetruriæ populos haruspicinam traditur docuisse. De hoc Cicer. lib. 2. De diuinatione, scribit ad húc modum: Tages quidam dicitur in agro Tarquiniensi, cùm terra araretur, & sulcus altiùs esset impressus, extitisse repentè, & eum affatus esse, qui arabat. Is autem Tages, vt in libris est Hetruscorum, pucrili specie dicitur visus, sed senili fuisse prudétia. Eius aspectu cùm obstupuisset bubulcus, clamoréq; maiorem cum admiratione edidisset, concursum esse factum, totámque breui tempore in eum locum Hetruriam conuenisse, tum illum plura loquutum multis audientibus, qui omnia eius verba exceperint, literísque mandauerint: omnem autem orationem fuisse eam, qua aruspicinæ disciplina contineretur: eam postea creuisse rebus nouis cognoscendis, & ad eadem illa principia referendis.

Tagira. Vide TAVCHIRA.

Tagus, mons in Lusitania, apud quem quædam equæ dicuntur è vento concipere.

Tagus, cognométo Orma, regnauit apud Celtiberos, anno mundi 2114. Beros. lib. 5.

Tagus, Lusitanię fluuius, aureas voluens arenas, vt Plinius ait. Circa húc fluuiú (si eidé credimus) equæ in Fauoniú obuersæ concipiunt, equósque ita gignunt pernicissimos, sed tertium ætatis annum non excedentes.

Tahath, filius Asir filij Abiasaph, 1. Par. 6. Filius Bareth filij Suthalæ. 1. Par. 7.

Tainni, populi à Saracenis ad Meridiem vergentes. Steph.

Talabrica. Vide LIBORA.

Talæmeneus, viri proprium, qui Troianis auxilia misit.

Talantia, Spartana mulier, cùm audiuisset filiú suum Pedaretum iniquè apud Chios sese in regni administratione gerere, his ad eú verbis scripsit: Aut te meliùs in Chij administratione gerito, aut isthic maneto. Nam si Spartam redieris, non est quòd vltrà speres te victurum.

Talaon, filius Iasij, apud Argos regnauit, vt notat Bocatius lib. 2. cap. 38.

Talaria, vrbs Syracusiorum: Gentile, Talarinus. Stephanus.

Talaso, virginitatis deus, apud Romanos (inquit Seruius) inuocatur. Cú enim in raptu Sabinarum plebeius quidam raptá pulcherrimá duceret, ne ei auferretur ab aliis, Talasonis eam ducis nobilis esse simulauit: cuius nomine puellæ fuit tuta virginitas. Hæc Seruius.

Taga. Vide TALGA.

Talga, Pompon. lib. 3. insula in Caspio mari, sine cultu fertilis, omni fruge ac fructibus abundás: sed vicini populi, quæ gignútur, attingere nefas, & pro sacrilegio habent, diis parata existimátes, diisque seruanda. Hactenus Mela. Ptolemæo lib. 6. cap. 9. Talca dicitur. Plin. lib. 6. cap. 17. in Caspio mari vulgatam insulam Tazatam esse scribit. Variat igitur nomen in sexcentis aliis. Vistula, Istula, Tabireni, Tabrani, Tibereni, &c.

Talthybius, præco in Græcorum exercitu ad Troiam, Hom. 1. Iliad. qui vnà cum Eurybate ab Agamemnone missus est ad Achillis castra, vt Briseidem ab eo abduceret.

[Talus adolescés, sororis Dædali filius, reperta serpentis maxilla paruulú cùm secuisset lignum, imitatus postea dentium serpentis spissitudinem, serrá ferreá primus omnium fecit. Reperit etiá tornum, & rotam figuli. Ita cùm pluribus rebus profuisset, magna laude celebratus est. Hunc igitur puerú Dędalus, inuidia motus, existimant turpe, magistrum ab adolescente gloria vinci, dolo interfecit. Diod. lib. 5.

Tamara. Vide TAMARIS.

Tamare, insulæ Britanniæ vrbs, Ptol. li. 2. cap. 3. vulgò *Tamstoll.*

Tamaris, Hispaniæ fluuius, à quo Tamari populi dicti Pomponio lib. 3. apud Ptolemæum libro 3. cap. 6. non Tamaris, sed Tamara legitur.

Tamaritæ, populi Asiatici, non longè à Caspio mari.

Tamares, fluuius Britanniæ insulæ, Ptol. lib. 2. cap. 3. Vulgò *Tone.*

Táberlanes Scytha, infinita multitudine Turcarú terras inuasit, Baiazetem Turcarú dominum acie victum & captum in cauea clausum per totá Asiam circunduxit, anno salutis 1398. Hic verò primùm fuit bubulcus: demum adeò fauentem reperit fortunam, vt ad imperium Scytharum conscenderit.

Tambrax, vrbs Parthorum: Gentile, Tambracius vel Tambracenus. Steph.

[Tamerlanus, Tartarorú rex immanissimus, se nó hominé, sed iram Dei, & hominú perniciem, & ruinam, appellari iubebat. Chalcondil. in hist. Turc. & Belf. tom. 2. Cosm.]

Tamesis, fluuius in Anglia fines interioris regionis à maritimis ciuitatibus diuidens, à mari circiter passuum millia octoginta. Id vno omninò loco pedibus atque ægrè tráfiri potest, & in mediterraneis illius locis insulæ oriens, nauigabilísque Oceanum influit. Tamisa vulgò.

Tamiatis, vrbs Ægypti. Steph.

Tamma, vrbs Arabiæ. Ciuis, Tamnites. Step.

Tamos, promotorium quod Taurus attollit. Vide Pomponium in descriptione Indiæ.

Tamyna, Srraboni, vrbs Eretriæ: Gentile, Tamyneus: fœmininum, Tamyneis. Ibidem Iupiter Tamynæus colitur. Pausanias libro vndecimo. Steph.

Tamyrace, vrbs Sarmatiæ Europææ: Gentile, Tamyracenus.

Tamyras, Thrax poeta fuit, qui scripsit versus in Theologia ad tria millia: eximia fuit pulchritudine & amore puerorum deflagrauit: hic ausus est cum Musis in certamen descẽdere, vnde ab his occæcatus est.

Tanac, nomen vrbis in tribu Aser. Iud. 1.

Tanagra, Ptol. lib. 3. cap. 15. Bœotiæ mediterraneæ oppidum nobile, Plin. lib. 10. ca. 21. Hãc Homerus (inquit Stephanus) Græan vocat propter vicinitatẽ: priùs autem Pœmandria dicebatur. Aristoteles verò Oropum dictã scribit. Est autem locus vrbis Oropiorum iuxta mare. Hinc Tanagræus, Tanagris, Tanagricus. Steph.

Tanagræi. Vide GEPHYRA.

Tanagrus, siue Tanager, fluuius Lucaniæ, quę est regio Italiæ inter Picentinos & Brutios.

Tanais, fluuius Scythiæ, Asiã diuidens ab Europa, à Septẽtrione in Meridiẽ fluens, Nilo aduersus. Strab. lib. 11. paulo tamẽ Orientalior, per Scythas & Sarmatas in Mæotim defluẽs. Stephano, vrbs eiusdẽ nominis cum fluuio. Strabo lib. 7. Ciuis, Tanaites, fœmininũ Tanaitis. Aliqui eundem fluuium Acesinem & Iaxartem esse volunt. Steph.

Tanaquil, Tarquinij Prisci Rom. regis vxor.

Tanas, oppidũ non lõgè à Tanai, Venetis paret. Vnde & nobilissimæ pelles feruntur & mancipia, quæ à Scythis emunt, quos appellant Carcasos.

Tanasis, rex Gotthorum, & dux Scytharum, anno mundi 271.

Tanaus, primus rex Scytharum.

Tanes, vir Persa è ducibus Darij.

Tanis, metropolis Ægypti, à qua Tanicũ, siue Taniticum Nili ostium dictum. Eadem & *Taphnis & Taphiũ dicitur. Hic fuit, vt annotat* Villanouanus in Ptolemæum, prima *Israelitarũ captiuitas, à qua per mare rubrũ* duce Mose, sunt erepti. Sita erat in terra Hiessen, sed nunc destructa est.

Tanos, vrbs Cretæ. Gentile, Tanius. Steph.

Tantalus, Iouis ex Plote *Nympha filius, Aga*memnonis & Menelai auus, qui ab eo Tãtalidæ dicti sunt. Hic cùm deos cõuiuio excepisset, vt eorũ diuinitatem experiretur, Pelopem filiũ membratim disceptum, coctúmque iis apposuit comedendũ. Illi verò à ne*phãdis epulis abstinuere omnes, vna Cerere* excepta, quæ pueri humerum deuorauit: pro quo illi dij eburneum restituerunt, reuocatáque per Mercurium ab inferis anima, Pelopi vitam reddiderunt. Patrem verò tanti sceleris authorem ad inferos detruserũt, vbi perpetua fame & siti torquetur, Eridani fluuij aquis, quibus mento tenus dicitur immersus, & pomis, quæ capiti eius imminent, captationem eius fugientibus. Hinc Tantalides, & Tantalis, idis.

Tantalus, rex Atheniensiũ, rexit Phrygas, qui priùs Mæones vocabãtur, anno mũdi 2602.

Tantalus, mons Lesbi à Tantalo dictus. Gentile. Tantalius. Steph.

Taochi, populi intra Pontum, & regio similiter, Hos aliqui Toas vocant. Steph.

Taphet, Salomonis filia, 3. Reg. 4.

Taphiæ, insulæ, quas prope Echinadas Strabo lib. 10. ponit, quarum caput Taphus. Iis Taphij & Teleboæ imperauerunt. de quibus huiuscemodi repetit originẽ enarrator Apollonij poetæ. Perseo ex Andromeda, vt narrat Herodotus, quatuor fuere filij, Alarus, Steneleus, Nestor & Electriõ, qui simul regnauerũt. Ex Hippotoe Nestoris filia, & Neptuno Pterelas genitus, ex Pterela Telebos & Taphus, à quo Taphus insula, in qua Teleboę ac Taphij cõmuni nomine & imperio fuere. Igitur ij Hippotheos eorũ auię pecuniã ab Electrione corũ necessario, q̃ pro ea spopõdit, repetebãt: qua negata ad arma venere, armẽta abegerunt, ipsum denique & filios sustulere. Alcmena, Electrionis filia patrem vltura, Amphytrionẽ Thebanum hominẽ potẽtissimum in matrimoniũ accepit, atque hoc pacto, bello inter eos conflato, ab eodẽ Amphitryone deleti sunt, eorúmque regnum Cephalo profugo Atheniensi, qui exercitui præerat, donatũ, quod ad Vlyssem successione peruenit. Hæc ille. Ex quo apparet Teleboas & Taphios omnibus iis insulis imperasse. Vide Taphii & Taphiussa.

Taphias, insula quæ triginta stadiis à Taphiussa Cephaleniæ vrbe distat. Steph.

Taphii, dicti sunt populi, à Tapho Neptuni filio qui Echinadibus insulis imperauit. Hũc Neptunus (*vt est in fabulis*) inuictum fecit, vt quandiu quem in vertice aureum *derat capillum, haberet incolumem, tandiu* foret insuperabilis.

Taphium. Vide CEPHALENE.

Taphiusa, Plin. li. 36. cap. 21. locus iuxta Leu*cadem, in quo Taphiusius lapis nascitur.*

Taphiussa, vrbs Cephaleniæ, quondã Taphos appellata: Ciues, *Taphij, vel Taphiussæi.*

Taphnes, vxor Pharaonis regis Ægypti. 3. Regum 11.

Taphnis, ciuitas in Ægypto, à qua Taphnæi dicti sunt viri in ea habitãtes. Vide TANIS.

Taphos. Vide TAPHIVSSA.
Taphosiris. Vide TAPOSIRIS.
Taphrę, oppidū in Taurica Chersoneso, Traiani principis auspiciis aliquando captum, vt author est Florus, qui sub Traiano vixit.
Taphræ, vel Taphre, regio iuxta Mæotin paludem, quam fossis & vallo munierunt serui dominorum vxoribus congressi, cùm domini in diuturno bello contra Thraces vel populos intra Istrum abessent. Hanc regionem inhabitasse dicuntur Satorchæi. Steph. Hi populi Satarchæ suprà nominantur.
Taphsar, nomen regionis. Ierem. 51.
Taphua villa, terminus Palęstinę ad Ægyptum, procul XIIII. M. à Raphaim. Est & altera Taphua terrę Manasse, Ios. 12. & 15. data filiabus Salphaad, Ios. 17. filius Hebron, 1. Paral. 2.
Taporta. Vide TAPYRI.
Taposiris, ciuitas in Ægypto prope Alexandriā. Stephanus ταφόσιριν appellat, quia sit sepultus in ea Osiris. Strab. libr. 17. duas facit Taposires: vnam Mara propiorem, alterā remotiorē. Ciuis, Taposirites.
Taprobâne, vulgò, *Sumatre*, insula omnium, quę veteribus cognitę fuerūt, maxima, à Colaico Indię promontorio in Austrum quatridui nauigatione recedens, in qua Septentriones negant conspici posse. Lucet ibi Canopos, sidus clarum & amplissimum. Homines corporum magnitudine alios antecellunt, cęruleis oculis, atroci visu, terrifico sono vocis. Viuunt vltra annos centum. Nascuntur in ea berylli & hyacinthi, vt Ptolemęus li. 6. refert. Plin. 6. cap. 21. Vide infrà Taprobane.
Tapsagum, Cyrenaicæ regionis oppidum, Plin. libro 5. capite 5. in descriptione Cyrenaicę regionis.
Tapsus, insula decē stadiis à Sicilia distans versus Syracusas. Virg. lib. 3.
　　-Tapsúmque iacentem.
　Græcè scribitur Tapsus per th. Vide infrà.
Tapyri, populi in Parthia (vt li. 12. refert Strabo) quibus mos est, vt proprias vxores aliis viris nuptui concedant, cùm duos aut tres filios ex eis susceperint. Stephano, gens non procul à mari Hyrcano. Quadratus Taporra vocat. Gentile, Taporrhæi.
Tarachus Æthios, Ægyptiorum rex, regnauit annis xx. anno mundi 3251.
Taracina (aliàs Tarracina, vel *Teracina*) oppidū Volscorum in Campania, non procul à Caieta & Amyclis, vt est author Seruius apud Virg. 10. Æneid. antè Trachyna, id est aspera, à loci aspredine, & lingua Volscorum Anxur dicebatur priùs. Liuius lib. 4. Anxur fuit quæ *nunc Taracinę sunt*, *ciuitas prona in paludes*, editum occupat collem. Vide ANXVR & TRACHYNA.
Taracon, vel potius Tarraco, *per duplex r, insignis* Hispanię ciuitas, Scipionum opus, à qua prouincia ipsa Taraconia & Taraconēsis vocatur, quę (vt Pomponius scribit libro 2.) altero capite Gallias, altero Bæticam, Lusitaniámque contingens, mari latera obiicit nostro, qua Meridiem, qua Septentrionem spectat, Oceano. Hinc Taraconensia vina optima.
Táranis, dicebatur Iupiter à Gallis, cui humano sanguine litabant.
Tarandrus, regio Phrygię: Gentile, Tarádrius. Steph.
Tarantus, vrbs Bithynię, vbi Tarantheus Iupiter colitur. Steph.
Taras, Neptuni filius, quem Tarentum ędificasse nonnulli autumant. Vide Tarentum, quod Gręcis Taras vocatur.
Taratalla, loci nomen apud Martial.
　Si tibi Mystillus coquus Æmiliane vocetur,
　　Dicetur quare non Taratalla mihi?
Taraxippus, fuit quidam in Isthmo ab equis interemptus, de quo Cæl. lib. 11.
Tarbelli, Ptol. libr. 2. cap. 7. Gallię vrbs in Aquitania. Vulgò *Tarbe*.
Tarbiaci, populi in finibus Agrippinēsium. Tacitus.
Tarchetius, impius Albanorū rex. De quo Plutarchus in vita Romuli: Quidam (inquit) etiā sunt, qui de Romuli ortu fabulosa quædam referre non dubitāt. Nam dicunt Tarchetio, Albanorū regi scelestissimo & crudelissimo homini, diuinitùs monstrum domi visum penè ex sacrario se attollens, ad multos dies mansisse: & cętera, quę se idem author à Promathione quodam, qui Italicam scripsit historiam, memoria prodita accepisse dicit.
Tarchia, vrbs Sicilię. Gentile, Tarchiates vel Tarchianus. Steph.
Tarchon, siue Tarcho, Hetrurię dux & aruspex insignis, qui Æneæ suppetias tulit aduersus Turnum & Rutulos. Virg. Æneid. 8.
Tarchonium, vrbs Tyrrhenię, à Telepho filio Tarchonis: Ciuis, Tharconinus vel Tarchonieus. Steph.
Tarentum, Magnę Gręcię vrbs clarissima, in intimo recessu sinus, qui ab ea dicitur Tarentinus. Hæc à Tarante, Neptuni filio, primùm condita fuit, *à quo & nomen accepit: deinde* à Laconibus aucta, qui duce Phalanto illuc *aduentantes, expulsis incolis (vt Iustinus libro* 3. scribit) eam tenuerunt. Huius incolæ dicuntur Tarentini, qui cum Romanis aliquandiu bellum gesserunt: quibus cùm pares nō essent, *Pyrrhum Epirotarum regem* auxilio sibi acciuerunt. Sunt qui Tarentum non à *Tarante Neptuni filio*, sed à Sabina voce Tarentum deducant: quę illis molle significat: propterea quòd in agro Tarētino & nuces & lanę mollissimæ prouenirent. Tarenti item

purpura tingebatur,à loco Tarẽtina cognominata.

[Tarentini,vires,potentiámq; nacti,adeò proteruis, fractíſq; fuiſſe moribus tradũtur, vt vniuerſum ſinguli corpus conuellere, commẽdaréque conſtituerint, virginúmque more, tenuiſſimis & tranſlucentibus lineis, domo exeuntes, velari conſueuerint. Ex qua vitæ, morúmque inſania,ad cõtumelias (vt fit plerumque)conuerſos, graues poſtmodùm illos delictorum ſuorũ pœnas dediſſe ferunt. Cùm enim finitimorum Iapygum, nulla de cauſa, Corbinam vrbem vi expugnaſſent, illorum pueros,& adulta ætate virgines, qui ad templa confugerant,in iiſdem locis, ſacratíſque deorum ædibus denudatos, omnium libidini obnoxios per totũ diem crudeliter expoſuiſſe feruntur:quę res adeò hominibus, diíſque ingrata fuiſſe narratur, vt eos omnes, qui id patrauerant facinus, & in Corbinorum pubem tam nequiter fecerãt, fulguribus ſtatim, fulminibúſque obrutos fuiſſe conſtet. Leonic. Thom.lib.3.cap.98.]

Tarichea, vel, æ, in vtroque numero, vrbs Iudæę,teſte Ioſepho.Gentile, Taricheates.Sunt & alię Tarícheę Dendeſiæ,Senicæ,Canobicę.Ciues,Taricheutę:id eſt,ſalſamẽtarij:nam Ταριχεῦειν, eſt ſale condire. Steph. Fortè legendum Mẽdeſię & Tanicæ,ab oſtiis Nili, vt & Canobicę. Strabo libro 17. Melite inſula (inquit) diſtat à Corcyra ſtadiis 500. deinde Adruma ciuitas eſt, poſtea inſulæ multæ & crebrę,nomine Tarchię. Idem libr.16.in Iudæa, Apud eos (inquit)quę Tarchię appellantur, eſt lacus, qui optimas piſcium condituras præbet: gignit arbores fructiferas malis ſimiles.

Tarius Ruffus,ciuis Romanus, ex infima plebe ortus,conſulatum tamen in militari gloria adeptus eſt.

Tarna,vrbs fertiliſſima, Hom. Iliad.5.quam in aratores vocatam poſtea Sardis dixerũt. Τάρνη Stephano,vrbs Achaiæ:Ciuis, Tarnius.

Tarnutius,vir fuit tum Mathematicę,tum Philoſophię ſtudioſus,qui quũ in Aſtrologia putaretur excellere,huic impoſuit Varro,vt Romuli conceptionem in horã & diem deduceret, inſpectíſque eius vitæ inſtitutis ac rebus geſtis,ex illis conſequentia colligeret, veluti Geometricarũ propoſitionum reſolutiones præcipiunt. Author Plutarch.in Romulo.

Tarpeia,virgo Veſtalis,teſte Varrone,quę arcẽ Capitolinam, patris ſui Tarpeij cuſtodiæ cõmiſſam Sabinis prodidit: à quibus cùm proditionis mercedem peteret (pacta enim erat, quicquid in ſiniſtris brachiis geſtarẽt, armillas intelligens, quas illi aureas gemmatáſque læuo in brachio ferebant)ſcutis illorũ obruta, Tarpeio monti nomen fecit,qui priùs Saturnius dicebatur. Virg. à quo etiã monte Iupiter Tarpeius dictus eſt, quòd ibi coleretur.

Tarpeius,fuit citharœdus Veſpaſiani tempore. Author Tranquillus.

Tarphara,vrbs fœlicis Arabiæ. Steph.

Tarphe,es,Step. vrbs Locrorum Epicnemidiorum,iuxta Pharygas. Hom. in Catalogo.

τάρφυν τε, θρόντόν τε, βοάγριον ἀμφὶ ῥέεθρα.

Nomen habet à Tarphe propinquo fonte,ſiue ab arborum denſitate: Τάρφιος enim Græci denſum appellant.

Tarquinius Priſcus,Demarathi Corinthij filius, Tarquinis vrbe Tuſcorum natus, primùm Lucumo dictus: qui vbi ſe in patria nullo in honore eſſe vidit,quòd peregrino patre eſſet prognatus,ſuaſu vxoris (ea mulier fatidica erat,nomine Tanaquil) Romam ſeſe contulit: vbi breui propter opes ingeniíque dexteritatem in Anci regis amicitiã inſinuatus, ab eo relictus eſt liberorum eius tutor:quorum tamen commoda propriis rationibus poſthabuit, breuíque perfecit, vt magno plebis cõſenſu rex crearetur. Quare vt regnum parum iuſtè partum ſtabiliret, centum patres in Senatum allegit, qui minorum deinde gentium dicti ſunt,ſuæ eos factionis futuros ratus, cuius beneficio in Senatum veniſſent. Bellum primùm cũ Latinis geſſit, oppidúmque Apiolas vi cepit. Circo maximo primus locum deſignauit, locáque patribus equitibúſque diuiſit, vbi ſibi quiſque ſpectacula facerent. Sabinos victos Collatia, agróque Collatino mulctauit. Corniculum, Ficulneam veterem,Cameriam,Cruſtumerium, Ameriolam, Meduliam, & Nomentum, priſcorum Latinorum oppida partim expugnauit, partim in deditionem accepit. Tandem cùm annos duodequadraginta regnaſſet, dolo liberorum Anci, in curia eſt obtruncatus. Liu.1.ab vrbe.

Tarquinius Superbus,ſeptimus & vltimus Romanorum rex,à moribus cognomen adeptus, Tullam Seruij Tullij filiam vxorem duxerat, præferoci ingenio mulierem, cuius conſilio ſocerũ interfecit, regnúmque ſceleſtè occupauit. Bello tamen ſtrenuus fuit. Latinos Sabinóſque domuit. Sueſſàn Hetruſcis eripuit. Gabios per Sextum filium ſimulato perfugio in ditionem redegit. Ferias Latinas primus inſtituit. Capitolium ſtructurus, caput humanum in fundamentis inuenit. Qua de re Aruſpices conſulti reſponderunt,eam arcem caput gentium futurã. Demum cùm Sextus eius filius, Lucretiæ per vim ſtuprum intuliſſet, cum vniuerſa familia in exilium actus, ad Porſenam Hetruriæ regem ſe contulit: qui pro eius reſtitutione ne quicquam Romanis bellum intulit.

Tarquinius Collatinus, Ægerij, ex Tarquinij

Superbi sorore filius, gener Sp. Lucretij, qui Romę præfectura vrbis fungebatur. Hic cùm in Ardeæ obsidione cum regiis iuuenibus cœnaret, exorta de vxoribus mentione, cùm suam quisque certatim laudaret, Collatinus negat verbis opus esse, paucis id quidem horis sciri posse, quantũ cæteris præstet sua Lucretia. Quid multa? citatis pariter equis Romam aduolant, regiásque nurus in conuiuiis luxúque cum æqualibus deprehendunt. Deinde Collatiam petentes, Lucretiam nocte sera lanæ deditã inter lucubrantes ancillas in medio ædium sedentem inueniunt. Quare muliebris certaminis laus penes Lucretiam fuit. Adueniẽs vir, Tarquiniique benignè accepti, victor maritus comiter inuitat regios iuuenes. Ibi Sextum Tarquiniũ mala libido stuprandæ per vim Lucretiæ capit: tum forma, tũ spectata castitas incitat. Dissimulata tamẽ in præsens cupiditate, tum quidem vnà cum cæteris in castris redit: sed paucis pòst interiectis diebus Collatiam reuersus, & à muliere propinqua hospitio exceptus, nocte intempesta conceptũ animo facinus vi minísque exequitur. Quã rem mulier castissima tam ægrè tulit, vt postridie viro patréque per literas accersito, cùm rẽ, vti gesta erat, exposuisset, necem sibi cõsciuerit. Pulsis deinde ob facinus tam tetrum Tarquiniis, Collatinus Bruto in consulatu datus est collega: quo tamen non multò pòst coactus est se abdicare, non aliam ob causam, nisi quòd Tarquiniorum propinquus esset, eodémque, quo illi, nomine diceretur. Liu. lib. 1. & 2. ab vrbe condita.

Tarquiniẽses, Italiæ populi, CCCVII. Romanos milites immolarunt. Liu. libro 7. Oros. lib 3. cap. 6. [In Tarquiniẽsi lacu, duæ esse narrantur insulæ, quæ nemora circunferunt, nunc triquetram figuram edentes, nunc rotundam complexu, ventis impellentibus, quadratam nunquam. Plin. lib. 2. cap. 95.]

Tarracina. Vide TARACINA, per simplex r.

Tarraco, siue Tarracon. Vide TARACO.

Tarrha, vrbs Lydiæ, & alia Cretæ, patria Lucij grammatici, vbi Tarrheus Apollo colitur. Item alia iuxta Caucasum, colonia Cretensium. Hinc Tarrhæa, de regione & de muliere. Steph.

Tarsa, populosus vicus iuxta Euphratem, infra Samosata stadiis fortè C L. Steph.

Tarse, regnum, Asiæ regio, quę olim Gedrosia.

Tarsea, vrbs Bithyniæ, aliàs Tarsus dicta. Steph.

Tarseiũ, vrbs iuxta Herculis columnas. Polyb. libro 3. Gentile, Tarsenus. deberet autem dici Tarseites, vel Tarseiotes.

Tarsus, vrbs Ciliciæ clarissima. Strab. lib. 15. & regionis totius caput, in campis sita, & Cydno amne irrigata: cuius conditorem volunt fuisse Perseum Danaes filium. Alij tamen vrbis *huius originem ad Sardanapalum referunt*, postremum Assyriorum regem: cuius etiã monumento incisum erat, quòd Tarsum & Anchialõ die vno cõdidisset. Vide Sardanapalus.

Tartari Pannoniam ingressi, Varidano oppido capto, fœminas tẽplis inclusas cremauerũt, & Belam, quarũ eius populi regem sic terruerũt, vt ad præsidiũ salutis latebras quæsierit.

Tartarus, ri, siue Tartara, orum, locus profundissimus inferorum, in quo sontes plectũtur. A verbo Græco ταράττω, conturbo, quòd illic omnia plena sint perturbationis: vel, quod verisimilius est, ἀπὸ τοῦ ταρταρίζειν, id est à tremore frigoris. Sole enim caret, inquit Seruius. Hinc Tartareus, adiectiuum.

Tartessus, Hispaniæ Bęticæ oppidum, in littore Oceani situm, ea in parte, qua primùm ex angustis freti faucibus panditur mare. Hæc eadem esse creditur cum ea, quam nostri Carteiam appellant. Plin. lib. 3. ca. 1. Quod & confirmat Strab. lib. 3. Silius tamen lib. 3. Tartessum omnino aliam facit à Carteia: quàm rectè, ipse viderit. Liu. certè lib. 8. Decad. 3. situm Carteiæ describens, omnino easdem fuisse ostendit.

Taruedum, quod & Orcas promontorium dicitur, Ptol. lib. 2. cap. 3. finis Scotiæ est.

Taruenna, Ptol. lib. 2. cap. 9. Galliæ vrbs Morinorum, vulgò *Terouenne*.

Taruntius, vir tum Philosophiæ, tum Mathematicarum in primis studiosus: huic imposuit Varro, vt Romuli conceptionem in diem & horã deduceret: inspectísque eius vitæ institutis ac rebus gestis, ex illis cõsequentiam colligeret, veluti Geometricarũ propositionũ resolutiones præcipiunt. Plut. in Romulo.

Torusates, populi Aquitaniæ proximi Vocõtiis & Hispaniæ citeriori, vulgò *Le pays à l'entour de Turse*.

Taruscum, Ptol. lib. 2. cap. 10. Saliorum vrbs in Gallia, vulgò *Tarascon*.

Tasmenes, vnus ex Nestoris filiis.

Tassilus, Bauarorum rex, creatus à Childeberto, anno salutis 604.

[Tatianus, Rhetor Christianus, de quo ita Euseb. li. 4. cap. 16. hist. eccl. Tatianus quoque (inquit) vir eruditissimus, in prima ætate sua, magna cũ admiratione oratoriã docuit: ex qua nõ parum gloriæ quæsierat: postmodũ ad nostra se studia conuertens, libros etiã ipse aduersum gentes, dignos memoria, dereliquit.]

Tatiẽses, tertia pars populi Ro. à T. Tatio dicta.

Tatius, Sabinorum dux, acerrimus populi Romani hostis, qui proditione Tarpeiæ virginis Capitolio capto, ex superiore loco aduersus Romanos in aciem descendit: vbi cùm aliquandiu acerrimè, sed varia victoria pugnatum esset, tandem dirempto interuentu Sabinarum prælio, pax ita conuenit, vt Sabini in

purpura tingebatur, à loco Tarĕtina cognominata.

[Tarentini, vires, potentiámq; nacti, adeò proteruis, fractísq; fuisse moribus tradūtur, vt vniuersum singuli corpus conuellere, commẽdaréque constituerint, virginúmque more, tenuissimis & translucentibus lineis, domo exeuntes, velari consueuerint. Ex qua vitæ, morúmque insania, ad cõtumelias (vt fit plerumque) conuersos, graues postmodùm illos delictorum suorũ pœnas dedisse ferunt. Cùm enim finitimorum Iapygum, nulla de causa, Corbinam vrbem vi expugnassent, illorum pueros, & adulta ætate virgines, qui ad templa confugerant, in iisdem locis, sacratísque deorum ædibus denudatos, omnium libidini obnoxios per totũ diem crudeliter exposuisse feruntur: quę res adeò hominibus, diísque ingrata fuisse narratur, vt eos omnes, qui id patrauerant facinus, & in Corbinorum pubem tam nequiter fecerāt, fulguribus statim, fulminibúsque obrutos fuisse constet. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 98.]

Tarichea, vel, æ, in vtroque numero, vrbs Iudæę, teste Iosepho. Gentile, Taricheates. Sunt & alię Taricheę Dendesiæ, Senicæ, Canobicę. Ciues, Taricheutę: id est, salsamẽtarij: nam ταριχεύειν, est sale condire. Steph. Fortè legendum Mẽdesię & Tanicæ, ab ostiis Nili, vt & Canobicę. Strabo libro 17. Melite insula (inquit) distat à Corcyra stadiis 500. deinde Adruma ciuitas est, postea insulæ multæ & crebrę, nomine Tarchię. Idem libr. 16. in Iudæa, Apud eos (inquit) quę Tarchię appellantur, est lacus, qui optimas piscium condituras præbet: gignit arbores fructiferas malis similes.

Tarius Ruffus, ciuis Romanus, ex infima plebe ortus, consulatum tamen in militari gloria adeptus est.

Tarna, vrbs fertilissima, Hom. Iliad. 5. quam in aratores vocatam postea Sardis dixerūt. Τάρνη Stephano, vrbs Achaiæ: Ciuis, Tarnius.

Tarnutius, vir fuit tum Mathematicę, tum Philosophię studiosus, qui quũ in Astrologia putaretur excellere, huic imposuit Varro, vt Romuli conceptionem in horã & diem deduceret, inspectísque eius vitæ institutis ac rebus gestis, ex illis consequentia colligeret, veluti Geometricarũ propositionum resolutiones præcipiunt. Author Plutarch. in Romulo.

Tarpeia, virgo Vestalis, teste Varrone, quę arcẽ Capitolinam, patris sui Tarpeij custodiæ cõmissam Sabinis prodidit: à quibus cùm proditionis mercedem peteret (pacta enim erat, quicquid in sinistris brachiis gestaret, armillas intelligens, quas illi aureas gemmatásque læuo in brachio ferebant) scutis illorũ obruta, Tarpeio monti nomen fecit, qui priùs Saturnius dicebatur. Virg. à quo etiã monte Iupiter Tarpeius dictus est, quòd ibi coleretur.

Tarpeius, fuit citharœdus Vespasiani tempore. Author Tranquillus.

Tarphara, vrbs fœlicis Arabiæ. Steph.

Tarphe, es, Step. vrbs Locrorum Epicnemidiorum, iuxta Pharygas. Hom. in Catalogo.

τάρφυν τε, θρόντόν τε, βοάγριον ἀμφὶ ῥέεθρα.

Nomen habet à Tarphe propinquo fonte, siue ab arborum densitate: ταρφιος enim Græci densum appellant.

Tarquinius Priscus, Demarathi Corinthij filius, Tarquinis vrbe Tuscorum natus, primùm Lucumo dictus: qui vbi se in patria nullo in honore esse vidit, quòd peregrino patre esset prognatus, suasu vxoris (ea mulier fatidica erat, nomine Tanaquil) Romam sese contulit: vbi breui propter opes ingeniíque dexteritatem in Anci regis amicitiã insinuatus, ab eo relictus est liberorum eius tutor: quorum tamen commoda propriis rationibus posthabuit, breuíque perfecit, vt magno plebis cõsensu rex crearetur. Quare vt regnum parum iustè partum stabiliret, centum patres in Senatum allegit, qui minorum deinde gentium dicti sunt, suæ eos factionis futuros ratus, cuius beneficio in Senatum venissent. Bellum primùm cũ Latinis gessit, oppidúmque Apiolas vi cepit. Circo maximo primus locum designauit, locáque patribus equitibúsque diuisit, vbi sibi quisque spectacula facerent. Sabinos victos Collatia, agróque Collatino mulctauit. Corniculum, Ficulneam veterem, Cameriam, Crustumerium, Ameriolam, Meduliam, & Nomentum, priscorum Latinorum oppida partim expugnauit, partim in deditionem accepit. Tandem cùm annos duodequadraginta regnasset, dolo liberorum Anci, in curia est obtruncatus. Liu. 1. ab vrbe.

Tarquinius Superbus, septimus & vltimus Romanorum rex, à moribus cognomen adeptus, Tullam Seruij Tullij filiam vxorem duxerat, præferoci ingenio mulierem, cuius consilio socerũ interfecit, regnúmque sceleste occupauit. Bello tamen strenuus fuit. Latinos Sabinósque domuit. Suessãn Hetruscis eripuit. Gabios per Sextum filium simulato perfugio in ditionem redegit. Ferias Latinas primus instituit. Capitolium structurus, caput humanum in fundamentis inuenit. Qua de re Aruspices consulti responderunt, eam arcem caput gentium futurã. Demum cùm Sextus eius filius, Lucretiæ per vim stuprum intulisset, cum vniuersa familia in exilium actus, ad Porsenam Hetruriæ regem se contulit: qui pro eius restitutione ne quicquam Romanis bellum intulit.

Tarquinius Collatinus, Ægerij, ex Tarquinij

Superbi

Superbi sorore filius, gener Sp. Lucretij, qui Romę præfectura vrbis fungebatur. Hic cùm in Ardeæ obsidione cum regiis iuuenibus cœnaret, exorta de vxoribus mentione, cùm suam quisque certatim laudaret, Collatinus negat verbis opus esse, paucis id quidem horis sciri posse, quantũ cæteris præstet sua Lucretia. Quid multa? citatis pariter equis Romam aduolant, regiásque nurus in conuiuiis luxúque cum æqualibus deprehendunt. Deinde Collatiam petentes, Lucretiam nocte sera lanæ deditã inter lucubrantes ancillas in medio ædium sedentem inueniunt. Quare muliebris certaminis laus penes Lucretiam fuit. Aduenięs vir, Tarquiniique benignè accepti, victor maritus comiter inuitat regios iuuenes. Ibi Sextum Tarquiniũ mala libido stuprandæ per vim Lucretiæ capit: tum forma, tũ spectata castitas incitat. Dissimulata tamẽ in præsens cupiditate, tum quidem vnà cum cæteris in castris redit: sed paucis pòst interiectis diebus Collatiam reuersus, & à muliere propinqua hospitio exceptus, nocte intempesta conceptũ animo facinus vi minísque exequitur. Quã rem mulier castissima tam ægrè tulit, vt postridie viro patréque per literas accersito, cùm rẽ, vti gesta erat, exposuisset, necem sibi cõsciuerit. Pulsis deinde ob facinus tam tetrum Tarquiniis, Collatinus Bruto in consulatu datus est collega: quo tamen non multò pòst coactus est se abdicare, non aliam ob causam, nisi quòd Tarquiniorum propinquus esset, eodémque, quo illi, nomine diceretur. Liu. lib. 1. & 2. ab vrbe condita.

Tarquiniẽses, Italiæ populi, CCCVII. Romanos milites immolarunt. Liu. libro 7. Oros. lib 3. cap. 6. [In Tarquiniẽsi lacu, duæ esse narrantur insulæ, quæ nemora circunferunt, nunc triquetram figuram edentes, nunc rotundam complexu, ventis impellentibus, quadratam nunquam. Plin. lib. 2. cap. 95.]

Tarracina. Vide TARACINA, per simplex r.

Tarraco, siue Tarracon. Vide TARACO.

Tarrha, vrbs Lydiæ, & alia Cretæ, patria Lucij grammatici, vbi Tarrheus Apollo colitur. Item alia iuxta Caucasum, colonia Cretensium. Hinc Tarrhæa, de regione & de muliere. Steph.

Tarsa, populosus vicus iuxta Euphratem, infra Samosata stadiis fortè CL. Steph.

Tarse, regnum, Asiæ regio, quę olim Gedrosia.

Tarsea, vrbs Bithyniæ, aliàs Tarsus dicta. Steph.

Tarseiũ, vrbs iuxta Herculis columnas. Polyb. libro 3. Gentile, Tarsenus. deberet autem dici Tarseites, vel Tarseiotes.

Tarsus, vrbs Ciliciæ clarissima. Strab. lib. 15. & regionis totius caput, in campis sita, & Cydno amne irrigata: cuius conditorem volunt fuisse Perseum Danaes filium. Alij tamen vrbis huius originem ad Sardanapalum referunt, postremum Assyriorum regem: cuius etiã monumento incisum erat, quòd Tarsum & Anchialõ die vno cõdidisset. Vide Sardanapalus.

Tartari Pannoniam ingressi, Varidano oppido capto, fœminas tẽplis inclusas cremauerũt, & Belam, quarũ eius populi regem sic terruerũt, vt ad præsidiũ salutis latebras quæsierit.

Tartarus, ri, siue Tartara, orum, locus profundissimus inferorum, in quo sontes plectũtur. A verbo Græco ταράττω, conturbo, quòd illic omnia plena sint perturbationis: vel, quod verisimilius est, ἀπὸ τοῦ ταρταρίζειν, id est à tremore frigoris. Sole enim caret, inquit Seruius. Hinc Tartareus, adiectiuum.

Tartessus, Hispaniæ Bęticæ oppidum, in littore Oceani situm, ea in parte, qua primùm ex angustis freti faucibus panditur mare. Hæc eadem esse creditur cum ea, quam nostri Carteiam appellant. Plin. lib. 3. ca. 1. Quod & confirmat Strab. lib. 3. Silius tamen lib. 3. Tartessum omnino aliam facit à Carteia: quàm rectè, ipse viderit. Liu. certè lib. 8. Decad. 3. situm Carteiæ describens, omnino easdem fuisse ostendit.

Taruedum, quod & Orcas promontorium dicitur, Ptol. lib. 2. cap. 3. finis Scotiæ est.

Taruenna, Ptol. lib. 2. cap. 9. Galliæ vrbs Morinorum, vulgò *Terouenne*.

Taruntius, vir tum Philosophiæ, tum Mathematicarum in primis studiosus: huic imposuit Varro, vt Romuli conceptionem in diem & horã deduceret: inspectísque eius vitæ institutis ac rebus gestis, ex illis cõsequentiam colligeret, veluti Geometricarũ propositionũ resolutiones præcipiunt. Plut. in Romulo.

Torusates, populi Aquitaniæ proximi Vocótiis & Hispaniæ citeriori, vulgò *Le pays à l'entour de Turse*.

Taruscum, Ptol. lib. 2. cap. 10. Saliorum vrbs in Gallia, vulgò *Tarascon*.

Tasmenes, vnus ex Nestoris filiis.

Tassilus, Bauarorum rex, creatus à Childeberto, anno salutis 604.

[Tatianus, Rhetor Christianus, de quo ita Euseb. li. 4. cap. 16. hist. eccl. Tatianus quoque (inquit) vir eruditissimus, in prima ætate sua, magna cũ admiratione oratoriã docuit: ex qua nõ parum gloriæ quæsierat: postmodũ ad nostra se studia conuertens, libros etiã ipse aduersum gentes, dignos memoria, dereliquit.]

Tatiẽses, tertia pars populi Ro. à T. Tatio dicta.

Tatius, Sabinorum dux, acerrimus populi Romani hostis, qui proditione Tarpeiæ virginis Capitolio capto, ex superiore loco aduersus Romanos in aciem descendit: vbi cùm aliquandiu acerrimè, sed varia victoria pugnatum esset, tandem dirempto interuentu Sabinarum prælio, pax ita conuenit, vt Sabini in

vrbem, Tatius in regni partem acciperetur. Verùm cùm postea Tatij propinqui Laurentium legatos pulsassent, eámque iniuriam Tatius inultam reliquisset, illorum pœnam in se conuertit. Nam cùm Lauinium ad solenne sacrificium venisset, concursu oppidanorum facto, est interfectus. Liuius 1. ab vrbe. Virg. 8. Æneid.

Taua, vrbs Ægypti. Ciuis, Tauites. Steph.

Tauaca, vrbs Siciliæ: Gentile, Tauacinus, Stephanus.

Tauriaci (aliàs Rauciaci) populi Germaniæ proximi Heluetiis: à quibus sylua Hercynia oritur.

Tauchira, Herod. lib. 4. ciuitas Barcæorum. Stephano, Libyæ ciuitas, Arsinoë postea dicta: tanquam Tagira, à Tagira Antandri filia. Ciuis, Taucheirius, Taucherites, & Arsinoëtes ex Ægypto.

Taulantij, Illyrici populi, Plin. lib. 3. cap. 22. qui postea mutatis sedibus, in eam Macedoniæ partem se contulerunt, quæ mari Attico incũbit, non procul à Dyrrachio, vbi Arnissam oppidum incoluerunt, Ptol. lib. 3. cap. 13.

Taunias (si rectè scribitur apud Stephanum) secundum aliquos eadem est, quæ Taurica.

Taunases, Assyriorum rex, Sornum Medorum regem vectigalem fecit, anno mundi 2734.

Taurania, vrbs Italiæ: Gentile, Tauraninus, vel Tauranianus. Steph. Fortè eadem quæ Taurianum apud Melam.

Taurarij, populi in Taurica regione.

Taurea Iubellius Campanus, memoranda vir fortitudine, cùm in castris Annibalis Claudium Asellum Romanum, ingenti hominem robore in exercitu apud Nolam prouocasset, post inania verba & garrulitatem, eius congressum minimè sustinens refugiebat. Claudius insequens, cum illo vrbis portam ingressus, tutus, stupentibus hostibus, per alteram cursu contendens euasit. Hic postea capta à Fuluio Capta, manu propria, coniuge, liberísque interfectis, se postremò ante pedes imperatoris gladio transfixit. Liuius de bello Punico 2.

Taureus, Neptuni epitheton, quoniã ei tauros immolabant, vel quia sit deus maris, quòd sonum emittat similem voci taurinæ.

Tauri, Taurorũ, Sarmatiæ Europææ populi, ad Bosphorum Cimmerium, peninsulam inhabitantes, eodem Bosphoro, Byce palude, & Carcinite sinu circũfusam, tenui tãtùm Isthmo continenti adhærentem: quæ de incolarum nomine Taurica appellatur. Fuerũt moribus immanissimis, vt qui hospites omnes Dianæ soliti sint immolare: cuius sacrificij primus author Thoas fuisse perhibetur: vnde & Diana ipsa Thoantea dicitur à Silio lib. 4. Herodot. tamen libro 4. author est, non Dianam esse, sed Iphigeniam Agamemnonis filiã, cui Tauri humanas victimas soleant immolare, naufragos præsertim, & Græcos, quouis casu illuc delatos: quorum post preces peractas caput claua feriebant, truncum de rupe deturbabant, caput cruci affigebãt. Hostibus autẽ in bello captis, aut in prælio occisis, capita præcidebat, & perticæ suffixa quàm maximè sublimia supra fumarium statuebant, existimantes hoc ad totius domus tutelam custodiámque pertinere.

Taurianum, Brutiorum oppidum in Italia iuxta Rhegium. Mela lib. 2. Vide TAVRANIA.

Taurica Chersonesus, peninsula prouinciæ est Europæ, vt docet Ptol. lib. 3. cuius fines sunt Isthmus, Palus, Mæotis, Pontus, & Cimmerius, Bosphorus, ciuitates Eupatoria & Theodosia, nunc Capha. Eius ambitus septuaginta millia passuum complectitur, & à Mæotidis populis, qui margines ipsius habitant, nomen assumpsit. Iuuenalis. Ferũt Osirin illic bobus iunctis terram arasse, inde nomen inditum à iugo taurorum. Incola, Tauricus. Aliqui eandem Taunaim, Alopeciam, & Mẹotim vocãt. Steph.

Taurica, seu Tauropolia dicta est Diana, quòd in Tauris loco Scythiæ illi sanguine humano sacrificaretur. Palæph.

Taurini, Plin. lib. 3. cap. 7. populi Italię Transpadanæ, in Alpium radicibus, qui & Taurisci dicti. Eratosthenes Teriscos vocat. Dicebantur etiam Troi. Steph. Vide TAVRVS.

[D. Taurinus, D. Clementis discipulus, Eburonum, Gallicè, *d'Eureux*, primus episcopus, anno Dom. 94. Bell. tom. 1. Cosm.]

Taurois, vrbs Celtica, Massiliensiũ colonia. Ciues, Taurẽtij. Apollodorus scribit cõditores huius vrbis vectos esse naui, cuius insigne erat taurus, qui à Phocensium classe reiecti, ad terram appellentes, vrbem inde nominauerunt. Steph.

Taurominium, Ptolem. & Stepha. Siciliæ oppidum, à Zanclæis conditũ, non procul à Drepano promontorio, testibus Plinio lib. 3. capite 8. & Strabone libro 6. Hinc Taurominitanus.

Tauropolion, Dianæ templum in Samo. Strabo lib. 4. Item sacrificium quoddam in quo Marti & Dianæ non humano sanguine, sed taurino sacrificabatur.

Tauropolia, Diana dicta est, quòd illi taurino sanguine sacrificaretur: cuius moris sacrificãdi hæc fuit origo: Iphigenia ad aram stante taurus per medium cucurrit ignem. Quo cõspecto vates respondit, Taurino sanguine, nõ humano, vt solitum erat, sacrificium Dianæ peragendum esse: cuius sacrificij memor Orestes in Attica Dianæ Tauropoliæ templum iussu Palladis construxit. Potest & Diana dicta

na dicta esse ταυρόπολις, quòd gregibus præsit: vel quòd luna, quæ eadem est cũ Diana, tauris vehatur. Scribit Suidas dictã ταυροπόλαν, quod immissum aduersus Hippolytum à Neptuno taurum œstro perculerit, eúmque passim errantem arcu sauciauerit, vnde & ταυροβόλον nuncupatam. Palęph.lib.2.

[Tauropoliũ, vrbs totius Gasconiæ munitissima, anno post Romam septingentesimo cõdita, & ante Christi natiuitatẽ, anno quadragesimo sexto. Sic autem dicta, quasi à taurorum ciuitate: quòd iuxta hunc locum, taurorum multitudo copiosa tunc pasceretur. Belf. Tom.1. Cosm.]

Tauroscythæ, Ptol.lib.3. cap.5. populi Sarmatiæ, qui Taurum mõtem habitant penes Achilleum cursum.

Taurunum, Ptolem. lib. 2. cap.16. Taurunum Plin.lib.3.cap.25. alio nomine Alba Græca: Belgradum hodie, à Turca nuper expugnata, Vngariæ vrbs.

Taurus, mons Asiæ totius longè maximus, qui ab Indico mari exurgẽs, vastè satis attollitur: dein dextro latere ad Septentrionem, sinistro Meridiẽ versus flectitur, in Occidentem rectus & perpetuo iugo multarúmque gẽtium, qua deorsum agit, terminus: sed pro gentium ac linguarum varietate diuersa habet nomina. Prima sui parte Imaus dicitur, mox Egidis, Paropamisus, Circius, Chãbades, Pharphariades, Choatras, Oreges, Orates, Niphates, Taurus: atque vbi se quoque exuperat, Caucasus: vbi brachia emittit, subinde tentanti maria similis, Sarpedon, Coracesius, Cragus, iterúmque Taurus: aliáq; aliis in locis assumit nomina: in vniuersum tamen à Græcis, Ceraunius appellatur. Plin. lib.5. cap.27. quo in loco montis huius descriptionem latissimè exequitur.

Taurus, seu Taurophagus, Bacchus dictus est, quòd tauro assimiletur, ex ebriorum violẽtia: aut quòd natus sit tauri specie: aut quòd primus tauros iugo subiecerit & arare docuerit: aut quòd poetis hymnos in Bacchi honorem canentibus, taurus pro præmio daretur. Palæph.lib.3.

Taurus, secundum Zodiaci signũ, stellarum, vt Hygino placet, quatuordecim, quòd à Sole subitur tertio Idus Apriles. Hunc poetæ fabulãtur Taurum eum fuisse, qui Europam è Phœnice transuexit in Cretam, cuius opere Iupiter eam illi gratiam retulit, vt inter sidera illum collocarit.

Taurus *Berytius, philosophus Platonicus sub* Antonino principe, scripsit de differẽtia sectarum Platonis & Aristotelis, de corporeis & incorporeis: & alia, vt est author Suidas. Huius sæpe meminit Gell.

Tautanius, XXVIII. Assyriorũ rex, regnauit annis xxxij. anno mundi 2755.

Taxiana, insula circa Peloden sinum. Gentile, Taxianus, vel Taxianenus. Steph.

Taxila vrbs Indiæ maxima: in qua, vt scribit Philostratus, Apollonius inuenit Elephantem, quem vittis & myrteis coronis indigenæ ornabant. Eum autem regionis illius homines esse dicebant, qui pro rege Poro contra Alexandrum pugnauerat: quem quia in pugna promptissimè pugnasse ferebatur, Alexander Soli dicauit, torques aureos circa cornua adaptans.

Taxis, Hungarorum rex, cum exercitu Italiam intrauit, à Berengario accepta pecunia x. modios nummorum, rediit in Vngariam. Luith.lib.5.cap.15.

Taygete es, vel Taygeta tæ, Atlantis & Pleiones filia, teste Hygino, vna Pleiadũ, quæ Ioui peperit Lacedæmonem, vrbis sibi cognominis conditorem.

Taygetis, tis, seu Taygeta, torum, mons Laconiæ teste Strabone, non ille quidem admodum magnus, sed tamen excelsus & erectus, Spartæ & Amyclis imminens, quem Libero patri sacrum fuisse tradit Seruius. Huius montis bona pars cùm terræ motu corruisset, Spartanorum vrbem oppressit. Cic. lib.1. de Diuina. & Plin.lib.1.cap.79.

Tazata. Vide TALGA.

T E

Teanum, Steph. duarum ciuitatum nomen in Italia. Est enim Teanum Sidicinum in Appia via, & Teanum Apulum in finibus Apuliæ, distans à Larina XVIII. M. passuum. Huius meminit aliquoties Cic. in Orat. pro Cluent. Horat.1. Epist.

Tearus, Thraciæ fluuius, ad cuius ripas (aliàs caput) cùm Darius ad Scythas proficiscens peruenisset, castra diebus tribus continuit: cuius dulcissima & lympidissima aqua delectatus, eo in loco columnã cum inscriptione, aliàs Græcis literis inscriptam posuit. Author Herod.lib.4.

Teatea, Marucinorum vrbs in Italia. Ptol.lib. 3. cap.1. Theate hodie, vulgò *Tieti*.

Tebaoth, nomen viri.2.Esd.7.

Tebath, nomen vrbis.1.Par.18.

Tebbath, nomen loci. Iud.7.

Tebeth, nomen mensis. Esth.2.

Tecmon, vrbs Thesprotorum. Ciuis, Tecmonius. Steph.

Tectosages, fortissimi aliquando Gallorũ, Pyrenæis pximi & Cemeniis: adeò olim potentes opibus & *virium præstãtia*, vt per Græciam tunc victricem gẽtium, magna hominum manu profecti in Asia supra Phrygiam, Cappadociamq; *sedes posuerint, incolumes* ab omni finitimorũ incursu, Tectosages & Tholistobogi dicti Floro, Plinióq;. Vulgò

le pays de Languedoc.

Teger, oppidum mediterraneũ Vmbriæ. Plin.

Tegesta. Vide TAGESTA.

Tegea, Arcadiæ oppidum, in quo Pan præcipuis honoribus colebatur, qui inde dictus est Tegeus. Vrbis huius incolæ Tegeates dicuntur: vnde rursus fit aliud adiectiuũ Tegeaticus,a,um, quo cognomine Mercurius à Statio insignitur lib. 1. Syluar. Olim Lacedæmonij bellum intulere Tegeatis, ferentes secum compedes, tanquam essent redacturi illos in captiuitatem: sed cõgressi prælio ac fugati, quicunque viui capti sunt, eisdem, quas ipsi attulerant, compedibus compediti, campum Tegeatem metiti sunt, coluerunt. Tegeam & Mãtineam (inquit Pausan. lib. 8.) condiderunt Mãtineus, Tegeates, & Mænalus. Est etiam Tegea in creta à Talthybio condita. Steph.

[Tegeatæ, & Pheneatæ, cum diutino sese bello afflixissent, demum, vti pro summa rei, Tergemini fratres præliũ inituri, vtrinque mitterentur, decernunt. Itaq; Tegeatæ Rheximachi filios, Pheneatæ verò Demostrati promiserunt collato marte, duo ex Rheximachi liberis cùm essent interfecti, tertius, nomine Critolaus, duos militari quadam astutia superauit. Nam cùm fugam simularet, insectantes singulatim occidit. Eius aduentu cùm populus vniuersus gratularetur, sola quidem soror Demonica nullam cepit lætitiam: perierat namque in eo prælio sponsus ipsius Demonicus, quo indignatus Critolaus, sororem interfecit: qui cùm homicidij accerseretur, matris interuentu, à crimine liber euasit. Plut. Parall.]

Tegessus, vrbs Cypri: Gentile, Tegessius & Tegesseus.

Tegestra, vrbs Illyriæ iuxta Aquileiam. Artemidorus Tergestrum vocat, & vicum esse scribit, à quo ad Adriam stadia sunt quingenta viginti nouem: Ciuis, Tegestræus. Steph. Vide TERGESTE.

Teglatphalassar, Assyriorum rex, totã Galaaditem regionem vastauit, cepit & abduxit. Ioseph. lib. 9. cap. 12. 4. Reg. 15.

Tegira, vrbs Bœotiæ, in qua Apollinem aiunt natum esse, qui inde Tegyreius dicitur.

Tegmessa ancilla Aiacis Telamonij, de qua Horatius.

Tehinna, filius Esthon. 1. Par. 4.

Teias, Gotthorum dux, anno sal. 556.

Teiũ, vrbs in Paphlagonia (vt Sallustius scribit) in qua ortus fuit Anacreõ. Vnde Teïus, possessiuum trium syllabarum. In hac fuit templum Apollinis: vnde Apollo Teius. Ex hac etiam Philetærus natus est, author generis regum Attalicorum.

Telamon, rex Salaminis insulæ, Æaci filius, vnus ex Argonautis, sociúsq; Herculis in expugnatione Troiæ: qui quòd omniũ primus murum conscẽdisset, virtutis ergo donatus est Hesione Laomedontis filia, ex qua Teucrum suscepit, cùm iam Aiacem ex alia vxore genuisset, qui à patris sui nomine passim Telamonij à poetis cognominantur.

Telamones, inquit Seruius, appellantur à nostris signa quæ sustinent, quæ Græci ἀτλάντας vocant. Vide in dictione ATLAS.

Telandrus, aliis Telandrum, vel Telandria, vrbs Cariæ, vbi & Telandrium promontorium est. Steph.

Telane, vrbs antiquissima Phrygiæ, quam Ninus inhabitabat ante Ninum conditã. Gentile, Telanæus, vel Telanenus. Steph.

Telchines, filij Mineruæ & Solis, vel, vt alij malũt, Saturni & Aliopes, qui olim Rhodũ tenuerũt: vnde etiam insula ea dicta est Telchinis. Hos quidam maleficos homines fuisse prodiderunt, aspectu solo omnia effascinantes. Ouidius 7. Metam. Alij eosdem faciũt cum Curetibus & Dactylis Idæis, summósque artifices fuisse tradũt: veneficiorum autem infamiam ab illorũ æmulis fuisse dispersam. Strab. lib. 10. Ii peruicax præliũ aduersus Phoroneum regem Argiuorũ & Parrhasios ancipiti spe sine fructu victoriæ gesserunt. Iidémqne pòst paululum bello victi, patria profugi. Rhodũ insulam, quæ Ophiussa antea vocabatur, quasi tuta possessione ceperunt. Oros.

Telchinia, Peloponnesi vrbs, Sicyon postea dicta. Steph.

Telchinius Apollo dictus est apud Lydios, à Telchinibus hominibus maleficis & fascinatoribus, qui Rhodum incolebant: quòd quemadmodum illi animalia & stirpes aqua stygia inspersa fascinarent, sic Apollo quoties irritaretur, immissa peste homines & pecora perderet. Palæph. lib. 1.

[Telchinnes, Dæmones dicuntur inuidi, & hominibus malefici: qui hi fuisse perhibentur, Actæius, Megalesius, Ormenus, Lycus, Nicõ, & Mimon. Qui (vt aiunt) Stygis aquam manibus hauriẽtes, terram conspergunt: ex quo calamitates, pestes, & fames cõsequuntur: qui etiam Alastores appellãtur. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 101.]

Telchis, vrbs Æthiopię in Libya. Gẽt. Telchites vel Telchinius. Creta etiã Telchinia dicebatur, & Cretẽses Telchines. Sicyõ quoque Telchinia vocabatur. Gẽt. Telchinius.

Telchius, alter ex Castoris & Pollucis aurigis, q̃ vnà cũ Amphito Dioscuriadẽ vrbẽ apud Colchos traditur cõdidisse. Plin. lib. 6. ca. 5.

Teleboæ, Ætoliæ populi, latrocinio infamati, qui postea relicta patria, Telone duce, in Italiã venerunt, Capreásque tenuerunt exiguam

guam Mediterranei maris insulam: quod & Seruius annotauit in 7. Æneid.

Teleboas, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius. Ouid. 12. Metamorph.

Telecrus, nomen proprium regis Laconiæ.

Telegonus, filius Vlyssis ex Circe, qui cùm iam adoleuisset, vidẽdi patris cupidus, in Ithacam nauigauit: cúmque à ministris paternis incognitus aditu prohiberetur, aliquot ex iis occidit. Ad quem tumultũ excitus Vlysses, cum & ipse iam senior suis opem ferret, à filio suo est occisus osse piscis cuiusdam, qui à Græcis Xiphias dicitur. Quod vbi cognouit Telegonus, relicta Ithaca, in Italiam venit, vbi Tusculum condidit. Ouid. 3. Fastorum.

Telem, ciuitas in tribu Iuda, Iosu. 15. Nomen viri 1. Esdr. 10.

Telemachus, Vlyssis ex Penelope filius, quem ad Troiam proficiscens, apud matrẽ reliquit: vbi multis à procis affectus iniuriis, tandem patri domum reuerso, in illis vlciscendis se præbuit adiutorem.

Telemiseis. Vide TELMESVS.

Telemus, Eurymi filius, inter Cyclopas vates egregius: qui Polyphemo prædixit, quęcũque postea ab Vlysse passus est. Ouid. 13. Metam.

Telenicus, vir adeò notæ paupertatis, vt Seryphij verbum inde finxerint, dicántque τελενικῆσαι pro euacuare. Vnde natum prouerb. Telenico pauperior.

Telenis, quidam pessimus ac indoctus tibicen: ex quo natum est prouerb. Telenicia Echo, & Telenis cantilenas cane.

Telephaë, vxor Cadmi, quam duxit ante Hermionem. Steph. in Dardano.

Telephanes, ad regnũ Lydorum Cumis ex oraculo accersitus, qui antea currus factitabat. Fuit & eius nominis tibicen, cuius meminit Demosthenes in oratione contra Midiam.

Telephe, Europæ mater, in Thasso insula obiit. Steph.

Telephus, Mysorum rex, Herculis filius, ex Auge Nympha: qui cùm aui iussu in syluis expositus esset, à cerua aliquandiu dicitur educatus. Quæ res tantam futuræ claritatis opinionem de eo præbuit, vt mox à Mysiæ rege adoptatus sit, & regni hęres institutus. Factus itaque Mysorum rex, cùm Græcos ad Troianam expeditionem proficiscentes prohibere conaretur, ne per Mysiam iter facerent, ab Achille vulneratus est. Cuius plagæ cùm nullum satis efficax inueniretur remedium, oraculo responsum est, fore, vt eadem hasta, qua vulneratus erat, sanaretur. Recõciliatus itaque Achilli, ab eo impetrauit, vt ex hasta, qua vulneratus erat, rubigine malagma cõficeret, & vulneri suo imponeret: quo facto, statim sanitatem consecutus est.

Telephus, Pergamenus grãmaticus, scripsit ferè omnia, quæ ad grãmaticam pertinent. Steph. Telephus quidam mendicus, peram gestans. apud Aristoph.

Telephi fons in Lycia est, sic dictus, quòd Telephus in eo vulnus abluerit, turbid9 est, & stadiis septẽ à Pataris distat. Leonic. lib. 3. ca. 84.

Telepissa, vel Telpissa, fontis nomẽ, cuius aqua Tyresiam extinctum fuisse fabulantur poetę.

Telesilla, mulier poetria nobilis, cui etiam apud Argos ante Veneris templum statua posita est, vt scribit Pausanias.

Telesphorus VII. episcoporũ Rom. annis VII. anno salutis 133. Martyrio coronatus. Euseb. lib. 5. cap. 6. hist. eccles.

Telesto, Nympha, Oceani & Tethios filia, teste Hesiodo in Theogonia.

Telestor, pater Euripidis poetæ.

Telethrion, mons Oechaliæ in Eubœa, Stra. lib. 10. Incola, Telethrieis. Steph.

Teleutias, Macedonum rex, in portu Atheniensi, Atheniensium & naues & homines plures cepit, Xenoph. lib. 5.

Telen, tibicen, & poeta ineptissimus, cuius meminit Diarchus Messenius, ex quo prouerbium, Cane Telenis cantilenas: quod quidam dici putãt de dicacibus seu mordacibus, quidam de ineptè loquaculis. Sunt enim qui tradant, hunc iocos quosdam versibus lepidissimis descripsisse, non sine multo sale scommatum. Eras. in Chiliad.

Tellias, Herodoto lib. 8. vates Helęus, qui Phocensibus cum Thessalis bellum gerentibus, rem huiusmodi commentus est: Sexcentos viros è Phocensibus præstãtissimos, gypso, tam ipsos quàm arma illinit, eósque sub noctem in Thessalos dimisit, dato præcepto, vt quencunque albicantem non cernerent, eum obtruncarent. Hos primùm Thessalorum excubitores aliud quoddam prodigium esse arbitrati, deinde ipsi exercitus adeò exhorruerũt, vt tribus millibus cæsorum atque scutorum Phocenses potiti sint.

Tellus, Iuris, terræ dea, rerum omnium mater & alumna: quanquam non rarò pro ipsa accipitur terra.

Tellus, fuit nescio quis pauper, cuius inopiam Solon Crœsi diuitiis fœliciorem esse prædicauit.

Telmena, vrbs Cariæ: Gentile, Telmereus. Eadẽ videtur Termile, quod & Steph. testatur, de qua paulò pòst.

Telmestus, oppidum Lyciæ, seu (vt alij malunt) Cariæ, haruspicum disciplina in primis clarum, Plin. lib. 5. cap. 27.

Telmon, nomen viri, 1. Par. 9. 2. Esdr. 11.

Telos, insula, à qua Telina vnguenta. Plin. lib. 3. cap. 1. Steph. vna Cycladum à Telo conditore, aliàs Agathusa dicta: Gentile, Telius. Stephano. Vide AGATHVSA.

Telphossa, fons, cuius aquæ frigus Tiresias vates cùm ſenex potaſſet, & ferre non potuiſſet, extinctus eſt. Steph. fons & mons Bœotiæ, à Tilphuſa. Vide TILPHOSSA.

Telphuſſa, Lycophronis vrbs in Arcadia, à Telphuſſa Nympha Ladonis filia id nomẽ habẽs.

Telys, Sybaritarum tyrannus, Herod. lib. 5.

Tembrium, vrbs Phrygiæ. Charax Tymbrium vocat: Gentile, Tembrieus.

Tembrius, fluuius iuxta Pontum, teſte Orpheo. in Argonaut.

Tembros, vrbs Cypri, in qua Hylates Apollo colitur: Gentile, Tymbrius.

Temenos, locus Siciliæ infra Epipolas, iuxta Syracuſas. Incola, Temenites. Eſt & Temenites, collis in Thracia iuxta Triballum, Steph.

Temenion, locus Meſſenes, vbi Temenus ſepultus eſt. Steph.

Temenia, vrbs Phrygiæ iuxta Lycaoniã: Gentile, Temeneus.

Temeſa, agri Brutij oppidum, æris fodinis olim nobilitatum, quod poſtea literæ vnius mutatione Tempſam appellarunt. Plin. lib. 3. cap. 5. Ouid. 15. Metamorph.

Temeſeus, fœnerator fuit quiſpiam, quem Eutymus Locrenſis athleta coegit reddere, quicquid vſurario quæſtu ſibi parauerat.

Temnes, Sidoniorum rex, ciuitatis proditorem interfici curauit. Diod. Oroſ. lib. 3. cap. 7.

Tempe, Theſſaliæ loca, quinque millia paſſuum longitudine, & fermè ſex latitudine, Peneo amne irrigua, cuius ripæ gramine viridi, amœniſſimíſque veſtiuntur arboribus. Sunt & Tempe in Bœotia, quæ Teumeſſia dicuntur, à Teumeſſo monte Bœotiæ, ab Ouid. Cygneia dicta. Sunt & alia in Sicilia à nomine amnis Heloria. Denique quælibet loca amœna, nemora præſertim atque aquas habentia, καταχρηστικῶς Tempe vocamus.

Templum Veneris, oppidum quoddam, vulgò *Cap de creux*.

Templarij, fuerunt heretici in Solymorum ciuitate anno 1030. poſt interitum Auguſti, qui frequentes & aſſidui in templis verſabantur. vnde tractum nomẽ. Simulachrum habebant factum ſummo artificio, cui hominis cutem ſuperinduxerant, & binos præfulgentes carbunculos ſub ipſa fronte collocauerant, qui micabant oculorum vice. Huic autem ſimulachro ſacra faciebant mortuorum corpora in cineres redacta: cæteris potum dabãt, qua potione firmiores & conſtantiores ſe futuros putabant. Eos verò qui ex Tẽplarij virginíſque cõiugio fuiſſent nati, ſubiecto igne torrebant, ſimúlque ex humore deliquati ſuum perungebant ſimulachrum, quo maiorẽ proberent religionem. Damnati ſunt tandem in concilio Viennenſi, ſententia Clementis Pontificis maximi qui Benedicto ſucceſſit.

Tempſa. Vide TEMESA.

Tempſis, Plin. lib. 7. cap. 48. cacumẽ Tmoli mõtis, in quo, vt ipſe ex Mutiano refert, CL. annis viuunt incolæ.

Tencteri, populi, à Liuio Druſo victi, anno mũdi 3941.

Teuchtheri, populi Germaniæ Tranſrhenani, qui cum Vſipetibus & hominum magna multitudine à Sueuis diu agitati & triennio vagantes, Rhenum fluuium tranſierunt, non lõgè ab hoſtio quo Rhenus ipſe mari influit, Menapiorúmque agros vtrãque fluuij ripam incolentium occuparunt. Hæc gens poſtea Rheno diſcreta, ſolicitauit Vbios (nunc Agrippinenſes) vt à Romanis deficerent initio imperij Veſpaſiani. Tacitus.

Tendeſilius, apud Hiſpalim, ſeditione orta propter illatam vim matronis illuſtribus, obtrũcatus. Ritius.

Tenebria, vicus Iberiæ: vnde Tenebrianus. Ste.

Tenebrion, promontorium quoddam. Steph.

Tenea, vicus Corinthi à Tenne Cycni filio, inter Corinthum & Mycenen ſita: Gentile, Teneates. Regio quoque Tenea vocatur. Steph.

Tenedos, inſula inter Lesbum & Helleſpontũ, cõtra Troiã, à Sigeo litore XII. M. paſſ. diſtãs, à Lesbo LVI. M. Hæc priùs Leucophrys appellabatur, à nõnullis etiam Phœnice & Lyrneſſos. Plin. lib. 5. cap. 31. In hanc ex Troade nauigauit cũ nouis colonis Tennes Cycni filius, conditáque vrbe de nomine ſuo, Tenedon eam vocauit, à qua & inſula denominata eſt. Inſula hæc ante bellum Troianum florentiſſima fuit: in qua Græci ſupremas illas, quibus Troia periit, inſidias ſtruentes, ſeſe occultarunt. Virg. 2. Æneid.

Tenes, Tenedi vrbis conditor, à Tenediis eã ob cauſam deus habitus. Hic legem tulit, atque induxit morem, vt à tergo iudicis adſtaret quiſpiam ſecurim tenens, videlicet in hoc paratus, vt qui perperam quid in iudicio dixiſſet, opinor mendacium, aut falſum teſtimonium, eum protinus ſecuri feriret. Vide prouerbia, Tenedi ſecuris, Tenedius homo, Tenedius patronus, apud Eraſ.

Tenion, vrbs Achaiæ: vnde Tenieus. Steph.

Tenitæ, credebantur eſſe ſortium deæ, quòd tenendi poteſtatem haberent.

Tennes, Cycni filius, à quo Tenea, vicus Corinthi, Steph. Fortè idem qui Tenes iam dictus.

Tennum, oppidum: vnde Tennites Ciceroni pro Flacco.

Tenos, inſula in Ægeo mari, vna ex Cycladibus, in qua eſt vrbs eiuſdem nominis, quam propter aquarum abundantiam Ariſtoteles Hydruſſam appellatam dicit, alioqui Ophiuſſam, Plin. lib. 12. cap. 4. Stephanus à Tene cõditore dictam ſcribit. Ariſtoteles in Mirabilibus, & Athenæus 2. Dipnoſo. fontẽ in ea eſſe ſcri-

ſcribunt, cuius aqua vino non permiſceatur. Eſt etiam vrbs Laconica, vna ex centum: Ciuis, Tenius vel Teneus. Steph.

Tentyra, orum, ſiue Tentyris, idis, vrbs Ægypti in eiuſdem nominis inſula, quam Nilus efficit. Huius incolæ Tentyritæ dicuntur, qui tanto crocodilis terrore eſſe dicuntur, vt ſola voce eorum audita in fugã vertantur. Plin. lib. 8. cap. 25. & Strab. lib. 17.

Teos, Steph Ioniæ ciuitas, Anacreontis poëtæ patria, qui ab ea Teïus eſt cognominatus. Vide TEIVM.

Teos alia in Dirbis Scythiæ, ad quam palus eſt piſcibus referta, è quibus perſerenum oleũ manat in ſumma aqua, tanta copia vt colligi in vaſa poſſit, vſibus aptum. Steph.

Teracina. Vide TARACINA.

Terapne. Vide in dictione THERAPNE.

Terapſe, inſula non magna iuxta Carthaginem. Gentile, Terapſæus. Steph.

Teratius. Vide TARCHETIVS.

Terbetia, vrbs Siciliæ: Ciues, Terbetini: Steph.

Terebris, fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis, Ptol. lib. 2. cap. 6. Tuder Plin. lib. 3. cap. 14.

Teredon, vrbs ad mare Rubrum: Gentile, Teredonius.

Terentia, Ciceronis vxor, ex ipſius epiſtolis notiſſima Hæc Plin. lib. 7. cap. 48. 117. vixit annos.

Terentius, poëta comicus Carthagine natus, Terentij Lucani libertus: qui cùm eſſet egregia indole à patrono eruditus, venit in amicitiam nobilium, maximè Lælij & Scipionis: quorum opera adiutus in ſcribendo fertur ob elegantiã ſermonis, teſte Cicerone: cui adſtipulatur etiam Varro. Vide cætera in commentariis Donati in Terentij comœdias.

Terentius Culeo, Senator Romanus, captus à Carthaginenſibus, redemptus ab Africano maiore, ac currum eius cum pileo capiti impoſito ſequutus. Liuius 10. de bello Punico. Hinc natus error apud indoctos, Terentium comicum putantes.

Terentius Scaurus, grammaticus, quem Gellius dicit floruiſſe Adriani temporibus, ac librum de Cęſellij Vindicis grammatici erroribus ſcripſiſſe.

Terentius Varro, collega Æmilij Pauli, poſt cladem Cannenſem cum reliquis exercitus, Cahuſium ſe recepit. Cui Romam redeunti gratulatus eſt populus Romanus, quòd de Republica non deſperaſſet.

Terentus, locus in campo Martio, ita dictus, quòd in eo ara Ditis patris in terra occultaretur: quæ ludis tantum Secularibus effoſſa terra oſtendebatur: iiſque peractis rurſus claudebatur. Hinc ludi Terentini dicti, qui alio nomine Seculares vocantur, qui centeſimo quoque anno tribus diebus continuis, tribúſque noctibus celebrabantur: tametſi poſtea ambitione principum, minore interiecto ſpatio aliquoties fuerint celebrati.

Tereus, rex Thracum, Martis ex Biſtonide Nympha filius: qui cùm prognen, Pãdionis Athenarum regis filiam vxorem duxiſſet, eius etiam ſororem Philomelam per ſpeciem viſendæ ſororis à patre abductam vitiauit, vitiatæque linguam pręcidit, arctiſſiméque eam cuſtodiæ incluſit. Quod facinus cùm illa indicare alioqui non poſſet, acu in tela depictum ſorori ſuæ tranſmiſit. Qua re cognita, Progne vltionem in Orgiorum tempus differt: quo tempore matronis pluribus comitata, quæ bacchantium ritu thyrſos & cornua geſtabant, ſororem carcere eripit, bacchantíſque habitu indutam, in aulam perducit, vbi cum illa communicato conſilio, Itym filium arreptũ dilacerat, patríque comedendum apponit. Quod cùm illi ex pueri capite, ſub cœnæ finem in conuiuium allato cognouiſſet, iámque ſtricto gladio ad vltionem properaret, Progne mutata eſt in hirundinem, Philomela in auem ſui nominis, Itys in phaſianum, Tereus autem in vpupam, etiam hodie criſtam, tanquam militaris viri inſignia quædã retinentem. Seruius. Ouid. 6. Metam. Vide PHILOMELA & PROGNE.

Tergemina, Diana dicta eſt: ſolet enim Luna in triplicem ſpeciem ſeſe conuertere: aut quòd ipſa tres facies ſeu tres vias, hoc eſt, tria numina in diuerſis locis habeat: nempe in cœlo, vbi Luna dicitur: apud inferos, vbi Hecate ſiue Proſerpina nominatur: in terra ſeu ſyluis, vbi Diana vocatur. Horat.

Montiúmque cuſtos, nemorúmque virgo,
Quæ laborantes vtero puellas
Ter vocata audis, adimíſque letho
Diua triformis.

Et quidam incertus author,

Terret, luſtrat Proſerpina, Luna, Diana:
Ima, ſuperna, feras ſceptrõ, Fulgore, ſagitta. Palæph. lib. 2.

Tegeſte, oppidum, ab Aquileia ſtadia 180. diſtans, vt inquit Strab. hodie Trieſtum vocatur. Plin. lib. 3. cap. 18. coloniam Venetorum vocat, quæ diſtet 23000. paſſuum ab Aquilea. Ptol. Tergeſtum Iſtriæ coloniam vocat lib. 3. cap. 1. Vide TEGESTA.

Tergis, vrbs Libyæ iuxta Æthiopiam: Gentile, Tergites. Steph.

Terias, fluuius.

Terillus, Himeræ tyrannus, anno mundi 3477.

Terina, vrbs Italiæ, à Crotoniatis condita, & fluuius eiuſdem nominis. Sunt qui velint inſulam eſſe, in qua Ligea Siren maris æſtu reiecta ſit. Ciuis, Terineus. Steph.

Teriſci. Vide TAVRISCI.

Termeſeis, vel Termera, vrbs Lyciæ, à Termero dicta. Ciuis, Termereus. Her. ciues Termilas vocat, oraculum verò eis datum Termeleas.

Stephan. Vide TELMERA.

Termile, mons, qui nunc Chimera dicitur in Lycia. Stra.li.13.ca.14. Vide Telmera & Termera.

Termilæ, populi, Strab.lib.12. Hos Sarpedon Minois & Rhadamanthi frater colonos ex Creta duxit, ac Termilas nominauit, cùm priùs Minyæ vocarentur, vt Herodotus refert. Ac priùs etiam Solymi, posteà Lycon Pandionis filius, eosdem à se Lycios appellauit. Vide MILYAS & TREMILE.

Terminalia, festa Varro appellata esse existimat, quòd is dies anni extremus erat constitutus. Ego potiùs à Termino deo nomen sumpsisse existimo.

Terminalis Apollo dictus est, ab adiudicatis finibus, quòd Hermionenses de terræ finibus contendentes victores fecerit. Palæph.lib.1.

Terminus, dei loco habitus est, quòd post Saturnum exactum cædes ac lites rusticorum de diuidendis agris sustulisset. Sacrificabant ei mense Februario in æde, qua super eum foramen in tecto patebat, quòd nefas esse putarent Terminum intra tecta consistere. De hoc extat lepidum ænigma apud Gellium lib.12. cap.6. quòd Ioui solus omnium deorum cedere noluerit. Ouid.2.Fastor.

Termissus, vrbs Pisidiæ duplex: altera maior, altera minor, colonia maioris. Gentile, Termisseus. Steph.

Terpander, siue Terpandrus. Arineus, siue Lesbius, poëta lyricus, primus in lyra Heptachordũ & lyrici carminis canonem scripsit: quanquam Philemoni quidam adscribunt. Suidas. Strabo autem lib.13. Methymneum facit, quod oppidum est Lesbi: dicítque de Tetrachordo, Heptachordum reperisse, vt eius indicant carmina. [Hinc Virg.lib.6. Æneid.

Obloquitur numeris septem discrimina vocũ.]

Huius famę ac nominis maximi indicium, quòd Lacedæmonij in seditione quadam admoniti fuerint ab oraculo, vt Terpandrum mitterent, qui lyræ & poëseos dulcedine animos vulgi ac tumultus sedaret: ex quo postea his prouerbiũ mansit, si quando dulcem audiant Musices concentum, secundum Lesbium cantum. Ex libro prouerbiorum Græcorum.

Terphalæi, populi, 1.Esd.4.

Terpnus, citharœdus, cuius cantu oblectatum Neronem scribit Tranquillus his verbis: Statim vt imperium adeptus est, Terpnum citharœdum vigentem tunc præter alios accersit, diebúsque continuis post cœnam canenti in multam noctem asidens, paulatim & ipse meditari exercitarique cœpit, nec eorum quicquam omittere, quæ generis eius artifices vel conseruandæ vocis causa, vel augendæ factitarent.

Terpsichore, vna nouem Musarũ, sic dicta, quòd choreis & tripudiis delectetur: vel, vt Plutarchus ait, quòd maxima vitæ pars ea delectetur & gaudeat. Huic quidam citharæ inuentionem tribuunt.

[Tersum, regio à Græco verbo τερσαίνειν dicta, quod exiccare significat. Huius enim regionis loca primùm post diluuij vastitatem, in proximum pelagus receptis aquis, apparuisse, & sole desiccata constitisse, pro constanti autumant. Eratosthenes autem ideò illam Tersum appellatam scribit, quoniam eo in tractu primi degentes homines, tritici, & leguminum fruges, vt reconditæ perdurarent, exiccasse perhibentur: cùm antea eiusmodi non adhibita cura collectæ facilè putrescerent, & interirent. Sunt, qui illam vrbem, Tarsum à pedis parte sic vocata, appellatam fuisse dicunt: quoniam eo loci Bellerophon de Pegaso cecidisse, pedémque offendisse dicatur. Polyhistor tamen, non Bellerophontem, sed Pegasum ipsum, eo in loco crus fregisse scribit, Tarsúmq; ciuitatem postmodùm ibi conditam in illius rei memoriam, ab antiquis sic fuisse denominatam. Leonic. Thom.lib.3.cap.81.]

Tertius, nomen viri. Rom.16.

Tertullus, nomen oratoris cuiusdam, accusatoris Pauli, Act.24.

Tertullus, consul, anno salutis 412.

Tertullianus, theologus primus Christianorum qui Latinè scripserunt. Cuius multa leguntur opuscula eloquentisimè scripta. Hic, sicut scripta eius indicant, animam dicit immortalem quidem, sed eam effigiatum corpus esse contendit, neque hanc tantùm, sed ipsum etiam Deũ corporeum esse dicit, licet non effigiatum, neque tamen hinc hæreticus creditur esse factus.

Tesiphon, tyrannus, deuictus fuit in Thessalia à Philippo Melopa, anno diluuij 3606.

Tesipeus, x. Atheniensium rex, regnauit annis 27. anno mundi 3140.

Tesqua, loca edita, aspera & inculta, ipso situ atque silentio religionem quandam & horrorem incutientia. Horat. Varro libro 6. de lingua Latina, Tesca scribit per c literam: putátque Tesca dicta, quasi Tuesca, à tuendis sacris: locáque quædam agrestia interpretatur, deo cuipiam consecrata: Accij testimonio idipsum confirmans, ex Tragœdia, cui Philoctetæ nomen est, in hunc modũ citato: Quis tu es mortalis, qui in deserta & Tesca te apportes loca? Quid autem Tescorum nomine ibidem intelligere debeamus, explicat idem Accius, paulò pòst subiungens, Celsa Cabyrum delubra tenes, mysteriáque pristina castis concepta sacris. Hæc Varro.

Testa Libyus Triton, apud Celtiberos regnum tenuit, anno mundi 2550.

Tethiopobatæ, Herod. populi sunt in Libya.

Tethys, yos, Cæli & Vestæ filia, soror Saturni, coniux Neptuni, fluuiorum & Nympharum mater, vt est author Hesiod. in Theogonia. Ouid. tamen

tamen lib. 5. Fast. videtur sentire illam fuisse Titani filiā, qui fuit Saturni frater natu maior.

Tetrachoritæ, populi, qui aliàs Besi & Tetracomi. Strab. lib. 7.

Tetrapolis, Syriæ regio (vt inquit Strabo li. 6.) in qua sunt quatuor insignia oppida. Item pars Atticæ Tetrapolis dicebatur, quòd vicos & ciuitates quatuor haberet, Oenoën, Probalintum, Tricorython (aliàs Tricorynthon) & Marathonem. Priùs autem Hyttenia vocabatur. Steph.

Tetricus (inquit Seruius) mons in Sabinis asperrimus, vnde tristes homines tetricos dicimus.

Tetrinius, teste Suetonio, fuit latro, qui cùm postularetur, Tetrinios esse, ait Caligula imperator, hoc est, ipsos accusatores latrones esse, & talis qualis dicebatur Tetrinius.

Tettius Cabalus. Vide SEXTIVS.

Teuca, regina Illyricorū, Romanos sæpè fregit. Hæc, vt author est Plin. li. 34. cap. 6. P. Iunium & T. Coruncanum, legatos Romanorum summa iniuria interemit. Vide TEVTHA.

Teucer, Scamandri Cretēsis filius, qui in Troade vnà cum Dardano genero regnauit: vnde Iliensiū regū fluxit origo. Ab huius nomine Troia, Teucria dicta est, & Troiani ipsi Teucri.

Teucer, Telamonis ex Hesione filius, sagittandi peritissimus, quem Homerus 8. Iliados inducit sub Aiacis fratris sui clypeo latentem, multósque Troianorum occultè ex insidiis vulnerantem. Hic cùm euersa Troia in patriā rediisset, indignatus Telamon, quòd necem Aiacis fratris sui, Vlyssis insidiis circumuenti, vltus non esset, Salamine eum expulit. Patria itaque profugus, nauigauit in Cyprum, ibíque vrbem condidit, quam de nomine relictæ patriæ Salaminem appellauit.

Teucria, gens apud Virg. vnde Teucer.

Teucris, vrbs & regio Troadis, Dardania pòst dicta.

Teudamedus, Homero Iliados secundo, pater Pelasgi.

Teudelina, Caribaldi Bauarorum regis filia, anno salutis 594.

Teuderium, Ptol. lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ. Hodie Padeburna, vulgò *Paderborn*.

Teumessus, Bœotiç exiguus mons, in quo Hercules adhuc penè puer leonem Teumesium occidit, eíque pellem detraxit, qua semper postea pro pallio vsus est. Leo autem à Ioue in cælum translatus dicitur, vt gloriæ Herculis consuleret, qui eum inermis occiderat. Numeratur autem hic mons inter eos qui Bacchi sacris erant dedicati.

Teuochis, vrbs Ægypti, & lacus eiusdem nominis: Ciuis, Teuochites. Steph.

Teutanium. Vide TITANA.

Teutates, lingua Gallica dictus est Mercurius, qui ab illis humano sanguine placabatur. nam pro victimis homines immolabant, ministrísque vtuntur ad ea sacrificia Druydibus. Alij immani magnitudine simulachra habebant, quorum contexta viminibus membra viuis hominibus complent: quibus succensis circumuenti homines flāma exanimabantur, quosdam sagittis configebant, & intra sacras ædes patibulo suffigiebant. Strabo. Lucan. lib. 1.

Et quibus immitis placatus sanguine duro
Teutates, horrénsque feris altaribus Hæsus.

Teuteus, XXIX. Assyriorum rex regnauit annis XL. anno mundi 2790.

Teutha, regina Illyriorum. Vide TEVCA.

Teuthadamas, nomen patris Pelasgi. Hom. 2. Ilia.

Teuthis, vir princeps, qui ad expeditionem Troianam cum Græcis nauigare volens, dum in Aulidis rupes impegisset, indignatus Palladem vulnerauit hasta. Stephano, vrbs Arcadiæ. Gentile, Teuthides.

Teuthrania, Plinius libro quinto, capite tertio, regio supra Elida & partem Troadis, in Mediterraneo, quam Mysi antiquitùs tenuere. Stephano, Mysiæ ciuitas est, à Teuthrante dicta.

Teuthras, Pandionis filius, Ciliciæ & Mysiç rex. qui Augem Alei filiam, ab Hercule compressam, ideóque patris iussu vnà cum Telepho filio arcæ inclusam, & ad ostium Caici fluminis delatam, vxorem duxit, filiúmque eius Telephum pro suo educauit: vt ex Euripidis sententia refert Strabo libro decimotertio. Sunt qui Teuthrantem hunc quinquaginta filias habuisse tradant, quas Hercules omnes nocte vna compresit, grauidásque reliquit. Ouidius in Epistol. Deianyrę ad Herculem.

Teutlussa, insula Ioniæ, Thucyd. Gentile, Teutlussæus. Steph.

Teutomalius, Saluiorum rex, anno mundi 3842.

Teutones, siue Teuconi, Germaniæ populi, Ingeuonibus à Plin. annumerati: ita dicti à Teutone ipsorum deo (Tacitus Tuisconem appellat) quem indigenam, & terra ortum existimabant. Hinc Teutonicus.

Teutranus, Hom. Iliad. 6. Axili pater.

T H

Thaas, filius Nachor ex Roma concubina. Genes. 22.

Thabis, Scythiæ mons in Asia. Mela lib. 3.

Thabor, vulgò *Saron*, mons est in medio Galilææ campo, mira sublimis rotunditate. Nam eius altitudo (vt lib. 4. Hegesippus ait) 30. est stadiorum: vertex autem ipse cāpestris, XXIII. stadiis iacet. Iere. 46. Psalm. 88. Ciuitas in tribu Zabulon Leuitis data. 1. Par. 6. Iud. 4. 1. Reg. 10. [in hoc monte Saluator transfiguratus est. Matth. cap. 17.]

Thadal, rex Gentium. Gen. 14.

Thaddęus, vnus ex apostolis. Matth. 10. qui ibidem iuxta lectionem Græcam dicitur Lebæus. Euseb. lib. 1. cap. 15. hist. eccl.

Thadæus, Florentinus medicus, qui tanta fuit celebritate nominis, vt ad curam ægrorum extra vrbem vocatus, non viliùs quàm 50. aureorum mercede in singulos annos peregrinaretur, vocatúsque ab Honorio quarto centum sibi statui voluit, à quo curato decem millia reportauit. Volater.

Thahan, filius Thale. 1. Par. 7.

Thahath, nomen viri. 1. Par. 6. 7.

Thais, meretrix nobilis, patria Alexandrina, quæ cùm Athenas quæstus gratia sese contulisset, Atticæ iuuentutis florem in sui amorem pellexit. Hanc carminibus suis celebrauit Menander comicus poëta: vnde & Menandrææ epitheto à poëtis insignitur. Fuit & Thais altera à diuo Panutio admonita, quæ relicto quæstu meretricio, sancta mulier euasit. Nam ignotus ad eam ingressus, secretum petebat magis ac magis: illa verò dicente neminem nisi Deum posse conspicere; ille sumpta hac occasione, ac Dei metum ac religionem eam est exhortatus, qui posset etiam occulta conspicari. Volater. lib. 20.

Thalamæ, vrbs Messaniæ. Steph.

Thalamanæi, populi Persis subditi. Steph.

Thalamegos, nauis genus. Athenæus: Aedificauit Ptolemæus Philopator nauem etiam fluuialem, quæ Thalamegos vocabatur. Longitudo eius semistadium, latitudo quæ esset amplissima, triginta cubitis, altitudo cum suggestu tabernaculi, paulò minor quadraginta cubitis. Figura eius neque longis nauibus, neque rotundis assimilis. Hæc nauis aliis nominibus dicitur nauithalamus, nauis cubiculata, & bucentaurus, & thalamiphora.

Thalamia, vrbs Thessaliæ, quæ & Thameia. Gentile, Thamieus. Steph.

Thalassa, ciuitas littoralis Cretæ, haud procul à loco, qui Boni portus dicitur. Act. 27.

Thalassar, regio Syriæ, Isa. 37. Appellatur & Thelassar, 4. Reg. 19.

Thalassius, deus nuptiarum: de quo vide Liu. libro primo Decados 1. & Plutarchum in Romulo.

Thale, nomen viri. 1. Par. 7.

Thalecus, Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XL. anno mundi 3110.

Thales, vnus ex septem Græciæ sapientibus, obiit Olympiade 58. cùm certamen spectaret, æstu ac siti fatigatus. Geometriæ apud Græcos primus repertor, & naturæ seu rerum certissimus explorator, & astrorum peritissimus contemplator, qui reperisse fertur temporũ ambitus, ventorũ flatus, stellarum motus, tonitruum sonora miracula, syderũ obliqua curricula, Solis annua reuerticula. Mercaturam exercuit. Plutarch.

Thales, poëta Lyricus Cretensis, quem è Creta Solõ Spartam misit, cuius odis ac poësi Spartani deliniti, animarum feritatem nimiam ex Lycurgi legibus imbutã castigabant. Plutarch. in Solone.

Thalestria, vel Thalestris, regina Amazonum quam alij Minitheam vocant. Hæc cum trecentis mulieribus occurrit, triginta quinque dierum inter cõfertissimas gentes itinere facto: Alexandro in Hircaniam res regẽti, vt liberos ex rege susciperet: &, vt visa est vterũ implesse, discessit. Strabo libro 11. Clitarchus Thalestriam scribit à Caspiis portis & Thermodonte profectam, ad Alexandriam venisse, &c.

Thalia, vna ex nouem Musis: ἀπὸ τοῦ θάλλειν, quod inter cætera significat virere seu florere, propterea quòd Poëtarum fama nullo tempore marcescat.

Thalia, insula quædam Thyrrheniæ. Aristot. in Mirabilibus.

Thalpusa, vrbs Orchomeni in Arcadia. Steph. Gentile Thalpusius.

Thalus, vir eximię velocitatis, quem Iupiter ęreis pedibus finxisse dicitur. De quo vide annotationes Baptistæ Pij.

Thamanæi, populi Persis tributarij. Herodotus libro 3.

Thamar, vxor Her primogeniti Iudæ, Gene. 38. Est & vrbs Syriæ nobilis quæ nunc Palmyra dicitur, olim à Salomone constructa, Eze. 48. Hæc ab Adriano principe, Hadrianopolis. Filia item Dauid, 2. Reg. 13. 1. Par. 3. Sic vocabatur & filia Absalon. 2. Reg. 14.

Thameia. Vide THALAMIA.

Thamna, vrbs Palæstinæ. Steph. Gentile, Thamnitæ.

Thamna, concubina Eliphaz filij Esau. Gen. 36. Ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Thamnas, idem. Gen. 38.

Thamnata, idem. Iud. 14.

Thamnath-sara, siue, Thamnath-sare, ciuitas in montanis Ephraim, ab Israëlitis Iosue duci, tãquam hæreditas attributa, Ios. 19. & 24. eadem quæ & Thamnath-hares, per litterarum transpositionem.

Thamuda, locus prope Nabathæos Arabes. Stephanus.

Thamyras, siue Thamyris, Suidæ poëtæ nomen ex Thracia, qui cùm omnes pulchritudine præcelleret, ab initio mares dilexit, deinde mutata cõsuetudine, Musas amauit, cum quibus de cantu certauit hisce cõditionibus: vt si vinceret, earum complexu potiretur: sin succumberet, ab illis pateretur, quicquid eis videretur. Itaque superatus, & oculis & lyra priuatus est. Hinc manauit prouerbium in eos qui præter ingenium proprium aliquid agunt, Thamyras insanit.

[Tham, Ægypti ciuitas, vnde Titanes dicti sunt, quòd ibi primùm habitarint post diluuium. Comest. in cap. 6. Genes.]

Thanach, ciuitas, 3. Reg. 4. 1. Par. 7. data dimidiæ tribui Manasse, Ios. 21. Iudic. 1. & 5. Vocatur & Thenach. Ios. 17.

Thanath-selo, nomen loci. Ios. 16.

Thanatos, insula in Oceano Gallico, Britanniæ (vt Solinus refert) proxima, frumentariis cãpis fœlix. In ea nullus anguis viuere potest: quin asportata aliquò terra angueis illicò perimit. Dicta Thanatos, à morte serpentium.

Thaneum, metropolis fuit Ægypti, in qua Moses multa signa fecit. Vide TANIS.

Thanehumeth, pater Saraiæ. 4. Reg. 25. Iere. 40.

Thaphnes, siue Taphnis, ciuitas Aegypti. Ier. 2. 43. 44. & 46. Ezech. 30.

Thapsacus, vrbs Syriæ iuxta Euphratem: Gentile Tapsacenus. Steph.

Thapsipolis, prope Chalcedonem est. Steph.

Tapsus, insula decem stadiis à Sicilia distans, non procul à Syracusis, plana, & quam minimũ è mari eminens, adeò vt vndis mersa videatur. Vnde & Thapsus dicta est, ἀπὸ τοῦ θαπτέσθαι, quòd in mari quodammodò sepulta videatur. Virg. 3. Aeneid.

Thara, filius Micha filij Meribaal, 1. Par. 8.

Tharaca, rex Aethiopiæ. 4. Reg. 19. Isa. 37.

Tharana, filius Caleb, ex Maacha concubina. 1. Paralip. 2.

Thare, filius Nachor. Gen. 11.

Tharela, ciuitas in tribu Beniamin. Ios. 18.

Thares, Eunuchi nomen. Esther 2.

Thargelia, nobilis fœmina philosophiæ sectatrix. Plut. in Pericle.

Thargelia, festus dies apud Athenienses fuit, Apollini & Dianæ sacer, à quo mensis Aprilis denominatus est. Vide Gyraldum, in libro de annis & mensibus.

Thariba, vicus quidam, cuius meminit Stepha. in Candara.

Tharsis, filius Iauan, Genes. 10. Est & nomen regionis, Ciliciæ olim dictæ, à Tharsis filio Iauan. 3. Reg. 10. Psal. 71. Isa. 2. Ezech. 10. Vide TARSVS. Quidam volunt Tharsin nonnunquam mare Mediterraneum significare, vt apud Ionam prophetam, & Psal. 71.

Tharthac, Idolum Heuæorum. 4. Reg. 17.

Tharthan, nomen principis. Isa. 20.

Thasi, filius Mathathiæ filij Ioannis 1. Macha. 2.

Thasus, insula maris Aegei, Thraciæ adiacens, contra Nesi fluminis ostia: oppidum habens eiusdem nominis, à Phœnicibus, qui Europam terra marique inuestigantes, eò peruenerunt, conditum. Herod. lib. 2. Huius incolæ Thasij dicuntur, generosis vitibus, & insigni marmoris genere nobilitati.

Thathanai, nomen viri. 1. Esd. 5.

Thaumacia, vrbs Magnesiæ, à Thaumaco Pæãtis patre dicta. Est & alia ciuitas in Maliaco sinu. Incolæ, Thaumaci. Memoratur & Thaumaciæ Dianæ templum. Steph.

Thaumas, pater fuit Iridis, quæ ab illo Thaumantias & Thaumantæa virgo dicitur.

Thaumantias, Thaumantis & Electræ filia, Iunonis nuntia, nuntia deorum in rebus malis, vt Mercurius in bonis: proprio nomine Iris dicta: Thaumantias autem à patre cognominata.

Thaumasium, mons Arcadiæ, in quo Saturnus lapidem deuorauit. Incolæ, Thaumasij. Steph.

Thaurea Iubellius Campanus, vir fuit memoranda fortitudine, qui in castris Annibalis Claudium Ascilium Romanum ingenti hominem robore ad duellum prouocauit. Idem capta à Fuluio Capua, vxorem, liberos, ac se postremò ante pedes Imperatoris gladio confodit.

Thea, Nympha Oceani & Tethyos filia. Hesiodus in Theogonia. Stephano θία, vrbs est Laconiæ.

Theaenes, Atheniensis imp. anno mundi 3495.

Theagenes, tres Athenis diuersis tẽporibus Suid. fuisse recenset. Vnũ, qui de Homero scripsit. Alium, qui Caprus est appellatus, quòd multa promittens, nihil præstaret: pauper enim erat, ac diues videri volebat. Tertius, vir potẽs ac diues Athenis, qui liberalitate ac beneficentia publicè ac priuatim multa laude digna gessit. Quartũ addit Pausanias, Athletam, patria Thasium, qui CXL. coronas è certaminibus retulit.

Theagenes, vir quidam vsque adeò superstitiosus vt domi haberet Hecates simulachrum, nec vsquam pedem moueret, nisi illo consulto. vnde natum Prouerb. Theagenis Hecateum.

Theangela, vrbs Cariæ. Steph.

Theano, Antenoris vxor, sacerdos Palladis. Homer. 6. Iliad.

Theano, Metaponti Icariæ regis vxor quam cùm ob sterilitatem maritus repudiare vellet, illa pastores subornat, vt puerum vnum aut alterum inuenirent, quem pro suo supponeret. Opportunè id temporis Menalippe Desmontis filia (quam Neptunus compresserat) gemellos pepererat. Quod tam ægrè tulit Desmontes, vt & filiam excæcatam carceri incluserit, infantes autem feris obiici iusserit. In hos itaque cùm pastores incidissent, diuinitùs sibi eos oblatos rati, ad Theano deferunt, quæ eos pro regis pueris educauit. Verùm cùm postea ex Metaponto concepisset, gemellósque peperisset, virúmque suum animaduerteret maiore suppostitiorum, quàm legitimorum, amore teneri: vtcunque potuit, ad tẽpus dolorem dissimulauit. Verùm cùm iam ad legitimam ætatem liberi peruenissent, indicat iis, duos maiores natu, quos fratres suos esse rebantur suppositios esse: hortatúrque vt in venationem perductos interficerẽt. Quod cùm illi conarentur, Neptunus filiis suis suppetias tulit, cuius opera adiuti illi, Theanus filios interfecerunt. Quorum corpora cùm in regiam essent allata, Theano venabulo incumbẽs, se interfecit. Hygin. Fab. Poe. ca. 186.

Thebais, insigne Statij opus, totis duodecim annis summa cura ab eo elaboratum. Nomen autem habet ab argumento, eò quòd bellum contineat inter Eteoclem & Polynicem ad

Thebas gestum, in quo duos fratres mutuis vulneribus perierunt, Papinius. lib. vltimo.

Thebe, bes, & Theba, bæ, & Thebæ, barum, vulgò *Stibes*, vel *Stibez*, nomina multarum vrbium, quarum vna fuit in Ægypto, à Busiride rege condita, ambitu centū quadraginta stadiorum, vti refert Herodotus: centum portis, vnde & Hecatompylos cognominatur, alisque publicis priuatisque ædificiis insignis, totáque pensilis, adeò vt reges, vel maximos exercitus soliti sint educere, nullo oppidanorum id sentiente. Huius incolæ Thebæi dicuntur, & vicina regio Thebais, in Æthiopiam vergens. Aliæ fuerunt Thebæ in Bœotia, à Cadmo primùm conditæ, deinde ab Amphione splēdidius instauratæ: quanquam Varro rei Rust. lib. 3. vrbis huius originem ad Ogygē referre mauult. Cuius sentētiæ subscribit & author Ætnæ, cùm Thebas Ogygies appellat. Hanc vrbem Poëtæ à numero septem portarum peculiari epitheto Heptapylon cognominant. Hinc ortum traxerunt Hercules & Liber pater, & Pindarus vates, & præter hos Pelopidas & Epaminundas præstātissimi ætatis suæ duces. Eadē dicta fuit & Dircæa, à Dirce propinquo fonte, vnde & ager Thebanus à poëtis passim Dircæus appellatur. Fuerūt & Thebę aliæ in Cilicia, Eëtionis regia, patria Andromaches, quam Ouid. idcircò Thebaidem cognominat 3. de Arte.

Thebes, vrbs terræ Chananeæ. Iudic. 9. 2. Reg. 11.

Thebestis. Vide THEBE.

Thebeta, castellum Mesopotamiæ. Steph.

[Thebij, populi sunt adeò pestiferi, & fascinatores, vt vel solus eorum exceptus ore halitus, illicò interimendi vim habere dicatur: noxiáque satis, id est, segetibus, & animalibus omnibus sit eorum præsentia: horúmque corpora in aquas proiecta, non mergantur, nec ima petant. Leonic. Thom. libr. tertio cap. 70.]

Thebni, filius Gineth 3. Reg. 16.

Thecla, nomen proprium mulieris sanctissimæ.

Thecua, ciuitas in Iudæa, sex millibus à Bethlehem distans, à Roboam constructa, 2. Reg. 14. 23. 2. Paral. 11. 20. Ierem. 6. Filius Ashur, 1. Paral. 4.

Thecua, pater Sellum mariti Holdæ prophetidis. 2. Paral. 34.

Thegilis, epitheton Mineruæ. Stephan. in Pamphylia.

Theogonium, vrbs Thessaliæ. Step.

Thehen, filius Ephraim. Num 26.

Thelamusa, castellum Arabiæ iuxta Euphraten. Step.

Thelasion, v. Sicyoniorum rex, regnauit annis 111. anno mundi 2015.

Thelassar, regio Syriæ, 4. Reg. 19.

Thelbencanæ, Babyloniæ vrbs iuxta Euphratis fluuij partem, Ptolemæo lib. 5. cap. 20. hodie *Maraga*.

Theleboæ. Vide TELEBOAE.

Thelechus, VIII. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XL. anno mundi 3111.

Thelephanes, auriga quidem primùm, deinde rex Lydorum factus.

Thelegonus, filius Vlysis, qui Vlyssem patrem redeuntem Troia, vt ignotum occidit. Hora. lib. 3. Carm.

Theleusinus, vir quidam, quem turpi quæstu diuitem factum ridet Martial. lib 6.

> Quum coleret puros pauper Thelesin⁹ amicos,
> Errabat gelida sordidus in togula:
> Obscœnos postquàm cœpit curare cinædos,
> Argentum, mensas, prædia, solus emit.

Thelesis, Argiua mulier, Argos, oppidum Græciæ, à Cleomene Spartanorum rege obsessum, vnà cum cæteris mulieribus, cùm deessent viri, tutata est.

Thelesius, Bulgarorum rex, Thraciam populatus est, qui ab imperatore victus, cùm in patriam fuga redisset, ob rem malè gestam à suis est interfectus. Blond.

Thelharsa, nomen loci, 1. Esd. 2. 2. Esd. 7.

Thelmela, nomen loci, 1. Esd. 2. 2. Esd. 7.

Thelmisseus, dictus Apollo à filio Thelmisso, quem ex Themistone filia Zabij Hyperboreorum regis sustulerat. Palæph. lib. 1.

Thelon. vide TELEBOAE.

Thelphussa, vrbs prope Orchomenon Arcadiæ, à Thelphussa Ladonis filia nomē habens. Vide TELPHVSSA, sine aspiratione, quod melius est.

Thelphusium, siue Tilphosium, oppidum in Bœotia, vbi laudatus Bacchus est à Pindaro.

Thema, filius Ismahelis. Gen. 25.

Thema, 1. Esd. 2. 2. Esd. 7. Nomen viri.

Thema, Iob 6 Iere. 25. Nomen loci.

Themaci, vicus in tribu Erechtheide. Steph.

Theman, ciuitas principum Idumæorum, quę à Theman filio Eliphaz ex Ada vxore nomen accepit, Gen. 36. Ier. 49. Filius Eliphaz filij Esau ex Ada. Gen. 36.

Themani, filius Ashur ex Naara vxore, 1. Para. 14.

Themanites, idem. Iob. 4.

Thembinaclia, regio, quæ & Nemea dicitur.

Thembrienus, vrbs Carię à Thembrino quodam. Gentile, Thembrienus. Steph.

Themes, antiquum oppidum Cypri, in quo repertum primum æs, ab eo sumpsit cognomen.

Themilas, Themilæ, inquit Seruius, vt Æneas, Aeneæ, proprium viri.

Themis, Themis, vel Themidis, vel etiam Themistos, Cæli & Terræ filia, quæ Iouis nuptias fugiens, ab eo in Macedonia compressa fuit. Hæc dea putabatur, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas esset, vt ait Festus, nam θέμις Græcè, fas dicitur, habuítque vetustissimum oraculum in Bœotia, ad Cephissum amnem. Ouid. 1. Metam.

Themiscyra, vel Themiscyron, Cappadocię vrbs. Plin.

Plin.lib.2.cap.3.Mela lib.1.Vide Thermodoon & Cadisia. θεμίσκυρα Stephano, vrbs & regione, si rectè ἀντίον legitur, Thermodoontis. Dicitur & θεμισκυρέα & incolæ regionis Themiscyrij.

Themison Cyprius Hercules dici volebat, eóque nomine rem diuinam sibi fieri patiebatur.

Themison, medicus apud Herodotum & Cornelium Celsum, magni nominis, Asclepiadis discipulus, quem multis in locis citat Plin. Iuuenal.

Quot Themison ægros autũno occiderit vno.

Themisones, siue Themisonij, populi, à Themisonio Phrygiæ maioris loco prope Lyciam.

Themisonia, regiuncula Phrygiæ. Steph.

Themissus, vrbs Cariæ, quam condidit Dadas à Themisso filio, quem lupi dilaniauere. Steph.

Themistius, philosophus sub Iuliano imperatore apostata, cuius præfectus prætorij fuit Constantinopoli: scripsit Paraphrasim in Aristotelis Physicam libris octo, in Analytica posteriora. Præterea edidit sua, videlicet, De intentione & inscriptione prædicamentorũ: disputationes etiam quasdam. Hic Valentem imperatorem quotidie sæuientem in Orthodoxos, authoritate sua & epistolis reddidit mitiorem. Suid.

Themisto, filia Zabij Hyperboreorum regis.

Themistocles, Atheniensis clarissimus, qui cum adolescentiam in omni luxus lasciuiǽque genere peregisset, tandem cùm in virum euasisset, iuuẽtę suæ maculas præclarissimis gestis deleuit. Nam & primus Piręeum muniuit, & prędio nauali Persas apud Salaminẽ vicit. Post hęc ab ingrata patria exul factus, ad Xerxem confugit, à quo dux exercitus aduersus Athenienses magno cum honore creatus, cùm videret patriæ suæ ingẽtis cladis periculum imminere, hausto tauri sanguine seipsum interemit, ne aut regi de se bene merito infidelis esset, non pugnãdo viriliter, aut patriæ suę hostis atq; oppugnator videretur. Patrẽ habuit nomine Neoclẽ, à quo & ipse Neoclitis à poetis appellatur.

Themistocles, quòd in epulis recusasset lyram, indoctior habitus fuit. Cic. lib. 1. Tusc. quæst.

Themistoclea, soror fuit Pythagoræ, cuius placitis & opinionibus plerisque in locis vsus est Pythagoras.

Themistogenes, Syracusanus historicus, Cyri expeditionem & bella, quę in historia Xenophõtis continentur, composuit. Suid.

Themna, ciuitas maxima in tribu Dan, sita in mõte Ephraim contra Septentrionalem plagam Lyddæ, interque Aeliam & Diospolin. Inde sub imperio Romano dicta est præfectura Themnitica. Ios. 19.

Thenach, ciuitas in tribu Manasse. Ios. 17. Eadem quæ Thanach appellatur.

Thenne, vrbs Cretæ vel Arcadiæ, alij mõtem esse dicunt. Steph. idem alibi Omphalium vrbem esse scribit prope Thennas in Creta.

Theo, VII. Ægyptiorum rex, regnauit annis 11. anno mundi 3594.

Theobaldus, Metensium rex, anno sal. 544.

Theobaldus Cãpanus, Nauarræ rex, ann. sal. 1237.

Theoclymenus, Hom. lib. Odyss. 17. vates, qui Penelope prædixit Vlyssis in Græciam reditum.

Theocrines, viri proprium, qui primùm tragœdiarum auctor fuit, deinde calumniator & sycophanta. Vnde & Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte, Æschinem tragicum Theocrinem vocat. Eras. in Chil.

Theocritus, auguris nomen apud Plutarchum in Pelopida.

Theocritus, poeta Syracusanus, Praxagoræ, siue (vt alij malunt) Symmachi & Philinæ filius, qui sub Ptolemæo Lagi filio floruit. Alij Coũ fuisse volunt, sed admodum iuuenem Syracusas cõmigrasse. Scripsit Idyllia in genere bucolico, quæ Virgilius sibi imitanda proposuit.

[Theodas, Iudæus quidam impostor, & Magus, populi multitudinem, sublatis propriis facultatibus, vrbe excedere, & ripas Iordanis fluminis obsidere suasit. Dicebat enim se prophetam magnũ esse, & posse verbi sui præcepto amnis fluenta dirimere, & facilem sectatoribus suis fluminis transitum dare: quę cùm diceret, complures decepit. Tandem omnes miserè dissecti, ac Tendæ caput amputatum Hierosolymam perlatum fuit. Euse. lib. 2. cap. 11.]

Theodatus Nepos, ex Narbonensi præfectura reuocatus, præfectus Hetruriæ constitutus ab Theoderico, anno ab vrbe 1274.

Theodebertus, Metensium rex, Burgundiones in Liguriam & Æmiliam, Alemannos in Venetiã misit, quos Theodatus vicit, atq; Italia expulit. Blond. lib. 3. decad. 1. Paul. Æmil. lib. 1.

Theodectes, orator, Cilix genere, discipulus Platonis, Isocratis & Aristotelis, qui ei suos de rhetorica libros dedicauit: cõuersus deinde ad Tragœdias, scripsit fabulas L. Decessit Athenis natus annos XLI. Scripsit & versibus artem rhetoricam, laudauit & virum Artemisiæ Mausolũ, vnà cum claris eo tempore oratoribus. Theodectes orator, superioris filius, scripsit encomiũ Alexandri regis Epirotarum, cõmentarios historiæ, artẽ rhetoricam libris VII. aliáque cõplura. Author vtriusque Suidas.

Theodericus, Thorismundi Germanus Visigothorum rex, anno salut. 457.

Theodericus, Theodemiri filius, Ostrogothorũ rex, à Leone dilectus, Patritiatus, dignitati ac consulari insignitur. Blond. lib. 3. Italiã obtinuit, regnauitque annis XXXIII. anno salut. 493.

Theodericus, Gallorũ rex, ignauiæ deditus, adeũdi salutandíque sui copiam nulli nisi Calend. Maij faciebat: per Ebroinum, regnum administrabat. Hanc ignauiam regni proceres indignè ferentes, Theodericũ & Ebroinum monasteriis incluserunt, aduocato in regẽ Childerico, anno salutis 673. Blondus, Paulus Æmil.

Theodericus, Dagoberti filius, Frãcorum rex, regnauit annis XV. anno sal. 727.

Theodericus, qui Ariana hæresi commaculatus (hac enim à Valente imperatore Gothi imbuti erant) Ioannem Episcopum, Agapitum & Patritium COSS. Theodorum & Importunum legatione ad Iustinum misit, vt expulsos episcopos reuocaret, aut se Italiam deuastaturum: cui à Iustino episcoporũ restitutio fuit negata. Verùm à Ioanne & Roman. Senatoribus coronari imperator voluit. Blondus libro 3.

Theodoricus, Alsatiæ Comes, duxit exercitum in Guilhelmum Roberti Northmaniæ Ducis filium: fusus fugatúsque ab Alusti incolis suscipitur. Guilhelmus victor Theodoricum obsidet, telo percussus interiit: obsidione soluta, Theodoricus Flandriæ Comitatum recepit. Polyd. lib. 11.

Theodorus, imperator Constantinopolitanus, anno salutis 1043.

Theodorus, Byzantius sophista, qui à Platone vocatus est λογ δαίδαλος, scripsit cõtra Thrasybulũ & Andocidem, & alia quædam. Suidas.

Theodorus & Teladeus, fratres Samij, sculptores celeberrimi, quorum alter in Samo Pythij Apollinis signũ incœpit. Alter Ephesi eodẽ tempore, ex alio saxo absoluit: quibus simul cõpositis ita conuenit, vt vnum corpus, ab vno artifice, & ex vno lapide sculptum videretur. De hoc Diodoro Diogenes testatur, quòd non solùm sculptor, sed etiam architectus fuerit, vnúsque consuluit subiiciendos esse carbones fundamẽtis Ephesij templi. Nam quũ humidus esset locus, omissa ligni natura, soliditatem accepit humor immobilem. Idem primus ferrum fundere docuit, statuámque ferream fecit. Pausan.

Theodorus Gadareus, nobilis orator. Gadara autem, Syriæ ciuitas est nõ longè ab Ascalone: verùm ipse dici maluit Rhodius, teste Strabone, cuius tempore fuit. Eius discipuli Theodorei sunt dicti, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetorica scripsit. Tiberius quoque princeps, cùm secessisset Rhodum, eum studiosè audiuit, vt Quintilianus libro sexto tradit. Theodorus ἄθεος, de quo Laërtius & Suidas.

Theodorus Gothus historiographus, qui suorum temporum historiam scripsit.

Theodorus Constantinopolitanus historicus, qui scripsit historiam ecclesiasticam à tempore Constantini vsque ad Iustinianum.

Theodorus LXXI. pontifex Rom. patre episcopo Græco natus, regnauit annis VI. mẽs. V. dieb. XVIII. anno salutis 640.

Theodorus II. CXIII. pontifex, regnauit dieb. XX. anno salutis 899.

Theodorus Gregorius, Origenis discipulus, anno salutis 229.

Theodorus, Rauennatis ecclesię Archiepiscopus, Rauennatem ecclesiam, quę hactenus Romanę par fuerat, subiecit. Blond. lib. 9.

Theodorus Calliopa, IX. Italiæ Exarchus, anno salutis 643.

Theodorus, Romanæ ecclesiæ primicerius, anno salutis 823.

Theodorus Athenæus, claruit anno mundi 3644.

Theodorus, qui ἄθεος, cognominatus est, dicebat nugas esse, qui de diis sermones habentur, nec deos esse, quare omnes ad furta, periuria & rapinas hortabatur.

Theodora, virgo Antiochena sub Diocletiano fide Christiana morte extincta est, hæc cùm in carcere detineretur, militis cuiusdam ad eam stuprandam missi libidinem, & furorem adeò verbis emolliuit, vt non solùm à flagitio hominẽ deterruerit, verùm etiam mutatis vestimẽtis cum eo, exitũ à carcere, quo per Diocletianum fuerat inclusa, & impunitatem meruerit.

Theodosia, Tauricę Chersonesi vrbs, Ptolemæo authore lib. 3. cap. 6. hodie *Capha*, quæ fuit ditionis Genuensium.

Theodosius, nomen proprium duorum Romanorum principum. Theodosij Magni vitam lege apud Euseb.

Theodosius, vir memorabilis in Bithynia, teste Strabone *lib. 12.* cùm inquit, In Bithynia fuere viri in disciplinis memorabiles Xenocrates philosophus, & Dionysius dialecticus, & Hipparchus, & Theodosius, & filij eius mathematici.

Theodotius, nomen viri, 2. Mach. 14.

Theodotus, Chius, præceptor vltimi Ptolemæi in rhetorica, decertantibus in consilio regis, an profugus Pompeius esset recipiendus, solus cõsuluit interfici debere: quod sanè factum est. Hunc postea Brutus iam Augusto inimicus in Asia compertum, & ad se adductum interfici iussit. Plutarch. in vita Pompeij. Theodotum aliũ memorat Philostratus in Sophistis, qui tẽpore Herodis Attici pręfuit Atheniensiũ scholę.

Theodotus, Bactrianorum præfectus, regem se appellari iussit. Iustin. lib. 41.

Theodotus Ptolemaida & Tyrũ Anthiocho prodidit, anno mundi 3745.

[Theodotus, coriarius quidam, blasphemiæ, & hæreseos inuentor: dicere enim ausus est, Saluatorem, purum hominum fuisse. Euseb. lib. 5. cap. 28. hist. eccles.]

[Theodulphus, trigesimus octauus Aurelianensis episcopus, qui Gandaui in carcerem trusus, hoc trisdistichon, quod in Ramispalmarum Dominica, in processione, ad fores ecclesiæ, decantari solet, composuit: quod incipit, Israel es tu, rex Dauidis, & cæt.

Theonia, sacra quædam quę Athenis in honorem Bacchi celebrabantur, vt notat Hesychius.

Theognis, poeta Græcus, cuius opus incipit,

Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱὲ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
Λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπαυόμενος.

Id est,

Id eſt, O rex, Latonæ & Iouis fili, nunquam tui obliuiſcar exordiens neque finiens.

Theomneſtus Cous, Straboni lib.14. vir Athenis clarus adminiſtratione Reipublicæ, & Niciæ æmulus.

Theon, nomen pictoris Samij. Quint.lib.12. Alter mathematicus, qui ſcripſit de ſpiritibus ad Ptolemęum aſtrologum. Alter etiam interpres Apollonij Rhodij.

Theonas, Alexand. eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 284.

[Theonas, monachus Ægyptius, Græcis & Latinis literis eruditus, annis triginta habuit ſilentiũ. Porrò, à nemine viſus iraſci, aut mentiri, aut vanum aliquid, vel aſperum, vel infirmum protuliſſe ſermonem. Sozom. libro 8. hiſt. trip.]

Theones apud Suidam plures: ſed notior cunctis philoſophus Alexandrinus, eiſdẽ patria, tempore & diſciplinis, quibus Pappus, ſub Theodoſio ſeniore. Scripſit de Aſtrologia, commentarióſqué in Ptolemæum, & Aſtrolabium paruum, & alia. Theon item Alexandrinus Stoicus, tempore ſuperior: ſiquidem ſub Auguſto poſt Arrium philoſophum emicuit: ſcripſit in Phyſicam, & in artem Rhetoricam, & alia. Alius item eius nominis Stoicus Antiochenus cunctis antiquior, ſcripſit apologiam Socratis. Quartus Smyrnæus. Quintus etiam Alexandrinus, ſophiſta, cognomine Ælius, ſcripſit in arte rhetorica.

Theon Sidonius, ſophiſta, præcepit in patria, Conſtantini II. tempore. Plin.lib.35.cap.11. his Theonem ſculptorem addit, inter quinque qui Mauſoleum celauere.

Theophanes, Mitylenęus hiſtoricus, qui Pompeij Magni res geſtas ſcripſit: quamobrem ab eo in concione militum ciuitate donatus eſt. Cic. pro Archia.

Theophania, ſacra erant quæ fiebant Delphis, quorum Herodot. lib.1. meminit.

Theophania, ſoror Ioannis imperatoris Conſtantinopolitani, anno ſal. 971.

Theophila, vxor Euſtathij aulici imperatoris Traiani, qui dum ceruum in venatione ſectaretur, viſo inter eius cornua ſimulachro, auditáque hac voce, Cur me perſequeris? ſtatim ad fidem Chriſtianam ſe recepit, vnà cum vxore Theophila. Quod vbi poſtea reſciuit Traianus, ambos in Tauro æneo comburi iuſſit. Volater.

Theophilactus, Italiæ Exarchus XIII. anno ſalutis 700.

Theophilus, Vir ad quem ſcribit D. Lucas Euangelium, Luc.1.

Theophilus, Cæſareæ Paleſtinæ præſul, Seuero imperante, librum in Marcionem edidit: tum alia quæ à Hieronymo commemorantur. Alius item eiuſdem nominis præſul Antiochenus, ad quem Lucas ſcribit Acta Apoſtolorũ. Alius quoque præſul Alexandrinus, qui ſcripſit aduerſus Origenem. Præter hos Theophilus comicus antiquæ comœdiæ: eius fabulas nonnullas commemorat. Suid.

Theophilus, Martyr, anno ſalutis 251.

Theophraſtus, philoſophus ex Ereſſo Lesbi oppido, priùs Euphraſtus, deinde Theophraſtus vocatus ob vocis & eloquentiæ ſuauitatem, quaſi diuinam, quum antea Tyrtamus appellaretur. Peripateticorum eloquentiſſimus doctiſſimúſque fuit. Ariſtotelis diſcipulus, & in ſchola ſucceſſor. Dicere ſolebat, doctum hominem ex omnibus ſolum neque alienis locis peregrinum eſſe, neque inopem amicorum. Habuit diſcipulos ad duo millia. Opera eius à Diogene commemorantur, inter quę ſunt libri ſex epitomes in Ariſtotelem de animalibus. Extant hodie tantum de plantis conuerſi à Theodoro Gaza, & parua quædam opuſcula. Exceſſit admodum ſenex. Dioge. Stra. Theophraſtus alter fuit Epheſius. Ælianus de varia hiſtoria.

Theopolemus & Hiero fratres fuerunt, qui vnà Apollinis fanum expilarunt: quo facto pœnam iudicij reformidantes, domo profugerunt. Author Cic.5. Verrina.

Theopolis, maxima ciuitas Orientis, ſic à Iuſtiniano nominata poſt terræmotum, mutato Antiochiæ nomine. Steph. Vide ANTIOCHIA.

Theopompus Gnidius, & orator hiſtoricus poſt Thucydidem & Herodotum, quibus, vt in hiſtoria minor, ita oratori magis ſimilis, vt qui an tequàm eſſet ad hoc tempus ſolicitatus, diu fuerit orator. Quintilianus. Suidas autem de eodẽ ſic ait: Theopompus (inquit) Chius & Ephorus hiſtorici diſcipuli Iſocratis, alter freno, alter calcaribus indigebat. Fuit item alius antiquæ comœdię poeta, vt idem Suidas author eſt. Theopompus Gnidius Cæſaris familiaris, Artemidorum habuit filium, qui apud Cæſarem ipſum plurimùm poterat. Strabo 14. Theopõpus rex Spartanorum, quũ primus inſtituiſſet, vt Ephori Lacedęmone crearentur, ita futuri regiæ poteſtati oppoſiti, quemadmodum Romæ conſulari imperio Trib. pleb. ſunt obiecti, atque illi vxor dixiſſet, id egiſſe illum, vt filio minorem poteſtatem relinqueret: Relinquam (inquit) ſed diuturniorem. Valerius lib.4. cap.1. Quintilianus tamen lib.2. hanc modeſtiam parum voluiſſe demonſtrat, captum demum fuiſſe oſtendens, Theopompus (inquit) Lacedæmonius, permutato cum vxore habitu, è cuſtodia euaſit vt mulier.

Theopompus, philoſophus apud Chæroneam. Eutro. lib.10.

Theoxena, à Philippi Macedonis militibus cincta, cùm eorum manus effugere non poſſet, ſeſe præcipitem dedit in mare. Liu. lib.40.

Theoxenius Apollo dictus eſt à Pellenſibus, à quibus in Apollinis honorem Theoxenij certamina inſtituta fuerant.

Theoxenia, apud Græcos erat sacrificium, quod omnibus simul diis exhibebatur, vt testis est Pollux & Hesychius.

Thera, insula vna Sporadum à Memaliaro Cadmi socio condita. In ea septem aut octo annorũ pueros defunctos non lugebant. Est & Rhodi ciuitas humilis,& alia Cariæ, alia Sogdianæ. Incola, Theræus. Steph.

Thera, insula est in mari Ægæo, vna Cycladum, Callimachi poetæ patria, ex qua profecti sunt, qui Cyrenem in Africa condiderunt. Hæc alio nomine Calliste dicta fuit: quod & ipsum testatur Callimachus hoc disticho:

Καλλίστη προπάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα θήρη,
Μητὴρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρη.

Hoc est,

Nomine Calliste primũ, sed postmodò Thera
Dicta fuit tellus, vrbis origo meæ.

Theramenes, Athenniensis philosophus. Cicer. 1. Tusc. quęst. qui quum coniectus in carcerem, triginta iussu tyrannorum venenum vt sitiens obduxisset, reliquum sic è poculo eiecit, vt id resonaret. Quo sonitu reddito arridens: Propino (inquit) hoc pulchro Critiæ, qui in eum fuerat teterrimus. Græci enim in conuiuiis solent nominare, cui poculum tradituri sunt.

Theramnum, vrbs Thessaliæ. Theranæ Steph. vrbs Laconiæ, quam aliqui Spartam dicunt.

Therapnæ, arum, vicus est Laconiæ, teste Mela, in quo Leda Castorem & Pollucem, Helenam & Clytemnestram peperit. Dictæ autē putantur Therapnæ, ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν, quòd ibi Dioscuri religiosissimè colerentur. Hinc adiectiuũ Therapnæus.

Therasia, insula iuxta Eubœam, Ptolemæo lib. 3. cap. 4 in qua ciuitas est hodie Sanctorinum dicta. Steph. est inter Cretam & Cyrenæam.

Thericles, figulus Corinthius, à cuius nomine fictilia quædam vasa Thericlea dicta sunt. Plin. lib. 16. cap. 40. De hoc vide Prouerb. Thericlei amicus.

Therimachus, nomen pictoris insignis, Plin. lib. 15. cap. 10. claruit Olympiade 107. Vide THEROMACHVS.

Therma, parua regio Siciliæ.

Thermæ, Thermarum, Siciliæ oppidum, Pomponio lib. 2. Inde Thermitani. Cic. in Verrem.

Therme ciuitas Thraciæ: vnde Thermaicus sin⁹.

Thermodoon, oontis, vel Thermodon, ontis, Suidę, fluuius Themiscyræ (quæ est regiuncula Cappadociæ contermina) Amazonum sedibus nobilitatus. Virg. 11. Aeneid. Hinc adiectiuum Thermodonteus.

Thermon, XXXIIII. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 301.

Thermopylæ, mons Græciæ longissimus, qui à Leucade incipiens, inde in ortum flexus, in Ægæum vsque mare protenditur, mediámque Græciam ita dirimit, quemadmodum Italiam Apenninus. Dictæ Thermopylæ ab angustis faucibus, aquis calidis scatentibus. Montium enim angustias, vt Latini portas, ita Gręci πύλας appellant. Thermas autem aquas calidas esse, nemo est qui ignoret. Montem autē hunc maximè illustrem reddidit Lacedæmoniorum cũ Mardonio pugna, & Leonidæ Regis interitus. Herod. lib. 7.

Thermus, oppidulum Æoliæ: Gentile, Thermius: possessiuum, Thermicus. Steph.

Thermydra, portus ciuitatis vnius in Rhodo. Steph.

Therne, vrbs Thraciæ. Steph.

Thero, viri proprium (inquit Seruius) in Pindaro tantùm lectum. Virg. 10. Aeneid.
Occiso Therone, virum qui maximus vltrò Aeneam petit.

Therodamas fuit nescio quis carnifex, qui leones pascebat humano sanguine. Ouid. in Ibin.
Therodomantæos vt qui sensere leones.

Theromachus, statuarius egregius. Vide THERIMACHVS.

Theron, Hispaniæ citerioris rex.

Theron, Agrigentinorum tyrannus, anno mundi 3472.

Thersa, ciuitas in alto sita monte, qua Israelitarũ reges ante conditam Samariam pro regia vsi sunt, 3. Reg. 14. 4. Reg. 15. Fuit & Salphaad filia eiusdem nominis, Num. 26.

Thersander, siue Thersandros, Polynicis filius ex Argia, teste Statio, qui vnà cum cæteris Græcorũ principibus ad Troiā nauigauit. Hũc Virg. 2. Aeneid. inter eos enumerat, qui tēpore excidij Troiani in equo ligneo fuerunt occultati.

Thersilochus, Antenoris filius, in bello Troiano occisus: quem Virg. 6. Aeneid. inter viros fortes enumerat, qui etiā apud inferos arma tractent.

Thersippus, IIII. Atheniensiũ princeps, regnauit annis XLI. anno mundi 2971.

Thersitæ, gens Iberica. Steph.

Thersites, Græcorum omnium fœdissimus, idēque ignauissimus, quem Achilles sibi procaciter conuitiantem pugni ictu interfecit. Huius insignis deformitas ab Hom. lib. 2. Iliad. graphicōs expressa, effecit, vt cùm hominem vehementer fœdum significare velimus, Thersitæ faciem eum habere dicamus.

Theseis, idis, poëma Codri, Thesei gesta complectens. Iuuenal. Satyr. 1.

Theseus, Aegæi regis Athenarum filius, ex Aethra Pitthei filia, qui adhuc adolescens, opera Medeæ nouercæ penè veneno periit. Sed post mortem patris ad regnum euectus, tam multa memoratu digna gessit, vt inter plures Hercules vnus connumeretur. Debellauit Amazonas, earúmque reginam Hippolytem secum abduxit: ex qua & Hippolytum genuit. Creontem regē Thebanorũ cadauera Argiuorũ, qui

Thebano in bello ceciderant, sepeliri prohibentem interfecit. Oppressit & terribilem taurum in Attica. Minotaurum in Labyrintho occidit, & Ariadnam Phædrámque Minois filias clàm secũ abduxit: sed relicta Ariadna in Chio insula, Phædram sibi coniugio copulauit. Scironem, Procrustum, & Schinim latrones Atticæ neci dedit: debellauit Centauros: Thebas domuit. Pirithoum præcipua coluit amicitia, quocum descendit ad inferos ad rapiendam Proserpinam: sed occiso Pirithoo, ipse aliquandiu in vinculis Plutonis fuit detentus, donec ab Hercule, qui illum summa prosequebatur beneuolentia, liberaretur. Postremò iam senior, tot tantísque rebus gestis, patria regnóque pulsus, in Scyrum insulam nauigauit: vbi & periit, à rege Lycomede (vt quidem tradunt) interfectus, aut (vt alij malunt) cùm à cœna deambularet, ex loco edito delapsus.

Thesiphone, Furiarum vna.

Thesmophoria, Cereris sacra, quæ & Cerealia à Latinis, & initia dicuntur. Græci enim Cererem θεσμοφόρον appellant, quasi legiferã: quo etiã epitheto nostri eam insigniuerunt. Virg. 4. Aeneid.

-mactant lectas de more bidentes
Legiferæ Cereri.

Prima enim Ceres mortalibus leges dedisse putatur, propterea quòd ex agrorum diuisione primùm nata creduntur iura. Ouid. li. 5. Metam.

Thespiæ, oppidum Bœotiæ, Heliconi proximũ, sed eò magis Australe, Crisæo imminens sinui. Strab. lib. 9. Numerantur autem Thespiæ inter ea loca, quæ Musis consecrata credidit antiquitas: vnde & Musæ ipsæ Thespiades cognominantur.

Thespici, populi Græciæ.

Thespis, poeta Atheniensis, qui primus Tragœdiam dicitur inuenisse, & vicatim palustris circumuenisse, actorúmque faciem, quod nondum repertus esset personarum vsus, fæcibus obleuisse. Horat. in Arte.

Thesprotia, Epiri regio, Chaoniæ proxima. Pli. in prooemio lib. 4. cuius incolæ dicũtur Thesproti.

Thessalia, regio Græciæ, ex vna parte Bœotiam, ex altera Macedoniam habens, ad mare inter Peneum amnem & Termopylas extensa, priùs Aemonia dicta ab Aemone rege, & Pelasgicon, Argos, & Hellas: & Driopis, vt est author Plinius lib. quarto, capite 7. & 8. Olim etiam Pyrrhæa dicta est, teste Strabone libro decimo, à Pyrrha Deucalionis vxore. In Thessalia sunt montes vigintiquatuor, quorum nobilissimi Olympus, Pierus, patria domúsque Musarum, Pelium, & Ossa, gigantum bello memorati. Item Pindus & Othrys, Lapitharum sedes. Flumina insigniora sunt Apidamus, Enipeus, Oenochonus, Pamisus, Peneus & Phœnix.

Thessalonica, vrbs metropolis Macedoniæ. Hic fuit patria Theodori Gazæ. Steph. Halia prius dicta, à Cassandro condita, sic dicta, quòd Philippus Amyntæ filius, Thessalos illic deuicerit, vel (vt author est Lucius Tarræus, qui de Thessalonico librum edidit) quòd Philippus cum ex Iasonis nepti illic sobolem suscepisset, eáque vicesimo puerperij die extincta esset. Nicæ nutrici nutriendũ infantẽ dederit, & inde nomẽ vrbi imposuerit. Nã & mater infantis Nicasipolis dicebatur. Step. Vide THESTIDIVM.

Thessalus, medicus fuit Neronis temporibus qui triduanum ieiunium ægris quibuslibet imperabat, totiúsque Medicinæ perfectæ cognitionem intra sex menses pollicebatur: contra cuius placita multis in locis disputat Galenus.

Thessander. Vide THERSANDER.

Thestiades, filiæ Thestij (qui Erichthei, aut, vt alij volunt, Teuthrantis filius fuit) numero quinquaginta ex diuersis mulieribus natæ: quas Hercules adhuc adolescens, sed iam tum corporis robore præstans omnes vitiauit, totidémque liberos masculos ex iis sustulit, qui & ipsi ab animo nomine Thestiadæ dicti sunt. Hi post mortem patris cum Iolao illius ex Iphiclo fratre nepote, in Sardiniam profecti, multas in ea vrbes condiderunt. Diodorus lib. 5.

Thestidium, vrbs Thessalonicæ. Hellanicus Thestidium vocat à Tethide. Est & stagnum Thraciæ, cum adiacente agro Nysa. Steph.

Thestis, vrbs Arabum, & alia Libyæ. Gentile, Thestites. Steph.

Thestius, Parthaonis filius, pater Toxei & Plexippi, & Althææ matris Meleagri: à quo illi quidem Thestiadæ: hæc autem Thestias appellatur. Ouid. 8. Metam.

Thestor, Idmonis & Laothoes filius, pater Calchãtis, peritissimi Græcorum Auguris, qui à nomine patris Thestorides à poetis appellatur.

Thestoricus, vrbs Thraciæ. Steph.

Thestrotonicia. Vide HYLAMIRA.

Thestylis, mulieris rusticæ nomen, apud Theocritum & Virgilium 2. Eclog.

Thetis, idis, Nerei & Doridis filia, quam cùm Iupiter pulchritudine eius captus adamaret, vxorémque ducere decreuisset, monitus est à Prometheo, ita esse in fatis, vt quicunque ex ea nasceretur, patre maior esset futurus. Qua re audita, Iupiter à nuptiis eius abstinuit, veritus ne quemadmodum Saturnum patrem suum regno pepulerat, ita ipse vicissim à filio cæli possessione deiiceretur. Thetidem autem postea Peleus vxorem duxit, Æaci filius, qui Achillẽ ex ea suscepit. Ouidius 11. Metam. Vide suprà in nominibus PELEVS & ACHILLES.

Theudas, nomen viri. Act. 5.

Theudis, Visigothorum rex in Hispaniis.

Theudosia. Vide THEODOSIA.

Theuthoni, populi Germaniæ, qui & Theuthones & Theuthonici dicuntur. Luca. lib. 6.

Cantaber exiguis & longis Theuthonus armis

Hi vt Pomp. scribit, loca incolunt propè Actiacum mare. Vide TEVTONI.

Thibrus, nomen vrbis apud Lycophronē. Stepha.

Tichon, nomen pagi. Ezech. 47.

Thilon, filius Simon. 1. Par. 4.

Thimbron Lacedæmonius quasdam Asiæ ciuitates in fidem accepit, Xenoph. lib. 3.

Thineus, xxx. Assyriorum rex, regnauit annis xxx. anno mundi 2830.

Thinge, vrbs Libyæ. Steph.

Thinissa, Africæ minoris, id est, Zeugitanæ prouinciæ vrbs, Ptolem. lib. 4. cap. 3. Hodie *Tunis*.

Thiodamas, antis, pater Hyle, adolescentis formosissimi, quem Hercules, amore eius captus, Colchicæ expeditionis comitem assumpsit, eundēque in Mysiæ syluis postea amisit. Vide HYLAS. Hinc Thiodamantheus.

Thiodamas alius fuit, Melampodis filius. Statio 4. Theb.

Thiras, filius Iapheth. Gen. 10. A quo Thirenses, quos Græci Thraces vocant.

Thiria, filius Ielaleel. 1. Par. 4.

Thiriomachus, vnus ex filiis Herculis, ex Megara Creontis regis Thebani filia.

This vrbs Aegypti prope Abydum: Ciuis, Thinites. Stepha.

Thysbe, es, puella Babylonia, mutuo Pyrami vicini adolescentis amore capta. Miserabilem exitum vide supra in dictione PYRAMVS.

Thisoa, vrbs Arcadiæ: Gentile Thisoates. Steph.

Thmuis, vrbs Aegypti: inde Thmuites. Stephan.

Thoa, æ, siue, Thoe, es, Nympha marina. Tethios & Oceani filia, à natandi celeritate dicta. Hesiod. in Theogonia.

Thoana. Vide TYANA.

Thoas, antis, Tauricæ regionis rex, ad quem delata est Iphigenia Agamemnonis filia, & ab eo Dianæ Tauricæ sacris præfecta. Hunc postea occidit Orestes, à sorore adiutus, cùm illum quoque Thoas Dianæ aræ destinasset.

Thoas, Lemni insulę rex, Liberi patris filius, ex Ariadne Minois filia, pater Hipsypiles, solus filiæ pietate seruatus, cùm cæteræ omnes Lemniæ mulieres, viros suos & parentes trucidarent. Ouid. 7. Metam.

Thocen, ciuitas. 1. Par. 4.

Thocnia, vrbs Arcadiæ, à Thocno quodam. Ste.

Thoe. Vide THOA.

Thogorma, filius Somer. Gen. 10.

Thohu, filius Eliu patris Ieroham. 1. Reg. 1. Filius Suph, filij Elcanæ. 1. Par. 6.

Thola, filius Issachar. Gen. 46. 1. Par. 7. Filius item Phua, dux in Israel. Iudic. 10.

Tholal, ciuitas Simeonis. 1. Par. 4.

Tholistobogi. Vide TECTOSAGES & TOLISTOBI. Straboni Telistobogi.

Thomai, filius Enac. Iosu. 15. Iudic. 1. Num. 13. Rex Gessur, 2. Reg. 3. 1. Par. 3.

Thomas, vnus ex Christi Apostolis. Mat. 10. Io. 11.

Thomas, Cantuariensis Archiepiscopus, exilio primùm à rege Angliæ damnatus, pòst etiam capitali supplicio affectus, circa annū salu. 1164.

Thomas Maurocenus, Constantinopolitanus patriarcha, anno sal. 1201.

Thomyris, Scytharum regina, quæ irata quòd Cyrus rex Persarum Sargapisem filium bello captū ad mortem impulisset, non priùs finem fecit furori, quàm mortuum vlta sit. Contractis itaque copiis ita conflixit, vt maximam inimicorum partem, cum ipso etiamnum rege occideret. Nec tamen hoc euentu propterea emollita est animi rabies: Mortui enim caput in vtrē humano cruore plenum demisit, his verbis insultans: Filij mei sanguinem hausisti, & meum sitiuisti Cyre. At ego te cruore saturabo. Author Herodot. lib. 2.

Thon, primus apud Aegyptios medicinam in artem redegit. Hom. 4. Odyss. Alter, teste Hellanico, fuit rex Canopi, ad quem quum Menelaus Troia cum Helena discedens, tempestate maris deduceretur, fuit primùm ab illo antequam Helenam conspiceret, gratè susceptus. Sed vt illam conspexit, vim Menelao inferre conatus, ab illo interfectus est. Vide THONIS.

Thonia, vrbs & caput Gabaonitarum, distátque à Gaza nostri litoris Iudææ oppido, mille quingenta triginta septem passuum.

Thonis, Straboni lib. 17. vrbs prope Zephyrium. Est & idem rex, qui Menelaum & Helenam hospitio suscepit: vnde de medicamentis Helenæ sic poeta inquit,

Quæ Polydāna dedit, Thonis clarissima coniunx.

Stepha. vrbs ad ostium Canopicum sita. Gentile, Thonites. Vide THON.

Thonius, vnꝰ ex Cētauris, Ixionis & Nubis filius.

Thoon, vir Troianus, ab Vlysse interemptus. Hom. Iliad. 12.

Thoosa, Phorci filia, ex qua Neptunus Polyphemum suscepit. Hom. 1. Odyss.

Thootes, vnus ex præconibus Græcorum, Hom. Iliad. 12.

Thophel, locus in deserto trans Iordanem è regione Iericho, vbi Moses quintum librum edidit. Deut. 1.

Thopheth, locus in valle filij Ennon, qui cernitur in Ierosolymæ suburbanis, vbi quondam parentes filios igni exustos deuouebant, & immolabant dæmonio Moloch. Isa. 30. Ierem. 2. 19.

Thopo, nomen loci, 1. Mach. 9. Scribe Topo.

Thor, Magi nomen apud Saxonem Grammaticum, qui ludificatis idiotarum mentibus, diuinitatis fastigium sibi arrogabat.

Thoræ, vicus in tribu Antiochide. Steph.

Thorax, Strab. lib. 14. mons iuxta vrbem Magnesiæ, in quo dicunt crucifixum fuisse Daphitam grāmaticū, propterea quòd reges versibus incesseret. Ex quo illud tractū est: Caue à Thorace.

Stephano, vrbs est Aetoliæ, & alia Magnesiæ. Gentile, Thoracites.
Thoricus, vicus prope Canopum iuxta Alexandriam. Steph.
Thoricus, vicus in tribu Acamantide. Hecatæus vrbem esse tradit. Vide THYRICVS.
Thorismundus, Gotthorum rex, anno ab vrbe condita 1204.
Thornax, mons Laconiæ. Steph.
Thou, rex Emathenorum, fœdus cum Dauide icit, anno mundi 2909.
Thous, Homer. vnus ex Troianorũ principibus.
Thracia, latissima Europæ regio, Macedoniæ ad Occasum proxima, Nessóque flumine, vt Ptolemæo placet, aut, vt Plinius mauult, Strymone amne ab eadem dirempta: à Septentrione Istrum habens, ab Oriente Pontum, à Meridie Ægæum mare. Thracia dicta à Thrace, Martis filio, aut certè à regionis asperitate, quam τραχύτητα Græci appellant. Est enim hæc regio, teste Pomponio, in primis aspera, nec cœlo, nec solo tractabilis, & nisi qua mari propior est, frigida prorsus & infœcunda. Eadem & Thraca dicitur, η Græci nominis in a conuerso. Huius incolæ Thraces dicuntur. Fœminæ autem Threissæ. Hinc deducuntur denominata Thracius & Threicius.
Thracia, fuit Nympha saga & fascinatrix, quę propter peritiam herbarum & veneficiorum, habita est loco numinis apud Thraces, quorum etiam regioni dedit nomen.
Thraceas, ventus, qui & Thrasceas & Thrascias dicitur, Aristot. post Argestem ventum flat inter Septentrionem & Occasum solstitialem.
Thracon, vicus prope Antiochiam. Inde Thracometes, qui ex eo vico natus est. Steph.
Thrambus, promontorium Macedoniæ. Steph.
Thraseas, Auguris nomen, qui in summa siccitate Busirim Aegypti tyrannum adiens, ostendit à superis posse exoriri pluuiam, si Ioui hospites immolaret. Quærente deinde tyranno, quisnam & cuias esset, cùm se peregrinum profiteretur, Tu igitur primus, inquit Busiris, Aegypto aquam dabis, Itaque primus immolatus est. Hunc tamen nonnulli Thrasium potius, quàm Thraseam malunt appellare. Thraseas Pætus, Philosophus Stoicus sub Nerone: à quo cùm iussus esset mori, fletum suorũ magna constantia cõpescuit: porrectísque alacriter ad incisionem brachiis, humúmque cruore aspergens, Hunc, inquit, sanguinem libemus Ioui liberatori. Taci. lib. 16. Meminit huius Martialis lib. 1.
Thrasimachus, Carthaginensis sophista, discipulus Isocratis.
Thrasius, siue Thrasillus, vir fuit, qui cùm ad exorandas à Ioue pluuias Busirim docuisset hospites immolare, omnium primus mactatus est.
Thraso, nomen militis apud Terentium. Est & pictor apud Strabo. lib. 14.
Thrasumenus, lacus in agro Perusino, Annibalis victoria, & Flaminij Consulis clade nobilitatus. Dictus à Thrasumeno puero, quem ad hũc lacum Aegyla Nympha dicitur rapuisse.
Thrasybulus, Atheniensis exul, comparato exercitu, triginta tyrannorum dominationem Athenis sustulit, iuuante Lysandro Lacedæmoniorum duce, exulésque reduxit. Insuper plebiscitum tulit, quod ἀμνηστίαν vocant, quod iniuriarum memoria deleretur, exulibus iureiurando adactis. Cicero Philipp. 1. & Valerius de modestia: ipse tandem noctu, interfectus est.
Thrasybulus, dux Milesiorũ, qui vt portum Sicyoniorum occuparet, ex aduersa parte opidanos tentauit: dúmque sic detinerētur, cum insperata classe portum cepit. Frontinus lib. 2.
Thrasymachus, Carthaginēsis sophista, periodon & colõ, id est membrum, primus monstrauit ac modum, qui nunc est rhetorices, induxit. Fuit discipulus Isocratis, vt scribit Suidas.
Thrasymedes, filius Nestoris. Hom. 9 Iliad.
Thrasymenus. Vide THRASVMENVS.
Thrausi, populi Thraciæ, apud quos edito puero propinqui assistentes lugent, miserias huius vitæ recensentes, quas sit infans ille passurus. Hominem fato functum per lusum & lętitiam terræ mandant, inferentes quot malis ille sit liberatus. Multas habent vxores, quę si non contingat maritos mori, certatim contendant eorum mortem sequi.
Thria, vicus in tribu Oeneide, dictus etiam Thrio. inde Thriasius & Thrieus. Erant autem θρίαι, calculi diuinatorij: vnde prouerbium. Multi Trioboli, pauci vates. Steph. Vide THRIVS.
Thrince, vrbs prope columnas Herculis. Stèph.
Thurius, vrbs olim Achaiæ, nunc verò Eleæ. Homero Patre, à Thriunte Atheniensi, quem Theseus cum exercitu misit auxiliatorem Herculi. Hinc Thriuntius, & Thriasius, quod etiam à Thria fit. Vide THRYIVS.
Thronium, vrbs Locrorum. Steph.
Thryanda, vrbs Lyciæ. Steph.
Thryon, Messeniæ oppidũ, non ita procul ab Alpheo fluuio. Hom. in Catal. nauiũ, & Strab. lib. 8.
Thryius, untis, vrbs in Elide: vel inter Elidem & Pylum, vt inquit interpres Hom. lib. 11. Iliad. alijs Θρύον vocat apud Homerum in Catalogo, & θρυόεσσα, non Thryus, quemadmodum & Strab. meminit lib. 8. Sunt qui à Thryiunte Atheniensi conditore dictam velint. Est & fluuius Elidis, qui in Alpheum decurrit. Hom. 2. Iliad. Vide THRIVS.
Thubal, filius Iapheth. Genes. 10. A quo Iberes (licet quidam Italos suspicentur) originem traxerunt, Ezec. 27.
Thucydides, Atheniensis historicus, patre Oloro, genus à ducibus Miltiade & Cimone, qui & ipsi ab Aeaco, Iouis filio originem habuere, dupsi ab Aeaco... vt Didymus in historia testatur. Vxorē du-

xit è Thracia oriundá, alioquin diuitẽ, cuius opes assecutus, non in voluptates, sed partim in otium literarum erogauit. Nam bellum Peloponnesiacum scribere aggressus, quo tempore illud gerebatur, Atheniensibus pariter ac hostibus Lacedęmoniis militibus, qui bello interessent, mercedem præbebat, vt res quotidie veras ei renuntiarent, quas fideliùs accipere sperabat, si non solùm ab amicis, sed etiam ab inimicis edoceretur, ne partes quisque suas falsò tueretur. Præceptores habuit, in philosophia, Anaxagoram, & in rhetorica, Antiphontem, cuius & ipse in 8. historiæ meminit, dicens eum causam fuisse perdendæ Reipub. ac constituendæ tyrannidis trecentorum. Ex Marcellino Græco scriptore. Eius cum Herodoto collationem vide apud Quintilianum lib. 10. cap. 1. Dionysius Halicarnasseus scribit Demosthenem adeò Thucydidis stylum probasse, vt eius librũ octies scripserit, totúmq; ferè edidicerit. Thucydides alios Marcellinus ponit: vnum Milesium Athenis inter principes viros ac duces, æmulum Periclis. Alium Pharsalicum Memnonis filium, cuius meminit Polemon in his quæ de Acropoli scripsit.

Quartum poëtam natione Achedrysium, cuius meminit Androtiõ in Attide, dicens eũ filiũ esse Aristonis, qui fuit tempore Platonis comici & Agathonis tragici, ac Nicerati versificatoris.

Thule, es, hodie *Island*, insula in ditione Scotorũ, in Septentrionem vergens, vltra Orcadas, latitudinem habens graduum LXIII. Quo fit, vt circa æstiuum solstitium quàm breuissimæ bi sint tenebræ, Sole ab illorum horizonte quàm minimùm recedente, quemadmodum contrà circa solstitium hybernum nihil ferè, aut quàm minimùm habent diei, Sole Tropicum Capricorni ab illis desiunctissimum perambulante. Hæc extrema fuit earum, quæ in Septentrionali Oceano Romanis fuerunt cognitæ: vnde etiam à Virg. vltima Thule appellatur.

Thunia. Vide THVRINI.

Thuoris, vltimus Lartes Ægyptiorum, regnauit annis VII. anno mundi 2776.

Thuria, Strab. lib. 8. Messeniorum vrbs, alio nomine ἄπια, id est celsa, quòd in colle excelso sita sit, à quibusdam Thyre appellatur, vt infrà. Itẽ Italiæ vrbs, aliàs Thuri. Est & fontis nomen, vt mox dicemus.

Thurij. Vide THVRIVM. Aliqui Thuniam vocãt: vnde Thuniates. Pausanias ἄνθειαν appellauit.

Thurimachus, VII. Sicyoniorũ rex, regnauit annis XLV. anno mundi 2100.

Thurini. Vide THVRIVM.

Thurinum, oppidum inter duos amnes, Crathim & Sybarim, vbi Herodot. condidit historiam. Vide THVRIVM.

Thurium, vrbs Magnæ Græciæ, olim nobilissima, ad sinum Tarentinum sita inter Crathim & Sybarim amnes, à Thuria vicino fonte nomen habens.

Huius incolæ Thurij dicti sunt, & Thurini: qui cùm aliquandiu floruissent, à Lucanis in seruitutem tracti sunt, teste Strabone lib. 6. & à Tarentinis infestati: tãdem in Romanorum tutelã sese dedere sunt coacti, qui eò deducta colonia, vrbẽ eorũ pro Thurio Copias appellarũt.

Thurrenus, in Italia, regnauit annis XI. anno mũdi 2496.

Thurrus, Hispanorum regulus, anno ab vrbe condita 575.

Tuscia, fœcundissima Italiæ regio, à Latio Tiberi, à Liguribus Macra fluuio dirempta, alio nomine Hetruria appellata. Dicta antè Tuscia (vt quidam existimant) ἀπὸ τοῦ θύειν, quod est sacrificare, propterea quòd Tyrrheni semper habiti fuerint religiosi, deorúmque cultui & sacrificiis ad superstitionem vsque dediti. Hinc Tusci dicti sunt regionis huius incolæ, qui & Tyrrheni dicuntur. Vide TVSCIA.

Thuscus, Herculis filius, Italiæ rex.

Thuscus iunior Italiæ præfuit an. XXVIII.

Thussagetæ, siue Thyssagetæ, populi Scythici, supra Mæotidem paludem, rapto & venatu victitãtes, Herod. lib. 4. Pomp. Thyrsagetas appellat, si modò emendata sit lectio. Quo pacto & apud Valerium Flaccum legitur lib. 6.

Non ergo sanguineis gestantem tympana bellis Thyrsageten, &c.

Thuthemosis, Aegyptiorum rex, regnauit an. IX. anno mundi 2339.

Thyamis, amnis vel fluuius (vt Thucydides lib. 1. ait) qui Tesprotiam, Cestrinámque discriminat, Plin. lib. 4. cap. 1. Stephano, vicus est à Semiramide conditus, iuxta Archosiam.

Thyamon, mons in Thraciæ regione.

Thyasus, saltatio, siue chorea dicitur, quæ Baccho exhibebatur, à verbo θυάζειν, quod est Orgia celebrare. Virg. 5. Eclog.

Thyatira, vrbs in Mysia ad sinistram Caici fluminis partem, quæ fuit vna ex septem ecclesijs, ad quas Ioãnes Apostolus scripsit Apocalypsin. Strabo lib. 13. Stephanus vrbem Lydiæ esse scribit, quæ priùs Pelopea & Semiramis dicta fuit. Deinde cùm Seleucus Nicanoris bellum aduersus Lysimachum gereret, & filiam sibi natam audiuisset, vrbem θυγάτειρα vocauit. In neutro genere profertur, non in fœminino, vt debebat. Vocabatur etiam Mysorum vltima. Nam Mysis ciuitatem condituris, respondit deus, Vbicunque ceruus ictus & currens apparet, ibi condendam esse: quo inuento vrbem denominasse διὰ τὸ θύειν καὶ τροχάζειν τὴν ἔλαφον. Gentile, Thyatirenus. Steph.

Thybris, viri proprium Aeneæ comitis. Virg. 10. Aeneid.

Thyella, vrbs Oenotriæ, quam pars Phocensiũ inhabitauit. Steph.

Thyessus,

Thyessus, vrbs Lydiæ, à Thyesso caupone. Alia est Pisidiæ. Steph.

Thyestes, filius Pelopis ex Hippodamia, Tantali nepos, qui cùm Atreo fratri, cui pessimè cupiebat, aliter nocere non posset, vxorem eius per adulterium polluit: Atreus verò ei filium epulandum apposuit. Ob quæ flagitia Sol, ne pollueretur, retrorsum cursum fertur conuertisse. Vide Atreus. Hinc Thyesteus.

Thyia, Deucalionis filia, ex Ioue peperit Macedoniam, quæ regioni nomen dedit. Stephanus.

Thyia. Vide THYIADES.

Thyiades, Bacchi sacrificulæ, quæ & Bacchæ, & Menades, & Bassarides dicuntur. Rationem autem huius nominis quidam referunt ad Thyiam quandam Cephissi filiam, quæ prima omnium Dionysio initiata, Orgia eius celebrauit, Bacchicóque furore correptis nomen reliquit, vt ab ea Thyiades dicerentur, teste Herod. lib. 7. quanquam alij hanc non Cephissi, sed Castalij cuiusdam indigenæ filiam fuisse volunt.

Thyle. Vide THVLE.

Thymatadæ, vicus in Hippotoontide tribu. Steph.

Thymbræus, Apollinis cognomentum, siue à Thymbra, Troadis campo, siue ab eiusdē nominis vrbe, in qua colebatur, impositum. Campo autem Thymbræ nomen factum putatur à Thymbræ herbæ copia, quam Latini Cunilā vocāt, cuius hoc in cāpo maximus est prouētus, vt annotauit Seruius in illud Virgil. 3. Æneid.

Da propriam Thymbræe domum.

Apollinis Thymbræi templū Strabo ea in parte Troadis fuisse tradit, qua Thymbrius fluuius in Scamandrum influit, quo in templo ferūt Achillem à Paride fuisse interemptum: Vnde factum est locus fabulæ, Achillem Apollinis sagittis occisum fuisse.

Thymbrara, ciuitatis nomen (à qua Thymbrarēses & Thymbraræi) ad Pactolum sitæ.

Thymbris, Siciliæ fluuius, & secundum dialectum, mare: aliàs Thymbris scribitur. Scholiastes Theocriti.

Thymbrius, Stephano, fluuius apud Thymbram fluens.

Thymele, saltatritula notissima, Domitiani temporibus, cuius gesticulatione Domitianus impensè fertur delectatus, à qua & Thymelicæ cantilenæ, quibus olim plurimùm colebatur Bacchus.

Thymiateria, vrbs Lybiæ. Steph.

Thymœtes, filius Priami ex Arisbe, aut (vt alij malunt) Arisbes maritus, cuius vxor cùm filium peperisset eodem die, quo Hecuba Paridem, asserētibus hariolis, eo die natum esse puerum, cuius causa Ilium euerteretur, iussit Priamus vtrunque interfici. Et Paris quidem matris astu clàm traditus est educandus: Thymœtis autem puer est interfectus. Cuius iniuriæ vltione in multos annos dilata, Thymœtes cùm equi lignei dolum sentiret, commodum sibi vindictæ tempus oblatum ratus, primus author fuit, vt in vrbem reciperetur. Seruius enarrans locum illum Virgilij,

-primúsque Thymœtes
Duci intra muros hortatur, & arce locari,
Siue dolo, seu iam Troiæ sic fata ferebant.

Thyne, vrbs Libyæ: inde Thynæus. Stephanus.

Thynia, regio Thynorum. Steph. Strab. lib. 12. insula in fronte Bithyniæ.

Thynias, insula iuxta fauces Ponti, & promontorium. Gentile, Thyniadius. Dicitur etiam Thyne, Thynis, Thyneis. Steph.

Thynos, Plin. lib. 5. cap. 27. oppidum Ciliciæ.

Thynus, nomen viri proprium, de quo Orpheus meminit, & Gentile à Thynia.

Thyodamas, filius Melampodis, diuinandi peritus. Statius lib. 8.

Insignum fama, sanctóq; Melampode cretum
Thyodamnata volūt, qui cū ipse arcana deorū
Partiri, & visas vni sociare solebat
Amphiaraus aues, tantæque haud inuidus arti
Gaudebat dici similem, iuxtáque secundum.

Thyones, vnum ex Bacchi cognomentis ἀπὸ τοῦ θύειν, hoc est, à sacrificando impositum, propterea quòd illi adhuc inter homines versanti sacrificaretur. Quanquam non desunt, qui id cognominis à Semele matre sua eum velint accepisse, quæ alio nomine dicta est Thyone.

Thyreū, vrbs Arcadiæ, ab Hypsūnte filio Lycaonis condita. Steph.

Thyre, ciuitas Messeniorum. Sed diuus Augustus Lacedæmoniis adscripsit, quòd Messenij cum Antonio sensisse viderentur. Hinc Thyreaticæ Spartanorum coloniæ quædam appellatæ. Sciēdum est, Thyre numero plurali, genere neutro per synæresin efferri θυρία καὶ θυρῆ, etiam si numero singulari Thyrea quoque dici potest. Strab. lib. 8. Thuriam appellat. Vide suprà.

Thyria, insula Peloponnesi, Herodot. lib. 4. ab Atheniensibus capta, anno mundi 3538.

Thyrion, Acarnaniæ oppidum.

Thyros, vrbs in regno Nestoris, teste Homero.

Thyrsis, pastor, Virg. in Bucol. Eclog. 7.

Thysbe, puella Babylonia. Vide Pyramus. Melius tamen per iota scribitur.

Thyssagetæ. Vide THVSSAGETAE.

Thystrus, vrbs Libyę. Herodian. lib. 6.

T I

Tibarania. Vide TIBARENI.

Tibareni, Horodoto lib. 3. populi Scythici in Asia, de quibus Hieronymus: Tibareni, inquit, quos dilexerunt senes, suspendunt in patibulis. Vide Tabereni: licet meliùs per iota scribatur in prima syllaba. Τιβαρανία Stephano, regio est iuxta Pōtum, prope Chalybes & Mosynœcos & Leucosyros. Gentile, Tibaranij, Tibareni, & fœmininum Tibarenis. Ephorus lib. 8. scribit Tibarenis singulare studium esse ludendi ridēdíque, &

in iis præcipuam fœlicitatem collocare. Steph.

Tibeon, mons Phrygiæ, à Tibeo quodam: ab hoc & seruos Tibeos vocant, Steph.

Tiberias, vrbs Galilææ, ab Herode condita, & sic appellata in honorem Tiberij Cæsaris. Ptol. lib. 5. cap. 16. dicitur Tiberias lacus.

Tiberis, qui & Thybris, celeberrimus Italiæ fluuius, è media ferè longitudine Apennini, Aretinorum finibus defluens, qui multis deinde fluminibus auctus, ab Hetruria Latium, Ianiculúmque ipsum ab vrbe Roma dirimit, tandémque decimoquinto ab vrbe lapide duobus ostiis modico interuallo direptis in mare euoluitur, ea in parte, qua Ancus Martius ostiam extruxit. Liuius à Tiberino Albanorum rege dictum existimat, in traiectu eius submerso, cùm antea Albula diceretur. In qua sententia Ouidius quoque fuit 2. Fastor. Seruius, Tiberis nomen ipsa etiam Alba vetustius esse contendit: ideóque nominis eius originem ad Tybrin potiùs, Hetruscorum regem, referendum existimant, qui Latium crebris latrociniis infestans, tandem circa hunc fluuium est occisus. Quod & Virgil. asserit Æneid. 8. Alij non tam à regis huius nomine quàm ab iniuriis & contumeliis, quibus in obuium quemque circa hunc fluuium grassabatur, appellationem hanc tractam existimant: vnde Thybrim scribendum contendunt, quasi τὴν ὕβριν, vt dictionem conflatam intelligamus ex articulo fœminino, & nomine ὕβρις, quam scripturam etiam apud Dionysium Afrum obseruauimus. Nos Thybris nomen antiquius esse putamus, Tiberis recentius, literis aliquot (vt solet temporis lapsu) immutatis. Quo fit, vt illud poetis, hoc oratoribus sit vsitatius.

Tiberinus Syluius, Capeti filius, Albanorum rex, qui in vicino flumine submersus, effecit, vt pro Albula Tiberis diceretur. Liuius 1. ab vrbe. Tiberinus item à superstitiosa antiquitate creditus est deus esse, Tiberis fluuij præses: cuius monitu Æneas Euandri sibi auxilia adsciuit. Virg. 6. Æneidos. Quin & fluuius ipse in sacris dictus est Tiberinus, teste Seruio, quemadmodum τῇ κοινολεξίᾳ Tiberis, & in poesi Thybris.

Tiberius, inter Cæsares notissimus. Fuit & eius nominis grammaticus, qui de Ideis orationis scripsit libros tres, aliáque complura. Suidas. Meminit & huius Strabo lib. 7. [Tiberio huic Cæsari ferunt aliam, quam cæterorum mortalium, fuisse naturam, vt expergefactus noctu paulisper, haud alio modo, quàm luce clara, cõtueretur omnia, paulatim tenebris sese obducentibus. Plin. lib. 11. cap. 37.]

Tib. Gracchus legem de diuidundis agris tulit. Seditione oborta, in Capitolio occisus est. Vide GRACCHVS.

Tiberius Claudius, patre Druso natus, totum Illyricum, quod intra Italiam, regnúmque Noricũ & Thraciam & Macedoniam, intérque Danubium flumen, & sinum maris Adriatici patet, triennio perdomuit. Suet.

Tiberius Claudius Cęsar Britannicus, v. Rom. imperator, regnauit annos XIII. mens. IX. dies 28. anno salutis 43.

Tiberius Constantinus, LVII. Romanorum imperator, regnauit annis VII. anno sal. 579.

Tibiscus, Daciæ fluuius. Ptol. lib. 3. cap. 7. Barbaris Tissa appellatur.

Tibisis, fluuius in Scythia. Herod. lib. 4.

Tibullus, poeta elegiographus, cuius hoc erat votum:

Me mea paupertas vitæ traducat inerti,
Dum meus assiduo luceat igne focus.

Tibur, Steph. ciuitas in Sabinis, decimosexto ab vrbe lapide, crebris fontibus irrigua, & singulari aeris temperie commendata. Ouid. 4. Fastor. Est autem hoc oppidum origine Grecum, à Tiburto, Catyllo, & Corace Amphiarai liberis, post prodigiosum patris ad Thebas interitum communiter conditũ, & à Tiburti nomine, qui ex tribus natu maximus erat, Tibur appellatũ. Authores Cato in Orig. Solinus, & Sextus scriptor Græcus. Hinc Tiburs, urtis, Gẽtile.

Tibyris. Vide TYBVR.

Ticarinia, vrbs in Euxino Ponto. Palæph.

Tichiois, castellum prope Trachinam. Gentile, Tichioieus.

Tichos, castellum Achaiæ. Incola, Tichites. Stephanus.

Ticida, poeta quidam qui epigrammata scripsit tempore Valerij Catulli: amauit Metellam, quã mutato nomine Perillam nominauit.

Ticinum, nobile Insubrium oppidum, quod nunc Papia vulgò dicitur.

Ticinus, fluuius Insubriæ, in Padum influens, à quo vicinum oppidum Ticinum est appellatum.

Triclaria, Diana dicta est, cui sanguine humano quondam litari solitum erat, quod in ipsius delubro Menalippus & Comætho amore victi turpiter coiissent. Pausanias addit, ob hanc templi profanationem secutam magnam agrorum sterilitatem, consultúmque Apollinem respondisse, vt Menalippum & Comæthonem, & præterea singulis annis virginem pulcherrimam sacrificarent: tandémque Eurypylum illius sacrificij crudelitatem sustulisse. Palæph. libro 2.

Tiella, vna ex tribus Hyblis Siciliæ. Steph.

Ticon. Vide TIOS.

Tifernus, fluuius Italiæ. Tifernum oppidum quod intercidit. Inde Tifernates populi, iuxta Teanum & Lucrinum, sexta regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 14.

Tigilinus Ophonius, vir Romanus vitæ corruptissimæ, qui Neroni intimarum libidinum conscientia

conſcientia cùm eſſet familiaris, plurimis ſummis viris per calumniam exitium machinatus eſt. Poſtea rerũ potito Othone, ad aquas Sueſſanas, ſupremæ neceſſitatis nuntio accepto inter concubinarum oſcula fauces ſibi præcidit, Tacit. lib. 17.

Tigillus, Iupiter dictus eſt, quòd tanquam tignũ mundum ſuſtentaret.

Tiglatphulaſſar, rex Aſſyriorum. Vide Teglatphulaſſar.

Tigrâna, Ptolemæo lib. 6. cap. 2. oppidum Mediç in mediterraneis. τιγρανόκερτα, τὰ (apud Stephanum & Strabonem) vrbs iuxta Armeniam, quaſi Tigranis ciuitas. Nam Parthis, Certa ciuitas eſt. Inhabitauit enim eam Tigranes, Armeniæ rex. Gentile, Tigranocertæ. Steph.

Tigránes, nis, rex maioris Armeniæ, qui auxilium ferens Mithridati regi, victus eſt primò à Lucullo, deinde à Pompeio Magno in deditionem acceptus, & in regnum reſtitutus perſolutis ſex talentorum millibus. Strab. lib. 11. Lucan. lib. 2.

Tigris, Straboni & Ptolemæo, inſignis Aſiæ fluuius, qui in Armenia maiore, loco plano & conſpicuo naſcens, per Arethuſam lacum ita transfluit, vt neque aquæ, neque piſces commiſceantur. Occurrente deinde Tauro in ſpecum demergitur, & ab altero eius montis latere erumpit: & mox per Teſbitem lacũ transuectus, rurſus in cuniculos mergitur, & poſt XXV. M. paſſ. luci redditur. Poſt hæc Meſopotamiam ab ortu alluit, tandémque in duo diuiſus, cornua, in Euphratem influit: à quo in Perſicum ſinum defertur. Dictus Tigris à curſus celeritate, propterea quòd ſagittæ (quam Tigrim ſua lingua Medi appellant) velocitatem adæquare videntur.

Tigulia, Ptol. lib. 3. cap. 1. vrbs Liguriæ, aliis dicta Segeſta, vulgò *Sigeſtro, Sextri.*

Tigurum, vrbs ad Limagum fluuium inter Heluetios. Inde Tigurini, & Tigurinus pagus. hodie inter Heluetios principem locum tenent. De his Cæſar lib. 1. De bello Gall. Strab. lib. 7. Florus libro 3. Oroſius lib. 5. cap. 16. & Plutarc. in Mario.

Tilatæi, populi Thraciæ. Thucyd. lib. 2.

Tilium, Sardiniæ inſulæ vrbs litoralis à litore Occidentali. Ptolem. lib. 3. cap. 3. Hodie S. Repara.

Tilos, inſula eſt Plinio libro 6. cum oppido eiuſdem nominis in mari Indico, celeberrima plurimùm margaritis: ipſa fert palmas, oleas creat, vineis abundat. In ea omnis arbor nunquam foliis ſpoliatur. Mons Caucaſus non longè ab ea incipit, qui maximam orbis partem perpetuis iugis penetrat. Eadem inſula habet lanigeras arbores (vt ſcribit Plinius libro 12.) quæ cotonei mali amplitudine cucurbitas ferunt, & maturitate ruptæ oſtendunt lanuginis pilas, ex quibus veſtes prætioſæ fiunt.

Plin. lib. 6. cap. 26.

Tilphoſa Pindaro, fons ſub Tilphoſium montem labens, apud quem Tireſiæ vatis ſepulchrum conditum eſt. Huius enim, vt ait Ariſtophanes, aquæ frigus cùm ſenex potaſſet, & ferre non potuiſſet, extinctus eſt. Eſt & ibidẽ, vt lib. 9. teſtatur Strabo, templum Apollinis Tilphoſij. Vide THELPHOSSA.

Tilphoſſæũ, regiuncula Theſſaliæ. Gentile, Tilphoſſæus. Steph.

Timai, Siciliæ populi. Steph. in Eucarpia.

Timæus, Siculus hiſtoricus, qui res Græcas conſcripſit, etiam vſque adeò arrogans, ait Plutarchus in Nicia, vt Thucydidem & Philiſtum in hiſtoria ſe facilè ſuperaturum iactet. Ipſe verò Sicula quadã pinguedine delibutus, ad ridẽda, miniméque ad hiſtoriæ grauitatem pertinentia digreditur. Hactenus Plutarchus, de quo Cicero 2. de Oratore: Minimus natu horum omnium Timæus, quantum autem iudicare poſſum, longè eruditiſſimus, & rerum copia & ſententiarum varietate, abundantiſſimus, & ipſa compoſitione verborum non impolitus, magnam eloquentiam adſcribendum attulit, ſed nullum vſum forenſem. Hactenus Cicero. Diodorus Siculus dicit hunc nimium operæ in aliis redarguendis impendiſſe, contra Ephorum præſertim: nimis res etiam minimas perſecutum, libróſque fuiſſe penè in res ſingulas partitum. Timæus Philoſophus, cuius nomine Plato librum inſcripſit de natura, patria Locrenſis, philoſophus Pythagoreus, ſcripſit & vitæ naturæ documenta, & vitam Pythagoræ, vt ſcribit Suidas.

Timagenes, Mileſius hiſtoricus, qui ſcripſit de Heraclea Ponti, & viris in ea claris libros tres.

Timagenes, grammaticus Alexandrinus, ſub Põpeio Magno captiuus, Romam ductus, à Gabinio eſt emptus. Docuit Romæ vſque ad Auguſti tempora.

Timagoras, Athenienſis, capitali ſupplicio affectus, quòd Darium, ad quem legatus miſſus fuerat, more Perſarum adulando adorauerat. Suidas & Valerius.

Timantes, pictor egregius Zeuſis tempore. Huius eſt Iphigenia oratorum laudibus celebrata, qua ſtante ad aras peritura, quum mœſtos pinxiſſet omnes, & triſtitiç omnem imaginem cõſumpſiſſet, patris vultum velauit, quem dignè non poterat oſtendere. Pinxit & Cyclopem parua in tabula, cuius magnitudinem exprimere cupiens, pinxit iuxta Satyros thyrſo pollice eius metientes. Itaque ex omnibus eius operibus intelligitur plus quàm pingitur. Plin. lib. 35. cap. 8.

Timarchides, ſculptor nobiliſſimus. Plin. lib. 36. cap. 5. Fuit & pictor celeberrimus, eodem Plin. authore, lib. 34. cap. 9.

Timarchus, ſtatuarius nobilis, Plinio libro 34.

cap.8. Fuit & Timarchus, in quem extat Æschinis accusatio, Demosthenis oratoris amicus.

[Timarchus, Nicoclis filius Paphij, duos ordines habuit maxillarum: frater eius non mutauit primores dentes, ideóque eos prætriuit. Plin. lib.11.cap.37.]

Timasiesteus, Liparensium imperator, anno mundi 3571.

Timauus, fluuius Venetiæ, qui ex Alpibus defluens terra absorbetur, occultísque meatibus fertur stadiis trecentis & triginta, iterúmque luci redditus, in mare Adriaticum pluribus influit ostiis, quæ accolæ sinus Tergestini fonticulos appellant. Virg 1. Æneid.

Timocles, comicus Atheniensis, fabulas scripsit, quarũ nonnullas commemorat Athenæus.

Timoclea, mulier Thebana, stuprum à quodam Barbaro Thracum principe per vim passa, iniuriam hoc modo vlta est. Odio enim dissimulato dixit stupratori se scire locum, vbi plurimum esset auri: perductúsque est ab ea ad altissimum puteum, qui fuit in remotiore domus parte. Quò quum Thrax venisset, & iam pronus immineret puteo, à Timoclea, quæ à tergo stabat, deiectus est in præceps, & saxis obrutus. Sabellicus in exemplis.

Timocreon, Rhodius quidam, qui propter cibi & vini auiditatem hoc tulit epitaphium:

Multa bibens, tum multa vorans, malè denique dicens
Multis, hic iaceo Timocreon Rhodius.

Timœtes, XV. Atheniensium rex, regnauit annis VIII. anno ab vrbe cond. 1034.

Timolaus Larissæus, è Larissa Macedoniæ, discipulus Anaximenis Lampsaceni, scripsit poëma de bello Troiano, Homeri singulis versibus singulos addẽs atq; subdẽs. Author Suid.

Timoleõ, Corinthius, dux inclytus, viribus fortissimus, vitáque abstinentissimus, missus cum triremibus ad liberandas à Dionysij tyrannide Syracusas, quem Dion Syracusanus, implorato Corinthiorum auxilio, expellere conabatur, quinquagesimo postquàm Siracusas appulisset die, vrbe potitus, ac Dionysio clam sese atque arcem Timoleonti dedente, ab eo cum paucis in exilium, Corinthum missus est: ille verò arcem solo æquauit. Syracusanis libertatẽ restituit: deinde contra Leontinos pergens, eorum tyrannum bello captum interfecit. In summa æqualis fuit Timotheo, Agesilao, Pelopidæ, Epaminondæ. *Plutarch.*

Timolus. Vide TMOLVS & TYMOLVS.

Timomachus Byzantius, pictor nobilis. Cæsaris dictatoris ætate, fecit Medeam & Aiacem, quos ipse Cæsar LXXX. talentis emit, in templóque Veneris dedicauit. Plin. lib.5. cap.11.

Timon, Apolloniates, seu Nicenus philosophus, qui apud Chalcedonem philosophiam & oratoriã exercuit, charus Ptolemæo Philadelpho. Scripsit tragœdias & comedias & satyras. Dictus amarulentus, & mordax: Syllorum, id est, dicacitatum scriptor.

Timon Atheniensis, temporibus Peloponnesiaci belli, inhumanus, ac vitans hominum congressus, præter vnius Alcibiadis adolescentis: interrogatus quæ cum illo causa esset amicitiæ, Quòd sciam, inquit, illum quandoque multorum malorum Atheniensibus causam futurum. His de causis ab Atheniensibus μισάνθρωπος est appellatus, quasi genus hominum infensum habuerit. Sed & mortuo, mirum, contigit, vt sepulchrum eius, quod erat in litore, mare quasi perosum exundatione ab se absterruerit, longéque expulerit. In cuius sepulchro hoc erat epitaphium, quod ipse sibi fecit.

Hic sum post vitam miserámque, inopémque sepultus:
Nomen non quæras, dij, lector, te malè perdant.

Timonium, castellum Paphlagoniæ: Gentile, Timonites. Steph.

Timosthenes, præfectus classis Ptolemæi Philadelphi, scripsit de portubus libros decem.

Timoniachus, fuit pictor Byzantius, Cæsaris dictatoris ætate, qui Aiacem Cæsari pinxit.

Timotheus, Cononis Atheniensis filius, qui acceptam à patre gloriam multis auxit virtutibus. Fuit enim disertus, impiger, laboriosus, rei militaris peritus, &, quod super omnia est, fortunatus. Ei statua publicitùs in foro Athenis posita est, ob victoriam, qua, victis Lacedæmoniis, imperium Atheniensium auxit, & muros Athenarum extruxit. Post huius obitũ non fuit quispiam ferè Athenis dignus memoria. Huius imaginem pictores assentationis gratia fecerunt, iuxtáque Fortunam retibus ciuitates ei inclusas deferentem, illum autem ipsas expugnantem. quamobrem indignatum eum ferunt pictori fuisse, quòd fœlicitati potius eius res gestas, quàm virtuti videretur ascribere. Haud multò pòst hoc factum Fortuna quasi ægrè ferente rebus excidit. Suid. Huius, vt docti hominis meminit Cicero libro primo de officiis. Quod idem fecit, inquit, Timotheus, Cononis filius, qui cùm belli laude non inferior fuisset quàm pater, ad eam laudem, doctrinæ & ingenij gloriam adiecit. Hactenus Cicero. Timotheus Atheniensis comicus mediæ comœdiæ, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus. Timotheus Milesius musicus, qui decimam & vndecimam chordam lyræ addidit, & antiquam musicam in meliorem modum mutauit. Eum quoque ferunt duplices ab his, quos alius instituisset, mercedes exigere solitum fuisse, quàm si rudes traderentur. Geminatum opus sic dicebat: dedocẽdi

prius

prius, mox docendi. Emicuit tempore Philippi Macedonis, cuius filius Alexander sono excitabatur, & ad res bellicas alacriùs instruebatur. Decessit anno ętatis 53. Scripsit de musica libros 17. Encomia, Dithyrambos. Hæc Suidas.

Timotheus, sculptor nobilissimus, cuius in templo Apollinis Romæ multa fuerunt monumenta, vnus ex his qui Mausoleum cælauere. Plin. lib. 34. cap. 8. Timotheus Gazeus, grammaticus tempore Anastasij principis, qui scripsit versibus, cuius opera nonnulla commemorat Suidas. Timotheus, Pauli Apostoli epistolis, tum martyrio clarus, præsul Ephesinus, patria Lycaonius, viduę mulieris filius. Volat. lib. 2.

[Timotheus, D. Pauli discipulus, genere Cappadox, Lystræ natus, & ciuis. Belf. tom. 2. Cosm.]

Timoxenes, & Achæorũ dux, anno mundi 3745.

Timyra, vrbs iuxta Isauriam, & fluuius Indiæ. Gentile, Timyræus. Steph.

Tina, Ptol. lib. 2. cap. 3. Britanniæ fluuius: vulgò *Tine.*

Tinde, Chalcidica vrbs Thraciæ: Gentile, Tindæus. Steph.

Tindium, vrbs Libyæ: Ciuis, Tindanus, quasi à Tinda, vel Tindieus. Steph.

Tinge, promontorium Africæ, quod ferũt ab Antęo conditum. Vocatur aliter Ampelusia.

Tingi, Pompo. lib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 1. Mauritaniæ peruetus oppidum, ab Antæo (vt ferunt) conditum, postea à Claudio Cæsare, cùm coloniam faceret, appellatum traducta Iulia. Vide THINGE.

Tingitana, pars Mauritaniæ, Steph. vrbs. Ciuis, Tingites: Gentile, Tingitanus.

Tios, vrbs Paphlagoniæ Ponti, à Tio sacerdote Milesio: vel à Pataro conditore, qui occupata Paphlagonia vrbem appellauit Tium. Strabo lib. 12. τῆον nominauit. Gẽtile, Tianus vel Tianeus. Stephanus.

Tipanissæ, populi iuxta Caucasum. Steph.

Tipasa, Ptol. lib. 4. cap. 2. vrbs Mauritaniæ Cæsariensis: hodie *Tenese.*

Tiphernum, ciuitas Vmbriæ, quæ nunc ciuitas Castelli dicitur, nobilis alumno Grægorio, Græcis, Latinisque literis apprimè docto, sicut eius opera eloquenter elucubrata manifestè docent.

Typhœus, gigas, de quo Ouid. lib. 3. Metam.

Nec quo Centimanũ deiecerat igne Typhœa,
Nunc armatur eo. Lucanus,
Vndat apex Cãpana fremens cui saxa vaporat
Conditus Inarimes æterna mole Typhœus.

Tiphys, primæ nauis, quæ Argo dicta est, gubernator, & Argonautarum in Colchica expeditione socius.

Tiresias, vates Thebanus, Euero patre genitus, qui cùm aliquando in Cithærone vidisset duos dracones coëuntes, obseruata fœmina ex iis, occidit illam: quo facto in fœminam & ipse mutatus est. Deinde cùm rursus post septem annos eodem pacto & marem draconem interfecisset, in pristinam formam rediit. Quo factum est, vt exorto postea iocoso inter Iouem & Iunonem certamine, virine, an fœminæ maiorem ex venere voluptatem caperent, ille potissimùm iudex sit adhibitus, vt qui vtrunque fuisset expertus. Tiresias autem pro Ioue sententiam tulit, asserens multò plus de coitu voluptatis percipere fœminas. Ob quod à Iunone excæcatus est. Alij verò propterea excæcatum dicunt, quòd Palladem nudam in fonte conspexisset. Iupiter autem in solatium visus amissi, diuinationis peritiam illi dedit. Huius animam euocat Vlysses apud Homerum lib. 10. Odyss. multáque ab ea futura edocetur. Author est Strabo lib. nono, Tiresiæ monumentum fuisse sub Tilphosso monte Bœotiæ, iuxta fontem eiusdem nominis, vbi profugus diem suum obiit, cum iam senex gelidissimam Tilphossæ aquã hausisset, ibidémque Thebanos sepulto diuinos honores tribuisse.

Tiria, vrbs Leucosyrorum: Gentile, Tirieus. Stephanus.

Tiridates, Magus, de quo apud Suetonium in Nerone, & Plin. lib. 37. Erat & Romę in septima regione via, quę lata dicebatur, locus, ab equo Tiridatis regis Armeniorum nomen habens, vt Publius Victor scribit.

Tiriscum, Ptolemęo libro tertio, capite primo, quod iam Taros dicit, Dacię vrbs: hodie Crosechana.

Tirizibani, vel Tiriza, vrbs Paphlagonię: Gentile, Tirizi, & apud Ctesiam Tirizibani. Steph.

[Tiro, Ciceronis libertus, ipsas scribendi notas, quibus illa hodie furtiua scripta fiunt, aliàs quę siphrę vulgò dicuntur, primus inuenisse fertur. Hodie verò ita frequens est modus iste scribẽdi, vt nullus ferè sit neque princeps, neque ciuis, quin suas habeat siphras. Polyd. Verg. lib. 2. cap. 7, de rer. inuent.]

Tirsę, vrbs Mygdonię in Macedonia, à Tirse vna ex vxoribus filij Mygdonis: Gentile, Tirsæus. Stephanus.

Tiryns, ynthis, gen. masc. fluuius Argiuus. At Tiryns, generis fœm. nomen patriæ Herculis in Peloponneso, quæ proxima Argis, à Plinio Tiryntha vocatur. Vnde & Hercules Tirynthius appellatus est, quanuis Thebanus quoque dicatur.

Tiryns, vrbs, Steph. dicta est à Tirynthe filia Halo, quæ Amphitryonis soror erat. Vocabatur autem prius Halieis, eò quòd multi Hermonei illic piscantes habitarent. Hom.

Οἵ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν.

Gentile, Tirynthius, fœ. Τιρυνθιάς, & Tirynthis. Steph.

Tiſamenes, filius Antiochi, qui apud Delphos reddebat oracula.
Tiſandrus. Vide THESSANDER.
Tiſara, portus & oppidum Datinorum. Stephan. in Attiſara.
Tiſaranthus, fluuius Scythię, ſecundus poſt Ordeſſum. Herod. lib. 4.
Tiſia, vrbs Italiæ: Gentile, Tyſiates. Steph.
Tiſias, Steſichorus poeta antè dictus, ſed à chorea id nominis ſortitus eſt.
Tiſiphone, vltricem cædis ſignificat. Eſt enim vna ex Furiis, à cædibus plectendis dicta, cui curæ ſit mortis vltio.
Tiſis, vrbs Ægypti, quam condidit Tiſis: Ciuis, Tiſites. Steph.
Tiſobis, fluuius Britāniæ, teſte Ptol. lib. 2. cap. 3.
Tiſſa, Ptolemæo lib. 3. cap. 4. Siciliæ vrbs, hodie *Tiſſe*. Steph. parua regio Siciliæ. Gentile, Tiſſæus.
Tiſſamenus, filius Oreſtis, Mycenis regnauit.
Tiſſaphernes, rex Perſarum, Ageſilao bellum indixit, anno mundi 3562.
Titacide, vicus in Antiochide tribu, à Titaco qui Aphydnas Dioſcuris prodidit: inde Titacides. Steph.
Titan, anis, ſiue Titanus, ni, Cæli & Veſtæ filius. frater Saturni natu maior, ad quem quanuis paternæ hereditatis ius pertineret, quoniam tamen matrem & ſororem in Saturnum propenſiores eſſe ſentiebat, ſuo illi iure ea ceſsit lege, ne quam ſobolem maſculam educaret, ſed cæli imperium ad liberos ſuos rediret. Verùm cùm poſtea Opis dolo factum intelligeret, vt primùm Iupiter, deinde & Neptunus & Pluto clàm eſſent educati, eáque via liberos ſuos auita ſucceſsione deiectos videret, vnà cum filiis ſuis (qui & ipſi Titanes dicebantur) bellum aduerſus fratrem ſuſcepit: cuius exitus is fuit, vt victus prælio Saturnus, vnà cum matre & ſorore in hoſtium manus perueneri, arctiſsimæque cuſtodiæ fuerit incluſus, donec adultus Iupiter victis Titanibus eum liberauit. Ex Titanum numero fuit Hyperion, pater Solis: quo factum eſt, vt poetæ Titanem non rarò pro ipſo accipiant Sole. Hinc Titanius, adiectiuum.
[Titanes Diodorus Sic. vocat illos gigantes tyrannos, quos poſtea Hercules ſuſtulit, non quia ipſi Titiæ eſſent filij, ſed quòd à Titanibus orti, etiam eorum ſequerentur partes.]
Titana, norum, regiuncula Sicyoniæ: dicitur etiā ſingulariter. Gentile, Titanius. Nunc autem, inquit Steph. Teutanium vocatur.
Titanus, Plin. lib. 5. capite 30. fluuius Æolidis, & ciuitas ab eo cognominata.
Titareſius, fluuius Theſſaliæ, qui in Titaro mõte (qui Olympo vicinus eſt) ortum habens, decurrénſque verſus plagam Tempe contingentem, in Peneum influit; ob quarum tamen craſsitudinem illi non admiſcetur, ſed in modum olei ſuperfluit. Plinius Euroton vocat, li. 4. cap. 8. Lucanus Titareſum appellat, per quatuor ſyllabas, lib. 6.
Titaron, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Titaronius. Stephanus.
Tithonus, Laomedōtis Troianorum regis filius, qui cùm ob formæ præſtantiam ab Aurora adamaretur, ab eadem raptus eſt, & curru eius in Aethiopiam aduectus: vbi & Memnonem ex ea genuit. Fabulantur Poetæ, hunc ſummi muneris loco longiſsimam vitam ab Aurora petiiſſe: eáque impetrata, cùm ætates plurimas vixiſſet, decreſcente quotidie ex ſenio corpore, tandem in cicadam verſum fuiſſe.
Tithoræa, vrbs Bœotiæ, à Tithoræa Nympha (Pauſanias lib. 9.) vbi Zethus & Amphion ſepulti ſunt in cacumine Parnaſi. Ciuis, Tithoræus. Steph.
Tithras, vicus in tribu Aegeide: inde Tithraſius. Steph.
Tithronium, vrbs Phocidis: Gentile, Tithroneus. Steph.
Titi Liuij duo fuerunt: alter tragœdiarum ſcriptor, qui ob ingenij meritum, à Liuio Salinatore, cuius liberos erudiebat, libertate donatus eſt: alter Patauinus, qui floruit ſub Auguſto, & valde laudatus in hiſtoria, cum ſit in narrando miræ iucūditatis, clariſsimique candoris, ſcripſit vniuerſam hiſtor. Roman.
Titia curia, & Titienſis tribus, dicta à Tito Tatio. Feſtus.
Titianus, Titiani filius, orator Græcus, præceptor Maximini principis: ſcripſit libros prouinciarum pulcherrimos: appellabatur Simia ſui temporis, quòd omnia propè imitaretur. Capitol.
Titij, ſacerdotes Apollinis, à Titiis auibus, quas in auguriis certis obſeruare ſolebant, ſic appellati, vt ait Varro 4. de ling. Lat.
Titius, Syriæ præfectus, anno mundi 3956.
Titoneus, nomen montis apud Dionyſium, lib. 1. Gigantis: incola ſimiliter Titoneus. Steph.
Titornus, bubulcus fortitudinis monſtroſæ, cum Milone Crotoniata de robore certauit, vicitque, cùm pedem tauri vna manu, altera verò alterius tauri pedem, ipſis per vim conantibus reſilire, traheret. Aelian. Vide TRITANVS.
Titus, clariſsimus Roma. princeps, Veſpaſiani filius, frater Domitiani. Tranquil.
Titus, nomen viri, cognomento Iuſti. Act. 18.
Titus Aemilius Mamercus, cos. anno ab vrbe condita 3494.
T. Annius Fuſius, cos. anno mundi 3811.
T. Annius Ruffus, cos. ab vrbe cond. 626.
T. Antonius, Decemuir, ab vrbe cond. 304.
T. Apronianus, cos. ab vrbe cond. 869.
T. Aurelius Fuluius Boionius Antoninus Pius XVI. Rom. imper. regnauit annis XXII. menſ.

III. anno salutis 140.
T. Cæcilius Siculus, Trib. mil. anno ab vrbe condita 311.
T. Claudius Nero, consul, ab vrbe cond. 552.
T. Coruncanus, cos. ab vrbe cond. 473.
T. Didius Viuius, cos. ab vrbe cond. 656.
T. Ebutius Helua, cos. ab vrbe cond. 255.
T. Furnius, cos. ab vrbe cond. 737.
T. Geganius Macerinus, cõsul, ab vrbe cond. 322.
T. Genutius, Decemuir, ab vrbe cond. 303.
T. Herminius Aquilinus, consul ab vrbe condita 248.
T. Iunius, cos. ab vrbe condita 821.
[Titus Largius, apud Romanos primus Dictator creatus. Tit. Liu. lib. 2.]
T. Largius Flauius, cos. ab vrbe cond. 253.
[Titus Liuius, genere Patauinus, historicus omnium præstantissimus: de quo D. Hieronymus ita scribit, in Prolog. Galat. Ad Titum Liuium (inquit) lacteo eloquentiæ fonte manantem, de vltimis Hispaniæ, Galliarúmque finibus, quosdam venisse nobiles legimus, & quos ad contemplationem sui Roma non traxerat, vnius hominis fama perduxit. Habuit illa ætas inauditum omnibus seculis, celebrandúmque miraculum, vt vrbem tantam ingressi, aliud extra vrbem quærerent, & cæt. Vide plura in verbo LIVIVS.]
T. Lucretius, cos. ab vrbe cond. 246.
T. Manlius Torquatus, Dictator ab vrbe cond. 404. 407.
T. Menenius Lanatus, consul, ab vrbe cond. 277.
T. Minutius Augurinus, consul, ab vrbe condita 449.
T. Numitius Priscus, cos. ab vrbe cond. 285.
T. Pinarius, magister equitũ, ab vrbe cond. 363.
T. Quintius Barbatus, Interrex, ab vrbe cond 311.
T. Quintius Barbatus v. consul ab vrbe cond. 312.
T. Quintius Capitolinus, trib. mil. ab vrbe condita 351.
T. Quintius Cincinnatus Pœnus, consul, ab vrbe cond. 328.
T. Quintius Cincinnatus Pœnus, trib. mil. ab vrbe cond. 330.
T. Quintius Crispinus, consul, ab vrbe con. 546.
T. Quintius Flaminius, consul, ab vrbe cond. 556.
T. Quintius Flaminius Appellas, cos. ab vrbe cond. 631.
T. Romuleius, Decemuir, ab vrbe cond. 303.
T. Saturninus, consul, ab vrbe cond. 950.
T. Sempronius Gracchus, consul, ab vrbe con. 577.
T. Sempronius Longus, consul, ab vrbe cond. 536.
T. Seruius Fidenas, tribunus militum, anno ab vrbe condita 332.
T. Statilius Taurus, cos. ab vrbe cond. 728.
T. Valerius, cos. ab vrbe cond. 424.
T. Virginius Tricostus, consul, ab vr. cond. 258.
T. Virginius Cælimontanus Tricostus, ab vr. 307.
T. Veturius Caluinus, cos. ab vrbe cond. 433.
T. Veturius Decemuir, ab vrbe cond. 303.
T. Vetusius Geminius, cos. ab vrbe 260.
T. Vinidius Quadratus, Syriæ præses, anno salutis 52.
Tityrus, nomen pastoris apud Virgil. & Theocritum in Bucolicis. Tityrus, ciuitas Cretę, vt scribit Zacharias scholiastes Theocriti.
Tityus, Iouis filius ex Elara, Orchomeni filia, quam cùm Iupiter compressisset, grauidámque reddidisset, veritus Iunonis indignationem, intra terrę viscera eam occultauit. Instante verò legitimo partus tempore, Elara miræ magnitudinis puerum enixa est, qui quòd dehiscente terra luci redditus esset, Terrę filius creditus est. Hic cùm postea adultus, Iunonis instinctu Latonam de stupro interpellasset, vímque illi inferre conatus esset, Iouis fulmine ictus, aut (vt alij malunt) Apollinis telis confixus est, & ad inferos detrusus: vbi humi exporrectus nouem terrę iugera dicitur occupare, iecúrque perpetuò cum Luna renascens, vulturi, aut (vt Hygino placet) serpenti exedendum præbere. Ouid 4. Metamo.
Tityus item Ciceroni in Bruto, orator, homo loquax sanè & satis acutus, sed tamen solutus & mollis in gestu, vt saltatio quædam nasceretur, cui saltationi Tityus nomen esset.

T L

Tlepolemus, Herculis & Astioches filius, quam ex Ephyra vrbe Peloponnesi rapuerat, vt est author Homerus in nauium Catalogo: clarus rebus bellicis, corporísque proceritate insignis. Hic cùm adoleuisset, Lycimnium auunculum suũ Marte progenitũ, & patri suo charissimum iam senem interfecit. Propter quod fabricatis nauibus, contractáque iuuenum manu patriam reliquit, Rhodúmque tenuit, in qua trium vrbium regnum obtinuit. Belli verò Troiani tempore nouem nauium classe Græcis suppetias tulit: quo in bello à Sarpedone Iouis filio fuit interfectus.
Tletes, populi Iberici iuxta Tartesios. Steph.
Tlos, vrbs Lyciæ, à Tlo Mileti & Praxidices Nymphę filio. Gentile idem, vel Tloeus, vel Tloites, vel Tloius. Est & alia Tlos, vrbs Siciliæ: possessiuum, Tloicus. Step. Prioris meminit Strab. lib. 14.

T M

Tmares & Tmarus. Vide TOMARVS.
Tmolus, Lydiæ mons, Sardibus incumbens, ex quo Pactolus amnis profluit, aureas trahens arenas. Ouidius 6. Metamorphoseon. Antiquis Timolus dicebatur per tres syllabas. Pli. lib. 5. cap. 29.
Tmous, filius Tremyli & Praxidices, in Lycia natus.
Tnyssus, vrbs Cariæ: Gentile, Tnysseus. Steph.

T O

Toardus, rex Anglis cessit, anno salutis 925.

Tob, nomen terrę, ad quā fugit Iephte. Iud. 11. Verisimile est esse in tribu Gad. fugere enim noluit ad alienigenas.

Tob adonias, nomen viri.2.Par.17.

Tobia, siue Tobias, nomen viri.1.Esd.2.Zach.6.

Tobias, v. episcoporum Hierusalem, Zacharię successor, anno salutis 104.

Tobius, Ptol. lib.2.cap.3. Britanniæ insulæ fluuius, ad cuius ostia est oppidum quod *Touue* vulgò dicitur.

Togata Gallia, Gallicè, *La Gaule de delà les monts.* Vide supra GALLIA.

Toluntius, est auguris nomen, qui pro Turno bellauit in Aeneam. Virg. lib.12.

Expediúntque manus primúsque Toluntius augur.

Tolentum, Italiæ oppidum in Piceno: à quo Tolentinates, populi dicti Plinio cap.13. lib. 13.

Tolerium, vrbs Italiæ: Gentile, Tolerinus, Stephanus.

Toletum, Ptolemæo libro 2.capite 6. alio nomine Serezola dicta, Hispaniæ vrbs: vulgò *Toledo.*

Tolistobij, populi Galatiæ occidentalis, qui ex Celtogallia in Bithyniam migrauere. Eratosthenes τολιστοβωγίας nominat. Stephan. Vide TOLISTOBOGI.

Tolophon, vrbs Locrorum Ozolorum: Gentile Tolophonius, Stephanus ex Tucydidis libro tertio.

Tolosa, Tectosagum, Narbonensis Galliæ vrbs nobilissima, à qua Tolosani, Tectosagi, Plin. libr. 3. cap. 4. dicti. Totius Galliæ quondam schola fuit. Notum est adagium, Aurum habet Tolosanum. De cuius raptu quæstionem aliquando habitam Romæ scribit Marcus Cic. libr. de natura deorum 3. Gell. libro 1. & Iustin.12.

Tolumnius, Veientium rex, Romanorum legatos interfici iussit, ab vrbe cond.317.

Tomarus, Strab. & Steph. mons Thesprotiorum Dodoneo oraculo imminens, centum fontibus inclytus, qui & Tmarus dicitur per concisionem. Strab. lib.7.

Tomeus, vrbs iuxta Odessum, Stra. lib. 7. Ciuis, Tomites. Steph. Vide TOMOS.

Tomæus, mons iuxta Coryphasium Pyli, similis σμίλη, id est, cultro sutorio. Steph.

Tomissa, regiuncula distinguens Cappadociā à Tauro. Gentile, Tomisenus & Tomiseus. Ste.

Tomos, Straboni ciuitas in Ponto, Ouidij exilio nota: ab eo dicta, quòd illic Medea Absyrti fratris mēbra frustulatim conciderit, vt patrem insequentem remoraretur. Ouid.3. Tristium. Conditam apparet à Milesiis: quod & ipsum testatur idem Ouid Trist. 1.

Tomyris, Massagetarum regina in Scythia, quæ potentissimo Persarum regi Cyro bello congressa est, ipsúmque & vita & castris spoliauit ad vlciscendam filij mortem, quē ille priùs à matre obuiam missum cum suis per insidias interfecerat. Nec tamen hoc euentu victoriæ contenta fuit, aut emollita animi rabies: mortui enim caput in vtrem humano cruore plenum demisit, his verbis insultans: Filij mei sanguinem hausisti, & meum sitisti Cyre: at ergo cruore te saturabo. Herod. Vide Suidam & Iustinum lib.3.

Tonemphoæ, populi, qui canem habent pro rege, cuius motu augurantur.

Tongri, Galliæ populi, Ptol. lib. 2. cap. 9. vulgò Brabantini.

Tonius, nomen tibicinis apud Mantuan. in Bucolicis, his verbis,

Et cum multifori Tonius cui tibia buxo,
Tandem post epulas & pocula multi colorent,
Ventriculum sumpsit, buccásque inflare rubentes
Incipiens oculos aperit, ciliísque leuatis
Multotiésque altis flatu à pulmonibus hausto
Vtrem implet, cubito vocem dat tibia presso,
Nunc huc nunc illuc digito saliente vocauit
Pinguibus à mensis iuuenes ad compita cantu
Saltidico, dulcíque diem certamine clausit.

Tonos Concoleros, XXXVIII. Assyriorum rex. Vide SARDANAPALUS.

Topazos, Plin. lib. 6. cap.29. insula in mari Rubro, in qua reperitur lapis Topazius mirè pellucidus, splendoréque aureo refulgens, vt interdiu videri non possit. Stepha. insula Indica, in qua eiusdem nominis gemma, colore recentis olei reperitur. Gentile, Topazius.

Toranius, mango quidam, vt author est Plinius lib.7. ca. 12. Antonio iam triumuiro, eximios forma pueros, alterum in Asia genitum, alterum trans alpes, vt geminos vendidit, tanta vnitas erat. Postquàm deinde sermone puerorum detecta fraude, à furente increpitus Antonio est, inter alia magnitudinem pretij conquerente (nam ducentis mercatus erat sestertiis) respondit versutus, ob idipsum se tanti vendidisse, quoniam non esset mira similitudo in illis eodem vtero editis: diuersarum quidem gentium natales tam concordi figura reperiri, super omnem esse taxationem: adeóque tempestiuam admirationem intulit, vt ille proscriptor animus, modò contumelia furens, non aliud in censu magis ex fortuna sua duceret.

Toretæ, populi Pontici. Steph.

Tornacum, ciuitas Galliæ Belgicæ. [Gallicè, *Tournay*: quondam Neruiorum ciuitas. Cæs. bell. Gall.]

Toro. Vide OCTODURUM.

Torone, Plin. lib.4.ca. 10. Macedoniæ oppidum. Steph. vrbs est Thraciæ, à Torone Protei filia vel Neptuni & Phœnices. Est & alia Torone post Troiam condita. Ciuis, Toronæus (al.

per

per duplex rr.) Est item Torrhonna in Sicilia. Vocatur & sinus Toronæus, qui est à Canastræo ad Derrhin vsque. Steph.

Torquatus, cognomen Titi Manlij, à torque impositum, quem occiso ad Anienem Gallo detraxit. Hic est ille Torquatus Manlius, cuius iussu cùm filius aduersus hostem, à quo prouocatus fuerat, pugnasset, eóque occiso equestria spolia victor ad patrem tulisset, subitò eum, quòd aduersus edictum suum, & rei militaris disciplinam fecisset, virgis cæsum securi iussit percuti.

[Val. Torquatus, quonam pacto à terra absorptus fuerit, vide in verbo, Valer. Torquatus.]

Torquatus Asprenas, consul, anno ab vrbe condita 880.

Torrhebus, vrbs Lydiæ, à Torrhebo Atyis filio: Gentile, Torrhebius, fœmininum Torrhebis. In Torrhebide regione mons est Carius cum templo Carij, qui Iouis & Torrhebiæ filius perhibetur, qui circa lacum quendam obambulans, Torrhebiam ab eo dictum, voce Nympharũ audita (quas Lydi Musas vocant) Musicam edoctus est, & Lydis tradidit canendi modum vel carmina. Steph.

Torrona. Vide TORONE.

Tortomion, vrbs inter Syriam & Armeniã. Gentile, Tortomius. Steph.

Tortosa hodie dicitur, quæ olim Antarados, ciuitas Arado Phœniciæ ciuitati opposita. Vide in ARADVS.

Totilas, Gothorum rex, ad Placentiam Romanos vicit, fugauit, cæciditque, & omnia imperialia oppida cepit, anno ab vrbe cond. 1297.

Toxij & Toxiani, populi Taurici, Steph. ex Herodiani lib. 7.

Toxon Hunnus, Hetruriam populatus. Volater. Ritius lib. 2.

T R

Trabala, vrbs Lyciæ: Gentile, Trabaleus. Stephanus.

Trabea, nomen poëtæ, cui inter Comicos octauus locus asignatur. Huius meminit Cic. lib. 4. Tusc. & de Finib.

Trachalus, orator, Domitiani temporib. sobrius, & satis apertus, & quẽ velle optima crederes, auditus tamen maior videbatur. Nam & vocis fœlicitas & pronuntiatio, vel scenicis suffectura, & decora, omnia denique ei quæ sunt extra, superfuerunt. Quintil. lib. 10. cap. 1. qui sonum Trachali appellat.

Trachea, vocatur tota Isauria: item Ciliciæ extra Taurum pars vna. Trachea, id est aspera, alia campestris vocatur. Strab. lib. 14. Hinc Tracheotes. Incipit à Coracesio.

Trachin, inis, Strab. oppidum in finibus Phthiotidis, ad Oetam montem & Thermopylarum angustias, à loci asperitate nomẽ habens, cùm alio nomine ab Hercule conditore Heraclea dicatur. Plin. lib. 4. cap. 8. In hac vrbe Ceyx regnauit, Alcyones maritus, quem Poëtæ idcircò Trachinium cognominant.

Traconitis, pars Iudææ, quam ferunt inter montem Libani & lacum Tyberiadis sitam esse. Cuius Tetraches fuit Philippus, iuxta Euangelium Lucæ. Est & (vt Hieronymus inquit) trans Bosram Arabiæ ciuitatem in diserto, contra Australem plagam, quasi ad Damascum respiciens. Hanc gentem instituit Cis filius Aram. Iosephus 1. Antiquitatum. Plinius lib. 5. cap. 18. qui eam Syriæ Palestinæ regionem scribit.

Tragæa, insula iuxta Cyclades. Est etiam vrbs in Naxo, vbi Tragius Apollo colitur. Eupolis per ε scribit, & pluraliter, τραγεταί, Ciuis, Trageates. Steph. Strab. lib. 14.

Tragasæ, regio Epiri, à Tragaso quodam, in cuius gratiam Neptunus salis densationem fecit: vnde sal Tragasæus. Hinc & campus Alsius (fortè Halsius) dictus est à sale. Steph.

Tragilos, vrbs Thraciæ iuxta Chersonesum Macedonicam. Ciuis, Tragileus. Steph.

Tragius Apollo. Vide TRAGAEA.

Tragurium, insula in mari Adriatico, adiacens Dalmatiæ, in qua est ciuitas eiusdem nominis. Ptol. lib. 2. Plin. lib. 4. cap. 21. quo loco marmor insulæ commendatur.

Traiana, Picenorum vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 1. Hodie Potentia.

Traianopolis. Vide POMPEIOPOLIS.

Traianus, inter Cæsares optimus. Traianus Patricius, sub Iustiniano principe floruit. Scripsit temporum epitomen nobilem. Author Suid.

Traianus, portus Tuscorum. Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie Volaterranorum portus.

Trallia, pars Illyriæ. Dicuntur & Tralli & Tralles. Nominatur itẽ Troalicida & Tralla. Step.

Trallion, in Bithynia pertingit vsque ad Estacenum sinum: Gentile, Tralli. Steph.

Trallis, ium, Asiæ vrbs inter Mæandrum & Caystrum fluuios, à Plinio & Ptolemæo Cariæ, à Strabone Ioniæ, à Stephano Lydiæ annumerata, aliis nominis Euanthia, Seleucia, & Antiochia appellata.

Trallis, oppidũ Cariæ regionis in Asia minore. Plin. lib. 5. cap. 19.

Trampe, vrbs Ioniæ: Gentile, Trampæus.

Trampia, vrbs Epiri prope Bunimos. Ciuis, Trampyeus & Trampyetes. Steph.

Transamundus, Vvandalorũ rex, in Africa ccxx. Episcopos in Sardaniam exilio relegauit, quibus Symmachus quotidiana subsidia ministrare non cessauit. Diac. in Anastas.

Transalpina Gallia, eadem quæ Comata, diducitur in Belgicam, Celticam, & Lugdunensem.

Transyluania. Vide DACIA.

Trapeza, vrbs Arcadiæ prope Tricolon. Steph.

Trapezus, vrbs iuxta Euxinum Põtum, Sinopen-

sium colonia. Vocatur & Oezenis. Alia est in Arcadia à Trapezunte Lycaonis filio. Alia prope sinum Arabicum. Hinc Trapezuntius. Stephanus.

Traphe, vrbs iuxta Pontũ: inde Trapheus. Steph.

Traprobane, insula est, cuius incolæ habent ædificia modicè ab humo extantia. Item aurum & argentum & marmor simile testudinis: prætereа margaritas & gemmas præcipuæ bonitatis. Apud eos annona nunquam augetur, neque sunt fora neque lites. Herculem colunt. Populus regem eligit senecta clementiáque venerandum & liberos non habentem. Et si postea gignat, abdicant, ne regnum fiat hæreditarium. Rectores ei dant XXX. nec nisi multorum sententia quisquam damnatur capite. Appellatio est ad populum. Rex si delinquit, morte mulctatur, nullo interueniente, sed auersantibus cunctis, & commercia etiam sermonis negantibus. Agros diligenter colunt: pomis abundant: voluptas est in piscatu testudinum maximè, quarum superficie domos tegunt. Vita hominum centum annis modica. Vide suprà TAPROBANE.

Trasillo, Bauarorum rex, sese commendatum Pipino subdidit, anno sal. 756.

Trasimenus lacus, Plin. lib. 2. cap. 84. Vide THRASVMENVS.

Trochenij, populi iuxta Pontum, Sindis finitimi. Steph.

Trausi, populi quos Græci Agathyrsos nominant. Steph.

Trebatius, iurisconsultus, Cic. familiaris, vt perspicere licet ex familiaribus Epistolis.

Trebellius, Bulgarorum rex, anno sal. 702.

Trebia, Galliæ Cisalpinæ fluuius, non procul à *Placentia*, ex Apennino defluens: iuxta quem Annibal L. Sempronium Consulem maxima *clade profligauit, Lucan. lib. 2.*

Trebia, Celtiberorum ciuitas, quę pars est Hispa*niæ. Vnde Trebellicum vinum dicimus.*

Trebonius, cum Bruto & Cassio tertius coniura*uit contra Cęsarem: in Asia deinde fraude* Dolabellæ interfectus crudelissimè fuit. Cicer. in Philippicis.

Trebonius, pudicæ sanctitatis miles, qui Lusium Marij ex sorore nepotem, castitati suę stuprum & insidias molientem dedit morti: Plutarch. in Apophth.

Trebula, oppidum Sabinorum, cuius incolæ dicti sunt Trebulani; quos Plinius collocat *in quarta Italiæ regione. Apud hos præstan*tissimi fiebant casei, qui à loco dicti sunt Trebulani. Martialis libro 14. Prope Trebulanos sunt & alij populi, nomine Trebiani. Plin. lib. 3. cap. 5.

Trebiani. Vide TREBVLA.

Trecæ, arum, vrbs nobilis & potens in Campania Gallicana, *Troys en Champaigne.*

Trechus, Homer. Iliad. 5. vir Ætolus bellator egregius, à Matre in bello interemptus.

[Trecorenses, Armoricæ Britannię populi, vulgò, *Ceux de Lantriguet.* Bell. tom. 1. Cosm.]

Tremiles. Vide PRAXIDICE & TREMILE.

Tremile, Lycia vocabatur: incolæ, Tremileis, à Tremilo, qui ex Praxidice Nympha filios suscepit, Tmoum, Xanthum, Pinnaxũ & Cragũ. Hos Tremilleas Bellerophontes Lycios nominauit, Hecatæus Tremillas vocat. Steph.

Tremilus. Vide TREMILE.

Tremithus, vicus in Cypro: incolæ, Tremithusij, & Tremithopolitæ. Nomen loco inditum, vel quod tremuerit, cùm Venus in eo apparuisset: vel à terebinthis, quas Cypri Tremithos vocant. Steph.

Trerus, regiuncula Thraciæ, & Treres, Thraciæ populi: Callimachus τρήρωας dixit. Theopompus Trares. Steph.

[Treueris, antiquitate reliquas omnes Galliæ ciuitates excedit. Docent enim historiæ Trebitam principem primum eius fuisse cõditorem. Aiunt etiam Trebetam à nouerca sua Semiramide exclusum ex Babyloniæ regno, cùm illa regni vsurpasset habenas: traiectóque mari per multas ambages, & itinerum errores tãdem ad Rhenum fluuium venisse, vbi concidẽs, ciuitatem extruere cœpit, quam à se Treuerim appellauit, temporibus videlicet Abrahæ patriarchæ, hoc est, duobus ferè millibus annorum ante incarnationẽ Christi: & ante Romam conditam, mille ac trecentis annis. Æneas Sylu. & Munst. lib. 2. Cosm.]

Treuiri, *Ptolemæo, populi Galliæ inter Belgas,* ad Mosellam fluuium, Leucis & Mediomatricibus finitimi, vetusti sanè, noménque retinentes, nec pristinæ cedentes famæ: apud quos insignis olim fuit cognoscendarum causarum populi *Romani* curia, Treuirorum cognominata. Cuius in Floriano meminit Vo*piscus.*

Triballi, Epiri populi, Dardanis oppositi & Mœ*siæ gentibus. Plin. lib. 4. cap. 1. Stephano*, populi Illyriæ. Aristophanes in Auibus, Barbaros deos quosdam per iocum Marathanotriballos vocat.

Tribotes, seu Triboci, sunt populi Germaniæ in finibus Celtarum & Belgarum, finitimi Tullensibus, Basiliensibus, Lingonibus & Rheno: ferè omnes Germanica lingua vtentes. Ciuitas est episcopalis prouinciæ Moguntinæ: nunc *Argentinenses Latinè dicti*: quibus vulgaris sermonis cum veteri satis illud tvocabulum. Hi sunt in regione *Alsatia*, olim vt quibusdam placet, Heluetia: vulgò, *Le pays à l'entour de Strasbourg.*

Trica, aut potius Tricca, per duplex c, Stephano vrbs Thessaliæ, id nominis sortita à Tricca, Penei filia. Plinius verò libro tertio, capite 10.

Tricam

Tricam & Apinam, oppida quondam fuisse Apuliæ scribit. Hæc autem Diomedes, tanta ignominia euertit, vt in prouerbij ludibrium transierint. Quoties enim rem futilem ac nugatoriam ostendere volumus, Tricas & Apinas nominamus. Vide APINA. Gentile, Tricæus.

Tricalon, vrbs Siceorum. Gentile, Tricalinus. Stephanus.

Tricara, castellum Phliasiæ. Gentile, Tricareus & Tricoloneus, ambo de eadem regione. Stephanus.

Tricca. Vide TRICA.

Trichia, Ephesus olim dicta. Vide suprà ex Stephano.

Trichonion, vrbs Ætoliæ: vnde Trichonieus, Trichonius, Trichonites. Steph.

Triclana, Diana. Vide suprà statim post dictionẽ Ticinus.

Tricoloni, vrbs Arcadiæ, à Tricolono filio Lycaonis. Gentile, Tricoloneus. Stephanus. Vide TRICARA.

Tricongius, cognomen Nouelli Mediolanensis, qui gestis honoribus à prætura ad cõsulatum vsque peruenerat. Hic enim, tribus congiis epotis, spectante miraculi gratia Tiberio principe, præclarum cognomen sibi vendicauit.

Tricorynthon, vicus in Æantide tribu: inde Tricorysius, Steph. apud eundem in Tetrapoli Tricorython legitur, sine n post y.

Tridentum, vrbs ad Athesin sita, vulgò *Trienta*.

Trieres, vrbs Syriæ: Ciuis, Trierites. Steph. Item gens quædam dicta à Triero, Ombriarai & Thraces filio.

Trieterica, Bacchi sacra: quæ quia tertio quoque anno sumptuosiora quotidianis Orgiis agitabantur, Trieterica dicta sunt, Ouid. 9. Metam.

Trigarius, locus iuxta campum Martium. Plin. lib. vlt. cap. 13.

Trigemina porta Romæ dicebatur, per quam *Trigemini fratres Horatij exierunt.*

Trinacria, Sicilia, à triangulari figura dicta est *Triquetra*. *Trinacria* autem à tribus promontoriis, Pachyno scilicet, Lilybæo & Peloro. Græci enim ἄκρα iuga vocant, vel promontoria. Hinc Trinacris, denominatiuum fœmininum. Ouid. 2. Fastor. Item Trinacrius, a, um: id est, Siculus.

Trinemeis, vicus in Cecropide tribu, aliàs Trinencia. Steph.

Trinessa, locus Phrygiæ: Gentile, Trinessæus. Stephanus.

Trinoantes, Britanniæ insulæ populi Orientales penes Iamesam æstuarium. Ptole. lib. 2. cap. 3. Trinobates Cæsar appellat.

Triocla, Siciliæ vrbs. Ptol. lib. 4. cap. 3. hodie vocatur Thriechala.

Trioditis Hecate, quòd in triuiis colatur. Steph.

Triopas, Thessalorum rex. Steph.

Triphonius Mercurius dictus est, quasi τριπώνιος, ἀπὸ τοῦ τρέπειν, quòd mercatores sese ad mores quarumcunque nationum accommodare norint. Cic. 3. de Natura deorum.

Triopion, vrbs Cariæ, à Triopa vel Triope patre Erysichthonis. Dicitur etiam Triopia. Hinc Triopius & Triopicus, Triopitis. Step.

Triopius Apollo dictus est à tripodibus æreis, quos ferebant victores in certamine Apollinis Triopij: quos tamen è sacro victores auferre non poterant, sed ipsi Deo relinquere cogebantur: vel Apollo dictus est Triopius quasi τ. ἰόρθαλμος, ab insigni prudentia: vel à Triopa Solis filio rege Thessalorum.

Triozenus, Thrax, vnus ex his qui venerunt in auxilium Troianum. Hom. Iliad. 2.

Triphylia, eadem quæ Elis. Dicuntur autem Triphyli, quòd & tribus numero tribubus collecti sunt, vel à tribus portis, vel à Triphyle matre Clytij. Incola, Triphylius: fœmin. Triphylis. Steph.

Triphylius Iupiter dictus est, à Triphyliis populis vbi colebatur: habebàtque templum in loco campestri positum, quod tum vetustate, tũ ædificij magnificentia, tum natura loci habebatur mirabile. Palæph. lib. 1.

Tripodiscus, vel Tripodisci, vel Tripodisce, vicus aut ciuitas Megaridis. Steph.

Tripolis, oppidũ trigeminum, quoniam Tyrij, Sidonij, & Aradij illud obtinuere. Hinc Tripolitana regio dicta est. Sunt autem duæ hoc nomine, Africana scilicet, & Syriaca in Phœnice. Oppida Tripolis Africanæ sunt, Abrotonum, Tophia & Leptis magna. Pompo. Locus ex numero *Tripolis dicitur*. Vide Plinium & Strabonem & Melam. lib. 1. in descriptione *Phœniciæ*. Tripolis in Phœnicia, inquit Stephanus, dicta est, quòd colonias trium vrbium, Aradi, Tyri & Sydonis contineat. Sunt & aliæ, Macedoniæ, Perrhæbiæ, Messeniæ, Arcadiæ, Epiri, Ponti, & Cariæ, quæ nunc Neapolis. Steph.

Tripolisi, vel Trypolisi, populi Thesprotici. Stephanus.

Tripontium, Vmbriæ oppidum, sic dictũ, quòd *treis habet pontes*.

Triptolemus, Eleusij, vt Hygino placet, aut, vt *Pausanias mauult*, Celei Eleusini regis filius, qui primus in Græcia agriculturæ rationem creditur inuenisse. vnde Ouid. lib. 4. Fast.

Iste quidem mortalis erit, sed primus arabit,
Et seret, sed culta præmia tollet homo.

Eleusin, inquit Seruius, *ciuitas est Atticæ prouinciæ*, non longè ab Athenis, in qua cùm regnaret Celeus, & Cererem filiam quærentem liberalissimè hospitio suscepisset, illa pro remuneratione ostendit ei omne genus agriculturæ. Filium quoque eius Triptolemum recens natum, per noctem igne fouit, per diem

diuino lacte nutriuit: & eum currui impositum, qui alatis serpentibus trahebatur, per totum orbem misit, ad vsum frumentorum hominibus indicandum. [De Triptolemi legibus apud Athenienses tria duntaxat præcepta in Eleusine templo scribit Xenocrates Philosophus: Honorandos parentes, venerandos deos, carnibus non vtendum esse.] Vide CERES.

Triremis. Vide TRIERES.

Trismegistus, qui etiam Mercurius, nepos maioris Mercurij, quem fabulantur fuisse filium Nili. Hunc tamen secundum asserunt occidisse Argum, Ægyptiisque præfuisse, & leges literásque tradidisse: sed literarum characteres, animalium, arborúmque figuras habuisse. Hic condidit vrbem quam à se Hermopolim nominauit. Dictus est autem Trismegistus, quòd & philosophus maximus, & sacerdos maximus, & maximus denique rex fuerit. Consueuerunt enim Ægyptij ex omni philosophorum numero sacerdotes, ac rursus ex sacerdotibus regem eligere. Hic autem vt philosophos sapientia, ita religione sacerdotes excelluit, ac mox in imperio administrando iustitia superiores omnes reges superauit. Hic primus à physicis ad diuinorum speculationem erexit. Primus de maiestate Dei, de dæmonum ordine, animarúmque mutationibus sapientissimè disputauit. Scripsit multa volumina, quibus arcana mysteria & oracula panduntur: non enim vt philosophus solùm, sed vt propheta, futura sæpè prædicit. Dio. Sic.

Trisplæ, populi Thraciæ. Steph.

Tritæa, vrbs Achaiæ. Ciuis, Tritæeus. Steph.

Tritanus, vt author est Varro in relatione prodigiosæ fortitudinis, gladiator, qui in ludo gladiatorio Samnitium rectis & transuersis neruis non modò crate pectoris, sed & manibus cancellatis, & brachiis omnes aduersarios leui tactu, ac penè securis congressionibus vicit. Hic habuit filium Cnei Pompeij militem pari fortitudine natum, qui hostem se prouocantem ita spreuit, vt inermi dextra eum superauerit, & captum digito vno in castra imperatoris sui reportauerit. Plin. lib. 7. cap. 20. Vide TITORNVS.

Tritanico. Vide TRITONICE, quod magis placet.

Trite, vrbs circa Herculis columnas. Stephanus.

Tritea, vrbs Troica, ab Arisbeis condita: Ciuis, Tritæeus. Est & alia inter Phocidem & Locros Ozolos. Tritteas verò per duplex t, in Achaia est. Steph. Vide TRITEES.

Tritees, populi Achiuorum, Herodoto lib. 1. Vide TRITEA.

Trition metallum, Hispaniæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 6. hodie Tafalla.

Tritogenia Pallas dicta est, quod scientiarum sit inuentrix: τριτογενίας enim nomine significatur prudentia. Potest & videri sic dicta, quòd τριτόμηνις, id est, tertio mense nata sit, qui postea sacer fuit Atheniēsibus: vel quòd è Iouis capite prosiluit: Trito enim Bœoti caput vocant: vel quòd eadem cū luna credatur, quæ tertio post coitum die apparere incipit: vel, authore Suida, quòd τρίτη μετ᾽ ἄρτεμιν καὶ ἀπόλλωνα ἐγενήθη, quod tertio loco post Dianam & Apollinem nata sit. Palæphat. libro secundo.

Triton, deus marinus, Neptuni & Salaciæ marinæ Nymphæ filius, quem poetæ fingunt Neptuni tubicinem esse. [De Tritonibus Plin. lib. 9. cap. 5. ita scribit. Tiberio principi nuntiauit Olyssiponēsium legatio, ob id missa, visum auditúmque in quodam specu, concha canentem Tritonem, ea, qua noscitur, forma. Item Pet. Gil. addition. in Ælianum, de quodā Tritone ita scribit. Cùm degerem, inquit, in Græcia, in Albaniæ prouincia, ad fontem prope maris littus, ab accolis frequentatum, mulieres & puellæ ad aquam hauriendam accedebant quotidie: quas cùm Triton cerneret in littore maris latitans, sensim in terram emergebat, & clanculum ex eis, quam vellet, rapiebat, & violabat: qui tandem comprehensus, & in carcerem trusus, ac mœrore confectus obiit.]

Triton, Africæ fluuius, ex Tritonide palude erumpens: à cuius nomine Pallas Tritonis & Tritonia est appellata, quòd circa hunc fluuium vel lacum primùm apparuerit. Virgil. 2. Æneidos.

Tritonia, dicta est Minerua, quòd temporibus Ogygij regis ad lacum Tritonis virginali primùm habitu apparuerit: vel Tritonia per syncopen, pro Tritogenia, quasi prudentissima: vnde Democritus dicebat eam Tritoniam vocatam, quòd tria hæc mortalibus largiretur: βουλεύειν καλῶς, κρίνειν ὀρθῶς, καὶ πράττειν δικαίως. Palæph. lib. 2.

Tritonice, Ponti vrbs, eadem Tomos appellata, de qua antè diximus.

Tritonus, oppidulum Macedoniæ. Gentile, Tritonius, Steph.

Trittea. Vide TRITEA.

Triuia, Dianæ cognomentum, ab eo impositum quòd triuiis præesset, vnde & tres facies habere fingebatur. Ouid. 3. de Ponto, Eleg. 2.

> Protinus immitem Triuię ducuntur ad aram,
> Euincti geminas ad sua terga manus.

Virg. 6. Æneid.

> Atque vna Phœbi Triuięque sacerdos.

Triumphalis porta, Romę dicta est, quòd per eam triumphi agerentur, hoc est, triumphantes victores in vrbem deducerentur.

Trizi, populi iuxta Istrum, meridię versus. Steph.

Troalicida. Vide TRALLIA.

Troas, Troadis, regio est Asię minoris, quam Ptole-

Ptolemæus minorem Phrygiam appellat, Hellesponto adiacens. Hanc Homerus ab Æsepo fluuio vsque ad Caici fluminis ostia produxit. Plinius autem cæterique recentiores Lecto promontorio eam ab Aeolide diuidunt. In ea fuit Ilion, mille quingentis passibus, à portu distans, Homeri & Virgilij carminibus nobilissimum.

Trocmi, vel Trocmeni, populi Galatiæ.

Troctes, vir quidam è Phœnicia, qui, vt testatur Homer. lib. Odyss. 14. aptus ad decipiendum, multa hominibus mala inflixit, atque Vlyssi persuasit, vt in Phœniciam, vbi ipsius domus & substantia erat, proficisceretur.

Trœzen, enis, oppidum fuit Peloponnesi, ad sinum Argolicum, Pitthei olim regia, & Thesei patria, qui inde à poetis Trœzenius appellatur. Ouid 5. Metamor.

Hîc Ixionides, illic Trœzenius heros.

Trœzenij, populi, fide societatis Atticæ illustres, inquit Pomponius Mela, in Chersoneso siti, adquos recto cursu ex Piræo commodissima nauigatio est. Eo igitur tempore, quo Xerxes cũ tantis copiis in Græciam traiecit, cùm Themistoclis oraculum interpretantis sententia valuisset, vt terra relicta mari se cõcrederent, iuuentutem omnem Athenienses in triremes imposuerunt, plurimi verò parentes & vxores in Trœzenem, Trœzeniis eos humanissimè suscipientibus. Decreuerunt enim, vt hi publicè alerentur, duobus obolis in singulos distributis: puerísque facta potestas, vt vndecunque liberet, poma acciperent, & pro his erudiendis, magistri merces persoluta est. Eius decreti author Nicagoras fuisse traditur. Hactenus in Themistoclis vita. Plut.

Trœzenus. Vide TROIZENVS.

Trogilus, vrbs in Sicilia, & regio Macedoniæ: Gentile, Trogillus. Est item Trogilia Mycales, quæ Trogilon quoque vocatur. Steph.

Troglodytæ, populi Aethiopiæ cauernas incolentes. De quibus Plinius & Hieronymus contra Iouinianum: Nomades, & Troglodytæ, & Scythæ, & Hũnorum noua veritas, semicrudis vescuntur carnibus: & nullarum opum domini (inquit Mela lib. 1.) strident magis quàm loquantur. Specus subeunt, aluntúrque serpentibus. Hactenus Pomponius Mela.] Apud Troglodytas est fons, Solis cognominatus, dulcis, qui circa meridiem est maximè frigidus: mox paulatim tepescens ad noctis media, feruore & amaritudine infestatur. Plin. libro 2. cap. 103.]

Troi. Vide TAVRISCI.

Troia, regio minoris Asiæ, teste Seruio, cuius caput fuit Ilium, Homeri Virgiliíque carminibus notissimum: ita dicta à Troë rege, Erichthonij filio, cùm antea à Teucro Teucria, & à Dardano Dardania diceretur. Non rarò tamẽ Troia Poëtis pro ipso accipitur Ilio. Ouid. in Epistola Penelopes ad Vlyssem:

Troia iacet certè, Danais inuisa puellis.

Virg. 3. Æneid.

Et campos, vbi Troia fuit.

Hinc Troianus & Troius.

Troicus mons, & Troites fluuius, in Ægypto sunt. Steph. nimirùm iuxta Troiam, Aegypti ciuitatem.

Troilus, Priami & Hecubæ filius, qui iuuenili audacia ferox, cum Achille congredi non dubitauit: à quo nullo negotio interemptus, temeritatis suæ pœnas dedit. Virg. 1. Aeneid.

Parte alia fugiens amissis Troilus armis,
Infœlix puer, atque impar congressus Achilli,
Fertur equis, currúque hæret resupinus inani.

Troites. Vide TROICVS.

Troizenus, fuit Thrax, vnus ex his qui venerunt in auxilium Troianorum.

[Tronodũrũ, oppidum Galliæ, in Auxensi prouincia, vulgò, *Tonnerre*. Aemil. lib. 5. cap. 41.]

Trophimus, vir Ephesius. Act. 20. & 21.

Trophonius & Agamedes adytum Delphicum ex quinque lapidibus struxerunt. Steph.

Trophonius, vates fuit quispiam, speluncam habitans, in quam qui descendebat, perpetuò agelastus, & irrisibilis erat. Vnde prouerbium, In antro Trophonij vaticinatus es.

Trophonius Iupiter dictus est, quòd redderet oracula in specu Trophonio, de quo sic Strabo: Lebadia quidem est, vbi Trophonij Iouis cõstructum est oraculum, hiatus subterranei descensum habens: eò autem descendit suscepturus vaticinium. Palæph. lib. 1.

Tropis, insula quædam. Steph.

Tros, Trois, rex Troianorum, Erichthonij filius, & pater Ili, Assaraci & Ganymedis, à quo Phrygia minor Troas appellata est. Virgi. 3. Georg.

Assaraci proles, demissæ que ab Ioue gentis
Nomina, Trósque parens, & Troiæ Cynthius author.

Quin & Troiani ab huius nomine Troes dicti sunt. Virg. 1. Aeneid.

Egressi optata potiuntur Troes arena.

Trossulum, oppidum Tusciæ, circa Volscinios, passuum nouem M. à quo Trossuli dicti sunt eius incolæ. Trossuli etiam dicebantur equites, quòd Trossulum, oppidum, vt ait Plin. li. 33. ca. 2. sine vllo adiumento peditum cepissent: quod nomen durauit vltra C. Gracchum, cùm antea celeres, à Celere Remi interfectore, postea Flexanimes, à flectendis animis, quoniam iudices erant: siue à flectendis equis. Iunius, Quod ad equestrem ordinem pertinet, antea Trossulos vocabant, nunc equites vocant.

Troyphas, VII. Argiuorum rex, regnauit annis XLVI. ante vrbem cond. 6. 6.

Truentus, fluuius Picenorum, qui vulgò nunc *Fronte* vocatur. De quo Ptol. lib. 3. cap. 1.

Trutonia. Vide LOCORITVM.

Trichæ, vrbs Eubœæ: Gentile, Trychæus. Apollonius Trychantem vocat: vnde Trychantius deriuari potest. Steph.

Triphæna, mulier, Rom. 16.

Triphiodorus, Ægyptius poeta, scripsit Marathoniaca, Excidium Ilij, Odyssæam, id est, poëma de erroribus & laboribus Vlysis: Paraphrases comparationum ab Homero positarũ. Auth. Suid.

Tryphon, Alexandrinus grammaticus, Augusti tempore, scripsit de copia orationis, de orthographia, & alia à Suida commemorata.

Tryphon, Origenis auditor, ad quem nonnullæ eius extant epistolæ, in sacris literis eruditissimus fuit, vt eius multa ostendunt monumenta. De hoc scribit Hieronymus.

Tryphosa, mulier. Rom. 16.

T V

Tubal cain, filius Lamech ex Sella vxore sua Genes. 4. [Hic fortitudine cæteros excellens res bellicas primus adinuenit, & exercuit: quãobrem apparet, militarem artem antiquissimam esse. Ioseph. lib. 1. Antiq.]

Tubantes, Germaniæ populi, qui Phrysiæ partem mari Oceano, Rheno fluuio ac lacubus proximam, saltibus & paludibus abundantem incoluerunt, quam antea Manni populi habitarant. Tacitus.

Tubianei, Arabes, iidem Nabathæi. 2. Macha. 12.

Tuæsis, æstuarium maris Britannici apud Ptole. lib. 2. cap. 3. vulgò *Tuuede*, iuxta quod Beruicia, munitissimum oppidum regis Anglorum in finibus Scotiæ: vulgò *Beruuyel*.

Tubero, Romanus, is notissimus est ex Ciceronis oratione pro Ligario. Est item Tubero, fluuius apud Indos, Pomponio Melæ libro 3. Pli. cap. 23. lib. 6. Tuberum appellat.

Tuberodis, fluuius Britanniæ, Ptol. lib. 2. cap. 2. vulgò *Aedeuy*.

Tuberum, Plin. lib. 6. cap. 23. flumen nauigabile, quod circa Pariræ.

Tubilustria, festa, quæ & Lustria festa dicta sunt. Festa erant apud Romanos, quibus tubæ sacrorum in atrio Saturio expiabantur die 23. Martij: Varro & Festus.

Tucca, L. Varus & Plocius, viri doctissimi, amici Virgilij, hæredésque ex parte testamenti relicti, iussu Augusti carmina Aeneidos emendauerunt, hac lege, vt nihil adderent, vt Seruius tradit.

Tucris, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs. vulgò *Trudela*.

Tudæ, Ptol. lib. 2. cap. 6. vrbs Hispaniæ: hodie *Tyde in Gallicia*.

Tudertũ, ti, & Tuders, derris, Steph. vrbs Tyrrhenæ, oppidũ in Ducatu Spoletano. Sil. lib. 4. Et grandinicolam celso de colle Tudertem. Gentile, Tudertinus. Vide TVRDE.

Tuditanus, nomen proprium viri, quòd caput malleo simile haberet.

Tugini, populi in Heluetiis, quorum meminit Strabo lib. 4. & 7. vbi de Cimbriis. Eorum oppidum Tugium est, quod vulgò *Zug* vocant, imprimis amœno situ, à Septentrione planitie pratorum ampla, ab Occidente piscoso lacu, à Meridie supra laci longitudinem Alpium prospectum, ab Oriente verò partim pascuo, partim syluoso colle conspicuum. Hi se Tigurinis, Lucernatibus, Vriensibus, Suicensibus & Subsyluanis perpetuo fœdere iunxerũt, anno ab orbe redempto 1352. & in ciuitate Heluetiorum septimum locum tenent.

Tulcis, modicus amnis Hispaniæ ad Tarraconẽ vt scribit Pomp. lib. 2.

Tulga, Gothorum rex, regnauit annis 11. anno salutis 638.

Tuliphurdum, Ptol. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, vulgò *Gottingen*.

Tulisurgium, Ptol. lib. 2. ca. 11. vrbs Germaniæ: hodie Brunsugia, vulgò *Brunsuig*.

Tullia, filia Seruij, sexti Romanorum regis, Tarquinio Superbo nupsit, qui postea, vt regno potiretur solus, socerum suum interfecit. Ferunt hanc mulierem eadem regnandi libidine, qua maritum, æstuasse, adeò vt cùm intellexisset patrem interfectum, vehiculo se properè ferri iusserit, quò interfectori gratularetur. Quum autem inter eundum comperto cadauere, equi & auriga constitissent, erubescerénťque mortuum conculcare: mulier nefaria currum super faciem mortui patris duci iussit. Vnde Ouid. in Ibin,

Infamémque locum sceleris quę nomine fecit,
Pressit & inductis membra paterna rotis.

Tulingi, erant populi finitimi Heluetiis inter Celtas, non longè ab Allobrogibus: & , vt quidam opinantur, etiam fuerunt incolæ Turegi oppidi, nunc inter Heluetios siti: quòd forsan tunc ex illorum pagorum numero non erant, in Constantiensi diœcesi habitantes, sed ab Allobrogibus satis remoti. Quidam autem interpretantur Turegum, quasi Duregum, id est duorum regum: & Tulingos credunt tunc Lotaringos esse dictos, nomine composito ex Lotario eorum rege, Carlomani stirpe. Vulgò, *Le pays à l'entour de Toul en Lorraine*.

Tullius, nomen oratoris Latinorum omnium principis, qui M. Tullius Cicero Arpinas est.

[Tullius Hostilius, Romanorum rex, cẽsum primus omnium ordinauit, qui (vt Eutropius ait) adhuc per orbem terrarum incognitus erat. Sellam quoque primus curulem, lictores, togã pictam, atque prætextam instituit, vt Romæ haberentur. Macrobius lib. 1. Saturn.]

Tullum, Galliæ vrbs in Belgica, authore Ptole. libro

libro secundo, capite 9. vulgò *Tulle*, *Toll*.

Tullus Hostilius, tertius Romanorum rex, ne ipso quidem Romulo belli gloria inferior, qui populum Romanum otio, pacísque artibus sub Numa assuetum, ad belli studia reuocauit. Virg. 6. Æneid.

-cui deinde subibit
Otia qui rumpet patriæ, residésque mouebit
Tullus in arma viros, & iam desueta triumphis
Agmina, &c.

Tuneres, Saracenorum rex, anno salutis 1144.

Tunetum, siue Tunitium, tumulus erat editior, vnde Scipio spectauit Carchedonios ad Romanam classem exurendum proficiscentes. Nostra tempestate regis Libyci ciuitas Metropolis est, in qua veluti ampliore & magnificentiore loco consueuit habitare, & Tunisæus rex appellatur. Hanc Eutropius libro 4. continuis sedecim diebus arsisse perhibet, ac L. Cæcilio Metello & Tito Flaminio consulibus, in Aphrica iussu Senatus reparatam, quæ nunc manet, annis viginti duobus euolutis, postquam à Scipione fuerat euersa. Abest Tunetum à Carthagine duodecim millibus fermè passuum. A Tuneto Tunetæi dicti sunt, quos Sidonius Tunisæos appellat.

Tungri, Belgarum populi, qui cis Rhenum & Mosam inter Eburones numerantur. Oppidum est nomen retinens, olim ciuitas episcopalis. Huius sedes postea fuit ad Leodiensem vrbem translata, vsque ad cuius mœnia, vt plerique volunt, Oceanus protendebatur, cuius rei quædam illic vetusta adhuc monumenta videntur. [Illic dicitur esse fons insignis, plurimis bullis stillans, ferruginei saporis: hic corpora purgat, tertianas febres discutit, calculorúmque vitia. Eadem aqua, igne admoto, turbida fit, ad postremum rubescit. Pli. libro 31. cap. 2.]

Turarius, vicus Romæ. Asconius. Signum Vertumni in vltimo vico Turario est, sub Basilica se flectentibus.

Turbo, onis, proprium nomen gladiatoris. Horatius lib. 2. Serm.

Corpore maiorem rides Turbonis in armis.

Turcæ, teste Pomponio lib. 2. populi sunt Scythici iuxta Thyssagetas & vltra Sauromatas. Ab his orti iudicantur, qui ætate nostra latisimè imperitant, Turci vulgò dicti, ignauia quidem nostra magni, sed post Macedonas & Romanos sine dubio potentisimi, Hermolao. Vide in dictione THVSSAGETAE.

Turde, Vilumbrorum ciuitas in Italia, teste Ptolem. lib. 3. cap. 1. Tudea, Silio: Tudertum hodie. Vide suprà.

Turditania, regio Iberiæ circa Bætim fluuiũ, quæ etiam Bætica: Incolæ, Turditani & Turduli. Artemidorus Turtytaniam vocat, & incolas Turtos & Turtytanos. Stephan.

Turduli, Steph. & Bastuli, populi in Hispania Bætica præcipui, vt & Bætica Turdetania dicta sit. Strab. lib. 3. Plin. lib. 3. ca. 1. Abana autem (inquit) Atlantico Oceano obuersa Hispania, Bastulorum, Turdulorúmque est. Strab. lib. 3. Turdetanos, cum Ptol. lib. 2. cap. 44. nominat, Vide TVRDITANIA.

Turia, nomen proprium fluuij, secundum aliquos generis masculini: secundum Priscianum & Augustinum, generis neutri. Vide in dictione DVRIA & TVRVLIS.

Turiasso, Ptol. libro 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs: vulgò *Tyriassona*.

Turmeda, ciuitas Syriæ, quæ aliàs Amphipolis. Steph.

Turnus, nomen ducis, qui ab Aenea occisus est, vt videre licet in 12. Virg. Æneid.

Turones, Lugdunenses Galliæ populi ad fluuium Ligerim, auctore Plin. libro 4. cap. 18. *Tourangeois*.

Turpio Ambiuius, actor comœdiarum Terentij temporibus.

Turris Bissonis, ciuitas Sardiniæ, Ptol. lib. 3. Sardos hodie. Turris Lybisonis Plinio.

Tuitij. Vide TVRDITANIA.

Turtytania. Vide TVRDITANIA.

Turulis, fluuius Hispaniæ Tarraconensis, Ptolemæo libro secundo capite sexto. *Turia* vulgò Claudiano & Hermolao apud Plinium. Pomponius Duriam corruptè nominat. Vide TVRIA & DVRIA.

Turruptiana, Ptol. libro secundo capite sexto, Hispaniæ Tarraconensis vrbs, Tuitana hodie: *Tuy* vulgò.

Tuscania oppidum Tusciæ prope Tarquinios: à quo Tuscanenses.

Tuscia, Italiæ regio celebris, vulgò Tuscana dicta, atque olim à sacrificiis appellata. Græci enim θύειν, sacrificare dicunt. Vel à Thure, quo maximè in sacrificiis vtimur. Vel à Tusculo Herculis filio: quod veteres Grãmatici probant. Tyrrhenia dicta à Tyrrhene Atys filio, qui è Mæonia discedens, in Italiam venit, & eam partem occupauit, quæ ad mare inferum sita est, quod & Tyrrhenum dicitur: à Liguribus Romanísque finibus contingitur, iugis inaccessis & difficilibus referta. Eius fines Macra & Tyberis amnes, centum & septuaginta quatuor millia inter se distantes. In ea, scientia faciendorum sacrorum ita floruit, vt Romani, qui non seruandæ tantùm, sed etiam amplificandæ religionis cupiditate incendebantur, decem principum filios senatusconsulto singulis Tusciæ populis percipiendæ sacrorum disciplinæ gratia traderent. Longior est ea prouincia, quàm latior. Ab Orientali plaga in Occidentalem porrigitur. Nam si ab Aquilonari in Australem perambulémus, arctis finibus contenta

est, Ab Occidente quæ Liguriæ proxima est habet Pisas, Senas, Lucam, & Florentiam, inclytas ciuitates. Ad Septentrionem habet Vrbem veterem: In meridionali verò littore, Pisaurum, Aretium & Asisium. Et Tiberis Romanus inde labitur, ex Apennino effluens. Septentrionalis regio cum Flaminia iungitur. Vulgus Italorum hodie Tuscanam vocat. *Vide Tuscia cum aspiratione, & Tyrrheni.*

Tusculum, Straboni, Latij oppidum, XII. ab vrbe lapide, arduo in colle situm, opus Telegoni, Vlysis & Circes filij. Hinc Tusculus, a, um. Silius lib. 7.

Quod peperere decus Circeo Tuscula dorso Mœnia, Laërte quondam regnata nepoti.

Tusculum, vulgò *Frascata*.

Tusculani, Frederici Aenobarbi imperatoris quondam coniuncti copiis, Romanos insigni clade affecere, vt postea resipiscere non esset. Romani itaque iniuriæ memores, post aliquot annos tanta in eos ira perciti sunt, vt vix vrbis fundamenta relinquerent. Volat. lib. *6.*

Tusculus. Vide TVSCIA.

Tuscus, vicus Romæ, in quo habitauerunt Tusci, qui Porsena ab obsidione recedente remanserunt. De quo Horat. in Serm.

Ac Tusci turba impia vici.

Tussyli. Vide CATIZI.

Tutanus, deus, qui homines tueri putabatur. Varro, Tutanum deum Romę omnes qui laborāt, inuocant.

[Tutia, virgo Vestalis, cum argueretur incesti, argumentis purgare se dedignata mortalibus, ad Tiberim flumen cribrum detulit, ibique submersit, hac addita prece: O Vesta, inquiens, si pia & casta sum, hanc è Tiberi aquam ad templum tuum perferam: & ipsa pertulit. Tit. Liu. Dissimile quiddam legimus apud Dionysium Halicar. Morbus enim quidam Romę incidit in fœminas, & mors, quanta nondum priùs, maximè in prægnantes, cruda, insolitáque parientes, & cum fœtibus morientes. At quia preces ad aras deorum factę, nec pro vrbe expiatoria sacrificia, aut pro domibus priuatis facta, cessationem afferebant malorum in tali vrbis calamitate, fit à seruo quodam indicium põtificibus, quòd sacerdos quędam Vestę, Vrbina nomine, amissa virginitate, sacrificia pro vrbe perficiebat, non ipsa pura. Pontifices ergo, eam remouentes à sacrificiis, & pœnam apponentes, postquàm manifestè est redarguta, virgis cęciderunt, pérque vrbem eam ferentes, viuam defoderunt. Eorum verò, qui illam impiam corruptionem peregerant, alter seipsum interfecit, alterum prehendentes sacrorum inspectores, tanquam mancipium necarunt: sicque statim morbus ille desiit.]

Tutilina, dea. Varro, Tuam fidem Tutilina inuoco, quæ adesse mortalibus soles. Hanc Augustinus lib. 4. Ciuitat. præesse frumentis collectis atque reconditis scribit, vt tutò seruarentur.

Tutunus, id est, Priapus. Vide supra MVTVNVS.

[Tuysco, in Sarmatiam à Iano, hoc est, à Noa, missus, illiúsque rex primus fuit. Bellef. libro tertio.]

T Y

Tyana, Cappadociæ ciuitas, ad radices Tauri montis, patria Apollonij, siue ille Magus, siue Philosophus fuit: cuius vitam fabulosissimo volumine exequitur Philostratus. Hinc Tyaneus, a, um, & quandoque Tyaneius, per quinque syllabas, Ouidius 8. Metamor.

-ostendit adhuc Tyaneius illic
Incola de medio vicinos corpore truncos.

Tyberis, Tyberius, Tyberinus, & si qua alia sunt id genus, rectiùs i nostro scribuntur, cùm præsertim etiam apud Græcos per iota scribatur. Quapropter eorum significationem vide suprà suis locis.

Tybur, siue Tyburtum, vulgò *Tiuoli*, vrbs ad sextumdecimum lapidem distans ab vrbe Roma, quam Cato, Solinus & alij quidam à Catillo Arcade, classis Euandri præfecto conditam scribunt: quod etiam sensit Seruius. Tybur autem Virgilio dicitur superbū 7. Aeneidos: id est nobile, *inquit Seruius. Plinius* verò Tyburis ipsius originem antiquiorem esse docet, quàm vrbis Romę, & extare adhuc tempore suo memoriam, silices tres etiam Tybur to eius vrbis conditore vetustiores: apud quas inauguraturus traditur fuisse Tyburtus, dum vrbem esset conditurus. Sextus Græcus historicus sic habet, Catillus Amphiarai filius fuit. Hic post prodigialem patris apud Thebas ante Iliacum bellum interitum, iussu dei, cum omni suorum cœtu & sacris missis tres liberos in Italia procreauit, Tyburtum, Coracem, & Catyllum, qui expulsis ex oppido haud longe ab vrbe Roma posito, veteribus Sicanis, à nomine Tyburti maximi filij oppidum vocauerunt. Priscianus tamen cum i Latino scribit. Cicero de Oratore, Et villam in Tiburte habens. Ouid.

Et iam Telegoni, iam mœnia Tyburis vdi
Stabant agricolæ quæ posuere manus.

Tyburis, inquit Steph. Italiæ vrbs mediterranea, quæ ab initio Græca fuit, distans ab vrbe stadiis centum & quadraginta septem. In ea Tyburtinum templum est. Vocabatur olim Polystephanos.

Tyburnus, filius fuit Amphiarai augurij peritus, à quo Tyburtes populi originem traxerunt, Plin. lib. 16.

Tyburs, burtis, generis omnis: vel hic & hæc Tyburtis, & hoc te, quod est ex Tybure. Step. Suetonius, Inchoauit autem aquęductum in regione

regione Tyburti. Horatius,

Picenis cedunt pomis Tyburtia ſucco.

Tyburtinus, a, um, quod eſt ex Tyburto, &c.

Tiche, es, Nympha marina, Oceani & Tethios filia, Heſiod. in Theogon.

Εὐδώρητε, Τύχητε ϗ Αμφιρω, Ωκυρόη τέ.

Fuit item Tyche, vna ex quatuor Syracuſanæ vrbis partibus, nobili Fortunæ templo denominata: cuius meminit Cicer. 6. Verr.

Tychicus, vir Aſiaticus. Act. 20. Coloſſ. 4.

Tychius, celeberrimi fabri nomen apud Hom. 7. Iliad. qui Aiacis clypeum fabricauit. Ouid. 3. Faſtor.

Nec quiſquā inuita faciet bene vincula plantæ
Pallade, ſit Tychio doctior ille licet.

Tyderta. Vide TVDERTVM.

Tydeus, filius Oenei regis Calydoniæ & Eribœæ, vel vt aliis placet, Althææ: qui quum fratrem ſuum Menalippum inſcius occidiſſet, ad Adraſtum regem perfugit, cuius filiam Deiphilen coniugem duxit. Poſtea à Polynice, qui alteram Adraſti filiam, Argiam nomine, vxorem habebat, legatus ad Eteoclem regem Thebarum miſſus eſt, vt pacti memor, fratri regnum redderet. Ad quem cùm veniſſet, regiámque eſſet ingreſſus, Eteocles negauit ſe regno ceſſurum eſſe. Quo reſponſo Tydeus vehementer commotus eſt, ita vt non ſit veritus & hoſtis, & ſolus, Thebanos omnes quotquot tum fortè cum Eteocle eſſent in conuiuio, ad quodlibet certaminis genus prouocare. Atque vt animoſè prouocauit, ita omnes (ſic illi Pallas propitia erat) ſtrenuè vicit. Quamobrem Thebani, dolore ac indignatione accenſi, reuerſuro inſidias tetenderunt, collocatis ad opportunum locum, quà Tydæus tranſiturus erat, quinquaginta iuuenibus, cum duobus ducibus, Mæone Aemonis, & Lycophonte Autophoni filio, quos Tydeus in ſe impetum facientes trucidauit, vni tantum parcens Mæoni, quem acceptæ cladis nuntium ad Eteoclem remiſit. Profectus deinde vnà cū Polynice & Adraſto, reliquíſque Græciæ principibus ad bellum Thebanum, poſt multas res præclariſsimè geſtas, à Menalippo quodam Thebano læthaliter vulneratus occubuit. Vide hæc latiùs in Statij Thebaide.

Tydides, dæ, patronymicū maſcul. à Tydeo deductum, quo Poetę vtuntur pro Diomede Tydei filio. Virg. 1. Aeneid.

-O Danaum fortiſsime gentis Tydide.

Horat. 1. Carm. Ode ſexta,

Quis Martem tunica tectum adamantina
Dignè ſcripſerit, aut puluere Troico
Nigrum Merionem, aut ope Palladis
Tydidem ſuperis parem?

Tyenis, mons Colchorum, à Tyenide fluuio: Gentile Tyenites. Steph.

Tygeni, quin potius Igeni, populi Angliæ, quorum rex Praſutagus Neronem imperatorem hæredem inſtituit: Tacitus.

Tygranes, Armeniæ rex, anno ſal. 59.

Tyleſſus, mons Italiæ. Lycoph. ἄλλοι δ᾽ ἠ πρῶνας δυσβατοῦς τυλησέων. Steph.

Tymbrium. Vide TEMBRIVM.

Tylis, vrbs Thraciæ prope Hæmum, Gentile, Tylites. Steph.

Tylos, inſula iuxta mare rubrum, aliàs Tyros dicta. Step.

Tymagoras Athenienſis, qui Darium Regem Perſarum, ad quem legatus miſſus fuerat, adulando more Perſarum, adorauit. Quod vbi reſciuerunt Athenienſes, eundem ſupplicio capitis punierunt.

Tymenæon, vrbs iuxta Phrygiam: qui inhabitāt, Tymenæi. Steph.

Tymena, vicus Lyciæ, ſic dictus ab hirco, qui grege relicto, barba madente rediit: quem poſtea ſecuti, fontem in quodam fruteto repererunt, ac inde nomen fonti & loco indiderūt: Gentile, Tymeneus, per ſimplex n, quod magis placet, vt videtur innuente Steph. non enim exprimit, dictum eſſe locum, παρὰ τὸν τράγον τὸν τὸ ὕδωρ μηνύσαντα.

Tymes, eris, vrbs Libyæ: Gētile, Tymeſius. Step.

Tymniſſus, vrbs Cariæ, ἀπὸ τυμνιοσόυ ῥάβδου. Xanthij enim virgam Tymniam vocant. Gentile, Tymniſſeus. Step.

Tymnus, vrbs Cariæ. Ciuis, Tymnius. Step.

Tymolus, poeticè, pro Tmolus. Steph.

Tymphe, mons Theſprotiæ, & Tymphæa, vrbs: Gentile, Tymphæus: fœ. Tymphęis: Poſſeſſiuum, Tymphaicus.

Tymphęi, Aetolię Theſprotięve populi, vbi & Perrhębi ſunt, à quibus Tympheticum ac Tymphaicum gypſum. Eſt & mons Tympheton, ſiue Tymphę, oppidum quoque Tymphęa. Vide Plin. libro quarto, capite 2. Strabo lib. 7. Propinqui Macedonię & Theſſalię ſunt ad montem Pœum & Pindum. Aethices & Penei fontes: de quibus & Tymphęi & Theſſali, Pindi accolę certant.

Tyndarus, rex fuit Oebalię, & maritus Ledę: quę eodem tempore duo peperit oua, è quorum altero, quod ex Ioue conceperat, excluſi fuerunt Pollux & Helena: ex altero, quod conceperat ex Tyndaro, Caſtor & Clytemneſtra.
Ex his priores duo immortales fuerunt, poſteriores mortales. Mortuo tamen Caſtore, Pollux à Ioue impetrauit, vt ſibi cum fratre immortalitatem communicare liceret, alterníſque cum illo vitam morte commutare. Cui fabulæ occaſionē ſubminiſtrauit ſiderum illorum natura: quæ talis eſt, vt vno oriente, alterum occidat. Ambo autem à Poetis dicuntur Tyndaridæ, non quòd vterque è Tyndaro fuerit natus: ſed, καταχρηστικῶς quemadmodum

Herculem iidē appellant Amphitryoniadem. Sic etiam Helenam Tyndaridem vocant, quæ tamen fuit Iouis, non Tyndari filia.
Alioqui si mortali patre nata fuisset, tot secula viuere non potuisset.
Constat enim fratres eius cum Argonautis nauigasse: Argonautarum autem filij cum Thebanis dimicauerunt: horum verò filij bello Troiano interfuerunt. Dicimus & Tyndareos seu Tyndareus, per quatuor syllabas, Ouid. in Epist. Hermiones.
Me tibi Tyndareus, vita grauis author & annis, Tradidit.
Tynes, eris, vrbs Siciliæ: Gentile, Tynesæus. Stephanus.
Tyneus, XXX. Assyriorum rex, regnauit annis XXX. anno mundi 280.
Typæon, mons Elidis. Steph.
Typaneæ, vrbs Triphyliæ: Gentile, Typaneates. Steph.
Typhoeus, per tres syllabas, eu diphthongum in vltima habens, vnus è Gigantibus, Terræ & Titani filius, quem illa Ioui irata in perniciem cœlestium fertur edidisse. Hic cùm in ingentem corporis molem adoleuisset, eò væcordiæ prouectus est, vt Iouem de cæli possessione deiicere conaretur. Quapropter fulmine ab eodem ictus est, & sub Inarimen insulam detrusus, vt placet Homer. in Catalogo. Virg. 9. Æneid.
Tum sonitu Prochyta alta tremit, dirúmque cubile
Inarime Iouis imperiis imposta Typhœa.
Lucan. lib. 4.
Conditur Inarimes æterna mole Typhœus.
Ouid. tamen lib. 5. Metam. & Strabo lib. 13. Pindarum secuti, in Sicilia sub Aetna monte sepultum volunt. Hinc Typhoeus, a, um. Virg. 1. Æneid.
Nate patris summi, qui tela Typhoea temnis.
Typhon, vnus ex Gigantibus, Titani & Terræ filius, qui alio nomine Tiphoëus dicitur. Seneca in Hercule furente: Non tam ferum Typhonem, neglecto Ioue, irata tellus edidit, quondam parens. Huius autem nominis prior syllaba producitur, cùm in Typhoeus prima corripiatur. Ouid. 2. Fastor.
Terribilem quondā fugiens Typhona Dione.
Fuit & alter Typhon, teste Diodoro, Osiridis Ægyptiorum regis frater, qui illo interfecto, & in partes quinq; & viginti discerpto, regnum occupare est conatus. Tandem tamen ab Iside victus, meritas impietatis suæ luit pœnas.
Typhonicus, vnus è ventis subitis ac repentinis, nomine τυφών. Act. 27.
Typhrestus, vrbs Trachynis, à cinere Herculis nominata, vel à Typhresto filio Sperchij. Gentile, Typhrestius. Est & Typhrestus in masculino genere, montis nomen. In Etymologico legimus Typhrestum vrbem esse in finibus Mænalis, à rege Typhresto.
Tyras, tæ, siue (vt apud Plinij legitur) Tyra, fluuius Sarmatiæ Europææ, inter Istrum & Borysthenem in mare Euxinum illabens, vt est videre apud Ptolemæum lib. 3. cap. 5. Ouid. 4. de Ponto, Eleg. 10.
Partheniúsque rapax, & voluens saxa Cynapes Labitur, & nullo tardior amne Tyras.
Tyracinæ, vrbs Siciliæ parua. Alexander Tyracinon vocauit. Gentile, Tyracineus.
Tyrambæ, Sarmatię in Asia vrbs: authore Ptolemæo lib. 5. cap. 9. hodie *Trapano*.
Tyrannion Amisenus, discipulus Estiæi Amisæi, nobilis grammaticus, tempore Magni Pompeij docebat Romæ. Ductus est à Lucullo captiuus in bello Mithridatico: priùs dicebatur Theophrastus: mutauit autem nomen, quòd inter æquales superbis versaretur moribus. Clarus & diues ob doctrinam factus adeò est, vt supra tria millia librorum possideret. Decessit senex morbo podagræ. Tyrannion iunior è Phœnicia discipulus prioris, à quo nomen sibi vsurpauit, quum priùs Diocles vocaretur. Captiuus & ipse Romam ductus, à quodam Diamante Cæsaris liberto emptus, deinde dono datus Terentiæ Ciceronis, ab eáque liber factus, ludū Romæ aperuit: scripsit libr. LXVII. Vtriusque author Suidas.
Tyrannus, sophista fuit, qui scripsit de diuisione orationis lib. 10. Author Suid.
Tyras est fluuius Sarmatiæ in Europa, Ptolemæo lib. 3. Steph. vrbs & fluuius in Euxino Ponto.
Tyrediza, aliàs Tyrodiza, vrbs Thraciæ post Serium: Gentile, Tyrodizenus, cùm potius Tyrodizæus dicendum esset.
Tyres, fluuius est Scythiæ, post Istrum secundus, teste Herod. lib. 4.
Tyresia, Alphonsi soror, anno sal. 964.
Tyridates, rex Armeniæ, Magus temporibus Neronis, vt est author Plin. lib. 33. Vide TIRIDATES.
Tyrimas, III. Macedonum rex, regnauit annis XXXVIII. anno mundi 258.
Tyrinthia, ciuitas Argis vicina, in qua nutritus est Hercules, qui inde Tyrinthius dictus est, vt notat Seruius. Virg. lib. 7. Æneid.
-postquam Laurentia victor,
Geryone extincto, Tyrinthius attigit arua,
Tyrrhenóque boues in flumine lauit Iberas.
Tyritacite, vrbs Ponti: Gentile, Tyritaciteus, vel Tyritacenus. Steph.
Tyrmenij, populi Scythici, peritissimi nauigandi. Significat autem hoc vocabulum, fugitiui, Stephanus.
Tyrmidæ, vicus in tribu Oeneide. Tribulis, Tyrmies. Steph.
Tyro (vt inquit Iustin. lib. 18.) fuit nomē propriū patris Didonis, qui ab aliis Belus vocatus est.

Tyro, virguncula fuit Thessala, Salmonei filia, ex qua Neptunus Neleum & Peliam suscepit. Propert. lib. 7.
Vobiscum est Iope, vobiscum candida Tyro, &c.

Tyros, quondam insula, & olim Sarta nuncupata, vt ait Gellius: vnde Sarranum ostrum dicitur: & ostrum Tyrium, & purpuram Tyriā dicimus. Phœnices accolæ fuerunt maris rubri, dicti à palma, cuius regio plena erat: palma enim Phœnix dicitur. Hinc terræmotu pulsi, in maritimam Syriæ se contulere: condita vrbe Sidonem à pisce appellarunt, eam Syrij vocabant Sarram. Lingua Syra, piscis Sear dicitur. Postea condidere Tyrum in ipso mari, propter merces. Plinius libro 5. cap. 19. sic scribit: Tyrus, inquit, quondā insula præalto mari LXX. passibus diuisa, nunc verò Alexandri eam oppugnantis operibus continens. Olim partu clara vrbibus genitis, Lepti, Vtica, & illa Romani imperij æmula, terrarum orbis auida, Carthagine, etiam Gadibus extra orbem conditis. Nunc omnis eius nobilitas conchylio atque purpura constat. Hactenus Plinius. De obsidione eius, vtque continenti adiuncta est, nemo vberiùs Diodoro lib. 17. scribit. Lege Curtium libro 4. Tyros, Stephan. insula Phœniciæ, à Tyro Phœnicis filio. Est & Laconiæ Tyros, & insula iuxta mare rubrum, quam Artemidorus Tylon vocat per l. Est item vrbs Indiæ & Pisidiæ. Arrianus Auatha (Auatha potiùs per u, vt suprà.) Gentile, Tyrius. Possessiuum, Tyriacus. Vocabatur etiā Palætyrus, vnde Palætyrius. Steph.

Tyrius, a, um, quod est è Tyro insula. Virg.
Vrbs antiqua fuit, Tyrij tenuere coloni.
Et ponitur pro purpureo. Tibullus,
Quid Tyrio recubare toro?
Tyriæ vestes, purpureæ Tyria infectæ. Ouid.
Tyrios laudabis amictus.
Est & vrbs mœnibus insignis in Peloponneso, vt author est Homerus.
[Tyrij, hominum primi nauibus mare tentarunt. vnde Tibull. eleg. 7. ait,
Vtque maris fastum prospectet turribus æquor,
Prima ratem ventis credere docta Tyros.
Cur & vnde Tyrij nominati sunt, Pollux sic ait lib. de verbis idoneis. Ferunt, inquit, captum amore Herculem cuiusdam Nymphæ indigenæ, cui nomen Tyro, sequebatúrque eum canis, qui irreptantem scopulis purpuram conspicatus, peresa caruncula, sua sibi labra cruore puniceo infecit. Cùm ad eam igitur puellam adiisset Hercules, delectata illa insueta tinctura, affirmauit sibi cum illo posthac nihil fore, nisi ad se vestem afferret, etiam canis illius labris splendidiorem. Quocirca Hercules, inuenta animante, munus puellæ detulit, primus (vt Tyrij dictitant) puniceæ author infecturæ: & ab ista puella Tyro cognominati Tyrij, & insula Tyros, ob istud inuentum singulare.]

Tyrrheni, populi sunt Italiæ, inter Macram & Tyberim fluuios incolentes, quos Latini Hetruscos appellant, & Luscos. Tyrrhenos autem Græci nominarunt à Tyrrheno Atyos filio, qui è Lydia colonos in hanc regionem deduxit. Atys enim ex posteritate Herculis & Omphales vnus, cùm sterilitate ac fame populum suum emittere cogeretur, è duobus filiis, sorte iacta, Lydum quidē regni successorem tenuit, Tyrrhenum autem cum bona populi parte ad quærendas nouas sedes emisit: qui cùm post longos errores in inferi maris ora sedes fixisset, totum eum tractum de se Tyrrheniam, & mare ipsum Tyrrhenum appellauit. Virgilius libro septimo.
Primus init bellum Tyrrhenis asper ab oris
Contemptor diuûm Mezentius, &c.
[Tyrrheni incredibili, mōstrosáque lasciuia quōdam viuebant, vt ait Athenæus. Scribit enim in illorum conuiuiis, & epularum apparatibus, nudatis corporibus virgines, discumbentibus ministrasse conuiuis: mulierésque apud eosdem fuisse communes, quæ etiam pudore deposito, in gymnasiis publicis, & palæstris nudæ cū viris luctari, ac se exercere consueuerant: minimè enim apud illos turpe ducebatur, nudatas fœminas vulgò conspici. Fuisse autem illas dicunt forma vt plurimùm eleganti: viníque in primis cupidas, & potenter bibaces: & iis susceptos liberos communes communi omnes studio, vtpotè communibus ortos fœminis, patrio educabant ritu. Cæterùm, cùm ad omne libidinis genus turpiter erant proni, apud illos tabernæ visebantur publicæ, & huius rei artifices periti vulgò erant, vt penes alias gentes sunt tonsores, quibus illi omnes corporis partes nullo pudore nudantes, vellendos se, & ornandos palàm præbuisse dicuntur. Tyrrheni item tubā æneam adinuenerunt, bello admodum vtilem. quod sentit Virg. lib. 8. Æneid. ita scribens:
Tyrrhenísque tubæ mugire per æquora clangor.]

Tyrrhenum mare, Steph. idem est cum mari infero: ita dictum, quòd Tyrrheniam, hoc est, Tusciam alluat: vnde & Tuscum dicitur. Vel à Tyrrhenis nautis, qui se in hoc mare præcipitauerunt. Namque hoc habet fabula: Dormientem littore Liberum patrem adhuc puerum nautas abstulisse Tyrrhenos: qui cùm esset experrectus in naui, quò duceretur, interrogauit. Responderunt illi, Quò vellet. Liber ait, Ad Naxum insulam sibi sacratam. Sed cùm aliò vela deflecterent, iratum numen tigres sibi sacratas oculis eorum obiecit: quo terrore

ſe illi in fluctus dedere præcipites, ſtatímque in delphines ſunt transformati, vt fabulatur Ouid. 3. Metamor. & poſt eum Seruius in illud Virg. 1. Æneid.

Gens inimica mihi Tyrrhenũ nauigat æquor.

Tyrrheus, Latini regis armentarius, cuius ceruus manſuetus ab Aſcanij comitibus occiſus, primam belli cauſam præbuit inter Troianos & Latinos. Hinc Tyrrhides, patronymicũ maſc. Virg. 7. Æneid.

Ceruus erat forma præſtanti & cornibus ingens

Tyrrhidę pueri, quem matris ab vbere raptum
Nutribant, Tyrrhéúſque pater, cui regia parēt
Armenta, & latè cuſtodia credita campi.

Tyrtæus, poëta Gręcus, cuius ſæpè meminit Plato in libris Legum: O diuine poëta Tyrtęe (inquit) ſapiens certè ac bonus nobis eſſe videris, quia excellentibus eos extuliſti laudibus, qui in bello excelluerunt.

Tyrus, vrbs totius Phœnices olim celeberrima, vna ex iis, quæ Tripolim efficiunt, olim inſula, ſed Alexandri operibus continenti coniuncta. Tyrus (inquit Plin. lib. quinto capite 19.) quondam inſula, præalto mari ſeptingentis paſſibus diuiſa: nunc verò Alexandri eam oppugnantis operibus continens. Olim portu clara vrbibus genitis Lepti, Vtica, & illa Romani imperij æmula, terrarum orbis auida, Carthagine, etiam Gadibus extra orbem conditis. Nunç omnis eius nobilitas conchylio & purpura conſtat. Olim Sarra fuit nuncupata, vt ait Gel. lib. 14. capite ſexto: vnde Sarranum oſtrũ, pro purpura Tyria dicimus.

[Tytea, vxor Noæ, in arca tempore diluuii ſeruata, Aretia, id eſt, terra vocabatur ab Armeniis, quia mater omnium erat: & Eſta, hoc eſt, ignis poſt mortem cognominata: quòd ipſa ſacrorum regina fuerat, puelláſque docuerat ſempiternum ignem ſacrorum inextinctum ſeruare. Boroſ. lib. 1. & 3.]

Tyttigias, latro fuit & plagiarius in Arcadia, qui res alienas, quas furto abſtulerat, vēditabat, eóque quæſtu diues factus eſt. Zenodorus apud Eraſmum in Chiliad.

V A

VAcca, fluuius eſt Luſitaniæ in Hiſpania, vt ſcribit Plin. libro 4. cap. 21.

Vacei, Hiſpaniæ citerioris populi. Plinius libro quarto capite 20.

Vacorium, vrbs Norici apud Ptolem. li. 2. cap. 14. hodie Vilacum.

Vacthoris, rex Ægypti fuit, qui relictis omnibus regiis opibus, parcè ac duriter in poſterum voluit viuere. Volater.

Vacóſus, dux Artaxerxis, templum Hieroſolymitanum violauit, vlciſcens mortem Ieſu, quē Ioannes frater interemerat. Ioſephus lib. 11. cap. 7.

Vacuna, ruſticorum dea, quæ præeſſe vacantibus & otioſis putabatur: cui cùm agricolæ à laboribus ruris vacarent, vt poſt perceptos fructus requieſcerent, per hyemem vota ſoluebant & ſacrificabant. Ouid. lib. 6. Faſtorum,

Nam quoque cùm fiunt antiquæ ſacra Vacunæ,
Ante Vacunales ſtántque ſedéntq; focos.

Hæc in agro Reatino inſignia habebat nemora, quorum meminit Plinius lib. 3. cap. 12.

Vada, locus inter Colonienſem & Traiectēſem vrbes, vltra Noueſium Rheno fluuio & cis eum adiacentē in Ducatu Cliuenſi ſitus: Tacit.

Vadimon, Iani cognomen apud Hetruſcos.

Vademarius, Alemannorum rex, fines Gallorum vaſtauit. Ammian. lib. 14.

Vadimonis lacus eſt in quo fluctuant inſulæ, de quo Plin. multa commemorat. Çæcilius quadam epiſtola ſic ſcribit: Exegerat ſocer meus, vt Amerina ſua prædia inſpicerem. hæc perābulanti mihi oſtenditur ſubiacens lacus, nomine Vadimonis. Vadimonis lacum intelligunt, qui in agro Viterbienſi feruet, ſcatétque ſulphureis aquis.

Vagao, nomen viri, Iudith 14.

Vageni, populi Alpini, ex Caturigibus oriundi. Plin. lib. 3. cap. 20. Inter Alpinas gentes finitimi Centrones, & Corianæ ciuitates, Caturiges, & Caturigibus orti Vageni, Ligures. Sil.

Tum pernix Ligur, & ſparſi per ſaxa Vageni.

Vagitanus deus. Vide VATICANVS.

Vaicra, liber Leuitici, ſic vocatus ab Hebræis, quia ſic incipit.

Vaiedabber, liber Numerorum, quia ſic incipit.

[Valachia, regio Septentrionalis perquàm lata, à Tranſſyuanis incipiēs, vſque in Euxinum protenſa pelagus, plana fermè tota, & aquarum indiga, cuius meridiem Iſter fluuius excipit. Pius II. Pont. Max. Eutrop. cap. 2.]

Valaſca, Bohemorum regina fuit, quæ, facta cum cæteris mulieribus coniuratione, de excutiendo virorum principatu, copiarum ductrix bellum mouit, interfectíſque viris, fœminas omnes aſſeruit in libertatem, ita vt inſtar Amazonum multos annos imperarint ſine viris. Volaterranus in Geographia.

Valdo, vir quidam pius, qui vniuerſum patrimonium pauperibus erogauit, dictitās inter Chriſtianos omnia communia eſſe debere: Ab hoc pauperes quidam Lugdunēſes, Valdenſes ſunt appellati.

[*Valens imper. pietatis & Chriſtianæ religionis* hoſtis, ab aduerſariis barbaris igne crematus. Socrat. lib. 8. cap. 15. & 35. hiſt. trip.]

Valentia, Hiſpaniæ citerioris vrbs, tribus millibus

bus passuum à mari remota, vt author est Plinius lib. 3. cap. 3. Ptolem. lib. . cap. 10. & Mela lib. 2. Est & Valentia, iuxta Viennam ad Rhodanum, Allobrogum ciuitas, vt docet Plin. li. 3. cap. 4. Hodie *Valence*. De Annibualentia, quasi Annibalis Valentia, vide in HIPPONIO.

Valentinianus, XLIIII. Rom. imperator, regnauit annos VII. anno sal. 388.

Valentinianus cum Theodosio, XLVIII. Romanorum imperator, regnauit annis XXX. anno salutis 426.

Valentinus, XCVIII. Rom. Episcopus, regnauit annis XL. anno salutis 827.

Valentinus, hæreticus, Christum in substantia corporis nostri non fuisse asseruit, anno salutis 142.

Valeria, nomen proprium Messalorum sororis, quæ amisso Seruio viro, cùm rogaretur, cur alteri non nuberet, ait, Sibi semper maritum Seruium viuere.

Valeria, Ptol. lib. 3. capite 3. oppidum Hispaniæ, à qua Valerienses populi. Plin. lib. 3 cap. 1.

Valeria, regio in vltima Germania versus orientem, quæ hodie Stiria vocatur, vt placet Aeneæ Syluio.

[Valeria virgo, cùm Valerios pestis inuasisset ab oraculo commonefacta, malum id cessaturum, si quotannis Iunoni virginem immolarent, in sortem est ipsa vocata: sed Luperca ensem corripuit: & imposita foco virgula, cum malleo, ensem iuuencæ, penes templum pascenti, imposuit. Virgo igitur, re intellecta, immolata iuuenca, malleum arripuit: domúmque & ægros circumlustrans, ictu parcente, feriebat: cúmque vnicuique vale dixisset, eos exuscitabat incolumes. Quocirca & hoc tempore mysterium illud fieri constat. Plut. in Parall.]

[Valeria Tusculanaria quo pacto dolis cum patre Valerio coierit, & ex eo filium susceperit. Vide in verbo SYLVANVS.]

Valerij, priùs Valesij, teste Quint. appellati, sicut Fusij, deinde Furij.

Valerius, L. Valesij filius, qui primùm de Veientibus, deinde de Sabinis, postremò de vtrisque triumphauit. Hic quia in locum Tricipitini collegæ consulem non subrogauerat, & domum in Velia tutissimo loco habebat, in suspicionem regni adfectati venit: quo cognito apud populum questus est, quòd tale aliquid timuissent. Quapropter emisit qui domũ suam diruerent: secures etiam fascibus dempsit, eásque in populi concione summisit: legem de prouocatione à Magistratibus ad populum tulit. Hinc Publicola dictus. Quum diem obiisset, publicè sepultus, & annuo matronarum luctu honoratus.

Author Cæcilius de viris illustribus. Hic quadriga primus in triumpho vectus est sine vlla inuidia: præterea collegæ Bruto honores funúsque curauit, funebrémque orationem de ipsius laudibus habuit: quæ adeò iucunda fuit Romanis, vt ex eo consuetudo manarit, vt qui strenuè pugnando occubuissent, ab optimatibus laudarentur. Author Plutarch.

Valerius, M. publicolæ frater, consul vnà cum Posthumio Tuberto factus, ac contra Sabinos profectus, rem fœliciter fratris auspiciis & administratione gessit. Ex quo publicè ei domus ædificata, cuius fores extra honoris gratia aperiebantur, cùm cætera intus procederent.

Valer. Coruinus, Tribunus militum, sub duce Camillo reliquias Senonum persequente, aduersus Gallum prouocatorem solus processit. Coruus ab ortu solis galeæ eius insedit, & inter pugnandum ora, oculósque Galli reuerberauit, & hoste victo, Valerius Coruinus dictus fuit. Hic quum ingens multitudo ære alieno oppressa, Capuam occupare tentasset, & ducem sibi Quintium necessitate magna compulsum fecisset, sublato ære alieno seditionem compressit. Hæc Cæcilius. Liuius verò addit, de Samnitibus eum triumphasse, sexies consulem fuisse, hostes T. Manlij morte exulantes compressisse. Vixit præterea, teste Valerio, corporis & animi viribus integris annos centum. Lege Liuium libro 7. Dec. 1. Valerius Potitus, post Decemuiralem inuidiam, plebem in patres incitatam legibus & conditionibus suis mitigauit: vnde Potiti cognomen adeptus. Primus quoque consul, post Decemuiros, cùm Volscos Æquósque ad Algidum magna laude debellasset, triumphus ei à patribus negatus fuit. Sed suadente Icilio Trib. pleb. primus sine authoritate Senatus triumphauit cum collega suo M. Horatio. Quamobrem Maximi cognomen adeptus est: quod nemini à Senatu præterquàm Fabio Maximo concessum est, vt scribit Plut. Valerius Leuinus consul, cum Pyrrho prælio congrediens, in Lucania infœliciter pugnauit. Iterum postea consul contra Agrigentum missus, ac superato Hannone duce Carthaginensium, oppidum in potestatem recepit, Senatum securi percussit. Alter Valerius Leuinus, contra Philippum Macedoniæ regem fœliciter bellum gessit, teste Liuio libro 7. decad. 2. belli Punici.

Val. Flaccus, M. Catonis familiarissimus, eundem ex agro Tusculano ad Remp. adduxit, pariter & instruxit, vt ait Plutar. Consul cum eodem Catone circa Mediolanum, vt Liuius testatur, cum Gallis & Insubribus & Boiis collatis signis pugnauit, vbi decem millia hostium sunt cæsa. Causam mulierum de abroganda lege Oppia contra collegam suum Catonem obtinuit: quorum vide apud Liuium elegantes vtriusque orationes lib. 4. de bello Macedonico.

Valerius Soranus, poëta, quem Cicero in libris de Orat. doctissimum togatorum appellat; Plut.

verò virum philosophum & eruditum dicit, ac interfectum à Cn. Pompeio fuisse. Valerius Antias, scriptor historiæ sæpe ab authoribus testis citatur, vt à Liuio. Valerius Procillus militauit sub Cæsare, in Galliam missus legatus ad Ariouistum, vt est in Comment. Cæsar.

Val. Maximus historicus, scripsit dicta ac facta memorabilia ad Tiberium Cæsarē. Militauit sub Sex. Pompeio, vt ipse de se testatur, vbi de institutis antiquis loquitur.

Val. Flaccus, poeta, scripsit Argonautica. Quint. eum sua ætate fuisse testatur, his verbis: Multum, inquit, in Valerio Flacco nuper amisimus.

Valerius Martialis, epigrammatum scriptor.

Valerius Aurelianus, XXXIII. Romanorum imperator, regnauit annis V. mēs. VI. ann. salutis 172.

Valerius Maximus Basilius, cons. ab vrbe condita 219.

Valerius Torpilianus Trachala, consul, ab vrbe condita 820.

[Valerius Torquatus pro reip. salute obiit mortem. Nam cùm Paulus Æmilius responsum accepisset ex oraculo, victoriam se reportaturum, si aram eo in loco ædificaret, vbi insignē cum curru hominem demersum aspiceret: post tres demum dies Valerius Torquatus (sic enim in somnis fuerat admonitus) sumptis sacerdotalibus insignibus (nam augurali scientia præditus erat) educto exercitu, & multis ante se interfectis, à terra absorptus est. Tum Aemilius, structa ibidem ara, victor euasit: ex qua victoria centum sexaginta turres gestantes Elephantos, Romam misit. Ex quo autem tempore superatus est Pyrrhus, ex ara ipsa eduntur oracula. Plut. Parall.]

[Valerius Flaccus, poeta Patauinus, quem Martialis alumnum Antenorem vocat, Argonautica, quæ adhuc extant, scripsit: & Vespasiani imp. tempore vixit. Belf. tom. 1. Cosm.]

Valesius, pro Valerius, dixerunt antiqui, & postea vsus inualuit, vt in familiæ cognomen transierit: quo cognomine regia Francorum celsitudo nunc insignitur.

Vallonia, putabatur dea, quæ vallibus præerat.

Vandali, siue, vt Plin. lib. 4. cap. 14. & Straboni lib. 7. placet, Vindelici, populi sunt Germaniç, qui, vt ait Volaterranus, paucis antè annis, quàm Gothi Romam caperent, Gallias inuasere. Inde in Hispaniam, traiecto Pyreneo, penetrātes loca circa Bæticam, quç Vādalis postea dicta est, occupauerunt.

Vandalis, regio Europæ Septentrionalis, à Vandalo fluuio, qui regionem interfluit. A qua populi Vandali immanes & ferocissimi.

Vandalus, Argiuorum rex, apud Thuyscones regnauit, & huius regis Tacitus meminit. Hinc Vandalorum gens, quæ lingua Sclauonica vtitur, denominata est, *die Vuenden*: è quibus nunc multæ maximæque gentes diuisæ sunt,

Poloni, Bohemi, Sclauonij, Croatij, Vandali ad Marchiam Germaniæ, Vandali in Thracia, &c. quorum lingua Turcorum aulici frequenter vtuntur.

Vangiones, populi sunt Galliæ Belgicæ, Coloniç Agrippinensi finitimi; hodie Vormaciēses. Lucan lib. 1.

Et qui te laxis imitantur Sarmata bracchis Vangiones.

Meminit horum Cornel. Tacitus lib. 20. & Plin. lib. 4. cap. 17.

Vania, nomen viri, 1. Esd. 10.

Vannius, Sueuorum rex, à Iubillio Hermonduorum rege pellitur, ab vrbe con. 9.

Vaphres, Ægyptiorum rex, regnauit annis XXX. anno mundi 3360.

Vapsi, pater Nahabi principis tribus Nephtali, Num. 13.

Varanes, Persarum rex, regnauit annis 11. anno salutis 389.

Varius, poeta Tragicus fuit, Virgilij & Horatij familiaris, vnus ex iis, quibus Augustus Aeneidem commisit emendandam. Hor. 1. Serm. Sat. 5.

Plotius & Varius Sinuessæ, Virgiliúsque
Occurrunt, &c.

Varmundus, Hierosolymitanus patriarcha, anno salutis 1122.

Varro, poeta Romanus, quem Fabius Quintil. inter peritissimos Satyræ scriptores enumerat. Eius verba libro decimo, cap. 1. hæc sunt, Alterum illud est & prius Satyræ genus, quod non sola carminum varietate mistum condidit Terentius Varro, vir Romanorum eruditissimus. Plurimos hic libros & doctissimos composuit, peritissimus linguæ Latinæ, & omnis antiquitatis, & rerum Græcarum nostrarúmque: plus tamen scientiæ collaturus, quàm eloquentiæ. A Diuo Augustino etiam literatorum doctissimus appellatur. Est & alter Varro, cuius meminimus in dictione Terentius.

Varus, Syriæ præses, anno salutis 3.

Varus Pergæus, fuit quispiam, qui verbis assentatorum corruptus, persuasit sibi se omnium esse formosissimum, arte quoque & robore in Palæstra omnes excellere, imò ne Musas quidem cantare suauiùs.

Varus, Straboni, fluuius est Galliam Narbonensem à Liguria dirimens. Varus Quintilius, Galliæ Cisalpinæ præfectus fuit sub Augusto, cuius auxilio Virgilius amissos recuperanit agros: cuius beneficij memor Poeta, sexta illum Ecloga miris laudibus in cælum extollit. Hic postea Germanico exercitui præfectus, dum fœderibus nuper initis plus satis confidit, & à belli cogitatione ad ius dicendum se conuertit, repentè ab Arminio circumuentus, cum tribus legionibus obtruncatur. Mortem eius deflet Horatius lib. 1. Carm.

Vascones, populi citerioris Hispaniæ, qua in Gallicum & Britannicum Oceanum vergit, ad Pyrenæum positi. Hi à Metello Romanorum duce obcesi, in tantam famem compulsi sunt, vt humana carne vescerentur. Iuuenalis Satyra 15.

Vascones, fama est, alimentis talibus vsi, Produxere animas.

Vasio, Narbonensis Galliæ Vocontiorum oppidum, vt scribit Pomp. Mela lib.2. description. Galliæ Narbonensis.

Vasseni, primogenitus filiorum Samuelis, 1. Paralip.6.

Vasthi, vxor Assueri regis. Esth.1.

Vatastica, insula in fluuio Rheno, finitimi Batauis & Phrysiis, quæ est Diœcesis Traiectensis. Tacitus.

Vaticanus, collis est, non procul à Tiberi, supra molem Adriani, conterminus Ianiculo, vinum quidem satis copiosum gignens, sed parum laudatum. Martial.lib.6.

Quid te Tucca iuuent misero miscere Falerno
In Vaticanis condita musta cadis?

Dictus Vaticanus siue à vaticiniis, quæ eo in monte dabantur: siue à Vaticano deo montis huius præside, penes quem esse putabantur humanæ vocis initia. Gell.lib.16. cap.17. Et agrum Vaticanum, inquit, & eiusdem agri deum præsidem appellatum acceperamus à vaticiniis, quæ vi atque instinctu eius dei, in eo agro fieri solita essent. Sed præter hanc causam Marcus Varro in libris Rerum diuinarum aliam esse tradit istius nominis rationem. Nam sicut Aius, inquit, deus appellatus, aráque ei statuta est, quæ est in infima noua via, quòd eo in loco diuinitùs vxor edita erat: ita Vaticanus deus nominatus, penes quem essent vocis humanæ initia: quoniam pueri, simulatque parti sunt, eam primam vocem edunt, quę prima in Vaticano syllaba est. Idcircò vagire dicitur, exprimente verbo sonum vocis recentis. Hactenus Gellius.

Vatinius, cùm esset dignitati Cicer. semper aduersus, ita postea præualuere amicitia, vt duobus iudiciis publicis ab eo sit defensus. Author Valerius. Hic cùm esset impudentissimus, eleganter à Seneca describitur, Vatinius, inquit, assiduo conuitio depudere didicerat.

Vatucca, seu Ratuca, inter Belgas castellum quasi in mediis Eburonum finibus, non longè à colle vno, syluis & tumulo ac magna conualle, vbi Titurius & Aurunculeius Romani hyemantes cum legione vna & quinque cohortibus à duobus Eburonum regibus dolis intercepti sunt. Id castellum proximum fuisse Limburgensibus, nec longè ab Aquisgrani vrbe verisimile est, forsan ab eo loco, vbi nunc est Castellum, cui Valcatus mons nomen est: Cæsar in Comment.

Vaunia, Italiæ ciuitas, Venetiæ propinqua. Ptol. authore lib.3.cap.1. Vulgò *Louino*.

V B

Vbij, inter Galliæ Belgicæ populos ad Rhenum Coloniæ Agrippinensi finitimi ponuntur. Pli. lib.4.cap.17.

Vbil, nomen viri, 1. Par.27.

V C

Vcalegon, vnus ex Troianis proceribus, qui belli tempore, quòd annis confectus esset, prælio abstinuit, vt refert Homer. 13. Iliad. Virg. 2. Aeneid.

-iam proximus ardet
Vcalegon.

Quo in loco domini nomen figuratè pro ipsis ædibus posuit.

Vcia, Ptol. libro secundo, capite 4. Plinio libro tertio, capite primo, Vria, Hispaniæ ciuitas. Vide Vrium.

V D

Vdenoë. Vide ISTVS.

V E

Vebrich, Gotthorum rex, anno sal.347.

Vectaris, Vincentiæ Comes, Sclauos, qui Histriam & Dalmatiam incolebant, volentes Arnefridum filium Lupi, in paternum restituere Ducatum, multis incommodis affectos, signauit, Blond.

Vectis, insula Britannici maris, vt scribit Ptol. lib. 2. cap. 3. vel, vt alij, in Oceano Septentrionali versus Thylen. *Vuyth* incolæ vocant, in qua sunt oppida *Calborel* & *Neuport*.

Vectius Messius, Volscorum rex, anno mundi 3535.

[Vectius Marcellus, Neronis imper. fuit procurator: cuius prædia, ab vtraque parte viæ publicæ, scilicet prata, & oleæ, in sedes contrarias transgressa fuere, quod maximè mirandum est. Plin. lib. 2. cap.83.]

Vectones, populi Hispaniæ citerioris, ab Asturibus Durio amne discreti, teste Plin. lib. 4. ca. 20. Lucan. lib.4.

Vectonésque leues.

Vedra, fluuius Britanniæ insulæ. Ptol. lib.2. ca.3. *Vuere* vulgò

Vegeti, Asiæ populi, Murrhanis, Cappadocibus, Comagenis, & Armeniis vicini, vt ait Pomp. Mela lib.1.

Vegetius Flauius Renatus, Comes Constantinopolitanus, scripsit ad Valentinianum principem libros quinque: Epitomen videlicet institutionem rei militaris, de commentariis Catonis, Augusti Traiani, & Hadriani principum, ac Frontini. In primo, electionem docet iuniorum, ex quibus locis vel quales milites probandi sunt, aut quibus armorum generibus exercitus imbuendi. Secundus, veteris militiæ continet morem, ad quem pedestris institui posset exercitus. Tertius, omnium

artium genera, quæ terrestri prælio sunt necessaria, exponit. Quartus, vniuersas machinas, quibus vel oppugnantur ciuitates, vel defenduntur enarrat, naualisque belli præcepta subnectit. Ex Raphaelis Volaterrani libro 22.

Veibenus, rex Latinorum, ex familia Vetuloniç, Thuscis imperauit ante vrbem cond. 825.

Veientes, populi, bellum contra Romanos susceperunt, victi pacem in 100. annos impetrarunt, anno vrbis 34.

Veij, Plutarcho, vrbs fuit Hetruriæ, non procul ab vrbe Roma, quam Camillus post decennalem obsidionem per cuniculos cepit. Tanta autem fuit vrbis huius claritas, tanta situs opportunitas, vt Romani exusta deformatáque à Gallis vrbe, Veios potissimùm delegerint, quò Romani imperij sedem transferrent: à quo incœpto grauissimis Camilli concionibus ægrè sunt reuocati. Huius incolç dicti sunt Veientes, Fabiorũ clade notissimi. Hinc Veientanus, a, um, possessiuum: vt vinum Veientanum. Horatius 2. Serm. Satyra tertia,

Qui Veientanum festis potare diebus
Campana solitus trulla, vappámque profestis.

Veiouis, apud Romanos inter sinistra seu noxia numina habebatur, quem non auxilij alicuius spe venerabantur, sed ideò tantùm, ne quid ipse noxæ inferret. Huius simulachrum effingebatur spicula manu tenens, eáque minaciter intentans. Vnde quidam eundem cum Apolline esse putarunt, qui spiculis, hoc est, radiis suis multa morborum genera immittit. Cicero 3. de natura deorum. Quid Veioui facies? quid Vulcano?

Velabrum, locus in vrbe iuxta Auentinum montem, velis obtensus, sub quibus oleum & similia vendebantur. Plautus in Captiuis, Qua si in Velabro olearij. Hora. Serm. Satyra tertia,

Cum scurris fartor, cum Velabro omne macellum
Manè domum veniant.

Hinc Velabrensis, & hoc ense. Martial. lib. 11. Epigrammatum,

Vel Velabrensi massa recocta foco.

Inde Velabrensis caseus, qui in Velabro conficiebatur, cunctis præferendus. Mart. lib. 13.

Non quencunque focum, nec fumum caseus omnem,
Sed Velabrensem qui bibit, ille sapit.

Velauni, inter Alpinas gentes, Plinio commemorantur lib. 3. cap. 20.

Velia, *Steph. Lucaniæ oppidum, in sinu Pæstano* conditum à Phocensibus, antea Elea dicta, & incolæ ipsi Eleatæ. Hinc deducitur adiectiuum Velinus, a, um. Virg. *Æneid. 6.*

-portúsque require Velinos.

Veliates, populi Liguriæ *Cisalpini*, vt scribit *Pli. lib. 3. cap. 5.*

Velina, regio in vrbe, Palatino monti coniuncta, in qua Valerij Publicolæ, & Victoriæ, deorum penatum ædes erant. Dicta Velina, quòd ibi pastores Palatini vellere lanam sint soliti. vnde Velinus lacus. Pli. lib. 53. cap. 2. Alij dupli ci ll, scribunt.

Velitra, ciuitas Volscorum insignis fuit, quibus victis, Romani agrum Veliternum ademerunt, vt scribit Liuius libro septimo. Inde etiam Veliterni populi, Velitrarum incolæ dicti, quos commemorat Plinius libro tertio, capite quinto. Ex ea vrbe gentem Octauiam fuisse testatur Suetonius in Augusto. Eo coloni ab vrbe missi sunt, vt inquit Liuius libro secundo. Refert Dionysius libro septimo, pestilentiam adeò Velitras esse depopulatam, vt ex decem partibus Veliternorum vix vna superfuerit.

Vellaunij, populi inter Celtas, proximi Heleuteris, Cadurcis, Gabalis, & Aruernis, quorũ sub imperio esse consueuerant. Ciuitas est episcopalis in prouincia Bituricensi nomen retinens: à multis tamen Sancti Flori ciuitas dicitur.

Vellaudunum, oppidum in Lotharingia: vulgò *Villenensue.*

Vellaudunum, oppidum Senonum, inter Celtas, propinquum Agendico Senonum oppido, ac Gebano oppido Carnutum: nec lõgè ab Auarico & Nouioduno oppidis Biturigum.

Vellina. Vide VELINA.

Vellocasses, Galliæ Lugdunensis populi, Plinio lib. 4. cap. 18. Lugdunensis (inquit) Gallia habet Lexouios, Vellocasses, Galletos, Venetos, Abrincatuos, Osismios, flumen clarum Ligerim.

Velona, vulgò dicitur, Epiri ciuitas, quæ Apollonia.

Venafrum, ciuitas Campaniæ, abundans oleis. Mart. lib. 13.

Hoc tibi Campani sudabit bacca Venafri.

Horat. 2. Carm. Ode *6.*

-viridique certat
Bacca Venafro.

Hinc deducitur adiectiuum Venafranus: vt Ager Venafranus, oleum Venafranum: quod & Venafranum dicitur absolutè. Iuuen. Satyr. 5. *Ipse Venafrano piscem perfundit.*

Venantius Iunior, consul, ab vrbe cond. 219.

Venaria, insula est in mari Tusco, vt scribit Plin. lib. 3. cap. *6.*

Venceslaus, Bohemorũ rex VI. anno salutis 1280.

Venceslaus, Venceslai filius, VII. Bohemorũ rex, apud Olomutium interemptus, anno sal. 1305.

Venceslaus, qui ab Hungaris Ladislaus, Venceslai Bohemiæ regis *filius*, accepto diademate, in Bohemiam se recepit: regnauit annis 111. anno salutis 1302.

Veneria. Vide NABRIASSA.

Veneris portus, Galliæ inter Pyrenei promontoria

ria oppidum. Author Pomp. Mela. lib. 2. Strab. Aphrodisium nominat, Veneris templum, Ptolemæus.

[Venetes, Britanniæ Armoricæ populi, terra, maríque bellicosissimi, & antiquissimi, vulgò *Ceux de Vannes en Bretaigne*. Cæs. Bell. Gall.]

Venetiæ, ciuitas insignis in mari Adriatico, quæ anno à natali Christi quinquagesimo quarto supra quadringentesimum condita fuit, quo anno Attyla rex Hūnorum Aquileiam euertit. Est & Venetia, nomen alterius ciuitatis in Gallia, nempè in ea parte quæ à Britonibus incolitur, de qua Cæsar in suis Commentariis multa: est autem maritima, Gallicè *Vannes en Bretaigne*. Vide VENETI.

Veneti, populi sunt Italiæ, ab Henetis Paphlagoniç populis, & Troianis oriūdi: qui Troia euersa, cum magna manu Venetum, duce Antenore in intimum maris Adriatici sinum peruenerūt, pulsísque Euganeis, qui inter Alpes & mare incolebant, eas occupant terras: & vbi primùm egressi sunt, oppidum condiderunt, quod de nomine relictæ patriæ appellauerunt Troiam. Gens autem tota, aspiratione in u consonātem commutata, vno nomine Veneti appellati sunt. Lucan. lib. 4.

Sic Veneti stagnante Pado.

Horum regio Venetia dicitur, Adriatico mari proxima, & à Padi fluminis ostiis post Istriam vsque protensa. Insignes vrbes habet, Veronam, Vicentiam, Pátauium, & Venetias, regionis totius caput, anno à partu Virginis 454. in insula condita, quo tempore Attyla Hunnorum rex, Aquileiam euertit.

Venila, dicta est Vnda, quæ fingitur, quòd sit vxor Neptuni: ex eo quòd ad litus veniat. Sicut Salacia, quòd in salum redeat. Author August. lib. 7. de ciuit. Dei.

Venilia, Nympha fuit, vxor Fauni, & soror Amatæ Latini regis coniugis: mater autem Turni. Virg. lib. 10.

Indignum est Italos Troiam circundare flammis

Nascentem, & patria Turnum consistere terra,

Cui Pilumnus auus, cui diua Venilia mater.

Veniliam item antiqui, Neptuni coniugem appellarunt, à veniendo, inquit Varro lib. 4. de ling. Lat. quā eandem & Salaciam appellauerunt, ad naturam nimirùm maris respicientes, cuius fluctus modò ad terram veniunt, modò in salum abeunt.

Venonius, historicus, cuius meminit Cicero libro primo de Legibus. Nam (inquit) post Annales pontificum maximorum, quibus nihil potest esse nudius, si aut ad Fabium, aut ad eum, qui tibi semper in ore est Catonem, aut ad Pisonem, aut Fannium, aut ad Venonium venias: quanquam ex his alius alio plus habet viriū, tamen quid tam exile, quàm isti omnes? Hactenus Cicero. Huius historiam se nō habere dolet idem Cicer. ad Atticum.

Venulus, vnus fuit ex Latinorum proceribus, qui in Magnam Græciam legatus missus, vt Diomedem in belli societatem ascisceret, re infecta rediit.

Venus, ab antiquis amorum, gratiarum, pulchritudinis, deliciarum, voluptatúmque omnium habita est dea: ita dicta à veniendo, quòd ad omnes res veniat, vt author est Cicero libro secundo de Natura deorum. Hanc poëtæ ex spuma maris, & Cæli testiculis natam fabulantur, à Saturno excisis, & in mare proiectis vnde & παρὰ τοῦ ἀφροῦ, hoc est, à maris spuma Aphroditem appellarunt. Ausonius,

Orta salo, suscepta solo, patre edita Cælo,

Æneadum genitrix hîc habito alma Venus.

Est item Venus, vna errantium stellarum, inter Solis & Mercurij sphęras sita, quæ φωσφόρος Græcè, Lucifer Latinè dicitur, cùm antegrađitur Solem: cùm autem subsequitur, Hesperus, Vesper, & Vesperugo. Venerum quatuor meminit Cicero libro tertio, de Natura deorum, cuius verba sunt: Venus prima Cælo & Die nata, cuius Eli delubrum videmus. Altera spuma procreata, ex qua & Mercurio Cupidinem secundum natum accepimus. Tertia Ioue nata, & Diana, quæ nupsit Vulcano, sed ex ea & Marte natus Anteros dicitur. Quarta Syria, Cyróque concepta, quæ Astarte vocatur, quam Adonidi nupsisse proditum est. Hæc ille.

Venusia, siæ, Ptolemæo, oppidum Apulorum Dauniorum, non procul à finibus Lucaniæ, patria Horatij Poetæ, qui ab eo dictus est Venusinus. Meminit huius oppidi Plinius libro 3. cap. 1.

Veragri, populi extra Celtas, Belgas & Aquitanos, inter Sedunos, Antuates & Allobrogas, montésque sancti Bernardi & Brigam: quos Veragros Rhodanus fluuius interlabitur. Caput gentis est vicus, vbi Abbatia quæ Sanctus Mauricius dicitur, diœcesis Sedunensis. Per hos ad montes illos quos Cæsar summas Alpes nominat, ex Gallia in Italiam venientibus est aditus. Vulgò, *Le pays à l'entour sainct Maurice*.

Veramundus, Hispanorum rex, regnauit annis 11. anno salutis 779.

Verbanus, lacus est Cisalpinæ Galliæ, Ticinum ex Alpibus defluentem accipiens, & eundem in Padum transmittens. Hodie lacum maiorem appellant.

Verbigenius, Pagus Heluetiorum inter Celtas. Cæsar in Com. vulgò, *Orbe au pays de Vaud*.

Vercellę, Hieronymo, Ligurū ciuitas, haud procul à radicibus Alpium sita, olim potens, nūc raro est habitatore semiruta.

Vercellæ, vrbs Italiæ Transpadanæ, in regione

vndecima, Taurinis vicina, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 17.

Veremundus, Ordonij filius, regnauit annis VII. anno salutis 957.

Vergiliæ, septem sunt stellæ, inter os Tauri & Arietis caudam sitæ, teste Hygino libro 2. de Signis cælestibus: ita dictæ, quòd circa æquinoctium Vernum matutino oriantur. Propert. libro I.

Et sit iners tardis nauita Vergiliis.

Eædem & Pleiades dicuntur, vt latiùs docuimus suo loco.

Vergilius Maro, Latinorum poetarum præstantissimus, cuius vitam non minus doctè quàm copiosè scribit Petrus Crinitus lib. 3. de poetis Latinis. Aliàs Virgilius. Vide infrà.

Verginius Ruffus, consul, ab vrbe cond. 849.

Vero, fluuius Celtiberiæ, à quo populi Verones dicti sunt, circa eum habitantes.

Verocasses, populi sunt inter Belgas Morinis Neruiisque finitimi, proximi Ambianis & Attrebatensibus. Hi hodie Casletēses dicti, in Comitatu Flandriæ & Francorum regno, Morinensique diœcesi siti, instar pagi sunt.

Veromandui, Galliæ Belgicæ populi, quorum meminit Plinius libro 4. cap. 17. Vulgò, *Vermandois*.

Verona, ciuitas Venetiæ, à Gallis condita, duce Brenno: à quo Brenona primò, deinde mutatis literis Verona dicta est, vt Iustin. lib. 20. refert. Hi enim, quum nouas sedes quærere ob intestinas discordias, & assiduas dissensiones cogerentur, in Italiam venere: expulsisque inde cultoribus Mediolanum, Comum, Brixiam, Bergomum, Tridentum, Vicentiam & Veronam cōdiderunt, ad Athesim fluuium amœnissimum, qui ex Tridentinis Alpibus ortus, non longè à fossa Clodia Pado miscetur. Ex hac vrbe ortus est Catullus poeta, & (vt quidam existimant) Plinius, naturalis historiæ scriptor. Ouidius,

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo.

Verra, ara fuit Romæ, ad quam orabant, ne Agrippæ nascerentur.

Verres, is, & Verri, nomē proprium viri Romani, cōtra quem Cicero orationes habuit, quę Verrinæ appellantur.

C. Verres, perfunctus quæstura & prætura vrbana, patre C. Verre & prætextato filio, & filia nupta, successit in Sicilia prætor C. Sacerdoti, atque in ea libidinosè, auaréque versatus: decedens, tandem succedente Metello, repetundarū reus à Siculis postulatus est. Qui M. Tullium ad accusandum descendere compulerunt, iampridem ipsis necessitate copulatum, quum Quæstor in Sicilia fuisset. Author Asconius Pædianus.

Vertegernus, Anglorum regis nomen, anno salutis 449.

Vertobrigæ, oppidum est Hispaniæ Bæticæ, vt scribit Plin. lib. 3. cap. I.

Vertodunum, oppidum in Lotharingia, vicinum Metensibus. Gallicè, *Verdum in Lorraine*.

Vertumnus, deus habitus est in Latio, in omnes sese vertens formas, quemadmodum & de Proteo suo comminiscuntur Græci. Hic cùm Pomonam Nympham adamaret, in anum sese conuertit, hortósque eius ingressus, multis ei rationibus persuadere conatus est, vt sibi coniugio iungeretur. Verùm cùm ea via nihil proficeret, posita anus persona, in iuuenilem rediit formam: cuius pulchritudinem admirata Nympha, vim iam inferenti deo non admodum se præbuit molestam. Qua de re vide Ouid. lib. 14. Metam. Acron in illud Horat. lib. 2. Serm. sat. 7.

Iam mœchus Romæ, iam mallet doctus Athenis

Viuere, Vertumnis, quotquot sunt, natus iniquis.

Vertumnum ait esse deum, humanarum cogitationum præsidem: ideóque multiformem fingi, & inconstantem, quemadmodum & illæ variæ sunt & mutabiles. Iniquo autem Vertumno natos esse interpretatur, qui cogitationes suas regere non possunt. Tiberius Donatus Vertunum dicendum existimat, quémadmodum & Portunum: quem idcircò coli arbitratur, vt res institutæ: ad quem destinatæ sunt finem, perducantur. Sæpè enim malè cedit, quod vel optimè est institutum: quemadmodum gladius ille, qui reginæ dono datus fuit ab Ænea, necis ipsi consciscendæ fuit instrumentum. Nec desunt, qui inde Vertumnum dictum putent, quòd lacum Curtium in Tiberim auerterit. Quam opinionem tangit & Ouidius lib. 6. Fastorum. Huius festa dicta sunt Vertumnalia, quæ mense Octobri celebrabantur.

Vertunalia, Vertuni festa, quæ fiebant mense Octobri.

Verunali, populi sunt Italiæ, Tusculanis & Veliterranis vicini, vt scribit Plinius lib. 3. cap. 5. Vide VROLANIVM.

Verus Pollio, consul, ab vrbe cond. 833.

Vescis, Ptolemæo authore lib. 3. cap. 4. Hispaniæ ciuitas: alio nomine Vesci & Fauentia, Plinio dicta lib. 3. cap. I.

Veseuus, qui & Vesuuius, mons est Campaniæ, Nolæ vicinus, agros habens miræ fertilitatis, præterquam in solo cacumine, vbi planitiem habet magnam, fructum omnino nullum ferentem: terræ cinerulentæ facie, rupibúsque exesis, non indubitata veteris incendij indicia ostendente. Constat enim sæpiùs arsisse: nunquam tamen vehementiùs, quàm imperante Tito: quo tempore erumpens ex eo ignis, & vicinas regiones latissimè populatus est, &

est, & Plinium, Naturalis historiæ scriptorem, qui cognoscendi cupiditate eò se contulerat, fumo flammísque enecauit: qua de re vide epistolam Plinij Iunioris ad Cornelium Tacitum, quæ Naturali historiæ hodie est præfixa. Montis huius meminit Virgilius 2. Georgic.

Talem diues arat Capua, & vicina Veceuo
Ora iugo.

Item Martial. lib. 4.

Hic est Pampineis viridis Vesuuius vmbris.

Vesontio, oppidum maximum Sequanorum, natura loci munitum inter Celtas, nunc Comitatu Burgundiæ circunseptum. Ciuitas est Imperialis ac Metropolica, nomen retinens, mutata litera v, in b, vt Romanis & Vasconibus pronuntiandi mos est. Situm habet qualem Cæsar in Commentariis descripsit, prçterquàm quòd nunc eam idem fluuius ex magna parte intersecat. In illa sunt loca vetusta qualia Romæ, quæ Pantheon, Campus Martius, Campúsque Mineruæ vulgò semper Latinè dicta sunt. Multáque alia priscæ vetustatis monimenta consistunt. Gallicè *Besançon*.

Vesores, rex Ægyptiorum, Scythis bellũ indixit, anno mundi 2731.

Vespasianus, Imp. Rom. de quo abundè Suetonius Tranquil. & Euseb. lib. 3. cap. 3.

Vesper, sydus, alio nomine Venus dicitur, & Lucifer. Plinius lib. 2. cap. 8. Præueniens quippè (inquit) & ante matutinum exoriens, Lucifer nomen accipit, vt sol alter, diem maturans: contrà ab occusu refulgens, nuncupatur Vesper, vt prorogans lucem, vicémque Lunæ reddens. Hactenus Plinius. Horatius 2. Carm. Ode 9.

Nec tibi Vespero
Surgente decedunt amores.

Vide VENUS.

Vesperies, Hispaniæ citerioris oppidum, vt scribit Plin. lib. 4 cap. 20.

Vesta, Saturni filia ex Ope: quanquam à poëtis nõ rarò pro terra sumitur, siue quòd omnibus rebus terra vestiatur, siue quòd vi sua stet. Ouid. lib. 6. Fast.

Stat vi terra suo: vi stando Vesta vocatur.

Nec desunt, qui ἀπὸ τῆς ἑστίας nomen hoc deductum velint, aspiratione in v consonantem mutata: vt, Venetus, pro Henetus: Velia, pro Helia. Cui sententiæ subscripsit & Cicero lib. 1. de Nat. deo. Vestæ (inquit) nomen sumptum est à Græcis. Ea est enim, quæ ab illis ἑστία dicitur, vísque eius ad aras & focos pertinet. Interdum ponitur pro igne. Ouid.

Nec tu aliud Vestam, quàm viuam intellige flammam,
Natáque de flamma corpora nulla vides.

Iure igitur virgo est, quæ semina nulla remittit.

Veteres autẽ duas esse Vestas affirmabant: vnã Saturni matrem, alteram eius filiam, de qua Ouidius loco iam citato,

Ex Ope Iunonem memorant, Cererémque creatas
Semine Saturni: tertia Vesta fuit.

Confundunt tamen has poëtæ, alteram pro altera ponentes. Id tamen obseruandũ est, cùm Vestam pro terra accipiunt, de matre Saturnĩ id esse intelligendum: quando verò virginem nominant, de filia eius esse intelligendum, quã ignem esse voluere. Hanc vnam ex diis penatibus esse volunt, quos Æneas in Italiam aduexit. Virg. lib. 2. Æneid.

Sic ait, & manibus vittas, Vestámque potentem,
Æternúmque adytis effert penetralibus ignẽ.

Cui sententiæ non obscurè astipulatur & Liuius, cùm Vestæ sacra vetutissima esse asserit, & ab Albanis accepta, à Numa autem Pompilio primùm Romæ instituta, multísque ceremoniis venerabiliora effecta. Primus enim ille sacerdotes ei sacrauit, stipendióque publico donauit, perpetuáque virginitate, aliísque ceremoniis venerabiliores effecit. Harũ potissima cura erat, vt ignem perpetuum conseruarent: qui si fortè per negligentiam fuisset extinctus, nequaquam alio ex igni reparare fas erat, sed accensa per fomites ex sole flamma, purus & cælestis ignis eliciebatur. Porrò virgo Vestalis legebatur intra annum sextum suæ ætatis, & decimum: & triginta annos oportebat eam manere virginem, postea nubere licebat. Quòd si interim fortè stuprum commisisset, viua defodiebatur.

Vestia Oppia, mulier Atellana, Capuæ habitãs, quç quõdam quçstum corpore faciebat, vt est apud Liuium lib. 6. secundi belli Pun.

Vestini, populi Italiæ inter Mauricinos Sabinósque.

Vestini, populi Italiæ, Sabinis & Picentibus vicini, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 5. Apud eos olim fiebant casei laudatissimi. Martialis libro decimotertio,

Si sine carne voles ientacula sumere frugi,
Hæc tibi Vestino de grege massa venit.

Alij inter Mauricinos Sabinósque, alij iuxta Marsos & Sabinos, hos populos esse dicunt.

Vestralpus, Alemannorum rex, anno sal. 358.

[Vesula, vulgò, *Perigueux*, ciuitas insignis in Gallia Aquitanica, quondam vrbs Iapheti, Noæ patriarchæ filij, vocitata. Ptol. lib. 2. cap. 7. tab. 3. Europ.]

Vesulus, mons Liguriæ iuxta Alpes, inter cæteros, clarissimus, ex cuius radicibus Padus erumpit, teste Plin. lib. 3. cap. 19. Virgilius 10. Æneidos,

Ac velut ille canum morsu de montibus altis
Actus aper, multos Vesulus quos pinifer annos
Defendit.

Vesuuius, qui & Veseuus, mons est Campaniæ,

non procul à Nola, crebris incendiis, & Plinij morte nobilitatus. Martial. lib. 4.

Hic est Pampineis viridis Vesuuius vmbris.

Valerius Flaccus lib. 3. Argonaut. Vesbium vocat, aut certè Vesuium, per tres syllabas:

-magis vt mugitor anhelet

Vesuius.

Vide de hoc plura in dictione VESEVVS.

Vetera Castra, hybernorum Romanorum: locus est citra & prope Rhenum fluuium, amplum habens vallum, cuius pars incolem leniter exurgens, pars equo aditur, vbi oppidum & obliqua in Rhenum moles, cuius obiectu volutus amnis, & latitudo camporum inter ciuitates Traiectensem & Coloniensem. Cæsar in Comment.

Vetulonium, seu Vetulonia, locus in Hetruria. Silius,

Mæoniæque decus quondam Vetulonia gentis.

Vetulonium, Tuscorum vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie *Viterbo*.

[Verus Apostolorum discipulus & auditor, quartus Viennensis episcopus fuit. Adon Arch. Viennens.]

V F

Vfens, fluuius est iuxta Tarracinnam per palludes Pontinas fluens, teste Plin. lib. 3. cap. 5. Virg. 7. Æneid.

-gelidúsque per imas

Quærit iter valles, atque in mare voluitur Vfens.

Vfens præterea Æquicolarum dux fuit, qui cùm Turno aduersus Æneam suppetias ferret, à Gya Troiano est interfectus: de quo Virg. lib. 7. & 12. Æneid.

V I

Via, Hispaniæ fluuius, Ptol. lib. 2. cap. 6. cuius meminit & Pompon. lib. 3.

Viadrus, fluuius.

Viana. Vide VIENNA.

Vibisci, populi sunt: vulgò, *Le pays à l'entour de Bourdeaux.*

Vibius Virius, Capuæ deditionem elegantissima oratione dissuadet apud Liuium Decad. 3. lib. 6. Fuerat enim author Campaniæ defectionis ab Romanis ad Annibalem. Is mortem sibi consciuit ante deditionem, & multis ciuibus Senatoribus, vt idem quoque facerent, persuasit. Vibium Virium, inquit Liuius, septem & viginti fermè Senatores domum secuti sunt, epulatique cum eo: & quantum facere potuerãt, alienatis mentibus vino, ab imminentis sensu mali, venenum omnes sumpserunt. Inde misso conuiuio, dextris inter se datis, vltimóque cõplexu, collachrymãtes suum patriæque casum, alij, vt eodem rogo cremarentur, manserunt, alij domos digressi sunt. Impletæ cibis vinóque venæ minus efficacem in maturãda morte vim veneni fecerunt. Itáque noctem totam plerique eorum, & diei insequentis partem, cùm animam egissent, omnes tamen priùs quam aperiretur hostibus portæ, expirantur. Hactenus Liuius, apud quem Vibij orationem legito lib. 6. Decad. 3.

Vibo, seu Vibon, oppidum in Brutiis, priùs à Locris ædificatum, & Hippo vocatum, vt scribit Mela lib. 2.

Vicentia, Venetiæ oppidum. Plin. lib. 2. cap. 19. Vide VINCENTIA.

Victericus, Hispaniæ rex, regnauit annis VII. & ipse insidiis suorum periit. Riti.

Victor, XIII. Romanorum episcopus, regnauit annis X. Eusebius libro 5. capite vltimo, anno salutis 190.

Victoria, vrbs Hispaniæ Ptolemæo Camarica.

[Victorianus, in Adrumetina ciuitate oriundus, & Carthaginis proconsul, & in Vandalorum persecutione martyr insignis. Victor libro 3. de Vand. Persecut.]

[D. Victorius, Massiliensis episcopus, anno Dom. 330. sub Diocletiano tyranno, martyrio coronatus: cuius sacrum corpus in Massiliensi suburbio stupenda edit miracula. Greg. Turon. lib. 1. cap. 77. de Mirac.]

[Victriacum, prope Parisiensem vrbem viculus, sic dictus à Romana legione, Victrice appellata, quæ potissimùm, Cæsare in Gallia bellum gerente, illic in obsidione sedebat, ad Germanorum vim & impetum propulsandum. Bell. tom. 1. Cosm.]

Victorinus, propter stupra & adulteria interfectus est Agrippinæ: quo occiso Marcus imperium occupauit, triduo imperauit, ab vrbe condita 1019.

Vienensis Diaconus, martyr, anno salutis 169.

Vienna, Austriæ metropolis, vrbs inclyta, & omnium vrbium, quas Danubius sustinet, & ædium magnificentia, & rerum facili copia clarissima: quam Vianam Plinius nominasse videtur capite 24. libro tertio, vt placet Hermolao. Est & Vienna, Allobrogum illustris ciuitas in Gallia Narbonensi, cuius meminit Mela lib. 2. in descriptione Galliæ Narbonensis.

Virgilius, LVII. Romanorum episcopus, regnauit annis XVIII. mens. VI. anno salutis 537.

Vigisonus, lacus est in agro Patauino.

Viminalis collis, dictus est Romæ, quòd ibi viminum sylua fuit: vel à Ioue Vimineo, quòd ibi eius aræ sint.

Viminalis via, quæ ad Viminalem collem ducebat: eadem Numentia, à Numentano agro.

Vincentia, vrbs Venetiæ, patria Rhemnij Palæmonis grammatici, à Gallis condita. Mantuanus,

Et Verona ferax frugum, Vincentia bello Strenua, &c. aliàs Vicentia.

Vincentius, consul, ab vrbe 1154.
[D. Vincentius, nonus Rhemensis episcopus, anno salutis 863. Bell. tom. 1. Cosm.]
Vinceslaus, Romanorum imperator, XXXII. regnauit annis XXII. anno sal. 1379.
Vinceslaus, Bohemorum rex XII. à patre designatur, anno salutis 1366.
Vincomalus, consul, anno ab vrbe condita 1206.
Vindelici, populi Rhætis vicini, inter Alpinas gētes Plinio commemorantur lib. 3. cap. 20. Vide suprà in dictione VANDALI.
Vindelicia, regio Germaniæ, Rhetiam habens ab Occasu, Noricum ab Ortu: ab illa Lyco, ab hoc Æno fluuio dirempta: à Septentrione Danubio terminata: à Meridie Alpibus supra Italiam extensis. Huius regionis incolæ dicuntur Vindelici. Horatius,
Videre Rhæti bella sub Alpibus
Drusum gerentem, & Vindelici.
Vindemiator, sydus quod tertio Nonas Martij apparet. Plinius lib. 28. cap. 31. Cæsari & Assyriæ stella, quæ Vindemiator appellatur.
Vindius, Edulius, Egdubeda, Ortospeda, Hispaniæ Tarraconensis insignes montes sunt apud Ptolemæum lib. 2. cap. 6. Vulgò, *Montes Ocai de Asturias*.
[Vindocinum, Galliæ Celticæ oppidum, quod iam ante Romanorum in Gallias aduentum extabat. Gregor. Turonen. libro nono hist. Franc.]
Vindonillæ, locus prope Maguntiam vrbem Cisrhenanam. Tacit.
Vintium, Neruliorum in Alpibus litoreis vrbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. vulgò *Monte Visol, Vesulo monte*. Vide VESVLVS.
Vion Valentia, Apulorum vrbs, Ptolemæo libro primo, cap. primo. hodie Biuona. Hippo Plinio.
Virbius, idem qui Hippolytus, Thesei & Hippolytæ Amazonis filius: qui cùm à Phædra nouerca per calumniam apud patrem delatus esset, quòd ipsi stuprum inferre voluisset, patris iram veritus, consenso curru fugam arripuit: cúmque iuxta maris littus peruenisset, incusso à Neptuno pauore equi consternati, implicatum habenis Hippolytum dilacerarunt. Cuius vicem miserata Diana, Æsculapij opera ad vitam eum reuocauit, & in Aricino nemore collocatum, pro Hippolyto Virbium appellauit, quasi bis virum. Ouid. 15. Metam.
Tum mihi, ne præsens augerem muneris huius
Inuidiam, densas obiecit Cynthia nubes:
Vtque forem tutus, possémque impunè videri,
Addidit ætatem, nec cognoscenda reliquit
Ora mihi: Cretámque diu dubitauit habēdam
Traderet, an Delon: Delo, Cretáque relictis,
Hic posuit: nomenque simul, quod possit equorum
Admonuisse, iubet deponere: quíque fuisti
Hippolytus, dixit, nunc idem Virbius esto.
Virgi, Hispaniæ oppidum in sinu, quem Virgitanum vocant, situm. Author Pomponius libro 2.
Virgilius, Mantuanus poëta celeberrimus, Marone, Maiáque natus, qui primum apud Latinos inter poëtas obtinet locum. Sed sunt ex recentioribus, qui Vergilium, non Virgilium scribi debere autument. Hinc Vergilianus, adiectiuum: vt Vergiliana virtus, apud Plinium in Præfatione noni. Vide VERGILIVS.
Virginius, propriam filiam occidit, vt liberam seruaret, ab vrbe cond. 62.
Viriatus, Lusitanus, primùm in Hispania, è pastore venator, è venatore latro, mox iusti exercitus dux factus, vniuersam Lusitaniam occupauit. M. Ventidium prætorem fuso eius exercitu cepit. Pòst Cn. Plancius prætor nihilò fœliciùs rem cum eo gessit: tantúmque terrorem hostibus is intulit, vt aduersus eum consulari opus esset duce & exercitu. Denique à proditoribus, consilio Cepionis interemptus est, & ab exercitu multum imploratus, tumulatúsque nobilissimè. Author Liuius & Florus. Ab hoc Viriaticum bellum dictum est.
Viridomarus, Gallorum rex, ab vrbe cōdita 288.
Viritium, Ptol. lib. 2. ca. 11. Germaniæ vrbs: vulgò *Griesnagen*.
Virius Gallus Aug. II. consul, ab vrbe condita 1004.
Virodunum, oppidum Sequanorum: vulgò *Verdun sur Saone*.
Viruesta, Ptolemæo libro 2. capite 6. (In antiquo codice Virdubersca) Hispaniȩ vrbs: vulgò *Briuiesca*.
Visigothi, populi, sub Alarico à Francis victi, anno salutis 511.
Visontium, Hispaniæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 6. vulgò *Viseum, Viseo*.
[Visontium, nunc Bisontium, Burgundiæ metropolis, vbi plura veterum ædificiorum vestigia adhuc cernuntur. In cuius agro duo scaturiunt fontes, quorum alter est aquæ dulcis, alter verò salsæ, ex qua sal densissimum, durissimum, & candore præstantissimum conficiunt: quod & maximum illius nationis vectigal. Munst. lib. 2.]
Vistula. Vide VISVLA.
Visula, Sarmatiæ in Europa fluuius, Pompon. lib. tertio. Vistula item dicitur, Iustilla & Istula, vt notat Vadian.
Visurgis, Germaniæ fluuius est, vt scribit Pomponius Mela libro 3. Vulgò, *die Vueser*. Vide BISVRGIS.
Vitalianus, LXXIIII. pontifex, regnauit annis 14. mens. VI. anno salutis 661.

Vitalis Antiochiæ episcopus, anno salutis 332.

Vitalis Michael, Venetorum dux, Vlricum Aquileiæ Patriarcham in bello & DCC. ex Foroiuliana Vngariáque nobilitate cepit, Foroiulienses tributarios fecit. Blond. anno salutis 1156.

Vitella, oppidum Italiæ: vnde Vitellinus, Gentile. Steph.

Vitemberga, vrbs Germaniæ vulgò dicta: Ptolemæo, Calegia.

Vitigis, Rom. imperator, Romam obsedit, obsidionem soluit, factis induciis III. mensium, regnauit an. V. anno sal. 539.

Vitiza, Hispanorum rex Egipsæ filius, regnauit an. IX. anno salutis 692.

[Vitoldus, vir sanguinarius ac tyrannus, qui Lituaniæ præfuit: cuius magnum nomen sua tēpestate fuit. Nam eum subditi adeò timuerūt, vt iussi laqueo se suspendere, parêre potius, quàm in principis indignationem incidere voluerint. Detrectantes imperium, insutos vrsinæ pelli, viuentibus vrsis (quos eam ob causam nutriebat) dilaniandos obiectauit, crudelibúsque aliis affecit suppliciis. Equitans, arcum semper tensum gestauit: si quem cōspicatus est aliter incedere, quàm voluit, cōfestim sagitta confodit. Multos quoque per ludum interemit. Pius II. Pont. Max. Europ. cap. 26.]

Vitrubius Vaccus, Fundanorum dux, ab vrbe condita 425.

Vitunus, antiquus deus erat, qui credebatur vitam largiri, vt Sentinus sensum.

Viuianus, consul, ab vrbe condita 1216.

V L

Vlai, nomen fontis, vnde flumen Vbal oritur iuxta Danielem 8.

Vlam, filius Sarez filij Machir, 1. Par. 7. Primogenitus Esec. 1. Par. 8.

Vladislaus, Bohemorum rex secundus, à Friderico designatus: qui cùm in Mediolani oppugnatione egregiam nauasset operam, rubri leonis bifurcata cauda, insigni regio donatur anno salutis 1161.

Vladislaus, Cazimiri, Poloniæ regis filius, Vngariæ & Bohemiæ rex, regnauit an. XXII. fœdus cum Maximiliano imperatore icit, anno salutis 1496.

Vlius, Apollo dicebatur, quòd salubritatis esset author.

Vlpia Traiana. Vide ZARMIZEGETHVSA.

Vlpianus, Iurisconsultus, Adriani imperatoris scriniorum magister, Tyrius fuit. Is vtitur authoritate Pomponij in libris Pandectarum. Qui quum Galliam regeret, populari tumultu excitato, interfectus est, vt notat Raphael Volat.

Vlubræ, arum, ignobilis Italiæ vicus iuxta Velitras, nulla alia re, quàm quòd in ipso educatus fuerit Augustus, memorabilis, vt annotauit Porphyrio in illud Horatij libro 1. Epistol.

Quod petis:

-hic est,

Est Vlubris, animus si te non deficit æquus.

Vlysses, rex Ithacæ & Dulichij insularum, filius Laërtæ & Anticleæ: quanquam non desunt, qui ex Sisypho conceptum velint, qui Anticleæ, cùm ad Laertæ nuptias duceretur, vim dicitur obtulisse. Vnde Aiax apud Ouidium 13. Metamorphoseos illi obiicit, quòd Sisyphio sanguine esset genitus. Fingitur ab Homero vir multa præditus facundia, nec minore experientia, vafer consilio, egregius bello, laborum patientissimus. Vxorem habuit Penelopem Icarii filiam, ex qua Telemachum filium suscepit: eámque tantoperè adamauit, vt reliquis Græcorum principibus ad bellum Troianum proficiscentibus, ipse insaniam simulauerit, futurum sperans, vt tanquam bello inutilis domi relinqueretur. Iunctis itaque duobus diuersi generis animalibus, litus proscindebat, & frugum loco salem serebat. Palamedem tamen virum prudentissimum latére non potuit: qui vt techcam illius detegeret, aranti illi Telemachum filium in sulco obiecit: quod Vlysses conspicatus, ne filium læderet, aratrum subleuauit. Quo argumento facilè deprehensum est, non veram illam, sed simulatam esse insaniam. Pertractus itaque ad Troiam, strenuam vtilissimámque eo in bello Græcis operam nauauit. Nam & Achillem, inter Lycomedis regis filias, virginali habitu latitantem, ad bellum perduxit, & sagittas Herculis à Philoctete impetratas, ad Troiam pertulit. Cinerem præterea Laomedontis, qui super Scæa porta Ilij seruabatur, clàm sustulit, Palladiúmque vnà cū Diomede ex Troia, cæsis custodibus, rapuit. Missus deinde explorator cum eodem Diomede, Rhesum Thraciæ regem occidit, equósque eius abduxit, priusquàm Xanthi aquam degustassent. Erant autem hæc omnia in Troianorum fatis, sine quibus Troia expugnari non poterat. Cum Palamede frumentationis causa, grauissimas inimicitias exercuit: eúmque tandem per calumniam circunuentum, lapidibus obruendum curauit. Occiso Achille, in armorum illius iudicio Aiaci prælatus est. Capta autem Troia, Orsilochum Idomenei Cretensis regis filium, obstantem ne legitima pars prędæ sibi decideretur, exorta rixa interemit. Denique Polyxena ad Achillis tumulum iugulata, atque Astyanacte Hectoris filio è turri præcipitato: cùm nauim conscendisset, tanquam in patriam rediturus, graui exorta tempestate, primùm in Ciconum littus appulsus est. Atque inde rursus soluens, simili tempestate eiectus in Africam

cam, ad Lotophagorum gentem peruenit: vbi cùm socij lotum gustassent, ægrè inde potuerunt reuelli. Inde rursus vela faciens, in Siciliam delatus est, vbi Polyphemi antrum cum duodecim sociis intrauit: ex quibus cùm Cyclops sex deuorasset, oculum ei eruit, præusto stipite, pellibúsque arietum inuolutus, cum superstitibus antrum euasit. Hinc in Æoliam nauigans, ab Æolo ventos in vtrem coactos obtinuit. Verùm cùm iam Ithacæ proximus esset, socij thesaurum esse credentes, vtrem soluerunt: quo facto reflantibus ventis denuò in Æoliam repulsus est: sed ab Æolo abactus, deuenit ad Læstrygonas, quos ob immanitatem fugiens, ad Circen peruenit: quæ cùm exploratores eius in belluas mutasset, ipse sumpto à Mercurio pharmaco accessit impauidus, & stricto gladio eam coëgit, vt socios pristinæ formæ suos restitueret: quod cùm fecisset, eius postea consuetudine vsus per totum annum, suscepit ex ea Telegonum filium: Hesiodus verò Arium & Latinum ex Circe genuisse dicit. Ægrè deinde ab ea dimissus, ad Oceanum peruenit, vnde peractis sacris ad inferos descendit: ibique ex Anticlea matre, Alpenore, & Tiresia vate multis de rebus certior factus, reuertitur ad Circen: & Elpenorem socium, qui nuper inebriatus de scalis deciderat, honorifica prosequitur sepultura Post hæc ad insulam Sirenum delatus est, quarum cantus ne audirent, sociis aures cera obturauit: se autem ad malum alligari fecit, eáque ratione illarum insidias tutus euasit. Inde Scyllam transiens & Charybdim, non sine maximo periculo in Siciliam venit ad ea loca, vbi Phaetusa Solis filia cum duabus sororibus greges patris pascebat, à quibus vim omnem abstineri iussit. Sed ipso dormiente, socij fame coacti, suadente etiam Eurylocho, plura ex gregibus animalia mactauerunt: quod scelus postea naufragio luerunt, adeò vt ex omnibus solus sit seruatus Vlysses: qui arrepto nauis malo, nouem diebus à vento & vndis huc illuc agitatus, tandem ad Ogygiam insulam appulsus, à Calypso Nympha susceptus est: septémque annis eius consuetudine vsus, Nausithoum & Nausinoum filios, vt Hesiodo placet, ex ea genuit. Post hæc misertus eius Iupiter, Mercurio in Ogygiam misso, imperat deæ vt Vlyssem missum faciat. Confecta itaque rate, Vlysses rursus mari se committit. Verùm cùm iam Phæacia in conspectu esset, subitò immissa à Neptuno tempestate, nauim fregit, actúmque de eo omninò fuisset, nisi eius miserta Leucothoe, tabulam ei suppeditauisset, cui ille innitens, incolumis in Phæacensium portum adnauit: ibidémque, quòd nudus esset, inter frondes sese occultauit. Verùm non multò pòst à Nausicaa filia Alcinoï repertus, vestes accepit. Deinde Palladis opera ad Aretem, eiusdem Alcinoï coniugem deductus, donatus nauem, & socios accepit, qui eum in Ithacam reduxerunt: vbi cùm dormientem cùm donis deposuissent, tandem excitatus à Pallade, ipsius monitu habitum mendici accepit, & hoc modo ad suos subulcos peruenit, apud quos Telemachum quoque vidit. Demum ab Eumæo porcario incognitus domum ducitur, vbi post multas iniurias sibi à procis illatas, tandem ab Euriclea nutrice agnitus, arma ex composito cum filio & duobus subulcis, quibus se indicarat, aduersus procos sumēs, eos ad vnum omnes trucidauit, atque sic Penelopen recepit. Porrò cùm ex oraculo didicisset, se à filio interemptum iri, in locis abditis viuere decreuit. Telegonus autem filius ex Circe susceptus, patrem suum videre cupiens, Ithacam profectus est, vbi cum incognitus à domo patris prohiberetur, orta cōtentione: patrem incognitum spina venenosa trigonis piscis transfixit.

Vlysbona, ciuitas in Hispania ab Vlysse condita. Sunt tamē qui præcipiant & Vlyxem, & Vlyxbonam scribi per x, sed tales Græcas literas ignorant. Aliàs Vlyssipona, Lusitaniæ metropolis, quam hodie *Lisbonam* vocant, regum Portugalliæ hodie regia est. Tradit vetustas ab Vlysse conditam esse. Strabo Vlysseam appellari scribit lib. 3. Vide OLYSIPPO.

V M

Vmbri, Italiæ populi, Ptolem. lib. 3. cap. 1. hodie Ducatus Spoletanus.

Vmbria, regio Italiæ inter Apenninum & mare Adriaticum sita: ita dicta ἀπὸ τοῦ ὄμβρου, hoc est, ab imbre, propterea quòd Vmbri, omnium Italiæ populorum antiquissimi inundationi terrarum, imbribúsque superfuisse credantur, vt refert Plinius libro 3. capite 14. Aut certè Vmbria dicta est ab vmbra, quòd ea regio propter altitudinem montium, & vicinitatem Apennini, vmbrosa sit. Olim trecenta oppida habuisse fertur, quæ postea Hetrusci deleuerunt. *Hodie sunt reliqua. Sentinum, Fanum Fortunæ, Nursia, Reate, Ameria, Tipheruum, Nuceria, Assisia, Tudertum, Narnia & Spoletum, à quo nunc ea regio Ducatus Spoletinus appellatur.* Meminit regionis huius Lucanus libro 2.

Iúsque sui pulso iam perdidit Vmbria Thermo.

Vmbriæ, in quadam spelunca vndecim millia armatorum fumo ignique consumpta sunt.

Vmbro, Steph. nomen fluuij Insubriæ nauigabilis, qui & Lamber à Plinio dicitur.

V N

Vnelli, populi sunt inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, proximi

Andibus, Venetis, Osisinis, Lexobijs, inter ciuitates Armoricas numerati. Vulgo, *Le pays du Perche.*

Vni, populi qui mari Cronico vicini, Caspium accolunt, quos quidam Turbas vocari existimant, sunt Hungari. Quidam primam syllabam aspirant Hunni.

V O

Voberca, villa est iuxta Bilbilim amne cursu fluminis, vmbra arborum, & frigiditate scaturientium fontium amœnissima.

Vobiscus Iulius Tullus, consul ab vrbe condita 281.

Vocates, populi inter Aquitanos, proximi Hispaniæ citeriori: ab his fortè Vascones dicti. Ciuitas est episcopalis in prouincia Auscitana, quos Basatenses dicimus.

Voccetius, mons in Heluetiis. Tacit.

Vocontij, Galliæ Narbonensis populi, vt scribit Mela lib. 2. in descriptione Galliæ Narbonensis.

Vogesus, mons est Galliæ Belgicæ, Sequanos & Lingones diuidens à Mediomatricibus, Ataris & Mosæ fontibus insignis. Lucan. lib. 1.

Castráque quæ Vogesi curuam super ardua ripam
Pugnaces pictis cohibebant Lingones armis.

Vogisonus, siue Vogisolus, lacus in Patauino agro.

Volaterra, vrbs à Florentinis occupata, anno salutis 455.

Volaterræ, seu Volaterrana vada, Hetruriæ oppidum ad Cecinam fluuium, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 5.

Volcæ, populi Galliæ Narbonensis. Volcarum nomen trans Rhodanum in occasum celeberrimum fuit, sicut citra, Saliorum siue Salium, Ptolemæo teste lib. 2. cap. 10.

Volcatius, consul, impediit ne Catilina ob accusationem repetundarum peteret consulatum. Pædianus: Volcatius Gallicanus quintùm consul scripsit vitas imperatorum ad Diocletianum. Eius tantùm extat nunc Auidij Cassij vita. Volcatius Terentianus historiam sui temporis, id est Gordianorum scripsit, ac dicit Gordianum seniorem, vultum Cæsaris Augusti valde retulisse. Author Capitol.

Volcatius Epidius grammaticus, scripsit res gestas Pompeij Magni & eius patris: primus Libertinorum qui historiam scripserit, cùm ab optimo quoque scribi solita sit, vt scribit Cornelius nepos. Ludum aperuit, docuítque inter cæteros, M. Antonium & Augustum. Ex Tranquil. Volcatius Sedigitus in libr. de poetis, quid sentiat de his qui comœdias scripserunt, aliquod versibus monstrat.

Voldumianus, consul, ab vrbe cond. 1024.

Volgæ, seu Volcæ, sunt populi prouinciales, non longè ab Arecomicis, qui nunc Auenionenses sunt, Nemausensibus & Beterrensibus proximi. Hos Rhodanus fluuius alluit, posthac Ligusticum mare influit. Ciuitas est Episcopalis, in qua Romani Pontifices sedem magno totius Italiæ incommodo, maiore vrbis Romę, tenuere 70. & amplius annos, donec Italię restituti ad hanc diem mansere.

Vologeses, Parthorum imperator, anno salutis 50.

Volones, dicti sunt serui, qui bello Punico, cùm deessent qui scriberentur, pro dominis pugnaturos se polliciti, in ciuitatem recepti sunt: & Volones appellati, quia hoc sponte voluerunt. Festu. Liuius, Volones liberi esse iussi.

Volsci, populi in Latio vltra Circeios, teste Plin. lib. 3. cap. 5. Virg. 2. Georg.

Assuetúmque malo Ligurem, Volscósque Verutos.

Ex Volscis orta fuit Camilla, quæ Turno aduersus Æneam suppetias tulit. Idem 7. Æneidos,

Hos super aduenit Volsca de gente Camilla.

Volsinium, Ptolemæo libro 3. cap. 1. Tuscorum vrbs, hodie *Bolsena*. Vide Vulsinij & Vulsinus.

Voluptia, voluptatis dea habita est.

Volusia, xxx. Romanorum imperator, regnauit annis 11. anno salutis 253.

Volusius, poëta quidam ineptus fuit, patria Patauinus: qui Ennium sequutus, rerũ gestarum populi Romani Annales carmine scripsit. Catullus de Smyrna Cinæ,

At Volusi Annales Paduam morientur ad ipsam,
Et laxas scombris sæpè dabunt tunicas.

Et alibi,

Annales Volusi cacata charta.

Volusius Saturninus II. consul, ab vrbe cond. 844.

Vonones Parthus, obses à patre Phraate Romanis datus, in regnum reposcitur: mox spretus à suis, ab Artabano regno exuitur: Cor. Tacit. lib. 2. Iust. 42.

Vopiscus, dictus est historicus quidam, qui de imperatoribus scripsit.

Voranus, Qu. Luctatij furacissimus libertus, quem nummularius nummos de mensa subtrahentẽ, & in calceos infarcientem deprehendit. Cælius lib. 10. cap. 49.

Vpis Diana, apud Lacedæmonios dicta est. Palæph. lib. 2.

V R

Vr, vrbs Chaldæorum, vnde Thare pater Abraham, Gen. 11. Pater Eliphal. 1. Par. 11.

Vragus, Plutonis cognomen est, ab vrgendo (vt quibusdam videtur) impositum, quòd omnium deorum maximè nos vrgeat. Nos Grecam vocem esse malumus. Apud illos enim οὐραγὸς dicitur, qui in acie extremam agminis partem ducit.

ducit. Vnde non inuenustè ad Ditem transfertur, qui postremum humanæ fabulæ actum excipit.

Vrania, siue Vraniæ, vna Musarum, Iouis & Mnemosynes filia, cui Astrologiæ inuentio tribuitur. Vnde & Vraniam dictam putant, quasi τὰ ἄνω ὁρῶσαν, hoc est, sublimia speculantem. Ouidius libro quinto Fastorum,

Excipit: Vraniæ fecere silentia cunctæ.

Vranus, pater Saturni, quem Latini Cælum vel Cœlium appellant. Huic Saturnus filius virilia dicitur excidisse, quę in mare proiecta, & fluctibus agitata, spumas ediderunt, ex qua Venerem natam volunt, quæ idcircò Græco nomine dicitur Aphrodite.

Vraranes, Persarum rex, regnauit annis III. anno salutis 274.

Vraranes Seganessa, Persarum rex, regnauit menses IIII. anno sal. 292.

Vratislaus, Moguntiæ ab Imperatore Bohemorum rex primus designatur, anno salutis 1085.

Vrbanus XVI. Rom. episcopus, regnauit annis VIII. anno salutis 225.

Vrbanus II. pontifex CLX. regnauit annis XII. mēs. IIII. dieb. XIX. anno salutis 1088.

Vrbanus III. pontifex CLXXIII. regnauit annis II. anno salutis 1165.

Vrbanus IIII. pontifex CLXXXIII. regnauit annis III. mense I. diebus IIII. anno salutis 1261.

Vrbanus V. pontifex CC. regnauit annis VIII. mēsib. IIII. anno salutis 1362.

Vrbanus VI. pontifex CCII. regnauit annis XI. mens. VIII. anno salutis 1378.

Vrbinia, Vestalis virgo, amissæ castitatis ergò, viua defossa est, ab vrbe condita 282. Vide in in verbo TVTIA.

Vrbinum, Italiæ oppidum in Vmbria, à quo Vrbinates. Plin. lib. 3. cap. 14.

Vrce, vrbs Tarraconensis Hispaniæ, Ptol. lib. 2. cap. 6. hodie *Aguile*.

Vrchoa. Vide ORCHAE.

Vri, filius Hur filij Caleb ex Ephratha vxore, 1. Par. 2. Pater Gaber, 3. Reg. 4.

Vria, siue Vrias sacerdos quidam, Isa. 8. 4. Reg. 16. Propheta, filius Semei, de Cariath-iarim. Iere. 26. Maritus Beth-sabee, 2. Reg. 11. 1. Paral. 11. Vide VCIA.

Vriel, pater Maachæ siue Michai matris Abiam regis Iuda, 2. Par. 13. qui 3. Reg. 15. dicitur Abessalon. Filius Thabath. 1. Par. 1.

Vrij, Iouis templum. Steph.

Vrinarius Largus Quintianas, cos. ab vrbe condita 987.

Vrium, Hispaniæ vrbs, vt scribit Ptolem. lib. 2. cap. 4. Auriensis alio nomine dicta.

Vrius, Alemannorum rex, Ammianus Marcel. libro 16.

Vrolanium, Ptolemæo libro secundo cap. 3. aliis Verulanum, Britanniæ insulæ ciuitas. Vulgò, *S. Albon*.

Vrsa, sidus cæleste, figuram habens similem plaustri, vnde antiqui Græcorum ἅμαξαν, hoc est, plaustrum dixerunt. Nostri quoque à bobus iunctis, Septentriones appellarunt, id est, à septem stellis, ex quibus quasi iuncti triones figurantur. Sunt autem duæ vrsæ, maior & minor, quas Græci ἄρκτους vocant, de quibus alibi.

Vrsa Baluia, Picenorum vrbs. Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie *Vrbsa*.

Vrsicinus, Alemannorum rex, Ammian. Marcel. lib. 19.

Vrsinus XXXVI. Rom. episcopus, anno sal. 386.

[D. Vrsinus, fuit ille Nathanaël, qui à Christo in sacris Euangeliis tantoperè celebratus est, qui in Gallias ad Bituriges missus, primus ibi extitit episcopus. Petr. de Natal. lib. 1. cap. 9. & lib. 10. cap. 41.]

Vrsus, consul, ab vrbe condita 1090.

V S

Vsipetes; populi Germaniæ Transrhenani, qui cum Teuchteris & magna multitudine hominum à Sueuis diu agitati, & triennio vagantes, Rhenum fluuium transierunt, non longè ab ostio vbi mare influit, & Menapiorum agros vtranque fluminis ripam incolentes, occuparunt. Hos deuicit Liuius Drusus, anno salutis 525.

[Vso, vir insignis, & antiquissimus, qui primus tegmina corporis, ex pellibus ferinis confecisse dicitur. Euseb. lib. 1. præpar. Euang. Adamus tamen, omnium hominum primus, & humani generis propago, pelliceam sibi vestem confecit: quod proculdubiò vestes faciendi posteris exemplar extitit. D. Hieronym.]

V T

Vtica, Ptolem. Ἰτύκη Steph. vrbs Aphricæ propriè dictæ, ad Bagradam fluuium sita, proximā Carthagini olim obtinens dignitatem, eáque excisā, Aphricæ totius caput: in qua Cato Vticensis, victo iam Scipione, necem sibi consciuit. Lucan. lib. 6.

-proh tristia fata,
Non Vticæ Libycæ clades, &c.

Vtinum, Italiæ oppidū iuxta Aquileiam, vbi principum Austriæ opus insigne admodum, & arcem in mediæ vrbis edito colliculo conspicuum, vt scribit Vadianus.

V V

Vualla, Gothorum rex, Regerico in regno successit. Iornand. anno salutis 417.

Vnalliæ princeps, natu maior inter Anglos dicitur, anno salutis 356.

Vualis, seu Vacalis, est pars fluuij Rheni, quam Mosa fluuius recipit antequam in Batauos & mare Oceanum fluat: & est diœcesis Traie-

ctensis prope Nouiomagum oppidum & Traiectensem vrbem, nomen retinens.

Vuandalus, rex Assyriorum, apud Thuyscones regnauit, anno mundi 2265.

Vuandali, & Alani cum Alarico rege Italiam ingressi, ab Honorio sedem cùm expeteret, Gallias precario obtinuere. Pomponius in Theod. Blond. lib. 1. Decad. 1.

Vuelff, Bauarorum dux, anno sal. 1071.

Vuidius Quadratus II. cos. anno sal. 106.

Vuido, Tusciæ Marchio, Ioannem cepit, & in vinculis suffocauit, anno sal. 928.

Vuihelmus, Holandiæ Comes, Romanorum rex electus, anno salutis 1249.

Vuihelmus, Northmannorum Comes, cum Francis Angliam intrauit, regem eorum Araldum vicit, Anglos cæcidit, superauit, sibi subiecit, quibus annis XXVI. imperauit. Paul. Æmil. libro 3.

Vuilhelmus, Thuringorum Marchio, fame expugnatus, sese dedidit, anno salutis 1059.

Vuilhelmus, Achaiæ princeps, regno spoliatus à Michaële Palæologo, anno sal. 1260.

Vuitichindus, à Chunrado exorsus est historiam rerum Saxonicarum: priorum tamen rerum pariter mentionem facit, anno salutis 913.

Vulcanus, deus ignis præses, filius Iouis & Iunonis, qui à parentibus ob deformitatem (licet alij alias causas afferant) cælo deiectus est in Lemnum insulam, vbi ab Eurynome Oceani filia, & Thetide nutritus est: vel, vt alij volunt, à simiis. Ea autem ruina, qua decidit de cælo, claudus factus est. Officinam habere fertur in Lemno vnà cum Cyclopibus suis ministris: fingitur faber deorum, Iouíque fulmina, & diis arma aduersus gigantes dicitur fabricasse: ad mensam tamen deorum non est admissus: quinetiam cùm Mineruæ nuptias expetiisset, repulsam passus est. Vnde Virgilius Ecloga 4.

Nec deus hunc mensa, dea nec dignata cubili est.

Tandem vxorem duxit Venerem: quam cùm postea cum Marte in adulterio deprehendisset, ambos adamantinis catenis colligauit, nudósque, vti erant, diis deridendos exhibuit. Artis fabrilis præstantia omnes creditur superasse: quo fit, vt quicquid artificiose ex metallo vnquam fuit fabricatum, ad Vulcanum referatur authorem: quo in genere sunt monile Hermiones, corona Ariadnes, currus Solis, Achillis & Æneæ arma, & id genus alia non pauca.

Vulcanalia, orum, pluralis numeri, generis neutri, festa Vulcano dedicata. Columella lib. 11. cap. 3. Cæterùm Augusto circa Vulcanalia, tertia satio est.

Vulsinj, Tusciæ oppidum opulentissimum, totum fulmine concrematum. Plin. lib. 2. cap. 52. Huius meminit & Strabo lib. 5. Vide VOLSINIVM.

Vulsinus, lacus in Hetruria à Vulsiniis oppido, cui adiacet, nominatus, piscium fertilis. Vulsinij enim, oppidum fuit opulentissimum, à quo Vulsinienses dicti sunt. Et Vulsiniensis lacus, apud Columellam libro octauo capite 16.

Vultur, mons est in Apulia.

Vulturnus, ventus ab ortu hyberno spirans, quem Græci Eurum vocant, teste Plin. lib. 2. cap. 47. Est item Vulturnus, fluuius Campaniæ, qui per Capuam fluens, circa Cumas in mare illabitur. Virg. 7. Æneid.

-amnísque vadosi
Accola Vulturni.

Vulturnus, seu Vulturnum, Campaniæ oppidum, cum fluuio eiusdem nominis, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 5. Pompon. Mela lib. 2. Vulturnus amnis: Vulturnum oppidum. Silius libro 8.

-fluctúsque sonorum Vulturnum.

Est & Vulturnũ, Hetruscorum oppidum, teste Liuio lib. 4. ab vrbe.

V X

Vxama, oppidum Hispaniæ citerioris, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 3.

Vxella, insulæ Britanniæ vrbs, vt scribit Ptolemæus lib. 2. cap. 3.

Vxellodunum, oppidum in finibus Cadurcorum inter Celtas, non longè à Gallia prouincia Romanorum. Cæsar lib. 8. Vulgò *Quadenac en Quercy*.

V Z

Vzal, filius Iectan. Gen. 10.

Vzia, rex, Amaziæ filius, initio regni iustus, Philistæos, Arabes, Ammonitas subiecit, tributarios fecit, ciuitatem Hierusalem restaurauit. Demum ex opulentia in superbiam lapsus, sacrificare volens in aureo altari, lepra percussus est, à sacerdotibus è sacrario pulsus. Terræmotus factus, mons in loco qui Eroge dicitur, scissus fuit. Ioseph. lib. 9. cap. 11. 2. Paral. 26.

X A

XAnthe, es, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia: à rufo, siue flauo colore dicta. Hesiodus in Theogonia,

Περμησίς τ' Ἰάνθρά τ', Ἀκάστη τε, Ξάνθη τε.

Hæc à Virgilio Xantho appellatur quarto Georg.

Drimóque, Xanthóque, Lygeáque, Phyllodocéque.

Olim vocabatur Troas, regio Ilij. Stephan.

Xanthi, populi sunt in Asia, qui cùm eorum vrbs ab Harpago, Cyri regis præfecto obsideretur, vxores suas ac seruos vnà cum suppellectili in arce posuerunt, eámque igni succenderunt:

runt: deinde omnes pariter contra Harpagum irruentes, interfecti sunt, vt scribit Herod. lib. primo. ξανθοὶ Stephano, populi sunt Thraciæ.

Xanthippus, Lacedæmoniorum dux, accersitus à Carthaginensibus, contra Luctatium consulem pugnauit. Volat.

Xanthippe, Vxor Socratis philosophi. De qua Gellius: Xanthippe, Socratis philosophi vxor, morosa admodum fuisse fertur & iurgiosa: irarúmque & molestiarum muliebrium per diem, pérque noctem scatebat: & reliqua. Legito ipsius Gellij lib.1.cap.17.

Xanthus, filius Tremyli & Praxidices in Lycia natus. Steph. in Tremile.

Xanthus, fluuius Troadis, idem cũ Scamandro: ita dictus, teste Aristotele de Historia animal. libro tertio, quòd ouium vellera rufo inficiat colore. ξανθὸν enim Græci dicunt, quod nos rufum aut flauum. Virgil. lib.1. Æneid.

Ardentésque auertit equos in castra, priusquàm
Pabula gustassent Troiæ, Xanthúmque bibissent.

Idem 4. Æneid.

Qualis vbi hybernam Lyciam, Xanthíque fluenta
Deserit, ac Delum maternam inuisit Apollo.

Est item Xanthus, Lyciæ fluuius, duobus fontibus è Cadmo monte nascens, & non procul à nominis sui vrbe in Lycium mare se exonerans. Hoc præterea nomine fuit vnus ex equis Hectoris, cuius meminit Homer. lib. 23. Iliad.

Xaurus, locus Macedoniæ, à Xauro quodam. Incolæ, Xaurij. Steph.

X E

Xenarchus, comicus poeta, cuius fabulas commemorat Athenæus. Xenarchus alter, è Seleucia Ciliciæ Peripateticus, docuit Alexandriæ primùm, deinde Romæ. Arij philosophi, deinde Cæsaris Augusti vsus amicitia, vsque in senectutem in honore habitus. Denique paulò ante mortem visu orbatus diem obiit. Strabo lib.14.

Xenephiris, vicus Libyæ, prope Alexandriam. Gentile, Xenephirites. Steph.

Xenius, Iouis cognomentum apud Græcos, teste Dionysio, quem Latini, verbo ex verbo expresso, hospitalem vocant.

De hoc intelligendum est illud Virgilij libro 1. Æneid.

Iuppiter, hospitibus nam te dare iura loquuntur.

Xenocrates, nomen philosophi Chalcedonij auditoris Platonis, qui in Academia Speusippo successit, & vigintiquinque annis docuit. Fuit tardus ingenio adeò, vt cùm illum Plato Aristoteli compararet, alterum fræno, alterum calcaribus indigere diceret.

Hic philosophorum seuerissimus extitit. Ferunt, cùm Phryne, nobile scortum, dedita opera, à quibusdã intra eius cellam missa esset, atque ab eo orans lectuli partem accepisset, demúmque imperfecto opere discessisset, dixit se non à viro, sed à statua venisse.

Eius verbis tanta fides adhibebatur, vt quum iniurati nullius testimonium admitteretur, huic soli iniurato crederetur.

Hunc Athenienses aliquando vendiderunt, vt ita in exilio degens frangeretur. Obiit secundo & octogesimo ætatis suæ anno, quum noctu forte in sartaginem offendisset. Fuere & alij hoc nomine.

Xenocrates, philosophus, Platonis auditor, præceptor Polemonis, cùm princeps quondam intentatæ legationis ad Antipatrum, à quo omnium expectatio erat, nihil non illo orante impetrare posse speraret, reliquis sociis humaniter acceptis, in conspectu vix quidem admissus est, quòd suspectus haberetur. Tunc versus ad socios Xenocrates, beneficium accipere dixit, quòd se vnum Antipater suæ in Athenienses ingratitudinis & perfidiæ testem vereretur, & dicere incipientem, nunc obstrependo, nunc obsecrando tacere Antipater coëgit: cui in orando Phocion legationis comes successit. Ad hunc misit Alexander dono triginta talenta auri: ille statim remittens, ait, Regibus, non philosophis, opus esse pecunia. Author. Suid.

Xenocrates alter, philosophus, modestia nihil superiore inferior, scripsit domesticum auspicium, quando videlicet aut mustella, aut serpens, aut his similia in domo apparent, quid portendere soleant. Suid.

Xenodochus, Cardianus quidã, ad quem Alexander conuersus verba facit apud Plutarchum in Alexandro.

Xenodorus, statuarius, scientia fingendi cælandique nulli veterum postponendus. Cuius meminit. Plin. lib.34. cap.7.

Xenodotus, fuit historicus patria Trœzenius.

Xenophanes, philosophus Colophonius, Archelai auditor, scripsit elegias & iambos contra Hesiodum & Homerum, quæ de diis dixere improbanda. Author Laercius. Huius meminit etiam Strab. lib.14. de Colophone scribens. Xenophanes alter, poeta item Iambicus, patria Lesbius. Suid.

Xenophilus, musicus, patria Chalcidensis, Pythagoricus, biẽnio minor quàm Gorgias, qui CVII. vixit annis, sed fœlicitate non inferior: si quidẽ, vt Aristoxenus musicus ait, omnis incommodi humani expers in summo perfectissimæ doctrinæ splendore extinctus est. Author Valerius. Fœlicitatis huius Xenophili meminit Plin. lib.7. cap.50.

Xenophilus, consul, ab vrbe condita. 1085.

Xenophon, nomen philosophi, & ducis insignis

Atheniensis, Socratis discipulus, & Platonis æmulus fuit, speciosus, moratus, & omnibus gratus. Hic primus omnium philosophorum scripsit historiam, exercitum quoque ex vltimis Babyloniæ finibus per aspera & difficillima itinera incolumen in patriam reduxit. Fuere & alij Xenophontes.

Xenophon, Grylli filius, Atheniensis, Socratis discipulus, ob eloquentiam Musa Attica vocatus, equorum, venationis, & rei familiaris imprimis studiosus, vt ex eius litteris deprehendi potest. Venit in amicitiam Cyri minoris, cum quo militauit, ac eius παιδείαν scripsit, non tam historiæ seruiens veritati, quàm vt perfectum institueret ducem, vt Cicero in 2. de Orat. testatur: quem librum se frequenter lectitasse, & manibus triuisse alibi in Epistola quadam dicit. Scripsit præterea Symposium & Oeconomicum, paruum admodum libellum, à Cicerone in Latinam orationem conuersum, si credimus Columellæ. Edidit & historiam Peloponnesiaci belli, ac eorum quæ Athenienses post Thucydidem gesserũt, quam Paralipomena appellauit. Quintilianus Xenophontis iucunditatem inaffectatam dixit, quam nulla affectatio consequi possit. Cum Platone simultates gessit, vt scripsit Gellius libro decimoquarto, capite tertio. Pluribus persequitur huius vitam Laertius. Xenophontes præter hunc alij tres fuere: vnus Antiochenus, qui scripsit Babylonica, opus scilicet de amore: alter Ephesius historicus: tertius, Cyprius, qui scripsit Ephesiaca, amores videlicet Cyrenes, Myrrhæ, & Adonidis. Author Suid.

Xera, vrbs iuxta Herculis columnas. Gentile, Xeræus. Steph.

Xerolibya, Libya sicca, hoc est, pars Libyæ interior, propter aquarum inopiam deserta: quam Virg. lib. 4. Æneid. vocat regionem siti desertam.

Xerxene, à Xerxe nominatur (vt à Cambyse Cambysene) regio iuxta minorẽ Armeniam, vel pars eius. Steph. & Strab. lib. 11.

Xerxes, Persarum rex fuit, filius Darij, & Cyri ex Atosa filia nepos, qui CLXX. hominum myriadibus, hoc est, decies septies centenis millibus per totum quinquennium contractis, Græciæ bellum intulit. Quam tantam hominum turbam cùm ex editiore specula aspexisset, teneriter fertur lachrymasse, quòd post centum annos ex tanto hominum numero nemo esset superfuturus. Tantum autem habuit nauium apparatum, vt totum Hellespontum operiret, & Asiam Europæ ponte coniungeret. Athon præterea montem, teste Plinio libro quarto, capite decimo, à continente abscidit. Victus demum apud Thermopylas à quatuor hominum millibus, nauale quoque certamen cum Themistocle tentauit: à quo similiter apud Salaminem superatus, cùm antea tota maria classe sterneret, vix paruula cymba effugit, relicto Mardonio præfecto, qui & ipse re in Bœotia infœliciter gesta, cum paucissimis in Persidem se recepit. Demum cùm se otio, socordiæque, relicta militia, tradidisset, præmium genus luxuriæ nouum inuenientibus proposuit, vt scribit Valerius. Quãobrem à suis spretus, paucis pòst annis ab Artabano præfecto suo in regia interficitur, cùm regnasset annis octo.

[Xerxes idem est, quod victor, atque triumphator. Erat enim militia ferox, & fortunatus. Propagauit regnum vsque prope Indos: & primùm vocabatur Baleus. Berosl. lib. 5. Iacula in solem torsisse, & compedes mari immisisse fertur. Laert. in prooemio lib. 1. In eius exercitu, equa, bellicosissimum animal, leporem timidissimam ferãm peperit: quod haud dubiè portendit, tantum exercitum fugam moliturum. Herodot. lib. 7.]

X   I

Xilia, vrbs Libyæ: Gentile, Xiliates.

Xiphene, regio Palæstinæ. Steph. ex Iosepho: Gentile, Xiphenæus.

Xiphonia, vrbs Siciliæ: Gentile, Xiphoniates. Steph.

X   O

Xoes, vrbs & insula Ægyptia, in mediterraneo, supra Sebeniticum & Phanicum ostium. Stephanus & Strabo lib. 17. vbi Xois legitur in translatione.

X   V

Xuches, vrbs Libyæ: Gentile, Xuchites. Steph.

Xuthia, vrbs Siciliæ: Gentile, Xuthiates. Stephanus.

X   Y

Xylos, vrbs Cariæ: vnde Xylius, vel Xyleus. Steph.

Xyline, Ptolem. lib. 3 cap. 6. Ponti Cappadocij; vulgò *Sentina*.

Xynia, vrbs Thessaliæ: Gentile, Xynieus. Stephanus.

Xynias, palus, vel ab vrbe vicina sic dicta, vel quòd ξυνὴ, id est, communis esset Thessaliæ & Bœotiæ. Hanc Steph. alias Bœbaidem vocari scribit.

Xypete, vicus in tribu Cecropide. Tribulis, Xypeteon. Steph.

Xypete, vicus Atticæ, Troia priùs dictus. Steph.

Xystis, vrbs Cariæ, à qua Xystiani dicti sunt populi liberi in Apamia, vt scribit Plin. libro 5. cap. 29.

Xystus, v I. Rom. episcopus, Alexandro in sacerdotio successit. Euseb. lib. 5. cap. 6. hist. eccles. regnauit annis XII. anno sal. 121.

Xystus, XXIII. Rom. antistes, regnauit annis XI. anno salutis 257.

Zabad,

Zabad, filius Thahath, 1. Par. 7. Filius Ooli. 1. Paral. 11.
Zabad, filius Nathan filij Hethæi filij Sesan. 1. Paral. 2. 11. 2. Paral. 24. 1. Esd. 10.
Zabadias, filius Beriæ, 1. Par. 8. 17.
Zabbai, nomen viri. 1. Esd. 10.
Zabdi, pater Charmi patris Acham. Iosu. 7. filius Semei, 1. Par. 8.
Zabdias, nomen viri, 1. Par 27.
Zabdiel, nomen viri, 1. Par. 27. 1. Mach. 11.
[Zabel mons Arabię fœlicis, vbi Mahumetus orare, seu potiùs consulere Satanam erat solitus. Ludoi. Peregr. cap. 13. & 14.]
Zabida, vicus in mediterraneis Arabiæ fœlicis. Steph.
Zabij, populi Indici. qui cum Deriade contra Dionysium pugnauere. Steph.
Zabina, nomen viri, 1. Esd. 10.
Zabius, rex Hyperboreorum.
Zabulon, decimus filius Iacob ex Lia eius vxore. Gen. 30.
Zacheus, nomen viri, 2. Mach. 10. Luc. 19.
Zacchai, nomen viri, 1. Esd. 2.
Zachantei, aliàs Zachanthæi, teste Polybio, Zacynthiorum coloni, in medio Pyrenęi montis siti, & iuxta fluuium Iberum habitantes. Steph. vrbs est Iberiæ, ab Annibale capta.
Zacharias, nomen principis filij Mosollamiæ. 1. Par. 5. 9. Filius Barachiæ, Isa. 8. Filius item Ieroboam filij Ioas regis Israel. 4. Reg. 14.
Zacharias, IIII. Hierosolymorum episcopus anno sal. 101.
Zacharias, LXXXVIII. Rom. episcopus, regnauit an. x. mens. III. anno sal. 742.
[Zacharias, Apostolorum discipulus, secundus Viennensis episcopus. Adon. Arch. Vienn.]
Zacher, filius Abigabaon, 1. Par. 8. qui 9. dicitur Zacharias.
Zachur, filius Masma, 1. Par. 4. 24.
Zacynthos, insula Ionij maris parua, occidentali Peloponnesi lateri adiacens, vrbémque habens eiusdem nominis: à Zacyntho Dardani filio, qui in ea imperauit, dicta. Plin. lib. 4. capite 12. Inter Cephaleniam & Achaiam cùm oppido magnifica, tum fertilitate præcipua Zacinthus, aliquando appellata Hyriæ. De hac Virg. lib. 3. Æneid.

Iam medio apparet fluctu nemorosa Zacynthos.

Zadrame, regio Gynæcopolitarum, qui fœlicis Arabiæ populi sunt. Steph.
Zæa, vrbs Bœotiæ antiquissima. Steph.
Zagrus, Strab. lib. 11. mons est quo Media à Babylone diuiditur.
Zagystis, regio parua Libyæ. Steph.
Zaleucus, Legislator Locrensis, vinum ægris prohibuit iniussu medici, pœna capitis indicta. Author Ælianus. Apud Valerium Seleucus malè scribitur: de quo ab eodem narratur, quòd cùm eius filius adulterij crimine damnatus, secundum ius ab ipso constitutum vtroque oculo carere deberet, ac tota ciuitas virtuti & meritis patris crimen condonaret, ipse sibi non pepercit: sed suo priùs, deinde filij oculo eruto, vsum vtrique videndi reliquit. Ex Valerio lib. 6. cap. 5.
Zama, filius Semei filij Ieth. 1 Par. 6.
Zambases, Persarum rex, anno sal. 491.
Zambri, regionis nomen, Ier. 25. filius Salu. Nu. 25. Filius Ela filij Baasa. 3. Reg. 16. Filius item Ioada filij Ahas, 1. Par. 8.
Zame, fons est in Africa, cuius aquam canoras voces reddere scribit Varro.
Zameis Ninias, v. Assyriorum rex, Nini & Semiramidis filius: regnauit an. XXXVIII. Egregij & memoria dignum in regno suo nihil fecit: in deliciis vitam transegit. Diodor. lib. 3. Ornauit tamen templa deorum, & Chaldæos ampliauit. Beros. lib. 5. Cassiodorus, Eusebius.
Zamira, filius Bechor filij Beniamin filij Iacob. 1. Par. 7.
Zamma, filius Iahath filij Lobni, 1. Par. 6.
Zamolsis, aut potiùs Zamolxis, vir inter Getas natus, Pythagoræ discipulus ac seruus, ad Ægyptios vnà cum eo penetrauit, deinde eorum ritus in patriam deduxit, à suísque putantibus illum Saturnũ esse, post mortem habitus deus, vt scribit Herod. lib. 4.
Zamram, filius Abrahæ ex Cetura. Gen. 25.
Zamri, filius Zaræ filij Iuda ex Thamar. 1. Paralip. 2.
Zanam, filius Ezer filij Seir Horræi. Genes. 36.
Zancle, Siciliæ vrbs, in penitissimo Pelori sinu, postea à Messeniis instaurantibus μεσσήνη, hoc est Messana appellata. Zancle autem priùs à situs obliquitate dicebatur, quod falcis in modum curuata esset. Vide Strabonem libro 6. Ipsa etiam Sicilia Zancle dici inuenitur, à Saturni falce, quam Poëtæ fabulantur in Siciliam decidisse. Quam fabulam inde ortam putat Macrobius, quòd ea insula imprimis frugum fertilis sit. Saturnus autem primus putatur in Italia frugum vsum inuenisse. Ouid. 15. Metamorph.

-Zancle quoque iuncta fuisse
Italiæ legitur, donec confinia pontus
Abstulit, & media tellurem reppulit vnda.

Zanclæus, a, um, vt, Zanclæa arena, apud Ouid. 13. Metam. Charybdis Zanclæa, apud eundem 4. Fast.
[Zancles, ciuis Samothracenus, cui dentes renati sunt, post centum & quatuor annos. Plin. lib. 11. cap. 37.]
Zanoe, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. 1. Paralip. 4. 2. Esd. 11.
Zara, filius Rahuel, filij Esau. Gen. 36. Filius Iudæ ex Thamar eius nuru. Genes. 38. Filius Si-

meonis filij Iacob. 1. Para. 4. qui Genes. 46. Iachim dicitur rex Æthiopum. 2. Par. 6. Pater regis Edom. Genes. 36. Pater item Zabdi patris Charmi. Ios. 7.

Zarahias, filius Ozi filij Bocci. 1. Par. 6.

Zarbon aliqui pro Anazarba scribunt, nescio an rectè.

Zared, torrens in deserto Moab. Numer. 21. Deuter. 2.

Zarehe, nomen viri. 1. Esd. 8.

Zares, vxor Aman, filij Amathi. Esth. 5.

Zareta, fons supra Chalcedonium mare, paruos nutriens crocodilos, qui Zaretij vocantur. Stephanus.

Zarex, vrbs Laconiæ maritima, & heros Atheniensis, & Hippothontis heroum: vnde etiam tribum denominant. Steph.

Zariaspa, vrbs Bactriana, quæ & Bactra dicebatur. Steph. ex Strabone.

Zarmizegetusa, regia Daciæ vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 8. Vlpia Traiana deinde dicta: vulgò *Corona*. Germanicè *Cron*.

Zates, ab imperatore Lazorum rex designatur, anno salutis 560.

Zatham, nomen viri. 1. Par. 26.

Zaueres, populi Libyæ. Steph.

Z E

Zeb, nomen viri Madianitis, ab Ephraim interfecti. Iud. 7. Psal. 82.

Zebece, vrbs Galileæ. Steph.

Zebedæus, nomen viri, 2. Esd. 11. Pater Iacobi & Ioannis Apostolorum, Mat. 10.

Zebedia, nomen viri. 1. Esd. 8.

Zebee, rex Madianitarum. Iud. 7. Psal. 82.

Zebenuia, Odenati vxor, cum filiis Herenniano & Timolao regnum obtinuit, anno salutis 167.

Zebennus, Antiochiæ episcopus, anno salutis 234.

Zegiba, mater Ioachim siue Eliacim. 4. Regum 23.

Zebul, seruus Abimelech filij Gedeonis. Iud. 2.

Zebittis, vrbs Libyæ. Steph.

Zechri, filius Isaar filij Caath filij Leui. Exod. 6. 1. Par. 8. 9. 2. Par. 28.

Zechur, pater Sammua. Num. 13.

Zedachia, summus sacerdos, anno mundi 3109.

Zedicho. Vide SACAMAZA.

Zela, vrbs Armeniæ, aliàs Artemidisacea dicta.

Zela, vel Zele, vrbs Troadis, à Zeleo heroe. Est etiam Zelea, castellum Cyzici. Steph.

Zelias, Nicomedis filius, Cressam Paphlagoniæ vrbem occupauit. Steph.

Zelotes, cognomen Simonis Apostoli. Luc. 6.

Zelpha, ancilla Liæ vxoris Iacob. Gen. 29.

Zelus, vrbs Æthiopum Occidentalium. Steph.

Zemma, nomen viri. 2. Par. 29.

Zena, legisperitus quidam. Tit. 2.

[Zenicetus, pirata quidam insignis fuit, qui Isaurico monte capto, se vnà cum tota domo concremauit. Pius 2. Pontif. Max. in As.]

Zeno, philosophus ex Cypro Græca ciuitate, Stoicorum sectæ conditor, tanto in honore apud Athenienses habitus, vt apud eum claues vrbis deponerent, ornaréntque ipsum aurea corona & imagine ærea. Hic adolescenti cuidam inepta multa loquenti ait, Ideò duas habemus aures, os autem vnum: vt scilicet multa audiamus, pauca verò loquamur. Decessit 29. ætatis suæ anno, sine morbo. Nam, vt ferunt, cùm abiret ex schola, lapidem offendens, digitum perfregit: manu verò terram feriens, illud ait, Ex Niobe venio. Quid me vocas? Et continuò se strangulans, interiit.

Zeno Citiæus, Stoicæ sectæ princeps, de quo Cicero in Oratore, Zeno quidem ille, inquit, à quo disciplina Stoicorum est, manu demonstrare solebat quid inter has artes interesset. Nam quum compresserat digitos, pugnúmque fecerat, Dialecticam aiebat eiusmodi esse: cùm autem diduxerat, & manum dilatauerat, palmæ illius similem eloquentiam esse dicebat. Hactenus Cicero. Fuit & alius Zeno philosophus Epicureus, Ciceronis synchronos, id est contemporaneus, de quo idem Cicero lib. 1. de Finibus meminit, & eum cum Attico frequenter audiuisse Epicuri sententias explicantem. Fuere & alij Zenones.

Zeno Eleates, Parmenidis auditor, simul cum Perdicca & in Philosophia, & in administranda Republica clarissimus, teste Suida. Hunc inuentorem Dialectices fuisse, sicut Empedoclem Rhetorices, Aristoteles est author. Huius celebratissima fuit in perferendis cruciatibus patientia, qui cùm adolescentes nobilissimos cupiditate liberandæ patriæ inflamasset contra Nearchum tyrannum: facto indicio comprehensus, traditúsque est tortoribus torquendus. qui cùm laceraretur, vt conscios coniurationis nominaret, neminem illorum nominauit: sed amicos, intimósque tyranni, participes coniurationis esse dixit. Deinde cùm quippiam se in aurem tyranni loqui velle significasset, eam mordicùs correptam non antè dimisit, quam rapta aure populatum caput reliquisset. Sed cùm complices coniurationis proferre cogeretur, concisam dentibus linguam in os tyranni conspuit, quo facto ciues tyrannum lapidauerunt.

Zeno Isauricus, consul, anno sal. 471.

Zenobia, mulier, quæ à Ptolemais originem ducens, Græcis ac Latinis literis ornatissima, nec non & rebus bellicis celeberrima, in Palmyra Syriæ vrbe regnauit. Hæc cùm Saporem Persarum regem superasset, tandem ab Aureliano Augusto victa, Romam in triumphum ducta fuit, quæ in vrbe summo in honore consenuit, à qua Zenobia familia nūcupata est.

Zenobia,

Zenobia, vt ex Pollione refert Volaterranus, regina Palmirenorum, post Odenati viri mortem, in Syria Romanum rexit imperium: ponitúrque inter XXX. tyrannos, qui tempore Galeni orbem vsurpauerint. Superata tandem ab Aureliano, ac in triumphum ducta fuit, eíque principis clementia Tyburte possessio concessa, vbi honestè agitaret. Hæc ea castitate dicitur fuisse, vt ne cum viro suo nisi prolis gratia congrederetur. Regali alioquin pompa, Persarum ferè modo adorabatur. Ad conciones galeata procedebat cum limbo purpureo, gemmis dependentibus, voce clara, moribus seueris Græci Aegyptiíque sermonis peritissima, Latini non ignara. Orientalem, Alexandrinámque historiam epitomauit. Herennianum & Timolaum filios literis erudiit. De quorum exitu nescitur, an interierint morbo, an ab Aureliano fuerint interfecti.

Zenodotiũ, vrbs Osroenæ prope Nicephorium. Steph.

Zenodotus grammaticus, vixit temporibus Ptolemæi primi, cuius etiam filios erudiit, ac præfuit Alexandrinæ Bibliothecæ: primus quoque Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas. Zenodotus alter Sophista, sub Adriano principe docuit Romæ, scripsitque Epitomen prouerbiorum Didymi: conuertit in Græcum sermonem historiam Sallustij: præterea Genethliacon in Adrianum & alia. Suid.

Zenodorus, sculptor nobilis, qui Mercurij statuam fecit in ciuitate Galliæ Aruernis. Item mandato Neronis Colossum C X. pedum longitudine Soli dicatum.

Zenon, martyr, anno sal. 252.

Zenon LII. imperator, regnauit an. XVII. anno salutis 476.

Zenon, rex Ægyptiorum, Philadelphiæ tyrannus, anno mundi 414.

Zenophantus fuit quispiam stultus, qui quò magis risum cohibere nitebatur, hoc eo ridebat profusiùs.

Zephania, propheta, anno mundi 3317.

Zephrona, terminus est Iudæ. Num. 34.

Zephyra, insula est maris mediterranei iuxta Cretam. Author Plin. lib. 4. cap. 12. & Pomponius lib. 1.

Zephyria. Vide BYBLIS & MELOS.

Zephyrium, Locrorum promontorium in Italia, à quo Locri Epizephyrij dicti, in eximio eius agri iugo siti, iuxta Heracleam & Crotonem, Plinius libro 3. cap. 5. Strabo libro 6. Locri agri promontorium offertur, quod Zephyrium appellatur, portum habens, venientibus ab occasu ventis commodum, qui ex cau sa & nomen adsequitur. Deinceps Locri Epizephyrij, vrbs insignis. Hæc ille. Steph.

Zephyrium, Halicarnassus est Cariæ, & vrbs Ciliciæ. Gentile Zephyriota. Est & Scythiæ regiuncula, & Italiæ Zephyrum, vnde Locri ἐπι ζεφύριοι. Item promontorium Ægypti, à quo Venus & Arsinoe Zephyritis.

Zephyrus, XIIII. Rom. episcopus regnauit annis XX. anno salutis 200.

Zephyrus, ventus flans ab Occasu æquinoctiali aduersus Subsolanum, quem Latini Fauonium appellant: dictus Zephyrus, quasi ζωηφόρος hoc est, vitam ferens: eo enim plantæ omnes germinant & pullulant. Vide Gell. lib. 2. cap. 22.

Zepidæ, populi, partim in Longobardorum nomen sunt confusi, partim Auaribus subiecti, in superiori Pannoniæ parte securi permanserunt, Blond. lib. 4. decad. 1. Procop. lib. 3. de bello Goth.

Zeranij, populi Thraciæ: & regio Zerania, Stephanus.

Zerbis, Mesopotamiæ fluuius in Tigrim cadens. vt scribit Plin. lib. 6. cap. 26.

Zeretra, Arcades vocant vadi foramina quædam, per quæ Erasmus fluuius è lacu Stymphalo erumpit in Argiuam terram.

Zerynthus, vrbs & antrum Hecatos in Thracia, Stephanus.

Zeteum. Vide ZOETEVM per œ.

Zethan, nomen viri, 1. Par. 23.

Zethan, filius Balan filij Iadihel filij Beniamin. 1. Par. 7.

Zethar, nomen Eunuchi. Esth. 1.

Zethes, fuit filius Boreæ ex Orithyia, & frater Calais. Hi duo fratres ex Argonautarum numero extiterunt: & quoniam alati fuerunt, ad pellendas Harpyias missi sunt, quas vsque ad Strophades insulas sunt insecuti, vt est author Apollonius in Argonauticis.

Zethu, nomen viri. 1. Esd. 10.

Zethua, nomen viri. 1. Esd. 2.

Zethus & Calaïs, Boreæ Thraciæ regis filij & Orithyiæ, alati iuuenes, cum Argonautis profecti, à quibus ad pellendas Harpyias missi sunt, vt ait Seruius.

Zetus, filius fuit Iouis ex Antiope, & fratre Amphionis. Nam cùm Lycus, Thebanorum rex, Antiopen vxorem duxisset, illámque ab Epapho, aut (vt alij vocant) Epopeo Thebanorum rege constupratam cognouisset, sine mora eam repudiauit, secundásque cum Dirce nuptias contraxit. Interim Iupiter Antiopes amore captus, cùm iam vidua esset, eam compressit, ex quo & grauida effecta est. Id sentiens Dirce, suspicata est, virum suum clàm cum Antiopa rem habere, eámque ob caussam ministris imperauit, vt carceri eam includerent. Verùm instante partus tempore, Iouis miseratione soluta est, & in Cithæronem montem confugit: ibíque partus dolore correpta, cùm idoneum pariendi locum quærit in,

ipſo biuio gemellos edit: quos paſtores ibidem inuentos pro ſuis educarunt, & alterum quidem Zetum appellarunt, ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον, alterum autem Amphionem, ὅτι ἐν διόδῳ, ἢ ὅτι ἀμφὶ ὁδὸν μήτηρ αὐτὸν ἔτεκεν. Hi cum poſtea adoleuiſſent, cognitis iniuriis, quibus matrem ſuam affecerat Dirce, Tauri indomiti caudę eam alligarunt, eóque per aſpera loca agitato, diris eam cruciatibus dilaniarunt, donec eius miſertus Bacchus in fontem eiuſdem nominis eam commutauit. Fuit autem Zetus, Muſicæ peritiſsimus: vnde vnà cum fratre Amphione ſaxa fingitur ad Thebanæ vrbis ſtructuram citharæ ſuauitate traxiſſe. Cuius commenti rationem hanc reddit Palæphatus de Fabuloſis narrationibus, Amphionem & Zetum Muſicam primos in quæſtu habere cœpiſſe, eáque lege admiſiſſe auditores, vt illi viciſsim ipſis ad muri conſtructionem operam ſuam præberent. Fratrum horum meminit Horat. lib. 1. Epiſt. 17.

Gratia ſic fratrum geminorum Amphionis atque Zeti diſsiluit.

Zeugitana prouincia, eadem quæ Africa minor.

Zeugma, Daciæ vrbs, Ptolem. lib. 3. cap. 9. vulgò *Cleſeburg*.

Zeugma, vrbs Syriæ ad Euphratem, vbi Alexander ponte catenis iuncto cum exercitu tranſiuit: Gentile, Zeugmatites & Zeugmateus. Steph.

[Zeugmatius, inſignis & admirabilis eremita, qui licet oculorum priuaretur acie, omnia tamen circumibat, confortans oues, lupíſque, id eſt, hæreticis & infidelibus, reſiſtens, propter quam cauſam monachicã eius cellulam concremauerunt: ſed Tatianus, magiſter militum fidelisſimus, aliam ei extruxit, multóque eum fouit auxilio. Sozom. lib. 8. capite 6. hiſtor. trip.]

Zeuſippus, XXVI. Sicyoniorum rex, regnauit ann. XXXII. an. mundi 2803.

Zeuſis, Lydiæ præfectus, anno mundi 3775.

Zeuxis, Heracleotes, pictor ſua ætate maximus. Hic, teſte Plinio lib. 35. cap. 9. opes tantas acquiſiuit, vt in oſtentatione earum Olympiæ aureis literis in palliorum teſſeris intextum nomen ſuum oſtentarit. Poſtea donare opera ſua inſtituit, quòd ea nullo ſatis digno pretio permutari poſſe diceret. Æquales eius & æmuli fuere Timanthes, Androcydes, Epompus, & Parrhaſius, cum quo deſcendiſſe in certamen traditur, vt in Parrhaſio ſuprà vidimus. Idem eodem teſte cap. 10. lib. ſupradicti, fertur pinxiſſe puerum vuas ferentem, ad quas cùm aduolarent aues, eadem ingenuitate proceſſit iratus operi: *& dixit, Vuas meliùs pinxi quàm puerum. nam ſi & hunc conſummaſſem, aues timere debuerant. Hinc etiam pinxit Helenæ* ſimulachrum. Ex Plinij libro 35. cap. 10. Petrus pueri non meminit, ſed tantùm vuarum, ad quas aues in ſcenam aduolarint.

Zeuxo, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theog.

Ζευξώ τε, Κλυτίη τε, Ἰδυιάτε, Πασιθόη τε.

Z I

Zidkia XXII. Iudæorum rex, regnauit annis XI. A Nabuchodonoſor rex, tributarius conſtituitur, anno mundi 3336.

Zie, nomen viri. 1. Par. 5.

Ziela, vrbs Cappadociæ, quam condidit Nicomedis filius. Zielas, triſyllabum, Steph.

Zigui, appellati inſignes fures, & ſine tecto viuentes.

Zigarum, ea terra fertur, ex qua populi exierunt, qui noſtra ætate cum liberis & vxoribus Europam peruagantur.

Zina, nomen viri. 1. Par. 23.

Zio, nomen ſecundi menſis, qui Aprilis apud nos dicitur. 2. Reg. 6.

Ziph, duæ ſunt huius nominis in tribu Iuda ciuitates: ex quibus altera nomen magnæ dedit ſolitudini, Ioſ. 15. 1. Reg. 23. quam ædificauit Roboam, 1. Par. 2. 2. Par. 11.

Zipha, filius Ialeleel. 1. Par. 4.

Zipœtium, vrbs Bithyniç à Zipœto rege, Steph.

Zirinia, vrbs Thraciæ. Steph.

Ziza, filius Ionathan filij Iuda filij Onam. 1. Par. 2. Eſt & nomen principis. 1. Para. 4.

Z O

Zoara, vrbs Perſidis. Ciues Zoari vel Zoaratæ. Eſt etiam ζόαρα, vicus magnus ſiue caſtellum Paleſtinæ ad mare Aſphaltite (Hebraicè parum ſignificat) quò Loth confugit à Sodomis. Ciues, Zoareni vel Zoaratæ. Steph.

Zobidæ, populi prope Carmaniam. Steph.

Zoë, imperatrix. Conſtantino Monomacho nupſit, anno ſalutis 1043.

Zoë, vxor Nicoſtrati martyris, ſeptem annis muta fuit ex morbo. Demum à Deo Opt. Max. curata.

Zœteum, vrbs Arcadiæ à Zœteo quodam. Steph.

Zoheleth, rupes eſt iuxta fontem Rogel nomine. 3. Reg. 1.

Zoheth, filius Ieſi. 1. Par. 4.

Zoilus, Sophiſta fuit Amphipolites, Ptolemæi temporibus, hoc vno facinore nobilitatus, quòd Homerum poetarum omnium principem libris aduerſus eum ſcriptis auſus ſit reprehẽdere: vnde & ὁμηρομάστιγος cognomen accepit. Quæ ſcripta Ptolemæo obtulit, ingens videlicet prœmium ab eo ſperans. Verùm cùm nihil daretur, penuria coactus, ſubmiſit qui peterent. Ibi Ptolemæus mirari ſe ait, cùm Homerus tot annos defunctos tot hominum millia paſceret, Zoilum egere, Homero multò doctiorem. De mortis eius genere diuerſi diuerſa ſentiunt; alij parricidij conuictum iuſſu regis cruci ſuffixum volunt; alij, cùm in Grçciam rediiſſet, de Scironiis ſaxis fuiſſe pre-

præcipitatum. Ab huius autem moribus sumptum est, vt homines liuidi, & ex alieni ingenij obtrectatione laudem aucupantes, Zoili dicantur. Ouid lib.2.de Remedio amoris,
Ingenio magni liuor detrectat Homeri:
Quisquis es, ex illo, Zoile, nomen habes.

Zombis, vrbs Mediæ. Steph.

Zomzommin, populi sunt, qui aliàs ab Ammonitis Raphaim nuncupantur. Deut.2.

Zoom, filius Roboam ex Abihail. 2. Par.11.

Zonæ, quantum ad nostrum attinet institutum, sunt circuli quidam lati, cælum, terrámque veluti cingula quædam, ambientes. Sunt autem numero quinque: ex quibus media, quæ inter Tropicos est, nimio calore parum apta creditur habitationi: duæ verò extremæ sub Arctico & Antarctico circulis sitæ, nimio frigore horrent: vnde & ipsæ habitationi parum sunt idoneæ. Reliquæ autem duæ, vt quæ medium inter torridam & gelidam situm obtinent, temperatæ sunt, & humanæ vitæ accommodatissimæ. Virg.1.Georg.
Quinque tenent cælum Zonæ: quarum vna corusco
Semper sole rubens, & torrida semper ab igni,
Quam circum extremæ dextra læuáque trahuntur
Cærulea glacie concretæ, atque imbribus atris:
Has inter, mediámque, duæ mortalibus ægris
Munere concessæ diuûm, & via secta per ambas,
Obliquus quà se signorum verteret ordo.
Ouid. 1. Metam.
Vtque duæ dextra cælum, totidémque sinistra
Parte secant zonæ, quinta est ardentior illis.
Sic onus inclusum numero distinxit eodem
Cura dei: totidémque plagę tellure premuntur,
Quarum quæ media est, non est habitabilis æstu:
Nix tegit alta duas: totidem inter vtranque locauit,
Temperiémque dedit mista cũ frigore flãma.

Zopyrion, Ponti præfectus, Scythis bellum indixit. Iustin.lib.12.

Zopyrus, Herodoto circa finem lib.4. nobilis Persa, qui, quum Darius rex Persarum Babyloniã diu & frustrà oppugnaret, ipse sibi nasum, aures & labia amputauit, & ita ad Babylonios quasi transfuga se contulit, conquerens de crudelitate sui regis. Receptus igitur à Babyloniis, & dux belli constitutus, vrbem Dario tradidit. Vnde postea Darius solebat dicere se Zopyrum malle integrum, quàm viginti capere Babylonas.

Zopyrus, physionomista dictus est, quòd profiteretur hominum mores, naturásque ex corpore, vultu, oculis, fronte se posse pernoscere. Qui cùm turpia quædam, & à virtute aliena de Socrate dixisset, & à multis idcircò derideretur, Non erat (Socrates respõdit) Zopyrus. Huiusmodi enim naturæ essem, nisi naturam philosophia superassem. Est & alter Zopyrus, qui, vt author est Plin.lib.34. cap.12. sculpsit Areopagitas, & iudicium Orestis in duobus scyphis pondo duodecim æstimatis.

Zoroanda, lacus quem efficit Tigris fluuius ab vno latere Tauri montis.

Zoroastes, primus Bactrianorum rex, qui primus, vt author est Plin.lib.30.cap.1. artes magicas in Perside inuenit. Emicuit Nini regis tẽporibus, cum quo bella gessit.
Fuit autem bellum Troianum annis CCCC. absumptus est igne cœlesti: prædixítque Assyriis, vt si eius cineres seruarent, regnum eorum non defuturum. Alij à Nino Assyriorũ rege in prælio occisum scribunt.
Feruntur eius de natura libri IIII. De lapidibus item pretiosis vnus. Præterea Astronomica, & alia. Author Suid. Plinius quoque libro 7. capite 16. vnum eodem die quo genitus est, risisse testatur, cum omnes homines risum differant vsque ad diem sexagesimum secundum. Eidémque cerebrum ita palpitasse, vt impositam repelleret manum, futuræ præsagio scientiæ.
[Septe liberales artes in quatuordecim scripsit columnis, septem ęneis, & septem lateritiis, cõtra diluuium vtrunque. Ninus verò eius combussit libros: ab eisdem quoque orta sunt idóla. Comest. in cap.11. Gen. Zoroastem autem, ex interpretatione nominis, astrorum fuisse cultorem, asserit Aristoteles in libro, quem inscripsit Magicum. Laert.lib.1. in Præfat. Eúmque sex annorum millibus ante Platonis mortem vixisse, & vicies centum millia versuum ab ipso de Magia fuisse cõdita, prodiditu Edoxus. Plin. lib.30.cap.1.]

Zorobabel, Dux in Iuda, Agg.1. Filius Phadaia filij Iechoniæ, 1. Par.3.1.Esd.2.

Zosimus, XXXIX. Romanorũ episcopus, regnauit an.1.mens.IX.diebus VIII.anno salutis 418.

Zoster, Isthmus Atticæ, vbi Latonam aiunt zonam solutam in stagno lauisse. Hic piscatores Latonæ sacrificant, & Dianæ, & Apollini Zosterio. Zosterius, natus ex illo loco. Colitur etiam Minerua Zosteria in Locris Epicnemidiis. Steph. Apollinem alij in Zostere loco iam dicto, alij in Delo, alij in Tegyra natum scribunt. Steph.

[Zoticus, vir sanctus & probatissimus, Comanæ episcopus insignis, integer vitæ, scelerísque purus: qui cùm apud Pepuzam Maximillã,

Montani hæretici meretrix, se prophetare simularet, repentè ingressus, cœpit imperare spiritui, qui in ipsa loquebatur, ita vt eum penitùs cohiberet. Euseb. libro quinto, capite 18. hist. Eccles.]

Z V

Zuchis, vrbs Libyæ iuxta Syrtin. Steph.

Zulemon, Saracenorum, qui Asiam incolebant, dux, ingentibus copiis Thraciam inuaserunt: pars Constantinopolim obsedit, pars in Bulgaros prædatum abierunt, cum quibus Bulgari acie decernentes, cæciderūt Saracenorum XXII. mil. Blond. Diacon.

Zuuentebaldus, Marauenorum dux, cui Arnolphus Bohemorum Ducatum concesserat, imperatori rebellis: quem cùm propriis viribus superare nequiret, implorato Hungarorum auxilio, vicit atque perdomuit. Luithp. libr. 1. capite 5.

Z Y

Zygantes, populi sunt Pœnis vicini: vbi, vt author est Herodot. lib. 4. magnam vim mellis apes conficiunt, sed multò plus opifices viri facere dicuntur. Omnes minio inficiuntur, ac simiis vescuntur: quarum affatim gignitur iis, qui in montibus degunt. Ciuitas eorum in Libya ζυγαντὶς, populi ζύγαντες. Steph.

Zygi, populi iuxta Bosphorum Asiæ: ad quos pertinere videtur etiam Zygopolis iuxta Trapezuntem: Gentile, Zygianus. Steph.

Zygia, Iunonis cognomētum est apud Pindarum, eò quòd nuptiis præsidere putabatur: vnde & γαμηλίαν vocant Græci, Latini etiam Pronubam. Virg. 4. Æneid.

> -prima & Tellus & Pronuba Iuno
> Dant signum.

Zygina, insula in mari rubro: Gentile, Zygenites: Possessiuum, Zygenicus. Steph.

Zymbræus, Apollo. Vide TYMBRA.

Zypserlandia. Vide DACIA.

Zythogalli, populi.

FINIS.

In vltima linea paginæ sic signatæ E v, *pro* Anguifer, à Græcis dicitur, *lege* Anguifer manè occidit, &c.